

TỪ XƯA
KỂ NGỌC
LUÔN KHẮC
PHẢN
DIỆN

KỶ ANH

Từ Xưa Kẻ Ngốc Luôn Khắc Phản Diện

Kỷ Anh

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Huyền Huyền, Linh Dị, Xuyên Không, Hài Hước,
Cổ Đại

Tác giả: Kỷ Anh

Người dịch: Cece

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, cổ đại

Trong cuốn tiểu thuyết linh dị “Thương Sinh Lục”, thuở thiếu thời Giang Bạch Nghiễn cô độc vất vả, vì dòng máu đặc biệt mà được nhà họ Thi ở thành Trường An thu nhận.

Chàng thiếu niên trong sáng với đôi mắt hoa đào ngập nước, nội tâm lại là một kẻ điên cố chấp nham hiểm, định sẵn sẽ dần dần trở nên đen tối trong những khổ đau và tủi nhục.

Thi Đại xuyên vào, trở thành tiểu thư nhà họ Thi, người gây khó dễ trăm bề cho chàng, cuối cùng chết không chỗ chôn.

Bất hạnh thay, nàng vẫn chưa đọc hết cuốn tiểu thuyết.

Trong phần kịch bản mà Thi Đại đã biết, Giang Bạch Nghiễn chẳng qua là một chàng trai đáng thương ít nói ngại ngùng, hay bị ức hiếp.

Giang Bạch Nghiễn chưa từng gặp ai như Thi Đại.

Sau khi chàng tàn sát tất cả yêu tà.

Thiếu niên nhuộm máu, sát khí đầy người, ánh mắt như ác quỷ
Tu La, từng bước đến gần nàng, nở nụ cười xấu xa: “Sợ rồi
à?”

Thi Đại: “Tuyệt vời! Ta vỗ tay đến mức xoắn ốc bay lên trời,
điên cuồng xoay tròn rồi lại đảo quanh mặt trăng ba trăm
vòng... Hơn nữa lúc chàng cười hóa ra lại có lúm đồng tiền
kìa.”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: C13: Chương 13](#)
- [Chương 14: C14: Chương 14](#)
- [Chương 15: C15: Chương 15](#)
- [Chương 16: C16: Chương 16](#)
- [Chương 17: C17: Chương 17](#)
- [Chương 18: C18: Chương 18](#)
- [Chương 19: C19: Chương 19](#)
- [Chương 20: C20: Chương 20](#)
- [Chương 21: C21: Chương 21](#)
- [Chương 22: C22: Chương 22](#)
- [Chương 23: C23: Chương 23](#)
- [Chương 24: C24: Chương 24](#)
- [Chương 25: C25: Chương 25](#)
- [Chương 26: C26: Chương 26](#)
- [Chương 27: C27: Chương 27](#)
- [Chương 28: C28: Chương 28](#)
- [Chương 29: C29: Chương 29](#)
- [Chương 30: C30: Chương 30](#)
- [Chương 31: C31: Chương 31](#)
- [Chương 32: C32: Chương 32](#)
- [Chương 33: C33: Chương 33](#)
- [Chương 34: C34: Chương 34](#)
- [Chương 35: C35: Chương 35](#)
- [Chương 36: C36: Chương 36](#)

- [Chương 37: C37: Chương 37](#)
- [Chương 38: C38: Chương 38](#)
- [Chương 39: C39: Chương 39](#)
- [Chương 40: C40: Chương 40](#)
- [Chương 41: C41: Chương 41](#)
- [Chương 42: C42: Chương 42](#)
- [Chương 43: C43: Chương 43](#)
- [Chương 44: C44: Chương 44](#)
- [Chương 45: C45: Chương 45](#)
- [Chương 46: C46: Chương 46](#)
- [Chương 47: C47: Chương 47](#)
- [Chương 48: C48: Chương 48](#)
- [Chương 49: C49: Chương 49](#)
- [Chương 50: C50: Chương 50](#)
- [Chương 51: C51: Chương 51](#)
- [Chương 52: C52: Chương 52](#)
- [Chương 53: C53: Chương 53](#)
- [Chương 54: C54: Chương 54](#)
- [Chương 55: C55: Chương 55](#)
- [Chương 56: C56: Chương 56](#)
- [Chương 57: C57: Chương 57](#)
- [Chương 58: C58: Chương 58](#)
- [Chương 59: C59: Chương 59](#)
- [Chương 60: C60: Chương 60](#)
- [Chương 61: C61: Chương 61](#)
- [Chương 62: C62: Chương 62](#)
- [Chương 63: C63: Chương 63](#)
- [Chương 64: C64: Chương 64](#)
- [Chương 65: C65: Chương 65](#)
- [Chương 66: C66: Chương 66](#)
- [Chương 67: C67: Chương 67](#)
- [Chương 68: C68: Chương 68](#)
- [Chương 69: C69: Chương 69](#)
- [Chương 70: C70: Chương 70](#)
- [Chương 71: C71: Chương 71](#)
- [Chương 72: C72: Chương 72](#)
- [Chương 73: C73: Chương 73](#)
- [Chương 74: C74: Chương 74](#)
- [Chương 75: C75: Chương 75](#)
- [Chương 76: C76: Chương 76](#)

- [Chương 77: C77: Chương 77](#)
- [Chương 78: C78: Chương 78](#)
- [Chương 79: C79: Chương 79](#)
- [Chương 80: C80: Chương 80](#)
- [Chương 81: C81: Chương 81](#)
- [Chương 82: C82: Chương 82](#)
- [Chương 83: C83: Chương 83](#)
- [Chương 84: C84: Chương 84](#)
- [Chương 85: C85: Chương 85](#)
- [Chương 86: C86: Chương 86](#)
- [Chương 87: C87: Chương 87](#)
- [Chương 88: C88: Chương 88](#)
- [Chương 89: C89: Chương 89](#)
- [Chương 90: C90: Chương 90](#)
- [Chương 91: C91: Chương 91](#)
- [Chương 92: C92: Chương 92](#)
- [Chương 93: C93: Chương 93](#)
- [Chương 94: C94: Chương 94](#)
- [Chương 95: C95: Chương 95](#)
- [Chương 96: C96: Chương 96](#)
- [Chương 97: C97: Chương 97](#)
- [Chương 98: C98: Chương 98](#)
- [Chương 99: C99: Chương 99](#)
- [Chương 100: C100: Chương 100](#)
- [Chương 101: C101: Chương 101](#)
- [Chương 102: C102: Chương 102](#)
- [Chương 103: C103: Chương 103](#)
- [Chương 104: C104: Chương 104](#)
- [Chương 105: C105: Chương 105](#)
- [Chương 106: C106: Chương 106](#)
- [Chương 107: C107: Chương 107](#)
- [Chương 108: C108: Chương 108](#)
- [Chương 109: C109: Chương 109](#)
- [Chương 110: C110: Chương 110](#)
- [Chương 111: C111: Chương 111](#)
- [Chương 112: C112: Chương 112](#)
- [Chương 113: C113: Chương 113](#)
- [Chương 114: C114: Chương 114](#)
- [Chương 115](#)
- [Chương 116](#)

- [Chương 117](#)
- [Chương 118](#)
- [Chương 119](#)
- [Chương 120](#)
- [Chương 121](#)
- [Chương 122](#)
- [Chương 123](#)
- [Chương 124](#)
- [Chương 125](#)
- [Chương 126](#)
- [Chương 127](#)
- [Chương 128](#)
- [Chương 129](#)
- [Chương 130](#)
- [Chương 131: Hoàn chính văn](#)
- [Chương 132: Ngoại truyện 1](#)
- [Chương 133: Ngoại truyện 2](#)
- [Chương 134: Ngoại truyện 3](#)
- [Chương 135: Ngoại truyện 4](#)
- [Chương 136: Ngoại truyện 5: Nếu là thanh mai trúc mã](#)

Chương 1: Chương 1

Vĩnh Hòa năm thứ ba, mùa đông.

Hôm nay thành Trường An không đổ mưa, từng đám mây lững lờ nơi chân trời, thỉnh thoảng có vài tia chớp lóe lên.

Gần đến giờ Tuất mà tòa nhà hoang vắng này vẫn không thấp nển.

Xung quanh toàn nhà vắng vẻ không người, mơ hồ có khói đen lan tràn.

Vài bóng ma lướt ngang qua đó, tiếng khóc ai oán khe khẽ, không biết truyền đến từ nơi nao, lại trôi tới nơi nào.

Một bóng áo đỏ lướt qua góc hành lan, đèn lồng tre trong tay toát ra ánh sáng, soi chiếu gương mặt tái nhợt.

Không thấy ngũ quan trên khuôn mặt kia, như một tờ giấy mỏng, đôi mắt bị đâm thành hai lỗ thủng đen ngòm, chảy ra hai dòng máu tươi, uồn lượn rơi xuống.

Sau khi hồn ma rời đi, một bóng người thò đầu ra khỏi tủ gỗ trong căn phòng kế bên.

Bước chân nàng nhẹ nhàng, khéo léo như mèo chui ra khỏi cửa tủ, dưới lớp áo choàng lông thỏ dày nặng là làn váy xanh tung bay theo làn gió, như sóng nước xanh biếc dập dờn trong màn đêm.

Một con hồ ly trắng như tuyết cuộn mình trong lòng nàng, thốt ra tiếng người:

“Cuối cùng cũng đi rồi.

Thi Đại, ngươi không sao chứ?”

Giọng hồ ly non nớt như trẻ nhỏ, so sánh với âm thanh trong trẻo của cô nương tên “Thi Đại”, dễ nghe như gió rừng thổi reo trong một đêm kiêu nển đến cực điểm này.

“Vẫn ổn, chỉ là chân mềm nhũn.”

Nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, Thi Đại khẽ nói:

“Khi nào người của Trấn Ách Ti mới đến?”

“Yêu ma làm loạn, chắc hẳn Trấn Ách Ti sẽ nhận được tin, người cứ yên tâm.”

Hồ ly nói:

“Nhưng mà, tính toán thời gian...”

Nó hơi do dự, đáy mắt lóe lên vẻ sợ hãi:

“Giang Bạch Nghiễn sắp về Trường An, người còn nhớ tình tiết trong cuốn Thương Sinh Lục không?”

Thi Đại gật đầu.

Nàng đến thế giới này đã năm ngày.

Thi Đại là sinh viên, nàng gặp tai nạn giao thông khi đang trên đường đến đăng ký học viện cảnh sát, lúc mở mắt ra lần nữa, nàng đã trở thành cô nương cùng họ cùng tên với mình ở dị giới.

Năm ngày trước, khi nàng tỉnh lại trên giường, con hồ ly trước mặt này luôn canh chừng bên cạnh, đưa cho nàng một quyển truyện có tên “Thương Sinh Lục”.

Hồ ly tự xưng là “A Ly”.

“Ta là mảnh vỡ thiên đạo rơi xuống nơi này.”

A Ly nói:

“Giờ đây yêu tà trời dậy khắp nơi, qua mấy tháng nữa, sẽ có kiếp nạn diệt thế.

Ta đã từng đích thân trải qua tai kiếp đó, quay lại thời không trước khi tam giới sụp đổ, gọi người đến đây để thay đổi từ cục.”

Theo lời nó nói, trong kiếp nạn nuốt chửng trời đất kia, thiên đạo sụp đổ, vụn vụn sót lại mình nó, một mảnh vỡ bị tàn phá.

Vì quá yếu ớt, lại dùng hết sức mạnh còn sót lại để quay ngược thời gian, thiên đạo đã từng nhìn xuống chúng sinh, giờ đây chỉ đành nhập vào cơ thể hồ ly mà nguyên chủ nuôi.

Sở dĩ chọn Thi Đại, không phải do nàng có mệnh trời được mọi người mong đợi, chỉ vì nó bị phép tắc của ba ngàn thế giới trói buộc, không thể tiết lộ chuyện tương lai cho bất kỳ ai trong thế giới này, chỉ có thể triệu tập cô hồn đến từ dị giới.

Trùng hợp thay, trước khi chết nguyên chủ của cơ thể này đã ước nguyện, hi vọng có thể dùng mạng của mình, đổi lấy bình an cho người nhà.

Sức mạnh nguyện vọng mãnh liệt dung hòa cùng mảnh vỡ

thiên đạo, đột phá hạn chế của thiên lý, nàng là đầu thai chuyển thế của nguyên chủ, nên bị kéo đến đây.

Nói thẳng ra, trời xui đất khiến, đều là ý trời.

Để cung cấp nhiều manh mối hơn cho Thi Đại, A Ly đã viết quyển “Thương Sinh Lục”, miêu tả cuộc đời của nguyên chủ. Hiện nay đất nước lấy tên “Chiêu”, nơi mà con người, yêu quái, ma quỷ, thần tiên cùng tồn tại, chuyện yêu tà gây họa không hề hiếm thấy.

Để bảo vệ quốc thái dân an, triều đình đã thành lập Trấn Ách Ti, thu nhận kỳ nhân thuật sĩ khắp mọi nơi để trừ ma vệ đạo, bắt yêu trấn tà.

Cha nàng tên Thi Kính Thừa, là người đứng đầu hoàn toàn xứng đáng của Trấn Ách Ti, đạo pháp xuất quỷ nhập thần, gần đây đã đến cực bắc để thu phục đại yêu.

Nương nàng Mạnh Kha lại là chủ nhân của tửu lâu lớn nhất kinh thành, sở hữu không ít tiệm cầm đồ, quán trà, cửa hàng sơn phấn, mỗi ngày kiếm được bộn tiền.

Có cha nương như vậy, từ nhỏ nguyên chủ đã được sống an nhàn sung sướng, cách đây không lâu gia nhập Trấn Ách Ti với thân phận phù sư.

Còn về Giang Bạch Nghiễn mà A Ly nói, chàng là nhi tử cố nhân của Thi Kính Thừa và Mạnh Kha, đồng thời cũng là chiến lực đỉnh cao của thế hệ trẻ trong “Thương Sinh Lục”.

Vì “cố nhân” kia rốt cuộc là ai, trong sách không viết, Thi Đại không thể biết được.

Chỉ biết khi Giang Bạch Nghiễn còn nhỏ cả nhà chàng bị giết sạch, lại bị tà tu cướp đi, trở thành con rối thay thế.

Thế nào là con rối thay thế?

Một khi tà tu bị thương, vết thương và đau đớn đều chuyển hết lên người Giang Bạch Nghiễn, nếu tà tu không còn sống được bao lâu nữa, Giang Bạch Nghiễn sẽ chết thay gã.

Nói tóm lại, Giang Bạch Nghiễn sống như một công cụ chịu đau đắng đắng mấy năm trời, đến khi chàng mười lăm đã phá giải thuật con rối thay thế, đâm một kiếm đưa tiễn tà tu về tây thiên.

Tính toán thời gian, giờ hẵn chàng đã mười bảy, một tháng trước tình cờ gặp được Thi Kính Thừa, ông nhận ra nhi tử của cố nhân, bèn giữ chàng ở lại nhà họ Thi, nhận làm đệ tử.

Nói đến đây, không thể không nhắc đến “Thi Đại” trong bản

gốc.

Mặc dù hiện nay tam giới cùng tồn tại, nhưng tà tu và yêu ma mang tiếng xấu, không được mọi người đón nhận.

Giang Bạch Nghiễn bị tà tu nuôi bên cạnh nhiều năm như thế, học tà thuật, tu tà pháp, từng gặp không ít chuyện bản thủ, đừng nói là hai tay, ngay cả xương cốt cũng thấm máu tươi dơ bẩn.

Trong lòng nguyên chủ kiêng kỵ Giang Bạch Nghiễn, làm khó trăm bề, ngày nào cũng năn nỉ cha nương đưa chàng đi.

Nhưng thảm án diệt môn nhà họ Giang mấy năm trước vẫn chưa được giải quyết, thế lực phía sau một tay che trời, nếu Giang Bạch Nghiễn muốn báo thù, nhất định phải nhờ sự giúp đỡ của Thi Kính Thừa và Trần Ách Ti.

Cho nên Giang Bạch Nghiễn tìm đến nguyên chủ, chủ đồng đề nghị một loại tà thuật.

Huyết cổ.

Hai người uống huyết cổ, chính là ký kết khế ước.

Cách nửa tháng Giang Bạch Nghiễn phải uống máu của nguyên chủ, nếu không sẽ đau đớn chẳng thiết sống, mãi đến khi gân mạch đứt hết, chặt vật chết đi.

Bị gông xiềng vô hình trói chặt như vậy, chàng không thể ra tay với nguyên chủ được.

Vì trưởng thành trong đau đớn, Giang Bạch Nghiễn ra tay với mình có phần hung ác.

Hôm đó Thi Đại đọc “Thương Sinh Lục”, rất nhanh đã phát hiện điều bất ổn.

Tình tiết tiểu thuyết chỉ được một nửa đã ngưng hẳn, không còn phần sau, dừng lại ở đoạn nguyên chủ đang trên đường thu phục lệ quỷ, gì mà diệt thế, tai họa, chẳng hề nhắc đến chữ nào.

“Ta đã cố hết sức rồi.”

A Ly lấy móng trước che mặt, ghen ngào:

“Cưỡng ép xoay chuyển thời không, thiên lý bất dung.

Ta tiết lộ cho ngươi nhiều như thế, đã phạm vào đại kỵ, chỉ viết nhiều hơn một chữ thôi, sẽ bị sấm sét đánh thành tro bụi.”

Thi Đại: “...”

Cũng tức là, tuy nàng biết rõ mấy tháng sau là kiếp nạn diệt

thế, nhưng lại không hiểu gì về nguyên nhân hậu quả, chỉ có thể dựa vào chính mình cẩn thận thăm dò, xác minh chân tướng.

Chuyện này có khác gì với “biết Tiểu Minh có bảy tề, xài hết hai tề, hỏi chất lượng của mặt trời”.

Không chỉ Thi Đại râu rĩ, A Ly cũng buồn bực.

Một là lo lắng cho con đường gập ghềnh phía trước, hai là linh hồn dị thể mà nó gọi đến, dường như hơi lạ.

Lúc Thi Đại xuyên vào, vừa khéo nguyên chủ hôn mê do bắt yêu bị thương.

Nàng dùng lý do ngã đập đầu trí nhớ hỗn loạn, miễn cưỡng lừa gạt đám người trong nhà họ Thi.

Ký ức của nguyên chủ sẽ dần dần dung hợp với nàng, vì là chuyển thế, dù thuật sĩ thi pháp nhìn lên, cũng không phát hiện được hồn phách trong người nàng đã thay đổi.

Tất cả không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là...

Có người đang hoàng nhà ai vừa mới xuyên vào, đã quây phủ nhà mình đến mức gà bay chó chạy như thế này không!

Ở Đại Chiêu nơi nào cũng có yêu ma, Thi Đại bị thương ở nhà nghỉ dưỡng, thỉnh thoảng gặp vài tiểu yêu quái vô hại.

Thế nên nàng bắt đầu thử những chuyện thần kỳ trước nay chưa từng có.

Ví dụ như bảo tuyết yêu đông lạnh thành que kem, nhờ trạch quỹ dọn dẹp phòng ngủ cho nàng.

Đến cuối cùng, thậm chí còn thảo luận với người mẹ làm ăn của mình về tính khả thi của việc dùng cương thi giao hàng.

Trong kỳ môn, người đuổi xác có thể điều khiển cương thi.

Trong tay người đuổi xác, cương thi sẽ bị áp chế thi khí, không làm ô nhiễm hư hại hàng hóa, ưu điểm ở chỗ di chuyển nhanh nhẹn.

Lục cương một lần nhảy được mười trượng, mao cương mình đồng da sắt, chạy nhảy như bay, nếu gặp được phi cương ngàn năm tu luyện có thành tựu, đi lại càng nhanh như gió, nhanh nhẹn cấp tốc.

Bách tính đương triều đi lại toàn dựa vào đôi chân và xe ngựa, nếu khoảng cách xa xôi, khó tránh khỏi tàu xe mệt mỏi, tốn thời gian phí sức lực.

Thông thường lộ trình một canh giờ, cương thi chỉ cần nhảy

một cái, chưa đến nửa canh giờ đã đưa hàng tới nơi.
Nương Thi Đại nghe vậy vỗ tay cười to ba tiếng, đến Trần Ách Ti tìm người đuổi xác ngay hôm đó.

A Ly chỉ thấy chân động.

Nó nghĩ kỹ lại, trước khi xuyên đến đây Thi Đại lớn lên ở cô nhi viện, thường xuyên làm nhiều công việc bán thời gian, chấp niệm với việc kiếm tiền cũng có thể hiểu được, nhưng mà...

Yêu ma quỷ quái để nàng dùng như vậy sao? Có còn cho cương thi sĩ diện nữa hay không?"

Thi Đại ở nhà nằm liệt giường mấy ngày, cuối cùng hôm nay cũng xuống đất đi lại, vốn định đến Trần Ách Ti điều tra thêm manh mối, lúc đi dọc theo tòa nhà này, bỗng nghe thấy tiếng hét.

Đẩy cửa vào, quỷ khí cuộn cuộn kéo tới, cuốn nàng vào sương mù, trở thành cảnh tượng lúc này đây...

Tiếng hét kia, chẳng qua là nỗi nhử của quỷ mị dụ dỗ người khác.

Kết thúc việc nhớ lại, Thi Đại lặng lẽ cúi đầu, nhìn thoáng qua lá bùa đang nắm trong tay.

Nàng kế thừa ký ức nguyên chủ, đáng tiếc số ngày quá ngắn, ký ức vẫn chưa dung hợp hết, như ngấm trắng trong nước, mờ lung mờ ảo.

Cũng vì vậy, nàng chỉ là kẻ nửa mùa trong chuyện bắt yêu trừ ma, không đối phó nổi với bóng ma khắp viện này.

Lại một tiếng sấm rền vang vọng bên tai, hồ ly trong lòng run lẩy bẩy:

“Chờ lát nữa chắc Giang Bạch Nghiễn sẽ đến, ngươi... yên tâm.”

Giang Bạch Nghiễn.

Miệng thốt ra ba chữ này, nhưng chỉ mình nó biết, trong lòng nó dâng lên nỗi sợ hãi như thủy triều.

Nó là mảnh vỡ thiên đạo, vì ký ức bị tổn hại, không rõ nguyên nhân hậu quả của kiếp nạn diệt thế.

Nhưng nó nhớ rõ, hôm đó mây đen phủ kín, yêu tà như cá diếc sang sông, người người bỏ chạy khắp chốn, chỉ duy nhất Giang Bạch Nghiễn đứng trong quỷ khí dày đặc, bạch y nhuốm máu, mày mắt động ý cười.

Dung mạo chàng xinh đẹp, hàng mi dài nâng đỡ đôi mắt hoa

đào ngập nước, khuôn mặt ẩn trong bóng tối nửa sáng tỏ nửa
mơ hồ, một nửa như Bồ Tát rũ mi, ánh trắng tiêu điều, một
nửa tựa ác quỷ Tu La, rắn độc thè lưỡi.

Giang Bạch Nghiễn tuyệt đối không phải là người có lòng dạ
rộng mở, mà là một gã điên lạnh tâm lạnh lòng từ đầu đến
đuôi.

Chắc chắn chàng có liên quan đến thảm họa lật đổ thế giới.

Nghĩ đến đây, hồ ly lại vò đầu bứt tai.

Tình báo quan trọng như vậy...thế mà nó chẳng thể nói với
Thi Đại dù chỉ một chữ!

Mỗi lần muốn lên tiếng, tiết lộ với nàng đôi câu, cảm giác bị
thiên lý nhìn chăm chăm như mọc gai sau lưng, khiến nó co
rút như điện giật.

Giang Bạch Nghiễn đến Giang Nam trừ yêu, sau khi Thi Đại
xuyên đến đây, vẫn chưa gặp mặt chàng.

A Ly suy nghĩ một lúc, quyết định giúp nàng xây dựng tâm lý:

“Giang Bạch Nghiễn xuất thân không rõ ràng, lại bị ép làm
con rối thay thế cho tà tu suốt mấy năm nay, có thể nói đã chịu
hết mọi tra tấn, chưa từng được đối xử như con người.

Dần dà, cách đối nhân xử thế của hắn chắc chắn không bình
thường, người phải chú ý một chút.”

Nếu không phải diệt vong trong thịnh lặng, thì cũng b3nh hoạn
trong lặng im, rõ ràng Giang Bạch Nghiễn bệnh đến điên dại.

“Ta hiểu.”

Thi Đại khẽ cau mày:

“Người nói đúng, hoàn cảnh là nguyên nhân quan trọng gây ra
bệnh tâm lý, nếu lúc nhỏ từng tổn thương, rất có khả năng sẽ
bị ám ảnh tâm lý, Giang Bạch Nghiễn là ví dụ điển hình.”

Đúng, quá đúng.

Không hổ là rường cột tương lai của nước nhà, hiểu biết rõ
ràng!

Lòng A Ly mừng rỡ, còn chưa kịp nhúc nhích hai cái móng
trước vỗ tay cho nàng, đã nghe Thi Đại nói tiếp:

“Từ quyển tiểu thuyết người đưa cho ta có thể phán đoán, rất
có thể Giang Bạch Nghiễn đã mắc chứng rối loạn nhân cách
né tránh nhẹ và có khuynh hướng trầm cảm, tâm tư nhạy cảm,
dễ tự ti.

Lúc ở bên cạnh, phải chú ý khen chàng nhiều hơn, giúp chàng

tự tin.”

A Ly: “?”

Không phải.

Nó có ý đồ sao?!

Khóe môi hồ ly co giật:

“Tính tình Giang Bạch Nghiễn quái gở, kiếm thuật lại xuất sắc, thực lực không thể xem thường.”

Nó nhấn mạnh:

“Người ở cạnh hắn, nhất định phải nhớ kỹ điểm này, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.”

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm, có lẽ lúc nào đó một lời không hợp, sẽ bị Giang Bạch Nghiễn chém chết tại chỗ.

Không đúng, vì bị huyết cổ trói buộc, Giang Bạch Nghiễn sẽ không thắng từng xử lý nàng.

Cách làm phù hợp với tính tình của chàng nhất là chặt đứt hai tay hai chân của Thi Đại, nhốt nàng dưới lòng đất không thể nhìn thấy ánh mặt trời, khiến nàng muốn sống không được muốn chết không xong, ngày nào cũng phải đưa máu cho chàng.

Huyết cổ.

Nhớ đến chuyện này, đầu óc A Ly choáng váng.

Giang Bạch Nghiễn chắc chắn không phải kẻ bằng lòng mặc cho người khác bày bố, trói buộc huyết cổ với Thi Đại, chỉ vì muốn ở lại bên cạnh Thi Kính Thừa, tra rõ thảm án diệt môn năm đó.

Với chàng mà nói, huyết cổ là giam cầm, là xiềng xích, là sỉ nhục khó lòng rửa sạch, huống hồ nguyên chủ còn từng dùng trăm phương ngàn kế nhục nhã chàng.

Trong lòng Giang Bạch Nghiễn, chắc chắn ước gì có thể chặt xác nàng thành ngàn mảnh.

Cứu mạng, đây là mở màn với độ khó địa ngục gì thế này.

Vì thiên lý giam cầm, nó không thể tiết lộ thêm sự thật.

Những lời nửa che nửa đây này, vào tai Thi Đại lại có ý nghĩa khác.

Ở cạnh Giang Bạch Nghiễn, phải nhớ kỹ kiếm pháp của chàng xuất chúng, nếu không sẽ gặp nguy hiểm.

Cũng tức là...

Thi Đại bừng tỉnh hiểu ra:

“Người nói đúng, nếu gặp phải yêu ma quỷ quái không giải quyết được, ta sẽ chạy đến bên cạnh chàng.”

A Ly: “?”

“Nhưng dựa vào trời đất cũng chẳng bằng dựa vào chính mình, chàng ấy có lợi hại đến mấy, chúng ta cũng không thể nghĩ đến chuyện ôm đùi người ta được.”

Xoa chiếc cằm đầy lông của hồ ly, Thi Đại mỉm cười, mềm giọng dỗ nó:

“Ta sẽ học phù pháp thật tốt, đừng sợ nhé.”

Không đứng chỗ nào hết!

Hồ ly lặng lẽ nổi điên, muốn lên tiếng nói rõ sự thật, lại bị thiên lý giật điện run nhẹ.

Nó có tài đức gì mà tìm được một người hữu duyên, nói vài câu ngắn ngủi, cũng không tìm ra chữ nào chính xác.

Thi Đại phân tích nghiêm túc như vậy, nhưng lại sai hết.

Ngặt nỗi không thể trách nàng, trong nửa quyển truyện mà nó đưa cho nàng, Giang Bạch Nghiễn chưa từng bộc lộ ý nghĩa xấu xa trong lòng mình, thu phục rất nhiều tà ma cho Trần Ách Ti, dịu dàng trong sáng, phong thái như quân tử.

Nó muốn khóc.

Nó khổ quá đi mất, nó không nên làm thiên đạo, ít ra cũng phải là đường đến Thục.

Một người một hồ ly lặng lẽ nói chuyện, ngoài cửa bỗng lóe lên một luồng sáng không hề báo trước.

Tiếng yêu vật r3n rĩ cắt ngang màn đêm tĩnh lặng, kiếm khí lạnh lẽo chém song cửa thành bột mịn.

Làn gió phớt qua, vén mái tóc đen nhánh của Thi Đại lên.

Đứng ngoài cửa sổ là chàng thiếu niên đang cầm kiếm.

Khí chất bất phàm, thân hình cao gầy, trường kiếm trong tay sáng rõ như trăng non, đâm xuyên tim một con yêu tà, máu tươi văng tung tóe.

Một loạt tiếng ầm ầm vang lên, sấm chớp xé toạc màn đêm, như rắn điện lộ nanh vẩy trong từng lớp mây đen.

Chẳng biết là tia chớp hay bóng kiếm xẹt qua, chiếu sáng đôi mắt hoa đào hẹp dài của người đó.

Gương mặt đẹp đến rung động lòng người, vì nhuốm máu mà sát ý lạnh lẽo.

Chàng chạm mắt với Thi Đại, khóe môi khẽ cong, ý cười lười nhác, giọng điệu mỉa mai khó nhận ra:

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn.

Chỉ một ánh mắt, A Ly đã nhớ lại nỗi sợ hãi từng bị đôi mắt này chi phối, toàn thân không khỏi run rẩy, tứ chi xương cốt, thần thức huyết dịch, đều đang gào thét...

Nhanh, mau mau mau chạy đi!

Quả thật Thi Đại đã bỏ chạy.

Hồ ly run lấy bầy được nàng ôm trong lòng, tro mắt nhìn nàng chạy đến trước mặt Giang Bạch Nghiễn, cong môi với nhân vật phản diện định sẵn sẽ hủy diệt thế giới:

“Giang công tử!”

À đúng rồi, trong nhận thức của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn chỉ là nhóc đáng thương chịu đủ tủ nhục, tự ti ngại ngùng.

Nó càng muốn khóc hơn.

Tròng mắt đảo nhanh như chớp, hồ ly trắng thắp thỏm ngược mắt, nhìn vào thanh trường kiếm đang nhỏ máu trong tay

Giang Bạch Nghiễn.

Sắc bén, lạnh lẽo, hàn quang lập lòe.

Với thực lực của Giang Bạch Nghiễn, chỉ cần hơi nhấc tay, đã có thể dễ dàng cắt xuyên qua làn da mỏng manh của nàng.

Mà Thi Đại lại ngẩng đầu đánh giá chàng chẳng chút kiêng kỵ, vì tò mò mà mất hạnh trong suốt, mỉm cười rạng rỡ:

“Đã lâu không gặp, hôm nay kiếm pháp của Giang công tử cũng rất đỉnh.”

A Ly, người giờ phút nào cũng lo lắng Thi Đại sẽ bị một kiếm xuyên tim: Đây nào phải chuyện đáng để khen!.

Chương 2: Chương 2

Trong lúc Thi Đại đánh giá tỉ mỉ Giang Bạch Nghiễn, chàng cũng đang nhìn nàng.

Cô nương này có đôi mắt hạnh to tròn ngập nước, sáng rõ trong màn đêm, nụ cười tự nhiên hào phóng, khóe môi cong lên như chảy xuống dòng suối trong vắt, chẳng chút che đậy. Quen biết Thi Đại không lâu, Giang Bạch Nghiễn đã nghe nàng nói quá nhiều lời độc địa.

Nếu là ngày trước, Thi Đại chỉ biết trách chàng tại sao không đến sớm hơn một chút, hoặc ghét bỏ liếc nhìn vết máu trên gò má chàng, thốt một câu “bẩn quá”.

Tối nay nghe nàng nói một câu lạ lùng chẳng hiểu ra sao này, hẳn là trò đùa ác ý trên cợt mới mẻ nào đó, Giang Bạch Nghiễn không có tâm tư suy đoán.

Chàng không phải người hẹp hòi, biết mình lai lịch không sạch sẽ, chưa từng để tâm những lời châm chọc khiêu khích của Thi Đại.

Nói chính xác hơn, người đời với chàng chỉ như cỏ rác, bất kể thiện ý hay ác ý, đều chẳng liên quan gì đến chàng.

Nhưng Giang Bạch Nghiễn tuyệt đối không phải người tốt với tấm lòng rộng rãi, đối với người bên cạnh hờ hững đến cực điểm, lại trở thành tàn nhẫn coi trời bằng vung.

Mấy năm nay, chàng đã quen với đau đớn và chém giết, lúc cầm kiếm cắt cổ người nào đó, động tác quen thuộc đến mức như phẩy một cành hoa.

Ví dụ như lúc này, ánh mắt chàng rơi vào đáy mắt Thi Đại, trong lòng chẳng chút rung động, chỉ có tò mò:

Nếu khoét đôi mắt này ra, đặt vào phòng tối không ánh mặt trời, liệu nó còn có thể sáng như thế không?

Thi Đại hồn nhiên không hay biết, hồ ly nàng ôm trong lòng đã cứng người từ lâu, dựng thẳng hai lỗ tai lên.

Nó biết rõ vẻ u ám trong mắt Giang Bạch Nghiễn, như đuôi

nhọn của răn độc lạnh lẽo chậm rãi lướt qua, xương sống lạnh ngắt.

Cứu...cứu mạng với!

Trường kiểm trong tay khẽ run, giọt máu tí tách rơi xuống.

Yêu vật bị đâm xuyên tim không còn hơi thở, máu như dòng suối nhỏ, cực kỳ dữ tợn.

Giang Bạch Nghiễn không hề biến sắc, gật đầu đáp:

“Thi tiểu thư quá khen.”

Giọng nói trong trẻo mà lạnh nhạt, như bóng trăng trong đêm.

Thi Đại không hề hay biết tâm tư của chàng, nở nụ cười như trút được gánh nặng.

Nhân vật trong “Thương Sinh Lục” mỗi người một vẻ, lúc Thi Đại đọc, không khỏi sinh lòng tò mò về một họ chân thực.

Bản gốc nhấn mạnh miêu tả dung mạo và tính cách của Giang Bạch Nghiễn, người này hiền lành đoan chính, bất kể nguyên chủ nhục nhã chàng thế nào, chàng cũng tốt tính mỉm cười cho qua.

Bây giờ xem ra, quả thật là một người ôn hòa đáng tin cậy.

Thi Đại không nhất gan, nhưng lần đầu vào ngôi nhà hoang quỷ khí nặng nề như vậy, khó tránh cả người lạnh toát.

Giờ có Giang Bạch Nghiễn bên cạnh, thiếu niên nghiêm nghị, kiểm khí quanh người xua tan sương đen, tạo ra một không gian nhỏ bé an toàn tuyệt đối, khiến nàng cảm nhận được sự yên lòng đã lâu mới có.

Cám ơn nhé, đồng đội tốt.

Dịch một bước đến bên cạnh Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại lấy khăn tay từ trong tay áo của mình ra, rộng rãi đưa cho chàng:

“Giang công tử, lau vết máu đi.”

Mất trí nhớ như viên gạch, chỗ nào cần thì chuyển đến chỗ đó.

Biết hành động này không phù hợp với nguyên chủ, nàng cong ngón trỏ, chỉ vào đầu mình:

“Ta ngã bị thương đầu, rất nhiều chuyện trước đây đều không nhớ rõ.”

Chuyện này Giang Bạch Nghiễn biết.

Hôm nay chàng từ Giang Nam trở về Trường An, nghe Mạnh Kha nhắc đến vị đại tiểu thư trước mặt.

Lúc nàng bắt yêu bị tà ma đánh lén, bất cẩn đập đầu, sau khi tỉnh lại hơi mơ hồ.

Tầm mắt dừng lại ở chiếc khăn gắm trong tay nàng, Giang Bạch Nghiễn dùng ống tay áo lau vết máu trên gò má, lắc đầu cười:

“Không cần.

Đa tạ Thi tiểu thư.”

Thi Đại nghe vậy ngược mắt, nhờ tia chớp, trông thấy nốt ruồi nhỏ dưới khóe môi chàng.

Giang Bạch Nghiễn có nước da trắng lạnh, được vết máu tiện tay lau đi lan ra sắc đỏ nhạt, khóe môi khẽ cong, điểm thêm nốt ruồi nhỏ, tôn lên vẻ đẹp như hoa đào.

Chẳng trách trong tiểu thuyết lại nói chàng rất đẹp.

Không cần thì thôi vậy.

Thi Đại rất tự biết mình, biết Giang Bạch Nghiễn không có hảo cảm với nguyên chủ, không cần thiết vượt qua giới hạn, cố ý đến gần chàng.

Cất khăn tay lại, Thi Đại lấy hết can đảm quan sát xung quanh.

Đây là một tòa nhà bỏ hoang đã lâu.

Tà khí do yêu ma quỷ quái ngưng tụ hóa thành sương đen dày đặc, gần như lấp đầy tầm nhìn.

Giang Bạch Nghiễn một đường giết vào đây, cách đó không xa là thi thể của vài yêu vật, máu tươi đầm đìa.

Là kiêu, chẳng ăn cơm nổi.

Thành Trường An được bảo vệ chặt chẽ, rất ít khi xuất hiện cảnh tượng yêu quỷ tập trung như vậy.

Hàm lượng tà ma ở nơi này vượt quá tiêu chuẩn, Thi Đại không khỏi kinh ngạc:

“Giang công tử, chỗ này...”

“Là thuật con rồi.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Có người dùng thuật con rồi không chế yêu tà tập trung ở đây.

Không chỉ tòa nhà hoang này, đường phố và ngõ ngách trên nửa con đường quanh đây, cũng có yêu ma xuất hiện.”

Thuật con rồi được phát triển từ thuật cơ quan của nhà họ

Mặc, có thể điều khiển sinh linh vạn vật.

Thi Đại nghe vậy khiếp sợ:

“Nửa con đường đều có quỷ? Bách tính gần đó phải làm sao?”
“Bị dụ đến đây phần lớn đều là yêu hiền, không hại người.

Âm tà cá biệt đã bị trấn áp.”

Giang Bạch Nghiễn biết nàng muốn hỏi gì, nói tiếp:

“Thuật con rồi cần dùng linh tuyến điều khiển, khoảng cách có hạn.

Người thi thuật sẽ không cách nơi này quá xa, đã có đồng liêu ở Trấn Ách Ti truy bắt.”

Vậy thì tốt.

Tôi nay yêu tà tập trung tại đây, hẳn Trấn Ách Ti đã phái không ít người tới.

Nàng có thể gặp được Giang Bạch Nghiễn, cũng xem như duyên phận.

Thi Đại thở phào nhẹ nhõm, còn muốn nói gì đó, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc thảm thiết.

Là giọng nữ nghẹn ngào, bị gió đêm thổi qua, yếu ớt rơi vào vành tai.

“Huhu...”

Âm thanh đó vừa thảm thiết lại hơi khàn, như thể có một bàn tay vô hình lướt trên sống lưng, kích thích nổi một lớp da gà. Đôi chân Thi Đại cùng lúc phản ứng, nhảy lên như cá, đến sát bên cạnh Giang Bạch Nghiễn.

Nàng rất biết chừng mực, không hề dán sát cánh tay đôi phương, giữ một khoảng cách an toàn, rước lấy một làn gió thoáng qua.

Cách đó không xa, là con yêu quỷ từng ngang qua cửa sổ, khi nàng nấp trong sương phòng.

Yêu nữ mặt mày trắng bệch như tờ giấy, không có ngũ quan, khoác váy đỏ như máu, xách đèn lồng tre trong tay.

Huyết lệ chảy xuống từ hai lỗ thủng trên mặt, khóe môi mỏng như đường chỉ, nàng ta chậm rãi bước đi, thân hình không ngừng run rẩy.

Nàng ta đang...sợ hãi?

Thi Đại sững sốt, rất nhanh đã hiểu ra.

Đám yêu quỷ bị thuật con rồi điều khiển, dù không muốn làm loạn, cũng không tự chủ đến gần người sống.

Giang Bạch Nghiễn tiêu diệt hơn phân nửa tà ma trong sân,

nếu yêu nữ này thật sự có năng lực tự chủ hành động đã chạy đi như làn khói từ sớm.

Lúc này roi lệ run rẩy đi từng bước, hiển nhiên bị ép đến bất lực.

Thi Đại khẽ híp mắt.

Từ nhỏ nguyên chủ đã được phụ mẫu hun đúc, học một số phù thuật, linh thức cực mạnh.

Nàng tập trung tinh thần nhìn qua đó, tứ chi mảnh mai của yêu nữ bị một sợi dây nửa trong suốt trói chặt, như con rối trong vở kịch múa rối, cơ thể cứng ngắc càng lúc càng đến gần.

Giang Bạch Nghiễn bên cạnh đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Cùng lúc này, Thi Đại đọc thầm pháp quyết, hỏa phù trong tay lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Một ngọn lửa bùng lên, không hề tổn thương đến yêu nữ kia, mà đốt cháy đầu cuối của sợi dây treo lơ lửng trên không.

Linh tuyến bị hủy, yêu nữ bị khống chế đã mất đi cảm ứng với người thi pháp, hai chân lắc lư, mềm nhũn ngã xuống đất.

Thành công rồi!

Hỏa phù trong lòng bàn tay nóng rực, đáy mắt Thi Đại tràn đầy niềm vui.

Ký ức của nguyên chủ vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với nàng, Thi Đại không hiểu rõ lắm về phù thuật.

Mấy ngày dưỡng thương ở nhà nàng không hề nhàn rồi, thường xuyên nghiên cứu cách sử dụng bùa ngũ hành, khổ nỗi không có đối tượng luyện tập, chỉ có thể lấy giấy làm bia.

Hôm nay là lần đầu thực chiến, hiệu quả tốt ngoài mong đợi.

Thuật con rối bị chặt đứt, yêu nữ được hoạt động tự do, sợ run người:

“Hai, hai vị tha mạng! Ta chỉ là một tiểu yêu quái yên phận, đừng giết ta!”

Giang Bạch Nghiễn chém yêu như chém cỏ, sợ chàng lấy mạng yêu nữ, Thi Đại lặng lẽ tiến lên một bước, khống chế động tác của chàng.

Không có thuật con rối hỗ trợ, lệ khí của yêu nữ tan hết, nàng có thể nhìn ra đối phương không phải tà vật, không cần thiết phải giết chết.

Thi Đại chưa từng gặp yêu quái không có ngũ quan, quay đầu nhìn Giang Bạch Nghiễn bên cạnh:

“Giang công tử, đây là yêu vật gì?”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Họa bì.”

Cái tên họa bì, như sấm bên tai.

Là đỉnh lưu nổi tiếng trong giới yêu quái, những câu chuyện liên quan đến họa bì được lưu truyền đã lâu.

Nghe nói yêu vật này am hiểu vẽ da người, sau khi lột da người, có thể mê hoặc lòng người.

Hóa ra chân thân của họa bì trông như thế này.

Thấy nàng không có ý ra tay, Giang Bạch Nghiễn khẽ cười:

“Thì tiểu thư không muốn giết nàng ta?”

Vừa thốt ra, họa bì mềm nhũn dưới đất càng khóc dữ hơn:

“Xin hai người, đừng giết ta.

Ta chưa từng hại người, một tấm da người cũng chẳng có, cho nên mới mang bộ mặt này huhuhu...”

Nàng ta đoán được hai người trước mặt thuộc Trần Ách Ti, Trần Ách Ti làm việc, trước giờ không hề quan tâm sống chết của tiểu yêu.

Huống hồ hôm nay nàng ta bị thuật con rối điều khiển, có dấu hiệu muốn tấn công hai người, dù Giang Bạch Nghiễn và Thi Đại chém chết nàng ta ngay tại chỗ, cũng là chuyện chính đáng.

Mệnh như cỏ rác, nàng ta có thể tìm ai nói lý.

“Quanh người nàng ta không có tà khí, không phải yêu ác, không cần diệt trừ.”

Thi Đại nói xong ngược mắt:

“Đừng sợ, chúng ta không làm hại người.

Có thể hỏi một chút, bình thường người hay làm gì không?”

Nàng đang nói chuyện với yêu họa bì.

Bóng người trắng bệch rùng mình, run giọng nói:

“Ta thật sự chưa từng hại người, vì thân phận khiến người ta kiêng kỵ, bình thường làm mấy việc vặt ở khắp nơi, nếu bị nhà này đuổi thì đến nhà khác.

Hai vị đại nhân, ta, ta có thể đi chưa?”

Thi Đại như có điều suy nghĩ:

“Tất nhiên là được, nhưng mà...”

Câu “nhưng mà” vừa dứt, sống lưng khó khăn lắm mới thả lỏng của yêu họa bì lại lần nữa căng chặt, càng run nhiều hơn. Ngay cả A Ly được Thi Đại ôm trong lòng cũng không hiểu ra sao, nhanh chóng nhìn nàng.

Sau đó nghe thấy giọng nói hơi chân chừ của Thi Đại:

“Nghe nói họa bì giỏi vẽ tranh, có thể phiên người, vẽ một bức mặt người cho mình không? Là kiểu bình thường nhất đấy.”

Giọng nói dịu dàng, dùng từ rất lễ phép.

Nhưng nàng có ý gì?

Ánh mắt hồ ly trắng khó che đậy vẻ nghi ngờ, yêu họa bì cũng sửng sốt.

Giang Bạch Nghiễn không hứng thú suy đoán dụng ý của nàng, ôm kiếm rũ mắt.

Bản năng câu sinh chiếm ưu thế, yêu họa bì chẳng buồn nghi ngờ, vô thức gật đầu.

Cho nên nhờ ánh sáng le lói từ đèn lò ng tre, Thi Đại may mắn được chứng kiến toàn bộ quá trình vẽ da.

Trước giờ yêu họa bì chưa từng hại ai, không có da người để vẽ, đành dùng yêu lực hóa ra một cây bút, phác thảo đường nét trên mặt mình.

Làn da của nàng ta không như mặt người, chẳng chút huyết sắc, trắng bệch như giấy, rất nhanh đã vẽ ra ngũ quan bình thường không gì đặc sắc, không ngoài dự đoán, rất quý dị.

Không rõ rốt cuộc Thi Đại muốn làm gì, A Ly tò mò thấp thỏm, không nhận được lắc lổ tai.

Sau một thoáng yên lặng, nghe Thi Đại lên tiếng:

“Ta thấy mắt hơi nhỏ, người có thể vẽ lớn hơn chút dựa trên cơ sở của gương mặt này không?”

Yêu họa bì nào dám trái lời, liên tục gật đầu, không mất nhiều thời gian, đã vẽ nên đôi mắt to tròn, phác thảo ra một độ cong tuyệt đẹp.

Hiệu quả cao, trình độ cao.

Đây nào phải tiểu yêu chẳng biết gì, đây là bút thần đó mẹ ời!

Đáy mắt Thi Đại sáng rõ:

“Có thể làm bật ngũ quan hơn không? Ý ta là, vẽ một vài bóng râm phù hợp, giúp đường nét trên mặt rõ ràng hơn.”

Đời này yêu họa bì chưa từng nghe qua yêu cầu lạ lùng như vậy.

May mà những gì Thi Đại nói không phải việc khó gì đối với

nàng ta.

Tay phải như xương khô cầm bút vẽ, chỉ phớt nhẹ vài lần, đã khiến gương mặt trông tinh tế sắc sảo hơn.

Tiếp đó, Thi Đại lại lấy lý do “gò má quá đơn điệu” và “sắc môi quá nhạt”, bảo yêu họa bì vẽ má và môi.

Cọ vẽ lướt qua, gương mặt vốn không chút đặc sắc đã trở thành môi hồng răng trắng.

Dù không có da người làm nền, làn da trắng bệch như người chết, vẫn có thể gọi là giai nhân.

Có phúc rồi mở mang đầu óc rồi, khéo môi A Ly co giật.

Đội đã.

Hình như nó...hiểu ra rồi.

Những bước này, chẳng phải là dạy kẻ mắt, tạo khối, đánh má hồng và tô son ư?!

Thoáng chốc, nó nhớ lại yêu tuyệt dùng hơi lạnh đông que kem ở nhà họ Thi, và trạch quỷ run rẩy quét dọn phòng ngủ.

À đúng rồi, cả cương thi sắp trở thành nhân viên giao hàng thành Trường An nữa.

Vì lớn lên ở cô nhi viện, trước khi xuyên vào đây, Thi Đại là người có thể làm ba công việc cùng lúc, nghĩ đủ mọi cách để kiếm thêm thu nhập.

Loáng thoáng đoán ra tính toán của nàng, sắc mặt A Ly phức tạp, mí mắt giật điên cuồng.

Không phải chứ.

Không phải thật sự như nó nghĩ đấy chứ?

“Rất tốt, chính là như vậy.”

Lòng đầy vui vẻ nhìn gương mặt của yêu họa bì, Thi Đại khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua Giang Bạch Nghiễn ở sau lưng:

“Giang công tử, nếu ta đưa yêu họa bì về nhà...có thể cho nàng ta vào cửa hàng son phấn của nương ta được không?”

Đừng nói là yêu họa bì trợn mắt há miệng, ngay cả Giang Bạch Nghiễn, cũng không thể tiếp lời nàng.

Dường như cảm thấy buồn cười, Giang Bạch Nghiễn yên lặng một thoáng, khéo môi khẽ cong:

“Cửa hàng son phấn?”

“Tay nghề yêu họa bì tinh xảo, nếu ở tiệm son phấn, có thể thu hút rất nhiều khách hàng.”

Thi Đại khẽ vuốt cằm, ánh sáng lưu chuyển nơi đáy mắt:
“Tiệm của chúng ta không chỉ bán sơn phấn, còn có thể chỉ
dẫn khách hàng trang điểm.

Khách hàng học xong, sẽ mua nhiều sơn phấn hơn, việc tốt
tuần hoàn.”

Hôm qua khi nàng thương lượng với nương chuyện cương thi
giao hàng, nương từng nhắc đến chuyện làm ăn của cửa hàng
sơn phấn ở Trường An.

Mỹ phẩm càng lúc càng nhiều, nhưng việc trang điểm chỉ giới
hạn ở những kiểu như vậy, không biết khi nào mới có kiểu
mới.

Nghĩ đến không có vấn đề gì cả.

Kỹ năng của yêu họa bì hơn hẳn người thường, tinh xảo tuyệt
diệu, nhất định sẽ vang dội thành Trường An.

Nếu khách hàng lo lắng yêu quái hại người, chỉ cần bố trí pháp
trận trong tiệm, giam cầm yêu lực của yêu họa bì là xong.

Tiết kiệm sức lực lại đỡ lo lắng, sao lại không vui vẻ mà làm.

Thi Đại càng nghĩ càng thấy ổn, mắt hạnh lấp lánh như sao,
mỉm cười rạng rỡ với yêu họa bì:

“Ngươi thấy sao?”

A Ly:...

Điều này không đúng đâu mà!!!

“Ngươi xem, Đại Chiêu chúng ta đang ở thời kỳ thái bình
thịnh thế, dân giàu nước mạnh.

Bất kể là quý tộc thế gia, hay bách tính bình dân khi ra ngoài
đều phải trang điểm.”

Thị trường được nhu cầu thúc đẩy, đây làm một chiếc bánh
béo ngậy với khối lượng lớn.

Thi Đại nói:

“Chuyện trang điểm này, đa số mọi người hoặc nhờ trưởng
bồi, trang nương chỉ dạy, hoặc tự mày mò, tay nghề sao có thể
sánh với người được? Chỉ cần ngươi ở đó, nhất định khách
hàng sẽ nghe danh kéo tới không ngớt, triển vọng vô hạn.”

Lời lẽ rất quen thuộc.

A Ly sửng sốt một lúc, đồng tử run rẩy.

Đây, đây là... một trong những tuyệt kỹ ông chủ vẽ bánh ở thế
kỷ 21.

Miếng bánh vẽ triển vọng tương lai!

Người ta nói có bốn họa sĩ lớn ở thời hiện đại, Tề Bạch Thạch vẽ tô, Từ Bi Hồng vẽ ngựa, Trương Đại Thiên vẽ hổ, ông chủ vẽ bánh.

Thi Đại chẳng những muốn mở cửa hàng trang điểm ở Đại Chiêu, còn vẽ miếng bánh lớn cho yêu ma quỷ quái!

Tròng mắt đảo loạn, vẽ mặt hồ ly trắng chấn động, nhìn yêu họa bì trước mặt Thi Đại.

Trên gương mặt xinh đẹp tựa phù dung, coi như đã xuất hiện một sắc thái khác ngoài sợ hãi và tuyệt vọng.

Chính là mờ mịt.

Yêu họa bì không hiểu cho lắm, đồng tử di chuyển hỗn loạn như A Ly:

“Ồ?”

Rất tốt, đối diện với miếng bánh lớn do Thi Đại vẽ ra, yêu họa bì không hề đón nhận.

A Ly nhìn Thi Đại với vẻ thăm dò.

Chỉ nhận được một chữ vô nghĩa, nhưng nàng không hề nản lòng, nhìn váy đỏ vải thô mỏng manh trên người yêu họa bì, lên tiếng:

“Thành Trường An thịnh hành phong cách xinh đẹp quyến rũ, phần lớn việc làm ăn của cửa hàng son phấn đều rất tốt.

Với tài năng của ngươi, chắc chắn sẽ tìm được việc tốt trong cửa hàng.”

Xuất hiện rồi! Tuyệt kỹ thứ hai của ông chủ vẽ bánh: Bánh thăng chức!

Ánh mắt yêu họa bì khẽ nhúc nhích, Thi Đại thừa thắng xông lên:

“Thù lao sẽ không ít, thoải mái hơn nhiều so với việc ngươi đi khắp nơi làm việc vất.

Chờ cửa hàng son phấn càng ngày càng lớn, tiền lương hàng tháng cũng sẽ tăng theo, đảm bảo ngươi ăn no uống say.”

Là bánh tăng lương!

Phối hợp với bánh thăng chức ban nãy, Thi Đại đã tung ra hai đòn tấn công liên tiếp khiến người ta không thể phòng bị! Mà yêu họa bì...

A Ly hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ, mắt như hạt đậu lại đảo quanh. Yêu họa bì khúm núm, rốt cuộc cũng hoàn hồn, nhỏ giọng

lúng túng:

“Thật, thật sự được sao? Ta là yêu vật...”

Bánh lớn thành công đánh trúng mục tiêu.

“Tất nhiên là được.”

Thi Đại khẽ vỗ vai nàng ta, quả quyết nói:

“Nghĩ xem trong thành Trường An, rất nhiều cửa hàng son phấn đều kiếm được bọn tiền.

Tay nghề của người tốt như vậy, yên tâm đi, ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Giỏi lắm.

Là hỗn hợp ba đòn tấn công của bánh nêu ví dụ, bánh nâng lên để giết và bánh hứa hẹn.

Về mặt yêu họa bì ngơ ngác, đáy mắt đục ngầu le lói những tia sáng nhỏ vun, nhìn chằm chằm nàng rất lâu, há miệng lại không nói được gì.

Mắc ghen rồi, không phản ứng được.

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ, miệng lại nói không ngừng:

“Hơn nữa, yêu quái thì đã sao? Trời sinh ngươi có tay nghề xuất sắc, có thể tùy ý thay đổi dung mạo, ta hâm mộ còn không kịp.”

Nàng thật sự không hề cảm thấy yêu quái thấp hơn con người một bậc, lúc nhỏ xem hoạt hình, từng khao khát bảy mươi hai phép biến hóa trong “Tây Du Ký”.

Về sau xuyên vào thế giới này, có được ký ức của nguyên chủ, nhớ từ nhỏ cha nương đã dạy nàng, yêu quỷ có thiện có ác, chẳng khác gì con người.

Ý thức vì ngạc nhiên mà tan rã dần dần trở lại, yêu họa bì siết chặt góc áo, chưa từng trải qua giờ phút nào như lúc này, hoảng loạn sợ hãi, lại mừng rỡ khó nói.

Yêu vật không được loài người yêu thích, vì những câu chuyện linh dị máu tanh được lưu truyền nhiều năm, quỷ họa bì như chuột qua đường, là từ đồng nghĩa với “lột da”, “chém giết hung ác” trong mắt rất nhiều người.

Dùng yêu họa bì mở cửa hàng son phấn, chẳng những nàng ta chưa từng nghe nói, thậm chí nhìn khắp nước Đại Chiêu, cũng không có ai làm vậy.

Tim đập thình thịch, không biết do hoảng sợ hay kích động, dường như bị vận may từ trên trời rơi xuống đập trúng.

Do dự một lúc, yêu họa bì thấp thỏm ngẩng đầu.
Thi Đại cong môi, như một con khổng tước kiêu ngạo đắc ý,
âm cuối mang theo chút mềm mại làm nũng:
“Người đồng ý rồi sao? Ta tên Thi Đại, người là?”
Không biết tại sao cổ họng nàng ta lại có chút cay đắng, chớp mắt, khẽ gật đầu:
“Ta tên A Xuân.”
Hay lắm!
Thi Đại vui vẻ giới thiệu với nàng ta:
“A Xuân, rất hân hạnh.

Sau lưng ta là Giang Bạch Nghiễn, Giang công tử.”
A Ly:...
Hồ ly trắng co người lại trong lòng nàng, hai mắt trống rỗng.
Nói thật, tất cả những chuyện xảy ra tối nay đều nằm ngoài dự đoán của nó.
Tại sao Giang Bạch Nghiễn từ phản diện diệt thế trở thành “nhóc đáng thương cô độc ngại ngùng”, tại sao yêu họa bì có thể mắc câu vào cửa hàng sơn phấn, tất cả đều là câu đố khó giải, đáp án của câu đố có tên Thi Đại.
Nhưng mà...không sao đâu nhỉ?
Mặc kệ Thi Đại giày vò thế nào, chỉ cần không liên quan đến Giang Bạch Nghiễn, nàng có thể bình an vô sự sống tiếp.
Nghĩ đến đây, nó lén lút nhìn thoáng qua Giang Bạch Nghiễn. Chàng đứng một bên với vẻ lười biếng, hàng mi dày che phủ bóng đêm dày đặc nơi đáy mắt, khác hẳn với dáng vẻ dịu dàng đầy ý cười ngày thường, toát ra chút ngang ngược lơ đãng.
Hoàn toàn không đoán được trong lòng chàng đang nghĩ gì, A Ly chỉ muốn cách tên sát tinh này càng xa càng tốt.
Còn chưa kịp rời tầm mắt, bên tai lại vang lên tiếng thì thầm đầy ý cười của Thi Đại:
“Giang công tử.”
Dừng.
Hồ ly trắng như gặp đại địch, sợ hãi kinh hoàng.
Người rảnh rồi không có gì làm gọi hần làm gì?!
“Hôm nay đa tạ Giang công tử cứu ta trong lúc nguy hiểm.”
Tâm trạng nàng rất tốt, mỉm cười như chú mèo lười biếng:
“Chúng ta cùng làm việc cho Trấn Ách Ti, sau này sẽ thường đồng hành bắt yêu.

Thực lực Giang công tử mạnh mẽ, nếu gặp phải tà ma khó giải quyết, vẫn mong có thể dựa vào huynh nhiều hơn.”

Đầu óc A Ly thoáng chốc trống rỗng.

Nếu nó không nghe nhầm, đây, đây hình như là bánh nâng lên để giết trong truyền thuyết...?

Thi Đại cho Giang Bạch Nghiễn miếng bánh nâng lên để giết?!

“Yêu ma hoành hành Đại Chiêu, chắc chắn còn rất nhiều cách kiếm tiền chưa được tìm thấy.

Có huynh ở đây, chắc chắn chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội làm ăn hơn.”

Thi Đại giờ ngón cái:

“Có tiền cùng nhau kiếm, sẽ không bạc đãi huynh.

Đến lúc đó, sẽ chia cho huynh một phần lợi nhuận.”

A Ly hỗn loạn trong gió.

A Ly trợn mắt há miệng.

Thất sách, thất sách quá.

Nó tưởng Thi Đại vẽ cái bánh cho yêu họa bì đã móc sạch vốn liếng, không ngờ nàng còn giữ lại tổ hợp liên hoàn có thể xưng là tuyệt sát như bánh nâng lên để giết, bánh triển vọng và bánh lợi nhuận, chờ Giang Bạch Nghiễn ở chỗ này.

Dù là đại ma đầu giết người như ngóe, e rằng cũng chưa từng bị nhét một hơi nhiều miếng bánh lớn như vậy, Thi Đại lại còn nói đến mức chân thành tha thiết, không hề có ý lừa gạt.

Thiếu niên bạch y cầm kiếm bên cạnh nàng trầm mặc cau mày, đáy mắt lạnh nhạt không gợn sóng, lần đầu lóe lên vẻ hoang mang một lời khó nói hết.

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Cho nên, miếng bánh này chàng có ăn hay không?.

Chương 3: Chương 3

Kế hoạch của Thi Đại rất lâu dài.

Từ nhỏ nàng đã làm rất nhiều việc bán thời gian, hiểu biết tương đối về những con đường làm ăn kiếm tiền.

Làm việc cho Trần Ách Ti, chắc chắn sẽ gặp nhiều chuyện kỳ lạ quái dị muôn màu muôn vẻ.

Thế giới đầy rẫy điều kỳ diệu, nói không chừng đến lúc nào đó, có thể tìm ra nhiều cách hay hơn để làm giàu từ những con yêu ma quỷ quái kia.

Con đường làm giàu vĩnh viễn không ngừng nghỉ, cái này gọi là tiếp tục phát triển.

Trên trời vang lên tiếng sấm, sắc đêm đen như mực, Thi Đại không thể trông thấy cảm xúc u ám trong mắt Giang Bạch Nghiễn.

Chàng thấy rất kỳ lạ, cũng hơi buồn cười.

Dù Thi Đại bị đập vỡ đầu không nhớ rõ chuyện trước đây, nhưng sau khi tỉnh lại, chắc chắn sẽ nghe người khác nhắc về chàng.

Nàng biết rõ lai lịch chàng bất minh, hai tay nhuốm máu, giờ lại đối xử với chàng như vậy, nàng có ý đồ gì?

Loại thiện ý vô cớ này, khiến Giang Bạch Nghiễn nhớ lại lúc mình bị tà tu giam cầm.

Lúc ấy chàng chỉ mới chín tuổi, vì căn cốt tuyệt đỉnh, đã bị hạ thuật con rối thay thế, chịu đựng đau đớn thay đổi phương.

Tối tăm không ánh sáng, sống không bằng chết, ban đầu chàng cố hết sức vùng vẫy bỏ trốn, tà tu không hề phần nộ, lần lượt bắt chàng về, lại hết lần này đến lần khác trừng phạt chàng muôn hình vạn trạng.

Một hôm nọ, chẳng hiểu sao chàng lại trốn ra được, sau khi rời khỏi sơn động của tà tu, chàng được một người nông dân cứu sống.

Trong lòng đứa nhỏ chín tuổi nào có những điều quanh co kia, khi nông dân ôm chàng vào lòng, dịu dàng dỗ chàng “đừng sợ”, Giang Bạch Nghiễn nghẹn ngào bật khóc.

Sau đó nông dân đưa chàng về nhà, cho chàng ăn, chữa thương cho chàng, những tra tấn máu tanh tàn khốc trong sơn động như thể giấc mộng xa xôi.

Mãi cho đến bảy ngày sau, chàng nhìn thấy nông dân và tà tu sánh vai nhau xuất hiện trước cửa.

Thấy vẻ kinh ngạc của Giang Bạch Nghiễn, tà tu cười ch ảy nước mắt, kể rõ cho chàng mọi chuyện.

“Nông dân” là sư đệ đồng môn tu luyện tà đạo của gã, những chuyện xảy ra mấy ngày nay, chỉ là diễn kịch mà thôi.

Nghĩ cũng phải, quá trình Giang Bạch Nghiễn thoát khỏi sơn động thuận lợi đến khó tin, mà nông dân lại xuất hiện quá trùng hợp.

Dường như đã ở đó từ sớm, ôm cây đợi thỏ.

“Ngươi thật sự cho rằng, sẽ có người đến cứu mình ư?”

Tà tu thường thức đôi mắt chàng dần dần mờ tối, vì những túi hờn, đau khổ và không cam lòng ẩn chứa trong đó, gã ta lại càng vui hơn, ôm bụng cười lớn:

“Đúng, chính là muốn về mặt này.

Lúc gặp sư đệ ta, vậy mà ngươi lại khóc? Ngươi của khi đó và thần thái lúc này, cả đời ta sẽ không quên, thú vị quá đi mất!”

Cho nên đứa nhỏ hãy còn ngây thơ cuối cùng đã hiểu, đây là cái ác vận vẹo dị dạng.

Tà tu chán ghét dáng vẻ không rên tiếng nào khi Giang Bạch Nghiễn bị tra tấn, cố ý lên kế hoạch giấc mộng đẹp sống sót sau tuyệt vọng.

Khi chàng dần dần chìm đắm trong đó, tưởng mình đã thấy được ánh sáng le lói, sẽ đập nát sự mong mỏi đó vỡ vụn.

Sau khi mộng đẹp bị hủy diệt chỉ còn lại đồng đồ nát, khiến người ta tuyệt vọng hơn cả đau khổ đơn thuần.

Cho nên...mục đích của Thi Đại là gì?

Trường kiếm trong tay tra vào vỏ, phát ra tiếng vang khẽ.

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười ôn hòa, che đậy vẻ u ám vừa thoáng qua:

“Không cần, chuyện tiện tay thôi, Thi tiểu thư không cần cảm tạ.”

Chàng không muốn có quan hệ gì với Thi Đại, từ chối chẳng chút do dự.

A Ly thở phào nhẹ nhõm.

Ở cạnh Giang Bạch Nghiễn, nơm nớp lo sợ chẳng khác gì làm xiếc trên dây, lúc nào cũng phải cực kỳ cẩn thận.

Đây là con rắn độc đang nghỉ ngơi ở vùng đất lạnh lẽo, nhưng thỉnh thoảng bị nó cắn một cái, Thi Đại sẽ mất mạng.

Giang Bạch Nghiễn phải về Trấn Ách Ti báo cáo công việc, thấp giọng nói tạm biệt, cho nên trên đường về nhà họ Thi, chỉ có Thi Đại và yêu họa bì.

Những khóm mây đen như sợi bông đè nặng màn đêm, phố dài phủ tuyết, vẽ ra bức tranh mực nước đen trắng giao hòa.

A Ly được nàng ôm trong lòng, liếc thấy ý cười nơi khóe môi Thi Đại, không nhịn được hỏi:

“Người đang nghĩ gì vậy?”

Thi Đại:

“Giang công tử là đồng đội tốt của Đại Chiêu.”

A Ly: “?”

A Ly nghi ngờ lỗ tai mình nghe nhầm:

“Hả?”

“Lúc bắt yêu chàng ta lập công lớn, nhưng lại không cần lợi nhuận.”

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ, cau mày:

“Người nói xem, có phải ta đã chiếm lợi của chàng ta không?”

“Thương Sinh Lục” thật sự không lừa nàng.

Giang Bạch Nghiễn chỉ dựa vào sức mình đã giải quyết hết tà ma khắp sân, nhưng lại dùng câu “tiện tay” dễ dàng cho qua, còn từ chối thù lao của nàng.

Không hổ là tấm gương đạo đức được bản gốc chứng nhận.

Lẽ nào trên đời thật sự có người có thể từ chối sự cám dỗ của tiền tài?

Suýt nữa A Ly không thở nổi.

Nó rất muốn nói cho Thi Đại biết, Giang Bạch Nghiễn không coi trọng tiền tài, chẳng phải do phong thái quân tử gì cả.

Đơn giản là vì, chàng không bình thường.

Trên đời này, e rằng chỉ có hai chuyện mới khiến Giang Bạch Nghiễn hứng thú, một là đau đớn, hai là chém giết.

Một tên điên thích giết chóc, sao có thể đắm chìm trong ôn nhu hương do tiền tài đắp nên được.

Trong cơ thể lại đau nhói như điện giật, A Ly cam chịu cắn

răng, không muốn nghĩ đến Giang Bạch Nghiễn nữa, quyết định chuyển chủ đề:

“Nói ra thì, người học ở đâu vẽ nhiều miếng bánh lớn như vậy hả?”

Cảm giác được nó khê run rẩy, Thi Đại vuốt đôi tai của hồ ly trắng trong lòng mình, giọng điệu yếu ớt:

“Trên đời này nào có bánh lớn, bị ông chủ lừa gạt nhiều rồi sẽ tự thành bánh thôi.”

Nghe thấy nàng thì thầm nói chuyện với hồ ly, yêu họa bì A Xuân bên cạnh quay đầu lại, vẻ mặt tò mò:

“Con hồ ly này...”

“Nó tên A Ly, đã mở linh trí, biết nói chuyện.”

Thi Đại cười, tay phải nắm lấy cái vuốt đầy lông của hồ ly trắng:

“Nào, chào hỏi thôi.”

Không ít con cháu quý tộc ở thành Trường An đều nuôi dưỡng một, hai linh sủng.

Linh sủng là động vật đã được khai hóa thần trí, tuy có thể nói chuyện, nhưng không thông minh cho lắm, nhiều nhất cũng chỉ có trí lực của trẻ nhỏ vài tuổi, chưa đến mức độ của “yêu”. Nguyên chủ mua con hồ ly trắng này làm linh sủng đã được nửa năm, giờ hồ ly bị mảnh vỡ thiên đạo nhập vào, nói được tiếng người cũng không phải chuyện lạ.

Chẳng qua trước mặt người ngoài, nó phải giả vờ ngu ngốc một chút.

Thi Đại vừa nói, vừa nhẹ nhàng nâng vuốt hồ ly lên, vẫy tay với A Xuân như mèo chiêu tài.

Hồ ly nhỏ nhắn xinh xắn, được nuôi dưỡng rất tốt, bộ lông mềm mại trắng như tuyết, tơ phòng như bò công anh.

Ở tư thế này, lộ ra cái búng tròn lẳng và đệm móng màu hồng nhạt, chớp đôi mắt như quả nho mọng nước.

Khiến trái tim cũng muốn tan chảy.

Dưới ánh nhìn rụt rè của A Xuân, A Ly lắc lư cái đuôi to của mình, hí mắt đen, thò đầu ra.

Thi Đại cười nói:

“Ý nó là, người có thể sờ nó.”

Đầu ngón tay A Xuân run lên.

Cơ thể yêu họa bì nhợt nhạt đáng sợ, không chỉ loài người, ngay cả chó mèo cũng sợ nàng ta.

Đây là lần đầu tiên, có động vật bằng lòng đến gần nàng ta. Nàng ta cẩn thận vươn tay phải, ngón tay thon gầy như xương roi xuống lỗ tai lông xù của hồ ly trắng.

A Ly chủ động ngẩng đầu, cọ vào lòng bàn tay nàng ta. Xúc cảm mềm mại đến cực điểm, mang theo độ ẩm chỉ có ở sinh linh vạn vật, lan ra một vùng nhiệt nóng ẩm dịu dàng trên làn da lạnh lẽo của nàng ta.

Xúc cảm như vậy quá xa lạ, như thể cả người được bao bọc trong sự ấm áp, không muốn buông tay.

“Thoải mái lắm phải không? Có thể dùng sức một chút.”

Thi Đại nói:

“Đúng rồi, cách đó không lâu ngươi bị thuật con rối điều khiển, bây giờ có chỗ nào khó chịu không?”

A Xuân lắc đầu:

“Không khó chịu, đa tạ Thi tiểu thư.”

Trước đây chỉ thấy thuật con rối trong tiểu thuyết, lần đầu gặp phải, Thi Đại tò mò:

“Khi đó bị linh tuyến trói chặt tay chân, ngươi có cảm giác gì?”

“Tuy ta có thần trí, nhưng lại bị khống chế hành động.”

A Xuân suy nghĩ, thành thật trả lời:

“Như bị nhốt trong một chiếc hộp, chỉ có thể làm theo mệnh lệnh, trơ mắt nhìn cơ thể đến gần hai người.”

Lúc bị thuật con rối điều khiển, khí chất của A Xuân hoàn toàn khác với hiện tại.

Lạnh lùng, oán độc, sát khí phùng phùng, nếu Giang Bạch Nghiễn không đuổi đến kịp lúc, Thi Đại thật sự chẳng dám gặp nàng ta.

“Nhưng mà...”

A Xuân chần chừ:

“Mệnh lệnh ta nhận được, chỉ là dọa người sống mà thôi.”

Thi Đại sửng sốt:

“Chỉ hù dọa thôi sao?”

Vậy thì lạ rồi.

Hơn nửa con đường bị yêu ma lấp đầy, người điều khiển con rối kia gây ra động tĩnh lớn đến thế, lại không có ý định đại khai sát giới.

Thế thì muốn làm gì?

“Ta đưa ngươi về nhà trước, gặp nương ta.”

Người điều khiển con rối đã có Trần Ách Ti giải quyết, không

đến lượt nàng bận lòng.

Thì Đại gác lại suy nghĩ, nhìn yêu họa bì:

“Đừng sợ, tính tình nương ta rất tốt, không có thành kiến với yêu quái.”

Lúc nói câu này, một người một yêu đã đến trước cửa nhà họ Thi.

Cha nương nàng là nhân vật có tiếng tăm, nhà họ Thi khí thế trang nghiêm.

Tường trắng cao ngất, cửa đỏ khép hờ, dưới mái hiên là tấm bảng viết hai chữ “Thi phủ”, thấp thoáng một nhánh trúc xanh nhô ra khỏi tường.

“Trong phủ vẫn còn người khác.”

Thì Đại đẩy cửa vào, hơi nghiêng đầu, mỉm cười rạng rỡ:

“Người nhà ta đều rất hiền lành, sẽ không...”

Còn chưa nói hết, sau tiếng đẩy cửa vang lên, một gương mặt xanh mét dờ dẫm, như người lại không phải người bỗng dung thò ra từ khe hở.

Bốn mắt nhìn nhau với Thì Đại.

Thì Đại: “?”

Cảnh tượng bỗng tĩnh lặng trong thoáng chốc.

Yêu họa bì và người mặt xanh nhìn nhau, một người nhợt nhạt như quỷ, một kẻ xanh xám quỷ dị, yên lặng một lúc, không hẹn đều bị đối phương dọa sợ, hét lên:

“A!!!”

“Dừng dừng dừng, sao vậy sao vậy?”

Động tĩnh này quá lớn, không lâu sau, một phụ nhân xinh đẹp trong chiếc váy dài chấm đất màu lục đỏ xuất hiện sau cánh cửa.

Thấy Thì Đại, phụ nhân khẽ nhướng mày liễu:

“Đại Đại về rồi!”

“Nương.”

Bảo vệ A Xuân đang run cầm cập sau lưng, Thì Đại thấy người mặt xanh kia cũng đang run rẩy, dở khóc dở cười:

“Đây là cương thi nương mời đến à?”

Nàng và nương nàng Mạnh Kha, mấy ngày nay bàn bạc chuyện dùng cương thi giao hàng.

“Đúng vậy.”

Mạnh Kha mỉm cười vui vẻ:

“Hôm nay ta đã thử với người đuôi xác ở Trấn Ách Ti, cương thi hành động nhanh nhẹn, tốc độ nhanh hơn xe ngựa rất

nhiều.

Quan trọng nhất là, bất kể vất vả đến mấy cũng không mệt mỏi.”

Đây là gì?

Đối tượng giao hàng tuyệt vời nhất!

Kế hoạch thành công bước đầu, Mạnh Kha vui vẻ nhường mảy, khéo mắt liếc thấy A Xuân sau lưng Thi Đại, vừa nhìn đã nhận ra ngay:

“Đây là yêu họa bì?”

Thi Đại lời ít ý nhiều, kể lại những gì mình tận mắt chứng kiến tối nay cho nương nghe, đề cập đến cửa hàng sơn phấn, ánh mắt Mạnh Kha sáng rực, hiểu ra:

“Ý con là...để A Xuân cô nương ở cửa hàng sơn phấn, thu hút nhiều khách hơn?”

Trong Thi phủ, Thi Kính Thừa giỏi ở chỗ là chỉ huy sứ của Trần Ách Ti, Mạnh Kha lại là nhà giàu số một thành Trường An, dòng dõi hiển hách, nhưng họ lại không có quy định nghiêm khắc của vọng tộc.

Chuyện này có liên quan đến tính cách của Thi Kính Thừa và Mạnh Kha.

Thi Kính Thừa giỏi dùng đao, tuy là võ phu, nhưng lại có tính cách văn nhân, dịu dàng nhã nhặn, thích nhất là xem đánh cờ vây.

Tóm lại, tốt tính đến mức không hề nổi giận.

So với ông, Mạnh Kha lại làm việc nhanh nhẹn, hùng hổ, vì xuất thân thương nhân, thuở nhỏ đã quen sống những ngày xuất đầu lộ diện, nhiệm không ít hơi thở giang hồ.

“Không chỉ như vậy.”

Thi Đại nói:

“A Xuân giỏi trang điểm, chờ tìm ra cách trang điểm hoàn toàn mới, chúng ta có thể đưa ra những sản phẩm nàng đã dùng, gọi là gợi ý nổi bật theo mùa.

Bằng cách đó, những sản phẩm gợi ý nổi bật sẽ được bán hết sạch.”

Khéo mắt hồ ly trắng được nàng ôm trong lòng khế giật.

A Xuân nghe đến ngơ ngác, không hiểu mấy về những gì hai người thì thầm, chỉ biết đến cuối cùng, mẹ con hai người nhìn

nhau mỉm cười, đáy mắt đồng thời lóe lên tia sáng khác thường.

“A Xuân cô nương, mau vào đây ngồi.”

Mạnh Kha lớn tiếng chào hỏi, chỉ vào cương thi có răng nanh mặt mày xanh mét cạnh cửa:

“Đây là khách trong phủ hôm nay.

Chúng ta dự định dùng cương thi giao hàng.”

Cương thi.

Giao hàng?

Hai từ chẳng liên quan gì đến nhau, làm sao kết hợp lại được?!

Đầu óc A Xuân hỗn loạn, chân chừ nhìn cương thi đối diện.

Ánh mắt chạm nhau, sắc mặt cương thi cũng bối rối.

Yêu họa bì? Cửa hàng sơn phấn? Hai thứ này có liên quan đến nhau ư?”

Hai người nhìn nhau, ai nấy đều có sự chấn động và mờ mịt của riêng mình.

Mạnh Kha vừa dứt lời, trong viện đã vang lên giọng nữ trong trẻo.

“Nó tên Thanh Thanh.”

Người đến là một cô nương trẻ tuổi mày rậm mắt to, trong đêm đông lạnh giá, chỉ mặc một chiếc váy mỏng nhẹ, tôn lên vóc người mảnh mai.

Một gương mặt xa lạ.

Thi Đại nhận ra, đáy mắt cô nương kia có quầng thâm rất đậm.

“Ta tên Tống Ngưng Yên.”

Nàng ta ngáp một cái, như chưa tỉnh ngủ:

“Là người đuổi xác ở Trấn Ách Ti được bà chủ Mạnh mời đến.”

Nàng ta vừa nói xong, lại có hai bóng người xuất hiện ở ngã rẽ hành lang.

Một là nam hài mười ba mười bốn tuổi, mày mắt có vài phần tương tự với Thi Đại, đôi mắt hẹp dài, môi mỏng mím chặt, so với nàng thì nhiều lệ khí hơn, mặt mày tràn ngập vẻ mất kiên nhẫn.

Người còn lại là nữ tử áo đen, mày mắt lạnh nhạt, vóc dáng cao gầy, đeo một thanh đao thẳng không vỏ trên thắt lưng.

Chạm mắt với Thi Đại, nữ tử áo đen gật đầu cười:

“Đại Đại.”

Thi Đại như én bay về rừng, lao đến ôm chặt nàng ấy:

“Lưu Sương tử tử.”

Đây là Thẩm Lưu Sương lớn lên cùng nguyên chủ.

Thẩm Lưu Sương không cha không nương, lúc còn là trẻ nhỏ, đã bị cha nương vứt bỏ nơi hoang dã.

Khéo thay Mạnh Kha đi ngang qua, ôm nàng ấy về phủ nuôi dưỡng.

Thẩm Lưu Sương lười biếng tùy hứng, đối xử với nguyên chủ rất tốt, tình cảm hai người như tử muội ruột thịt.

Còn về cậu nhóc bên cạnh Thẩm Lưu Sương.

Thi Đại thò đầu ra khỏi cái ôm ấm áp của tử tử:

“Vân Thanh cũng ở đây à?”

Thi Vân Thanh, đệ đệ ruột của nàng.

So với cuộc sống an nhàn sung sướng của nguyên chủ, vận mệnh Thi Vân Thanh lận đận hơn rất nhiều.

Thi Kính Thừa là chỉ huy sứ của Trấn Ách Ti, là cây đinh trong mắt của rất nhiều tà tu.

Tà tu đánh không lại Thi Kính Thừa, chỉ có thể dờn mục tiêu lên người nữ nhi tử tử của ông.

Lúc Thi Vân Thanh bốn tuổi bị vài tà tu bắt đi, ném vào nơi hoang dã.

Vì muốn báo thù, tà tu cưỡng ép rót yêu đan vào cơ thể Thi Vân Thanh, để nhi tử của Thi Kính Thừa trở thành quái vật nửa người nửa yêu.

Điều châm chọc là, chính vì hơi thở ẩn chứa trong viên yêu đan kia, đứa nhỏ bốn tuổi bị đàn sói nhận nhầm thành con non, nuôi dưỡng cho đến lớn, sống sót một cách thần kỳ.

Bốn tháng trước, Thi Vân Thanh được tìm về Thi phủ.

Chín năm trôi qua, cậu đã quên sạch chuyện con người từ lâu.

Lúc đầu khi mới về lại Thi phủ, Thi Vân Thanh không biết nói chuyện, không biết dùng bữa, ngay cả đứng thẳng để đi đường cũng khó khăn, bất kể gặp ai, cũng đều hung tợn nhe răng múa vuốt, ước gì có thể nhào tới cắn đứt cổ đối phương.

Đến lúc này, đứa nhỏ mới dần dần hiểu tiếng người, tuy nói chuyện không lưu loát, nhưng cũng có thể giao tiếp bình thường.

Chỉ duy nhất một điều không hề thay đổi.

Thi Vân Thanh nhìn thấy người khác, vẫn là dáng vẻ hung ác

như cũ, bao gồm cha nương và tử tử ruột Thi Đại.
Như sói con giương nanh múa vuốt.
Đối diện với ánh mắt đầy ý cười của Thi Đại, Thi Vân Thanh
mài răng hàm, xoay đầu đi chẳng nói tiếng nào.
“Vân Thanh nghe nói có cương thi, muốn ra ngoài góp vui.”
Thẩm Lưu Sương cười bảo:
“Dù sao cũng là đứa nhỏ.”
“Ai, ai muốn góp vui?”
Trông mắt Thi Vân Thanh đen tuyền sáng rỡ, cau chặt mày
kiếm:
“Người đúng là... ăn nói linh tinh!”
Thi Đại hướng dẫn từng bước, kiên nhẫn dạy dỗ:
“Ăn nói linh tinh không dùng như thế.”

Lúc này “ăn ngay nói thật” sẽ thích hợp hơn chút.”
Thi Vân Thanh nói chuyện không lưu loát, thành ngữ lại càng
mơ hồ, thường bị Thi Đại sửa sai.
Nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, trợn to mắt lại, nhìn Thẩm
Lưu Sương:
“Đúng, người quả thật là ăn ngay nói thật.”
Thi Vân Thanh:....
Thi Vân Thanh:???
Nhận ra mình lại bị nữ nhân xấu xa này lừa, Thi Vân Thanh
nhe răng trợn mắt với Thi Đại.
“Tống Ngưng Yên là đồng liêu của ta ở Trấn Ách Ti.”
Thẩm Lưu Sương cười nói:
“Nàng còn trẻ nhưng là người đuổi xác nổi bật, rất giỏi điều
khiển cương thi.”
“Nghe nói tôi nay có người dùng thuật con rối.”
Tống Ngưng Yên vuốt nhẹ lên mặt cương thi “Thanh Thanh”,
lười biếng ngáp:
“Người đuổi xác không thể điều khiển người sống và yêu vật
như người điều khiển con rối, nhưng lại có ưu thế vượt xa họ.”
Tống Ngưng Yên nói:
“Phạm vi điều khiển thuật con rối có hạn, mà người đuổi xác
bọn ta, có thể sai khiến cương thi đi ngàn dặm.”
Ngàn dặm!
Ánh mắt Thi Đại bừng sáng: Còn có thể vận chuyển đường
dài!
“Ta và Đại Đại đã nghĩ tên xong, gọi là Đưa rồi sao*.”

(*): Bên TQ có một app giao đồ ăn tên 饿了么 (Đói rồi sao), chắc chị nhà bắt chước theo.

Mạnh Kha khoanh hai tay, dựa vào lan can:

“Vấn đề khó khăn duy nhất là cương thi qua lại trên phố, sẽ dọa người đi đường.”

Thi Đại đáp:

“Hay chúng ta cho cương thi mặc y phục đặc biệt, làm rõ thân phận giao hàng.

Trường sam màu vàng được không ạ? Khá bắt mắt.”

A Ly lặng lẽ lắng nghe:...

Đưa rồi sao, trường sam màu vàng, sao nó nghe quen quá vậy nè.

Dùng tên của Đói rồi sao, lại bảo cương thi mặc đồng phục màu vàng của Meituan, đây chẳng phải là một chân đạp hai thuyền à.

Thi Đại vừa về nhà, chưa từng thấy hành động của cương thi, đây về mới lạ:

“Có thể bảo nó nhảy lại cho ta xem được không?”

Tổng Ngưng Yên không nói gì, trong tay xuất hiện một lá bùa, đầu ngón tay xoay nhẹ, dán lên lưng cương thi Thanh Thanh.

Nhận được mệnh lệnh, ánh mắt tan rã đục ngầu của Thanh Thanh lóe lên tia sáng, như hồng hạc lẻ loi giữa mùa đông, nhẹ nhàng nhảy lên tường.

Thi Đại bắt đầu vỗ tay cổ vũ.

Cương thi là người bất tử, không có tư duy nhanh nhạy như người sống.

Thanh Thanh mất một lúc mới hiểu động tác của nàng là đang khen ngợi nó.

Gương mặt xanh xám lướt qua nụ cười cứng ngắc, cương thi lại tung người, nhảy lên nóc nhà cao ngất phủ đầy tuyết.

“Tốt lắm phải không?”

Thẩm Lưu Sương chỉnh lại phần tóc bị rối cho Thi Đại, âm cuối mang ý cười:

“Trước giờ Thanh Thanh là cương thi giỏi tay nghề nhất* của Trấn Ách Ti.”

(*): Chính xác phải là 能工巧匠, mang nghĩa người thợ khéo léo, giỏi tay nghề, ở đây Thẩm Lưu Sương lại nói thành 能工

巧僵, 僵: cương trong cương thi.

Lại bắt đầu rồi, những thành ngữ quái lạ.

Là đồng liêu sớm chiều bên nhau với nàng ấy, Tống Ngung Yên vẫn không thể quen được phong cách dùng từ quái dị của người này, nghe Thẩm Lưu Sương lên tiếng, khóe môi không nhin được co rút.

Vừa định hỏi Mạnh phu nhân bên cạnh, làm sao luyện được phong cách nói chuyện độc đáo như vậy, đã nghe Thi Đại mỉm cười.

“Người giỏi quá!”

Nàng mặc áo choàng lông thỏ, trông hết như chú thỏ trắng, ngẩng đầu nhìn cương thi đứng thẳng đón gió trên nóc nhà, hai tay làm ra hình trái tim:

“Hôm nay vất vả cho người rồi.”

Thanh Thanh không đoán được ý nghĩa của động tác đó, cảm nhận được sự thân mật của Thi Đại, nó nghiêng đầu, bắt chước động tác của nàng vụng về làm hình trái tim.

Thi Đại vui mừng:

“Nó đang bắt tim với ta kìa.”

Tống Ngung Yên: “?”

Sao người cũng không ôn vậy?

“Giỏi lắm phải không?”

Mạnh Kha bên cạnh cười tủm tỉm theo sát phía sau:

“Nếu có thể phát triển Đưa rồi sao lớn mạnh, sửa cương thi thành vàng *, tiền của chúng ta chắc chắn sẽ nhiều hơn nữa.”

(*) Chính xác phải là 点铁成金, thành ngữ mang nghĩa sửa đổi thành hay, Mạnh Kha lại dùng 点尸成金, 尸: thi trong xác chết/cương thi.

Tống Ngung Yên:...

Thì ra là di truyền của gia tộc.

Cho nên họ đều học theo bà sao!

Tống Ngung Yên vô thức nhìn gương mặt bình tĩnh của đệ đệ nhà họ Thi, Thi Vân Thanh.

Nghe nói đứa nhỏ này được bày sới nuôi lớn, nói chuyện lấp bấp.

Thi Vân Thanh đứng dưới mái hiên, mặt nhỏ căng cứng, sống lưng thẳng tắp như dây cung kéo căng.

Thấy cậu tách ra khỏi bầu không khí này, Thẩm Lưu Sương đưa trái cây trên bàn đến bên môi cậu, bị Thi Vân Thanh cướp

lấy.

“Không cần người đút.”

Giọng điệu Thi Vân Thanh hung ác, cắn trái cây:

“Ta gieo gió gặt bão*.”

(*): Câu gốc ở đây là 自食其果, mang nghĩa gieo gió gặt bão, tách từng từ thì 自 là tự, 食 là ăn, 果 là quả, Thi Vân Thanh hiểu nhầm câu đó thành “Tự ta ăn trái cây”

Tổng Ngưng Yên:...

Được lắm, còn có cả chơi chữ.

Hệ thống ngôn ngữ các nhà các người, thật sự hơi loạn rồi đây. Khẽ nhướn mày, Tổng Ngưng Yên ép mình chuyển sự chú ý, nhìn về phía cương thi Thanh Thanh trên nóc nhà.

Hôm nay nghe Mạnh phu nhân nói cương thi giao hàng, lúc đầu nàng ta ngỡ như chuyện ngàn lẻ một đêm, giờ xem ra đúng là con đường kiếm tiền.

Nghe những lời khen ngợi không ngớt của Thi Đại và Mạnh Kha, ngay cả nàng ta cũng cương tin cương ngờ...

Ồ kìa, tại sao ngay cả nàng ta cũng bắt đầu rồi!

Tổng Ngưng Yên lặng lẽ dời bước chân, cách người nhà này xa một chút, miễn xảy ra hiện tượng người lây người.

“Có một vấn đề.”

Tổng Ngưng Yên hít sâu:

“Nếu khoảng cách quá xa, cảm ứng giữa người đuổi xác và cương thi sẽ dần dần suy yếu.

Ta chưa từng điều khiển chúng đi quá xa, đêm nay muốn thử cực hạn.

Đề phòng Thanh Thanh mất khống chế, cần một người cho nó công, giám sát mọi lúc, có ai bằng lòng làm không?”

Trần Ách Ti không thể tìm được người điều khiển con rối khống chế yêu tà.

Đối phương đã chuẩn bị từ trước, dùng pháp thuật che giấu tung tích.

Lúc Giang Bạch Nghiễn về Thi phủ, đã vào giờ Tý.

Trong viện ồn ào, rất nhiều người tập trung ở đó.

Chàng ghét náo nhiệt, không đến gần cửa chính, lật người vào tường vây từ hậu viện, một mình trở về phòng.

Bước chân chàng hơi khó khăn.

Sau khi hạ huyết cổ, cứ cách nửa tháng, chàng phải uống máu của Thi Đại, nếu không đau chẳng thiết sống.

Độc cổ phát tác trên đường về phủ, đầu tiên là tay chân tê dại, chờ cảm giác tê cứng tăng lên, sẽ hóa thành cơn đau thấu tim. Đau đớn như con rắn nhỏ khắc trong xương tủy, dần dần quấn chặt, găm nhám máu thịt, xoắn nát xương cốt.

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, trong phòng không sáng đèn.

Khi trong tầm mắt chỉ còn sót lại mỗi bóng tối, nỗi đau lan khắp tứ chi xương cốt càng rõ ràng hơn.

Con rắn vô hình như hóa thành mũi dao bén nhọn, bện thành một tấm lưới lớn, phủ khắp người chàng, ăn mòn từng chút một.

Trong sắc đêm tĩnh lặng, vang lên tiếng th ở dốc yếu ớt.

Ngay sau đó, là một tiếng cười rất khế.

Mãi cho đến giờ phút này, cuối cùng Giang Bạch Nghiễn cũng nở nụ cười thật lòng đầu tiên trong ngày hôm nay, môi mỏng khế cong.

Chàng chẳng hề chán ghét đau đớn, nói đúng hơn là chàng đang tận hưởng nó.

Thuở nhỏ bị tã tu giam cầm trong phòng tối, mỗi ngày chỉ có đau đớn và vết thương làm bạn với chàng...

Đó là cách duy nhất giúp chàng cảm nhận được thế giới bên ngoài, khiến chàng nảy sinh hoảng hốt rằng mình vẫn còn sống trên thế gian trong sự tĩnh lặng và cô độc kéo dài.

Mỗi lúc một đau hơn, hơi thở cũng dần nặng nề, yết hầu trượt lên trượt xuống.

Không biết từ lúc nào cánh môi đã bị cắn nát, máu tươi thấm đẫm sắc môi nhợt nhạt, lan đến mép nốt ruồi nhỏ, như điểm nốt chu sa trên đoá mai trắng.

Vẫn chưa đủ.

Chàng tự rút dao nhỏ từ trong túi áo ra, thành thạo rạch lên cánh tay mình, cơ thể với vết thương chồng chất lại rạch thêm một đường máu.

Chàng đã đau đến mức này, tại sao vẫn không cảm nhận được mình “còn sống”?

Lưỡi dao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, chuẩn bị đâm vào da thêm lần nữa.

Ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng động cực lớn mà không có

dấu hiệu báo trước.

Tà ma sao?

Tròng mắt Giang Bạch Nghiễn u ám, cắt dao nhỏ vào tay áo, nhắc tay mở cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là rừng trúc xanh um tươi tắn trong viện chàng.

Dù đã vào đông, rừng trúc vẫn xanh biếc mượt mát.

Một bóng dáng quen thuộc chẳng biết lúc nào đã rơi vào rừng trúc.

Tóc đen tung bay hỗn loạn, một con hồ ly mập nằm bẹp trên đầu nàng.

Thi Đại.

Mà thứ bên dưới nàng bị mắc kẹt ở giữa, mạnh mẽ xông tới, dùng tư thế vắn vẹo ra sức vùng vẫy là...

Cương...thi...?

Thi Đại nàng, cười...một con cương thi đang nhúc nhích?

Trong một thoáng ngẩn ngui, sự nghi ngờ mãnh liệt thậm chí lấn át cả đau đớn.

Giang Bạch Nghiễn khàn giọng:

“Thi tiêu thư.”

Thi Đại cũng thấy chàng, hé môi, nở nụ cười xấu hổ lại không thất lễ.

Như Tống Ngưng Yên đã nói, cương thi chạy nhảy thời gian dài, cảm ứng với người đuổi xác sẽ dần dần yếu đi.

Thanh Thanh từ ban đầu hoạt bát mạnh mẽ, trở thành dáng vẻ yếu ớt không biết phương hướng như lúc này, trên đường trở về rơi vào tường vây, mắc kẹt trong rừng trúc.

Sau đó bắt đầu màn cương thi đại chiến thực vật.

Giang Bạch Nghiễn:...

Cảnh tượng trước mắt quá khó tin, chàng thà tin rằng, đây là ảo giác do đau đớn gây nên.

Sấm sét trước đó đã rút lui, vàng trắng mờ ảo xuất hiện trên bầu trời.

Mượn ánh trăng, Thi Đại nhìn thấy gương mặt Giang Bạch Nghiễn từ xa, nhợt nhạt như tờ giấy.

Chờ đã.

Bỗng dưng nhận ra điều gì đó, Thi Đại xé lá bùa trên lưng Thanh Thanh, nhẹ nhàng nhảy xuống, chạy đến bên cửa sổ phòng Giang Bạch Nghiễn.

Nam nữ trẻ tuổi ở Đại Chiêu luôn mang theo huân hương, thất

lưng Thi Đại cũng treo một túi hương.
Đêm đông yên tĩnh, quần quanh người chàng chỉ có mùi máu
và gió lạnh.

Khi Thi Đại đến gần, hương mai thanh nhã tựa làn gió mát,
vờn quanh chớp mũi chàng.
Khác hoàn toàn với hơi thở của chàng, mang đến ảo giác lãnh
địa bị xâm chiếm.
Chàng không thích.
Đau đón đến tột cùng, mơ hồ dâng lên sát ý, vẻ u ám trong
tròng mắt Giang Bạch Nghiễn đậm hơn, ánh mắt rơi vào cần
cổ thon thả của nàng.
Chàng khát máu nàng.
“Giang công tử.”
Thi Đại hỏi:
“Có phải huyết cổ phát tác không?”.

Chương 4: Chương 4

Trong phòng Giang Bạch Nghiễn vẫn chưa thấp nển.
Bóng trắng mờ ảo như đầm nước, lan ra vàng sáng mỏng manh.

Vài sợi tóc trước trán của Giang Bạch Nghiễn như bị sắc trắng thấm ướt, nhìn kỹ lại mới phát giác đang rịn mồ hôi lạnh.
Dựa vào ký ức của nguyên chủ để tính toán ngày tháng, mấy ngày nay vừa khéo là giai đoạn huyết cổ phát tác.
Huyết cổ.

Hai chữ này lướt qua lòng nàng, Thi Đại siết chặt tay áo.
“Thương Sinh Lục” chỉ hé lộ vài câu ngắn ngủi, năm đó thăm án Giang gia diệt tộc liên lụy quá rộng, khó lòng làm rõ.

Giang Bạch Nghiễn muốn tra rõ sự thật, buộc phải dựa vào sức mạnh của Thi Kính Thừa và Trần Ách Ti.
Huyết cổ là công xiềng chàng tự tay đeo cho mình để có thể ở lại Thi phủ.
Làm gì có ai ra tay độc ác với chính mình như thế.
Khi nàng hỏi khê ngẩng đầu, tầm mắt lướt quanh gương mặt Giang Bạch Nghiễn một lượt, phát hiện đối phương khê run, xác nhận suy đoán của mình.
Nghe nói huyết cổ này hung ác, đau đớn có thể lấy nửa mạng người.

Giang Bạch Nghiễn có thể nói chuyện cùng cô với sắc mặt bình thường như vậy, không thể không nói, chàng là một người hung hãn.
Cách một bức tường, Giang Bạch Nghiễn đứng bên cửa sổ nhìn nàng.
Thoáng chốc đè nén sóng ngầm mãnh liệt nơi đáy mắt, kéo theo sát ý tan biến mất dạng.

Mặc dù trong lòng tràn ngập d*o vọng chém giết, khi chàng lên tiếng vẫn ôn hòa như xưa:

“Ừm.”

Ánh mắt kia khiến A Ly run lẩy bẩy.

Cái tên Giang Bạch Nghiễn này... vừa rồi chắc chắn đang nghĩ, rốt cuộc nên đâm vào ngực Thi Đại hay cửa cổ nàng. Cảm nhận được nguy hiểm, đuôi A Ly không khỏi dựng đứng. A Ly ngửa đầu, chạm thẳng vào đôi mắt Giang Bạch Nghiễn. Đó là đôi mắt hoa đào xinh đẹp, mang theo vẻ trêu tức như cười như không, khiến sống lưng nó lạnh toát, tê cả da đầu. Giang Bạch Nghiễn đang nhìn nó.

Chàng... lẽ nào đã phát giác nó bất thường?

Nó vốn là mảnh vỡ thiên đạo cực kỳ yếu ớt, phải dựa vào chút sức lực cuối cùng mới có thể nhập vào cơ thể hồ ly này.

Nếu ngày nào đó bị kiếm của Giang Bạch Nghiễn giết chết...

Đáy lòng sợ hãi, hồ ly trắng giả vờ ngơ ngác vô tri, ngoan ngoãn nằm bò lên người Thi Đại.

Lãnh thổ Đại Chiêu đầy quái quỷ, cộng thêm làm việc cho Trần Ách Ti, Thi Đại thường chuẩn bị kim sang dục và dao nhỏ trên người, lúc này không chút do dự rút dao găm ra, mũi dao sắc bén rạch ngang đầu ngón tay.

Huyết cổ tên như ý nghĩa, Giang Bạch Nghiễn khát máu nàng, như sự thôi thúc bản năng của ma cà rồng.

Nhưng phần lớn những câu chuyện về ma cà rồng đều đi kèm với cảm giác đẹp đẽ thê lương, nam nữ chính hoặc là cắn ngón tay, hoặc là cắn cổ, mập mờ đến độ khó phân biệt.

Khác xa cách thức nàng và Giang Bạch Nghiễn qua lại đến mười vạn tám ngàn dặm.

Trước không nói đến Đại Chiêu chú trọng nam nữ cách biệt, chỉ riêng thái độ đề phòng của nguyên chủ với Giang Bạch Nghiễn thôi, chắc chắn không thể cho chàng chạm vào mình. Mỗi khi huyết cổ phát tác, đều do nguyên chủ tự cắt lòng bàn tay, nhỏ máu vào ly, giao cho Giang Bạch Nghiễn.

Quyết tâm cách ly không tiếp xúc.

Xem xét từ trong ký ức, cắt lòng bàn tay chẳng qua chỉ là chuyện trong thoáng chốc, nhưng nếu làm thật thì...

Tay phải cầm dao của Thi Đại run rẩy.

Nàng sống trong thế kỷ hai mươi một hòa bình, vết thương nghiêm trọng nhất mà nàng từng chịu là khi thái rau bất cẩn cắt trúng ngón tay, và bị ngã trẹo chân lúc chạy tám trăm mét.

Mỗi lần xem phim điện ảnh liên quan đến ma cà rồng, suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Thi Đại không phải lãng mạn, mà là đau đớn.

Một người đang yên đang lành, bị găm như cổ vịt, không đau sao được.

Nhìn ra nàng chần chừ không yên, Giang Bạch Nghiễn khẽ cười, đưa con dao nhỏ vàng đen sáng loáng cho nàng:

“Dao này rất bén, Thi tiểu thư chỉ cần rạch nhẹ đầu ngón tay, rồi đưa dao lại cho ta là được.”

Thi Đại:

“Đầu ngón tay?”

Đầu ngón tay chỉ có ít máu, sao có thể nhỏ vào ly được?

Nàng khẽ sững sốt, vừa ngược mắt đã thấy hàng mi dài của Giang Bạch Nghiễn khẽ rung rinh.

Hắn là chàng đau lắm, đáy mắt chẳng còn ý cười, không biết từ khi nào đã cắn nát môi dưới, lộ ra vết nứt đỏ tươi, vết máu lan rộng, cực kỳ bắt mắt.

Dường như đang lặng lẽ thôi thúc.

Thấy chàng như vậy, Thi Đại nào dám làm lỡ nữa, gơ tay xuống dao, lập tức rạch một đường máu trên đầu ngón tay.

Đau đớn kéo đến như dự đoán, nhưng chẳng so nổi nửa phần mà Giang Bạch Nghiễn đang chịu đựng, lúc đưa dao lại cho Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại không nhìn được nghĩ:

Nếu nàng là Giang Bạch Nghiễn, chắc hẳn đã khóc đến mức chẳng còn sức lực từ lâu.

Nhận con dao, Giang Bạch Nghiễn yên lặng cúi đầu, đưa mũi dao dính máu vào miệng.

Môi mỏng mím lại, đầu lưỡi tiếp xúc với chất lỏng nóng bỏng đậm đặc.

Như chú mèo liếm láp nước suối, mảy mắt chàng rũ xuống, cuốn máu tươi vào đầu lưỡi.

Mùi tanh rỉ sét tràn ngập vị giác, đau đớn dần dần lắng xuống, như thủy triều rút đi.

Giữa lúc tĩnh lặng ấy lại sinh ra nỗi trống rỗng chẳng thể lấp đầy.

Thi Đại nhìn động tác của chàng, bỗng có ảo giác kỳ lạ rằng Giang Bạch Nghiễn chẳng phải đang liếm láp máu trên mũi dao, mà là đang thoa son.

Đau đớn do huyết cổ gây ra khiến sắc môi chàng nhợt nhạt

mỏng manh, lúc này khẽ mím lại, làm lan đi những giọt máu đỏ ửng trên mũi dao, điểm thêm vài phần xinh đẹp rực rỡ, như hoa đào bỗng chốc nở rộ trên lưỡi dao.

Nhận ra ánh mắt nàng, Giang Bạch Nghiễn nhấc rèm mi lên, nhìn vào mắt nàng.

Thi Đại rất thoải mái:

“Giang công tử, đã khá hơn chưa?”

Yết hầu nhúc nhích, nuốt máu tươi, Giang Bạch Nghiễn khẽ nhếch môi.

Chàng đau đến độ chẳng còn sức lực, dựa vào cửa sổ khẽ gật đầu:

“Không sao rồi, đa tạ Thi tiểu thư.”

Thi Đại đang bôi kim sang được lên đầu ngón tay, vì không quen chịu đau, cau mày xuýt xoa một tiếng:

“Không sao thì tốt, Giang công tử phát tác huyết cổ, sao không đến tìm ta? Nếu ta và Thanh Thanh không đi ngang qua đây, chẳng phải huynh sẽ đau suốt đêm ư?”

Giang Bạch Nghiễn từ chối cho ý kiến, nhìn thoáng qua vết thương trên đầu ngón tay nàng.

Có lẽ khi đó nàng rạch vội, vết thương hơi sâu, nhưng với chàng mà nói, nó còn chẳng được coi là vết thương nhẹ.

Chỉ mới như thế, đã khiến nàng thấy đau rồi sao?

“Ta không cố ý xông vào viện của Giang công tử.”

Nhớ đến tình cảnh chật vật rớt xuống đất với Thanh Thanh, Thi Đại xoa mũi:

“Nưng có nói với huynh chuyện cương thi giao hàng chưa?

Chúng ta đang thử nghiệm độ bền bỉ của cương thi.

Không biết tại sao lại mơ màng rơi xuống rừng trúc.”

Nàng hươu lá bùa xé xuống từ trên người Thanh Thanh, giơ tay chỉ về khu rừng trúc cách đó không xa:

“Nó tên Thanh Thanh, hôm nay dẫn ta dạo quanh nửa vòng lớn trong thành Trường An.”

Giang Bạch Nghiễn không chút hứng thú với cương thi, liếc nhìn mái tóc bị gió đông thổi rối tung của Thi Đại:

“Hôm nay tâm trạng của Thi tiểu thư rất tốt?”

“Tương do tiền sinh mà.

Kiểm được nhiều tiền hơn, tất nhiên tâm trạng sẽ tốt.”

Nhắc đến chuyện này, nụ cười của Thi Đại càng rực rỡ:

“Đúng rồi, đã tìm thấy người điều khiển con rối làm loạn tối nay chưa?”

“Vẫn chưa.”

Giang Bạch Nghiễn lời ít ý nhiều, không biết tại sao, bỗng đổi chủ đề:

“Lúc trước Thi tiểu thư nói, cô bị đập trúng đầu khi bắt yêu.”

Xuất phát từ bản năng, A Ly nằm bẹp trên đầu Thi Đại cảm giác được sát ý.

Không ổn.

Sao bỗng dưng Giang Bạch Nghiễn lại nhắc đến chuyện này?

Hồ ly trắng lặng lẽ căng chặt cơ thể, Giang Bạch Nghiễn đứng cạnh cửa sổ vẫn ngập ý cười.

Nụ cười của chàng quá ôn hòa kín đáo, như vẽ nên một độ cong giả tạo bên môi, không biết có phải ảo giác hay chẳng, lại thoáng vẻ giễu cợt lạnh lùng:

“Không nhớ chút gì về chuyện quá khứ sao?”

“Nhớ được một chút.”

Thi Đại hỏi:

“Sao thế?”

“Chỉ cảm thấy, vừa nãy khi Thi tiểu thư lấy máu, động tác lạ lắm đến mức như vốn đã quên hết.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Trước đây Thi tiểu thư không đối xử với ta như vậy.”

Giang Bạch Nghiễn lai lịch bất minh, nguyên chủ cảm thấy chàng tự làm tự chịu.

“Chẳng phải là do ta đã quên một số chuyện sao?”

Trong lòng Giang Bạch Nghiễn chắc chắn oán hận nàng, Thi Đại tự hiểu lấy:

“Những ký ức liên quan đến Giang công tử, ta không còn nhớ rõ nữa.”

“Hôm nay gặp lại, Thi tiểu thư đối xử với ta rất tốt.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn sâu vào mắt nàng, ý cười đậm hơn vài phần:

“Sau này, cũng có thể như thế không?”

Không ổn.

Cực kỳ không ổn.

Da đầu A Ly tê dại.

Đây không phải lời Giang Bạch Nghiễn sẽ nói.

Cảm giác sai lệch mãnh liệt khiến cổ họng nó như nghẹn lại,

lần nữa linh cảm sát ý dày đặc đang ập đến.

Nó vô thức cảm thấy không thể trả lời, nhưng trong nhận thức của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn hiền lành vô hại, hoàn toàn không có tính công kích.

Quả nhiên, nó nghe thấy tiếng của Thi Đại.

Thi Đại đáp:

“Tất nhiên, hôm nay Giang công tử cứu ta một mạng, sau này ta cũng sẽ bảo vệ huynh.”

Trong màn đêm tĩnh lặng, vang lên tiếng cười khe khẽ.

Trong sáng dịu dàng, như lớp tuyết mỏng tan chảy trong ngày đông, thoát đầu có vẻ man mát, nhưng nếu phân tích tỉ mỉ, sẽ nhận ra sự lạnh lẽo.

Âm thanh trường kiếm trượt khỏi vỏ réo rất như gió, thoáng chốc mũi kiếm đã nằm ngang trên cổ Thi Đại.

Như rắn độc thè lưỡi, dừng lại nơi không trung cách làn da một milimet.

“Nhưng tại hạ thấy, Thi tiểu thư không giống mất trí, mà là bị...”

Ý cười hiền lành tắt ngấm, Giang Bạch Nghiễn lộ vẻ nghiêm ngẫm, âm cuối nặng nề, sinh ra tính xâm lược mãnh liệt:

“Đoạt xá.”

Chớp mắt yên tĩnh.

Không chỉ không khí, ngay cả huyết dịch và nhịp tim cũng như ngừng lại.

A Ly ngẩn ngơ tại chỗ, nhất thời vẫn chưa hoàn hồn.

Tính cách của Thi Đại và nguyên chủ thực ra không khác nhau lắm, thẳng thắn nhanh nhẹn, thích làm nũng, bớt vài phần tùy hứng nhưng lại thêm chút hồn nhiên, không ảnh hưởng đến toàn cục.

Không ngờ lại bị chàng thẳng thắn đâm thủng như vậy, ý lạnh thấu xương dâng lên từ lòng bàn chân, dọc theo cột tủy lan rộng lên trên, giăng khắp toàn thân.

Trái tim nó như vọt lên cổ họng, nhưng bất ngờ phát hiện, dường như Thi Đại không hề hoảng sợ.

Như đã dự đoán từ trước.

Bị thanh kiếm kề trên cổ, tất nhiên Thi Đại không dễ chịu, nàng mím chặt môi, tay phải siết chặt rồi lại thả lỏng, đối diện với tầm mắt của Giang Bạch Nghiễn:

“Tại sao Giang công tử lại nói vậy?”

Giang Bạch Nghiễn khẽ cười:

“Thi tiểu thư biết rõ nguyên nhân mà.”

Sự thay đổi của Thi Đại quá bất thường.

Liên hệ giữa họ vốn chỉ dừng lại ở huyết cổ, cảm xúc của Thi Đại dành cho chàng, chỉ có sợ hãi, bài xích và chán ghét.

Chứ không giống hôm nay, xuất hiện trước mặt chàng chẳng chút đề phòng, nói những lời rất khó tưởng tượng.

Sự quan tâm và để ý của nàng, trong mắt chàng chẳng khác gì viên kẹo ngọt ngào tằm đầy chất độc, khiến người ta buồn nôn.

Hoặc có thể nàng không bị đoạt xá, thật sự chỉ mất trí nhớ, thật thật giả giả, Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn quan tâm.

Chàng chỉ muốn biết, nguyên nhân người trước mặt muốn tiếp cận chàng.

Nàng muốn tiếp cận chàng, lợi dụng chàng làm gì?

Ngoài dự đoán, Thi Đại không hề sợ hãi run rẩy, mặt mày tái nhợt như chàng nghĩ.

Đánh giá nàng một thoáng chẳng rõ ý đồ, hàng mi dài của Giang Bạch Nghiễn khẽ run:

“Thi tiểu thư không sợ chết?”

Hừ, trên đời này có ai không sợ chết chứ.

Thi Đại hít sâu một hơi.

Lúc Giang Bạch Nghiễn nói câu “bị đập trúng đầu khi bắt yêu”, nàng đã mơ hồ nhận ra, người này đang nghi ngờ nàng.

Người ta nói ký ức như viên gạch, chỗ nào cần thì dọn đến chỗ đó, giờ xem ra vẫn có nguy cơ sập phòng.

Từ nhỏ Thi Đại đã có tính tình thẳng thắn, khó chịu nhất là chuyện rõ ràng có một cái miệng, nhưng cứ nín nhịn trong lòng chẳng nói ra.

Vốn đã chuẩn bị tâm lý, dự định nói thẳng với Giang Bạch Nghiễn, chàng lại đột ngột kẻ kiếm lên cổ nàng, thật sự là vượt xa dự đoán của nàng.

Giang Bạch Nghiễn, hình như hung dữ hơn một chút so với tưởng tượng của nàng.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo của mũi kiếm trên cổ, Thi Đại nhanh chóng đáp:

“Tất nhiên sợ chết, sợ dĩ không tránh là vì chân ta mềm nhũn.

Thương lượng nhé, có thể rút kiếm lại không?”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khẽ.

Trường kiếm chẳng hề dịch ra nửa phần, Giang Bạch Nghiễn cúi xuống, kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Câu hỏi bị chàng đè nén thành một câu trần thuật chẳng thể xen lời, chất giọng ôn hòa, nhưng lại toát ra cái lạnh không rét mà run:

“Thi tiểu thư sợ ta?”

A Ly căng chặt người, nín thở nằm bò trên đầu Thi Đại, cúi đầu nhìn qua, ánh kiếm lạnh lẽo như băng.

Dáng người Giang Bạch Nghiễn rất cao, giữa chàng và Thi Đại cách nhau một cánh cửa sổ mở toang, vì khoảng cách gần, phủ xuống bóng đen như mực.

Đôi mắt đào hoa đông đầy ý cười phản chiếu dưới bóng trăng, tràn đầy lệ khí, cảm giác áp bức quá mạnh, chỉ một cái liếc mắt, đã khiến tứ chi nó mềm nhũn.

Nguy rồi.

Nguy rồi nguy rồi nguy rồi, lúc này phải làm sao đây?

Thi Đại là chuyển thể của nguyên chủ, hồn phách rất hòa hợp với cơ thể, dù có mời vu chúc Tát Mãn của Trần Ách Ti, cũng chẳng thể phát giác nàng đã thay đổi linh hồn.

Mấu chốt là...nếu Giang Bạch Nghiễn muốn tôn thương nàng, nào để ý đến Thi Đại có phải nguyên chủ hay không?

Chàng chẳng có hảo cảm gì với nguyên chủ.

Giờ đây chàng đã có lòng giết nàng, tuy bị huyết cổ khống chế, không thể đưa Thi Đại vào chỗ chết, nhưng lại có vô số cách che giấu danh tính của nàng, khiến nàng sống không bằng chết.

Gã điên từ nhỏ trưởng thành trong tà thuật, có chuyện gì chẳng dám làm.

A Ly thầm mắng một câu th ô tục.

“Thi Đại” kia quả thật rất sợ chàng.

Hễ là người biết rõ quá khứ của Giang Bạch Nghiễn, đều kính chàng từ xa, dù gì sức nặng của hai chữ tà tu, cũng đủ để ghim chết chàng trên cây cột nhục nhã.

Tà tu là gì?

Hung tàn độc địa, giết người như ngóe, tu luyện pháp thuật tà môn mờ ám, không có chốn dung thân nơi chính đạo.

Thực tế, Giang Bạch Nghiễn đúng là như vậy.

Tình hình trước mắt không cho phép nó hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đành nín thở, bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị nhào về trước, tranh thủ thời gian giúp Thi Đại.

Với tính cách của Thi Đại, hẳn sẽ nói vài lời dễ nghe.

Ví dụ như “ta tin huynh không phải người xấu”, “ta chỉ muốn đối xử tốt với huynh”...

Giang Bạch Nghiễn sẽ chấp nhận chiêu này sao?

Xin đây, bất kể thế nào, nhất định phải sống yên!

Nó đang nơm nớp lo sợ suy nghĩ lung tung, không kịp phòng bị, thấy Thi Đại đột nhiên vươn tay phải ra.

Động tác của nàng nhẹ nhàng nhưng nhanh nhẹn, mang theo làn gió mát, cách ông tay áo, nắm lấy cổ tay Giang Bạch Nghiễn.

Động tác xuất hiện rất lạ lùng khó hiểu, đôi mắt A Ly tròn tròn, Giang Bạch Nghiễn ngẩn ngơ.

Điều Thi Đại không biết là, trước khi nàng xuất hiện, Giang Bạch Nghiễn từng rạch một đường trên cổ tay.

Đầu ngón tay nàng vô tư, trùng hợp lướt nhẹ qua mép vết thương, vì sức lực rất nhẹ, chẳng hề đau đớn.

Chỉ ngứa ngáy như lông vũ phát qua.

Sau cơn đau mãnh liệt, cảm giác ngứa ngáy này như bông tuyết rơi vào dung nham, lưu luyến chôn da thịt, rồi dần dần ngấm vào xương cốt, khiến chàng phải rùng mình.

Chàng không hiểu đó là cảm giác gì.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn nhướng mày:

“Có ý gì?”

“Ta không sợ Giang công tử, chỉ sợ kiếm.”

Thi Đại buông cổ tay chàng ra:

“Huynh xem, ta có thể chạm vào huynh, nhưng chẳng dám đụng đến kiếm.

Đao kiếm không có mắt, đừng nói là Giang công tử, dù bị một ông lão hay bà lão tám mươi tuổi kẻ kiếm lên cổ, ta cũng sợ thôi.”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Không ngờ nàng lại nói như vậy, Giang Bạch Nghiễn hiềm khi ngơ ngác.

Lần đầu trong đời bị so sánh với ông lão bà lão, nhưng chàng không giận, cười khẽ lên tiếng:

“Thi tiểu thư biết đao kiếm không có mắt, cho nên chĩa dao găm vào ngực ta?”

Dao găm gì?

A Ly nghe mà chẳng hiểu ra sao, cúi đầu nhìn qua, đột nhiên

hít khí lạnh.

Lợi dụng một thoáng Giang Bạch Nghiễn ngẩn người, Thi Đại đã rút dao găm trong tay áo ra, chĩa thẳng vào chàng.

Đây, đây đây đây đây...

Nghé con không sợ cọp!!!

Còn chưa ra khỏi thôn tân thủ, người đã thẳng thừng khiêu chiến ma vương rồi sao?

“Tự bảo vệ thôi, Giang công tử sẽ không vung kiếm vào ta nhỉ?”

Thi Đại chớp mắt, âm cuối khẽ run:

“Chuyện quá khứ, quả thật ta không nhớ rõ.

Nếu huynh nghi ngờ ta bị đoạt xá, có thể cùng ta đến Trấn Ách Ti, dò xét linh hồn.

Nếu nghi oan cho ta, huynh phải xin lỗi ta.”

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng nàng vẫn cảm thấy căng thẳng trong tình huống giằng co này.

Trong sự tĩnh lặng kéo dài, nàng nghe thấy nhịp tim mình đập thình thịch, tiếng này nối tiếp tiếng kia.

Lần này Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, sương mù u ám trong mắt như mây đen phủ trên đỉnh đầu, thoáng chốc thay đổi.

Chàng thấy hơi khó hiểu.

Chàng từng nghĩ Thi Đại sẽ khóc nức nở, hoặc nói những lời đường hoàng, muốn trấn an chàng, đồng thời tiếp cận chàng.

Cũng như hai gã tà tu đã từng làm với chàng khi ấy.

Kết quả cô nương này chẳng chút do dự chĩa dao găm vào ngực chàng, bảo chàng xin lỗi.

Rũ mắt nhìn qua, Thi Đại ưỡn ngực nhìn thẳng vào mắt chàng, mắt hạnh như châu báu rực rỡ, bên trong không hề sợ hãi, lúc nhìn chàng chằm chằm, như một chú mèo kiêu căng, không phục.

Gió lạnh lướt qua song cửa, vang lên tiếng ken két.

“Xin lỗi.”

Trường kiếm được rút về vỏ, dường như tâm trạng Giang Bạch Nghiễn rất tốt, cong môi mỉm cười:

“Quà xin lỗi vì đã mạo phạm Thi tiểu thư...”

Cùng lúc khi Giang Bạch Nghiễn lên tiếng, chàng nhấc tay trái, chậm rãi nắm chặt lưỡi dao trong tay Thi Đại.

Trời sinh chàng có bàn tay đẹp mắt, ngón tay thon dài trắng nõn, gân xanh nhàn nhạt phủ lên mu bàn tay, như chất ngọc dưới ánh trăng.

Lòng bàn tay dùng sức, vùi máu thịt vào lưỡi dao, lại rạch mạnh một đường...

Lòng bàn tay lập tức chảy máu như suối.

A...!

Thi Đại chưa từng chứng kiến hành vi tự ngược đãi như vậy, nàng hít khí lạnh:

“Giang, Giang Giang Giang công tử!”

“Không sao, trong phòng ta có thuốc.”

Cảm giác đau đớn quen thuộc lan tràn, Giang Bạch Nghiễn nói:

“Không còn sớm nữa, Thi tiểu thư về phòng nghỉ ngơi đi.”

Cho nên, kết thúc rồi ư?

Chủ nhân ra lệnh đuổi khách, nàng cũng không tiện ở lâu.

Thi Đại gãi đầu, không yên tâm tay trái của chàng, khẽ nói:

“Huynh không cần xin lỗi như vậy, ta không giận, đó cũng chẳng phải cách để xin lỗi.”

Ngày mai...”

Trông có vẻ rất đau.

Chàng đã quen với những chuyện như thế rồi ư? Làm gì có ai dùng cách này để nói xin lỗi?

“Không cần dò hèn.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Hôm nay là ta đường đột, xin lỗi.”

Mãi đến khi Thi Đại tạm biệt chàng, dán bùa lên người cương thi Thanh Thanh, trong đầu A Ly vẫn còn ngơ ngác.

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi không sợ sao?”

Chờ khi hoàn hồn lại, hồ ly trắng run rẩy:

“Hắn nói ngươi bị đoạt xá...”

“Có gì đáng sợ đâu? Giang Bạch Nghiễn nghi ngờ ta là chuyện bình thường mà.”

Thi Đại cẩn thận đỡ Thanh Thanh đứng thẳng:

“Ta đoán chàng ta sẽ nghi ngờ, so với sau này cứ khó chịu ghen thành bệnh, chẳng bằng thẳng thắn rõ ràng.”

“Nhưng vừa nãy thái độ của ngươi rất cứng, còn rút dao nữa.”

Nhớ đến tính tình có thù phải trả của Giang Bạch Nghiễn, giọng điệu A Ly yếu ớt hơn vài phần:

“Chẳng phải người thấy Giang Bạch Nghiễn từng chịu khổ, muốn đối xử tốt với hắn sao? Người làm vậy, không sợ lòng hắn oán hận à?”

“Giang Bạch Nghiễn rút kiếm chĩa vào ta, không đáp trả, bị chàng ta tổn thương thì phải làm sao? Hơn nữa vì chàng ta từng chịu khổ, mà ta phải nuông chiều, dễ dàng vô điều kiện ư? Tuổi thơ của rất nhiều tội phạm giết người đều không hạnh phúc, cũng bị xử chết đấy thôi.”

Thi Đại chột chóp mũi của hồ ly nhỏ trên vai:

“Ta và Giang Bạch Nghiễn không nợ nần gì nhau, dù muốn tốt với chàng ta cũng không cần thiết phải khúm núm.

Mọi người đều là người bình thường, cứ nói thẳng, trao đổi bình thường chẳng phải là được rồi ư?”

Hơn nữa nếu thật sự bị chàng chĩa kiếm mà sợ đến độ hoảng loạn xin tha, không khỏi quá mất mặt.

Thi Đại cần sĩ diện.

Hình như nó, bị thuyết phục rồi.

Nếu nhớ không lầm, trường đại học mà cô nương này đăng ký là học viện cảnh sát.

A Ly hoảng hốt:

“Cho nên tối nay Giang Bạch Nghiễn chát vát người, người giận rồi?”

“Chuyện này có gì đáng giận đâu?”

Thi Đại nhảy lên lưng Thanh Thanh:

“Ta và Thi Đại trước đây vốn không giống nhau, Giang Bạch Nghiễn nghi ngờ ta bị đoạt xá, là do chàng ta thông minh.

Trong thế giới yêu tà hoành hành, nếu bên cạnh ta có người thay đổi tính tình, ta cũng sẽ ép hỏi đối phương có bị đổi hồn hay không.”

Nàng đang định chỉ huy Thanh Thanh nhảy lên tường, bất ngờ nghe thấy Giang Bạch Nghiễn gọi:

“Thi tiểu thư.”

Quay đầu nhìn lại, bóng tre đung đưa bên cửa sổ, phá vỡ ánh trăng chồng lên nhau, bóng tối lơ mơ rơi vào đáy mắt chàng. Khép tay trái lại, đầu ngón tay chàng ấn vào vết thương trong lòng bàn tay, đau đớn tột độ xâm chiếm toàn thân chàng.

Kỳ lạ thay, chẳng còn cảm giác ngứa ngáy thoáng qua, khiến chàng rung mình như lúc Thi Đại lướt qua vết thương nữa. Giang Bạch Nghiễn mỉm cười lười biếng, như thể chỉ thuận miệng nhắc đến:

“Thì tiểu thư nói muốn bảo vệ ta, có còn tính không?”

“Tất nhiên vẫn còn.”

Thi Đại nằm trên lưng cương thi, vén một lọn tóc bị gió thổi bay, vẫy tay với chàng:

“Giang công tử mau đi trị thương.

Ngày mai gặp nhé.”

Ngày mai gặp.

Thanh Thanh nhảy lên, gió đông vờn qua mặt, khiến hồ ly trắng run rẩy.

Bất kể là lợi dụng yêu quái mở đường kiếm tiền, hay giằng co với Giang Bạch Nghiễn tới nay, mỗi một bước của Thi Đại đều giẫm vào nơi chẳng dám tưởng tượng.

Mơ màng rời khỏi viện của Giang Bạch Nghiễn, nó hơi choáng váng.

Nhưng tóm lại là...

Thi Đại, dường như cũng có chút tài đấy..

Chương 5: Chương 5

Sự thật chứng minh, sức chịu đựng của cương thi có hạn, không thể chạy marathon.

Sau khi rời khỏi viện của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại cười Thanh Thanh trở lại sân trước của Thi phủ, tập hợp với nhóm người đang đợi ở đó.

Thẩm Lưu Sương đang buồn chán ăn trái cây, trò chuyện câu được câu chăng với Tống Ngung Yên.

Mạnh Kha đang chăm sóc cho yêu họa bì A Xuân lần đầu vào Thi phủ, không biết đang kể chuyện mới mẻ gì mà nàng ta lại mỉm cười rạng rỡ.

Còn Thi Vân Thanh, đã được gia đình đưa về phòng ngủ từ sớm.

Dù là sói con hung dữ, ở nhà cũng phải bị ép ngủ sớm dậy sớm.

“Xem ra bữa của ta nhiều nhất chỉ không chế nó đi xa hai canh giờ thôi.”

Tống Ngung Yên vuốt ve gương mặt của Thanh Thanh, phải mảnh trúc dính lên gò má nó:

“Hai canh giờ, đủ không?”

Cương thi không thấy mệt, Thanh Thanh chạy nhảy đã lâu, vẫn nhanh nhẹ khỏe khoắn.

Cảm nhận sự tiếp xúc mang theo độ ẩm, đôi mắt cương thi mặt xanh rãng nanh khế híp lại, cọ vào lòng bàn tay Tống Ngung Yên.

“Tất nhiên là đủ rồi.”

Đầu tóc Thi Đại dính đầy lá trúc, giơ tay vuốt lại lọn tóc xoắn bị vênh lên, cười nói:

“Hai canh giờ, không chỉ có thể khiến cương thi đi khắp thành Trường An, còn đến được những thành trấn xung quanh.

Chỉ riêng việc giao hàng trong thành Trường An thôi, cũng kiếm được một khoản lớn rồi.”

Tuy không thể làm nhân viên giao hàng đường dài, nhưng ở khoảng cách gần vẫn ổn.

Đại Chiêu thiên hạ thái bình, Trường An là thủ đô thiên phủ, tập trung rất nhiều cửa tiệm với vô số mặt hàng.

Một khi mở rộng việc giao hàng, sẽ có triển vọng vô hạn.

Thẩm Lưu Sương lặng lẽ giúp nàng chỉnh lại tóc rối.

“Ta sẽ cố gắng làm nhanh biến hiệu.”

Mạnh Kha nói:

“Một người đuổi xác có thể điều khiển cùng lúc vài cương thi, không cần lo số lượng.”

Tốc độ cương thi nhanh, hiệu suất lại cao, quan trọng nhất là có thể đánh, thực lực vượt xa phần lớn tiêu sư, không cần lo lắng nửa đường bị cướp hàng.

Đây là người được trời chọn đấy.

“Còn về A Xuân cô nương, ngày mai ta sẽ đưa người đến cửa hàng sơn phấn xem thử.”

Mạnh Kha nhìn Thi Đại, mỉm cười như hồ ly gian xảo:

“Sau khi con và Thanh Thanh rời đi, chúng ta đã bàn được một ý.

Tuy yêu quý ở Đại Chiêu nhìn riết thành quen, nhưng bách tính vẫn kiêng kỵ cương thi.

Chi bằng để A Xuân vẽ mặt giả cho cương thi, trông không khác người bình thường, như thế sẽ không dọa người ta nữa.”

Bộ bài này, phải nói là đánh rất tinh xảo.

Chờ kết thúc buổi thảo luận hôm nay, khi Thi Đại về phòng nghỉ ngơi đã là giờ Sửu.

A Ly buồn ngủ mí mắt đánh nhau, nằm bẹp trên vai nàng nửa mơ nửa tỉnh, bỗng nghe Thi Đại ơ một tiếng.

Mở mắt ra mới phát hiện, có một lá thư đen tuyền rơi trước cửa sổ phòng Thi Đại.

Lá thư được viền vàng sẫm với hoa văn phức tạp, là dấu ấn riêng của Trần Ách Tì.

Có việc rồi?

Giẫm lên lớp tuyết đi về trước, Thi Đại mở lá thư ra, không ngoài dự đoán, nhìn thấy một hàng chữ lớn như rồng bay

phượng múa:

“Giờ Dậu ngày mai, Trần Ách Ti.”

Kỳ lạ.

Trong “Thương Sinh Lục”, nguyên chủ không hề nhận được lá thư này.

“Đây là hiệu ứng cánh bướm.”

A Ly lười nhác liếc lá thư:

“Theo quỹ đạo cố định, hôm nay nguyên chủ sẽ chủ động đến Trần Ách Ti nhận nhiệm vụ bắt yêu.

Người gặp yêu họa bì, làm lỡ thời gian, tất nhiên đã tách khỏi trải nghiệm của nàng ta.”

Nói xong thở dài ra chiều tiếc nuối:

“Đáng tiếc, nếu người theo sát cốt truyện, có thể đoán trước tương lai.”

Thi Đại chẳng chút hứng thú với chuyện này.

Thay vì bám theo cốt truyện như đi trên băng mỏng, được chút tiền lời “biết trước tương lai”, chỉ bằng làm theo sở thích của mình, sống một cách tùy ý.

Gấp lá thư lại, Thi Đại vào phòng ngủ.

Khuê phòng điển hình của quý nữ, phòng nhỏ tránh đông, mở toang một cánh cửa, lò hương trong góc lượn lờ sương khói, quần quanh mép váy xanh biếc nhẹ nhàng của nàng.

Ở thế giới này đã mấy ngày, Thi Đại quen thuộc mở một vách ngăn phía nam.

Không gian vách ngăn không lớn, bên trong bày một mặt dây chuyền ngọc hòa điền, và một khay bánh mạn đà la.

Nàng lấy bánh mạn đà la ra, thả vào khay vài miếng trái cây của Thẩm Lưu Sương, khẽ nói:

“Đây là Lưu Sương tỷ tỷ cho.”

Trong phòng trừ nàng ra chẳng còn ai khác, Thi Đại nói chuyện với miếng ngọc hòa điền, cảnh tượng này hoặc ít hoặc nhiều cũng có vẻ quái lạ.

A Ly nằm trên đầu vai nàng đã quen với việc này từ sớm, giờ móng vuốt lên gãi mặt.

Thi Đại đang nói chuyện với nguyên chủ.

Sở dĩ nàng có thể đến được thế giới này, hoàn toàn là do nguyên chủ đã hiến tế hồn phách, cầu xin thiên đạo bảo vệ gia đình bình an.

Tuy nàng là chuyển thể của nguyên chủ, nhưng nói đến cùng,

hai người hoàn toàn khác biệt, nhận ân huệ của người ta, không thể quên được.

Vì bị thiên lý hạn chế, Thi Đại không thể tiết lộ thân phận thật sự của mình cho người bên cạnh, chỉ đành lặng lẽ bái tế trong phòng.

Miếng ngọc hòa điền là đồ vật đoán tương lai nguyên chủ đã chọn khi còn bé, Thi Đại cất ngọc thờ cúng trong vách ngăn, thường bày bánh trái điểm tâm trước miếng ngọc.

“Nói ra thì.”

Thi Đại quay đầu:

“Kiếp nạn diệt thế mà ngươi nói, phải làm thế nào để tìm manh mối?”

“Gần đây không có manh mối, không phát giác điều gì đáng ngờ cả.”

Nhắc đến chuyện này, A Ly giật mình:

“Sắp tới Đại Chiêu sẽ dần dần xảy ra những chuyện tà ma, ngươi cố gắng làm tốt ở Trấn Ách Ti, để ý lời đồn nhiều hơn.”

Thi Đại cười:

“Không thành vấn đề.”

Vì hay làm thêm, từ nhỏ tính nàng không chịu được nhàn rỗi.

Theo nàng thấy, Đại Chiêu là một bức tranh phác họa ngàn vạn quý thần yêu tà, quý quýet lại tươi đẹp.

Có thể tìm hiểu nhiều hơn trong Trấn Ách Ti đúng là chuyện hợp ý nàng.

Sắc trời mờ tối, bóng trăng chìm vào tầng mây.

Thi Đại xoa cái đầu đầy lông của hồ ly trắng, thì thầm với ngọc hòa điền trong vách ngăn:

“Ngủ ngon nhé.”

A Ly lắc bộ lông của mình, nhảy vào chiếc giường mềm gấm như một quả cầu tuyết.

Trong vách ngăn, quả trám xanh biếc, miếng ngọc lấp lánh.

Hôm sau Thi Đại đến Trấn Ách Ti, bên cạnh trừ hồ ly, còn một bóng người nho nhỏ đi theo.

Thi Vân Thanh xụ mặt đi cạnh nàng, thỉnh thoảng phồng má, đáng vẻ không tình nguyện.

Sau khi tìm được cậu trong bày sói rồi đưa về Thi phủ, cậu cũng từng đến học đường mấy tháng.

Đáng tiếc Thi Vân Thanh không hề hứng thú với mấy thứ đó, ngược lại nhìn trúng thanh đao độ ách của cha cậu Thi Kính Thừa.

Trong cơ thể cậu dung hợp một viên yêu đan tộc sói, cũng xem như bán yêu.

Bán yêu rất hiếm, vừa có linh khí con người, lại trộn lẫn yêu tính khát máu, hưởng hồ nguồn gốc yêu đan của cậu lại đến từ loài sói hung ác tàn bạo.

Về nhà mấy tháng, Thi Vân Thanh đã bộc lộ tài năng săn giết kinh người, sau khi học đao pháp với Thi Kính Thừa, lại càng xuất sắc hơn.

Hôm nay nghe Thi Đại muốn đến Trấn Ách Ti, trong mắt đứa nhỏ lóe lên vẻ ao ước quá rõ ràng, thoáng chốc đã tan biến, nhưng vẫn bị Thi Đại nhạy bén bắt được.

Cho nên nàng thoải mái hỏi cậu, có muốn đến Trấn Ách Ti xem thử hay không.

“Ta, ta không phải muốn đi lắm đâu.”

Vừa ngoan ngoãn đi theo nàng, Thi Vân Thanh vừa lắp bắp nhỏ giọng lầm bầm:

“Chỉ là gắng gượng... đi thôi.”

Thi Đại bật cười:

“Rời rời rời, gắng gượng đi thôi.”

Trước khi đến Trấn Ách Ti, nàng liếc thấy vẻ khao khát chẳng thể che giấu trong mắt Thi Vân Thanh.

Các châu trong lãnh thổ Đại Chiêu đều có Trấn Ách Ti, quản lý những chuyện quỷ thần yêu tà, đồng thời tập trung người ở khắp mọi nơi với đủ ngành nghề.

Tổng ti được xây dựng tại thành trường An.

Cửa đồ rộng mở, biển gỗ tơ vàng dày nặng trang nghiêm, bước vào sân trước có thể thấy rường cột chạm trổ, sắc đỏ diễm lệ, mái nhà cong cong.

Nơi đây chẳng quá xa hoa, nhưng lại ẩn chứa linh khí dày đặc, bắt mắt nhất là người qua kẻ lại muôn hình muôn vẻ.

Tầng nhân đất Tạng, cổ sư Miêu Cương, tu sĩ đạo môn, kẻ đồng Nam Hải đều tập trung ở đây, bất kể đã đến đây bao nhiêu lần, Thi Đại vẫn cảm thấy thú vị như cũ.

“Nhìn thấy nam nhân đeo mặt nạ không?”

Dựa vào ký ức còn sót lại của nguyên chủ, Thi Đại nhỏ tiếng giới thiệu cho đệ đệ:

“Đó là na sư, Lưu Sương tử tử cũng vậy.”

Na hí tức quỷ hí, có thể thông quỷ thần, trừ tà cầu phúc.

Na sư hát vang na hí, có thể dẫn thần diệt họa.”

Đó là nam nhân trung niên cao ráo cường tráng, khoanh tay đứng dưới mái hiên, kéo mặt nạ l3n đỉnh đầu.

Mặt nạ na sư được làm theo hình ảnh Chung Quỳ, tràn ngập chính khí sùng sững.

Thi Vân Thanh ngoan ngoãn lắng nghe, đáy mắt lóe sáng, muốn mở miệng hỏi gì đó, đôi môi khẽ mở, lại khó chịu mím chặt.

Cậu, cậu không thềm chủ động bắt chuyện với nàng đâu.

“Cô nương đang ôm hồ ly đồ bên kia, là ti bà khiêu đại thần*.”

(*) Khiêu đại thần: Tiếng măn là Samdabi, nghi thức của đạo Shaman tộc Măn để giải quyết vấn đề mà mọi người cần như chữa bệnh, trừ tai ương, cầu phúc, bói toán, tiên đoán.

Khi “Đại thần” làm lễ phải đeo mặt nạ, dùng những sợi tua rua trên mũ thần che mặt lại.

Mặc trang phục tộc Măn, tay trái cầm trống, tay phải cầm roi, vừa đánh trống vừa hát theo tiếng nhạc.

Thi Đại nói tiếp:

“Hồ ly là thần bảo vệ của nàng ta.

Khác với linh sủng, đó là tiên gia hàng thật giá thật, hấp thu tinh hoa trời trăng, đã có tiên thân.”

A Ly trên đầu vai nghe vậy lắc đầu.

Tiên gia thì đã sao, nó là thiên đạo đấy.

Tuy bây giờ không có gì khác biệt với hồ ly bình thường, có thể nói là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

“Sau đó...”

Ánh mắt chậm rãi lướt qua, trong lúc bất ngờ, chạm phải một bóng dáng quen thuộc.

Không biết tại sao Giang Bạch Nghiễn cũng ở Trần Ách Ti, đứng trước là một thiếu niên xa lạ mặt mày mừng rỡ.

Hôm nay chàng mặc trường bào tay dài in hoa văn hình trúc, dù đeo kiếm bên hông cũng không lộ sát khí, hàng mi dài rũ xuống, dáng vẻ lười nhác ngẩn ngơ, như công tử thế gia hồ hững hờ thưởng thức tuyết mùa đông.

Thi Đại còn chưa lên tiếng, đã thấy ánh sáng lạnh lẽo lóe lên bên người...

Thi Vân Thanh rút đao, như gió đông rét mướt đột ngột cuốn tới, bỗng dừng lao về bóng người nơi đó.

Ánh sáng lạnh thấu xương, Giang Bạch Nghiễn chẳng hề ngẩng đầu, trường kiếm đã ra khỏi vỏ.

Đao kiếm chạm nhau, vang lạnh lạnh trong gió lạnh.

Thi Vân Thanh rên một tiếng, cổ họng tanh ngọt, bị kiếm khí mạnh mẽ ép đến mức phải nhanh chóng lùi ra sau.

Đáng ghét!

Đứa nhỏ dữ dần cất đao vào vỏ, không quên trừng mắt nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi, ánh mắt lướt đến gương mặt Thi Đại, khẽ gật đầu:

“Thi tiểu thư, Thi tiểu thiếu gia.”

Thi Đại bắt lực thở dài.

Đau đầu ghê.

Không biết vì nguyên nhân gì, trước giờ Thi Vân Thanh không thích Giang Bạch Nghiễn, coi chàng là kẻ địch số một, ngày nào cũng muốn đánh nhau với chàng.

Tất nhiên, chưa thắng lần nào.

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ, có lẽ là do lòng hiếu thắng của sói con.

“Sao Giang công tử lại ở đây?”

Ánh mắt Thi Đại khẽ chuyển:

“Còn vị này là...”

Vừa nãy Thi Vân Thanh ra tay với Giang Bạch Nghiễn, người hoảng hốt nghiêm trọng nhất, là thiếu niên mặc đồ gấm đứng trước Giang Bạch Nghiễn.

Tuổi người này không lớn, tương đương Thi Đại, mày mắt thanh tú, ăn vận giàu sang phú quý.

Tóc đen được buộc lên bằng ngọc quan có giá trị không tầm thường, khoác áo bạch hồ, tay phải đeo nhẫn ngọc ban chỉ màu phỉ thúy, trong suốt lấp lánh.

Thắt lưng đeo túi hương song ngư bằng ngọc trắng xinh đẹp tinh xảo, thoang thoang mùi đàn hương.

Vị công tử vừa nhìn đã biết giàu có này sợ hãi không thôi, mặt mày tái nhợt, liên tục lùi về sau, suýt nữa vấp ngã.

“Tại, tại hạ Diêm Thanh Hoan.”

Thiếu niên lấy khăn tay tơ vàng ra thấm mồ hôi trên thái

dương:

“Hôm nay là lần đầu đến Trấn Ách Ti điểm danh.”

“Hắn là dao linh y.”

Thấy vẻ mặt Thi Vân Thanh ngỡ ngác, Giang Bạch Nghiễn giải thích:

“Dao linh y tu y đạo, là lang trung giang hồ đi khắp hang cùng ngõ hẻm, chỉ cần lắc chuông trong tay, bách tính nghe thấy tiếng chuông, có thể đến khám bệnh xin thuốc...”

Thi Đại từng nghe nói đến loại đại phu như thế này.

Dao linh y còn được gọi là “thầy thuốc nông thôn”, bình thường hay đến vùng quê, nghỉ ngơi trong chùa miếu hoang dã, chữa bệnh cho bách tính, lấy thù lao rất thấp.

Trong ấn tượng của nàng, dao linh y xem bốn biển là nhà, không có gì trên người, nhưng vị trước mắt...

Thi Đại nhìn ngọc ban chỉ giá trị liên thành trên tay Diêm Thanh Hoan.

“Đây là cha tặng cho ta.”

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, Diêm Thanh Hoan hơi xấu hổ:

“Ta thích nghiên cứu y thuật, nửa tháng trước quyết định làm dao linh y, nên mới rời nhà đến Trường An.”

Thi Đại sững sốt:

“Diêm công tử không phải người Trường An?”

“Ta đến từ Việt Châu ở Giang Nam.”

Diêm Thanh Hoan buộc miệng thốt lên:

“Trong tiểu thuyết, những việc hành hiệp trượng nghĩa đều xảy ra ở Trường An.”

Thi Đại hiểu rồi.

Đây là thiếu gia nhà giàu đọc quá nhiều tiểu thuyết, khát khao được trăm yêu trù ma.

Sự thật đúng là như vậy.

Diêm Thanh Hoan hồi hộp siết chặt tay áo, nhìn ba người trước mặt.

Đây là Trấn Ách Ti thành Trường An trong truyền thuyết đây ư?

Mạo hiểm quá, giang hồ quá, ngay cả cách thăm hỏi người ta cũng độc đáo đến vậy, dùng dao kiếm chào hỏi lẫn nhau.

Ngày nào đó, hắn sẽ không bị người ta hỏi thăm thân thiết đến mất mạng đấy chứ?

“Ta tên Thi Đại, bên cạnh là gia đệ Thi Vân Thanh.”

Thi Đại mỉm cười tự nhiên hào phóng, tò mò nói:

“Diêm công tử và Giang công tử quen nhau sao?”

“Lần đầu gặp.”

Diêm Thanh Hoan cười đáp:

“Bắt đầu từ hôm nay, ta và mọi người cùng chung một đội.”

Hửm?

Thi Đại nhìn sang Giang Bạch Nghiễn.

Trần Ách Ti tổng cộng có mười hai vệ, mỗi vệ chia thành ba tiểu đội.

Cách đó không lâu Thi Đại mới gia nhập Trần Ách Ti, trước mắt là người nhàn nhã, chưa vào đội nào.

Cũng tức là...

“Ba người chúng ta, tạm thời được xếp thành một đội.”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh:

“Chuyện người điều khiển con rối trong thành Trường An, giao cho chúng ta điều tra.”

Thi Đại sửng sốt:

“Người điều khiển con rối? Người chúng ta gặp tối qua?”

Ngày nào thành Trường An cũng xảy ra chuyện quái quỷ, giao nhiệm vụ này cho họ, nghĩa là chẳng quá khó khăn.

Thi Đại và Diêm Thanh Hoan đều là người mới ra đời, chỉ mỗi Giang Bạch Nghiễn vừa vào Trần Ách Ti được một tháng đã bộc lộ tài năng, phá được mấy vụ án lớn.

Bảo Giang Bạch Nghiễn dẫn dắt họ, là đồng liêu cũ chỉ dạy người mới.

“Đúng vậy.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng, lấy một tờ giấy mỏng từ trong người ra, cười khẽ:

“Chuyện này khá thú vị, hôm qua phường Vĩnh Khánh hỗn loạn, trừ những tà ma bị dụ đi...thứ mà người điều khiển con rối thao túng, đều là yêu họa bì.”

Thi Đại tò mò:

“Tờ giấy này là gì vậy?”

“Lúc phường Vĩnh Khánh hỗn loạn, có người viết một câu chuyện kỳ lạ trong tờ giấy này, dán lên tường thành Trường An.”

Giang Bạch Nghiễn đưa tờ giấy cho nàng:

“Trong câu chuyện này, một gã phú thương làm nhiều việc ác, bỏ rơi vợ con, chiếm gia tài của bách tính, cưỡng ép một nữ

nhân trẻ tuổi mồ côi làm thiếp.

Đêm thành hôn, nữ nhân kia lột bỏ da người, lộ ra xương khô tái nhợt.

Tên của câu chuyện linh dị này là Họa bì.”

Một phân đoạn hơi cũ kỹ.

Nhưng nếu kết hợp với yêu họa bì bị điều khiển trong phùng Vĩnh Khánh, có thể ngầm ra điều kỳ lạ.

“Thú vị hơn là.”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, nhếch môi:

“Câu chuyện từng nhắc đến gã phú thương sống ở phùng Vĩnh Khánh, khéo thay, hôm qua có một nam nhân kinh thương đã chết trong phùng Vĩnh Khánh.”

Chắc chắn không phải trùng hợp, Diêm Thanh Hoan nổi da gà. Thi Đại bùng tỉnh hiểu ra: Diêm báo giết người.

Là chiêu trò quỷ kế thường dùng trong tiểu thuyết trinh thám, hung thủ sẽ thông qua mật mã hoặc hình thức câu chuyện, báo trước đối tượng giết người và địa điểm xảy ra án mạng.

Bằng cách này, hung thủ có thể dễ dàng gây hoảng loạn, thu hút sự chú ý, lừa gạt bách tính trong lòng bàn tay, từ đó thỏa mãn tâm lý theo đuổi kích thích, kiêu ngạo thậm chí là tự yêu mình của gã.

Bỗng dưng nghĩ đến gì đó, Thi Đại nói:

“Hôm qua trong phùng Vĩnh Khánh, trừ nam nhân kia, còn người chết nào khác không?”

“Bị yêu họa bì giết hại, cũng chỉ có mỗi người đó.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Những bách tính bị thương khác, là do gặp phải ác yêu thừa cơ hỗn loạn phá rối.”

Vân vân.

Diêm Thanh Hoan nghe không hiểu, mờ mịt giờ tay phải:

“Ta nghe nói hôm qua hơn nửa con đường đều bị yêu vật chiếm lĩnh, hẳn phải náo loạn lớn lắm chứ?”

“Hôm qua ta gặp một con yêu họa bì bị người điều khiển con rối khổng chế.”

Thi Đại kiên nhẫn giải thích:

“Nàng nói với ta, chỉ thị mà người điều khiển con rối đưa cho nàng, chỉ là “hù dọa” mà thôi.

Kết hợp với câu chuyện trên tờ giấy, kẻ mà người điều khiển con rối thật sự muốn giết chết chỉ có nam nhân kia.”

Vậy thì lại càng kỳ lạ hơn.

Muốn giết một người, sao phải âm ỹ khắp thành, khiến mọi người đều biết?

Giết gà nào cần đến dao mổ trâu.

“Ta có thể hỏi thêm được không?”

Diêm Thanh Hoan rụt rè lên tiếng:

“Người chết hôm qua, trạng thái như thế nào?”

“Rất thảm.”

Giang Bạch Nghiễn cười khê:

“Khi còn sống bị người ta ngược đãi, chết rồi lột da rút xương.

Thủ pháp lột da thô bạo tàn nhẫn, không giống cách làm của yêu họa bì.

Hắn là người điều khiển con rối đích thân ra tay.”

Ngược đãi người chết, rõ ràng hận thù chất chứa đã sâu.

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ:

“Họa bì có liên quan đến trải nghiệm cá nhân của người chết phải không?”

Lúc này cuối cùng Giang Bạch Nghiễn cũng quay đầu lại, đôi mắt hoa đào như cát chứa ráng chiều hoàng hôn, nhìn nàng chăm chú.

Chàng cười:

“Ta cũng nghĩ vậy, nhưng người này chưa từng vứt bỏ vợ con, cưỡng ép dân nữ, ngược lại là một người tốt bụng được ca ngợi.”

Nghĩ không ra.

Thi Đại khẽ cau mày.

Hung thủ viết nên câu chuyện một phần thật chín phần giả, lại gây ra hỗn loạn khó lường, ý đồ của hắn ta là gì?

Muốn để cả thành Trường An đều biết, phường Vĩnh Khánh có một người chết ư?

Nàng chưa kịp nghĩ nhiều hơn.

Một tiếng kêu đã cắt ngang dòng suy nghĩ, như một mũi tên xé rách sự tĩnh lặng của buổi chạng vạng ráng chiều rợp trời.

“Không, không ổn rồi!”

Người đến là nam tử trung niên mặc áo ngắn vải thô, vôi vàng

chạy đến trước cửa Trần Ách Ti, mặt mày hoảng hốt:
“Đại nhân, viện Phù Dung bị người ta dán giấy...là tờ giấy viết câu chuyện!”

Là bách tính đến báo án.

Tim bỗng đánh thịch, Thi Đại vội nói:

“Trong câu chuyện có người chết không, chết ở đâu?”

Nam tử lắp bắp:

“Phường, phường Xương Nhạc!”

Chập tối, thành Trường An vừa mới lên đèn.

Ráng chiều diễm lệ, ùn ùn kéo đến như muốn thiêu cháy, hòa tan bức tranh thủy mặc.

Trên đường đến phường Xương Nhạc, Diêm Thanh Hoan căng thẳng đến độ quên cả hô hấp.

Là án mạng.

Ngày đầu tiên hấn vào Trần Ách Ti đã xảy ra án mạng, lại còn là án lớn liên hoàn.

Nam tử trung niên báo quan ban này không dám xé tờ giấy dán trong viện Phù Dung, dựa vào trí nhớ, kể lại đại khái cho họ nghe.

Câu chuyện linh dị lần này có tên “Quỷ thất cổ”.

Tên như ý nghĩa, là quỷ hồn thất cổ tự tử.

Nhân vật chính là thư sinh dạy học ra vẻ đạo mạo, vì quá tham lam, cướp tiền cứu mạng dùng để chữa bệnh của hàng xóm, khiến người đó phải thất cổ tự vẫn.

Kết cục không cần phải nói nhiều, người ác gặp quả báo, thư sinh dạy học bị oan hồn đeo bám, chết thảm trong nhà.

Nếu tương tự hôm qua, tối nay sẽ có một người dạy học chết trong phường Xương Nhạc.

Nhìn ra vẻ cân trọng của Diêm Thanh Hoan, Thi Đại dịu dàng an ủi:

“Đừng sợ, Giang công tử rất giỏi, có chàng ấy ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Thi Vân Thanh bên cạnh nàng bĩu môi khẽ hừ một tiếng.

Cô nương này mắt sáng răng trắng, giọng nói trong trẻo như hạt ngọc rơi trên khay, cong môi mỉm cười tựa trăng sáng xa xôi.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, hấn vô có cảm thấy bình tĩnh hơn đôi chút, Diêm Thanh Hoan ngược mắt, nhìn Giang Bạch Nghiễn bên cạnh.

Nghe nói đây là nhân tài mới nổi của Trần Ách Ti, tuổi trẻ

nhưng thực lực chẳng thể khinh thường.

Một kiếm đối đầu của Giang Bạch Nghiễn và Thi Vân Thanh hãy còn sống động trước mắt, nhớ lúc đó kiếm vang như rồng gầm, Diêm Thanh Hoan càng khâm phục hơn.

Vả lại vị công tử này rất tuấn tú.

Không biết chàng và Thi tiểu thư có quan hệ gì nhỉ.

Còn chưa vào phòng Xương Nhạc, đã cảm nhận được tử khí đè nén.

Ngóng theo phố dài từ xa, chỉ thấy sương mù dâng lên, bóng quỷ lảng vảng.

Vì là thầy thuốc, Diêm Thanh Hoan không biết võ nghệ, nhích lại gần đồng đội, khóe mắt liếc thấy mặt mày Thi Vân Thanh lạnh lùng.

Nghe nói phòng Xương Nhạc hỗn loạn, Thi Vân Thanh cũng đi cùng họ, quan sát vẻ mặt, từ đầu đến cuối chẳng chút biểu cảm, chỉ thoáng bức bối khi nghe Thi Đại khen Giang Bạch Nghiễn.

Tóm lại còn bình tĩnh hơn cả người lớn như hắn.

Không được, không thể như vậy.

Hắn là hiệp sĩ trăm yêu trừ ma, sao có thể sợ hơn đứa nhỏ được.

Đè nén hoảng loạn trong lòng, đại thiếu gia thuở nhỏ đã sống an nhàn sung sướng hít sâu một hơi, bước vào phòng Xương Nhạc cùng ba người họ.

Bên tai tràn ngập tiếng ma quỷ khóc than, sương đen xung quanh dày đặc hơn.

Diêm Thanh Hoan bước đi thấp thỏm, không biết có phải ảo giác hay chẳng, hắn lại thấy hai tòa nhà cách đó không xa thoáng chốc biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Dường như, không phải ảo giác.

Tất cả những gì trông thấy trước mắt đều chậm rãi méo mó, như vết mực loang, thay hình đổi dạng.

“Cẩn thận mê trận.”

Ánh mắt lóe lên, hắn nghe tiếng Giang Bạch Nghiễn rút kiếm ra khỏi vỏ:

“Là quỷ đá tường.”

Quỷ đá tường.

Mê chướng thường gặp trong tiểu thuyết, nghe nói là do quỷ khí quá nặng, âm dương đan xen, có thể thay đổi không gian, khiến người ta không tìm thấy đường ra.

Hắn từng rất tò mò về quỷ đả tường, nghĩ bụng ngày nào đó phải xem thử một lần, hôm nay tận mắt chứng kiến, chỉ thấy hồi hận.

Ai có thể nói cho hắn biết.

Tại sao chỉ mới chớp mắt thôi mà hắn lại thay đổi vị trí mắt rồi!

Nơi này không phải lối vào phòng Xương Nhạc, mà là một con hẻm hẹp dài.

Sắc trời dần mờ tối, mây chiều đỏ như máu.

Đèn đuốc le lói trong ngõ hẻm vắng vẻ, vài bóng quỷ lơ lửng oán khí nặng nề, như thể xé nát người sống thành mảnh vụn bất kỳ lúc nào.

Bên cạnh hắn, là bóng người nho nhỏ.

Thi Vân Thanh.

Nguy rồi.

Hắn là đại phu trói gà không chặt, và một đứa bé mười ba tuổi, cùng lọt vào nơi sâu thẳm của quỷ đả tường.

Hắn không rõ thực lực của Thi Vân Thanh, nhớ lại cảnh cậu bị một kiếm của Giang Thi Bạch đánh bay, Diêm Thanh Hoan thấy...

Thôi bỏ đi, để hắn bảo vệ đứa nhỏ này vậy.

Trước giờ Thi Vân Thanh chưa từng gặp quỷ đả tường, bỗng dưng bị đưa đến một góc xa lạ, đầy mắt mờ mịt.

Quả nhiên vẫn là đứa nhỏ.

Diêm Thanh Hoan dâng lên nỗi niềm thương tiếc, khẽ khàng an ủi:

“Đừng sợ, ta bảo...”

Diêm Thanh Hoan hít sâu:

“Ta bảo vệ ngươi.”

Cuối cùng hắn cũng nói ra rồi.

Đây là lời thoại kinh điển thường xuất hiện trong tiểu thuyết, thiết lập bắt buộc đối với mỗi một nhân vật chính!

Không lâu sau, đứa nhỏ trước mặt sẽ giống như trong tiểu thuyết, lòng đầy ỷ lại dựa dẫm vào hắn, ôm cánh tay hắn nói một câu “đa tạ ca ca, ca ca mạnh quá”.

Thi Vân Thanh: “?”

Thi Vân Thanh vô cảm, rút đao ra:

“Ta có đao.”

Đây là muốn dùng sức mạnh?!

Diêm Thanh Hoan run rẩy, kéo cánh tay Thi Vân Thanh:

“Đừng đừng đừng, đừng hồ đồ!”

Đứa nhỏ này bị một kiếm của Giang Bạch Nghiễn đánh bay, chắc cũng là kẻ nửa vời, nếu Thi Vân Thanh xảy ra chuyện, hắn làm sao ăn nói với Thi Đại đây.

Sắc mặt đứa nhỏ quá lạ quay đầu nhìn hắn, dường như nghe không hiểu, nói chuyện cũng không lưu loát:

“Kẹo, kẹo hồ lô gì?”

Diêm Thanh Hoan: “...”

Dáng vẻ cũng không được thông minh cho lắm, hắn càng thương tiếc hơn.

Đam Mỹ Hay

Hôm nay quả là thất sách.

Hắn sinh ra trong gia đình giàu có, bình thường có ba sở thích lớn, chọi chim, chọi dế, đọc tiểu thuyết.

Đại Chiêu trong tiểu thuyết sóng gió quỷ dị, tà ma hoành hành, dần dà Diêm Thanh Hoan thấy mình không nên chọi chim chọi dế nữa, hắn phải làm hiệp khách.

Nhưng từ nhỏ hắn đã học y, chỉ có thể đi cùng người khác trong Trấn Ách Ti, giờ đây bị tách khỏi đồng đội, chuyện quái quỷ gì thế này?

Bóng quỷ cách đó không xa ngửi thấy hơi thở người sống, bay đến với nụ cười thảm hại.

Diêm Thanh Hoan không nhìn thấy linh tuyến của thuật con rối trên người chúng.

Đây là lệ quỷ tự ý tập trung kéo đến, có thể dễ dàng lấy mạng họ.

Bảo vệ Thi Vân Thanh sau lưng, Diêm Thanh Hoan nuốt nước bọt.

Với thực lực của hắn và Thi Vân Thanh, không thể đánh lui nhiều yêu quỷ như vậy, lúc này chỉ đành dùng trí tuệ.

Hắn không phải người lớn vô dụng.

Bóng quỷ dần dần đến gần, sát ý dày đặc.

Sống nhiều năm như vậy, hắn đã nhìn quen người tới ta đi trong sân chơi danh lợi, có lẽ hắn không hiểu cách đối nhân xử thế khác, nhưng rất rõ một chuyện:

Tiền có thể sai khiến quỷ thần.

Những cái khác hắn không có, chỉ duy nhất không thiếu tiền.

“Dừng!”

Cổ lấy hết can đảm hét một tiếng, Diêm Thanh Hoan ngừng đầu, chạm mắt với năm sáu bóng quỷ.

Đều là lệ quỷ gây gò tái nhợt, vẻ mặt oán độc, nhìn y phục, toàn là áo ngắn vải thô cực kỳ thô ráp.

Diêm Thanh Hoan tự tin hơn vài phần, lên tiếng với vẻ thăm dò:

“Trên người ta, có mang theo ngân lượng.”

Thi Vân Thanh: “?”

Người này đang nói gì vậy?

Chưa từng nghe qua lời đạo đầu quái gỡ đến thế, không chỉ Thi Vân Thanh, mấy bóng quỷ kia cũng ngơ ngác.

“Lẽ nào người đang nghĩ, tiền có thể sai khiến quỷ thần?”

Một bóng quỷ đến gần, hung ác nói:

“Phiền nhất là câu này, đám người sống các người chẳng có khí phách, lại vu oan cho chúng ta, vậy bản sự trong sạch của ma quỷ!”

Diêm Thanh Hoan ngạc nhiên: Còn có quỷ không tham tiền sao? Yêu tiền như mạng, chẳng phải là đức tính tốt đẹp truyền thống ngàn năm của Hoa Hạ à?

Thấy hắn chần động, lệ quỷ tham lam nở nụ cười:

“Nhưng mà nếu thêm tiền, cũng có thể nghĩ lại.”

Hóa ra là chiêu vờ thả để bắt, đưa đẩy đỉnh cao đấy.

Nói sớm không phải tốt hơn sao.

Với hắn tiền bạc không thành vấn đề, Diêm Thanh Hoan thờ phào nhẹ nhõm, lấy tờ ngân phiếu ra khỏi hà bao, thoải mái cười nói:

“Một trăm lượng.”

Một trăm lượng, đủ cho một người ăn mặc trong ba mươi năm, chắc chắn không phải con số nhỏ.

Đám lệ quỷ không có lý do gì để từ chối.

Tuy hành vi bỏ tiền mua mạng của hắn không hay cho lắm, nhưng ít nhất cũng coi như thoải mái, có thể bảo vệ chu toàn cho hai người.

Chờ thoát khỏi đây, nói không chừng sẽ giống trong tiểu thuyết, nhận được câu “cám ơn ca ca” của Thi Vân Thanh.

Hắn đã liều hết mình rồi!

Giơ tay đưa ngân phiếu, ngoài dự đoán, không ai đến nhận.

Đám lệ quỷ nhìn nhau, yên lặng thật lâu, bỗng dưng cười to.

Diêm Thanh Hoan: “?”

Diêm Thanh Hoan nghe mà chẳng hiểu ra sao, đột nhiên trước mặt hắn hiện ra xấp tiền giấy đủ màu sắc.

Cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó, mắt phải hắn giật giật, nhìn rõ chữ in trên tờ giấy.

Một trăm vạn lượng, một ngàn vạn lượng, năm ngàn vạn lượng.

Tờ ở giữa là bắt mắt nhất, trên đó viết bốn chữ lớn:

“Một trăm triệu lượng”.

Rất đáng sợ, đôi mắt hắn như bị đấm nát một trận.

Trong bối cảnh tàn khốc như vậy, từ khi sinh ra đến nay lần đầu tiên Diêm Thanh Hoan cảm thấy, ngân phiếu một trăm lượng trong tay nhỏ bé đáng thương lại hèn mọn bất lực đến thế.

“Nghĩ gì vậy hả? Một trăm lượng?”

Lệ quỷ cười lạnh:

“Ngân phiếu của chúng ta, đều khởi đầu từ một vạn.”

Không phải.

Ai bàn tiền âm phủ với ngươi chứ!!

Trận giằng co này, kết thúc với sự thảm bại của một phía.

Đám lệ quỷ cất lại số tiền tỷ, ghét bỏ nhìn hai trăm lượng mỏng manh trong tay Diêm Thanh Hoan, không hẹn mà cùng lên tiếng chê bai:

“Chậc, quỷ nghèo.”

Diêm Thanh Hoan hoảng hốt.

Hắn, cậu ấm hàng đầu Giang Nam, ăn mặc tơ lụa vải gấm, đi lại xe lớn ngựa quý.

Quan trọng nhất, hắn là một người sống sờ sờ.

Hôm nay lại bị đám quỷ nghèo, không biết đã chết bao lâu rồi, gọi là “quỷ nghèo” thẳng mặt.

Áo ma như vậy, chính là Trường An trong truyền thuyết sao?

Giày vò một phen, lệ quỷ hoàn toàn mất kiên nhẫn, hai mắt đỏ ngầu lộ ra răng nhọn.

Diêm Thanh Hoan lùi về sau một bước, đang muốn kéo Thi Vân Thanh xoay người bỏ chạy, vừa quay đầu, đã thoáng thấy ánh sáng trắng lóe lên.

Bóng đao nhả ra nuốt vào, như cầu vồng trắng xuyên mặt trời, nhảy lên sau lưng hắn.

Thế đao lưu loát, không hề tốn sức đã xuyên thủng cổ họng lệ quỷ.

Động tác Thi Vân Thanh nhanh đến khó tin.

Sự chậm chạp khi đối đầu với Giang Bạch Nghiễn hoàn toàn biến mất, thân hình gầy gò của cậu như cây cung bị kéo căng.

Giờ tay xuống đao, chỉ trong vài lượt đã tàn sát hết đám lệ quỷ.

Như luồng gió, cũng như sài lang cắn xé con mồi.

Bóng quỷ tan biến, Thi Vân Thanh cắt đao vào vỏ, liến nhìn hấn với vẻ thờ ơ lại khinh thường.

Tuy không lên tiếng, nhưng Diêm Thanh Hoan lại nhìn rõ ý nghĩ trong mắt cậu:

Chỉ được thế thôi à?

Người lớn vô dụng.

Diêm Thanh Hoan: "..."

Sự tĩnh lặng kéo dài suốt một lúc.

Chẳng chút do dự, hệt như trong tất cả tiểu thuyết, Diêm

Thanh Hoan nhanh chóng dựa sát vào, ôm chặt cánh tay cậu:

"Đa tạ đệ đệ, đệ đệ mạnh quá, đệ đệ ơi dẫn ta theo với!".

Chương 6: Chương 6

Trường An hiểm ác quá, quỷ quái rất dọa người.

Chí hướng hào hùng đã bị vút lên chín tầng mây, Diêm Thanh Hoan ôm chặt cánh tay gầy gò của Thi Vân Thanh, rất lâu sau mới cảm thấy yên tâm.

Lúc yên ổn cũng không nhận được suy nghĩ lung tung:

Đứa nhỏ này cùng lắm chỉ mới mười bốn tuổi, từ đâu học được cách đánh hung tàn đến vậy? Đáng sợ hơn là, thực lực hung hãn mà Thi Vân Thanh thể hiện, lại bị một kiếm của Giang Bạch Nghiễn đánh bay.

Rốt cuộc Giang Bạch Nghiễn phải mạnh đến mức nào?

Thi Vân Thanh không kịp đề phòng bị ôm chặt, toàn thân nổi da gà, mặt mày chẳng còn kiên nhẫn rút tay phải ra:

“Đừng chạm, chạm ta.”

Từ nhỏ trưởng thành trong bầy sói, cậu ghét nhất là người khác đụng chạm mình, đừng nói Diêm Thanh Hoan, ngay cả người nhà cũng thường xuyên bị cậu tránh né.

So với vuốt ve ôm ấp, Thi Vân Thanh tình nguyện ở một mình hơn.

Nắm chặt trường đao, nhìn bóng quỷ phía xa, lòng cậu bức bối:

“Làm sao tìm nàng?”

Cái gì?

Diêm Thanh Hoan ngơ ngác:

“Tìm ai? Người điều khiển con rồi?”

Đứa nhỏ cau chặt mày, liếc hẩn như thể đang nhìn tên ngốc:

“Thi Đại.”

À à à! Diêm Thanh Hoan bừng tỉnh hiểu ra.

Quỷ quái trong phòng Xương Nhạc nhiều như mây, bốn người họ bị tách ra, nói không chừng gặp phải phiền phức gì đó.

Đứa nhỏ này trông thì dữ dằn, thực ra cũng rất dễ ý tứ của

mình.

“Nguyên nhân xuất hiện quỷ đả tường, là do lệ quỷ tụ tập, âm dương lẫn lộn.”

Diêm Thanh Hoan nói:

“Muốn phá vỡ cần phải tiêu diệt lệ quỷ làm loạn, khiến âm khí tiêu tán.

Không biết Thi tiểu thư bị đưa đến nơi nào, chỉ bằng chúng ta vừa diệt quỷ, vừa tìm nàng.”

Vừa dứt lời, đã thấy Thi Vân Thanh xoay người cất bước, đi về phía phố dài nguy cơ khắp chốn.

Lạnh lùng ghê, cô độc kiêu ngạo dễ sợ, rất có phong thái của đại hiệp.

Trong mắt Diêm Thanh Hoan lộ vẻ khát khao hướng tới.

Thành Trường An quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long, chỗ tốt xuất hiện kẻ mạnh lớp lớp, giống hệt những gì tiểu thuyết đã miêu tả.

Tuy biểu hiện tối nay của hắn có vẻ vô dụng, nhưng không phải vấn đề gì lớn.

Có nhân vật chính trong tiểu thuyết nào lại chẳng khởi đầu từ con số không, phải trải qua rèn luyện dài đằng đẳng, cuối cùng mới thành công.

Hơn nữa chuyện người đọc sách học y, sao có thể gọi là vô dụng được? Hắn ôm đùi lớn của đệ đệ Thi gia, chẳng qua là biết xem xét thời thế, cơ được đuổi được thôi.

Mất thấy Thi Vân Thanh càng đi càng xa, không hề có ý đợi hắn, Diêm Thanh Hoan vội vã theo sau, nhanh chóng đuổi theo:

“Đệ đệ, đại hiệp ơi, chờ ta với!”

Một nơi khác, phía đông nam phường Xương Nhạc.

Chẳng hay hôm nay đã xảy ra chuyện gì, vô số yêu quỷ hiện thân ở đây, nhà nào nhà nấy đóng kín cửa nẻo.

Đường phố vắng tanh, trong con hẻm u ám, có một bóng người nhỏ bé co ro.

Là một cô bé khoảng sáu bảy tuổi, vì khiếp sợ mà run rẩy, dùng hai tay bịt chặt miệng, không dám lên tiếng.

Cách đó không lâu, cô bé đang chơi một mình trên phố, vô tình trông thấy vài bóng quỷ máu me đầm đìa, trong lúc hoảng sợ, nhanh chóng trốn vào ngõ hẻm này.

Nước mắt đã khô cạn từ lâu, cô bé không biết phải làm sao mới được, đành phải nhắm chặt đôi mắt, chờ đợi mọi thứ trôi qua.

Đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, chưa được bao lâu, bên tai đã vang lên tiếng cười khê quý khí nặng nề.

Bị phát hiện rồi!

Cô bé mở mắt, đối diện với một gương mặt tái nhợt.

Lệ quý khoác trên người y phục đỏ tươi đứng trong ngõ hẻm, như rắn độc tìm thấy con mồi, chậm rãi đến gần cô bé từng bước một.

Cô bé muốn kêu cứu bỏ chạy, nhưng toàn thân chẳng còn sức lực, không ngừng run rẩy, mềm nhũn như một vũng bùn.

Vành mắt sưng đỏ lại trào nước mắt, cảm giác tuyệt vọng ùn ùn kéo đến, tiếng cô bé nhỏ như muỗi kêu:

“Đừng mà...”

Ngón tay xương xẩu chạm vào cần cổ cô bé, không biết tại sao, lệ quý bỗng dừng khựng lại.

Ngay sau đó, là một giọng nói trong trẻo:

“Cửu cung hỏa linh, diệt hồn trừ hung.

Nghe lệnh!”

Ngọn lửa sáng rực bùng lên, lệ quý gào thét, bị lửa mạnh thiêu đốt chẳng còn tăm hơi.

Đầu gối là một tỷ tỷ xinh đẹp khoác áo trắng.

Hồ ly trắng đầy lông đang nằm trên đầu vai nàng.

Sống sót rồi sao?

Cô bé nghẹn ngào chẳng thốt nên lời, nước mắt trào ra nhiều hơn.

Ánh sáng trên lá bùa diệt quỷ trừ hung trong tay tan biến, Thi Đại nhìn về phía tiểu cô nương lệ rơi đầy mặt, thở phào nhẹ nhõm.

“Muội có bị thương không?”

Bước đến ôm cô bé lên, Thi Đại lau nước mắt cho cô bé:

“Đừng sợ nhé, không sao rồi.”

Giọng nàng mềm mại, tiếng nói trong trẻo, vì trưởng thành trong cô nhi viện, rất giỏi việc dỗ dành trẻ con vui vẻ.

Vượt v e sống lưng của đối phương, Thi Đại dịu dàng an ủi:

“Tỷ đưa muối về nhà, nhà muối ở đâu?”

Cô bé nức nở một lúc, ngẩng đầu trong làn nước mắt mờ ảo, phát hiện có vài người đang đứng sau lưng tỷ tỷ xinh đẹp, đều là hàng xóm láng giềng mà cô bé từng gặp.

Một phụ nhân trong đó lên tiếng:

“Ta biết, là đứa nhỏ Trần gia phố nam.”

Thi Đại quay đầu mỉm cười:

“Đa tạ.”

Gặp phải quỷ đả tường, nàng bị tách khỏi ba người kia, một mình đến con phố xa lạ này.

Yêu quỷ làm loạn, rất nhiều người chưa kịp trốn.

Nàng vừa đi vừa cứu người, những người theo sát phía sau, là bách tính được nàng cứu.

Trong “Quỷ thất cổ”, người chết là tiên sinh dạy học.

Nàng đã dò hỏi tỉ mỉ những người dân mình cứu, về nơi ở của tiên sinh dạy học trong phường Xương Nhạc, cũng lần lượt ghé qua, đến giờ đã được ba nhà, đều không xảy ra chuyện gì cả.

Tiếp theo, chỉ còn lại một nhà ở cuối con phố dài này.

Giống như “Quỷ thất cổ” đã viết, phường Xương Nhạc hôm nay đầy rẫy quỷ thất cổ treo cổ tự vẫn.

Loại quỷ này có hình hài đáng sợ, mặt không chút máu, đầu lưỡi duỗi dài.

Thi Đại cố ý thăm dò, dù chủ động đến gần, đối phương cũng không tôn thương con người.

Cũng tức là, người điều khiển con rối thật sự không có ý định làm hại bách tính vô tội.

Trớ trêu thay, tuy quỷ thất cổ không hại người, nhưng âm khí tập trung lại sẽ thu hút nhiều yêu tà không có ý tốt kéo đến.

Những vị khách không mời mà tới này sẽ hại người.

Bàn tay siết chặt lá bùa vàng, xua tan tà ma liên tục tấn công, nhớ đến nhóm người Thi Vân Thanh, lòng Thi Đại không yên.

Quỷ đả tường khiến họ phải tách ra, không biết những người khác thế nào.

Nàng không lo lắng cho Giang Bạch Nghiễn, Diêm Thanh

Hoan là thư sinh yếu đuối, không biết có gặp phiền phức gì không, còn về đệ đệ nàng...

Nhớ đến dáng vẻ nhe răng trợn mắt của Thi Vân Thanh, khoe

môi Thi Đại khẽ cong.

Nàng biết rõ thực lực của cậu, đôi phó cô hồn dã quỷ, chẳng là vấn đề gì với Thi Vân Thanh.

Nhưng là tỷ tỷ, dù biết cậu thừa sức giải quyết, nàng vẫn thấy không yên lòng, không khỏi lo lắng cho cậu.

“Cô nương, ở chỗ kia.”

Một nam tử lên tiếng:

“Nhà của Trần phu tử.”

Đó là một tiểu viện cũ kỹ.

Cửa viện mở toang, thô ráp tạp nham, còn chưa đến gần đã ngửi thấy mùi rỉ sét.

Là mùi máu tanh.

Tim Thi Đại giật thót, tăng nhanh bước chân, đụng phải phải vài cái bóng đen ngòm gần cửa viện.

Trừ nàng ra, gần như tà ma lớn vờn quanh con phố đều bị mùi máu thu hút đến đây, ngửi thấy hơi thở người sống của nàng, ánh mắt toát lên vẻ tham lam.

Xuyên đến nhiều ngày như vậy, Thi Đại đã dần thành thạo cách sử dụng bùa chú, dùng hai ngón tay kẹp lá bùa, vung về phía cánh cửa.

Lá bùa vừa bay ra, tà ma mặt đầy sát khí như bị sét đánh, mặt mũi xanh mét tháo chạy khắp phía, chẳng dám ở lại.

Thi Đại quay đầu, nhìn rõ cảnh tượng trong viện.

Không thấy bóng dáng của chủ nhân ngôi nhà đâu cả, trong viện máu chảy thành sông.

Mười mấy thi thể yêu vật nằm ngổn ngang, có con bị rạch ngực mở bụng, có con bị một kiếm xuyên tim, cũng có con bị kiếm khí chấn động, thất khiếu chảy máu.

Cảnh tượng máu me tàn khốc như địa ngục.

Ở giữa chính là Giang Bạch Nghiễn tay cầm trường kiếm.

Chém giết yêu tà vốn là việc tốt trừ ma bảo vệ chính đạo,

Giang Bạch Nghiễn lúc này lại khiến người ta khiếp sợ.

Thiếu niên đáng người cao ráo, thắt lưng thon gầy, đứng dưới bóng trắng lạnh căm, như mũi đao rời vỏ.

Kiếm khí lấp động, hóa thành sát khí thuần túy, sau khi chàng giơ tay, đã đâm xuyên lỗ ng ngực của con yêu vật còn sống cuối cùng.

Động tác của chàng chậm rãi, mũi kiếm dần dần lún vào, như đang cảm nhận nỗi đau và tuyệt vọng của yêu vật.

Giết chóc thỏa thích sảng khoái mang đến niềm vui vô tận, đến cả đuôi mây cũng vẽ ra đường cong nhàn nhạt.

Chỉ mình chàng, lệ khí còn nặng hơn cả đám yêu quý, chẳng ai dám đến gần.

Bách tính sau lưng Thi Đại lùi ra sau vài bước.

“Thì, Thì cô nương!”

Một phụ nhân kéo ống tay áo của Thi Đại, run giọng nói:

“Đây là...”

Nghe thấy tiếng nói, Giang Bạch Nghiễn khẽ nghiêng đầu.

Nửa gương mặt lẫn trong bóng đêm, chàng đứng trong biển máu, dùng mu bàn tay lau đi vết máu trên gò má, mỉm cười rất khẽ.

Chàng thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt Thi Đại, đại tiểu thư được nuông chiều sung sướng từ nhỏ, hiển nhiên đã bị dọa sợ.

Không ít con cháu thế gia trong kinh thành học kiếm, nhưng mục đích luyện kiếm phần lớn là vì tao nhã.

Vương công quý tộc nào có ai phải rút kiếm ngăn địch.

Những chiêu thức tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi phức tạp, đẹp đẽ uyển chuyển kia, trong mắt chàng chưa từng là kiếm pháp. Kiếm đạo, phải sắc bén lạnh lẽo.

Máu tươi bắn tung tóe, xương cốt vỡ vụn, nổi đau vô tận, khiến chàng say mê.

Thiên kim tiểu thư như Thi Đại, e rằng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng tàn sát như vậy.

Cho nên...nàng sẽ nghĩ về chàng thế nào đây?

Sợ hãi, ghét bỏ chàng như trước chăng?

Nghĩ như thế, Giang Bạch Nghiễn bỗng thấy nỗi niềm mong đợi kỳ dị.

Từ khi Thi Đại bị đập trúng đầu, những gì nàng nghĩ đều trở nên khó đoán.

Mỗi khi nói chuyện với nàng, đều khiến chàng nảy sinh cảm giác bị vây trong khốn cảnh.

Chàng không thích cảm giác đó, nếu Thi Đại có thể cách xa chàng, vậy thì quá tốt.

Thi Đại thừa nhận, quả thật nàng bị dọa cho giật mình.

Có hai nguyên nhân.

Một là ma quỷ chết trong tay Giang Bạch Nghiễn quá nhiều, máu tươi nhuộm đầy đất, bốc mùi khó chịu.

Mùi máu tanh quá nồng, nàng không chấp nhận nổi, sinh lý vẫn đang bài xích theo bản năng.

Thứ hai là do Giang Bạch Nghiễn quá mạnh.

Chỉ một mình chàng đã tàn sát hết yêu quỷ trong sơn, nhìn sắc mặt chàng như thường, e rằng vẫn chưa dùng hết sức.

Chẳng trách “Thương Sinh Lục” có viết, chàng là chiến lược đỉnh cao trong số các hậu bối của Trần Ách Ti.

Cá mẫn Thi Đại mừng như điên: Được làm đồng đội với người như vậy, chẳng phải vào cùng một nhóm học tập với người đứng nhất khối ư?

Giang công tử dẫn ta theo với!

Tụ họp với Giang Bạch Nghiễn, tâm trạng nàng rất tốt, khoe mắt liếc nhìn bá tánh bên cạnh, bỗng khựng lại.

Trừ nàng ra, tất cả mọi người đều hoảng hốt, đề phòng nhìn người nhuộm đầy máu tươi trong sơn.

Họ đang sợ hãi.

“Thương Sinh Lục” từng nhắc đến, Giang Bạch Nghiễn trưởng thành trong sự giam cầm của tà tu, cách đối nhân xử thế hoặc ít hoặc nhiều cũng khác người thường, khi trừ yêu thường dùng cách đánh chơi đùa với mạng sống.

Nói tóm lại, điên dữ lắm.

Chính vì thế, Giang Bạch Nghiễn bị rất nhiều người nghi ngờ kiêng kỵ...

Người ta hay nói gần mực thì đen, chàng bị tà tu nuôi dưỡng nhiều năm, kiếm khí hung tàn khát máu, sao tâm cảnh có thể thanh thản được.

Mấy lời đồn đãi nhảm nhí kia đều bị Thi Kính Thừa dè xuống, dù Giang Bạch Nghiễn nghe thấy, cũng chỉ mỉm cười cho qua.

Thi Đại cảm thấy chẳng công bằng chút nào.

Chàng trừ yêu là để bảo vệ bách tính, nhưng vì trải nghiệm trong quá khứ lại bị sợ hãi như quái vật.

Giang Bạch Nghiễn nào phải tự nguyện làm con rối thể thân cho tà tu.

Mũi kiếm không ngừng nhỏ xuống giọt máu đỏ tươi.

Thấy Thi Đại không nói gì, Giang Bạch Nghiễn khẽ vuốt chuôi kiếm.

Nàng là người kỳ lạ, rất ít khi bộc lộ sợ hãi và chán ghét

chàng.

Càng như vậy, Giang Bạch Nghiễn lại càng muốn xé rách mặt nạ giả dối ôn hòa của nàng, chẳng chút che lấp thể hiện với nàng:

Cô nhìn xem, ta bắt bắt đến tột cùng.

Đến khi đó, liệu nàng có lộ vẻ hãi hùng hay chẳng?

Trường kiếm chạm đất, khẽ vang chẳng rõ ràng.

Giang Bạch Nghiễn nhắc kiếm, từng bước đến gần nàng.

Trên vai Thi Đại, A Ly run lẩy bầy co người lại.

Mọi người nhìn chăm chăm, Giang Bạch Nghiễn không thể ra tay với Thi Đại được, nhưng...

Đáng sợ quá đi mất!

Sự điên cuồng của Giang Bạch Nghiễn thật sự đã khắc vào xương tủy, dù trời sinh đôi mắt đờ đẫn, cũng khó che lấp lệ khí.

Nhất là lúc này, dư vị giết chóc vẫn chưa tan hết, vết máu tươi lấm lem bên gò má như nhành hoa quắn quanh, hung ác lại xinh đẹp, yêu dị cùng cực.

“Thi tiểu thư.”

Dừng lại trước mặt nàng, Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Sợ rồi ư?”

Một nụ cười ác liệt đến tận cùng, tràn ngập mỉa mai.

Trường kiếm trong tay phản chiếu ánh sáng lấp lánh, soi rọi đáy mắt chàng như sương trắng.

Nhưng ý cười của chàng chỉ kéo dài được một thoáng ngắn ngủi.

Thi Đại nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt chàng, đáy mắt không hề sợ hãi, mà là...

Niềm vui bất ngờ?

“Giang công tử.”

Nhớ lại ánh kiếm hùng hực lúc Giang Bạch Nghiễn chém giết yêu tà, đôi mắt Thi Đại sáng rõ:

“Giỏi quá đi mất!”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Thi Đại chẳng có tâm tư vòng vèo gì cả, suy nghĩ của nàng rất đơn giản.

Làm việc tốt lại bị chán ghét, dù là ai cũng thấy buồn thôi.

Nàng không ngại khen ngợi Giang Bạch Nghiễn, giúp chàng

vui hơn một chút.

Có gì cứ nói thẳng, nàng hiểu đạo lý này.

Vì là lời thật lòng, Thi Đại nhã chữ như rót đậu, giọng điệu nhanh nhẹn:

“Chiêu kiếm ban nãy tên gì nhỉ? Yêu tà khắp sân đều do một mình huynh giải quyết sao? Kiếm thuật của Giang công tử tài ba như vậy, ta vỗ tay cho huynh đến mức muốn bay lên trời, điên cuồng xoay tròn rồi lại đảo quanh mặt trăng ba trăm vòng! Còn nữa...”

Lời châm chọc nghẹn lại trong cổ họng.

Giang Bạch Nghiễn chẳng biết phải đáp lại thế nào.

Mùa đông lạnh lẽo, Thi Đại khoác áo choàng trắng như tuyết, chải búi tóc như tai thỏ, khi mỉm cười, hết như thỏ trắng đầy lông mềm mại.

Nàng thẳng thắn đơn thuần, khi chăm chú nhìn người nào đó, vừa ngay thẳng lại nghiêm túc, dường như vò nát những cảm xúc nóng bỏng, bôn chồn vào một ngòi nổ, chạm nhẹ một cái, bùng nổ vang trời.

Khiến người ta khó lòng tiếp chiêu.

Trong trận đối mặt như thể giăng co này, Giang Bạch Nghiễn là người đầu tiên rời mắt.

Cùng lúc đó, bên tai vang lên tiếng cười của nàng:

“Còn nữa, hôm nay ta mới phát hiện, khi huynh cười hóa ra lại có lúm đồng tiền kìa.

Sau này Giang công tử phải cười nhiều hơn đấy.”

A Ly nằm trên vai nàng: “?”

Lúm đồng tiền? Đồng tiền gì cơ? Khi Giang Bạch Nghiễn nhắc thanh kiếm máu me đầm đìa đi về phía người...

Người lại ngấm lúm đồng tiền của người ta?!

Rõ ràng lúc đó hẳn cười đáng sợ thế kia mà!

Trong lúc chần động, nó mới muộn màng nhớ lại, à phải rồi, trong mắt Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn là nhóc đáng thương u ám quá cỡ.

Nghé con không sợ cộp, chẳng ngoa chút nào.

Nhìn vẻ ngẩn ngơ của Giang Bạch Nghiễn lúc này, như hỏ già bị ghé con ăn sạch.

Có nên nói hay không, nó có chút cười trên nỗi đau của người

khác.

Lúm đồng tiền bên má của Giang Bạch Nghiễn, quả thật hôm nay Thi Đại mới phát hiện.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn tổng cộng chỉ gặp nhau vài lần, đa số đều trong đêm khuya tối mịt, hôm nay đến Trấn Ách Ti, trong đầu toàn là vụ án, nào còn thời gian quan sát mặt chàng. Trước cửa tiểu viện có treo đèn lồng, khi Giang Bạch Nghiễn xách kiếm bước đến, nàng mới nhìn được rõ ràng.

Lúm đồng tiền rất cạn, soi chiếu ánh trăng, như cát chứa rượu hoa đào Giang Nam, cực kỳ xinh đẹp.

“...Thi tiểu thư.”

Yên tĩnh một lúc lâu, trông mắt Giang Bạch Nghiễn lạnh lùng, khẽ cười:

“Lẽ nào cô gặp ai, cũng cổ vũ như vậy?”

Tuyệt đối là vu khống.

“Dù ta muốn cổ vũ người khác, cũng chẳng có trường hợp nào khiến ta tự nguyện khen ngợi hết.”

Thi Đại có lý chẳng sợ:

“Ta nghe nói kiếm khí càng mạnh, ánh kiếm càng rực rỡ.

Vừa nãy mũi kiếm của Giang công tử lóe lên, gà trong phạm vi mấy dặm quanh đây cũng tưởng trời sáng mà gáy vang đầy...Ta chưa từng thấy như vậy ở chỗ người khác.”

Cánh môi mím thành một đường mỏng, lệ khí ngưng tụ bị đánh tan, trông mắt đen nhánh của Giang Bạch Nghiễn sâu thẳm, rũ hàng mi xuống.

Thi Đại vẫn không ngừng nói, nhìn thi thể đầy sân:

“Nơi này có phải là chỗ ở của tiên sinh dạy học không? Hắn còn sống chứ?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn:

“Lúc ta vào sân, hắn đã bị g iết chết trong phòng ngủ, thi thể bị tà ma chia nhau ăn.

Không thấy tung tích của người điều khiển con rối.”

Nghĩ cũng phải.

Người điều khiển con rối dám dám điềm báo giết người trong thành Trường An, chắc chắn đã ra tay trước, đảm bảo sẽ không bị Trấn Ách Ti bắt được.

Người điều khiển con rối gây án không để lại manh mối, dù sơ

ý bỏ sót gì đó, cũng bị đám yêu tà lớn vờn quanh đây phá hoại gần như không còn.

Muốn tra rõ vụ án này, e rằng phải ra tay từ trải nghiệm quá khứ của hai người đã chết.

Trường kiếm vào vỏ, Giang Bạch Nghiễn nói:

“Ta tiêu diệt yêu tà, quỷ dữ tường đã bị phá.

Hắn đồng liêu ở Trấn Ách Ti sẽ trấn áp hỗn loạn, chúng ta chỉ cần chờ ở đây, đợi Diêm công tử nghiệm thi là được.

Có điều...”

Xung quanh yên ắng trong thoáng chốc.

Chàng bỗng ngược mắt, mỉm cười không rõ ý định:

“Lời khen ban nãy của Thi tiểu thư, có giữ lời không?”

Thi Đại:?

Thi Đại:???

Giữ lời? Giữ lời gì? Chàng chàng chàng đang nói đến mấy câu nịnh nọt ban nãy đấy ư?

Nàng không biết bay lên trời, điên cuồng xoay tròn rồi lại đảo quanh mặt trăng ba trăm vòng đầu mà!

Giang Bạch Nghiễn đề câu này cực khế, không nghe ra cảm xúc gì.

Nhưng giọng chàng nhẹ nhàng lại mềm mại, nghe qua có chút mong chờ ngoan ngoãn.

Nhưng...không phải ảo giác.

Lúc nhìn nhau, Thi Đại rõ ràng bắt được chút ranh mãnh thoáng qua rồi biến mất nơi đáy mắt người nọ.

Ghét ghê, chàng cố ý mà.

Giang Bạch Nghiễn ung dung nhìn nàng.

Chàng đã từng thấy rất nhiều cảm xúc của Thi Đại, mỉm cười, ngạc nhiên, nghiêm túc.

Hôm nay là lần đầu, cô nương này mới lộ vẻ ngơ ngác trước mặt chàng, như bị ghen lại, mắt hạnh đen nhánh tròn tròn, muốn nói lại thôi.

Như bối rối, lại như có chút không phục.

Khiến chàng cảm thấy mới mẻ.

Chàng cũng chẳng có hứng làm khó Thi Đại, sau khi nhìn thoáng qua vẻ ngẩn ngơ hiếm thấy của nàng, cong môi rồi mắt:

“Ta nói đùa thôi, Thi tiểu thư không cần để ý.”

Còn chưa dứt lời, đã thấy Thi Đại lấy lá bùa từ tay áo ra, cẩn rách ngón trỏ của mình.

Bây giờ đến lượt Giang Bạch Nghiễn sưng sốt.

Đầu ngón tay rướm máu, nàng đau khế xuýt xoa một tiếng.

Đêm qua huyết cổ phát tác, trước khi Thi Đại rách da, cũng là đáng vẽ khăng khái hy sinh.

Vậy nên chàng hiểu ra, cô nương này rất sợ đau.

Đề ngón trỏ lên lá bùa, Thi Đại dùng máu làm vật dẫn, vẽ hoa văn trên bùa.

Nàng đã từ từ nhớ lại toàn bộ ký ức của nguyên chủ, chẳng qua bản thân nàng chưa từng vẽ bùa, động tác hơi vụng về. Đầu ngón tay trắng muốt thấm máu tươi, không lâu sau, đã vẽ xong lá bùa thô ráp, bị nàng xếp chồng thành một người giấy vàng nho nhỏ.

Sau đó đọc khẩu quyết, người giấy mềm oặt đứng thẳng dậy, duỗi người nhẩy lên, như con khỉ bay lên trời, vọt thẳng lên không trung.

Đây là người giấy phù thuật nhập môn.

“Một lời nói ra, tứ mã nan truy.”

Vẽ bùa chỉ một lần đã thành công, Thi Đại vui vẻ cong môi:

“Người giấy này được vẽ từ máu của ta, bị linh thức của ta ảnh hưởng.

Ta không thể bay lên trời, chi bằng để nó thay ta, đến cạnh mặt trăng khen ngợi huynh nhé.

Giang công tử có hài lòng không?”

Tuy hơi thô ráp một chút, nhưng bốn bề lên năm, nói chung cũng có dòng máu của nàng kia mà.

Vì không mấy thành thạo, người giấy bị gấp hơi mồm mĩm, xoay tròn lắc lư quanh người Giang Bạch Nghiễn một lúc rồi cười gió bay lên trời.

Quả thật cũng uốn lượn quanh mặt trăng.

Đêm đông rét mướt, trăng lạnh như sương.

Người giấy tung bay theo gió, như lông vũ nhẹ bẫng.

Trong tim chàng, cũng như có lông vũ phất nhẹ, thoáng chốc

lướt qua.

Hàng mi Giang Bạch Nghiễn khẽ run, mãi một lúc sau, cười thành tiếng rất khẽ:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

“Không cần.”

Thi Đại lấy kim sang dượt, cẩn thận bôi lên vết thương:

“Giang công tử có bị thương không?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không có gì.”

Bạch y chàng nhuốm máu, thoát trông dữ tợn đáng sợ, thực ra không có chỗ nào là máu của mình.

“Là của đám tà ma khắp sân này.”

Thi Đại cảm thán:

“Nếu là ta, gặp phải ba bốn con cũng chỉ có lòng mà chẳng có sức.”

Nghe thấy câu này, Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng.

Hôm nay họ đi rất vội, nàng không mang theo quá nhiều bùa giữ mạng.

Nơi này tà ma dày đặc, nhưng Thi Đại không hề bị thương, cả người sạch sẽ, chỉ lấm lem chút bùn đất dưới vạt áo choàng.

Càng không cần nhắc đến những bách tính bình dân nơm nớp lo sợ theo sau nàng, đều là do nàng cứu giúp.

Nàng làm sao để đánh bại nhiều yêu tà lệ quỷ như vậy?

“Thi cô nương cũng rất giỏi!”

Bách tính phía sau thấy hai người trò chuyện đã lâu, cuối cùng cũng biết Giang Bạch Nghiễn không phải kẻ xấu.

Hàng xóm láng giềng tập trung lại với nhau, bắt đầu không rảnh miệng, một phụ nhân lên tiếng:

“Bất kể là yêu ma quỷ quái gì, chỉ dựa vào lá bùa trong tay nàng, đều bỏ chạy hết.”

“Đúng đúng đúng!”

Người khác tiếp lời:

“Ta chưa từng thấy lá bùa nào ghê gớm như vậy, Thi cô nương chắc chắn là nhân tài của Trấn Ách Ti phải không?”

Một lá bùa?

Giang Bạch Nghiễn có tìm hiểu sơ về phù thuật, biết mỗi lá bùa chỉ có thể dùng một lần.

Bùa cao giai có thể dùng được nhiều lần, nhưng mỗi lần sử dụng sẽ hao tổn linh khí trong lá bùa, cuối cùng hóa thành giấy

vụn.

Bảo vật này ngàn vàng khó cầu, thường dùng để trấn áp tà vật có tu vi trăm ngàn năm, đối phó cô hồn dã quỷ, đúng là phụng phí của trời.

Ánh mắt nhìn vào tay phải của Thi Đại, quả nhiên Giang Bạch Nghiễn trông thấy một lá bùa vàng sáng.

Khi nàng xuất hiện trước cửa viện, đã dùng lá bùa kia, thoáng chốc xua tan vài con yêu tà.

Chắc hẳn uy lực kinh người.

Nhận ra tầm mắt của chàng, Thi Đại cũng nhìn lá bùa vàng kia.

Thi Đại gãi đầu:

“Chuyện hôm nay xảy ra đột ngột quá, nên ta mới dùng nó.

Huynh muốn xem không?”

Nàng nói đoạn giơ tay phải lên, đưa lá bùa ra.

Giang Bạch Nghiễn rời mắt, nhìn vào lá bùa.

...Từ từ đã.

Không phải phù văn phức tạp như trong tưởng tượng, cũng chẳng ẩn chứa linh khí lớn mạnh.

Đây chỉ là lá bùa vàng hết sức bình thường, bị Thi Đại viết một hàng chữ lớn ngay ngắn...

“Phụ thân của ta là chỉ huy sứ Trấn Ách Ti”

Dưới lá bùa, còn treo thẻ bài của nàng ở Trấn Ách Ti: “Thi Đại”.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Hôm nay đến phường Xương Nhạc, Thi Đại không mang nhiều bùa, chắc chắn không đủ để đối phó với yêu tà ngập phố.

Nàng viết vài chữ kia lên lá bùa, vốn chỉ muốn thử xem sao, không ngờ hiệu quả lại tốt đến vậy, chỉ cần khoe bùa ra, tám phần quỷ quái đều không dám đến gần.

Cha nàng là viên gạch, thi thoảng phải chuyển đi chứ.

Lá bùa thoát nhìn bình thường không có gì đặc biệt, nhưng lại có nguồn năng lượng tái sinh trong giới bùa chú, không bị hạn chế số lần, có thể sử dụng tuần hoàn vô hạn.

“Người còn giấy còn uy lực còn, một lá bùa này còn mạnh hơn sáu lá.”

Thi Đại giơ ngón cái lên:

“Dọa ai nấy chạy, cực kỳ hữu dụng.”

Nhớ lại dáng vẻ mấy con tà ma trước cửa viện đầu tiên là sừng sốt, sau đó trông mất như sắp rớt ra, mặt mày hoảng hốt kiếm đường bỏ chạy.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Đúng là uy lực kinh người thật..

Chương 7: Chương 7

Giang Bạch Nghiễn cau mày nhìn Thi Đại.

Thuở nhỏ chàng bị tà tu giam cầm, chờ đến khi phá được thuật con rối thể thân, chém chết tà tu dưới mũi kiếm, rồi lẻ loi một mình phiêu bạt muôn nơi.

Trong khoảng thời gian bị tà tu trói buộc bên cạnh, số người mà Giang Bạch Nghiễn từng gặp không nhiều lắm, đều là mấy gã liều mạng li3m máu trên đầu mũi dao, cướp bóc giết người. Dù tuổi chàng còn nhỏ, nhưng đã hiểu thấu lòng người hiểm ác.

Sau này đi đến cửu châu tứ hải, Giang Bạch Nghiễn nhìn thấy một loại thần thái khác của thế gian, như thiếu niên áo mới cười ngượng, hoặc khói lửa nhân gian nước chảy đều đều.

Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn quan tâm.

Với chàng người đời chỉ như mây khói, chúng sinh muôn màu, chẳng qua chỉ là vết chấm mực không mấy khác biệt trên bức họa, bản thiêu nhàm chán, không để lại dấu vết trong lòng.

Nhưng...lần đầu tiên chàng gặp người như Thi Đại.

Nếu người bên cạnh là vết mực lớn nhỏ không đồng đều, vậy thì thứ thuộc về nàng, chắc chắn sẽ giương nanh múa vuốt hơn một chút, dáng vẻ bay nhảy lắc lư, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể phóng khỏi trang giấy.

Giang Bạch Nghiễn không đoán được tâm tư nàng.

Nhất là giờ phút này toàn thân chàng nhuộm máu, sát ý vẫn còn đọng lại nơi đáy mắt, người bên cạnh hoặc là hoảng hốt không yên, hoặc là tránh né cách xa, sợ nhiễm phải mùi tanh và lệ khí trên người chàng.

Chỉ duy nhất Thi Đại vẫn lải nhải nói không ngừng:

“Giang công tử tài giỏi như vậy, sau này cùng ta bắt yêu, mong đừng ghét bỏ.

Ta đã cố hết sức nghiên cứu phù pháp rồi.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

Chàng bị người ta chán ghét đã lâu, chưa từng nghe ai nói câu “xin đừng ghét bỏ” này.

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn hờ hững:

“Sao lại ghét bỏ Thi tiểu thư được.”

Vừa dứt lời, đã nghe tiếng gọi từ xa truyền đến:

“Thi tiểu thư, Giang...Giang công tử bị thương sao?”

Vụ án liên hoàn này do tiểu đội của họ điều tra, nhưng phường Xương Nhạc lại náo loạn lớn như vậy, tất nhiên Trấn Ách Ti phải phái người đến trấn áp.

Diêm Thanh Hoan và Thi Vân Thanh được vài đồng liêu Trấn Ách Ti hộ tống đến đây, trông thấy bạch y gần như nhuộm đỏ của Giang Bạch Nghiễn, Diêm Thanh Hoan hết hồn lấp bắp.

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Không phải máu của ta, không cần lo lắng.”

Trời sinh chàng có đôi mắt đào hoa hẹp dài, ướm át trong trẻo, không cười đã đưa tình, vì quen nguy trang, khóe môi thường hay cong lên.

Dễ dàng mê hoặc lòng người, khiến người ta khó lòng phát giác nội tâm của chàng đã tối đen từ lâu.

A Ly là người duy nhất biết sự thật, cơ thể run rẩy.

Lúc xảy ra nạn diệt thế, dáng vẻ Giang Bạch Nghiễn cầm kiếm nở nụ cười vẫn còn rõ mòn mỏi, khiến mỗi lần nó trông thấy khóe môi chàng giương cao, đều có ảo giác người này muốn chém giết thỏa thích rồi đây.

“Hai người có gặp nguy hiểm gì không?”

Cuối cùng nhóm bốn người đã tập trung lại với nhau, Thi Đại yên tâm, nhanh chóng đánh giá hai người.

Áo chòang Diêm Thanh Hoan dính đầy bùn đất, ngọc quan buộc tóc lỏng lẻo, đầu vai có vài giọt máu bắn trúng, đến từ yêu quỷ bị chém chết.

Thể lực Thi Vân Thanh có vẻ không chịu nổi, sắc mặt nhợt nhạt, đang siết chặt trường đao trong tay, nhận ra ánh mắt của Thi Đại, u ám trừng mắt nhìn nàng.

“Không quá nguy hiểm.”

Nhớ lại đêm nay, như từ tiểu thuyết bước vào hiện thực.

Về ngoài Diêm Thanh Hoan chật vật, ánh mắt lại hung phấn:

“Thi đệ đệ cầm đao bảo vệ ta chu toàn, mười bước giết một quỷ, ngàn dặm không ngừng.

Đúng là đao mạnh trong tuyết, phong thái đại hiệp!”

Bị mấy lời ba hoa chích chòe khen ngợi, Thi Vân Thanh như nuốt phải mùi quýt chua lè, ra sức cau mặt nhỏ:

“Câm, câm miệng.”

Nói xong cau mày, lặng lẽ nhìn về phía Thi Đại.

Tóc nàng không rối, áo choàng hơi bẩn một chút, không nghĩ thấy mùi máu tanh.

Thi Vân Thanh rời mắt.

Nàng không bị thương.

Thi thể tiên sinh dạy học trong phòng ngủ, Diêm Thanh Hoan là đao linh y, phải vào phòng nghiệm thi.

Đại học Thi Đại đăng ký học viện cảnh sát, đáng tiếc vẫn chưa đến báo danh đã bị tai nạn giao thông.

Từ nhỏ nàng đã hứng thú với việc tra án hình sự, lấy hết can đảm đi theo sau lưng Diêm Thanh Hoan, trước khi đi gửi gắm Thi Vân Thanh cho một vị đồng liêu chăm sóc, kiên nhẫn trấn an:

“Bọn tử vào đó một lúc rồi quay lại, tình hình trong phòng, trẻ con tốt nhất không được xem, biết chưa?”

Tuy bản thân nàng cũng hơi rụt rè.

Nhưng trước mặt đệ đệ, nhất định phải thể hiện mình là một người lớn đáng tin cậy!

Và rồi rất hiển nhiên, khi nhìn thấy thi thể máu thịt be bét, nàng suýt nữa nôn khan.

Thi Vân Thanh không biết từ khi nào lén lút theo sau nàng vào phòng: “...”

Thi Vân Thanh nhếch môi, mỉa mai lên tiếng:

“Trẻ con tốt nhất không được xem cái gì? Đáng vẻ người bị hù dọa ư?”

Cậu trưởng thành trong bầy sói, khi chưa được tìm về Thi phủ, đã sống những ngày tháng ăn lông ở lỗ, sao có thể sợ hãi máu thịt được.

Chỉ có Thi Đại đối xử với cậu như trẻ con, hỏi han ân cần còn chưa đủ, ngay cả cảnh tượng hơi máu me chút thôi cũng không muốn để cậu nhìn thấy.

Mùi tanh nồng nặc ập đến, Thi Vân Thanh lặng lẽ nhìn sắc mặt trắng bệch của Thi Đại.

Hiển nhiên nàng không thể thích ứng với mùi này, cau mày bịt mũi.

Phiền quá đi mất.

Yên lặng một lúc, đũa nhỏ xụ mặt, giơ tay lên cao khẽ phe phẩy, mang theo vài luồng gió nhẹ mát.

Như thể chỉ có cậu thấy tanh hôi, vừa quạt, vừa nhỏ giọng hừ lạnh:

“Khó ngủi.”

Nào có tộc sói không quen với mùi máu tanh.

Thi Đại hiểu ngay, mím môi cười, sát lại gần cậu.

Phòng ngủ hẹp dài, căn phòng lấp đầy vị tanh tươi, như đồ hộp ôi thiu.

Xác nam nhân nằm ngang dưới đất, làn da liên tục bị dao cứa vào, tay phải như bị dũa thú gặm cấn, lòng bàn tay biến mất chẳng còn tăm hơi.

Người chết tên Trần Thu Chi, năm nay bốn mươi lăm tuổi.

Người ta thường nói mỗi nghề có chuyên môn của mình, hôm nay Diêm Thanh Hoan nơm nớp lo sợ đã lâu, khi đối diện với tàn thi dữ tợn như vậy, lại dần dần bình tĩnh.

“Vết bớt thi thể nhỏ hình đám mây màu tím nhạt, kích cỡ chưa bằng tiền đồng...”

Cởi áo khoác da hồ ra, Diêm Thanh Hoan không hề để ý mặt đất đầy máu, cẩn thận lật đầu thi thể:

“Người này bị hại chừng nửa canh giờ.”

“Nửa canh giờ?”

Thi Đại nói:

“Khi Trần Ách Ti chúng ta xuất phát đến phòng Xương Nhạc, là nửa canh giờ trước.”

Sở dĩ họ đến phòng Xương Nhạc là do có người đến Trần Ách Ti báo quan, nói là nhìn thấy câu chuyện linh dị mới trong viện Phù Dung.

Chắc chắn lúc đó, hung thủ đã ra tay với người chết.

“Vết thương chảy máu rất nhiều, văng tung tóe.”

Diêm Thanh Hoan cúi đầu, mượn ánh nến, quan sát tỉ mỉ vài vết máu trên thi thể:

“Mép vết thương co lại, là thương thể gây ra trước khi chết.

Lúc người này còn sống, đã bị cửa từng dao vào máu thịt.”

Trước khi chết, người này đã chịu đựng tra tấn rất khó tưởng tượng.

Trước ngực, sống lưng, cánh tay, đùi, mỗi một nơi trên cơ thể

đều bị vật sắc bén rạch qua, tựa như lăng trì.
Diêm Thanh Hoan học y nhiều năm, nhìn mãi thành quen thì
thể xương khô.

Bất kể trông đáng sợ đến mức nào, chẳng qua chỉ là một vũng
máu thịt, không như người sống và lệ quỷ, có thể lấy mạng
hắn trong chớp mắt.
“Trên cổ có vết dây hằn, màu sắc đỏ sẫm, gây ra trước khi
chết.

Còn về vết thương xé rách ở tay chân và bụng nhỏ...”

Diêm Thanh Hoan nói:

“Có lẽ là sau khi người này chết, bị yêu quỷ chia ra ăn.”

“Thù oán đến mức nào chứ.”

Một đồng liêu Trần Ách Ti khoanh tay, khẽ xuýt xoa:

“Trước khi chết chém ngàn vạn nhát, sau khi chết còn bị yêu tà
gặm nhấm.”

“Thi thể trong phòng Vĩnh Khánh hôm qua, cũng thê thảm
như vậy.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Hung thủ tra tấn người chết mình đầy thương tích, đồng thời
lột da của hắn.”

“A...”

Thi Đại hoảng hốt:

“Hôm qua trong câu chuyện linh dị Họa bì mà người điều
khiển con rối dán, người chết bị lột da.

Câu chuyện hôm nay là Quỷ thất cổ...trên cổ người chết, trùng
hợp cũng có vết dây hằn.”

Hóa ra những câu chuyện kia không chỉ tiết lộ yêu quỷ bị
người điều khiển con rối thao túng, còn chỉ rõ cách chết của
người bị hại.

“Thật đúng là.”

Khóe môi Diêm Thanh hoan co giật:

“Kiêu căng.”

Nhìn khắp Đại Chiêu, hung thủ hành sự ngông cuồng như vậy
được mấy người? Nghênh ngang dán những câu chuyện linh dị
lên tường thành, gần như thẳng thừng khiêu khích Trần Ách
Ti:

Có bản lĩnh thì bắt ta đi.

“Tối nay gây rối như vậy, ngày mai e rằng cả thành Trường An đều biết, có kẻ giết người theo những câu chuyện ma quỷ.”

Đồng liêu Trần Ách Ti thở dài:

“Chúng ta đã tìm kiếm trong ngoài phường Xương Nhạc một lượt, người điều khiển con rối hoàn toàn không để lại manh mối.

Yêu ma quỷ quái chen chúc kéo đến đã che lấp hết hơi thở của tên kia.”

Phải điều tra thế nào đây?

Thi Đại suy nghĩ:

“Mọi người có xé tờ giấy dán ở viện Phù Dung hôm nay chưa?”

Họ nghe có người báo án, vội vàng đến phường Xương Nhạc, không kịp xem câu chuyện linh dị ở viện Phù Dung.

Đồng liêu nghe vậy gật đầu, nhỏ giọng gọi vài câu ra ngoài cửa sổ, không lâu sau, có người đưa đến tờ giấy mỏng.

Tờ giấy mỏng mảnh, hơi thô ráp, không có màu trắng thuần, mà nhuộm chút vàng nhạt.

Chữ viết trên giấy cứng cáp có lực, mạnh mẽ lại mềm mại, nội dung cũng tương tự như lời người báo án đã nói, tình tiết truyền thống oan hồn đòi mạng.

Giang Bạch Nghiễn duỗi tay, khẽ vuốt trang giấy:

“Giấy tiêm thảo.”

Thi Vân Thanh không thích đọc sách nghe vậy chẳng hiểu ra sao, Diêm Thanh Hoan quen dùng giấy tuyên thành cũng mờ mịt.

“Giấy tiêm thảo được làm từ vật liệu da và cỏ rom, màu vàng hơi dai, mỏng như cánh ve, cực kỳ hiếm thấy.”

Giang Bạch Nghiễn thì thầm:

“Giấy tiêm thảo được sản xuất quanh Trường An, vì giá thành cao, khó viết, nên rất ít người làm ra nó.”

Nói tóm lại chính là tiền vốn cao, chất lượng kém, đã rút khỏi thị trường.

Thi Đại hiểu ngay ẩn ý của chàng:

“Nếu người điều khiển con rối chỉ đơn thuần muốn viết câu chuyện, dùng giấy ma chỉ thường thấy khắp nơi trên phố là được rồi.

Cố ý chọn giấy tiêm thảo khó tìm trên thị trường...có phải vì

loại giấy này có ý nghĩa đặc biệt nào đó không?”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng nhìn nàng, khẽ gật đầu:

“Ngày mai ta sẽ điều tra chỗ làm giấy.”

Ở trong phòng một lúc, khó khăn lắm mới có thể rời khỏi, Thi Đại ra khỏi viện, thở phào một hơi.

Ban đêm gió nhẹ lướt qua, vàng trăng sáng treo trên bầu trời. Vì có Trần Ách Ti ra mặt, tà mà lớn vờn cách đó không xa đều tan biến hết, phố dài đã khôi phục lại vẻ yên bình như cũ.

“Người là Thi Đại?”

Sau lưng vang lên giọng nữ lạnh lạnh, Thi Đại quay đầu nhìn lại, là một cô nương trẻ tuổi mặc váy đỏ lừ.

Cô nương này mày đậm mắt sáng, lông mày tùy ý nhướng lên, khoanh hai tay đánh giá nàng tỉ mỉ:

“Ta tên Liễu Như Thường, thuộc mao ti, là bằng hữu của Thẩm Lưu Sương.”

Thoáng chốc, Thi Đại đã trông thấy một con rắn trắng quấn quanh cổ nàng ta.

“Là ta.”

Thi Đại mỉm cười gật đầu, tò mò hỏi:

“Vị này là, Liễu tiên?”

Phía đông phía bắc của Đại Chiêu, thường có sinh linh tu luyện thành tinh.

Mọi người thường gọi chúng là “tiên gia”, có tính đại diện lớn nhất trong số đó chính là “hồ hoàng bạch liễu hôi”.

Hồ ly, chồn, nhím, rắn, chuột.

Tu luyện thành tiên, cần rất nhiều tu vi và công đức.

Nếu ở vùng núi sâu, cả nửa bóng người cũng chẳng thấy, rất khó tích lũy công đức.

Cho nên không ít yêu tinh sẽ tìm một người có duyên, dùng cách mời tiên ra mặt, cùng người đó trừ tà, diệt tai ương.

Như tục ngữ thường nói: “Ra trận không màng danh lợi, cứu khổ cứu nạn tại thế gian.”

Bị người ta vừa liếc nhìn đã nhận ra thân phận, rắn trắng trên cổ Liễu Như Thường thè lưỡi, khẽ cười một tiếng, giọng nói yếu ớt:

“Đúng vậy, người gọi ta Bạch cứu nương tử là được.”

“Ta đã hỏi người dân sống gần đây, người chết là tiên sinh dạy học, không có gia quyến.”

Liễu Như Thường nhướng mày cười bảo:

“Nói thế nào nhỉ, người này bình thường ở nhà chẳng ra ngoài, tuy tính tình quái gở cô độc, nhưng vẫn xem như theo khuôn phép.

Nghe nói hắn bị giết hại, hàng xóm làng giềng đều thấy kỳ lạ.”

Trông mắt Bạch cử nương tử đảo nhanh như chớp:

“Ồ? Thế ư?”

Thị Đại: “...”

Chẳng phải hai vị cùng nhau điều tra sao? Có thể không biết người chết là ai được à? Tới đây để chọc cười?

Diêm Thanh Hoan nhớ lại tiểu thuyết mình đã đọc, vào lúc này, phải nói một câu...

Diêm Thanh Hoan ưỡn thẳng lưng:

“Người chết có kẻ thù không?”

“Không có.”

Liễu Như Thường lắc đầu:

“Nhưng nghe hàng xóm nói, hắn rất sợ máu.”

Bạch cử nương tử rít lên:

“Chờ đã, sợ máu hả?”

Diêm Thanh Hoan: “...”

Sao cứ có cảm giác con rắn này cướp lời thoại của hắn nhỉ?

“Đúng vậy.”

Liễu Như Thường:

“Tùng có vài đứa bé đánh nhau trên đường, một đứa ngã đập đầu, chảy chút máu.

Người chết tình cờ đi ngang qua, sợ đến mức ngã phịch xuống đất.

Có hàng xóm tốt bụng bước đến hỏi thăm, hắn chỉ nói từ nhỏ đã sợ máu.”

“Chút xiu máu cũng dọa hắn đến mức đó?”

Bạch cử nương tử tròn to mắt, lắc đầu:

“Ồi, chuyện này ta chưa từng nghe đấy!”

Vừa nói xong, Thị Đại đứng bên cạnh xoa cằm, thần không biết quỷ không hay chêm vào một câu:

“Khéo quá, ta lại từng nghe nói đến chuyện đó.”

Bạch cử nương tử:

“Ồ, người nói đi!”

Diêm Thanh Hoan: Thi Đại sao cô hòa nhập thuận lợi quá vậy?!

Thi Đại nói:

“Ta từng đọc trong sách cổ, nếu người nào đó trải qua chuyện lớn khó lòng chấp nhận, ví dụ như tận mắt chứng kiến người thân bị hại, bản thân gặp chuyện uy hiếp đến tính mạng, hoặc bị ngược đãi tàn nhẫn, khi tình cảnh đó tái hiện, người đó sẽ có hành vi lảng tránh rất mạnh mẽ.”

Thực ra không phải sách cổ, mà là khoa học về tâm lý tội phạm thế kỷ hai mươi mốt, sau khi đăng ký vào học viện cảnh sát, Thi Đại từng đọc rất nghiêm túc.

Hành vi tránh né vô thức như vậy, được gọi là “rối loạn căng thẳng sau chấn thương”.

Thi Đại nói tiếp:

“Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, đại khái là ý này.

Lấy thêm một ví dụ khác, nếu một người từng bị ngạt nước, sau này thấy nước, rất có thể sẽ cảm thấy sợ hãi và ngạt thở.”

Ví dụ này lời ít ý nhiều, Diêm Thanh Hoan hiểu ra:

“Người chết sợ máu, cho nên hấn từng...thấy rất nhiều máu, à không, rất có thể hấn đã gặp phải một vụ thảm án máu me đầm đìa?”

“Đúng rồi.”

Thi Đại búng tay:

“Nghĩ sâu hơn nữa, nói không chừng khởi đầu của vụ thảm án kia, có liên quan đến nguyên nhân người chết bị giết hại.”

Nàng nói đoạn bỗng khựng lại:

“Nhưng có nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là suy đoán.

Muốn lần theo manh mối tra rõ thân phận của người điều khiển con rối, vẫn phải làm theo cách của Giang công tử, xem thử nguồn gốc của giấy tiêm thảo.”

“Đáng tiếc hồn phách người chết đã vào địa phủ, không thể gọi đến đối chất.”

Liễu Như Thường tặc lưỡi:

“Nếu gọi hồn được chuẩn như vậy, chúng ta cũng chẳng cần vất vả cả ngày.”

Những hồn ma ở lại nhân gian, thường là những du hồn trời xui đất khiến không bị Hắc Bạch Vô Thường bắt đi, số lượng không nhiều.

Mấy chục quý thất cổ tập trung tại phường Xương Nhạc đêm nay, cũng coi như cảnh tượng hiếm thấy.

“Hôm nay và hôm qua đều xảy ra chuyện, e rằng ngày mai cũng không bình yên.”

Liều Như Thường lười biếng ngáp:

“Các người về phủ trước đi.

Những chuyện còn lại, Trấn Ách Ti sẽ tự cho người đến giải quyết.”

Nàng ta vừa nói xong, trên đường bỗng phát qua một luồng gió nhẹ.

Lấy phường Xương Nhạc làm trung tâm khởi đầu, ánh sáng trắng dịu dàng tràn ra như nước, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc, đã bao phủ chặt chẽ mấy dặm quanh đó.

Vàng sáng nhạt như sắc trắng, Thi Đại ở bên trong chỉ cảm thấy lòng mình yên ổn, những cảm xúc lo lắng, sợ hãi và bất an đều tan biến hết.

Trong làn gió đêm, loáng thoáng truyền đến tiếng thì thầm dịu dàng của nữ tử, trong trẻo kỳ ảo:

“Thiên tôn mười phương, vô số người như cát bụi, hóa hình mười phương giới, giúp trời độ người, tích lũy công đức, đồng thanh cứu người đời.”

Âm khí lượn lờ tản ra.

Mây đen trên trời tan đi, trăng sáng chiếu rọi.

Liều Như Thường liếc mắt nhìn qua:

“Là phó chỉ huy sứ Bạch Khinh, đang dùng chú siêu độ cứu khổ.”

Trấn Ách Ti có mười hai ti, mỗi ti do một phó chỉ huy sứ thống lĩnh.

“Phó chỉ huy sứ Bạch xuất thân ở thư viện Văn Uyên, là trận sư thiên tài.”

Liều Như Thường nói:

“Sau này các người sẽ gặp.”

Trở về Thi phủ, trời đã về khuya.

Đây là lần đầu tiên Thi Đại bắt yêu đúng nghĩa, mệt mỏi còn hơn cả chạy một trận marathon.

Nhưng có thể cứu người, tất nhiên tâm trạng vui vẻ.

Bách tính được nàng bảo vệ rất nhiệt tình, trước khi tạm biệt ngàn ân vạn tạ, mời nàng rảnh rỗi ghé phường Xương Nhạc chơi.

Nhất là bé gái được nàng cứu trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc, tặng nàng mấy viên kẹo mạch nha ngọt ngào.

Tất cả những chuyện xảy ra hôm nay vừa kỳ ảo lại k1ch thích, Thi Đại nghĩ về người điều khiển con rối xong lại đến người chết, đầu óc hỗn loạn mơ hồ, cuối cùng hậu quả là...

Không ngủ được.

Vì đã quen làm việc bán thời gian khắp chốn, trước giờ Thi Đại không thể nhàn rồi.

Lăn qua lăn lại trên giường cả nửa canh giờ cũng không ngủ được, nàng quyết định ra ngoài hóng gió.

“A Ly ơi.”

Một mình đi lại bên hồ nước sân trước Thi phủ, Thi Đại chột hồ ly trắng trên vai mình:

“Người thấy sao?”

A Ly vẫy đuôi.

Nó có thể thấy thế nào được.

Nó không hiểu gì hết.

Tuy nó là thiên đạo, nhưng chỉ là một mảnh vỡ sau khi thiên đạo tan nát, ký ức chỉ còn sót lại mấy phần.

Muốn nó điều tra vụ án, nó tình nguyện đi tìm Giang Bạch Nghiễn còn hơn...

Thôi được rồi, vẫn là Giang Bạch Nghiễn đáng sợ hơn, tra án nhiều nhất là chơi đùa với mạng sống, ở cùng Giang Bạch Nghiễn, chính là mất mạng.

“Trong Thương Sinh Lục mà ta đưa cho người không nhắc đến vụ án này.”

A Ly lên tiếng:

“Rõ ràng chẳng phải án lớn, có lẽ sẽ tra được nhanh thôi.”

Lúc nói câu này, Thi Đại đã đến đài ngắm trăng giữa đình.

Ánh trăng đêm đông toát ra hơi lạnh, trong trẻo như lớp tuyết đọng.

Trong đầu nàng liên kết các manh mối lại với nhau một lượt, đang muốn nói gì đó, bỗng “ơ” một tiếng.

Đêm khuya tĩnh lặng, sắc trắng như nước, chiếu rọi cảnh tượng trong đình hết sức rõ ràng.

Dưới chân tường cách đó không xa có một chiếc bóng nho nhỏ

co ro, toàn thân đen nhánh, trông như...

Thi Đại:

“Chó ư?”

Chó ở đâu ra?

A Ly khẽ lắc đầu, đuôi hồ ly trắng như tuyết như chiếc khăn choàng ẩm áp, chắn gió đông thấu xương giúp Thi Đại.

Theo tiếng nhìn qua, hồ ly trắng khựng lại.

Chó gì chứ.

Đó là... Thi Vân Thanh mà!

Nói một cách chính xác, là yêu hình của Thi Vân Thanh, một chú sói con.

A Ly nuốt nước bọt.

Thi Vân Thanh bị tà tu nhét yêu đan vào người, sau này sống chung với bầy sói, khiến yêu đan ngấm vào xương.

So với người, thực ra cậu càng giống yêu hơn...

Nhất là khi kiệt sức hoặc tâm thần bất ổn, sẽ hóa thành sói.

Bị yêu đan ngấm vào trở thành bán yêu đã là sỉ nhục, nếu để người khác biết chuyện hóa hình, chẳng biết còn mang đến bao nhiêu thị phi và mĩa mai nữa.

Thi Vân Thanh không muốn bị người ta xem thường, cô ý dặn cha nương, đừng kể cho người khác biết chuyện này.

Sau đó nhỏ tiếng nhấn mạnh thêm một câu, ngay cả tỷ tỷ cũng không được.

Xuất phát từ lòng từ trọng quái gỡ của mấy bạn nhỏ ấy mà.

Cho nên bất kể là nguyên chủ hay Thi Đại hiện nay, cũng không hề hay biết đệ đệ nhà mình có thể hóa thành sói con.

Cho nên tại sao...tôi nay lại gặp nhau một cách kỳ lạ khó hiểu thế này!

Tiêu rồi, tiêu rồi, tiêu rồi.

A Ly hơi căng thẳng.

Bị thiên lý hạn chế, nó không thể tiết lộ nhiều bí mật hơn về thế giới này cho Thi Đại biết, dù nhận ra Thi Vân Thanh, cũng không được vạch trần.

“Chó?”

A Ly cười khan, thử dùng chiến thuật đường vòng:

“Có khi nào không phải chó, mà là...”

Lúc nói câu này, Thi Đại đã bước lên, ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét cục bông đen ngòm kia.

Nhỏ xiu xiu, lỗ tai dựng đứng, đôi mắt nhắm chặt, chẳng biết do lạnh hay trong người không khỏe mà đang run rẩy.

A Ly: "..."

Không phải lỗi của Thi Đại.

Sói con thật sự rất giống chó.

Còn là loại chó cỏ màu mực chỗ nào cũng gặp được trên phố.

Năm nay Thi Vân Thanh mười ba, tính ra cũng tương đương với sói con hơn một tuổi.

Lông ngắn chân ngắn, thân hình chưa nảy nở, lúc này mềm nhũn nằm bên góc tường, đừng nói là Thi Đại, ngay cả A Ly cũng không nói nổi một chữ "sói".

A Ly nhắm mắt lại, từ bỏ giấy giả:

"Có khi nào là sói không."

"Trường An làm gì có sói? Chỗ này đâu phải núi sâu."

Thi Đại cúi đầu, đuôi tay chọt gò má cục bông.

Sói con co rúm lại, mơ màng ngơ ngác, vẫn chưa mở mắt.

"Lạ thật đấy, trong phủ có tường vây, sao nó vào được nhỉ? Là nha hoàn hay gã sai vặt nào nuôi thế?"

Thi Đại:

"Có phải nó bệnh rồi không?"

Cục bông này rất sạch sẽ, không giống chó hoang cả người đầy bụi.

Thi Đại rất thích động vật nhỏ, thấy nó khẽ run, vô thức bế lên, ôm vào lòng.

A Ly lại rung mình.

Nguy rồi, Thi Vân Thanh rất ghét bị người ta đụng chạm.

Dù không biết tại sao cậu lại hóa thành hình sói, rơi vào hôn mê, nhưng không thể nghi ngờ, một khi Thi Vân Thanh tỉnh lại, phát hiện Thi Đại ôm trong lòng...

Chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận, nổi trận lôi đình.

Nói nói nói không chừng sẽ cắn nàng theo bản năng.

Nhanh chóng bị suy đoán của mình thuyết phục, A Ly vội vã muốn thử ngăn cơn sóng dữ:

"Hay là đừng ôm nó nữa? Con, con chó này, nhìn đã thấy hung dữ, không thích đến gần người khác..."

Sau đó nó thấy sói con rúc người lại, chui vào lòng Thi Đại.

A Ly: "..."

Thất sách.

Suýt nữa quên mất giờ là mùa đông, Thi Vân Thanh chịu lạnh đã lâu, trong trạng thái cơ thể cứng ngắc lạnh lẽo, sẽ vô thức muốn hấp thu nhiều nhiệt độ hơn.

"Hình như bị lạnh đấy."

Thi Đại vươn tay phải ra, nhẹ nhàng vuốt lưng sói con, quả nhiên lạnh toát.

Sói con chưa thành niên, dễ dàng bị nàng đưa vào một vòng ôm ấm áp.

Da lông không cứng, mang theo vẻ mềm mại thuần hậu chỉ có ở con non, phần lông hơi ngắn, lòng bàn tay lướt qua, có thể cảm nhận được da thịt mỏng manh bên dưới.

“Hay, hay là người cởi áo khoác quần lên người nó, rồi để nó lại chỗ cũ?”

Khóe môi A Ly giật giật:

“Con chó này hẳn là do hạ nhân trong phủ nuôi, lát nữa chủ nhân sẽ đến tìm nó.

Chó có tính tình hoang dã, người ôm nó, sợ là sẽ bị cắn...”

Sau đó nó thấy sói con thoải mái phe phẩy đôi tai, cọ đầu vào tay phải của Thi Đại.

A Ly: “...”

Không được, đứa nhỏ này ngủ, ngủ đến mơ hồ rồi!

Lần này nó không kịp nói thêm gì, bởi vì ngay sau đó, trong lòng nó đã bị tiếng hét hoảng hồn lấp đầy...

Chết rồi.

Thi Vân Thanh...mở mắt kìa!!!

Lúc Thi Vân Thanh mở mắt, Thi Đại đang nhẹ nhàng xoa nắn lưng sói con.

Cậu trưởng thành cùng bầy sói, chưa từng được người ta vuốt ve, sau này trở về Thi phủ, mỗi khi hóa thành hình sói, đều cố ý tránh người, ở suốt trong phòng.

Cậu không muốn để người khác biết, mình là một con quái vật.

Ý thức tan rã bỗng trở lại.

Hôm nay đánh nhau với Giang Bạch Nghiễn, cậu vẫn bị một kiếm đánh lui như bình thường.

Rõ ràng đều cô độc trưởng thành, về sau mới vào Thi phủ, dựa vào đâu cậu cứ không đánh lại Giang Bạch Nghiễn?

Cậu không thích nghe cái gì mà “tuổi còn nhỏ”, trong thế giới loài sói, chỉ chú trọng sức mạnh.

Cậu chém giết yêu quỷ suốt đoạn đường ở phường Xương Nhạc, hao tổn rất nhiều sức lực, sau khi về phủ không chịu nổi nữa, đến sân luyện công để luyện đao.

Sau đó trở về phòng trong tình trạng choáng váng, hóa thành hình sói.

Cậu chạy vào phòng ngủ với hình sói, không lâu sau thể lực cạn kiệt, cộng thêm yêu đan làm loạn, mơ màng ngất xỉu.

Luồng nhiệt lạ lùng bao bọc khắp người cậu, sống lưng lan tràn cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có, như nước xuân nương theo gió nhẹ ảm áp, loang ra từng lớp.

Kỹ thuật vượt lông của Thi Đại rất thành thạo, từ cổ đến đuôi, dần dần từng đợt run rẩy tê dại.

Sói con chậm rãi mở mắt, phát ra tiếng nghẹn ngào khe khẽ, không tự chủ rúc vào lòng nàng.

Ngay sau đó bỗng sững sốt.

Tộc sói có khứu giác nhạy bén, Thi Vân Thanh thoáng chốc tỉnh táo, đây là hơi thở con người.

Tại sao Thi Đại lại ở đây? Lẽ nào bây giờ cậu vẫn ở hình sói? Không đúng...cậu đang ở đâu?!

Đồng tử run rẩy, long tơ dựng đứng.

Sói con đột ngột vùng vẫy, nhanh chóng ngược đầu, thấy rõ gương mặt của Thi Đại dưới ánh trăng.

Vừa nãy cậu, bị nàng ôm vào lòng?!

Nếu nhớ không lầm, cậu còn chui vào lòng nàng theo bản năng, thậm chí còn cọ lòng bàn tay nàng.

Thi Vân Thanh: “???”

“Tỉnh rồi sao?”

Cục bông này có đôi mắt đen nhánh trong suốt, dường như đang căng thẳng, đuôi dựng thẳng lên.

Thi Đại nhéo gò má nó:

“Còn lạnh không?”

Không lạnh nữa.

Thi Vân Thanh chỉ thấy nóng.

Luồng nhiệt lan tràn từ sau tai, mạnh mẽ khuếch tán đến gò má, đời này chưa từng có lúc nào xấu hổ đến vậy...

So với tức giận, càng ngượng ngùng nhiều hơn.

Cậu là loài sói hung ác, dễ dàng cắn đứt cổ họng của con người, sao, sao có thể bị nàng ôm như vậy được?

“Chó con nhà ai thế? Chủ nhân của người...”

Nàng gọi cậu là...

Chó, con?!

Thi Đại còn chưa nói hết, đã thấy tứ chi vật nhỏ trong lòng

điên cuồng giãy đạp, ngửa đầu nhìn nàng.
Thực ra Thi Vân Thanh muốn trừng nàng, nhưng chẳng hay biết đôi mắt to tròn của sói con không có sức uy hiếp, vì ban nãy được nàng vuốt ve, nhuộm một lớp nước mơ màng.
Thoạt nhìn như đang làm nũng.
Nhân lúc nàng lơ đãng, bóng dáng đen ngòm kia đã nhảy xuống đất, chạy vào màn đêm.
Sáng hôm sau Thi Vân Thanh dậy rất sớm.
Nói một cách chính xác, cả đêm cậu không ngủ được.
Tâm trạng vốn phiền muộn bỗng trở nên bất an hơn, dùng xong bữa sáng, cậu vào sân luyện võ tập đao.
Cậu học đao chưa lâu, sở dĩ đao pháp sắc bén như vậy, hoàn toàn nhờ vào sức mạnh hung hãn sẵn giết con mỗi mấy năm nay.
Bóng đao sắc lạnh, gió mạnh dâng lên, soi sáng ánh mắt u ám.
Đột nhiên, Thi Vân Thanh dừng lại.
Cậu ngửi thấy mùi thơm quen thuộc, hương hoa thoang thoang, đến từ túi hương Thi Đại hay đeo.
Thân người khựng lại khó phát giác, đưa nhỏ xụ mặt, nhìn về lối vào sân luyện võ.
Hôm nay Thi Đại mặc áo xanh hoa mai, bên dưới phôi váy dài xếp ly, màu sắc tươi sáng xinh đẹp sạch sẽ, thoáng chốc đã áp chế không khí lạnh lẽo sắc bén của sân luyện võ.
Nàng chấp hai tay sau lưng, cười nói như thường lệ:
“Ồi chào, lại tiến bộ hơn rồi!”
Vẻ chật vật tối qua bỗng trào dâng trong lòng, Thi Vân Thanh không muốn nói nhảm với nàng:
“Người đến làm gì?”
Thi Đại ra vẻ thần bí mỉm cười.
“Tên ten.”
Nàng bỗng vươn tay, tay áo rộng phất qua làn gió nhẹ, bàn tay phải thon gầy trắng nõn cầm một xâu hồ lô ngào đường đỏ tươi ướt át:
“Mua cho đệ này, nghe nói tối qua đệ nghe nhầm “đừng hồ đồ” thành “keo hồ lô”, coi như kỷ niệm chúng ta cùng nhau bắt yêu nhé.”
Từ khi Thi Vân Thanh về Thi phủ, cứ hay xụ mặt, không thích ăn, không muốn chơi, không tiếp xúc với người khác.
Nhưng dù sao cũng là đứa nhỏ, Thi Đại từng vô tình trông thấy, cậu ăn liên tiếp tám cái bánh sữa.

Hắn là thích đồ ngọt lắm nhỉ?

Tối qua khi về nhà, Diêm Thanh Hoan vô tình nhắc đến chuyện hiếu lắm “đừng hồ đồ” với nàng, nàng lại nhớ kỹ trong lòng.

Nàng không quên ở hiện trường xảy ra vụ án máu tanh kia, là người bạn nhỏ này đã quạt mát cho nàng.

Ánh mắt nhanh chóng lướt đến xâu kẹo hồ lô ngào đường.

Thi Vân Thanh nuốt nước bọt, siết chặt cán dao trong tay, bực bội quay đầu đi:

“Không cần.”

“Thế à? Tiếc quá đi mất.”

Thi Đại thở dài thườn thượt:

“Hương vị của chỗ bán kẹo hồ lô ngào đường này, có thể nói là tuyệt nhất thành Trường An.”

Hàng mi nhẹ run, Thi Vân Thanh mím chặt môi.

“Chua ngọt vừa phải, tốt đẹp tuyệt vời.

Lớp áo đường ngọt thanh, sơn tra chua giòn, một quả khiến tinh thần tỉnh táo, hai quả không còn mệt mỏi.”

Thi Vân Thanh cắn chặt môi dưới.

Nữ, nữ nhân xấu xa này!

Thi Đại vẫn tiếp tục:

“Hồ lô ngào đường này chỉ trời mới có, nhân gian nào nếm được mấy khi...”

Chớp mắt, kẹo hồ lô trong tay đã bị Thi Vân Thanh cướp đi.

Không biết tại sao gò má đỏ hồng, phồng má đứng yên tại chỗ, rõ ràng người được hương vị thơm ngọt, lại chậm chạp không ăn, do dự mãi lâu, mới duỗi đầu lưỡi, liếm lớp đường trên kẹo hồ lô.

Đáng – yêu – quá – đi

Thi Đại nở nụ cười bà di, mắt cong như vầng trăng non:

“Đệ thử một miếng xem.”

Thi Vân Thanh hừ lạnh, dừ dừ cắn một miếng kẹo hồ lô.

Quả nhiên như nàng đã nói, chua chua ngọt ngọt, lớp áo đường bị răng cắn vỡ, vang lên tiếng giòn giã như cắn đá viên.

Ngon dễ sợ.

Thi Vân Thanh liếm môi:

“Dở quá.”

Cậu vốn muốn thêm một câu “chó cũng không thèm ăn”, nhưng nghĩ lại thấy câu này tổn thương người ta quá, cho nên

hung dữ ghen năm chữ kia vào cổ họng.
Làm gì có ai vừa chê dở, vừa nhanh chóng nuốt hết xâu kẹo hồ lô chứ, còn li3m lớp đường đọng lại bên môi với vẻ chưa đã thèm?

Ý cười Thi Đại càng rạng rỡ, tốt tính tiếp lời:

“Rồi rồi rồi, thế đệ muốn ăn gì?”

Lạnh lùng nhìn nàng, một lúc lâu Thi Vân Thanh vẫn không nói tiếng nào.

Nhớ đến chuyện tối qua, tâm trạng càng thêm phiền chán, không biết tại sao, bỗng muốn dọa nàng:

“Ăn thịt người.”

Không có sừng sốt và hoảng loạn như trong tưởng tượng.

Thi Đại chỉ khẽ “ồ” lên, nhướn mày, mỉm cười duỗi tay phải ra, đưa ngón trỏ đến bên môi cậu.

Thi Đại:

“Ở đây có sẵn này, đệ có ăn hay không?”

Thi Vân Thanh: “?”

Cậu bị câu nói của nàng ghen đến mức không nói được gì.

Tầm mắt rơi vào lòng bàn tay trắng muốt của nàng.

Tối qua, chính bàn tay này đã ôm cậu vuốt ve từng chút một, ý thức cậu mơ màng, còn cọ vào nó.

Sau tai bùng lên vệt đỏ nóng bỏng, hơi thở bạo ngược của tộc sói va chạm tứ chi xương cốt, khiến cậu muốn cắn xé thứ gì đó, ví như máu thịt hoặc làn da...

Cho nên Thi Vân Thanh lại hung hăng cắn kẹo hồ lô, khoang miệng lấp đầy sơn tra, gò má phồng lên như quả cầu nhỏ tròn vo.

Chó cũng không thèm ăn, khéo thay cậu lại ăn đấy!

Hì hì.

Thi Đại được nước lẩn tới, khẽ nhéo má cậu:

“Dở ẹc thì đệ phải ăn nhiều một chút nhé.”

Đầu ngón tay mềm nhẹ, ký ức tối qua càng thêm rõ rệt.

Thi Vân Thanh né ra như bị điện giật, càng ra sức gặm cắn kẹo hồ lô, lạch cạch, vành tai đỏ bừng.

Nữ nhân xấu xa.

Nàng, nàng ăn hiếp người ta kìa!.

Chương 8: Chương 8

Ăn xong kẹo hồ lô, Thi Vân Thanh xụ mặt, theo Thi Đại đến Trần Ách Ti.

Liên tục hai ngày xảy ra hung án, đêm nay rất có thể người điều khiển con rối sẽ lại ra tay giết người.

Hỗn loạn ở phường Xương Nhạc đêm qua đã gây chấn động toàn Trường An, Mạnh Kha rất không yên lòng, trước khi xuất phát dặn đi dặn lại tỷ đệ hai người.

Tay áo Thi Đại nhét đầy bùa, ngay cả bùa thần tái sử dụng nhiều lần đánh đầu thắng đó cũng ở bên trong, nàng ưỡn thẳng lưng cười bảo:

“Nương yên tâm đi, con sẽ bảo vệ đệ đệ.”

Tên của lá bùa nàng cũng đã nghĩ xong cả rồi, cứ gọi là “Cha đến”.

“Không phải ta muốn theo người, ta cũng không cần người bảo vệ.”

Trên đường đến Trần Ách Ti, khóe môi còn đọng lại vị ngọt của kẹo hồ lô, khi Thi Vân Thanh lên tiếng, giọng điệu lạnh căm cũng phải mềm mại vài phần:

“Chỉ vì đã ăn đồ của người, bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, miễn cưỡng bảo vệ người một ngày.”

Thi Đại:

“Ồ...”

Thi Đại mỉm cười, cúi người nhìn đệ đệ nhà mình khi xưa nói chuyện thường lấp bắp:

“Trước đây đệ không hay nói tục ngữ.

Thành thật khai báo, gần đây có phải đệ lén luyện tập một mình không?”

Như bị giẫm trúng đuôi mèo, sống lưng Thi Vân Thanh cứng ngắc, quay đầu đi.

Sau đó nghe thấy người ấy ở bên cạnh bật cười, như có điều

suy nghĩ:

“Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm.

Tốt lắm, sau này ngày nào ta cũng cho đệ ăn điếm tâm, phiên đệ mỗi ngày đều bảo vệ ta nhé.”

Lỗ hồng logic bị nàng bắt chẹt hoàn hảo, Thi Vân Thanh nín thình không nói nên lời.

Cái gì mà ngày nào cũng bảo vệ nàng...cậu không có ý đó.

Ức hiếp trẻ con, nữ nhân xấu xa!

Còn chưa vào Trấn Ách Ti, đã thấy Diêm Thanh Hoan ngồi ở sạp hàng kế bên cổng ti ăn hoành thánh, Giang Bạch Nghiễn ngồi cạnh tường, tay cầm giấy da dê.

Diêm Thanh Hoan làm cậu ấm Giang Nam mười mấy năm, trong xương cốt mang theo vẻ quý giá được nuôi dưỡng từ sự giàu có, áo xanh quét đất, như gió vờn cây ngọc.

Cũng vì thế mà khi hắn ăn hoành thánh với vẻ mặt đầy rung động thốt ra câu “đúng là hàng ngon”, đã thu về ánh mắt quái lạ của vài người đi đường.

So với hắn, Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh hơn nhiều.

Hôm nay chàng mặc bạch y giản dị sạch sẽ, trường kiếm treo bên hông, khi xuất thần, đáy mắt tựa như tuyết rơi trong treo lạnh giá.

Chỉ một thoáng, Giang Bạch Nghiễn đã ngược mắt, đối diện với tầm mắt của Thi Đại.

“Giang công tử, Diêm công tử.”

Thi Đại ngửi mùi hương thơm nồng trong không khí:

“Ta nhớ hoành thánh của tiệm này rất ngon.”

“Ta chưa dùng bữa sáng, đến Trấn Ách Ti gặp Giang huynh, huynh ấy ở đây với ta.”

Diêm Thanh Hoan ăn rất vừa lòng thỏa ý:

“Trường An không hổ là thủ đô Đại Chiêu, ngay cả hoành thánh cũng có mùi vị độc đáo như vậy.”

Hoành thánh còn có thể đặc biệt đến mức nào chứ.

Thi Đại tò mò:

“Lẽ nào hoành thánh ở Giang Nam khác với Trường An?”

“Khác biệt rất lớn.”

Diêm Thanh Hoan nói:

“Hoành thánh nhà ta làm, trong nhân có tôm lớn, bào ngư, hoa giao, cực kỳ thanh đạm, ăn nhiều rất ngấy.”

Thi Đại: “...”

Phải chăng khi nguyên liệu của loại hoành thánh nào đó không trùng khớp với hoành thánh thông thường, thì nó hoàn toàn không phải hoành thánh nữa.

Thậm chí còn chẳng phải sủi cảo, ít nhất cũng cỡ phật nhảy tường rồi.

Thị Đại xoa mi tâm, nhìn sang bên cạnh:

“Giang công tử đang cầm gì vậy?”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Trận đồ Trường An.”

Tấm da dê trong tay chàng không lớn lắm, nhẹ giũ đã hiện ra trước mắt Thị Đại.

Bên trong là bản đồ thu nhỏ của thành Trường An, phổ phường được miêu tả bên trong, linh khí gợn sóng.

“Người điều khiển con rối không chế yêu quỷ, gần đây lòng người hoảng loạn.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Phó chỉ huy sứ Bạch đã lập trận lớn khắp thành, nếu nơi nào có yêu khí gây rối, trận đồ này sẽ nhắc nhở.”

Diện tích thành Trường An rộng lớn, dân số hàng triệu người, bố trí pháp trận trong cả thành, có thể thấy thực lực của phó chỉ huy sứ họ Bạch này sâu đến mức nào.

Thị Đại từng nghe nói pháp trận giám sát yêu khí, cũng biết thuật này không thường dùng đến.

Một là hao tổn tinh lực, hai là lợi ích không nhiều.

Pháp trận chỉ có thể phát hiện chấn động yêu khí cực mạnh, hoặc là yêu quỷ hung hãn tu vi trăm ngàn năm, hoặc là lũ quỷ làm loạn như bách quỷ dạ hành.

Hai tình huống đó hiếm khi xảy ra, còn những tiểu yêu thường thấy ở thế gian, đại trận này lại không thể phát giác được.

Trùng hợp thay, vụ án trước mắt hoàn toàn phù hợp với điều kiện trên.

Người điều khiển con rối tập trung đám yêu ma, tuy có thể hù dọa bách tính, nhưng cũng dễ để lộ hành tung, chỉ cần xuất hiện yêu khí ngưng tụ, đại trận sẽ hiển thị địa điểm xảy ra vụ án.

“Phó chỉ huy sứ Bạch giỏi quá.”

Thị Đại cảm khái từ tận đáy lòng:

“Tối hôm qua, cũng là nàng ta siêu độ vong hồn.”

“Nghe nói nàng ta đến từ thư viện Văn Uyên, thiên tài pháp

trận trăm năm hiếm có.”

Diêm Thanh Hoan ăn xong hoành thánh, hứng thú tiếp lời:

“Thư viện Văn Uyên từng ra một cái giá khó lòng từ chối, muốn giữ nàng ta ở lại thư viện dạy học, nàng ta từ chối chẳng chút do dự, đến Trần Ách Ti trăm yêu trừ ma.”

Hắn lấy khăn tay tơ vàng ra, nhẹ lau khóe môi:

“Có điều khi nhàn rồi, phó chỉ huy sứ Bạch cũng sẽ đến thư viện Văn Uyên dạy pháp trận miễn phí.”

Thư viện Văn Uyên có thư thánh tọa trấn, là nơi tụ tập của các nho sĩ đương triều, cũng có dạy một số đạo pháp.

“Nho sinh” ở đó không phải thư sinh miệng đầy sách vở, mà là thuật sĩ pha trộn giữa nho giáo và đạo giáo, rất giỏi vẽ bùa lập trận.

Nghe nói nho sinh có năng lực lên tiếng khiến trận pháp theo cùng, lấy ví dụ, nếu muốn dùng thủy pháp, chỉ cần nói một vài câu thơ như “Khoát khai Thanh Minh điện, tả xuất vạn trường tuyên” hoặc “Phi lưu trực hạ tam thiên xích” là được.

“Trần Ách Ti có rất nhiều kỳ nhân xuất sắc, có thể ngồi lên vị trí phó chỉ huy sứ, đều là nhân tài trong số nhân tài.”

Diêm Thanh Hoan hưng phấn nói tiếp:

“Trong số các phó chỉ huy sứ, còn có thợ khâu thi thể cực kỳ thần bí, thần y bàn tay vàng, cổ sư Miêu Cương nuôi dưỡng trăm cổ... Bạch Khinh từng giao đấu với cổ sư kia, đánh đến độ gió mây biến sắc.”

“Chờ đã.”

Coi như Thi Đại đã nhận ra điều gì đó không đúng:

“Huynh quen phó chỉ huy sứ Bạch hả?”

Tính toán thời gian, Diêm Thanh Hoan đến Trường An chưa được mấy ngày, nghe hắn nói cứ như nắm rõ Bạch Khinh trong lòng bàn tay vậy nhỉ?

“Không quen.”

Diêm Thanh Hoan thành thật đáp:

“Nhưng...ta từng đọc một trăm tám mươi quyển tiểu thuyết có liên quan đến Trần Ách Ti.”

Diêm Thanh Hoan xòe ngón tay ra đếm: “Cái gì mà Vật quỷ phá không đầu, Đi trong đêm tối, Bá đạo cung chiều: Mạnh Kha ép cưới tiểu kiều phu...à đúng rồi, còn quyển Bí pháp giết người bằng thuật bói toán nữa.”

Thật là một bước ngoặt sượng trân.

A Ly: “...”

Người buột miệng thốt ra mấy thứ quái lạ gì thế kia! Hoàn toàn không hề giấu giếm, rất có vẻ càng che càng lộ! Hơn nữa cái gì mà “Mạnh Kha ép cưới tiểu kiều phu”, Thi Kính Thừa không cần mặt mũi nữa chắc?

Trông mắt Thi Đại đảo quanh.

Nương nàng Mạnh Kha hùng hổ, tính tình cha nàng lại như thư sinh mềm yếu, nói “bá đạo cung chiêu”, không chừng cũng có lý đấy.

Thi Đại xoa tay:

“Ta khá hứng thú với một quyển trong số đó, không biết Diêm công tử có thể cho ta mượn đọc không?”

Diêm Thanh Hoan như gặp được tri kỷ:

“Ta hiểu, là quyển huyền bí nhất kích thích nhất lay động lòng người nhất phải không? Ngày mai sẽ mang đến cho cô.”

Hai người nhìn nhau không nói gì, nở nụ cười hiểu rõ đối phương.

A Ly: Cái nét nhiều chuyện của các người cũng rõ ràng rành quá rồi!

Thi Vân Thanh không biết gì về mấy loại tiểu thuyết này, chỉ nghe mẩu thân kể chuyện thiếu nhi trước khi đi ngủ: “?”

“Mấy quyển tra án truyền kỳ ban này, nếu đệ muốn xem, sau này ta sẽ mua vài quyển cho đệ, có thể học được cách đặt câu nữa đấy.”

Thi Đại xoa đầu tóc mềm mại của đứa nhỏ, ngược mắt nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Giang công tử muốn đọc không?”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng.

Bình tĩnh xem xét, chàng không muốn trả lời cho lắm.

Nếu nói muốn đọc, chắc chắn sẽ bị Thi Đại và Diêm Thanh Hoan xem như người chung đường, ngày mai sẽ nhận được quyển sách quái lạ nào đó.

Nếu đáp chỉ muốn đọc tiểu thuyết tra án lại có vẻ ngốc nghếch, trình độ ngang hàng với Thi Vân Thanh.

Vả lại chàng không muốn liên quan quá nhiều đến ba người trước mặt.

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười:

“Đa tạ, ta không đọc tiểu thuyết.”

Hừ, sách mà cũng không đọc.

Thi Vân Thanh đắc ý, liếc chàng với ánh mắt tràn ngập khinh thường.

Giang Bạch Nghiễn: "..."

Rất tốt, giờ thì trình độ của chàng còn chẳng bằng Thi Vân Thanh.

"Tôi nay rất có thể người điều khiển con rồi sẽ ra tay."

Gấp cuộn giấy da dê lại, Giang Bạch Nghiễn lạnh nhạt chuyển chủ đề:

"Địa thế phường Lan Lăng khá cao, lại ở trung tâm thành Trường An, đến đó đợi xem."

Có trận đồ Trường An của Bạch Kinh, việc bắt người điều khiển con rồi trở thành ôm cây đợi thỏ.

Không ngoài dự đoán, khi hoàng hôn buông xuống, chân trời vang lên tiếng sấm rền đầu tiên, vị trí góc đông nam trên trận đồ đột nhiên lóe lên ánh sáng vàng kim.

Thi Đại chia cho mỗi người một tấm bùa thần, nhoáng cái đã xuất hiện tại nơi có yêu khí dày đặc nhất.

Phường Thanh Long.

Sấm rền vang dội, gió mưa kéo đến.

Nhìn ra xa, vô số yêu quái hình hài kỳ dị lảng vảng ven đường.

Lần đầu Thi Đại mới thấy yêu vật này, toàn thân xanh xám, gầy trơ xương, chỗ nên mọc hai tay lại dựng thẳng hai thanh trường đao sắc bén.

Giang Bạch Nghiễn rút kiếm ra khỏi vỏ:

"Quỷ đao lao."

"Sơn Hải Kinh" có viết: Giữa núi rừng Lâm Xuyên có yêu vật, thường đến vì mưa to gió lớn, tiếng kêu rít gào.

Chính là loại yêu này.

"Cái này ta biết! Tiếng gào thét của quỷ đao lao có thể tập trung gió mạnh, hai tay hai đao chứa độc tố, bị nó rạch qua sẽ trúng độc."

Diêm Thanh Hoan nhanh chóng bổ sung:

"Không cần lo, ta có thể giải độc."

Hắn thích đọc tiểu thuyết, mỗi lần thấy những loại kịch độc muôn màu quái lạ, trong lòng đều ngứa ngáy khó nhịn.

Gặp độc sẽ muốn giải, đó là tố chất nghề nghiệp của đại phu. Cho nên cha nương hắn đã tốn nhiều tiền, tìm kiếm rất nhiều độc tố yêu ma hiếm có, để hắn ở nhà nghịch chơi.

Hôm nay gặp phải quỷ đao lao khiến người ta nghe mà biến sắc, chẳng qua chỉ là một loại độc hết sức bình thường trong số đó mà thôi.

Giang Bạch Nghiễn không nhiều lời, tập trung quan sát xung quanh:

“Phía đông, đi theo ta.”

Chàng trưởng thành thâm trầm tà thuật, cực kỳ nhạy bén với yêu khí tà vật.

Thi Đại theo sau lưng chàng, hoảng hốt nhớ lại, lần trước ở phường Xương Nhạc, Giang Bạch Nghiễn cũng là người đầu tiên tìm được nhà của người chết.

Cả đoạn đường thuận lợi không gặp trở ngại, nơi trường kiếm Giang Bạch Nghiễn lướt qua, toàn bộ quỷ đao lao đều gục ngã. Thi Vân Thanh có ý muốn so kè với chàng, dùng sự tập trung và hung ác gấp đôi bình thường, vung đao nổi gió, đáng người mạnh mẽ như sói con.

Kỳ lạ thay, không biết tại sao, khi Thi Đại nhìn cậu...

Cứ hay nghĩ đến dáng vẻ chó con chật vật bỏ chạy tối qua.

Cũng không biết nó đã tìm được chủ nhân chưa.

Càng đi về phía đông, không khí càng âm u đè nén.

Sấm sét không ngừng, gió mạnh thổi qua cành cây ven đường, đung đưa như bóng quỷ.

Cuối cùng Giang Bạch Nghiễn dừng lại trước một tòa nhà lớn, cửa trước mở toang, tấm biển bên trên viết hai chữ “Tần phủ”.

Nhìn vào trong, vài con quỷ đao lao đang lớn vờn trước nhà, một phụ nhân mặc vải gấm gò má sưng đỏ, mềm nhũn ngồi phịch dưới đất, vì sợ mà run như cây sậy, đứng trước nàng ta là...

Bóng người gầy gò bọc trong áo choàng đen rộng rãi!

Diêm Thanh Hoan buộc miệng thốt:

“Người điều khiển con rồi!”

Khoảnh khắc khi hấn lên tiếng, Giang Bạch Nghiễn đã cảm kiếm bước lên, tấn công như gió lạnh.

Tất nhiên người khoác áo choàng đen đã phát hiện ra vài vị khách không mời mà đến, chẳng hề có ý dây dưa chiến đấu, nhảy thẳng lên xà như phẩy một vết mực.

Mây mắt Giang Bạch Nghiễn lạnh nhạt, đuổi sát phía sau.

Cùng lúc này, đám quỷ đao lao trong sân trước bị linh tuyến không chế, vung trường đao tấn công.

Không phải ai cũng có năng lực nhảy lên xà nhà, Thi Đại nhìn phụ nhân khóc nức nở vì hoảng sợ, cùng đám yêu quỷ dần dần vây lại, lập tức quyết định, nhanh chóng dán cho mình lá bùa thần hành yển:

“Ta đi giúp Giang công tử, hai người canh chừng chỗ này!”

Giang Bạch Nghiễn đuổi theo sát sao.

Bình thường chàng quen dùng dáng vẻ lơ đãng mỉm cười, chỉ lúc này, mới có thể bộc lộ sát ý chẳng nể nang gì.

Thân pháp người điều khiển con rối mặc áo choàng đen khá tốt, nhưng còn lâu mới bằng chàng, không mất bao lâu, khoảng cách hai người đã dần dần thu hẹp.

Giang Bạch Nghiễn khẽ chặc một tiếng.

Trong phòng Thanh Long chẳng biết tập trung bao nhiêu quý đao lao, mỗi một con đều bị linh tuyến trói chặt, để người điều khiển con rối sai khiến.

Vừa nãy người khoác áo choàng đen chẳng qua chỉ xoay nhẹ cổ tay, đã có mười mấy con yêu vật nhảy lên mái hiên, ngăn cản đường đi của chàng.

Đối phó riêng lẻ với loại tiểu yêu này vốn không phải chuyện rắc rối, nhưng tập trung với nhau, lại khó dây dưa.

Hơn mười con quý đao lao cùng lúc rít lên, gió mạnh cuốn đến, mang theo cái lạnh thấu xương của mùa đông, ồ ạt trút xuống.

Luồng gió ma quỷ như thanh đao, chém đứt vài mảnh ngói và góc áo trắng của thiếu niên, tựa như lốc xoáy, nhốt chàng vào trong.

Giang Bạch Nghiễn nhắc tay xuống kiếm, đè mạnh ngọn gió điên cuồng, thế kiếm hung hãn, chém đứt cổ họng sáu bảy con quý đao lao.

Người mặc áo choàng đen hốt hoảng bỏ chạy, vì muốn giữ mạng mà không chế nhiều yêu vật đến đây hơn.

Những tiếng gào thét tụ lại thành lưỡi đao mạnh mẽ, chém lên cánh tay và sống lưng chàng, máu tươi lan tràn, thấm ướt áo trắng.

Đau đớn quen thuộc xé toạc ý thức, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, lại lặng lẽ mỉm cười.

Cảm giác đau đớn lướt qua rồi thôi này, dường như vẫn chưa đủ.

Nhưng cơn đau lan tràn, vẫn khiến người ta cảm thấy vui thích lâu rồi mới có, như cơn nghiện dày đặc.

Đơn độc đối phó nhiều yêu vật như vậy, quả thật hơi miễn cưỡng, Giang Bạch Nghiễn một thân một mình đã lâu cũng tập mãi thành quen.

Chẳng thêm để ý luồng gió sắc bén rạch nát từng đường máu,

trường kiếm nhanh nhẹn diễm lệ, đánh thẳng vào người khoác áo đen cách đó không xa.

Mắt thấy vài con quỷ đao lao vun vút kéo đến, theo sau là tiếng sấm rền vang, không hề phòng bị, giọng nói quen thuộc vang lên:

“Ngũ lôi ngũ lôi, sấm sét mau đến, nghe lệnh!”

Ánh chớp uốn lượn, đánh nát linh tuyến trên đầu đám quỷ đao lao thành bột mịn, yêu vật mềm oặt ngã xuống đất.

Mãi cho đến giờ phút này, cuối cùng Giang Bạch Nghiễn mới thoáng hiện vẻ ngẩn ngơ, khẽ nghiêng mắt, nhìn về phía bóng dáng bỗng dung xuất hiện.

Thân pháp của Thi Đại không lưu loát lắm, vọt lên xà nhà, làn váy đỏ thắm như hoa đào tung bay, lại như một vệt đỏ bùng, xé rách sắc đêm.

Nàng vẫn luôn theo sát phía sau, từ xa đã trông thấy Giang Bạch Nghiễn đang giằng co với người điều khiển con rối.

Gió lốc do quỷ đao lao tạo ra như mũi đao vụn xoắn, Giang Bạch Nghiễn lại không tránh không né, đón gió chém đứt đầu từng con yêu vật.

Hoàn toàn là cách đánh chẳng màng đau đớn.

Trong tình thế bầy quỷ bao vây, sao có thể để một người gánh vác được.

Lá bùa kẹp ở đầu ngón tay bùng lên ánh sáng màu xanh, Thi Đại giờ tay vẫy nhẹ, đôi mắt được chiếu rọi ánh lửa sáng quắc, cong môi mỉm cười:

“Giang công tử, sau lưng cứ giao cho ta là được.”

Quỷ đao lao bị nàng không chế, hai người một trước một sau, người mặc áo choàng đen không còn trợ giúp, chật vật bỏ trốn. Giang Bạch Nghiễn khẽ gạt đầu với nàng, nhắc trường kiếm lên.

Tốc độ của chàng nhanh đến độ chẳng thể bắt được bằng mắt thường, như thể động vật săn mồi trời sinh, nơi lưỡi kiếm lướt qua, sát ý lăm liết, vài con quỷ đao lao máu phun như suối. Bóng kiếm xoắn nát gió rét, khí thế sắc bén chẳng thể chống đỡ.

Lại thêm một kiếm, Giang Bạch Nghiễn chặt đầu người khoác áo choàng đen.

Đầu rơi xuống đất, tiếng vang lạch cạch.

Một kiếm bêu đầu này xảy ra quá nhanh, Thi Đại chần chừ

chớp mắt, quan sát xung quanh.

Kết thúc rồi sao?

Nhưng mà...linh tuyến trên người quỷ đao lao, không hề đứt đoạn.

Thi Đại cau mày:

“Giang công tử, người điều khiển con rối...”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, nhìn kẻ khoác áo choàng đen đầu người tách lìa.

“Trúng kế rồi.”

Trường kiểm tra vào vỏ, nét mặt Giang Bạch Nghiễn khó phân biệt vui giận, dường như cảm thấy thú vị, khẽ cười:

“Đây cũng là con rối.”

Dưới lớp áo choàng, là một người gố.

“Thuật con rối là tà pháp, nghe nói mỗi một người điều khiển đều có con rối bỏn mạng.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Con rối bỏn mạng được luyện hóa từ chính linh hồn của người điều khiển con rối, dù không dùng linh tuyến cũng có thể bị thao túng, đây là thủ đoạn giữ mạng cuối cùng của người điều khiển con rối.”

Suốt đoạn đường, Giang Bạch Nghiễn chưa từng để mất dấu.

Thi Đại chợt nhận ra:

“Tức là bắt đầu từ khi vào cửa, thứ chúng ta nhìn thấy là con rối bỏn mạng.”

Họ được trận đồ Trường An trợ giúp, tốc độ đuổi đến nhanh hơn rất nhiều so với ngày trước.

Người điều khiển con rối thông qua đám con rối giăng khắp phường Thanh Long, phát giác họ đã đến, vì muốn giữ mạng thoát thân, để con rối bỏn mạng đứng trước sân, thu hút sự chú ý.

Khi họ dốc hết sức truy bắt con rối bỏn mạng, người điều khiển có thể thoát thân rời khỏi mà thần không biết quỷ không hay, ve sầu thoát xác.

“Thỏ khôn có ba hang.”

Thi Đại khẽ lẩm bẩm một câu, chỉ mất mát thoáng chốc đã phân chân trở lại:

“Con rối bỏn mạng rất khó luyện chế phải không? Lần này chúng ta hủy diệt nó, lần sau kẻ bị diệt trừ chính là người điều khiển con rối.

Giang công tử, vết thương trên người huynh sao rồi?”
Nàng dường như chưa từng có lúc nào sa sút nhụt chí, đôi mắt trong vắt như nước mùa thu, trong ánh chớp thoắt ẩn thoắt hiện, toát ra sắc thái rực rỡ như lửa.
Chỉ hơi rung động, đã tràn đầy ý cười.
Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng, hờ hững liếc qua vạt áo nhuốm máu của mình:
“Không sao.”

Lưu phu nhân cảm thấy khiếp sợ.
Nàng ta xuất thân thế gia thương nhân, cũng xem như trưởng thành trong sự cung chiều, từ khi gả cho Tần Lễ Hòa, chẳng những cả ngày chịu đựng gã ăn chơi đàng điếm, còn bị nhục nhã đánh chửi.
Thực sự không thể chịu nổi những ngày tháng như vậy nữa, sáng sớm hôm nay, nàng ta cãi nhau một trận với trượng phu, không biết đã là lần thứ mấy bị nam nhân kia bạt tai.
Nàng ta không biết đi đâu nói lý, đành ngồi một mình trong thư phòng lặng lẽ rơi lệ, không ngờ khi mở cửa thư phòng lại trông thấy người khoác áo choàng đen đứng trước sân, sát khí bức người.
Lưu phu nhân hoảng hồn ngồi phịch xuống tại chỗ.
May thay, vài đại nhân ở Trấn Ách Ti kịp thời đuổi đến, bảo vệ tính mạng nàng ta.
Lúc này tiếng gió đã lặng, tay Lưu phu nhân cầm ly trà nóng nha hoàn đưa đến, run rẩy ngồi dưới hiên.

“Lưu phu nhân.”
Diêm Thanh Hoan từ phòng ngủ bước ra, chân chừ lên tiếng:
“Trượng phu của ngươi đã bị giết hại, thi thể trong phòng, xin nén bi thương.”
Đôi tay Lưu phu nhân run lên, ly sứ trong tay rơi vỡ xuống đất:

“Cái, cái gì?!”
Trời xanh có mắt, trên đời lại còn có chuyện tốt đến vậy sao!
Tần Lễ Hòa nhìn như nhân tài xuất chúng, thực ra lại là gã khôn ngoan ngược ác ôn, vì kinh doanh vải vóc khắp kinh thành, thường xuyên ỷ thế hiếp người.
Đừng nói đánh mắng, gã này còn từng trắng trợn cướp đoạt dân nữ, nạp mấy người thiếp.

Nếu không phải lời của phụ mẫu, sao Lưu phu nhân gả cho gã

ta được.

Sau cơn khiếp sợ lại là niềm vui lớn, Lưu phu nhân khẽ ho, đè nén nét vui mừng.

Ánh mắt đảo quanh, rơi vào Thi Vân Thanh đang yên lặng đứng một bên, Lưu phu nhân sửng sốt.

“Vị này là tiểu công tử Thi phủ phải không? Người đã vào Trấn Ách Ti rồi sao?”

Thấy vẻ mặt đối phương mờ mịt, Lưu phu nhân dịu giọng:

“Nhà ta có làm ăn qua lại với mẫu thân của người, ta từng gặp người một lần trong buổi tiệc cách đây không lâu.”

Thi Vân Thanh cau mày.

Với cậu mà nói, phần lớn gương mặt con người không có gì khác biệt, cũng như loài người chẳng phân biệt nổi mỗi một con sói vậy.

Khiến cậu nhớ rõ, tổng cộng cũng chỉ vài người.

“Vừa nãy người đuổi theo trừ yêu, là Thi Đại tỷ tỷ của người phải không?”

Đời người có ba chuyện vui, thăng quan phát tài chồng chết.

Ý cười sắp không thể che giấu nổi, Lưu phu nhân đành phải giả vờ hồ hững nói đến những chủ đề nhẹ nhàng:

“Đáng tiếc hôm đó ta không gặp nàng trong bữa tiệc.

Nàng không đi sao?”

Chủ mẫu Thi phủ là Mạnh Kha, nếu có thể làm quen với họ, chờ nàng ta tiếp quản gia nghiệp của trượng phu, có thể mở rộng không ít mối quan hệ.

Diêm Thanh Hoan nhìn Thi Vân Thanh, liếc mắt ra hiệu với cậu.

Hiếm khi có người chịu bắt chuyện với cậu, bình thường đứa nhỏ này như hũ nút, bây giờ chẳng phải cơ hội tốt để rèn luyện cách đối nhân xử thế sao.

Thi Vân Thanh cau chặt mày.

Cậu cảm thấy con người thật sự rất phiền phức.

Lưu phu nhân lại nhận thêm ly trà từ tay nha hoàn.

Ngay sau đó nghe Thi Vân Thanh lên tiếng:

“Đúng, trước bữa tiệc không lâu, nàng bị yêu vật trọng thương, ra đi rất đau, đau khổ.”

Lưu phu nhân: “?”

Thi Đại, chết rồi ư?

Khéo thay ngay lúc này, một tia chớp lóe lên trên bầu trời. Thi Đại từ xà nhà nhảy xuống, thân hình nhẹ nhàng không giống người sống, lúc ngẩng đầu bị phản chiếu gương mặt trắng bệch như giấy, mang theo nụ cười quỷ dị. Lưu phu nhân run lấy bầy, ly sứ trong tay rớt xuống đất, vỡ nát...

Thế thì người này là thứ gì?!

Thi Vân Thanh nói tiếp:

“Nàng bị thương đầu và chân, không đi được không xuống đất được, chỉ có thể tĩnh dưỡng ở nhà, mấy ngày nay vết thương mới dần dần hồi phục.”

Lưu phu nhân như được đại xá:

“À...!”

Thi Đại cất bước nhẹ nhàng, đến gần hơn một chút:

“Đang nói gì vậy?”

Diêm Thanh Hoan nhìn ly sứ nát bét dưới đất: “...”

Diêm Thanh Hoan khó khăn cất lời:

“Đang đề đề học cách đối nhân xử thế.”

Lưu phu nhân cười khan, nhanh chóng chuyển chủ đề:

“Làm việc ở Trấn Ách Ti, quả thật nguy hiểm.

Tối qua phường Xương Nhạc hỗn loạn, chẳng hay các vị có đến đó không? Chắc chắn nguy hiểm muôn phần?”

Lưu phu nhân giơ tay lau mồ hôi lạnh trước trán.

Lại nghe Thi Vân Thanh buồn bực đáp:

“Ừm, nguy hiểm.

Nếu không...nương cũng không cần người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, với chúng ta.”

Lưu phu nhân: “?”

Thi Đại và Thi Vân Thanh, chết rồi hả?

Lại một tia chớp lóe lên giữa trời.

Thi Đại và Thi Vân Thanh đồng thời ngẩng đầu nhìn nàng ta, ánh chớp mau lẹ, soi rọi hai gương mặt tái nhợt, khủng khiếp cùng cực.

Thi Đại còn nở nụ cười xấu hổ lại không thất lễ, độ cong quỷ quái.

Mặt mày Lưu phu nhân không còn sắc máu, hoảng hồn nhảy dựng...

Vậy hai thứ này lại là gì nữa đây?!

Thi Vân Thanh nói:

“Nương ta không yên tâm, hôm nay nói, nói suốt nửa canh giờ, mới chịu tiễn chúng ta ra khỏi Thi phủ.”

Lưu phu nhân xem như yên lòng:

“Ồ...!”

Thi Đại đỡ trán.

Đệ đệ nàng, đạo này hình như đang học tục ngữ.

Dùng hay dữ lắm, lần sau thôi nhé.

“Các vị đều là thiếu niên anh tài.”

Lưu phu nhân miễn cưỡng tươi cười:

“Chắc hẳn từng làm rất nhiều việc ở Trấn Ách Ti?”

Lần này nàng ta không dám uống trà nữa.

Tâm thần còn chưa yên ổn hẳn, đã nghe Thi Vân Thanh lạnh lùng đáp:

“Không làm gì hết, có điều, người điều khiển con rối gây ra nhiều hung án gần đây, chính là chúng ta...”

Lưu phu nhân: “???”

Lại một tia chớp lướt qua.

Ánh chớp chưa từng rõ ràng đến vậy, thoáng chốc soi chiếu gương mặt của Thi Đại, Thi Vân Thanh, Giang Bạch Nghiễn và Diêm Thanh Hoan trong sân hung ác dữ tợn, nhợt nhạt như quỷ!

Lưu phu nhân như bị sét đánh, gan vỡ hồn bay...

Lẽ nào người thật sự phải mất mạng hôm nay, lại là nàng ta?!

Thi Vân Thanh ghen một lúc lâu, cố hết sức nói câu thành ngữ:

“Chính là chúng ta, điều tra cả ngày lẫn đêm.”

Tốt lắm, cách dùng hết sức cao cấp.

Vô cùng hài lòng với biểu hiện của mình, Thi Vân Thanh khẽ cong môi, vờ như lạnh lùng để che giấu ý cười.

Lưu phu nhân:

“Ồ!!!”

Ai thấu nỗi lòng này.

Chỉ một thoáng ngẩn ngui, nàng ta đã trải qua quá nhiều niềm vui nỗi buồn chẳng thể chịu nổi.

Bên kia, sắc mặt Thi Đại phức tạp, mặt mày Diêm Thanh

Hoan xanh mét, Giang Bạch Nghiễn mím môi lặng thinh.

Vốn muốn để đứa nhỏ trong nhà luyện tập cách đối nhân xử thế, nào ngờ tình người đâu chẳng thấy, chỉ toàn là sự cố.

Nếu còn để cậu nói tiếp, Thi phủ sẽ bị cậu chém cử tộc mất

thôi..

Chương 9: Chương 9

Người bị hại tối nay cũng chết rất thê thảm.

Tần Lễ Hòa là thương nhân có tiếng ở thành Trường An, chết trong phòng ngủ nhà mình, chịu cả trăm nhát đao.

Hiện trường thảm thiết khiếp người, nơi nào cũng thấy máu bắn tung tóe.

Thi Đại chỉ nhìn thoáng qua, đã tự biết mình lùi ra ngoài cửa.

“Toàn bộ vết đao đều là trước khi chết.”

Dù là Diêm Thanh Hoan, trông thấy cảnh này cũng tê hết da đầu:

“Hung thủ tránh hết tất cả những nơi trí mạng, vết thương tập trung ở tứ chi, sau lưng và lồng ngực, cũng tức là...lúc người điều khiển con rối hành hung, Tần Lễ Hòa sống không được chết không xong, chịu mấy trăm vết đao, mới mất máu quá nhiều mà qua đời.”

Nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

“Tần Lễ Hòa chết dưới lưỡi đao hỗn loạn, vừa khéo phù hợp với hình tượng quỷ đao lao.”

Thi Đại mở tờ giấy vàng nhạt trong tay ra:

“Câu chuyện linh dị hôm nay là Đao.”

Phường Thanh Long xuất hiện tung tích của người điều khiển con rối, đồng liêu Trần Ách Ti nghe tin kéo tới, mang đến truyền thuyết linh dị mới nhất.

Giấy tiêm thảo lần này, được dán ở đầu đường phía tây phường Thanh Long.

Giống như hai lần trước, “Đao” là câu chuyện về quả báo.

Nhân vật chính là thương nhân nhu nhược vô dụng, tính tình quái gở, một ngày nọ gặp phải mấy tên cường đạo cướp bóc, chẳng những không báo quan, ngược lại còn trở thành đồng bọn, nổi giáo cho giặc.

Sau khi thành công, thương nhân được một số tiền lớn bất nghĩa.

Ngặt nổi gã không thể xóa bỏ tình cảnh tàn sát hôm đó ra khỏi đầu mình, đêm nào thương nhân cũng bị ác mộng đeo bám, cuối cùng đến một hôm, bị quỷ đao lao do oan hồn hóa thành tìm đến báo thù.

Đêm nay gia chủ gặp nạn, Tần phủ tĩnh lặng.

Thấy sắc mặt Lưu phu nhân xanh mét, Thi Đại an ủi vài câu, dịu dàng nói:

“Trượng phu của ngài là người như thế nào? Có kẻ thù không?”

“Kẻ thù? Kẻ thù của gã không ít đâu.”

Trải qua muôn vàn thử thách niềm vui nổi buồn, Lưu phu nhân tâm như nước đọng:

“Tần Lễ Hòa không phải người tốt, là gã khốn ỷ mình có tiền tùy ý làm bậy, cưỡng ép dân nữ, ỷ mạnh hiếp yếu, bội bạc, e rằng trừ giết người, những chuyện khác gã đều làm hết.”

Nàng ta cười lạnh:

“Với tính tình của gã, dù thật sự giết người, ta cũng không thấy lạ.”

Diêm Thanh Hoan nghe mà ngơ ngác:

“Sao phu nhân lại nói vậy?”

“Ta không quản được miệng mình, mọi người cứ tùy ý nghe là được.”

Tự biết mình nhiều lời, Lưu Phu Nhân ngượng ngùng cười:

“Tính tình Tần Lễ Hòa nóng nảy, thường hay đánh mắng nha hoàn sai vặt, từng vì tranh chấp với người ta, suýt nữa đánh chết người đó.”

Giang Bạch Nghiễn đã băng bó vết thương, ôm kiếm đứng một bên, đột nhiên lên tiếng:

“Nghe nói Tần Lễ Hòa ăn chơi đàng điếm, tiếm vải là do Lưu phu nhân quản lý.”

“Đúng vậy.”

Lưu phu nhân nén cười, nhìn thoáng qua chàng, lại nhanh chóng rời mắt.

Vị công tử này có tướng mạo điển trai ôn hòa, nhìn vào mắt chàng, lại khiến nàng ta nảy sinh ảo giác như bị rắn độc nhìn chăm chăm, sống lưng lạnh toát.

“Tần Lễ Hòa là kẻ giàu có đầu óc rộng tuếch.”

Nhớ lại chuyện cũ, Lưu phu nhân thở dài tiếc nuối:

“Gã là người Giang Nam, hơn hai mươi năm trước đến Trường

An, dựa vào tiền tổ truyền mở tiệm vải.”

Tần Lễ Hòa biết mình không có tài kinh doanh, ngỏ lời cầu hôn với Lưu gia làm ăn buôn bán nhiều thế hệ, nhờ sính lễ phong phú đã thành hôn với Lưu phu nhân.

Lưu phu nhân mỉm cười tự giễu:

“Ta và gã tuy là phu thê, nhưng giống chủ thuê và người làm sổ sách hơn.”

Thi Đại ngẫm ra điều đáng ngờ:

“Tại sao Tần Lễ Hòa không ở Giang Nam, lại mang theo gia nghiệp tổ truyền đến Trường An?”

Lưu phu nhân lắc đầu:

“Ta từng hỏi gã chuyện đó, Tần Lễ Hòa không trả lời.”

Yên lặng một thoáng, nàng ta khẽ nói như đang do dự:

“Ta đã nghi ngờ chuyện đó từ lâu.

Tần Lễ Hòa tự xưng là người Việt Châu Giang Nam, nhưng chưa từng dẫn ta đến quê nhà Việt Châu của gã.

Thấy cách hành xử của gã, không giống thiếu gia được sống an nhàn sung sướng, cực kỳ thô鄙.”

Liệu gã có nói dối về lai lịch của mình hay không? Tại sao phải nói dối? Nếu Tần Lễ Hòa không phải người giàu có ở Giang Nam, từ đâu gã có tiền để mang đến Trường An?

Thi Đại rũ mắt, đầu óc hỗn loạn coi như đã có một sợi chỉ mỏng chờ được bóc ra.

Một kẻ không rõ lai lịch, mang theo một số tiền lớn.

Nguồn gốc của số tiền kia, có vẻ khá sâu xa.

“Ta phát hiện một điểm thú vị.”

Nhìn giấy tiêm thảo trong tay, Thi Đại nói:

“Tính cách và lai lịch của nhân vật chính trong những câu chuyện linh dị kia, có thể hoàn toàn trùng khớp với người chết.”

Diêm Thanh Hoan:

“Hoàn toàn trùng khớp ư?”

Không đúng đâu nhỉ? Ví dụ như câu chuyện “Đao” hôm nay, tuy nhân vật chính cũng là thương nhân, nhưng nhu nhược quá gở, khác xa một trời một vực với Tần Lễ Hòa nóng nảy kiêu ngạo.

“Còn nhớ chuyện đầu tiên không? Họa bì đấy.”

Thi Đại khẽ nói:

“Nhân vật chính trong Họa bì ngược đãi thể nhi, cưỡng ép dân nữ, chiếm đoạt gia tài của bách tính, là một gã khốn.

Miêu tả này, khiến huynh nghĩ đến ai?”

Diêm Thanh Hoan sững sốt, giật mình hốt hoảng:

“Tần Lễ Hòa!”

“Câu chuyện thứ hai Quỷ thất cổ.”

Thi Đại gật đầu:

“Nhân vật chính là ngục quân tử, ngoài mặt hay giúp đỡ người nghèo, được hàng xóm xem là người lương thiện.”

Đây chẳng phải là người chết đầu tiên trong vụ hung án liên hoàn, thương nhân thích làm việc thiện, ra vẻ đạo mạo hay sao?

“Xem tiếp câu chuyện thứ ba Dao.”

Thi Đại nói:

“Nhân vật chính nhu nhược quá gở, vì cấu kết với đạo tặc, bị ác mộng đeo bám, không thể xóa nhòa ám ảnh trong lòng.”

Diêm Thanh Hoan buộc miệng thốt lên:

“Là tiên sinh dạy học mới chết hôm qua!”

Hắn còn nhớ rõ, tiên sinh dạy học u ám kiêu lời, rất sợ máu.

“Cũng tức là.”

Suy nghĩ hỗn loạn dần dần tập trung lại, thoáng chốc Diêm Thanh Hoan đã thông suốt:

“Thực ra hình mẫu nhân vật chính trong những câu chuyện linh dị kia đều là người chết, chẳng qua chỉ phân tán rồi tách ra thôi.”

Ví dụ như nhân vật chính trong “Dao”, phù hợp với thân phận “thương nhân bán vải” của Tần Lễ Hòa, cùng tính cách “nhút nhát quá gở” của tiên sinh dạy học.

Còn nhân vật chính trong “Quỷ thất cổ”, lại dùng thân phận của “tiên sinh dạy học”, và tính khí “ôn hòa lễ độ” của phú thương.

Người điều khiển con rối trộn lẫn đặc trưng của hai người lại với nhau, viết vào cùng một câu chuyện, rồi làm loạn thứ tự, dễ dàng khiến người ta nghe nhìn lẫn lộn.

Chỉ đọc một câu chuyện đơn lẻ, không ai nghĩ nó sẽ liên quan đến người chết.

Chẳng ngờ, giữa câu chuyện và người chết, giữa người chết với nhau lại có một mối liên hệ, cả hai giao thoa kết hợp.

Như rất nhiều mảnh ghép rải rác, chỉ khi ghép lại từng mảnh với nhau, mới trông thấy cả bức tranh hoàn chỉnh.

Nghĩ tiếp theo hướng này, Diêm Thanh Hoan không khỏi cau mày:

“Nếu nhân vật chính đúng là người thật, vậy những thứ khác miêu tả trong câu chuyện, cũng là thật sao? Cướp đoạt tiền tài, giết người cướp của...”

“Nếu câu chuyện của người điều khiển con rối là thật, hẳn đúng là như vậy.”

Thi Đại suy nghĩ:

“Tiên sinh dạy học ở phường Xương Nhạc, từng tận mắt chứng kiến một đám đạo tặc cướp bóc, lợi ích che mờ đôi mắt, nổi giáo cho giặc.

Vì nhát gan, từ đó về sau rất sợ thấy máu.”

“Người lương thiện trong phường Vĩnh Khánh, từng cướp đoạt tiền cứu mạng của người ta.”

Thi Đại lên tiếng:

“Còn về Tần Lễ Hòa, gã có số tiền không rõ lai lịch là chuyện ván đã đóng thuyền.”

Số người làm chuyện phi pháp trong thành Trường An nhiều không kể xiết, người điều khiển con rối lại chọn ba kẻ kia, ngược đãi chém giết mang tính báo thù.

Khả năng lớn nhất là hẳn ta có mối thù sâu nặng với người chết.

Trong câu chuyện người điều khiển con rối viết, tội mà ba nhân vật chính phạm phải là...

“Ba người kia.”

Diêm Thanh Hoan nuốt nước bọt:

“Đều từng cướp tiền.”

“Nếu đoán không sai, ba người chết từng cướp giết một gia đình, dùng số tiền bất nghĩa kinh doanh làm giàu.”

Thi Đại gật đầu:

“Chân tướng chỉ có một, người điều khiển con rối đến để trả mối thù đó.”

Còn việc can rõ dán những câu chuyện linh dị lên tường, thay vì nói là diêm báo cái chết, chẳng bằng muốn công bố việc ác của ba người kia cho toàn thành đều biết.

Người điều khiển con rối đã thành công một nửa.

Câu chuyện do hần ta viết đã lan truyền khắp thành Trường An, trong mắt bách tính, ba người kia làm nhiều việc ác, chết không hết tội.

Đây không chỉ giết người, mà còn moi tim.

Lời phân tích của nàng vang vọng bên tai, giọng điệu tuy nhẹ nhưng lại mạnh mẽ tựa sắt.

Diêm Thanh Hoan nghe đến ngơ ngác, mãi một lúc sau, mới lộ vẻ khâm phục kích động:

“Quả thật là vậy!”

“Chẳng phải Giang công tử điều tra nguồn gốc của giấy tiêm thảo sao?”

Thi Đại cẩn thận suy nghĩ, xoa cằm:

“Chờ xác định được vị trí, đến đó hỏi thăm vụ án chưa giải quyết hơn hai mươi năm trước, nói không chừng có thể xác định thân phận của người điều khiển con rối.”

Nàng vốn đã xinh đẹp, lúc này tập trung suy nghĩ, đôi mắt thanh thoát tựa núi xa, ánh sáng lưu chuyển.

So với dáng vẻ mày mắt nhiệm ý cười thường ngày, lại điểm thêm chút xanh biếc trong vắt như nước xuân, khí phách thiếu niên hăng hái.

Giang Bạch Nghiễn nhìn vào mắt nàng, giọng điệu thản nhiên: “Ngày mai có thể tra rõ.”

Hai đồng đội của hần, sao lại đáng tin đến vậy.

Diêm Thanh Hoan không thể kiềm chế nổi sự kích động trong lòng, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Tiểu thuyết không lừa hần, thành Trường An quả nhiên ngọa hổ tàng long!

Ở nơi hần không nhìn thấy, Thi Đại mím môi đè nén độ cong đang muốn giương lên, siết chặt hai tay, khó nén kích động đầm trong tay áo.

Cuối cùng! Đã nói ra lời thoại kinh điển rồi!

Chân tướng, vĩnh viễn chỉ có một!

A Ly, người duy nhất biết rõ sự việc:...Hiếm khi nghiêm túc được một lần, xin người đừng ngây thơ như vậy mà!

Trở về Thi phủ đã gần giờ Hợi, phòng ăn đã chuẩn bị bữa tối phong phú.

Mạnh Kha rất có hứng thú với vụ án này, nghe rõ đầu đuôi, bị lá bùa cha đến của Thi Đại chọc cười đến không khép miệng được:

“Chờ cha con từ cực bắc về Trường An, nhất định phải cho

ông ấy xem.”

Nghĩ một lúc lại bảo:

“Nhưng cũng không thể dựa vào lá bùa này được, nếu gặp ác yêu không biết chữ thì phải làm sao? Đại Đại, con luyện về bùa đến đâu rồi?”

Thi Đại lấy cổ đầu bị thương, trí nhớ hỗn loạn, tránh khỏi sự thật trình độ vẽ bùa của mình không bằng ngày trước.

Bây giờ nàng đã nhớ lại toàn bộ ký ức của nguyên chủ, nhưng vẽ bùa chú trọng tâm thần hợp nhất, dù nhớ rõ động tác cũng khó bắt chước tâm cảnh.

Nói thẳng ra, nàng đến thế giới này chưa được mười ngày.

“Đã nhớ lại cách vẽ bùa rồi ạ.”

Thi Đại xoa chóp mũi:

“Nhưng khi vẽ bùa hơi khó một chút, linh khí sẽ bị kẹt lại chỗ nào đó, không thể xuyên qua được.”

“Chuyện vẽ bùa này, ta và Lưu Sương tỷ tỷ của con đều không hiểu.”

Ánh mắt Mạnh Kha khẽ đảo quanh, thoáng chốc đầu óc sáng tỏ:.

|||| Truyện đề cử: [Ngôn Tình] Yêu Đương Vọng Trộm ||||

“Chẳng phải Bạch Nghiễn biết sao? Con hỏi cậu ấy xem.”

Giang Bạch Nghiễn đang chậm rãi dùng bữa hơi khựng lại.

A Ly nằm trong lòng Thi Đại đôi mắt tròn tròn.

Thi Vân Thanh đang gặm miếng xương sườn như sói như hổ bỗng cứng người.

Thi Vân Thanh cau mày:

“Vẽ bùa có gì hay? Chẳng bằng học đao.”

Sau khi cậu được tìm về Thi phủ, từng học phù pháp với Thi Kính Thừa một khoảng thời gian, cảm thấy không thú vị, còn chẳng sáng khoái bằng vung đao.

Lòng dâng lên cảnh giác, A Ly lắc lư hai tai.

Nó thật sự không muốn để Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn có mối quan hệ ngoài định mức.

Quan hệ giữa Mạnh Kha, Thi Kính Thừa và cha nương Giang Bạch Nghiễn rất tốt, trong mắt đôi phu thê này, Giang Bạch Nghiễn ôn hòa có lễ, tài năng hơn người, là hậu bối khiến người ta yêu thích.

Mạnh Kha đề nghị, Giang Bạch Nghiễn sẽ không từ chối.

Quả nhiên, nó nghe giọng nói chứa ý cười của thiếu niên:

“Được.”

A Ly: “...”

Tạo nghiệt mà.

Hồ ly nhỏ rúc người lại, thò đầu ra nhìn Thi Đại.

Không ngoài dự đoán, cô nương này vẫn vui vẻ như thường.

Tất nhiên tâm trạng Thi Đại rất tốt.

Trước đây nàng đã nói gì ấy nhỉ, có Giang Bạch Nghiễn bên cạnh, cũng như cùng nhóm học tập với người đứng nhất khối, chẳng những nhẹ nhàng hoàn thành bài tập, còn được phụ đạo miễn phí.

Nàng quyết định thêm một dòng “hào quang người học giỏi” vào ưu điểm của Giang Bạch Nghiễn.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Chờ dùng xong bữa tối, Thi tiểu thư có thể đến thư phòng vẽ vài lá bùa cho ta xem thử.”

Vừa dứt lời, Thi Vân Thanh cũng nhanh chóng lên tiếng:

“Ta cũng đi.”

“Con đi làm gì?”

Mạnh Kha mỉm cười xoa đầu nhi tử:

“Con đâu có học bùa.”

Chỉ mới ban nãy, cậu còn ghét bỏ nói “học bùa chẳng bằng học đạo”.

Bị một câu chặn họng, Thi Vân Thanh nghiến răng hàm.

Cậu không nói rõ được, tại sao mình lại không muốn để Thi Đại đến thư phòng với Giang Bạch Nghiễn.

Nhưng cứ khó chịu kỳ lạ thế nào ấy.

Trong lòng giăng co một thoáng.

Thi Vân Thanh cắn răng, nặn ra một câu:

“Con cũng muốn học.”

Thế nên ba người cùng nhau đến thư phòng.

Thư phòng rộng rãi, vừa vào đã ngửi thấy mùi đàn hương lượn lờ, nước mực thoang thoang.

Cửa sổ để mở tĩnh lặng, thấp thoáng ánh nến, vô số quyển sách quý hiếm độc nhất được đặt trên kệ gỗ tử đàn, cổ kính yên ả.

Mạnh Kha cho người đưa đến rất nhiều điểm tâm, lần lượt đặt lên bàn, bánh ngọc lộ, thủy tinh long phượng, bánh ngọt hoa quế, món nào cũng tròn đầy đáng yêu.

Nghe nói chu sa được hình thành từ thiên địa thuần dương, có

thể xua đuổi âm tà.

Cầm bút lông nhỏ nhiễm sắc đỏ thắm trong tay, Thi Đại nhìn Giang Bạch Nghiễn bên cạnh, bỗng thấy hơi hồi hộp. Cứu mạng, cảm giác này, giống như làm bài kiểm tra trên lớp vậy.

Hôm nay khi truy bắt quỷ đao lao, Giang Bạch Nghiễn đã bị thương.

May mà đao gió chỉ gây ra vết thương ngoài da, Diêm Thanh Hoan băng bó xong đã không còn trở ngại gì nữa, chỉ là sắc môi nhạt màu, có vẻ tái nhợt.

Cũng vì thế, nốt ruồi nhỏ bên môi càng thêm bắt mắt, khi khước mọi chàng khê giường, nó cũng cong theo.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Bắt đầu thôi.”

Thi Đại ngoan ngoãn cầm bút.

Ngón tay nàng thon dài trắng nõn, được vàng sáng từ ánh nến soi chiếu, lấp lánh như men ẩm.

Nhấc tay xuống bút, thuận lợi vẽ xong một lá bùa an thần, linh khí hỗn loạn.

Từ khi đến thế giới này, ngày nào Thi Đại cũng luyện tập phù pháp.

Đối với loại bùa an thần thường gặp, nàng đã có thể hạ bút thành văn, nhưng nếu gặp phải bùa chú có hoa văn phức tạp, nàng chỉ nắm được chưa đến năm phần.

Lại nhìn thoáng qua Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại khê ho:

“Đây là loại đơn giản, khó hơn chút nữa, ta vẽ không thuận tay lắm.”

Giang Bạch Nghiễn và nàng giữ khoảng cách thích hợp, chàng khê gật đầu:

“Thi tiểu thư tiếp tục đi.”

Lại cầm bút lông, vẽ bùa trừ ác diệt tà.

Đây là loại bùa hơi phức tạp, cần hao tổn không ít linh lực.

Không biết tại sao, cứ đến chỗ khởi thừa chuyển kết, đầu bút lại chậm chạp.

Thế nên rất hiển nhiên, kế tiếp hoàn toàn sụp đổ.

Thi Đại: “...”

Tin buồn, thất bại nặng nề.

Nhìn nét chu sa vắn vẹo trên tờ giấy vàng, Thi Đại gãi đầu, vành tai ửng đỏ:

“Chê cười rồi, kiểu chó bò.”

Bị chữ nào đấy kích thích thần kinh, Thi Vân Thanh đang nằm bẹp trên bàn bôi vẽ linh tinh lập tức ngẩng đầu.

Chửi ai hả?

Nhưng lập tức nhận ra có gì đó không đúng:

Tại sao cậu lại tự thay mình vào con chó chứ?!

Bùa trừ ác diệt tà ban này quá mất mặt, Thi Đại cầm bút lên, nhưng vẫn khựng lại chỗ bước ngoặt, không thể tiến thêm.

Người ta thường nói cần cù sẽ có thu hoạch, nàng vẽ rất nghiêm túc, quả nhiên bùa chú cũng không chịu thua kém, từ chó bò biến thành chó nghiêm túc bò.

Bên cạnh truyền đến tiếng tặc lưỡi.

Thi Vân Thanh lười biếng cầm bút, neho mắt nhìn lá bùa trừ ác diệt tà, kéo dài giọng:

“Xấu ghê.”

Thi Đại cũng không giận, nhìn giấy vàng trước mặt cậu.

Không ngoài dự đoán, so với kiểu chó bò của nàng, nét vẽ gà bới khó coi của Thi Vân Thanh đã hóa thành chó đang động kinh.

“Vẽ bùa chán chết.”

Khẽ hừ một tiếng, giọng nói Thi Vân Thanh nhỏ đi:

“Chi bằng luyện đao.”

Nếu luyện đao, cậu còn có thể chỉ dẫn nàng đôi chút.

Cậu nói rất lạnh nhạt, giả vờ cầm bút với vẻ không yên lòng, vẽ lung tung lên giấy.

Thấy đối phương chậm chạp không trả lời, đứa nhỏ cau mày, nghi ngờ có phải câu “xấu ghê” của mình khiến nàng không vui hay chẳng, vội vàng ngẩng đầu, ngửi thấy mùi hương thơm mát.

“Ừm...ai dạy đệ cách cầm bút vậy?”

Thi Đại duỗi ngón trỏ, chỉ vào ngón cái của cậu:

“Chỗ này, dời xuống một chút.”

Cậu ghét cầm bút viết chữ, học nghiêm túc như vậy làm gì?

Thi Vân Thanh bĩu môi, chần chừ một thoáng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn dời ngón cái xuống:

“Phiền chết đi được.”

Nghe lời ghê, khó chịu ghê, hết sức đáng yêu.

Thi Đại cong môi, nở nụ cười bà dì.

Tuy nàng không rành vẽ bùa, nhưng vẫn biết cách cầm bút, đến gần hơn một chút, nghiêm túc điều chỉnh tư thế cầm bút lộn xộn của Thi Vân Thanh.

Thi Vân Thanh không quen bị đụng chạm.

Nhưng không rõ tại sao, khi đầu ngón tay Thi Đại phủ lên bụng ngón tay của cậu, dẫn dắt ngón trỏ và ngón giữa thay đổi vị trí, cậu lại không tránh đi như lúc bình thường.

Là vì sức của nàng quá nhẹ? Hay do đầu ngón tay nàng mát lạnh, không khiến người ta phiền chán?

Không nghĩ ra đáp án, Thi Vân Thanh phồng má.

Cậu thấy vui vẻ vì sự tiếp xúc này, nhưng lòng lại bức bối.

Đã mười ba tuổi rồi, ngay cả cầm bút cũng phải để nàng dạy, đừng nói Thi Đại, ngay cả cậu cũng thấy buồn cười.

Thật vô dụng.

Rõ ràng cậu đã cố gắng trở nên mạnh mẽ, không muốn để lộ vẻ chật vật vụng về.

Đáy lòng dâng lên sự nóng nảy, yên lặng mãi một lúc, Thi Vân Thanh mắt tự nhiên rời mắt:

“Không học nữa.”

Thi Đại sững sốt:

“Sao vậy?”

Cậu chàng trước mặt rũ mắt, ngũ quan sắc sảo có vẻ mềm dịu hơn dưới ánh nến, giọng điệu rầu rĩ:

“Vẽ bùa chẳng thú vị.”

Tay phải siết chặt rồi lại buông lỏng, sau một khoảng yên ắng ngắn ngủi, cậu nghe Thi Đại lên tiếng:

“Nhưng mà...phù thuật của Giang công tử rất giỏi.”

Thi Vân Thanh: “?”

Như sói con bị giẫm đuôi, Thi Vân Thanh đột ngột ngắc đầu.

“Chẳng phải đệ luôn muốn đánh bại chàng ấy sao? Chờ đến khi đệ luyện đao pháp ghê gớm như kiếm thuật của chàng ấy, tìm chàng ấy quyết đấu, lại phát hiện chàng ấy còn phù thuật làm chiêu sau.”

Thi Đại duỗi tay, chạm vào chóp mũi cậu:

“Cam lòng không?”

Một câu, bắn trúng hồng tâm, bắt chệt hoàn hảo.

Tuyệt! Không! Cam! Lòng!

Mắt thấy vẻ sa sút tinh thần của đệ đệ nhà mình thoáng chốc

tan biến, Thi Đại híp mắt mỉm cười.

Nàng trưởng thành ở cô nhi viện, từng chăm sóc rất nhiều đệ đệ muội muội tính cách khác lạ.

Thi Vân Thanh bị tà tu rút yêu đan, cách xa cuộc sống loài người đã nhiều năm, dầu cho biểu hiện của cậu như chú nhím nóng nảy, nhưng từ tận đáy lòng, chắc chắn rất tự ti.

Đối diện với đứa nhỏ có lòng tự trọng mạnh như vậy, an ủi quá nhiều chỉ khiến cậu mất tự tin hơn, chỉ bằng bốc thuốc đúng bệnh, k1ch thích cậu một chút.

“Đệ đệ của ta giỏi như vậy, nếu vì không viết vẽ bùa mà thua thiệt thì thật đáng tiếc.”

Khóe mắt Thi Đại cong cong, giọng điệu mềm mại hơn vài phần:

“Vả lại... đệ học chung với ta đi mà.

Một mình ta học chán lắm.”

Giọng nói nàng lạnh lạnh, nhả chữ như châu ngọc gió mát, khẽ mỉm cười, đuôi mắt như kẹo ngọt tan chảy.

Khiến người ta chẳng thốt nổi lời từ chối.

Thi Vân Thanh rời mắt:

“Dựa, dựa vào đâu phải học với ngươi?”

“Dựa vào việc ta là tỷ tỷ của đệ.”

Một miếng vải tẩm mật ong được nhét vào miệng cậu, mùi thơm trái cây và vị ngọt của mật ong hòa quyện lan tỏa.

Thi Đại nhướng mày, mỉm cười đắc ý:

“Cái này gọi là áp chế về mặt dòng máu, có vải chẳng sợ*, hiểu chưa?”

(*) Câu gốc là 理直气壮: Có lý chẳng sợ, Thi Đại dùng 荔枝气壮, 理直 và 荔枝 (quả vải) đồng âm với nhau, đều là lizhi.

Hừ.

Vành tai Thi Vân Thanh hơi nóng, chậm rãi nuốt vị thơm ngọt, siết chặt bút lông trong tay:

“Học, học thì học.”

Xem cậu học đến đất trời u ám luôn này.

Thi Vân Thanh điên cuồng vẽ bùa, Thi Đại ngồi lại ghế của mình, khó xử nhìn lá bùa trừ ác diệt tà.

“Giang công tử.”

Thi Đại quyết tâm nghiêm túc học hỏi:

“Lúc huynh học vẽ bùa, có kinh nghiệm riêng biệt gì không?”

Có thể có kinh nghiệm gì chứ.

Năm đó Giang Bạch Nghiễn bị giam cầm làm con rối thay thế, tà tu thấy chàng có năng khiếu phi thường, quyết định đào tạo chàng thành một thanh đao giết người.

Trong một khoảng thời gian dài đằng đẳng, chàng sống một mình trong phòng tối, bên cạnh chỉ có sách vở về tà thuật và phù thuật.

Nếu phải nói...

Giang Bạch Nghiễn:

“Tĩnh tâm vẽ, bình thường không quá mười lần đã có thể nắm vững.”

Thi Đại: “...”

Nếu ai cũng có thể vẽ mười lần đã nắm vững, chẳng phải trên đời đều là thiên tài phù thuật rồi ư?

Thi Đại đau khổ:

“Kinh nghiệm riêng của Giang công tử, đúng là độc đáo.”

Nàng nào học được.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cười.

Tiếng cười vừa tan, sau lưng bỗng có hương lạnh ập tới chẳng hề báo trước.

Thi Đại còn chưa kịp phản ứng, đã trông thấy một bàn tay khác nắm lấy bút lông trong tay nàng.

Mùi thuốc phả lên chóp mũi.

Giang Bạch Nghiễn không hề vượt quá giới hạn, chỉ nắm cán bút phía trên, không chạm vào bàn tay cầm bút của nàng.

Vóc dáng chàng rất cao, hơi cúi đầu, sắc mặt hờ hững, nhưng lại mang theo cảm giác áp bức như giam cầm.

Cái bóng và hơi thở thuộc về chàng đan xen nhau như một tấm lưới, lặng lẽ bao phủ.

“Như vậy có mạo phạm không?”

Giọng nói rất êm tai.

Bình thường cách chàng một khoảng, giọng nói như băng mỏng mặt trên mặt nước dầu xuân, tuy mềm mại nhưng lại lạnh lùng.

Lúc này gần như không còn khoảng cách, vang vọng sát bên tai, như đá ngọc vờn nước, lan ra gợn sóng lẫn tẩn.

Đây là tiết phụ đạo một kèm một của thánh học đó nha.

Thi Đại vội lắc đầu:

“Không mạo phạm.”

Lúc lên tiếng, nàng không tự giác liếc nhìn tay phải của Giang Bạch Nghiễn.

Như được chạm khắc từ ngọc, khớp xương rõ ràng, vì cầm bút, có thể trông thấy gân xanh nhàn nhát.

Còn có vài vết thương dài mảnh, chưa lành hẳn, không sâu lắm, màu hồng nhát.

“Thương Sinh Lục” từng nhắc đến, Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn quan tâm đến mấy vết thương nhỏ như vậy, gần như không hề chủ động bôi thuốc.

Chàng chẳng chịu để tâm đến cơ thể mình.

“Vẽ bùa cần tập trung bình tĩnh, Thi tiểu thư lo lắng quá nhiều, hạ bút lung tung.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Tập trung, làm theo động tác của ta.”

Quả thật Thi Đại có quá nhiều tạp niệm.

Vẽ bùa chú trọng hoàn thành trong một nét, nếu sơ sót dù chỉ một chút cũng phải làm lại từ đầu.

Lúc nàng vẽ bùa hay lo trước lo sau, không thể theo ý muốn của mình, thường xuyên rập khuôn.

Phần đầu cán bút được Giang Bạch Nghiễn nắm chặt, khi chàng dùng sức, tay phải của Thi Đại cũng cử động theo.

Bàn tay cách nhau quá gần, ống tay áo lả lướt rũ xuống, xếp chồng lên nhau, lúc va chạm phát ra tiếng vang khê đến mức khó phát giác.

Chàng tinh thông môn này, hạ bút như mây khói, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc, đã thành thạo phác họa lá bùa diệt ác trừ tà.

Thi Đại: “?”

Từ từ.

Sao chàng làm được vậy? Tăng tốc gấp mười lần chẳng? Tại sao nàng vẽ lại như rùa đen bò lung tung thế này?

“Giang công tử.”

Thi Đại hỏi với vẻ thăm dò:

“Có thể làm lại lần nữa không? Chậm hơn một chút.”

Nàng nghe thấy chàng khê “ừm” một tiếng.

Lần này Giang Bạch Nghiễn thật sự giảm tốc độ lại, đặt bút vẽ như nước chảy mây trôi, hoàn thành một mạch.

Chu sa uốn lượn, phác họa hoa văn phức tạp huyền diệu, cứ thế vẽ theo chàng vài lá bùa, kỳ diệu thay, Thi Đại lại ngẫm ra được chút cảm giác thông suốt.

Tựa như khối băng tan chảy, một vũng nước đọng chậm rãi lan tràn.

Giang Bạch Nghiễn sau lưng buông tay lùi một bước:

“Thi tiểu thư, thử lại xem.”

Thi Đại rất nghe lời, lại lần nữa vẽ bùa.

Cảm giác hạ bút theo Giang Bạch Nghiễn ban này hãy còn sống động trước mắt, đặt bút thuận lợi không trở ngại.

Lần này không còn chân chừ nữa, như dòng nước chảy róc rách, dễ dàng lướt qua khúc quanh của eo núi.

Tuy lá bùa trừ ác diệt tà này không quá tinh tế, nhưng so với hai tác phẩm ban đầu của nàng, đã có tiến bộ rất lớn.

Giang Bạch Nghiễn khẽ nhướng mày:

“Thi tiểu thư rất có năng khiếu.”

Thi Đại có thể đột phá công cùm nhanh như vậy là chuyện nằm ngoài dự đoán của chàng.

Chẳng qua chàng chỉ nhắc nhở đơn giản đôi chút, đối phương đã hiểu rõ lá bùa này được bảy tám phần.

Thành công rồi ư!

Lần đầu vẽ xong bùa trừ ác diệt tà mà không hề khựng lại, Thi Đại bất giá cong môi, ngẩng đầu nhìn chàng, đáy mắt chẳng giấu nổi niềm vui:

“Đa tạ Giang công tử, là huynh dạy giỏi.”

Thi Đại đã tìm được cảm giác, ngồi trước bàn tiếp tục vẽ bùa.

Dần dần, vẽ ngập ngừng không lưu loát tan biến, lá bùa loáng thoáng tỏa sáng.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, nhìn động tác của nàng.

Thi Đại không hề phát giác, cơ thể A Ly cứng đờ cuộn người lại bên bàn.

Cứu, cứu mạng với.

Trong tầm mắt, Giang Bạch Nghiễn đứng sau lưng Thi Đại.

Vì đứng thẳng, bóng chàng bao phủ cả người nàng, như đầm lầy bản thủ, chỉ hơi bất cẩn sẽ bị nuốt chửng.

Tuy ánh mắt chàng hờ hững, nhưng lại như rắn độc, lặng lẽ di chuyển, dần dần bò lên đầu ngón tay, mu bàn tay và xương cổ tay nàng.

Ánh mắt chàng không chút kiêu diễm, A Ly có lý do tin tưởng,

cái tên điên Giang Bạch Nghiễn này đang suy nghĩ xúc cảm khi dùng trường kiếm cắm vào làn da Thi Đại.

Quả thật Giang Bạch Nghiễn cũng nghĩ như vậy.

Cả đời này chàng đã chém giết vô số người và yêu quái, sinh linh trong mắt chàng, chẳng qua chỉ mỏng manh như lớp da thịt.

Từng có một khoảng thời gian, tiêu chuẩn mà chàng đo lường con người, chính là mức độ vui vẻ khi dùng mũi kiếm cướp đi sinh mạng của họ.

Vì Thi Đại cầm bút vẽ bùa, lộ ra một vùng cổ tay trắng sạch, mỏng như tơ lụa.

Làn da mong manh đến thế, nếu rạch một kiếm...

Suy nghĩ bỗng đứt đoạn.

Giang Bạch Nghiễn đột nhiên khựng lại.

Không hề phòng bị, có thứ gì đó nhẹ phất qua lòng bàn tay chàng.

Cảm giác trước nay chưa từng có đột ngột lan tràn, không đau, chỉ ngứa ngáy như chuồn chuồn lướt nước, ngấm vào sâu trong máu thịt, rung động quán quanh.

Khó lòng kiềm chế, Giang Bạch Nghiễn cuộn ngón tay lại, sống lưng cứng ngắc.

Chàng muộn màng phản ứng, vừa nãy là Thi Đại đã nhét thứ gì đó vào tay chàng, trong lúc lơ đãng, móng tay nàng cọ vào phần thịt mềm trong lòng bàn tay chàng.

Là một bình sứ nhỏ.

Giang Bạch Nghiễn từng nhìn thấy, đây là thuốc trị thương Thi Đại thường mang theo bên người.

Thấy dáng vẻ của chàng như vậy, Thi Đại sửng sốt.

Giang Bạch Nghiễn giúp nàng vẽ bùa, nàng nên tỏ lòng cảm kích.

Nhớ đến người này chẳng buồn quan tâm đến vết thương trên người mình, nàng dứt khoát tặng thuốc bôi cho chàng.

Thuốc này lấy từ núi Dược Vương, hiếm có khó tìm, xứng đáng làm lễ vật tạ ơn.

Lúc trước tặng đồ cho Giang Bạch Nghiễn đều bị từ chối không chút ngoại lệ, lần này Thi Đại học được cách thông minh, nhét thẳng bình sứ vào tay chàng.

Nàng thật sự không ngờ, Giang Bạch Nghiễn lại lộ ra biểu cảm thế này...

Khoảnh khắc bị nàng chạm vào, đôi mắt hoa đào thoáng run rẩy, hơi lạnh mắt tằm, ánh mắt nhìn về phía nàng mờ mịt bối rối, như gợn sóng lăn tăn trên mặt nước.

Nàng thậm chí nghe thấy hơi thở trầm thấp của Giang Bạch Nghiễn phát ra từ cổ họng, yếu ớt như làn khói nhẹ, quần quanh vành tai.

Như tấm vải lụa vụn vỡ.

Gương mặt của chàng quá mức xinh đẹp, Thi Đại rất không có tiền đồ bị mê hoặc:

“Giang công tử, tà làm đau huynh à...đụng trúng vết thương của huynh rồi sao?”

Hình như nàng, không hề dùng sức mà nhỉ?

Hoảng hốt chỉ kéo dài thoáng chốc.

Giang Bạch Nghiễn siết chặt bình sứ, cảm xúc nơi đáy mắt u ám không rõ ràng:

“Là ta thất thần, xin lỗi.”

“Hôm nay đa tạ Giang công tử, bình thuốc trị thương này là quà cảm ơn.”

Thi Đại thở phào, bình tĩnh đánh giá chàng thêm một lúc, mày mắt cong cong:

“Sau này còn có thể nhờ huynh chỉ dạy tiếp không?”

Sắc đêm u ám, không trăng không sao.

Giang Bạch Nghiễn một mình về phòng.

Ngọn đèn hiu hắt trong phòng, ánh lửa chập chờn, bình sứ bị chàng tiện tay đặt lên bàn.

Ý cười như lớp mặt nạ tan biến, toát ra vẻ lạnh lẽo của băng tuyết.

Chàng giơ tay phải lên, khẽ cau mày, nhớ lại cảm xúc ban nãy. Cảm nhận lạ lẫm muôn phần.

Thân xác này chìm trong nỗi đau đằng đẵng, đã mục nát từ lâu.

Chàng quen với đau đớn da thịt bị xé toạc, dù mũi đao đâm xuyên lòng bàn tay, cũng có thể nhắm mắt làm ngơ.

Duy nhất hôm nay, chỉ bị đầu ngón tay của Thi Đại lướt nhẹ, đã run rẩy không ngớt.

Giang Bạch Nghiễn giơ tay, ngón trỏ tay trái đặt lên lòng bàn tay phải, chậm rãi xẹt qua.

Chỉ có cảm giác da thịt chạm nhau nhàm chán, không gì đặc biệt.

Lẽ nào cần dùng lực nhẹ hơn?

Vẻ tò mò như đứa nhỏ hiện lên đáy mắt chàng, bình tĩnh duỗi tay phải, lòng bàn tay áp sát ánh nến đang nhảy nhót.

Khác với đau đớn khi bị lưỡi đao đâm vào máu thịt, bị lửa đốt gần như chỉ đau rát nhẹ nhàng.

Ngọn lửa li3m lấp, mềm nhẹ như lụa.

Rõ ràng cũng là xúc cảm dịu dàng, nhưng ngoài dự đoán, vẫn không thể khiến chàng ngửa ngáy như một thoáng ban nãy.

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh quan sát, chậm rãi khép lòng bàn tay, bóp chặt đốm lửa.

Gió thổi bóng trúc, ngọn lửa vụt tắt.

Trong mắt chàng hiện lên vẻ bối rối hiếm có..

Chương 10: Chương 10

Sáng nay Diêm Thanh Hoan nhận được thư của Trần Ách Ti. Vẫn là lá thư được viền vàng sẫm với hoa văn phức tạp, khi hắt ngáp dài nửa tỉnh nửa mơ, ánh mắt rơi trên hàng chữ nhỏ, lập tức tỉnh táo hơn phân nửa.

Mong trăng mong sao, cuối cùng cũng ngóng trông được ngày này.

Tiểu đội tạm thời của họ, thuận lợi chuyển lên chính thức!

Trần Ách Ti dùng mười hai địa chỉ để phân chia mười hai ti, mỗi ti có ba tiểu đội, mỗi đội ít nhất bốn người.

Thi Vân Thanh chỉ đi theo Thi Đại, không làm việc cho Trần Ách Ti.

Nếu muốn góp đủ số để thành lập đội ngũ chính thức, phải có một thành viên mới gia nhập.

Nghĩ đến đây, Diêm Thanh Hoan bật dậy.

Trong tiểu đội tạm thời trước mắt, hắt và Thi Đại là người mới, chỉ mỗi Giang Bạch Nghiễn có chút kinh nghiệm.

Để cân bằng chiến lực, chắc chắn thực lực của người đồng đội chưa gặp mặt kia không yếu.

Là người mạnh mẽ trong trấn Ách Ti thành Trường An.

Hắt ngàn dặm xa xôi đến Trường An, chẳng phải vì muốn gặp cao thủ như mây sao!

Những cảnh tượng từng đọc trong tiểu thuyết tràn vào trong đầu, ước ao và mong đợi khiến cả người hắt lâng lâng.

Đại thiếu gia cực kỳ vui vẻ, nhanh chóng rời giường.

Diêm gia cũng có vài căn nhà tại thành Trường An, Diêm Thanh Hoan ở trong tòa nhà gần Trần Ách Ti nhất.

Diện tích không lớn, nhưng được cái trang nhã yên tĩnh, hắt dẫn theo vài gã sai vặt ở lại đó, cũng xem như tự do thoải mái.

Thời gian gặp mặt hôm nay là giờ Mùi, Diêm Thanh Hoan ra

khỏi cửa sớm hơn tận một canh giờ.
Trời vào đông, gió lạnh đều hiu.
Mấy ngày nay mây mù dày đặc nhưng chưa từng đổ mưa,
bóng mây nặng trĩu trên ngọn cây, vắng lặng u ám.
Diêm Thanh Hoan thích ăn thích chơi, đến Trường An, hăng say nhất là tìm kiếm món ngon khắp đầu đường cuối hẻm.
Lần này hắn chọn quán ăn chuyên làm mì Dương Xuân, một tô mì nóng hổi dâng lên, hương thơm lan tỏa khắp nơi.
Lòng hắn chỉ nghĩ đến đội viên mới, ăn không biết vị, vừa ăn mì, vừa ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ.
Nơi này là chợ phía đông phồn hoa nhất Trường An, hàng quán san sát, vô cùng sầm uất, đâu đâu cũng thấy người qua kẻ lại, tiếng hò hét, tiếng cười nói, tiếng thì thầm liên tiếp nhau.
Đôi diện là “Hiếu Nguyệt Các”, cửa hàng sơn phấn nổi tiếng trong thành.
Việc làm ăn hôm nay rất tốt, dòng người đông đúc trước cửa Hiếu Nguyệt Các, nhìn số lượng khách hàng, đông hơn không chỉ gấp hai lần so với những chỗ khác.
Diêm Thanh Hoan không có hứng thú với sơn phấn, nhưng từng thấy cha nương làm ăn, cũng không khỏi tò mò:
Cảnh tượng đông đúc như vậy, hắn chưa từng thấy ở Giang Nam.

Rốt cuộc Hiếu Nguyệt Các cho ra mỹ phẩm gì, thu hút được nhiều khách như vậy?
Nghĩ mãi không ra đáp án, trông mắt Diêm Thanh Hoan đảo quanh.
Trước Hiếu Nguyệt Các tập trung không ít nam nữ, đều là kết bạn đi cùng, chỉ có vị cô nương áo xanh đứng một mình cạnh cửa, cúi đầu đọc sách.
Cô nương kia vai thẳng lưng gầy, sắc mặt lười biếng, rũ mắt đứng đó như một cây trúc.
Tất nhiên, sở dĩ Diêm Thanh Hoan chú ý đến nàng ta hoàn toàn là vì quyển sách trong tay...
Tiểu thuyết tình yêu ngược luyến thình hành nhất hiện nay: “Sống lại đi, người yêu của ta”.
Thích đạo Hiếu Nguyệt Các, lại cầm theo quyển sách thể kia, hắn là một cô nương nhã nhặn tinh tế, ít nhiều cũng có chút đa sầu đa cảm.
Hơn nữa rất có khiếu thương thức, Diêm Thanh Hoan nghĩ,

hắn cũng thích quyền tiểu thuyết đó.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua, định rời mắt, không ngờ trong thoáng chốc này, đột nhiên xảy ra biến cố.

Chợ phía đông bên người đông đúc, vì nhộn nhịp náo nhiệt, trộm cướp cũng trải rộng khắp nơi.

Có lẽ thấy nàng ta đi một mình, lại tập trung đọc sách, một nam tử áo đen bỗng nhảy ra, giựt lấy túi tiền bên thắt lưng của cô nương kia, nhanh chân bỏ chạy.

Diêm Thanh Hoan: “?”

Ban ngày ban mặt, tên trộm lại càn rỡ như vậy!

Cơ thể phản ứng nhanh hơn đầu óc, vì đã trả tiền mì Dương Xuân, Diêm Thanh Hoan không chút chần chừ nhảy qua cửa sổ.

Cô nương áo xanh vẫn đang ngơ ngác đứng đó, cau mày nhìn thắt lưng trống rỗng.

Thân hình Diêm Thanh Hoan nhanh như gió, mỉm cười rạng rỡ với nàng ta:

“Cô nương đừng sợ, ta sẽ đuổi theo giúp cô.”

Tốt lắm, đã nói ra rồi.

Xếp thứ tư trong danh sách “lời thoại tiểu thuyết muốn nói”, là câu nói kinh điển của nhân vật chính khi giữa đường gặp chuyện bất bình rút đao giúp đỡ, “đừng sợ, có ta”!

Câu này như một mồi lửa, thôi thúc hắn ra sức chạy nhanh hơn, bám sát sau lưng tên trộm.

Dù sao Diêm Thanh Hoan cũng là công tử nhà giàu được nuông chiều từ nhỏ, xét về thể lực, sao có thể sánh được với phường trộm cướp quen thuộc thành Trường An.

Nam nhân áo đen nắm rõ chợ phía đông trong lòng bàn tay, thành thạo di chuyển nhảy nhót, như cá trạch trơn tuột khó bắt.

Diêm Thanh Hoan chạy nhanh đến độ sắp mất nửa cái mạng nhỏ, cắn răng đuổi theo không tha.

Một đuổi một trốn, ngay cả nam nhân áo đen cũng mệt đến mức thở không ra hơi, kêu gào thảm thiết tuyệt vọng:

“Còn đuổi? Đừng đuổi theo nữa! Đâu phải túi tiền của ngươi, có đáng không? Nếu ngươi dừng lại...ta chia cho ngươi một nửa!”

Diêm Thanh Hoan:

“Hừ.”

Hắn đuổi theo là vì tiền sao?

Đã nói với cô nương áo xanh kia “đừng sợ”, nào có lý do bỏ cuộc, hấn là người sẽ trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết nghĩa hiệp mà!

Trán nổi gân xanh, Diêm Thanh Hoan mết đến độ chẳng nói nên lời, đang nghiêng răng tăng tốc chạy nước rút, bỗng dưng cảm nhận làn gió lướt qua bên người.

Không đúng.

Không phải gió, mà là bóng người áo xanh.

Diêm Thanh Hoan: “?”

Bóng áo xanh nhanh nhẹn như đao, dùng tốc độ khiến người ta trợn mắt lú lười vượt qua vô số chướng ngại, nhắm thẳng vào nam nhân áo đen chật vật chạy trốn.

Đọc đường chật chội đông đúc, vì muốn tránh dòng người qua lại, bóng dáng kia nhảy thẳng lên, dễ dàng đáp xuống mái hiên, rồi lại phóng xuống nhẹ như yến, không hề thiên vị rơi thẳng xuống trước mặt tên trộm.

Hoảng hồn vì thứ từ trên trời rớt xuống, nam nhân áo đen giật nảy mình, vừa muốn xoay người chạy tiếp, đã bị đối phương tóm cổ áo, hất mạnh xuống đất.

Diêm Thanh Hoan: “?”

Nếu hấn không nhìn nhầm, người này chính là cô nương yên tĩnh lười biếng, một mình đọc sách kia.

Người Trường An các cô, đều giấu sâu không lộ như vậy ư?

Động tác của cô nương áo xanh trôi chảy liền mạch, thu hút rất nhiều ánh mắt.

Da đầu tên trộm tê dại, ngật nổi cười hổ khó xuống, dứt khoát vò mề chẳng sợ nứt, hét lớn với người qua đường:

“Cứu, cứu mạng! Nữ nhân điên này cướp tiền của ta!”

Diễn hình của việc rơi vào đường cùng, đổi trắng thay đen.

Diêm Thanh Hoan nghe mà bùng lên lửa giận, ngoài dự đoán, sắc mặt của cô nương áo xanh chẳng hề thay đổi, thậm chí còn mỉm cười.

Nụ cười rất dối dịu dàng, không hề có tính công kích, khiến người ta nghĩ ngay đến sóng nước dập dờn ngày xuân ở Giang Nam.

Đã như thế rồi, vẫn không giận sao?

Nhớ lại dáng vẻ nàng ta yên tĩnh đọc sách, Diêm Thanh Hoan âm thầm cảm thán, quả nhiên là một vị tiểu thư tốt tính.

Lại thêm một chốc, cô nương áo xanh đã chậm rãi bước đến

trước mặt nam nhân kia, nhẹ nhàng vươn tay phải...
Đấm nát một viên gạch cứng rắn lạnh lẽo nơi góc tường.
Diêm Thanh Hoan: "..."
Diêm Thanh Hoan: "???"
"Không sao đâu, nói tiếp đi.

Không ngại cứ xem thử miệng người cứng, hay nắm đấm của ta cứng hơn."
Nụ cười cô nương áo xanh càng thêm dịu dàng, giọng điệu mềm mỏng:
"Có điều ta bấm tay tính toán, phát hiện ngũ hành của người thiếu kim thiếu đức.

Thiếu tiền như vậy, hay là hôm khác đốt một ít cho người nhé?"

Nam nhân bắt đầu run lẩy bẩy mắt thường cũng nhìn thấy được.

Diêm Thanh Hoan ngẩn ngơ đứng một bên, muốn ghép lại mạch não đã vỡ vụn của mình.

"Người, người đừng chạm vào ta!"

Cả người nam nhân mềm nhũn, không còn sức lực, chỉ sợ nàng ta vung nắm đấm vào mặt mình, co ro run rẩy:

"Trên, trên ta còn có người."

"Phía trên còn người ư?"

Cô nương áo xanh nghiêng đầu, lấy lại túi tiền từ tay phải run lập cập của hắn ta, hờ hững cười đáp:

"Thế nào, nhận nhị lang thần làm chủ?"

Từ nhỏ đến lớn Diêm Thanh Hoan chưa từng nghe mấy câu mắng người như vậy, mãi một lúc sau mới phản ứng lại, nàng ta mắng nam nhân kia là chó.

Uyển chuyển nhưng thâm độc, ngôn ngữ Đại Chiêu quả nhiên uyên bác.

"Ta không đánh người, người đi đi."

Đeo túi tiền về lại thất lung, cô nương áo xanh đứng dậy lùi về sau một bước, mỉm cười lạnh lùng:

"Sau này bớt bịa chuyện không đâu, hi vọng chiêu trò của người cũng ít như lá gan của người...run cái gì?"

Âm cuối nặng nề, sát ý hừng hực.

Nam nhân áo đen: Huhu.

Cuối cùng không chống đỡ nổi cảm giác áp lực ập đến trước

mặt, nam nhân áo đen run như cây sậy, khóe mắt rơi xuống giọt lệ lấp lánh.

Xung quanh có rất nhiều người vây đến xem chuyện náo nhiệt, đầu óc Diêm Thanh Hoan ong ong, nghe thấy giọng nữ quen thuộc.

“Lưu Sương tỷ tỷ.”

Thi Đại len ra khỏi biển người, váy màu lục rực rỡ như lửa, giọng nói trong trẻo mát lạnh:

“Đã tìm được túi tiền chưa?”

Diêm Thanh Hoan xin thề, chắc chắn hẳn không nhìn nhầm.

Khoảnh khắc nghe thấy giọng nói Thi Đại, sắc mặt cô nương áo xanh lười biếng bỗng nhiên thay đổi, lạnh lùng sắc bén nơi đáy mắt tan biến sạch sẽ.

Thay vào đó là ý cười dịu dàng gần như ung dung.

“Ừm.”

Thẩm Lưu Sương cong môi mỉm cười:

“Sao lại tìm đến đây?”

“Muội và Vân Thanh ra khỏi Hiếu Nguyệt Các không thấy tỷ, hỏi người qua đường mới biết, tỷ bị trộm túi tiền, đuổi về hướng này.”

Thi Đại giơ tay phải, sửa lại mái tóc bị gió làm rối giúp Thẩm Lưu Sương.

Thẩm Lưu Sương để mặc động tác của Thi Đại, hơi khom người xuống.

Hiếu Nguyệt Các là cửa hàng sơn phấn của nương Thi Đại, hôm nay là ngày đầu tiên yêu họa bì A Xuân đi làm.

Không ngoài dự đoán, A Xuân đã khiến khách hàng liên tục ngạc nhiên khi bộc lộ kỹ năng trang điểm tuyệt vời của mình.

Chỉ ngần ngừ vài canh giờ, đã có rất nhiều tiểu thư công tử ồ ạt kéo đến, bao vây Hiếu Nguyệt Các chặt chẽ.

Thi Đại và Thẩm Lưu Sương đến đây góp vui cùng Mạnh Kha, Thi Vân Thanh nghe nói nàng đến Trấn Ách Ti tra án tiếp, cũng ôm thanh đao đi cùng.

Lúc rời khỏi Hiếu Nguyệt Các, Thi Đại gặp được vài người bạn tốt, trò chuyện đơn giản một lúc, Thẩm Lưu Sương không thích ồn ào, đứng đợi ở cửa.

Sau đó là vụ trộm túi tiền.

Sao lại có người nghĩ không thông suốt, chạy đi trộm túi tiền

của Thảm Lưu Sương chứ.

Liếc nhìn nam nhân áo đen mềm nhũn dưới đất, nước mắt tèm lem, trong lòng Thi Đại lặng lẽ thấp nển.

Thảm Lưu Sương được Thi phủ nhận nuôi mười mấy năm, lớn lên trong sự hun đúc của Thi Kính Thừa, dù ở Trấn Ách Ti chắc chắn cũng không phải hạng người yếu ớt.

Sở dĩ không ra tay với nam nhân, chẳng phải vì Thảm Lưu Sương không muốn gây chuyện, mà là...

Chỉ cần nàng ta không khống chế được sức lực dù chỉ một chút, cũng đủ để lấy mất nửa cái mạng của nam nhân.

“Sắp đến giờ mùi rồi, chúng ta mau đến Trấn Ách Ti.”

Thi Đại nói đoạn đảo mắt, liếc thấy bóng dáng quen thuộc, hơi sửng sốt.

“Diêm công tử?”

Diêm Thanh Hoan: “...”

Diêm Thanh Hoan nhìn Thảm Lưu Sương bên cạnh nàng, lại ngó Thi Vân Thanh sau lưng nàng.

Một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp dịu dàng, một đứa nhỏ mười ba gây yếu kiêu lời, trông vô hại hiền lành đến thế.

Người của Thi phủ mấy cô, đều ngọa hổ tàng long như vậy ư?!

Ký ức ôm đồm Thi Vân Thanh đêm đó không ngừng tấn công đầu óc hắn, khóe môi Diêm Thanh Hoan co giật, miễn cưỡng nở nụ cười khó coi.

“Tỷ tỷ.”

Thi Đại hào hứng giới thiệu:

“Đây là Diêm Thanh Hoan Diêm công tử, dao linh y cùng đội với muội.”

Thảm Lưu Sương nghiêng đầu.

Thi Đại từng nhắc đến đồng liêu trong Trấn Ách Ti với nàng ta, vị Diêm công tử này... hình như là người yêu thích cuồng nhiệt đọc tiểu thuyết, sở dĩ đến Trường An, hoàn toàn là do hướng đến giang hồ trong lòng mình.

Nhớ đến giọng nói rõ ràng “đừng sợ” của Diêm Thanh Hoan trước khi đuổi theo tên trộm, Thảm Lưu Sương hiểu ra ngay.

Thảm Lưu Sương nghiêm túc ôm quyền:

“Diêm công tử giữa đường gặp chuyện bất bình, giúp ta lấy lại túi tiền, đa tạ.”

Diêm Thanh Hoan mặt đến chết dở, bị nàng ta nhẹ nhàng vượt qua: “...”

Chịu khó phối hợp quá, rất nể mặt!!!

Trường An có chân tình, Trường An có tình yêu thật sự.

Diêm Thanh Hoan cảm động ôm quyền:

“Cô nương cũng không kém.”

Thi Đại cười bảo:

“Diêm công tử cũng đến Trấn Ách Ti phải không?”

“Đúng vậy.”

Dùng khăn tay lau mồ hôi trước trán, Diêm Thanh Hoan gật đầu:

“Thi tiểu thư cũng nhận được thư đúng không? Đội ngũ chính thức thành lập, chúng ta sẽ có đội viên mới.”

Nói đến chuyện này, Diêm Thanh Hoan khó giấu niềm vui:

“Hai ta là người mới, Giang huynh gia nhập Trấn Ách Ti không lâu, đồng đội kia hẳn sẽ là tiền bối rất mạnh nhỉ?”

Người cũ dẫn dắt người mới, hẳn hiểu đạo lý này.

Vừa nói xong câu này, đã thấy hàng mi Thi Đại run lên, muốn nói lại thôi.

Nàng không nói gì, Thẩm Lưu Sương bên cạnh lên tiếng:

“Là ta.”

Diêm Thanh Hoan: “?”

Theo tiếng nói nhìn qua, cô nương áo xanh dáng người cao gầy, giữa mày mắt có vẽ yếu ớt như làn nước.

Diêm Thanh Hoan nhớ rõ, lúc nàng ta vật tên trộm kia xuống đất, đáy mắt thoáng hiện vẻ lạnh lẽo rồi biến mất.

“Ta tên Thẩm Lưu Sương, là na sư.”

Thẩm Lưu Sương cười với hắn:

“Không mạnh, mong chỉ giáo nhiều hơn.”

Suốt đoạn đường đến Trấn Ách Ti, tâm trạng Diêm Thanh Hoan phức tạp.

Hai lần hăng hái làm việc nghĩa sau khi đến Trường An, một lần gặp được hậu sinh có thể xưng là thiên tài, một lần là tiền bối thực lực siêu phàm, đều là loại người hung ác chỉ cần nhúc nhích đầu ngón tay đã có thể đưa hắn vào chỗ chết.

Nghĩ tới nghĩ lui rút ra kết luận, Trường An rất đáng sợ, nhưng Thi phủ còn đáng sợ hơn.

Ngay cả Thi Đại trông như vô hại nhất, trong một lần trò chuyện Diêm Thanh Hoan mới biết, nàng lại làm ăn với yêu ma.

Hôm nay Hiếu Nguyệt Các đông đúc, hoàn toàn là nhờ nàng đã thuê một con yêu họa bì.

Đúng là một gia đình kỳ lạ.

Địa điểm tập trung trong thư viết là căn phòng phía tây, Thi Vân Thanh không phải người của Trấn Ách Ti, phải chờ ở trước sân.

Gõ cửa bước vào, trong phòng có hai người.

Giang Bạch Nghiễn tựa vào cửa sổ, nghe thấy tiếng cọt kẹt, khẽ liếc mắt nhìn sang.

Một nơi khác trong phòng, có một cô nương lười biếng đang ngồi trên ghế thái sư trong góc.

Dựa vào ký ức của nguyên chủ, Thi Đại nhận ra thân phận người này...

Một trong mười hai phó chỉ huy sứ Trấn Ách Ti, độc sư quản lý ti Mùi, Ân Nhu.

Tướng mạo Ân Nhu bình thường, gò má hồng hào, không nhìn ra được tuổi tác, mắt phượng sáng rõ, nhận ra họ đến, mày mắt cong cong, như dòng nước trong vắt chảy xuống.

Tướng ngồi nàng ta tùy ý, có một con bộ màu xanh phủ lên ngón giữa tay phải, nàng ta mặc trang phục Miêu Cương, váy xếp ly xòe ra như hoa nở, hoa văn đủ màu, tỏa sáng rạng rỡ.

“Một, hai, ba, bốn.”

Ánh mắt lướt qua nhóm người, Ân Nhu cười nói:

“Ta họ Ân tên Nhu, phó chỉ huy của ti Mùi, mọi người không cần đa lễ, gọi tên ta là được rồi.

Lễ tiết của người Trung Nguyên phiền quá.”

Lúc nàng ta nói chuyện, con bộ nằm rạp trên ngón tay nhúc nhích đôi cánh, vang lên tiếng ong ong.

“Đây là bạn tốt của, tên Tiểu Thanh.”

Ân Nhu nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng con bộ, giọng điệu ngọt ngào:

“Nó đang hỏi thăm các ngươi.”

Thi Đại cảm thấy mới mẻ, không có vẻ hoảng sợ, vẫy tay với con bộ như chú mèo chiêu tài.

Ân Nhu nhìn thoáng qua nàng, khẽ cười:

“Tiểu Thanh rất thích ngươi.”

Con bộ màu xanh biếc, đến một mức độ quý dị, sắc xanh sẫm như đang nhỏ giọt.

Thi Đại từng nghe đồn về cổ sư, nghe nói người Miêu Cương nuôi trùng độc, cho mấy chục đến hàng trăm con ở chung, để chúng tàn sát lẫn nhau.

Con duy nhất sống sót, là vua của trùng độc.
Thực lực Ân Nhu rất mạnh, được nàng ta mang theo, có lẽ
Tiểu Thanh chính là cổ trùng cực độc kia.
“Bắt đầu từ hôm nay, các ngươi sẽ là một đội trong ti Mùi.

Gần đây Trường An không mấy yên ổn, nếu gặp chuyện phiền
phức, có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào.

Nếu ta không ở đây, báo tên ta đi tìm Bạch Khinh cũng được.”

Ân Nhu lên tiếng:

“Chuyện người điều khiển con rồi, điều tra đến đâu rồi?”

“Đã tra được nguồn gốc của giấy tiêm thảo.”

Giang Bạch Nghiễn hờ hững nói:

“Hôm nay có thể điều tra ra thân phận của người điều khiển
con rồi.”

“Rất tốt.”

Bỗng dưng nghĩ đến gì đó, Ân Nhu cười:

“Đúng rồi, mấy ngày sau ta sẽ phát thẻ bài cho các ngươi.

Trên thẻ bài sẽ khắc thân phận và tên đội.”

Là tên đội!

Diêm Thanh Hoan siết chặt hai tay, ánh mắt đầy mong đợi.

Hắn đã nghe ngóng từ sớm, mỗi một tiểu đội trong Trấn Ách
Ti đều có tên riêng của mình.

Trong tiểu thuyết hay viết đến chuyện này, khi nhân vật chính
cầm thẻ bài, báo tên đội, rồi thêm một câu “Trấn Ách Ti tra
án”, có thể nói là oai phong lẫm liệt, khí phách hiên ngang.

“Các ngươi vẫn chưa đặt tên đội nhỉ? Hay là bàn bạc ở đây
luôn đi.”

Ân Nhu mỉm cười vuốt ve đôi cánh con bọ:

“Chờ có kết quả hãy nói với ta và Tiểu Thanh.”

Tiểu đội phải có tên, chuyện này Thi Đại cũng biết.

Trong Trấn Ách Ti, rất nhiều tiểu đội có tên gọi oai phong, nếu
sau này nổi tiếng, chỉ cần đưa thẻ bài ra, cũng đủ để dọa dẫm
không ít yêu ma quỷ quái.

Giờ phút này, bốn người tập trung bên ngoài căn phòng phía
tây, sắc mặt khác nhau.

Thảm Lưu Sương vẫn ngơ ngác lười biếng, dáng vẻ mát hờn
như cũ, Giang Bạch Nghiễn chẳng chút hứng thú, ôm kiếm rũ
mắt, đứng cạnh tường.

Tâm trạng Thi Đại và Diêm Thanh Hoan lại rất tốt.

“Sau này phải đa tạ mọi người chăm sóc.”

Đôi mắt Thi Đại sáng lấp lánh, ôm quyền nói:

“Nếu chúng ta là đồng đội, sau này khi bắt yêu gặp được cơ hội làm ăn, ta sẽ không chiếm lợi nhuận cho riêng mình.”

Nàng cũng không phải bà chủ lòng dạ nham hiểm chỉ biết vẽ bánh mà nói không giữ lời.

Diêm Thanh Hoan là con trai phú thương Giang Nam, tuy không có hứng thú với việc làm ăn, nhưng tận mắt trông thấy Hiểu Nguyệt Các nhộn nhịp, cũng dấy lên nhiệt tình:

“Thi tiểu thư ra ý kiến, ta có thể ra tiền.

Thực lực Giang công tử, Thảm cô nương mạnh mẽ, muốn hàng phục yêu ma, hẳn cũng dễ như trở bàn tay.”

Nghĩ như vậy, đây thật sự là một tiểu đội thần tiên.

Thảm Lưu Sương cảm thấy hứng thú, tốt tính mỉm cười:

“Vẫn phải dựa vào y thuật của Diêm công tử.”

Bên kia, từ đầu đến cuối Giang Bạch Nghiễn cũng không lên tiếng.

Thi Đại quay đầu nhìn, thấy sắc mặt chàng nhạt nhẽo, nửa gương mặt lẫn trong bóng tối, phác họa đường nét góc cạnh sắc bén, tối nghĩa khó hiểu.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, hàng mi dài của Giang Bạch Nghiễn khẽ run, hơi cong môi:

“Ta là đao...của các vị?”

Âm cuối của chàng chứa ý cười, nhìn như chỉ là câu hỏi hờ hững, nhưng A Ly đang nằm trên đầu vai Thi Đại lại nghe ra giọng điệu mỉa mai.

Xong đời.

Tiêu rồi tiêu rồi!

Tên tà tu năm đó, cũng xem Giang Bạch Nghiễn như thanh đao thuận tay, dạy chàng tà pháp và kiếm thuật, sai khiến Giang Bạch Nghiễn giết người giết yêu.

Liếc nhìn ánh mắt đen nhánh của thiếu niên, sống lưng A Ly tê cứng.

Chẳng qua Giang Bạch Nghiễn chỉ tùy ý nói một câu, không mong nhận được câu trả lời.

Chàng đã quen bị người ta xem như công cụ, chẳng buồn để ý người bên cạnh lợi dụng mình.

Mấy người trước mặt, hẳn cũng chỉ cười nói cho qua.
Quả nhiên, chàng nghe thấy giọng nói của Thi Đại:
“Đạo? Sao Giang công tử lại là đạo được.”
Giang Bạch Nghiễn mỉm cười lạnh nhạt.
Còn chưa kịp lên tiếng, đã thấy nàng xòe ngón tay nói tiếp:
“Giang công tử xuất hiện vào lúc nguy hiểm bảo vệ chúng ta, đảm nhận trách nhiệm điều tra manh mối, khi bày yêu tấn công, cũng là Giang công tử cầm kiếm chém giết, chính là...”
Lúc chơi game trên mạng, từng gặp ông lớn một mình kéo theo hai người, mọi người thân thiết lại không đánh mất vẻ nịnh bợ gọi người đó là gì ấy nhỉ.
Nhớ ra rồi.

Thi Đại quả quyết:
“Là cha.”
A Ly: “?”
Nhận giặc làm cha?!
Giang Bạch Nghiễn: “...”
Giang Bạch Nghiễn: “???”
Chuyện hiểm có trong đời, chàng như bị cây gậy đập vào đầu.
Chút lệ khí kia bị đánh bay sạch sẽ, chỉ còn sót lại bối rối, khiến chàng phải cau mày.
Chàng không hiểu, cũng không rõ.
Thi Đại:
“Muốn làm cái khác cũng được, gì mà đại ca, vật cát tường, mèo chiêu tài này...Giang công tử thích cái gì?”
“Đại ca hay đó.”
Diêm Thanh Hoan nào hiểu ẩn ý trong lời nói của Giang Bạch Nghiễn, vui vẻ tiếp lời:
“Cha ta rất thích kết bái huynh đệ với người trong giang hồ.

Giang công tử tài ba như thế, chắc hẳn ông ấy cũng muốn bái huynh thành ca ca thứ hai trăm tám mươi ba hoặc ngũ đệ.”
Số lượng huynh đệ chênh lệch khó tin ghê nhỉ.
A Ly: “...”
Không cần nói mấy lời có hiệu như vậy đâu! Hơn nữa cha ngươi có sở thích gì thế này, vội vàng làm đệ đệ cho hơn hai trăm người, sắp tập hợp đủ một nhóm binh lực luôn rồi!
Giang Bạch Nghiễn: “...”
Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt:

“Không cần.”

Chàng lựa chọn từ bỏ suy nghĩ.

“Nói ra thì.”

Diêm Thanh Hoan lên tiếng:

“Tên đội chúng ta tính sao đây?”

Sao Thi Đại không hiểu ý hấn cho được, nàng nhướn mày:

“Diêm công tử nói trước đi.”

Diêm Thanh Hoan xoa tay.

Diêm Thanh Hoan hít sâu một hơi, nói ra tên đội mà mình đã chuẩn bị từ lâu:

“Đội Giang hồ hồng trần thiên địa tiêu dao mặc ta đi.”

Rất phóng khoáng, rất có ý thơ, rất có nghĩa khí rong ruổi tứ hải.

Vừa dứt lời, một đồng liêu Trần Ách Ti đi ngang qua, xuất phát từ sự lễ phép, thân thiện chào hỏi:

“Ôi chao, các vị đang chơi khẩu lệnh hay là câu đối vậy?”

Diêm Thanh Hoan: “.”

Hóa ra đây chính là giết người moi tim.

“Ừ thì...”

Thi Đại gãi đầu:

“Tỷ tỷ và Giang công tử thấy sao?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Sao cũng được.”

“Đội Quy Cửu.”

Thẩm Lưu Sương suy nghĩ:

“Chín là con số tối cao, ngụ ý chém hết tà ma trên đời, được không?”

“Ta thích cái tên này.”

Diêm Thanh Hoan vẫn chưa hoàn hồn từ câu nói câu đối kia, hai mắt trống rỗng:

“Ta từng đọc mười hai tiểu thuyết cùng tên với nó, rất thích tác giả của chúng.”

Nhưng hễ là tên hay, đều bị những người đi trước sử dụng.

“Đặt tên khó quá.”

Thi Đại khoanh tay trước ngực, nhìn bầu trời mờ sương:

“Phải dễ nghe lại thuận miệng.”

Diêm Thanh Hoan suy nghĩ:

“Phải mạnh mẽ già dặn, có thể dọa được tà ma.”

Thẩm Lưu Sương thở dài:

“Còn phải khác biệt với mọi người.”

“Chờ đã.”

Thi Đại lên tiếng:

“Ta đã nghĩ ra một cái tên, có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu.”

Đợi khoảng nửa chung trà trong căn phòng phía tây, Ân Nhu đã chờ được tiếng gõ cửa.

Nhận tờ giấy tuyên thành có viết chữ trong tay Thi Đại đang mỉm cười tươi tắn, Ân Nhu cúi đầu.

Ý cười cứng đờ nơi khóe môi.

Cực kỳ hiếm thấy, vị phó chỉ huy sứ hay cười này lại tròn tròn mắt từng chút một.

Trông thấy sáu chữ như rồng bay phượng múa trên tờ giấy tuyên thành trắng sạch:

“Đội đừng chống lại bọn ta” *

(*) 别和我们作队: Thi Đại chơi chữ, 作对: zuodui mới là từ chính xác mang nghĩa chống lại, còn 队: duì là đội, cả hai cùng đồng âm “duì”.

Ân Nhu: “???”

Nàng ta ngược mắt, Thi Đại tươi cười lộ ra hai chiếc răng nanh, ánh mắt Diêm Thanh Hoan đông đầy khao khát, Thẩm Lưu Sương mỉm cười dịu dàng.

Giang Bạch Nghiễn lặng thinh rũ mắt, như thể không quen biết với mấy người này.

Ân Nhu: “...”

Ta thấy các người phải là đội đầu óc bất thường mới đúng..

Chương 11: Chương 11

Sắc mặt Ân Nhu phức tạp nhìn tờ giấy tuyên thành trong tay. Nên hình dung tên đội này thế nào mới chính xác nhất nhỉ. Rất đặc biệt, đủ sức dọa dẫm, đời này nàng ta hiếm khi được thấy.

Trước đó, sự hiểu biết của nàng ta về tên đội chỉ giới hạn ở “Tru tà”, “Trảm yêu”, hoặc “Thanh phong tiểu” uyển chuyển hơn.

“Thế nên.”

Yên lặng một lúc, cuối cùng Ân Nhu lên tiếng:

“Dùng tên này?”

“Vâng.”

Thi Đại gật đầu:

“Chúng ta đã nhất trí đồng ý.”

A Ly nhìn nàng, rồi lại liếc Giang Bạch Nghiễn.

Đây là lần đầu, nó có chút đồng tình với Giang Bạch Nghiễn.

“Tên này rất hay.”

Thẩm Lưu Sương:

“Lộ vẻ sắc bén, sáng sủa trôi chảy, chỉ cần đọc từng chữ, sẽ có hiệu quả dọa dẫm yêu ma.”

A Ly: “...”

Nó rất hiểu con người của Thẩm Lưu Sương.

Một người mê em gái cùng cực kiên định không thay đổi, hễ là tên do Thi Đại đặt, dù cực kỳ qua loa như “Đội đúng đúng”, nàng ta cũng có thể khen đến nở hoa.

Không thể không nói, Thẩm Lưu Sương tổng kết rất có hiệu quả.

Diêm Thanh Hoan nghe xong, ngoan ngoãn gật đầu:

“Quả thật chấn động khắp nơi.”

Tuy cứ thấy có chỗ nào đó sai sai, nhưng hắn cũng rất thích cái tên này.

“Được.”

Gấp tờ giấy tuyên thành lại, cất vào tay áo.

Với chút thiện ý chẳng còn bao nhiêu trong lòng, Ân Nhu không quên nhắc nhở:

“Mất vài ngày mới khắc xong thẻ bài.

Trong thời gian đó, nếu muốn đổi tên, có thể đến tìm ta, các người tiếp tục điều tra vụ án người điều khiển con rối đi.”

Mỗi lần người điều khiển con rối giết người, đều dùng giấy tiêm thảo viết câu chuyện linh dị, dán lên nơi nào đó trong thành Trường An.

Giá thành giấy tiêm thảo đắt đỏ lại khó viết, mấy năm gần đây cũng sắp biến mất.

Giang Bạch Nghiễn tra ra tiểu trấn sản xuất loại giấy này là Thanh Thành.

Dẫn theo Thi Vân Thanh, nhóm người đến trấn Thanh Thành đã là một canh giờ sau.

Đây là thị trấn không có danh tiếng gì, tọa lạc dưới dãy núi.

Con đường lát đá xanh uốn lượn, nối những ngõ hẻm nhỏ hẹp cổ kính, tường trắng ngói đen.

Chỉ có một xưởng nhỏ trong trấn Thanh Thành vẫn còn sản xuất giấy tiêm thảo.

“Giấy tiêm thảo? Ta làm ra nó cũng chỉ chơi chơi thôi, giá thành cao lại không ai dùng, hoàn toàn chẳng kiếm được tiền.

Nhưng dù sao cũng là tay nghề tổ truyền, không thể vứt bỏ.”

Chủ xưởng là nam nhân trung niên, nghe ý đồ của người đến, suy nghĩ nói:

“Có ai từng đến mua à? Gần đây...gần đây đúng là có một người như vậy!”

Không ngoài ý muốn, kẻ đó là người điều khiển con rối.

Thi Đại nghiêm túc lắng nghe.

“Hắn là khách quen chỗ chúng ta, bắt đầu từ mấy năm trước, thỉnh thoảng sẽ đến mua một số giấy tiêm thảo.”

Chủ xưởng nói:

“Ta từng hỏi hắn mua mấy thứ này làm gì, hắn không muốn nói.”

Diêm Thanh Hoan không nhịn được hỏi:

“Người đó có tướng mạo thế nào?”

“Mỗi lần hắn đến đều đeo mặt nạ gỗ, khoác áo choàng đen che kín toàn thân.”

Chủ xưởng đáp:

“Nhưng mà... là một nam nhân, có khẩu âm bản địa khá nặng.”

Quả nhiên là người bản địa.

Thi Đại phản kích:

“Khoảng hai mươi ba mươi năm trước, trong trấn có từng xảy ra thảm án giết người cướp của nào không?”

Nếu suy luận của nàng đúng, người điều khiển con rối viết tội danh của ba người chết vào câu chuyện linh dị, điểm chung duy nhất là ba người từng cướp bóc, cướp đoạt tiền tài bất nghĩa.

Đọc miêu tả trong truyện, rất có thể là vụ án diệt môn.

Nếu người điều khiển con rối có thù với họ, tám phần là người bị hại trong vụ án đó.

Ngoài dự đoán, chủ xưởng sững sốt:

“Án giết người? Không có, từ khi ta sinh ra, chưa từng nghe thấy trong trấn xảy ra chuyện này.”

Diêm Thanh Hoan:

“Ồ?!”

Nhưng, nhưng thân phận người điều khiển con rối rõ ràng là người bản địa! Nếu hơn ba mươi năm nay, trấn Thanh Thành chưa từng xảy ra án mạng, sao có thể nói đến việc trả thù được?

“Trong ngọn núi sau trấn.”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một lúc lâu mới lạnh lùng lên tiếng:

“Nếu xảy ra án mạng trong núi, người trong trấn sẽ không biết.”

Trần Thanh Thành nằm dưới chân núi, tựa lưng vào một ngọn núi cao nguy nga.

Chủ xưởng giật mình gật đầu:

“Đúng đúng đúng, có không ít gia đình sống trong núi Thính Vũ.

Nhưng đường núi khó đi, mấy người họ tự cung tự cấp, không thường xuyên qua lại với trấn chúng ta.”

Thi Đại gật đầu, cau mày.

Khó xử rồi đây.

Địa hình núi Thính Vũ sau trấn Thanh Thành kéo dài chập trùng, dù có người sống ở đó cũng rải rác lẻ tẻ, rất khó tìm.

Huống hồ, họ muốn điều tra vụ án gần ba mươi năm trước.

“Hay là thế này.”

Thẩm Lưu Sương nói:

“Người trong trấn thường xuyên lên núi hái thuốc.

Nếu lúc đầu vụ án diệt môn xảy ra trong núi, mấy năm nay hẳn sẽ có người nhìn thấy thi cốt, bia mộ mới hoặc nhà bỏ hoang.

Chi bằng chúng ta chia ra hành động, dò hỏi tin tức xung quanh.”

Trấn Thanh Thành không lớn, hỏi sơ bách tính một lượt, không mất quá nhiều thời gian.

Sau khi tách ra với bốn người kia, Giang Bạch Nghiễn không hề gõ cửa lớn của bất kỳ gia đình nào.

Chàng có chỗ đến thích hợp hơn.

Tiểu trấn được sông núi bao quanh, cảnh sắc tuyệt đẹp, phía nam tiểu trấn là nghĩa trang.

Mây đen mùa đông dày đặc, mộ phần lạnh lẽo, dây leo khô héo, thỉnh thoảng có vài tiếng quạ kêu trầm trầm.

So với sự ồn ào của người sống, Giang Bạch Nghiễn quen với việc qua lại cùng yêu quỷ hơn.

Chàng rút dao găm vàng đen từ tay áo ra, thành thạo rạch vào lòng bàn tay trái.

Máu tươi nhỏ xuống, đây là món ngon tuyệt vời của lệ quỷ.

Không lâu sau, vài luồng khói đen từ từ tập trung, ngưng tụ thành bóng quỷ.

Giang Bạch Nghiễn lúc này không hề có sức uy hiếp.

Chàng che giấu hơi thở, tướng mạo sáng sủa ôn hòa, không nhận ra sát khí.

Khói đen ngưng tụ, vài con ác quỷ mặt mày dữ tợn, đồng loạt tấn công.

Chỉ một kiếm, Giang Bạch Nghiễn đã tiêu diệt hồn phách của chúng hơn phân nửa.

Con người Đại Chiêu chất phác, dù là quỷ cũng không nghĩ ra trên đời còn có thủ đoạn chấp pháp câu cá ác độc đến vậy.

Đám ác quỷ kêu gào, rõ ràng người đến là một kẻ ghê gớm

khó trêu, vừa muốn hoảng loạn bỏ chạy, đã bị kiếm khí cản đường.

“Hôm nay làm phiền chư vị.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi:

“Ta có chuyện muốn hỏi.”

Mày mắt vẫn động ý cười, dáng vẻ dịu dàng có lẽ.

Ác quỷ nào dám phản kháng, vội vã gật đầu:

“Mời ngài nói!”

“Khoảng ba mươi năm gần đây.”

Trường kiếm kê lên cổ một con ác quỷ, Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Núi Thính Vũ sau trần, có xảy ra án mạng hoặc chuyện gì bất thường không?”

Nó đâu biết có án mạng gì chứ.

Cả người ác quỷ run rẩy:

“Ta, ta không biết...”

Còn chưa kịp thốt lên từ cuối, ánh kiếm quyết liệt, đâm vào cổ nó.

Thoáng chốc, ác quỷ đã tan biến mất dạng.

Mà thiếu niên áo trắng thoát trông thờ ơ xoay nhẹ cổ tay, đề trường kiếm lên cổ họng của con quỷ khác.

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười âm áp:

“Người có biết không?”

Khoảnh khắc đối phương lắc đầu, lưỡi kiếm đã chém nó làm đôi.

Ông trời ơi.

Dù đám lệ quỷ lòng mang ý xấu, cũng chưa từng gặp diêm vương sống đáng sợ đến vậy.

Mấy quỷ hồn còn lại mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, ngây ra như phỗng.

“Ta, hình như ta biết!”

Cuối cùng một bóng quỷ đã chết trăm năm lên tiếng với giọng nước nở:

“Hơn hai mươi năm trước, ta lang thang trong trần vào đêm khuya, gặp phải bốn nam nhân mang mùi máu, từ núi Thính Vũ đi xuống.

Bọn họ không nhìn thấy ta, nói chuyện không kiêng kỵ, hình

như là... Lần này lấy được bảo bối, chờ trở về Trường An sẽ giàu to.”

Bảo bối.

Trùng khớp với vụ cướp tiền trong câu chuyện mà người điều khiển con rối đã viết.

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười:

“Tướng mạo của bốn nam nhân kia thế nào, người có biết tên họ của chúng không?”

Giọng nói dịu dàng.

Như mặt hồ gió yên sóng lặng, che giấu sóng ngầm nuốt chửng người khác.

“Ta ta ta nghĩ nghĩ đã! Một kẻ sợ hãi nhất gan, hình như bị dọa đến hoảng hốt, lắm lắm nói Chúng ta giết nhà đó, liệu oan hồn có đòi mạng không.

Ba người kia ta không rõ...”

Bóng quỷ sắp khóc đến nơi:

“Nam nhân bị vây ở giữa rất cao, trên trán có vết sẹo dài, hình như là đại ca của họ, dáng vẻ hung ác... đúng rồi, bọn họ gọi gã là Triệu huynh.”

Giang Bạch Nghiễn lạnh nhạt hỏi:

“Còn nữa không?”

Còn nữa gì chứ? Ác quỷ khóc không ra nước mắt, đã là chuyện cũ rích hơn hai mươi năm trước, sở dĩ nó nhớ được một chút, hoàn toàn là do trấn Thanh Thành trăm năm chưa từng xảy ra án mạng, nó thấy mới lạ thôi.

“Thật, thật sự không nhớ nữa! Ta chỉ nhớ hai người rất dữ, hùng hổ mắng kẻ nhất gan kia, người còn lại thì ôn hòa hơn một chút, như người hòa giải.”

Mục Đào ra vẻ đạo mạo, Trần Thư Chi nhu nhược quái gở, Tàn Lễ Hòa nóng nảy dễ giận.

Hoàn toàn trùng khớp với ba người chết.

Nếu người điều khiển con rối muốn giết người nữa...

Chỉ còn sót lại kẻ cầm đầu họ Triệu kia.

Suy đoán của họ không sai, đám người chết từng giết một gia đình, cướp đoạt tài sản.

Nghe miêu tả, là vì bảo vật có giá trị không tầm thường.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng không lên tiếng, mấy con ác quỷ còn lại chẳng dám động đậy.

Sau một thoáng tĩnh lặng, Giang Bạch Nghiễn cười nói:

“Đa tạ.”

Cuối cùng!

Đám quỷ như trút được gánh nặng.

Chẳng ngờ ngay sau đó, kiếm khí của chàng cũng nhẹ nhàng chậm rãi như nụ cười, xẹt qua tựa chuồn chuồn lướt nước...

Còn chưa kịp lộ vẻ hoảng hốt, đám quỷ đã tan thành mây khói. Trường kiếm chẳng chút chần chừ, chém chết vô số ác quỷ.

Chàng chưa từng hứa sẽ giữ mạng cho chúng.

Giang Bạch Nghiễn cất kiếm vào vỏ, không hề quay đầu, khẽ cười:

“Thi tiểu thư, đã xem đủ chưa?”

A Ly nằm trên đầu vai Thi Đại, cùng nàng quan sát từ xa: “...”

Tên khốn này quả nhiên đã phát hiện!

Suy nghĩ của Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn giống nhau, so với người dân trong trấn, đám quỷ hồn lang thang có lẽ sẽ biết nhiều manh mối hơn.

Nàng nghe ngóng xung quanh tìm đến nghĩa địa, trùng hợp nghe thấy ác quỷ nhớ lại chuyện năm đó nên không lên tiếng quấy rầy.

Dù không làm chuyện trái lương tâm, nhưng Giang Bạch Nghiễn hỏi vậy, Thi Đại vẫn xấu hổ vì nghe lén bị bắt tại trận, đến gần lên tiếng:

“Giang công tử, khéo quá.”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng người, ánh mắt trầm tĩnh rơi vào đáy mắt nàng.

Chàng vẫn nở nụ cười, rất nhạt rất hững hờ, như mây khói nhẹ nhàng phác họa một nét bút.

Điều này khiến Thi Đại nhớ lại dáng vẻ khi chàng vung kiếm ban nãy.

Kiếm khí hung ác, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn thành thạo điêu luyện.

Không giống diệt quỷ mà như đang vuốt ve một cành hoa.

Gò má lại còn thấp thoáng hai lúm đồng tiền.

Ừ thì, thật sự rất đẹp.

Nhận ra vẻ chần chừ của nàng, Giang Bạch Nghiễn giấu cợt:

“Thi tiểu thư nhìn ta như vậy...có phải cảm thấy ta giết sạch bọn chúng, quá tàn nhẫn rồi không?”

Thi Đại ngỗ ngang:

“Giang công tử nói gì vậy? Ta có thể nhìn ra, bọn chúng đều là ác quỷ ăn thịt uống máu người.

Nếu không diệt trừ, bách tính sẽ còn bị hại nhiều hơn.”

Dù lệ quỷ tiết lộ manh mối quan trọng trong vụ án người điều khiển con rối, cũng chẳng thay đổi được bản chất ác độc của chúng, sở dĩ bọn chúng khúm núm với Giang Bạch Nghiễn, chẳng qua là do chàng mạnh hơn mà thôi.

Nàng hiểu rất rõ chuyện này.

Không ngờ nàng lại đáp như thế, Giang Bạch Nghiễn ngo ngác.

“Về chuyện ta nhìn huynh...”

Thi Đại gãi đầu, vì không có tâm tư kiêu diễm gì, nàng rất thẳng thắn:

“Chẳng phải ta từng nói rồi ư, Giang công tử cười lên rất đẹp, kiếm khí cũng tuyệt nữa.”

Giang Bạch Nghiễn: “.”

Chàng lặng thinh ngẩn ngui.

Sống cùng tà tu đã lâu, bên cạnh đều là hạng người bạc tình bạc nghĩa.

Những gì chàng nhìn thấy, cảm nhận, không gì khác ngoài ác ý lạnh lẽo, nhân tính vụn vụn.

Lời khen thẳng thắn như vậy, khiến chàng thấy không thoải mái lại thoáng bối rối.

Đẹp ư?

Hai năm lẻ loi độc hành, cũng từng có người khen chàng tuấn tú, nhưng Giang Bạch Nghiễn không buồn để ý.

Chàng đã giết quá nhiều người và yêu quý, theo chàng thấy, dầu mặt mày có tinh xảo đến mấy, làn da mềm mại đến mức nào, bị chém dưới mũi kiếm, cũng chỉ là xương khô máu thịt. Điểm khác biệt duy nhất là khi mũi kiếm lướt qua, da thịt của một số người như tơ lụa, số khác lại thô ráp mà thôi.

Chẳng hiểu vì sao, khi Thi Đại thốt lên hai chữ “rất đẹp”, chàng lại vô thức nghĩ:

Cho nên Thi Đại đối xử với chàng như vậy, là vì tướng mạo này.

Giang Bạch Nghiễn dường như đã hiểu ra.

Ai nấy đều có nhu cầu của mình, Thi Đại cũng không ngoại lệ.

Trong mắt nàng, tướng mạo của chàng như chiếc trống bỏi trong tay đứa nhỏ, là món đồ chơi nhỏ mới lạ.
VẬY...nếu chàng mất đi khuôn mặt này thì sao nhỉ?
Hắn Thi Đại sẽ vứt chàng như chiếc giày rách.
Nàng thậm chí còn chẳng biết, cả người chàng, giăng đầy những vết sẹo dữ tợn đáng sợ.
Thân xác thể kia, ngay cả chàng cũng cảm thấy ghê tởm.
Ác ý lại dâng lên trong lòng, Giang Bạch Nghiễn bỗng dung rất muốn xem thử, dáng vẻ ngạc nhiên và chán ghét của nàng.
“Hóa ra Thi tiểu thư nghĩ vậy.”
Bên tai truyền đến tiếng cười khê của Giang Bạch Nghiễn, A Ly nằm trên vai Thi Đại bỗng rùng mình.
Nó có dự cảm khó hiểu rằng Giang Bạch Nghiễn...lại sắp nổi điên mất rồi.
Giác quan thứ sáu của nó rất chính xác.
Không biết nghĩ tới chuyện gì, Giang Bạch Nghiễn hơi cong môi, động tác rút kiếm nhanh nhẹn dứt khoát...
Thoáng chốc, mũi kiếm xẹt thẳng qua gò má chàng!
...Cứu với!!!
Hoảng hồn giật thót, trong lòng phun ra một câu th ô tục, hồ ly trắng trợn to mắt.
Thi Đại phản ứng nhanh hơn nó, chỉ thoáng ngần ngợ, đã lập tức bước lên, nắm chặt tay phải của Giang Bạch Nghiễn.
Mũi kiếm chạm lên gò má chàng, vẫn chưa đâm sâu, chỉ rạch một vết xước nhỏ.
Suýt nữa Thi Đại bị dọa cho chết dở.
Vì quá vội vã, khi nàng bước lên không hề kiểm soát sức lực, gần như vùi cả người vào lòng Giang Bạch Nghiễn.

Nhưng nàng không rảnh để ý chuyện này, tim đập thành thịch, siết chặt bàn tay cầm kiếm của chàng.

“Giang công tử.”

Giọng nàng run rẩy:

“Huynh đang làm gì vậy?”

Nàng đang căng thẳng, vì tiếc nuôi gương mặt này chẳng?

Dường như Giang Bạch Nghiễn thấy khó hiểu, đáy mắt hiện vẻ giấu cợt và tự chán ghét khó nắm bắt:

“Chẳng qua ta chỉ tò mò...nếu gương mặt này bị rạch nát, có còn lọt vào mắt của Thi tiểu thư nữa hay không?”

Mệnh đề này.

Mí mắt A Ly co giật.

Nếu Thi Đại trả lời “Không để ý ngoại hình”, e rằng người này sẽ dùng kiếm rạch mặt mình.

Nếu đáp “Ta để ý ngoại hình của huynh”...câu này có tính chất gì, chẳng cần nói nhiều nữa.

Nó điên mất thôi, trên đời sao lại có kẻ điên như Giang Bạch Nghiễn chứ?

Vết thương gò má rướm máu, Giang Bạch Nghiễn không chút cảm giác, như thể đây chẳng phải cơ thể của mình.

Chàng thấy Thi Đại khẽ hít vào.

Thi Đại ngẩng đầu, nhìn vào mắt chàng:

“Ta không chỉ thấy gương mặt Giang công tử xinh đẹp, ngay cả tay, cổ, sống lưng của Giang công tử, toàn bộ đều đẹp.

Ta nói như vậy, lẽ nào huynh muốn rạch hết cả người mình một lượt?”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Bị nàng hỏi như vậy, chàng không biết nên đáp lại thế nào.

Thi Đại cũng chẳng đoán được chàng đang nghĩ gì, nhớ đến thân phận con rôi thể thân trước đây của Giang Bạch Nghiễn, chút ít hoảng hốt kia dần hóa thành nỗi niềm bất đắc dĩ.

Trước giờ chàng vẫn không hề thương tiếc cơ thể của mình.

Lấy kim sang được từ tay áo ra, nàng cau mày lải nhải, dường như hơi bực bội:

“Vì một câu rất đẹp của ta mà huynh rạch mặt mình, chờ sau này nhiều người khen huynh...chẳng lẽ phải tự lẳng trì? Vả lại, nếu ai cũng có thể chém một dao, huynh thành cái gì chứ?”

Giang Bạch Nghiễn cau mày:

“Họ đâu xứng.”

Thi Đại:

“Lẽ nào ta lại xứng?”

Rèm mi Giang Bạch Nghiễn rung rinh.

Tất nhiên không phải, với chàng, Thi Đại không có gì đặc biệt.

Chưa đợi chàng lên tiếng chế giễu, nói câu “Tự mình đa tình”,

Thi Đại đã dịu giọng cười nói:

“Ta cũng không xứng.

Trên đời này, không một ai đáng để huynh phải tổn thương

chính mình.

Tại sao phải để ý cách nhìn của người khác, bản thân huynh mới là quan trọng nhất.

Sau này đừng làm thế nữa nhé, đau lắm.”

Giang Bạch Nghiễn nói không lại nàng.

Câu ấy quá đương nhiên, chàng khó mà hiểu được, lại chẳng thể phản bác.

Chàng thì có gì quan trọng, chẳng qua chỉ là cái xác biết đi ai cũng chán ghét.

Dẫu thấy buồn cười, nhưng ác ý điên cuồng dâng lên trong lòng lại dịu xuống một cách kỳ lạ, như đắm một quyền vào bông, không có tác dụng gì.

Thi Đại ngẩng đầu nhìn chàng, chỉ vào vết xước hơi rướm máu kia:

“Vết thương trên mặt, huynh không nhìn thấy, ta giúp huynh bôi thuốc được không?”

Giang Bạch Nghiễn khẽ đáp:

“Đa tạ.”

Cho nên Thi Đại đến gần hơn một bước, hương thơm thoang thoang bay đến, lặng lẽ xâm chiếm hơi thở lạnh lẽo quanh người chàng.

Lần đầu tiên Giang Bạch Nghiễn cách nàng gần như vậy.

Vừa cúi đầu, đã có thể trông thấy đôi mắt hạnh to tròn sáng rỡ.

Nàng thu lại ý cười, đáy mắt hiện lên tia sáng.

Khi đầu ngón tay Thi Đại chạm vào gò má chàng, đầu tiên là cảm giác ngứa ngứa thoáng qua, sau đó là cơn đau châm chích.

Nỗi đau ngày càng lan rộng dưới ngón tay nàng, sắc bén lạnh lẽo, khiến chàng thoải mái.

Đau và ngứa đan xen, khiến người ta say đắm.

Rất ngứa.

Nỗi đau này, liệu có thể nhiều hơn nữa không?

Thế mà chàng lại thấy hối hận, không khiến vết thương kia sâu hơn dài hơn.

Thi Đại nghi ngờ nhìn vào mắt chàng.

Lạ quá.

“Thương Sinh Lục” từng viết, Giang Bạch Nghiễn đã quen

đau đớn, bất kể bị thương nặng đến mấy, chàng cũng khinh thường chẳng màng để ý.

Nhưng hai lần bị nàng chạm vào, nàng không hề dùng sức, vết thương cũng rất nhỏ, tại sao Giang Bạch Nghiễn lại căng thẳng như vậy?

Nhất là lần này, cầm chàng căng chặt, ngay cả đuôi mắt cũng ửng hồng như búp bê sứ.

“Cái đó...”

Thi Đại cẩn thận hỏi:

“Không làm đau huynh chứ?”

Đáy mắt đen như mực đậm, Giang Bạch Nghiễn rũ hàng mi dài:

“Không sao.”

Vết thương trên mặt chàng rất nông, không để lại sẹo.

Đầu ngón tay Thi Đại quẹt thuốc bôi, xoa vài cái là xong chuyện.

“Xong rồi.”

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Giang Bạch Nghiễn, tâm trạng nàng thoải mái hơn vài phần:

“Giang công tử đã lấy được manh mối từ đám ác quỷ, chúng ta mau báo tin cho những người khác.

Nếu thuận lợi, hôm nay sẽ tra được thân phận của người điều khiển con rối.”

Thám tử siêu cấp, nghiêm túc tra án.

Lần đầu lần theo manh mối tìm được nghi phạm, nghĩ thôi đã thấy kích động.

Mấy người họ đã hẹn tập trung trước cửa trấn, sắp đến giờ hẹn, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn cùng nhau trở về.

Bước chân nàng nhanh nhẹn nhẹ nhàng, Giang Bạch Nghiễn theo sau lưng nàng.

Gió đông lướt qua mây mù dày đặc, ánh sáng le lói chiếu vào cái ót trắng nõn của nàng.

Dần dần, có vài luồng sương quỷ bám lên người nàng.

Nơi này là nghĩa địa, sương quỷ do tử khí tạo thành, ở đâu cũng có, không hề hại người.

Giang Bạch Nghiễn bỗng cảm thấy, luồng sương đen kia rất chướng mắt.

Không hợp với nàng.

Làn gió vờn qua, thiếu niên khẽ cau mày, hờ hững duỗi tay phải, búng ngón tay trắng bệch, phất qua mái tóc đen mượt mềm mại của Thi Đại.

Lặng lẽ, không để lại dấu vết.

Động tác của Giang Bạch Nghiễn lạnh lùng lại dịu dàng, khoảnh khắc quần quanh lộn tóc nàng, lẳng lẳng bóp nát quỹ khí u ám..

Chương 12: Chương 12

Lúc Thi Đại đến địa điểm gặp mặt, đồng đội đã đứng dưới tán cây trước cửa thôn.

Giang Bạch Nghiễn kể lại ngắn gọn manh mối ác quỷ đã nói, nghe bảo còn một nam nhân họ Triệu mặt sẹo, Diêm Thanh Hoan rùng mình:

“Người điều khiển con rối đã giết ba người liên tiếp, tôi nay e rằng người bị hại chính là gã.”

“Ta cũng có chút manh mối.”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Người hái thuốc trong thôn kể cho ta nghe, nhiều năm trước khi lên núi hái thuốc, từng nhìn thấy một ngôi nhà bị cháy rụi ở cuối đường núi.”

Thi Đại cau mày:

“Bốn tên cướp kia...sau khi giết chết họ, đã đốt cháy cả căn nhà?”

“Lúc người hái thuốc phát hiện phế tích, căn nhà đã bị cháy được mấy hôm.”

Thẩm Lưu Sương gật đầu:

“Ông ta không tìm thấy thi thể bên trong, chỉ nghĩ cả nhà họ đã đi nơi khác. Đó là một gia đình ba người, cha nương dẫn theo nữ nhi bảy tuổi, người hái thuốc thường lên núi, từng gặp họ.”

Nàng ta nói đoạn bỗng khựng lại, giọng điệu hơi nặng nề:

“Điều đáng nhắc đến là, người phụ thân kia biết viết tiểu thuyết.”

Diêm Thanh Hoan:

“Tiểu thuyết ư?”

“Nghe nói sở dĩ ông ta viết tiểu thuyết là để dỗ dành nữ nhi.”

Thẩm Lưu Sương nói:

“Nhà họ có nuôi chó mực, người phụ thân từng cho chó mực làm nhân vật chính, viết câu chuyện trả ơn, đưa cho người hái thuốc đọc, nên người hái thuốc có ấn tượng rất sâu đậm.”

Viết tiểu thuyết, bị đám đạo tặc cướp của giết cả nhà.

Trùng khớp với người điều khiển con rối một cách hoàn hảo.

“Ông chủ xưởng sản xuất giấy tiêm thảo nói, người điều khiển con rối là nam nhân.”

Thi Đại hỏi:

“Cho nên...là người phụ thân kia?”

“Khả năng chín phần mười.”

Thẩm Lưu Sương khẽ than, nghiêng đầu đi, nhìn những ngọn núi cao ngất chập trùng nối liền cách đó không xa:

“Người hái thuốc nói, người nhà đó sống ở cuối đường núi, chúng ta xem thử nhé?”

Đường núi khó đi, may mắn thay lúc này đã vào đông, Thi Đại thường chuẩn bị bùa thần hành bên mình.

Men theo đường núi, không biết đi được bao lâu, cuối cùng đã đến đích.

Nhìn rõ cảnh tượng trước mặt, Thi Đại thoáng ngơ ngác.

Không phải phế tích tàn phá như trong tưởng tượng, tọa lạc trên đỉnh núi lại là một căn nhà gỗ.

Nhà gỗ được xây dựng đơn sơ, có ba ngôi mộ dưới gốc cây khô cạnh nhà.

Nếu người điều khiển con rối muốn báo thù, rõ ràng hẳn ta là người may mắn sống sót trong vụ án diệt môn. Người may mắn sống sót xây mộ cho người nhà, Thi Đại không thấy bất ngờ.

Nhưng mà..sao lại là ba cái? Chẳng phải gia đình này chỉ có ba người thôi sao?

Trong lòng nghi ngờ, Thi Đại đến gần ngôi mộ, nhìn rõ chữ khắc trên bia đá.

“Nương: Mộ của Nguyệt Nương”, “Nữ nhi: Mộ của Tiểu Uyển”, cùng với... “Phụ thân: Mộ của Trương Tam Lang”.

“Đây là.”

Diêm Thanh Hoan nuốt nước bọt:

“Một nhà ba người?”

Nếu năm đó cả ba người đều bị hại chết, vậy người điều khiển con rối bây giờ là ai?

Thi Đại nhìn Thẩm Lưu Sương:

“Người hái thuốc có nói, chủ nhân căn nhà này là ai không?”

Thẩm Lưu Sương lắc đầu:

“Người đó đã có tuổi, mười mấy năm trước không còn lên núi hái thuốc nữa.”

“Hay là có người giả chết thoát thân, muốn mọi người lẫn lộn.”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi, rút kiếm chém đứt khóa cửa gỗ.

Sau tiếng rầm rắc khẽ vang, Thi Đại nhìn rõ cảnh tượng trong nhà.

Có một thoáng, da đầu nàng tê dại.

Đồ đạc trong nhà gỗ đơn giản lại đầy đủ, như một gia đình vẫn còn sinh sống ở đây.

Trong sảnh chính, có ba bóng người ngồi ngay ngắn trên ghế.

Vì có Giang Bạch Nghiễn đi phía trước, Thi Đại to gan hơn một chút, theo sát sau lưng chàng, cẩn thận đến gần.

Là ba con rối gỗ, hai lớn một nhỏ.

Khuôn mặt của con rối được phác họa bằng mực màu, không khác người thật.

Một nam nhân trung niên có vẻ thảng thảm, một nữ nhân cao gầy mày rậm mắt to và một cô bé nhắm mắt, như đang ngủ say.

Là một nhà ba người bị hại năm đó, người điều khiển dùng con rối mô phỏng lại gương mặt của họ, đắp nặn một hình ảnh giả tương tự như hai mươi năm trước.

Lòng Thi Đại thoáng nổi chua xót, bất kể người điều khiển con rối làm giống thật đến mấy, người đã ra đi năm đó, sẽ không trở về nữa.

Thẩm Lưu Sương suy nghĩ một lúc, nhỏ giọng nói:

“Có thể cả gia đình này thật sự đã bị hại chết.”

Diêm Thanh Hoan sửng sốt:

“Vậy người điều khiển con rồi...”

“Năm đó trong nhà này, thực ra vẫn còn thành viên thứ tư.”

Thi Đại mím môi:

“Còn nhớ không? Người hái thuốc từng nói, nam chủ nhân trong ngôi nhà này rất thích viết tiểu thuyết, từng dùng nguyên mẫu chó mực trong nhà viết truyện linh dị.”

Biết báo thù không chỉ có con người, còn có...

Yêu quái.

Vì câu nói của nàng, trong phòng chìm vào yên tĩnh ngán ngùi. Trùng hợp thay lúc này, Thi Vân Thanh cau mày nói:

“Nơi này, có thứ gì đó.”

Trong cơ thể cậu có yêu đan, cảm nhận yêu khí nhạy bén hơn người khác.

Thi Đại nghe tiếng nhìn qua, nhìn thấy tờ giấy mỏng màu vàng nhạt trên kệ gỗ trong góc.

Là giấy tiên thảo.

“Trên giấy có chữ.”

Trong lòng Thẩm Lưu Sương có linh cảm, nhắc tay lấy tờ giấy, ánh mắt vội vàng lướt qua, đọc tiêu đề bên trên:

“Khuyến yêu.”

Đây là câu chuyện thứ tư của người điều khiển con rối, cũng là câu chuyện cuối cùng.

Khuyển yêu xuất thân không tốt, tính tình nóng nảy, có một hôm cãi xé với đám yêu quý, bị thương nặng trở lại nguyên hình, hôn mê trong núi.

Một cô bé con người nhặt nó về nhà, đặt tên “Tiểu Hắc”, tận tâm chăm sóc.

Khuyển yêu thấy rất phiền.

Nó trưởng thành trong chém giết, chán ghét bị một tiểu cô nương con người đối xử như vậy, càng ghét bị gọi là Tiểu Hắc...

Cái tên vớ vẩn gì thế này.

Ngặt nỗi yêu đan tổn hại, nó không còn chỗ để đi, đành phải muôn vàn không tình nguyện tạm thời ở lại đây.

Nhận nuôi khuyển yêu là một gia đình ba người.

Trương Tam Lang là một người nông dân cao lớn thô kệch, lại yêu thích tiểu thuyết, lúc nhàn rỗi thường viết mấy câu chuyện cũ rích.

Nhà xưởng dưới núi thừa giấy tiêm thảo, hẳn ta cũng không biết hàng, mua về rất nhiều, mới phát hiện dùng không tốt.

Nguyệt Nương là phụ nữ nhà nông điển hình, cần cù tháo vát, mạnh mẽ nhanh nhẹn.

Chỉ là hơi lớn tiếng, nấu cơm cũng không ngon.

Hai người lớn tuổi mới có nữ nhi, sinh ra Trương Tiểu Uyển.

Cô nương này nghịch ngợm phá phách lại nói nhiều, thích ôm

khuyến yêu lải nhải, khiến lỗ tai của nó sắp mọc kén tới nơi.

Những khoảng thời gian yên tĩnh không được nhiều cho lắm, là do cô bé lấy bút mực ra tô vẽ. Trương Tiểu Uyên rất thích màu vẽ thủy mặc, vẽ cha vẽ nương cũng vẽ cả nó, đáng tiếc kỹ nghệ khó coi, trình độ không khác gì những câu chuyện mà cha cô bé viết.

Một nhà ba người không biết nó là yêu, nuôi nó trị thương, vuốt lông, thì thầm trò chuyện.

Trong núi nhiều mưa, hình ảnh khuyến yêu thường thấy nhất chính là cả nhà nhàn nhã ngồi bên cửa sổ, nghe tiếng mưa rơi tí tách.

Mãi cho đến một hôm, Trương Tiểu Uyên bệnh nặng, trong nhà không có tiền chữa trị. Trong lúc cùng đường, Trương Tam Lang quyết định đến chợ đen bán bảo vật gia truyền.

Bảo vật là ngọc bội được tổ tiên truyền lại nhiều đời, ngay cả Trương Tam Lang cũng không ngờ, nó lại có giá trị liên thành như vậy.

Đêm ấy, một người có ý muốn mua đến thăm, dẫn theo ba học trò...

Ngay sau đó, là tiếng giận dữ gầm lên, tiếng khóc cùng trận lửa lớn.

Trương Tam Lang chết dưới thanh đao chém loạn, Nguyệt Nương gào thét mắng mỏ, bị một sợi dây thừng siết cổ.

Còn có Trương Tiểu Uyên.

Cô bé chỉ mới bảy tuổi, đã bị đám giặc cướp đâm một đao vào ngực. Khuyến yêu chật vật nhào lên, bị đá văng ra.

Đứa nhỏ bảy tuổi đau đến hai mắt nhắm lệ mông lung, câu cuối cùng nói với nó lại là “chạy mau”.

Một mối lửa thiêu rụi căn nhà gỗ.

Yêu đan vẫn chưa hồi phục, khuyên yêu quá yếu ớt quá vô dụng, chẳng thể kéo nổi thi thể, chỉ ngậm ra được bức họa nát vụn.

Sao nó không báo thù cho được.

Con quỷ hai tay cầm đao, có tên đao lao.

Trương Tam Lang bỏ mạng dưới thanh đao chém loạn, cách đó không lâu còn viết tiểu thuyết, cười nói với nó:

“Tiểu Hắc, đây là câu chuyện viết riêng cho ngươi. Chúng ta không mong ngươi trả ơn, chỉ cần ngươi sớm khỏe lại là được.”

Quỷ treo cổ tự vẫn, có tên quỷ thất cổ.

Nguyệt Nương bị dây thừng siết chết, lúc trong nhà có thịt, luôn cố ý chuẩn bị cho nó một phần. Nàng ấy thích nhất là sờ tai nó, tiếng cười phóng khoáng cởi mở:

“Không được chê dở đâu đấy!”

Quỷ thích vẽ màu, có tên họa bì.

Cả đời này nó cũng không thể quên được trong một đêm mưa gió mát, bóng người thừa thớt nghiêng nghiêng.

Trương Tiểu Uyển vẽ tranh một nhà ba người lên giấy, rồi lại nghiêm túc phác họa hình dáng của nó, khẽ khàng nói với nó:

“Tiểu Hắc cũng là người nhà của ta, phải mãi mãi ở bên nhau.”

Lời nói trẻ con ngây thơ buồn cười, nó chỉ khịt mũi khinh thường.

Nhưng hôm đó nhìn vào đôi mắt của Trương Tiểu Uyển, không biết tại sao, trái tim khuyên yêu vô cớ giật thót.

Tiếc thay, có vài lời một khi đã bỏ lỡ, dù có nói hết lần này đến lần khác, cũng chẳng còn ai lắng nghe nữa.

Thực ra ngày đó nằm bẹp dưới chân Trương Tiểu Uyển, nhìn mưa bụi mờ mịt ngoài cửa sổ, nghe đôi phu thê nhỏ to đông dài, trong lòng nó rất vui, thật sự muốn mãi mãi ở cạnh họ.

Báo thù thế nào?

Loài chó không chỉ có chiếc bụng mềm mại, khi nó há miệng, có thể dễ dàng cắn đứt cổ họng con người.

Khuyển yêu sẽ hoàn thành kế hoạch cuối cùng vào đêm đông.

Câu chuyện bỗng ngưng bật tại đây.

Thẩm Lưu Sương bình tĩnh nhìn hồi lâu, khẽ cười:

“Nó cố ý...để tờ giấy ở đây.”

Khuyển yêu vẫn luôn cố ý dẫn dắt Trần Ách Ti.

Nó đoán có lẽ họ sẽ tìm đến đây, nên để lại chân tướng trong nhà, rửa sạch oan khuất thẩm án diệt môn hơn hai mươi năm trước.

Về việc bị Trần Ách Ti bắt giữ, hoặc chết trong đòn phản công của kẻ thù...

Khuyển yêu chẳng buồn quan tâm, từ khi bắt đầu, nó đã không định sống sót rút lui.

Thi Vân Thanh nghe hết câu chuyện, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Trong mắt cậu có bối rối cũng có sợ sệt, khẽ nói:

“Nó...nhất định rất buồn.”

Người sở hữu nửa viên yêu đan loài sói như cậu, có thể loáng thoáng hiểu được cảm nhận của khuyển yêu trong câu chuyện.

Vô vọng, đau khổ, trơ mắt nhìn những người mình quý trọng bỏ mạng, lại vô dụng bất lực, không làm gì được.

Chẳng biết tại sao, cậu nghĩ đến Thi Đại, rồi lại không dám nghĩ tiếp.

Thi Vân Thanh nghiêng răng, siết chặt thanh đao trong tay.

Cậu vẫn chưa đủ mạnh.

Giữa lúc hoảng hốt, có người đuổi tay phải ra, xoa đầu cậu.

Là xúc cảm ấm áp dịu dàng, khiến người ta yên lòng.

“Họ Triệu, trên trán có vết sẹo, địa vị không thấp, làm giàu hơn hai mươi năm trước.”

Thi Đại dịu dàng lên tiếng, giọng điệu như an ủi, lại chắc chắn không cho phép nghi ngờ:

“Dựa vào những thông tin này, có lẽ Trần Ách Ti sẽ nhanh chóng tra được nơi ở của người cuối cùng.”

“Xảy ra ba vụ án liên tiếp, người thứ tư còn lại nhất định cũng đoán được nguyên nhân. Tối nay chắc chắn gã sẽ đề phòng, hoặc là bỏ trốn, hoặc là muốn giết ngược lại người điều khiển con rối.”

Thẩm Lưu Sương hoạt động cổ tay, khẽ cười:

“Hắn là một vở kịch hay.”

Diêm Thanh Hoan ưỡn thẳng sống lưng:

“Tuyệt đối không thể để tên khốn kia...bỏ chạy!”

Giang Bạch Nghiễn vuốt v e chuôi kiếm, ánh mắt thoáng u ám.

Chóp mũi quần quanh mùi hương của Thi Đại, Thi Vân Thanh mím môi, ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng.

“Chuyện cũ đã qua, chúng ta đã biết chân tướng, chắc chắn sẽ giải oan cho họ.”

Thi Đại mỉm cười nhìn vào mắt cậu, chỉ một ánh mắt cũng truyền tải khí phách thiếu niên như làn gió mát.

Lại xoa đỉnh đầu với mái tóc mềm mại của đứa nhỏ, nàng bảo:

“Đi thôi.”

Chương 13: C13: Chương 13

Hiệu suất của Trần Ách Ti rất nhanh.

Không khó để tìm ra nam nhân họ Triệu có vết sẹo trên trán, một là đặc trưng rất rõ ràng, hai là thân phận không thấp.

Người này là thương nhân ngọc thạch có tiếng thành Trường An, tên Triệu Phong Dương, trước kia trà trộn vào chợ đen, nhờ cách làm việc hung tàn, thủ đoạn độc ác mà cũng có chút danh tiếng, không ai dám trêu chọc, cũng coi như ác bá địa phương.

Về sau như chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, một ngày họ Triệu Phong Dương bỗng dưng kiếm được khoản tiền bất chính.

Vì có kinh nghiệm đầu cơ trục lợi ngọc thạch phong phú, gã nghiêm nhiên thu mua ngọc thạch, mở rộng cửa hàng, từ chợ đen mờ ám đã chuyển sang kinh doanh ngọc thạch chính đáng ở Trường An.

Làm việc đó, cũng đã hơn hai mươi năm.

Tra rõ thân phận đối phương, nhóm Thi Đại lần theo manh mối, tìm đến phủ đệ của Triệu Phong Dương.

Nơi ở của chủ tiệm ngọc thạch, quả nhiên không tầm thường.

Biệt viện rộng lớn, rường cột chạm trổ, còn chưa mở cửa chính đã có thể cảm nhận sự giàu có ngút trời từ bên trong ập đến.

Bậc thềm chạm ngọc trước cửa vô cùng xa hoa, men theo

tường vây có thể trông thấy một góc ngói xanh.

“Thật đúng là...”

Khóe mắt Diêm Thanh Hoan co giật, trong lòng rất khó chịu.

Bất kể là Mục Đào “thích làm việc thiện” trong lời đồn, Tần Lễ Hòa đắc ý kiêu ngạo, hay Triệu Phong Dương, tiền vốn để ba người kinh doanh, đều đến từ ngọc bội gia truyền có giá trị liên thành của Trương gia.

Bọn chúng giết người cướp của, một môi lửa thiêu trụi Trương gia. Một nhà ba người lặng lẽ mất mạng, chết không rõ ràng, đám cướp này lại sống thoải mái nhàn nhã, trở thành nhân vật có tiếng tăm.

Ai thấy cảnh này mà không buồn bực.

Có hai người gác cửa ở cổng chính.

Thẩm Lưu Sương làm việc ở Trấn Ách Ti đã lâu, quá quen thuộc với quy trình, thành thạo lấy thẻ bài ra, giọng điệu nhẹ nhàng mà lạnh nhạt:

“Trấn Ách Ti tra án, Triệu Phong Dương đang ở đâu?”

Trấn Ách Ti.

Sắc mặt hai người gác cổng thay đổi.

Nếu hỏi nơi nào ở Đại Chiêu tuyệt đối không thể trêu vào, phần lớn mọi người sẽ đáp là Trấn Ách Ti.

Trấn Ách Ti chủ yếu trừ tà ma, trong ti có rất nhiều người tài đến từ muôn nơi, chuyên giải quyết những chuyện quỷ thần.

Bách tính bình thường nào dám qua lại với quỷ thần, một tên gác cửa mặt mày tái nhợt, thăm dò hỏi:

“Hôm nay lão gia nhà ta đã đến biệt viện ở ngoại ô. Dám

hỏi...đã xảy ra chuyện gì?”

Trong thành Trường An, không ít gia đình giàu có xây dựng trang viên trong núi, làm nơi nghỉ ngơi hóng mát ngày hè, thưởng tuyết chốc chim độ đông sang.

“Biệt trang?”

Lòng Thi Đại khẽ động:

“Gã đến đó làm gì?”

Ba ngày liên tiếp có ba người chết, đều là đám cướp từng cấu kết làm việc xấu với Triệu Phong Dương. Triệu Phong Dương không phải kẻ ngốc, chắc chắn nhận ra đây là hành động trả thù.

Thi Đại không cho rằng gã có tâm trạng nhàn nhã thưởng tuyết vào lúc này.

Lẽ nào Triệu Phong Dương không hề đến biệt trang ở ngoại ô gì đó, chỉ dùng chuyện này ngụy trang, thực ra đã bỏ trốn?

Nhưng hoảng loạn bỏ chạy như vậy, cứ cảm thấy không phù hợp với tính tình độc ác hung hãn của gã.

“Ta, ta cũng không biết.”

Gác cổng nói:

“Hình như là hành trình được quyết định vào hôm qua.”

Giang Bạch Nghiễn đột nhiên lên tiếng:

“Hôm qua, Triệu Phong Dương còn làm gì nữa?”

Hai người gác cổng nhìn nhau.

Trần Ách Ti tra án, dù có thể chộc cho chủ nhà tức giận, nhưng cũng đành ngoan ngoãn trả lời.

“Lão gia...đi tìm thuật sĩ.”

Một người gác cổng lên tiếng:

“Tôi qua trong phủ rất ồn ào, ta thấy có đến mấy thuật sĩ.”

Thi Đại hiểu ra.

“Triệu Phong Dương.”

Diêm Thanh Hoan giật mình:

“Định giết ngược lại người điều khiển con rối?”

Đây là kẻ li3m máu trên đầu mũi dao.

Tính tình Triệu Phong Dương hung ác, từng là thủ lĩnh của bốn tên cướp. Năm đó ba người kia là học trò dưới trướng gã, nói không chừng chuyện cướp ngọc bội, là kế hoạch do một tay gã dựng lên.

Bây giờ gã đã có tiền đầy túi, địa vị cao, không muốn bị người khác khống chế. So với việc trốn khỏi Trường An, sống trong bóng tối ngày qua ngày, chỉ bằng cứng rắn chống lại, diệt trừ người điều khiển con rối.

Nghe lời lảm bảm của Diêm Thanh Hoan, hai người gác cổng tái mặt, đồng loạt thốt lên:

“Người điều khiển con rối?!”

Là hung thủ giết người liên hoàn chấn động Trường An đấy ư? Ông trời ơi, sao lão gia lại có quan hệ với người điều khiển con rối?

Thi Đại quan sát sắc mặt của họ, bỗng thấy bùi ngùi.

Họ chỉ biết tội trạng của người điều khiển con rối, nào hay “lão gia” mà họ hay gọi, là một gã khốn còn đáng sợ hơn

người điều khiển con rối gấp trăm lần.

Tội ác trong trận lửa lớn hơn hai mươi năm trước, còn mấy ai biết rõ?

Âm thầm thở dài, Thi Đại hỏi:

“Biệt trang kia ở đâu?”

Biệt trang của Triệu Phong Dương được xây dựng ở ngoại ô núi Minh Nguyệt.

Đang lúc chạng vạng, mây giăng ngập lối, vì không có ánh nắng, xung quanh trở nên u ám.

Trời đông giá rét đều hiu, cỏ cây trên núi khô héo. Tuyết đọng tối qua vẫn chưa tan hết, chất thành từng ụ trên cành cây, dè xuống thành một vòng cung nặng nề.

Vào núi Minh Nguyệt chưa được bao lâu, Thi Đại cảm nhận một luồng linh khí mãnh liệt.

“Trong núi có pháp trận.”

Thẩm Lưu Sương quan sát xung quanh, hơi nhướng mày:

“Xem ra Triệu Phong Dương đã chuẩn bị rất chu toàn.”

Gã là chủ tiệm ngọc thạch, mấy năm nay tích lũy vô số gia tài. Người ta thường nói có tiền sẽ sai khiến được ma quỷ, muốn thuê vài thuật sĩ có thực lực tốt cũng không thành vấn đề.

Chẳng trách Triệu Phong Dương dám nghênh ngang đến biệt trang, hóa ra là muốn ôm cây đợi thỏ.

“Pháp trận?”

Diêm Thanh Hoan không biết gì về pháp trận, tò mò hỏi:

“Đây là trận gì? Có thể ngăn được người điều khiển con rối

ư?”

Giang Bạch Nghiễn bên cạnh hồ hững đáp:

“Trận tứ phương tỏa ách.”

Thi Đại từng đọc pháp trận này trong sách cổ, ngẩng đầu nhìn Giang Bạch Nghiễn, chờ chàng nói tiếp.

“Trận tứ phương tỏa ách, có thể nhốt yêu tà.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Bốn tên thuật sĩ sẽ chia nhau canh giữ bốn phía đông tây nam bắc, dùng linh khí làm khóa, nhốt yêu vật ở giữa, chịu nổi khổ đau đòn.”

Một khi khuyển yêu bị trận tứ phương tỏa ách bao vây, chờ đợi hắn ta chính là kết cục bị Triệu Phong Dương tra tấn đến chết.

Thi Vân Thanh yên tĩnh lắng nghe, sắc mặt dần lạnh lẽo.

Cậu ăn lông ở lỗ sống nơi hoang dã đã nhiều năm, không hề có cảm giác đạo đức mãnh liệt như đại đa số con người.

Theo cậu thấy, giết người đền mạng là chuyện đương nhiên, Triệu Phong Dương giết hại một nhà ba người một cách tàn nhẫn, nợ máu phải trả bằng máu.

Tâm trạng Diêm Thanh Hoan cũng rất phức tạp.

Trong tiểu thuyết nghĩa hiệp mà hắn từng đọc, Trấn Ách Ti điều tra toàn là hạng người tội ác chất chồng, nhưng lần này...

Người điều khiển con rối khiến cả thành Trường An lo sợ thấp thỏm, xét đến cùng, cũng chỉ muốn trả thù cho người nhà của mình mà thôi.

Khoảnh khắc vạch trần chân tướng, hắn không hề cảm hận

khuyến yêu, thậm chí còn vô thức nghĩ:

Hóa ra là thế, cho nên những yêu quý do người điều khiển con rối khống chế, không hề tấn công con người.

Khuyến yêu không có ý định hại người vô tội, không ra lệnh tấn công.

Thậm chí sau này, khi khuyến yêu nhận ra tà khí tập trung sẽ dẫn dụ đám ác quỷ không chịu khống chế kéo đến, còn bảo vệ thất cổ bảo vệ bách tính bình dân.

Ba đêm xôn xao náo loạn khắp thành, người chết thật sự, chỉ có ba gã ác ôn Tần Lễ Hòa, Trần Thư Chi và Mục Đào mà thôi.

Cho nên...

Diêm Thanh Hoan mím môi, đi về phía biệt trang.

Tôi nay được định sẵn sẽ không yên bình, khi khuyến yêu giằng co với Triệu Phong Dương, đến lúc đó, họ sẽ phải giết chết khuyến yêu, bảo vệ Triệu Phong Dương sao?

Diêm Thanh Hoan lặng lẽ nghĩ, dù sao hẳn cũng không làm vậy.

Đầu tiên hẳn là người phân rõ thiện ác, thứ hai hẳn là dao linh y của Trần Ách Tì.

Biệt trang của Triệu Phong Dương nằm trên đỉnh núi Minh Nguyệt. Nhóm người đi lên từ chân núi, đến giữa sườn núi, Thi Đại khẽ cau mày.

Không đúng.

Mùa đông trong núi đâu đâu cũng có tuyết rơi, đưa mắt nhìn ra, một vùng trắng xóa.

Giờ phút này, lại có từng luồng khói đen lan ra từ đỉnh núi,

như những con rắn nhỏ trườn bò, rất nhanh đã phủ kín hơn nửa mặt đất.

Cảm giác quen thuộc này...

Mi tâm Thi Đại nhảy dựng:

“Người điều khiển con rối đã ra tay rồi.”

Sương đen ngưng kết, là dấu hiệu yêu quỷ lan tràn.

Triệu Phong Dương là kẻ chủ mưu trong vụ thảm sát năm đó, nếu khuyến yêu muốn giết gã, sẽ không tiếc công sức.

Yêu khí và quỷ khí lần này gần như đã ngưng tụ thành thực thể, dày đặc chẳng tan nổi, trong biệt trang trên đỉnh núi...

Chắc chắn tràn ngập tà ma bị người điều khiển con rối thao túng.

“Không chỉ người điều khiển con rối, trên núi còn có thuật sĩ do Triệu Phong Dương mời đến.”

Thẩm Lưu Sương cười đến âm áp, mày mắt cong cong, nghiêm nhiên là ý chí chiến đấu lạnh thấu xương:

“Chắc chắn là trận đánh khốc liệt.”

A Ly: “...”

Cái người cuồng chiến đấu hồ mặt cười này!

Nàng ta vừa dứt lời, trong khu rừng cách đó không xa, truyền đến tiếng vang khê xào xạc của cành khô lá úa.

Tuyết phủ đầy núi, gió lớn rít gào.

Vài bóng đen bước ra khỏi khu rừng, có con hai cánh tay như đao, có con vảy đỏ như máu, lại có lệ quỷ oán khí nặng nề lơ

lửng giữa không trung, tiếng khóc thê lương.

Là quỷ đao lao, yêu họa bì và quỷ thất cổ.

“Ba loại quỷ, lần lượt tương ứng với một nhà ba người Trương gia.”

Thi Đại hiểu ra:

“Khuyến yêu không chế chúng đến núi Minh Nguyệt, hẳn là muốn... mang theo ý nguyện của ba người chết, cùng nhau báo thù Triệu Phong Dương.”

“Chờ, chờ đã.”

Diêm Thanh Hoan nhảy bén phát hiện điều bất thường:

“Mọi người có cảm thấy, trong mắt chúng có sát khí hay không?”

Trước đây những yêu quỷ bị người điều khiển con rối không chế, rõ ràng không thể hiện địch ý rõ rệt như vậy!

“Núi Minh Nguyệt không có bách tính sinh sống, đánh nhau cũng chẳng cần sợ đầu sợ đuôi, lo lắng tổn thương đến người dân.”

Thẩm Lưu Sương rất bình tĩnh:

“Huống hồ Triệu Phong Dương mời đến nhiều thuật sĩ như vậy, nếu khuyến yêu muốn đột phá vòng vây, chỉ có thể dựa vào yêu quỷ chủ động tấn công.”

Nói cách khác, yêu quỷ đầy rẫy núi đồi hôm nay, đều ở trạng thái sát khí bùng bùng.

“Bọn chúng bị người điều khiển con rối không chế, có lẽ bản thân chúng không hề có ác ý.

Lấy vài lá bùa từ tay áo ra, Thi Đại khẽ nói:

“Nếu có thể, chỉ cần chặt đứt linh tuyến là được rồi phải không?”

Nàng còn chưa nói hết, đã thấy bóng kiếm lóe lên.

Động tác của Giang Bạch Nghiễn nhanh đến mức chẳng thể dùng mắt thường nắm bắt, ánh kiếm mang theo bông tuyết nở rộ, khí thế mạnh mẽ, khiến người ta không khỏi nheo mắt.

Chàng xuất kiếm hung ác, như thể không nghe thấy Thi Đại nói gì, nhưng kiếm khí rơi xuống, chỉ vừa khéo chặt đứt linh tuyến trói chặt tứ chi của đám yêu quỷ.

Linh tuyến đứt đoạn, vài bóng đen mềm nhũn ngã xuống đất.

Diêm Thanh Hoan nào từng thấy qua chiêu kiếm nhanh nhẹn như vậy, nhất thời trợn mắt há miệng.

“Bình tĩnh đi, nhìn nhiều rồi, huynh sẽ quen thôi.”

Thi Đại vỗ vai hắn:

“Ta từng thấy Giang công tử một mình chiến với mấy chục con quỷ đao lao, hoàn toàn không hề yếu thế. Soạt soạt vài kiếm, vừa chớp mắt một cái, quỷ đao lao đã chết hết.”

Đây, đây chính là Trường An sao!

Diêm Thanh Hoan mừng rỡ:

“Đúng là thần mà! Cái này còn lợi hại hơn kiếm khách trong tiểu thuyết nhiều!”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Ồn quá.

Thảm Lưu Sương thấy thú vị, dù đang ở nơi nguy cơ khắp chốn, từ đầu đến cuối tâm trạng vẫn tốt đẹp nở nụ cười.

Thi Vân Thanh nghe vậy hừ lạnh một tiếng, lẳng lẳng bữu môi, siết chặt thanh đao trong tay.

Thanh đao này có tên phá tiêu, do Thi Kính Thừa tặng. Khi cậu dùng đao, cũng chẳng kém Giang Bạch Nghiễn đâu nhé.

Càng đến gần đỉnh núi, âm khí càng nặng.

Trừ ba loại quỷ bị người điều khiển con rối không chế ra, còn có rất nhiều yêu ma quỷ quái bị thu hút kéo đến, bóng quỷ bao quanh chồng chất giao nhau.

Thi Đại vô thức dịch người đến gần Thi Vân Thanh.

Thi Vân Thanh ngược mắt.

Dù Thi Đại là tỷ tỷ, hơn cậu vài tuổi, nhưng xét về khí thế...

Thật sự giống hệt con mèo đang đứng trước bảo vệ hồ báo vậy.

Vóc người nàng mảnh mai, vì bất yêu mà buộc gọn mái tóc đen mượt, lộ ra càn cổ yếu ớt. So với nàng, đứa nhỏ sau lưng mày mắt sắc bén, mắt hiện sát ý, cả người như một thanh đao chưa rời vỏ.

Thi Vân Thanh vốn muốn duỗi tay kéo Thi Đại ra sau lưng mình, đầu ngón tay hơi nhúc nhích, lại gắng nhịn, chỉ hừ khê một tiếng:

“Người chắn trước người ta làm gì?”

Thi Đại nghiêng đầu, vung vẩy lá bùa trong tay, thoáng chốc ánh lửa bùng lên, thiêu rụi linh tuyến con rối.

Nàng cong môi mỉm cười, lộ răng nanh, giọng nói lạnh lạnh không hề ăn nhập với quỷ khí khắp núi:

“Tuy đệ đệ của ta rất giỏi, nhưng làm tỷ tỷ, ta cũng muốn bảo vệ đệ mà.”

Thi Vân Thanh: “...”

Đáy lòng như bị chạm nhẹ một cái, chút bất mãn khi nghe thấy họ khen Giang Bạch Nghiễn ban nãy đã tan biến như mây khói.

Đứa nhỏ mím môi nén ý cười, rút thanh đao ra khỏi thắt lưng.

Núi Minh Nguyệt tối nay, ma quỷ làm loạn, bách quỷ dạ hành.

Một tiếng gào thét vang lên, bóng dáng khổng lồ phủ xuống, mang theo âm khí lạnh lẽo.

Thi Vân Thanh nương theo tiếng động nhìn qua kia, bỗng ngừng thở.

Sâu trong khu rừng rậm rạp, bóng đen như người lại không phải người từ từ kéo đến. Bóng dáng khổng lồ cao khoảng ba người, toàn thân đen như mực, loáng thoáng nhận ra đường nét hình người, khoảng cách càng gần, càng khiến người ta ngạt thở.

Áp lực mãnh liệt như thủy triều, đè nặng làm người ta chẳng thở nổi.

Thi Vân Thanh mặc kệ đây là thứ gì.

Ý chí chiến đấu sinh sôi vì câu nói kia của Thi Đại thoáng chốc bùng cháy, vung đao lên như gió bắc quét qua mặt đất.

Cậu mặc áo đen, đột nhiên vọt lên giữa ráng chiều như một thoáng kinh hồng.

Sắc máu nơi đáy mắt càng đậm, khi bày sới săn mồi, rất khó nén được sát tâm và hưng phấn.

Trường đao nhấc lên, đột ngột rơi xuống, nhắm ngay đỉnh đầu bóng dáng khổng lồ.

“Đây, đây là tích oán linh trong truyền thuyết!”

Dựa vào vô số tiểu thuyết từng đọc, Diêm Thanh Hoan vừa nhìn đã nhận ra ngay thân phận của quái vật:

“Tích oán linh ngưng tụ từ ngàn vạn oán khí, đã sở hữu thực thể, đệ cẩn thận đấy!”

Không cần nhiều lời.

Tích oán linh không bị một đao chí mạng, giờ hai tay lên cao, quần lầy tay phải của Thi Vân Thanh như dây leo...

Nhưng ngay sau đó, nó gào lên thảm thiết.

Thi Vân Thanh mỉm cười nham hiểm, cúi đầu cắn xuống, hàm răng sắc bén như lưỡi đao, xé rách một miếng da thịt lớn.

A...!

Thi Đại đang dùng bùa hỗ trợ, trông thấy cảnh này, cũng phải hít khí lạnh.

Thứ đó không ăn được đâu mà!

Bị Thi Vân Thanh xé xuống một miếng da thịt, tích oán linh gào thét thảm thiết. Kiếm khí của Giang Bạch Nghiễn kéo đến ngay sau đó, ánh kiếm nhanh mạnh hóa thành cái bóng, tung hoành xé rách bóng dáng khổng lồ.

Trước khi tích oán linh chán nản ngã xuống, Thi Vân Thanh nhanh nhẹn nhảy xuống, đáp bên cạnh Thi Đại.

Sắc mặt đưa nhỏ lạnh nhạt, ngẩng đầu, như đang đợi nàng nói gì đó.

Sát khí toàn thân cậu vẫn chưa tan hết, đáy mắt lấp lánh ánh sáng, hiển nhiên kích động vì giết chóc, đã tính khó thuận.

Nhưng đáng vẻ chờ khen như vậy...giống khổng tước xòe

đuôi hơn.

Thi Đại không nhìn được cười khẽ:

“Chiêu ban này giỏi quá, tỷ cách xa như thế, cũng cảm nhận được đao ý.”

Hừ.

Thi Vân Thanh ưỡng thẳng lưng, vừa định nói một câu “dễ như ăn cháo”, bờ môi bị thứ gì đó chạm vào.

Thi Đại dùng ống tay áo quần chặt tay phải của mình, động tác nhẹ nhàng nhưng không cho phép phản kháng, giúp cậu lau khô môi:

“Sao có thể tùy tiện cắn thứ đó được? Bắn thì cũng thôi, nếu có độc thì phải làm sao?”

Thật phiền phức.

Cậu bị lau đến mức không tự nhiên, liếm răng, buồn bực nói:

“Chẳng có gì to tát cả.”

Lúc còn nhỏ sống cùng bầy sói trong rừng, ngay cả thi thể của động vật bị thối rữa Thi Vân Thanh cũng từng ăn. Mãi đến khi vào Thi phủ, mới có nhiều quy tắc lạ lùng, một ngày ba bữa, không thể ăn thịt sống...

Còn bị nhét rất nhiều điểm tâm trái cây ngọt ngào.

Cậu không tránh né sự đụng chạm của Thi Đại, ngượng ngịu rời mắt, trong lúc lơ đãng, liếc thấy Giang Bạch Nghiễn bên cạnh.

Đáng ghét.

Rõ ràng cậu có thể một mình đối phó với tích oán linh, Giang

Bạch Nghiễn lại đột ngột xuất kiếm.

Nhận ra ánh mắt khiêu khích, Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt nhìn cậu, giọng điệu bình tĩnh, không mặn không nhạt:

“Vừa nãy đa tạ Thi tiểu thiếu gia hỗ trợ.”

Thi Vân Thanh: “...”

Cái, cái tên này!

Đứa nhỏ bị câu nói của chàng chặn họng, không tình nguyện phòng má:

“Người cũng không kém.”

Thẩm Lưu Sương nghe vậy bật cười.

Diêm Thanh Hoan đi bên cạnh nàng ta suốt đoạn đường, cũng không khỏi tò mò, nhìn thoáng qua mặt nạ màu đen treo ở thắt lưng nàng ta.

Hắn nghe nói Thẩm Lưu Sương là na sư.

Na sư có thể thông cõi u minh, đuổi bệnh trừ quỷ, tiêu diệt tà ma. Hắn nghe nói vào ngày lễ tết ở một số nơi sẽ hát na hí nhảy na vũ, để tế thần trừ quỷ.

Diêm Thanh Hoan và Thẩm Lưu Sương quen biết không lâu, chưa từng thấy nàng ta hát na hí. Lần duy nhất bộc lộ thân thủ, là khi Thẩm Lưu Sương vung một quyền đập nát hòn đá bên cạnh tên trộm, rất thẳng thắn rất bạo lực.

Đang âm thầm suy nghĩ, tay áo bỗng dưng bị người ta kéo nhẹ.

“Cẩn thận.”

Thẩm Lưu Sương khẽ nói:

“Phía trước có bẫy.”

Diêm Thanh Hoan còn chưa phản ứng lại, đã thấy Thi Đại
vung lá bùa phá vọng ra.

Ánh sáng vàng kim rực rỡ như mặt trời mọc, đánh tan thuật
che mắt do tà ma sắp đặt.

Thoáng chốc, đường núi thoát nhìn trống trải, đã xuất hiện một
nhóm quỷ thất cổ, dọa hấn sợ run người.

“Không biết trên núi đánh thế nào rồi.”

Thảm Lưu Sương hí mắt, nhìn hoa viên trên đỉnh núi từ xa:

“Tóc chiến tóc thẳng thôi.”

Lúc nói chuyện, nàng ta tháo mặt nạ ở thất lưng ra, đeo lên
mặt.

Mặt nạ đen ngòm, ngũ quan cứng ngắc, đôi mắt mở to, có răng
nanh sắc nhọn, oai phong凛冽.

Mặt nạ hôm nay Thảm Lưu Sương mang theo bên người được
gọi là tướng mở đường.

“Một gõ trời giáng sét, hai gõ đất sấm vang, ba gõ...”

Từ giọng trầm sang cao, một thanh trường đao bỗng xuất hiện
trong tay Thảm Lưu Sương, toàn thân đen nhánh, ánh chớp
quấn quanh.

Giọng nói nàng ta không lớn, nhưng từng câu từng chữ đều rõ
ràng, như gió lạnh rét mướt, khiến người ta không khỏi run
rẩy:

“Ba gõ, ôn gia bách quỷ xóa sạch dấu vết.”

Dứt lời, sấm vang.

Sấm sét chói mắt như giao long nổi giận, bện thành một tấm

lưới khổng lồ che trời lấp đất, nhốt yêu tà vào trong.

Trường đao của Thẩm Lưu Sương tích điện, nơi nó đi qua, linh tuyến rối loạn tan tành.

Diêm Thanh Hoan: “...”

Trái tim Diêm Thanh Hoan đập điên cuồng, Diêm Thanh Hoan thấy hoảng hốt, Diêm Thanh Hoan phải hít sâu vài hơi.

Cha ơi, nương ơi.

Trường An...thật sự là ngọa hổ tàng long!

Thành Trường An tối nay, được định sẵn không thể an ổn.

Sấm rền vang vọng một góc trời, nhưng mãi không đổ mưa.
Bầu không khí giết chóc bao trùm biệt trang trên đỉnh núi Minh Nguyệt.

Triệu Phong Dương tựa lưng vào góc tường, nơm nớp lo sợ nhìn cảnh tượng trước mặt, run như cây sậy.

Trong lòng gã biết rõ, mình không phải người tốt.

Những chuyện thiện chí giúp người, với gã mà nói chỉ là vương váu. Thay vì tốn công không có kết quả, chi bằng thuận theo lòng mình.

Thích thì cướp, muốn thì giành, nếu ai dám ngăn cản đường đi của gã, giết chết kẻ đó là xong.

Chỉ cần gã sống thuận lợi trôi chảy, người khác thế nào có liên quan gì đến gã?

Cũng như hai mươi năm trước nhìn thấy miếng ngọc bội kia vậy.

Chủ nhân ngọc bội là một người nông dân, vì nữ nhi bệnh nặng, buộc phải bán đồ gia truyền để kiếm chút tiền.

Triệu Phong Dương qua lại chốn chợ đen đã lâu, vừa nhìn đã biết miếng ngọc kia không phải vật tầm thường. Nếu muốn mua lại, mấy đời nhà gã cũng không kiếm nổi số tiền đó.

Nhưng...ai nói gã chỉ có thể mua chứ?

Triệu Phong Dương giở trò lá mặt lá trái, vờ làm người mua bắt chuyện với nông dân kia, nghe nói nữ nhi hắt ta bị bệnh, bèn đề nghị đến thăm, nói không chừng có thể giúp hắt ta tìm lang trung có tiếng.

Biểu cảm của tên nông dân lúc ấy, đến tận bây giờ gã cũng không quên được. Ngạc nhiên, mừng rỡ, bồi rồi xen lẫn chút cảm kích không thể che đậy, cứ như gặp được một người lương thiện vậy.

Thật sự quá nực cười.

Những chuyện xảy ra tiếp theo, không khác mấy so với dự đoán của gã.

Nông dân dẫn gã và ba tên học trò về nhà mình, nhiệt tình đón tiếp. Ngoài mặt gã chuyện trò vui vẻ, trong lòng lại toan tính từ sớm.

Rốt cuộc đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì, thực ra Triệu Phong Dương không còn nhớ rõ nữa, trong ấn tượng, chỉ có mùi máu tanh gắt mũi, tiếng khóc la mắng mỗ không ngớt bên tai cùng ngọn lửa rực cháy lấp đầy tầm mắt.

Đúng rồi, còn cảnh gã cướp lấy ngọc bội, đâm một dao vào lồng ngực nông dân, đôi mắt hắt ta đầy thách thức.

Chuyện đó không thể trách gã được.

Người không vì mình trời tru đất diệt.

Bán miếng ngọc bội kia ở chợ đen thu được giá cao, từ đó về sau, bốn người hoàn toàn trở mình.

Trần Thư Chi là người nhỏ nhất trong nhóm, nhất gan sợ sệt, đêm đó hoảng hốt đến độ bật khóc, thậm chí từng muốn bỏ cuộc.

Kết quả vẫn bị tiền tài chặn miệng.

Tần Lễ Hòa và Mục Đào đều chọn dùng số tiền kia làm kinh doanh, đáng tiếc một người tính tình nóng nảy, một kẻ thích làm người hòa giải, làm ăn không lớn không nhỏ, chẳng mấy tiếng tăm.

Chỉ có Triệu Phong Dương, dần dần trở thành thương nhân ngọc thạch giàu nhất Trường An.

Cho nên...rốt cuộc tại sao, chuyện đó đã trôi qua hơn hai mươi năm, vẫn còn có người đến báo thù?

Rõ ràng gã đã xác nhận cẩn thận, cả nhà đó đều chết hết, ngay cả thi thể cũng cháy thành tro bụi.

Tin chết ba ngày liên tiếp, khiến gã thấy như sấm sét giữa trời quang.

Nhưng việc gì gã phải trốn? Gã có tiền có quyền, cần gì phải sợ người điều khiển con rối không chút danh tiếng kia?

Người cản đường gã, giết chết là xong.

Hôm nay gã đã giăng thiên la địa võng ở núi Minh Nguyệt, chỉ đợi người điều khiển con rối như thiêu thân lao vào lửa.

Quả nhiên người đó nghe tin kéo đến.

Khoác áo choàng đen, dáng người cao lớn, thấy hai lỗ tai chó màu đen trên đỉnh đầu người đó, Triệu Phong Dương bừng tỉnh...

Hóa ra là yêu quái tu luyện thành hình người.

Người nhà kia quả thật có nuôi một con chó.

Thực lực người điều khiển con rối không yếu, nhưng bảy thuật sĩ gã mời đến cũng chẳng phải hạng tầm thường.

Hai bên quần lấy nhau chiến đấu rất lâu, Triệu Phong Dương vốn tưởng mình đã nắm chắc phần thắng, nhưng dần dần gã phát hiện điều bất thường.

Thứ nhất, người điều khiển con rối trông như đơn độc một mình, thực chất lại thao túng mấy chục đến hàng trăm yêu quý.

Không gian sảnh chính ở biệt trang có hạn, bị vô số yêu vật chiếm cứ gần như chặt chẽ, khiến nhóm thuật sĩ phải vất vả nghênh chiến.

Thứ hai, khuyến yêu kia đánh nhau như không muốn sống.

Chẳng buồn quan tâm thương thế trên người, dù bị trường kiếm của thuật sĩ đâm vào ngực, sau khi vùng thoát vẫn tiếp tục chém giết.

Nhóm thuật sĩ nhận tiền làm việc, nào muốn hi sinh tính mạng, ai nấy đều vương tay vương chân.

Có điều... Triệu Phong Dương cũng nhận ra, khuyến yêu không hề ra đòn lấy mạng nhóm thuật sĩ, lần nào cũng chỉ lướt qua rồi thôi, chưa từng chạm vào điểm yếu.

Yêu vật thấp kém kia, chỉ một lòng muốn giết gã.

Triệu Phong Dương cười lạnh.

Chính vì lòng lương thiện không chút ý nghĩa nào như vậy, mới khiến khuyến yêu nhất thời sơ ý, rơi vào pháp trận tứ phương tỏa ách.

Các thuật sĩ cầm kiếm đứng đó, cùng đọc pháp quyết, khởi động đại trận.

Từng sợi dây xích như con trăn khổng lồ vờn quanh yêu khuyển từ bốn phương tám hướng. Khuyển yêu đã chiến đấu đến sức cùng lực kiệt từ lâu, bị dây xích xuyên qua tứ chi xương cốt.

Hắn ta vẫn ra sức vùng vẫy, toàn thân đầm máu, muốn xông phá gông xiềng.

Có ba thuật sĩ hôn mê trong cuộc chiến, còn lại bốn người thương tích đầy mình, miễn cưỡng chống đỡ pháp trận.

Mắt thấy một người trong số đó sắp không chịu nổi, Triệu Phong Dương vội vàng quát lớn:

“Gắng gượng cho ta! Hắn, hắn là người điều khiển con rối gây ra ba vụ án mạng! Nếu để hắn vùng thoát khỏi pháp trận, chúng ta đều phải chết ở đây!”

Bốn thuật sĩ vừa phải duy trì trận tứ phương tỏa ách, lại còn phân tâm đối phó vô số yêu tà, khổ không nói nổi.

Bọn họ cũng rất hối hận.

Vụ án của người điều khiển con rối xôn xao mấy ngày nay, lúc Triệu Phong Dương tìm họ, không chỉ trả nhiều tiền, còn nói rõ có cơ hội làm anh hùng.

Một khi tiêu diệt người điều khiển con rối, danh tiếng của họ sẽ lan xa.

Có thuật sĩ nào chưa từng mơ ước trừ tà diệt ác, họ tràn đầy tự tin đến đây, bây giờ...

Một thuật sĩ bỗng thấy cổ họng tanh ngọt, vào lúc cử tử nhất sinh đã nói lời thật lòng:

“Phải thêm tiền!”

“Được, thêm tiền!”

Triệu Phong Dương vội vàng đồng ý:

“Đa tạ các vị đạo trưởng, bảo vệ ta chu toàn trong tay ác yêu.”

Ác yêu.

Hai chữ này lọt vào tai, khuyên yêu ở giữa pháp trận cười nhạo.

Hắn ta dẫn dắt quỷ quái, liên tiếp giết hại ba người, khiến thành Trường An lo sợ bất an. Nghĩ như vậy, quả thật là ác yêu.

Thế thì đã sao?

Động tĩnh càng lớn, càng có nhiều người biết đến câu chuyện mà hắn ta viết. Hắn ta đã sắp xếp con rối, giờ hội tối nay sẽ dán “Khuyên yêu” lên tường thành.

Tất cả mọi người sẽ biết, bốn gã khốn kia rốt cuộc là hạng người gì.

Trước khi đến núi Minh Nguyệt, hắn ta đoán được Triệu Phong Dương sẽ không ngồi yên chịu chết, thế nên hắn ta cũng không định sống sót trở về.

Bất kể thế nào cũng phải thử, liệu có thể tận tay giết chết thứ sâu mọt này hay không.

Khuyên yêu chờ đợi ngày này đã quá lâu rồi.

Sau khi Trương gia bị giết, hắn ta nhặt lại xương cốt, suy sụp nhiều ngày rồi mới quyết định trả thù.

Hắn ta mất một năm để yêu đan hồi phục, những ngày tháng về sau, vừa điều tra thân phận của bốn tên cướp, vừa tu luyện pháp thuật.

Sở dĩ học thuật điều khiển con rối, chẳng qua chỉ muốn dùng con rối mô phỏng hình dáng của một nhà ba người, bầu bạn với hấn ta trong những ngày tháng cô độc mà thôi.

Người đầu tiên khuyến yêu tìm được là Mục Đào.

Cửa hàng của Mục Đạo cũng có chút danh tiếng, vì thích làm việc thiện, đã trở thành người hiền lành trong miệng hàng xóm láng giềng.

Người hiền lành, ba chữ mĩ mai biết bao.

Ngày đó hấn ta đứng ven đường, từ xa trông thấy Mục Đào được mọi người vây quanh trò chuyện, chợt nảy ra một suy nghĩ.

Chỉ giết bọn chúng thôi, vẫn chưa đủ.

Hấn ta phải khiến bốn tên khốn kia thân bại danh liệt.

Đúng vậy...không chỉ những người bên cạnh chúng, cả thành Trường An đều phải biết bọn chúng đã từng làm chuyện gì.

Chỉ có cách đó, mới an ủi được linh hồn người chết oan.

Làm sao để thu hút sự chú ý của thành Trường An?

Một tờ giấy, một vở kịch, một mảnh lời đủ lớn.

Trong mấy năm nay, hấn ta từng nhớ lại vô số lần những câu chuyện Trương Tam Lang đã viết, khắc cốt ghi tâm đến thế.

Có lẽ...hấn ta cũng sẽ biết viết.

Về vở kịch và mảnh lời, có thể mượn sức thuật con rối.

Thực ra chuyện đó rất khó, muốn không chế yêu ma lang thang khắp phố, lại không cho chúng tổn thương con người...

Hai mươi mấy năm trước, gia đình kia cứ thích vỗ đầu hấn ta

lải nhải, bảo hắn ta không được cắn người lạ.

Hắn ta vẫn luôn nhớ kỹ.

Về sau, hắn ta dần dần tra rõ thân phận của bốn tên cướp.

Sau đó nữa, thuật con rối của hắn ta đã đến hóa cảnh.

Kế hoạch báo thù hắn ta tỉ mỉ sắp đặt, quả thật khiến thành Trường An chấn động.

Giờ phút này, chỉ còn lại mục tiêu cuối cùng.

Ý thức dần dần trở lại, vì toàn thân đau đớn, khuyến yêu phải cắn chặt răng.

Trận tứ phương tỏa ách giam cầm hắn ta chặt chẽ, tứ chi bị dây xích xuyên qua, không thể nhúc nhích.

Hắn ta cười lạnh, ra sức nắm chặt dây xích, muốn rút nó ra khỏi máu thịt của mình.

Dù phải ôm nhau chết chung, hắn ta cũng phải mở đường máu.

Ngặt nổi ông trời không định giúp hắn ta.

Chẳng hề báo trước, khuyến yêu nghe thấy một thuật sĩ ngạc nhiên thốt lên:

“Bên, bên ngoài có người! Lẽ nào Trấn Ách Ti đến đây?!”

Nụ cười của hắn ta cứng đờ.

Trấn Ách Ti.

Bên kia, Triệu Phong Dương đang lo lắng đề phòng thoáng sững sốt.

Ai cũng biết, gần đây Trấn Ách Ti đang truy bắt người điều khiển con rối. Chỉ cần mấy vị đại nhân của Trấn Ách Ti đuổi

đến...khuyến yêu kia sẽ xong đời!

“Ngươi nhìn ngươi xem, chậ vật biết mấy.”

Mừng như điên vì sống sót sau tai nạn khiến gã suýt cười ra nước mắt:

“Trần Ách Ti đến rồi! Bây giờ, ngươi muốn giết ta thế nào đây?”

Suốt đoạn đường đến đỉnh núi, gió lạnh thấu xương khiến Thi Đại run rẩy.

Sơn trang này hẳn là dùng để tránh nóng.

Bước vào biệt trang, số lượng yêu quỷ bị người điều khiển con rối khổng chế tăng mạnh.

Họa bì và quỷ thất cổ còn đỡ, quỷ đao lao quá dày đặc khiến người ta không chịu nổi.

Nghe Diêm Thanh Hoan nói, trường đao trên cánh tay của loại yêu quái này có độc.

Trước đó họ từng giao đấu với quỷ đao lao, nhưng khi ấy chỉ có vài con đến gần, không như lúc này, hơn hai mươi con quỷ đao lao bao vây chặt chẽ lối vào sảnh chính.

Xuyên qua vài kẻ hở, Thi Đại mơ hồ trông thấy cảnh tượng bên trong.

Trận tứ phương tỏa ách đã được khởi động, bóng người ở giữa máu tươi đầm đìa, đang bị trói chặt.

Đó là người điều khiển con rối?

“Các vị cẩn thận, cố hết sức tránh thanh đao của quỷ đao lao.”

Diêm Thanh Hoan sốt ruột nói:

“Tiếng gầm của quỹ đao lao có thể hóa thành đao gió, đao gió không có độc...nhưng hai thanh đao trên tay nó lại chứa chất độc cực mạnh.”

Ai ngờ Giang Bạch Nghiễn lại liếc hẳn, giọng điệu bình tĩnh như thường:

“Diêm công tử từng nói có thể giải được độc này.”

Đây...quả thật hẳn biết.

Diêm Thanh Hoan ngơ ngác, gật đầu.

Ngước mắt lên lại, đã thấy Giang Bạch Nghiễn xoay cổ tay, rút trường kiếm ra:

“Ta mở đường.”

Diêm Thanh Hoan: “?!”

Hiển nhiên người điều khiển con rối phát hiện họ đã đến, yêu quỹ tập trung trước cửa sảnh chính, thế tấn công hung hãn.

Muốn đột phá vòng vây, chắc chắn phải bị thương.

Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn quan tâm đến chuyện đó.

Bất kể thương tích hay độc mạnh, chỉ cần giữ được mạng, chàng thấy chẳng thiệt thòi gì.

Hơn nữa...chàng hưởng thụ niềm vui chém giết, cũng say mê nỗi đau thấu tim.

Thân pháp chàng cực nhanh, kiếm khí như trăng sáng. Vài con quỹ đao lao cùng nhau lao tới, lưỡi đao rơi xuống vai chàng.

Có đau đớn, cũng có tê dại.

Giang Bạch Nghiễn lạnh lẽo mỉm cười, vung kiếm.

Nhiều ánh đao gào thét xông tới, lần này, Giang Bạch Nghiễn lại ngần ngại.

Không biết từ lúc nào Thi Vân Thanh đã lao về trước, nghiêng rãnh nghiêng lợi ngăn đòn tấn công sau lưng giúp chàng. Thẩm Lưu Sương nghênh đón một trận đao gió, gò má bị rạch vài đường rướm máu, lời nhận trong tay chém ra ánh sáng.

Thi Đại cùng lúc vung ra ba lá hỏa phù, ánh lửa bập bùng, Giang Bạch Nghiễn nghe giọng nói của nàng:

“Chúng ta là tiểu đội mà, dù bị thương, sao có thể để một mình huynh chịu được?”

Giang Bạch Nghiễn không hiểu lắm.

Chàng làm con rối thể thân cho tà tu quá lâu, đã quen với việc ngăn địch phía trước, dùng thân thể gánh chịu đau đớn.

Sao họ lại đi theo? Để chàng giải quyết hết yêu quỷ, không còn trở ngại rồi hãy tiến lên...

Với họ mà nói, chẳng phải là lựa chọn tốt hơn ư?

“Đại, đại nhân, cứu mạng!”

Trong sảnh chính, Triệu Phong Dương gào khàn cả giọng:

“Ta không biết gì hết, con chó điên này cứ liều chết quán lấy ta...cứu mạng!”

Trời không diệt gã!

Người điều khiển con rối giết hại ba người liên tiếp, trong mắt Trần Ách Ti chính là kẻ cực kỳ hung ác. Mấy người đó đến đây, chắc chắn là để bắt giữ hắn ta.

Chỉ cần chờ họ giết chết khuyến yêu, vụ thảm sát cả nhà hơn hai mươi năm trước sẽ không còn nhân chứng nữa, chết không đối chứng.

Gã vẫn ung dung thoải mái làm ông chủ lớn tiệm ngọc thạch, cắt đứt sạch sẽ mối liên hệ với quá khứ, nhân quả báo ứng gì đây, hết thấy đều là trò cười!

Đáy mắt gã thoáng nét cười cuồng nhiệt, ngoài mặt Triệu Phong Dương lại khóc lóc than thở:

“Hắn chính là người điều khiển con rối! Các vị đại nhân, mau giết hắn!”

Chính giữa trận tứ phương tỏa ách, xiềng xích va chạm, phát ra tiếng vang lớn.

Toàn thân đau đớn đến tê dại, khuyến yêu vẫn gắng gượng một hơi, siết chặt nắm tay.

Hắn ta không ngờ Trấn Ách Ti lại tìm đến nhanh như vậy...

Tuy hắn ta đã để lại bản thảo “Khuyến yêu” trong căn nhà gỗ, nhưng không hề tiết lộ thân phận người cuối cùng.

Sao họ có thể tìm đến núi Minh Nguyệt?

Nếu chỉ có bốn tu sĩ sức cùng lực kiệt, hắn ta liệu hết tính mạng, có lẽ sẽ giết được Triệu Phong Dương trước khi chết. Giờ đây Trấn Ách Ti đuổi đến, chỉ có con đường chết.

Lò ng ngực bị nổi tuyệt vọng lấp đầy, hắn ta chẳng cam lòng.

Sao hắn ta có thể cam tâm cho được.

Kẻ thù ở trước mặt, hắn ta lại bị gông xiềng trói chặt tại chỗ, rõ ràng chỉ còn thiếu chút nữa...

Vì sao vẫn luôn không đủ?

Đến cuối cùng, hắn ta vẫn vô dụng như vậy.

Cũng như hai mươi năm trước, tro mắt nhìn lửa lớn dần dần

nuốt chửng ba người họ.

“Nhanh lên!”

Triệu Phong Dương sốt ruột thúc giục:

“Các người, bốn đạo sĩ kia, mau tăng cường pháp trận giết... A!”

Gã còn chưa nói hết, đã hoảng hồn la lên.

Khuyển yêu kia...tay cầm một sợi xích, muốn rút dây xích xuyên qua máu thịt ra ngoài!

Sát ý như muốn hủy diệt trời đất bao trùm lấy gã, gã sợ hãi hiểu ra:

Yêu quái này muốn ôm nhau chết chung với gã!

“Tình hình bên trong không ổn.”

Thảm Lưu Sương nhanh chóng quyết định:

“Ta và Thi Vân Thanh giữ chân đám yêu quỷ này, Đại Đại và Giang công tử nhân cơ hội vào sảnh chính, được không?”

Khuyển yêu và Trương Phong Dương đều muốn giết chết đôi phương, vào thời khắc nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, dù có nói tên của Trấn Ách Ti, cũng chẳng ai quan tâm.

Nói thẳng ra, khuyển yêu không thể tin tưởng Trấn Ách Ti mà ngoan ngoãn đầu hàng.

Thi Đại gật đầu.

Trong sảnh chính, yêu khí nồng nặc.

Cưỡng ép vùng thoát khỏi trận tứ phương tỏa ách, sẽ bị phản phê mãnh liệt. Chỉ mới kéo ra sợi xích đầu tiên, mặt mày

khuyên yêu đã tái nhợt, nôn máu đen.

Bốn tên đạo sĩ bị thương nặng, lúc này bị phản phệ, đau đớn
rợn rợn.

Đại trận lung lay muốn sụp đổ.

Chỉ còn thiếu chút nữa.

Vẫn còn ba sợi...hắn ta sẽ có thể giết chết nam nhân kia.

Đáng tiếc, hình như không kịp nữa rồi.

Kiểm khí sau lưng đột nhiên ập tới, có người của Trần Ách Ti
đã vào sảnh chính.

Không cam lòng, tuyệt vọng, phẫn nộ, đau đớn vô vọng đang
tàn phá, thiêu đốt tứ chi xương cốt của hắn ta.

Khoảnh khắc ánh kiếm đến gần, trong mắt khuyên yêu chảy lệ
máu, đột ngột xông về phía Trương Phong Dương...

Hắn ta muốn lấy mạng đặt cược, lấy thân tử đạo trả giá lớn,
dùng sức mạnh yêu đan cưỡng ép đánh tan đại trận!

Người cầm kiếm là kẻ mạnh, tốc độ nhanh hơn hắn ta.

Còn chưa chờ hắn ta xông ra khỏi trận tứ phương tỏa ách, mũi
kiếm đã lướt qua cổ họng. Theo sát phía sau, là ánh sáng bùa
vàng bùng nổ.

Kết thúc rồi sao?

Tầm mắt bị lệ máu làm lu mờ, ngoài dự đoán, đau đớn không
hề kéo đến như hắn ta nghĩ.

Cái gì...?

Tại sao hắn ta...vẫn còn sống?

Một giọt lệ máu rơi xuống, khuyến yêu loáng thoáng nhận ra điều gì đó, cúi đầu xuống, nhìn hai tay hai chân lấm tẩm vết máu của mình.

Cổ tay cổ chân vốn bị xiềng xích tạo ra từ trận tứ phương tỏa ách đâm xuyên...

Giờ đã tan biến.

Cơ thể không nhận được run rẩy, nước mắt rơi xuống từng giọt lớn, sống lưng hằn ta khẽ run, cắn chặt răng nhìn sang bên cạnh.

Kiểm khí chém đứt mắt trận, lá bùa kia cũng đáp xuống mắt trận một cách chính xác.

Họ chẳng hề tổn thương hấn ta mảy may.

Phá mắt trận, trận tứ phương tỏa ách tan biến.

Tại sao?

Thi Đại cũng hơi ngơ ngác.

Khuyến yêu muốn cưỡng ép xông ra khỏi đại trận, dù có thể ra ngoài, cũng rơi vào kết cục chết thảm.

Chẳng chút do dự, nàng thẳng thừng phá hoại mắt trận đang sáng đèn kia.

Nàng không ngờ, Giang Bạch Nghiễn cũng hành động tương tự.

Mang theo chút bối rối, Thi Đại ngẩng đầu nhìn qua mới phát hiện Giang Bạch Nghiễn cũng đang nhìn nàng.

Trong đôi mắt hoa đào hẹp dài không buồn cũng chẳng vui, như một vết mực loang, phải nhìn thật cẩn thận, mới có thể trông thấy vài phần khó hiểu.

Nhớ ra rồi.

Giang Bạch Nghiễn...thuở nhỏ cũng bị giết cả nhà, mãi đến nay vẫn đang điều tra manh mối vụ thảm sát Giang gia.

Chấp niệm và không cam lòng của khuyển yêu, thực ra chàng mới là người hiểu rõ nhất.

Cả đoạn đường này chàng không hề lên tiếng, lúc nghe thấy câu chuyện của Trương gia, Giang Bạch Nghiễn đang nghĩ gì?

“Ừm...”

Khẽ hít một hơi, Thi Đại liếc nhìn mắt trận bị hai người phá hủy, cong môi mỉm cười:

“Vừa nãy phù pháp đánh lệch, lạ quá, sao lại rơi trúng mắt trận được nhỉ?”

Trên người nàng cũng bị thương, đứng trong sảnh chính máu tươi đầm đìa, mảnh mai nhưng thẳng tắp, như cây trúc trong mưa gió mù mịt.

Sao Giang Bạch Nghiễn không hiểu ý nàng được.

Thiếu niên nhìn nàng chăm chú, một lúc sau, cười khẽ:

“Kiếm cũng lệch.”

Cái, cái gì?!

Sự lạnh lẽo như dây leo quấn lên sống lưng gã, Triệu Phong Dương trợn to hai mắt, lòng bàn tay đầm mồ hôi lạnh.

Cái gì mà lệch? Trần Ách Ti các người...Trần Ách Ti các người, thiên vị cho hung thủ giết người như vậy sao?!

Nụ cười khiêu khích hoàn toàn biến mất, bóng người bê bê máu tươi dần dần đến gần gã, vị thương nhân ngọc thạch từng rung trời chuyển đất, nổi danh máu lạnh hung tàn, vành mắt

chảy xuống hai hàng lệ nóng.

Gã muốn bỏ chạy, nhưng đôi chân không tự chủ mềm nhũn, thoáng chốc ngã phịch xuống đất.

“Đừng, đừng...đạo sĩ đâu, đạo sĩ!”

Hùng hổ nghiêng đầu qua, bấy giờ mới phát hiện, mấy tên đạo sĩ đã hao hết linh khí từ sớm, ngất xỉu dưới đất.

Mà phía trước, khuyến yêu cách gã càng lúc càng gần.

Sao sự việc lại trở nên như vậy?

“Ta...ta sai rồi.”

Sợ hãi vây chặt lấy gã, nỗi tuyệt vọng trước nay chưa từng có mãnh liệt bao trùm, Triệu Phong Dương run giọng nghẹn ngào:

“Người muốn gì? Ta có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, có thể cho người hết! Hay là xin lỗi? Ta sai rồi, thật sự sai rồi! Tha cho ta đi!”

Đối phương ngoảnh mặt làm ngơ, đầu ngón tay nhúc nhích.

Kéo một sợi linh tuyến, quỹ đạo lao bước đến.

“Còn nhớ không? Trương Tam Lang.”

Khuyến yêu cười khẽ, vì lệ máu mà đôi mắt đỏ ngầu, cực kỳ dọa người:

“Hắn vui vẻ mời người đến làm khách, bị người vung đao chém chết.”

Ý cười nơi đáy mắt càng đậm, khuyến yêu dùng giọng điệu rất đổi dịu dàng:

“Đi đi.”

Vừa dứt lời, quỹ đao lao giơ trường đao, lưỡi đao sắc bén, liên tục chém vào lồng ngực, cánh tay và đùi của Triệu Phong Dương.

Mặc cho gã gào thét xin tha thể nào, cũng chưa từng dừng lại.

Hệt như cách bọn chúng đã đối xử với Trương Tam Lang năm đó.

“Sau đó...”

Lại giật một sợi linh tuyến, lần này người bước đến là yêu họa bì.

“Trương Tiểu Uyển...cô bé từng gọi người thúc thúc đây.”

Khuyển yêu nghiêng đầu:

“Có biết cô bé thích làm gì nhất không? Vẽ màu.”

Triệu Phong Dương đau đến co giật, không biết vì sao, sống lưng lạnh toát thấu xương.

Ngay sau đó, gã nghe khuyển yêu nói:

“Đi đi, đây là họa bì tặng cho người.”

Tên...tên điên này!!!

Tiếng kêu gào của Triệu Phong Dương xé nát màn đêm, bắt đầu từ tay phải, gã cảm nhận được nỗi đau mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Thế nhưng vẫn chưa xong.

Một con quỷ thất cổ từ bên cạnh bước đến, khuyển yêu khẽ bảo:

“Nguyệt Nương, lúc các người chém chết Trương Tam Lang,

nàng ấy liều mạng muốn chấn đao giúp trượng phu, kết quả nhận lại một sợi dây thừng.”

Quý khí u ám, cảm giác ngạt thở mãnh liệt nuốt chửng Triệu Phong Dương.

Nước mắt trào ra, gã chỉ có thể khóc lóc lặp lại hết lần này đến lần khác:

“Cầu xin người, đừng giết ta.”

Khuyển yêu bật cười.

Hắn ta đã chờ đợi giờ phút này quá lâu rồi.

Yêu họa bì, quý thất cổ và quý đao lao vòn quanh gã, hắn ta rút con dao từ trong ngực ra.

Đây là con dao bốn tên cướp dùng để giết hại một nhà ba người năm đó, vì dính đầy máu tươi, bị bốn người vút vào trong núi.

Khuyển yêu nhặt lại nó, vẫn luôn cất giữ.

Hồn phách họ đã trở về địa phủ, giờ phút này, liệu có đang nhìn cảnh tượng này hay chẳng?

Mũi dao chậm rãi lún xuống, đâm xuyên lỗ ng ngực Triệu Phong Dương từng chút một.

Khuyển yêu nhắm mắt, khàn giọng khẽ run:

“Nhát dao này, vì Tam Lang.”

Ngay sau đó, lần thứ hai.

“Nhát dao này, vì Nguyệt Nương.”

Triệu Phong Dương chẳng nói nên lời, chỉ có nước mắt không ngừng chảy xuống, muốn mắng chửi, lời đến bên môi, lại trở

thành ghen ngào tuyệt vọng:

“Cầu xin người, cầu xin người...”

“Nhát dao này, vì Tiểu Uyên.”

Thù hận và oan khuất kéo dài suốt hơn hai mươi năm, đêm nay hãy để hắn ta dẫn dắt họ tự tay chấm dứt.

Không lâu sau, nhờ tờ giấy tiêu thảo được dán trên tường, cả thành Trường An sẽ biết chân tướng năm đó.

Một dao cuối cùng, đâm vào tim Triệu Phong Dương.

“Nhát dao này...”

Khuyển yêu thì thầm:

“Mang theo danh tiếng nhờ nhờ đầy mình, xuống địa ngục đi thôi.”

Chương 14: C14: Chương 14

Một dao cuối cùng rơi xuống, ánh sáng trong mắt Triệu Phong Dương dần dần mờ đi.

Trong đôi mắt vẫn đục, chẳng còn vẻ ác độc làm liều thường ngày, chỉ sót lại tuyệt vọng, hoảng sợ và hối hận khôn nguôi.

Dẫu hối hận đến mức nào, tính mạng của gã cũng đã đến điểm cuối, không còn đường quay lại.

Chuyện trả thù chuẩn bị nhiều năm đã hạ màn, thân hình khuyên yêu lung lay.

Thao túng yêu quỷ khắp núi lại đầu pháp với mấy đạo sĩ, hẳn ta đã hao hết tất cả sức lực, đến lúc này ngay cả việc đứng thẳng cũng rất miễn cưỡng.

Hôm nay hẳn ta mang theo quyết tâm tất chết, lúc xông ra khỏi trận tứ phương tỏa ách, chưa từng nghĩ có thể sống sót, nhưng...

Khuyên yêu hít sâu một hơi, quay người lại.

Vì ban nãy xảy ra trận chiến lớn, sảnh chính biệt trang bừa bộn.

Hắn ta không còn sức lực khổng chế con rồi, yêu quỷ bị linh tuyến trói buộc, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Đám đạo sĩ Triệu Phong Dương mời đến mềm oặt nằm la liệt dưới đất, may mà vẫn còn sống.

Vài bóng dáng xa lạ đang đứng giữa sảnh chính.

Là người của Trần Ách Ti.

Khuyển yêu nhìn họ, có chút khó hiểu.

Mấy người này có thể tra ra núi Minh Nguyệt, chắc chắn đã biết hắn ta là người điều khiển con rối. Đối diện với ác yêu như hắn ta, chẳng những không đuổi tận giết tuyệt...

Thậm chí còn phá mắt trận cứu hắn ta, giúp hắn ta g iết chết Triệu Phong Dương.

Dù đã lên tiếng “đánh lệch”, nhưng đòn tấn công có chệch đến mấy, cũng không thể trùng hợp đánh vào mắt trận mấu chốt nhất được.

Rõ ràng là họ cố ý.

Tại sao?

“Người là người điều khiển con rối phải không?”

Thấy mọi chuyện đã kết thúc, Thi Đại thở phào lấy thẻ bài trong ngực ra:

“Trần Ách Ti tra án.”

“Các người...”

Giọng khuyển yêu khàn đến tột độ:

“Tại sao lại giúp ta?”

Hắn ta sức cùng lực kiệt, ngay cả nói một câu cũng tốn sức, cắn chặt răng, tựa lưng vào tường, gắng gượng hết sức chống đỡ cơ thể.

“Trần Ách Ti có quy định, nếu kẻ mà hung thủ giết là người gian ác, lúc tra án, có thể cân nhắc tình hình xử lý.”

Thẩm Lưu Sương bình tĩnh nói:

“Lẽ nào ngươi nghĩ, chúng ta là đám cỏ hủ cứng đầu.”

“Quỷ đao lao tượng trưng cho Trương Tam Lang, quỷ thất cổ tượng trưng cho Nguyệt Nương, quỷ họa bì tượng trưng cho Trương Tiểu Uyên.”

Thi Đại xoa cằm:

“Ngươi giết bốn tên kia, để báo thù cho vụ thảm sát cả nhà năm đó, chúng ta đã biết hết rồi.”

Nàng nói đoạn bỗng khựng lại, ưỡn thẳng lưng:

“Nhưng dù là vậy, tối nay chúng ta cũng không thể thả ngươi đi được. Nếu đã phạm tội hãy ngoan ngoãn theo chúng ta về Trấn Ách Ti.”

Bất kể thế nào, vẫn phải nói rõ nguyên tắc!

Hàng mi khuyển yêu khẽ run, ngơ ngẩn nhìn nàng.

Lúc hắn ta muốn ôm nhau chết chung, là cô nương này sử dụng phù thuật, phá hủy mắt trận.

Có thể báo thù thành công, cũng nhờ nàng giúp đỡ.

Cau mày nôn máu tươi, khuyển yêu khàn giọng cười:

“Đa tạ.”

Hắn ta bị thương quá nhiều, toàn thân đỏ bầm, y phục bị máu tươi thấm ướt, thoát nhìn bẩn thỉu.

Nhưng có một thứ, tuyệt đối không lấm bẩn.

Thi Đại đứng cách đó không xa, thấy khuyển yêu lau sạch máu tươi bên tay phải, rồi thò tay vào vạt áo, lấy ra túi vải nho nhỏ.

Lệ khí và sát ý nơi đáy mắt hấn ta, giờ phút này hoàn toàn tan biến mất dạng, hóa thành vẻ mềm mại như nước, đầu ngón tay khẽ run, lật giở từng lớp vải.

Thi Đại trông thấy bức tranh bị cháy mất một nửa.

Giấy vẽ mỏng manh, vì được giữ gìn cẩn thận, nhiều năm trôi qua mà hình ảnh trên giấy hầy còn rõ ràng.

Nét vẽ non nớt phác họa đường nét một nhà ba người, trông xiêu vẹo như que củi, kỹ thuật hết sức vụng về.

Bên cạnh ba người nho nhỏ kia, là chó con đen được tạo thành từ những đường cong và nét bút tròn.

“Khuyển yêu” từng kể, năm đó bốn tên cướp phóng hỏa đốt nhà, vì khuyển yêu bị thương, chỉ ngậm ra được bức tranh của Trương Tiểu Uyển.

Hôm nay hấn ta đến báo thù, tất nhiên cũng phải mang tranh theo bên người.

Đây là niềm mong nhớ duy nhất của hấn ta.

“Nhìn thấy chưa?”

Đứng cạnh thi thể Triệu Phong Dương, khuyển yêu vuốt ve bức tranh, thì thầm:

“Đây là người cuối cùng, gã chết rồi.”

Không có lời hồi đáp, cũng chẳng biết đang nói với ai.

Hấn ta mất máu quá nhiều, thần trí rã rời, lúc này đầu óc choáng váng, siết chặt bức tranh trong tay, bỗng dưng nghe thấy giọng nữ.

“Câu nói kia.”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Người có muốn nói trước mặt người nhà họ không?”

Không chỉ khuyên yêu đột ngột ngắt đầu, ngay cả Thi Đại cũng ngơ ngác, quay đầu nhìn nàng ta.

Nói trước mặt họ? Nói thế nào? Người Trương gia đã chết hơn hai mươi năm trước, hồn phách đã vào âm tào địa phủ, luân hồi chuyển kiếp từ lâu.

Họ đang ở dương gian, không có cách nào gọi hồn từ âm phủ đến đây.

“Người chết oan có chấp niệm sâu nặng, hướng hồ còn là họa diệt môn. Trong di vật người chết để lại, có lẽ vẫn còn chút nhớ mong.”

Thẩm Lưu Sương nói:

“Ta là na sư, có thể thử ngưng tụ chúng lại...nhưng chỉ nắm chắc được một phần, người có muốn để ta thử không?”

Na sư qua lại giữa âm dương, rất giỏi các loại vu thuật kỳ dị.

Vì lời nói của nàng ta mà khuyên yêu vẫn còn ngẩn ngơ, mãi một lúc sau, vành mắt ửng đỏ, ra sức gật đầu.

“Đừng mong đợi quá nhiều.”

Thẩm Lưu Sương tiến lên một bước, đeo lại mặt nạ tướng quân mở đường lên mặt:

“Dù thật sự có thể tụ thành, cũng không phải hồn phách, chỉ là một đoạn ảo ảnh mà thôi. Họ không thể nói chuyện với người như hồn phách được, chỉ có thể mô phỏng cảnh tượng hôm đó.”

Chỉ khi chấp niệm rất sâu mới có thể bám vào di vật, đã nhiều năm trôi qua, tháng năm phí hoài, cũng chẳng biết chấp niệm

đã tan biết hay chưa.

Dù biết khả năng thành công không lớn, Thẩm Lưu Sương vẫn nghiêm túc, chăm chú đọc na từ.

“Thiên địa tự nhiên, thiên trọng võng khai.”

Tiến lên một bước, chân vạch hình bán nguyệt, thoáng chốc gió mạnh phất qua mép váy.

“Nghe tụng chân ngôn, tự nhiên tháo mở xiềng xích!”

Nơi Thẩm Lưu Sương bước qua, mỗi lần mũi chân rơi xuống, mặt đất đều tỏa sáng như sao trời.

Bước đi nhiều khúc quanh, như đang di chuyển trên các vì sao. Khi bước chân kết trận thành hình, đọc xong na từ, bức tranh trong tay khuyên yêu khê đứng đưa.

Đôi mắt hấn ta dần dần tròn tròn, hơi hé miệng, lại không thốt nên lời.

Ở nơi cách hấn ta gần trong gang tấc, dần dần hiện ra ba bóng người, hai lớn một nhỏ, quen thuộc đến thế, đã vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của hấn ta.

Sau khi học thuật con rồi, hấn ta mô phỏng dáng vẻ ba người chế tạo vô số con rồi, nhưng bất kể thế nào, cũng không bắt chước được thần thái.

Cảnh tượng mà chấp niệm xem trọng, là lúc nào nhỉ?

Không phải trận lửa lớn thiêu rụi mọi thứ, cũng không có quá nhiều ngày tháng đặc biệt.

Khuyên yêu hoảng hốt nhớ lại, là một đêm mưa nào đó, cả nhà lười biếng thích ý, ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh.

“Hôm nay lạnh như vậy, lại còn đổ mưa.”

Nguyệt Nương lười biếng tựa lưng lên ghế, thổi hơi nóng vào lòng bàn tay:

“Trong mưa còn mang theo vụn băng.”

Trương Tam Lang đang vui đầu viết tiểu thuyết, nghe hắn ta bảo, tiểu thuyết này có tên “Khuyển yêu”, kể về câu chuyện chú chó trung thành trả ơn.

Nghe Nguyệt Nương lên tiếng, nam nhân trung niên thật thà chất phác ngẩng đầu cười:

“Mùa đông mà, dù mưa cũng kèm theo tuyết. Ngày mai ra ngoài nàng phải chú ý một chút, đừng để trượt chân.”

Trương Tiểu Uyển thất bím tóc lỏng lẻo, mặc áo bông vàng nhạt, gương mặt nhỏ xíu lạnh đến đỏ bừng, bỗng dừng nghiêng đầu, chớp mắt nói:

“Lạnh như vậy, có cần thêm y phục cho Tiểu Hắc không ạ?”

Có một thoáng chốc, trái tim hắn ta như ngừng đập.

Khuyển yêu vốn dùng tư thế của người đứng xem quan sát mọi chuyện trước mặt, giờ phút này lại đối diện với tầm mắt của Trương Tiểu Uyển.

Chỉ một ánh mắt như thế, đã kéo dài hơn hai mươi năm.

Khóe mắt hắn ta không thể kiềm chế nóng bừng, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, từng giọt lệ lớn lăn dài.

“Chắc không cần đâu? Chẳng phải Tiểu Hắc có y phục của chính mình sao? Cả người đầy lông kia kia.”

Trương Tam Lang cười lớn, cũng nhìn về phía hắn ta:

“Tiểu Hắc, câu chuyện của ta viết riêng cho ngươi đấy, có thích không?”

Khuyển yêu gặt đầu, thì thảo đáp:

“Thích.”

Hắn ta nhớ rõ mỗi một tình tiết, mỗi một đoạn đối thoại trong câu chuyện.

Chú chó trung thành trong câu chuyện kia bản tính hiền lành, chưa từng hại người, lúc hắn ta khổng chế con rối, cũng cẩn thận không tổn thương bách tính bình dân.

“Tôi nay ăn gì nhỉ?”

Nguyệt Nương nói:

“Thử món mới được không? Nói trước nhé, không cho phép chê dở đâu đấy!”

Khuyển yêu khẽ đáp:

“Được.”

Thực ra hắn ta vẫn còn rất nhiều lời chưa nói.

Ví dụ như hắn ta không cha không nương, sinh ra không có tên, chưa từng biết gia đình là gì.

“Tiểu Hắc” là cái tên đầu tiên cũng là duy nhất của hắn ta.

Ví dụ như câu chuyện nào đó của Trương Tam Lang thực ra cũng khá thú vị, hắn ta đã từng vờ như chẳng buồn quan tâm mà đọc qua vài lượt, vui đến quên cả trời đất, vầy đuôi không ngừng.

Ví dụ như hắn ra rất thích món ăn Nguyệt Nương nấu, một mình phiêu bạt nhiều năm như vậy, chỉ khi ở trong tiểu viện này, mới có người chuẩn bị cho hắn ta từng khúc xương nóng hổi.

Ánh nền le lói trong sảnh chính, khuyến yêu thấy Trương Tiểu Uyển ngáp dài.

Cô bé đặt bút vẽ trong tay xuống, nhìn đi nhìn lại bức vẽ nguệch ngoạc vụng về, bỗng dung cong mắt, nhìn hấn ta.

“Tiểu Hắc ơi, Tiểu Hắc ơi.”

Giọng nói cô bé trong trẻo sạch sẽ, đôi mắt to tròn như quả nho đen, sáng rõ đến vậy.

Không chờ cô bé lên tiếng, khuyến yêu đã biết lời cô bé muốn nói là gì...

“Mãi mãi bên nhau.”

Cũng như năm đó.

Nhưng cô bé chỉ lẳng lặng nhìn hấn ta, đáy mắt lóe sáng, nở nụ cười hồn nhiên.

Cô bé chăm chú nhìn vào mắt hấn ta, thốt lên từng câu từng chữ:

“Tiểu Hắc ơi, người phải sống thật tốt nhé. Chúng ta ở trong tranh, sẽ mãi mãi bên người.”

Gió lạnh lướt qua, ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm rền.

Trường An bị mây đen bao phủ suốt mấy ngày, mãi đến tối nay, cuối cùng mới chịu đổ mưa.

Khuyến yêu chớp mắt, bật khóc nức nở.

Tiếng mưa dày đặc như nhịp trống nhẹ nhàng gõ vào cành khô lá úa.

Những giọt mưa mùa xen lẫn bông tuyết, xuyên qua song cửa sổ mở rộng, vuốt ve gò má hấn ta.

“Lạnh quá, lạnh quá.”

Trương Tam Lang trong ảo ảnh ôm tay run rẩy, nhỏ giọng lầm bầm:

“Nói ra thì chúng ta có nên làm cho Tiểu Hắc y phục không? Chỉ chút da lông kia, sao ngăn được giá rét?”

Trương Tiểu Uyên giơ hai tay hoan hô:

“Cha cha nương ời, năm mới sắp đến, có phải con cũng có áo mới không ạ?”

“Có hết, có hết.”

Nguyệt Nương cười lớn, nhìn mưa tuyết tí tách ngoài cửa sổ:

“Chờ cơn mưa này qua đi, chờ trời trong trở lại, nhất định sẽ là thời tiết tốt.”

Vết thương trên người càng lúc càng đau, ý thức dần dần mờ hồ, khuyến yêu sắp không chống đỡ nổi mình đứng vững nữa rồi.

Hắn ta rũ mắt, hình người tan biến, hóa thành con chó mực gầy yếu, di chuyển cơ thể từng chút một, nằm dài bên chân Trương Tiểu Uyên.

Một nhà ba người vẫn tái diễn cảnh tượng năm đó như cũ, còn hắn ta nhắm mắt lại, thì thào khẽ nói.

“Nhiều năm trôi qua như vậy, chắc mọi người đã đều thai chuyển thế?”

“Ta đã trả thù cho mọi người. Bốn tên cướp kia không ai thoát được, ta dùng cách mà chúng giết hại mọi người, tự tay kết liễu sinh mạng của chúng.”

“Trừ bọn chúng, ta không hề làm hại người khác. Như vậy, có

được coi là yêu tốt không?”

“Tiểu thuyết rất hay, xương rất ngon, mấy hình người nguyệt ngọc kia cũng rất đáng yêu. Còn nữa...cái tên Tiểu Hắc này, ta thích lắm.”

“Thật sự rất thích.”

“...Tạm biệt nhé.”

Vài giọt lạnh lẽo rơi lên mặt, hạt mưa xen lẫn hương mai thoang thoảng bên ngoài biệt trang.

Khi Thi Đại ngược mắt, trông thấy gió nhẹ phớt qua, ánh nền dịu dàng.

Chú chó đen thương tích chồng chất cuộn người lại một góc, móng trước nhẹ nhàng đề lên bức tranh nát vụn, như nắm lấy bảo vật quý giá.

Mặt mày nó đầy ý cười, lẳng lặng thiếp đi, tựa như một tối hết sức bình thường nọ của rất nhiều năm trước.

P/S: Đang bệnh, dễ xúc động, vừa dịch chương này vừa khóc huhu

Chương 15: C15: Chương 15

Khuyển yêu ngủ say, không ai lên tiếng, sảnh chính chìm vào yên tĩnh ngấn ngủi.

“Cho nên...”

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, Diêm Thanh Hoan vẫn chưa hoàn hồn:

“Đã phá xong vụ án người điều khiển con rồi rồi ư?”

Thi Đại mệt đến mức tinh thần và sức lực đều kiệt quệ, vì bị thương nặng chẳng muốn nhúc nhích, chỉ muốn tìm một chỗ nằm liệt như cá mẫn:

“Ừm, cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

Thi Vân Thanh cau mày, chỉ khuyên yêu trong góc:

“Hắn phải làm sao?”

“Đưa về Trấn Ách Ti.”

Thẩm Lưu Sương nghiêng người tựa vào cây cột:

“Trấn Ách Ti xử án vẫn xem như công bằng. Khuyển yêu giết người vì trả thù, không làm hại bách tính bình dân, tội không quá nặng.”

Nàng ta giúp khuyên yêu ngưng kết chấp niệm, tổn nhiều sức lực, lúc này mềm nhũn mất sức, giọng nói mệt mỏi.

Lần đầu giải quyết vụ án của Trấn Ách Ti đã gặp phải cuộc

chiến hỗn loạn khó nhằn như vậy, Thi Đại hít sâu một hơi, xoa nhẹ mi tâm.

Nhưng mệt thì mệt, có thể tra rõ chân tướng năm đó, tôi nay còn cứu khuyến yêu một mạng, nàng vẫn vui vẻ từ tận đáy lòng.

Ủm ừm, không được thả lỏng, phải tiếp tục giữ vững.

Diêm Thanh Hoan đưa cho mỗi người một viên thuốc:

“Đây là khí huyết hoàn do ta luyện, có thể bổ máu hồi phục tinh thần, giúp vết thương mau lành.”

Uống thuốc xong, Thi Đại cảm giác có một luồng linh khí cực kỳ trong suốt.

Diêm Thanh Hoan không hổ là công tử nhà giàu, đan dược này trông thì bình thường, nhưng hiển nhiên sử dụng nguyên liệu có giá trị không tầm thường. Nàng vừa nuốt vào đã có hiệu quả ngay lập tức.

Eo không nhức mỗi, chân không mềm nhũn, ngay cả vết thương cũng đỡ đau hơn, uống một viên, thanh máu hồi phục hơn phân nửa.

Đây là bảo mẫu cấp bậc thần thánh gì thế này!

Thi Đại giờ ngón cái:

“Không hổ là huynh.”

“Hắn mất máu quá nhiều, phải chữa trị ngay, ta xem cho hắn trước.”

Diêm Thanh Hoan hơi xấu hổ, chỉ khuyến yêu bên cạnh:

“Mọi người...”

Nói được một nửa, hắn bỗng khựng lại, ánh mắt nhìn về phía

đầu vai Giang Bạch Nghiễn, hít khí lạnh:

“Giang công tử, vai của huynh...bị đao của quỷ đao lao cắt trúng phải không?!”

Thi Đại sững sốt, nhìn qua đó.

Diêm Thanh Hoan từng nói, hai thanh đao của quỷ đao lao chứa chất độc cực mạnh, nhất định phải tránh nó.

Nàng vẫn ghi nhớ chuyện này trong lòng, luôn cố ý né tránh. Tầm mắt nhìn ra sau vai Giang Bạch Nghiễn, xuyên qua vết rách y phục, nàng thấy một đường máu đen.

Rất rõ ràng, chàng đã trúng độc.

Trong trận hỗn chiến cách đó không lâu, Giang Bạch Nghiễn là chủ lực tấn công của họ.

Lúc ấy mấy người họ bị yêu quỷ vờn quanh, kiếm của chàng vừa nhanh lại mạnh, vẫn luôn đi đằng trước...

Bị thương lúc đó sao?

Sắc mặt Diêm Thanh Hoan tái nhợt, bản thân Giang Bạch Nghiễn lại chẳng buồn để ý, cười khẽ:

“Không sao, Diêm công tử xử lý thương thế của huynh yêu là được rồi.”

“Đây đây đây...”

Diêm Thanh Hoan bối rối:

“Độc của quỷ đao lao rất mạnh, sắp bộc phát rồi!”

Tuy hẳn biết cách giải độc, nhưng quá trình vô cùng phức tạp, phải tốn rất nhiều thời gian. Huynh yêu bên đó còn chờ cứu mạng, không thể chăm sóc cả hai bên được.

Nếu nhất định phải chọn một, chắc hẳn sẽ chọn cứu đồng đội của mình.

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Ta nghe nói không cần tốn công giải độc của quỷ đao lao, chỉ cần khoét độc tố ở miệng vết thương ra, sẽ không sao nữa.”

Sắc mặt Diêm Thanh Hoan phức tạp.

Tuy chàng nói đúng, chỉ cần nhân lúc độc tố của quỷ đao lao chưa bộc phát, khoét máu độc ở miệng vết thương ra cũng xem như đã giải xong.

Nhưng mà...

Sao lại có người thốt ra những lời đó nhẹ nhàng hờ hững đến vậy! Dùng dao cắt máu thịt, đau lắm lắm lắm luôn đấy?!

Không chờ hắn lên tiếng, Giang Bạch Nghiễn đã rút đoản đao vàng đen ra.

Nhìn tư thế đó, vậy mà cực kỳ thành thạo.

Diêm Thanh Hoan vẫn còn hơi do dự, không kịp đề phòng, đã nghe Thi Đại lên tiếng:

“Vết thương của Giang công tử ở sau lưng, huynh không nhìn thấy được, hay là để ta làm cho.”

Thi Đại siết chặt tay áo.

Nàng không phải người có tính cách do dự thiếu quyết đoán, nếu không đã chẳng dùng phù thuật phá hủy mắt trận, cứu sống khuyến yêu vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Trong tình huống khó xử lúc này, cách tốt nhất quả thật là

khoét độc tố ở vết thương của Giang Bạch Nghiễn.

Nếu không khuyến yêu sẽ gặp nguy hiểm.

Vị trí vết thương nằm sau đầu vai chàng, tầm mắt Giang Bạch Nghiễn chẳng thể nhìn thấy, nếu để chàng tự làm, không chừng sẽ khiến máu thịt be bét.

Thi Vân Thanh còn nhỏ, ra tay không biết nặng nhẹ, Thẩm Lưu Sương đã kiệt sức, ngay cả đứng cũng khó.

Thi Đại chưa từng làm chuyện này, trong lòng căng thẳng, nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Giang công tử, có được không?”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chú một thoáng, rũ mắt, đưa đoản đao cho nàng:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Cho nên Diêm Thanh Hoan cấp cứu bằng bó cho khuyến yêu, Thi Đại cẩn thận đi đến sau lưng Giang Bạch Nghiễn.

Dáng người chàng cao lớn, dễ tiện cho động tác của nàng, chàng ngồi xuống bên góc tường.

Chậm rãi cởi bạch y, lộ ra bờ vai gầy gò, vạt áo trượt xuống, trong tiếng sột soạt khẽ vang, Thi Đại nhìn thấy tình huống trên vai chàng.

Trên người Giang Bạch Nghiễn có rất nhiều vết thương.

Thuở nhỏ chàng là con rối thể thân chịu đựng đau đớn thay tà tu, sau khi trưởng thành trừ yêu khắp chốn, để lại những vết thương nông sâu không đều, lành lại thành vết sẹo nâu nhạt.

Thiếu niên vai rộng eo thon, cơ bắp cân xứng xinh đẹp, đường cong cần cổ như một nét vẽ lưu loát trên bức tranh thủy mặc

nổi tiếng. Vì sắc da trắng lạnh, khiến vết sẹo của chàng cực kỳ chói mắt, như những con rắn nằm trên bạch ngọc.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn quay lưng lại với nàng, không thấy rõ sắc mặt, giọng điệu vẫn như thường:

“Mời.”

Thi Đại nắm chặt dao nhỏ trong tay:

“Vây, vây ta bắt đầu nhé.”

Về lý trí, nàng chủ động đề nghị khoét độc giúp Giang Bạch Nghiễn.

Nhưng về tình cảm...

Quả nhiên làm những chuyện này rất căng thẳng!

Cả đời Thi Đại sợ đau, rất khó tưởng tượng cảm giác mũi dao cấn vào máu thịt, khoét máu độc ra ngoài.

Nàng cũng chẳng dám nghĩ đến.

Mũi dao lóe sáng, nàng biết độc tố trong người Giang Bạch Nghiễn không thể kéo dài, bèn cắn chặt răng, nín thở.

Mũi dao đâm vào miệng vết thương đẫm máu đen, Giang Bạch Nghiễn khẽ run.

“Giang công tử.”

Không thấy được vẻ mặt chàng, Thi Đại thử an ủi:

“Ta sẽ nhẹ hơn một chút nhé.”

“...Không cần.”

Vậy mà chàng lại mỉm cười:

“Thi tiểu thư, có thể đâm sâu hơn.”

A Ly bên cạnh Thi Đại, khóc môi co giật.

Tên diên này!

Động tác của Thi Đại hơi vụng về, may mà nàng dùng lực nhẹ nhàng, cẩn thận để không làm chàng quá đau.

Nhưng mũi dao lún vào da thịt, sao có thể không đau cho được.

Chóp mũi thoáng ngửi thấy mùi máu tanh, Giang Bạch Nghiễn rũ mi, phủ xuống một vùng tăm tối.

Mùi máu tanh xen lẫn đau đớn...khiến chàng thấy vui sướng.

Tại sao lại thích đau? Bản thân Giang Bạch Nghiễn cũng chẳng nói rõ được.

Thuở nhỏ bị tà tu giam cầm trong tầng hầm không thấy ánh mặt trời, chỉ có tĩnh lặng vĩnh viễn không thay đổi, bầu bạn với chàng ngày này qua tháng nọ.

Cuộc sống như một đầm nước đọng, không chút rung động. Gợn sóng duy nhất trong đầm nước kia, là mỗi khi tà tu bị thương, nỗi đau sẽ chuyển lên người chàng.

Lúc đầu chàng không chịu đựng nổi, nhưng trong những ngày tháng liên tục kéo dài, đau đớn xuất hiện không chút dấu hiệu kia, lại trở thành niềm vui duy nhất của chàng.

Cảm giác đó...như được sống lại lần nữa trong chiếc lò ng giam cô tịch.

Về sau Giang Bạch Nghiễn tự tay chém chết tà tu, đi khắp cửu châu tứ hải, điều tra chân tướng vụ thảm sát Giang gia năm đó.

Chàng từng giết vô số yêu tà, cũng g iết chết rất nhiều người, dần dần chàng chẳng sợ hãi đau đớn nữa, thậm chí còn nảy sinh mong đợi dị dạng với nó...

Mỗi lần đau đến cùng cực, đều khiến chàng vui vẻ từ tận đáy lòng, khó nói thành lời.

Chàng mong chờ giết chóc, cũng mong đợi máu tươi đầm đìa.

Giờ phút này, Thi Đại cầm dao nhỏ, đâm vào vết thương trên vai chàng.

Động tác của nàng rất nhẹ, như vuốt mèo đang gãi ngứa, khiến Giang Bạch Nghiễn cảm thấy buồn cười vô cớ.

Vết thương nằm trên người chàng, có đau cũng là chàng, Thi Đại căng thẳng như thế làm gì?

“Ta bắt đầu khoét đây.”

Âm cuối Thi Đại thoáng run rẩy, cố gắng không chế sức lực tay phải của mình, dùng mũi dao rạch khỏi thịt nhiễm độc đầm máu đen kia:

“Nếu đau quá, huynh nói cho ta biết nhé.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Vẫn chưa đủ.

Nàng có thể đâm sâu hơn nữa.

Thấy gân xanh trên cổ chàng, Thi Đại ngập ngừng thì thầm:

“Huynh muốn nói chuyện với ta không? Nghe nói lúc đau đớn, có thể trò chuyện để phân tán sự chú ý, sẽ không khó chịu đến thế nữa.”

Giang Bạch Nghiễn là một người tàn nhẫn.

Từ đầu đến cuối, nàng chẳng nghe thấy dù chỉ là một tiếng rên khẽ của chàng.

Nào có ai nhẫn nhịn được như vậy? Vết thương của chàng đang bết máu, ngay cả người ngoài như nàng nhìn vào cũng cảm thấy đau không chịu nổi.

Giang Bạch Nghiễn khẽ đáp:

“Thi tiểu thư muốn nói gì?”

“Lần này may nhờ có Giang công tử, chúng ta mới vào biệt trang nhanh đến thế.”

Thi Đại nói:

“Nhưng mà...sau này đừng có chuyện gì cũng gánh một mình. Chúng ta là đồng đội, dầu gặp nguy hiểm thế nào, cũng phải cùng nhau hành động, cùng nhau gánh chịu.”

Lưỡi dao rọc qua máu đen trên vết thương chàng, khoét lớp da thịt đen ngòm.

Đau đớn như con rắn nhỏ khắc sâu tận xương tủy, chậm rãi siết chặt, gặm nhấm máu thịt. Sóng lưng Giang Bạch Nghiễn run rẩy, khoe môi lại nhếch lên một độ cong khó phát giác.

Liệu có thể đau hơn chút nữa không?

“Còn nữa...chờ chúng ta về Thi phủ, nhất định phải khen thưởng Giang công tử đáng hoàng. Huynh thích ăn món gì?”

Thi Đại nghĩ chắc chàng đau lắm, giọng điệu lại dịu dàng hơn, như đang dỗ dành:

“Thành Trường An có nhiều món ngon lắm nhé. Vịt quay thành bắc này, bánh nướng khu chợ phía đông, các loại điểm

tâm đa dạng nữa nè...nếu huynh thích, ta có thể dẫn huynh đi ăn hết luôn.”

Lạ lòng thay.

Ngày xưa đau đớn dữ dội, Giang Bạch Nghiễn chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, như một hố sâu không đáy rất khó lấp đầy. Đêm nay nghe giọng nàng, như tiếng suối róc rách chảy qua tai chàng, khiến chàng có một thoáng yên bình.

Giang Bạch Nghiễn không nghĩ ra lý do.

Đang nghi ngờ, cơn đau sau vai bỗng mạnh hơn...

Thi Đại dùng sức hơn, chỉ một lúc đã moi hết toàn bộ máu thịt bị độc nhiễm đen.

Run rẩy như điện giật.

Khóe mắt ửng đỏ, Giang Bạch Nghiễn cắn chặt răng, nếm thử máu tươi của mình.

Còn chưa kịp hoàn hồn, khăn gấm đã phủ lên vết thương, cách lớp vải mềm mại, Thi Đại bắt đầu lau máu giúp chàng.

Muốn chết mà, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Lòng bàn tay mướt mồ hôi lạnh, Thi Đại như trút được gánh nặng.

Rõ ràng nàng mới là người ra tay, nhưng từ đầu đến cuối lại căng thẳng muốn chết, may mà vẫn giữ được bình tĩnh, không bị lệch cổ tay, khiến vết thương Giang Bạch Nghiễn nặng hơn.

Giang Bạch Nghiễn không vùng vẫy tránh né, cũng chẳng nhúc nhích, mặc nàng tiếp tục động tác.

Giọt máu đỏ tươi từ miệng vết thương lăn dài, thấm ướt đầu ngón tay nàng.

Là nhiệt độ nóng bỏng.

Lau máu một lúc, Thi Đại lấy thuốc ra, miệng vẫn không ngừng lái nhải, đổi đủ mọi cách để an ủi chàng:

“Được rồi được rồi, tiếp theo sẽ bôi thuốc cho huynh, không đau như ban nãy nữa. Huynh cố chịu một chút nhé, xong ngay đây thôi.”

Yết hầu trượt lên trượt xuống, không biết từ lúc nào Giang Bạch Nghiễn đã khàn giọng:

“Được.”

Thuốc bôi mát lạnh, lan ra giữa đầu ngón tay ấm áp của Thi Đại, như băng tuyết tan chảy, lẳng lặng rơi xuống vai chàng.

Vì khoảng cách quá gần, trừ mùi máu tanh, Giang Bạch Nghiễn còn ngửi thấy hương hoa thoang thoảng trên người nàng, như từng sợi tơ nhỏ, vương vấn giữa môi chàng.

Máu thịt trên vai bị khoét ra, nỗi đau như dao cắt, liên tục ăn mòn xương tủy, chui rúc vào từng kẽ xương.

Động tác của Thi Đại quá nhẹ, đầu ngón tay mang theo từng cơn ngứa ngáy.

Đau và ngứa, lạnh và nóng, gần như ngay lập tức, cơ thể Giang Bạch Nghiễn run rẩy.

Ôi? Làm đau chàng sao?

Thi Đại giật mình:

“Ta ta ta sẽ nhẹ hơn chút nữa!”

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt, cả người căng chặt, đè nén tiếng th ở dốc khe khẽ sắp bật ra khỏi cổ họng:

“Không sao.”

Dẫu chàng nói vậy, nhưng động tác của Thi Đại vẫn nhẹ nhàng chậm rãi hơn.

Xem như nàng đã nhìn ra manh mối, Giang Bạch Nghiễn không ngại đau đớn mũi dao đâm vào da thịt, ngược lại có vẻ...

Sợ bôi thuốc hơn.

Chuyện này thì có gì đáng sợ đâu nhỉ? Lẽ nào vì quá miễn cảm, không quen bị người ta chạm vào?

Mỗi lần nàng chạm vào chàng, Giang Bạch Nghiễn đều có hết sức kiềm chế run rẩy.

Nàng không lè mề nữa, khoét độc bôi thuốc liền một mạch, tuy không quá thành thạo những cũng coi như đánh tin.

Cẩn thận bôi thuốc cho Giang Bạch Nghiễn xong, Thi Đại thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng chặt cuối cùng cũng buông lỏng, nàng cong môi:

“Xong rồi, huynh thấy sao?”

Nàng nghe thấy tiếng y phục cọ sát rất khẽ.

Giang Bạch Nghiễn quay đầu lại.

Thế nên Thi Đại đã nhìn rõ dáng vẻ của chàng.

Quần áo xộc xệch, lộ nửa bờ vai.

Sắc mặt tái nhợt như giấy, vài sợi tóc đen ướt đầm mồ hôi, dính sát gò má chàng, như rắn nhỏ uốn lượn. Trắng đen cực độ giao nhau, khác hẳn với vẻ sắc bén cứng cáp ngày thường, rõ rệt vẻ vỡ vụn như đồ sứ.

Vì quá đau đớn, đuôi mắt lạnh nhạt trước giờ loang ra vệt ửng

đỏ, như móc câu vểnh lên, lúc nhìn nàng, trong nụ cười thoáng chút quyến rũ.

Môi mỏng bị cắn rách, rướm máu đỏ tươi. Giang Bạch Nghiễn nhấp môi, khẽ nói:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Chương 16: C16: Chương 16

Khi tất cả mọi chuyện kết thúc, không lâu sau, Trần Ách Ti đã phải thêm người đến.

Thi Đại: Chuyện này cũng rất hợp lý, như trong tất cả các bộ phim, đội cảnh luôn chờ đến cuối cùng mới xuất hiện.

Vụ án giết người liên hoàn khiến cả thành Trường An bàng hoàng cuối cùng đã chấm dứt, được Diêm Thanh Hoan cố hết sức cứu chữa, khuyên yêu miễn cưỡng giữ được tính mạng.

“Làm tốt lắm.”

Phó chỉ huy sứ Ân Nhu nghe tin kéo đến, đầu ngón tay chạm nhẹ, một con bọ đỏ ngẫu giang rộng đôi cánh, nhẹ nhàng bay vào lỗ tai khuyên yêu.

So với con bọ màu xanh nhìn thấy lần trước, con bọ lần này đỏ như sắc máu, điều không thay đổi chính là màu sắc cực đậm, như muốn chảy khỏi cơ thể.

Thi Đại biết Ân Nhu sẽ không làm hại hắn ta, đứng bên cạnh tò mò hỏi:

“Phó chỉ huy sứ, đây là cổ gì vậy?”

“Hắn bị thương quá nặng, không chịu được đường núi gập ghềnh, ta dùng cổ hộ tâm, có thể bảo vệ tâm mạch của hắn trong thời gian ngắn.”

Ân Nhu cười bảo:

“Y độc không phân chia. Tuy cổ sư chúng ta giỏi hạ cổ hạ độc,

nhưng xét đến chuyện cứu người, vẫn hiểu đôi chút.”

Diêm Thanh Hoan nghe mà đầy vẻ sùng bái.

Lúc ở Giang Nam, hắn một lòng nghiên cứu cách chữa bệnh giải độc, quyết tâm hành y cứu thế. Mãi đến khi vào Trấn Ách Ti mới phát hiện nếu chỉ biết chút y thuật hoàn toàn không đủ dùng.

Dù trách nhiệm của Trấn Ách Ti là tra án, nhưng khác với nha môn dựa vào đầu óc để thăm dò manh mối, ở Trấn Ách Ti, toàn gặp yêu ma quỷ quái thật sự, phải dựa vào võ công chân chính.

Ví dụ như tối nay, yêu quỷ trong núi Minh Nguyệt liên tục xuất hiện, đồng đội của hắn hoặc là đao kiếm sắc bén, hoặc là phù thuật hơn người, chỉ có hắn, suốt quá trình cẩn thận đi theo sau lưng mọi người.

Thật sự quá cản trở, khác hẵn hình tượng đại hiệp mà hắn tưởng tượng.

Hắn phải mạnh hơn nữa.

Nghe câu “y độc không phân chia” của Ân Nhu, Diêm Thanh Hoan gãi đầu:

“Phó chỉ huy sứ, nếu ta muốn học một vài cách tấn công...thì nên làm gì?”

Ân Nhu ngược mắt.

“Tấn công? Ngươi là đạo linh y phải không?”

Suy nghĩ một lúc, Ân Nhu nhướn mày:

“Biết dùng châm bạc không?”

Diêm Thanh Hoan không chút nghĩ ngợi:

“Đã học nhiều năm rồi.”

“Ta có một quyển bí tịch Mười ba châm quỷ môn.”

Ân Nhu mỉm cười:

“Mười ba châm quỷ môn bắt nguồn từ cổ y, dùng châm bạc làm vũ khí, tổng cộng có mười ba loại, chẳng những đánh lui tà ma, còn có thể tổn thương lệ quỷ. Nếu người sử dụng châm bạc thành thạo, học nó sẽ nhanh thôi.”

Phó chỉ huy sứ, đúng là người tốt mà.

Diêm Thanh Hoan cảm động gật đầu liên tục:

“Đa tạ phó chỉ huy sứ. Ta nên trả cho người thù lao gì đây?”

Ân Nhu sừng sốt, bật cười thành tiếng:

“Không cần, người cổ mà sống, giữ mạng nhỏ là được.”

Lúc hai người nói chuyện, Thi Đại đánh giá khuyến yêu đã hôn mê bất tỉnh.

Hắn ta đã hóa lại nguyên hình, một chú chó mực thương tích chồng chất, cơ thể gầy yếu. Vì luyện thuật con rối, không chế linh tuyến nhiều năm, hai chân trước đầy rẫy những vết cắt dày đặc.

Giống như những gì Trương Tam Lam đã viết trong tiểu thuyết, đây là một chú chó trung thành biết trả ơn.

Thi Đại không có ấn tượng xấu với hắn ta, có chút lòng riêng, nài nỉ nhìn Ân Nhu:

“Phó chỉ huy sứ, khuyến yêu sẽ bị xử lý thế nào?”

“Hắn à?”

Ân Nhu xoa cằm, nghiêm túc suy nghĩ:

“Giết người vì báo thù, không làm hại bách tính vô tội, quả thật về tình có thể tha thứ...nhưng lúc hắc không chế con rồi ngưng tụ quá nhiều âm khí, thu hút vô số tà ma vào phổ phùng, gây ra hỗn loạn không nhỏ.”

Ân Nhu:

“Phải phạt.”

Câu này vừa thốt ra, không chỉ Diêm Thanh Hoan hít khí lạnh, ngay cả Thi Vân Thanh cũng cau mày, tròng mắt u ám.

Liếc thấy biểu cảm của họ, Ân Nhu cười lớn:

“Nhưng mà, sẽ không phạt quá nặng. Các người có biết người bất lương trong thành Trường An không?”

Thi Đại gật đầu:

“Trong thành Trường An, sẽ trưng dụng những kẻ có hành vi xấu xa, để bọn họ làm tiểu lại giữ nhiệm vụ điều tra và truy bắt.”

Đây là một tổ chức cực kỳ thú vị của Đại Chiêu.

“Người bất lương” thuộc quan phủ, chủ yếu phụ trách việc truy nã đạo tặc, điều tra các vụ hung án. Trong nhóm người bất lương, một số thành viên từng là trộm vặt móc túi, tội phạm làm điều phi pháp, quan phủ cố ý thu nhận họ để sử dụng.

Bằng cách này, vừa có thể bảo vệ trị an của hoàng thành, lại phát huy được sở trường của tội phạm, để bọn hắc lập công chuộc tội, có thể nói là kế sách vẹn toàn.

Thi Đại hiểu ra:

“Cho nên...”

“Trong Trấn Ách Ti của chúng ta, cũng có vài tiểu đội phụ

trách thu nhận người phạm tội.”

Ân Nhu nói:

“Chỉ cần thực lực đủ mạnh, tội không lớn, bản thân không có ý xấu sẽ có cơ hội được trưng dụng. Ta thấy con chó mực này, rất phù hợp điều kiện.”

Có thể cùng lúc thao túng vài chục đến hàng trăm yêu ma quỷ quái, không có gì phải nghi ngờ, thực lực khuyến yêu rất mạnh.

Thi Đại ngẫm nghĩ, nếu khuyến yêu thật sự có thể làm việc cho Trần Ách Ti, vậy sau này họ sẽ là...đồng liêu?

“Nhưng đây chưa phải chuyện chắc chắn, kết quả thế nào, còn phải xem phán quyết cuối cùng.”

Ân Nhu ngáp dài, cười bảo:

“Chuyện còn lại sẽ do người khác phụ trách, các người mệt mỏi suốt mấy ngày, chữa thương trước đã, vất vả cho các vị rồi.”

Trở lại Thi phủ, khó tránh khỏi một phen hỏi han ân cần của mẫu thân.

Mấy người họ hoặc ít hoặc nhiều đều bị thương, may mà trừ vai trái của Giang Bạch Nghiễn hơi nghiêm trọng một chút, những người còn lại chỉ bị thương ngoài da, được đại phu của Trần Ách Ti băng bó cẩn thận, không có ảnh hưởng gì lớn.

Thi Đại kéo lê cơ thể mệt mỏi đến cực độ trở về phòng ngủ, thoải mái ngâm nước nóng trong thùng tắm.

Ba ngày liên tục thần kinh luôn ở trạng thái căng chặt, đến tận lúc này, mới được thư giãn gân cốt.

Màn đêm tĩnh lặng, mùi đàn hương thoang thoảng, nước ấm

êm dịu. Hơi nước ẩm áp bốc lên, cuốn trôi tất cả mệt mỏi và máu đen trên người, ngâm mình vào đó, Thi Đại thở dài.

Thoải! Mái! Quá!

Tắm rửa sạch sẽ những điều không vui, chờ ngày mai thức dậy, lại là tâm trạng vui vẻ.

“Nhưng nói ra thì.”

A Ly cuộn người trong chăn, lắc đầu:

“Người giúp khuyến yêu phá hoại mắt trận khiến ta hơi bất ngờ đấy.”

“Nhân quả báo ứng mà, ta đâu phải người cổ hủ ngoan cố.”

Nhớ lại chuyện tối nay, rèm mi Thi Đại run lên:

“Đúng rồi, vụ án giết cả nhà của Giang công tử, rốt cuộc là chuyện gì? Người có thể tiết lộ chút xíu không?”

“Thương Sinh Lục” chỉ nhắc đến một câu, lúc Giang Bạch Nghiễn còn rất nhỏ, cả nhà chàng đã bị tàn sát.

Về sau Thi Kính Thừa giữ chàng ở lại Thi phủ, nguyên chủ dây dưa dò hỏi lai lịch của Giang Bạch Nghiễn, cha nàng chỉ mập mờ đáp “con của cô nhân”, không nói rõ thân phận phụ mẫu của Giang Bạch Nghiễn.

Rõ ràng cố ý che giấu nàng.

Rốt cuộc thân thế của Giang Bạch Nghiễn là gì, khiến Thi Kính Thừa phải giữ kín như bưng?

“Chuyện này.”

A Ly than thở:

“Nói thật nhé, ta cũng không rõ.”

Ký ức của nó đã vỡ vụn sau khi thiên đạo sụp đổ. Phụ mẫu Giang Bạch Nghiễn là ai, tại sao chàng lại liên quan đến nạn diệt thế, những tình báo quan trọng đến vậy, mà A Ly chẳng nhớ nổi chuyện gì.

Nếu Thi Kính Thừa và Mạnh Kha không chịu nói, có lẽ...

Chờ sau này mối quan hệ giữa Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn gần gũi hơn, sẽ nghe chàng chính miệng nói ra?

Dừng, dừng đi!

Bị suy nghĩ của mình dọa cho hoảng hồn, hồ ly trắng lắc đầu, ném mấy thứ dơ bẩn kia ra ngoài.

Chắc chắn là nó đã trúng độc của Thi Đại, mạch suy nghĩ bị nàng bóp méo, thế mà muốn qua lại với Giang Bạch Nghiễn.

Người kia vui buồn thất thường, lúc này chưa ra tay với Thi Đại, không chắc vĩnh viễn cũng sẽ an phận giữ vững quy tắc, nói không chừng lúc nào đấy chàng nổi điên, sẽ rút kiếm chém nàng.

Yên lặng một lúc, A Ly thăm dò:

“Ngươi nghĩ thế nào về Giang Bạch Nghiễn?”

“Giang Bạch Nghiễn à...”

Thi Đại gật đầu:

“Đồng đội tốt của Đại Chiêu.”

A Ly: “?”

“Lần nào bắt yêu, cũng là một mình chàng ấy đi phía trước.”

Thi Đại dựa vào mép thùng tắm, chột một vòng gợn sóng dập dờn:

“Chàng ấy lại hay bị thương. Là đồng đội của chàng ấy, ta thấy ngại lắm.”

So với được người ta bảo vệ, nàng thích cảm giác kề vai chiến đấu hơn.

A Ly: “...”

Liệu có khả năng này hay chẳng, trải qua nhiều lần quan sát, nó phát hiện cái tên điên Giang Bạch Nghiễn kia, hình như rất thích đau đớn.

Bị yêu ma tổn thương, chẳng những không khiến chàng đau khổ, còn mang lại niềm vui cho chàng.

Rõ ràng là bị điên còn gì!

“Hơn nữa, lúc trước gặp yêu họa bì, chàng ấy trừ yêu lập công lớn, cả lợi nhuận cũng không cần.”

Thi Đại trầm ngâm:

“Lẽ nào trên đời thật sự có người từ chối được sự cám dỗ của tiền tài?”

Bị đồng tiền cám dỗ, chẳng phải là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Hoa Hạ ư?

Đêm đó, Giang Bạch Nghiễn dựa vào sức mình giải quyết hết yêu quỷ tà ma khắp sân, thế mà dễ dàng cho qua chỉ bằng một câu “tiện tay thôi”, còn từ chối thù lao của nàng.

Không hổ là tấm gương đạo đức đã được bản gốc công nhận.

A Ly: “...”

Liệu có khả năng này hay chẳng, Giang Bạch Nghiễn không quan tâm tiền tài nào phải phong độ quân tử.

Chỉ đơn giản là do chàng bất thường thôi.

Trên đời này, e rằng chỉ có hai chuyện khơi gợi được hứng thú của Giang Bạch Nghiễn, một là đau đớn, hai là giết chóc.

Một tên điên cuồng sát, sao có thể đắm chìm trong ôn nhu hương do tiền tài dập nặn được.

Giữa lúc hoảng hốt, nó lại nghe Thi Đại lên tiếng:

“Nhưng mà, chàng ấy cũng có chỗ không tốt.”

Tỉnh ra rồi sao?

A Ly đột ngột ngắt đầu!

“Chàng ấy đánh giá mình quá thấp, nhìn như ôn hòa với tất cả mọi người, thực ra không hề thân thiết với ai cả. Xem ra chàng ấy đã mắc chứng rối loạn nhân cách né tránh nhẹ.”

Giọng của Thi Đại xuyên qua hơi nước mờ mịt, có chút mơ hồ:

“Quả nhiên phải khen chàng ấy nhiều hơn nữa.”

A Ly: “...”

Liệu có khả năng này hay chẳng, Giang Bạch Nghiễn không chỉ đánh giá thấp bản thân, còn chán ghét tất cả mọi người trên đời một cách bình đẳng, cảm thấy các vị đang ngồi ở đây đều là rác rưởi.

Chàng có thể cứa rách mặt mình, cũng có thể thành thạo cắt đứt cổ của người khác.

Bỏ đi.

A Ly quyết định từ bỏ suy nghĩ.

Dù nhận thức của Thi Đại cách xa thực tế đến mười vạn tám ngàn dặm, nhưng xét tình hình trước mắt, lúc hai người ở cạnh nhau...

Hình như Giang Bạch Nghiễn bị nàng áp chế nhiều hơn.

Thậm chí nó bắt đầu thấp thoáng mong chờ, đáng vẻ lần tới Giang Bạch Nghiễn ghen hòng chẳng nói nên lời.

Thi Đại còn đang suy nghĩ thân thể của Giang Bạch Nghiễn, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có đáp án, tấm xong cả người nàng mềm mại nằm trong chăn.

Ném tất cả những thứ phức tạp ra sau đầu, đêm nay mưa tuyết đan xen, gió đêm dịu dàng, nàng ngủ một giấc ngon lành.

Hôm sau thức dậy, mặt trời đã quá ba cây sào.

Bữa sáng của nàng là bữa trưa của người khác, ngáp một cái bước vào phòng ăn, vừa nhìn đã thấy Thi Vân Thanh đang ngồi cạnh bàn, liên tục ngó ra ngoài.

Thấy nàng đến, cuối cùng cậu cũng rời mắt, khẽ hừ một tiếng:

“Đã trưa rồi.”

Ý nghĩa hết sức rõ ràng: Giờ mới chịu dậy.

“Vị tướng Tào Tháo nổi tiếng thời Tam Quốc từng nói, ta vẫn đang cố gắng trong mơ.”

Thi Đại nghiêm túc, ôm hồ ly nhỏ trắng muốt trong lòng:

“A Ly làm chứng, là cái giường kia dính lấy tử trước. Nằm ỳ trên giường suốt mấy canh giờ, chính là sự tôn trọng tốt nhất dành cho nó.”

A Ly: “...”

Lúc ăn nói linh tinh xin đừng để ta làm hồ chứng mục kích,

cám ơn.

“Tôi qua, bản thảo thứ tư của người điều khiển con rối đã xuất hiện, dán ở khu chợ phía đông.”

Mạnh Kha hăng hái nói:

“Khu chợ phía đông là nơi phồn hoa nhất thành Trường An. Một khi Khuyển yêu ra mắt, sẽ lập tức lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, đến hôm nay tất cả mọi người đều biết.”

Thi Đại ăn một miếng bánh phù dung nóng hôi rồi lên tiếng:

“VẬY bốn tên cướp kia, hẳn đã bị ghim chặt lên cột nhục nhã rồi nhỉ?”

“Tất nhiên.”

Thẩm Lưu Sương đáp:

“Lúc còn sống bị ngược đãi đến chết, sau khi chết bị ngàn vạn người chửi rủa, đáng đời bọn chúng.”

Khuyển yêu báo thù rất thành công.

“Phải rồi.”

Bổng dung nghĩ đến gì đó, Mạnh Kha cười:

“Đại Đại à, không lâu nữa cha con sẽ trở về.”

Thi Kính Thừa là chỉ huy sứ Trần Ách Ti, một trong những chiến lược mạnh nhất của Đại Chiêu. Gần đây bắc địa có đại yêu hiện thế, gây họa một phương, ông đến cực bắc để diệt trừ yêu tà.

“Sắp đến năm mới rồi, ông ấy còn không trở về nữa, giao thừa cũng qua luôn.”

Mạnh Kha nhướn mày cười:

“Năm mới đến, ta sẽ chuẩn bị lễ vật dâng hoàng cho các con.”

Thi Đại hoan hô:

“Cám ơn mẫu thân!”

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh ngồi một bên, chậm rãi dùng bữa trưa, không hề nhiều lời.

Chàng chẳng có khái niệm gì về năm mới, chuyển mùa đông đi xuân đến, trừ chuyện đó ra, cũng chỉ là nhà nào nhà nấy ồn ào hơn thôi.

Vừa nãy khi Mạnh Kha nhắc đến năm mới, Thi Đại nở nụ cười chẳng thể che giấu, vì tự nhiên hào phóng, mà như sợi đường tan chảy.

Giang Bạch Nghiễn không hiểu, niềm vui của nàng, của họ từ đâu mà đến.

Đang thoáng hoang mang, bỗng nghe thấy có người cười nói:

“Thương thế của Giang công tử thế nào rồi?”

Vừa ngẩng đầu đã thấy Thi Đại đang chăm chú nhìn chàng, hàng mi đón lấy tia nắng giữa trưa, trong thoáng chốc, tất cả rực rỡ của mặt trời đều tan vào mắt nàng.

Giang Bạch Nghiễn vô cớ nhớ lại cảnh tượng khoét độc hôm qua.

Vết thương trên đầu vai không còn quá đau, khoảnh khắc nhìn vào mắt nàng, cảm giác ngứa ngáy lằng lằng lướt qua rồi tan biến.

Sắc mặt chàng không thay đổi, dịu giọng mỉm cười:

“Tốt hơn nhiều rồi, đa tạ Thi tiểu thư.”

Chàng bị thương, gương mặt mất đi sắc máu, vì khoác bạch y, sống lưng thẳng tắp, mà trông như cây tùng phủ đầy sương tuyết.

Khi Giang Bạch Nghiễn đè nén suy nghĩ xấu xa dưới đáy lòng, dáng vẻ bộc lộ trước mặt người khác, gần như là sự dịu dàng ôn hòa.

Rất dễ mê hoặc người khác.

Nhưng không biết vì sao, Thi Đại lại nhớ đến vẻ mặt vào một thoáng khi chàng quay đầu, hàng mày quyến rũ, như lớp mây mỏng điểm tô son phấn.

Quá mức xinh đẹp, nàng bị mê hoặc cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Vì phá xong vụ án người điều khiển con rối, tiểu đội được nghỉ phép một thời gian ngắn.

Thẩm Lưu Sương pha trà với Mạnh Kha, Thi Đại ăn trưa xong không có gì làm, nhìn tuyết trắng mênh mang ngoài cửa.

Tối qua trời đổ mưa, đến nửa đêm, hạt mưa xen lẫn tuyết trắng trên không ngưng tụ thành bông tuyết.

Tuyết rơi suốt đêm, sáng nay trời trong, vừa ngót tuyết, sương trắng lượn lờ khắp sân, mặt đất như kết thành những mảnh ngọc vỡ lấp lánh, được phủ lớp bạc.

Thi Đại bóc một nắm tuyết, nhìn Thi Vân Thanh sau lưng:

“Biết đắp người tuyết không?”

Tất nhiên Thi Vân Thanh không biết, sống cùng bảy sói nhiều năm như vậy, cậu chỉ có hai ấn tượng về tuyết:

Một là ăn được, hai là rất lạnh, rất đáng ghét.

Hình dáng con người mong manh không cách nào sống sót qua mùa đông, mỗi độ đông đến, cậu sẽ hóa thành sói con, dùng lông mình để chống lạnh.

Nhưng hơi lạnh vẫn len lỏi vào xương tủy, khiến phần lớn thời gian cậu chỉ có thể cuộn người vào một góc trong hang núi, thỉnh thoảng nhàm chán, bèn ăn một nắm tuyết.

Lạnh buốt, không mùi vị, chẳng thể lấp đầy bụng, còn khiến cậu khó chịu.

Lúc này nghe Thi Đại hỏi, Thi Vân Thanh khịt mũi:

“Không biết.”

“Muốn học không?”

Nặn nắm tuyết trong tay thành hình tròn, Thi Đại mỉm cười rạng rỡ:

“Tỷ dạy đệ nhé.”

Ngây thơ, chỉ có trẻ con mới thích mấy chuyện này, cậu đã mười ba rồi.

Ứng đèn giãi lên lớp tuyết đọng dưới mặt đất, vài giọt nước trong suốt bắn tung tóe, giọng điệu Thi Vân Thanh rời rạc:

“Tại sao ta phải học?”

Thực ra đây là câu hỏi tu từ, giọng điệu hơi lạnh lùng, lộ rõ quyết tâm khinh thường không thèm học của cậu.

Nhưng chẳng biết Thi Đại không nghe ra, hay dù hiểu cũng giả vờ không biết, nàng chỉ cong môi mỉm cười:

“Vì ta muốn cùng đệ đập người tuyết.”

Thi Vân Thanh: “...”

Bị một quả cầu tuyết đập trúng, rèm mi Thi Vân Thanh run lên, vành tai hơi nóng, vội vàng rời tầm mắt.

Không từ chối, nghĩ là ngâm đồng ý.

“Đệ xem, chúng ta đắp tuyết thế này...”

Ngồi xổm xuống, Thi Đại vươn tay bóc một nắm tuyết, rung mình:

“Hơi lạnh đấy, đệ có sợ lạnh không?”

Làn da nàng trắng nõn, bị tuyết nhiễm lạnh, đầu ngón tay và lòng bàn tay ửng đỏ.

Đúng là nũng nịu mà.

Thi Vân Thanh giành lấy nắm tuyết trong tay nàng, vụng về chắt thành một đống, buồn bực nói:

“Người dạy ta, người cứ nhìn là được, nên đề ta, đề ta đắp.”

Cậu đã quen với lạnh giá từ lâu, khác với làn da mềm mại non nớt của Thi Đại, đôi tay Thi Vân Thanh đầy sẹo và vết chai, là dấu vết để lại khi giãy giụa sinh tồn ở dã ngoại.

Chỉ là chồng tuyết lên thôi mà, để cậu làm là được.

Thi Đại không ngốc, làm sao không nhận ra, đứa nhỏ này không muốn nàng chịu lạnh.

Nhưng có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, nàng làm tỷ tỷ, sao có thể yên lòng thoả mái hưởng lợi của đệ đệ nhà mình được. Huống chi, đắp người tuyết ấy mà, mọi người phải làm cùng nhau mới thú vị.

Thi Đại nhếch môi, chột tằm lưng căng cứng của cậu:

“Nào có ai đắp người tuyết mà mặt mày nghiêm nghị như đệ vậy? Người không biết còn tưởng đệ đang mài dao đó chứ.

Thả lỏng thả lỏng, đừng căng thẳng nhé.”

Nói đoạn nàng lại vươn tay ra, giúp Thi Vân Thanh tạo hình cho ụ tuyết:

“Sau đó cô định hình dáng của nó, đệ xem, giống như vậy nè.”

Cậu mới không thềm căng thẳng.

Cậu trai không nói tiếng nào, yên tĩnh nhìn nàng.

Trời sinh cậu có một gương mặt sắc bén, mày kiếm mắt đen, trông mắt lạnh lùng, khóe môi luôn mím chặt như một mũi dao.

Vẻ mặt Thi Vân Thanh ngang ngược thờ ơ, nhưng động tác lại vô cùng nghiêm túc, ngoan ngoãn làm theo nàng, đắp một người tuyết nho nhỏ xiêu vẹo.

Thi Đại mỉm cười giòn giã:

“Oa, đệ đệ ta có năng khiếu bẩm sinh!”

Thi Vân Thanh: “...”

Từ chối cho ý kiến về lời khen của nàng, Thi Vân Thanh vừa cố định hình dáng người tuyết, vừa nhỏ giọng lầm bầm:

“Ngây thơ.”

Một người tuyết miễn cưỡng cũng ra hình ra dạng sắp hoàn thành, Thi Đại ngược mắt, thấy Giang Bạch Nghiễn muốn rời khỏi phòng ăn:

“Giang công tử muốn đến chơi không?”

Giang Bạch Nghiễn nghe tiếng quay đầu.

Hôm nay Thi Đại mặc váy đỏ chiết eo được làm từ lụa, vì ngồi xổm dưới đất, làn váy uốn lượn xòe ra, như những cánh hoa

phủ quanh, làm nổi bật nàng đang ngồi ở giữa.

Khi nàng lên tiếng, hơi thở toát ra hóa thành làn sương trắng, lượn lờ quanh quần giữa hàng mây như lớp lụa mỏng.

Trong ngày đông lạnh lẽo tịch mịch, nàng tựa vết mực bắt mắt.

Giang Bạch Nghiễn cũng chưa từng gặp người tuyết, khác với Thi Vân Thanh, chàng chẳng chút hứng thú, càng không vì vài ba câu của Thi Đại mà cam lòng làm mấy chuyện nhàm chán này với nàng.

Nhưng cùng lúc này, cảm giác hoang mang cách đó không lâu lại trào dâng trong lòng...

Vén vén vài động tác đơn giản dùng tay đập nặn một ụ tuyết, sao họ có thể vui vẻ được nhỉ? Điều này khác hẳn với niềm vui mà Giang Bạch Nghiễn biết, vừa không được chém giết sáng khoái cũng chẳng có dây dưa giữa đau đớn và máu tươi.

Thi Đại luôn có thể tìm được niềm vui mà chàng chẳng thể hiểu nổi từ bất cứ những điều bình thường nhất quanh mình.

Giang Bạch Nghiễn bỗng nảy ý xấu, chàng muốn tước đoạt niềm vui này.

Chàng vốn là kẻ ác độc cùng cực.

“Không cần.”

Rũ mắt mỉm cười, giọng nói thiếu niên nhẹ nhàng tựa châu ngọc:

“Nhưng mà...mỗi khi nhìn thấy người tuyết, ta thường nhớ đến một câu chuyện.”

“Hửm?”

Thi Đại quay đầu nhìn chàng:

“Chuyện gì vậy?”

Lòng Thi Vân Thanh đầy cảnh giác, ngồi xồm bên cạnh Thi Đại, lặng lẽ trừng mắt nhìn chàng.

“Một đêm nọ, phụ nhân về nhà, phát hiện cửa nhà mở toang, bên trong bừa bộn, đồ đạc đáng tiền đều bị người ta cướp hết. Không chỉ tài sản, ngay cả trượng phu của nàng ta cũng mất tích.”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh, vì tiếng nói êm tai mà có cảm giác say mê đắm chìm:

“Kỳ quặc là, chẳng biết ai đã đắp người tuyết trong sân. Vì trượng phu mất tích mà phụ nhân kia hoảng loạn, không để ý đến người tuyết, chỉ xem như trò nghịch phá của mấy đứa nhỏ hàng xóm.”

Có lẽ đoán được vài điều mờ ám trong tình tiết, sắc mặt Thi Đại cứng ngắt, chớp mắt.

Thi Vân Thanh bên cạnh nghiêm túc lắng nghe.

Mười ba là độ tuổi đầy rẫy tò mò, cậu rất ít khi được nghe tiểu thuyết, bị vài câu của Giang Bạch Nghiễn khơi gợi hứng thú.

A Ly lắc đầu, chờ đợi đoạn sau.

“Mấy ngày sau, đông đi xuân đến, băng tuyết dần tan chảy. Bấy giờ phụ nhân mới phát hiện...người tuyết không rõ lai lịch trong sân, lại chảy xuống vũng nước đỏ sẫm.”

Gió đông phát qua, buốt giá run người. Vụn tuyết rơi từ ngọn cây xuống, như những tinh thể băng, loạt soạt vang vọng, hơi lạnh lan tràn.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn vẫn ôn hòa như cũ:

“Hóa ra trượng phu của nàng ta đã chết từ lâu, bị đám cướp

giấu xác trong người tuyết, vẫn luôn bầu bạn bên cạnh nàng ta.”

Thi Vân Thanh: “...”

Thi Vân Thanh tê hết cả da đầu, nghiến răng nghiến lợi: Cái tên này, chắc chắn cố ý!!!

A Ly: “...”

Sống lưng hồ ly trắng lạnh toát, rùng mình ba cái liên tiếp: Giang Bạch Nghiễn cái tên điên này!!!

Thi Đại nghe xong, chỉ nhìn chàng như có điều suy nghĩ, mắt hạnh đảo quanh, không biết đang nghĩ đến chuyện gì.

Lẽ nào hoảng hốt quá độ, ngốc luôn rồi?

A Ly đè nén cơn ớn lạnh nơi sống lưng, lặng lẽ liếc nàng với ánh mắt thông cảm.

Rồi chợt sửng sốt.

Rất khó hiểu, cực kỳ hoang mang.

Ai có thể nói cho nó biết, tại sao nghe xong câu chuyện hải hùng như vậy, khủng khiếp ác liệt đến thế...mà Thi Đại lại cười không?

“Giang công tử này.”

Đồng tử đen nhánh chậm rãi xoay chuyển, Thi Đại cong môi, vài phần mong chờ lóe lên trong ánh mắt nàng:

“Đây là chuyện do huynh tự nghĩ ra sao? Còn chuyện khác không? Có thể kể cho ta nghe không?”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Chàng bỗng có dự cảm không lành.

Không, là “điềm cực xấu” mới phải.

Một lúc sau.

Trong thư phòng đốt lửa than, ánh nắng dịu dàng, ấm áp.

Thi Đại chuẩn bị hết một loạt bút mực giấy nghiên, hài lòng vỗ tay, ý chí chiến đấu sôi sục.

“Sau vụ án người điều khiển con rối, những câu chuyện linh dị nhất định sẽ trở nên phổ biến khắp thành Trường An, kiếm được bọn tiền. Đây chính là cơ hội của chúng ta.”

Thi Đại siết chặt nắm tay:

“Chuyện của Giang công tử ly kỳ khó đoán, nhất định sẽ mở được con đường máu, nổi tiếng khắp Trường An.”

A Ly: “...”

Nó chẳng hiểu gì hết, nó đang bị sốc nặng.

Đúng vậy, Thi Đại nghe xong câu chuyện người tuyết giấu xác kia, chẳng những không sợ, lại còn tán thưởng năng lực sáng tác của Giang Bạch Nghiễn.

Sau đó năn nỉ chàng kể thêm vài câu chuyện quỷ dị tàn khốc, quyết định phát triển thành tiểu thuyết.

Suýt nữa quên mất, trước đây Thi Đại là sinh viên dự bị của học viện cảnh sát, từng đọc rất nhiều tiểu thuyết và sách khoa học về trinh sát hình sự, sao có thể bị mấy câu chuyện kia dọa dẫm cho được.

Bản tính Giang Bạch Nghiễn u ám, thuở nhỏ đã quen với những chuyện bẩn thỉu, càng là cách chết ly kỳ, càng là những tình tiết tàn nhẫn, chàng lại càng dễ dàng hạ bút thành văn.

Đây gọi là gì, đối tác chuyên nghiệp đó nha!

Khi chàng đề cập đến đủ loại tà thuật máu tanh tàn khốc.

Đôi mắt Thi Đại lấp lánh:

“Giang công tử kiến thức rộng rãi!”

Khi chàng nói “Lệ quý vẫn luôn ẩn nấp sau lưng, thế nên dù chủ nhân có lật tung rương tử, từ đầu đến cuối cũng không phát hiện được tung tích của nó”.

Thi Đại nhanh nhẹn vỗ tay:

“Ôi chao, ý tưởng tuyệt vời!”

Kể xong vài câu chuyện, A Ly và Thi Vân Thanh đều hoảng hồn đến độ mặt mũi trắng bệch, sắc mặt phức tạp.

Chỉ duy nhất Thi Đại nhiệt tình cổ vũ:

“Giang công tử, nhân tài. Lượng tiêu thụ tiểu thuyết của chúng ta phải nhờ vào huynh hết, hãy để chúng ta kiếm thật nhiều tiền trong năm mới này.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Chàng không đến mức ngạc nhiên, chỉ hoang mang đôi chút.

Đúng hơn là thật sự vô cùng hoang mang.

Từ trước đến giờ Giang Bạch Nghiễn không để lộ vui giận, Thi Vân Thanh hiếm khi thấy chàng chịu thiệt, trong lòng sáng khoái, ước gì có thể múa đao trợ hứng ngay tại chỗ.

Yên lặng một lúc, cậu mím môi đè nén ý cười, học theo Thi Đại, quái gở nói:

“Ừ thì, chuyện hay lắm nha, đại – tài.”

Vừa nói xong, bỗng thấy có điều gì đó bất thường.

Từ từ đã.

Tại sao tỷ tỷ của cậu lại nhìn cậu với vẻ ân ý sâu xa như vậy?

Đột nhiên cậu cũng có dự cảm không lành.

“Vai Giang công tử đang bị thương, không tiện cầm bút.”

Thi Đại nhìn cậu, khoe môi khẽ cong, híp mắt lại:

“Nếu Vân Thanh thích mấy câu chuyện này như vậy, hay là đệ sao chép nhé. Vừa khéo...luyện chữ của đệ luôn một thể.”

Tất cả đều có kết cục tốt đẹp, sự an bài tuyệt nhất.

Thi Vân Thanh: “?”

Thi Vân Thanh: “???”

Thi Vân Thanh không hiểu, cũng không biết, tại sao chỉ sau nửa nén nhang, trong thư phòng lại có tình cảnh thế này...

Giang Bạch Nghiễn mặt mày vô cảm, không nghe ra bất cứ cảm xúc nào trong giọng nói của chàng, đã kể câu chuyện đầu tiên được một nửa:

“Lệ quỷ gào thét, ngươi và ta là bào thai cùng một mẹ, vốn chung gốc rễ, sao nữ tương tàn? Ngươi hại ta như vậy, chắc chắn phải đền mạng.”

Mà cậu cũng mặt mày vô cảm, yếu ớt nhìn thoáng qua Thi Đại bên cửa sổ, dùng nét chữ nguệch ngoạc, cố hết sức nghiêm túc quẹt từng chữ:

“Vốn cùng gốc rễ, sao nữ tương tàn”.

A Ly chứng kiến hết thấy: “...”

Con người Giang Bạch Nghiễn lòng dạ rắn rết, hung ác nham

hiếm, trong đầu toàn là suy nghĩ âm u sát phạt, trông như đóa
hoa rục rỡ, thực ra bên trong đã thối nát từ lâu.

Nhưng giờ phút này, sự thật đó chẳng còn quan trọng nữa.

Bởi vì Thi Đại... hình như thật sự hơi bị ghê đây!

Chương 17: C17: Chương 17

Chưa đến hai canh giờ Giang Bạch Nghiễn đã kể xong ba câu chuyện.

Mỗi một câu chuyện đầy rẫy yếu tố linh dị quái lạ, truy sát hung hiểm và những bước ngoặt khó lường.

“Nhịp nhàng ăn khớp, liên kết chặt chẽ, lý luận rõ ràng.”

Thi Đại vô cùng vừa ý, rót cho chàng ly trà nóng:

“Không hổ là huynh, đặc sắc lắm luôn!”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt không nói gì, cau mày khó phát giác.

Chàng trưởng thành trong địa ngục đắp bằng máu thịt, mọi suy nghĩ đều khác với người thường, ý nghĩ dưới đáy lòng như vũng bùn, ngay cả bản thân chàng cũng thấy nực cười.

Rốt cuộc Thi Đại nghĩ gì vậy?

“Hôm nay chữ của Vân Thanh cũng có tiến bộ này.”

Xem xét cẩn thận nội dung Thi Vân Thanh chép lại một lượt, nụ cười Thi Đại tươi tắn hơn, nắm tay phải nhỏ gầy của đứa nhỏ, xoa cổ tay giúp cậu:

“Viết mệt rồi phải không? Tỷ xoa cho đệ nhé.”

Lần này Thi Vân Thanh không tránh, lặng lẽ trừng Giang Bạch Nghiễn, nghiến răng hàm.

Cậu không thích viết chữ đọc sách, mỗi lần luyện chữ đều cực kỳ qua loa, chữ như quỷ vẽ bùa.

Nhưng hôm nay thì khác.

Thi Đại cố ý nhấn mạnh, đây là bước đầu để tiểu thuyết của họ nổi tiếng khắp Trường An.

Nếu cậu làm loạn, viết mấy câu chữ khiến người ta đọc không hiểu, chẳng những phụ lòng câu chuyện của Giang Bạch Nghiễn, còn bóp chết kế hoạch kiếm tiền của họ từ trong trứng nước.

Thế nên, cậu phải nắn nót từng bút, nét phẩy nét móc, nghiêm túc đến mười hai phần.

Thi Vân Thanh:...Được lắm.

Rồi lại trợn mắt nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Thi Vân Thanh cảm giận nghĩ, tuy viết chữ rất mệt rất phiền, nhưng Thi Đại chỉ chọt nảy ra ý tưởng, có ý tốt muốn cậu luyện chữ, mới bảo cậu sao chép tiểu thuyết.

Nàng không có ý xấu, tất nhiên không sai, lỗi là do cái tên quấy rầy họ đập người tuyết, còn kể mấy câu chuyện kinh dị dọa người này.

Cổ tay được Thi Đại xoa bóp, cảm giác nhức mỏi như có như không dần dần biến mất, thay vào đó là sự thoải mái khiến người ta say mê.

Thi Vân Thanh mặc cho nàng xoa, bất tri bất giác lệ khí giữa hai hàng mày đã tan biến.

Bỏ đi, hôm nay xem như làm việc thiện, miễn cưỡng giúp nàng vậy.

“Con sót tiểu thuyết kinh dị sẽ đến vào năm mới.”

Thi Đại tràn ngập mong đợi:

“Chờ câu chuyện của Giang công tử được hoàn thiện trau chuốt, đóng thành sách, chắc chắn sẽ bán rất chạy.”

Dùng cách hôm nay, vừa có thể phát huy hoàn hảo tài năng sáng tạo của Giang Bạch Nghiễn, lại có thể đốc thúc đệ đệ nàng nghiêm túc luyện chữ, ai thấy mà chẳng phải thốt lên câu một mũi tên trúng hai con chim.

A Ly: “...”

Có lẽ, cái này gọi là kéo hai người họ cùng chìm xuống.

Ba ngày tiếp theo trôi qua yên bình, mãi đến sáng ngày thứ tư, khi Thi Đại dụi đôi mắt ngái ngủ vào phòng ăn, trông thấy bóng người mặc áo xanh bên cạnh Mạnh Kha.

Thoáng chốc cơn buồn ngủ tan biến hơn phân nửa, Thi Đại mỉm cười rạng rỡ:

“Cha!”

Trước mặt là Thi Kính Thừa vừa bắt yêu từ cực bắc trở về.

Đây là nam nhân trung niên tuần tú nho nhã, mày mắt dịu dàng, phong thái hiên ngang, vì khoác áo xanh, sống lưng thẳng tắp mà cao lớn tựa cành trúc dẻo dai.

Thi Kính Thừa nổi tiếng tốt tính, phần lớn thời gian đều nở nụ cười, không giống đạo khách, ngược lại trông như thư sinh đọc đủ loại thơ từ hơn.

Chỉ có đôi mắt kia, người bên cạnh chỉ cần tập trung nhìn một thoáng, sẽ có thể phát hiện sự sắc bén như chim ưng.

Không lộ sát ý, che giấu sắc bén.

“Đại Đại.”

Thi Kính Thừa cười nói:

“Mau đến cho cha xem, mấy ngày làm việc cho Trấn Ách Ti, có ốm đi không?”

Thi Đại chạy đến trước mặt ông:

“Cha đến cực bắc mới mệt hơn đây. Thực lực đại yêu cực bắc thế nào ạ? Cha có bị thương không?”

Mấy ngày nàng vừa xuyên vào, Thi Kính Thừa vẫn chưa xuất phát đến cực bắc. Thi Đại thường ở cạnh ông, cảm thấy đây là một người phụ thân hiền hòa khoan dung, vô cùng yêu thương con cái.

Lúc này nhớ lại toàn bộ ký ức của nguyên chủ, nàng càng thêm thân thiết với Thi Kính Thừa.

“Cha con vẫn khỏe lắm, không bị thương.”

Thi Kính Thừa mỉm cười, giơ tay phải lên như làm ảo thuật, xòe lòng bàn tay hiện ra một viên bạch ngọc trắng nõn trong suốt.

“Đây là ngọc thiên sơn bị đông cứng suốt mấy trăm năm ở đỉnh núi cực bắc.”

Thi Kính Thừa đưa bạch ngọc cho nàng:

“Cầm vào hơi lạnh, con cẩn thận chút.”

Thi Đại cảm ơn rồi nhận lấy, đầu ngón tay chạm vào bề mặt bạch ngọc, quả nhiên hơi lạnh nhanh chóng lan tràn.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện trên bạch ngọc có khí lạnh trắng nhạt bốc lên quanh quẩn, do đã thấm nhuần sự giá lạnh nhiều năm ở cực bắc.

Thi Kính Thừa là chỉ huy sứ Trấn Ách Ti, thường đi nhiều nơi thu phục đại yêu, mỗi khi đến chỗ nào đấy, ông hay mang về

cho người nhà những món quà bản địa đặc sắc.

Đến giờ, trong phòng ngủ của Thi Đại đã bày đầy những viên đá từ miệng núi lửa, tranh núi xuân ở Giang Nam, vài món lật vặt ở phố biển Nam Hải Doanh Châu, thậm chí còn có cả mấy chiếc lông đuôi của yêu phượng hoàng ngàn năm.

Ừ thì, nàng có ảo giác, ngoài việc trừ yêu, thực ra cha nàng rất thích du lịch khắp cửu châu tứ hải bằng chi phí chung.

“Được rồi được rồi.”

Mạnh Kha mỉm cười thúc giục:

“Dùng bữa sáng thôi, sắp ngội mắt rồi.”

Thi Đại là người đến phòng ăn muộn nhất, lúc này những người khác đã ngồi vào chỗ, chắc chắn cũng nhận được quà của Thi Kính Thừa.

“Ta nghe nói Đại Đại, Lưu Sương và Bạch Nghiễn chung một đội.”

Thi Kính Thừa nói:

“Kinh nghiệm của Đại Đại còn ít, có gây phiền phức cho các con không?”

Thi Đại vui vẻ thưởng thức đồ ăn, cho một miếng bánh kẹp mận dứa vào miệng, nghe vậy hàng mi dài khẽ run, ngược đôi mắt hạnh trong veo lên.

Chết mất thôi...là cảm giác thầy chủ nhiệm bỗng dưng muốn kiểm tra!

Thậm Lưu Sương thấy đáng vẻ nàng như vậy, lặng lẽ cong môi:

“Sao lại gây phiền phức được ạ? Phù thuật của Đại Đại tiến

bộ, muội ấy có tác dụng rất lớn trong vụ án người điều khiển con rối.”

Có tiền bộ, tác dụng rất lớn.

A Ly cuộn người trong lòng Thi Đại, không hề ngạc nhiên khi Thẩm Lưu Sương nói mấy lời kia, vị này là người mê muội điển hình không có nguyên tắc gì.

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên:

“Vâng.”

Chàng được Thi Kính Thừa giữ lại Thi phủ với danh nghĩa đệ tử, xét đến cùng cũng không phải người của Thi phủ.

Một thân một mình đã lâu, Giang Bạch Nghiễn không quen những trường hợp náo nhiệt ồn ào như vậy, tiếng cười của người khác chỉ khiến chàng thấy vô vị khó hiểu, trong lòng phiền chán, muốn chém giết thứ gì đó.

Trước đây khi cả nhà này cười nói chuyện trò, chàng thường yên tĩnh ngồi bên bàn, cong môi cười nhẹ.

Giang Bạch Nghiễn đã tập mãi thành quen với vẻ ngụy trang như thế.

Hờ hững nhìn thoáng qua Thi Đại, rất nhanh Giang Bạch Nghiễn đã rời mắt:

“Thi tiểu thư rất có năng khiếu.”

Chàng nói câu này rất tùy ý, chẳng qua chỉ thuận miệng nhắc đến, hiển nhiên chẳng được mấy phần thật lòng.

A Ly còn đang suy nghĩ rốt cuộc câu nói kia được mấy phần thật mấy phần giả, đã nghe Thi Đại hân hoan cười bảo:

“Đa tạ Lưu Sương tỷ tỷ, đa tạ Giang công tử. Hai người mạnh hơn muội nhiều.”

Rồi vui vẻ ăn ba cái bánh ngọc đoàn liên tiếp.

A Ly: "...”

Rất tốt, nàng hoàn toàn không định phân tích thật giả, cứ nhận vơ hết.

Thật sự chẳng hao tổn chút gì.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt không lên tiếng, như đang cười nhạo sự ngây thơ của nàng, khóe môi hơi co giật.

“Đúng rồi.”

Thi Kính Thừa nói:

“Về chuyện huyết cổ...ta không tìm được manh mối giải cổ ở cực bắc, hôm khác sẽ hỏi tăng lữ đất Tạng, xem họ có cách phá giải hay không.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên đáp:

“Đa tạ sư phụ.”

Động tác Thi Đại khựng lại, nuốt miếng bánh ngọc đoàn thứ tư.

Chuyện huyết cổ, nói ra cũng hơi phức tạp.

Lúc đầu Giang Bạch Nghiễn được Thi Kính Thừa nhận làm đệ tử, dẫn về Thi phủ, khiến nguyên chủ cực kỳ bất mãn.

Thực ra Thi Đại có thể hiểu được tâm trạng của nguyên chủ.

Giang Bạch Nghiễn lai lịch bất minh, lại sống cạnh tà tu giết người như ngóe nhiều năm, đôi tay nhuốm đầy máu, không được coi là sạch sẽ.

Nếu Giang Bạch Nghiễn là kẻ ác ôn lòng mang ý xấu, giữ

chàng bên cạnh sẽ dẫn đến tai họa.

Nhưng mặt khác, Giang Bạch Nghiễn cần sự trợ giúp của Thi Kính Thừa để tra rõ chân tướng diệt môn Giang gia năm đó.

Mâu thuẫn giữa hai người rất khó hòa giải, thế nên một ngày nọ, Giang Bạch Nghiễn chủ động tìm nguyên chủ, nhắc đến huyết cổ.

Nói đến cùng, nguyên chủ chỉ là một tiểu cô nương bình thường, dù trong lòng nghi ngờ, vẫn có thiện ý.

Tuy cảnh giác muôn phần với Giang Bạch Nghiễn, nhưng...

Nếu chàng thật sự là người tốt thì sao? Nếu...chàng thật sự chỉ muốn điều tra chân tướng vụ thảm sát cả nhà thì sao?

Nàng dùng trăm phương ngàn kế thuyết phục cha nương đuổi chàng đi, chẳng phải trở thành tội nhân, gây chuyện tội ác tày trời rồi ư.

Trong lòng nghi ngờ không yên, cuối cùng nguyên chủ đồng ý trói buộc huyết cổ.

Đây là kế sách vẹn toàn, vừa đảm bảo Giang Bạch Nghiễn không làm chuyện xấu hại nàng, lại có thể để chàng đi theo Thi Kính Thừa, mượn sức Trần Ách Ti điều tra chân tướng.

Điều đáng nhắc đến là hai người tự ý ký kết huyết cổ, không nói với Thi Kính Thừa và Mạnh Kha.

Nguyên chủ biết với tính tình của cha nương mình, chắc chắn sẽ không đồng ý chuyện đó, bèn dứt khoát tiền trạm hậu tẩu.

Tất nhiên hôm sau đã bị dạy dỗ đằng hoàng một trận.

Thi Kính Thừa và Mạnh Kha đều là người thẳng thắn vô tư, trước nay luôn khinh thường dùng những tà thuật gần như là gông xiềng với tiểu bối.

Ngặt nổi ván đã đóng thuyền, không còn cách nào khác, đành cố hết sức tìm thuốc giải huyết cổ.

Nghĩ đến đây, Thi Đại lẳng lẳng uống hớp trà nóng.

Thuật pháp tà tu rườm ra hay thay đổi, không có hệ thống truyền lại cho đời sau, gần như chẳng ai hay biết phải giải huyết cổ như thế nào.

Nhưng mà...cũng phải có cách thôi nhỉ?

Nếu cả đời nàng phải trói chặt với Giang Bạch Nghiễn, cách nửa tháng phải đút máu cho chàng một lần, thế thì cũng kỳ quá.

“Sắp đến giao thừa rồi.”

Mạnh Kha vẫn nhướng mày vui vẻ, nói một câu cắt ngang dòng suy nghĩ hỗn loạn của Thi Đại:

“Vân Thanh và Bạch Nghiễn vẫn chưa thấy Trường An độ xuân sang phải không? Mấy ngày nay khá nhộn nhịp, hay là để Thi Đại và Lưu Sương dẫn các con đi dạo nhé?”

Sắp đến tết, chợ phía đông thành Trường An rất náo nhiệt.

Tuyết phủ đầy tường trắng ngói xanh, làn gió thổi tung đèn màu lụa đỏ. Dòng người qua lại như thoi đưa, xe ngựa nối liền không ngắt, trong làn sương lạnh lẽo, có thể nghe thấy tiếng nói cười vui đùa khắp chốn, truyền đến ngàn vạn gia đình.

Giữa trưa mặt trời lên cao, ánh nắng ấm áp, bầu trời không một gợn mây. Thi Đại mặc áo khoác màu xanh nhạt, vừa lên tiếng đã mang theo làn sương mờ:

“Đông người quá.”. Đam Mỹ Trọng Sinh

Ấn tượng của nàng về Trường An cuối năm đều đến từ ký ức của nguyên chủ.

Nhưng những gì đến từ trang giấy vẫn cảm thấy mơ hồ, hôm nay tận mắt chứng kiến, nàng mới cảm nhận rõ rệt sự kích thích thị giác đến từ thời đại thịnh thế.

Đây chỉ là đoạn mở đầu của lễ tết, chờ đến giao thừa mới là đèn đuốc sáng tỏ, đèn hoa rực rỡ.

Tiểu thương tôi tớ qua lại trên đường, Thi Đại vô thức vươn tay phải, nắm ống tay áo của Thi Vân Thanh.

Không thể dễ dè dè của nàng đi lạc được.

Động tác này xuất hiện không hề báo trước, Thi Vân Thanh không kịp phản ứng, bỗng ngây ngẩn.

Cánh tay muốn rút về theo phản xạ có điều kiện, lại bị cậu gắng gượng ngăn lại, yên lặng thoáng chốc, Thi Vân Thanh mất tự nhiên quay đầu đi.

Tò mò sinh sôi trong lòng, đứa nhỏ vờ như không thèm để ý, ánh mắt lại chuyển động không ngớt, cuối cùng dừng lại ở một góc.

Đang làm gì nhỉ?

Nhận ra động tác của cậu, Thi Đại thuận thế nhìn qua.

Đó là một sạp hàng bán đồ chơi làm bằng đường, ông lão với mái tóc trắng xóa ngồi ngay ngắn phía trước, động tác trong tay thành thạo mượt mà, chỉ vài nét như nước chảy mây trôi đã có ngay một chú thỏ bằng đường.

Chất đường ngọt ngào trong vắt, phản chiếu dưới ánh nắng, tràn ra màu vàng nâu đặc sệt tựa hồ phách, quá đẹp.

Thi Đại: Tốt lắm, nàng cũng thêm mắt rồi.

Giật nhẹ tay áo Thi Vân Thanh, giọng nói Thi Đại đè nén ý cười:

“Muốn ăn không?”

Bị nói trúng tâm tư ngay trước mặt, mắt thường cũng có thể trông thấy sống lưng Thi Vân Thanh căng cứng.

Sao nàng biết cậu muốn...không đúng, cậu có muốn ăn đâu. Đó là thứ chỉ trẻ con mới thích.

Che giấu tất cả những cảm xúc bối rối dưới đáy mắt, Thi Vân Thanh lắc đầu:

“Không muốn.”

“Vậy sao?”

Lặng yên một lúc, Thi Đại mỉm cười mở lời:

“Nhưng tỷ rất muốn ăn, dù sao đệ cũng rảnh rồi không có gì làm, ăn với tỷ một cái nhé?”

Nàng nói được làm được, năng lực hành động cực mạnh, không lâu sau, mua cho bốn người đồ chơi làm bằng đường với hình dạng khác nhau:

“Đây, mọi người chọn trước đi.”

Nàng không muốn Thi Vân Thanh xấu hổ, nên mua cho mỗi người một phần.

Thảm Lưu Sương vừa nhìn đã hiểu suy nghĩ của nàng, mỉm cười nhận kẹo đường có hình chim ưng:

“Đa tạ.”

Giang Bạch Nghiễn cũng cảm ơn, tiện tay lấy một con hồ ly.

Còn lại thỏ và sói.

Thi Vân Thanh: “...”

Như bị chọc trúng tâm sự bí mật, vành tai ửng đỏ. Thi Vân Thanh nhận sói con, hai tay cầm xiên tre, cúi đầu cẩn thận liếm m*t.

Không giống sói, giống mèo hơn.

Khóe môi Thi Đại lại nở nụ cười bà dì:

“Thế nào?”

Bị nàng cười đến độ xấu hổ, Thi Vân Thanh vội vàng trừng nàng, siết chặt xiên tre trong tay, ăn một miếng lớn:

“Cũng được.”

Hì hì.

Giơ tay lau vụn đường dính bên khóe miệng giúp cậu, Thi Đại vui vẻ mỉm cười:

“Lát nữa mua thêm bánh hoa quế, hoa lê, kẹo đậu phộng cho đệ nếm thử, ngon lắm đó.”

Sự thân mật và dịu dàng như vậy, khiến người ta chẳng thể quen nổi.

Vành tai càng nóng hơn, lòng Thi Vân Thanh bỗng hoảng loạn, dứt khoát rũ mắt, không nhìn nàng nữa:

“Ừm.”

Tiếp tục dạo sâu hơn trên con phố dài, mua thêm rất nhiều bánh ngọt đa dạng. Sau khi xếp hàng dài mua được bánh hoa mai ở Vị Phương Trai, ánh mắt Thi Đại liếc sang bên cạnh, lướt qua Giang Bạch Nghiễn.

Dường như chàng không hứng thú với đồ chơi làm bằng đường, sờ dĩ nhận con hồ ly kia, chẳng qua cũng chỉ tiện tay mà thôi.

Đến tận lúc này, Thi Vân Thanh đã ăn hết kẹo đường mà Giang Bạch Nghiễn còn chưa đụng miếng nào.

“Giang công tử.”

Thi Đại tò mò:

“Huynh không thích ăn kẹo sao?”

Thi Vân Thanh cảnh giác ngẩng đầu.

Nàng hỏi Giang Bạch Nghiễn làm gì?! Giang Bạch Nghiễn đâu phải trẻ con.

Chẳng ngờ nàng bỗng dừng gọi chuyện, Giang Bạch Nghiễn cười:

“Ít lắm.”

Câu này là thật, chàng gần như không có d*c vọng với chuyện ăn uống.

Thuở nhỏ bị tà tu giam cầm, phần lớn chỉ dùng canh thừa thịt nguội, dần dà với Giang Bạch Nghiễn mà nói, đồ ăn chỉ cần no bụng là được.

Những món điểm tâm bánh trái làm người ta hoa mắt, ngược lại khiến lòng chàng chán ngấy.

Ít khi, chứ không phải không ăn.

Thi Đại cong môi cười, mở gói giấy dầu trong tay ra, thoải mái đưa đến trước mặt chàng:

“Mua cho huynh này.”

Bốn chữ nằm ngoài dự đoán của chàng, ánh mắt Giang Bạch Nghiễn khẽ động, lẳng lặng nhìn nàng.

“Giang công tử quên rồi ư? Ở biệt trang núi Minh Nguyệt hôm đó, ta từng nói sẽ dẫn huynh đi ăn bánh ngọt khắp Trường An.”

Thi Đại nhét gói giấy dầu cho chàng:

“Ta vẫn nhớ mà.”

Trong gói giấy dầu là bánh hoa mai mới mua ban nãy, vừa ra lò không lâu, hơi nóng nghi ngút, khói trắng lượn lờ tản ra, làm mờ mắt nàng.

Vị Phương Trai làm ăn phát đạt, trước cửa xếp một hàng dài. Thi Đại hào hứng chờ đợi rất lâu mới mua được túi điểm tâm này, Giang Bạch Nghiễn chỉ nghĩ là nàng thích, không ngờ lại tặng cho chàng.

“Ngon...lắm luôn đó.”

Thi Đại nói:

“Bánh hoa mai này nổi tiếng nhất Trường An, ăn vào cả khoang miệng thơm ngát, khiến mọi người lưu luyến, mấy đứa nhỏ khắp Trường An phải thèm phát khóc.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Đôi mắt của nàng trắng đen rõ ràng, lúc chăm chú nhìn ai đó, sẽ như tia lửa nóng bỏng, lạnh lẽo đốt cháy đáy mắt chàng.

Rõ ràng đang vào đông, lại sinh ra cảm giác bỏng rát thoáng qua.

Bánh hoa mai thơm ngát, ngọt thanh dịu nhẹ, hòa cùng túi thơm treo nơi thắt lưng nàng lại càng nồng đượm.

Điều này khiến Giang Bạch Nghiễn chẳng thể phân biệt nổi, hương mai thoang thoảng vờn quanh chóp mũi, rồi cuộc đến từ chốn nào.

Chàng chợt vô có nghĩ, trên đời này sao lại có cô nương như nàng?

Không nhìn thẳng vào đôi mắt hạnh của Thi Đại nữa, Giang Bạch Nghiễn tước vũ khí đầu hàng vươn tay phải ra, nhón một miếng bánh hoa mai:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Cho nên Thi Đại mỉm cười vừa lòng thỏa ý, lộ ra chiếc răng nanh trắng sáng, không hề rời mắt, chờ chàng ăn nó.

Giang Bạch Nghiễn hé miệng, cắn một miếng nhỏ.

Trước lúc này, Thi Đại rất khó liên tưởng chàng với những món bánh trái ngọt ngào lại với nhau.

Hầu hết thời gian Giang Bạch Nghiễn đều yên lặng xa cách, tựa gió mát núi xa, tranh thủy mặc của danh gia, khi rút kiếm lại là một kẻ giết người lạnh lùng và sắc bén.

Hoặc là quá lạnh, hoặc là quá tàn nhẫn, xa rời khói lửa nhân gian.

Chỉ có khoảnh khắc này là khác.

Thiếu niên rũ mắt, ngậm miếng bánh hoa mai vào miệng, ánh sáng dễ chịu đọng lại giữa hàng mày chàng, điểm thêm vài gam màu ấm dịu dàng. Khi Giang Bạch Nghiễn bắt đầu nhắm nháp, gò má hơi phồng lên, biên độ rất nhỏ, quai hàm như nét vẽ tỉ mỉ trong tranh.

Hắn đây là lần đầu chàng ăn bánh hoa mai, mi dài khẽ run.

Thi Đại tươi cười đắc ý:

“Ngon mà phải không?”

Khẩu vị của nàng, trước nay chưa từng sai.

“Ừm.”

Tầm mắt lơ đãng lướt qua túi thơm mai đỏ nơi thắt lưng nàng, hương hoa thơm ngát lại lặng lẽ lan ra giữa kẽ răng, Giang Bạch Nghiễn nhếch môi rất nhẹ:

“Đa tạ.”

Nhớ ra rồi.

Mấy ngày trước huyết cổ phát tác, khi chàng uống máu của Thi Đại, loáng thoáng ngửi được, chính là hương mai này.

So với bánh ngọt, chàng càng mê mẩn hương vị máu tươi hơn.

“Trong thành Trường An, vẫn còn rất nhiều món ngon những trò thú vị.”

Lại chia chút điểm tâm cho Thi Vân Thanh và Thẩm Lưu Sương, Thi Đại giới thiệu với họ chẳng ngại phiền phức:

“Như bánh hồ, bánh tất la, rượu hoa quế này...ôi, bên đó có súp ớt cay kia.”

Súp ớt cay là món ăn vặt nổi tiếng của thành Trường An, mùi ớt cay nồng, vị súp thơm ngon, vừa khéo có thể trung hòa vị ngọt ngấy của bánh kẹo.

Cửa tiệm làm ăn rất tốt, vừa chờ trước cửa, Thi Đại vừa giới thiệu:

“Đây là cửa tiệm súp ớt cay ngon nhất, có thể tự do lựa chọn độ cay. Nếu bình thường mọi người không thể ăn cay, cứ chọn độ cay nhỏ nhất nhé.”

Thi Vân Thanh quan sát xung quanh, thấy từng chén súp được bung lên bàn gỗ, nước súp bốc hơi nóng nghi ngút, cậu nuốt nước bọt.

Thị phủ từng nấu súp ớt cay vài lần, mùi vị rất ngon, cậu mãi không quên được.

Chỉ là hơi cay một chút, cậu không thể ăn được vị quá nồng... cay vừa hay cay ít nhỉ? Nên thêm món gì vào sẽ ngon hơn?

Nghĩ mãi có chút buồn bực, cậu không biết gọi món, lại không muốn người ta nhận ra mình đốt đặc cán mai.

Cậu đã mười ba tuổi rồi.

Lẳng lẳng chờ bên cạnh, Thi Vân Thanh len lén nghe khách gọi món.

Xếp hàng trước mặt họ là một cặp phụ tử.

Người trẻ tuổi lắm lắm một lúc lâu, chỉ vào phụ thân bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi tiểu nhị:

“Hơi cay ông lão ăn được không?”

“Tất nhiên.”

Tiểu nhị cười bảo:

“Như vậy là ngon nhất, không hại sức khỏe.”

Người trẻ tuổi:

“Vậy cho ta hai phần.”

Thế nên Thi Vân Thanh đã hiểu.

Tiểu nhị hỏi xong bàn đó, quay đầu sang bên này, thấy ánh mắt cậu nóng rực, nhiệt tình hỏi:

“Vị công tử này, cậu muốn ăn gì?”

Thi Vân Thanh nhếch môi, lưu loát nói:

“Cho một phần hơi cay ông lão.”

Thi Đại giật thót: “!”

Tay phải tiểu nhị run lên: “!!”

Ông lão xa lạ đang ăn súp bên cạnh rùng mình: “!!!”

Món đó sao làm được chứ!

Ra khỏi tiệm súp ớt cay, Thi Đại vẫn không ngừng cười được, bờ vai run rẩy, vui vẻ không thôi.

Suýt nữa đã quên, lượng từ của đệ đệ nàng ít đến đáng thương, nhất thời không thể hiểu “hơi cay ông lão” có ý gì.

Thi Vân Thanh bị nàng cười mà mặt đỏ tai hồng, ngay cả dái tai cũng như bị đốt cháy, phồng má chẳng nói tiếng nào, thỉnh thoảng lại giậm chân.

Cậu ghét con người!

Trùng hợp ven đường có một tiệm sách, với quyết tâm dạy bổ túc văn hóa cho sói con nhà mình, Thi Đại kéo tay áo Thi Vân Thanh vào trong.

Trong tiệm, loại sách bán chạy nhất được bày cạnh cửa không phải tứ thư ngũ kinh, mà là những quyển tiểu thuyết khiến người ta hoa mắt.

Nàng đã đoán đúng, từ sau vụ án người điều khiển con rối, văn phong linh dị trong thành Trường An trở nên phổ biến, chỉ vài ngày ngắn ngủi, trong tiệm sách toàn là tiểu thuyết thể loại này.

“Tiểu thuyết của mọi người...”

Đầu ngón tay khẽ vuốt một quyển sách, Thẩm Lưu Sương tò mò hỏi:

“Tiền triển thế nào rồi?”

Thi Đại cười:

“Giang công tử là tác giả, muội trau chuốt lại, đã hoàn thành hơn phân nửa, chỉ còn thiếu phần kết và tên sách nữa thôi.”

Thẩm Lưu Sương nhướn mày:

“Tên sách à?”

Trong một quyển sách, tựa đề là thứ cực kỳ quan trọng, quyết định xem có thể thu hút sự chú ý của người ta ngay lập tức hay không.

Nhìn quanh tiệm sách, Thẩm Lưu Sương quan sát tựa đề của mỗi một quyển.

“Ôi chao, vị cô nương này định ra tiểu thuyết ư?”

Ông chủ tiệm sách cách đó không xa, nghe vậy cười bảo:

“Không giấu gì cô, ở chỗ ta những quyển bán được nhiều nhất, có mảnh lời nhất chính là Chuyện ma cửa sổ đỏ, Đêm mưa kinh mộng, Độc khiếp... Cô xem, chỉ dựa vào tên sách thôi cũng đủ để thu hút người ta. Cô nương đã nghĩ được tên chưa? Ta có thể giúp cô tham khảo.”

Đây là những quyển tiểu thuyết nổi nhất mấy ngày nay, nói một cách công bằng, ông ta thấy chẳng còn tựa đề nào hấp dẫn người khác hơn chúng.

“Ma”, “Mộng”, “Khiếp”, có những chữ này mới khiến mọi người chú ý.

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ:

“Quả thật chúng tôi có vài phương án dự phòng, làm phiền ông chủ rồi.”

Ông chủ tiệm sách mỉm cười gật đầu.

Bỗng nghe nàng nói:

“Kính! Thế mà nữ tử lại phát hiện thứ này trong tuyệt! Đọc xong sợ ngu người!”

Ông chủ tiệm sách: “?”

Từ từ, đây, gì thế này? Nữ tử kia rốt cuộc phát hiện cái gì?!

Thi Đại: “Hoàn toàn lật đổ tượng tượng của ngươi! Trong người tuyệt lại che giấu chân tướng như vậy!”

Ông chủ tiệm sách: “?”

Chân tướng gì kia? Sao lại lật đổ tượng tượng? Ngươi nói ra đi chứ!!!

Thi Đại: “Hiện tượng linh dị nghe rợn cả người, sau khi biết chân tướng, cả thành Trường An nổ tung!”

Ông chủ tiệm sách: “...”

Ông chủ tiệm sách nhắm mắt, hít sâu một hơi:

“Sách của cô nương, khi nào bán ra?”

Cả thành Trường An có nổ hay không thì ông ta không biết, nếu không nhanh chóng đọc nó, ông ta sẽ nổ tung mất.

Vốn tưởng gần đây tiểu thuyết dậy sóng, không còn tựa sách nào nổi bật nữa, chẳng ngờ không thể làm khó được nàng.

Muốn đọc quá, muốn biết lắm rồi.

Người Đại Chiêu chất phác, nào đỡ nổi đảng giật tít bá chiếm trang đầu ở thế kỷ 21.

Thi Đại lặng lẽ chấp tay trong lòng, thành kính cúi lạy các bậc tiền bối đã khám phá ra con đường này.

Nàng không quên chuyện chính, hỏi ông chủ vị trí để sách vỡ lòng, nhìn thoáng qua một lượt.

Thi Vân Thanh rầu rĩ đi bên cạnh nàng, nhìn tựa sách trong tay nàng, không vui nhíu mày.

“Vỡ lòng, quan trọng cả đời.”

“Hành trình vạn dặm, phải bắt đầu từng bước mà.”

Thi Đại xoa mái tóc mềm mượt của cậu:

“Chỉ cần xây dựng nền tảng quan trọng nhất ở bước vỡ lòng, về sau không thành vấn đề nữa.”

Thi Vân Thanh yên lặng không nói gì một lúc, mặt mày vô cảm rút một quyển sách bên cạnh, nhét vào tay nàng.

Thi Đại cúi đầu nhìn...

“Học đường sau vỡ lòng, quan trọng cả đời.”

Thi Đại: “...”

Thi Đại:

“Sau này vào học đường quả thật cũng rất quan trọng. Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, chờ đợi học xong học đường sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều...”

Nàng nói đoạn ngược mắt, ánh mắt khựng lại, mi tâm nháy dựng.

Một loạt sách vỡ được sắp xếp ngay ngắn trên giá gỗ, từng tiêu đề bắt mắt, chữ nào chữ nấy như châu ngọc.

“Sau khi xuất sư chốn học đường, bắt đầu cuộc sống khó

khăn”

“Tìm việc, cả đời gian nan”

“Làm sao đặt chân chốn quan trường? Nhớ kỹ, những năm nhi
lập, quan trọng nhất đời!”

Quyển cuối cùng.

“Tử vong, sự giải thoát chân chính”

Trong tiệm sách, tĩnh mịch kéo dài.

Giang Bạch Nghiễn mím môi lặng thinh.

Thảm Lưu Sương khẽ ho một tiếng, giả vờ ngắm cảnh xung
quanh.

Mặt mày Thi Vân Thanh trắng bệch, cảm thấy con người sao
mà đáng sợ đến thế.

Thi Đại khổ sở nắm tóc, hàng mày cau chặt.

Ai bảo Đại Chiêu không biết đặt tên sách hả?!

Chương 18: C18: Chương 18

Kế hoạch khuyến học của Thi Đại thất bại nặng nề.

Thực tế chứng minh, không thể xem thường trí tuệ của quần chúng nhân dân ở bất cứ thời đại nào, vậy mà họ lại đặt được những tựa sách nói trúng tim đen như thế.

Thi Vân Thanh đọc không hiểu, nhưng Thi Vân Thanh sức nặng.

Nhờ những quyển sách khuyến khích người ta học tập như vậy, chẳng những không giúp cậu nảy sinh chút hứng thú nào với việc học, tuổi còn nhỏ đã phải nếm trải trước nỗi khổ trong đời.

Thi Đại: “...”

Thi Đại quyết định dẫn cậu nhanh chóng rời đi.

Thành Trường An rộn ràng chuẩn bị suốt mấy ngày, trong tiếng khua chiêng gõ trống pháo nổ âm ỹ, cuối cùng giao thừa đã đến.

Đêm đoàn viên, nhà nhà đèn đuốc sáng rõ, Thi phủ cũng giăng đèn kết hoa, khách quý chật nhà.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, sắc đêm như rót mực, gió lay bóng trúc, vầng trăng dập dờn. Tuyết mới chưa tan đọng lại trên mái hiên, được đèn lồng ng đỏ soi tỏ, vờn quanh lớp phấn hồng như gò má e thẹn của thiếu nữ.

Hiển nhiên giao thừa luôn náo nhiệt, gia đình đoàn tụ vui vẻ, cũng có nghĩa là...

Trận đánh luân phiên của bảy cô tám cậu.

Thi Đại có toàn bộ ký ức của nguyên chủ, có thể nhận ra phần lớn những gương mặt ở đây.

Tuy nguyên chủ không nhận hết được tất cả thân thích, nhưng có Mạnh Kha và Thi Kính Thừa bên cạnh nhắc nhở, từ đầu đến cuối không sai sót gì.

Hôm nay nàng chải búi tóc bách hợp, tóc đen quăn lộn, cài tóc lông vũ trắng như tuyết, khoác áo choàng thêu tơ vàng, thấp thoáng trông thấy váy dài vàng nhạt bên trong.

Thoạt nhìn như một đóa hoa đón xuân đầy sức sống, nghiêng mình trên tuyết.

Tính tình Thi Đại hoạt bát đáng yêu, mỉm cười khẽ nói vài câu, có thể chọc cho trưởng bối vui vẻ cười lớn. Vì nàng trưởng thành ở cô nhi viện, dù đối mặt với mấy đứa nhỏ nhà họ hàng tính cách quái gở đến mấy, khi ở chung vẫn khá hòa hợp.

Hoàn toàn trái ngược với nàng, từ đầu đến cuối Thi Vân Thanh vẫn ngơ ngác ngồi bên cạnh Mạnh Kha

Phiền quá đi mất.

Thi Vân Thanh khẽ tặc lưỡi.

Tính tình cậu bất thường quái gở, với ai cũng không có sắc mặt tốt, trước mặt thân thích bằng hữu lạ lẫm, trở thành hủ nút mặt ử mày chau.

Thính giác tộc sói nhạy bén, tiếng cười nói xung quanh khiến cậu bức bối, có người giọng nói sắc bén hơn một chút, lọt vào tai cậu, như lưỡi dao thô ráp.

Tại sao loài người cứ nhất quyết phải tụ tập ồn ào như vậy? Đặt ra cái “đêm giao thừa” gì đó, hoàn toàn vô nghĩa, lãng phí

thời gian.

Cậu còn muốn suy nghĩ thêm vài từ khác, lại phát hiện đây đã là giới hạn biểu đạt của mình.

Bỏ đi, tóm lại là khó chịu, phiền chết rồi.

Lòng cậu mất kiên nhẫn trăm bề, ngật nổi là tiểu thiếu gia Thi gia, bị nam nữ già trẻ vây quanh, không thể bỏ trốn giữa đường.

Chẳng như Giang Bạch Nghiễn, lấy lý do luyện kiếm, biến mất dạng từ lâu.

Phiền thật luôn.

Thi Đại chào hỏi một lượt trở về, vừa nhìn đã thấy đứa nhỏ không vui.

Nàng hiểu sự náo nhiệt của họ chẳng liên quan gì đến cậu, Thi Vân Thanh chỉ thấy ồn ào.

“Sao vậy?”

Đột ngột bước về trước, Thi Đại khom người, mỉm cười rạng rỡ, dùng giọng nói chỉ đủ hai người nghe:

“Đệ thấy chán hả?”

Lúc nàng đến gần mang theo làn gió, hương thơm thoang thoảng khiến Thi Vân Thanh giật mình.

Thi Vân Thanh ngược mắt, xem như ngầm thừa nhận.

“Mỗi năm chỉ có một đêm này thôi.”

Mạnh Kha cười khẽ, nhét miếng bánh hoa quế vào miệng cậu:

“Nào nào nào, ăn chút điểm tâm, năm mới đến cát tinh bánh chiếu.”

Thi Đại gặt đầu, tiếp lời chẳng chút chần chừ:

“Tung cánh bánh bay.”

Thâm Lưu Sương bên cạnh gặt đầu:

“Tài bánh bát đầu.”

Thi Kính Thừa tươi cười ôn hòa, cũng nhét cho Mạnh Kha miếng điểm tâm:

“Tùng bước bánh lên.”

Bình thường tính ông nho nhã, tấm lòng rộng mở, cũng chỉ khi bên cạnh Mạnh Kha, mới nói mấy câu đùa giỡn đã tập mãi thành quen này.

Thi Vân Thanh: “...”

Với năng lực ngôn ngữ nghèo nàn của cậu, cuộc đối thoại mã hóa bên trên, thực sự đã vượt mức quy định.

“Đồng người như thế, không nhớ hết cũng là chuyện bình thường.”

Mạnh Kha suy nghĩ, quyết định kiểm tra cậu:

“Trước đó không lâu, ta giới thiệu với con vài người thân có quan hệ rất gần gũi, con còn nhớ không? Gồm những ai?”

Tròng mắt Thi Vân Thanh chậm rãi đảo quanh, nhìn theo hướng ngón tay Mạnh Kha chỉ, thấy một nữ nhân trung niên hơi phát tướng.

Tuy lòng cậu mất kiên nhẫn, nhưng thực ra vẫn âm thầm ghi nhớ lời dặn của cha nương, yên lặng một lúc, buồn bực đáp:

“Nhị di mẫu.”

Vốn còn đại di mẫu, nghe nói bà ấy bệnh nặng mất sớm.

Mạnh Kha hài lòng, xoa đầu con trai:

“Mấy người kia thì sao?”

Là hai nam tử trung niên mặc đồ sang trọng.

Thi Vân Thanh:

“Nhị thức, tam thức.”

Đứa nhỏ này nhìn như vào tai trái ra tai phải, không ngờ vẫn nhớ rõ ràng những lời họ nói.

Thi Kính Thừa rất vui, dứt cho cậu miếng bánh ngọt:

“Chính xác.”

Tuy cực kỳ khinh thường phần thưởng này, nhưng dù sao Thi Vân Thanh vẫn còn nhỏ, nuốt bánh ngọt vào bụng, khoe môi nhếch lên một độ cong khó phát giác.

Bỗng nhận ra gì đó, đứa nhỏ hơi ngẩng đầu:

“Đại thức thức của con đâu? Cũng mất sớm à?”

Một đến hai, hai đến ba, nhưng cậu chưa từng nghe nói nhân vật này, chỉ có nhị thức, tam thức.

Thi Kính Thừa: “...”

Thi Kính Thừa chỉ vào mình:

“Có lẽ, ông ấy vẫn còn sống, đang dứt điểm tâm cho con đây này.”

Thi Đại vội vàng giải thích:

“Là cha chúng ta đó.”

Đáng tiếc thời đại này không có mấy kiểu vè thuận miệng như “bố của bố gọi là ông nội”, hay là...nàng viết cho Thi Vân Thanh một bản nhĩ?

Con người, phiền chết mất thôi.

Lại lần nữa bị nhốt vào mê cung ngôn ngữ, Thi Vân Thanh cau mày, chìm vào suy nghĩ.

“Ta và cha các con đi tiếp khách.”

Mạnh Kha nói:

“Lát nữa rảnh con đến thăm Bạch Nghiễn đi. Thằng bé đến Trường An không lâu, chưa quen cuộc sống nơi đây.”

Thi Đại cười, làm tư thế nghe lệnh:

“Tuân lệnh!”

Ngây thơ.

Thi Vân Thanh oán thầm, trong lúc lơ đãng cảm nhận vài ánh mắt như có như không.

Những tầm mắt khiến cả người cậu khó chịu, xen lẫn lời thì thầm.

“Đó là tiểu thiếu gia của Thi phủ à? Nghe nói hồi nhỏ bị bắt cóc, sống cùng sói tận mấy năm.”

“Sói hả? Đáng thương thế...”

“Nói đến cũng chua xót, mấy năm trước đứa nhỏ kia bỗng dưng mất tích, sống không thấy người chết chẳng thấy xác, tất cả mọi người đều nghĩ cậu ấy đã mất mạng, chỉ có phu thê hai người vẫn luôn tìm kiếm.”

“Giờ đây cả nhà đoàn tụ, cũng là chuyện vui.”

“Chỉ là khổ cho đứa nhỏ kia. Ăn lông ở lỗ trong núi sâu, e rằng chẳng được ăn no mặc ấm, ngày nào cũng chém giết cầu sinh, mới có tính cách quái lạ như vậy. Hôm nay ta gặp cậu ấy, bỗng hoảng hốt như thấy một con sói thật sự...”

Lại nữa rồi.

Thi Vân Thanh âm thầm nghiêng răng.

Lúc cậu được đón về Thi phủ, từng chịu đựng quá nhiều ánh mắt khác biệt, cũng nghe qua vài câu hoặc tốt hoặc xấu, hoặc thân thiết hoặc giễu cợt.

Có người sợ yêu đàn trong cơ thể cậu, có người chán ghét tính tình quái gở của cậu, cũng có người đồng tình thương xót cho cậu, làm như cậu đáng thương lắm vậy.

Thi Vân Thanh chán ghét kiểu bố thí đó.

Cậu thà bị người ta cười nhạo nhục nhã, như vậy cậu còn có thể đánh một trận đương nhiên với kẻ đó, dùng nắm đấm đòi lại mặt mũi, mà không như bây giờ...

Điều đó khiến cậu trông thật sự đáng thương.

Đáy mắt dần dần u ám, Thi Vân Thanh siết chặt ống tay áo.

Gần như cùng một lúc, mái đầu bị người nào đó vuốt ve, cậu nghe thấy giọng nói của Thi Đại:

“Không muốn ở đây nữa phải không?”

Thi Vân Thanh gật đầu.

“Vậy thì...”

Thi Đại mỉm cười rất khế, âm cuối hơi nâng cao, như vuốt mèo cào nhẹ bên tai:

“Ta và Lưu Sương tử tử, dẫn đệ đến chỗ tốt nhé.”

Thi phủ tối nay vô cùng ồn ào, tiếng pháo, tiếng nói cười, vài chùm pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, rơi vào tai, tăng thêm phiền chán.

So với nó, viện của Giang Bạch Nghiễn thanh tịnh hơn rất nhiều.

Chàng và Thi phủ không có quan hệ gì, chẳng cần thiết lá mặt lá trái với khách khứa qua lại, dùng xong bữa tối, chàng tùy tiện tìm cơ rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngọn đèn le lói trong phòng, chập chờn phát sáng. Giang Bạch Nghiễn ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng ồn ào kéo dài không ngớt, rửa mặt, lật xem cổ tịch binh pháp trong tay.

Tất nhiên chàng hiểu hàm nghĩa tượng trưng cho đêm giao thừa, cả nhà đoàn tụ, cầu mong năm mới vạn sự thuận lợi.

Nhưng chàng nào có người thân, lấy đâu ra đoàn tụ.

Từ khi Giang gia diệt môn, đã nhiều năm rồi Giang Bạch Nghiễn chưa từng đón giao thừa. Với chàng mà nói tối nay cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua tiếng pháo trúc quá ồn, quấy nhiễu giấc mộng tĩnh lặng của người khác mà thôi.

Đôi lúc, cũng sẽ quấy rầy chàng giết người.

Bóng đêm dày đặc, làn gió phất qua.

Lật mở một tờ giấy tuyên thành, trong tiếng vang loạt xoạt, có người gõ cửa phòng.

Ngay sau đó là giọng nói của Thi Đại:

“Giang công tử ơ?”

Nàng đến đây làm gì?

Đặt cổ tịch lên bàn, Giang Bạch Nghiễn chân chừ đứng dậy, ra ngoài mở cửa.

Ngoài cửa là Thi Đại, Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh đang đứng.

Thẩm Lưu Sương vẫn lười biếng ngơ ngác như thường, Thi Vân Thanh trừng chàng theo thói quen.

Chỉ có Thi Đại với con hồ ly đang nằm bẹp trên vai, dáng vẻ hứng thú dạt dào, mỉm cười rạng rỡ với chàng:

“Giang công tử, chúng ta bắn pháo hoa nhé!”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Chàng thật sự hoang mang cực độ trong một thoáng ngắn ngủi.

“Đêm giao thừa mà, sao lại ở một mình được.”

Thi Đại ôm một đồng pháo hoa trong tay, lắc lắc với chàng:

“Ở ngọn núi phía sau viện của huynh thôi, gần lắm.”

Giang Bạch Nghiễn thấy hơi buồn cười.

Bất kể là cơm giao thừa hay đốt pháo hoa, theo lý đều là chuyện của Thi gia bọn họ, người ngoài như chàng, tham gia làm gì?

Huống hồ, chàng không hề hứng thú với mấy chuyện đó.

Tùy ý mỉm cười loáng thoáng chút châm chọc, Giang Bạch Nghiễn đang muốn từ chối, đã nghe lời thì thầm ác ma của Thi Đại:

“Nếu huynh cứ ở suốt trong phòng ngủ, cẩn thật chốc nữa cha nương ta đến, kéo huynh thức đêm đón giao thừa đấy.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Chắc chắn là nàng cố ý.

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt:

“Làm phiền Thi tiểu thư dẫn đường.”

Vàng trắng treo giữa trời đông, le lói ánh chiều tà.

Con đường sau núi bằng phẳng, Thi Đại tiên thẳng về trước, không lâu sau đã thuận lợi đến đỉnh núi.

Bóng cây đung đưa trên đỉnh đầu, chừng như muốn sụp xuống, tách cành khô lá úa ra, khung cảnh trước mắt chợt thoáng đặng.

Gió đêm vờn qua mặt, ánh trăng chiếu rọi. Đứng trên ngọn núi phía sau Thi phủ, có thể ngắm nhìn hơn phân nửa thành Trường An, tựa bức tranh vẩy mực chậm rãi mở ra.

Đây là chỗ do nguyên chủ và Thẩm Lưu Sương phát hiện, khi còn bé trong lúc rảnh rỗi, hai người thường ra sau núi chơi đùa.

Thi Vân Thanh tiến lên một bước, bất giác nín thở.

Cậu sống nơi hoang dã hẻo lánh không người đã nhiều năm, chưa từng nhìn ngắm khung cảnh như tối nay.

Lọt vào tầm mắt là sắc đêm sáng rõ, phố dài mười dặm như phủ lớp bạc, đèn hoa rực rỡ. Ánh trăng từ vòm trời chảy xuống, uốn quanh phố dài rợp đèn lồng, ánh đèn mờ ảo như loang mực đỏ, đọng đầy ảm áp.

Ngôi sao rải rác trên bầu trời hòa cùng ánh đèn trong thành thêm phần rực rỡ, pháo hoa vờn quanh điểm tô bên trong, phác họa thành trăm ngàn ngọn đèn.

Khiến cậu bỗng sinh nảy sinh ảo giác quái lạ, dường như mình thật sự đã đến nhân gian, đắm mình giữa muôn vạn người từ rất lâu rồi...

Khói lửa nhân gian, nằm trong tầm tay.

Đây là chỗ tốt mà nàng nói sao?

Thi Vân Thanh nghĩ, quả thật rất tuyệt, thậm chí còn thú vị hơn nhiều so với ở lại trong phủ ồn ào nhàm chán.

“Thế nào, đẹp chứ?”

Sau lưng Thi Đại là pháo hoa khắp thành, nàng quay đầu nhìn cậu, đáy mắt sáng ngời:

“Đây là căn cứ bí mật của ta và Lưu Sương tỷ tỷ.”

Nàng nói đoạn chia que pháo cho mọi người, động tác nhanh nhẹn như gió:

“Bắn pháo hoa nào, cẩn thận kéo bỏng.”

Thi Đại biết Thi Vân Thanh không biết đốt pháo, phải chỉ cho cậu, bất ngờ là Giang Bạch Nghiễn nhận que pháo trong tay nàng, vậy mà cũng bối rồi thoáng qua.

Chàng khoác lên người bạch y, sắc da trắng lạnh, lúc này được ánh trăng nhuộm màu, như phủ một lớp sương giá, tôn vẻ lạnh lẽo trong trẻo giữa hàng mây.

Cố tình vẻ mặt Giang Bạch Nghiễn lại hơi giật mình, mi dài rũ xuống, băng tuyết tan chảy, lớp sương mù lượn lờ trong trẻo.

Nhất là khi chàng cầm que pháo, ngón tay với khớp xương rõ ràng khê nhúc nhích, tò mò xoay nó vài vòng, trông có chút trẻ con.

Thi Đại ngơ ngác, nhớ lại những chuyện chàng đã trải qua

mấy năm nay, chợt hiểu:

“Giang công tử, trước đây huynh chưa từng bắn pháo hoa?”

Giang Bạch Nghiễn dịu dàng cười:

“Chê cười rồi.”

Chàng nắm rõ kiếm pháp và bùa chú phức tạp tốt cùng trong lòng bàn tay, vậy mà lúc này thoáng chút ngây ngốc.

Cuối cùng.

Bình thường toàn là Giang Bạch Nghiễn điều tra manh mối, chém giết yêu ma, dạy nàng vẽ bùa, giờ thì nàng có thể dạy lại chàng một lần rồi!

Cảm giác sứ mệnh trở dậy, Thi Đại tiến lên một bước, điều chỉnh que pháo trong tay giúp chàng:

“Phải cầm như vậy nè, nếu không tia lửa sẽ bắn trúng huynh mất.”

A Ly nằm trên đầu vai nàng, không khỏi rùng mình.

Cũng chỉ có Thi Đại mới xem Giang Bạch Nghiễn như nhóc đáng thương, nó nghi ngờ hết sức hợp lý rằng năm mới khi Giang Bạch Nghiễn không bắn pháo hoa, là đang đi giết người.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng.

Chàng trải qua quá nhiều đêm giao thừa, đôi tay cầm trường kiếm dính đầy máu, từng bóp nát đầu của vô số yêu tà, cũng từng bẻ gãy cổ của người khác.

Ngày xưa đâu có thể nào chàng cũng chưa từng nghĩ, mình sẽ sống vai đứng cùng ai đó, tay cầm...que pháo.

Thậm chí Thi Đại còn giúp chàng điều chỉnh góc độ từng chút

một như dạy trẻ nhỏ.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, liếc nhìn cần cổ trắng nõn của nàng.

Tay phải của chàng bỗng siết chặt lại một cách vô thức.

“Như vậy là được rồi này.”

Động tác này chỉ thoáng qua vài giây ngắn ngủi, rất nhanh Thi Đại đã lùi ra sau.

Còn muốn nói gì đó, bỗng nghe Thi Vân Thanh sau lưng buồn bực mở lời:

“Ta cũng không biết.”

Giang Bạch Nghiễn hờ hững liếc cậu.

Thi Vân Thanh hung hăng trừng trở lại.

“Rồi rồi rồi.”

Thi Đại không khỏi bật cười, giúp đưa nhỏ chỉnh lại que pháo trong tay, lấy đồ châm lửa ra:

“Phải đốt nó lên, tiếng rất lớn, đệ phải chuẩn bị trước, đừng để giật mình nha.”

Thi Vân Thanh phòng má:

“Ngươi mới giật mình đấy.”

Thi Đại cười càng tươi hơn, châm mỗi lửa, đặt gần que pháo.

Một tiếng nổ chói tai vang lên, ngay sau đó, pháo hoa nở rộ, soi sáng nửa vùng trời.

“Giang công tử, Giang công tử ời!”

Nàng rất thành thạo, giúp Thẩm Lưu Sương dẫn ngòi nổ, rồi lại hươu đồ châm lửa với Giang Bạch Nghiễn:

“Có cần ta châm giúp huynh không?”

Thấy đối phương gật đầu, Thi Đại nhanh nhẹn đến gần, thấp sáng pháo hoa trong tay chàng.

Thoáng chốc bùng nổ ánh sáng rực rỡ, Giang Bạch Nghiễn lại hơi nghiêng mắt, nhìn sang người bên cạnh.

Thi Đại đang ngẩng đầu nhìn lên trời, pháo hoa rực rỡ, hóa thành những đốm sáng lấp lánh từ trên trời rơi xuống, len vào đáy mắt đuôi mây nàng. Hàng mi dày cong vuốt phủ một lớp bóng mờ, đôi mắt hạnh trong veo ướm át tựa đốm sao vỡ vụn.

Quá mức sáng rỡ.

Giang Bạch Nghiễn bỗng vô cớ nảy sinh sát niệm lạ lùng, khó hiểu.

Nụ cười của nàng cũng vậy, pháo hoa trong mắt cũng thế, tối nay cực kỳ chói mắt, khiến lòng người hỗn loạn.

Chàng không khỏi suy nghĩ, nếu khoét đôi mắt ấy ra, liệu mình có ổn hơn chăng?

Nhưng nếu thật sự khoét đi, mặc cho nó mờ nhạt tắt lịm...

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt che giấu nhiều suy nghĩ hơn.

Thế lại quá vô vị.

Đột nhiên nghĩ đến gì đó, Thi Đại đi đến trước mặt Thi Vân Thanh, cong khóe môi:

“Đệ biết tập tục đêm giao thừa không?”

Không chờ cậu trả lời, Thi Đại đã mỉm cười gian xảo như chú mèo, giơ tay phải lên như làm ảo thuật, trong tay cầm một

phong bì đỏ vừa to vừa dày:

“Tèn ten! Cho đệ này.”

Thi Vân Thanh: “?”

Ánh mắt cậu thoáng bối rối:

“Cái gì vậy?”

“Là lì xì.”

Thi Đại đưa phong bì đến trước mặt cậu:

“Người lớn tặng cho con nít, phù hộ năm mới bình an, cát tường như ý.”

Quy tắc quái lạ của con người.

Phiền phức ghê.

Thi Vân Thanh cau mày, lại nghe nàng mềm mại nói tiếp:

“Nhận đi mà, nhận đi mà. Đây là tấm lòng của tỷ tỷ, nếu bị từ chối vào đêm giao thừa, cả năm tiếp theo, ta sẽ rất đau lòng.”

Mồm miệng dẻo quẹo, miệng lưỡi trơn tru...

Cậu trai mắt tự nhiên quay đầu đi, động tác vụng về, nhận lì xì trong tay nàng.

Thi Đại vẫn tươi cười:

“Mở ra xem thử đi, xé phần đầu là được rồi.”

Thi Vân Thanh:

“Ta biết.”

Cúi đầu mở giấy đỏ ra, động tác của cậu bỗng khựng lại.

Chẳng trách bao lì xì này trông dày hơn bình thường, hóa ra bên trong còn vài phong bì nhỏ rải rác nữa.

Loáng thoáng nhận ra gì đó, Thi Vân Thanh mím chặt môi, siết nó chặt hơn, khớp xương trắng bệch.

Mở phong bì nhỏ đầu tiên ra, bên trong là một tờ ngân phiếu giá trị không nhỏ.

Còn có tờ giấy cầu phúc đỏ rực.

“Vân Thanh năm tuổi, hạnh phúc an khang.”

Trái tim vốn đã không yên ổn lại càng rối bời, vành mắt nóng bừng, khiến suy nghĩ của cậu thêm loạn.

Bụng ngón tay với vết chai mỏng siết tờ giấy, hơi ngứa ngáy cũng thoáng nóng bỏng.

Trong phong thư nhỏ thứ hai, vẫn là ngân phiếu và giấy cầu phúc

Tờ giấy được người ta nắn nót viết từng nét:

“Vân Thanh bảy tuổi, năm mới thuận lợi.”

“Vân Thanh tám tuổi, không kiêng kỵ gì.”

“Vân Thanh mười ba tuổi, cả nhà vui vẻ.”

Năm nay cậu vừa tròn mười ba.

Chia cách đã lâu, tối nay Thi Đại đã tặng hết cho cậu những câu chúc phúc, những lời chưa nói khi cậu vắng mặt suốt ngần ấy năm.

Thi Vân Thanh chưa từng trải qua cảm xúc như lúc này, trong lòng chưa xót khó nhịn, nhưng lại đong đầy đến căng tràn,

khuyến tay chân cậu luống cuống, khoe mắt nóng bừng.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng đứa nhỏ cũng khó khăn cất lời. Giọng cậu hơi khàn, nhưng lại mềm mại trôi chảy:

“...Cám ơn.”

Yên lặng một lúc, lại khẽ nói:

“Ta có nhà sao?”

Cả nhà vui vẻ.

Một thân một mình rong rã suốt chín năm, với cậu mà nói, từ này chẳng có ý nghĩa gì, như trăng trong nước, hoa trong gương.

Thi Đại giờ tay,捏 gò má lạnh lẽo của cậu:

“Tỷ, cha nương và Lưu Sương tỷ tỷ chính là nhà của đệ kia mà.”

“Nhưng.”

Cổ họng khàn khàn, cậu cúi đầu:

“Mọi người không cần ta.”

Thi phủ có cậu hay không, chẳng có gì khác biệt.

Tính tình cậu quái gở, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát, chẳng được người ta yêu mến...

Họ sẽ coi cậu như gánh nặng? Họ sẽ ghét cậu, xem thường cậu, hoặc đồng tình với cậu như những người khác?

Từ khi về nhà đến nay, Thi Vân Thanh luôn giấu những cảm xúc sâu kín dưới đáy lòng, vui vẻ, buồn bã, mát mát, dường như đã bị cậu nhốt vào chiếc vỏ chẳng thể cạy mở.

Lần đầu nghe cậu nói thẳng như vậy, Thi Đại cảm thấy lồng ngực mình như bị bóp chặt.

Cẩn thận nắm tay phải gây gò của đứa nhỏ, đáy lòng nàng xót xa:

“Nếu bỏ đi quan hệ huyết thống, thực ra trên đời này không một ai ngay từ lúc bắt đầu đã cần đến người khác. Mỗi người đều phải dần dần xây dựng mối quan hệ mới có thể trở thành người không thể thiếu của đối phương. Giờ đệ đã về nhà, với tỷ mà nói, đệ là Thi Vân Thanh duy nhất, không thể thiếu được.”

Thi Vân Thanh ngơ ngác nhìn nàng.

“Nhưng mà...”

Thi Đại đột nhiên mỉm cười, lại lần nữa nhéo má cậu, truyền cho cậu nhiệt độ ấm áp của mình.

Nửa gương mặt nàng vui trong cổ áo lông thỏ của lớp áo choàng, để lộ đôi mắt to tròn sáng tỏ, vì phản chiếu pháo hoa mà nhuộm thêm một tầng rực rỡ.

“Những gì tỷ nói ban nãy đều dựa trên tiền đề gạt bỏ huyết thống. Ta và đệ huyết mạch liền nhau, huyết mạch áp chế hiệu không nào? Bắt đầu từ khi sinh ra, đệ được định sẵn mãi mãi là đệ đệ của ta, ta cần đệ, đệ cũng cần ta, chúng ta có mối liên hệ sâu sắc nhất.”

Trái tim khẽ run lên, tâm trạng phức tạp khó hiểu nổi lên như bọt khí.

Thi Vân Thanh hít mũi, ra sức căng chặt gò má, không để mình chảy nước mắt mất mặt đến vậy.

Cậu không thèm khóc đâu.

“Cho nên...”

Thi Đại nói:

“Từ sau khi đệ về nhà, chưa từng gọi ta tử tử đâu đấy?”

Gần nửa đêm, thành Trường An bỗng rực cháy nhiều pháo hoa hơn.

Âm thanh tanh tách kéo dài không ngớt, như dải ngân hà đổ xuống, ánh sáng lưu chuyển.

Tại thời khắc năm cũ sắp qua, năm mới kéo đến, cuối cùng Thi Vân Thanh cũng ngược mắt, chăm chú nhìn vào mắt nàng.

Giọng cậu khẽ khàng, nhưng lại vang vọng rõ ràng bên tai, hình như cảm thấy xấu hổ, có chút ngượng nghịu lúng túng:

“...Tử tử.”

Chương 19: C19: Chương 19

Hai từ đơn giản, lại khiến người ta vui vẻ.

Trái tim rơi xuống, hóa thành một vùng mềm mại, Thi Đại nhìn đứa nhỏ trước mặt, không nhìn được nở nụ cười bà dì.

Nàng luôn như vậy.

Bị đôi mắt hạnh kia nhìn đến bối rối, vành tai Thi Vân Thanh càng nóng hơn, cắn răng cúi đầu.

Rồi bất ngờ, rơi vào vòng ôm ấm áp.

“Ngoan quá, ngoan quá nè.”

Thi Đại đặc ý, cho cậu cái ôm nhiệt tình, không quên xoa mái tóc mềm mại của đệ đệ nhà mình:

“Sau này nhớ phải gọi nhiều hơn đó, biết chưa? Chờ tỷ tỷ nhận lương tháng, sẽ mua đồ ăn ngon cho đệ!”

Thi Vân Thanh: “...”

Giật mình vì vòng ôm bất ngờ, chút nước mắt kia của Thi Vân Thanh tan biến sạch sẽ. Cậu đến Trường An đã mấy tháng, từng gặp rất nhiều người muôn hình muôn vẻ, sao chỉ mỗi nàng lại, lại...

Không nghĩ ra từ nào thích hợp để hình dung, Thi Vân Thanh mãi rằng.

Nàng luôn có muôn vàn cách thức lạ lùng, khiến cậu không thể giận, càng chẳng nói nổi lời phản bác.

“Còn nữa.”

Thi Đại buông cậu ra, đỡ bả vai mỏng manh của Thi Vân Thanh, để cậu nhìn về phía Thẩm Lưu Sương:

“Phải gọi tỷ ấy là gì ấy nhỉ?”

Phiền ghê.

Thi Vân Thanh cau mày.

Thẩm Lưu Sương khoanh tay, mỉm cười nhướn mày, tư thế nhàn nhã thoải mái xem kịch hay.

Sau khi tìm được Thi Vân Thanh về nhà, thông thường đều do nàng ta chăm sóc cậu, cộng thêm hai người cùng học đạo pháp với Thi Kính Thừa, có thể xem như quen thuộc lẫn nhau.

Thấy cậu yên lặng không nói gì, Thẩm Lưu Sương vờ đau lòng:

“Bỏ đi, Vân Thanh không muốn gọi cũng không sao. Có lẽ cậu tỷ tỷ này chỉ dành riêng cho một mình Đại Đại, ta không có được.”

Mi tâm Thi Vân Thanh nhảy dựng.

Lần sau lúc nói câu này, có thể chú ý quản lý biểu cảm, đừng cười ra tiếng thế kia không hả.

Trêu chọc trẻ con, nữ nhân xấu xa.

U uất nhìn nét cười nhẹ nhàng của Thẩm Lưu Sương, Thi Vân Thanh khàn giọng gọi:

“Lưu Sương tỷ tỷ.”

Thi Đại và Thẩm Lưu Sương đều nở nụ cười đắc thắng, nhanh chóng đập tay nhau.

Thi Vân Thanh:...Đáng ghét mà!

“Còn nữa, còn nữa.”

Thi Đại chỉ sang bên cạnh:

“Đó là ai nào?”

Thi Vân Thanh nghiêng đầu, nhìn rõ bóng người kia, sắc mặt cứng đờ.

Đột nhiên bị ba ánh mắt khác nhau cùng nhìn sang đây, Giang Bạch Nghiễn sững sốt.

Vừa nãy hẳn là tiết mục đoàn viên ấm áp, lòng chàng thấy vô vị, hơi thất thần.

Thay vì ở lại đây lãng phí thời gian, chi bằng tìm vài yêu quý tà ma, rút kiếm chém giết một trận thoải mái.

Cho nên, tại sao họ lại nhìn chàng?

Thi Vân Thanh thấy rất phiền.

Cậu cam tâm tình nguyện gọi Thi Đại và Thẩm Lưu Sương là “tỷ tỷ”, nhưng cái người trước mặt này...

Chẳng biết vì sao, cậu lại có thể cảm nhận được thú tính đậm máu trên người Giang Bạch Nghiễn.

Không phải sài lang như cậu, mà là rắn độc hung ác nham hiểm hơn, trông thì xinh đẹp mê hoặc lòng người, thực ra lại là nanh vuốt tâm độc, ẩn nấp sâu trong bóng tối, yên tĩnh chờ đợi một đòn chí mạng.

Nhận thức này là trực giác Thi Vân Thanh nuôi dưỡng sau chín năm sống cùng dã thú.

Nói tóm lại, cậu không thích Giang Bạch Nghiễn.

“Đệ xem, đệ gọi chúng ta là tỷ tỷ, nếu làm ngơ không để ý đến Giang công tử, huynh ấy sẽ đau lòng biết mấy.”

Thi Đại đến gần sau lưng cậu, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy thì thầm:

“Vân Thanh ngoan như vậy, sẽ không làm người ta buồn vào đêm giao thừa đâu, phải không nào?”

Thi Vân Thanh: “...”

Ai thêm để ý tên kia có đau lòng hay không!

Dù trong lòng nghĩ vậy, ngẩng đầu liếc Giang Bạch Nghiễn, Thi Vân Thanh mím môi.

Cậu biết Giang Bạch Nghiễn không cha không nương, hoàn cảnh lận đận. Giao thừa là ngày đoàn viên, trước khi Thi Đại đến gõ cửa, Giang Bạch Nghiễn lẻ loi một mình trong phòng, ngay cả người để nói chuyện cũng không có.

...Thôi bỏ đi.

Lồ ng ngực phập phồng không yên, Thi Vân Thanh nặn ra một chữ từ trong cổ họng:

“Ca.”

Chỉ lần này thôi, sau này tuyệt đối không thể!

A Ly nghe mà hoảng hồn: Không ổn đâu mà, logic của Thi Đại sẽ truyền nhiễm đó. Để miệng nàng lải nhải thêm vài lần nữa, có phải tất cả mọi người đều cảm thấy Giang Bạch Nghiễn là nhóc đáng thương vô hại không đây?

Nghi ngờ thoáng lóe lên đáy mắt rồi tan biến, Giang Bạch Nghiễn khẽ nhếch môi:

“Thi tiểu thiếu gia, không cần đa lễ.”

Thi Vân Thanh bức bối: Ai có lễ với ngươi?!

“Đúng rồi.”

Tâm trạng Thi Đại rất tốt, luồn tay phải vào tay áo rồi rút ra, trong tay lại cầm một bao lì xì căng phồng.

Lời nói và hành động của nàng đi đôi với nhau, mỉm cười lên tiếng đồng thời cũng đưa phong bao màu đỏ đến trước mặt Giang Bạch Nghiễn:

“Đây là cho Giang công tử.”

Thi Vân Thanh trợn to mắt.

Dựa vào đâu chàng cũng có lì xì?

Mi mắt bất giác run lên, Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chăm, khẽ cười bảo:

“Thi tiểu thư, ta không thiếu tiền.”

“Điều quan trọng của việc lì xì không phải tiền.”

Thi Đại nghiêm túc nói:

“Mà là điềm tốt của năm mới, nhận nó rồi huynh sẽ gặp may mắn.”

May mắn ư.

Giang Bạch Nghiễn cười thâm.

Cả đời này của chàng chưa từng gặp may mắn, sa vào bùn lầy đã lâu, tập mãi thành quen với ác ý, khổ sở và nhục nhã.

Chàng không tin vận mệnh, càng không cầu xin vận may hư vô mờ mịt, chỗ dựa duy nhất trên đời, chính là đôi tay cầm

kiếm cùng thân thể tàn tạ này của chàng.

“Nhưng ta nhớ.”

Đuôi mắt động ý cười, Giang Bạch Nghiễn lơ đãng đáp:

“Thi tiểu thư từng nói, đây là quà mà trưởng bối tặng cho hậu bối.”

Ý nghĩa không cần nói cũng biết.

Chàng và Thi Đại tuổi tác ngang nhau, cùng thế hệ, một khi nhận bao lì xì này, sẽ bị nàng chiếm lợi về vai vế, về tình về lý đều không hợp quy tắc.

Bị uyển chuyển từ chối trước mặt, phần lớn mọi người sẽ cảm thấy xấu hổ, nhưng ánh mắt Thi Đại đảo quanh, nở nụ cười thản nhiên rục rịch:

“Đây không phải lì xì trưởng bối cho hậu bối. Ừ thì...nếu phải nói, đó là lời chúc của ta dành riêng cho Giang công tử.”

Giang Bạch Nghiễn ngẩn ngơ ngược mắt, trùng hợp trông thấy đôi đồng tử đen nhánh động ý cười của nàng, phản chiếu pháo hoa, như ngàn vì sao rơi xuống dòng suối trong vắt.

Lúc đầu khi chuẩn bị lì xì cho Thi Vân Thanh, Thi Đại cũng nghĩ đến Giang Bạch Nghiễn.

Chàng rất giống Thi Vân Thanh, niên thiếu cô độc vất vả, phiêu bạt không nơi nương tựa, sau khi Giang gia bị diệt môn, chắc là Giang Bạch Nghiễn chưa từng nhận lì xì.

Từ khi Giang Bạch Nghiễn đến Trường An, Mạnh Kha và Thi Kính Thừa cực kỳ coi trọng chàng, thường xuyên quan tâm chăm sóc.

Nhưng bất kể lúc nào, dẫu cùng cả nhà họ bên nhau, trong mắt Giang Bạch Nghiễn hiếm khi đượm ý cười vui vẻ chân thật.

Như lớp tuyết trong trẻo lại tĩnh mịch, chẳng thể hòa tan vào khói lửa nhân gian.

Sở dĩ chuân bị lì xì cho chàng, vì nàng biết Giang Bạch Nghiễn một thân một mình đã lâu, muốn chàng vui hơn một chút...

Mấy lời này tất nhiên Thi Đại không thể nói với Giang Bạch Nghiễn, nhắc đến vết thương cũ của người khác, chỉ khiến đối phương cảm nhận sự đồng cảm, càng khó chịu hơn mà thôi.

“Sau này chúng ta cùng nhau bắt yêu, phải nhờ vào Giang công tử nhiều hơn.”

Thi Đại hươ bao lì xì trước mặt Giang Bạch Nghiễn:

“Ta còn đợi huynh đại sát tứ phương, dẫn dắt ta lên chức ở Trấn Ách Ti nữa mà.”

Giang Bạch Nghiễn không hiểu nàng.

Liếc nhìn phong bao đỏ thẫm được nàng nắm chặt trong tay, lòng chàng thấy khó hiểu, cau mày lên tiếng:

“Thi tiểu thư đối với người khác cũng như vậy?”

Sao thế được!

Dùng sức siết chặt bao lì xì, Thi Đại lộ vẻ đau khổ:

“Không được đâu, không được đâu. Tối nay ta đã vét sạch tiền riêng của mình, hết tiền cho người khác rồi.”

Nhất là phần của Thi Vân Thanh, chín bao lì xì, kho bạc nhỏ của nàng đã thấy đáy.

Ai thích làm tán tài đồng tử thì đi mà làm, nàng không rảnh để lo nghĩ cho người khác, chăm sóc tốt mấy người bên cạnh mình là đủ rồi.

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười.

Chàng lại càng không hiểu nổi.

Nếu Thi Đại muốn tiếp cận chàng, có thể đường hoàng nói mấy câu tử như “huynh không giống người khác”, hay “chỉ cho mình huynh”.

Nàng buộc miệng thốt ra thế này...sự dịu dàng tan biến chẳng còn chút gì, ngược lại vừa chân thực vừa buồn cười, khiến chàng không biết nên nói thế nào.

“Cho nên.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Tiền riêng còn sót lại của Thi tiểu thư, đều cho ta hết?”

Bị câu nói của chàng đâm trúng chuyện đau lòng, Thi Đại rút kinh nghiệm xương máu, buồn bực đáp:

“Không sao mà, tiền rồi sẽ kiếm lại được, nhưng Giang công tử chỉ có một thôi.”

Xung quanh yên ắng trong một thoáng, Giang Bạch Nghiễn nhắc hàng mi dài lên.

Gió lạnh đêm đông thổi đến sau núi, dường như mang theo cảm xúc kỳ lạ khó hiểu nào đó vào lòng. Nhưng tiếng gió rít gào, quét qua gò má đau nhói, chẳng qua chỉ thoáng chốc, lại khiến người ta cực kỳ tỉnh táo.

Thế nên cảm xúc không biết tên kia đã tan đi nhanh chóng, chẳng lưu lại dấu vết.

“Giang công tử ới.”

Lì xì đỏ trước mặt lại đựng đưa, Thi Đại cười bảo:

“Huynh nhận đi mà.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng một lúc, giơ tay nhận phong bao.

Mặt giấy đỏ rực, tôn lên đầu ngón tay trắng bệch có vẻ b3nh hoạn của chàng.

Như đứa nhỏ đang đánh giá món đồ chơi mới lạ, Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng vuốt v e hoa văn vàng nhạt trên bao lì xì, dịu dàng cười nói:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Pháo hoa đêm nay kéo dài đến tận khuya.

Thưởng thức ở núi sau rất lâu, làm bia ngấm cho gió lạnh, Thi Đại rét run không chịu nổi, bọc chặt áo choàng xuống núi.

“Pháo hoa của thành Trường An mỗi năm lại càng đẹp hơn.”

Vừa cẩn thận xuống núi, Thi Đại vừa trò chuyện với Thẩm Lưu Sương:

“Nhớ hồi chúng ta còn nhỏ, không được đa dạng như vậy.”

Người bên cạnh bầu bạn cùng ngắm pháo hoa, cũng không nhiều đến thế.

“Nghe nói có cách chơi mới, nối kíp nổ của các loại pháo hoa lại với nhau, châm ngòi, có thể tạo thành cảnh trí như chim hoa trong đình.”

Thẩm Lưu Sương nói:

“Hôm khác ta sẽ đi tìm thử cho mọi chơi.”

Nàng ta trời sinh thanh tú, giữa hàng mi toát lên vẻ anh khí, lúc đánh nhau hiện rõ sắc bén, khí khái bức người, bình thường đối mặt với Thi Đại, vĩnh viễn luôn là đáng vẻ lười

biếng tươi cười.

Lưu Sương tỷ tỷ là tốt nhất.

Thi Đại nghe mà ngóng trông, còn chưa mở lời, đã thấy một bóng đỏ lắc lư trước mặt.

Trong tay Thẩm Lưu Sương là một bao lì xì.

“Cho muội.”

Thẩm Lưu Sương nhường mảy:

“Chút tiền riêng của muội chẳng còn lại bao nhiêu, vẫn nên dư dả sẽ tốt hơn.”

Thi Đại tiến lên nhiệt tình ôm nàng ta:

“Tỷ tỷ tốt nhất thiên hạ!”

Thẩm Lưu Sương được nhận nuôi ở Thi phủ, bắt đầu từ năm mười bốn, mỗi dịp tết đến, sẽ để dành tiền lì xì cho nàng.

“Tỷ không cần đưa tiền cho muội.”

Năm đó thiếu nữ mặt mày hãy còn non nớt cất lời:

“Ta là tỷ tỷ, phải bảo vệ muội.”

Quan hệ giữa nguyên chủ và nàng ta rất tốt, để đáp lễ, năm nào nàng cũng chuẩn bị quà cho Thẩm Lưu Sương.

“Năm nay là tiểu thuyết độc nhất thất truyền đã lâu.”

Thi Đại cong môi, thần bí nói:

“Là quyển mà tỷ đã tìm rất lâu ấy, bản bìa cứng luôn.”

Đường cong đuôi mắt nàng dịu dàng xinh đẹp, tươi cười như vậy, mắt tựa trắng non, gò má trắng nõn, như chú mèo tranh

công.

Thẩm Lưu Sương bật cười, không nhìn được nhéo má nàng.

Vừa bước xuống núi, đã gặp Mạnh Kha và Thi Kính Thừa.

“Lại đi ngắm pháo hoa à?”

Hình như Mạnh Kha đã chờ rất lâu, mái tóc nhuộm chút gió tuyết:

“Không lạnh đấy chứ?”

Thi Kính Thừa đứng ở vị trí chắn gió, đang giúp bà phủi tuyết bên vành tóc mai.

Thi Đại tò mò:

“Cha nương đến đây làm gì?”

Hỏi xong mới nhớ ra, gần sau núi là viện của Giang Bạch Nghiễn.

“Các con chạy đi hết chẳng thấy bóng dáng, bỏ lại cha nương đơn côi tiếp khách, quá tuyệt tình.”

Mạnh Kha vờ đau lòng, giơ tay phải lên, hiện ra mấy bao lì xì lớn:

“Chúng ta đến chúc mừng năm mới với Bạch Nghiễn.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt.

“Đến đây, nhận lì xì nào, đây là tấm lòng của chúng ta.”

Mạnh Kha không ngại miệng được, xét đến miệng lưỡi lạnh lợi, bà còn hơn cả Thi Đại:

“Bạch Nghiễn còn trẻ đã tài hoa xuất chúng, ta và sư phụ con

rất mừng, sau này nếu có chuyện không vui, cứ đến tìm chúng ta. Ở thành Trường An này, từ nhỏ ta đã đánh khắp thiên hạ không có địch thủ...”

Thi Kính Thừa ngoan ngoãn chờ bà lái nhai xong hết, mới dịu dàng bổ sung:

“Phu nhân nói đúng, con ở Trường An không cần quá gò bó, bất kể gặp phải chuyện gì đều có chúng ta.”

Nhìn mấy bao đỏ trong tay nương mình, ánh mắt Thi Đại mong ngóng.

Mạnh Kha xoa đầu nàng, chia mấy bao lì xì còn lại cho mấy đứa nhỏ.

Sau đó lại lúu rúu một phen.

Lúc thì Thi Đại hứng thú dạt dào kể lại mấy câu “ca ca tử tử” của Thi Vân Thanh.

Khi thì Thi Vân Thanh bức bội lại bất lực, nặn ra vài tiếng xấu hổ từ cổ họng.

Cả nhà người một câu ta một câu, xen lẫn đôi lời thì thầm của Thẩm Lưu Sương, tiếng ngạc nhiên thốt lên của Mạnh Kha, cùng nụ cười khẽ như có điều suy nghĩ của Thi Kính Thừa.

Giang Bạch Nghiễn lẫn vào đó, yên tĩnh không nói gì.

Chàng như chó hoang không có nhà để về, đã quen phiêu bạt bên ngoài, cũng không mấy khổ sở. Chỉ duy nhất ngày này lúc này, bỗng thấy hoang mang chẳng rõ lý do.

Chàng không biết nên giải quyết thế nào, nắm chặt chuôi kiếm bên thắt lưng theo thói quen, xúc cảm lạnh lẽo, khiến chàng nhớ lại sự sáng khoái khi cầm kiếm cắt vào máu thịt.

Giang Bạch Nghiễn gấp không chờ nổi muốn phá hoại thứ gì đó, người cũng được, tà ma cũng thế, chỉ có niềm vui của đau

đón và sát ý, mới ép lui mọi suy nghĩ phiền muộn.

Đây là thói quen của chàng từ nhỏ đến giờ, nếu có cách nào khác để giải tỏa cảm xúc của chàng...

Giang Bạch Nghiễn hoàn toàn không biết gì.

“Gần đến giờ Mão, sắp qua giao thừa rồi.”

Mạnh Kha lười biếng ngáp:

“Muộn rồi, các con mau nghỉ sớm đi, đừng để mệt.”

Giao thừa vui vẻ cũng mệt mỏi, thức đến tận lúc này, hồ ly trên vai Thi Đại cũng sắp không chịu nổi, mí mắt sụp xuống.

Cẩn thận ôm A Ly vào lòng, cuối cùng Thi Đại nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Dù nàng buồn ngủ, nhưng tinh thần không hề rã rời, rùng mình vì gió lạnh, giọng điệu trong trẻo mang theo ý cười:

“Giang công tử, chúc mừng năm mới.”

Giang Bạch Nghiễn lẳng lặng nhìn nàng, bỗng dừng thì thầm:

“Thi tiểu thư muốn gì?”

Thi Đại:

“Hửm?”

“Thi tiểu thư tặng ta thuốc trị thương, chữa thương giúp ta, đưa tiền cho ta.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Không muốn gì sao?”

Chàng hỏi quá thẳng thắn, giọng điệu trong trẻo mà lạnh nhạt,

tựa tuyết lạnh ngày đông, không rõ vui buồn.

Tất cả mọi thứ trên đời đều có cái giá của nó, trong lòng Giang Bạch Nghiễn hiểu rõ chuyện này.

Tà tu dạy chàng kiếm thuật và tà pháp, để nuôi dưỡng chàng thành một thanh đao giết người diệt yêu, Thi Kính Thừa giữ chàng lại Thi phủ, vì mối quan hệ cá nhân với Giang gia.

Còn Thi Đại là vì cái gì?

Trên người chàng, chẳng có bất cứ thứ gì để nàng mưu đồ.

Thi Đại ngẩn ngơ.

Đầu óc nàng bỗng xoay chuyển nhanh chóng.

Nàng trưởng thành trong môi trường được yêu thương bảo bọc, nhận được rất nhiều ý tốt và ân huệ của người khác. Với nàng mà nói, cho đi thiện ý là một chuyện hết sức bình thường, Giang Bạch Nghiễn từng giúp nàng cứu nàng, Thi Đại muốn tốt với chàng hơn một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng trong nhận thức của Giang Bạch Nghiễn, hoàn toàn khác biệt với Thi Đại.

Nửa đời của chàng bị người ta lợi dụng, rất khó tin tưởng lòng tốt đơn thuần. Nếu nàng nói “chỉ muốn tốt với huynh, không cần gì cả”, chắc chắn Giang Bạch Nghiễn sẽ suy nghĩ lung tung, cảm thấy nàng có ý đồ khác.

Vả lại, bản thân Thi Đại cũng thấy sến súa.

Câu đó nghe thế nào cũng có vẻ mập mờ, nàng chẳng nói nên lời.

Bọc chặt cổ áo choàng lại, Thi Đại suy nghĩ một lúc, buộc miệng thốt lên:

“Ừ thì...ta muốn sao trên trời ấy, Giang công tử có thể hái

xuống thì hái cho ta nhé.”

Đáp án ngoài dự đoán.

Suy nghĩ khó khăn lắm mới lắng đọng lại lần nữa bị đập tan,
Giang Bạch Nghiễn bật cười:

“Sao ư?”

Chàng thông minh biết mấy, thoáng chốc đã hiểu ngay ý của
Thi Đại.

Những vì sao xa tận chân trời, người đời dẫu làm thế nào cũng
không hái được...

Giống như vấn đề ban nãy chàng hỏi, nàng không muốn gì hết,
nên chẳng thể cho chàng đáp án.

Nàng đang chặn miệng chàng, để sau này chàng đừng nói mấy
lời đấy nữa. Nếu còn hỏi tiếp, e rằng lại nhận được câu “ta
muốn sao, thay vì Giang công tử ở đây hỏi ta, chi bằng hái nó
xuống đi”.

Một câu hoàn toàn chặn hết mọi nghi ngờ của chàng, với yêu
cầu thế kia, quả thật chàng không nói nên lời.

Ánh mắt nhìn vào mắt Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn không
chớp mắt nhìn nàng chăm chú hồi lâu, muốn tìm ra cảm xúc
bất thường, cố ý ngụy trang, nhưng không thấy gì cả.

Ngón tay quét qua chuôi kiếm, xao động trong lòng dần dần
lắng xuống, ngay sau đó lại trào dâng sóng ngầm mãnh liệt
hơn.

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Được.”

Thời gian không còn sớm, A Ly đã ngủ say.

Thi Đại ôm hồ ly trắng, sau một lúc vừa đi vừa trò chuyện với Thẩm Lưu Sương, nàng một mình trở về tiểu viện của mình.

Viện của nàng nằm ở phía đông Thi phủ, phải ngang qua hồ nước và vườn mai.

Giờ đã vào đông, mặt hồ nổi lên vụn băng mỏng, vụn vạt tiêu điều, hoa mai lại đang độ nở rộ.

Giao thừa ở Đại Chiêu chú trọng thức đêm đón năm mới, mỗi lần đến dịp này, nhà nào nhà nấy đều đốt đèn lồng.

Dọc đường nhỏ, vài ngọn đèn lồng đã cháy cạn, còn lại ánh lửa le lói, mờ ảo trong màn đêm, mỏng manh tựa sương khói.

Nơi này vừa yên ắng lại tối mịt, Thi Đại không khỏi tăng nhanh bước chân, đi mãi đi mãi, động tác bỗng khựng lại.

Chân trời có điều lạ.

Lúc đầu chỉ là một tia sáng xẹt qua mái vòm, hừng vĩ trong trẻo, như ánh trăng rơi xuống thung lũng, xua tan bóng đêm dày đặc.

Ngay sau đó, vàng sáng nở rộ tựa pháo hoa, lan ra những đốm sáng vàng nhạt nho nhỏ, dù là con đường nhỏ hẹp này cũng được soi tỏ như ban ngày.

Đẹp quá, đây là pháo hoa kiểu mới ư? Nhưng nhìn tình thế che trời lấp đất này...

Không đúng.

Bỗng nhận ra gì đó, cơn buồn ngủ tan đi phân nửa, Thi Đại lập tức tỉnh táo.

Cảm giác này...rõ ràng là kiếm khí!

Kiếm khí vốn là vật sắc bén dọa người, vậy mà được người ta

dùng làm kiếm trận, trải rộng khắp không trung, trông không muốn tổn thương người khác, mà là đang...

Đầu óc Thi Đại ngừng hoạt động trong thoáng chốc.

Như đang bắn pháo hoa.

Ai lại dám chơi như vậy nhỉ? Kiếm khí mạnh đến thế, chắc hẳn là cao thủ?

Nàng thấy mới mẻ, bước chân cũng nhẹ hơn vài phần. Xuyên qua vườn mai, băng qua đường mòn, từ xa Thi Đại đã thấy bóng người đang ở trước viện mình.

Vóc người thiếu niên cao lớn, ánh sáng bóng tối thay đổi liên tục lướt qua hàng mày chàng, vì được kiếm khí bao quanh, mà chàng như một thanh đao đầy sát ý.

Nhưng sắc mặt Giang Bạch Nghiễn lại có vẻ lười hác, rũ mắt tựa người vào gốc cây, đang tiện tay chơi đùa một lá bùa kiếm.

Nhận ra nàng đến, Giang Bạch Nghiễn ngẩng đầu, duỗi tay, ném một phong bao đỏ rực.

Chàng ném rất chuẩn, Thi Đại vội vã đón lấy.

Là lì xì.

Một bao lì xì còn dày hơn ít nhất gấp ba so với cái mà nàng đã cho Giang Bạch Nghiễn.

Năm! Mới! Đón! Thần! Tài!

Thi Đại trợn to đôi mắt:

“Giang, Giang công tử?”

Chừng như thấy biểu cảm của nàng thú vị, Giang Bạch Nghiễn cười khê, bóp nát bùa kiếm trong tay.

Đêm giao thừa, thành Trường An phồn hoa rực rỡ, pháo hoa liên tục nổ rộ nơi xa.

Khi lá bùa vỡ vụn, kiếm trận rợp trời bắt đầu khởi động, lấy tiểu viện của Thi Đại làm trung tâm, từng luồng gió mạnh thổi đến.

Kiếm khí kéo theo ánh tuyết, xen lẫn hương mai thoang thoảng.

Giang Bạch Nghiễn đứng bên dưới, xòe tay ra, bùa kiếm đã nát thành bột phấn.

Trước giờ chàng không muốn nợ ân tình của người khác. Dầu Thi Đại không muốn hồi báo, Giang Bạch Nghiễn cũng chẳng thể yên lòng thoải mái nhận lấy lễ vật.

Điều đó khiến chàng nảy sinh ảo giác rằng mình đang yếu thế, bị người ta thương tiếc.

Giang Bạch Nghiễn ghét cảm giác đó cực kỳ.

Một chuyện báo đáp một chuyện, Thi Đại tặng lì xì cho chàng, dẫn chàng đi ngắm pháo hoa, theo lý mà nói, chàng nên trả lại thù lao tương đương, thậm chí còn phải nhiều hơn.

Nhưng chàng nào hiểu những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, chỉ biết mỗi kiếm và máu.

Nghĩ tới nghĩ lui, dứt khuyệt lấy kiếm lập trận, đáp lễ nàng một màn pháo hoa.

Nói ra cũng buồn cười, đôi tay chàng quanh năm nhuộm máu, đã quen giết chóc, ngay cả lễ vật tạ ơn bình thường cũng chẳng lấy ra được.

Có điều...nếu đã tặng, tất nhiên phải đưa thứ tốt nhất.

Ánh sao rợp trời chậm rãi rơi xuống, ánh kiếm quét ngang, tựa thủy triều chảy xuống.

Thoáng chốc đã che lấp ánh sáng rực rỡ của pháo hoa khắp thành, lấp lánh chói mắt.

Thi Đại ngấm đến ngẩn ngơ, không thốt nên lời, tim đập thình thịch.

“Pháo hoa này, tặng cho Thi tiểu thư.”

Ngắm người dưới pháo hoa, luôn điểm thêm vài phần sắc màu so với ngày thường.

Ý cười Giang Bạch Nghiễn lười biếng, tóc đen hơi rối, đứng giữa kiếm khí mãnh liệt, thần thái ngạo nghễ điêu luyện.

Sáng tối giao nhau, tia sáng lướt qua hàng mây chàng, phản chiếu lúm đồng tiền bên má và đôi mắt hoa đào, quyến rũ tựa hải đường đêm xuân.

Thật sự quá hút mắt.

“Nguyễn tiểu thư...”

Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng cất lời:

“Đường tương lai rộng mở, năm nào cũng chẳng lo âu.”

Chương 20: C20: Chương 20

Pháo hoa rực rỡ thành Trường An, còn lâu mới bắt mắt bằng ánh kiếm trước mặt.

Nhưng so với kiếm khí ợp trời, Giang Bạch Nghiễn đứng thẳng nơi ấy, dung mạo điển trai quyến rũ, càng khiến người ta khó rời mắt hơn.

Pháo hoa lượn lờ, loang ra bạch y trắng như tuyết của chàng, hóa thành gam màu ấm áp như sắc mây tươi thắm. Bình thường ngũ quan có vẻ lạnh lùng xa cách, cũng nhuốm vẻ quyến rũ tựa hoa quỳnh nở rộ.

Thi Đại rất không có tiền đồ mà ngắm đến ngần ngơ.

Tục ngữ nói rất hay, mỗi người đều có đôi mắt tinh tường khám phá cái đẹp. Nàng bị sắc đẹp che mờ tâm trí, nào có tội tình gì?

Huống hồ Giang Bạch Nghiễn còn tặng một bao lì xì với độ dày kinh người.

Kiếm trận kéo dài khoảng một lúc, khi ánh kiếm liên miên dần dần mờ nhạt, sự ngạc nhiên nơi đáy mắt Thi Đại hãy còn chưa tan hết.

“Cám ơn Giang công tử.”

Siết chặt bao lì xì trong tay, Thi Đại xoa chóp mũi:

“Pháo hoa đẹp lắm, lì xì cũng rất tuyệt. Chỉ là số tiền này, có phải nhiều quá rồi không?”

Bấy giờ Giang Bạch Nghiễn mới nhìn nàng.

Nàng thật sự rất vui vẻ, đôi mắt to tròn, khi pháo hoa rực rỡ nhất, tựa những gợn nước xuân dưới ánh mặt trời.

Chàng chỉ nhìn thoáng qua rồi rời mắt, khẽ cười:

“Thi tiểu thư, không có lý nào lại trả lì xì về.”

Cũng phải.

Cẩn thận ôm phong bao đỏ rực mà Giang Bạch Nghiễn tặng vào lòng, Thi Đại ra sức gật đầu:

“Giang công tử, năm mới vạn sự thuận lợi nhé.”

Giang Bạch Nghiễn không định ở lại lâu, khẽ gật đầu với nàng, cáo từ rồi rời đi.

Thời gian không còn sớm, cơn buồn ngủ kéo đến, Thi Đại tạm biệt chàng, về phòng ngủ của mình.

Hồ ly trắng trong lòng ngủ không an giấc, lúc này bỗng choàng tỉnh, thấy Thi Đại đang mở bao lì xì lớn, A Ly mơ màng lên tiếng:

“Ôi chao, bao lì xì này, Thi Kính Thừa và Mạnh Kha quả thật rất cưng chiều người.”

“Không phải cha nương.”

Thi Đại thành thạo mở ra, vừa cúi đầu nhìn, đã bị ngân phiếu bên trong làm cho lóa mắt:

“Là Giang công tử tặng đây.”

A Ly hãy còn buồn ngủ, khẽ gật đầu.

À, Giang công tử.

Từ từ, Giang công tử?!

Hồ ly trắng bỗng rùng mình:

“Giang Bạch Nghiễn đưa lì xì cho người?”

Cốt truyện phát triển kiểu gì thế này!

“Chắc là nhận lì xì của ta, chàng ấy muốn có qua có lại.”

Đầu ngón tay xẹt qua xấp ngân phiếu với con số khả quan, trông mắt Thi Đại thoáng nghiêm túc:

“Giang công tử là người tốt lắm luôn đó.”

Sau khi Giang Bạch Nghiễn chém giết yêu tà, từng đi khắp ngũ hồ tứ hải diệt yêu, với thực lực của chàng, chắc chắn kiếm được không ít tiền thưởng.

Chàng chỉ là thần tài tốt bụng thôi, chàng nào có ý đồ xấu xa gì.

Thi Đại mừng rỡ bắt đầu lấp đầy kho bạc nhỏ của mình.

A Ly: “...”

Hồ ly toàn thân trắng như tuyết yên lặng rất lâu, không biết nên nói gì, cũng chẳng muốn nói gì hết.

Nhìn thoáng qua bao lì xì trong tay Thi Đại, A Ly hít sâu một hơi, cuộn người lại, nhắm chặt hai mắt, dứt khoát ngủ tiếp.

Tuy cốt truyện phát triển khác xa một vạn tám ngàn dặm so với tưởng tượng của nó, nhưng may mắn trong bất hạnh, trong tay tên điên vui buồn thất thường như Giang Bạch Nghiễn, chẳng những Thi Đại sống đến tận lúc này không mất sợi tóc nào, còn hài lòng thích ý, thoải mái muôn phần.

Đại khái đây là...người ngốc có phúc của người ngốc chẳng?

Hôm sau thức dậy, Thi Đại biết có hai vị khách đặc biệt đến phủ.

Phó chỉ huy sứ Bạch Kinh của Trần Ách Ti, và chủ mưu trong vụ án người điều khiển con rối, khuyến yêu.

Đến trưa nàng mới thức giấc, vào sảnh chính vừa khéo trông thấy một góc váy trắng.

Thi Đại chưa từng gặp Bạch Kinh, chỉ nghe giọng của đôi phương khi siêu độ vong linh.

Trong ấn tượng, chất giọng kia dịu dàng ôn hòa, khiến người ta như tắm mình trong gió xuân, hôm nay tận mắt nhìn thấy tướng mạo của Bạch Kinh, còn có vài phần sắc bén hơn so với tưởng tượng.

Nữ tử bạch y độ chừng hai mươi ba mươi tuổi, dáng người cao gầy, sống lưng thẳng tắp như thanh kiếm, mắt phượng hẹp dài động ý cười, đuôi mắt khẽ cong, che giấu bén nhọn.

Khí thế của nàng ta thật thà mà chừng chặc, không cần lên tiếng, chỉ yên tĩnh ngồi đó, đã như ánh nắng chiếu xuống, trắng sáng qua sông.

Bên cạnh nàng ta là thanh niên khoác áo choàng đen.

Thanh niên là loại hình hoàn toàn trái ngược với Bạch Kinh, cao lớn mạnh mẽ, mày rậm mắt to, giữa hàng mày lẳng đọng lệ khí, đỉnh đầu là đôi tai màu đen mang theo vết sẹo, dáng vẻ hung ác bức bối...

Nhưng ở cạnh Bạch Kinh, lại ngoan ngoãn yên tĩnh đến bất ngờ.

“Đại Đại.”

Trông thấy Đại Đại từ xa, Mạnh Kha ngồi trong sảnh chính vẫy tay gọi nàng:

“Đến đây, hai vị này là phó chỉ huy sứ Bạch Kinh và Tiểu Hắc, cố ý đến thăm các con đây.”

Vào sảnh chính rồi mới phát hiện Giang Bạch Nghiễn và Thâm Lưu Sương cũng ở đây.

Thi Đại sửng sốt:

“Tìm chúng con ư?”

“Vụ án người điều khiển con rồi, may nhờ có các vị điều tra.”

Bạch Kinh cười:

“Nghe nói trong đại trận núi Minh Nguyệt hôm đó, là mọi người đã cứu Tiểu Hắc một mạng.”

Giọng nói của nàng ta rất êm tai, dịu dàng mềm mại tựa gió xuân phất qua rừng trúc.

Tiểu Hắc.

Hai chữ này lướt qua bên tai, Thi Đại ngẩng đầu, nhìn thanh niên khoác áo choàng đen bên cạnh Bạch Kinh.

Thanh niên nhạy bén nhận ra tầm mắt của nàng, sống lưng thoáng cứng đờ. Xuất phát từ bản năng đã nuôi dưỡng nhiều năm, dường như muốn hung ác trừng nàng một cái, lại cố hết sức nhẫn nhịn, căng chặt người cúi đầu xuống.

Hóa ra là dáng vẻ hình người của khuyển yêu.

“Ôn cứu mạng, phải đền đáp gấp bội.”

Yên lặng thoáng chốc, Tiểu Hắc khẽ nói:

“Đa tạ.”

Hắn ta phân biệt rõ ràng giữa ân và oán, ngày đó ở núi Minh

Nguyệt, là Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn phá hoại mất trận, cứu hãn ta một mạng.

“Nếu phó chỉ huy sứ đã đưa hãn đến đây...”

Thẩm Lưu Sương cất lời:

“Tiểu Hắc đã làm việc cho Trấn Ách Ti rồi?”

“Ừm.”

Bạch Kinh gật đầu:

“Những kẻ hãn giết đều là hạng người độc ác, về tình có thể tha thứ. Nhưng vụ án người điều khiển con rối khiến Trường An hỗn loạn, lòng người bất an, không thể không truy cứu. Trấn Ách Ti quyết định để hãn lấy công chuộc tội, cống hiến sức lực cho Ti.”

Ồ.

Thi Đại hiểu, là đồng liêu của mình rồi.

Trấn Ách Ti là chén cơm sắt của triều đình, khuyến yên không thiệt thòi.

“Làm rõ chân tướng oan khuất năm đó thì tốt.”

Mạnh Kha búi ngui:

“Ác nhân đền tội, người bị hại chết oan cũng có thể yên lòng.”

Hàng mi khuyến yên khẽ run.

“...Vâng.”

Thanh niên mặc áo choàng đen khẽ nói:

“Tam Lang, Nguyệt Nương và Tiểu Uyển cũng nhận ơn của các vị.”

Hắn ta chẳng màng để ý đến tính mạng của mình, điều duy nhất hắn ta quan tâm là trả thù cho người nhà của mình.

Sau khi vụ án người điều khiển con rối kết thúc, câu chuyện hắn ta viết truyền khắp thành Trường An, bốn gã ác ôn kia đều mang tiếng xấu.

Mà ba ngôi mộ nhỏ dựng trên đỉnh núi cũng được Bạch Kinh giúp đỡ, sửa sang lại trang nghiêm chẵn chu hơn.

Nếu một nhà ba người dưới tuổi vàng có thiêng, hắn đã có thể yên nghỉ.

Ánh sáng ngày đông ấm áp, trong một thoáng yên lặng ngẩn ngui, Thi Đại thấy khuyển yêu ngẩng đầu.

Mãi đến tận lúc này, nàng mới phát hiện thanh niên sở hữu đôi mắt lạnh lùng, đã tính khó thuần lại cứng rắn uể oải.

Khuyển yêu nhìn họ, dần dần cúi đầu, khom người thật sâu:

“Ôn này, suốt đời không quên.”

Từng câu từng chữ, vang vọng rõ ràng.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ nghiêng mắt, liếc nhìn gương mặt nghiêng của Thi Đại, vành tai trắng nõn nhỏ nhắn của nàng, thoáng ửng đỏ thẹn thùng.

“Sau này mọi người đều là đồng liêu, nên giúp đỡ lẫn nhau, không cần khách sáo.”

Lần đầu nhận được lời cảm ơn trịnh trọng như vậy, Thi Đại hơi xấu hổ, xoa vành tai nóng bừng:

“Dù sao thì mọi việc cũng đã sáng tỏ...tốt quá rồi.”

Khuyển yêu nhìn nàng chăm chú, im lặng một chốc, khẽ mỉm cười.

“Hôm nay khó khăn lắm hai vị mới đến làm khách, Thi phủ phải tiếp đãi đằng hoàng.”

Mạnh Kha cười mở cười bảo:

“Hay là ở lại ăn bữa cơm! Đầu bếp trong phủ chúng ta nấu ăn ngon lắm.”

Nghe thấy ăn cơm, hai mắt Bạch Kinh bỗng bừng sáng:

“Thế thì ngại quá, nhưng mà trùng hợp chúng ta đang nhàn rồi, đúng không Tiểu Hắc?”

Khuyển yêu: “...”

Vị phó chỉ huy sứ tấm lòng rộng mở trong truyền thuyết này chỗ nào cũng tốt, ngặt nỗi sở thích lớn nhất chính là ăn uống.

Sau khi được thả ra khỏi nhà lao, hắn ta đi theo nàng ta chưa được mấy ngày, đã ăn hết các tửu lâu có tiếng trong thành Trường An một lượt.

Bạch Kinh đưa ra lý do hết sức nghiêm túc:

“Thưởng cho cấp dưới mới đến.”

Khuyển yêu:

“Ừm.”

Bạch Kinh cười càng tươi hơn.

“Đúng rồi.”

Quan sát xung quanh, không thấy bóng dáng nho nhỏ quen thuộc, Thi Đại tò mò hỏi:

“Vân Thanh đâu ạ?”

Thi Vân Thanh đang ở sân luyện võ.

Nói một cách chính xác, là một góc sau cửa sân luyện võ.

Giao thừa đêm qua, cậu nhận liên tiếp chín bao lì xì nhỏ của Thi Đại, sau khi về phòng, lăn qua lộn lại mãi không ngủ được.

Đầu óc cậu mơ màng, lúc thì nhớ đến pháo hoa ồn ào khiến lòng người phiền chán, khi lại nhớ đến những câu chúc viết trên giấy, cuối cùng mở to hai mắt cho đến tận lúc trời sáng.

Khi vệt mây trắng đầu tiên xuất hiện phía chân trời, để trút bỏ những cảm xúc lạ lẫm trong lòng mình, Thi Vân Thanh đến sân luyện võ, luyện đao suốt mấy canh giờ.

Cả đêm không ngủ, lại kéo lê cơ thể sức cùng lực kiệt luyện đao, hơi thở trong người cậu không ổn định, lại lần nữa hóa thành sói con.

Mệt quá, muốn ngủ một giấc.

Nhưng lý trí còn sót lại nói cho cậu biết, phải nhanh chóng về phòng. Giờ là ban ngày, nếu bị người khác nhìn thấy đáng về này...

Thi Vân Thanh không dám nghĩ.

Nhép y phục vào một góc hẻo lánh trong sân luyện võ, sói con lê bước chân mềm nhũn vô lực đi ra cửa lớn.

Chẳng ngờ vừa nhắc chân đã nghe thấy tiếng lạch bạch càng lúc càng gần...

Hồ ly trắng nằm bẹp trên vai Thi Đại, nàng khoác áo cổ chéo và váy đỏ thêu hoa, nổi bật tựa nhành mai trong tuyết trắng mênh mông.

Nguy rồi.

Bốn mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

Nhất thời sói con và hồ ly đều giật mình!

Thi Vân Thanh cứng người: Nàng, sao nàng lại đến đây?

A Ly hít khí lạnh: Hấn, sao hấn lại ở đây, còn là dáng vẻ kia nữa?!

Chỉ mỗi Thi Đại sắc mặt vẫn như bình thường, nhìn cục bông màu đen ở cạnh cửa sân luyện võ, tươi cười rạng rỡ:

“Là em à!”

Mãi đến giờ cơm trưa mà Thi Vân Thanh vẫn chưa xuất hiện, cũng không có trong phòng ngủ.

Nàng nghĩ chắc đứa nhỏ này đã đến sân luyện võ, người là sắt cơm là thép, không ăn gì đã luyện võ sao được chứ? Là một phụ huynh đủ tư cách, nhất định phải đưa cậu đi ăn.

Kết quả không tìm thấy Thi Vân Thanh, lại gặp chó con này.

Nó vẫn giống lần trước, uể oải không có tinh thần, đáng thương tội nghiệp, đôi tai mềm mại dựng đứng, cơ thể run rẩy.

Lạnh quá ư? Hay là khó chịu?

Không được, phải chạy mau.

Thấy Thi Đại đến gần, Thi Vân Thanh âm thầm cắn răng.

Chân ngắn yếu ớt mất sức run nhẹ, Thi Vân Thanh xoay người rồi...

Rồi bị ôm lên.

Ghét, ghét quá mà!

Hai móng trước vung vẩy giầy giữa vài cái, vì quá yếu ớt trông chẳng chút dữ dằn, nhiều nhất cũng chỉ uốn éo qua lại.

Đầu óc Thi Vân Thanh ong ong.

Trong cơ thể cậu dung hòa yêu đàn, là bán yêu.

Yêu tính khát máu, hướng hồ yêu đàn của cậu đến từ loài sói hung dữ tàn bạo, trong tình huống bình thường, người khác nhìn thấy cậu sẽ phải lùi bước.

Nhưng trước giờ Thi Đại chưa từng là “tình huống bình thường”.

“Chủ nhân của em đâu?”

Ôm cậu vào lòng, Thi Đại cau mày:

“Tại sao lần nào gặp, em cũng không thoải mái thế này? Không chịu ăn uống đành hoảng hốt?”

Động vật không biết nói chuyện, ba câu hỏi không thể nhận được câu trả lời, nàng chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi.

Hỏi xong, Thi Đại nhấc tay vuốt ve cục bông đen.

Mềm mại ghê, thoải mái quá.

Khác hẳn với chó hoang cứng rắn thô ráp, lông của chó con mềm mại mượt mà, mỗi lần sờ chúng, lòng bàn tay như chìm trong khóm mây.

Vậy mà nàng lại...!

Lòng bàn tay chạm vào đỉnh đầu, Thi Vân Thanh lập tức muốn vùng vẩy, nhưng thoáng chốc, cảm giác ấm áp bao bọc tứ chi xương cốt.

Kỹ thuật vuốt lông của Thi Đại, cực kỳ tuyệt vời.

Bắt đầu từ đỉnh đầu sói con, lòng bàn tay áp sát vuốt dọc xuống, đầu ngón tay lún vào đám lông xù, gãi nhẹ như nước chảy mây trôi, khuấy động một dòng điện nhỏ lướt qua.

Tai sói Thi Vân Thanh run lên, cổ họng r3n rỉ khe khẽ.

Đây, đây là cái gì?

Sói con trong lòng ngừng giãy giụa, Thi Đại mỉm cười, gãi nhẹ cằm cậu:

“Ồn lắm phải không? Ta từng luyện qua đây.”

Cằm bị ngón tay nàng cọ tới cọ lui, chân sau của sói con giẫm đạp, hiển nhiên vẫn là tư thế kháng cự, nhưng sức lực phản kháng lại yếu ớt hơn nhiều.

Vậy mà, hình như cũng...rất thoải mái.

Cảm giác dễ chịu khó nói thành lời lấp đầy tứ chi xương cốt, vì được Thi Đại ôm chặt, cơ thể như chìm trong dòng nước ấm, rất thân thiết.

Không đúng đâu.

Chỉ cọ một lúc, động tác Thi Vân Thanh khựng lại.

Cậu là sói, là nam tử hán đại trượng phu, sao mà, sao có thể dễ dàng sờ tới sờ lui, còn cam tâm tình nguyện say mê cơ chứ?

Khó khăn rút khỏi dòng suy nghĩ, cố hết sức giữ vững tỉnh táo, Thi Vân Thanh cắn chặt răng, đang muốn đạp chân sau bỏ chạy, không kịp đề phòng đã nghe thấy giọng nữ.

“Đại Đại, tìm được Vân Thanh chưa?”

Là Mạnh Kha.

Sau lưng bà, còn có Thi Kính Thừa, Thẩm Lưu Sương và

Giang Bạch Nghiễn.

Sấm – sét – giữa – trời – quang

Có một thoáng, cậu nghe thấy tiếng gì đó vụn vỡ.

Thảm kịch nhân gian gì thế này.

A Ly biết rõ chân tướng thực sự không nhìn nổi nữa, với chút lương tri ít ỏi còn sót lại, lặng lẽ thấp nhang trong lòng cho đứa nhỏ này.

Tự cầu phúc đi thôi.

“Chắc thằng bé ở sân luyện võ? Còn chưa tìm thấy sao?”

Mạnh Kha nhanh nhẹn bước tới, vừa nhìn thoáng qua đã trông thấy cục bông trong lòng Thi Đại, lập tức ngăn người:

“Đây...”

Yêu khí trong cơ thể Thi Vân Thanh không ổn định, chuyện này Thi Kính Thừa và Mạnh Kha đều biết.

Đương nhiên bà có thể nhận ra ngay, đây là con trai nhỏ nhà mình.

Mạnh Kha nhìn Thi Vân Thanh.

Đôi mắt Thi Vân Thanh chán nản, cũng lẳng lặng nhìn bà.

“Không thấy đệ ấy ở sân luyện võ.”

Thấy Mạnh Kha nhìn nó chăm chăm, Thi Đại lắc lư sói con trong tay:

“Đây chắc là chó con người nào đó nuôi trong phủ chúng ta, lạc mất chủ nhân rồi.”

Thi Kính Thừa: “...”

Mạnh Kha: “...”

À phải rồi, cả đời này Thi Đại chưa từng nhìn thấy loài sói hàng thật giá thật, cũng chẳng hay biết khi yêu lực của đệ đệ nàng rối loạn sẽ trở về hình sói.

“Đại Đại à.”

Thi Kính Thừa ngập ngừng:

“Trong lòng con là...”

Vừa nói được vài chữ, đã thấy sói con trợn to hai mắt, như muốn rách cả mí, ra sức lắc đầu với một biên độ cực nhỏ.

Tuyệt đối không được.

Không thể để Thi Đại biết cậu là Thi Vân Thanh. Cậu bị nàng ôm, được nàng vuốt lông, còn được nàng sờ đến vui sướng vẩy đuôi.

Một khi bị nàng biết thân phận thực sự, chắc chắn cậu sẽ xấu hổ đến chết mất thôi!

Nhận ra ý kháng cự của tiểu nhi tử, Thi Kính Thừa lặng thinh rồi chuyển chủ đề:

“Con chó...trong lòng con, ôm như vậy, không cần người chứ?”

Nguy hiểm quá, ghìm cương trước vực, xem như cũng lấp liếm được.

Từ những ngày đầu trở về Thi phủ, Thi Vân Thanh đã không muốn để người khác biết hình dáng tộc sói của mình, Thi Kính Thừa là phụ thân, sẽ không làm trái ý muốn của cậu.

Càng không cần nhắc đến...tình huống một lời khó nói hết này.

“Nó không cần người đâu ạ.”

Thi Đại hào hứng cười bảo:

“Nó ngoan lắm, xoa đầu nó, nó sẽ vẫy đuôi.”

Chó con là bảo tàng của thế giới!

Mạnh Kha nhướng mày:

“...Ồ?”

Sắc mặt Thi Kính Thừa phức tạp:

“À...”

Phiền chết mất.

Vành tai nóng bừng, Thi Vân Thanh bực bội cúi đầu.

May mắn duy nhất là, lúc ở hình sói toàn thân cậu đầy lông, người ngoài không thể thấy vết ửng hồng trên tai cậu.

Tại sói lúc lắc, Thi Vân Thanh lấy hết can đảm, nhanh chóng liếc nhìn biểu cảm của người xung quanh.

Mạnh Kha và Thi Kính Thừa muốn nói lại thôi, Thẩm Lưu Sương nở nụ cười ẩn ý sâu xa.

Giang Bạch Nghiễn hờ hững đứng đó, khi bốn mắt chạm nhau với cậu, cong nhẹ khóe môi khó phát giác.

Thi Vân Thanh: “...”

Chắc chắn là đang cười nhạo cậu rồi, cái tên này!!!

Thẩm Lưu Sương và Giang Bạch Nghiễn từng gặp vô số yêu ma, sao có thể không rõ khác biệt giữa chó và sói. Trong số những người ở đây, trừ Thi Đại ra, đều biết cậu là Thi Vân

Thanh.

Một lần sẩy chân để hận ngàn đời.

Đôi mắt sói con trống rỗng, từ bỏ giấy giũa.

Mệt rồi, hủy diệt đi thôi.

“Nói ra thì, Vân Thanh đi đâu nhỉ?”

Nhớ đến chuyện chính, Thi Đại không yên lòng:

“Tôi qua đệ ấy không ngủ, hôm nay không có trong phòng cũng không ở sân luyện võ, liệu có gặp chuyện gì không?”

“Chắc là đến nơi khác giải sầu. Năm mới mà, chỗ nào cũng rộn ràng, mấy đứa nhỏ thích nhất.”

Mạnh Kha thăm dò lên tiếng:

“Hay là, con thả...chó con xuống đi, chúng ta dùng cơm trưa trước nhé?”

Như được đại xá.

Thi Vân Thanh vẫy đuôi, lòng đầy cảm động, cho nương mình ánh mắt cảm kích.

“Được ạ.”

Thi Đại cúi đầu nhìn cục bông trong lòng, ánh mắt giao nhau, bỗng ngờ ngợ:

“Nhưng mà nhìn kỹ lại, nó rất giống Vân Thanh.”

Thi Vân Thanh lập tức cứng đờ!

Mạnh Kha cười khan hai tiếng:

“Vậ ư? Giống chỗ nào?”

Thi Kính Thừa cố gắng giữ bình tĩnh:

“Sao con lại nói thế?”

Thảm Lưu Sương chẳng hề che giấu ý cười, thanh thoi ăn dưa xem kịch:

“Muội nói rõ xem.”

“Ánh mắt rất giống, mọi người nhìn đi.”

Nhắc nửa người sói con lên, Thi Đại như có điều suy nghĩ:

“Quả thật như đúc từ một khuôn.”

Thi Vân Thanh cứ hay xụ mặt không nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng, trông mất kiên nhẫn.

Giờ nghĩ lại, chó con này cũng thế, trông mắt đen nhánh, thoáng chút lạnh lẽo như có như không, hơi hung dữ.

“Ồ? Vậ ư? Sao lại thế được?”

Mạnh Kha giật mình, nhanh chóng bổ sung:

“Ta thấy chó con này ngoan hiền đáng yêu...”

Còn chưa nói hết, đã nhìn chăm chăm vào đôi mắt Thi Vân Thanh.

Đen như mực, hung hăng phiến chán, mặt sói vừa chán nản vừa ủ dột, chẳng chút tươi tắn.

Nên hình dung biểu cảm này như thế nào nhỉ.

Đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy biểu cảm như bị thiếu tám triệu lượng trên gương mặt của động vật.

Không thể tiếp tục trợn to mắt nói dối được, khoe môi Mạnh Kha co giật.

Thi Đại chìm vào suy nghĩ.

Nghĩ như vậy, đúng là rất trùng hợp.

Tính cách đê đê nằng và chó con trùng khớp một cách hoàn hảo, lần trước gặp nó, là nửa đường từ sân luyện võ đến phòng ngủ của Thi Vân Thanh, hôm nay gặp nó, cũng là sân luyện võ mà Thi Vân Thanh thường đến nhất.

Nó là chó, nhưng thậm chí chưa từng sửa gâu gâu!

Sói và chó, chắc tướng mạo cũng tương tự nhỉ?

Trong cơ thể Thi Vân Thanh có yêu đan, liệu có khi nào...

Thôi chết rồi!

Thấy vẻ mặt nằng loáng thoáng hiểu ra gì đó, sống lưng Thi Vân Thanh lạnh toát.

Muốn nói dối, phải dùng rất nhiều lời nói dối khác để lấp liếm.

Ván đã đóng thuyền, cậu giầu Thi Đại lâu như vậy, còn từng bật ra tiếng ghen ngào trong cổ họng, chủ động cọ lòng bàn tay nằng.

Những chuyện đó, cậu không muốn bị nằng phát hiện.

Dứt khoát vò mề chẳng sợ nứt, duy trì chút hình tượng cuối cùng của cậu trong mắt Thi Đại.

Một quyết định lạng lẽ hình thành, Thi Vân Thanh nhắm mắt.

Không thèm đếm xỉa gì nữa.

Kẻ mất mặt là chó con, liên quan gì đến Thi Vân Thanh?

Trong đầu cậu đang giao chiến, Thi Đại chẳng hay biết gì.

Dù có suy đoán thoáng qua dưới đáy lòng, nhưng không có chứng cứ, nàng chỉ xem như suy nghĩ chợt lóe, không để ý thêm.

Nếu chó con thật sự là Thi Vân Thanh, cha nương nàng sao có thể không nhận ra được.

Vừa định thả nó xuống, bất thành linh, cục bông trong lòng hơi cựa quậy.

Thi Đại thuận thế cúi đầu.

Sói con trong thời kỳ con non chưa lộ hết vẻ dữ dằn, lớp lông mềm mại như bông công anh.

Đôi mắt ướt át đen nhánh, như hai quả nho mọng nước, thảo gờ phòng bị và lệ khí, ngoan ngoãn không chịu được, chỉ cần chớp mắt một cái đã có thể khiến lòng người gọn sóng.

Ngây thơ lại vô tội, nhìn nàng chăm chú, là biểu cảm Thi Vân Thanh sẽ không thể hiện.

Đáng yêu tốt độ, bắn trúng hồng tâm.

Hàng mi Thi Đại run lên, như muốn ngừng thở.

Ngay sau đó, bông công anh mềm mại cẩn thận dựa vào lòng nàng, dùng chóp mũi nhỏ xíu cọ đầu vai nàng.

Đáy lòng mềm nhũn đến rối tinh rối mù, Thi Đại nghe thấy tiếng nghẹn ngào khổ sở khe khẽ, như xấu hổ lại như làm nũng:

“Gâu...”

Chương 21: C21: Chương 21

Một tiếng gâu, ánh sáng trong đôi mắt Thi Vân Thanh lụi tàn, mọi người xung quanh đồng loạt im lặng.

Nụ cười sẽ không biến mất, chỉ chuyển sang gương mặt của Thi Đại.

Đáng yêu quá, nó đang làm nũng kìa!

Thi Kính Thừa: "..."

Nên nói thế nào nhỉ, nhi tử còn nhỏ đã co được đuôi được, tuy là co hơi lố, nhưng xét đến cùng vẫn coi như tùy cơ ứng biến.

Chắc thế.

Mạnh Kha: "..."

Nên nói thế nào nhỉ, đáng vẽ sói con giả vờ ngoan ngoãn quả thật là tiên phẩm nhân gian, chẳng trách Thi Đại nở nụ cười bà dì, ngay cả bà cũng động lòng.

Muốn sờ.

Bên kia, Thẩm Lưu Sương đã hóa động lòng thành hành động, thực hành ngay, bước lên sờ sói:

"Đây là chó con nhà ai vậy? Để ta sờ xem."

Mặt mày Thi Vân Thanh nóng bừng, tròng mắt chẳng chút khí thế.

Sao Thẩm Lưu Sương có thể không biết thân phận thật sự của

cậu được, thừa cơ ức hiếp trẻ con mà, nữ nhân xấu xa này!

Ngặt nổi vẻ mặt Thẩm Lưu Sương đang hoảng quá mức, chẳng nhìn ra chút đùa cợt nào, cậu mơ hồ bị vuốt v e suốt một lúc, dần dần không còn chắc chắn như thế nữa:

Lẽ nào nàng ta cũng giống Thi Đại, không phân biệt được chó và sói, không nhận ra cậu?

Thế chẳng phải cậu vẫn có thể giữ thể diện trước mặt hai người ư?

Tâm trạng Thi Vân Thanh thoáng chốc tốt đẹp, khoe môi giương lên độ cong khó phát giác.

A Ly: “...”

Nên nói thế nào nhỉ, trẻ con vẫn là trẻ con, hoàn toàn không nhận ra còn một khả năng nữa: Trong lòng Thẩm Lưu Sương biết rõ chân tướng, lại vờ như không hiểu, chỉ để vuốt lông sói theo lẽ đương nhiên mà thôi.

Cậu đã đánh giá thấp sự hiểm ác của người lớn mất rồi.

Giang Bạch Nghiễn im lặng đứng một bên, như có điều suy nghĩ, thực ra chẳng nghĩ được gì hết.

Chàng không hiểu nổi cả nhà này.

“Trước đây ta từng gặp nó một lần.”

Thi Đại mở lời:

“Cách phòng ngủ Vân Thanh không xa lắm, nó...”

Không nghe nổi nữa, cũng chẳng ở lại được nữa, mỗi một giây ở lại nơi này đều là đau khổ.

Nên làm nũng cũng đã làm xong, chắc Thi Đại sẽ không liên tưởng bản thể với hình sói của cậu nữa, Thi Vân Thanh cần

răng, hai chân sau dùng sức đạp ra.

Cục bông màu đen từ trong lòng Thi Đại nhảy xuống, vì không đủ thể lực, lúc đáp đất hơi loạng choạng, suýt nữa té nhào.

Rồi không thèm quay đầu lại, kiên quyết xông vào rừng trúc.

Lại chạy đi mất tiêu.

Thi Đại buồn bực cau mày.

“Vây...”

Cuối cùng cũng hoàn hồn lại từ nỗi hoảng hốt, Mạnh Kha nhìn đuôi sói lắt lư biến mất từ xa:

“Ta và cha con tìm Vân Thanh, các con dùng bữa trưa với khách trước nhé?”

Đang dịp lễ tết, lại có Bạch Kinh và khuyển yêu đến, bữa cơm trưa này vô cùng phong phú.

Bạch Kinh vẫn nhã nhặn đoan trang như trước, khéo môi luôn nở nụ cười ôn hòa, gió cuốn mây bay, giải quyết liên tiếp năm chén cơm lớn.

Tiểu Hắc không nói tiếng nào ngồi cạnh nàng ta, đôi mắt đen nhánh, sắc mặt lạnh nhạt, vì từ nhỏ đã lang thang, tướng ăn hơi thô lỗ.

Nhưng Thi Đại có thể nhận ra, thực ra hấn ta rất gò bó, từ đầu đến cuối chỉ gấp đồ ăn gần mình nhất, khi Bạch Kinh đã ăn xong chén thứ năm, hấn ta vẫn còn do dự có nên ăn chén thứ hai hay không.

Tiếp đó đã bị Bạch Kinh múc đầy một chén lớn, còn gấp rất nhiều đồ ăn cho.

Tiểu Hắc rầu rĩ nói cảm ơn.

Khi Thi Vân Thanh được Mạnh Kha và Thi Kính Thừa dắt đến phòng ăn đã là nửa nén nhang sau.

Không biết tại sao đứa nhỏ lại xụ mặt, đáy mắt hiện lên hai quầng thâm rõ rệt, liếc nhìn Thi Đại, đầu tiên là sùng sốt, rồi cúi đầu thật mạnh.

Dường như lỗ tai cũng ửng đỏ.

Thi Đại: “?”

Tôi qua nhận lì xì chẳng phải vui lắm ư? Lẽ nào lì xì bị cha nương sung vào công quỹ? Mấy đứa nhỏ Đại Chiêu cũng không có tự do giữ lì xì?

Thi Đại chú ý đến quầng thâm của cậu:

“Tôi qua Vân Thanh không nghỉ ngơi đằng hoàng sao?”

Nào chỉ không nghỉ ngơi đằng hoàng, cậu có ngủ được đâu.

Động tác cứng ngắc ngồi vào chỗ, Thi Vân Thanh đáp một tiếng:

“Vẫn ổn.”

Sau khi cậu vội vã chạy trốn khỏi vòng ôm của Thi Đại, không lâu sau, đã được Mạnh Kha và Thi Kính Thừa tìm thấy.

Thi Kính Thừa rót linh lực cho cậu, giúp cậu nhanh chóng hồi phục lại hình người, Mạnh Kha vừa cười, vừa an ủi cậu đừng để ý, sói con nhỏ xú cũng rất đáng yêu.

À đúng rồi, lúc nương nói chuyện, tay phải còn vuốt ve bộ lông sói của cậu không ngừng.

Khiến cậu rất nghi ngờ, mục đích thật sự khi Mạnh Kha sắp đến an ủi mình.

Tóm lại, cha nương nhẫn nại dỗ dành cậu suốt một lúc, còn hứa chắc chắn sẽ không nói cho Thi Đại biết chân tướng. Thi Vân Thanh vừa đói vừa mệt, khuất phục trước tiếng ùng ục của bụng nhỏ, cuối cùng vẫn đến phòng ăn.

Chẳng phải không có tiền đồ đâu nhé, chỉ là buộc phải hi sinh vì sinh tồn thôi.

Mạnh Kha cười, múc đầy chén cơm cho cậu:

“Từ tối qua đến sáng nay, Vân Thanh cứ mãi luyện đao ở sau núi. Nào, ăn nhiều chút.”

Mạnh Kha:

“Ồi chao, tràn cơm rồi.”

Thi Vân Thanh: “...”

Cái tật đồng âm này của mẹ cậu khi nào mới khỏi đây?

Vết ửng đỏ trên tai cậu còn chưa tan hết, không muốn nhìn Thi Đại, lơ đãng ngược mắt, chạm phải ánh mắt của khuyển yêu đang ngồi đối diện.

Hai yêu gặp nhau, dã tính của động vật bị kìm chế, không hện đều cùng híp mắt, đối chọi gay gắt, sóng ngầm mãnh liệt.

Sau đó khi Thi Vân Thanh trông thấy tai chó của Tiểu Hắc, nhanh chóng bại trận với tốc độ sét đánh.

Đáng chết.

Thi Vân Thanh hung hăng và cơm.

Cậu là sói, sao lại bắt đầu sợ chó rồi?

“Thực ra hôm nay đến thăm, vẫn còn một chuyện muốn nói.”

Bạch Kinh dụ dàng cất lời:

“Thành Trường An vừa xảy ra vài vụ án yêu ma làm loạn, chia cho ti Mùi và ti Mão. Ta với Ân Nhu thương lượng, để các người và một đội trong ti Mão của ta cùng nhau điều tra một vụ, các vị thấy sao?”

“Cùng nhau điều tra.”

Thẩm Lưu Sương bắt được trọng điểm:

“Vụ án này không đơn giản?”

“Vụ này hẳn không khó, chỉ là liên quan đến rất nhiều người.”

Bạch Khinh cười bảo:

“Hơn nữa...dù bảo mọi người cùng đội của ti Mão điều tra, thực ra trong đội chỉ còn một người ở lại Trường An.”

Thi Đại:

“Ồ?”

“Vì là năm mới mà.”

Thi Kính Thừa kiên nhẫn giải thích:

“Những vị kỳ nhân trong Trấn Ách Ti đến từ ngũ hồ tứ hải, phần lớn đều về quê thăm người thân dịp giao thừa. Ví dụ như phó chỉ huy sứ Ân Nhu của ti Mùi các con, mấy ngày trước đã về Miêu Cương rồi.”

Dù sao giờ là lúc đang cần người thì lại thiếu người.

Yêu tà làm loạn chẳng buồn để ý có phải tết hay không, làm việc cho Trấn Ách Ti, phải chuẩn bị sẵn sàng nhận nhiệm vụ bất kỳ lúc nào.

Thẩm Lưu Sương đã quen với việc đó, thuận miệng hỏi:

“Là vụ án gì?”

Yên lặng một lúc, ánh mắt Bạch Khinh thoáng sâu thẳm:

“Vụ án nữ tử mất tích.”

Thi Đại sững sốt.

“Vụ án này, lúc đầu do Đại Lý Tự điều tra.”

Bạch Khinh nói:

“Nguyên nhân là do nữ nhi của một gia đình ra ngoài lúc chạng vạng, mãi không về nhà. Cha nương nàng sốt ruột báo quan, quan phủ điều tra, mới phát hiện điều đáng nghi...”

Các vụ án ở Đại Chiêu, phần lớn sẽ do Đại Lý Tự và Trần Ách Ti xử lý.

Đại Lý Tự chuyên “án người”, Trần Ách Ti lại giải quyết “án yêu”, hai bên không can thiệp nhau. Nếu Đại Lý Tự nhận báo án, điều tra phát hiện có liên quan đến yêu ma làm loạn, sẽ chuyển giao cho Trần Ách Ti.

“Phường An Thường, phường Bình Hòa, phường Đại An ven thành Trường An, không chỉ một nữ tử mất tích.”

Bạch Khinh:

“Đa số nữ tử mất tích đều là người lang thang, cũng có vài thê nữ của các gia đình, tính sơ cũng hơn mười mấy người.”

“Mười mấy người?”

Mạnh Kha không nhịn được xen lời:

“Thê nữ mất tích mà mấy gia đình kia không báo quan sao?”

“Bảo là không dám.”

Bạch Khinh lắc đầu:

“Đại Lý Tự từng dò hỏi người nhà của nữ tử mất tích, họ đều nói ngay trong đêm thê nữ biến mất, có một bóng quỷ xuất hiện bên cửa sổ, uy hiếp không được báo quan, nếu không người tiếp theo mất tích, chính là bọn họ.”

Chính vì vậy Đại Lý Tự mới giao vụ án này cho Trần Ách Ti.

Nhưng vẫn rất lạ lùng.

Thi Đại đang nghiêm túc suy nghĩ, bỗng nghe Giang Bạch Nghiễn bên cạnh mở lời:

“Người nhà chủ động báo quan kia, không nhìn thấy bóng quỷ?”

Bạch Khinh đáp:

“Ừm.”

Vậy thì lạ rồi.

Gia đình kia có gì đặc biệt?

“Ân Nhu đang ở Miêu Cương, nếu mọi người có gì khó khăn, cứ đến tìm ta.”

Mỉm cười nhẹ nhàng, mềm mại như tuyết đầu mùa tan chảy, Bạch Khinh dịu dàng nói:

“Ta đã gửi mật thư, giờ Dậu hôm nay các người đến Trần Ách Ti, có thể thấy hồ sơ của Đại Lý Tự và vị đồng đội kia. Nàng ấy đã làm việc cho Trần Ách Ti vài năm, thực lực đáng tin, có thể yên tâm.”

Nhận vụ án mới, không chỉ Thi Đại hưng hực ý chí chiến đấu, ngay cả Thi Vân Thanh cũng quét sạch mây mù, làm lại chính mình.

Theo cậu thấy, tập tục năm mới rườm rà lại phiền phức, cả ngày phải gặp thân thích, ăn tết cứ như đang độ kiếp.

Tra án thì khác, chỉ gặp người lạ mở miệng không nói lời nhảm nhí, gặp yêu ma cậu có thể chém giết thỏa thích.

Mặc kệ thế nào cũng chẳng thiệt thòi.

Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn và Thẩm Lưu Sương đến Trấn Ách Ti vào giờ Dậu, dắt theo Thi Vân Thanh ôm chặt trường đao.

Vừa vào cửa chính, Thi Đại đã thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Diêm Thanh Hoan ăn vận sang trọng, như một con chim lông trắng, và Liễu Như Thường có răn trắng quần quanh cổ.

“Mọi người đến rồi à!”

Đôi mắt Diêm Thanh Hoan bừng sáng:

“Đồng đội đến tra án của ti Mảo, hóa ra lại là Liễu cô nương.”

Thi Đại thấy hấn, hơi bất ngờ:

“Nhà huynh chẳng phải ở Giang Nam sao? Tết mà huynh vẫn ở lại Trường An hả?”

“Cha nương nghe nói ta giải quyết được vụ án đầu tiên, có ý đến Trường An tìm ta, muốn dính chút vận may.”

Diêm Thanh Hoan cười bảo:

“Vả lại...chẳng phải phó chỉ huy sứ Ân Nhu đã tặng ta quyền Mười ba châm quỷ môn sao? Ta khổ luyện mấy ngày, đã nắm vững một chiêu nửa thức rồi.”

Để không thêm gánh nặng cho đồng đội, khoảng thời gian này, hấn chăm chỉ khổ luyện ngày đêm, đã học xong bảy phần tâng

thứ nhất của bí tịch.

Hắn học y nhiều năm, cơ bản của “Mười ba châm quỹ môn” nằm ở châm, với hắn mà nói nhập môn không khó.

Diêm Thanh Hoan siết chặt nắm tay.

Lần này hắn không cần làm rùa rút đầu nắp sau lưng suốt chặng đường nữa!

Liễu Như Thường bên cạnh hắn, khoác áo đỏ, đang cúi đầu đọc tiểu thuyết bỏ túi, tùy ý buộc tóc dài lên cao, sau khi nàng ta quay đầu, mái tóc cũng đung đưa theo:

“Ôi, lại gặp nhau rồi, có duyên quá.”

Rắn trắng quần quanh cổ nàng ta thè lưỡi, cười bảo:

“Chẳng phải sao.”

Trong vụ án người điều khiển con rối, Thi Đại từng gặp Liễu Như Thường một lần.

Đây là vị ti bà mời tiên ra trận, rắn trắng tên Bạch Cửu Nương Tử, là tiên gia nàng ta thờ phụng.

Lần đó gặp nhau ngắn ngủi, Thi Đại không có cơ hội được thấy Liễu Như Thường ra tay, chỉ nhớ...

Bạch Cửu Nương Tử khá hài hước.

Thi Đại nhìn thoáng qua tiểu thuyết trong tay Liễu Như Thường.

Là vở kịch ngược luyện vang dội khắp thành Trường An trước đó không lâu “Sống lại đi, người yêu của ta”.

“Các ngươi đã biết đại khái về vụ án lần này rồi nhỉ?”

Cất tiểu thuyết vào tay áo, Liễu Như Thường lấy hồ sơ ra:

“Đây là tình báo Đại Lý Tự tra được, các người xem đi.”

Nàng ta và Thẩm Lưu Sương cùng làm việc cho Trần Ách Ti, là bằng hữu có mối quan hệ tốt, bị Thẩm Lưu Sương ảnh hưởng, thỉnh thoảng cũng sẽ đọc tiểu thuyết.

Tất nhiên, chỉ giới hạn ngoài thời gian phá án. Tính tình Liễu Như Thường thẳng thắn, hành động nhanh nhẹn, nổi tiếng hiệu suất cao trong Trần Ách Ti.

Thi Đại nhận hồ sơ, cẩn thận đọc một lượt.

Tin tức trong đây không khác những gì Bạch Khinh đã nói, nữ tử mất tích, từ phụ nhân hơn bốn mươi, đến trẻ nhỏ sáu bảy tuổi, độ tuổi cao thấp không đều.

Thân phận người mất tích chênh lệch quá lớn, đa số đều là người lang thang khổ cực một thân một mình, ngoài ra còn có nữ nhi nhà thương nhân, thê tử nhà nghèo, không tìm thấy điểm chung.

“Lạ nhất là người nhà đã báo án.”

Thi Đại nghĩ:

“Người nhà của những nữ tử mất tích còn lại đều từng bị bóng quỷ uy hiếp, chỉ nhà đó không có... liệu có phải là hai vụ án khác nhau không? Những nhà gặp bóng quỷ là yêu tà làm loạn, nhà báo án, nữ nhi chỉ đơn thuần bị người ta bắt cóc thôi.”

Chẳng qua trùng hợp là vụ án mất tích, lại vừa khéo xảy ra cùng thời điểm, cho nên mới lẫn vào nhau, xem như vụ án liên hoàn.

“Có khả năng đó.”

Thẩm Lưu Sương đáp:

“Trước mắt vụ án này không có manh mối, chỉ bằng đến đó dò hỏi cẩn thận lại một lượt.”

Mấy người ăn nhip với nhau, quyết định đến nhà báo án hỏi thăm rõ ràng.

“Nói ra thì.”

Trên đường đến phòng Đại An, Liễu Như Thường tò mò hỏi:

“Đội của các người tên gì?”

Giang Bạch Nghiễn vốn đang rũ mắt chậm rãi cất bước, nghe vậy hàng mi khẽ run.

Chàng quyết định giả vờ mất khôn trong khoảng thời gian tiếp theo.

Đã hỏi đúng chỗ rồi đây!

Diêm Thanh Hoan đọc đủ loại tiểu thuyết, từng mơ mộng biết bao cảnh tượng nghĩa hiệp hào hùng, trong đó mong chờ nhất chính là khoảnh khắc báo tên đội mình.

Vang vọng có lực, từng chữ như đao, tà ma quỷ quái nghe tiếng phải khiếp sợ.

Ngầu biết mấy!

Hung phấn xoa tay, Diêm Thanh Hoan ưỡn thẳng sống lưng:

“Đừng chống lại bọn ta!”

Liễu Như Thường: “?”

Liễu Như Thường:

“Ai muốn chống đối các người?”

“Không phải, không phải.”

Diêm Thanh Hoan gãi đầu:

“Là Đừng chối lại bọn ta.”

Liễu Như Thường: “???”

Liễu Như Thường:

“Ta cũng đâu có chống lại các ngươi!”

Bạch Cửu Nương Tử khẽ suyt một tiếng:

“Người chờ đã, đây là...?”

Thi Đại đỡ trán:

“Tên đội của chúng ta là Đừng chống lại bọn ta.”

Chưa bao giờ nghĩ đến khúc cua này.

Ánh mắt Bạch Cửu Nương Tử lóe lên:

“Áy? Chuyện này, chưa từng nghe nói!”

Liễu Như Thường: Quả thật chưa từng nghe qua.

Có thể đặt được cái tên đó mấy vị đồng đội mới này của nàng ta, chắc là người đứng đắn...nhỉ?

Ánh mắt khẽ nhúc nhích, Liễu Như Thường quyết định phải đánh giá lại những người trước mặt lần nữa.

Nàng ta quen Thẩm Lưu Sương, thực lực mạnh mẽ, tính tình rất tốt, nhẹ nhàng ôn hòa.

Thi Đại thoát nhìn là tiểu cô nương hoạt bát hào phóng, thường hay mỉm cười, rất dễ khiến người khác nảy sinh hảo cảm.

Diêm Thanh Hoan, công tử nhà giàu điền hình, tính tình khiêm tốn có lẽ,

Còn về Giang Bạch Nghiễn...

Liễu Như Thường nghiêng mắt nhìn qua.

Hôm nay chàng vẫn mặc bạch y giản dị, thân hình cao lớn, gương mặt góc cạnh rõ ràng, như một nét cân xứng trong bức tranh thủy mặc, vừa ẩn mình lại sắc bén.

Người này là nhân tài kiệt xuất của Trấn Ách Ti, vào ti chưa được bao lâu, đã liên tiếp phá được nhiều vụ án, hàng phục vô số yêu vật.

Chắc chắn đáng tin muôn phần.

Liễu Như Thường thoáng yên lòng.

Chỉ là đặt tên độc đáo riêng biệt một chút thôi, đồng đội của nàng ta, hẳn vẫn đáng tin cậy.

“Đội của mọi người.”

Thi Đại hỏi:

“Tên gì thế?”

Liễu Như Thường cười:

“Đạp toa hành.”

Đạp toa hành, mùa xuân giẫm lên lớp cỏ xanh, có vẻ phóng khoáng tự do.

Vừa dứt lời, đã nghe Bạch Cửu Nương Tử thở dài:

“Người nói xem có tức hay không, trùng tên với một tiệm sửa giày ở Hòa Thành, mỗi lần lấy thẻ bài ra, đối phương đều đáp

một câu Không sửa giày.”

Liều Như Thường: “...”

Có thể đừng nhắc đến chuyện này không?

Đến phường Đại An, lần theo địa chỉ trong hồ sơ, nhóm người đã đến trước cửa một tòa nhà.

Đây là một căn nhà bình thường tường trắng ngói đen, vì nữ nhi mất tích vô cớ, cửa nhà khép chặt, lạnh lẽo hoang vắng.

Liều Như Thường là người lão luyện, thành thạo gõ cửa.

Sau tiếng gõ vang, cửa lớn mở ra, để lộ gương mặt tiêu tụy của một nam nhân trung niên.

“Làm phiền rồi.”

Liều Như Thường khẽ gạt đầu, lấy lệnh bài ở thắt lưng, đưa đến trước mặt nam nhân.

Thẻ bài tiểu đội của Trấn Ách Ti cổ xưa tinh xảo, làm bằng gỗ tử đàn, điêu khắc hoa văn phức tạp, tường vân quần quanh, loáng thoáng có thể thấy hai chữ “Trấn Ách”.

Chính giữa là hàng chữ vàng đen bắt mắt, tên riêng của mỗi tiểu đội.

Nam nhân nhìn kỹ lại, vẻ mặt cứng đờ.

Nam nhân khép cửa lớn:

“Không sửa giày!”

“Đừng đừng đừng!”

Mắt thấy ông ta sắp đóng cửa, Diêm Thanh Hoan vội vã bước lên, lấy thẻ bài của mình ra:

“Chúng ta...”

Khá lắm chàng trai.

Thẻ bài lấp lánh vài con chữ lớn:

“Đừng chống lại bọn ta.”

Nam nhân khiếp sợ:

“Các người sửa giày còn muốn ép mua ép bán?!”

Như vậy nghĩa là chống lại bọn họ đấy ư?!

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Chàng bỗng nghĩ đến một câu chẳng đúng lúc cho lắm.

Chẳng ai kém ai.

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt lại, bước lên:

“Trần Ách Ti xử án.”

Ý thức được hóa ra chỉ là hiểu lầm, mặt mày nam tử trung niên đỏ bừng, mời họ vào tiểu viện.

Ông ta tên Phùng Hủ, làm tạp dịch trong quán trà, sau khi nữ nhi mất tích, nương tử sốt cao, đang nghỉ ngơi trong phòng.

“Các vị đại nhân, nhất định phải làm chủ cho chúng ta.”

Nhắc đến chuyện nữ nhi mất tích, Phùng Hủ đỏ mắt:

“Trong nhà chỉ có mỗi một nữ nhi, tôi đó nàng nói muốn ra ngoài mua kẹo ăn...ta nên đi cùng nàng.”

Thi Đại nhìn hồ sơ.

Nữ nhi của Phùng Hủ tên Phùng Lộ, mười lăm tuổi.

Độ tuổi mười lăm, không thể vì mua kẹo mà lạc mất được, chắc chắn đã xảy ra chuyện.

“Theo chúng ta biết, những gia đình có nữ tử mất tích khác đều từng thấy bóng quỷ.”

Liều Như Thường lên tiếng:

“Trong nhà của các người, có từng xảy ra chuyện lạ nào không?”

Phùng Hủ lắc đầu:

“Chưa từng.”

Khặng lại một thoáng, cẩn thận bổ sung một câu:

“Ta và nương tử tìm Lộ Lộ cả đêm, sáng hôm sau, nương tử bị sốt. Chuyện, chuyện này có tính không?”

Nếu lệ quỷ báo thù, chỉ khiến người ta nóng sốt, thế thì con quỷ kia không khỏi quá mất mặt.

Nhưng mà...cũng có khả năng do quỷ làm loạn.

Thi Đại hỏi:

“Có thể để chúng ta gặp phu nhân không?”

Tất nhiên Phùng Hủ gật đầu đồng ý, dẫn mọi người vào phòng.

Căn nhà này không lớn, may mà xung quanh được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng, trên bàn gỗ trong sảnh chính, bày một cái khung điều đang bắt đầu thành hình.

Khóe mắt Phùng Hủ ửng đỏ:

“Là làm cho Lộ Lộ. Sau tết vốn định dẫn nàng ra ngoại ô thả diều.”

Vào phòng ngủ Phùng gia, một phụ nhân trung niên đang nằm trên giường gỗ với đôi mắt nhắm chặt, mặt mày đỏ bừng.

“Xì xì.”

Bạch Cửu Nương Tử thò đầu ra, trông mắt lóe lên:

“Sốt bệnh bình thường thôi, không có yêu khí.”

Bạch Cửu Nương Tử vốn là yêu tinh trong núi, lại khổ sở tu luyện trăm năm, rất nhạy bén với yêu khí.

“Phu nhân cả đêm không nghỉ ngơi, lại hứng gió lạnh, cộng thêm lo lắng nên mới ngã bệnh.”

Diêm Thanh Hoan lấy hai viên thuốc trong bình sứ mang theo bên người ra, nhét vào tay Phùng Hủ:

“Hai viên này, chia cho bà ấy uống sáng tối, nghỉ ngơi một hôm sẽ khỏe lại thôi.”

Rất, rất vững vàng, đáng tin cậy thật!

Thi Đại nhanh chóng liếc hẳn.

Mỗi nghề có chuyên môn của mình, thật sự không lừa nàng.

Diêm Thanh Hoan trông chẳng được gì hết, nhưng khi nói đến y thuật, khí chất của hắn hoàn toàn khác hẳn...

Trút bỏ vẻ lơ đãng, giữa mày mắt toát lên sự kiên định, sắc mặt dịu dàng tựa nước thu núi xa, hoàn toàn gánh nổi “tâm lòng thầy thuốc”.

Phùng Hủ vô cùng cảm kích nhận lấy:

“Đa tạ đại nhân!”

“Trước mắt cho thấy người nhà này không có liên quan gì đến yêu tà.”

Không quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi, họ nhanh chóng rời khỏi Phùng gia.

Thẩm Lưu Sương cất lời:

“Đến những nhà gặp bóng quỷ hỏi xem.”

Cách Phùng gia không xa, cũng có một nhà mất nữ nhi.

Lần này không ai lấy thẻ bài ra nữa, chỉ nói một câu “Trần Ách Ti xử án”, nữ nhân mở cửa đã cung kính mỉm cười mời họ vào.

Thi Đại đánh giá xung quanh.

Gia đình này cũng không giàu có, vách tường lốm đốm, trong sân có nuôi vài con gà.

Nữ nhân dẫn họ vào sảnh chính, một nam nhân trung niên đang ăn cơm tối trong phòng.

Nữ nhân nhẹ nhàng cười bảo:

“Đây là mấy vị đại nhân của Trần Ách Ti, đến hỏi chuyện Lưu Thúy.”

Hai người này là phụ mẫu của thiếu nữ mất tích.

Thẩm Lưu Sương hỏi thẳng:

“Sau khi nữ nhi mất tích, hai người không báo quan sao?”

“Chuyện, chuyện này... chúng ta cũng không muốn mà.”

Mặt mày nữ nhân trắng bệch:

“Tối đó, chúng ta nhìn thấy bóng quỷ ngoài cửa sổ, nó không cho chúng ta nói ra ngoài, chúng ta...”

Thi Đại cau mày:

“Cho nên hai người cũng không nói? Chỉ cần báo lại chuyện này cho Trấn Ách Ti, chắc chắn Trấn Ách Ti sẽ phái người đến bảo vệ các người.”

Chỉ vì một lời uy hiếp, có thể từ bỏ con gái ruột không màng đến? Họ thật sự...không xem con gái mình ra gì.

Khó tin hơn là, cả mấy gia đình đều như vậy, giấu diếm chuyện mất tích chẳng nói tiếng nào.

Nữ nhân cười khan:

“Chúng ta sợ mà, bách tính bình dân nào so được với các vị đại nhân Trấn Ách Ti, chúng ta không có năng lực tự bảo vệ, buộc phải nghĩ cho bản thân nhiều hơn thôi.”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng đứng cạnh cửa, bỗng hờ hững lên tiếng:

“Ma quỷ mà các người nói, tướng mạo thế nào, vóc dáng ra sao?”

Nữ nhân run lên, ngẩng đầu nhìn chàng, lại nhanh chóng cúi xuống.

Nói đến cũng lạ, giọng điệu thiếu niên bình tĩnh, rõ ràng không nghe ra bất cứ cảm xúc gì, rơi vào bên tai lại như mũi dao lạnh lẽo khiến lòng người khiếp sợ.

“Hồi bẩm đại nhân, là máu me đầm đìa.”

Nữ nhân khẽ đáp, vì căng thẳng, âm cuối hơi run:

“Vóc dáng...không nhớ rõ nữa.”

“Không nhớ rõ?”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Ta còn tưởng, tình cảnh hiểm có khó gặp như thế, chắc chắn hai vị sẽ nhớ mãi không quên.”

Vừa nói xong, phu thê trước bàn đều sững sốt.

Nam nhân vội lên tiếng:

“Ta nhớ rất rõ, hai mắt lệ quý chảy máu, bị người ta khoét mắt, hình như cổ cũng bị chặt đứt, phần đầu xiêu vẹo, nó còn mặc áo đỏ dính đầy máu!”

Nữ nhân liên tục gật đầu:

“Đúng đúng đúng, là nữ nhân, ta nhớ ra rồi!”

Giang Bạch Nghiễn không nói gì nữa, khẽ cười.

Chàng cười rất hồ hởi, như thể nghe thấy chuyện cười vô vị nào đó, Thi Đại chỉ nhìn chàng một thoáng, đã hiểu ý của Giang Bạch Nghiễn.

Người bình thường nửa đêm gặp lệ quý, chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng có thể sợ đến chết dở.

Nhớ lại vụ án người điều khiển con rối, một mình nàng bị nhốt trong sân đầy ma quỷ, khi yêu họa bị lướt qua cửa sổ, đến liếc mắt thôi nàng cũng chẳng dám.

Nếu đôi phu thê này vì một câu dọa dẫm mà không dám báo quan, rõ ràng là người nhút nhát sợ sệt...

Người như vậy thành linh gặp quỷ, sao có thể miêu tả rõ ràng, thậm chí nhận ra lệ quý bị khoét mất được?

Huống hồ khi ấy là nửa đêm, xung quanh tối om, “lệ quý” mà

họ nói còn cách một khung cửa sổ.

Nam nhân có thể miêu tả dáng vẻ lệ quỷ trôi chảy như vậy, quả thật cứ như...

Đã chuẩn bị sẵn lời này từ sớm.

Phát giác tầm mắt của nàng, Giang Bạch Nghiễn hơi nghiêng mắt, lặng lẽ mỉm cười.

Tầm mắt giao nhau ngắn ngủi, hai người đều rõ suy nghĩ trong lòng đối phương, ăn ý rời tầm mắt.

Tình cờ bắt được khoảnh khắc đó, mi tâm Liễu Như Thường nhảy dựng...

Hửm? Họ đã nghĩ ra được gì, hay là...

“Cái này...”

Liếc một vòng trong phòng, Thảm Lưu Sương nhìn chằm chằm vào tượng thần ở góc sảnh chính:

“Quan âm tổng tử?”

Tượng thần trang nghiêm, được lau dọn sạch sẽ không một hạt bụi, trước mặt là ba cây nhang đang cháy, hiền nhiên vừa được cúng xong.

Vừa nãy bị Giang Bạch Nghiễn ép hỏi vài câu, trong lòng nam nhân hãy còn hoảng hốt, lau mồ hôi lạnh:

“Đúng vậy.”

Liễu Như Thường nhướn mày:

“Chẳng phải hai người đã có con rồi à? Sao suốt ngày còn...”

Nói được một nửa, nàng ta bỗng im bặt.

Tuy nhà này có con, nhưng lại là nữ nhi.

Quan âm tổng tử, họ muốn xin con trai.

Bạch Cửu Nương Tử:

“Chậc.”

Lần này ngay cả đũa cọt cũng không muốn nữa.

“Muốn thêm nhi tử, nhi nữ song toàn mà.”

Nam nhân cười nịnh nọt:

“Chúng ta đối xử với Lưu Thúy rất tốt, nàng đến tuổi, đang tìm nhà chồng tốt cho nàng. Lưu Thúy được nuôi dạy đàng hoàng, từ nhỏ đã theo nương tử ta học nấu ăn nữ hồng, chắc chắn được không ít lang quân ưu ái. Cũng như nương tử ta, năm đó nàng đưa cho ta từng chén cơm một, ta vừa nhìn đã nhắm trúng nàng.”

Nghe ông ta nói, cứ như hi vọng duy nhất đối với nữ nhi chỉ là nàng ta có thể gả chồng sinh con.

Trong lòng Liễu Như Thường bùng bùng lên ngọn lửa không tên, ngất nổi là người của Trần Ách Ti, không thể ra tay với bách tính bình dân.

Đang suy nghĩ nên đáp lại thế nào, bên tai đã nghe thấy giọng nói của Thi Đại.

“Ta hiểu rồi.”

Giọng điệu Thi Đại rất đổi chân thành:

“Múc cho người ta từng chén cơm một, ta cũng từng làm chuyện này, thật sự quan trọng lắm nhé, không qua loa được đâu.”

Nam nhân lộ vẻ “nhìn xem, ta hiểu mà”:

“Cô cũng giống nương tử nhà ta, làm cho công tử mình thích ư?”

Thi Đại:

“Nương nói với ta, đó là cúng cho người chết.”

Mặt mày nam nhân xanh mét.

Liều Như Thường nhất thời không nhin nổi, bật cười thành tiếng.

Câu chuyện này không nói tiếp được nữa rồi, nam nhân tái mặt, quay đầu đi, nhìn thấy Diêm Thanh Hoan bên cạnh.

Trong nhóm người, hấn rất cao quý, chỉ riêng áo khoác lông chồn trên người thôi, cũng có thể bán được với giá trên trời mà người bình thường cả đời cũng chẳng dám tưởng tượng.

Nữ tử có thể vào Trấn Ách Ti thì đã sao? Giàu có nhất, bắt mắt nhất, vẫn là nam nhân đấy thôi.

Bị một câu của Thi Đại chặn họng, nam nhân quyết định lấy lại sĩ diện:

“Vị công tử này, chắc hẳn gia tài bạc triệu? Đúng là tuổi trẻ đầy triển vọng, gia môn may mắn.”

Diêm Thanh Hoan: “...”

Trong lòng Diêm Thanh Hoan rõ như gương sáng, gãi đầu cười:

“Là cha nương ta trung niên có triển vọng. Hôm qua ta vừa tiêu hết sạch, phải đòi họ ít tiền, nếu không phải uống gió tây bắc mất.”

Mặt mày nam nhân lại xanh mét.

Thất sách quá.

Đây là tên phá của!

Đầu óc ong gong, ánh mắt nam nhân lướt qua Thi Vân Thanh vẫn còn quá nhỏ, nhìn về phía Giang Bạch Nghiễn còn sót lại.

Trong nhóm người, tuy Giang Bạch Nghiễn ít nói, nhưng khí thế mạnh mẽ, trường kiếm ở thắt lưng còn chưa ra khỏi vỏ, đã toát ra kiếm ý sắc bén, lạnh lẽo như tuyết.

Nhớ lại giọng điệu chất vấn của Giang Bạch Nghiễn cách đó không lâu, da đầu nam nhân tê dại.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là nhân vật hung ác.

Mang theo vài phần thấp thỏm, nam nhân cười gượng nói:

“Vị đại nhân này khí độ bất phàm, hẳn là người dẫn đội?”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt nhìn ông ta...

Không ổn rồi.

Giang Bạch Nghiễn nhắc rèm mi như cười như không, chẳng nhìn nam nhân kia mà lẳng lẳng liếc sang Thi Đại.

Thi Đại: “?”

Ánh mắt của chàng thế này có hơi quyến rũ người khác rồi đó nha.

Trời sinh Giang Bạch Nghiễn có đôi mắt đưa tình, trông mắt trong suốt, động ý cười nhẹ, nếu nhìn thật tỉ mỉ, có thể phát giác vẻ châm chọc và bất cần hờ hững, như móc câu nhỏ.

“Không phải.”

Giang Bạch Nghiễn chỉ nhìn nàng một thoáng, rất nhanh đã rời mắt:

“Ta bây giờ đang ở trong phủ của tiểu thư, lập khế ước với tiểu thư, mặc tiểu thư sai bảo.”

Nam nhân: “?”

Cái, cái gì cơ?

Liễu Như Thường tập trung tinh thần xem kịch khiếp sợ đến mức run tay: “?”

Cái, cái gì kia?!

Bản thân Thi Đại: “???”

Nếu nàng đoán không sai, điều Giang Bạch Nghiễn muốn nói hẳn là chàng được Thi Kính Thừa nhận làm đệ tử ở lại trong phủ, bắt buộc dĩ phải ký kết huyết cô với nàng mà phải không?

Đúng là ý đó, nhưng nghe chàng nói thế kia, tại sao hoàn toàn không phải ý đó vậy nè?!

Thảm Lưu Sương nhượng mảy, hơi ngạc nhiên.

Nàng ta không ngờ, Giang Bạch Nghiễn lại hạ mình giúp họ chặn miệng nam nhân kia.

Có lẽ người này cũng khá được?

Thi Vân Thanh: “???”

Đang nói gì vậy? Mỗi một từ cậu đều biết, nhưng sao cậu nghe không hiểu gì hết?

“Ngươi, ngươi thân là nam nhi cao tám thước...”

Mặt mày nam nhân tái mét, không thể hiểu nổi:

“Sao lại như vậy?”

“Có lẽ là do...”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh như thường, hơi nghiêng đầu:

“Tiểu thư đã cho ta một số tiền lớn?”

Thi Đại hiểu ngay: Là lì xì!

Nam nhân hoàn toàn câm nín,

Được lắm, trừ ông ta ra hai nam nhân ở hiện trường, một người là tên phá của để cha mẹ nuôi, một kẻ là tiểu bạch kiểm để nữ nhân nuôi.

À, còn đứa nhỏ trông cũng thông minh kia.

Bảo ông ta phải nói sao đây?

P/S: Hai anh nam chính nhà tui đều bị mang tiếng trai bao, trùng hợp dễ sợ

Chương 22: C22: Chương 22

Trong lòng nam nhân kia dễ chịu hay không, Liễu Như Thường không biết cũng chẳng quan tâm, dù sao nàng ta rất thoải mái.

Cám ơn các vị đồng đội mới, giúp tinh thần nàng ta sáng khoái.

Bạch Cửu Nương Tử quần quanh cổ thò đuôi ra nói:

“Ôi chào, người nói xem chuyện này...chúng ta không tiện nói.”

“Cho nên.”

Thi Đại hỏi:

“Các người hoàn toàn không biết gì về nguyên nhân nữ nhi mất tích, sở dĩ không báo quan là do bị bóng quỷ ngoài cửa sổ uy hiếp, đúng không?”

Sắc mặt người đàn ông chẳng thể dùng từ xanh mét để hình dung nữa, có khuynh hướng đen thui lốm đốm đủ màu, nghe vậy giật thót, hậm hực nhìn nàng.

Cô nương này trời sinh dễ khiến người ta yêu thích, mắt hạnh to tròn, môi đỏ răng trắng, lúc cười như nụ hoa lê lần đầu chớm nở.

Rất khó tưởng tượng, nàng lại thốt lên một câu độc ác như “để cún người chết” thế kia.

“Phải.”

Nam nhân run giọng nói:

“Lưu Thúy là nữ nhi ruột thịt của chúng ta, sao chúng ta lại hại nàng được? Không báo quan, thật sự là do bất đắc dĩ.”

“Nữ nhi số khổ của ta ời...”

Nữ nhân bên cạnh ông ta cúi đầu lau nước mắt:

“Các vị đại nhân, nhất định phải tìm được nàng.”

“Hai vị yên tâm, ta hiểu.”

Thẩm Lưu Sương mỉm cười an ủi:

“Hai vị đối với nữ nhi tình sâu nghĩa nặng, chắc chắn không phải hạng cầm thú bỏ mặc nàng ta, không biết tốt xấu, mặt người dạ thú, chỉ biết ham lợi.”

Phu thê hai người: “...”

Lời nói của Thẩm Lưu Sương rất thỏa đáng, khiến người ta chẳng thể phản bác. Họ cảm thấy mình vừa bị mắng một lượt, nhưng họ không tìm được chứng cứ.

Tức quá.

Đôi phu thê này một mực chắc chắn sự thật như vậy, có ép hỏi tiếp cũng không tìm ra chân tướng.

Rất nhanh họ đã cáo từ, ra khỏi cửa viện, Liễu Như Thường xoa cằm:

“Các người nghĩ sao?”

“Rất lạ.”

Diêm Thanh Hoan nhớ lại kỹ năng suy luận mình học được trong tiểu thuyết:

“Nửa đêm gặp quỷ, lệ quỷ bảo họ không được báo quan, họ lại thật sự không báo? Đó là chuyện liên quan đến mạng người đây.”

“Hơn nữa không chỉ mỗi nhà này.”

Thẩm Lưu Sương suy nghĩ:

“Nếu chỉ có nhà này sợ hãi thì cũng thôi, tổng cộng có nhiều nữ tử mất tích đến thế, trừ phi tất cả bọn họ đều là loại nhất gan như chuột, mới không một ai dám báo quan?”

Nếu là nàng ta, biết người nhà bằng hữu bị lệ quỷ hại, dù con đường phía trước cửu tử nhất sinh, cũng phải liều mạng đến sứt đầu mẻ trán.

“Chẳng phải Giang công tử đã hỏi đôi phu thê kia về tướng mạo của lệ quỷ đó sao?”

Thi Đại lên tiếng:

“Họ trả lời quá tỉ mỉ. Hai người đó đều là bách tính bình dân, sau khi gặp quỷ lại có thể quan sát cẩn thận một lượt, to gan đến thế mà không dám báo quan?”

Diêm Thanh Hoan bưng tỉnh:

“Đúng rồi!”

Hắn là một thành viên của Trấn Ách Ti, dù có chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhìn thấy lệ quỷ máu chảy đầm đìa, cũng phải vô thức né tránh rời mắt.

“Chờ đã, câu này phải nói rõ ràng.”

Bạch Cửu Nương Tử hứng thú:

“Ý ngươi là, chuyện gặp quỷ mà họ kể, rất có thể chỉ là lý do thoái thác bịa đặt?”

“Nếu suy luận ngược lại theo hướng này.”

Thi Đại khẽ bảo:

“Gặp quý là giả, vậy bị lệ quý uy hiếp cũng là giả. Mấy người đó mất nữ nhi và thê tử, lại lựa chọn biết rõ không báo, chỉ có một lời giải thích hợp lý...”

Ánh mắt Diêm Thanh Hoan lóe lên, theo kịp mạch suy nghĩ:

“Nguyên nhân thật sự những nữ tử kia mất tích, có liên quan đến người nhà của họ!”

Thi Vân Thanh yên lặng nghe đối thoại của họ, ánh mắt thoáng bối rối.

Những hiểu biết của cậu về việc đối nhân xử thế, chỉ giới hạn ở Thi phủ. Cha nương dịu dàng yêu thương, tử tử đối xử với cậu rất tốt, cậu không hiểu, tại sao lại có người cố ý giết hại người thân của mình.

Con người, thật sự quá khó hiểu.

“Có lẽ là bán vợ đợ con.”

Liễu Như Thường trầm giọng:

“Bán vợ con để kiếm tiền. Trừ chuyện đó ra...vẫn còn một khả năng khác.”

Yên lặng một chốc, Liễu Như Thường lạnh lùng mỉa mai:

“Còn nhớ tượng quan âm tổng tử không?”

Rõ ràng đã có nữ nhi, vẫn mong ngóng nhi tử. Sau khi nữ nhi mất tích, vậy mà không quên thấp nhang cho quan âm tổng tử.

Chỉ “kiếm tiền” thuần túy, cũng không thể mang đến nhi tử cho họ.

“Trần Ách Ti từng xử lý vụ án tương tự như vậy.”

Yên lặng suy nghĩ một lúc, Liễu Như Thường mở lời:

“Một số tà ma vì muốn nhanh chóng tích lũy tu vi, sẽ giao dịch với con người. Tà ma cho họ lợi ích, người đó nhận được ân huệ, phải dâng hiến thù lao tương xứng.”

Thành Trường An có Trần Ách Ti, tà ma lớn vờn đầu đường xó chợ hại người quá nguy hiểm.

So với việc mạo hiểm bị bắt tại trận, chi bằng âm thầm sai bảo con người, mình thì làm rùa rút đầu vào một góc, chờ được thờ cúng là xong.

Nói đến đây, Liễu Như Thường cười lạnh:

“Thù lao mà tà ma muốn có, thông thường đều là con người.”

“Cũng tức là.”

Diêm Thanh Hoan nuốt nước bọt:

“Vợ con của mấy người kia mất tích, có thể là do...bọn họ chủ động hiến vợ con cho tà ma, trao đổi lợi ích?”

Ban ngày ban mặt mà hấn nổi da gà khắp người.

Sự chấn động này không phải kinh hãi khi gặp quỷ, mà là cái lạnh toát ra từ tận xương cốt, như băng tuyết thấm vào lục phủ ngũ tạng, âm trầm khiến người ta hãi hùng.

“Từ xưa đến nay, có rất nhiều vụ án tương tự như vậy.”

Liễu Như Thường mỉm cười nhìn hấn, chừng như thấy hấn quá ngây thơ:

“Người đời đều biết yêu ma đáng sợ, nhưng cứ đến Đại Lý Tự xem thử đi, không ít kẻ lạm sát vô tội, lòng như rắn rết.”

Lắm lúc sự hiểm ác của lòng người còn kinh khủng hơn nhiều so với quỷ thần làm loạn.

Bạch Cửu Nương Tử hất đuôi, nghiêm nghị nói:

“Người chờ đã, lòng như rắn rết ư?”

Tiên gia Liễu môn nhà bọn nó, tuyệt đối không thể chìm xuống cùng lũ rết!

Liễu Như Thường đỡ trán:

“Rời rời rời, lòng như rết độc.”

Thi Đại mỉm cười, suy nghĩ một lúc, gõ cửa nhà hàng xóm.

Diêm Thanh Hoan tò mò:

“Nhà này không có người mất tích mà?”

“Nếu đám người kia thật sự dùng vợ con trao đổi lợi ích.”

Thi Đại lên tiếng:

“Trả giá bằng một mạng người, chắc chắn sẽ đổi thứ tốt. Nếu bọn họ không chịu nói, hỏi thử hàng xóm láng giềng, nói không chừng sẽ có manh mối.”

Bất kể là tà ma làm loạn, hay hiến tế mạng người, đều là suy đoán do họ dựa vào kinh nghiệm của mình, không có chứng cứ.

Rất nhanh cửa lớn đã mở, biết thân phận của họ là Trần Ách Ti, chủ nhà xoa tay cười bảo:

“Các vị đại nhân đến tìm ta, không biết có việc gì?”

“Nhà kia.”

Thị Đại chỉ vào căn nhà vừa nãy mình bước ra:

“Gần đây họ có gì khác lạ không?”

Chủ nhà vội nhìn qua:

“Là nhà của Triệu Ngũ Lang à! Nghe nói Lưu Thúy nhà họ mất tích. Mấy ngày trước người của quan phủ có đến hỏi ta.”

Liều Như Thường cau mày, đôi mắt sắc bén rét lạnh:

“Nữ nhi mất tích, họ có phản ứng gì?”

Trông mắt chủ nhà đảo quanh, nghĩ đến gì đó, hạ thấp giọng nói:

“Ta thấy hơi lạ.”

Chủ nhà bảo:

“Quan phủ nói Lưu Thúy đã mất tích mấy ngày. Nhưng ta nhớ vài ngày trước, phu thê họ cứ như không có việc gì, gặp ta còn vui vẻ chào hỏi. Nghe nói cũng chẳng chịu báo quan.”

Nào phải đáng vẻ của người bị mất nữ nhi.

Thị Đại gật đầu:

“Còn gì khác nữa không?”

“Chuyện khác sao?”

Chủ nhà suy nghĩ một chốc:

“Ta nhớ...nam nhân Triệu gia thích cờ bạc, sau khi Lưu Thúy mất tích, ta từng thấy hắn ra khỏi sòng bạc, cầm một túi tiền căng phồng, mặt mày như gió xuân.”

Chủ nhà nói đoạn tặc lưỡi:

“Nữ nhi mất tích, hấn còn cò bạc. Các vị đại nhân, chuyện này không ổn đâu nhỉ?”

Nào chỉ không ổn.

Chậm rãi sắp xếp lại suy nghĩ, Thi Đại mỉm cười gật đầu với ông ta:

“Chúng ta biết rồi, đa tạ lão bá.”

“Túi tiền căng phòng...”

Thẩm Lưu Sương xem kỹ hồ sơ vụ án trong tay, ngẩng đầu, nhìn vào mắt Thi Đại:

“Tiếp theo, đến sông bạc.”

Sông bạc Triệu Ngũ Lang đến là Trường Lạc Trang, nằm ở trung tâm phường Đại An.

Không ngoài dự đoán, theo lời người làm trong tiệm, hôm Triệu Ngũ Lang đến đặt cược, mang theo một số tiền lớn.

“Người kia là khách quen chỗ chúng ta, vận may không tốt, trước giờ thua nhiều thắng ít.”

Người làm nói:

“Nhà hấn nghèo, có lúc thua nhiều không đủ tiền đền, bị mấy vị khách khác đánh cho vài trận. Nhưng hôm đó...hấn mang rất nhiều tiền, cũng rất may mắn, cho nên ta có ấn tượng rất sâu.”

Nữ nhi mất tích không lâu, ông ta lại tiền đầy túi, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy.

Rời khỏi sông bạc, hỏi thăm mấy gia đình khác, lý do thoái thác đều tương tự.

Vợ con vô cớ mất tích, nửa đêm gặp quỷ, bị uy hiếp.

Điều đáng nhắc đến là, mỗi khi bị truy hỏi đáng về lệ quỷ, đáp án của tất cả mọi người đều nhất trí một cách thần kỳ...

Áo đỏ, nữ tử, hai mắt bị khoét, chảy lệ máu.

Không hề hay biết càng miêu tả tường tận lại càng có điều mờ ám.

Vất vả suốt hai canh giờ, sắc trời dần tối, mấy người họ đều mệt mỏi, tìm một quán trà nghỉ ngơi.

“Chắc hẳn đã thống nhất lời khai!”

Diêm Thanh Hoan uống sạch ly trà:

“Đáng về nữ quỷ kia khắc sâu vào đầu họ chắc? Tất cả mọi người đều miêu tả sinh động như thật, không thể tin nổi.”

Thi Đại liên kết mạnh mẽ lại một lượt, cắn miếng bánh hoa quế:

“Đám người kia đem vợ con làm tiền cược, hoặc là bán đi, hoặc là chủ động hiến tế tà ma. Vì là người nhà mình, chỉ cần họ không báo quan, sẽ không bại lộ.”

Dù hàng xóm hỏi đến vợ con, cũng có thể thuận miệng bịa chuyện “đến học đường”, hoặc “về quê”.

Thực tế đúng là có vài gia đình làm như vậy.

“Còn có người lang thang mất tích trong thành nữa.”

Liễu Như Thường tắc lưỡi:

“Người lang thang không có chỗ dựa, bên cạnh không ai quen biết. Dù mất tích...cũng không dễ bị người ta phát giác.”

Không ai báo quan, chẳng ai để ý, không một ai hay biết.

Mãi đến khi Phùng Lộ xảy ra chuyện, người Phùng gia báo quan, Đại Lý Tự mới điều tra được hóa ra lại có nhiều người mất tích ly kỳ đến vậy.

Diêm Thanh Hoan cắn răng:

“Đúng là khốn kiếp.”

“Trường An luôn có bọn môi giới, bị quan phủ không chế, chẳng dám làm càn.”

Giang Bạch Nghiễn chậm rãi lên tiếng:

“Những vụ án mất tích tập trung trong vòng nửa tháng nay, đám môi giới không dám ngông cuồng đến thế. Chuyện này có liên quan đến tà ma.”

Thi Đại tiếp lời chàng:

“Ban đầu, đám người này giấu diếm sự việc chặt chẽ, không định để người khác biết. Không ngờ Phùng Lộ mất tích, mọi chuyện bại lộ, để giải thích nguyên nhân không báo quan, mới bịa ra lời nói dối lệ quỷ dọa dẫm.”

Nghĩ mãi, Thi Đại siết chặt ống tay áo, trong lòng buồn bực.

Nếu bán cho môi giới lấy tiền, những nữ tử kia vẫn còn cơ hội sống sót. Nhưng nếu dâng cho tà ma...

Chính là hiển té đúng nghĩa.

Họ vẫn còn sống chứ? Rốt cuộc họ đang ở đâu?

Cả Phùng Lộ đã mất tích nữa, nàng ấy bị đưa đến nơi nào?

“Phải tranh thủ thời gian.”

Thẩm Lưu Sương vuốt ve mặt nạ sư Chung Quỷ nơi thắt lưng, giọng điệu hơi trầm xuống:

“Chắc hẳn người nhà biết tung tích của những nữ tử mất tích kia. Dầu thế nào chúng ta cũng phải nhanh chóng hỏi được đáp án.”

Nhưng đám người đó giữ kín như bưng, muốn biết chân tướng từ miệng của họ, khó khăn muôn phần.

“Phải điều tra rất nhiều gia đình, chỉ bằng chia ra hai hướng.”

Liễu Như Thường thở dài:

“Ta và Lưu Sương một hướng, bốn người các người một hướng, thế nào?”

Nàng ta và Thẩm Lưu Sương làm việc cho Trần Ách Ti đã lâu, dù chỉ có hai người, hiệu suất cũng không thua kém bốn người.

Không ai phản đối đề nghị này, nghỉ ngơi ở quán trà một lúc, Liễu Như Thường và Thẩm Lưu Sương đi trước.

“Chuyện này thật là...”

Diêm Thanh Hoan ngồi ghế, uống một hớp trà lớn.

Qua lại các phường khá lâu, hần thấy eo mỗi chân mềm, khàn giọng, nhưng cũng chẳng bằng những tích tụ trong lòng.

Trong tiểu thuyết thường chỉ viết đến những ân oán sóng phẳng tung hoành giang hồ, giờ đây khi hần thật sự đặt chân đến thành Trường An mới phát hiện thế gian này nhiều nhất vẫn là vui buồn hờn giận, sinh ly tử biệt của người đời.

Chỉ hi vọng những nữ tử mất tích kia bình an vô sự.

Thi Đại cũng rất mệt mỏi, đang nghĩ cách tiếp theo phải làm sao, ánh mắt xoay chuyển, lướt đến Giang Bạch Nghiễn đang ngồi đối diện.

Giang Bạch Nghiễn không thích nói chuyện, phần lớn thời gian đều yên lặng như một bức tranh tĩnh mịch.

Họ đến quán trà nghỉ ngơi, những người khác ít nhiều gì cũng ăn chút đồ lót dạ, chỉ mỗi chàng nhấp vài hớp trà.

“Giang công tử.”

Đây đũa bánh hoa quế trước mặt qua chỗ chàng, Thi Đại hỏi:

“Huynh không ăn chút gì sao?”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng bằng ánh mắt yên tĩnh.

Chàng tập mãi thành quen với việc đói khát, trước đây lúc giết yêu, từng không ăn gì suốt hai đêm.

Cảm giác đói với chàng mà nói chỉ là chuyện thường ngày, thậm chí giống hết đau đớn, khiến chàng chạm đến cảm giác chân thực mình vẫn còn sống.

Nghĩ đến chàng và Thi Đại là hai loại người hoàn toàn khác nhau, một kẻ lấy đau khổ làm niềm vui, một người được che chở cẩn thận trưởng thành, không thể chịu khổ...

Giang Bạch Nghiễn vô cớ nhớ lại khi huyết cô phát tác, sắc mặt nàng như thấy chết không sồn rạch đầu ngón tay.

Chàng khẽ nhếch môi.

Chưa kịp từ chối, đã nghe Thi Đại nói tiếp:

“Bánh hoa quế của tiệm này ngon lắm. Hôm nay vất vả bên ngoài lâu như vậy, huynh cũng mệt rồi mà?”

Trước giờ nàng rất thích cười, lúc này bị vụ án quấy nhiễu tinh thần, ý cười nơi đáy mắt chẳng mấy rõ ràng, mềm mại trong vắt như gợn sóng xanh.

Giọng nói cũng nhỏ nhẹ hơn đôi chút, là vẻ dịu dàng gần như lo lắng.

Rũ mi rời mắt, Giang Bạch Nghiễn lấy một miếng bánh cho vào miệng:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Là vị ngọt.

Bánh vào miệng, quả thật đã xua tan không ít mệt mỏi.

“Cho nên.”

Ánh mắt dò xét hai người một lượt, Thi Vân Thanh buồn bực lên tiếng:

“Chúng ta phải hỏi thế nào?”

“Hiển tế vợ con là phạm pháp, trong lòng đám người kia biết rõ.”

Diêm Thanh Hoan nắm tóc:

“Nếu họ muốn tự bảo vệ, sẽ không dễ bị cạy miệng đâu...đám khốn đó.”

“Ta có ý này.”

Thi Đại búng tay, khẽ bảo:

“Thành thật hỏi bọn họ, tất nhiên không lấy được đáp án. Đối phó kẻ khốn, phải dùng cách khốn kiếp hơn.”

Diêm Thanh Hoan giật mình:

“Không phải nghiêm hình bức cung đấy chứ?”

Vấn đề là, hiện nay họ không có chút manh mối nào, ngay cả tư cách bắt về thẩm vấn cũng chẳng có!

“Không đến mức nghiêm hình bức cung.”

Thi Đại công môi:

“Chẳng qua chỉ dọa dẫm họ đôi chút. Mọi người còn nhớ không, trong tiệm sơn phấn của nương ta, có yêu họa bì đấy?”

Vừa ra khỏi quán trà không lâu, Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường đã nghĩ được một cách.

Giải quyết nhiều vụ án ở Trấn Ách Ti như vậy, tuy hai người không phụ trách tra tấn thẩm vấn, nhưng mưa dầm thấm đất, cũng hiểu biết ít nhiều về cách tra hỏi.

Một mình gõ cửa một nhà, nói rõ thân phận Trấn Ách Ti cho chủ nhà biết.

Thẩm Lưu Sương vào thẳng vấn đề:

“Hiển tế nữ nhi, nhận được lợi ích...hắn người hài lòng lắm nhỉ?”

Chủ nhà là nam nhân độ chừng ba mươi tuổi, yếu ớt nhợt nhạt, nghe vậy cả người run lên, ly trà trong tay vỡ nát dưới đất.

Có kịch hay.

Lòng Thẩm Lưu Sương khễ động:

“Đã có người khai rồi. Ngươi còn không chịu nói?”

Đây là chiêu thứ nhất, lừa bịp.

Đi thẳng vào vấn đề, gọn gàng dứt khoát nói rõ sự thật, trong tình huống đối phương không hề chuẩn bị, chẳng khác nào một đòn cảnh cáo.

Chỉ hai câu thôi, đã khiến nam nhân kia rơi vào thế yếu, trong lòng hoảng sợ.

“Khai, khai cái gì?”

Run rẩy lùi về sau một bước, sắc mặt nam nhân tái nhợt:

“Đại nhân nói đến chuyện gì vậy? Thảo dân không biết.”

Hắn ta không ngốc, cũng có suy nghĩ của mình.

Một khi sự việc bại lộ, chắc chắn hắn ta sẽ bị tổng vào nhà lao. Nữ nhân trước mắt hỏi rất mơ hồ, nói không chừng chưa nắm được bằng chứng gì, hắn ta nhất định phải bình tĩnh.

Thẩm Lưu Sương cong môi.

Tướng mạo nàng ta xinh đẹp, phần lớn thời gian sẽ không nhìn ra được tính công kích. Nhưng khi ánh mắt dần lạnh, mày mắt tựa loan đao, toát ra sát ý kinh hoàng.

Khiến nam nhân lạnh toát cả người.

“Không biết ư?”

Thẩm Lưu Sương:

“Trần Ách Ti đã tra rõ người có liên quan đến tà ma, đang tìm kiếm tung tích tà vật. Nếu người không thành thật khai báo, với tính chất tồi tệ của vụ án này, mấy năm tiếp theo người phải sống trong đại lao đấy.”

Ý của câu này là, Trần Ách Ti vẫn chưa tìm được vị kia!

Trong lòng nam nhân mừng như điên, chỉ cần hắn ta không để lộ manh mối, với thực lực của vị kia, nói không chừng sẽ bình yên vô sự.

Không có chứng cứ, Trần Ách Ti làm gì được hắn ta?

Thế nhưng, tại ương mấy năm tù mà nàng ta nói...

“Đại nhân, xem người nói kia.”

Trong lòng trĩu nặng, nam nhân miễn cưỡng cười bảo:

“Thảo dân thật sự không biết gì cả.”

Rõ ràng hẳn ta chẳng chịu tiết lộ chữ nào, Thẩm Lưu Sương lại không tức giận.

Dường như đã đoán được phản ứng của đối phương từ trước, nàng chỉ ôn hòa cười:

“Không biết? Người đừng quên, trừ người ra, còn mười mấy gia đình bị mất vợ con.”

Không cho nam nhân thời gian phản ứng, Thẩm Lưu Sương nói tiếp:

“Trần Ách Ti có lệnh, người tiết lộ tình báo sớm nhất, có thể miễn hình phạt. Còn về những ai không chịu nói...”

Giữa hai người có một thoáng yên lặng.

Thẩm Lưu Sương cất lời:

“Biết mà không báo, cấu kết tà ma, tội càng thêm nặng, phán ba mươi năm tù.”

Từng câu từng chữ, vang vọng rõ ràng.

Ba mươi năm.

Như sấm rền bên tai, khóe môi nam nhân giật giật, mặt mày trắng bệch.

So với ba mươi năm, “miễn hình phạt” vì chủ động khai báo như một miếng bánh thơm ngon, dù dễ hẳn ta ngo ngoe rục rịch.

Nhưng...sao hắn ta có thể phản bội được?

“Có lẽ người không chịu nói.”

Nhìn ra vẻ rồi rắm của nam nhân, Thẩm Lưu Sương nghiêng đầu, đuôi mắt cong lên:

“Nhưng những người khác thì sao? Chỉ có người tiết lộ sớm nhất mới được miễn chịu phạt, chuyện này biết bao kẻ cầu mà chẳng được.”

Đây là chiêu thứ hai mà họ chuẩn bị.

Đánh bạc.

Nam nhân tin tưởng tà ma không chút nghi ngờ, nhưng chắc hắn không trao niềm tin cho những kẻ đã hiến tế vợ con khác.

Bọn hắn không quen biết nhau, hướng hồ đều là đám khôn vì lợi ích riêng từ bỏ tình thân.

Dù là ai cũng muốn tranh giành đai ngọc “miễn hình phạt”.

Thời gian chưa từng trôi qua chậm như vậy, mỗi giây mỗi phút như đang giầy vò, trán nam nhân dần dần mướt mồ hôi lạnh.

Hắn ta có nên nói không? Nếu như ngậm miệng không khai, chờ những kẻ khác nói hết chân tướng...

Hắn ta sẽ xong đời!

Lòng bàn tay rịn mồ hôi, nam nhân lắp bắp:

“Ta...”

Đến lúc rồi.

Đáy mắt thoáng qua ý cười, Thẩm Lưu Sương nhấc tay, khẽ vén một lọn tóc bên gò má.

Đây là ám hiệu giữa nàng ta và Liễu Như Thường.

Ngay sau đó, giọng nữ lạnh lạnh vang lên, mạnh mẽ khí phách:

“Lưu Sương, nhà ở đường bắc bên kia...”

Có người khai rồi ư?!

Câu này như thể cọng rom cuối cùng đè chết lạc đà, nam nhân vội vã hét lớn:

“Ta nói, ta nói hết! Ta nói trước!”

Thẩm Lưu Sương nhướng mày:

“Hửm?”

“Là, là Liên Tiên nương nương.”

Người nam nhân ướt đầm mồ hôi lạnh, như mới vớt từ dưới nước lên:

“Liên Tiên nương nương đại từ đại bi, triệu hồi nữ nhi ta làm linh đồng ngọc nữ, là, là thật đấy!”

Liên Tiên nương nương?

Tà ma bắt cóc nữ tử, còn dám tự xưng mình là tiên.

Bạch Cữu Nương Tử khinh thường hừ lạnh.

Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường nhìn nhau, sắc mặt không thay đổi:

“Nói tiếp đi.”

“Liên Tiên nương nương cứu khổ giải nạn, do một đóa hoa sen ở hang trời hóa thành. Ta, ta hiến tế nữ nhi cho nương nương, là để nàng được tiên duyên, thật đấy!”

Liễu Như Thường nghe đến độ phiến chán:

“Còn tiên duyên cơ đây...ngươi đã gặp Liên Tiên kia chưa?”

Nam nhân hoảng loạn gật đầu.

Thảm Lưu Sương hỏi:

“Ở đâu? Bây giờ nữ nhi của ngươi ra sao rồi?”

“Ở dưới miếu thổ địa thành tây.”

Chần chừ một lúc, nam nhân cắn răng:

“Ta chỉ từng gặp Liên Tiên nương nương một lần, nàng ta là tiên thân, nguyên hình hoa sen, lớn cỡ nửa căn nhà này. Liên Tiên nương nương nói, chỉ cần hiến tế nữ nhi cho nàng ta, sẽ độ hóa cho đứa nhỏ kia thành linh đồng bên cạnh mình.”

Hắn ta chỉ nói đến đó, Thảm Lưu Sương lại cười lạnh:

“Rồi sao? Nữ nhi của ngươi thành linh đồng, ngươi được lợi ích gì?”

Nàng ta không tin, nam nhân hiến tế nữ nhi cho một thứ không rõ lai lịch, chỉ để nàng ấy đắc đạo thành tiên.

Nam nhân hơi do dự, lau mồ hôi lạnh nơi thái dương:

“Ta, ta được nàng ta che chở, từ đây điềm lành soi chiếu, tiền tài không ngớt.”

Hắn ta nói càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng, run giọng như van xin:

“Đại nhân, câu nào ta nói cũng là thật! Chỉ mới tối qua thôi, nữ nhi ta còn về nhà, tiên khí vờn quanh khắp người, nói nàng sắp ngộ đạo rồi.”

Chỉ mới mấy ngày, phạm nhân nào có thể thành tiên được.

Thảm Lưu Sương hiểu ra vài phần: Vì muốn dụ dỗ nhiều người tự nguyện hiến tế, tà ma kia khoác cho mình thân phận “Liên Tiên nương nương”.

Còn về “nữ nhi” mà nam nhân nói, hoặc là ảo giác, hoặc là cô nương đó đã bị yêu tà mê hoặc.

“Vừa nãy người nói.”

Liễu Như Thường cất lời:

“Liên Tiên nương nương ở dưới núi thổ địa?”

“Vâng.”

Nam nhân gật đầu:

“Núi thổ địa có đường hầm, bên dưới là cung điện của Liên Tiên nương nương, cách bảy ngày sẽ mở một lần.

Bảy ngày.

Thảm Lưu Sương hỏi:

“Cách lần trước còn bao lâu nữa?”

Yên lặng một thoáng, nam nhân rụt rè đáp:

“Chính là...ngày mai.”

Ngày mai, vừa khéo có thể đến đó thăm dò.

Chỉ hi vọng như hần ta nói, những nữ tử bị hiến tế cho Liên Tiên nương nương vẫn còn sống.

Sờ mặt nạ ở thất lưng, Thảm Lưu Sương còn muốn nói gì đó, đã bị nam nhân lấp bấp ngắt lời:

“Hai vị đại nhân, ta đã khai đúng sự thật, chuyện miễn hình phạt...”

Liễu Như Thường:

“Ha.”

Liễu Như Thường:

“Vào đại lao rồi từ từ nói.”

Cùng lúc đó, Triệu gia.

Tâm trạng Triệu Ngũ Lang rất tệ.

Hôm nay ông ta bị mấy tên tiểu bối của Trấn Ách Ti chặn họng không nói nên lời, khí khái nam tử rơi vỡ đầy đất, ngất nổi không thể trêu chọc mấy người đó, ông ta đành phải căng mặt, mỉm cười làm lạnh.

Hùng hồ ăn xong miếng cơm cuối cùng, Triệu Ngũ Lang đập đũa:

“Rửa chén đi.”

Thê tử thấy vẻ mặt hung ác của ông ta, không dám nói nhiều, bắt đầu thu dọn chén đũa.

Có điều, đám tiểu bối kia kiêu căng đến mấy thì đã sao.

Bất kể thế nào cũng chẳng tra được chuyện của Liên Tiên nương nương.

Họ nhận ân huệ của Liên Tiên nương nương, nhất định phải giữ bí mật giúp nương nương, hôm nay dù ông ta có chết, nhảy xuống từ đây, cũng không tiết lộ chút manh mối nào.

Chỉ cần cố chịu qua khoảng thời gian này, chờ tin tức lắng đi, Liên Tiên nương nương đã hứa, sẽ cho nhà ông ta đứa con trai.

Ông ta không hề bạc đãi khuê nữ nhà mình, hiến tế cho nương nương là phúc của nàng ấy.

Còn việc Lưu Thúc sẽ như thế nào...đã đưa đi rồi, chẳng còn liên quan đến ông ta nữa.

Đang thanh thoi suy nghĩ, chẳng biết tại sao, một cơn gió lạnh thổi qua cửa sổ, lướt đến sau ót ông ta, lạnh lẽo thấu xương.

Triệu Ngũ Lang rùng mình, vô thức quay đầu...

Chớp mắt đã vạn năm.

Ai có thể nói cho ông ta biết, tại sao trước cửa sổ nhà ông ta, lại có nữ quý áo đỏ, hai mắt chảy máu, mặt trắng như giấy, cần cổ xiêu vẹo không hả!!!

Tiếng thét chói tai bật khỏi cổ họng, mí mắt Triệu Ngũ Lang như muốn nứt ra, từ trên ghế ngã phịch xuống đất:

“A!”

Nữ quý áo đỏ chẳng phải là lời nói dối do bọn họ cùng nhau bị ra theo ý của Liên Tiên nương nương, để tránh quan phủ dò hỏi đây sao?!

Lại một luồng gió lạnh thổi tới, khóa cửa mở tung.

Nữ quý đứng trước cửa sổ, nghiêng đầu:

“Tại sao...?”

Triệu Ngũ Lang sợ đến độ sắp trào nước mắt.

Mãi đến giờ phút này ông ta mới hiểu, khi thật sự gặp phải lệ quỷ, ông ta sẽ không để ý đôi phương mặc áo đỏ hay áo trắng, dưới d*o vọng cầu sinh mãnh liệt, trong đầu chỉ còn lại suy nghĩ:

Chạy mau!

“Tại sao hả?”

Nữ quỷ như khóc lóc thở than, giọng điệu nhẹ tênh:

“Tại sao lại nói với Trần Ách Ti, do lệ quỷ áo đỏ gây họa?”

Nàng nói đoạn trông mắt dần lạnh lẽo, toát ra mối hận muốn lột da người sống:

“Đều tại các ngươi, Trần Ách Ti điên cuồng truy sát ta, tại các ngươi hết!”

Thoáng chốc gió lạnh điên cuồng, cửa sổ rơi xuống đất.

Triệu Ngũ Lang gần như gào khóc trong nháy mắt:

“Xin, xin lỗi! Là lỗi của ta, xin ngươi tha cho ta!”

Chẳng ngờ ở bên kia, Thi Đại khoác áo đỏ, được yêu họa bì vẽ mặt quỷ đang âm thầm nhướn mày, giờ ngón cái với Giang Bạch Nghiễn nắp trong góc tối.

Kiểm khí của Giang công tử, hữu dụng lắm luôn.

Lòng nàng biết rõ Triệu Ngũ Lang không phải người tốt, hướng dẫn từng bước, dùng tình cảm lý lẽ không phù hợp với ông ta.

Đối mặt với kẻ ác, chỉ có thể dùng cách ác hơn.

Chẳng phải câu nào ông ta cũng bảo nhìn thấy lệ quỷ áo đỏ sao?

Thế thì cứ theo ý muốn của ông ta, để ông ta tận mắt nhìn thấy là xong.

Rất cảm ơn yêu họa bì A Xuân đã cung cấp hiệu quả trang điểm năm sao, rất cảm ơn Giang Bạch Nghiễn đã dùng kiếm

khí cho hiệu ứng gió lạnh cuốn tới.

Triệu Ngũ Lang trong phòng khóc không thành tiếng, thê tử từ nhà bếp ra ngoài, còn chưa kịp nhìn rõ mặt quý đã ngất xỉu.

Lệ quý áo đỏ từng bước đến gần, Triệu Ngũ Lang chẳng còn đường lui, vừa muốn chập vật bò vào phòng bên, không kịp đề phòng liếc thấy bóng trắng.

Là ác quỷ bị thiêu cháy nửa mặt.

Quay đầu lại, phía trước phía sau có hai bóng dáng đang đến gần, một lớn một nhỏ, mặt mày lạnh lẽo, tái nhợt.

Thi Đại liếc mắt ra hiệu với Giang Bạch Nghiễn, Thi Vân Thanh và Diêm Thanh Hoan.

Giang Bạch Nghiễn: "..."

Chàng đeo mặt nạ bị thiêu cháy nửa bên mặt, chắc hẳn vô cùng khiếp người.

Tay cầm trường kiếm khế đựng đưa, nhỏ xuống ánh sáng lạnh lẽo và thuốc màu đỏ tươi.

Giang Bạch Nghiễn mặt mày vô cảm, đọc thuộc lòng lời kịch đã soạn sẵn từ trước:

"Là ai sai khiến các ngươi."

Chàng khoác bạch y, đáy mắt như sương tuyết lạnh lẽo, bao phủ bởi sắc đỏ u ám, hiện rõ sát ý.

Là vẻ mặt mà người bình thường trông thấy, hai chân cũng phải mềm nhũn.

Rất dọa người.

Thi Đại cho chàng ánh mắt khen ngợi.

Kỹ thuật diễn xuất thế này, Giang công tử đúng là tài ba.

Hôm nay nàng tra án, không mang theo A Ly, nếu hồ ly ở hiện trường, chắc chắn sẽ toát mồ hôi lạnh:

Kỹ thuật diễn xuất gì chứ, rõ ràng là tự lộ nguyên hình!

Quả nhiên hai chân Triệu Ngũ Lang run như cây sậy, phòng tuyến tâm lý hoàn toàn sụp đổ.

“Ngươi...”

Bên cạnh ông ta, Diêm Thanh Hoan nghiêng răng.

Hắn thấy không đúng cho lắm.

Hắn đọc tiểu thuyết, mong mỗi được làm nhân vật chính ngay thẳng, nhưng dáng vẻ của họ giờ phút này...là đại ma đầu kia mà, chắc chắn là đại ma đầu phe phản diện!

Hoàn toàn khác hẳn với hành hiệp trượng nghĩa mà hắn tưởng tượng!

Ánh mắt nhìn vào gương mặt kinh hãi muôn phần của Triệu Ngũ Lang, Diêm Thanh Hoan cố hết sức ra vẻ hung ác:

“Nói mau! Nếu không nói...chúng ta sẽ lấy mạng nhỏ của ngươi!”

Có thể thấy tên khốn trước mặt hắn run rẩy mãnh liệt, không thể ngừng được.

Diêm Thanh Hoan nghĩ, hình như, có vẻ, chắc là, cảm giác này cũng khá tốt?

Li3m môi, Diêm Thanh Hoan tiếp tục nhớ lại tiểu thuyết:

“Mau thành thật nói cho ta biết!”

CHo nên khi Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường nghe

thấy tiếng hét thảm, đuổi đến đây, trông thấy cảnh tượng thế này.

Đêm tối gió lớn, oán khí ngút trời.

Triệu Ngũ Lang co người lại vào góc nhà, khóc như hoa lê trong mưa, trước mặt ông ta, là bốn lệ quỷ mặt mày đáng sợ.

Nếu không phải trong đó có người cầm kiếm của Giang Bạch Nghiễn, một người khác treo thanh đao của Thi Vân Thanh, Thảm Lưu Sương sẽ tin là thật luôn đó.

Thảm Lưu Sương: "..."

Liễu Như Thường: "..."

Nàng ta run tay, tiểu thuyết "sống lại đi, người yêu của ta" rơi xuống đất, mở ra một trang, rõ ràng là dấu vết của trùm phản diện tội lỗi chồng chất.

["Haha."

Móng vuốt sắc bén của ma đầu kẻ lên cổ nàng, mỉm cười quái dị:

"Không nói? Nếu không nói, ta sẽ moi tim mỡ bụng, ăn hết sạch sẽ!"]

Giọng điệu Thi Đại yếu ớt:

"Không nói? Các người hại ta như vậy, hôm nay ta muốn người đền mạng."

Tìm đến Triệu Ngũ Lang, là mấy con lệ quỷ không rõ mặt mũi, liên quan gì đến Trần Ách Ti của họ?

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt lại, kẻ trường kiếm lên cổ Triệu Ngũ Lang.

Diêm Thanh Hoan nghi ngờ phản diện, thấu hiểu phản diện,

cúi đầu trở thành phản diện, mỉm cười dữ tợn hung tàn:

“Ăn hăn!”

Cảm giác thật sự tuyệt lắm luôn!

Thi Vân Thanh không cam lòng bị bỏ lại phía sau, hung ác nói:

“Đừng ép bọn ta moi tim móc phổi người. Nhất quyết muốn chúng ta mở tim người, nói chuyện với cái lỗ móc tim của người đúng không?”

Hay cho trình độ văn hóa không cao, nghe qua rất có tổ chất máu tanh.

Cuối cùng Triệu Ngũ Lang bật khóc nức nở:

“Ta nói ta nói hết các người đừng hại ta! Là Liên Tiên nương nương hứa bảo vệ chúng ta con cháu đây nhà ta hiến tế nữ nhi cho nương nương để không bị quan phủ điều tra mới bảo là có quỷ!”

Liễu Như Thường: “...”

Khá lắm ông anh, không ngừng nghỉ một chút nào, thế mà hiệu suất còn cao hơn cả kế hoạch nàng ta và Thẩm Lưu Sương phí hết tâm sức.

Rõ ràng là không đánh cũng thắng.

Nói ra thì, mấy vị đồng đội mới này của nàng ta, hẳn là người đứng đắn...đúng chứ?

Gió lạnh lướt qua, quyển tiểu thuyết vang lên loạt xoạt.

Nhận ra có người đến, Triệu Ngũ Lang nước mắt nước mũi tèm lem, vùng vẫy nhìn qua.

Trước khi bốn mắt chạm nhau, Thẩm Lưu Sương đã đeo mặt

nạ na sư hung ác, nhếch khóe môi, giọng điệu u ám:

“Hừ hừ.”

Liều Như Thường: “...”

Người cũng tham gia vào đó đúng không!

P/S: Chưa yêu mà chị làm điên làm khùng, dù anh chê nhưng vẫn ngoan ngoãn phối hợp, đến khi yêu rồi còn tới mức nào nữa.

Chương 23: C23: Chương 23

Liễu Như Thường phải mất một lúc, mới dần dần chấp nhận hiện thực trước mặt.

Sau đó nàng ta quyết định phối hợp diễn xuất.

Nàng ta không có mặt nạ na na sư như Thẩm Lưu Sương, cũng không có mặt nạ do yêu họa bì đưa cho, dứt khoát diễn chính mình đang làm việc cho Trấn Ách Ti, nhón mũi chân, đến trước cửa Triệu gia.

Liễu Như Thường hít sâu:

“Yêu quý to gan, dám làm loạn trong thành Trường An, còn không nhanh tay chịu trời!”

Ánh mắt Thi Đại bùng sáng: Nàng đang suy nghĩ phải rút lui thế nào, mới hợp tình hợp lý lại không mất phong cách.

Sự xuất hiện bất ngờ của Liễu Như Thường, có thể coi là niềm vui từ trên trời rơi xuống.

Sống lưng Diêm Thanh Hoan run lên: “Còn không nhanh tay chịu trời” xếp, xếp thứ ba trong danh sách “những lời thoại muốn nói” của hắn đó!

Nhân vật chính trừ gian diệt ác coi như đã xuất hiện, kẻ phản diện như hắn... vậy mà vẫn chưa thỏa mãn, chưa diễn đủ đâu.

Liễu Như Thường xuất hiện trấn áp, lệ quý nào dám ở đây nữa.

Thi Đại âm thầm bóp nát bùa thần hành trong tay, nhanh

chóng ra khỏi tiểu viện Triệu gia cùng mấy người kia, trước khi đi vẫn không quên câu thoại kinh điển:

“Là Trần Ách Ti! Rút mau!”

Liều Như Thường: “...”

Bạch Cửu Nương Tử: “...”

Đây cũng không phải hành hiệp trượng nghĩa mà nàng ta tưởng tượng.

Triệu Ngũ Lang khóc đến trời đất tối sầm, nước nở ngát xối.

Liều Như Thường tát một bạt tai để ông ta tỉnh lại, lạnh lùng nói:

“Những gì người nói ban nãy, ta đã nghe thấy hết. Liên Tiên nương nương là ai?”

Chẳng dám che giấu gì nữa, Triệu Ngũ Lang vừa khóc vừa run, kể lại đầu đuôi mọi chuyện.

Mười mấy ngày trước, không biết từ đâu truyền đến tin tức, Liên Tiên nương nương thần thông quảng đại, tấm lòng từ bi, chỉ cần hiến tế nữ tử cho nương nương, sẽ được thần linh phù hộ.

Triệu Ngũ Lang bị ma quỷ che mờ tâm trí, đến thần cung Liên Tiên dưới miếu thổ địa một chuyến, nghe nói Liên Tiên nương nương không chỉ phù hộ tiền tài bất tận, còn giúp đời sau của ông ta con cháu đầy đàn, nhất thời khiến ông ta nảy sinh tâm tư bất chính.

Ông ta và thê tử không sinh được đứa thứ hai, vì ông ta ham ăn biếng làm, mê muội đánh bạc mà gia đình ngày một nghèo khổ, hai vấn đề khó nhằn ấy chỉ cần đưa nữ nhi Lưu Thúy cho Liên Tiên nương nương, sẽ được giải quyết dễ dàng, một mũi tên trúng hai đích.

Liên Tiên nường nường không gạt ông ta, ngày thứ hai sau khi ông ta hiến tế Lưu Thúc, trong nhà đã xuất hiện một túi tiền nặng trĩu.

“Liên Tiên nường nường gì chứ.”

Liễu Như Thường thật sự chẳng hiểu nổi, cau mày:

“Người không sợ đó là tà ma giả dạng? Một thứ lai lịch bất minh, cho người túi tiền, người đã cam tâm tình nguyện giao nữ nhi của mình cho nó?”

Triệu Ngũ Lang không trả lời được, đành ngượng ngùng cười:

“Chuyện đó...chẳng phải là cho nàng một cơ hội làm linh đồng ngọc nữ sao.”

Vừa dứt lời, má trái lại bị đuôi rắn trắng quấn quanh cổ Liễu Như Thường quất mạnh.

Bạch Cửu Nương Tử rút đuôi về, lười biếng ngáp:

“Ồi chao, trượt đuôi mất rồi.”

Mấy kẻ này hiến tế người thân cho tà ma, vi phạm luật pháp Đại Chiêu, khó tránh khỏi ngục tù.

Nhưng nhiệm vụ quan trọng trước mắt, là tra rõ nơi ẩn náu và thân phận thật sự của “Liên Tiên nường nường”, cố hết sức cứu những nữ tử mất tích ra ngoài.

Rời khỏi cửa lớn Triệu gia, Liễu Như Thường xoa mi tâm.

Nhóm người Thi Đại đã tháo mặt nạ họa bì, đang chờ nàng ta ven đường. Thấy Liễu Như Thường ra ngoài, Thi Đại thò đầu vẫy tay:

“Chúng ta ở đây!”

Họ vừa nghe hết tình báo chi tiết từ chỗ Thẩm Lưu Sương,

nhất trí quyết định, ngày mai phải đến miếu thổ địa tìm hiểu rõ ràng.

“Nam nhân mà ta và Như Thường dò hỏi có nói gần đây quan phủ điều tra vụ án mất tích nghiêm ngặt, phía Liên Tiên nương nương đã có sự đề phòng.”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Tuy nghi thức bái lạy ngày mai vẫn tiến hành như cũ, nhưng không phải ai cũng được vào.”

Liễu Như Thường cất quyền tiểu thuyết ngược luyến vào túi áo, tiếp lời:

“Lần này, Liên Tiên nương nương vớ vẩn gì đấy chỉ gặp những kẻ đã từng đến thần cung thôi.”

Thi Vân Thanh nghiêng đầu, tròn mắt đen nhánh, thoáng hiện ý chí chiến đấu:

“Đánh thẳng vào đó?”

“Không ổn.”

Thẩm Lưu Sương lắc đầu:

“Chúng ta không rõ thực lực của Liên Tiên, cũng không biết kết cấu đường hầm miếu thổ địa, nếu đánh nhau, có lẽ sẽ chịu thiệt. Vả lại...”

Nàng ta nói đoạn bỗng khựng lại, sắc mặt nghiêm nghị hơn vài phần:

“Chúng ta vẫn chưa biết, tình cảnh của những nữ tử mất tích rốt cuộc thế nào. Nếu họ còn sống, vì chúng ta tùy tiện xông vào mà bị tà ma giết hại, thế thì mất nhiều hơn được.”

Đó mới là chuyện nàng ta thật sự kiêng kỵ.

Thẩm Lưu Sương không sợ xông thẳng vào đó. Nhưng các cô nương mắt tích sẽ trở thành con tin mà ta nắm chặt trong tay, trước khi chưa tìm thấy họ, tuyệt đối không thể tùy tiện tấn công.

Trong vụ án mà Trấn Ách Ti tra xét những năm qua, từng có tiền lệ tùy ý xông vào hang ổ tà ma, khiến tà ma tự bạo mất mạng, liên lụy vài con tin cũng chết theo.

Như vậy quá lỗ m ăng, không phải tác phong của Thẩm Lưu Sương.

“Đúng thế.”

Thi Đại gật đầu:

“Chẳng phải nhân chứng từng nói, hôm trước nữ nhi của hấn về nhà sao? Tuy có thể do yêu ma giả dạng, nhưng cũng chẳng thể loại trừ, nữ nhi của hấn thật sự vẫn còn sống.”

“Cho nên, vẫn phải đến thần cung thăm dò thực hư.”

Diêm Thanh Hoan cất lời:

“Nhưng chúng ta toàn là người lạ mặt, đâu thể lẫn vào...”

Nói được một nửa, hấn bỗng khựng lại.

Diêm Thanh Hoan ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đượm ý cười của Thi Đại.

“Đúng rồi đấy, chính là nàng ấy.”

Thi Đại giơ ngón cái:

“Cần thiết cho du lịch, lựa chọn đầu tiên để hàng yêu trừ ma, bạn tốt của chúng ta, yêu họa bì A Xuân.”

Ra ngoài làm việc, thân phận do mình tự cho.

Họ đều là người lạ mặt, nhưng vấn đề tướng mạo, vào tay yêu họa bì hoàn toàn không còn là vấn đề nữa.

Là nhân viên làm việc cho Trần Ách Ti, họ đã có khẩu cung của Triệu Ngũ Lang, tất nhiên có thể áp giải đám cận bã hiến tế vợ con kia.

Nhưng để tránh quấy nhiễu nhiều yêu tà, rút dây động rừng, nhóm Thi Đại không áp giải tất cả mọi người trong hôm nay, mà âm thầm chọn hai gia đình bắt giữ trước, trưng dụng thân phận của họ.

Một hộ là gia đình năm người, phụ thân họ Lý, mẫu thân họ Thảm, sinh một trai hai gái, đại nữ nhi đã hiến tế cho Liên Tiên.

Theo gã phụ thân khóc lóc khai nhận, bọn họ không phải bán nữ nhi cầu vinh, chẳng qua chỉ muốn nữ nhi sớm ngày bước lên tiên đồ, phù hộ cả nhà.

Không lâu sau, tiểu nữ nhi trong nhà đó lên nói với Thi Đại, tâm nguyện mà cha nương cầu xin Liên Tiên nương nương, chỉ mong đường làm quan của đệ đệ thuận lợi, thăng quan tiến tước.

Một hộ khác, là nam nhân mà Thảm Lưu Sương và Liễu Như Thường đã tra hỏi.

Nam nhân họ Trịnh, thê tử mất sớm, trước giờ sức khỏe hẳn ta không tốt, là ma bệnh nổi danh phổ phùng. Lần này hiến tế nữ nhi, một là cầu nguyện cơ thể khỏe mạnh, hai là muốn dính chút tiên duyên, lấy được vợ tốt.

Nam nhân họ Trịnh có một tử tử, ngày mai khi đến bái lạy Liên Tiên nương nương, hẳn ta định dẫn tử tử theo cùng.

Tương tự như việc phát triển hội nhóm bên ngoài vậy.

Thực ra cũng có thể sử dụng thân phận nhà Triệu Ngũ Lang,

một nam một nữ, một phu một thê, số lượng vừa khéo.

Không giả mạo nhà này là do chút lòng riêng của Thẩm Lưu Sương.

Lúc đầu chọn thân phận của một nhà năm người, là vì nàng ta trùng hợp cũng mang họ Thẩm, quyết định làm nữ chủ nhân, Diêm Thanh Hoan đóng vai phụ thân.

Tuổi tác Thi Vân Thanh tương đương tiểu nhi tử nhà đó, vóc dáng cao lớn của Liễu Như Thường cũng tương tự nhị nữ nhi, giả mạo sẽ không khiến người ta nghi ngờ, nghiêm nhiên đã xác định vai diễn.

Cứ thế chỉ còn lại Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn.

Đùa à.

Thẩm Lưu Sương sẽ không để muội muội giả làm phu thê với bất cứ tên nam nhân nào.

Thẩm Lưu Sương mỉm cười hàm súc:

“Lung Triệu Ngũ Lang hơi gù, vóc người cũng không đủ, Giang công tử rất khó bắt chước. Chi bằng chọn nhà khác, cặp tỷ đệ kia thì sao?”

Từng câu từng chữ hợp tình hợp lý, khiến người ta chẳng thể phản bác.

Giang Bạch Nghiễn không có ý kiến gì, liếc nhìn đứa nhỏ bên cạnh, cười đáp:

“Được.”

Thi Vân Thanh: “?”

Cảm giác phiền chán vô cơ này là chuyện gì?

Cảm giác khó chịu vì lãnh địa bị xâm chiếm lúc sống cùng bầy

sói bỗng kéo đến, Thi Vân Thanh nghiêng rằng:

“Ta không thể đổi vai với hãn sao?”

Vừa thốt ra câu này, đã nhận được vài ánh mắt trù mếu.

“Giang công tử thế này.”

Thẩm Lưu Sương khoa tay trên đỉnh đầu cậu một lúc, rồi lại kéo tay xuống ngang lồng ngực:

“Đệ lại thế này.”

Liễu Như Thường buồn cười, khoanh tay trước ngực, mày mắt cong cong:

“Cũng đâu thể nói, họ Trịnh kia được Liên Tiên nương nương phù hộ mà cải lão hoàn đồng được?”

Thi Đại ghen một câu mỉa mai không nói.

Thám tử thành niên biến thành trẻ con khi tra án, vậy thì cốt truyện này không thể gọi là “Thương Sinh Lục” được nữa, phải là “Thám tử lừng danh Thi Vân Thanh” mới đúng.

Thân phận nguy trang chỉ giới hạn trong ngày mai, không phải vấn đề gì to tát, cho nên quyết định rất nhanh.

Bất tri bất giác trời đã về khuya, sắp đến giờ hội. Trước khi về phủ, họ lại đến Phùng gia.

Trong số rất nhiều gia đình dính líu đến vụ án mất tích, chỉ duy nhất Phùng gia là thật sự quan tâm đến nữ nhi bị mất, lòng nóng như lửa đốt.

“Là các vị đại nhân!”

Phùng Hủ mở cửa, gương mặt gầy gò tái nhợt thoáng chút vui mừng:

“Các vị đại nhân, dám hỏi đã có tin tức rồi sao?”

Đến tận lúc này, thực ra không thể hoàn toàn xác định, vụ mất tích của Phùng Lộ có liên quan đến Tiên Liên nương nương.

Thi Đại mím môi suy nghĩ.

Có điều...tể phẩm Liên Tiên cần chỉ giới hạn ở nữ tử, không cần có quan hệ huyết thống với tín đồ.

Nếu có người bắt cóc nữ tử lang thang hiến cho tà ma, Phùng Lộ biến mất không thấy đâu, liệu có phải do kẻ nào đó nảy sinh ý đồ xấu xa, thuận thế bắt nàng ấy đi, hiến tể cho Liên Tiên không?

“Sau ngày mai, sẽ có thể cho ông đáp án.”

Thẩm Lưu Sương ôn hòa cười nói:

“Trừ Trần Ách Ti, Đại Lý Tự cũng sẽ giúp đỡ tìm kiếm Phùng Lộ.”

Diêm Thanh Hoan nghĩ đến gì đó, khẽ bảo:

“Bệnh tình nương tử ông thế nào rồi?”

Vài canh giờ trước, nữ chủ nhân nhà này bị bệnh liệt giường, rất lâu vẫn chưa tỉnh lại.

Hắn vừa hỏi xong, cửa gỗ sảnh chính trong viện vang lên ken két, một phụ nhân trung niên mặt mày nhợt nhạt bước ra ngoài.

“Là linh dược do vị đại nhân này ban tặng sao?”

Phụ nhân khẽ ho vài tiếng, vái lạy:

“Đa tạ...đa tạ.”

Diêm Thanh Hoan nào từng gặp tình cảnh này, vành tai thoáng chốc ửng đỏ, vội vã bước lên dìu bà ấy:

“Chuyện trong bốn phận thôi, không cần cảm tạ. Đại nương, thấy trong người thế nào?”

“Khỏe nhiều rồi.”

Phùng Hủ đỡ nương tử nhà mình:

“Nàng vốn mê man đã lâu, sau khi uống linh dược, hạ sốt hơn phân nửa, cũng tỉnh táo hơn nhiều.”

Diêm Thanh Hoan thở phào nhẹ nhõm, nghiêm túc dặn dò:

“Mấy ngày nay phải nghỉ ngơi đàng hoàng, đừng phí tâm phí sức. Chúng ta sẽ cố hết sức thăm dò tung tích của Phùng Lộ.”

Hắn nói xong lui về phía đồng đội, ánh mắt lơ đãng lướt qua, trông thấy một quyển sách y trên ghế nhỏ ở một góc nhà.

Diêm Thanh Hoan tò mò:

“Trong nhà có người làm đại phu sao?”

“Không được coi là đại phu.”

Đáy mắt Phùng Hủ dịu dàng hơn mấy phần:

“Là sách của Lộ Lộ. Lúc nhỏ nàng từng bị bắt cóc một lần, sau khi trốn ra ngoài, muốn làm đại phu, cứu bệnh chữa thương.”

Thi Đại:

“Lúc nhỏ nàng ấy cũng từng bị bắt cóc?”

“Đứa nhỏ Lộ Lộ này, hồi bé rất nghịch ngợm, trốn ra ngoài chơi suốt ngày suốt đêm.”

Phùng Hủ than thở:

“Năm nàng mười một, bị bắt vào ổ ăn mày, tự mình gắng gượng trốn thoát. Từ đó về sau, nàng không còn nghịch nữa, bắt đầu tự học y thuật, bảo là...thấy quá nhiều người chịu khổ.”

Diêm Thanh Hoan liên tục gật đầu:

“Chỗ ta có không ít điển tịch y học, chờ nàng trở về, có thể dạy nàng đôi chút.”

Thi Đại không khỏi nhớ đến Triệu Lưu Thúy nhà Triệu Ngũ Lang.

Triệu Lưu Thúy và Phùng Lộ đều khoảng mười mấy tuổi, một người bị ép học nấu ăn nữ hồng, để có thể gả cho người chồng tốt, người kia được cha nương hỗ trợ, học y thuật mà mình muốn.

Sau khi mất tích, thái độ người nhà các nàng cũng khác nhau một trời một vực.

Thi Đại rũ mắt, mím môi.

Một bàn tay nhẹ nhàng rơi xuống, nắm lấy lòng bàn tay lạnh lẽo của nàng.

Ngược mắt nhìn qua, sắc mặt Thẩm Lưu Sương dịu dàng mà kiên định, đôi mắt thấp thoáng dưới ánh trăng, loang ra vàng sáng như ánh nền rực cháy:

“Đừng lo.”

Thẩm Lưu Sương khẽ bảo:

“Chúng ta sẽ tìm được họ mà.”

Tối đó Thi Đại ngủ không ngon lắm, sáng hôm sau mơ màng thức dậy, trước khi rời khỏi phòng, xoa đầu A Ly tạm biệt nó.

Nàng nguyệt trang thành a tử Triệu gia, mang theo hồ ly vắt vẻo trên vai, không khác gì tự lộ thân phận.

“Cho nên mới nói, ta không thích tra án.”

Cục bông trắng lúc lắc cái đuôi, khổ sở muôn phần:

“Các người xâm nhập trại địch, chắc chắn rất nguy hiểm. Nhớ rõ phải cẩn thận!”

Chẳng những phải đề phòng kẻ địch, còn phải dè chừng Giang Bạch Nghiễn.

Nó không quên mỗi khi tra án giết yêu, Giang Bạch Nghiễn như một kẻ tàn sát, khiếp người không thôi.

“Biết rồi, biết rồi.”

Thi Đại cười:

“Lưu Sương tử tử, Giang công tử và Liễu Như Thường đều là cao thủ của Trấn Ách Ti, sẽ không có chuyện gì đâu.”

A Ly: “...”

Xin hãy xóa đi cái tên thứ hai.

Hôm nay là ngày tín đồ bái lạy Liên Tiên nương nương, Triệu Ngũ Lang từng tiết lộ, tín đồ của Liên Tiên khoảng mấy chục người.

Nhiều người như vậy cùng vào núi thổ địa, chắc chắn sẽ khiến quan phủ nghi ngờ, cho nên Liên Tiên nương nương ra lệnh, mỗi nhà sẽ đến vào khung giờ khác nhau.

Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn giả làm Trịnh gia, là nhóm xuất phát sớm nhất.

Đến Hiếu Nguyệt Các của Mạnh Kha, được yêu họa bì A Xuân thành thạo hóa trang, Thi Đại ngấm mình qua gương

đồng.

Một gương mặt quá đổi bình thường, khóe mắt hơi sụp xuống, có vẻ khô sở đáng thương.

Tốt lắm, khoác thêm váy áo xanh lục tìm được từ Trịnh gia, hiển nhiên chính là a tỷ Trịnh gia.

Thi Đại không khỏi thán phục:

“A Xuân, tay nghề tuyệt vời.”

A Xuân được nàng khen đến độ xấu hổ, gò má ửng hồng:

“Tiểu thư quá khen, có thể giúp đỡ tiểu thư, là phúc của ta.”

Bên kia, Giang Bạch Nghiễn cũng đã thay đồ xong.

Nhị lang Trịnh gia ốm yếu nhiều bệnh, mặt mày không chút sắc máu, dáng người cao gầy yếu ớt. Chàng mặc bạch y vải thô, buộc thắt lưng phác họa đường cong rõ rệt như một nhánh trúc mềm dẻo.

Thi Đại lẳng lặng nhìn thoáng qua.

Thi Đại lẳng lẽ rời mắt.

Thon quá đi.

“Dưới núi thổ địa sâu cạn khó đoán, mọi người đến đó trước, nhất định phải cẩn thận.”

Thẩm Lưu Sương nói:

“Trong số những tin đồn đến đó bái lạy, có không ít người quen nhau, chưa đến mức bất đắc dĩ thì đừng để lộ thân phận.”

Thi Đại ngoan ngoãn gật đầu.

Tùy cơ ứng biến, biểu diễn bất cứ lúc nào, nàng hiểu mà.

Liễu Như Thường hoạt động cổ tay, vang tiếng răng rắc, mỉm cười tươi tắn:

“Đã nhìn tên kia không thuận mắt từ lâu. Tôi nay có thể đánh một trận rồi nhỉ?”

Bạch Cửu Nương Tử ưỡn thẳng người:

“Còn không phải sao!”

Diêm Thanh Hoan hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén nhịp tim căng thẳng đang đập thình thịch của mình.

Tôi nay, chắc chắn hẳn sẽ không làm gánh nặng nữa.

Thi Vân Thanh: “...”

Buồn bực trừng Giang Bạch Nghiễn, Thi Vân Thanh nhìn sang Thi Đại, siết chặt ống tay áo, ngượng nghịu khẽ nói:

“Chú ý an toàn.”

Miếu thổ địa tọa lạc ở thành tây.

Trước khi đến đây, họ đã chuẩn bị đầy đủ, theo lời miêu tả của Trịnh gia và Triệu gia, đã nắm rõ đại khái hình thù và bố cục của “thần cung” kia.

Đầy cửa chính của miếu thổ địa, vài vụn sáng rớt vào bóng tối, có thể thấy rõ khói bụi bay giữa không trung.

Nơi này nhang khói không vượng, trên bàn cúng rải rác vài loại trái cây hư thối, nhang cháy được một nửa đã bị dập tắt, phần thân oằn xuống như vượn cổ chịu chết, từ đỉnh rớt xuống một vệt tro tàn.

Tượng thần của ông thổ địa vẫn hiền lành như cũ, tiếc thay chẳng hề hay biết, vùng đất dưới chân mình đã bị tà ma chiếm

giữ.

Thi Đại cảnh giác quan sát xung quanh, Giang Bạch Nghiễn vào trước nàng một bước, rút một lá bùa từ tay áo ra, dán vào tủ gỗ ở góc đông nam.

Tà ma cẩn thận tột cùng, lá bùa này là tín vật Liên Tiên nương nương ban cho tín đồ, như một loại công cụ gỗ cửa, chỉ khi cầm lá bùa trong tay mới có thể mở cửa vào thần cung.

Họ đã lấy được bùa từ chỗ Triệu gia và Trịnh gia.

Lá bùa được dán chặt vào cửa tủ, khởi động một loại pháp trận vô hình.

Thoáng chốc, sàn nhà sau lưng tượng thổ địa chậm rãi hé mở, để lộ cầu thang dài thông xuống lòng đất.

Thi Đại thò đầu nhìn xuống, may mắn là hành lang vẫn sáng đèn, không đến nỗi tối mịt.

Giang Bạch Nghiễn:

“Ta đi trước.”

Chàng nói xong rồi bước đi, Thi Đại không dám lè mề, theo sau lưng chàng. Truyện Tiên Hiệp

Hành lang dài còn sáng sủa hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, ánh nến được khắc thành hình dạng hoa sen, nối liền không ngắt, tỏa sáng lấp lánh, soi chiếu bậc thang uốn lượn và vách tường trắng tinh hai bên.

Nghĩ cũng phải, tà ma tự xưng “Liên Tiên nương nương” với bên ngoài, nếu đã là tiên, đâu thể nào khiến sào huyệt của mình tối tăm được. Nếu không còn chưa chiêu mộ được tín đồ, đã dọa người ta chạy mất dạng.

Dọc theo bậc thang xuống dưới, Thi Đại hơi căng thẳng, nhìn Giang Bạch Nghiễn bên cạnh.

Chàng bước đi rất nhẹ, gần như không có tiếng động, bước chân vững vàng, đi lại ở nơi quỷ dị khó lường này mà cứ như nhàn nhã dạo chơi.

Phát giác tầm mắt của nàng, Giang Bạch Nghiễn nghiêng đầu, dịu dàng cười hỏi:

“Hồi hộp à?”

“Một chút thôi.”

Thi Đại buộc miệng định nói lời thật lòng, nhớ ra chỗ này là địa bàn của tà ma, nhanh chóng nhập vai:

“Ta chưa từng gặp Liên Tiên nương nương. Theo như đệ nói, lão nhân gia thật sự có thể thực hiện nguyện vọng của ta?”

Chừng như không ngờ nàng lại nhập vai nhanh đến thế, Giang Bạch Nghiễn khựng lại, khẽ cười:

“Tất nhiên, Liên Tiên nương nương thần thông quảng đại, ta đã nói tâm nguyện với nàng, mong chờ thân thể này sớm ngày khỏe lại.”

Quả nhiên Giang công tử rất biết cách tung hứng.

Thi Đại rất thích qua lại với người thông minh bớt lo như vậy, còn muốn lên tiếng, đã nghe sau lưng truyền đến tiếng cười nhạo.

“Ta còn đang nghĩ ai đi phía trước, hóa ra là ma bệnh Trịnh gia.”

Là giọng của nam nhân, cà lơ phất phơ:

“Thế nào, vẫn chưa hết bệnh? Chưa chết nữa hả?”

Thi Đại quay đầu, nhờ ánh nến sáng rõ, nhìn rõ mặt người đó.

Hơn hai mươi tuổi, mày rậm mắt to, mặc trường bào cũ bản thủ, đang đứng trên bậc thang cao nhìn xuống Giang Bạch Nghiễn với vẻ khinh thường.

Nhớ ra rồi.

Để tránh bại lộ, Thi Đại từng dò hỏi kỹ lưỡng người Trịnh gia, quen biết với ai trong số các tín đồ, quan hệ thế nào.

Thanh niên trước mặt là tên lưu manh nổi tiếng phường Đại An, ở sát vách Trịnh gia, bình thường hay buông lời mỉa mai Trịnh nhị lang, mỗi lần chạm mặt, đều phải dọa nạt vài câu.

Trịnh nhị lang tính tình nhu nhược, lần nào cũng không dám đáp trả.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt không nói gì, vuốt v e dao găm vàng đen trong tay áo.

Vuốt v e vỏ đao và chuôi kiếm là thói quen xưa nay của chàng, cũng như vung kiếm chặt đầu ai đó vậy, có thể nhờ nó giải tỏa trăm mối cảm xúc buồn chán.

Chàng đã quen với lời giễu cợt của người xung quanh, lúc này không tức giận, chỉ thấy vô vị...

Có lẽ còn xen lẫn chút không vui.

So sánh với Thi Đại, giọng thanh niên khàn khàn khó nghe, bỗng dựng lên tiếng ngắt lời nằng, khiến người ta sinh lòng chán ghét.

Lướt qua chuôi đao, ngón tay Giang Bạch Nghiễn dần dần dùng sức.

Giờ phút này, theo lý nên khắc chế sát ý.

Chàng chẳng buồn để ý người lạ gây chuyện, nghe thanh niên mắng thêm vài tiếng, đang muốn xoay lưng rời đi, tầm mắt

bồng phủ lên sắc xanh lục.

“Ta còn đang nghĩ là ai không có mắt, hóa ra là kẻ phá của không học thức, cả ngày chỉ biết dựa vào cha nương.”

Thi Đại học theo giọng điệu thanh niên, hất cằm:

“Thế nào, còn chưa bị cha nương đuổi ra khỏi nhà hả?”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt nhìn nàng, chỉ thấy sau ót khế động, và một phần cổ thon dài trắng nõn.

Đáy mắt chàng thoáng khó hiểu.

“Người...”

Thanh niên bị nàng chặn họng không nói nên lời, nhận ra nàng là tỷ tỷ của ma bệnh, xắn tay áo đến gần.

“Muốn ra tay?”

Thi Đại cười, không sợ hấn ta:

“Nơi này là thần cung của Liên Tiên nương nương, người gây chuyện ở đây, sẽ bị thần phạt.”

Lại một câu, chẳng những khiến đôi phương không thể phản bác, ngay cả động tác cũng khựng lại tại chỗ.

Đám người này xem Liên Tiên nương nương là thần linh, nhìn thoáng qua thôi cũng nơm nớp lo sợ, nào dám gán tội “gây chuyện ở thần cung”.

Sắc mặt thanh niên thay đổi không yên, nghiến răng nghiến lợi một lúc, mới rít ra một câu từ kẽ răng:

“Các người chờ đó.”

Thanh niên tăng nhanh bước chân cắm giận rời đi, Thi Đại vùng nắm đấm về phía hấn ta trong không khí.

Vừa quay đầu, đã thấy Giang Bạch Nghiễn cười khê:

“Làm gì vậy?”

“Bảo vệ đệ đấy.”

Thi Đại trả lời chẳng cần suy nghĩ:

“Ta là tỷ tỷ kia mà.”

Quan hệ tỷ đệ Trịnh gia rất tốt, nàng giúp đệ đệ giải vây, không coi là phá vỡ thiết lập nhân vật.

Giang Bạch Nghiễn vừa nhìn đã biết tính tình ôn hòa, không xung đột với người khác, nếu nàng im lặng làm người câm, không biết thanh niên kia còn muốn giày vò đến mức nào.

Chi bằng nói vài ba câu đuổi đối phương đi, vừa yên tĩnh, lại không cần để Giang Bạch Nghiễn nghe mấy lời nhục nhã làm bẩn tai chàng.

Động tác vượt v e khựng lại, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt.

Bảo vệ chàng.

Ba chữ này, với chàng mà nói quá đối xa lạ.

Thuở nhỏ bị tà tu giam giữ, không một ai bằng lòng bảo vệ chàng, sau này tinh thông kiếm thuật, chẳng cần người khác che chở nữa.

Vừa nãy Thi Đại đứng trước mặt chàng, rõ ràng chỉ là một cơ thể yếu ớt dễ dàng chém đứt bằng một kiếm, nhưng khí thế dữ dằn, như con gù đẩy vênh vào hung hăng...

Giang Bạch Nghiễn nghiêng đầu suy nghĩ.

Chắc là con mèo.

Hơn nữa còn là kiểu hồn nhiên chẳng hay biết nguy hiểm thật sự, gương nanh múa vuốt, nhảy lên nhảy xuống lúc lắc móng vuốt.

Thi Đại không đoán được suy nghĩ của chàng, dọc theo bậc thang đi xuống, đến điểm cuối, bỗng rộng rãi sáng rực.

Lọt vào tầm mắt là sảnh chính thoáng đặng sáng rõ, xung quanh là bách tính tùm năm tùm ba chờ đợi, đèn đuốc trong sảnh sáng trưng, xung quanh trưng bày những ngọn đèn hoa sen nở rộ.

Tám đồng nam đồng nữ mặc bạch y đứng thẳng hai bên, làn da trắng như ngọc, môi đỏ răng trắng, rất giống linh đồng hầu hạ bên cạnh thần linh.

Thi Đại lại cảm nhận được yêu khí nồng nặc.

Đám “linh đồng” này, e rằng do yêu vật hóa thành.

“Khách mới đến.”

Một tiểu đồng chậm rãi bước tới, đưa khay tròn trong tay.

Khay tròn được làm từ ngọc xanh, trong khay là vài miếng điểm tâm hình hoa sen.

“Đây là bánh tiên, được làm từ hạt sen, có linh khí do Liên Tiên nương nương ban tặng.”

Tiểu đồng giòn giã nói:

“Mời khách mới nếm thử.”

Sống lưng Thi Đại lạnh toát.

Điểm tâm được làm tinh xảo xinh xắn, trắng hồng đan xen, tan chảy như sương mù.

Trông thì đẹp đấy, nhưng...

Nó là đồ ăn do tà ma đưa đến.

Đôi phương còn nói “linh khí của Liên Tiên nương nương” gì đấy, có quỷ mới biết “linh khí” của tà ma là thứ gì.

Quan sát xung quanh, không ít tín đồ đang ăn điếm tâm. Bánh mà Liên Tiên nương nương ban cho, trong mắt họ chính là món quà tối cao vô thượng.

Nếu nàng và Giang Bạch Nghiễn không ăn, sẽ khiến tà ma nghi ngờ.

Hắn sẽ không có vấn đề gì đâu.

Đám người Triệu Ngũ Lang ăn thứ này, đến nay vẫn nhảy nhót tung bừng, không bệnh tật gì.

Mắt đen tiểu đồng nhìn chăm chăm, khẽ hé môi đỏ:

“Khách nhân?”

Tuy lòng thấy ghê tởm, chần chừ một thoáng, Thi Đại vẫn giả vờ mừng rỡ, lấy một miếng điếm tâm hoa sen trong khay tiểu đồng.

Nàng chưa kịp ăn.

Không hề báo trước, một bàn tay với khớp xương rõ ràng bỗng nhiên đến gần, lấy miếng bánh trong tay nàng.

Khoảnh khắc chạm nhau, đầu ngón tay lơ đãng xẹt qua tay nàng, mềm mại hơi lạnh, như làn gió bất ngờ thổi tới.

Thi Đại ngẩn ngơ, Giang Bạch Nghiễn lại như không phát giác, thuận thế cho bánh hoa sen vào miệng.

Thấy chàng đã ăn, ánh sáng trong mắt tiểu đồng hơi thu lại, lùi một bước.

“Chẳng phải thể chất tử đặc biệt, ăn hạt sen vào sẽ cảm thấy khó chịu đấy ư?”

Yết hầu nhúc nhích, nuốt điễm tâm của tà ma vào bụng, Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt.

Ánh nền lay động, sau khi hàng mi dài của chàng khẽ run, vài vụn sáng lấp lánh rơi xuống. Giang Bạch Nghiễn nhếch môi, lúc nhìn về phía nàng, lộ lúm đồng tiền nhỏ bên gò má.

Dùng giọng điệu thản nhiên, chàng cười bảo:

“...Tỷ tỷ.”

Chương 24: C24: Chương 24

Cùng gọi hai chữ “tỷ tỷ”, nhưng Giang Bạch Nghiễn và Thi Vân Thanh cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Tính tình Thi Vân Thanh kiêu ngạo, luôn giấu cảm xúc trong lòng, khẽ gọi một tiếng tỷ tỷ, giọng điệu buồn bực, lại có trọng lượng ngàn cân, từng chữ nghiêm túc.

Còn Giang Bạch Nghiễn...

Không nghe được chút cung kính nào từ giọng điệu của chàng, ngữ điệu chậm rãi kéo dài, như vuốt mèo cào nhẹ bên tai.

Khiến vành tai ngứa ngứa chẳng rõ lý do.

Cho nên vừa nãy Giang Bạch Nghiễn đã thay nàng ăn điểm tâm lai lịch bất minh kia?

Mi dài khẽ run, Thi Đại lặng lẽ ngược mắt.

Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh nói:

“Vào thôi.”

Chàng tự có suy nghĩ của mình, tà ma vì muốn lung lạc lòng người, không thể bỏ độc vào bánh hoa sen được, nếu không tin đồ mất mạng vì chất độc, còn ai đến dâng tế phẩm cho nó nữa.

Trong điểm tâm có hình hoa sen này, nhiều nhất cũng chỉ thêm chút tà khí mê hoặc lòng người mà thôi.

Tà khí là bạn cũ của chàng.

Khi còn làm con rối thể thân, cơ thể này đã đắm mình trong tà thuật cả ngày lẫn đêm, bị ăn mòn sạch sẽ từ sớm, khắc sâu mùi vị đó tận xương cốt.

Ngược lại là Thi Đại, ngay cả tà khí mà nàng cũng chưa từng tiếp xúc.

Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn để ý tà khí trong điểm tâm, lấy bánh hoa sen trong tay nàng, chẳng qua là báo đáp cho câu “bảo vệ chàng” mà thôi.

Tiểu đồng bụng khay nở nụ cười, chậm rãi rời đi, chút lệ khí thoáng qua cách đó không lâu cứ như ảo giác.

Thi Đại thầm thở phào, giờ tay che khóe môi, dùng âm lượng chỉ đủ để hai người nghe thấy khẽ nói:

“Đa tạ.”

Giang công tử, tốt lắm luôn.

Quyết định rồi, lần này bắt yêu trở về, phải tặng cho chàng một bình trừ yêu đan tốt nhất!

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười theo thói quen:

“Không cần.”

Thuận lợi vào trong điện, Thi Đại quan sát xung quanh một lượt.

Nàng đóng vai nương tử Trịnh gia lần đầu đến đây, biểu hiện tò mò một chút cũng là chuyện hợp lý.

Nhờ phúc của nhân vật, Thi Đại không cần che giấu động tác đánh giá.

Tuy nơi này nằm dưới lòng đất, nhưng vì ánh nến sáng tỏ, không hề u ám.

Trên tường trắng phác họa hình ảnh hoa sen khổng lồ, cùng tường vân hạc tiên, lầu gác cung điện tôn nhau lên, trang nghiêm lộng lẫy.

Tám tiêu đồng chia ra hai hàng, tận cùng là một cánh cửa lớn được điêu khắc bằng ngọc trắng.

Vì vẫn chưa đến giờ, cửa ngọc khép chặt, không thể nhìn trộm vào trong.

Triệu Ngũ Lang từng nói, nơi này không phải trung tâm điện thần, chỉ là lối vào. Khi tất cả các tín đồ đều tập trung tại sảnh, cửa ngọc sẽ tự động mở ra, hé lộ vài lối đi phức tạp.

Lời mà ông ta đã nói là:

“Liên Tiên nương nương...ấy không phải, cung điện của tà ma kia có huyền cơ. Sau khi vào cửa, lúc nào cũng phải theo sát tiên đồng, phi, yêu đồng. Những con đường nhỏ sau cửa quanh co hay thay đổi, nghe nói còn có mê trận, một khi lạc khỏi nhóm, e rằng không ra được nữa.”

Chỉ khi ngoan ngoãn theo sát tiên đồng, mới có thể đến thần cung của Liên Tiên.

Một con yêu tà, vì muốn nguy trang thành thần linh cho ra hình ra dạng, cũng tốn không ít công sức.

“Đệ nói xem.”

Giả bộ tùy ý đi lại cùng Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại khế nói:

“Rốt cuộc Liên Tiên nương nương có năng lực lớn đến mức nào?”

Họ đến sớm, tín đồ tụ tập chưa nhiều, nhỏ giọng trao đổi không sợ bị nghe thấy.

Nhưng đề phòng tai vách mạch rừng, Thi Đại vẫn cố hết sức hỏi rất kín kẽ, không chệch hướng thiết lập nhân vật của mình.

Nếu đã ngụy trang, thì phải giả vờ cho trọn vẹn.

“Liên Tiên nương nương pháp lực vô song.”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười:

“Nhìn thấy những tiên đồng kia không? Có thể điều khiển thần linh làm tiên đồng, thực lực rất mạnh.”

Hiểu rồi.

Thi Đại hiểu ý của chàng ngay lập tức.

Dịch ra là:

“Đám tiên đồng bụng khay đều là yêu tà, Liên Tiên có thể ra lệnh cho chúng cung kính làm việc, bản thân không thể yếu được.”

Khựng lại trong thoáng chốc, Giang Bạch Nghiễn lại cất lời:

“Khoảng thời gian trước, thành Trường An bị người điều khiển con rối quấy phá khiến lòng người bất an. Nếu khi ấy Liên Tiên nương nương ra tay, chắc chắn sẽ không chế được người điều khiển con rối.”

Thi Đại khẽ gật đầu.

Ý của chàng là, Liên Tiên khó đối phó hơn khuyến yêu.

Thời gian dần trôi, càng lúc càng nhiều tín đồ xuyên qua cầu thang dài, đến cửa chính thần cung.

Từ đầu đến cuối Thi Đại luôn để ý những gương mặt xa lạ kia, lòng thầm than:

Mấy người này, về sau đều là bạn tù với nhau.

Một canh giờ sau, nhóm người Thẩm Lưu Sương đóng giả một

nhà bốn người đã đến đúng hẹn.

Tầm mắt giao nhau, Thi Đại cong môi với Thẩm Lưu Sương.

“Nơi này là địa bàn của Liên Tiên nương nương.”

Liễu Như Thường cảm thấy mới lạ, bị cửa ngọc và đèn hoa sen chất ngọc làm cho lóa mắt:

“Không hồ là...tiên.”

Phô trương như thế, chi mạnh tay thật.

Dây chuyền hình rắn trên cổ nàng ta hơi nhúc nhích, đôi mắt lóe lên sắc đỏ, như muốn lên tiếng lại phải gượng nhịn.

Thân phận hiện tại là tiểu nữ nhi của Lý gia, Liễu Như Thường không thể cho rắn trắng quần quanh cổ, đành để Bạch Cữu Nương Tử hóa thành dây chuyền, tiếp tục đi bên cạnh mình.

Đây cũng là lần đầu Thi Vân Thanh đến chỗ này, lúc thì khó chịu nhìn thoáng qua Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn, khi lại quan sát xung quanh, mắt kiên nhẫn vì quá nhiều yêu khí ập đến.

Trong nhóm người, vậy mà Diêm Thanh Hoan lại bình tĩnh nhất, tò mò nhìn quanh một lượt, rất nhanh đã rời mắt.

Hóa ra đây là chốn nương thân của yêu tà. Cửa ngọc và đèn hoa sen quả thật không tệ, tiểu đồng tay bưng khay ngọc cũng xem như trắng trẻo xinh xắn, nhưng vẫn còn kém một bậc so với lễ hội đèn lồng ng lộng lầy ở Diêm phủ năm ngoái.

Hắn chẳng lạ lẫm gì với cảnh tượng xa hoa thế này.

Nhảy bén phát giác sống lưng căng cứng của Thi Vân Thanh, Thẩm Lưu Sương xoa đầu cậu:

“Đừng căng thẳng, yết kiến Liên Tiên nương nương, lòng phải thả lỏng.”

Bỗng dưng hoàn hồn, Thi Vân Thanh hoang mang:

“Sao phải thêm hành*?”

(*): Thẩm Lưu Sương nói 放松 (fangsong) thả lỏng, còn bé Thanh tưởng là 放葱 (fangcong) bỏ hành.

Liễu Như Thường: “...”

Liễu Như Thường nhỏ giọng:

“Thằng bé đói à?”

“Không.”

Thẩm Lưu Sương:

“Thằng bé chỉ có một hệ thống ngôn ngữ của riêng mình thôi.”

Nhớ lại cậu đã từng buộc miệng thốt lên “người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh”, “ra đi rất đau khổ” trong vụ án người điều khiển con rối, Diêm Thanh Hoan cực kỳ tán thành, ra sức gật đầu.

“Lấy ví dụ nhé.”

Thẩm Lưu Sương hát cảm:

“Vân Thanh, liệu Giang công tử lúc gọi Đại Đại có kêu tỷ tỷ không đệ nói xem?”

Liễu Như Thường còn chưa phản ứng lại, đã thấy Thi Vân Thanh cau mày:

“Dựa vào đâu chứ hấn ta?”

Đôi mắt Liễu Như Thường trống rỗng, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Phá án rồi, câu từ được mã hóa ban nãy là:

“Vân Thanh, đệ nói xem lúc Giang công tử gọi Đại Đại, liệu có kêu tỷ tỷ không?”

“Hắn ta dựa vào đâu chứ?”

Sự thật chứng minh, trật tự câu từ khi người Đại Chiêu nói chuyện, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc đối thoại.

Liễu Như Thường bái phục:

“Năng khiếu ngôn ngữ của đệ đệ quả thật cao siêu!”

Nàng ta nói xong đảo tròn mắt, phát hiện Thi Vân Thanh bên cạnh không hề đáp lời, hoặc nên nói tâm tư cậu không ở chỗ này.

Đôi mắt đen láy của đứa nhỏ thoáng u ám, lẳng lặng nhìn vào một góc cách đó không xa. Ở đó, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn đang kê vai đứng cạnh nhau, phía trước là một phụ nhân trung niên.

Người có mặt ở đây đều là hàng xóm láng giềng, lại là tín đồ của Liên Tiên nương nương, gặp nhau khó tránh khỏi phải trò chuyện đôi câu.

Phụ nhân trung niên ở đối diện Trịnh gia, thấy hai tỷ đệ, quen thuộc hỏi thăm:

“Trịnh nương tử, đi cùng đệ đệ đến bái kiến Liên Tiên nương nương à?”

Đệ đệ.

Phòng má, Thi Vân Thanh càng cau chặt mày.

“Đúng vậy.”

Thi Đại mỉm cười, trả lời kín kẽ:

“Đệ ấy dẫn ta đến xem thử.”

“Người có thể đến đây, thật sự không gì tốt bằng.”

Phụ nhân cười bảo:

“Liên Tiên nương nương linh nghiệm lắm đấy! Ngay tối qua thôi, Niếp Niếp của ta về nhà tiên khí khắp người, để lại túi tiền cho ta, trước khi đi còn bảo sẽ thành tiên với nương nương.”

Lại nữa rồi.

Đã có mấy gia đình lên tiếng, thê nữ mình hiển tể đều trở về nhà trong luồng tiên khí vờn quanh. Rốt cuộc những nữ tử kia vẫn còn sống, hay là ảo ảnh do tà ma tạo ra?

Thi Đại vờ ngạc nhiên:

“Thật ư? Ta nghe nói phạm nhân không thể chạm vào tiên thân được, người có từng chạm vào nàng không?”

“Chạm rồi.”

Ý cười của phụ nhân không ngớt, nét vui mừng trên gương mặt không thể tan đi:

“Dù sao cũng là mẹ con. Mấy ngày không gặp, nào có thể không nắm tay trò chuyện với nàng. Niếp Niếp nói, giờ cơ thể nàng là bán tiên, tu luyện với nương nương thêm vài năm nữa mới có thể đắc đạo.”

Có thể chạm vào được.

Cho nên không phải ảo ảnh.

Nghĩ như vậy lại càng lạ hơn.

Yêu vật bình thường không thể thay đổi hình người, chẳng thể giả mạo thành nhiều cô nương như vậy. Nhưng nếu là chính các nàng...

Lẽ nào Liên Tiên đã rót canh mê hồn gì đấy cho họ?

Nói nhiều sai nhiều, Thi Đại không có ý định tiếp tục đề tài này, bắt chước tử tử Trịnh gia mỉm cười ôn hòa:

“Hóa ra là thế. Hôm nay ta nhất định phải cầu xin Liên Tiên nương nương mới được. Lần đầu ta đến thần cung, đi dạo xung quanh với đệ đệ trước đã.”

Nói xong quay đầu, ánh mắt vừa khéo đối diện với Thi Vân Thanh đang yên lặng không nói gì, tức giận như cá nóc.

Thẩm Lưu Sương lặng lẽ ra dấu tay, chỉ nàng, lại chỉ Giang Bạch Nghiễn.

Ồ.

Thi Đại hiểu ngay.

Lúc nàng và Giang Bạch Nghiễn quyết định chọn thân phận tử đệ, Thi Vân Thanh là đệ đệ ruột của nàng, đã từng phản nản bất mãn.

Thế nên...cậu vẫn khó chịu vì chuyện này đấy à?

Muốn xoa đầu cậu quá, làm sao bây giờ.

Mím môi đè nén ý cười, Thi Đại khẽ ho, bước lên:

“Cả nhà bốn người các người cũng đến bái lạy sao?”

“Liên Tiên nương nương đại từ đại bi.”

Thẩm Lưu Sương đứng bên cạnh góp vui, lòng thấy thú vị, phối hợp hát đệm.

“Sao đứa nhỏ này không nói gì thế?”

Thi Đại nhanh nhẹn ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn Thi Vân Thanh, mỉm cười:

“Không vui hả?”

Nàng đeo mặt nạ do yêu họa bì vẽ, tướng mạo khác hẳn lúc bình thường, chỉ duy nhất đôi đồng tử đen láy sáng ngời kia cực kỳ rõ ràng, ngẩng mặt nhìn lên như vậy, tựa vì sao dưới ánh trăng lạnh lẽo của nước hồ mùa thu.

Nhất là lúc này mày mắt cong cong, ý cười đọng đầy trong mắt, dịu dàng thân mật, tuôn ra như sóng nước.

Thi Vân Thanh mỉm môi không nói gì, một lúc sau mới thì thầm:

“Ai không vui chứ? Ta...”

“Không vui thì ăn chút đồ ngọt nhé.”

Thi Đại cười nói:

“Mùi vị ngẫu nhiên, ta cũng không biết viên này có vị gì.”

Yên lặng một thoáng, lại khẽ khàng bổ sung:

“Có ý mua cho đệ đấy, sau này vẫn còn nhiều lắm đó.”

Đây là lời thật lòng.

Ở Thi phủ nhiều ngày như vậy, nàng nhìn ra được Thi Vân Thanh thích ăn đồ ngọt, mỗi khi thấy bánh trái và kẹo mạch nha, cậu vừa tỏ vẻ không chút hứng thú, vừa ăn như gió cuốn mây bay.

Lúc sống cùng bầy sói ở dã ngoại, cậu chưa từng được ăn kẹo.

Nàng không quên, Thi Vân Thanh từng vô ý thừa nhận, sở dĩ ngoan ngoãn theo mọi người đến Trấn Ách Ti trừ yêu, là để “miễn cưỡng bảo vệ nàng”.

Chuyện bắt yêu nguy cơ khắp chốn, Thi Vân Thanh theo cạnh nàng, chẳng những vất vả, một khi bất cẩn sẽ bị thương. Thi Đại dứt khoát mua thật nhiều kẹo trái cây đủ vị, nhét trong túi áo, thỉnh thoảng cho cậu để vuốt lòng.

Hôm nay là viên đầu tiên.

Ánh mắt thoáng ý cười, lại vờ dè dặt vội vã đè nén, Thi Vân Thanh nhắc tay phải, nhận viên kẹo trong tay nàng:

“Đa tạ.”

Ngoan quá đi thôi.

Thi Đại dùng một tay chống cằm, chớp mắt:

“Có vị gì thế?”

Kẹo vào miệng, tan chảy vị chua ngọt.

Cuối cùng Thi Vân Thanh không nhịn được cong môi:

“Vị mơ.”

Dứt lời ánh mắt khẽ động, nhai kẹo, liếc nhìn Giang Bạch Nghiễn đang yên tĩnh đứng bên cạnh.

Hừ.

Giang Bạch Nghiễn chỉ cảm thấy buồn cười.

Trên đời này, chỉ có mỗi Thi Vân Thanh canh cánh trong lòng vì một câu “đệ đệ” của Thi Đại.

Chẳng qua chỉ là một xung hô, một tổ hợp được sắp xếp hết sức bình thường trong văn tự Đại Chiêu, sao cậu lại để ý đến

thế?

Khó lòng thấu hiểu tình cảm ẩn chứa bên trong, Giang Bạch Nghiễn không nghĩ ra.

“Tiên khí ở cung điện của Liên Tiên nương nương dày đặc.”

Thẩm Lưu Sương nhẹ nhàng mở lời:

“Nếu đã đến, chi bằng đi dạo xung quanh, nói không chừng tìm được chút tiên duyên.”

Liễu Như Thường nghe đến ngơ ngác, một lúc sau mới phản ứng lại, ý của nàng ta là:

Nơi này yêu khí khắp chốn, đến cũng đến rồi, chi bằng điều tra kỹ càng, không chừng tìm được manh mối quan trọng.

“Cũng tốt.”

Thi Đại đứng dậy, cong môi cười:

“Nếu tìm thấy tiên duyên, đừng quên chúng ta đây.”

Nếu tìm ra manh mối, phải nhanh chóng chia sẻ cho những người khác.

Khóe mắt Liễu Như Thường giật giật.

Hồng rồi, lẽ nào người của Thi phủ đều là thiên tài ngôn ngữ?

Tín đồ vẫn chưa đến đủ, cửa ngọc chưa từng mở ra.

Ở đây cũng rảnh rồi, hai gia đình thân thiện tách ra, nhân cơ hội điều tra vòng ngoài thần cung.

Thi Đại ngẩng đầu ngắm nghía những bức tranh trên tường, khóe mắt liếc qua nhóm người muôn màu muôn vẻ hoặc gần hoặc xa.

Thanh niên mặt đầy gió xuân, lão hán hồi hộp đến độ mướt mồ hôi, phụ nhân nơm nớp lo sợ, thiếu nữ mỉm cười ngây thơ.

Triệu Ngũ Lang từng nói, một số cô nương đến thần cung của Tiên Liên, đều là “nửa tự nguyện”.

Cha nương chẳng nhắc đến mối họa ngầm dù chỉ một câu, chỉ nói với họ, Liên Tiên nương nương có thể phù hộ linh nữ thành tiên, chỉ cần cam tâm tình nguyện quy y nương nương, sẽ được thăng thiên.

Che giấu lừa gạt, tự tay bắt nữ nhi nhà mình đến nơi này.

Đúng là khốn kiếp.

Đang suy nghĩ đến mất hồn, Thi Đại liếc thấy Diêm Thanh Hoan trong một góc tối.

Hai người cách nhau không xa, từ góc độ của nàng, có thể thấy rõ gương mặt nghiêng tuấn tú của Diêm Thanh Hoan.

Giờ phút này, gương mặt ấy cau chặt hàng mày, ánh mắt nghiêm nghị u ám, nhìn chăm chăm vào...

Một tờ giấy rách nát trong tay hắn.

Nếu không nhìn nhầm, trên giấy loang một vệt đỏ thẫm, giống như vết máu.

Hắn cực kỳ cẩn trọng, cả người run lên vì nội dung trong tờ giấy, sau khi ổn định tâm trạng, cẩn thận nhét tờ giấy vào tay áo.

Cảm nhận được ánh mắt của Thi Đại, Diêm Thanh Hoan nuốt nước bọt, khẽ gật đầu với nàng.

Tìm được manh mối rồi?

Xác nhận nhóm tiểu đồng không nhìn qua bên này, Thi Đại

giữ vẻ mặt bình tĩnh, đi đến bên cạnh Diêm Thanh Hoan.

“Ta tìm được thứ này bên dưới bình hoa.”

Diêm Thanh Hoan đề thấp giọng:

“Cô xem đi.”

Lúc hắn nói chuyện, lẳng lặng đưa tờ giấy qua cho nàng.

Thi Đại thuận thế nhận lấy, cúi đầu xem, cũng khựng lại.

“Hoàn toàn không có Liên Tiên nương nương gì cả, chỉ có yêu tà giả dạng thần linh. Tất cả những nữ tử bị hiến tế, đều bị nhốt ở nơi sâu thẳm trong mật đạo. Ngày nào cũng có người bị tà ma ăn thịt. Nếu người có thể nhìn thấy tờ giấy này, ta đã chết trong tay yêu ma vì tự ý trốn ra ngoài. Xin nhất định phải báo chuyện này cho Trần Ách Ti biết, giải cứu mười mấy cô nương vẫn còn sống dưới tầng hầm. Nhớ kỹ, đừng tin tưởng Liên Tiên! Thành tiên gì đó, linh nữ gì đó, toàn là dối trá!”

Từng câu từng chữ đỏ bừng chói mắt, toát ra mùi máu tanh như có như không.

Đây là một bức thư máu.

Có vẻ là cô nương nào đó liều mạng trốn thoát nhưng bị bắt lại, trong tuyệt cảnh không còn đường sống, mang theo chút hi vọng cuối cùng, giấu nó vào trong góc.

Siết chặt tờ giấy mỏng manh, nhịp tim nhanh như trống dồn, Thi Đại cắn răng.

Động tác của nàng rất nhanh, vội vàng lướt qua nội dung trên tờ giấy, rồi nhét vào tay áo.

Không ngờ, ngay sau đó, sau lưng lại vang lên tiếng nói trẻ con lạnh lạnh như đã từng quen biết:

“Hai vị đang truyền gì thế?”

Diêm Thanh Hoan như ngừng thở.

Động tác Thi Đại cứng đờ, xoay người lại, trông thấy đôi mắt quỷ dị đầy ý cười của linh đồng.

Không đúng.

Rõ ràng lúc nào nàng cũng để ý, xác nhận không có linh đồng nhìn về hướng này...tại sao nó lại phát giác được?

“Gần đây lời đồn quá nhiều, Liên Tiên nương nương rất phiền muộn.”

Linh đồng chậm rãi nhếch môi, giọng điệu dịu dàng, nhưng lại toát ra vẻ lạnh lẽo khiến người ta rùng mình:

“Trước cửa thần cung, mỗi một góc đều có tai mắt do Liên Tiên nương nương sắp đặt. Khi vị công tử này dừng chân ở đây, ta đã chú ý đến ngươi. Đang tìm gì thế? Chẳng lẽ các ngươi là người của quan phủ?”

Khoảnh khắc nó lên tiếng, hai mắt run lên, trong vành mắt, cùng lúc xuất hiện tám đồng tử lớn nhỏ không đều...

Chẳng trách có thể nhìn ngó khắp nơi, đây là nhện tinh!

Da đầu Diêm Thanh Hoan tê dại.

Ai ngờ tà ma còn để lại chiêu này, nghe nó nói thế, chắc là khi hắn phát hiện tờ giấy dưới bình hoa, đã bị chú ý từ lâu.

Nhưng nếu không nhạt máu lên, sao họ biết được bí mật của chốn quỷ quái này, và tung tích của những nữ tử kia?

Đây là câu hỏi chí mạng buộc phải làm.

Việc cấp bách lúc này là nghĩ xem kế tiếp phải làm sao.

Ánh mắt chăm chú của tiểu đồng lạnh lẽo thấu xương, như vực

sâu bản thủ.

Diêm Thanh Hoan siết chặt hai tay, lòng bàn tay mướt mồ hôi lạnh.

Liễu Như Thường và Thi Vân Thanh cùng nín thở, đáy mắt bùng lên sát ý.

Rất rõ ràng, Thi Đại và Diêm Thanh Hoan đã phát hiện manh mối quan trọng.

Bất kể manh mối là gì, tà ma cũng đã nghi ngờ, dù có ngoan ngoãn giao ra, cũng khó lòng dập tắt ngờ vực.

Phải đánh sao?

Liễu Như Thường xoa dây chuyền rắn trắng trên cổ.

Tuy là hạ sách, nhưng trước mắt cũng chỉ có mỗi con đường này.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi, chỉ rũ mắt, dao găm vàng đen trong tay áo chuẩn bị rời vỏ bất kỳ lúc nào.

“Sao chúng ta lại là người của quan phủ cơ chứ?”

Tim Diêm Thanh Hoan đập thành thịch:

“Chuyện này là hiểu lầm...”

Tiểu đồng cong môi cười nhạo:

“Hiểu lầm?”

Nhưng nó không ngờ, cùng lúc này, lại có một giọng nữ buộc miệng thốt lên:

“Hiểu lầm?”

Tiểu đồng: “?”

Cướp lời thoại của nó hả?

Liều Như Thường, Thi Vân Thanh, Giang Bạch Nghiễn: “?”

Người lên tiếng là... Thi Đại?

“Hiểu làm ư?”

Thi Đại lùi về sau một bước, mỉm cười lạnh nhạt:

“Lý Ngôn, à không, nên gọi người là Lý công tử mới phải. Họ hiểu làm hay không quan trọng lắm sao? Người bị người đùa bốn tình cảm là ta, bị người vô tình vứt bỏ, cũng là ta kia mà!”

Lý Ngôn, là nam chủ nhân Lý gia do hấn diễn.

Diêm Thanh Hoan: “???”

Thi Đại đứng vững, nhanh chóng sắp xếp suy nghĩ, hít sâu một hơi:

“Phụ mẫu muốn ta gả cho nam nhân khác từ sớm, lại ép buộc chia cắt chúng ta. Ta nên hiểu rõ, yêu và không yêu, lòng người khó đoán.”

Diêm Thanh Hoan: “???”

Từ từ.

Diêm Thanh Hoan chân động, dường như hấn đã hiểu ra gì đó.

Câu này của Thi Đại chừng như lời buộc tội đầy oán hận, thực ra có huyền cơ bên trong. Ghép mỗi chữ đầu của từng đoạn lại, phụ, lại, ta, yêu, người...

Đây là chiêu giấu đầu, “Sống lại đi, người yêu của ta”!

Lòng bỗng sáng tỏ, Diêm Thanh Hoan nhanh chóng nhớ lại,

trong tiểu thuyết ngược luyến “Sống lại đi, người yêu của ta”, cũng có tình tiết tương tự.

Nam phụ nữ phụ hèn hò bị phát hiện, nữ phụ cũng trách cứ nam phụ thay đổi thất thường, chính là lời thoại ban nãy Thi Đại đã nói.

Tuyệt vời!

Liều Như Thường: “...”

Tay phải lại run lên, tiểu thuyết trong tay áo rơi xuống đất.

[“Hiểu lắm?” Nàng lệ rơi đầy mặt, tâm như dao cắt: “Họ hiểu lắm hay không, quan trọng lắm sao?”]

Liều Như Thường trợn mắt há miệng.

Không thể hiểu nổi những gì đang xảy ra, Thi Vân Thanh bên cạnh chỉ còn lại chân động, tròn mắt đen nhánh đảo quanh, nhìn chăm chăm Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Chàng nhắm mắt lại.

“Hôm nay, ta đặt hà bao tự tay mình thêu dưới bình hoa, chờ người đến lấy.”

Giọng điệu Thi Đại yếu ớt, ném bao nhỏ đựng kẹo của Thi Vân Thanh ra:

“Câu nào cũng bảo yêu ta, tại sao người không dám nhận, còn nhét nó lại cho ta? Hôm nay ta phải hỏi rõ ràng trước mặt mọi người!”

Khá lắm cô nương.

Tình cảnh giằng co nguy hiểm muôn phần lại hóa thành vở kịch máu chó, quần chúng nhân dân cực kỳ hưng phấn, tiểu

đồng yêu tà hoang mang mờ mịt.

Chuyện này hợp tình hợp lý không?

...Được lắm, vậy mà quá hợp tình hợp lý luôn! Đi lấy mấy vật hện hồ riêng tư, cần phải lén lút như vậy đấy.

Đối diện với ánh mắt của Thi Đại, hai người trao nhau tầm mắt hiểu rõ trong lòng.

Diêm Thanh Hoan tiếp lời, giọng điệu ba phần hối hận ba phần chột dạ kiêm luôn bốn phần phần nộ:

“Nhất định phải nói chuyện này trước mặt mọi người sao? Ta...nương tử của ta vẫn còn ở đây mà!”

Ai mà không thích hóng chuyện ngay tại hiện trường, vừa dứt lời, tất cả ánh mắt thương tiếc, bao gồm Liễu Như Thường và Thi Vân Thanh, đều đồng loạt nhìn về phía Thẩm Lưu Sương.

Nhân vật mà nàng ta diễn, chính là nương tử của Diêm Thanh Hoan.

Thẩm Lưu Sương siết chặt hai tay, cắn răng:

“Các, các người!”

Liễu Như Thường: Người nhập vai cũng nhanh quá rồi đó!

“Cái gì? Trịnh nương tử và Lý Ngôn có tư tình?”

Nhóm người xung quanh bùng nổ, một giọng nói vang lên cực kỳ rõ ràng:

“Nhưng ta nghe nói, nửa tháng trước, Lý Ngôn có ý đồ khinh bạc Trịnh nương tử, bị nàng ta đánh một trận! Đây đây đây! Sao lại có tư tình chứ?”

Khung cảnh bỗng tĩnh lặng.

Lòng bàn tay Liễu Như Thường vuốt mồ hôi.

Khó khăn lắm mới vun vén được câu chuyện giờ lại bị xé toạc một đường, mọi người nhìn nhau, một người cười lạnh lên tiếng:

“Ồn ào cái gì, chỉ chút chuyện đó, tưởng ta thật sự không hay biết à? Chuyện này là tin đồn do ta truyền ra đấy.”

Chậm rãi tiến lên trước một bước, Thẩm Lưu Sương khẽ cong môi, mỉm cười lạnh lẽo:

“Ta đã biết hai người này có tư tình với nhau từ lâu, cố ý truyền tin giả, để Lý Ngôn phải mang tiếng xấu.”

Cái gì...!

Tình tiết bẽ lái ly kỳ, tất cả ánh mắt thương tiếc, bao gồm Liễu Như Thường và Thi Vân Thanh, đều đồng loạt nhìn về phía Diêm Thanh Hoan.

“Ngươi làm vậy có ý đồ gì?”

Có người ngạc nhiên hỏi:

“Phu quân của ngươi, con của ngươi...”

“Ta yêu người khác, lá mặt lá trái với hắn thôi.”

Thẩm Lưu Sương cười lạnh:

“Huống hồ, phụ thân thật sự của mấy đứa nhỏ...”

Nàng ta chỉ nói đến đó, tất cả mọi người đều có thể tự mình lĩnh ngộ nội dung còn lại.

Sấm sét giữa trời quang, vang vọng tựa sấm rền.

Tất cả ánh mắt thương tiếc, bao gồm Liễu Như Thường và Thi Vân Thanh, đều đồng loạt nhìn về phía...

Thi Vân Thanh: “...”

Liều Như Thường: “...”

Ai mà ngờ, hóng chuyện lại hóng đến tận chỗ mình.

Kẻ xui xẻo cuối cùng, hóa ra lại là người diễn vai mấy đứa nhỏ Lý gia như họ.

Thế giới này quá điên cuồng, ánh mắt Thi Vân Thanh hoang mang, miệng hé ra rồi khép lại, cảm thấy con người sao mà phức tạp quá, cậu ngốc lắm, chẳng thể hiểu nổi.

Liều Như Thường tròn to mắt, nhìn mình rồi lại nhìn tiểu đồng tà ma cũng đang ngây người như phỗng.

Hay lắm, tất cả tiểu đồng đều xếp thành một hàng, quan phủ gì đó Trần Ách Ti gì kia đã bị ném khỏi chín tầng mây, thuận một vẻ mặt hóng chuyện xem kịch.

Rất cảm ơn những đồng đội của nàng ta, hóa giải nguy cơ như tên đã lên dây cung, thuận lợi vượt ải.

Nhưng mà...lần trước đóng vai phản diện hung ác kéo bè kéo phái, lần này lại là chuyện tình máu chó nam phụ nữ phụ, những người nàng ta gặp, chắc là người bình thường đúng không?!

Một làn gió lạnh thổi qua, lật đến trang tiếp theo của tiểu thuyết, giấy trắng mực đen, lọt vào tầm mắt Liều Như Thường.

[“Dựa vào quỹ nghèo như hấn?” Nàng nhướn mày cười nhạo, từng chữ như dao: “Tình yêu không có vật chất, chỉ là một nắm cát rời.”]

“Dựa vào hấn ư?”

Thẩm Lưu Sương khinh thường, liếc Diêm Thanh Hoan đang

mặc trường sam vải thô:

“Tình yêu không có vật chất, chỉ là một nắm cát rời.”

Chương 25: C25: Chương 25

Cốt truyện vô cùng hỗn loạn, nhưng logic lại cực kỳ mượt mà.

Vốn tưởng là “Nhiệm vụ bất khả thi” ly kỳ mắt hòn giữa quan phủ và tà ma, không ngờ lại trở thành “Bố đi đâu thế” càng khó bề phân biệt.

Nam nữ già trẻ khắp phố phường đều không khép được miệng, Liễu Như Thường lặng lẽ nhất tiểu thuyết ngược luyến dưới đất lên, Thi Vân Thanh chìm vào nỗi hoang mang ngán ngùi.

Cậu chỉ là đứa trẻ mới mười ba tuổi, từ bảy sói đến với con người chưa được một năm, trong cái đầu nho nhỏ, bị ép phải chứa quá nhiều niềm vui nỗi buồn không hợp độ tuổi.

Đây là tra án sao? Đây là Trấn Ách Ti hả? Đây...là nằm vùng trong truyền thuyết ư?

Giang Bạch Nghiễn yên lặng đứng giữa nhóm người, rèm mi như lông vũ đen tuyền phủ xuống bóng râm, môi mỏng mím chặt.

Vì đã quen sát phạt, những gì xảy ra lúc này khiến chàng không thể hiểu được, trong nhận thức của Giang Bạch Nghiễn, giờ phút này hẳn phải xảy ra một trận huyết chiến không chết không thôi.

Kết quả lại bị vài ba câu của Thi Đại, như một nét bút nhẹ nhàng xóa sạch.

Nhìn không khí ở hiện trường, hình như cũng chẳng mấy “nhẹ nhàng”.

“Chuyện xấu trong nhà không truyền ra ngoài, ta chỉ nói đến đây thôi.”

Thẩm Lưu Sương nghiêng mặt:

“Lý Ngôn, nếu người đã biết tất cả, chúng ta không cần tiếp tục giả vờ nữa. Sau khi trở về, hòa ly thôi.”

Diêm Thanh Hoan mắt hờn mắt vía đứng cùng nhi tử, nữ nhi cũng đang mắt hờn mắt vía, quần chúng vây xem xuýt xoa không thôi.

Vài tiểu đồng tà ma liên tục lắc đầu, không còn bộ dạng ra vẻ sâu xa như trước nữa, cắn hạt dưa ăn bánh hoa sen, thỉnh thoảng nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Tra nam.”

“Ăn trong chén nhìn trong nồi, đáng đời.”

“Hai đứa nhỏ theo ai nhỉ?”

Thi Đại diện xong kết thúc công việc, giờ tay lau nước mắt không hề tồn tại.

Trải qua vở kịch máu chó như vậy, chuyện nàng và Diêm Thanh Hoan âm thầm truyền thư đã được che giấu thuận lợi, giờ khiến người ta đau đầu là mấy chục ánh mắt của hàng xóm hoặc đồng tình hoặc chán động hoặc vui sướng khi người khác gặp họa.

Cảm giác bị vây xem không tốt chút nào, vừa định suy nghĩ nên rút lui thế nào, Thi Đại đã liếc thấy bóng trắng lóe lên.

“Nhìn đủ chưa.”

Giang Bạch Nghiễn lạnh lùng cười, ngăn giữa nàng và đám đông:

“Chuyện nhà của gia tử ta, không cần các vị nhọc lòng.”

Nhân gian có chân tình, nhân gian có tình yêu thật sự.

Thi Đại ngẩn ngơ, chớp mắt.

Đúng rồi, xét từ kịch bản hỗn loạn nàng bịa ra, Trịnh nương tử mà nàng diễn tuy bị tình lang vứt bỏ, bị phụ mẫu ép buộc sắp xếp hôn sự, bị trượng phu đối xử lạnh nhạt, nhưng nàng vẫn còn đệ đệ.

Đây là người duy nhất bằng lòng bảo vệ nàng, giải vây giúp nàng.

Giang công tử, tốt lắm luôn.

Giang Bạch Nghiễn khoác lên người tướng mạo bệnh tật của Trịnh Nhị Lang, không sắc bén như mặt thật, nhưng khi chàng nhướn đuôi mắt, đồng tử đen nhánh như vẩy mực, nhuốm đầy giá lạnh.

Vài quân chúng vây xem ngượng ngùng rời mắt.

Chàng nói đúng, chuyện nhà không nên để người ngoài nhúng tay, dù tò mò sắp tràn cả ra ngoài, nhưng ngại mặt mũi, bọn họ không thể hỏi nhiều.

Mọi người lần lượt tản ra với vẻ mặt khác nhau, Thi Đại cúi đầu lau nước mắt, đi đến một góc cùng Giang Bạch Nghiễn.

“Chúng ta tìm được một tờ giấy.”

Dùng âm lượng chỉ đủ hai người nghe thấy, Thi Đại mở lời:

“Là thư máu do một cô nương trốn thoát thất bại để lại. Trong thư viết, Liên Tiên là tà ma ăn thịt người, trước mắt có mười mấy nữ tử bị nhốt dưới lòng đất.”

Giang Bạch Nghiễn đứng trước mặt nàng, yên lặng lắng nghe.

Vóc người chàng cao lớn, như một ngành trúc thẳng thớm, cái

bóng lạng lẽ phủ xuống, sắc đen như mực, bao bọc cả người Thi Đại.

Thế nên đã ngăn cách nàng với tầm mắt của tiểu đồng tà ma.

Cảm giác khó chịu khi bị nhện tinh thăm dò đã tan biến, Thi Đại có thể thả lỏng đôi chút, sống lưng không còn căng chặt nữa, nở nụ cười như trút được gánh nặng:

“Vừa này, đa tạ huynh nhé.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên cười:

“Không cần.”

“Nếu đã có mười mấy nữ tử vẫn còn sống.”

Sắp xếp lại manh mối đã biết một lượt, Thi Đại cau mày:

“Chúng ta phải làm sao để tìm ra họ, mà không bị yêu tà phát hiện?”

Bên kia, Diêm Thanh Hoan cũng kể lại nội dung bức thư máu cho đồng đội biết.

Để phù hợp với thiết lập nhân vật, từ đầu đến cuối khi hắn nói chuyện đều kéo tay áo Thẩm Lưu Sương, thể hiện cảm xúc của một tra nam biết vậy chẳng làm, đau lòng khôn xiết, thỉnh thoảng ghen ngào vài tiếng.

“...Tức là trong tay Liên Tiên có con tin.”

Thẩm Lưu Sương ngẫm nghĩ nói:

“Lần này thật sự không thể tùy ý xông vào được rồi.”

Nơi tà ma giam cầm nữ tử mất tích, trên thư máu viết rất mơ hồ, chỉ dùng hai chữ “tàng hàm”.

Sau cửa ngọc, không gian dẫn đến thần cung quanh co hay

thay đổi, những lỗi nhỏ giao nhau, có lẽ cô nương viết thư máu, không thể miêu tả vị trí cụ thể được.

“Chắc.”

Liễu Như Thường bực bội cắn răng:

“Khốn kiếp.”

Trước khi đến đây, trong lòng nàng ta vẫn còn ôm chút hi vọng nhỏ nhoi...

Tất cả những người bị thẩm vấn đều nói, sau khi hiến tế thê nữ cho Liên Tiên, hai ba ngày trước từng về thăm nhà. Có lẽ họ thật sự vẫn còn sống, có lẽ họ chỉ bị tà ma mê hoặc, có lẽ...

Tất cả những gì “có lẽ”, đều không còn tồn tại sau khi biết được nội dung bức thư máu.

Cũng giống con người, khi yêu ma tu luyện rất chú trọng tiến hành theo chất lượng, Liên Tiên khốn kiếp gì kia, xem nữ nhân là lương thực dự trữ.

Cảm nhận được sự phản nộ và sát khí đang bùng lên trong lòng nàng ta, đôi mắt Bạch Cữu Nương Tử đỏ ngầu, khế cọ xương quai xanh của nàng ta.

“Nhất định phải tìm được mười mấy cô nương kia.”

Thẩm Lưu Sương khế nói:

“Chúng ta...”

Hai chữ cuối vừa muốn miễn cưỡng thốt ra, trong sảnh lớn bỗng vang lên tiếng hô:

“Giờ lành đã đến, khách tới...”

Tám tiểu đồng lần lượt bước lên trước, chia ra đứng hai bên

cửa ngọc.

Sau khi tiếng chuông bay bổng xa xôi vang lên, từng đóa hoa sen được vẽ trên tường trắng xung quanh dần nở rộ, như sương mây chảy xuống, thoát khỏi tường tranh, lơ lửng giữa không trung.

Hoa sen trắng hồng như sương, tường vân hai bên quấn vào nhau, từng tia lượn lờ. Lầu gác đình đài lúc tụ lại khi tản ra, sừng sững cao ngất, tựa Bạch Ngọc Kinh trong mộng.

Là huyền thuật.

Chẳng hề cao siêu, lại có thể trấn áp tất cả bách tính bình dân. Nhóm người hoặc là khom lưng cầu phúc, hoặc là thành kính quỳ lạy, một ai đó cá biệt to gan đuổi đầu ngón tay ra, lại rụt nhanh về vào khoảnh khắc chạm trúng hoa sen.

Cùng lúc đó, cửa ngọc dày nặng vang vọng, không ai đẩy cũng tự động mở ra.

Cuối cùng đã mở cửa!

Thi Đại tập trung nín thở, nhìn vào bên trong.

Lọt vào tầm mắt là một hang động rộng rãi.

Hai bên vách đá trong hang động là đèn hoa sen lơ lửng, tia sáng không được rực rỡ như bên ngoài, lờ mờ khiến lòng người hoảng hốt.

Lúc đầu đường đi bằng phẳng thông suốt, đến điểm cuối lại chia làm ba, chuyển hướng sang ba lối nhỏ sâu hút.

Triệu Ngũ Lang từng nói, địa giới sau cánh cửa rắc rối phức tạp, rất dễ khiến người ta lạc mất phương hướng.

“Chúng ta là đồng tử dưới trướng Liên Tiên nương nương, sẽ dẫn dắt các vị đến thần cung.”

Một tiểu đồng trong đó lên tiếng:

“Đường xá gấp ghe, hi vọng các vị theo sát phía sau chúng ta, đừng để lạc mất.”

Nó búi tóc hai bên, khoác áo choàng trắng, dáng vẻ ngây thơ chân thành, hòa cùng khói sương dày đặc lượn lờ sau lưng, quả thật có vài phần phong thái tiên đồng.

“Người muốn đến thần cung của Liên Tiên nương nương, đi bên phải.”

Một tiểu đồng khác không rõ giới tính cười bảo:

“Người muốn trở thành linh nữ, bái nhập dưới trướng Liên Tiên nương nương, sau khi uống rượu thần, theo ta đi bên trái.”

Yên lặng lắng nghe, lòng Thi Đại thất lại.

Linh nữ...đây là đang chọn tể phẩm.

“Rượu thần” mà chúng nói đến là gì?

Chờ nó nói xong, vài nữ tử chân chày bước lên, chủ động đi về phía nó.

Có người do dự không quyết, lòng vẫn nghi ngờ về thứ “thần linh” lai lịch bất minh này, bị cha nương đẩy loạn choạng vài bước, run rẩy đứng vững trước mặt tiểu đồng.

Tiểu đồng vẫn tươi cười không đổi, độ cong trên khóe môi tiêu chuẩn lại cứng nhắc:

“Còn nữa không?”

Các tín đồ nhìn nhau, xì xào bán tán.

Diêm Thanh Hoan cảm thấy căng thẳng lại lo lắng, bỗng dưng nghe thấy tiếng Thẩm Lưu Sương vang lên bên cạnh.

“Ta đi.”

Cái, cái gì?

Ngạc nhiên lúc này chẳng hề thua kém vở kịch máu chó ban nãy, tim đập thình thịch, Diêm Thanh Hoan nhìn sang nàng ta.

“Nếu đã biết mười mấy nữ tử vẫn còn sống.”

Thẩm Lưu Sương khẽ nói:

“Cách nhanh nhất để tìm thấy họ, là đi cùng đám tà ma này đến nơi giam giữ các nàng ấy.”

Chỗ này liên tục xuất hiện yêu tà, hoàn cảnh của các cô nương bị bắt đi chắc chắn rất gian nan, nàng ta đi, cố hết sức để bảo vệ họ.

“Ta không đồng ý.”

Liễu Như Thường kiên quyết lên tiếng:

“Quá nguy hiểm, có nghe vừa nãy nó đã nói gì không? Người đi bên trái, phải uống rượu thần.”

Rượu thần gì chứ, nước tà thì có.

Liên Tiên muốn giữ mạng các nàng, không thể hạ độc vào rượu. Nhưng nàng ta dám đánh cược, nước kia hoặc là canh mê hồn cực mạnh, hoặc là thuốc mê khiến họ mất năng lực hành động.

Thẩm Lưu Sương một mình xông vào hang ổ tà ma, vốn đã nguy hiểm tột cùng, nào còn chịu nổi giày vò thế kia.

“Muốn đi cũng được.”

Khựng lại một lúc, Liễu Như Thường khẽ cười:

“Phải dẫn ta theo.”

Một người đơn độc rất nguy hiểm, hai người đi cùng, có thể chăm sóc lẫn nhau!

Chỉ sửng sốt một thoáng, Thẩm Lưu Sương gật đầu:

“Được, những việc còn lại, cứ theo kế hoạch ban đầu.”

Họ đã chuẩn bị đầy đủ, từng thảo luận kế sách trước khi đến đây.

Vài người sẽ theo tà ma đến thần cung Liên Tiên, xem thử chân thân của “Liên Tiên nương nương”, những người còn lại giữa đường lặng lẽ rời khỏi đội ngũ, thăm dò những lối đi chưa biết, tìm kiếm người mất tích.

Lúc này, Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường tự nguyện trở thành tế phẩm, hành động của những người khác không cần phải thay đổi.

“...Được.”

Cổ họng khô khốc, Diêm Thanh Hoan nghĩ đến gì đó, lấy hai viên đan dược ẩn chứa linh khí từ trong tay áo ra:

“Đây là vạn linh đan cao giai, có thể giải độc trừ tà. Nếu rượu thần có độc tố, nó sẽ giải được rất nhiều.”

“Oa!”

Hai mắt Liễu Như Thường bùng sáng:

“Đáng tin lắm!”

“Cẩn thận.”

Thi Vân Thanh siết chặt tay áo, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thẩm Lưu Sương:

“Bọn...bọn đệ sẽ tìm được tử.”

Giọng cậu rất nhỏ, đồng tử lại sáng ngời, toát lên vẻ nghiêm túc bướng bỉnh.

Thảm Lưu Sương cong môi, xoa đầu cậu:

“Được.”

Yên lặng một chốc, nhìn vào mắt Liễu Như Thường, Thảm Lưu Sương bước lên:

“Còn chúng ta nữa.”

Vừa trải qua vỡ kịch máu chó cách đó không lâu, tám tiểu đồng rất quen mặt họ, các tín đồ cũng xôn xao nhìn qua với ánh mắt ngạc nhiên.

“Tín ngưỡng của ta dành cho Liên Tiên nương nương, trời đất chứng giám.”

Tùy ý vén lọn tóc bên tai, Thảm Lưu Sương khịt mũi:

“So với việc dây dưa không rõ ràng với nam nhân, chẳng bằng quy y dưới trướng nương nương, cùng nương nương đứng vào hàng tiên ban.”

Liễu Như Thường rất chuyên nghiệp, không quên thiết lập nhân vật tiểu nữ nhi của mình, vờ run rẩy căng thẳng, rụt người lại sau lưng “nương” mình.

Sau khi tín đồ càng lúc càng đông, càng ngày càng thành kính, trước đây cũng có rất nhiều người tự nguyện hiến tế bản thân, cầu được thành tiên.

Những ví dụ này không hiếm, tiểu đồng nhớ lại gút mắc máu chó kinh động lòng người hôm nay, cảm thấy đúng là Thảm Lưu Sương đã nguội lạnh với hồng trần.

“Chỉ có vài vị này thôi sao?”

Nó không hề nghi ngờ, thấy không ai đáp lại, bèn gật đầu với những nữ tử trước mặt:

“Đi theo ta.”

Bắt đầu rồi.

Thẩm Lưu Sương siết chặt tay phải, ánh mắt lóe lên, nhìn vào mắt Thi Đại cách đó không xa.

Không cần nhiều lời, Thi Đại cũng hiểu dụng ý của nàng ta, gật đầu rất nhẹ, môi khẽ hé mở.

Nhìn khẩu hình, là “cẩn thận, chờ muội tìm tở”.

Lặng lẽ mỉm cười, Thẩm Lưu Sương rời mắt, theo tiểu đồng bạch y vào cửa ngọc.

Cảm giác đầu tiên khi vào trong, chính là lạnh lẽo.

Dưới lòng đất không có gió, khí lạnh khô khan quần quanh sống lưng từ bốn phương tám hướng, kích thích nổi da gà cả người.

Đây nào phải hơi thở của thần linh, rõ ràng là tà khí nồng nặc chẳng thể tan biến.

“Liên Tiên nương nương thích yên tĩnh, thích mát mẻ.”

Tiểu đồng dẫn đường cho họ thành thoi lên tiếng:

“Chờ các ngươi trở thành linh nữ, hầu hạ bên cạnh nương nương, sẽ không thấy lạnh nữa.”

Đi mãi đến ngã rẽ, trước đường nhỏ bên trái, bày một chiếc bàn ngọc.

Trên bàn ngọc là bình rượu cùng vài ly ngọc.

“Đây là rượu thần, giúp các ngươi loại bỏ tạp niệm hồng trần.”

Tiểu đồng thành thạo rót rượu, đưa ly rượu cho cô nương đầu tiên, chờ đôi phương uống xong, mới gọi người kế tiếp.

Thảm Lưu Sương thăm mĩa mai.

Thật đúng là đủ cẩn thận đấy nhỉ.

Bị tiểu đồng đôi diện nhìn chăm chăm như vậy, họ chẳng thể động tay động chân khi uống rượu được.

Thảm Lưu Sương vốn muốn đổ rượu vào tay áo, giờ xem ra hết kịch rồi.

Các cô nương phía trước lần lượt uống hết, cuối cùng đến lượt nàng ta.

Rượu thần vào miệng, mùi vị mới mẻ thanh nhạt, lẫn chút hương hoa sen như có như không, sau khi uống xong không có cảm giác gì đặc biệt.

Sau khi đảm bảo tất cả mọi người đều ngoan ngoãn uống hết, tiểu đồng vừa lòng thỏa ý mỉm cười, xoay người đi về trước:

“Đi theo ta.”

Trong khoảnh khắc thừa dịp nó quay lưng, Thảm Lưu Sương vờ ho khan che miệng, uống vụn linh đan của Diêm Thanh Hoan.

“Vị, vị tiên đồng này.”

Một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi rụt rè lên tiếng:

“Chờ chúng ta trở thành linh nữ bên cạnh Liên Tiên nương nương, cũng có thể giống người sao?”

“Tất nhiên.”

Tiểu đồng không hề dừng bước, nhẹ vuốt v e tay phải.

Thoáng chốc, đầu ngón tay nó đã nở rộ đóa sen nhẹ bằng như mây.

Thiếu nữ ngạc nhiên thốt lên, không giấu nổi vẻ vui mừng nơi đáy mắt.

Lại là huyền thuật.

Lòng Thảm Lưu Sương không chút gợn sóng, nghiêng mắt nhìn qua.

Tình báo không sai, nơi quỷ quái này rất nhiều lối rẽ, nếu tùy tiện xông vào bên trong, rất dễ mất phương hướng.

Từng đoạn đường rẽ lối như cành cây phân nhánh, có góc không ánh đèn, nhìn từ xa như những con thú khổng lồ há to miệng.

Nó khiến nàng ta nhớ đến mê cung được dệt thành từ mạng nhện.

...Chờ đã.

Bước chân bỗng loạn choạng.

Thảm Lưu Sương đứng vững chân, nghe thấy có tiếng người ngã xuống.

Chỉ trong chớp mắt, đầu óc choáng váng, tầm mắt tối đen. Nàng ta cố gắng ngẩng đầu, vừa khéo trông thấy thân hình thiếu nữ đang trước lưng lay, mất đi ý thức, ngã dưới đất.

Thuốc trong rượu thần...bắt đầu có tác dụng rồi ư?

Trước mắt tuôn ra từng luồng khói đen lớn nhỏ thay đổi không ngừng, sức lực cơ thể như bị rút cạn. Cuối cùng Thảm Lưu

Sương không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ, khép chặt đôi mắt, hôn mê dưới đất.

Nàng ta giả vờ thôi.

Rất cảm ơn đồng đội đáng tin Diêm Thanh Hoan.

Độc tính được vật trong rượu thần rất mạnh, tuy vạn linh đan không thể trừ khử hết toàn bộ, nhưng vẫn giúp nàng ta giữ được ý thức tỉnh táo.

Chẳng qua toàn thân thật sự không còn sức lực gì.

Các nữ tử liên tục té ngã, tiểu đồng dẫn đường không giả vờ nữa, lười biếng ngáp, mỉm cười độc ác:

“Hôm nay chỉ có sáu người, Liên Tiên nương nương có thể ăn no không?”

Dứt lời bèn vỗ tay, sau lưng nó chui ra hàng trăm hàng ngàn tơ nhện trắng như tuyết.

Tơ nhện hóa thành dây thừng cứng rắn, quấn chặt từng vòng kín kẽ, bọc cơ thể các nữ tử từ phần cổ trở xuống thành một cái kén dày nặng. Tiểu đồng tiến từng bước về trước, dặt kén sau lưng nó, vào sâu trong đường mòn.

Thẩm Lưu Sương lẳng lặng hé mắt, nhìn nghiêng qua, Liễu Như Thường bên cạnh cũng đang nhìn nàng ta.

Liễu Như Thường bị quấn thành một quả cầu tròn vo chậm rãi làm khẩu hình:

“Kích...thích...”

Thẩm Lưu Sương:

“Nhớ...đường...”

Liễu Như Thường ngoan ngoãn chớp mắt, Bạch Cửu Nương

Tử trên cổ cũng nhúc nhích một lúc, ra hiệu đã nhận được lệnh.

Con đường rẽ nhánh gấp ghe, chẳng biết đi được bao lâu, tiểu đồng dừng lại trước một cửa đá.

Cửa đá khép hờ, bị nó đẩy ra. Còn chưa nhìn rõ cảnh tượng bên trong, Thẩm Lưu Sương đã cảm giác cơ thể bị hẫng lên không...

Tơ nhện dùng sức ném đi, vút thẳng các nàng vào sau cửa, cực kỳ thô lỗ.

Ngã mạnh xuống đất, lòng Liễu Như Thường thềm mắt một câu.

Người ta thường nói có được rồi sẽ không biết trân trọng, câu này chẳng giả chút nào.

Thái độ đam mê tà này đối xử với họ trước khi uống rượu và sau khi uống rượu khác biệt như trời với đất.

“Người mới đến rồi.”

Tiểu đồng cạnh cửa cười hì hì nói:

“Lần này, ai sẽ bị ăn nhĩ?”

“Các ngươi...đám quái vật các ngươi!”

Giọng nữ sắc bén xa lạ vang lên:

“Khốn kiếp! Không được chết tử tế! Xuống âm tào địa phủ đi!”

“Cầu xin ngươi, xin ngươi thả chúng ta ra.”

Một người khác bật khóc nức nở:

“Chẳng phải đã nói quan phủ và Trần Ách Ti đang điều tra

sao? Tại sao vẫn còn tiếp tục?”

Ngay sau đó, càng nhiều giọng nói khác nhau lên tiếng:

“Đừng xin nó! Thứ bản thủ đó, nói chuyện với nó cũng chỉ dơ miệng.”

“Quan phủ và Trấn Ách Ti có thể tìm đến đây không? Đã nhiều ngày như vậy rồi...”

Có thể thì có thể, chẳng qua thân phận cũng là tù nhân.

Thẩm Lưu Sương hít mắt thành đường chỉ, đánh giá xung quanh.

Không giống tiên khí lượn lờ ngoài cửa ngọc, nơi này là một hang động đơn sơ rách nát, không trang trí gì, tờ nhện giăng khắp chốn, cửa hang có vết máu lớn đông lại.

Hang động không lớn, mười mấy nữ tử rúc lại với nhau, trên có trung niên, dưới có trẻ nhỏ, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt chết lặng.

Cũng có vài người khí thế hung hăng, mắng chửi đám nhện tinh.

Tiểu đồng chẳng buồn để ý, cười nhạo rồi thu lại tờ nhện, đóng cửa rời đi.

Nó đi rồi, trong hang chỉ còn lại mười mấy cô nương.

“Đám súc sinh đó...”

Có người ghen ngào:

“Chúng ta phải làm sao đây?”

“Lần này lại có sáu người đến.”

Một nữ tử khác khẽ than:

“Mọi người có quen không...”

Vừa dứt lời, nữ nhân cao giọng hét:

“Nương, muội muội?!”

Thẩm Lưu Sương nhớ lại đơn giản một lượt, trong số những tể phẩm bị dâng lên lần này, có thể được gọi là “nương”, cũng chỉ có người Lý gia do nàng đóng giả.

Thế nên nữ nhân vừa lên tiếng, là Lý Tri Họa, đại nữ nhi Lý gia.

Trong số những nữ tử mới tới, có người đã tỉnh lại.

Không phải lầu quỳnh gác ngọc như trong tưởng tượng, chẳng chút chuẩn bị đã trông thấy hang động rách nát cùng cực, đầu tiên thiếu nữ hoang mang, sau đó thất thanh hét lên:

“Đây, đây là đâu?”

Thời cơ chín muồi, Thẩm Lưu Sương mở mắt, giả vờ ngạc nhiên:

“Đây là chỗ nào?”

Nàng ta không định để lộ thân phận Trấn Ách Ti của mình quá sớm.

Một là độc tố “rượu thần” vẫn chưa tan hết, ngay cả đứng dậy cũng khó khăn, chẳng thể đánh ai được.

Hai là lòng cảnh giác của Liên Tiên rất mạnh, nếu cũng cài cảm giám sát trong hang động, thân phận nàng ta và Liễu Như Thường bại lộ, rất cả sẽ kết thúc.

Trong tiền đề vẫn chưa thăm dò nội tình rõ ràng, cách tốt nhất là giả vờ ngây ngốc.

“Tất cả mọi người đều bị yêu tà lừa gạt.”

Thiếu nữ ban nãy mắng chửi tà ma nghiêng răng nói:

“Các người cũng bị người nhà đưa đến? Hay giống Phùng Lộ, bị người ta bắt cóc tới đây?”

Thấy nàng ta lại sắp chửi đám yêu ma, một cô nương khác đề bả vai nàng ta:

“Lưu Thúy, bớt giận.”

Lưu Thúy, Triệu Lưu Thúy.

Là nữ nhi từ nhỏ đã theo nương học nấu ăn nữ hồng, chuẩn bị gả chồng của Triệu gia.

“Phùng Lộ, cũng chỉ mỗi người tốt tính.”

Triệu Lưu Thúy nắm tóc tán loạn:

“Bọn chúng hại nhiều người như vậy, ta...ta không nhịn nổi cục tức này.”

Lại lần nữa nghe thấy cái tên quen thuộc, Thẩm Lưu Sương tập trung tinh thần.

Triệu Lưu Thúy độ chừng mười bảy mười tám tuổi, tướng mạo bình thường, đôi mày rất dày rất đậm, tóc dài rối loạn buộc thành búi tóc lỏng lẻo, thoát trông tùy tính thoải mái.

Phùng Lộ chỉ mới mười lăm, ánh mắt trong sáng có thần, đầu mũi tròn, môi mỏng, bên má có vết tàn nhang nho nhỏ.

Nhân vật chỉ xuất hiện trong lời đối thoại, quanh đi quẩn lại xuất hiện trước mặt nàng ta, cực kỳ chân thật mà sống động.

“Nương, sao người lại đưa muội muội đến đây?”

Lý Tri Họa tức không có chỗ trút:

“Thật là...”

“Chẳng phải do ta cảm tạ ân đức của Liên Tiên nương nương.”

Thảm Lưu Sương ngượng ngùng cười:

“Nên muốn thành tiên với mọi người sao?”

“Cho nên Liên Tiên nương nương là giả?”

Thiếu nữ mới đến mặt mày không còn sắc máu, khó lòng chấp nhận sự thật:

“Đây là chỗ nào? Nó nhốt chúng ta ở đây là định làm gì?”

“Liên Tiên kia, chỉ là lớp vỏ của yêu tà.”

Lý Tri Họa trầm giọng cất lời:

“Chúng ta cũng không rõ nó là thứ gì, nhưng...nó ăn thịt người.”

Cả người thiếu nữ run lên.

“Mỗi ngày nó sẽ đến đây đưa một hai người đi mất.”

Lý Tri Họa chỉ vết máu bên cửa:

“Nhìn thấy không?”

Máu tươi khô lại, vung vẩy một mảng lớn, nông sâu khác nhau.

Tròng mắt Thảm Lưu Sương u ám.

Rõ ràng không chỉ một lần, không chỉ một nữ tử bị hại chết ở đây.

“Sao lại thế chứ...”

Sững sờ nhìn ra cửa hồi lâu, thiếu nữ nước mắt tràn mi:

“Sao lại như vậy? Ta muốn về nhà...”

Một phụ nữ trung niên hơi đứng tuổi vành mắt đỏ bừng, nhẹ ôm nàng ta vào lòng, nhỏ giọng an ủi.

“Họ bị ném ngã dưới đất, chắc sẽ xước da chảy máu?”

Phùng Lộ cúi đầu, lấy một bình sứ từ trong người ra:

“Đây là thuốc trị thương, có thể bôi lên.”

Dường như hơi ngại ngùng, nàng ta khựng lại, khẽ bổ sung một câu:

“Thuốc do ta tự làm, hiệu quả không tốt lắm.”

Phu thê Phùng gia từng nói, Phùng Lộ muốn trở thành đại phu.

Bình sứ trong tay nàng ta mờ nhạt cũ kỹ, lộ rõ vài vết lốm đốm, còn lâu mới sánh bằng bình ngọc tinh tế của Diêm Thanh Hoan, được tay phải non nớt của thiếu nữ siết chặt, ánh nến soi chiếu, thoáng thấy vài vết trầy xước.

Thẩm Lưu Sương mềm lòng, cẩn thận nhận lấy:

“Đa tạ.”

“Thực ra...mọi người không cần buồn, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

Vặn nắp bình sứ, hương thơm thoang thoảng tràn vào khoang mũi.

Thẩm Lưu Sương sửng sốt:

“Cái gì?”

“Hôm nay chẳng phải là nghi thức bái lạy sao? Đến khi đó canh phòng lỏng lẻo, có thể lợi dụng cơ hội.”

Phùng Lộ nhìn nàng ta chăm chăm, nhỏ giọng nói:

“Chúng ta định bỏ trốn.”

“Dù sao ở lại đây cũng phải chết, thay vì bị yêu tà nuốt vào bụng...”

Triệu Lưu Thúy nghiêng mắt nhìn, nhướn mày:

“Chi bằng dựa vào chính mình cược một lần cuối. Dù có bị ăn thịt, cũng không hối hận đến vậy. Người nói đúng không?”

P/S: Đạo này nhà cửa hơi vắng vẻ ha, tui lười up lên wattpad luôn, bị miết.

Chương 26: C26: Chương 26

Thẩm Lưu Sương:

“Chạy trốn?”

“Ngày nào tà ma cũng ăn thịt người, ở lại đây, nói không chừng lúc nào đó sẽ mất mạng.”

Phùng Lộ nhỏ tiếng nói:

“Sau khi nghi thức bái lạy cách bảy ngày một lần kết thúc, có khi yêu quái kia sẽ ăn thịt năm sáu người liên tiếp.”

Hôm nay chính là nghi thức bái lạy.

Thẩm Lưu Sương hiểu ra:

“Mọi người định bỏ trốn trong lúc diễn ra nghi thức?”

“Nhưng, nhưng mà..”

Thiếu nữ mới đến run giọng hỏi:

“Làm sao mở được cửa đá này? Bên ngoài nhiều yêu quái như vậy, chúng ta có thể đánh lại chúng không? Vả lại...chúng ta đã uống rượu yêu quái đưa, bây giờ muốn cử động cũng khó, làm sao chạy trốn?”

Chuyện bỏ trốn, nói thì đơn giản, khi thực hiện sẽ gặp muôn vàn khó khăn.

Các nàng đều là người phạm, đa số đều là trời gà không chặt, trong tình thế tuyệt vọng bị đám ma quỷ bao vây, nào có thể

nói trốn là trốn được.

“Đúng vậy.”

Một cô nương mới đến khác lau nước mắt, nức nở bảo:

“Tiên đồng...chẳng phải yêu quái đã từng nói sao? Hang động dưới lòng đất dẫn đến thần cung ngoằn ngoèo, bất cần chút thôi cũng sẽ lạc đường, chúng ta không biết gì về đường đi ở đây, làm sao ra ngoài được?”

Từng vấn đề ném ra liên tiếp, Phùng Lộ không hề thay đổi sắc mặt, mím môi:

“Những vấn đề đó đều có cách giải quyết. Chẳng qua sự việc quan trọng, đề phòng tiết lộ bí mật, lúc chạy trốn ta mới có thể nói cho mọi người biết.”

Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường lặng lẽ trao đổi ánh mắt.

Giải quyết được cả những việc đó ư? Lẽ nào cô nương Phùng Lộ này cũng che giấu thực lực, hoặc nắm trong tay đòn sát thủ gì đấy?

Theo lời kể của cha nương nàng ta, đây chỉ là một cô nương đơn thuần, cố gắng học y, còn về thực lực...

Thẩm Lưu Sương đánh giá Phùng Lộ cẩn thận từ trên xuống dưới.

Không nhận ra điều gì khác thường, cũng chẳng cảm nhận được linh khí.

“Lúc chạy trốn mới nói được sao?”

Một thiếu nữ thấp thỏm lên tiếng:

“Chắc chắn có ích chứ? Lỡ xảy ra sai sót, chẳng phải chúng ta sẽ chết hết?”

“Ngoan ngoãn ở lại đây, chúng ta cũng mất mạng thôi.”

Triệu Lưu Thúy hất tóc:

“Người muốn trở thành lương thực cho yêu ma, bị nó nhai từng chút rồi nuốt sạch hả?”

Vài thiếu nữ mới đến lập tức im bật.

Thẩm Lưu Sương nhớ lại bức thư máu mà Diêm Thanh Hoan phát hiện dưới bình hoa:

“Trước đó đã từng có ai thử chạy trốn chưa?”

Hang động bỗng yên ắng.

“Có, có rất nhiều.”

Một lúc sau, phụ nhân với sắc mặt tiêu tụy cất lời:

“Nào có ai bằng lòng chịu chết? Ta ở đây đã mười ngày, từng thấy vài cô nương muốn bỏ trốn.”

Không ai thoát được.

Có người muốn phản kháng, bị tơ nhện siết đứt cổ, có người lạc lối trong mật đạo, chết trong tay yêu ma.

Có người thông minh nhất, trải qua muôn vàn khó khăn nguy hiểm thoát ra ngoài cửa ngọc, lại bị đám yêu ma tấn công chết thảm.

Mỗi khi có người chạy trốn thất bại, tà ma sẽ mang thi thể của họ về hang động...

Sau đó sẽ cho tất cả mọi người thấy, miêu tả sinh động quá trình chạy trốn của nàng ta cùng những tra tấn đau đớn mà nàng ta phải chịu trước khi chết.

Đây là một lũ khốn không có nhân tính.

Sắc mặt khiếp sợ, hãi hùng muôn phần của đám nữ tử trong hang động, luôn có thể khiến chúng vui vẻ cười lớn.

“Ngọc Châu tử tử, từng nhân lúc quan phủ điều tra, yêu ma hỗn loạn, thoát ra lối đi vào cửa ngọc.”

Phùng Lộ rũ mắt, khàn giọng nói:

“Nếu tử ấy được...chúng ta cũng có thể.”

Hàng mi Thâm Lưu Sương run lên.

Người chạy ra cửa ngọc, viết thư máu, là Ngọc Châu mà nàng ta nói sao?

Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, những gì trong lòng nàng ấy nghĩ không phải tính mạng của mình, mà là cố hết sức để lại manh mối, hi vọng có người cứu giúp những cô nương khác dưới lòng đất.

“Chúng ta đã uống rượu thần.”

Gác lại suy nghĩ, Thâm Lưu Sương hỏi:

“Khi nào mới hết công hiệu?”

Độc tính của rượu thần rất mạnh, mãi đến lúc này, người nàng ta mới có chút sức lực trở lại.

May mắn có vạn linh đan Diêm Thanh Hoan cho, tình hình tốt hơn những cô nương khác một chút, có thể miễn cưỡng hành động.

“Lúc đầu uống rượu thần, khoảng nửa canh giờ sau, độc tính của ta mới từ từ tan biến.”

Có người kiên nhẫn giải thích:

“Vẫn còn thời gian, không vội.”

Liều Như Thường thử cử động ngón tay tê dại:

“Chúng ta...”

Nàng ta còn chưa nói xong.

Sau lưng đã truyền đến tiếng vang, là âm thanh cửa đá bị đẩy ra.

Liều Như Thường ngậm miệng, cảnh giác quay đầu.

Có ba bóng người đang đứng ngoài cửa, hai nam một nữ, đều cầm theo hộp đồ ăn.

Một nam nhân vóc người cường tráng, tóc đen được buộc lên lộn xộn, mặc áo ngắn vải thô thường thấy.

Tướng mạo của hắn lại bất thường, tám con mắt mọc trên gương mặt chữ điền của hắn ta như nhèn nhện, chớp mắt cùng lúc.

Là nhện tinh.

Từng đôi mắt xếp hàng chỉnh tề trên mặt hắn ta thật sự rất quái dị, Liều Như Thường nhìn thấy đáy lòng run rẩy, duỗi tay xoa dây chuyền rắn trắng trên cổ.

So sánh với hắn ta, hai bóng người còn lại bình thường hơn rất nhiều.

Một nam một nữ, nam nhân thấp bé gầy gò, nữ nhân thanh tú xinh xắn, không khác gì bách tính bình dân.

Liều Như Thường thử thăm dò, không cảm nhận được yêu khí rõ rệt trên người họ.

Lẽ nào là con người?

Suy nghĩ này chỉ vừa lóe lên, rất nhanh đã tan biến.

Nữ nhân chậm rãi bước vào cửa đá, chỉ một cái liếc mắt, đã thay đổi diện mạo.

Ngũ quan thanh tú bỗng tan chảy vụn vụn, như đất sét bị nắn bóp tùy ý, chỉ một thoáng, đã hóa thành bà lão sáu mươi với mái tóc bạc trắng.

Một cô nương mới đến thất thanh hét lên:

“Bà nội?”

“Đừng kêu nữa, nó không phải bà nội người đâu.”

Triệu Lưu Thủy lạnh lùng trừng ba con quái vật:

“Đây là kính yêu, có thể hóa thành người trong lòng người muốn gặp.”

Cùng lúc khi nàng ta nói chuyện, nam nhân gầy gò khịt mũi, khuôn mặt gã cũng tan ra rồi đắp nặn lại, thân hình như cành cây, hóa thành người trung niên phát tướng cao mập.

Chẳng biết ai đó bỗng hoảng hốt gọi:

“...Cha.”

Kính yêu.

Thẩm Lưu Sương thầm nghĩ, đây là yêu vật cực kỳ hiếm có, nam tính gọi là “kính đồng”, nữ tính gọi là “kính nữ”. Kính yêu được ngưng tụ từ chấp niệm của trăm ngàn người, “kính” trong tên của nó, chính là gương trong lòng người...

Bắt đầu từ khi sáu tuổi, kính yêu đã sở hữu năng lực thay đổi diện mạo, nhìn vào mắt người ta, có thể hóa thành người mà trong lòng đối phương mong nhớ.

Đây không phải năng lực hay ho gì.

Nghe nói kính yêu rất khó không chế năng lực, khi nhìn vào mắt người khác, dù bản thân nó không muốn, cũng phải thay đổi diện mạo.

Dần dà, e rằng ngay cả chính bản thân nó cũng không nhớ nổi dáng vẻ vốn có của mình.

“Hóa ra là thế.”

Liều Như Thường vỗ đầu, bưng tỉnh:

“Nghe nói các cô nương bị hiến tế cho Liên Tiên đều từng về nhà báo bình an. Lẽ nào do nàng ta ngụy trang?”

Quả là cách hay.

Kính nữ là yêu vật, lại biết pháp thuật. Liên Tiên chỉ c ần sai khiến nàng ta hóa thành dáng vẻ nữ tử mất tích, rồi tùy tiện thi triển huyền thuật, đã có thể gạt được tín đồ, khiến họ tưởng vợ con mình tu thành “tiên thuật”.

Chẳng trách tất cả nhân chứng đều nói, khi vợ con về thăm nhà, tường vân vờn quanh, tiên khí lớn vờn.

Hóa ra là trò lừa bịp của yêu nữ.

Kính nữ không đáp, đặt hộp đồ ăn trong tay giữa hang động:

“Đây là món ăn hôm nay.”

“Thế nào, thật sự có người thật sự tin tưởng, tùy tiện là có thể đắc đạo thành tiên à?”

Kính đồng cười nhạo:

“Ngu xuẩn.”

Một nữ tử lấy hết can đảm lên tiếng:

“Trần Ách Ti và quan phủ đang điều tra vụ án mất tích, các người không sợ bị tiêu diệt sao?”

“Quan phủ? Trần Ách Ti?”

Kính đồng yên lặng một thoáng, ôm bụng cười lớn:

“Một đám phé vật bất tài, cũng dám khiêu chiến Liên Tiên nương nương? Nếu bọn họ thật sự có năng lực, tại sao đến cả chỗ này cũng chẳng tra nổi?”

Liễu Như Thường tắc lưỡi.

Kính đồng hưng phấn nói:

“Nói thật cho các người biết, các người không sống được mấy ngày nữa đâu. Chờ Liên Tiên nương nương lấy được thần lực, tất cả các người đều trở thành vật trong bụng người.”

Thần lực? Tà ma như nó, làm sao lấy được thần lực?”

Thẩm Lưu Sương ghi nhớ nghi vấn này trong lòng, đồng thời nghe thấy tiếng xào xạc quái lạ.

Như vô số sâu bọ ồ ạt bò bên tai, khiến người ta rùng mình.

Có yêu khí!

Lòng thất lại, thoáng chốc, đã thấy tơ nhện trắng tuyết lít nhít xông ra như thủy triều, cuộn cuộn chảy vào hang động!

Yêu khí nồng nặc nặng nề như núi, sắc mặt mọi người tái nhợt, không khỏi lùi về sau.

Ba con yêu quái cung kính hành lễ:

“Liên Tiên nương nương.”

Bản thể của Liên Tiên không hề xuất hiện, chỉ mỗi tơ nhện lan tràn kéo dài, trông thì mềm mại, thực ra có thể xoắn đứt cổ người mà chẳng tổn sức.

Giờ phút này, bọn chúng đang bện lại thành dây thừng, lướt đi như rắn trắng, từng bước đến gần mỗi một nữ tử.

Thẩm Lưu Sương vô thức muốn lấy mặt nạ na sự, đầu ngón tay khẽ run, lại vô lực buông ra.

Không thể mạnh động.

Nàng ta và Liễu Như Thường uống rượu độc mất sức, không đánh lại nó. Huống hồ, vẫn còn mười mấy cô nương ở đây, một khi ra tay, chắc chắn sẽ liên lụy đến họ.

Yêu khí dính nhớp đặc sệt, lướt qua mỗi một cơ thể run rẩy, như thực khách hứng thú lựa chọn bữa tối, động tác không nhanh không chậm.

Thỉnh thoảng tơ nhện lại vờn quanh gò má, lạnh lẽo thấu xương, khiến người ta rùng mình.

Nó đói rồi, đang lựa chọn bữa khuya tối nay, ai cũng có thể bị tơ nhện đột nhiên siết chặt, xương cốt nát vụn, chết đi chẳng chút tôn nghiêm.

Rất nhiều người đè nén nỗi kinh hoàng trong lòng, gần như sắp sụp đổ bật khóc.

Cả người Thẩm Lưu Sương căng chặt, suy nghĩ khả năng ra tay.

Nàng ta và Liễu Như Thường cùng hành động, mượn sức Bạch Cữu Nương Tử Liễu tiên...

“Liên Tiên nương nương.”

Một giọng nữ vang lên:

“Không lâu sau sẽ là nghi thức bái lạy. Nếu lúc này người hưởng dụng tế phẩm, dính đầy máu tanh, sợ là sẽ khiến người ta nghi ngờ.”

Kính nữ hóa thành bà lão ngoan ngoãn cất lời:

“Lần trước đã có tín đồ thấy vết máu trên người, nảy sinh nghi ngờ.”

Động tác bắn khoăn của tư nhện khựng lại.

Dường như đang cân nhắc lợi hại, do dự một chốc, từ ngoài hang động truyền đến tiếng gầm gừ trầm thấp như đã thú.

Grừ, tư nhện rụt về sau, ra khỏi cửa đá.

Đi rồi?

Nhịp tim như trống dồn, Thẩm Lưu Sương thở phào, Liễu Như Thường buông dao nhỏ trong tay áo, lưng mướt mồ hôi lạnh.

“Nhiều chuyện.”

Kính đồng tùy tiện ném hộp cơm sang một bên, giọng điệu lười nhác:

“Ta còn đang đoán, Liên Tiên nương nương sẽ ăn người nào. Người lắm miệng làm gì?”

Bị tiếng vang dọa cho giật mình, bà lão đầu tóc bạc trắng run lên:

“Ta chỉ suy nghĩ cho nương nương thôi. Nương nương sắp thành tiên, không thể xảy ra sai lầm trong thời khắc mấu chốt này.”

Triệu Lưu Thúy trợn mắt, không khách sáo nói:

“Ôi, yêu quái mà cũng muốn thành tiên, nằm mơ giữa ban

ngày đấy à? Trong mơ cái gì cũng có, tắm rửa ngủ đi thôi.”

Vừa dứt lời, đã bị yêu khí đánh vào bụng nhỏ, đau đến mức cau mày r3n rĩ.

Kính đồng mỉm cười khinh thường, đẩy mắt búng lên sát khí:

“Chuyện của Liên Tiên nương nương, khi nào đến lượt các người xía vào?”

“Được rồi.”

Kính nữ hơi sợ gã, nhỏ giọng lên tiếng:

“Họ đều là thức ăn của Liên Tiên nương nương, nếu người ra tay với họ, cẩn thận làm hư, khiến nương nương không vui.”

Nhện tinh mọc tám mắt ngáp dài:

“Nói nhảm với họ nhiều như vậy làm gì? Đi thôi.”

Nó rời khỏi hang động, mặt mày kính đồng đầy vẻ khinh miệt, theo sát phía sau.

Kính nữ đi được vài bước, chân chừ quay đầu:

“Đừng cậy mạnh tranh chấp nữa. Những người phản kháng, chạy trốn, chống đối với bọn nó, đến cùng có kết cục gì, đâu phải các người không biết.”

Khặng lại một lúc, nàng ta sợ sệt bổ sung một câu:

“So với việc hao hết tâm tư, rơi vào kết cục chết thảm, chi bằng ngoan ngoãn ở trong hang động trải qua thêm vài ngày thoải mái. Dù có bị Liên Tiên nương nương ăn thịt...đau khổ cũng chỉ là chuyện trong thoáng chốc.”

Một nữ nhân trung niên khàn giọng lạnh lùng cười:

“Giống như các người, thoải mái làm con chó cho nó đấy hả?”

Sắc mặt kính nữ xanh mét, không nói nên lời phản bác.

Ngoài cửa, kính đồng mắt kiên nhẫn gọi:

“Nè! Lẽ mề cái gì?”

Kính nữ ậm ừ đáp một tiếng, xoay người rời đi, khép chặt cửa đá.

“Ba con yêu quái kia, phụ trách đưa cơm cho chúng ta.”

Phùng Lộ dìu Triệu Lưu Thúy ngồi xuống, cẩn thận lau mồ hôi lạnh cho nàng ta, giải thích với nhóm người Thẩm Lưu Sương:

“Bọn chúng đều là tâm phúc của Liên Tiên.”

“Một gã coi con người là đồ ăn, một tên xem con người là đồ chơi, còn một người khúm núm, Liên Tiên nói gì nghe nói, tất cả đều là chó săn.”

Triệu Lưu Thúy nghiêng răng, xua tay ra hiệu mình không sao:

“Bọn chúng đưa cơm xong sẽ đi, không quấy nhiễu kế hoạch của chúng ta đâu, yên tâm.”

Nàng ta chương mắt đám quái vật đó, mỗi lần gặp mặt, đều chống đối lại vài câu theo thói quen.

Tuy có lúc sẽ bị đánh đau một trận, nhưng dù gì nàng ta cũng là người sắp chết, trước khi chết, lẽ nào còn không được sướng miệng, khiến đám yêu ma kia khó chịu đôi chút ư?

Thấy bọn chúng bức tức, nàng ta mới thoải mái.

“Chỉ còn chưa đến nửa canh giờ nghỉ thứ bảy lạy sẽ bắt đầu.”

Nữ nhân trung niên ban nãy đáp trả kính nữ lên tiếng:

“Chuẩn bị thôi.”

Cùng lúc này, trong mê cung sau cửa ngọc.

Ánh sáng của đèn hoa sen mờ ảo, các lối đi đan xen như mạng nhện.

Một bóng người lướt ngang, vóc người mập mạp, vẻ mặt khinh khi, nghiễm nhiên là kính đồng vừa rời khỏi hang động.

Gã mài răng.

Liên Tiên nương nương muốn thành tiên, nữ tử trong hang động đều là vật của lão nhân gia, gã không dám ra tay.

Nhưng gã tu luyện tà thuật, máu thịt loài người có thể giúp tu vi gã tăng mạnh.

Mỗi khi ngửi thấy mùi vị trong hang động, gã đều khó lòng nhẫn nhịn.

Rất đói.

Hay là...tùy tiện bắt vài tín đồ nhỉ?

Li3m khỏe môi khô khốc, kính đồng bỗng dừng chân.

Gã loáng thoáng ngửi thấy hơi thở con người.

Chẳng phải tín đồ đều bị đưa đến thần cung rồi à? Tại sao có người còn ở đây? Hay là...lạc đường?

Trước đây từng có kẻ tò mò, tự mình rời khỏi hàng ngũ linh đồng dẫn đường, muốn thăm dò mê cung.

Hậu quả không cần nghĩ cũng biết, nơi này chỗ nào cũng có yêu ma tuần tra, bọn chúng đều bị chia thịt mất mạng không chút ngoại lệ, ngay cả xương vụn cũng chẳng còn.

Cảm giác đói khát trong bụng càng lúc càng mãnh liệt, kính đồng không tự giác cong môi, lần theo hơi thở lặng lẽ đến gần.

Ánh nền mờ mờ, không gió vẫn lay động, soi chiếu hai bóng người cách đó không xa.

Một nam một nữ.

Nam nhân cao gầy ốm yếu, mặt mày tái nhợt như giấy mỏng, dáng vẻ bệnh tật như đã bước nửa chân vào quan tài.

Tướng mạo nữ nhân bình thường, vóc dáng mảnh mai, trừ đôi mắt vô cùng sáng tỏ ra, không còn chỗ nào khiến người ta chú ý.

Kính đồng nhướng mày, cổ họng phát ra tiếng lầm bầm.

Nhớ ra rồi, gã từng gặp nam nhân này, là tín đồ thành kính ôm yêu nhiều bệnh, không có năng lực gì, một tay gã cũng đủ xử lý.

Phải chọn quả hồng mềm mà bóp, gã đang thấy đói bụng, đã xuất hiện hai người tự mình nạp mạng, đúng là trời cũng giúp gã.

Trực tiếp giết họ sao?

Không được không được, chỗ này là bên ngoài mê cung, có rất nhiều yêu ma tuần tra. Nếu gã đột ngột tấn công, hai người này hét lớn, sẽ thu hút yêu tà khác kéo đến...

Nhiều nhất gã chỉ có thể được chia một cánh tay, thế thì không đủ.

Chi bằng dụ bọn họ đến chỗ sâu vắng vẻ, mặc sức hưởng dụng ở đó?

Nhớ lại mùi vị máu tươi, kính đồng hưng phấn đến run người, dõng bước về trước.

Phát giác có người đến gần, nữ tử quay đầu lại, nhìn vào mắt gã.

Thấy rõ tướng mạo gã, Thi Đại sửng sốt:

“Vân Thanh?!”

Chương 27: C27: Chương 27

Thi Đại hơi ngẩn ngơ.

Sau khi Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường dùng thân phận linh nữ vào cửa ngọc, nàng vẫn giữ thân phận tín đồ, đi theo tiểu đồng yêu tà vào con đường nhỏ sát bên phải.

Phía cuối con đường, là thần cung bái lạy Liên Tiên.

Theo kế hoạch đã định, Thi Vân Thanh và Diêm Thanh Hoan sẽ theo nhóm người kia đến thần cung, nàng và Giang Bạch Nghiễn nửa đường rời khỏi đội ngũ, tự mình thăm dò.

Nhóm linh nữ bị tiểu đồng dẫn sang bên trái, muốn tìm được họ, theo lý phải vào sâu trong con đường bên trái.

Mê cung còn phức tạp hơn nhiều so với nàng tưởng.

Liên Tiên cảnh giác tốt cùng, mỗi một con đường đều sắp xếp yêu ma trông coi. Nàng và Giang Bạch Nghiễn không quen thuộc đường lối nơi này, quanh đi quẩn lại trong mê cung rắc rối phức tạp, vài lần nguy hiểm thoát khỏi tuần tra.

Khiến người ta đau đầu hơn là, không ít ngã rẽ còn ẩn giấu pháp trận và bẫy rập, khó bề phân biệt.

Nhưng...tại sao khi nàng lơ đãng quay đầu, lại trông thấy Thi Vân Thanh?

Thi Đại hí hóp mắt.

“Thi Vân Thanh” này à, dùng diện mạo vốn có của cậu, mà không phải mặt nạ do yêu họa bì vẽ.

Không ổn chút nào.

Vân Thanh? Tên của chủ nhân gương mặt này ư?

Đã quen thay đổi thành diện mạo của người khác, kính đồng tập trung tinh thần, lợi dụng tâm cảnh kiểm tra dáng vẻ của mình.

Một đứa nhỏ, hơi gầy, vóc dáng không cao lắm, ngũ quan tinh tế, mày mắt sắc bén như dốc núi.

Vừa rồi nữ nhân kia đang nhớ đến cậu.

Quan hệ giữa họ là gì? Mẫu tử? Tỷ đệ?

Kính đồng quyết định không rối rắm quá nhiều.

“Cứu mạng!”

Nhéo mạnh lên đùi, kính đồng đau đến độ vành mắt đỏ bừng, yếu ớt nói:

“Chạy mau, phía sau có, có yêu quái.”

Một nam một nữ trước mặt đều là bách tính bình dân, theo lý thì đứa nhỏ này cũng chỉ là tên ranh tâm thường.

Gã rất giỏi bắt chước trẻ con, khoe mắt ửng đỏ bĩu môi, không ai nghi ngờ.

Ừm...

Thi Đại xoa cằm, như có điều suy nghĩ.

Hóa ra đệ đệ nàng đỏ vành mắt sẽ có dáng vẻ thế này, cái tên bắt chước kia phải trả phí bản quyền đấy nhé.

Tròng mắt Giang Bạch Nghiễn lạnh lẽo, chuẩn bị rút đoản đao ra khỏi tay áo, lại thấy Thi Đại tiến lên một bước, thân thiết

hỏi:

“Ồn không Vân Thanh? Sao đệ lúc này ở đây? Yêu quái ư? Nhìn thấy Liên Tiên nương nương trong thần cung có gì vậy đệ?”

Kính đồng: “?”

Kính đồng: Nàng đang nói mật mã gì kia? Từ nào gã cũng biết, nhưng tại sao ghép lại với nhau gã lại chẳng hiểu gì hết vậy nè? Đây là kiểu giao lưu bình thường hả? Là gã bất thường hay nàng không bình thường?

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Nếu chàng không hiểu sai, câu cuối cùng là “đệ nhìn thấy gì trong thần cung của Liên Tiên nương nương”.

Quả nhiên.

Thi Đại nhìn ra ngay: Không hiểu nghệ thuật ngôn ngữ, chắc chắn không phải Thi Vân Thanh.

Gã là thứ gì?

Một lúc sau, cuối cùng kính đồng đã hiểu được ý nàng, khóe miệng co giật.

Cùng lúc này, đầu óc gã nhanh chóng vận chuyển.

Tướng mạo đứa nhỏ này cực kỳ bắt mắt, kính đồng xác định, chưa từng nhìn thấy đứa nhỏ này trong sổ các tín đồ.

Tức là hôm nay cậu không được đưa đến bãi lầy, lúc này lại xuất hiện trong mê cung, có vẻ quá đột ngột.

Chuyện nhỏ thôi, gã có thể dễ dàng bịa ra cái cớ khác.

“Yêu quái, nhiều yêu quái lắm! Ta bị đánh ngất đưa đến đây, xung quanh toàn là yêu quái, muốn ăn thịt ta.”

Kính đồng tỏ vẻ đáng thương:

“Chẳng phải trong thành có rất nhiều người mất tích sao? Lẽ, lẽ nào đều bị bắt đến đây?”

Vờ như mình là người bị hại trong vụ án mất tích, không hề đề phòng bị bắt đến đây, lý do này hẳn là ổn chứ nhỉ?

Nếu họ không chịu tin, gã chỉ đành ra tay tại chỗ, giết chết hai người này. Tuy mùi máu tanh và tiếng hét sẽ thu hút những yêu ma khác đến chia phần...

Nhưng ăn được chút nào hay chút nấy, gã đành chịu xui xẻo vậy.

Kính đồng nói xong, sợ sệt run lên, quan sát sắc mặt Thi Đại.

Tốt lắm, đôi phương không hề lộ vẻ nghi ngờ, gã diễn không sai mà.

“Ý đệ là.”

Thi Đại ngạc nhiên:

“Trong thần cung của Liên Tiên nương nương, toàn là yêu quái ăn thịt người? Sao lại thế được?”

Giang Bạch Nghiễn lặng thinh nhìn nàng.

Rõ ràng “Thi Vân Thanh” không phải người thật mà do yêu tà hóa thành. Chắc chắn Thi Đại đã nhìn ra, nhưng...

Tại sao nàng lại phối hợp diễn với gã?

Dù xung quanh có rất nhiều yêu vật tuần tra, nhưng chàng tin tưởng có thể chém đứt cổ con yêu này chỉ bằng một kiếm mà không thu hút sự chú ý.

Không hiểu dụng ý của nàng.

Giang Bạch Nghiễn đứng một mình trong góc, chẳng thể nhìn rõ vui buồn trong mắt chàng, chỉ có sắc đen tịch mịch, lạnh nhạt lại nguy hiểm.

Đầu ngón tay lướt qua bả đao lạnh lẽo, chậm rãi bình ổn sát ý đang xao động.

Chàng lười biếng ngược mắt, lọt vào tầm nhìn là bóng lưng mảnh mai của Thi Đại.

...Thôi vậy.

Ngón cái đẩy nhẹ, đoản đao vào vỏ.

Chàng không vội, hoặc nên nói chàng hơi tò mò hành động tiếp theo của nàng.

“Liên Tiên nương nương là gì, ta cũng không biết.”

Kính đồng lau đi hai giọt nước mắt không hề tồn tại:

“Nơi này rất nguy hiểm, chúng ta đi nhé? Lúc bị yêu ma đưa đến đây, ta nhớ được đường ra ngoài.”

Thi Đại mỉm cười:

“Được thôi.”

Nàng đã nhìn ra.

Con yêu quái này không định xử lý họ tại chỗ, mà dẫn họ đến nơi nào đó.

Thực ra đối diện với tiểu yêu tự sa vào lưới này, cách tốt nhất là kẻ kiếm lên cổ gã, ép hỏi phương hướng của những thiếu nữ mất tích.

Ngặt nỗi yêu tà bao vây xung quanh, hễ gã vùng vẫy gây ra

tiếng động, nàng và Giang Bạch Nghiễn sẽ bại lộ hành tung, mất nhiều hơn được.

Giết chết gã... lại hơi đáng tiếc.

Trên đời này còn có một thứ gọi là công cụ hình người.

Khắp nơi trong mê cung là những ngã rẽ và mê trận, người ngoài không nhìn ra manh mối, vị yêu ma bản địa này hẳn phải biết mà nhỉ?

“Các ngươi phải theo sát một chút.”

Thấy nàng tin như thật, kính đồng mừng rỡ:

“Cẩn thận nhé, đừng để yêu ma phát hiện.”

Vận may từ đâu đến thế này, vừa ra khỏi cửa, đã gặp phải hai kẻ ngốc!

“Được.”

Thi Đại ngoắc tay với Giang Bạch Nghiễn, làm khẩu hình “theo ta”, mày mắt động ý cười.

Vận may từ đâu đến thế này, nàng vừa buồn rầu vì mê cung phức tạp, ẩn chứa quá nhiều bẫy rập, đã gặp được công cụ hình người quen cửa quen nẻo!

Nghiêm túc cảm nhận yêu khí tuôn trào xung quanh, kính đồng đi rất cẩn thận, che giấu nụ cười thoảng qua bên môi.

Chờ đến một góc vắng vẻ không người, hai kẻ sau lưng sẽ là bữa trưa của gã.

Gã nhớ cái bẫy gần đây nhất là...

Dẫn hai người xuyên qua đường hẹp quanh co, ánh sáng xung quanh dần dần mờ đi, ánh đèn hoa sen nửa sáng nửa tối.

Dừng chân tại một ngã rẽ, kính đồng ngẩng đầu, nhìn thấy ký hiệu hình tròn trên vách đá bên trái.

Mê cung phức tạp khôn lường, dù yêu tà muốn nghỉ ngơi ở đây, cũng chẳng nhớ nổi tất cả bẫy rập và đường lối.

Để nhắc nhở, trước mê trận và bẫy rập sẽ khắc những hoa văn đặc biệt.

Ký hiệu hình tròn như thế này, nghĩa là “sấm sét”.

Tên như ý nghĩa, chỉ cần bước vào đó, sẽ khởi động vô số lôi phù. Lôi phù cực mạnh, cơ thể người phạm không thể chịu được, hai người này chắc chắn sẽ ngất xỉu tại chỗ.

Khi con người ở trạng thái tỉnh táo sẽ bỏ chạy, chỉ bằng dụ họ vào cái bẫy này, để sấm sét đánh cho bất tỉnh nhân sự, gã chỉ cần đợi làm thịt cừu non thôi.

“Ta hơi mệt.”

Kính đồng vờ kiệt sức, dừng chân, hết như tất cả trẻ nhỏ ngây thơ vô tội trên đời, miễn cưỡng mỉm cười:

“Các người đi trước nhé? Ta nhớ kế tiếp phải rẽ trái...”

Gã không nói hết.

Bởi vì ngay sau đó, thân hình nữ tử yếu ớt đơn thuần sau lưng bỗng lung lay, bước chân không vững...

Loạng choạng một lúc, đụng gã liên tục lùi ra sau vài bước.

Lọt vào phạm vi lôi phù.

Kính đồng: “?”

Kính đồng: “???”

Tia sét liên tục kéo đến, từ dưới chân xông thẳng lên đầu, cảm nhận trong một thoáng ấy, có thể khiến gã nhớ đến cuối đời.

Sao có thể kinh khủng đến vậy.

Kính đồng là yêu, có thể chịu được lời pháp hơn người bình thường, nhưng dù sao cũng là cơ thể máu thịt, cơ giết không ngừng suốt một lúc.

Rất lâu sau, đầu bốc khói đen, gã vững vãng xoay người, ánh mắt chỉ còn sót lại khó hiểu và u oán.

“Xin, xin lỗi!”

Thi Đại lấy hai tay che miệng, ngạc nhiên tròn to mắt:

“Ta không biết...đột ngột dừng lại, ta không kịp ngừng chân.”

Từ đầu đến cuối yêu vật này luôn dẫn đầu, đột nhiên dừng lại bảo “mệt”, nàng không tin chữ nào.

Bất được động tác đối phương ngẩng đầu nhìn lên vách tường, khoảnh khắc đó, Thi Đại nhớ đến pháp trận và bảy rập muôn hình vạn trạng trong mê cung.

Chắc chắn có mờ ám.

Thực hành sẽ biết ngay chân tướng, dứt khoát để gã tự vào đó thử.

Ừm...trên vách đá có hình tròn.

Hóa ra hình tròn nghĩa là có bảy, nhìn phản ứng của gã, là sấm sét ư?

Kéo góc áo của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại dùng mắt liếc nhanh ký hiệu chẳng mấy bắt mắt nơi đó.

Giang Bạch Nghiễn gật đầu cười khẽ, ra hiệu đã biết.

“Vân Thanh ơi!”

Thi Đại lo lắng, nhanh chóng bước lên:

“Đệ chưa chết hả?”

Kính đồng: “...”

Gã nhắm mắt lại:

“Ta không sao.”

Nàng chỉ là người bình thường ngây thơ đơn thuần lại ngu ngốc, bị vài ba câu của gã dụ dỗ xoay vòng vòng, nào có tâm tư xấu xa gì?

Do gã dùng thân mình thực hành, kế hoạch con đường bên trái đã thất bại.

Kính đồng run lấy bầy đứng dậy, dẫn hai người rẽ sang phải.

Vào sâu trong mê cung, vì hiếm khi có người đặt chân đế đây, số lượng yêu ma tuần tra dần thưa thớt.

Kính đồng cắn răng, đáy mắt lóe lên sát ý.

Khiến gã chịu nhục như vậy, dầu thế nào gã cũng phải trả mối thù bị đẩy kia!

Tiếp theo...

Lại rẽ thêm vài con đường, số lượng đèn hoa đăng gần như không còn.

Bóng đêm như vật thể chân thực, quán quanh vô tới tựa thủy triều, kính đồng cong môi cười.

Vách tường bên phải có một sợi dây thừng màu đỏ, đây là một

cái bẫy khác, nghĩa là “sụp đổ”.

Chỉ cần đạp trúng, mặt đất tự động nứt ra, khiến họ rơi vào không gian bị bỏ hoang bên dưới.

Đến lúc đó, gã có thể mặc sức hưởng thụ mỹ vị.

“Kế tiếp, phải rẽ phải.”

Kính đồng nhếch môi:

“Đi thôi.”

Lần này gã đã nhận được bài học, lúc nào cũng đề phòng có người đến gần, đâu thể nào bị đẩy nữa.

“A?”

Thi Đại co rúm:

“Nhưng mà, phía trước tôi ghê luôn đó.”

Kính đồng: “?”

“Vân Thanh, chẳng phải đệ biết rõ, lúc nhỏ ta bị yêu ma bắt cóc, sợ tối nhất sao?”

Thi Đại cau mày, nhìn vào mắt gã chỉ có sợ hãi và tủi thân:

“Trước đây đi đường vào ban đêm, đệ luôn đi trước tỷ mà...”

Kính đồng: “???”

Kính đồng chỉ Giang Bạch Nghiễn:

“Hắn thì sao?!”

Đèn hoa sen chậm rãi dung đưa, soi sáng trông mắt đen như mực của thiếu niên.

Giang Bạch Nghiễn hơi nhướn mày, yên lặng một chốc, khẽ cười đáp:

“Ta và nàng đều bị bắt đi, cũng sợ.”

Giang công tử, hết sức chuyên nghiệp.

“Vân Thanh ơi.”

Thi Đại nhìn gã với vẻ tình cảm sâu đậm, nhưng lại mở miệng nói bậy:

“Đệ từng nói, tình cảm tỷ đệ thắm thiết, đệ sẽ bảo vệ chúng ta mà, đúng không?”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nhếch môi:

“Huynh đệ hòa thuận tôn kính nhau, đa tạ.”

Khi chàng lên tiếng, Thi Đại liếc mắt đánh giá, lần này trên vách đá treo dây thừng.

Con đường này, cũng không thể đi.

Hóa ra đám yêu ma kia sẽ để lại ký hiệu trước bấy rập, thật đúng là chân thành lại mộc mạc.

Kính đồng: “...”

Kính đồng:

“Ta thấy...”

Con mẹ nó chứ tình cảm tỷ đệ thắm thiết, huynh đệ hòa thuận tôn kính nhau!

Nếu muốn bịa tiếp, thiết lập nhân vật đệ đệ tốt không thể sụp đổ.

Gã bỗng dung muốn khóc, siết chặt tay phải:

“Ta thấy vẫn nên đi đường khác thôi.”

Tức quá, muốn xé rách da mặt với hai người này lắm luôn, giết chết bọn họ ngay tại chỗ. Nhưng như vậy những tội thân, sấm sét mà gã đã chịu, đều vô ích hết.

Khổ sở nhẫn nại lâu như vậy, chẳng phải vì bữa ăn no đầy ư?

Đừng sốt ruột, chờ đến chỗ sâu nhất, một góc không người...

Cố gắng đè nén cơn đói khát trong bụng, cả đoạn đường kính đồng không còn nhiều lời nữa.

Không biết đã đi bao lâu, xung quanh tĩnh lặng, yêu khí gần như biến mất.

Chờ đợi quá lâu, cũng chỉ vì thời khắc này.

Đôi vai run rẩy cúi đầu xuống, kính đồng khẽ nghiêng rãng, trong bóng tối tĩnh lặng, tiếng vang khiến sống lưng lạnh toát.

“Cuối cùng đã đến đây, nơi chỉ còn lại chúng ta.”

Gã không quay đầu lại, yêu khí quanh thân đủ để người bình thường hãi hùng khiếp sợ:

“Lần này dù có kêu rách cổ họng, cũng không có ai đến cứu các người.”

Nữ tử sau lưng hoảng hốt hỏi:

“Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”. truyện kiếm hiệp hay

Cười quái dị vài tiếng, kính đồng nuốt nước bọt, đáy mắt bùng lên sát ý tham lam, khẽ liếc môi.

Trong luồng yêu khí dâng lên xung quanh, gã bỗng xoay người...

Nhìn thấy ánh đao lạnh lẽo.

Trong mũi đao là sát ý còn mạnh mẽ, còn hung ác hơn cả gã, chỉ nhìn thoáng qua thôi, đã khiến gã mềm nhũn ngã phịch xuống đất.

Đây chắc chắn là nhân vật không thể trêu vào.

Kính đồng: “?”

Kính đồng: “???”

“Thật vậy ư?”

Đứng cạnh Giang Bạch Nghiễn đang siết chặt đoản đao, Thi Đại mừng rỡ:

“Cuối cùng, chỉ còn lại mỗi chúng ta thôi đó.”

Kính đồng:

“Có, có có có ý gì?!”

Thi Đại mỉm cười âm áp:

“Ý trên mặt chữ ấy mà. Lần này dù có kêu rách cả cổ họng, cũng chẳng có yêu quái nào đến cứu người.”

Dao găm của Giang Bạch Nghiễn bộc lộ sát ý, kề ngay cổ họng kính đồng.

Thi Đại hất cằm:

“Trần Ách Ti tra án. Mau chóng khai báo, rốt cuộc những cô nương mất tích kia đang ở đâu?”

Kính đồng: “?”

Sấm sét giữa trời quang.

Đầu óc ngơ ngác suy nghĩ vài lần, kính đồng không rõ, cũng chẳng thể hiểu nổi.

Gã vát vả giày vò một vòng như vậy, rốt cuộc là muốn cái gì.

Vốn còn đặc chí, tìm được hai món ăn tươi ngon thơm ngọt, kết quả không vớt được chút lợi ích gì, ngược lại còn dò đường, đỡ sấm sét, bị hù dọa, cung cấp manh mối cho họ.

Tiếp sau đây, còn bị ép hỏi toàn bộ tin tức mà gã biết nữa chứ.

Nhỏ lông dê cũng đâu thể nhỏ như vậy được, trọc hết dê người ta rồi!!!

Niềm tin giữa con người và yêu quái khế chạm đã vỡ, kính đồng không thể tin nổi, đôi mắt đầm lệ:

“Ngươi lừa ta?”

Thi Đại có lý chẳng sợ:

“Đây gọi là tương kế tựu kế.”

Rốt cuộc là ai lừa ai trước hả?

Giang Bạch Nghiễn nghe vậy khẽ cười, rũ mắt nhìn qua, liếc thấy đầu mày đuôi mắt hơi nhếch lên của Thi Đại.

Dưới ánh đèn lò mờ, mắt hạnh của nàng sáng rõ trong suốt, như một nét bút sáng ngời bỗng rụng rơi vào bức tranh u ám, khiến người ta chẳng thể rời mắt.

Xinh đẹp đầy sức sống.

“Khuyên ngươi thành thật một chút.”

Thi Đại đứng thẳng người, cáo mượn oai hùm:

“Thân thủ của vị Giang công tử kế bên ta đây thuộc hàng số một số hai, yêu ma mà chàng ấy đã giết nổi lại, có thể quán tận năm vòng quanh thành Trường An luôn đó.”

Kính đồng bị nhỏ lông dê sắc mặt xanh mét:

“Đừng đừng đừng! Đại nhân ơi, ta nói hết mà!”

Tóm lại là, lại lần nữa lấy được tình báo một cách dễ dàng, không đánh cũng thắng.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Xem thường nàng rồi.

P/S: Cung vợ quá rồi, phối hợp từ đầu đến cuối huhu

Chương 28: C28: Chương 28

“Câu hỏi đầu tiên.”

Thi Đại không hề buông lỏng cảnh giác, xác nhận gần đó không có yêu vật gì khác mới lên tiếng:

“Cô nương bị các người bắt đi, bây giờ thế nào?”

“Ồ, ở trong hang động dưới lòng đất.”

Kính đồng không dám nhúc nhích, dáng người gầy gò run như cây sậy:

“Liên Tiên nương nương nhốt họ ở đó, ta phụ trách đưa cơm cho họ.”

Thời gian gấp rút, Thi Đại không muốn nghe gã nói nhảm:

“Còn mấy người sống?”

Sắc mặt kính đồng cứng ngắc.

Thời vận gã không tốt gặp chuyện xui xẻo, thế mà đụng phải hai vị phật lớn của Trấn Ách Ti ngay tận hang ổ của Liên Tiên nương nương, nhìn dáng vẻ này chắc là loại giết yêu chẳng chớp mắt.

Nếu nói gì sai chọc giận họ, chắc chắn gã khó giữ mạng nhỏ.

“Còn sống? Vẫn còn sống hết!”

Kính đồng nở nụ cười:

“Liên Tiên nương nương có đức hiếu sinh...”

Thoáng chốc, đoản đao kề ngay cổ lạnh lẽo ép chặt, cửa một đường máu trên cổ hòng gã.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh như thường, đôi mắt trong suốt đượm ý cười, hơi cong lên.

Kính đồng nhìn mà rùng mình.

“Ta ta ta nói hết! Liên Tiên nương nương...à không, con nhện tinh kia mơ tưởng thành tiên, vẫn luôn ăn thịt người, đã ăn hết hai mươi ba mươi người, giờ trong hang chỉ còn mười mấy người sống.”

Môi của kính đồng cũng run theo:

“Ta bắt đắc dĩ mới giúp nó làm việc, thật đấy! Năm đó nó uy hiếp dụ dỗ ta, bảo ta giúp nó lừa gạt bắt cóc, ta không thể phản kháng.”

“Bảo ngươi giúp nó?”

Thi Đại tò mò:

“Ngươi là yêu gì?”

Yêu họa bì chỉ có thể vẽ mặt người, tiểu yêu quái trước mặt nàng, ngay cả vóc dáng và y phục của Thi Vân Thanh cũng bắt chước rất cận kề.

“Ta là kính yêu.”

Kính động vội đáp:

“Có thể thay đổi dung mạo.”

Kính yêu?

Thi Đại tìm kiếm trong trí nhớ một lượt, nhớ lại những miêu tả

liên quan đến gã.

Yêu quái này không cha không nương, sinh ra giữa đất trời, do chấp niệm của con người hóa thành.

Lúc trước khi nhìn vào mắt kính yêu, nàng đang nghĩ đến nghi thức bái lạy sắp bắt đầu, không biết Thi Vân Thanh và Diêm Thanh Hoan có nhìn thấy chân thân của Liên Tiên hay không.

Thế nên kính yêu đã hóa thành dáng vẻ của Thi Vân Thanh theo lẽ đương nhiên.

“Trừ ta, dưới trướng Liên Tiên còn một kính yêu nữa.”

Kính đồng nói:

“Tộc chúng ta từ khi xuất hiện trên đời đã không có chỗ dựa, đành phải lang thang khắp chốn không mục đích. Liên Tiên tìm được chúng ta, uy hiếp chúng ta làm việc cho nó.”

Nó ử rũ, ra vẻ tội nghiệp:

“Ta cũng không muốn hại người nhưng nó là đại yêu tu luyện có thành tựu, ta nào thắng nổi nó? Nếu không ngoan ngoãn nghe lời, người kế tiếp bị lột da rút gân chính là ta đó.”

Nghe thì có vẻ cũng hợp lý.

Thi Đại gật đầu:

“Ừm, người không muốn hại người, cho nên hôm nay người lừa hai bách tính bình dân đến chỗ này, định ăn thịt chúng ta.”

Kính đồng: “...”

Bị vả mặt vạch trần ngay tại chỗ, nhất thời gã không thể giữ nổi mặt mũi.

“Vừa nãy người nói.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Nhện tinh muốn thành tiên?”

Một tà ma ăn thịt người như nó, tội ác chồng chất lục căn không tịnh, sao có thể thành tiên?

“Đúng vậy! Chuyện này...”

Kính đồng nuốt nước bọt:

“Chẳng phải có câu ăn gì bỏ nấy ư? Ta nghe nói Liên Tiên nướng nướng bắt được một tiểu tiên, đang ngày đêm hấp thu tiên lực của nó.”

Thi Đại:

“Tiên? Tiên gì?”

Đại Chiêu quả thật cũng có tiên.

Số lượng không ít.

Hồ, hoàng, bạch, liễu, hôi ở phương bắc chính là năm tiên gia lớn, trong đó câu chuyện hồ tiên hiển linh được lưu truyền rộng rãi nhất. Trừ việc đó ra, còn có thổ địa chính thống, và năm vị thần được tín ngưỡng thờ cúng khắp nơi.

Thực lực của tiên gia có mạnh có yếu, phân bố khắp cửu châu tứ hải, kẻ mạnh có thể hô mưa gọi gió đánh đâu thắng đó, người yếu thì cũng không khác gì yêu tinh nơi rừng núi hoang dã.

Liên Tiên là đại yêu có thực lực mạnh mẽ, có lẽ thật sự đôi phó được với một hai tiểu tiên.

“Ta cũng không biết là tiên gì.”

Kính đồng lắc đầu:

“Liên Tiên nướng nướng nhốt tiên linh kia dưới lòng đất, trừ bản thân nướng nướng, không ai vào đó được.”

Thi Đại không nói gì, sắp xếp lại đầu đuôi mọi chuyện.

Liên Tiên là nhện tinh, bắt tay với kính đồng lừa gạt bách tính, dụ bắt nữ tử, dùng cách ăn thịt người để tăng tu vi.

Còn về vị tiên gia bị giam cầm...

Cơ thể yếu vật không thể chịu được quá nhiều tiên lực trong cùng một lúc, nó chỉ đành kiên nhẫn, mỗi ngày lấy một ít.

Vì muốn thành tiên, thật sự không từ thủ đoạn.

“Hai vị còn gì muốn hỏi nữa không?”

Kính đồng mỉm cười nịnh nọt:

“Ta nhất định sẽ nói hết những gì mình biết.”

“Làm sao đi đến.”

Thi Đại hỏi:

“Hang động giam cầm các nàng?”

“Mê cung trông thì phức tạp, thực ra mỗi cái bẫy đều có ký hiệu, chỉ cần tránh bẫy, chính là đang đi đúng đường.”

Đã kể hết những tin tức liên quan đến Liên Tiên, kính đồng vò mề chẳng sợ nứt:

“Ví dụ như, lối phù chúng ta vừa đi qua...”

Thi Đại nghiêm túc lắng nghe, kính đồng nói, ánh mắt lóe lên sát ý mờ mịt.

Thoạt trông gã cam chịu, thực tế đã nảy ra ý đồ xấu xa, cố ý bịa đặt và che giấu cạm bẫy mầu chốt, dòn họ vào đường chết.

Đang nói, không hề đề phòng nghe thấy Thi Đại lên tiếng:

“À đúng rồi, đừng lừa gạt nhé.”

Thi Đại chỉ vào con dao trong tay Giang Bạch Nghiễn:

“Lát nữa ngươi vẫn phải đi trước, nếu tin tức sai lệch...ngươi hiểu mà?”

Hễ có tin giả, đều phải do kính đồng tự mình bước vào cạm bẫy.

Kính đồng: “...”

Liệu có còn chút niềm tin tối thiểu nào giữa người và yêu nữa hay không?

Lòng dạ Trấn Ách Ti các ngươi đều đen đến thế ư?

Nó khổ quá mà.

Ngẩng mặt nén tiếng ghen ngào trong cổ họng, ngay sau đó, kính đồng ngoan ngoãn nói hết một lượt những loại hình mê trận và bẫy rập.

“Nghị thức bái lạy sắp bắt đầu, lúc này Liên Tiên đang ở thần cung.”

Thi Đại yên tĩnh nghe hết, cong môi cười:

“Thiên thời địa lợi nhân hòa, chúng ta vào hang động cứu người, thời gian vừa khéo.”

Còn về kính yêu này...

Thi Đại ngẩng đầu, trùng hợp đối diện với ánh mắt Giang Bạch Nghiễn.

Uy hiếp tính mạng kính yêu, tình báo gã đưa ra không thể là giả. Tức là đã nhổ trụi cộng lông dê cuối cùng.

Sở dĩ nàng và Giang Bạch Nghiễn liên tục đặt câu hỏi không kiêng nể gì, là do nơi này vắng bóng người, không bị phát hiện.

Còn gần khu vực hang động giam giữ các nữ tử, chắc chắn có rất nhiều yêu ma tuần tra.

Một khi kính yêu phản kháng kêu gào, sẽ mang đến phiền phức cho họ.

Gã làm việc cho Liên Tiên bao năm, chẳng biết đã hại chết biết bao bách tính vô tội, Thi Đại không hề có sự thương tiếc gì dành cho gã.

Nàng khẽ gật đầu với Giang Bạch Nghiễn.

Trong lối đi nhỏ hẹp ánh đèn le lói, bắt được động tác khẽ khàng không dễ phát hiện của Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn gật đầu rời mắt.

Nàng có thể quyết đoán như vậy nằm ngoài dự đoán của chàng.

Cô nương này bình thường rất hay tươi cười, dáng vẻ dễ tính tốt bụng, trong thời khắc quyết đoán sinh tử, lại có thể dứt khoát rõ ràng ngoài dự đoán.

Cũng phải.

Còn nhớ lần trước khi huyết cổ phát tác, khi chàng kẻ kiếm lên cổ nàng, người bình thường đã hoảng hồn khiếp vía xin tha từ sớm, Thi Đại lại có thể không hoảng loạn, rút dao đối đầu với chàng.

Tầm mắt giao nhau, hai người đều hiểu rõ trong lòng, rất nhanh đã tách ra.

Chỉ một thoáng ngắn ngủi, Giang Bạch Nghiễn lại nhiều thêm đôi phần tò mò về nàng.

Cũng như gặp được chú mèo độc đáo khác biệt trên phố, chẳng phải xem trọng nàng nhiều đến mức nào, chẳng qua lòng thấy thú vị mà thôi.

Kính đồng đứng yên tại chỗ, tâm trạng phức tạp.

Gã không ngốc, có thể nhìn ra hai người này không phải hạng tầm thường, lúc này bắt được sát ý thoáng qua, tim gã run lên.

Đã đến nước này, bọn họ không định tha cho gã, tiếp tục đi theo, chẳng biết lúc nào sẽ bị một dao lấy mạng.

Gã đã không còn tiền cược nào nữa, nếu muốn sống...

Kính đồng cắn răng.

Thay đổi đột ngột xảy ra trong thoáng chốc, Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng dịch cổ tay, đoản đao cấn vào.

Khéo thay đúng lúc đó, đáy mắt kính đồng lóe lên quyết đoán mãnh liệt, giờ cao tay phải.

Có thứ gì đó đột ngột nổ tung, thoáng chốc ánh sáng trắng ngần lấp đầy tầm mắt. Thi Đại bị chói phải nhắm chặt đôi mắt, đầu óc bỗng choáng váng, đau đớn lan tràn.

Trong tầm nhìn mơ hồ, một bóng trắng đã ngăn trước người nàng.

Chính là lúc này!

Ánh sáng trắng chói mắt, đã giúp nó tranh thủ được cơ hội bỏ trốn ngắn ngủi, kính đồng nhin đau, cố hết sức nhảy vọt lên để tránh ra.

Không ngờ, chớp mũi lại bị một mùi hương lạnh lẽo tấn công.

Mê cung mà Liên Tiên xây dựng âm u lạnh giá, ngoài mùi bùn đất mục nát ra, còn loáng thoáng mùi máu tươi.

Giờ phút này hơi lạnh lướt qua mặt, rõ ràng là mùi hương thấm vào ruột gan, lại là một thanh đao u ám.

Nổi khiếp sợ cái chết kéo đến siết chặt lấy gã, da đầu kính đồng tê dại.

Bóng trắng như ma quỷ, đến gần gã mà chẳng tốn sức, đoản đao áp lên cổ, bên tai vang lên nụ cười lười nhác trầm thấp của thiếu niên:

“Yêu đan?”

Kính yêu do chấp niệm ngưng tụ, trong yêu đan có vô vàn tham vọng ngông cuồng của người đời.

Đề tranh thủ cơ hội chạy trốn, kính yêu trả giá bị hủy sạch tu vi, bóp nát yêu đan.

Yêu đan vỡ vụn, tham vọng ngông cuồng ồ ạt xông ra, chui vào thức hải của hai người, có thể khiến họ đau đớn thấu xương.

Đây là kế ve sầu thoát xác mà gã đã bỏ ra tất cả, nhưng tại sao...

Người này vẫn có thể chống cự lại nỗi đau trong đầu, chỉ thoáng chốc đã đuổi kịp gã?!

Chẳng chút chần chừ, mũi dao đâm thẳng vào cổ, một đường máu đỏ sẫm tuôn trào.

Khi Thi Đại hoàn hồn từ cảm giác đau đầu như muốn nứt ra, cơ thể kính đồng đã gục xuống, máu tươi văng đầy đất.

Giang Bạch Nghiễn cúi đầu lau vết máu trên mũi dao, rèm mi như lông quạ phủ xuống, không thấy rõ cảm xúc nơi đáy mắt.

“Giang công tử.”

Thi Đại lắc đầu, miễn cưỡng giữ vững tỉnh táo:

“Huynh sao rồi?”

Nàng nhớ khi yêu đan nổ tung, Giang Bạch Nghiễn đã chắn trước người nàng, ngăn cản phần lớn yêu khí.

Chấp niệm và vui buồn oán giận của vô số con người cùng chui vào trong đầu, chắc chắn chàng chẳng dễ chịu gì.

Xoa ót, chờ khi tầm mắt rõ ràng, nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, Thi Đại ngạc nhiên sửng sốt.

Nàng vẫn ở mê cung u ám không ánh sáng, trước mắt lại có một vầng sáng dài, dệt thành hình ảnh mơ hồ.

Nhìn không rõ, sờ chẳng được, tựa ảo giác.

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn không buồn để tâm đến đau đớn, khẽ nhếch môi:

“Thi tiểu thư, yêu đan kính yêu nhập thể, e rằng sẽ dẫn đến yểm cảnh.”

Thi Đại:

“Yểm cảnh?”

Năng lực của kính yêu là soi tỏ gương trong lòng người.

Chấp niệm phức tạp xông vào đầu, quả thật sẽ khiến thức hải hỗn loạn. Giang Bạch Nghiễn giúp nàng chắn hơn một nửa

yêu khí, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng lớn hơn.

Yểm cảnh bắt đầu, vì họ đều hấp thu chấp niệm của kính yêu, nên bị ép vào cùng một ảo ảnh.

Ảo ảnh trong lòng Giang Bạch Nghiễn.

“Đừng lo.”

Giang Bạch Nghiễn cho đao vào vỏ, hờ hững liếc mắt:

“Ta sẽ giải quyết nhanh thôi.”

Yêu khí mãnh liệt ập đến, Thi Đại chớp mắt, hàng mi phớt qua gió nhẹ.

Ánh sáng tụ lại, nàng đứng trước một cánh cửa gỗ, Giang Bạch Nghiễn đứng cạnh nàng.

Cửa phòng mở toang, trong phòng tối tăm chật hẹp, không có cửa sổ, chỉ có một ánh nến nhạt nhòa.

Có ai đó đang ngồi xổm trong góc, nhìn bóng lưng, là nam nhân cường tráng khoác áo choàng đen.

Gã đang loay hoay gì đó, cánh tay khẽ đung đưa, y phục ma sát phát ra tiếng vang, trong căn phòng tĩnh mịch, lộ rõ vẻ quỷ dị.

Không thấy rõ động tác của gã, Thi Đại lại vô cớ hoảng hốt, kiềm nén chẳng thở nổi.

Nàng nghe thấy tiếng tim đập của Giang Bạch Nghiễn.

Không gian đầy rẫy mùi hôi tanh, phát giác nàng và Giang Bạch Nghiễn đến, nam nhân áo đen chậm rãi quay đầu.

Khi gã nghiêng người đã để lộ một không gian nhỏ bị che lấp, Thi Đại thuận thế nhìn qua, bỗng ngừng thở.

Đó là đứa nhỏ mặt mày không chút sắc máu, mắt hoa đào, môi mỏng, mặc áo ngắn mỏng manh đầm máu, bị nam nhân áo đen nắm chặt cổ tay nhấc tay phải lên.

Trên cánh tay gầy yếu nhợt nhạt, mỗi một ngón tay đều bị châm bạc đâm xuyên qua kẽ hở móng tay, máu chảy đầm đìa, nhuộm đỏ đầu ngón tay.

Nơi này là yểm cảnh của Giang Bạch Nghiễn.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn đã trở thành người trong ký ức của chàng, mà đứa nhỏ trong phòng...

“Các người tới rồi à?”

Nam nhân áo đen nhếch môi cười, gò má là vết sẹo cực kỳ bắt mắt.

Gã nói xong duỗi tay, xòe lòng bàn tay ra, bên trong là vài viên ngọc nhỏ nhỏ tỏa sáng lấp lánh.

Vết sẹo nơi gò má dữ tợn như rắn độc, nam nhân tươi cười đắc ý:

“Nhìn đi, nước mắt giao nhân mới nhất. Vì để hấn khóc, ta đã tốn không ít công sức đấy.”

Nghe gã lên tiếng, hàng mi dài của đứa nhỏ trong góc run lên, đôi đồng tử như động sâu tăm tối, ngờ ngác nhìn về phía trước chẳng có tiêu cự.

Vành mắt cậu loang ra vết ửng đỏ, là đáng vẽ vừa mới khóc xong.

Nam nhân chậm rãi rút châm bạc từ đầu ngón tay ra, đau đớn tột cùng, một giọt nước mắt trượt khỏi khóe mắt cậu, còn chưa rơi xuống đất, đã ngưng tụ thành viên ngọc sáng ngời.

Cậu bé nghiến chặt răng không kêu rên đau đớn, thế nên trong sự tĩnh lặng dài đằng đẳng này, chỉ có thể nghe thấy tiếng vang

khẽ khi ngọc tròn chạm đất.

Lạch cạch.

Nước mắt giao nhân?

Thi Đại bỗng quay đầu, nhìn Giang Bạch Nghiễn bên cạnh.

Ánh nến đung đưa, soi tỏ nửa gương mặt góc cạnh rõ ràng của chàng.

Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt không lên tiếng, đuôi mắt hoa đào giống hệt cậu bé khẽ giương lên, như mũi dao sắc bén.

Chàng không nói gì, như thể đưa nhỏ máu chảy đầm đìa trong ảo ảnh chẳng phải mình, mỉm cười chẳng buồn để ý.

P/S: Tự thấy mình siêng quá nè, cầu được nhiều cmt động viên huhu

Chương 29: C29: Chương 29

Không còn nghi ngờ gì nữa, đứa nhỏ bị châm bạc đâm kẽ móng tay, đau đến độ hai mắt đỏ bừng, chính là Giang Bạch Nghiễn thuở nhỏ.

Đường nét tuấn tú trên gương mặt kia, Thi Đại quá quen thuộc, nhìn kỹ còn có thể thấy nốt ruồi nho nhỏ ở khóe môi cậu.

Nhìn lại bản gốc Giang Bạch Nghiễn, đối diện với tình cảnh này, sắc mặt chàng không có gì khác biệt so với lúc bình thường.

Nói một cách chính xác, đáy mắt nhiều thêm vài phần cười cợt lười biếng, như đang xem kịch.

Nhưng mà...nước mắt giao nhân? Có thể chảy ra thứ này chỉ có giao nhân thôi nhỉ? Cho nên Giang Bạch Nghiễn là giao nhân? Yêu?

Chuyện chuyện chuyện, chuyện này ngay cả trong “Thương sinh lục” cũng chưa từng nhắc đến dù chỉ một câu nửa chữ!

Hé miệng muốn nói lại thôi, trong lòng có nhiều điều muốn nói, rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng họ vẫn đang ở trong yểm cảnh, trước mặt tà tu, Thi Đại không thể nói được.

Khó chịu muốn chết.

Đầu óc ong ong, trong lòng như có vuốt mèo đang cào.

“Sao không vào đây?”

Nam nhân áo đen trong phòng lên tiếng giục:

“Chẳng phải các người muốn xem con rồi thể thân của ta à?”

Nam nhân này chính là gã tà tu đã giam cầm tra tấn Giang Bạch Nghiễn.

Không chờ Thi Đại phản ứng, Giang Bạch Nghiễn đã ung dung vào phòng, khi lướt qua nàng, chàng nhỏ tiếng nói:

“Vào đi.”

Nói thật, Thi Đại chân chừ mãi một lúc.

Chẳng phải vì nàng không chịu nổi cảnh tượng máu me tàn nhẫn trong phòng, mà là sự tôn trọng tối thiểu dành cho Giang Bạch Nghiễn.

Quan hệ giữa nàng và Giang Bạch Nghiễn không quá thân thiết, miễn cưỡng coi như bạn bè, trong tình huống toàn bộ quá khứ sâu thẳm dưới đáy lòng Giang Bạch Nghiễn đều phơi bày cho nàng nhìn...

Thi Đại cảm thấy đã vượt quá giới hạn.

Suy nghĩ ở góc độ của Giang Bạch Nghiễn, chắc chắn chàng không muốn bất kỳ ai nhìn thấy quá khứ của mình.

Thi Đại chưa từng vào yểm cảnh, chỉ nghe nói là ảo ảnh hóa thành từ chấp niệm, muốn phá giải, cần giải quyết khúc mắc tích tụ trong lòng khi ấy.

Giang Bạch Nghiễn ở độ tuổi này, mong muốn điều gì?

Giang Bạch Nghiễn đã bước lên, giờ không phải lúc do dự không quyết, nàng cũng nhanh chóng theo sau.

Càng đến gần, mùi máu tanh càng nồng, lòng Thi Đại không khỏi nặng nề.

Dáng vẻ cậu bé hoàn toàn lộ rõ, gầy trơ xương, tái nhợt đầy vẻ bệnh tật.

Áo ngắn trên người thô ráp mỏng manh, để lộ cánh tay và bắp chân tong teo, làn da căng chít vết thương hoặc chưa lành, hoặc đã thành sẹo.

Cậu quá nhợt nhạt, quá gầy yếu, vết thương dữ tợn như rết, cổ tay cổ chân bị xích sắt trói chặt, hạn chế phạm vi hoạt động của cậu ở một khoảng không gian thế này.

Mi tâm Thi Đại nhảy dựng, siết chặt nắm tay.

Lúc trước lòng nghĩ “chẳng phải vì nàng không chịu nổi cảnh tượng máu me tàn nhẫn trong phòng”, hiển nhiên nàng đã đánh giá cao chính mình, trơ mắt nhìn tình cảnh này, nàng chỉ muốn đánh gã tà tu áo đen một trận ra trò.

Ra tay với đứa nhỏ ác độc như vậy, tính là thứ gì chứ?

Nàng không chú ý đến, khi tà tu rút châm bạc của đứa nhỏ, đầu ngón tay Giang Bạch Nghiễn khẽ nhúc nhích.

Cảm nhận đã lâu.

Khép tay phải lại từng chút một, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt mỉm cười.

Nơi này là yểm cảnh của chàng, đứa bé do thần thức của chàng hóa thành, theo một nghĩa nào đó, cậu bé cũng là một thể với chàng.

Đau đớn mà đứa nhỏ gánh chịu, liên tục truyền đến chàng, tiếc là chẳng mấy rõ rệt, nhiều nhất chỉ được bảy phần.

Con đau dâng lên khắp mọi góc ngách trong cơ thể, khiến chàng có cảm giác chân thực rằng mình đang sống, suýt nữa run lên.

Vẫn còn có thể đau hơn một chút.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng không nói gì.

Ngón cái trong tay áo vuốt v e ngón giữa.

Dùng đầu ngón tay cắm sâu vào.

Trùng hợp thay đây cũng là nơi tà tu đâm châm bạc.

Đau đớn đan xen, khiến những suy nghĩ xao động của chàng dần dần bình tĩnh.

“Tìm được thể thân không dễ.”

Mặt mày tà tu hớn hở, khoe khoang bảo:

“Sinh thân bất tự phải hợp với ta, gân cốt hồn phách không thể yếu ớt. Ta từng tìm được một vài kẻ hợp bất tự, ngắt nổi sức khỏe quá kém, chẳng chịu nổi phản phệ của thuật con rối, chưa được mấy ngày đã mất mạng.”

Rút châm bạc khỏi ngón tay đưa nhỏ, gã như không nhìn thấy bàn tay đầm máu tươi:

“Đừng thấy đây chỉ là tên nhóc, mệnh nó cứng lắm đấy. Nửa tháng trước ta bị Trần Ách Ti truy bắt, trúng mũi tên ngay bụng, vết thương chuyển sang người nó, vậy mà nó vẫn sống sót.”

Giang Bạch Nghiễn lơ đãng lắng nghe, nghiêng mắt nhìn qua, liếc thấy khóe môi mím chặt của Thi Đại.

Điều này khơi gợi hứng thú của chàng.

Chàng chưa từng thấy vẻ mặt này của Thi Đại, hàng mày cau chặt, môi mím thành đường thẳng, ánh mắt chẳng còn ý cười, dường như có ngọn lửa thiêu đốt.

Nàng đang giận? Sao lại tức giận nhỉ?

Rất nhanh Giang Bạch Nghiễn đã hiểu ra.

Nàng xuất thân Thi phủ, được danh môn hun đúc, Thi Đại không quen cách làm của bọn tà tu.

Ngược lại chính bản thân chàng, thờ ơ với tình cảnh nhìn thấy.

Trong một khoảng thời gian dài đằng đẵng thuở niên thiếu, Giang Bạch Nghiễn đã sống trong nỗi nhục nhã thế này. Khi đau đớn hóa thành thói quen, sẽ không còn khó chấp nhận nữa.

Vừa định rời mắt, nhân lúc tà tu xử lý châm bạc, Thi Đại bỗng quay đầu.

“Giang công tử.”

Nàng làm khẩu hình, chỉ vào tà tu, lại chỉ chính mình, cuối cùng làm tư thế vung nắm đấm.

Nhìn dáng vẻ kia, cứ như chú mèo đang nhe nanh múa vuốt với chàng, hung dữ hỏi:

“Tức quá, ta có thể đánh gã không?”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười.

“Chẳng những nó có thể làm con rồi thể thân, còn là một giao nhân.”

Chậm rãi nhạt nước mắt giao nhân dưới đất lên, tà tu tự mình lẩm bẩm:

“Sau trận đại chiến đó, giao nhân hiếm có biết bao. Bây giờ nước mắt giao nhân có thể bán được ngàn vàng, giao châu càng có giá trị liên thành, có nó ở đây, ta đâu cần buồn rầu vì tiền nữa? Chỉ là tính tình bướng bỉnh, không chịu khóc.”

Tên nhóc này tuổi còn nhỏ, lại bướng bỉnh như sói, bất kể gã tra tấn, ép buộc dụ dỗ thế nào, từ đầu đến cuối cũng không chịu rơi nước mắt.

Tà tu mất hết kiên nhẫn, lười tốn nhiều miệng lưỡi, dứt khoát dụng hình.

Mặc kệ cậu là giao nhân, sai lang hay hòn đá, mười đầu ngón tay nổi liền trái tim, bị châm bạc đâm như thế, dù không muốn khóc cũng sẽ ch ảy nước mắt s1nh lý.

“Chỗ này còn vài cây châm bạc.”

Tà tu quay người:

“Các người có muốn thử không? Nó...”

Còn chưa nói hết, ánh đao thoáng hiện.

Cùng lúc khi gã xoay người, Giang Bạch Nghiễn đã thành thạo rút đao, đao găm lướt qua cổ tà tu, máu tươi văng tung tóe.

Đây là lần đầu Thi Đại thấy Giang Bạch Nghiễn giết người...

Dẫu chỉ là cảnh tượng trong ảo ảnh.

Chàng ra tay cực nhanh, rất khó nắm bắt bằng mắt thường, mũi đao lún vào cổ họng, không như vung đao mà giống phát nhẹ một cành hoa mềm mại.

Tĩnh mịch, mau lẹ, chẳng thấy được mấy phần sát ý.

Khác với sự yếu ớt thuở nhỏ, Giang Bạch Nghiễn lúc này, thực lực đã vượt xa tà tu.

Giơ tay xuống đao, nam nhân áo đen không hề đề phòng trọn to mắt, ngã xuống đất.

Tà tu chết quá đột ngột, cậu bé bị xích sắt trói buộc hoang mang ngáng đầu.

Giang Bạch Nghiễn bước lên, chặt đứt xích sắt lạnh lẽo:

“Gã chết rồi, ta đã phá giải thuật con rồi thể thân, ngươi đi đi.”

Đứa nhỏ này vốn là quá khứ của chàng, tất nhiên chàng biết rõ, đôi phương muốn gì.

Chẳng gì khác ngoài việc thoát khỏi khống chế của tà tu, rời khỏi lồng giam tối tăm không ánh sáng, báo thù cho Giang gia.

Nói ra cũng buồn cười, ba nguyện vọng đó, chàng của năm ấy chẳng thực hiện được dù chỉ một điều.

Xích sắt đứt lìa, đôi mắt trống rỗng của cậu bé dần dần có lại cảm xúc, cúi đầu không dám tin, nhìn chằm chằm xác của tà tu rất lâu.

Tương ứng, ảo ảnh tan ra rồi hợp lại.

Căn phòng nhỏ u ám tan biến mất dạng, Thi Đại chớp mắt, bị trời chiều đột nhiên xuất hiện làm chói mắt phải cau mày.

Lạ thật.

Họ vẫn ở trong yểm cảnh của Giang Bạch Nghiễn? Đây là hồi ức kế tiếp của chàng?

Rất rõ ràng, nàng vẫn chưa trở về hang động của Liên Tiên.

Nơi này là rừng rậm xanh tươi trong núi, nàng đứng trong một khoảnh sân nhỏ, phía trước là căn nhà gỗ.

Quan sát xung quanh, Thi Đại không tìm thấy bóng dáng Giang Bạch Nghiễn.

Nhưng mà, bên cạnh nàng...

Thi Đại và đứa nhỏ kế bên nhìn nhau.

Đây là Giang Bạch Nghiễn thuở nhỏ, trên người vẫn đầy rẫy thương tích, khoác chiếc áo ngắn màu nâu nhàn nhúm bản

thiu, nhìn vóc dáng, lớn hơn đứa nhỏ trong hồi ức trước một chút.

Bị nàng nhìn chăm chăm, cậu bé chẳng biết làm sao rũ mắt, siết chặt ống tay áo.

Thi Đại thử vận chuyển đầu óc đã chết máy của mình.

Trong đoạn hồi ức trước, nhân vật mà nàng và Giang Bạch Nghiễn sắm vai, hẳn là bằng hữu của tà tu.

Cho nên tà tu không đề phòng họ, còn mời họ tham quan con rối thể thân.

Còn bây giờ, nàng đóng vai trò gì?

“Thương sinh lục” từng đề cập, Giang Bạch Nghiễn phá giải thuật con rối thể thân, tự tay giết chết tà tu năm chàng mười lăm.

Đứa nhỏ bên cạnh cùng lắm chỉ chừng mười tuổi, tính toán thời gian, chàng hẳn bị tà tu giam giữ dưới tầng hầm mới phải.

Lẽ nào thân phận của nàng lúc này là tà tu táng tận lương tâm?

Rất nhanh Thi Đại đã phủ định suy đoán này.

Ánh mắt đứa nhỏ nhìn nàng không đúng.

Nàng nhớ đôi mắt của cậu bé trong phòng tối, lạnh lùng cô đơn không gọn sóng, khi nhìn tà tu, là nỗi oán hận chẳng chút che đậy.

Giờ phút này nhìn nhau, vẻ lạnh lẽo trong mắt cậu đã tan biến đôi chút, yên tĩnh lại cẩn thận, ẩn chút mong đợi khó phát giác.

Đầu óc chết máy.

Bị ánh mắt rụt rè nhìn như vậy, trái tim mềm nhũn rồi mù, Thi Đại quyết định thăm dò cậu:

“Vừa nãy những gì ta nói, đệ đã nhớ hết chưa?”

Cậu bé hơi sững sốt, ngoan ngoãn gật đầu.

Thi Đại dùng giọng điệu giáo viên kiểm tra trên lớp:

“Thật ư? Ta đã nói gì nào?”

Chỉ cần nàng biểu hiện có lý chẳng sợ, sẽ không khiến cậu nghi ngờ.

“Tỷ nói, sẽ bảo vệ ta, dẫn ta về nhà.”

Dùng ngón tay siết chặt tay áo, lông mi khẽ run, cậu bé ngẩng đầu, đôi mắt ửng đỏ:

“Đa tạ tỷ đã cứu ta...ta đều nhớ hết.”

Ngoan quá.

Trái tim lung lay sắp đổ bống giật thót, Thi Đại liếc thấy vết thương trên cổ tay và bắp chân của cậu, lồng ngực bống dâng lên nỗi đau đớn phiền muộn.

Giang Bạch Nghiễn mười tuổi, khác hẳn với chàng năm mươi bảy.

Chẳng hề thành thạo thân nhiên khi đối mặt với tất cả nguy cơ, không có kiêu khí và sát ý lạnh lùng sắc bén, cũng không có nụ cười thường nở trên môi, nhưng chẳng chạm tới đáy mắt.

Lúc này chàng còn nhỏ tuổi, như một thanh đao chưa mài, tuy chịu đủ tra tấn, nhưng vẫn giữ nét ngây thơ hồn nhiên.

Khi cậu mang theo mong đợi nhìn vào ai đấy, tròn mắt đen nhánh dịu dàng trong suốt, ngoan ngoãn chẳng nói nên lời.

Trái tim của Thi Đại không có tiền đồ mềm nhũn.

Nghe cậu kể lại...

Người mà nàng diễn, từng cứu Giang Bạch Nghiễn?

“Thương sinh lục” có viết, Giang Bạch Nghiễn đã vô số lần trốn khỏi phòng tối, lại vô số lần bị tà tu bắt về.

Lẽ nào đây là một trong số những lần chàng bỏ trốn? Đã được người ta cứu rồi, kết quả vẫn không thoát được ư?

Nàng biết rất ít về quá khứ của chàng, bản gốc Giang Bạch Nghiễn lại không có bên cạnh.

Vì không muốn yểm cảnh hỗn loạn, Thi Đại chỉ đành đi một bước tính một bước, đỡ dành Giang Bạch Nghiễn thuở nhỏ trước, rồi chờ chàng xuất hiện, phá giải ảo ảnh này.

May mắn thay, nhân vật của nàng dường như cũng không tệ.

“Đúng rồi.”

Âm thầm thở phào, Thi Đại khom người, vén một lọn tóc che mắt, dính máu của cậu bé.

Mặt mày tái nhợt, gò má có vài vết dao và vết máu.

Ở mắt cá chân lộ ra khỏi ống quần cũng có vết thương đang rỉ máu. Vì không mang giày, vết máu lan dưới đất, thấm vào bùn đất vàng nâu.

Chắc chắn đau lắm.

Với cơ thể thế này, mỗi một bước đi đều là đau đớn, Thi Đại rất khó tưởng tượng, Giang Bạch Nghiễn làm sao bỏ trốn hết lần này đến lần khác.

Cậu còn nhỏ như vậy mà.

Lúc trước nàng ở cô nhi viện, được nhiều người chăm sóc, về

sau trưởng thành, là người chị lớn chăm lo cho các em.

Thỉnh thoảng té ngã, hoặc bị giáo viên đánh lòng bàn tay, đã là toàn bộ đau đớn mà bọn nhỏ trải qua. Rất nhiều lần Thi Đại thoa thuốc giúp mấy đứa nhỏ ngã bị thương, thấy bọn nhỏ cứ khóc nức nở suốt.

Quỹ đạo cuộc đời của Giang Bạch Nghiễn và họ khác xa một trời một vực.

Cũng vì vậy mà sau khi trưởng thành, Giang Bạch Nghiễn không còn sợ đau đớn nữa ư?

Máu tươi dưới chân cậu thật sự quá chói mắt, Thi Đại tập trung quan sát, duỗi tay phải, chạm nhẹ vào lưng cậu:

“Chỗ này, có bị thương không?”

Cậu ngẩn ngơ, lắc đầu.

Sau đó ngừng thở.

Một bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy sống lưng cậu, cơ thể bỗng hẫng lên không, bao bọc trong mềm mại.

Không biết nên làm gì, cũng chẳng rõ phải có biểu cảm thế nào, khoảnh khắc được Thi Đại ôm lên, cả người cậu cứng ngắc, lộ vẻ quần bách và hoang mang hiềm hoi.

“Chẳng phải chân đệ bị thương sao?”

Thành thạo ôm đứa nhỏ, Thi Đại cong môi:

“Tỷ đưa đệ vào trong.”

Tạm thời ném gã tà tu không đáng tin kia ra sau đầu, giờ nàng là một người lớn đáng để dựa dẫm.

Sao lại có kẻ ra tay độc ác tra tấn một đứa bé đến mức này? Đúng là cặn bã.

Ban này Giang Bạch Nghiễn thuở nhỏ từng nói, nàng muốn “đưa cậu về nhà”.

Nhìn dấu chân máu tươi đầm đìa trong sân, căn nhà gỗ này có lẽ là điểm đến.

Cửa gỗ khép hờ, Thi Đại đẩy cửa vào.

Là một gia đình nhà nông bình thường, cạnh cửa đặt một cái cuốc, cửa sổ treo vài trái bắp.

Đồ dùng đơn sơ, một chiếc giường gỗ trong phòng, Thi Đại vừa ôm cậu lên giường, vừa suy nghĩ.

Có thể xuất hiện trong yểm cảnh, chính là ký ức khắc sâu trong lòng Giang Bạch Nghiễn.

Vì sao hồi ức này lại quan trọng đến thế? Nông dân cứu chàng, về sau thế nào? Nếu cuối cùng Giang Bạch Nghiễn chẳng thể thoát nổi, nông dân chết trong tay tà tu, hay là...

Đã bán đứng chàng?

Nghĩ không ra đáp án.

Dù tò mò, nhưng đây là chuyện riêng của Giang Bạch Nghiễn, nếu chàng không muốn nói, Thi Đại sẽ không hỏi nhiều.

Nghĩ đến đây, nàng khò sở gãi đầu.

Rốt cuộc Giang Bạch Nghiễn đóng vai gì, được đưa đến nơi nào? Nàng không biết gì về hồi ức này, nếu đưa đưa nhỏ đi tìm chàng, ngược lại sẽ lạc đường thêm loạn.

Đây là ký ức của chàng, muốn tìm đến căn nhà gỗ này, hẳn không thành vấn đề...đâu nhỉ?

Đúng rồi, còn giao nhân nữa.

Trên người Giang Bạch Nghiễn có rất nhiều câu đố.

Tí tách.

Lại một giọt máu rơi xuống từ mắt cá chân cậu bé, nhuộm đỏ mặt đất dưới giường.

Thi Đại và cậu cùng lúc nhìn qua, vành tai cậu bé bỗng ửng đỏ.

“Xin, xin lỗi.”

Mặt mày cậu bé đỏ bừng, như hoàn hồi lại từ nỗi hoảng hốt, cúi đầu nhìn chần đệm dưới người mình.

Chiếc giường vốn gọn gàng sạch sẽ, lại dính đầy máu và bùn đất trên người cậu.

“Xin lỗi, ta...”

Cậu bé vội vàng đứng dậy, còn chưa kịp rời khỏi chần đệm, đã bị Thi Đại ấn ngồi xuống.

Cậu siết góc áo theo thói quen, mặt càng đỏ hơn, giọng như muỗi kêu:

“Ta sẽ làm bản mất.”

Trái tim Thi Đại mềm đến độ sắp tan chảy:

“Không sao mà.”

Thực ra, đây đâu phải giường của nàng.

“Sao đệ lại bị thương nặng như vậy?”

Nàng không nhìn nỗi đũa nhỏ ngoan ngoãn như vậy phải chịu đau đớn, quyết định trước khi Giang Bạch Nghiễn phá vỡ ảo ảnh, sẽ đỡ dành cậu chàng hoàng.

Dù là yếm cảnh, nhưng cậu bé này là một phần ký ức của Giang Bạch Nghiễn...cũng tính là một nửa của chàng nhỉ?

Thi Đại ngẫm nghĩ, rút khăn tay ra khỏi tay áo, khom người duỗi tay:

“Qua đây nào, để tỳ lau mặt cho đệ nhé.”

Tà tu chẳng buồn quan tâm “đánh người không vả mặt”, trên mặt chàng có vài vết máu, là dấu vết dùng roi quất.

Vết thương do roi gây ra vẫn chưa lành hẳn, nhỏ xuống một vết máu dài bên mép, bị gió thổi qua, ướt đầm dính nhớp nơi gò má.

Chậm rãi chớp mắt, cậu bé không nói gì, yên tĩnh ngẩng đầu.

Từ nhỏ Giang Bạch Nghiễn đã có một gương mặt xinh đẹp.

Ánh chiều tà tôn lên sắc mây, le lói chiếu vào từ cửa sổ, vàng đỏ đan xen, bóng cây chập chờn.

Vàng sáng mờ ảo như màu nước tan chảy, tô điểm chớp mũi cao thẳng của cậu, vài đốm sáng đậu trên hàng mi dài, khi lông mi khẽ run, rào rạt rơi xuống.

Phôi cùng làn da trắng đến cực độ của cậu, như búp bê sứ dễ vỡ.

Tình cảnh hết sức bình thường, không tính là động tác thân mật, lại khiến cậu ngẩn ngơ trong một thoáng ngẩn ngui...

Vì thế, khi khăn tay chạm đến mép vết thương, cậu vô thức rên khẽ.

Thi Đại dừng lại:

“Xin lỗi, làm đệ đau hả?”

Cậu lắc đầu, hơi xấu hổ.

Trước mặt tà tu, cậu đã quen lúc nào cũng không chế cơ thể, không để mình lên tiếng, chỉ khi quá đau, mới bật tiếng rên ra khỏi cổ họng.

Vừa nãy nhất thời thất thần, ngay cả mức độ đó cũng chẳng chịu nổi.

Cậu nên nhẫn nhịn mới phải.

Vết máu trên mặt vẫn chưa lau hết, có phải nên tiếp tục không?

Lặng lẽ nghĩ, cậu bé cẩn thận ngẩng đầu lên lần nữa.

Ngay sau đó, chẳng kịp đề phòng, một làn gió nhẹ mát phớt qua gò má cậu.

Cảm giác hết sức lạ lùng, gió vốn không có hình thể, dịu mát lướt qua vết thương, lại mang đến cảm giác dễ chịu yên lòng.

Như một bàn tay nhanh chóng vuốt ve, lại tựa dòng nước chậm rãi chảy xuống.

Ngoài dự đoán, không đau đớn như vậy nữa.

Thấy vẻ ngạc nhiên trên gương mặt cậu, Thi Đại nhẹ nhàng cười thành tiếng.

Trên mặt đứa nhỏ là vết roi rướm máu, dù cậu cậy mạnh lắc đầu, nhưng chắc phải đau lắm.

Nàng không ngốc.

Trước đây nàng thường dùng chiêu này an ủi đệ đệ, muối muối bị thương, thổi nhẹ lên vết thương, cảm giác đau đớn sẽ giảm đi nhiều.

“Thấy thế nào.”

Thi Đại cong môi:

“Có đỡ hơn chút nào không?”

Nụ cười xinh đẹp dịu dàng, đôi mắt như ngọn lửa rực cháy dưới hoàng hôn.

Cậu bé như bị thiêu đốt, nhanh chóng rời mắt, lúng túng gật đầu:

“Đa tạ.”

“Chuyện này đâu cần phải cảm ơn?”

Thi Đại giúp cậu lau sạch gò má:

“Bị thương thấy đau, không cần phải nhẫn nhịn chịu đựng. Trước đây vì chơi chim ưng bắt gà con mà tử ngã một phát, bật khóc trước mặt rất nhiều người đấy.”

Ừ thì, chỉ cần có thể đỡ dành, thỉnh thoảng cũng có thể làm người lớn không đáng tin cậy một lần mà.

Cậu bé mỉm cười rất khế:

“Thật ư? Chim ưng bắt gà con là gì ạ?”

“Là một trò chơi ở quê tỷ.”

Thi Đại kiên nhẫn đáp:

“Một người đóng vai gà mẹ, một người đóng vai chim ưng, những người khác là gà con, được gà mẹ bảo vệ sau lưng.”

Nói mãi nói mãi, lại nghiệm ra cảm giác quen thuộc đôi phần.

Đây chẳng phải là...tiểu đội bắt yêu của họ do Giang Bạch Nghiễn xung phong đi đầu trước khi Thẩm Lưu Sương gia nhập đó sao?

Thi Đại nhìn cậu bé gần trong gang tấc.

Cám ơn Giang công tử, đã làm gà mẹ tình thương bao la.

Thời thơ ấu Giang Bạch Nghiễn bị diệt môn, sau này bị giam cầm nhiều năm, chắc chắn chưa từng chơi những trò ở phố phường.

Lúc này nghe nàng miêu tả chim ưng bắt gà con, cậu bé ngoan ngoãn ngược nhìn, đáy mắt là niềm khao khát mềm mại đến tột cùng.

Đắp người tuyết, ngắm pháo hoa, nhận lì xì năm mới, với chàng đều là xa lạ.

Không biết vì sao, Thi Đại bỗng nhớ lại dưới pháo hoa rợp trời đêm giao thừa, khi Giang Bạch Nghiễn nhận lì xì nàng đưa, đuôi mắt thoáng ý cười.

Thực ra chàng, cũng sẽ buồn đúng không?

...Lòng nàng cũng bắt đầu phiền muộn.

Nhận ra sắc mặt nàng hơi thay đổi, cậu bé khẽ hỏi:

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

Thi Đại lấy lại tinh thần, mỉm cười:

“Vết thương trên người đệ...”

Vừa lên tiếng, sau lưng vang lên tiếng gõ cửa.

Thi Đại quay đầu, thông qua khe cửa khép hờ, quả nhiên trông thấy gương mặt quen thuộc:

“Giang công tử!”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu, đẩy cửa bước vào.

Nhìn rõ mặt chàng, cậu bé trên giường bỗng trợn to mắt, cả người căng chặt như trông thấy thứ gì đó rất khủng khiếp.

Sao cậu lại có phản ứng này?

Thi Đại chỉ hoang mang giây lát, đã hiểu ra ngay.

Có thể khiến chính mình thuở nhỏ lộ ra nét mặt hoảng hốt muôn phần như vậy, trong đoạn ký ức này Giang Bạch Nghiễn...

Diễn vai tà tu kia!

Khó khăn lắm mới chạy thoát, lại bị kẻ thù đuổi sát theo sau, mặt mày cậu bé tái nhợt, rụt người ra sau.

Khóe mắt liếc thấy Thi Đại, cậu chần chừ một chốc, cơ thể và âm cuối đều run lên:

“Tỷ...chạy mau.”

Thân phận tương ứng của Thi Đại là một người nông dân bình thường.

Một phạm nhân tầm thường, không thể thắng nổi tà tu, càng chẳng thể bảo vệ cậu, so với việc ở đây giằng co với tà tu, chi bằng bỏ cậu mà chạy, còn có thể giữ được một mạng.

Lòng cậu biết rõ không còn lối thoát, để nàng có cơ hội được sống, ngay cả một câu xin nàng cứu mạng cũng không nói.

Hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng.

“Thi tiểu thư.”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi, khẽ bảo:

“Cô chờ trong sân, để ta giải quyết là được.”

Thi Đại nhìn thoáng qua đứa nhỏ trên giường.

“Đừng lo.”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười:

“Ta tự có chừng mực.”

Đây là yểm cảnh của Giang Bạch Nghiễn, phải phá giải thế nào, chàng hiểu rõ hơn Thi Đại.

Thi Đại rất tự biết mình, nghe xong không lên tiếng phản bác, trước khi đi, xoa đầu ngón tay tái nhợt của cậu bé.

Là động tác an ủi.

Hơi ngửa.

Xúc giác nối liền với đứa nhỏ, Giang Bạch Nghiễn vẫn bình tĩnh, nhưng đầu ngón tay khẽ run.

Cậu bé co lại trên giường gầy yếu xanh xao, cả người giăng đầy vết thương, là đáng về bất kỳ ai cũng có thể tùy ý nghiền nát, dù đôi mắt ngập vẻ phẫn nộ, cũng chẳng có tính công kích, như cá nằm trên thớt chờ chết.

Chàng mỉm cười vui vẻ.

Đây là bản thân chàng.

“Nàng đã cứu người?”

Rút đoản đao vàng đen ra, giọng điệu Giang Bạch Nghiễn lười nhác, thoáng vẻ châm chọc:

“Thật sự tưởng rằng người có thể thoát ư?”

Từ góc độ của cậu bé, chàng là hình tượng của tà tu.

Bình tĩnh mà nói, sắp xếp như vậy...vừa khéo hợp ý chàng.

Chàng chán ghét bản thân mình lúc nhỏ.

“Ngốc thật đấy.”

Khóe môi cong lên dịu dàng, Giang Bạch Nghiễn từng bước đến gần, chậm rãi cúi người.

Sau khi lẩn vào mê cung Liên Tiên, không cần đeo mặt giả do yêu họa bì vẽ nữa.

Xuất phát từ thú vui xấu xa, chàng giơ tay xé mặt nạ.

Một lớn một nhỏ, một cao một thấp, hai gương giống hệt đang nhìn nhau, thông qua đôi đồng tử đen nhánh của cậu bé, Giang Bạch Nghiễn trông thấy tướng mạo của chính mình.

Vẻ ngoài và thể xác khiến chàng ghê tởm.

“Nếu ta đã dùng người làm con rồi thể thân, sao có thể để người dễ dàng trốn thoát.”

Bắt chước giọng điệu tà tu, Giang Bạch Nghiễn thấp giọng nói:

“Tại sao lòng người lại nảy sinh tham vọng? Không phải số mệnh của mình, cưỡng cầu cũng vô ích.”

Những lời này, chàng vẫn luôn muốn nói với chính mình.

Cậu bé trừng mắt nhìn chàng, cơ thể lại càng run hơn, bỗng đứng cứng rãng, dùng sức đẩy chàng ra.

Tiếc thay cơ thể bị thương quá nhiều, không chờ cậu bé giẫm chân xuống đất bỏ chạy, đã bị Giang Bạch Nghiễn ném lên giường.

Yếu ớt chẳng chịu nổi một đòn, giống hệt trong ký ức.

Dơ bẩn, nhu nhược, bất lực, ấu trĩ, ngây thơ.

Giang Bạch Nghiễn phiên chán đáng vẻ này của chàng, cũng căm ghét chính mình lúc này.

Nói đến cùng, đều là thứ chẳng thể trông thấy ánh sáng.

Dao găm rời vỏ, Giang Bạch Nghiễn không hề cầm thẳng vào cổ họng mình.

Ngược lại đưa dao nhỏ vào tay cậu bé.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Dùng nó, giết ta.”

Vừa dứt lời, giữa không trung bỗng lóe lên ánh bạc.

Tuy không rõ dụng ý của chàng, nhưng cậu bé vẫn nắm bắt thời cơ đúng lúc, đâm vào cổ chàng.

Từ nhỏ đến lớn, thứ không thay đổi là sự hung ác trong xương cốt chàng.

Ngặt nổi động tác quá chậm, cũng không đủ sức.

Nhắc tay bắt lấy cổ tay cậu bé, Giang Bạch Nghiễn chặt nhẹ, đã khiến đôi phương đau đến mức buông lỏng dao găm.

Ngay sau đó, chàng giơ tay lên.

Thoáng chốc đã bóp gãy cổ cậu bé.

Răng rắc.

Xương cổ cậu bé vỡ vụn, cùng chung cảm giác, đau đớn mãnh liệt truyền vào tứ chi xương cốt của Giang Bạch Nghiễn.

Gần như chỉ một thoáng, yết hầu của chàng nhúc nhích, khẽ bật cười.

Hóa ra đây là đau đớn khi đến gần tử vong.

Nơi này là yểm cảnh, cậu bé là ảo ảnh trong ký ức chàng, sẽ không thật sự chết đi.

Đôi mắt thất thần thoáng chốc, cơ thể dần dần khôi phục sức sống, khi nhìn chàng lại nhiều thêm đôi phần sát ý không chết không thôi.

Thế nên Giang Bạch Nghiễn cong môi cười, đưa dao găm cho cậu:

“Lại lần nữa.”

Trong đoạn ký ức này, “nông dân” cứu chàng vốn không phải người lương thiện, mà là sư đệ đồng môn của tà tu.

Hai kẻ đó bày mưu, trước tiên giả vờ để Giang Bạch Nghiễn thoát khỏi phòng tối, rồi cho “nông dân” cứu chàng, chữa trị, an ủi chàng.

Khi chàng tin tưởng như thật, tà tu bèn hiện thân đâm thủng chân tướng, thương thức đáng về hi vọng dập tắt của chàng, ôm bụng cười lớn.

Một vở kịch thấp kém.

Chỉ có kẻ ngu ngốc như chàng, mới tin là thật.

Muốn phá giải yểm cảnh, cần giết chết tà tu, tốt nhất là dùng để chàng thuở nhỏ biết được thân phận của “nông dân”.

Một giấc mộng ngây thơ ngu ngốc, Giang Bạch Nghiễn chỉ thấy buồn cười.

Cứu rồi, bảo vệ, lời thì thâm diệu lo lắng, là những thứ chàng không xứng sở hữu, cũng khinh thường mong mỏi.

Chỉ có tử vong kề cận bên chàng.

Sau màn đôi đầu chớp nhoáng, lại lần nữa đoạt lấy dao nhỏ, bóp gãy cổ cậu bé.

Đau đớn và khóai cảm như thủy triều cuốn lấy cơ thể, Giang Bạch Nghiễn không nhận được run rẩy, nói không rõ là đau khổ hay vui vẻ.

Tự cho là đúng, nhỏ bé yếu đuối, chàng của quá khứ, chàng của hiện tại đều như vậy.

Cứ thế, hết lần này đến lần khác giết chết chính mình, lần lượt cảm nhận niềm vui cận kề cái chết.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, nếu khi đó chàng chết đi, liệu có vui vẻ hơn đôi chút không?

Nếu không phải chấp nhất trả thù cho Giang gia, khi đó chàng sẽ chết...

Lưu lạc thành dáng vẻ người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ thế này, vì sao chàng không thể chết?

Chẳng biết đã là lần thứ mấy cậu bé mất ý thức, cơn đau trên cổ khiến Giang Bạch Nghiễn u ám.

Đau đớn khi đến gần tử vong quá mức mãnh liệt, dù là chàng cũng chẳng thể chịu đựng quá nhiều.

Nên kết thúc rồi.

Khép mắt lại một chốc, xác nhận cổ họng không còn khăn nữa, Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Thi tiểu thư.”

Căn phòng này có cửa sổ, nếu Thi Đại muốn nhìn, bất kỳ lúc nào cũng có thể tìm tòi thực hư thông qua khung cửa, nhìn rõ

cảnh tượng trong phòng.

Giang Bạch Nghiễn từng để ý, từ đầu đến cuối, nàng không hề đến gần cửa sổ, vẫn luôn ngoan ngoãn chờ ngoài phòng.

Là một cô nương biết chừng mực.

Giang Bạch Nghiễn đang gọi nàng.

Thỉnh thoảng trong phòng truyền đến tiếng vang trầm thấp và những lời thì thầm, Thi Đại đề nén tò mò chờ đợi rất lâu, trong lòng như có con kiến đang bò.

Cuối cùng bên tai cũng vang lên giọng nói của Giang Bạch Nghiễn, nàng gõ cửa, nhanh chóng thò đầu vào trong:

“Giang công tử, kết thúc rồi sao?”

Tầm mắt dừng lại, lời Thi Đại còn chưa nói ra nghẹn lại nơi cổ họng.

Chẳng hay đã xảy ra chuyện gì, cậu bé bất tỉnh nhân sự, đầu mày cau chặt, đang ngủ rất say.

Giang Bạch Nghiễn tựa phần đầu gối bên chân phải vào mép giường, vạt áo lộn xộn, lộ ra một phần cổ trắng ngần. Mái tóc rối tung bị mồ hôi lạnh thấm ướt vài lọn, uốn lượn bên gò má như rắn nhỏ.

Đáy mắt chàng ửng đỏ vẻ bệnh tật, trong mắt là tro tàn của dự niệm và niềm vui, bàn tay phải với khớp xương rõ ràng đang xoa cổ.

“Chờ nó tỉnh dậy, nói với nó, ta đã chết trong tay nó.”

Giang Bạch Nghiễn ngoái nhìn, mỉm cười ôn hòa với nàng:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Chương 30: C30: Chương 30

Trạng thái của Giang Bạch Nghiễn rất bất thường.

Thi Đại có thể nhận ra điều kỳ lạ từ mắt chàng.

Cứ như vừa vớt khỏi hồ nước, ngạt thở quá lâu, đôi mắt đỏ bừng, sắc mặt nhợt nhạt đầy tử khí.

Nhớ lại tiếng động nghe thấy khi đứng ngoài cửa, Thi Đại lo lắng hỏi:

“Giang công tử, huynh không sao chứ?”

Có một câu nàng ghen rất lâu, chàng rất không ổn.

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn lắc đầu:

“Nó bị ta đánh ngất, rất nhanh sẽ tỉnh lại. Thi tiểu thư chỉ cần nói với nó, tà tu đã chết dưới dao của nó, ảo ảnh sẽ được phá giải.”

Thi Đại nhìn qua, tay Giang Bạch Nghiễn đang nắm lấy dao nhỏ vàng đen.

Những âm thanh kỳ lạ cách đó không lâu... lẽ nào là Giang Bạch Nghiễn đưa dao cho đứa nhỏ, để đối phương giết chàng?

“Trừ chuyện đó ra.”

Yên lặng một chốc, Giang Bạch Nghiễn như khó mở lời, sắc mặt chẳng mấy tự nhiên:

“Nếu Thi tiểu thư không đề ý, có thể dùng thân phận trong yểm cảnh, thử an ủi nó.”

Giang Bạch Nghiễn không muốn nói câu này.

Nhưng năm đó quả thật lòng chàng có niềm mong mỏi với “nông dân”, ngây thơ tưởng rằng mình gặp được người tốt, có thể thoát khỏi ô ma.

Chút hi vọng nhỏ nhoi, mỏng manh kia, là chấp niệm chẳng thể xóa tan của cậu bé.

Muốn phá yểm cảnh này, cần phải cố hết sức không để cậu biết thân phận thật của “nông dân”.

Thi Đại gật đầu, vô thức hỏi:

“Rốt cuộc vai diễn của ta ở đây là gì?”

Nói đoạn nàng xoa chớp mũi, nghiêm túc bảo:

“Đây là ký ức của huynh, nếu Giang công tử không muốn nói, cũng không sao hết.”

Giang Bạch Nghiễn đứng dậy khỏi giường, sửa lại vạt áo xóc xếch:

“Là nông dân nơi hoang dã. Ta thoát khỏi ổ tà tu, được hắc cứu trong rừng.”

Là người tốt chăng?

Thi Đại:

“Vậy hắc...”

Nàng nghe Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

“Hắc là sư đệ đồng môn của tà tu, sau khi tận tâm chăm sóc ta

vài ngày, cùng tà tu xuất hiện trước mặt ta.”

Giọng chàng bình thản, như đang kể lại câu chuyện mà mình nghe được, thậm chí âm cuối còn mang ý cười:

“Chỉ là âm mưu hai kẻ kia bắt tay dựng lên. Sau lần đó, ta lại bị bắt về.”

Là tiến triển không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, bất kỳ lời an ủi nào cũng là vô ích, trái tim Thi Đại run lên, chẳng nói nên lời.

“Nó tỉnh lại, không thể nhìn thấy ta.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Ta sẽ chờ bên ngoài, chuyện tiếp theo, phiên Thi tiểu thư nhọc lòng.”

Chàng nói xong liền đi mất, không có ý ở lại.

Cửa phòng khép chặt, Thi Đại nhìn cậu bé trên giường, trong lòng phiền muộn.

Vào thời khắc tuyệt vọng bất lực nhất, gặp được người bằng lòng chia tay giúp đỡ, như liều mạng nắm chặt cọng cỏ cứu mạng cuối cùng sau khi chìm xuống nước, là hi vọng duy nhất để sống tiếp.

Chàng còn nhỏ như vậy, đã bị ép phải trơ mắt nhìn hi vọng bị đánh tan thành bụi phấn, cái ác vận vẹo tựa bùn lầy.

Ngay cả Thi Đại chỉ là người đứng xem cũng cảm thấy nghẹn cả lòng, nàng không dám nghĩ, năm ấy Giang Bạch Nghiễn có cảm giác gì.

Nhắc nhẹ chân, từng bước đến gần giường gỗ, Thi Đại thấy một vệt đỏ trên cổ cậu bé.

Lúc trước rõ ràng không có...lẽ nào cậu bị Giang Bạch Nghiễn bóp cổ? Sau khi Giang Bạch Nghiễn bảo nàng ra ngoài, đã làm gì trong căn phòng này?

Nàng suy nghĩ đến xuất thần, vừa rũ mắt, đã giật mình.

Không kịp đề phòng, cậu bé mở mắt, đôi mắt đen nhánh u ám, đang nhìn thẳng vào nàng.

“Cuối cùng đệ đã tỉnh lại.”

Thi Đại che đậy rất nhiều biểu cảm, nở nụ cười như trút gánh nặng, ngồi bên mép giường:

“Đệ sao rồi, vẫn ổn chứ?”

Tròng mắt xoay chuyển, tầm nhìn rời rạc dần dần ngưng tụ.

Cậu bé cau mày:

“Tỷ...”

So với khi trước, đã thêm vài phần cảnh giác và đề phòng.

Giang Bạch Nghiễn đã nói gì với cậu?

Thi Đại hít sâu một hơi, vẻ mặt như vẫn còn sợ hãi:

“Dọa ta chết mất, không ngờ người khi trước vào nhà lại là tà tu! Ta còn tưởng gã là kẻ quái dị sống nơi núi sâu không ra ngoài...ở cùng ngọn núi với gã, đúng là xui xẻo.”

Nàng không quên, lúc Giang Bạch Nghiễn vào phòng, nàng đã chào hỏi chàng.

Nếu thân phận của Giang Bạch Nghiễn là tà tu, Thi Đại phải phủi sạch quan hệ với chàng trước mặt cậu bé.

Cậu bé mím môi, dò xét nàng cẩn thận:

“Gã đã đi đâu?”

“Ta nghe thấy trong phòng có tiếng động, lập tức đuổi đến.”

Nhớ kỹ lời dặn của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại tùy cơ ứng biến:

“Thấy đệ ngất xỉu, lộ ng ngực gã cắm con dao, không còn thở nữa.”

Cậu bé yên lặng.

Cậu bé cau mày, ánh mắt thoáng khó hiểu:

“Chết rồi? Nhưng...chẳng phải ta là con rối thể thân của gã ư?”

Trong những ngày đêm bị giam cầm, cậu có rất nhiều cơ hội giết chết tà tu, sở dĩ không ra tay, hoàn toàn là do thuật con rối thể thân.

Giờ tay xuống đao rất đơn giản, nhưng khi tà tu trọng thương sắp chết, vết thương sẽ chuyển hết lên người Giang Bạch Nghiễn.

Chính vì lý do này, mãi đến năm mười lăm chàng phá giải tà thuật, mới có thể giết chết tà tu.

Bị một câu chặn họng, đầu óc Thi Đại chết máy.

Sau đó nhanh chóng vọt vát:

“Lúc ta vào đây, trong phòng còn một người nữa, chàng ấy nói mình đến từ Trấn Ách Ti, phụng mệnh truy bắt tà tu.”

Gặp chuyện không thể giải quyết, cứ dùng Trấn Ách Ti.

Còn nhớ trong đoạn hồi ức trước, tà tu chính miệng nói, gã đã trúng một tên của Trấn Ách Ti, có ân oán với nhau.

Thi Đại nghiêm túc, sắp thuyết phục luôn cả chính mình:

“Tà tu làm nhiều việc xấu, tội ác tày trời, đại nhân của Trần Ách Ti đã đến kịp lúc, giúp đệ phá giải thuật con rối, thi thể đã được đại nhân đưa đi.”

Cậu bé sững sốt, duỗi tay phải tập trung nhìn rất lâu, lại sờ lên cần cổ còn sót lại chút đau đớn.

Ký ức bị giết hết lần này đến lần khác đã mơ hồ, cậu nghi ngờ đó chỉ là giấc mộng.

Trong hiện thực, chẳng ai có thể sống lại sau khi chết đi hết lần này đến lần khác.

Cậu thật sự, thật sự đã thoát khỏi thuật thể thân và tà tu, sống sót rồi ư? Vậy người trước mặt...

Cậu vẫn chưa kịp hoàn hồn từ nỗi hoảng hốt, đã bất ngờ rơi vào vòng ôm mềm mại ấm áp.

Thi Đại nghiêng người, duỗi tay ôm lấy cậu.

“Được rồi, đã qua hết rồi.”

Lòng bàn tay nàng vỗ sóng lưng gầy gò của cậu từng chút một, giọng nói Thi Đại rất khẽ:

“Đừng sợ nữa nhé.”

Thân hình cậu bé cứng đờ, Giang Bạch Nghiễn cách một bức tường ngoài cửa cũng cau mày.

Vì cùng chung cảm giác, chàng cảm nhận được xúc cảm bao phủ cơ thể, cùng nhiệt độ nóng bỏng như có như không.

Tựa nước ấm mềm mại, lại mang theo sức mạnh không thể xen vào.

Cảm giác này kéo đến không dấu hiệu báo trước, khiến hơi thở chàng hỗn loạn, muốn tránh ra, nhưng lại như hình với bóng.

...Thi Đại đang làm gì vậy?

“Thật sao?”

Trong phòng, cậu bé tựa vào lòng Thi Đại, chần chừ lên tiếng:

“Gã...tà tu kia chết rồi?”

“Ừm.”

Thi Đại vuốt nhẹ mái tóc mềm của cậu:

“Đệ rất dũng cảm, con dao trước ngực gã, là đệ đâm vào phải không? Người lớn như ta gặp tà tu còn run lẩy bẩy, chẳng dám phản kháng, đệ giỏi lắm đó.”

Rất lâu cậu bé cũng không phản ứng.

Mãi đến khi vành tai hơi ửng đỏ, cậu mới nhỏ tiếng nói:

“Ta không lợi hại, là người của Trần Ách Ti cứu ta.”

“Người Trần Ách Ti phái đến là một vị ca ca, còn đệ mới mấy tuổi chứ.”

Thi Đại khựng lại, bỗng mỉm cười:

“Ừ thì...ca ca kia đúng là rất mạnh, mặc áo trắng này, kiếm pháp cũng lợi hại, còn giỏi phù thuật nữa.”

Ngoài cửa, Giang Bạch Nghiễn vốn đang lơ đãng chơi đùa dao găm, nghe vậy lặng lẽ cười.

Người Thi Đại miêu tả, là chính chàng năm mươi bảy tuổi.

Nàng thật sự rất biết nói chuyện.

“Đệ của lúc này cũng không kém mà.”

Thi Đại nói với cậu bé:

“Chờ sau này đệ trưởng thành, cũng sẽ giỏi như chàng ấy vậy.”

Nàng luôn biết nói những câu khiến người ta chẳng thể từ chối.

Cậu bé bỗng ngẩng đầu, nói một tiếng “cám ơn”.

Giang Bạch Nghiễn im lặng lắng nghe, hơi ngược mắt.

Hoàng hôn trôi qua, là màn đêm tĩnh mịch.

Trời khuya yên tĩnh, trăng sáng sao thưa. Gió đêm trong núi thổi qua, bóng cây thưa thớt đung đưa trước cửa sổ.

Sự tĩnh lặng khiến lòng người an ổn.

Mãi đến giờ phút này chàng mới phát hiện, núi rừng từng bị coi là nơi cấm kỵ, hóa ra sắc đêm cũng có thể yên bình đến vậy.

Chẳng phải hồng thủy mãnh thú như trong ký ức.

“Vết thương trên cổ đệ còn đau không?”

Trong phòng, liếc mắt thấy vết đỏ trên cổ cậu bé, Thi Đại cau mày.

Vết tích quá rõ rệt, có thể nhận ra dấu tay rõ ràng, lúc Giang Bạch Nghiễn bóp cổ cậu, đã ra tay rất ác.

Cậu bé do dự một thoáng, cuối cùng gật đầu:

“Hơi, hơi đau chút ạ.”

Cậu không giỏi làm nũng, thừa nhận mình đau đã là cực hạn.

Nói xong vài chữ, ngượng ngùng cúi đầu.

Ngay sau đó, bên cổ phớt qua làn gió dịu dàng.

Làn gió xen lẫn hương thơm thoang thoảng, là mùi hoa mai của túi thơm treo ở thắt lưng Thi Đại, từng sợi nhỏ vuốt ve cơn đau nơi cần cổ.

Vết thương của cậu quá dữ tợn, dùng tay xoa ngược lại sẽ khiến cậu đau hơn.

Thi Đại cẩn thận thổi vài lần, xoa ót cậu bé:

“Như vậy, đệ có đỡ hơn chút nào không?”

Gió núi lay động, ánh chiều tà le lói.

Cậu bé gần trong gang tấc nhìn nàng chăm chú, như muốn khắc ghi gương mặt này vào lòng:

“Ừm.”

Cách một cánh cửa, Giang Bạch Nghiễn tựa vào tường, nhắm mắt lại.

Như một tấm lưới vô hình, khiến chàng còn khó vùng thoát hơn cả khoảnh khắc cận kề cái chết.

Yểm cảnh tan biến trong thoáng chốc, Thi Đại mở mắt lần nữa, trông thấy tia sáng.

Căn nhà gỗ trong núi biến mất, cậu bé trong lòng cũng không còn bóng dáng.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn đứng trước một ngôi miếu.

Đoạn ký ức này là vào mùa đông.

Tuyết trắng rơi lất phất, che phủ tường đỏ ngói xanh của ngôi miếu. May mà đã mặc khá dày, nếu không Thi Đại sẽ bị đông cứng.

Nàng lẳng lặng nhìn sang Giang Bạch Nghiễn.

Không biết chàng đang nghĩ gì, hàng mày cau chặt.

Hai lần trước sắc mặt chàng đều rất bình tĩnh tự nhiên, có thể khiến Giang Bạch Nghiễn cau mày, kỳ ức này sẽ thế nào nhỉ?

Liếc thấy vẻ u ám nơi đáy mắt chàng, Thi Đại thăm dò lên tiếng:

“Giang công tử, nếu huynh để ý hồi ức này...ta có thể nhắm mắt, ở lại đây chờ huynh.”

Thi Đại rất có nguyên tắc.

Dẫu tò mò đến mấy, cũng sẽ không nhìn ngó chuyện riêng tư của người khác.

Nếu không có gì khác với đám trộm cướp kia.

Không ngờ nàng sẽ nói vậy, Giang Bạch Nghiễn quay đầu, cười khẽ:

“Không cần, cũng chẳng phải ký ức quan trọng gì.”

Đúng là chẳng quan trọng, chàng phí hết tâm tư che giấu, ngược lại có vẻ càng che càng lộ.

Ngôi miếu này không lớn, có thể nhìn thấy không sót chút gì.

Tuyết trắng mênh mông phủ khắp mặt đất, xung quanh là tiếng người ồn ào, tượng phật trang nghiêm đứng sừng sững giữa điện.

Trước đại điện có một bàn gỗ sơn đỏ, bày ba thùng gỗ đang bốc khói.

Vài nhà sư mặt mũi hiền từ đứng sau thùng gỗ, tay cầm muôi lớn, múc từng vá cháo nóng hổi.

Trước thùng gỗ, hàng trăm nam nữ già trẻ xanh xao vàng vọt chia thành ba người, mỗi người cầm chén sứ để đựng đồ ăn do các nhà sư phát.

Thi Đại hiểu ra.

Họ đang phát cháo từ thiện.

Người xuất gia lòng dạ từ bi, mỗi khi đến dịp lễ tết, không ít chùa miếu sẽ phát cháo từ thiện cho những người nghèo khổ lót dạ.

Loáng thoáng nhận ra điều gì đó, nàng lén nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Sắc mặt chàng lạnh nhạt, không nhận ra biểu cảm, đang nhìn về một hướng nào đó.

Nàng cũng nhìn theo, một cậu bé ăn mặc rách rưới tay cầm chén sứ, đang ngồi một góc trong miếu, lặng lẽ ăn cháo.

Cậu ăn rất chậm, như một chú mèo thận trọng. Y phục mỏng manh trên người không ngăn nổi gió lạnh mùa đông, bị gió thổi qua, môi mỏng trắng bệch, cơ thể không ngừng run rẩy.

So với hai yểm cảnh trước đó, tuổi tác cậu bé này nhỏ nhất, độ chừng bảy tám tuổi.

Thi Đại giật mình nhớ ra, sau khi Giang gia bị diệt môn, Giang Bạch Nghiễn từng một mình lang thang bên ngoài, về sau mới bị tà tu bắt đi.

Phụ mẫu qua đời, thân như bèo dạt, một đứa nhỏ chưa đến mười tuổi, nào có thể làm được gì.

Cậu bé ở phía xa ăn hết cháo, ôm chén sứ trong lòng.

Mùa đông lạnh giá, gần đến hoàng hôn, gió lạnh như dao cắt. Cậu không có chỗ nào để đi, đành phải cuộn mình lại vào một góc không bắt mắt, ngăn cơn gió rét mướt.

Trừ những người múc cháo, trong miếu vẫn còn vài vị khách hành hương.

Tầm nhìn của cậu bé lơ đãng bất định, sợ hãi dò xét mỗi một người ngang qua...

Sức sống kề cạnh cậu quá ít, cũng rất cô độc, nhìn người khác, dường như có thể lấy được đôi chút ấm áp.

Cuối cùng, đôi mắt cậu khựng lại.

Một nhà ba người cười nói vui vẻ bước ra khỏi tán cây bồ đề, một phiến lá xanh biếc chậm rãi rơi xuống, dừng ở mái tóc đứa nhỏ.

Nương mím cười phất lá cây giúp cô bé, cha cũng duỗi tay, vuốt vụn tuyết nhỏ dính trên chóp mũi cô bé.

Cô bé ngây thơ hồn nhiên, cắn miếng bánh ngọt đang cầm trong tay, cùng cha nướng vui vẻ chuyện trò, tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc.

Cậu cứ bất động như thế, lẳng lặng nhìn ba người bước qua.

Rất lâu sau, như đã hạ quyết tâm, cậu bé ngược nhìn tượng phật không vui không buồn trong đại điện, khẽ nói gì đó như cầu xin.

Khoảng cách quá xa, không nghe rõ nội dung cậu lầm bầm, Thi Đại siết chặt tay phải.

Có một thoáng chốc, nàng chẳng dám nhìn sắc mặt của Giang Bạch Nghiễn.

Lúc này Giang gia đã bị diệt môn.

“Đây là trước lúc bị tà tu bắt đi.”

Giang Bạch Nghiễn cười bảo:

“Đề Thi tiểu thư chê cười rồi.”

Thi Đại vội vã xua tay:

“Không có không có. Giang công tử, yểm cảnh này phải phá giải thế nào?”

Mây mắt Giang Bạch Nghiễn thoáng u ám.

Chàng không ngờ, yểm cảnh lại xuất hiện hình ảnh này.

Đây là mùa đông đầu tiên sau khi Giang gia diệt môn, chàng sống như lũ chuột qua đường, hoặc che giấu thân phận Giang gia, hoặc che đậy sự thật mình là giao nhân, còn phải cố hết sức để sống sót.

Tất cả đều qua loa bình thường, không có đau đớn khắc cốt ghi tâm, cũng không có nhiều thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chàng chỉ đến ngôi miếu lấy một chén cháo, cháo trắng nhạt nhẽo vô vị, chàng nhìn một nhà ba người kia, lòng nghĩ...

Mùa đông buốt giá, như có một lớp sương mỏng phủ trên mặt.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cười.

Nhớ ra rồi.

Khi đó chàng muốn ăn kẹo.

Chỉ muốn một ít kẹo mà thôi.

Gia đình đoàn tụ, hạnh phúc an khang, là những điều ngay cả nằm mơ chàng cũng chẳng dám ước ao xa vời.

Đáng tiếc nguyện vọng đó cũng không thực hiện được.

Thần phật cao xa vời vợi, tâm nguyện của chàng lại quá nhỏ bé hèn mọn, một hạt bụi trần chẳng đáng nói đến, không được chú ý.

“Kẹo.”

Thi Đại:

“Sao cơ?”

Nàng nhớ Giang Bạch Nghiễn không thích ăn điểm tâm ngọt ngấy, càng không ăn kẹo.

Lúc đầu nàng mua đồ chơi bằng đường cho chàng, Giang Bạch Nghiễn cầm trong tay suốt một lúc lâu, cuối cùng cũng không ăn miếng nào.

“Nó muốn ăn kẹo.”

Giang Bạch Nghiễn hờ hững cất lời:

“Thi tiểu thư ở đây đợi là được, để ta đi mua.”

Chỉ có...như vậy thôi?

Hơi ngơ ngác, Thi Đại buột miệng thốt lên:

“Nếu là kẹo thì ta có này.”

Nàng nói đoạn, lấy một túi gấm tinh tế trong tay áo ra.

Đây là túi kẹo chuẩn bị cho Thi Vân Thanh, bên trong là những viên kẹo đủ mùi vị.

Ở cửa ngọc của Liên Tiên khi trước, Thi Đại nhờ nó nguy trang thành tín vật định tình, mới có thể diễn vở kịch máu chó kia, đập tan nghi ngờ của linh đồng.

“Đến tiệm mua kẹo phiên lắm, cứ dùng cái này đi.”

Thi Đại đặt nó trong lòng bàn tay ước lượng, bên trong có rất nhiều kẹo:

“Nhưng mà... làm sao để đưa cho cậu bé?”

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Thì tiểu thư đưa cho nó là được.”

Chàng rất khó nói năng nhẹ nhàng với đứa bé kia.

Thi Đại yên lặng không lên tiếng, quay đầu liếc chàng.

Khác với thời thơ ấu khổ sở không nơi nương tựa, giờ đây Giang Bạch Nghiễn đã là kiếm khách số một số hai của Trấn Ách Ti.

Chàng rất mạnh.

Đương nhiên không muốn nhận sự cảm thông và thương tiếc.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, khi Thi Đại còn bé cũng có lúc khổ sở đau lòng.

Bị người lớn trách mắng, vì thất bại mà buồn bã uất ức, hoặc bệnh tật bị thương lặng lẽ rơi lệ...

So với quá khứ của Giang Bạch Nghiễn, đó chỉ là những việc vô cùng nhỏ bé.

Dẫu vậy, nếu bị người khác trông thấy, Thi Đại cũng sẽ xấu hổ.

Nàng không muốn nhận được ánh mắt đồng tình từ người khác, càng không muốn người ta bố thí, chắc chắn Giang Bạch Nghiễn cũng vậy.

Nếu nàng đưa kẹo cho cậu bé, rồi nói vài lời an ủi...

Có lẽ sẽ khiến Giang Bạch Nghiễn khó xử.

“Hay là thế này.”

Thi Đại cầm sợi dây trên túi gấm, xoay nhẹ một vòng trên đầu ngón tay, nàng nói:

“Vừa nãy chẳng phải cậu bé đang cầu phật sao?”

Giang Bạch Nghiễn khựng lại, quay sang nhìn nàng.

Cô nương này loay hoay một lúc trong tay áo dài, khi cúi đầu không thấy rõ sắc mặt, chỉ có một lọn tóc vênh lên nơi thái dương, tung bay theo gió.

Thi Đại ngẩng đầu, ống tay áo gấp lại như cánh hoa bỗng tràn ra, khi nàng duỗi tay, để lộ phần cổ tay trắng muốt.

Trong tay nàng là phong phù.

Miếu thờ trong mùa đông rét đậm phủ đầy tuyết trắng, giữa một vùng trắng xóa, cây bồ đề trong góc là sắc xanh duy nhất.

Ăn xong cháo nóng, cơn đau trong bụng đã dịu bớt, cậu bé dịch đôi chân đã tê dại, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Cậu không biết mình nên đi về đâu, nhưng ở lại trong miếu với dáng vẻ bần thiêu như vậy, ô uest nơi thanh tịnh, khiến lòng cậu áy náy.

Tay phải vịn tường, chân nhỏ dùng sức.

Vừa đứng dậy, không biết tại sao, đỉnh đầu lại có làn gió phất qua.

Lá cây bồ đề vang lên xào xạc, ánh nắng rơi xuống, tia sáng lóm đóm, xuyên qua kẽ hở rơi vào khóe mắt cậu.

Một bóng đen theo gió rơi xuống, vừa khéo rớt trúng người cậu không lệch chút nào.

Cậu bé hoang mang nín thở.

Là một túi gấm được thêu rất tinh xảo.

Quan sát xung quanh, không thấy ai nhìn sang hướng này, cậu thở lên tiếng:

“Đây là túi gấm của ai?”

Khách hành hương qua lại không dừng bước, chẳng ai đáp lời.

Cậu bối rối không biết làm sao, hỏi thêm vài lần, từ đầu đến cuối không có câu trả lời.

Lạ quá.

Túi gấm này vô cớ từ trên trời rơi xuống.

Cậu nghi ngờ không thôi, do dự mở nó ra, chờ khi thấy rõ đồ bên trong, cậu bỗng ngẩn ngơ.

Là...kẹo.

Từng viên kẹo lớn nhỏ lặng lẽ nằm trong túi gấm, tròn trịa đáng yêu, hương thơm quẩn quanh.

Tựa giấc mơ.

Trái tim đập thình thịch, chấn động khiến màng nhĩ choáng váng.

Cậu vội vã ngẩng đầu, muốn tìm ra tầm mắt nhìn về phía mình trong những người qua lại xung quanh, nhưng không bắt được gì cả.

Vì sao...nó lại rơi vào người cậu?

Trong đại diện, thần phật vẫn nghiêm nghị lặng im như cũ, không biết từ nơi nào vang lên tiếng chuông, xa xôi dịu dàng.

Trời xui đất khiến, cậu chọn một viên kẹo trong túi gấm, vụng về bỏ vào miệng.

Là vị hương hoa.

Ngọt quá.

Cảm giác căng tràn trong lòng gần như tràn ra ngoài, cậu ăn rất nghiêm túc, cẩn thận nhấm nháp, chờ viên kẹo dần tan chảy nơi đầu lưỡi.

Nhưng ăn được một nửa, bỗng vô cớ rơi nước mắt.

Mùi vị này khiến người ta khó nắm bắt, rõ ràng rất ngọt, nhưng nước mắt không chịu khổng chế lại chực trào.

Không thể để người khác phát hiện thân phận giao nhân, trước khi nước mắt hóa thành ngọc, cậu bé co người lại, vùi má vào hõm tay.

Ở một góc trong miếu, Thi Đại thu lại phong phù vừa dùng xong, dưới góc bồ đề xa xôi, chớp mũi bỗng chua xót.

Chết thật.

Vậy mà nàng cũng muốn khóc.

“Yểm cảnh này, không bao lâu nữa sẽ được hóa giải.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Thi Đại không nhịn được nhìn chàng.

Từ đầu đến cuối, Giang Bạch Nghiễn như vị khách qua đường.

Thấy mình thời thơ ấu bị làm nhục.

Lúc bị ngược đãi, gương mặt chàng vẫn nở nụ cười hờ hững, thờ ơ.

Khi thấy mình thời thơ ấu bị ức hiếp bị lừa gạt, chàng chẳng buồn để ý, gần như bóp gẫy cổ đối phương.

Hoàn toàn không đoán được suy nghĩ trong lòng chàng.

“Đây chỉ là ảo ảnh, đứa nhỏ kia không thật sự là ta.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn vào mắt nàng, ý cười nhạt nhẽo:

“Thi tiểu thư không cần lo lắng cho nó.”

Vì một viên kẹo mà chật vật bật khóc, chàng chưa từng có lúc nào như vậy, cũng chẳng muốn điều đó.

Chàng không cần dựa dẫm vào thiện ý của người khác để sống.

Nghĩ đến đây, Giang Bạch Nghiễn mỉm cười tự giễu.

Thực ra chàng không có tư cách nói lời này, trong cuộc đời chân thực mà chàng từng trải, chẳng có ai tặng chàng một viên kẹo.

Trong quá khứ chân chính đã xảy ra năm đó, chàng ăn cháo xong bèn đứng dậy rời đi, lang thang trong thành không mục đích, dường như còn bị sốt, về sau bị tà tu bắt cóc, không còn ném được đồ ngọt nữa.

Không biết xuất phát từ tâm tư gì, Giang Bạch Nghiễn khẽ nhếch môi, lên tiếng với vẻ nửa mỉa mai:

“Ảo ảnh đến cùng vẫn là giả.”

Vừa dứt lời, nghe qua có vẻ bất cần, lười biếng lại thờ ơ.

Nhưng Thi Đại nhảy bén bắt được chút cảm xúc, rất nhẹ rất nhạt...

Tựa như lúng túng và tủi thân.

Trong lòng như có gió nhẹ thổi qua, nàng bỗng dựng hiểu ra một số manh mối.

Nói đến cùng, hồi ức cũng chỉ là hồi ức.

Trong yểm cảnh giả dối này, dầu mấy đứa bé kia có giống chàng đến mấy, cũng chỉ là ảo ảnh chôn sâu dưới đáy lòng.

Chỉ có Giang Bạch Nghiễn bên cạnh nàng, mới là chân thực.

Người bị xem là con rối thế thân vết thương chồng chất là chàng, người bị tà tu lừa gạt bốn cột là chàng.

Người từng khát cầu một ít ngọt ngào trong đêm đông tuyết bay lất phất kia, cũng là chàng.

Nếu chỉ trút hết thiện ý vào ảo ảnh thế này, đối với chàng rất không công bằng.

Dầu họ đã nói gì làm gì trong yểm cảnh, Giang Bạch Nghiễn thật sự của năm đó, đều chưa từng trải qua.

Sau khi cậu bé ăn kẹo, yểm cảnh này, đã dần có dấu hiệu tan biến.

“Yểm cảnh do kính yêu gây ra, rất nhanh sẽ kết thúc.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Thi tiểu thư...”

Lời chưa nói hết nghẹn lại nơi cổ họng, hàng mi chàng run lên.

Lọt vào tầm mắt, là bàn tay bỗng đến gần của Thi Đại, thon dài xinh đẹp, trắng nõn như ngọc.

Trong tay nàng cầm một viên kẹo tròn trịa.

“Cho huynh này.”

Thi Đại mỉm cười rạng rỡ, mắt hạnh lấp lánh:

“Giang công tử ném thử xem, đây là vị gì.”

Giang Bạch Nghiễn khó hiểu:

“...Gì cơ?”

“Không thể chỉ cho cậu bé kia ăn, chúng ta cũng phải có phần chứ. Vất vả ở thần cung Liên Tiên lâu như vậy, chắc huynh mệt lắm nhỉ?”

Tay trái vân vê một viên kẹo khác, động tác Thi Đại thành thạo nhanh nhẹn cho vào miệng.

Sau đó hươ tay phải đang cầm viên kẹo trước mặt Giang Bạch Nghiễn:

“Giang công tử?”

Trước đây khi dạo phố ở thành Trường An, Giang Bạch Nghiễn không mấy hứng thú với đồ ngọt.

Thi Đại tưởng chàng không thích ăn ngọt, hôm nay mới muện màng nhận ra, ngày xưa chàng nào có cơ hội ném thử, dần dà đã trở thành thói quen.

Cho nên, liệu Giang Bạch Nghiễn bản gốc có thích ăn kẹo của nàng không?

Trước khi đưa túi gấm cho cậu bé, nàng nghĩ đến Giang Bạch Nghiễn, cố ý để lại một viên cho chàng, không muốn tỏ ra cố ý, lại giữ thêm viên khác cho mình.

Ảo ảnh có, chàng trong hiện thực cũng phải có.

Vì cậu bé muốn được ăn kẹo, cũng chính là Giang Bạch Nghiễn kia mà.

Gió bỗng nổi lên, mặt trời ló khỏi rặng mây, ánh sáng đổ xuống.

Có lẽ tiếng lá bồ đề rơi xào xạc quá ồn ào, mới khiến tâm tư chàng hỗn loạn.

Chậm rãi chớp mắt, hàng mi dài của Giang Bạch Nghiễn rũ xuống, nhận viên kẹo từ tay nàng, mỉm cười không rõ ý:

“Thi tiểu thư...rất giỏi dỗ người ta vui vẻ.”

Câu này thoáng có ý trêu ghẹo châm chọc, Thi Đại lại gương cảm, đặc ý cong môi không chút che giấu:

“Giang công tử nói câu này, nghĩa là...”

Thi Đại khẽ bật cười thành tiếng, học theo giọng điệu của chàng:

“Huynh được ta dỗ dành, vui hơn chút xíu rồi phải không?”

Quả nhiên giống hệt chú mèo.

Giang Bạch Nghiễn không nói gì, nghiêng mắt nhìn nàng một thoáng, sau đó rời mắt.

Lạ lòng thay.

Chàng chẳng thể phân biệt nổi cảm xúc lạ lẫm dâng lên trong lòng, tựa như nơi góc tường âm u ẩm thấp, bỗng mọc lên một đám rêu xanh.

Không đau, lại khó chịu hơn cả nỗi đau.

Viên kẹo được cho vào miệng, nơi đầu lưỡi lướt qua, đều là hương hoa ngào ngạt.

Chàng nhấc tay, ấn vào vị trí lõng ngực.

Là ngứa ư?

Không nhận được hồi đáp của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại tưởng chàng không trả lời, lười biếng híp mắt, chờ yếm cảnh sụp đổ.

Ngoài dự đoán, yếm cảnh sụp đổ, khoảnh khắc tầm mắt mờ hồ, giọng chàng lại truyền đến như gió đông.

Rất nhẹ, thoáng qua ý cười khó phát giác, tựa bông tuyết rơi xuống vành tai, rồi mềm mại tan chảy.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Ừm.”

P/S: Chỉ chữa lành cho ảnh kia chời, ngọt quá rồi

Chương 31: C31: Chương 31

Tâm nhìn dần mờ nhạt.

Cảnh tượng tuyết trắng trong miếu vỡ vụn, hóa thành gam màu sáng tối lạ lùng.

Lời thì thầm của Giang Bạch Nghiễn như vẫn còn vang vọng bên tai, Thi Đại ngẩn ngơ, đã đến trước một tòa nhà.

Nàng thấy ánh lửa nhảy nhót, cũng ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc không thể xóa tan.

Khác với những ảo ảnh trước, cảnh tượng nơi này rất mơ hồ, mờ ảo, như một bức tranh bị lem nước.

Bầu trời là màu mực hỗn loạn, xen lẫn vài phần máu đỏ, trắng tròn treo trên mái vòm, như một vệt nước mắt, quái dị đến tột cùng.

Yếu cảnh bị méo mó đến mức này, có phải cho thấy rõ, đây là chấp niệm đè nén nhất chôn sâu nhất trong lòng Giang Bạch Nghiễn hay chăng?

Nhớ đến miêu tả về Giang Bạch Nghiễn trong “Thương sinh lục”, Thi Đại thoáng ngơ ngơ, nàng quan sát xung quanh, nhịp tim tăng nhanh.

Tòa nhà xinh đẹp thanh tĩnh, lộng lẫy tao nhã, chắc chắn là của một gia đình lớn.

Giờ phút này lại hóa thành địa ngục nhân gian.

Ánh lửa mãnh liệt bùng lên từ sương phòng phía đông, xé rách

sắc đêm dày nặng.

Từng thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn trên hành lang, cách chết khác nhau, đôi mắt trợn tròn, đong đầy sợ hãi.

Máu tươi từ dưới đất văng tung tóe lên góc tường, như những đóa hoa nở rộ không chút kiêng kỵ, có nơi tụ thành hồ máu, chảy xuống như khe suối nhỏ.

Không cần nghĩ nữa, Thi Đại đã đoán ra đây là đâu.

Giang phủ.

Liên quan đến thân thể của Giang Bạch Nghiễn, “Thương sinh lục” chỉ nhắc sơ qua, Thi Kính Thừa và Mạnh Kha cũng che đậy úp mở.

Thi Đại quen chàng lâu như vậy, chỉ biết cả nhà Giang gia đều bị giết chết, về việc hung thủ là ai, nguyên nhân gây án, thân phận phụ mẫu Giang Bạch Nghiễn như thế nào, nàng chẳng hề tỏ tường.

Cảnh tượng trước mắt...là ngày Giang phủ bị diệt môn chết thảm?

Thi Đại chưa từng gặp tình cảnh thảm thiết đến vậy, chẳng nỡ nhìn kỹ, sắc mặt tái nhợt:

“Giang công tử...”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên đáp:

“Ta ở đây.”

Chàng quan sát xung quanh.

Nụ cười thường nở trên môi tan biến sạch sẽ, trong đôi đồng tử đen như mực, là vẻ lạnh lẽo tĩnh mịch.

Một lúc sau, Giang Bạch Nghiễn cười khê:

“Thi tiểu thư, đi theo ta.”

Tuy chàng mỉm cười, nhưng chỉ là động tác theo thói quen, ý cười không chạm tới đáy mắt, tôn lên độ cong nơi khóe môi như loan đao.

Thi Đại không nói nhiều, ngoan ngoãn theo sau chàng.

Ra khỏi khoảnh sân này, tầm nhìn thoáng đãng hơn, những gì trông thấy lại càng tàn khốc hơn.

Trên hành lang là mười mấy tên áo đen che mặt, cũng có nha hoàn gã sai vặt gào khóc bỏ chạy.

Hắc y nhân ngoảnh mặt làm ngơ những tiếng cầu xin, thân pháp nhanh nhẹn, ra tay độc ác, nhấc tay xuống đao, chặt đứt cổ của một gã sai vặt.

Thi Đại gần như muốn ngạt thở.

Giang Bạch Nghiễn không chớp mắt, chẳng dừng chân, chàng bước nhanh dọc theo hành lang quanh co.

Lông mi dày rậm phủ một lớp bóng trong mắt chàng, khiến Thi Đại không thể nhìn rõ biểu cảm của chàng.

Vai mà hai người diễn hắc là đồng bọn của đám hắc y nhân, cả đoạn đường thuận lợi không trở ngại, không lâu sau đã đến một khoảnh sân hẻo lánh.

Còn chưa bước vào cửa, Thi Đại đã nghe tiếng hét thảm chói tai.

Là giọng của nam nhân.

Nàng nương theo âm thanh nhìn vào trong sân.

Sân viện rất nhỏ, có hai bóng người.

Ký ức này xảy ra vào mùa xuân, bóng cây thưa thớt, hoa hạnh và hoa đào nở rộ, gió đêm lướt qua, cánh hoa rơi xuống như hạt mưa.

Cảnh tượng dưới gốc cây, khác xa một trời một vực với đêm xuân tĩnh mịch.

Một tên hắc y nhân quỳ dưới đất, bịt chặt cần cổ bên phải, máu tươi tràn ra từ kẽ tay, đau đến mí mắt hắc ta như muốn nứt ra, khàn giọng rên đau.

Trước mặt hắc ta, là cậu bé khoảng bảy tuổi.

Đôi mắt cậu bé đỏ ngầu, dường như đã bị đánh, gò má sưng đỏ, cánh môi rướm máu.

Không hề do dự, nhân lúc hắc y nhân phân tâm, cậu bé nhanh chóng rút dao nhỏ, đâm vào bụng đối phương.

Lại thêm một dao, nhắm thẳng vào tim.

Máu tươi bắn tung tóe, thấm ướt gò má non nớt của cậu.

Hắc y nhân gục dưới đất, vang lên tiếng nghiền nghệt.

Trái tim Thi Đại đập thành thịch.

Cậu bé này, chính là Giang Bạch Nghiễn thuở nhỏ.

Cậu như một con dã thú bị nhốt không có đường lui, đáy mắt giăng đầy tơ máu, không biết là do khiếp sợ, đau khổ hay tuyệt vọng, mà cả người đều run lên.

Phát giác hai người đến, cậu bé cắn chặt răng, rút dao về phía họ với vẻ đề phòng.

“Tiếng gì thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

Vài hắc y nhân nghe tiếng động kéo đến đây, nhìn thấy thi thể

trong sân, đầu tiên là sừng sốt, sau đó phần nộ rút đao.

Bọn chúng không định để lại người sống của Giang gia, bất kể là trẻ nhỏ hay cụ già, đều giết chết không tha.

Ánh đao lạnh lẽo, nam nhân dẫn đầu giận dữ tiến về trước.

Ngoài dự đoán, vừa đi được một bước, trong gió đã lan ra mùi máu tươi rỉ sét.

Kiểm khí như tuyết, thoáng chốc ập xuống cổ hắn ta, muôn màng cảm nhận cơn đau nhức.

Máu bắn tung tóe, nam nhân không kịp nói một chữ, cần cổ xiêu vẹo, ngã phịch xuống đất.

Tất cả xảy ra quá nhanh, chỉ trong một thoáng chớp mắt.

Không ai có thể nhìn rõ, Giang Bạch Nghiễn rút kiếm ra khỏi vỏ khi nào, lại chặt đứt cổ nam nhân kia, đẩy hắn ta vào chỗ chết lúc nào.

Giang Bạch Nghiễn chỉ mỉm cười, đối diện với ánh mắt ngạc nhiên của bọn chúng, xương cổ tay khẽ chuyển động, để mặt trường kiếm lóe sáng.

“Thi tiểu thư.”

Giọng điệu chàng lười nhác, dường như chỉ đang thảo luận thời tiết hôm nay, âm cuối thoáng qua ý cười:

“Giúp ta trông chừng đứa nhỏ kia, đa tạ.”

Nói xong bèn nghiêng đầu, khẽ khàng bổ sung:

“Đừng đến gần, sợ là kiếm của ta sẽ tổn thương cô.”

Vừa dứt lời, ánh kiếm nhanh chóng lóe lên.

Đám hắc y nhân cũng không phải hạng tầm thường, biết rõ lần

này đã gặp cao thủ, rút đao xông lên.

Vô số bóng người cùng lúc đến gần, Giang Bạch Nghiễn vẫn ung dung, ý cười nơi đáy mắt càng đậm.

Đao kiếm giao nhau, ánh lửa bắn tung tóe, sát khí hỗn loạn như dòng nước chảy xiết. Dù đang bị bao vây, Giang Bạch Nghiễn cũng không yếu thế, mỗi một kiếm đều nhanh hơn mạnh hơn cái trước, ép đám hắc y nhân liên tục lùi về sau.

Nhất thời, trong sân tràn ngập tiếng bước chân, kim loại va chạm, tiếng kêu gào la hét liên tục không ngớt, cùng lửa lớn thiêu đốt bập bùng phía xa, khiến lòng người hãi hùng.

Thi Đại không quên lời dặn của Giang Bạch Nghiễn, liếc thấy một hắc y nhân rút đao xông lên, muốn đâm cổ họng cậu bé, nhanh tay lẹ mắt, vung một lá loi phù.

Nàng không nương tay, sấm sét đan xen, hắc y nhân ngất đi.

Thi Đại bảo vệ cậu bé sau lưng mình:

“Đệ đừng sợ, chúng ta không phải đồng bọn của đám người kia, sẽ bảo vệ đệ.”

Tự biết mình là chuyện tốt.

Nàng không biết kiếm thuật cận chiến, lúc này tùy tiện xông lên sẽ gây thêm phiền phức cho Giang Bạch Nghiễn. Nhưng mà...

Siết chặt vài lá bùa trong lòng bàn tay, Thi Đại hít sâu một hơi.

Trong hợp tác đội nhóm, có một vị trí gọi là “hỗ trợ từ xa”.

Người xưa hay nói, chọn quả hồng mềm để bóp.

Vài tên hắc y nhân nhận ra Thi Đại là đồng bọn của Giang Bạch Nghiễn, bên cạnh còn có đứa nhỏ trói gà không chặt, suy nghĩ xoay chuyển, rút đao lao về phía nàng.

Còn chưa đến gần, đã bị kiếm của Giang Bạch Nghiễn đâm xuyên tim.

Kiếm phong chặt đứt vô số nhánh cây, máu và cánh hoa bay lượn trong màn đêm.

Trên vòm trời trắng lạnh như sương, một cánh hoa đào phớt qua đuôi mắt chàng, lưu lại hương hoa thoang thoang.

Giang Bạch Nghiễn không thể nén nổi tiếng cười bật ra khỏi cổ họng.

Năm đó trong sân này, lần đầu tiên trong đời chàng giết người.

Rất nhiều hắc y nhân lên vào phủ trong đêm, nam nữ già trẻ đều bị chém chết, trở thành vong hồn dưới mũi đao.

Nương liệu mạng bảo vệ chàng, trước khi chết, bảo chàng trốn vào tiêu viện, rời khỏi Giang phủ từ mật đạo.

Ở đây, chàng đã gặp phải một tên hắc y nhân đang lang thang.

Nam nhân biết rõ chàng là giao nhân, trước khi giết chàng, muốn lấy vài giọt nước mắt giao nhân.

Giang Bạch Nghiễn ch ảy nước mắt như hấn ta mong muốn, khoảnh khắc hấn ta đến gần nhất nước mắt giao nhân, chàng đã cắn chặt cổ hấn ta.

Ngay sau đó là hai nhát dao chí mạng.

Lúc ấy chàng quá vô dụng, ngay cả vung dao cũng vung về, chỉ có thể trơ mắt nhìn từng người thân mất mạng, Giang phủ bị một mối lửa thiêu trụi.

Giờ đây đã khác.

Mũi kiếm lại lún vào cổ họng của một tên, tay áo tung bay, mang theo làn gió ngập mùi máu.

Chậm rãi tước đoạt tính mạng của đám người đó, khiến chàng cảm thấy vui vẻ tột cùng.

Đám hắc y nhân tấn công hết đợt này đến đợt khác, Giang Bạch Nghiễn như nhàn nhãn đập lên cánh hoa rơi, không nhanh không chậm.

Trên người chàng cũng có vết thương, nổi đau khiến chàng càng thêm hưng phấn.

Còn có thể nhiều hơn nữa.

Bị tấn công cả trước lẫn sau, một ánh đao lóe lên sau lưng.

Giang Bạch Nghiễn không cần nhìn lại, chỉ nghe tiếng gió, đã có thể bắt được thanh đao kia.

Đang muốn xoay người lại đỡ, khóe mắt liếc thấy ánh sáng vàng lướt qua, xuyên vào lỗ ngực hắc y nhân.

Đánh trúng rồi!

Thi Đại thở phào, cẩn thận bảo vệ đứa bé sau lưng, vung vẩy lá bùa vàng trong tay, ánh sáng trong đôi mắt tựa trăng sao:

“Giang công tử, nơi này còn ta nữa mà.”

Giang Bạch Nghiễn thoáng ngẩn ngơ, sau đó bật cười.

Mũi kiếm nhấc lên nửa vòng cung sắc bén, nghênh đón đại đao đang giáng xuống.

Giang Bạch Nghiễn vung kiếm, đâm xuyên, dứt khoát gọn gàng như gió đông quét ngang.

Bạch y bị máu tươi thấm ướt, trong ý cười nơi đáy mắt, là vẻ bạo ngược lạnh lẽo, bình tĩnh không gợn sóng.

Chàng chờ đợi đau đớn, mong chờ giết chóc, cũng ngóng trông mỗi một lần máu tươi đầm đìa.

Mỗi một đôi mắt, mỗi một gương mặt ở đây đều khắc sâu trong lòng chàng, mãi đến giờ phút này, vẫn đang tìm kiếm.

Cổ nhân gặp lại, ắt sẽ thú vị.

Quan sát một vòng trong yểm cảnh, ánh mắt lướt qua mỗi một đôi mắt lộ ra ngoài cửa đám hắc y nhân, ngẫm sơ lại...

Người trung niên cao lớn mất mạng năm ngoái, bị chàng đâm một kiếm xuyên tim, thanh niên ốm yếu như khỉ gầy chết vào ba tháng trước, bị chàng cắt cổ, thiếu niên ở một góc có ý đồ bỏ trốn, bị chàng tìm được ở Giang Nam, đâm hết đao này đến đao khác.

Giang Bạch Nghiễn cong mắt.

Chàng chẳng những có thể kết thúc tính mạng kẻ thù giết cả nhà trong yểm cảnh, ngoài hiện thực, cũng làm được.

Hôm nay cứ coi như lần thứ hai giết sạch bọn chúng.

Yểm cảnh này, là địa ngục không có điểm cuối.

Số lượng hắc y nhân dường như không ngớt, chẳng biết đã trôi qua bao lâu, khi máu tươi nhuộm đầy đất, cuối cùng yểm cảnh cũng có vẻ muốn sụp đổ.

Thị Đại mệt đến độ kiệt sức, ít nhiều gì cũng bị thương, ngược mắt nhìn qua, Giang Bạch Nghiễn vẫn là đáng vẻ đượm ý cười ấy.

...Là nụ cười dịu dàng, nhưng lại khiến sông lung lạnh toát.

Cạnh chàng là mấy chục thi thể chết thảm, trường kiếm trong tay đỏ ngầu, vũng máu chiếu rọi trắng sáng, cũng soi tỏ gương mặt xinh đẹp của chàng.

Giữa hàng mày có vẻ thỏa mãn, Giang Bạch Nghiễn thành thạo lau vết máu trên mũi kiếm, rũ mắt cười khế:

“Đa tạ Thi tiểu thư giúp đỡ.”

Chấp niệm quá sâu, là giết sạch kẻ thù, trả lại công đạo cho Giang phủ.

Đây là lý do để chàng sống tiếp.

Đến tận lúc này, yểm cảnh do kính yêu gây ra mới hoàn toàn sụp đổ, màn trời vụn vụn tan biến, khung cảnh tan chảy như nước.

Yêu khí còn sót lại trong đầu vẫn chưa tan hết, toàn thân vừa đau vừa nhức.

Thi Đại hơi hoảng hốt, lơ đãng nhìn vào tầm mắt Giang Bạch Nghiễn.

Không đúng.

Chàng không nhìn nàng.

Ý cười trong đôi mắt hoa đào giảm bớt, yên tĩnh trầm lắng, trong bóng tối dày đặc, nhìn cậu bé hai mắt ửng đỏ sau lưng nàng.

Giang Bạch Nghiễn đã từng mơ một giấc mộng trong một khoảng thời gian rất dài.

Cậu bé trong mơ đơn độc co lại trong bóng đêm khóc thút thít, mà chàng lại yên lặng bàng quan, cuối cùng xoay người bỏ đi.

Dường như làm vậy, sẽ có thể ném bản thân đã từng bắt lực yếu ớt ra sau đầu.

Nhưng đâu thế nào, từ đầu đến cuối chàng vẫn không thoát nổi tiếng khóc sau lưng, bất kể đi bao lâu bao xa, đều không nhìn thấy điểm cuối của khoảng không tối đen ấy.

Tựa như đặt chân vào vực sâu chẳng có điểm dừng, mang theo dấu ấn nhục nhã cùng cực như hình với bóng.

Trải qua vài năm, ánh mắt Giang Bạch Nghiễn giao nhau với chính mình trong quá khứ, rất lâu sau, chàng cong môi.

“Đừng quên.”

Chàng nói:

“Báo thù.”

Yêu khí bỗng nhiên tản đi, đầu óc trống rỗng, trước mắt lóe lên ánh sáng.

Thi Đại nhắm mắt theo phản xạ, khi mở ra, đã trở lại mê cung của Liên Tiên.

Là cảnh tượng nàng quen thuộc, phía xa là đèn hoa sen chập chờn phát sáng, thi thể kính yêu nằm trong góc.

Yểm cảnh vỡ nát, nếu không phải cả người nàng và Giang Bạch Nghiễn đầy máu, tất cả những gì vừa trải qua tựa như một giấc mộng.

Đúng rồi, nhắc đến chuyện này!

Thi Đại nhanh chóng quay đầu.

Nàng được Giang Bạch Nghiễn bảo vệ trong góc sân, rất ít người có thể đến gần, dù bị thương nhưng không quá nặng, miễn cưỡng vẫn chịu được.

Còn Giang Bạch Nghiễn, nghiễm nhiên đã trở thành người máu.

Bạch y đầm máu, là chói mắt nhất.

Phần lớn vết máu đến từ đám hắc y nhân, nhưng chàng cũng là cơ thể máu thịt, lấy một địch nhiều, khó tránh khỏi sẽ bị mũi đao tổn thương.

“Thì tiểu thư.”

Cắt kiếm vào vỏ, tiện tay chùi máu tươi trên gò má, Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Đi thôi.”

Khi chàng lên tiếng nghiêng mắt nhìn qua, đối diện với đôi mắt đen nhánh.

Thi Đại khẽ cau mày, đánh giá chàng từ trên xuống dưới một lượt:

“Huynh bị thương rất nhiều.”

Có không ít vết máu do đao phong lướt qua, cũng có vài chỗ bị mũi đao cấn vào, rách ra miệng vết thương dữ tợn.

Chắc chắn đau lắm.

Vậy mà chàng chẳng hề cau mày.

Bị thương là chuyện khó tránh khỏi, chàng đã quen từ lâu.

Vết thương thế này không chết được, Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn quan tâm đáp:

“Không sao.”

“Không được, không được.”

Thi Đại chỉ vào vết đao trên vai phải của chàng:

“Bôi thuốc băng bó có thể mất bao lâu chứ? Chỗ này của huynh sắp thấy cả xương rồi kìa.”

Khưng lại một lúc, nàng có lý chẳng sợ:

“Lát nữa chúng ta còn phải đối phó Liên Tiên. Huynh dùng tay phải cầm kiếm, vội vả muốn vỡ đầu chảy máu đến thế hả? Hơn nữa, nếu mất máu quá nhiều, có lẽ còn chưa đánh, huynh đã ngã trước mất rồi.”

Nàng biết Giang Bạch Nghiễn không buồn quan tâm vết thương trên người mình, nếu không chủ động nhắc đến, chắc hẳn người này không thèm để ý.

Nếu cứ để mặc tay phải chảy máu, chờ đến lúc chàng cầm kiếm, chẳng phải đau đến chết dở ư?

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ nhìn nàng.

Lạ lẫm.

Nếu là trước đây, chắc hẳn chàng không hề do dự nói lời từ chối, hôm nay lại hiếm khi chần chừ.

Yên lặng một thoáng, Giang Bạch Nghiễn nói:

“Thi tiểu thư muốn thế nào?”

Còn thế nào được.

Thi Đại thành thạo móc thuốc bôi thường mang theo trong tay áo ra, hào phóng đưa cho chàng:

“Bôi đi.”

Chỉ bôi thuốc thôi mà, không làm lỡ quá nhiều thời gian.

Nhìn kỹ bình sứ trong tay nàng, Giang Bạch Nghiễn gật đầu nhận lấy:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Thi Đại xem như đã nhìn rõ.

Giang Bạch Nghiễn không nhiều lời, hai câu thường nói với nàng nhất.

Một là “không sao”, hai là “đa tạ Thi tiểu thư”.

Rất lịch sự, cũng quá xa cách.

Vết đao kia nằm trên cánh tay, Giang Bạch Nghiễn cúi đầu vén tay áo.

Thi Đại vô thức nhìn qua.

Là một bàn tay trắng bệch nhưng mạnh mẽ, khớp xương rõ ràng, mu bàn tay nổi gân xanh nhàn nhạt. Vén lên lớp tay áo che chắn, còn có thể trông thấy cơ bắp cánh tay vì đau đớn mà căng chặt.

Cùng vài vết sẹo cũ mới khác nhau.

Lòng nàng vô có thất lại.

Vết máu trên cánh tay quá sâu, vết máu thấm ướt hơn phân nửa cánh tay.

Động tác bồi thuốc của Giang Bạch Nghiễn qua loa, sắc mặt hờ hững, chỉ khi thuốc bồi chạm vào vết thương, vì đau nên mới thoáng cau mày.

Tất cả trong ảo ảnh đều là giả, chỉ có vết thương trên người chàng mới là thật.

Thi Đại nghiêm túc nghĩ, nếu người bị thương là nàng, chắc đã đau đến mức bật khóc nức nở từ lâu.

Giang Bạch Nghiễn tùy tiện bồi thuốc xong, đóng nắp bình sứ lại.

Trong mật đạo yên tĩnh, đột nhiên truyền đến tiếng “xoẹt”.

Chàng nghiêng mắt, thấy Thi Đại dùng dao nhỏ rạch đứt ống tay áo của mình.

“Chỉ bôi thuốc thôi không thể cầm máu được.”

Thi Đại hươ miếng vải trong tay:

“Dùng cái này băng lại nhé?”

Cảm ơn trí tuệ đời sống của quần chúng nhân dân.

Tuy nàng không có kinh nghiệm, nhưng trong phim đều diễn như vậy mà, hi vọng sẽ có ích.

Không hiểu được suy nghĩ của nàng.

Giang Bạch Nghiễn hơi ngần ngại, vì nhất thời hoang mang, chàng không lập tức lên tiếng.

Thi Đại xem như chàng ngầm chấp nhận, đến gần hơn một chút, phủ miếng vải trong tay lên vết thương của chàng.

Như con mèo không chút đề phòng bỗng xâm nhập vào lãnh địa dã thú, đáy mắt Giang Bạch Nghiễn thoáng lóe lên sát ý.

Thói quen nhiều năm khiến chàng kháng cự tất cả mọi người đến gần...

Một thân một mình đã lâu, chỉ khi vùng kiếm, chàng mới lướt ngang qua người kẻ khác.

Giang Bạch Nghiễn đè nén nỗi xúc động muốn rút kiếm.

Trong mê cung lan tràn mùi vị cũ kỹ mục nát.

Chóp mũi ngửi thấy hương mai trên người Thi Đại, xen lẫn chút máu tanh, vị ngọt và đắng hòa quyện vào nhau, không hề khó chịu.

Nàng đến quá gần, thấy rõ cả hàng mi khi nàng chớp mắt, lúc cúi đầu băng bó cho chàng, hơi thở vờn quanh mép vết thương như có như không, khiến cánh tay chàng run nhẹ.

Thi Đại phát giác:

“Làm huynh đau hả?”

Giang Bạch Nghiễn lắc đầu.

Nhưng chàng đang run kia mà.

Thi Đại cẩn thận thăm dò vết đao dữ tợn kia.

Đối diện với người khác, Giang Bạch Nghiễn chưa từng thừa nhận mình đau.

Dù từ nhỏ đến lớn chàng đã quen với việc bị thương, nhưng đâu có quen đến mức nào, đau đớn vẫn chân thực rõ ràng.

Hồi nhỏ chàng thành thật hơn nhiều.

Nhắc đến Giang Bạch Nghiễn khi còn bé...

Đầu ngón tay Thi Đại vuốt nhẹ lên lớp vải một lúc, lên tiếng dò hỏi:

“Hay là, ta thôi giúp huynh nhé?”

Giang Bạch Nghiễn thuở nhỏ, rất thích chiêu này đó.

...Với tính cách của Giang Bạch Nghiễn, chàng của lúc này, chắc chắn sẽ từ chối.

Không ôm quá nhiều hi vọng, Thi Đại nhấc hàng mi lên, chờ chàng trả lời.

Yết hầu nhúc nhích, Giang Bạch Nghiễn né tránh ánh mắt nàng.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn:

“Đa tạ.”

Trời xui đất khiến chàng đồng ý, ngay cả chính chàng cũng không tin nổi.

Có lẽ là do nhớ đến viên kẹo ngát hương hoa kia, hoặc giả nhớ đến khi cùng chung cảm giác, có làn gió nhẹ mát phất qua cần cổ.

Thi Đại đã từng thổi vào vết thương giúp đứa nhỏ kia.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ mãi không hiểu, làm như thế, sao có thể dịu bớt cơn đau...

Hay chỉ là trò đùa dụ dỗ lừa gạt trẻ con thôi.

Nhận được sự cho phép, Thi Đại vui vẻ cúi đầu, thổi vào vị trí vết thương rướm máu.

Tay trái Giang Bạch Nghiễn siết chặt ống tay áo, đầu ngón tay cấn vào lòng bàn tay.

Đau đớn là ngọn lửa rực cháy, hơi thở là cơn mưa dịu mát.

Rất nhẹ, thoáng qua rồi biến mất, nhưng để lại dấu ấn khắc sâu trong xương tủy, tựa làn gió nhẹ vờn qua mặt nước, nhắc lên những gợn sóng bất tận.

Chàng không lên tiếng, sống lưng run nhẹ, đè nén tiếng thở ở dốc sắp bật khỏi cổ họng.

Đây là cảm nhận của đứa trẻ kia sao?

Giang Bạch Nghiễn vẫn nhớ, khi đó chàng tựa lên khung cửa bên ngoài, Thi Đại thổi lên cổ cậu bé hết lần này đến lần khác.

Vì cậu bé đã nói mình “đau”.

Nói như vậy, có được không?

Con người thường hay ăn quen bén mùi, không biết thỏa mãn.

“Giang công tử, thế này có đỡ hơn chút nào chưa?”

Thi Đại dùng giọng điệu như đang dỗ trẻ nhỏ, thổi nhẹ vài lần, ngược mắt nhìn lên.

Giang Bạch Nghiễn mím môi nhìn vào mắt nàng, chẳng biết từ khi nào đáy mắt đã loang vệt đỏ, lan đến gò má chàng, như sứ trắng phớt hồng.

Hơi thở sát phạt khiến người ta khiếp sợ cách đó không lâu đã tan biến mất dạng, khoảng cách quá gần, khi Giang Bạch Nghiễn cong môi, Thi Đại có thể thấy rõ nốt ruồi nhỏ nơi khoe môi chàng.

Khiến nàng nhớ đến nhụy hoa đào tinh tế.

Trong ánh nền hình hoa sen đung đưa yếu ớt, tròn mắt Giang Bạch Nghiễn u ám, như sương mù phủ đầy Giang Nam, khăn giọng thì thào:

“Thi tiểu thư, vẫn còn hơi đau.”

Như đang hỏi nàng: Liệu có thể thôi thêm chút nữa không?!

P/S: Người dịch “trụy” vì cái sự soft xỉu này ạ, huhu chưa yêu đã ngọt vậy rồi, chót tui

Chương 32: C32: Chương 32

Không thể không thừa nhận, trời sinh Giang Bạch Nghiễn có gương mặt cực kỳ xinh đẹp. Lúc chàng nhìn chăm chú với vẻ yếu thế như vậy, rất khó để thốt nên lời từ chối.

Ít nhất Thi Đại là vậy.

Dân phong Đại Chiêu cởi mở, nàng lại trưởng thành ở thế kỷ 21, không ngượng ngùng gì khi thôi lên tay người ta như vậy.

Thôi vào vết thương của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại chú ý đến, mạch máu xanh nhạt trên mu bàn tay chàng lại càng rõ ràng hơn đôi chút.

Cho thấy rõ, khi bị hơi thở của nàng chạm vào, Giang Bạch Nghiễn đã siết thật chặt tay phải của mình.

Thôi thôi mà, chắc không đau nhỉ?

Băng miếng vải lại trên cánh tay chàng với động tác không máy thành thạo, Thi Đại không nhịn được hỏi:

“Giang công tử này, có phải huynh sợ nhột không?”

Trước đây khi nàng vô ý chạm trúng lòng bàn tay chàng, Giang Bạch Nghiễn đã từng lộ vẻ ngạc nhiên.

Thi Đại nhớ lại, biểu cảm của chàng khi đó còn sống động hơn cả lúc trọng thương.

Lẽ nào so với đau đớn, Giang Bạch Nghiễn lại càng không chịu được nhột?

Nàng vừa nói, vừa quần vải, cột thành nơ bướm theo thói quen đã đã nuôi dưỡng suốt mười mấy năm.

Thi Đại: “...”

Xin lỗi huynh nhé, tay nhanh hơn não mất rồi.

Đại Chiêu không có cách nói “nơ bướm”, cách thắt này, thông thường dùng để thắt khăn cho nữ tử.

Hôm nay nàng đóng giả a tỷ Trịnh gia, mặc váy dài xanh biếc, mép tay áo có thêu hoa văn đơn giản. Miếng vải cắt xuống từ tay áo buộc vào cánh tay Giang Bạch Nghiễn, tôn lên nước da lạnh như ngọc của chàng.

Sau khi chàng nhắc tay, miếng vải đung đưa, tung bay như bướm, sắc xanh như sắp tràn xuống.

Thế mà tay phải của Giang Bạch Nghiễn, lại đang cầm thanh kiếm đầy sát khí.

Nhìn thế nào cũng không tương xứng.

Là kiêu mà nữ tử rất yêu thích.

Hờ hững liếc nhìn sắc xanh đột ngột trên cánh tay mình, Giang Bạch Nghiễn hạ tay, mặc cho tay áo rũ xuống, che lại nơ bướm:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

“Không cần.”

Thi Đại rất hăng hái:

“Yểm cảnh đã được giải trừ, chúng ta mau đến hang động nhốt những nữ tử kia đi.”

Trong lòng nàng tính toán thời gian, ảo ảnh có lẽ đã kéo dài hơn nửa canh giờ.

Trùng hợp thay lúc nàng và Giang Bạch Nghiễn vừa vào yểm cảnh, cũng còn nửa canh giờ mới bắt đầu nghỉ thức bái lạy.

Lúc này nghỉ thức chỉ vừa bắt đầu, Liên Tiên còn trong thần cung, không lo được bên này, tạo cơ hội cho họ lợi dụng.

Thương thế trên người đau nhức âm ỷ, Thi Đại ném nó ra sau đầu, cong ngón tay ngoắc Giang Bạch Nghiễn:

“Đi thôi.”

Liên Tiên không ở đây, phải tranh thủ thời gian.

Trần Ách Ti làm việc sao có thể gọi là đánh lén được? Tập kích bất ngờ nha.

Kính yêu đã phát huy hết tác dụng của công cụ hình người, nhờ gã cung cấp tình báo, suốt đoạn đường hai người rất thuận lợi, tránh khỏi tất cả cạm bẫy và mê trận.

Bước chân Thi Đại nhanh nhẹn, bất kỳ lúc nào cũng đề ý động tĩnh xung quanh.

Giang Bạch Nghiễn theo sát bên cạnh nàng, lặng lẽ nhúc nhích tay trái.

Tay phải bị mũi đao đâm xuyên, mỗi lần cử động, sẽ lan tràn đau đớn thấu xương.

Chàng chẳng thềm quan tâm, ngược lại sẽ nhớ đến làn gió nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Giang Bạch Nghiễn hiếm khi thấy phiền muộn.

Chàng không rõ tại sao mình lại nhớ đến cảm giác trong một thoáng kia, tựa như chiếc móc vô hình rơi vào lòng.

Đầu móc chỉ khẽ đụng đưa, đã có thể khơi gợi suy nghĩ mờ mịt trong lòng chàng, lặng lẽ lan tràn chẳng thể khống chế...

Len lỏi vào một góc vốn không nên chạm đến.

Chuyện này chẳng có chút ý nghĩa gì.

Ngón trỏ bàn tay trái phủ lên vết thương kia, chậm rãi ấn xuống.

Đau đớn ập tới, xua tan hết dấu vết còn sót lại của gió nhẹ, sâu trong xương tủy chỉ còn lại nỗi đau quen thuộc.

Thế nên trái tim dần dần bình tĩnh, chờ khi Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, đuôi mắt lại là độ cong thường hiện hữu.

Sâu trong mê cung yên tĩnh quanh co, ngay cả một con yêu vật cũng chẳng có. Thi Đại cảnh giác tiến về trước, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ.

Trải qua chuyện yểm cảnh, nàng có rất nhiều nghi vấn muốn nói với Giang Bạch Nghiễn.

Muốn hỏi chàng vụ án diệt môn Giang gia năm đó, muốn hỏi những chuyện chàng gặp phải mấy năm nay, cũng muốn hỏi dự tính sau này của chàng.

Do dự thoáng chốc, cuối cùng nàng chỉ thốt ra một câu:

“Giang công tử, huynh là giao nhân sao?”

Giao nhân là yêu, rất mạnh, cũng vô cùng hiếm có.

Nghe nói mười mấy năm trước tà ma xuất thế, gây họa khắp cửu châu tứ hải, người và yêu bắt tay nhau cùng trấn áp.

Trong số yêu tộc, giao nhân, thanh loan và thiên hồ có thực lực mạnh nhất, cũng hi sinh nhiều nhất. Đại chiến kết thúc, tộc giao nhân lại càng hiếm hoi.

Người và yêu cùng sinh sống trong Đại Chiêu, đây không phải

vấn đề riêng tư đâu nhỉ?

Giang Bạch Nghiễn trả lời rất nhanh:

“Ừm!”

Thi Đại: Ồ kìa!

Thật sự là giao nhân? Giang Bạch Nghiễn có mọc đuôi không ta? Nhìn kỹ lại tướng mạo của chàng, trừ quá mức xinh đẹp ra, không có gì khác biệt với người khác.

Vậy mà chàng lại giấu chuyện đó lâu đến vậy.

Xuyên qua mê cung quanh co phức tạp, Giang Bạch Nghiễn yên lặng không nói gì.

Thân phận giao nhân liên quan đến Giang gia, nếu không cần thiết, chàng sẽ không tiết lộ với người khác.

Nói ra thì đã sao, chỉ thu hút những kẻ lòng tham không đáy ngấp nghé nước mắt giao nhân.

Khóe mắt chàng nhẹ giương, liếc qua mày mắt của người bên cạnh.

Thi Đại đang nhìn chàng chăm chú, đôi mắt trắng đen rõ rệt, thần thái sáng ngời.

Hơi ngây ngốc.

Khiến người ta muốn cuốn lấy lọn tóc hơi vểnh lên của nàng.

Giang Bạch Nghiễn thấy buồn cười:

“Sao vậy?”

Nàng cũng muốn nước mắt giao nhân ư?

“Ta đang nghĩ.”

Thi Đại xoa cằm:

“Giang công tử đẹp như vậy, chờ khi lộ đuôi, chắc chắn còn đẹp hơn nữa.”

Nói xong lại khẽ khàng bổ sung một câu:

“Giang công tử, huynh có thể hô hấp tự do dưới nước không? Đuôi huynh có màu gì? Có thể biến ra bất cứ lúc nào không? Còn nữa còn nữa nè, nếu huynh ăn cá, có cảm giác tương tàn đồng loại không?”

Càng nghe càng lạ, trong đầu nàng để ý những vấn đề gì thế kia?

Hơi cau mày, Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng.

Thi Đại chớp mắt, nhìn chàng với vẻ tò mò chẳng chút che giấu.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn:

“Có thể, xanh lam, được, sẽ không.”

Đôi mắt Thi Đại tròn tròn:

“Oa!”

Không hiểu nổi nàng.

Giang Bạch Nghiễn mím môi, rời mắt.

“Sau này Giang công tử có dự định gì?”

Phủi đi một lớp mạng nhện dung đưa, Thi Đại hạ thấp giọng:

“Huynh có ở lại Trường An không?”

Dường như Giang Bạch Nghiễn không muốn nhắc đến quá khứ của mình.

Thi Đại đã nhận ra chuyện này từ sớm, cho nên không nói lời an ủi dư thừa, cũng chẳng vạch trần vết sẹo của chàng.

“Thương sinh lục” từng viết, sở dĩ chàng ở lại Trường An, là muốn mượn sức của Trần Ách Ti và Thi Kính Thừa, tra rõ chân tướng Giang phủ diệt môn năm đó.

Cảnh tượng nhìn thấy trong yểm cảnh, Giang gia chết thảm xương cốt chất chồng vẫn còn sống động trước mắt, Thi Đại cảm thấy nếu nàng là Giang Bạch Nghiễn, cũng sẽ bất chấp tất cả để trả thù.

Chỉ là không rõ chờ khi trả được thù lớn, chàng sẽ làm gì.

Một thoáng lặng yên.

Tiếng cười khẽ bật ra khỏi cổ họng Giang Bạch Nghiễn, không lên tiếng, liếc nhìn nàng với vẻ như cười như không.

Thi Đại giật mình: Đúng rồi, nàng và Giang Bạch Nghiễn vẫn còn huyết cổ mà.

Huyết cổ là gông xiềng trói buộc chàng, có huyết cổ ở đó, Giang Bạch Nghiễn chẳng thể giết nàng, cũng không được rời khỏi nàng quá nửa tháng.

Nói tóm lại, khóa chặt với nàng.

Đau đầu ghê.

Thi Đại tóm tóc:

“Chuyện huyết cổ, cha ta đang xử lý, ta cũng sẽ cố hết sức tìm cách giải cổ.”

Trong yểm cảnh, nàng từng đánh nhau với đám hắc y nhân một lúc, búi tóc rối hơn nửa, một lọn tóc đen rũ xuống vành tai, chạm vào dải tai trắng nõn.

Bị nàng tóm như vậy, có vài sợi vểnh lên như đang điều võ dương oai.

Giang Bạch Nghiễn hờ hững đáp lại, nửa như tự giễu:

“Thi tiểu thư không sợ giải trừ huyết cổ, lòng ta có ý đồ xấu xa, sẽ giết cô sao?”

Nguyên chủ của cơ thể này nghi ngờ chàng lai lịch bất chính, chưa từng cho Giang Bạch Nghiễn sắc mặt tốt, về sau trói buộc huyết cổ, thái độ càng thêm hung hăng, không hề giảm bớt.

Từ một ý nghĩa nào đó, huyết cổ là bùa giữa mạng của nàng. Có nó ở đó, dù Giang Bạch Nghiễn có độc ác đến tận xương tủy, cũng sẽ không đẩy nàng vào chỗ chết.

Bình luận của nguyên chủ về huyết cổ chính là dây thừng trói ung.

Giang Bạch Nghiễn nói xong nghiêng mắt, hứng thú quan sát sắc mặt của nàng, thấy Thi Đại ngẩn ngơ, khóe môi khẽ cong.

Nàng đang nghĩ gì nhỉ? Sợ hãi? Lo lắng không yên? Hay hối hận vừa nãy đã nói câu đó?

Rồi thì, chàng thấy Thi Đại như có điều suy nghĩ:

“Giang công tử muốn giết ta hả?”

Dường như nàng thấy thú vị, tò mò nhìn qua:

“Huynh sẽ giết ta thế nào nhỉ? Một kiếm xuyên tim chẳng?”

Giọng nói lạnh lạnh, đọng đầy ý cười, tựa hạt châu rơi xuống đĩa ngọc trong mê cung tĩnh mịch.

Giang Bạch Nghiễn nghe vậy lặng thinh.

Câu hỏi gì thế?

“Một kiếm xuyên tim qua loa lắm đó.”

Thi Đại xoa tay, giọng nói càng nhỏ hơn:

“Lén nói cho huynh nghe nè, trước đây ta từng nghĩ đến vài cách chết cho mình, sáng tạo hơn kiểu kia nhiều luôn đấy.”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Thi Đại thật sự chưa từng nghĩ đến Giang Bạch Nghiễn sẽ giết nàng.

Đội ơn tin tức quan trọng đã bị giản lược trong “Thương sinh lục”, mãi đến tận lúc này, với nàng mà nói Giang Bạch Nghiễn vẫn là người tốt không có ý đồ xấu xa gì đáng kể.

“Giết nàng” gì đó, hiển nhiên chỉ là lời đùa giỡn thuận miệng nhắc tới.

Mấy chuyện cười lạnh ấy mà, nàng hiểu hết đó nha.

Giang Bạch Nghiễn nói được, nàng cũng tiếp lời được.

“Huynh nghe thử nha, ví dụ như dùng xác chết trồng hoa nè, trường phái của kẻ lãng mạn. Chặt đầu ta, sử dụng thi thể của ta thay thế thân phận người khác, đây là trường phái quý kế.”

Thi Đại xòe ngón tay, nghiêm túc đếm:

“Dùng cái chết của ta vạch trần một âm mưu lớn chấn động trời đất, trường phái ôm ấp tình cảm.”

Nói xong còn đặc ý nhìn chàng, tóc xoắn đen trên trán nhàn nhả đưa, nàng lắc lư ngón tay:

“Sao nào, ghê gớm hơn một kiếm xuyên tim của huynh đúng không?”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Chưa từng nghĩ đến đôi phương sẽ nói như vậy, thế mà chàng lại ngây ngốc trong một thoáng ngẩn ngui, chẳng biết phải đáp lại thế nào.

Lại lần nữa không hiểu nổi nàng.

Trong những ngày tháng truy tìm kẻ thù, chàng đã giết không ít người và yêu.

Ai cũng sợ hãi tử vong, khi chàng nhắc đến chữ đó, đám người kia gào khóc nước mắt nước mũi tèm lem, bảo năm đó bị quỷ che mờ tâm trí mới gây ra vụ án diệt môn, dập đầu xin tha với chàng. Hoặc là hãi hùng đến độ mất hồn, lắp bắp chẳng nói nên lời, muốn ậm ờ lừa gạt cho qua.

Thi Đại là người đầu tiên, có thể lật ngược khiến chàng ghen lời.

“Nếu Giang công tử muốn giết ta ấy, không thể chọn cách tệ hơn ta được đâu nha, nếu không chẳng thú vị gì hết.”

Giọng điệu Thi Đại nhẹ nhàng:

“Có điều...dẫu sau này huynh có còn ở lại Trường An hay không, trước khi giải trừ huyết cổ, ta sẽ bảo vệ huynh.”

Lần trước khi huyết cổ phát tác, nàng từng nói câu này với Giang Bạch Nghiễn, một lời nói ra tứ mã nan truy, trước nay Thi Đại chưa từng nuốt lời.

Bảo vệ chàng?

Yên lặng một thoáng, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt che đi bóng mờ dưới đáy mắt, tiếng cười rất khẽ:

“Được.”

Đi thêm vài bước, cảm nhận yêu khí thoáng qua, hai người không nói gì nữa.

Thi Đại luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Đường mà kính yêu chỉ không có vấn đề, từ đầu đến cuối họ chưa từng rơi vào cạm bẫy, đèn hoa sen xung quanh càng lúc càng nhiều, chứng tỏ đây là khu vực trung tâm của mê cung.

Nhưng mà...

Thi Đại thì thầm:

“Giang công tử, tại sao đi lâu như vậy, chúng ta chẳng gặp yêu vật nào thế?”

Nàng nhớ trước đó, nơi nào trong mê cung cũng có yêu vật tuần tra, giờ lại lặng ngắt như tờ, rất kỳ lạ.

Trong lòng còn đang tò mò, ngược mắt nhìn qua, sống lưng Thi Đại bỗng lạnh toát.

Cách đây không xa, hẳn là trung tâm mê cung.

Đó là hang động hình bầu dục, vách tường trắng như tuyết, đỉnh động đen ngòm, chia thành năm lối rẽ bên phía nàng và Giang Bạch Nghiễn, vài ngọn đèn hoa sen rực cháy trước mỗi ngã rẽ.

Trông thì không có gì kỳ lạ, nhưng nhìn kỹ lại, “vách tường trắng như tuyết” kia...

Giăng đầy tơ nhện chằng chịt.

Không chỉ như vậy, trong hang động còn có lưới lớn vắt ngang, ngăn chặn cắt đứt đường đi của bên còn lại.

Theo những gì kính yêu nói, muốn đến nơi giam cầm các nữ tử, phải đi qua hang động trước mắt.

Không chờ Thi Đại dò hỏi, Giang Bạch Nghiễn khẽ bảo:

“Trận lưỡng nghi bát quái.”

Thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi chia âm dương.

Lưỡng nghi bát quái là trận vây nhốt được lưu truyền từ xưa, vòng đi vòng lại, thay đổi khôn lường, người vào trận khó lòng thoát ra.

Phân tích cẩn thận, từ hình ảnh do tư nhện trắng tạo thành, quả thật không khác gì mặt “dương” trong bát quái.

Thi Đại hiểu ra:

“Đây là trận pháp Liên Tiên dùng để nhốt những nữ tử kia?”

Nàng vừa dứt lời, một ngọn đèn hoa sen giữa động không gió vẫn đứng đưa, ánh lửa chập chờn, gần như sắp tắt.

Cùng lúc này, tám lưới khổng lồ chắn đường bỗng chấn động, giống như...

Lòng Thi Đại giật thót, buộc miệng thốt lên:

“Có người đang phá trận!”

Nhìn dáng vẻ này, đèn hoa sen là mắt trận hình thành lưỡng nghi bát quái, lúc này một ngọn đèn trong số chúng sắp tắt, cho thấy rõ đầu kia tám lưới khổng lồ, cũng có người đang thử phá giải giam cầm.

Đám tiểu yêu dưới trướng Liên Tiên không cần làm vậy, rốt cuộc người sau trận là ai, chỉ có một khả năng.

“Lưu Sương tử tử và Liễu Như Thường, bị nhốt cùng những cô nương đó.”

Thi Đại nói:

“Họ đã...thoát ra khỏi hang động?”

Như vậy mới giải thích được tại sao suốt đoạn đường nàng và Giang Bạch Nghiễn không gặp yêu quái.

Nữ tử bị giam cầm thoát ra ngoài, tất cả yêu quái tuần tra trong hang động, chắc chắn sẽ đến bên còn lại của tấm lưới khổng lồ để đối phó họ.

Bị pháp trận vây nhốt, còn có cả lũ yêu truy bắt họ, tình huống lúc này của các nàng sẽ thế nào?

“Trận lưỡng nghi bát quái, có thể phá giải cả hai bên âm dương.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Họ ở mặt âm, chúng ta ở mặt dương, âm dương hỗ trợ nhau, có thể...”

Chàng còn chưa nói xong, kiếm bỗng trượt ra khỏi vỏ, ánh kiếm như con rồng bay lượn, xuyên vào bóng đen đang nhào tới.

Thi Đại thuận thế nhìn qua, mi tâm nhảy dựng.

Là một con nhện to cỡ nửa người.

Phương hướng của nó là...đỉnh đầu giữa hang động.

Không phải chứ.

Trong đầu lóe lên suy nghĩ hoang đường, Thi Đại vội vàng ngược mắt. Tầm mắt tập trung tại đỉnh động đen ngòm, quả nhiên từng bóng đen nhúc nhích, là vô số con nhện đang rục rịch.

Nơi này còn giống động bàn tơ hơn cả động bàn tơ nữa đó.

Con nhện đầu tiên chết dưới kiếm Giang Bạch Nghiễn, liên tục có nhiều con hơn đang nhìn về phía họ.

Nhện bình thường không to được như vậy, bọn chúng theo Liên Tiên đã lâu, bị nhiễm yêu tính. Không lâu sau, đỉnh động, trong góc, thậm chí lối vào của mấy ngã rẽ, đều truyền đến tiếng vang sột soạt.

Khiến da đầu người ta tê dại.

“Ta đối phó chúng.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Thi tiểu thư phá trận, được không?”

Trận lưỡng nghi bát quái, là trận pháp cơ bản nhập môn.

Nguyên chủ là phù sư, có nghiên cứu về trận pháp, phá giải trận này không thành vấn đề.

Thi Đại đè nén khiếp sợ trong lòng, gật đầu đáp:

“Được.”

Chẳng phải chỉ là nhện thôi sao? Ngay cả lệ quỷ nàng cũng gặp rồi, có gì đáng sợ đâu chứ.

Vả lại, bên cạnh nàng còn Giang Bạch Nghiễn nữa mà.

Nhớ lại lúc nàng kể cho Giang Bạch Nghiễn thuở nhỏ nghe trò chim ưng bắt gà con, Thi Đại hít sâu một hơi.

Quả nhiên Giang công tử là gà mẹ với tình yêu bao la vĩ đại trong đội nhỏ của họ, có chàng bên cạnh, cảm giác an toàn tăng mạnh.

Lại một con nhện tập kích, Giang Bạch Nghiễn nhắc nhẹ thân kiếm, nhanh chóng chặt đứt.

Nhân lúc này, Thi Đại nhanh chân bước lên, nghiêm túc quan sát đèn hoa sen nhấp nháy xung quanh, tìm ra quy luật phá trận trong đó.

Mất trận đầu tiên, ngọn đèn thứ nhất ở vị trí Ly.

Bùa trong tay phóng nhanh như điện, ánh sáng vàng kim lóe lên, lướt qua ngọn nến như mũi dao.

Ánh nến lụi tàn, đám nhện tấn công càng hăng.

Giang Bạch Nghiễn bảo vệ bên cạnh nàng, dần dần đánh tan bóng đen vây quanh, cho Thi Đại đủ thời gian để quan sát sự thay đổi của pháp trận.

Bốn phương tám hướng toàn là nhện đen nhe nanh múa vuốt, tim đập như trống dồn, Thi Đại nín thở tập trung, dùng bùa tấn công vài con nhện đến gần.

Chỗ thứ hai, ngọn đèn thứ ba vị trí Càn.

Liên tục dập tắt vài mắt trận, đèn hoa sen trong hang động u ám, ánh lửa chập chờn hỗn loạn.

Thi Đại tập trung tinh thần, vừa định tiến lên, vai phải bỗng bị người ta nhẹ nhàng nắm lấy.

Sức lực không quá mạnh, mang theo hương thơm lạnh nhạt, là mùi hương trên người Giang Bạch Nghiễn.

Chớp mắt, một con nhện từ trên trời rơi xuống vị trí ban nãy của nàng, nhe răng trợn mắt, để lộ răng nanh trắng bệch.

Nếu không có Giang Bạch Nghiễn kéo ra, e rằng nó đã nhảy xuống đầu nàng.

Kích thích lắm luôn, cảm ơn gà mẹ.

Thi Đại cong mắt.

Nghe thấy nàng không nhìn được khẽ cười, Giang Bạch Nghiễn chém con nhện trước mặt làm đôi, lặng lẽ rũ mắt.

Là một cô nương kỳ lạ, chàng nghĩ.

Vào lúc này, sao nàng còn cười được nhỉ?

Di chuyển qua lại trong hang động, trán Thi Đại đã mướt mồ hôi, chớp mũi cũng rịn chút hơi nước, thoáng ửng hồng.

Nhưng từ đầu đến cuối sống lưng nàng vẫn thẳng thớm, như một cành trúc phá đất sinh trưởng, mềm dẻo lại thẳng tắp, ẩn chứa sức sống vô hạn.

“Giang công tử này.”

Thi Đại tiện tay lau mồ hôi trên trán, quan sát xung quanh, tìm kiếm mắt trận còn sót lại:

“Giờ huynh không định giết ta nữa hả?”

Không lâu trước đây câu nào cũng đòi giết nàng, chỉ mới trôi qua một lúc, lại cứu nàng trong chớp mắt.

Hóa ra nàng vẫn nhớ đoạn đối thoại cách đó không lâu.

Giang Bạch Nghiễn khẽ cử động cổ tay, đầu ngón tay lướt qua chuỗi kiếm.

Có thể đùa giỡn không tim không phổi như vậy, nàng thật sự...chẳng sợ chàng chút nào.

Thi Đại chẳng hề tỏ tường sự u ám nơi đáy lòng chàng.

Ví dụ như thời khắc nắm lấy cánh tay nàng, Giang Bạch Nghiễn kiểm lòng chẳng dặng mà nghĩ, cơ thể ấy gài trong gang tấc, yếu ớt không chịu nổi, nếu dùng kiếm phá vỡ, chắc

chấn dễ như trở bàn tay.

Đây là sát ý vô thức nảy sinh mỗi khi chàng đến gần người khác.

Nhưng đến cuối cùng Giang Bạch Nghiễn cũng chỉ nhếch môi.

Đám nhện ồ ạt kéo tới bắt đầu tấn công lần cuối, yêu khí mãnh liệt như thủy triều.

Nhắc nhẹ trường kiếm, luồng sáng tựa trăng rơi nước hồ thu, chém giết tất cả tà ma muốn đến gần.

“Làm sao mà giết cô được”

Giang Bạch Nghiễn lười nhác mỉm cười, trong kiếm ý sát khí sắc bén, âm cuối lại hóa mềm mại:

“Ta còn đang chờ... Thi tiểu thư bảo vệ ta mà.”

Chương 33: C33: Chương 33

Trước đó một lúc.

Trong hang động giam giữ các nữ tử.

Rất nhanh sẽ bắt đầu nghi thức bái lạy, tất cả mọi người nín thở tập trung, chờ đợi thời khắc trốn chạy.

Thẩm Lưu Sương chống tay lên trán, yên lặng ngồi một góc, đánh giá sắc mặt mọi người trong hang động.

Họ đều là những người bình thường không chút linh lực, cơ thể máu thịt, sao có thể chống lại yêu vật.

Dù hạ quyết tâm cùng nhau chạy trốn, nhưng thật sự đến thời khắc mấu chốt, mỗi người đều mang theo vẻ hoảng hốt, vì bất an mà toàn thân cứng ngắc.

Vài người cực kỳ nhát gan, đã run rẩy rơi nước mắt, lại bị chính mình hoảng hốt lau đi.

Lòng người bàng hoàng, bão giông sắp ập đến.

Nhưng mà...

Liếc nhìn cửa đá đóng chặt, Thẩm Lưu Sương cau mày.

Cánh cửa kia ít nhất cũng nặng ngàn cân, nhìn động tác đẩy cửa của mấy con yêu vật khi trước, hẳn đã thiết kế pháp trận.

Pháp trận bên ngoài, họ lại ở đây, làm sao mở ra được?

Chẳng lẽ...

“Mọi người.”

Phùng Lộ đứng giữa hang động, vẫy tay với những người khác, khê lên tiếng với vẻ cảnh giác:

“Qua đây, ta có chuyện muốn nói.”

Từ lúc bắt đầu, Phùng Lộ đã nói mình có cách trốn ra ngoài.

Trong lòng khê động, Thẩm Lưu Sương nhìn Liễu Như Thường cách đó không xa, lặng lẽ gật đầu.

Liễu Như Thường được Lý Tri Họa bảo vệ bên người, ra dấu tay “đã hiểu”.

Hai người họ vẫn đeo mặt nạ do yêu họa bì vẽ, diễn vai mẫu nữ Lý gia.

Đại nữ nhi Lý gia Lý Tri Họa hiển nhiên rất không thích Thẩm Lưu Sương, người “mẫu thân” tin thờ Liên Tiên, vẫn luôn vây quanh “mọi muội” Liễu Như Thường, dịu dàng an ủi.

Lúc này Phùng Lộ lên tiếng, nữ tử trong hang động đều đến gần vùng trung tâm, vây thành vòng tròn nhỏ.

“Là thế này.”

Xác nhận ngoài cửa đá không có động tĩnh yêu vật đến gần, Phùng Lộ khê nói:

“Lát nữa...chờ bắt đầu nghi thức bái lạy, sẽ có người ở bên ngoài mở cửa đá giúp chúng ta.”

Khựng lại một lúc, nàng ta nhanh chóng sửa lại:

“Không phải người, là yêu.”

Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Nữ tử trung niên khi trước chặn họng yêu vật tò mò hỏi:

“Yêu? Yêu nào?”

“Là kính yêu đưa cơm cho chúng ta...nữ yêu kia.”

Phùng Lộ rũ mắt, kéo ống tay áo.

Nàng ta chỉ là tiểu cô nương chưa đến mười sáu, không có nhiều kinh nghiệm sống, lần đầu gặp phải chuyện lớn yêu ma làm loạn, bản thân lại phải làm đề đầu đàn cho kế hoạch bỏ trốn.

Nói không căng thẳng là giả.

“Buổi tối ta ngủ không sâu lắm, có một hôm nghe tiếng vang tĩnh dậy, thấy nam kính yêu kia mở cửa đá, hình như rất đói.”

Nhớ lại tình cảnh hôm đó, Phùng Lộ run rẩy:

“Gã muốn ăn ta.”

Trong màn đêm tối mịt tĩnh lặng, trông thấy cặp mắt như dã thú kia, Phùng Lộ sợ đến mức như muốn vỡ gan.

Kính đồng bịt miệng nàng ta, đáy mắt là vẻ tham lam không chút che giấu.

Liên Tiên nương nương nhớ rõ số lượng té phẩm, gã không thể nuốt trọn nàng ta, nếu không sẽ bị Liên Tiên nương nương trách phạt.

Nhưng...nếu chỉ bẻ gãy ngón tay của nàng ta, hoặc khoét một miếng thịt, Liên Tiên nương nương sẽ không phát hiện đâu nhỉ?

Yêu khí vẫn đục, như núi thái sơn đè trên đỉnh đầu.

Nước mắt không thể không chế ồ ạt chảy xuống, vừa ngược mắt, Phùng Lộ đã trông thấy nữ kính yêu cạnh cửa.

“Là nàng ta cứu ta.”

Phùng Lộ nhỏ tiếng nói:

“Nàng ta nói với nam yêu, nếu gã ra tay, nàng ta sẽ bẩm báo Liên Tiên, nói gã trộm đồ ăn.”

Thực lực của kính nữ còn xa mới có thể sánh bằng kính đồng.

Vừa thốt ra câu đó, yêu lực mạnh mẽ đánh thẳng vào ngực nàng ta, khiến nàng ta chật vật lùi về sau vài bước, ngã phịch dưới đất.

May mà lời của nàng ta vẫn có tác dụng.

Kính đồng sợ Liên Tiên, lo ngại nàng ta nói chuyện này ra ngoài, bực bội rời khỏi hang động.

Kính nữ vô cảm đứng dậy, không nói nhiều với Phùng Lộ.

Lúc nàng ta sắp rời đi, Phùng Lộ nhanh tay lẹ mắt, nắm tay áo nàng ta:

“Sao ngươi lại giúp ta?”

Kính nữ bình tĩnh đáp:

“Ngươi là thức ăn của Liên Tiên nương nương.”

“Liên Tiên cho ngươi lợi ích gì?”

Phùng Lộ kéo nàng ta không buông:

“Ngươi ở lại đây, chẳng phải cũng bị yêu quái khác ức hiếp sao? Tại sao phải thông đồng làm bậy với chúng, không thể giúp chúng ta sao?”

Thực ra Phùng Lộ không có ấn tượng sâu sắc gì với nữ yêu này.

Nàng ta khúm núm, trầm mặc ít nói, mỗi ngày theo kính đồng đến đưa cơm, thỉnh thoảng bị kính đồng mắng vài câu, cúi đầu chẳng ừ hử gì.

Nhưng nghĩ kỹ lại, có thể nhận ra rất nhiều dấu vết không hợp nhau.

Kính đồng ngang ngược càn rỡ, không ít lần động tay động chân với nữ tử trong hang động, mỗi lần gã gây chuyện, đều là kính nữ lên tiếng ngăn cản.

Tính tình nhện tinh nóng nảy, có khi bị nữ tử mắng chửi đến mức phẫn nộ, định vung nắm đấm, cũng là kính nữ dùng danh nghĩa “Liên Tiên nương nương”, bảo hấn ta đừng phá hủy đồ ăn.

Tôi đó, Phùng Lộ đỏ mắt nói với nàng ta rất nhiều, ví dụ như thân thể của mỗi một cô nương trong hang động, hoặc sự không cam lòng, khổ sở và khát vọng của họ.

Cầu xin, dụ dỗ, khuyên nhủ có tình có lý, đều dùng hết.

Yêu ma cầu kết làm việc xấu với Liên Tiên ở nơi này, quả thật không có lý do gì để giúp họ.

Phùng Lộ không ôm hi vọng, cho nên chẳng quá thất vọng, không ngờ hôm sau, lúc kính nữ đến đưa cơm, đã lén lút đưa cho nàng ta tờ giấy.

Khoảnh khắc nhìn thấy nội dung trên tờ giấy, trái tim nàng ta đập thành thịch.

Đó là bản vẽ mê cung.

“Là cái này.”

Nói đến đây, Phùng Lộ rút tờ giấy trắng từ tay áo ra, mở cho mọi người xem:

“Nàng ta viết trên giấy, mê cung phức tạp khó đoán, phải cần thận cảm bấy màu đỏ. Còn nói với ta, cố hết sức đừng để các người biết chuyện này quá sớm.”

Yêu cầu này rất dễ hiểu.

Ngày nào kính đồng và kính nữ cũng đưa cơm cho họ, nếu tất cả mọi người đều biết kính nữ là nội gián, rất có thể sẽ lộ về mờ ám vì thay đổi sắc mặt và thái độ.

Phải che giấu mọi người trước, mới có thể thuận lợi lừa gạt đám yêu vật kia.

Thẩm Lưu Sương suy nghĩ.

Hôm nay khi tơ nhện của Liên Tiên xâm nhập vào hang động, muốn chọn họ để ăn, cũng là kính nữ dùng lý do “nghỉ thức bái lạy không thể dính máu tươi”, ngăn cản Liên Tiên ăn thịt người.

Xem ra nàng ta là yêu quái bị Liên Tiên sai khiến, nhưng bản chất không xấu.

“Có bản đồ trong tay, chúng ta chỉ cần đi theo con đường nàng ta vẽ, sẽ tìm được lối ra.”

Phùng Lộ cất lời:

“Chỉ là...nàng ta nói, chúng ta chạy trốn, chắc chắn sẽ khiến toàn bộ tà ma cảnh giác, đến lúc ấy, khó tránh khỏi bị chúng truy sát.”

Nữ nhân trung niên bên cạnh Thẩm Lưu Sương tặc lưỡi:

“Cùng lắm thì liều mạng ta chết người sống với bọn chúng. Lão nương sống đến giờ, chưa từng chịu uất ức như vậy.”

Dù sao cũng phải chết, nàng ta thà chết một cách khí phách.

“Trừ chuyện đó ra, Liên Tiên rất cảnh giác, có lập pháp trận trong mê cung. Chúng ta chạy trốn, rất có thể đám yêu quái tuần tra sẽ khởi động nó.”

Phùng Lộ nói đoạn, lật sang mặt sau của tờ giấy, để lộ cách giải pháp trận:

“Nhìn đánh dấu bên trên, chúng ta phải làm theo thứ tự, liên tiếp dập tắt mấy ngọn đèn hoa sen này.”

Thẩm Lưu Sương nhướng mày.

Trận lưỡng nghi bát quái, nàng ta nhớ Đại Đại từng học.

“Nói tóm lại.”

Triệu Lưu Thúy cất lời:

“Chính là ra khỏi mê cung, giết tà ma, phá pháp trận, hai chuyện đúng không?”

Phùng Lộ gật đầu:

“Chờ nghi thức bái lạy bắt đầu, kính yêu sẽ mở cửa đá cho chúng ta.”

Đến khi đó, mũi tên đã lên dây cung.

Bỗng dưng biết được tin này, sắc mặt mọi người trong động đều khác nhau.

Có ngạc nhiên mừng rỡ, có nôn nao, nhiều hơn là tái nhợt, mắt thường cũng có thể thấy cực kỳ căng thẳng.

“Lần này trốn ra ngoài, chưa chắc chúng ta sẽ sống sót.”

Trong nhóm người, nữ nhân có số tuổi lớn nhất dịu dàng lên tiếng:

“Làm như đã nói khi trước, bắt đầu thôi.”

Thẩm Lưu Sương: “?”

Bắt đầu gì cơ?

“Trao đổi tín vật.”

Có người nhận nại giải thích cho những cô nương mới đến:

“Mỗi người chúng ta sẽ chọn vật quý trọng nhất trên người mình, giao cho người kế bên.”

“Ta bắt đầu trước.”

Nữ nhân lớn tuổi nhất mỉm cười:

“Ta tên Tôn Văn Hương, là tú nương. Đừng thấy bây giờ ta già cả hoa mắt, hời còn trẻ, đồ thêu của ta từng được đưa vào hoàng cung đấy.”

Tôn Văn Hương lấy túi thơm trong người mình ra, đưa cho Triệu Lưu Thúy bên phải:

“Đây là cảnh hoa sen mùa hạ do ta tự tay thêu. Hoa sen có ý nghĩa gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, nguyện Triệu cô nương sau này khổ tận cam lai, vĩnh viễn vẫn mang trái tim chân thành như ngày hôm nay.”

Phàm nhân đấu với yêu ma, cứu tử nhất sinh.

Mười mấy nữ nhân trong hang động, nếu xui xẻo toàn quân đều bị diệt, nếu may mắn, nhiều nhất cũng chỉ còn một hai người sống sót.

Lúc này bảo là trao đổi tín vật, thực ra là chúc phúc và dặn dò với một cô nương khác có duyên bèo nước gặp nhau với mình.

Vành mắt Triệu Lưu Thúy nóng bừng, nói tiếng cảm ơn, nhận lấy túi thơm.

“Ta tên Triệu Lưu Thúy.”

Triệu Lưu Thúy phiến muộn mở lời:

“Cha nương ta muốn có con trai, đưa ta đến nơi quý quái này...thôi kệ đi.”

Nàng ta cúi đầu, rút một quyển sổ nhỏ bỏ túi từ vạt áo ra, nhìn Phùng Lộ bên cạnh:

“Nhà ta nghèo, trên người không có vật gì quý giá. Ta...từ nhỏ ta đã muốn mở tửu lâu làm đầu bếp, luôn mang theo quyển thực đơn này bên mình. Tặng nó cho ngươi, chúc ngươi đời này như ý, ăn uống no đủ, hạnh phúc an khang.”

Từ bé nàng ta đã theo nương mình học nữ hồng, nấu ăn, rất có năng khiếu.

Nương thường mỉm cười khen ngợi nàng ta, dỗ dành khiến nàng ta tươi cười rạng rỡ, nhưng câu kế tiếp, vĩnh viễn vẫn là “sau này chắc chắn tìm được nhà chồng tốt”.

Triệu Lưu Thúy cảm thấy vừa nực cười vừa hoang đường.

Tại sao tài năng của nàng ta, nhất định phải liên quan đến việc gả cho kẻ khác? Thêu thùa là nàng ta, nấu ăn cũng là nàng ta, nữ hồng và làm bếp không phải chuyện xấu hổ, đáng hổ thẹn là coi chúng như con bài để lấy lòng nhà chồng.

Triệu Lưu Thúy nghĩ, nàng ta cứ không gả chồng đấy, quyết phải mở tửu lâu thuộc về mình.

Nàng ta nấu ăn là vì chính mình.

Phùng Lộ cẩn thận nhận thực đơn.

“Ta tên Phùng Lộ.”

Lấy bình sứ đựng thuốc trị thương ra khỏi tay áo, thiếu nữ khẽ nói:

“Từ nhỏ ta đã nghịch ngợm phá phách, không có chí hướng gì, có một lần bị bắt vào ổ ăn mày.”

Thẩm Lưu Sương lặng lẽ ngược mắt.

Cha nương Phùng Lộ từng nhắc đến chuyện này. Phùng Lộ từng bị bắt cóc, đưa đến chỗ ăn mày, định chặt tay chân lừa bịp...

“Chặt tay chân lừa bịp”, chính là chặt đứt tay chân của đứa nhỏ, hoặc móc mắt hủy dung, khiến chúng trở thành người tàn tật, rồi ra đường ăn xin.

Những đứa trẻ như vậy, sẽ được nhiều người thông cảm hơn, kiếm tiền cho đám ăn mày.

“Trong ổ ăn mày, có rất nhiều đứa nhỏ gặp nạn chịu khổ, cũng có một tỷ tỷ bị bắt đến, đối xử với ta rất tốt.”

Nhẹ nhàng vuốt ve bình sứ, Phùng Lộ cất lời:

“Ta thấy họ chịu khổ, nhưng lại bất lực. Tối hôm đó, tỷ tỷ dẫn ta chạy trốn, tỷ ấy vì ta...dụ đám buôn người đi, không còn xuất hiện nữa.”

Một mình thu hút sự chú ý của đám khốn kia, sau khi bị bắt được, nàng ta sẽ gặp chuyện gì, không cần nghĩ cũng biết.

Sau đó Phùng Lộ cố hết sức chạy về nhà, báo cha nương báo quan tìm kiếm. Chờ nàng ta dẫn quan sai đến ổ ăn mày kia, người đã đi từ lâu.

“Từ đó về sau, ta hạ quyết tâm làm đại phu, giúp đỡ nhiều người hơn.”

Giao bình sứ cho nữ nhân trung niên bên cạnh, Phùng Lộ cong môi:

“Ta giao bình sứ này cho bà, mong bà không tai không bệnh, lòng dạ từ bi, sau khi thoát khỏi đây, có thể tìm được nơi lòng mình hướng tới.”

Nữ nhân trung niên gật đầu nhận lấy.

Trời sinh nàng ta có vóc người cao gầy, giữa hàng mày có vẻ lạnh lùng, lúc này đuôi mắt rũ xuống, hiện vẻ mềm mại.

Thẩm Lưu Sương nhớ, nàng ta từng hùng hổ mắng chửi vài con yêu vật, là người có tính tình nóng nảy, thẳng thắn.

“Ta tên Trình Mộng.”

Nữ nhân trung niên tùy ý gật đầu:

“Ta bị ông nhà chuốc thuốc mê rồi đưa đến đây.”

Nhắc đến trượng phu, nàng ta có vẻ mất kiên nhẫn:

“Nhà ta nhiều đời đều làm thợ rèn, mở cửa tiệm ở thành tây. Bình thường tên khốn kia giả vờ chính trực, vậy mà lén lút đánh bạc, nửa tháng trước khi ta phát hiện chuyện đó, hắn ta đã nợ một số tiền lớn.”

Nàng ta muốn há miệng mắng vài câu tục tĩu khó nghe theo thói quen, ánh mắt lướt qua vài nữ tử chỉ mới hơn mười tuổi, cố gắng nhẫn nhịn.

“Nghe nói Liên Tiên có thể ban cho vàng bạc châu báu, hắn ta bỏ thuốc vào chén trà của ta, chờ khi ta tỉnh lại đã ở đây rồi.”

Trình Mộng tháo sợi dây dài trên cổ xuống, đưa cho Thẩm Lưu Sương bên cạnh:

“Cái này cho ngươi, dầu xảy ra chuyện gì, cũng đừng làm kẻ vô dụng. Ngươi có thể là hoa cỏ xinh đẹp, khi cần thiết cũng phải làm một thanh kiếm.”

Thẩm Lưu Sương cảm ơn rồi nhận lấy.

Đây là một sợi dây đơn giản, toàn thân đen nhánh, đầu dưới treo thanh kiếm nhỏ cỡ ngón tay út.

Nàng ta và Liễu Như Thường đều không phải bản gốc, miêu tả rất ngắn gọn.

Hết một lượt, mỗi một cô nương đều giới thiệu đơn giản về bản thân.

Có Tổng Chiêu Đệ mặt mày rậm mắt to, muốn thành bồ đầu, có Dương Linh Linh ốm yếu nhiều bệnh, xướng khúc rất hay, cũng có Tần Viện chưa đến mười tuổi, vừa lau nước mắt vừa run rẩy nói không sợ.

Không lâu sau, bỗng dưng có tiếng chuông không biết từ đâu vang lên.

Xa xăm vang vọng, trầm lắng u buồn, ngay sau đó cửa đá đột nhiên mở ra.

Như lời Phùng Lộ đã nói, kính nữ mặt mày tái nhợt đứng sau cánh cửa, đầu tiên là bất an nhìn về chỗ sâu trong hành lang, rồi quay đầu lại, âm cuối khẽ run:

“Ra ngoài đi.”

“Ngươi.”

Liễu Như Thường vô thức hỏi:

“Ngươi không đi cùng chúng ta sao?”

Kính nữ ngần ngợ, lắc đầu.

Nàng ta sẽ không, cũng chẳng dám.

Nhiều năm trước bị Liên Tiên bắt giữ, lòng nàng ta sợ hãi con đại yêu đó, ngay cả nhìn vào mắt nó cũng không làm được, đừng nói đến chạy trốn phản kháng.

Nảy sinh lòng trắc ẩn với những nữ tử này, trợ giúp các nàng bỏ trốn, với nàng ta mà nói đã là chuyện gan to tày trời.

Nàng ta không có gan vượt qua ranh giới thêm lần nữa.

Có người thấp thỏm nói:

“Nhưng ngươi thả chúng ta ra, nếu bị Liên Tiên phát hiện, nó...”

“Vừa rồi không có yêu ma tuần tra.”

Kính nữ thốt lên:

“Sẽ không ai biết ta thả các ngươi, tranh thủ thời gian, đi mau.”

Nàng ta không nói thêm nhiều lời hơn nữa.

Trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, lần này họ bỏ trốn, xác suất sống sót không lớn.

“Trước đó, ta không biết ngươi...”

Triệu Lưu Thúy sờ mũi, hiếm khi thấy xấu hổ:

“Đã nói những lời quá đáng, xin lỗi nhé. Còn nữa...đạ tạ.”

Thời gian gấp rút, không thể nói thêm.

Các nữ tử hoặc hoảng sợ hoặc đề phòng ra khỏi động, khi đi ngang qua kính nữ, đều nhỏ tiếng nói cảm ơn.

Kính nữ vẫn yên lặng không nói gì như cũ, chỉ có sống lưng thẳng hơn đôi chút, lộ ra vài phần bối rối vì thẹn thùng.

“Chúng ta đông người, rất dễ bị yêu quái tuần tra phát hiện.”

Trình Mộng lên tiếng:

“Tách ra hay chạy chung?”

Thẩm Lưu Sương không hề nghĩ ngợi:

“Sau khi tách ra rất dễ cô lập không người hỗ trợ, chỉ bằng chạy chung, có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Nhưng mà.”

Dương Linh Linh thốt lên:

“Chúng ta tay không tác sát, nếu gặp yêu quái thì phải làm sao?”

Nàng ta còn muốn nói gì đó, anh mắt lơ đãng liếc qua, bỗng dừng trợn to mắt.

Đèn hoa sen trên đỉnh đầu đột nhiên lấp lóe, hai nữ nhi Lý gia đứng cạnh nàng ta nhấc tay phải lên, vuốt ve mép gò má.

Quả thật rất khó tin.

Sau khi đầu ngón tay họ dùng sức, cả gương mặt bị tháo xuống như một tấm da, lộ ra gương mặt hoàn toàn khác!

Tác động của cảnh tượng này quá lớn, trước khi Dương Linh Linh la lên, Liễu Như Thường đã mỉm cười rạng rỡ bịt miệng nàng ta lại.

“Suyt, đừng lên tiếng.”

Liễu Như Thường nói:

“Trần Ách Ti tra án.”

Kính nữ tránh thời gian yêu vật đến tuần tra, trước mắt vẫn xem như an toàn.

Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường cời mặt nạ do yêu họa bị vẽ ra, một trước một sau, đi ở hai phía đầu cuối của đội ngũ.

Lấy mặt nạ na su từ túi áo kín kẽ, ánh mắt Thẩm Lưu Sương nghiêm nghị.

Rượu thần mà nàng ta uống vẫn còn tác dụng, độc tố trong rượu chẳng những khiến tứ chi mất sức, còn áp chế linh lực trong cơ thể.

Nàng ta và Liễu Như Thường rất khó đạt đến trạng thái đỉnh cao, nhưng dẫu thế nào cũng phải thuận lợi đưa các cô nương sau lưng ra ngoài trước khi kết thúc nghi thức bái lạy.

Thẩm Lưu Sương nhớ rất rõ, Phùng Lộ từng nói, mỗi khi nghi thức bái lạy kết thúc, Liên Tiên sẽ một hơi ăn hết năm người trở lên.

Nếu có thể, nàng ta muốn bảo vệ mỗi một người ở đây.

Đáy mắt thoáng qua vẻ u ám, Thẩm Lưu Sương nhẹ vuốt mép mặt nạ.

Họ quá đông, bị phát hiện là chuyện sớm muộn, chắc chắn phải đánh một trận.

Quả nhiên, đi dọc theo con đường một lúc, phía trước đã thoáng hiện yêu khí vẫn đục.

Ngay sau đó, là tiếng quát phản nộ:

“Các ngươi đang làm gì vậy!”

Bắt đầu rồi.

Thẩm Lưu Sương khẽ nhếch môi.

Đeo mặt nạ Chung Quỳ, ngăn cản ánh lửa chập chờn bất định trong tầm mắt.

Cất tiếng hát, sấm chớp sinh sôi, siết chặt thanh trường đao trong tay do tia sét đúc thành...

Không cho chúng bất kỳ cơ hội phản ứng nào, Thẩm Lưu Sương vung đao tấn công!

Trước mặt là hai tiểu yêu mặt mũi hung ác, thấy trường đao quét ngang, vì khí thế của đối phương quá mạnh, nhất thời không phản ứng kịp.

Tia sét hủy diệt, mũi đao rơi xuống, hai thi thể ngã phịch dưới đất.

Liễu Như Thường ở bên kia siết chặt nắm đấm: Đáng ghét, ngẫu quá rồi, đây còn là trong tình huống nàng ta uống rượu độc đấy.

Bị nàng ta ra vẻ rồi.

“Nghện chết ta! Giờ ta ra được rồi chứ?”

Bạch Cửu Nương Tử bỗng hóa hình, quần quanh cổ Liễu Như Thường, khẽ rên vài tiếng, vui vẻ híp mắt:

“Là nhên nhện à, ta thích ăn nhện lắm.”

Họ đã nói rõ thân phận Trấn Ách Ti, Bạch Cửu Nương Tử không cần tiếp tục nguy trang thành dây chuyền nữa.

Liễu Như Thường cử động tay phải tê mềm, vì không dè nén nổi ý chí chiến đấu, nhướn mày nhếch môi:

“Đây là ổ nhên nhện, hôm nay để ngươi ăn cho đã.”

Xung quanh mê cung yên tĩnh, không nghi ngờ gì tiếng hét của tiểu yêu ban nãy chính là mối lửa.

Chưa được bao lâu, càng nhiều tiếng bước chân đến gần.

“Hôm nay đệ tử nguyện mời, cầu xin tiên gia đến sớm.”

Cổ họng bật ra tiếng cười khẽ, Liễu Như Thường vuốt ve răn trắng trên cổ.

Mê cung nằm sâu dưới lòng đất, lúc này lại nổi gió lạnh, lay động mép váy đỏ rực như lửa của nàng ta, một lọn tóc rớt xuống vành tai.

“Thu yêu diệt tà trong nháy mắt, ta lệnh cấp cấp như luật lệnh, diệu pháp tiên gia bất hư truyền.”

Nghe nàng ta lầm bầm, rất nhiều người tò mò nhìn qua, bỗng nín thở.

Mỗi một chữ thốt ra, hình dáng của Bạch Cửu Nương Tử lại mờ nhạt hơn một phần, váy răn càng rõ rệt hơn trên cổ Liễu Như Thường.

Câu chú mời thần cuối cùng vừa dứt, răn trắng đã biến mất không còn tăm hơi.

Nói một cách chính xác, đã hợp thành một thể với Liễu Như Thường.

Đôi mắt đen nhánh hóa thành mắt răn, hai bên cổ phủ đầy váy trắng, khi nàng mỉm cười, lưỡi răn đỏ bùng thò ra khỏi miệng.

“Đánh bên nào?”

Là giọng của Bạch Cửu Nương Tử, trầm thấp uyển chuyển.

“Đông nam đi, phần còn lại giao cho Thẩm Lưu Sương là được.”

Lên tiếng lần nữa, lại biến thành chất giọng lạnh lạnh của Liễu Như Thường.

Dứt lời, tung người.

Liễu Như Thường nhẹ nhàng lách người về trước như một con

rắn thật sự, trong tay hóa ra chiếc roi mềm.

Noi roi dài lướt qua như rắn trắng nhe nanh múa vuốt, dù chỉ khẽ khàng quét ngang, cũng đủ để khiến yêu vật tróc da nứt thịt, vết máu sâu đến độ thấy cả xương trắng.

Tiên ra trận, là ti bà phương bắc mời thần nhập vào người.

Dùng cơ thể phàm nhân chịu đựng pháp lực của tiên gia, đối phó vài tiểu yêu không thành vấn đề.

Bạch Cửu Nương Tử bất mãn:

“Sức roi không đủ, độc trong người người vẫn chưa giải hết à? Linh khí không thuận, khó chịu chết ta rồi.”

Liễu Như Thường chẳng buồn quan tâm:

“Như vậy chẳng phải kích thích hơn sao?”

Môi mỏng nàng ta mấp máy, niệm thần chú, một con rắn trắng khổng lồ thoát ẩn thoát hiện ngưng tụ thành thực thể, há miệng cắn đứt đầu vài con yêu vật.

Nàng ta biểu hiện hờ hững, trong lòng lại biết rõ, mình và Thảm Lưu Sương đang cố gắng hết sức.

Còn một khoảng thời gian nữa rượu thần mới tan hết, nếu đoán không nhầm, trong đó có lẫn yêu khí của Liên Tiên.

Đúng là ghê tởm.

Vạn linh đan của Diêm Thanh Hoan giải được độc trong cơ thể, ngất nổi không thể khơi thông yêu khí và linh khí.

Thực lực của hai người không so được với lúc trước, điều động linh khí vướng víu khắp chốn.

Trao đổi ánh mắt với Thảm Lưu Sương ở phía bắc, Liễu Như Thường đè nén nỗi khó chịu trong lòng, nhượng mảy khiêu

khích:

Thi xem, ai diệt trừ nhiều yêu hơn?

Thảm Lưu Sương liếc mắt nhìn qua giữa sấm sét và tia lửa, lặng lẽ mỉm cười:

Được thôi.

“Bọn chúng muốn bỏ trốn!”

Từ xa truyền đến tiếng gào thét của yêu vật:

“Mau mở trận, mau mở trận! Xảy ra sơ suất gì, Liên Tiên nương nương sẽ hỏi tội các ngươi!”

Là trận lưỡng nghi bát quái mà kính yêu nhắc đến.

Thảm Lưu Sương không hề ngạc nhiên, vung đao chém đứt đầu yêu nhện nhện, thoáng chốc bỗng sững sốt.

Sau khi khởi động hai trận lưỡng nghi bát quái, tiếng vang lớn ngập bên tai, lối đi rung chuyển dữ dội.

Tường đá hai bên bong ra từng mảng, để lộ cảnh tượng bên dưới...

Những sợi tơ nhện bện thành tấm lưới, bị che giấu dưới lớp tường đá. Giờ đây hoàn toàn lộ ra ngoài, trắng bệch một vùng, ồ ạt kéo đến, bao phủ toàn bộ mê cung.

Trong nhóm người, có ai đó hít khí lạnh, là giọng của Trình Mộng:

“Cha nó ơi, thứ này là...”

Nơi này đâu phải mê cung dưới lòng đất gì đó.

Rõ ràng là tấm lưới khổng lồ quanh co phức tạp do nhện tinh

tạo ra, bắt đầu từ khoảnh khắc họ bước vào cửa ngọc, đã chui vào mạng nhện mất rồi!

Nỗi sợ hãi trong lòng vẫn chưa tan hết, lại xảy ra biến cố mới.

Trong ổ nhện, sao không có nhện nhện cho được.

Tiếng vang càng lúc càng lớn khiến lòng người run rẩy, như có ngàn vạn con bọ đang va chạm nhau

Nhìn sang nơi phát ra âm thanh, sâu trong lối đi, bỗng có vài con nhện lớn cỡ nửa người nhảy ra!

Vài cô nương cùng lúc thét chói tai, Thẩm Lưu Sương cắn răng, rút đao xông lên.

Đám nhện này không phải vật tầm thường, sau khi nhiễm yêu khí, chúng cũng khát vọng máu thịt con người như Liên Tiên.

Tất nhiên cũng khó đối phó hơn đám nhện bình thường rất nhiều.

Xung quanh đều có bóng đen tấn công, yêu vật và nhện nhện vờn quanh, bao vây đường đi chật chội.

Tiếng trườn bò, tiếng gào thét và gầm rống liên tiếp không ngớt, đen ngòm vô tận như sóng xô bờ.

Quá nhiều.

Cường ép thúc đẩy linh khí, huyết khí cuộn cuộn trong lồng ngực, đau đớn lan tràn. Thẩm Lưu Sương tính toán đơn giản, với sức lực còn sót lại của nàng ta và Liễu Như Thường...

Không kịp nghĩ nhiều, lại có bóng đen từ góc nghiêng phía trên lao thẳng xuống.

Có thể thấy rõ răng nanh của nhện tinh, nàng ta bình tĩnh lại, nuốt máu tanh ngọt xuống cổ họng, rút mũi đao ra khỏi cơ thể tiểu yêu.

Vừa định vung đao lên, bất ngờ lại thấy trước người lóe lên ánh đao.

“Đám khốn kiếp này!”

Trình Mộng hùng hổ, tay nắm chặt loan đao lấy được từ thi thể yêu vật, giờ tay chém xuống, nhện tinh bị chặt làm đôi.

Loan đao bị nàng ta vung vẩy mạnh mẽ nổi gió, trong ánh đao hỗn loạn, nữ nhân trung niên liếc mắt, khẽ nhếch môi với nàng ta:

“Không sao chứ? Ta nói rồi mà, nhà ta rèn sắt.”

“Nơi này! Quá ghê tởm!”

Triệu Lưu Thúy cũng nhất trường kiếm lên, động tác cực kỳ vụng về, vung vẩy loạn xạ:

“Ta ta ta dù có sống sót ra khỏi đây, cũng chẳng ăn cơm nổi nữa!”

Mũi kiếm chém đứt chân sau của nhện nhện, máu bắn tung tóe, văng trúng mép váy nàng ta.

Cảnh tượng máu me, Triệu Lưu Thúy và nhện nhện cùng lúc gào lên, nhắm mắt lại, ép mình nín thở, đâm kiếm vào ngực nó.

Lúc nấu ăn đâu phải chưa từng thấy máu, cứ coi như nàng ta đang giết gà thôi!

Tổng Chiêu Đế sợ đến mức hai hồn bảy phách chỉ còn lại một nửa, vừa nức nở rơi nước mắt, vừa đạp một con nhện ra ngoài, bảo vệ những nữ tử uống rượu độc, không đủ thể lực sau lưng:

“Chuyện gì thế này huhuhu!”

Thẩm Lưu Sương hơi giật mình, liếc nhìn từng gương mặt

khác nhau, lặng lẽ mỉm cười, lau vết máu tràn ra từ khóe miệng.

“Sắp đến trận lưỡng nghi bát quái rồi.”

Thảm Lưu Sương lên tiếng:

“Ta đánh đầu trận, mọi người cẩn thận.”

Con non do nhện tinh sinh ra, có thể lên đến hàng trăm ngàn.

Liên Tiên sống lâu như vậy, không biết trong ổ của nó che giấu bao nhiêu nhện con.

Thế tấn công dời non lấp biển dường như không có điểm dừng, không chỉ Thảm Lưu Sương và Liễu Như Thường, dần dần tất cả mọi người đều thấy mất sức.

Dương Linh Linh đi sát bên phải đội ngũ, vì yếu ớt nhiều bệnh, thỉnh thoảng ho vài tiếng, hai mắt ửng đỏ.

Nàng ta là một trong những thiếu nữ bị cha nương đưa đến hôm nay, rượu độc trong người còn chưa tan hết, xương cốt đau nhức, ngay cả bỏ chạy cũng tốn sức.

Không thể dùng đao thương, bèn cảnh giác quan sát xung quanh, nhắc nhở phương hướng yêu vật tấn công cho các cô nương khác.

Nàng ta cũng muốn góp một phần sức cho mọi người.

Khẽ ho vài tiếng, gió lạnh bỗng dưng ập đến trên đỉnh đầu nàng ta.

Lạnh lẽo thấu xương, thấm vào sau gáy, khiến toàn thân nổi da gà.

Sẽ là thứ gì?

Trong lòng cảm nhận được gì đó, lòng Dương Linh Linh giật

thót, run rẩy ngắc đầu.

Bất ngờ, vừa khéo đối diện với cặp mắt đỏ ngầu của nhện tinh...

Thoáng chốc, nhện nhện găm lên, lao đến chỗ nàng ta!

Con nhện này nằm rập ở một góc trên đỉnh động, hòa cùng một thể với bóng đen, không biết đã ẩn nấp bao lâu.

Đột ngột tấn công không chút dấu hiệu, nghe thấy tiếng rít gào, Triệu Lưu Thúy ở phía trước cũng ngược mắt.

Nhện nhện nhanh nhẹn như mũi tên rời khỏi dây cung, nàng ta hoàn toàn không biết dùng kiếm, chẳng thể vung trường kiếm trong tay cho nó một đòn chí mạng.

Nàng ta không cứu được Dương Linh Linh.

Đền hoa sen nơi cuối con đường nhấp nháy đôi lần, Dương Linh Linh hoang mang quay đầu, nhìn vào mắt nàng ta.

Triệu Lưu Thúy trông thấy giọt lệ trong mắt nàng ta, sáng ngời trong suốt, trượt khỏi khóe mắt.

Các nàng đều là người bình thường trời gà không chặt, trước mặt đám yêu ma như thủy triều, bất lực đến vậy.

Gió tanh phát lên, bỗng dưng rơi xuống.

Triệu Lưu Thúy cắn chặt răng, gần như lao về trước theo bản năng, ôm chặt Dương Linh Linh, khéo thay đã chặn ngay hướng nhện nhện tấn công.

Nàng ta thấy bản thân như đang nằm mơ.

Một cơn ác mộng không có hồi kết.

Liên Tiên, hang động, nhện tinh, yêu ma, còn có tử vong.

Kết thúc giấc mộng, là khi nàng ta bước đi trong bóng đêm, bên tai vang lên tiếng cười của mẫu thân:

“Lưu Thúy nhà ta giỏi như vậy, sau này nhất định gả vào nhà chồng tốt.”

Như mạng nhện chẳng chặt, trời chặt nàng ta bên trong, chẳng thể vùng thoát.

Đó hoàn toàn không phải điều nàng ta mong muốn...

Nàng ta chỉ muốn sống vì chính mình.

Bóng đen nhèn nhện áp sát người nàng ta, Triệu Lưu Thúy không thể ngăn nổi nước mắt chực trào, ôm chặt Dương Linh Linh trong lòng.

Chẳng biết có phải ảo giác hay không, khi tiếng gầm lướt qua bên tai, nàng ta nghe thấy giọng nữ xa xôi.

Rõ ràng lại lạnh lẽo, tựa rèm châu vang vọng, lại như gió sương dưới mái hiên, từng chữ có lực.

“...Mặt trời đến từ hướng đông lại lặn xuống phía tây, chính là thầy ta điều binh. Một hồi thiên binh đến, hai hồi địa binh lại. Ba hồi người trường sinh, bốn hồi...”

Lần này không còn là trường đao ngưng tụ từ sấm sét nữa.

Sát khí mãnh liệt hơn hóa thành mũi nhọn, đen nhánh, lốm đốm do sương đen ngưng tụ, tựa dã thú há to cái miệng khổng lồ nuốt chửng nhện tinh.

“Bốn hồi...chư quỷ vong.”

Tay áo nữ nhân đeo mặt Chung Quỷ tung bay, thân pháp nhanh nhẹn sắc bén như tuyết rơi phát phơ, mũi chân chạm đất, đứng thẳng trước người các nàng.

Nước mắt nóng bỏng trượt xuống, nhịp tim Triệu Lưu Thúy

đập kịch liệt, hoảng hốt ngẩng đầu trong tầm nhìn mờ ảo.

“Bị dọa rồi sao?”

Thẩm Lưu Sương cúi non nửa mặt nạ Chung Quỳ, lau vết máu bên môi.

Dưới ánh đèn hoa sen rực cháy, đôi mắt nàng ta sáng như sao trời, mỉm cười, phác họa độ cong dịu dàng:

“Ta vẫn đang chờ, đến tử lâu của cô dùng cơm đây.”

P/S: Tui rất thích girls help girls giống vậy nha, thương quá trời.

Chương 34: C34: Chương 34

Mê cung dưới lòng đất hỗn loạn.

Lũ yêu lo sợ không yên, bỏ chạy khắp chốn, tiếng gào thét thảm thiết không ngớt bên tai.

Bọn chúng không hiểu nổi, sao sự việc lại trở nên như vậy.

Liên Tiên nương nương là đại yêu có thực lực mạnh mẽ trong thành Trường An, chỉ cần đi theo nó, sẽ hưởng hết vinh hoa phú quý, thính thoảng còn được chia máu thịt loài người ngon miệng.

Trong những ngày này, bọn chúng đã thấy quá nhiều người thân tự dâng hiến vợ con mình, cũng nghe thấy bọn họ thề thốt đảm bảo với Liên Tiên nương nương, tuyệt đối không tiết lộ bất kỳ tin tức nào liên quan đến thần cung với quan phủ.

Tất cả vốn nên như thế.

Chờ Liên Tiên nương nương luyện hóa tiên lực, một yêu đắc đạo gà chó lên trời, bọn chúng là tay phải tay trái của nương nương, cũng có thể dính chút ánh sáng phi thăng thành tiên.

Nhưng vì sao...hôm nay lại có hai kẻ của Trấn Ách Ti đến đây?!

Thảm Lưu Sương và Liễu Như Thường đều dùng hết sức, dù trong trạng thái rượu độc còn hiệu lực, vẫn ép đám yêu vật chẳng thể đến gần.

Thời gian dần trôi, công hiệu rượu độc giảm đi, đòn tấn công của hai nàng càng thêm mạnh mẽ.

Nói một cách chính xác, là “hung tàn”.

Ca từ na hí và thần chú mời tiên như bùa đòi mạng, khí thế sắc bén chẳng ngăn nổi.

Tuần tra trong hang động toàn là tiểu yêu, nào từng thấy cảnh như địa ngục thế này, chẳng cầm đao nữa, cũng không đánh tiếp, vọt chân lên cổ bỏ chạy.

Chỉ có bảy nhện không hiểu sợ hãi, nhào lên hết đợt này đến đợt khác.

Trong lối đi u ám, một con nhện tinh lẻ loi độc hành.

Tay trái của nó bị chém đứt, từ phần cánh tay trở xuống trống rỗng, đang chảy máu đầm đìa.

Tám con mắt trên gương mặt bị hỏng mất một con, máu me be bét, chỉ còn hai tròng mắt một trên một dưới phần nộ trợn trừng.

Chính là nhện tinh phụ trách đưa cơm cho nữ tử trong hang động.

Hỏng hết rồi.

Cánh tay truyền đến đau đớn thấu xương, nhện tinh nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt lóe lên vẻ giận dữ như lửa cháy.

Tay trái của nó bị trường đao chém đứt, yêu đan cũng bị hủy hơn phân nửa, chỉ đành miễn cưỡng kéo dài hơi tàn.

Đám nữ tử này...sao có thể thoát ra được?

Sơn động nhốt các nàng vô cùng kín đáo, còn có cửa đá nặng ngàn cân. Cửa đá có lập pháp trận, người bên trong không thể mở được.

Tức là đã có người giúp họ.

Hai con mắt còn lại nhìn chăm chăm phía trước, nhện tinh cười mỉa đầy sát ý.

Mỗi một con đường trong mê cung đều có bẫy, lúc đám nữ tử kia chạy trốn, không đạp trúng cái nào.

Có thể mở cửa đá cho họ, cung cấp đường chạy thoát, chỉ có yêu quái trong thần cung Liên Tiên.

Nhớ lại từng cảnh tượng mấy ngày nay, ai là phản đồ, hắn ta đã có đáp án.

Kính nữ.

Khi hắn ta muốn dạy dỗ vài kẻ không nghe lời trong đám nữ tử, lại bị kính nữ ngăn cản, hắn ta nên phát giác điều mờ ám từ sớm.

Nghiến răng ken két, nhện tinh tăng nhanh bước chân, tìm kiếm bóng dáng nàng ta xung quanh.

Con khốn đó.

Vì nàng ta, đại kế của Liên Tiên nương nương bị hủy hoại trong phút chốc, yêu vật trong thần cung tử thương nghiêm trọng, tổn thất nguyên khí quá nặng.

Cũng vì nàng ta...yêu đan của nó tổn thương, trở thành phế vật sống dở chết dở.

Ánh mắt đảo quanh bất định, cuối cùng dừng tại một góc không bắt mắt.

Kính nữ trong dáng vẻ nữ nhân trung niên, khoác áo vải thô màu nâu, rụt rè tiến về trước, gần như hòa vào bóng đêm.

Người thấy mùi máu tanh nồng, nàng ta bỗng ngáng đầu.

Còn chưa nhìn rõ tướng mạo người đến, đã bị bóp chặt cổ

họng.

“Là người.”

Nhện tinh đau đến co giật, muôn rách cả mí mắt:

“Là người đã thả các nàng.”

Vì máu tươi mà mặt mày nó dữ tợn không chịu nổi, sát ý lan tràn khiến người ta khiếp sợ.

Kính nữ run rẩy, khóe môi khẽ run:

“Người... người nói gì vậy?”

“Đừng giả ngốc.”

Nhện tinh khàn giọng:

“Người khác không biết, ta và người đưa cơm biết bao lần, còn không nhìn ra chắc? Rõ ràng người có lòng trắc ẩn với chúng.”

Thật nực cười.

Một con yêu làm việc dưới trướng Liên Tiên nương nương, lại giúp đỡ tể phẩm chạy trốn.

Nàng ta có âm mưu gì?

Tay phải siết chặt cổ dần dần ra sức, cảm giác ngạt thở mãnh liệt đi cùng đau đớn, khiến nàng ta chẳng thể thở nổi.

Nhện tinh chỉ nghi ngờ, không có chứng cứ. Vào lúc này, nàng ta tuyệt đối không thể thừa nhận.

Khóe mắt trào ra nước mắt si.nh lý, kính nữ khàn giọng:

“Không phải ta, tại sao ta phải giúp họ? Nếu người tổn thương ta...”

Ho mạnh vài tiếng, hơi thở gần như không còn, nàng ta miễn cưỡng hô hấp:

“Nếu người tôn thương ta, Liên Tiên nương nương sẽ không tha cho người.”

Đây là tiền cược của nàng ta.

So với tiêu yêu bình thường, năng lực của kính nữ rất được Liên Tiên trọng dụng.

Liên Tiên tạo tin đồn, sẽ để nữ tử hiến tế trở thành linh nữ, thờ phụng tiên gia.

Các cô nương kia đã vào bụng nó từ lâu, để các tín đồ tin tưởng chuyện này là thật, nó cần kính nữ hóa thành dáng vẻ của những nữ tử mất tích, xuất hiện trước mặt họ.

Đây là một phần cực kỳ quan trọng trong kế hoạch.

Nhện tinh lại mỉm cười:

“Liên Tiên nương nương?”

Cút mẹ nó Liên Tiên nương nương đi.

Hôm nay Trần Ách Ti đã nhúng tay vào chuyện này, chính bản thân Liên Tiên còn khó giữ, đám tiêu yêu như bọn nó, chẳng lẽ vẫn còn đường sống?

Dẫu thế nào cũng phải chết, dù kính nữ không phải phản đồ, hắn ta cũng kéo theo đệt lưng.

Tay phải nhện tinh dùng sức.

Kính nữ đánh không lại nó.

Đây là nữ yêu vô cùng yếu ớt, nghe nói vì quá yếu, từng bị

đám buồn người nhân loại nhốt trong lồng sắt triển lãm. Ngày nào đó Liên Tiên nướng nướng ngang qua, thấy năng lực nàng ta thú vị, bèn mua nàng ta về.

Từ đó về sau, lúc nào nàng ta cũng ở bên cạnh Liên Tiên, nhưng cố chấp không chịu ăn thịt uống máu con người, tu vi tăng chậm.

Một quái thai khúm núm, nhát gan sợ sệt.

Mang nặng lòng từ bi, là biểu hiện của nhu nhược và vô dụng.

“Người nói người xem, rốt cuộc là vì cái gì hả?”

Ngón tay cắm sâu vào làn da, để lại vết đỏ đáng sợ.

Càng thêm bạo ngược, nhện tinh không nén nổi phần nộ:

“Liên Tiên nướng nướng đối xử với người không tốt sao? Người thả đám nữ tử kia ra, bọn chúng sẽ nhớ người chắc? Hai lão tử biến thành đáng vẻ này...tiện nhân!”

Nữ yêu trước mặt dần dần mất hơi thở, trong một vùng tĩnh mịch, hẳn ta nghe thấy tiếng khớp xương cọ sát răng rắc.

...Không đúng.

Loáng thoáng còn có làn gió đột nhiên ập tới.

Không chờ nhện tinh nói hết câu cuối, đao phong bỗng dung lướt đến bên người.

Nó bị đứt nửa cánh tay, đang là lúc yếu ớt nhất, hoảng hốt tránh đi, tay phải bị đâm máu tươi đầm đìa.

Là ai?

Nhện tinh đau đến nghiêng răng, hung ác quay đầu, thấy ba bóng người quen thuộc.

“Đuổi, đuổi kịp rồi!”

Mặt mày Phùng Lộ trắng bệch, vội vã chạy đến bên cạnh kính nữ, kiểm tra vết thương trên cổ nàng ta:

“Ngươi sao rồi?”

May mắn thay, vẫn còn sống.

“Ôi chao.”

Triệu Lưu Thúy cầm trường kiếm, nhướn mày như cười như không:

“Đây là nhện tinh đưa cơm cho chúng ta hả? Sao lại biến thành dáng vẻ quỷ quái thế kia? Nếu nhớ không nhầm, ngươi đã từng đâm đá vôi cô nương nhi?”

Trình Mộng không lên tiếng, nắm chặt trường đao trong tay, mũi đao đang nhỏ máu.

Là máu của nhện tinh.

Có Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường ở đây, tà ma nơi này tan tác như ong vỡ tổ, chẳng còn để ý Liên Tiên gì đó, liều mạng bỏ chạy khắp chốn.

Trong trận chiến hỗn loạn cách đó không lâu, Phùng Lộ nhận ra con nhện tinh này, phát hiện nó không chạy ra ngoài như tiểu yêu khác, mà mang theo cả người đầy máu, vào sâu bên trong.

Nàng ta nhận ra ngay có điều bất thường...

Phương hướng đó, chỉ có kính nữ.

Nữ tử trong hang động đều chịu ơn của kính nữ, không thể bỏ mặc nàng ta không lo.

Phần lớn mọi người đều chống lại nhện nhện, phá giải trận

lượng nghi bát quái, sau khi thương lượng ngăn ngừa, ba người các nàng sẽ trở lại đường cũ, tìm kiếm tung tích của kính nữ và nhện tinh.

Quả nhiên vừa khéo gặp phải cảnh này.

Tay trái bị chặt đứt, tay phải bị đâm thành lỗ máu khổng lồ, mặt mày nhện tinh vằn vẹo, cổ họng phát ra tiếng gầm như dã thú.

Tơ nhện trắng hếu phun ra khỏi miệng hắn ta, bị Triệu Lưu Thúy nhanh tay lẹ mắt vung kiếm chém đứt.

Bên kia, Trình Mộng xoay chuyển cán đao, nhích người về trước, khuấy động sức mạnh, ánh sáng lạnh lẽo lún vào cổ họng nhện tinh.

Thi thể ngã xuống đất, máu tươi tuôn trào, Trình Mộng tặc lưỡi, nhanh chóng tránh ra.

“Trình Mộng tử.”

Triệu Lưu Thúy nhìn cảnh này đầy sùng bái, đôi mắt đen sáng lấp lánh:

“Lợi hại quá!”

“Từ nhỏ đã rèn sắt, lúc rảnh rồi, từng học vài chiêu đao pháp.”

Tay áo nhuộm máu, Trình Mộng vén lên đầy ghét bỏ, lộ ra cơ bắp rắn rỏi có lực trên cánh tay:

“Nàng ta sao rồi?”

Đang hỏi kính nữ.

Phùng Lộ đang giúp nàng ta thuận khí:

“Không có vấn đề gì lớn, đã tỉnh táo lại.”

Vết đỏ bồng do ngạt thở gây ra vẫn chưa tan bớt, kính nữ hoang mang ngẩng đầu, cánh môi mấp máy, không nói tiếng nào.

Sao họ lại trở về?

“Chúng ta thấy cái tên xấu xa kia vòng trở về, đoán nó sẽ nghi ngờ người.”

Triệu Lưu Thúy nhanh mồm nhanh miệng, nói được một nửa, chuyển chủ đề:

“Đúng rồi, người tên gì? Chúng ta cứ gọi người kính yêu suốt cũng không hay lắm.”

Nữ yêu dựa vào tường yên lặng một thoáng, khẽ lắc đầu:

“Ta không có tên.”

Kính yêu sinh ra giữa trời đất, không cha không nương, chẳng ai đặt tên cho nàng ta.

“Người còn muốn tiếp tục ở cạnh Liên Tiên sao?”

Đôi mắt Phùng Lộ sáng rỡ:

“Theo chúng ta rời khỏi đây nhé? Trong số chúng ta, có người của Trần Ách Ti! Họ rất mạnh, chắc chắn sẽ đưa chúng ta ra ngoài.”

Khi trước Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường chưa để lộ thân phận, chỉ dựa vào một nhóm người bình thường không biết pháp thuật, muốn chạy trốn là cử tử nhất sinh.

Nếu kính yêu đi cùng họ, chờ khi bại lộ, chỉ có con đường chết.

Giờ thì khác.

Khí thể của Trần Ách Ti mạnh mẽ không đỡ nổi, nghe Thẩm Lưu Thương nói, họ vẫn còn đồng đội khác đang ẩn nấp ở đây, không lâu sau sẽ tập hợp lại với nhau.

Nói không chừng tối nay có thể lật tung ổ nhện nhện này.

Kính yêu đi theo các nàng mới là an toàn nhất.

Kính yêu run lên:

“Trần Ách Ti?”

“Người đã cứu tất cả chúng ta, Trần Ách Ti thưởng phạt rõ ràng, sẽ không làm khó người.”

Triệu Lưu Thúy gãi đầu:

“...Chắc vậy.”

Nàng ta nói xong liếc mắt nhìn qua, đặt ngón trỏ lên môi, làm tư thế im lặng.

Khi tất cả mọi người đều yên tĩnh, ó thể nhận ra rõ ràng trong lối đi từ bốn phương tám hướng, truyền đến tiếng vang yếu ớt bị phóng đại thêm mấy lần.

Rất khẽ, như gió đêm cuối thu thổi tung lá rụng xào xạc.

Nhìn về nơi phát ra âm thanh, trong ánh nến yếu ớt lay động, sâu trong lối đi, có hai đốm lửa bùng sáng.

Không phải đốm lửa.

Sau khi nó đến gần, đằng sau hai điểm đỏ ngẫu kia, hiện ra thân hình vạm vỡ như núi...

“Chạy, chạy mau!”

Triệu Lưu Thúy hít khí lạnh:

“Là nhên nhện!”

Trông thấy sau lưng một con nhện, còn rất nhiều con theo cùng.

Khi ba người một yêu xuyên qua ngã rẽ, đã có mười mấy bóng đen đuổi sát sau lưng.

“Người không đối phó được mấy con nhện này sao?”

Trình Mộng chém đứt đầu một con nhện, nhìn về phía kính yêu:

“Lẽ nào yêu quái nơi này rất lợi hại?”

Kính nữ gắng sức niệm quyết, ánh sáng trắng lóe lên, tấn công hai bóng đen:

“Ta không tu tà thuật, là, là người yếu nhất.”

“Tập hợp lại với những người khác là được.”

Phùng Lộ phụ trách kiểm tra động tĩnh xung quanh:

“Lưu Thúy, cẩn thận bên trái!”

Triệu Lưu Thúy quyết tâm liều mạng, vung kiếm chém lung tung, tiếng gào thảm thiết của nhên nhện vang lên không ngớt.

Cứ coi như đang giết gà thôi!

Kính nữ loạn choạng đi theo bên cạnh họ, sắc mặt ngơ ngác, nhìn tay trái của mình.

Khoảnh khắc nhên nhện xuất hiện, Phùng Lộ vô thức nắm chặt cổ tay nàng ta, dẫn nàng ta chạy trốn.

Tại sao chứ?

Nàng ta nghĩ không ra.

Các nàng được Trấn Ách Ti bảo vệ, có thể bình an thoát khỏi lồng giam này.

Vì sao phải mạo hiểm lớn như thế để quay lại cứu nàng ta?

Rõ ràng nàng ta chẳng đáng là gì.

Cổ tay truyền đến xúc cảm mềm mại, ấm nóng.

Kính nữ rất hiếm khi tiếp xúc với người khác.

Thuở nhỏ nàng ta bị đám buôn người bắt giữ, giam trong lồng mua vui cho người khác. Vô số người đến rồi lại đi, muốn thông qua nàng ta, ngắm nhìn người mà lòng mình mong nhớ.

Sau này bị Liên Tiên mua về, sống trong hang ổ yêu quái ăn thịt người, liên hệ duy nhất giữa nàng ta và người đời, chính là hóa thành nữ nhân muôn hình muôn dạng, gặp gỡ người nhà các nàng.

Như một u hồn không có quá khứ và tương lai.

Đây là lần đầu tiên, có người quan tâm đến...nàng ta.

Chẳng liên quan gì đến thân phận của những người bên cạnh, người họ muốn cứu, là bản thân nàng ta.

Điều này khiến kính nữ hoang mang.

Càng lúc càng nhiều nhề nhện phát hiện tung tích của các nàng, yêu khí nồng nặc, bước đi khó khăn.

Một con trong đó nhảy vọt lên, trước khi nhào đến sống lưng của Triệu Lưu Thúy, đã bị kính nữ niệm quyết đánh nát đầu.

“A...”

Triệu Lưu Thúy giật mình, lòng còn sợ hãi, quay đầu tròn to đôi mắt:

“Người không tệ mà.”

Kính nữ gật đầu không đáp, đầu ngón tay phát nhẹ, ánh sáng trắng lóe lên, đánh rơi vài con nhện trên đỉnh động.

“Giỏi lắm, giỏi lắm.”

Trình Mộng lau mồ hôi rịn trên trán, nhếch môi mỉm cười:

“Đúng là không tệ.”

Nàng ta nói xong bỗng khựng lại, nhướng mày:

“Mau nhìn đi, các nàng ở đó!”

Kính nữ ngược mắt, đầu tiên dò xét lưới lớn vắt ngang chính giữa hang động.

Lưới lớn trắng hếu, do tơ nhện bện thành, vùng đất bên dưới là hoa văn đen ngòm uốn lượn liên miên, hình thành mặt “âm” trong trận lưỡng nghi bát quái.

Mười mấy nữ tử đang đứng trước trận, lấy Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường làm đầu, chia nhau phụ trách ở những vị trí khác biệt, vừa đối phó lũ nhện khí thể hung hăng, vừa dập tắt đèn hoa sen mắt trận.

“Về rồi à?”

Tổng Chiêu Đệ đỏ đầy mồ hôi, chẳng buồn để ý lấy tay lau chóp mũi:

“Bị thương rồi hả? Kính yêu cô nương không sao chứ?”

Triệu Lưu Thúy uốn thẳng sống lưng, mỉm cười rạng rỡ:

“Hộ tổng an toàn.”

Trình Mộng nương mảy, rút bình thuốc trị thương Phùng Lộ đã tặng ra, ném thẳng vào người Tống Chiêu Đệ:

“Chi bằng thoa vào vết thương trên tay phải cô nương trước đi, trông đau lắm đây.”

Nói xong thở hắt hắt rút đao, chặt đầu một con nhện đến gần.

Rất lạ.

Kính yêu đứng yên ở đó, ánh mắt lướt qua từng gương mặt quen thuộc.

Nàng ta nhớ rõ tướng mạo của mỗi một nữ tử ở đây, giờ phút này bỗng thấy cực kỳ xa lạ.

Lúc ở hang động, mặt mày họ như những đóa hoa khô héo, ủ rũ mục nát, đáy mắt chỉ có phần nộ và tuyệt vọng.

Giờ đây rõ ràng đang ở tuyệt cảnh nguy hiểm muôn phần, trong từng vũng máu nở rộ, họ như bị thôi thúc nảy mầm, bộc phát sức sống kinh người.

Như cây tùng ngạo nghễ sinh trưởng sau giông bão.

“Cây đèn tiếp theo...”

Giọng nói Liễu Như Thường lạnh lạnh:

“Vị trí Khôn, thứ sáu!”

Ngay sau đó, là giọng nữ giòn vang:

“Được!”

Giải quyết xong một đợt nhện nhện, rất nhanh đã có đợt khác ập tới.

Phùng Lộ vung về vung vẩy thanh kiếm mỏng nhạt được trên người tiểu yêu, đâm vào con nhện tấn công sau lưng kính nữ:

“Vẫn ổn chứ?”

Trừ vùng cổ đau đớn âm ỷ do nhện tinh bóp chặt ra, nàng ta không có chuyện gì cả.

Kính nữ lặng thinh một lúc, cuối cùng không nhịn được hỏi:

“Tại sao?”

Phùng Lộ:

“Hừm?”

“Tại sao lại mạo hiểm tính mạng, quay về cứu ta?”

Kính nữ chần chờ lên tiếng:

“Ta không thân với các ngươi.”

“Vì ngươi đã cứu chúng ta mà.”

Phùng Lộ đáp chẳng cần suy nghĩ, bỗng nhớ đến gì đó, tò mò hỏi ngược lại:

“Ngươi thì sao? Tại sao lại theo Liên Tiên? Ngươi không tu tà thuật không hại người, khác với đám yêu quái ở đây...ngươi bị uy hiếp hả?”

Tất nhiên từng bị uy hiếp.

Ban đầu khi Liên Tiên mua nàng ta, nàng ta không muốn nghe lời, đã từng phản kháng, cũng từng cầu xin.

Một tiểu yêu yếu đuối, sao có thể thắng nổi nhện tinh tu luyện trăm năm, trong đoạn ký ức xa xăm kia, chỉ lan tràn tiếng hét thảm và đau khổ khôn cùng tựa địa ngục.

Nàng ta bị mài mòn góc cạnh từng ngày, học cách khom lưng uốn gối, khúm núm, chẳng dám chống lại Liên Tiên, cam tâm

tình nguyện bán mạng cho nó.

Lần này kính nữ yên lặng rất lâu, không hề đáp lời.

Nhân lúc giải quyết xong một con nhên nhện, Phùng Lộ nhìn thoáng qua nàng ta.

Vừa nãy kính nữ hỏi, tại sao lại bất chấp tất cả trở về, thực ra trong đáy lòng nàng ta, vẫn còn lý do khó hiểu chưa từng nói rõ.

Như nàng ta đã từng kể trong hang động, hồi bé nàng ta bị bắt đến ổ ăn mày.

Lúc ấy quá nhỏ, quây phá nghịch ngợm, ngoảnh mặt làm ngơ lời khuyên của cha nương, cả ngày chơi đùa trong thành.

Thế là, hôm nào đó rời nhà bắt đẽ bống thấy sau ót đau đớn, lúc tỉnh lại, đã bị ném vào một căn phòng nhỏ tồi tàn.

Đến giờ Phùng Lộ vẫn nhớ rõ cảnh tượng trong căn phòng đó.

U ám chật hẹp, bụi bặm đầy đất.

Có vài đứa trẻ cũng lớn cỡ nàng ta co lại trong góc, có đứa bị khoét một mắt, có đứa bị chặt nửa chân, cứ thế lẳng lặng nhìn nàng ta, mặt mày lấm lem vết nước mắt bẩn thỉu.

Trừ họ ra, còn có một tỷ tỷ mười bốn mười lăm tuổi, cũng mới bị bắt đến đây.

Phùng Lộ khóc nức nở, tỷ tỷ ở bên cạnh dịu dàng an ủi, chờ nàng ta khóc mệt rồi, bèn nhắc tay phải, lau giọt nước nơi khóe mắt giúp nàng ta.

Hai ngày sau, nhân lúc đám buôn người uống rượu, tỷ tỷ dẫn nàng ta và vài đứa nhỏ chạy khỏi căn phòng đó.

Đám nam nhân uống rượu tìm vui rất nhanh đã phát hiện bất thường, hùng hổ đuổi theo sau lưng.

Khi chạy đến một ngã rẽ, tý tý dẫn họ vào một bụi cây, bảo họ trốn ở đây đừng lên tiếng.

Phùng Lộ trơ mắt nhìn một mình tý ấy chạy vào ngã rẽ, dẫn dụ tất cả truy binh đuổi theo.

Rồi họ không còn gặp lại nhau nữa.

Hôm nay, mọi thứ dường như đang diễn lại cảnh tượng năm đó.

Cũng vô tình bị bắt vào lồng giam, cũng được người khác giúp đỡ, Phùng Lộ năm đó chẳng thể cứu được tý tý, ít nhất hôm nay, nàng ta muốn bảo vệ kính yêu.

“Ngươi đừng buồn.”

Nhận ra tâm trạng kính yêu sa sút, Phùng Lộ hít sâu, ném hết suy nghĩ lung tung ra sau đầu:

“Chờ hôm nay chúng ta thoát ra ngoài, Liên Tiên đền tội, ngươi...ngươi sẽ tốt hơn thôi.”

Kính nữ:

“Tốt hơn ư?”

Phùng Lộ ghen lời.

Nàng ta không giỏi an ủi người khác, bỗng nhớ lại năm đó:

“Trước đây ta từng gặp một tý tý, tý ấy nói với ta, trời đất rộng lớn như vậy, rồi sẽ có chốn dung thân. Ngươi là yêu cũng chẳng sao hết, so với việc nghe lời Liên Tiên răn rắp, chi bằng một mình xông pha nhân gian. Có câu nói gì ấy nhỉ? Nguyên như hạc đơn lẻ không theo bầy...”

Nàng ta vừa dứt lời, một con nhện phóng tới.

Phùng Lộ giật mình run lên, nhắc kiếm đâm vào bụng nó.

Kính nữ sau lưng yên tĩnh một thoáng.

Khi Phùng Lộ quay đầu, vừa khéo nàng ta cũng nghiêng mắt.

“Nguyện như hạc đơn lẻ không theo bầy...”

Kính nữ nhìn nàng ta chăm chú, giọng nói rất khẽ, như đang thì thầm:

“Để dạo bước nhân gian.”

Nàng ta không có lý do gì biết được câu này.

Trừ hai người năm đó, không một ai hay biết.

Trường kiếm trong tay run lên, Phùng Lộ sững sờ ngược mắt.

Hôm chạy trốn khỏi ổ ăn mày là một đêm trăng sáng.

Truy binh theo sát phía sau, tỷ tỷ giấu họ vào bụi cây, nhỏ tiếng bảo:

“Trốn kỹ ở chỗ này, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không được ra ngoài, biết chưa?”

Dù Phùng Lộ còn nhỏ, vẫn đoán được dự định của nàng ta, bật khóc kéo tay áo nàng ta.

“Để muội đi.”

Phùng Lộ nói:

“Muội...muội vô dụng lắm, cũng không có ai thích muội.”

Đây là lời thật lòng.

Tính nàng ta cầu thả, bình thường không học hành gì, chẳng

thích tứ thư ngũ kinh, cũng không đam mê cầm kỳ thi họa, chẳng những cha nương đau đầu vì nàng ta, hàng xóm láng giềng cũng không cho hài tử qua lại với nàng ta.

Nếu nhất định phải có người dụ đám buôn người kia đi, Phùng Lộ tình nguyện người đó là nàng ta.

Tỷ tỷ đứng dưới ánh trăng, lẳng lặng nhìn nàng ta một lúc, xé tay áo, cắn rách đầu ngón tay, dùng máu viết một hàng chữ nhỏ.

Nhét miếng vải vào lòng Phùng Lộ, nàng ta xoay người rời đi.

Đêm đó trăng thanh gió mát, bóng cây như nước.

Tiếng bước chân của đám nam nhân ùn ùn kéo đến, tìm kiếm bóng người vừa lướt qua ngã rẽ, không dừng lại trước bụi cây mà các nàng ẩn nấp quá lâu.

Nước mắt rơi xuống từng giọt lớn, Phùng Lộ cắn chặt răng để không bật khóc thành tiếng, nhờ ánh trăng, nhìn rõ hàng chữ.

“Trời đất rộng lớn, thân như phù du. Nguyện như hạc đơn lẻ không theo bầy, dễ dạo bước nhân gian.”

Trời đất rộng lớn, ai nấy đều như phù du.

Thay vì sống để lấy lòng người khác, chi bằng hóa thành hạc trắng lẻ loi làm theo ý mình, đơn độc ngắm nhìn nhân gian chân chính.

Trong mê cung của Liên Tiên, đèn hoa sen vang lên lách tách.

Khoảnh khắc đôi mắt nhìn vào đối phương, hai đoạn ký ức chồng lên nhau.

Nghĩ lại quả thật là vậy.

Tướng mạo kính yêu thay đổi khôn lường, dù nhiều năm trước từng gặp nàng ta, đến lúc tương phùng, cũng không thể nhận

ra gương mặt đã hoàn toàn thay đổi kia.

Hóa ra quá khứ và hiện tại, từ đầu đến cuối chỉ có một người, từ đầu đến cuối vẫn là nàng ta.

Phùng Lộ hé môi, chẳng thốt nên lời. Quá nhiều cảm xúc trào dâng trong lòng, như bão táp mưa sa, gấp gáp rơi xuống.

Nhịp tim kịch liệt tiếng này nối tiếp tiếng khác, trong tầm mắt chăm chú của nàng ta, dung mạo kính nữ bỗng thay đổi.

Ban đầu là gương mặt của nữ nhân trung niên, gầy gò tái nhợt, mắt nhỏ, mũi hẹp.

Phùng Lộ nhận ra đây là mẫu thân.

Khi nàng bị đám nhóc con ức hiếp lặng lẽ bật khóc, mẫu thân sẽ cẩn thận ôm nàng vào lòng, nhỏ nhẹ an ủi:

“Đám nhãi ranh kia, xem nương có xử lý chúng không. Đừng nghe chúng nói lung tung, nếp nếp nhà ta thông minh lại hiểu chuyện, tốt hơn chúng nhiều.”

Ngay sau đó, lại biến thành gương mặt của nữ nhân trẻ tuổi, mày rậm đen, mang theo vẻ anh khí hào sảng.

Đây là Vương Ngọc Châu bị bắt chung với Phùng Lộ vào hang động của Liên Tiên, vì bỏ trốn thất bại, bị đám yêu ma giết hại.

Cái liếc mắt cuối cùng trước khi ly biệt, Vương Ngọc Châu ôm chặt lấy nàng ta, không ngăn nổi tiếng nghẹn ngào, thì thầm hết lần này đến lần khác:

“Lộ Lộ, ta không sợ, ta không sợ.”

Thoáng chốc, lại hóa thành thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, mày liễu mắt sáng.

Phùng Lộ nhớ rõ nàng ta, là biểu tử còn trẻ đã phải gả cho

người ta.

Trước khi đính hôn, biểu tở nắm tay nàng ta, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy:

“Lộ Lộ ơi, ta và người đó chưa từng gặp nhau, tại sao phải gả cho hắn?”

Phùng Lộ không nói được lý do.

Kính yêu soi tỏ gương trong lòng người, có thể hóa thành người mà mình mong nhớ.

Cảm nhận yêu lực hỗn loạn, kính nữ cau mày nhấc tay, vuốt ve gò má mình.

Nhiều năm trước, nàng ta dùng gương mặt của một thiếu nữ bị bắt vào ổ ăn mày, sau khi cứu mấy đứa bé ra, đã bị bán cho Liên Tiên.

Để lấy lòng Liên Tiên, lấy lòng tín đồ, nàng ta hóa thành từng nữ nhân khác nhau.

Là nữ nhi nghe lời của cha nương, tở tở hết lòng bảo vệ đệ đệ muội muội, thê tử cần cù chăm chỉ của nhà chồng.

Nàng ta bị vo tròn, bóp dẹp, như một nắm bùn tùy ý nhào nặn...

Dần dà, ngay cả dáng vẻ vốn có của chính mình cũng sắp quên mất.

Rốt cuộc nàng ta là ai?

Bản thân kính nữ cũng chẳng biết.

Phùng Lộ nhìn nàng ta chăm chú không chớp mắt, dung mạo kính nữ thay đổi không ngừng.

Nàng ta trở thành nữ nhân từng cho Phùng Lộ màn thầu trắng

tin, phụ nhân bị đánh sưng nửa bên mặt, nữ phu tử đứng thẳng thớm trong thư viện, Thẩm Lưu Sương tay cầm trường đao của Trần Ách Ti.

Dần dần, máu thịt ngưng tụ, dừng lại ở một gương mặt.

Một gương mặt đã lâu không gặp, gần như xa lạ, tái nhợt gầy gò, bình thường không có gì đặc biệt...

Vành mắt bỗng nóng bừng, kính nữ nghĩ, tựa như giấc mộng.

Đó là gương mặt của nàng ta.

Vào giờ phút này, ngay ngày hôm nay.

Người mà Phùng Lộ mong nhớ, là nàng ta.

Bỗng dưng có làn gió mạnh lướt qua, đèn hoa sen nhấp nháy mãnh liệt trên vách tường.

Trận lưỡng nghi bát quái sụp đổ, mạng nhện chôn vùi thành bụi phấn.

Như điểm cuối của bóng đêm bỗng mở ra một con đường rực sáng, từ đầu kia của đại trận, gió và ánh sáng ồ ạt kéo đến.

Không biết là ai nức nở thốt lên:

“Phá trận rồi...chúng ta được cứu rồi!”

Ánh sáng bóng đêm hợp rồi lại tan, âm dương giao hòa, bụi trần lắng đọng.

Một bóng người bước ra khỏi ánh kiếm, mép váy xanh biếc dập dờn như sóng nước.

Thi Đại đứng cạnh Giang Bạch Nghiễn, vui vẻ mỉm cười, lúc hàng mi khẽ run, có một đốm sáng phủ xuống:

“Tìm được mọi người rồi.”

Chương 35: C35: Chương 35

Cuối cùng cũng tập hợp lại với nhóm Thẩm Lưu Sương, trái tim treo lơ lửng của Thi Đại rơi xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Nơi tầm mắt nhìn thấy, toàn thân Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường nhuốm máu, bị thương không ít.

Các cô nương với dung mạo khác nhau đứng cạnh các nàng, có người cầm trường kiếm, có người nắm chặt loan đao, có thể thấy rõ tư thế vung về, nhưng lại liều mạng cứu tử nhất sinh ngăn cản lũ nhện.

Trận lưỡng nghi bát quái được phá vỡ, cuối cùng lũ nhện cũng cảnh giác nguy cơ, dừng tấn công, ẩn nấp vào bóng tối.

Xác nhện đầy đất, tất cả mọi người đều thở d.ốc.

“Mọi người sao rồi?”

Thi Đại nhanh chóng bước lên:

“Những cô nương bị bắt đều ở đây sao ạ?”

Thẩm Lưu Sương gật đầu, quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt lướt qua từng gương mặt mờ hôi đầm đìa, nhìn thẳng vào từng đôi mắt đen nhánh sáng ngời, nàng ta mỉm cười:

“Ừm, đều ở đây hết.”

Một người cũng không thiếu, may mà vẫn ở đây.

“Một chết ta rồi.”

Mời thần nhập thân hao tổn quá nhiều linh lực, Liễu Như Thường tạm thời mời Bạch Cửu Nương Tử ra ngoài, dựa vào vách đá:

“Liên Tiên cái quỷ gì đó, chắc chắn là nhện tinh đã sống trăm năm.”

“Mới mẻ ghê.”

Bạch Cửu Nương Tử quần quanh cổ nàng ta, thè cái lưỡi đỏ búng:

“Người nói xem, muốn thành tiên chẳng phải nên tích lũy công đức ư, ngược lại uống máu ăn thịt người, rõ ràng là muốn nhập ma.”

“Kết, kết thúc rồi sao?”

Một thiếu nữ run rẩy lau máu trên gò má, rụt rè lên tiếng:

“Liên Tiên...chúng ta phải làm sao?”

“Giờ đang là nghi thức bái lạy nhỉ?”

Thi Đại lấy kim sang dược đã chuẩn bị sẵn trong tay áo ra, đưa cho những nữ tử bị thương:

“Tín đồ và Liên Tiên đều ở đó.”

Cơ hội này rất hiếm có.

Yêu quái làm nhiều việc ác, tội nghiệt chất chồng, hôm nay để các ngươi xem thử, cái gì gọi là một mẻ hốt gọn.

Cùng lúc đó, trong thần cung.

Đi theo linh đồng xuyên qua từng lối nhỏ quanh co, đây là điểm đến cuối cùng của tín đồ.

Diêm Thanh Hoan cảm thấy, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, hai chữ “thần cung” đúng là danh xứng với thực.

Tòa nhà được chạm khắc từ ngọc trắng, điêu khắc hoa sen tinh tế phức tạp xung quanh. Khói trắng lượn lờ, như mây như sương, khiến người ta nhớ đến tiên cung trên mây được miêu tả trong thơ từ.

Nếu tất cả mọi thứ không phải ảo ảnh.

Trong lòng Diêm Thanh Hoan lặng lẽ kết luận, Liên Tiên là cao thủ huyền thuật.

Linh đồng đưa họ đến chính điện rộng rãi, khi tiếng chuông ngân vang, hần và Thi Vân Thanh bên cạnh đều nhìn thấy “Liên Tiên nương nương” trong truyền thuyết.

Đầu tiên là làn khói vô hình.

Lượn lờ xoay quanh, như nét bút phác họa, miêu tả hình dáng hoa sen giữa không trung.

Mây mù tan rã dần dần ngưng tụ thành thực thể, ánh sáng vàng kim bỗng lóe lên, một đóa hoa sen từ từ trải dài, cánh hoa nở rộ theo thứ tự, lộ ra một người đang ngồi ngay ngắn trong nhụy hoa.

Liên Tiên.

Diêm Thanh Hoan thấy tay phải Thi Vân Thanh hơi nhúc nhích, dường như muốn rút đao theo thói quen, lại phải gắng nhẫn nhịn.

Liên Tiên có dung mạo nữ tử thuần khiết, da trắng như ngọc, mặt mũi hiền lành, khoác lên người bạch y giản dị.

Tựa bức tranh sơn thủy tự do, thoải mái nhẹ nhàng, tự có phong nhã.

Liên Tiên vừa xuất hiện, các tín đồ xông xáo quỳ lạy hành lễ:

“Bái kiến Liên Tiên nương nương!”

“Liên Tiên nương nương đại từ đại bi, cứu ta lúc nguy cấp!”

“Chúc Liên Tiên nương nương sớm ngày phi thăng!”

Tiếng ồn ào liên tục không ngớt, khiến lỗ tai tê dại.

Diêm Thanh Hoan giả vờ quỳ xuống tạ ơn, thực ra khi khom người xuống đất, lặng lẽ nói với Thi Vân Thanh:

“Cũng không biết những người khác thế nào.”

Nhóm Trấn Ách Ti bọn họ chia nhau hành động, hai người giả dạng tín đồ không có gì nguy hiểm, những người khác xâm nhập hang địch, nguy hiểm muôn phần.

Thi Vân Thanh yên lặng không lên tiếng, đánh giá Liên Tiên đang ngồi trên ghế.

Vì là bán yêu, cậu nhạy cảm với yêu khí hơn người bình thường, có thể nhìn ra, thực lực yêu vật trước mặt không yếu.

Cậu không thể hành động nông nổi, đành đè nén ý chí chiến đấu đang sôi sục của mình lại, yên tĩnh quan sát thay đổi.

Theo quy trình bái lạy, mỗi một tín đồ có thể đến gần Liên Tiên nương nương, cầu xin nương nương tâm nguyện trong lòng mình.

Thi Vân Thanh lạnh lùng bàng quan, nghe thấy rất nhiều chữ “phát tài”, “con cháu đầy đường”, “vinh hoa phú quý”.

Sao con người có thể vứt bỏ vợ con như giày rách, quỳ rạp dưới chân tà ma như vậy?

Cậu không thể hiểu nổi.

Các tín đồ liên tiếp bước lên, nói với vẻ đầy mong ước.

Đèn hoa sen trên vách tường xung quanh lay động, không biết mùi hương từ đâu bay tới khiến người ta choáng váng.

Khi một tên nam nhân vui mừng như điên vừa lui xuống, ngoài chính điện, bỗng vang lên giọng nói thiếu nữ quen thuộc.

“Nghe nói Liên Tiên nương nương cứu khổ cứu nạn, chỗ ta có một chuyện khó giải quyết, chẳng hay có giúp được chăng?”

Trong trẻo như châu ngọc, âm cuối hơi nâng cao.

Là giọng nói của Thi Đại.

Gương mặt vô cảm của Thi Vân Thanh bỗng dao động chút cảm xúc, quay đầu nhìn ra cửa.

Thi Đại đã cởi mặt nạ da người ra, để lộ dung mạo vốn có. Mắt hạnh sáng ngời cong cong, rõ ràng là đáng vẻ tốt tính, lại thoáng chút sắc bén.

Thi Vân Thanh chú ý đến gò má nàng có vài vết máu đã khô, trên người cũng bị thương.

Biết trước như vậy, cậu nên đi cạnh nàng.

Trên ghế hoa sen, nụ cười Liên Tiên bỗng cứng đờ khó phát giác.

Bên ngoài thần cung có vài linh đồng canh giữ, có người ngoài xông vào, thủ vệ không thể nào làm ngơ.

Cô nương này xuất hiện không hề báo trước, lẽ nào...

Linh đồng đã bị gi/ết chết sạch sẽ?

Người đến không có ý tốt.

Ánh mắt Liên Tiên u ám.

Không nhận được câu trả lời của Liên Tiên, Thi Đại cũng chẳng quan tâm, lúc lên tiếng lần nữa, nàng mỉm cười chớp mắt với Diêm Thanh Hoan và Thi Vân Thanh.

Nghĩa là mọi chuyện đều ổn, không cần lo lắng.

“Sự việc là thế này.”

Thi Đại cất lời:

“Trong thành Trường An, có một con nhện tinh tội ác chồng chất, chuyên bắt nữ tử vô tội làm lương thực cho mình. Nữ tử bị nó hãm hại nhiều không kể xiết, Liên Tiên nương nương cảm thấy...”

Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào tà ma trên ghế hoa sen, thoải mái hào phóng:

“Nên xử lý con yêu vật đó như thế nào?”

Đây chẳng phải ngấm ngầm ám chỉ nữa, mà chỉ thẳng vào mũi máng nó “làm nhiều việc ác”.

Liên Tiên không hổ là lão yêu sống hơn trăm năm, nghe vậy sắc mặt vẫn bình tĩnh:

“Theo ta được biết, trong thành Trường An không có yêu vật đó.”

Mặt dày thật đấy.

Thi Đại nhướn mày:

“Không chỉ thế thôi đâu, trừ nhện tinh ra, còn có bách tính bị đám ma quỷ che mờ tâm trí, vì muốn vinh hoa phú quý, tự tay đẩy vợ con mình dâng hiến cho nhện tinh hưởng dụng. Phải xử lý đám người đó thế nào nhỉ?”

Nhóm tín đồ biến sắc.

Bọn họ có không thông minh đến mấy, cũng có thể nghe ra ẩn ý của Thi Đại.

Lập tức có người phản nộ:

“Nha đầu nhà ai ăn nói lung tung? Cái gì nhện tinh, lương thực, hoang đường! Nữ nhi ta đi theo Liên Tiên nương nương, là để phi thăng thành tiên, sớm ngày đến tịnh thổ, người thì biết cái gì...”

Ông ta bỗng im bật.

Ngoài cửa chính điện, có một thiếu nữ chậm rãi bước vào, chặt vật không thôi, người đầy vết thương.

Tay vẫn siết chặt thanh đao máu chảy đầm đìa.

Ngay sau đó, là người thứ hai, thứ ba.

Trong số tín đồ, có người ngạc nhiên thốt lên:

“Nữ, nữ nhi?”

Mười mấy nữ tử lần lượt xuất hiện, cả người nhuốm máu, như vừa bò ra khỏi địa ngục, nào có thần thái tiên phong đạo cốt gì.

“Cái con nhện tinh ăn thịt người kia.”

Triệu Lưu Thúy tặc lưỡi:

“Chém thành tám khúc, báo thù cho những người đã chết, không quá đáng đâu nhỉ?”

Trình Mộng nhìn chăm chăm bóng dáng trên ghế hoa sen, giọng điệu lạnh lẽo:

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, ta thấy hôm nay ra tay luôn

cũng tốt.”

“Các ngươi bị lừa rồi.”

Dương Linh Linh lau nước mắt ồ ạt chảy xuống, khàn giọng nức nở:

“Trước giờ nào có thần tiên gì, nó chỉ là nhện tinh ăn thịt người. Đã có rất nhiều người...rất nhiều người bị nó ăn.”

Nụ cười trước nay không đời của Liên Tiên, cuối cùng đã có vết nứt.

Đây là...đám nữ tử bị nó nhốt trong hang động?

Có cửa đá có pháp trận, còn có vô số nhện nhện phụ trách canh giữ, sao các nàng lại thoát ra được?!

Tầm mắt rơi vào một người trong số đó, Liên Tiên hoảng hốt ngơ ngác, ánh mắt lóe lên sát ý.

“Tất cả tiên đồng ở đây, đều do nhện nhện hóa thành.”

Kính nữ siết chặt ống tay áo, ngược mắt nhìn thẳng vào nó:

“Nữ tử đưa đến đây đều trở thành đồ ăn của nhện tinh, về nhà thăm người thân gì đó, chỉ là ảo ảnh do yêu thuật và huyền thuật hóa thành.”

Là nàng ta.

Liên Tiên oán hận cắn răng.

Tên phản đồ này, sao nàng ta dám!

“Nương, nương tử?”

Phu thê trùng phùng, một nam tử trung niên nhìn Trình Mộng, lấp bắp nói:

“Sao nàng...”

Trình Mộng cười lạnh.

Sau đó bước lên cho hắn ta một đấm:

“Bán ta cho yêu tà? Nửa đời sau cứ sống trong nhà lao đi thôi.”

Chân tướng bị vạch trần không hề nương tình, hiện trường hỗn loạn.

Các tín đồ hoảng hốt không muốn chấp nhận sự thật, lần lượt nhìn về phía Liên Tiên, muốn nắm bắt cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Việc đã đến nước này không cần nói nhảm nữa, bắt giữ Liên Tiên quan trọng hơn.

Thoáng chốc ánh sáng trắng lóe lên, một con rắn khổng lồ nửa trong suốt há to miệng lộ răng nanh sắc nhọn, lao về phía Liên Tiên!

Đáng chết!

Thầm mắng một câu, bóng dáng Liên Tiên trên ghế hoa sen nhanh nhẹn bật dậy, tránh khỏi tập kích của Bạch Cửu Nương Tử.

Không chờ nó thở dốc, rắn trắng cười lạnh, lần nữa đến gần như mũi tên rời khỏi dây cung.

Lần này, Bạch Cửu Nương Tử không thể đánh trúng Liên Tiên.

Mạng nhện ùn ùn phủ xuống, tơ nhện cứng rắn như sắt thép, nhất thời khiến nó không cử động nổi.

Xung quanh vang lên tiếng sột soạt quen thuộc, là âm thanh

trườn bò của lũ nhện.

“Các ngươi là người của Trấn Ách Ti?”

Trong thần cung, mỗi một lối đi, mỗi một cánh cửa, đều có nhện nhện toàn thân đen kịt lao ra ngoài.

Mỗi một con nhện cao cỡ một người, mọc chân sắc nhọn, răng bén như dao.

Không nghi ngờ gì nữa, so với lũ nhện cao nửa người trong hang động, đám nhện trong thần cung đã ăn thịt uống máu của nhiều người hơn, cũng hung ác, mạnh mẽ hơn.

“Đến mấy người hả? Ba người, bốn người, hay năm người?”

Không che giấu thân phận nữa, nhện tinh nhếch môi cười, răng nhọn sắc bén:

“Ta sống nhiều năm như vậy, có không ít con cháu. Nếu các ngươi thật sự muốn làm càn...”

Nó lướt qua từng bách tính với sắc mặt khác nhau, giọng nói bỗng lạnh lẽo:

“Tất cả mọi người, đều phải chôn cùng!”

Trấn Ách Ti thì đã sao? Chỉ là đám ranh con thôi.

Số người có hạn, vừa đối phó nó, lại phải bảo vệ bách tính bình dân, sớm muộn cũng bị hàng trăm con nhện nghiền thành thịt vụn...

Từ từ.

Sắc mặt Liên Tiên khựng lại.

Tại sao...nó lại nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân đang đến gần?

“Cái gì?”

Dùng lời hỏa phù đánh lui một con nhện, Thi Đại chân thành, đầy vẻ vô tội:

“Ai nói chúng ta chỉ có bốn năm người?”

Liên Tiên: “?”

“Ta nói này...”

Liễu Như Thường nhướn mày cười khế, vung vẩy roi mềm trong tay:

“Lẽ nào có người thật sự cho rằng, điều tra vụ án mất tích lớn như vậy, Trấn Ách Ti chỉ phải một đội đến thôi?”

Liên Tiên: “??”

Trong đao phong rít gào khi Thi Vân Thanh ra tay, Diêm Thanh Hoan hít sâu một hơi, ánh sáng màu bạc chuyển động giữa những ngón tay.

Châm bạc xẹt qua không khí, mang theo gió lạnh.

Linh khí mũi châm thành trận, cắm vào tim một con nhện không lệch chút nào.

“Mười ba châm quý môn, quý phong thuật.”

Thành công rồi!

Không uống công hấn ngày đêm khổ luyện, nhện nhện ngã xuống, Diêm Thanh Hoan kích động muốn khóc.

Trong tiểu thuyết, nhân vật chính luôn thích hành động đơn độc, dựa vào sức mình khiêu chiến bầy yêu ma, cảnh tượng đó, quả thật khiến người ta mong mỗi hướng đến.

Nhưng thực tế khác hẳn tiểu thuyết, vụ án mất tích này liên

quan đến tính mạng của rất nhiều nữ tử, dầu thế nào cũng phải ưu tiên đảm bảo an toàn cho các nàng.

Nói tóm lại, trước khi cải trang giả dạng vào thân cung, Thi Đại đề nghị, cử một nhóm người tìm phó chỉ huy sứ Bạch Khinh, gọi chi viện.

Họ không hay biết gì về lối đi dưới mê cung, nếu tất cả mọi người nối đuôi nhau vào cùng một chỗ, chắc chắn sẽ bị Liên Tiên phát giác, liên lụy các cô nương đang bị giam giữ.

Cho nên phải điều chỉnh kế hoạch, nhóm Thi Đại sẽ vào sâu bên trong, chờ xác định các nữ tử an toàn, sẽ phát tín hiệu cho những người khác của Trần Ách Ti từ bên ngoài ập vào.

Có sẵn sức lao động miễn phí, ai lại ngu ngốc chiến đấu một mình.

“Trần Ách Ti tra án.”

Trong tiếng gió thét gào, Diêm Thanh Hoan siết chặt hai tay.

Cuối cùng, sau khi liên tiếp diễn xuất đại ma đầu phản diện và tra nam thâm tình ngược luyến máu chó, hắn đã có thể thốt lên câu thoại kinh điển đầy chính nghĩa này.

Vài cây châm bạc cắm vào mắt nhện, Diêm Thanh Hoan hét lớn:

“Các ngươi đã bị chúng ta bao vây!”

Liên Tiên: “???”

Cái gì bao vây? Ai bị bao vây? Nhất thời nó chưa kịp phản ứng lại?

Cuồng phong ập tới, một bóng người lưng thẳng như cán bút đang đứng trước cửa.

Là thanh niên mày kiếm mắt sáng, khoác áo choàng đen giản dị, nghiêm nghị lạnh nhạt, bị ánh nến soi chiếu tôn lên vẻ lạnh giá tựa sương tuyết.

Ánh mắt hắn ta lướt qua, nhìn vào Liễu Như Thường, có vẻ bất đắc dĩ.

“Trần Triệt!”

Liễu Như Thường giương cằm với hắn ta, đắc ý nói:

“Thế nào, ta lại phá nhiều hơn người một vụ, còn là chuyện lớn đấy nhé.”

“Ừm.”

Thanh niên có tên Trần Triệt kia cong môi mỉm cười:

“Nàng lợi hại nhất.”

Nghe thấy câu này, Liễu Như Thường càng thêm hưng phấn:

“Hôm nay so tiếp, xem ai giết nhiều nhện hơn!”

Bạch Cửu Nương Tử lắc người, thở dài thườn thượt:

“Người lại...rời rồi rồi, vẫn như cũ, ta sẽ là trọng tài.”

Nó quen rồi.

Trần Triệt gật đầu, giơ tay nhẹ gõ cửa ngọc bên cạnh, khép hờ đôi mắt, nhỏ tiếng lầm bầm:

“Trái mời lục đỉnh thần tướng, phải mời lục giáp thần binh, thiên binh thiên tướng theo cùng, truy đuổi tà ma yêu quái thiên hạ...”

“Mời thần.”

Cùng là mời thần, khác với tiên ra trận phương bắc, Trần Triệt

sinh ra ở Nam Hải, gọi là “kê đồng”.

“Kê đồng” trong truyền thuyết là người trung gian giữa thần linh và nhân gian, có thể mời thần linh trên cửu thiên nhập vào người, cả quá trình gọi là “cầu cơ”.

Tục ngữ có câu, nam cầu cơ bắc ra trận, trong việc mời tiên này, địa vị hai phe nam bắc đều ngang nhau.

Chính vì thế, sau khi gặp nhau tại thành Trường An, trời xui đất khiến vào cùng một tiểu đội, Liễu Như Thường thường xuyên so kè với Trần Triệt, muốn phân rõ thắng bại.

Trần Triệt tốt tính, lần nào cũng ngoan ngoãn đồng ý.

Lần này nhóm người dưới lòng đất kịp thời liên hệ với bên ngoài, cũng nhờ có hắn ta và Liễu Như Thường.

Hai người có thể trao đổi với thần tiên, tất nhiên chỉ cần Bạch Cửu Nương Tử bằng lòng, Trần Triệt có thể tiếp nhận tín hiệu do nó phát ra.

Khi phá vỡ trận lưỡng nghi bát quái, Liễu Như Thường đã sai khiến Bạch Cửu Nương Tử, cảm ứng với Trần Triệt đang chờ bên ngoài, ra hiệu bọn họ có thể tiến vào chi viện.

Niệm quyết mời thần từng chữ vang vọng có lực, trường thương dần dần hiện ra trong tay Trần Triệt, ánh sáng bóng tối ngưng tụ sau lưng, xuất hiện một bóng nam nhân cao hai mét.

Mây nhướng cao mắt trợn trừng, trên người cắm cờ màu, áp lực như dời núi lấp biển, chính là thiên binh được mời đến.

Nhìn vào mắt thiên binh, Bạch Cửu Nương Tử hừ khế:

“Bắt đầu thôi.”

Nó không chịu thua đâu!

“Đến rồi, đến rồi.”

Một bên khác, ngoài cửa truyền đến giọng nữ lười biếng:

“Sao lại náo nhiệt như vậy chứ?”

Giọng nói rất quen.

Thi Đại đánh lui một con nhện, nhìn qua đó, thấy Tống Ngưng Yên hợp tác chuyện cương thi giao hàng với mẫu thân mình.

Tống Ngưng Yên vẫn là dáng vẻ ngủ chưa đủ giấc, quầng thâm mắt đậm hơn đôi phần, đang ngồi trên đầu vai của một con cương thi vạm vỡ, thấy Thi Đại bèn vẫy tay.

Sau lưng nàng ta là mười mấy cương thi đang chờ hành động, sát khí ngút trời.

“Oa, là nhện nhện.”

Một thiếu niên mặc trang phục Miêu Cương thò đầu vào trong, vuốt ve con trùn nhỏ màu đỏ trên đầu ngón tay, mặt mày hưng phấn:

“Có thể ăn no một bữa rồi, Tiểu Bảo, vui không hả?”

Chẳng những tín đồ trong thần cung ngậy ra như phỗng.

Ngay cả nhện tinh cũng ngơ ngác đứng yên tại chỗ.

Ờ kìa, tình huống gì kia? Có phải đã khác cốt truyện thông thường quá nhiều rồi không? Trấn Ách Ti các người đều...đều ỷ thế hiếp người như vậy hả?!

Nó cảm thấy mình phải xem kỹ cục diện lại lần nữa.

Vài người mới đến ngoài cửa phụ trách giết nhện, bảo vệ bách tính vô tội, nhóm Thi Đại ở trung tâm thần cung, tấn công nhện tinh trong góc chẳng chút do dự.

Đám nhện như dãi sông lấp biển bao vây chặt chẽ con đường

phía trước, Giang Bạch Nghiễn thành thạo vùng kiếm.

Nơi ánh kiếm lướt qua, không một yêu tà nào sống sót.

Oa.

Thi Đại không nhận được thăm khen ngợi trong lòng.

Dù đã thấy qua cảnh Giang Bạch Nghiễn vùng kiếm rất nhiều lần, nhưng đến tận hôm nay, nàng vẫn ngạc nhiên thảng thốt.

Kiếm ý của chàng rất lạnh rất dữ, tràn ngập sát khí, nhưng sắc mặt lại lạnh nhạt, dù đang ở tuyệt cảnh, từ đầu đến cuối vẫn thành thạo điều luyện, không nhìn ra vẻ nôn nóng dù chỉ một chút.

Bình tĩnh mà nói, kiếm khí như cầu vồng xuyên qua mặt trời, rất đẹp.

Không chờ nàng nghĩ nhiều, Thi Vân Thanh đã dùng sức vùng đao, liên tiếp chặt đầu ba con nhện, trong ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, dừng lại trước mặt Thi Đại.

Lạnh lùng liếc nàng, Thi Vân Thanh khẽ nói:

“Đệ cũng được mà.”

Khen thưởng phải bắt đầu từ trẻ nhỏ chứ.

Thi Đại trong lúc bận rộn vẫn kịp giơ ngón cái:

“Đệ đệ của ta giỏi nhất luôn!”

Đứa nhỏ rời mắt, dè nén khóe môi nhếch lên.

Nhện trong thần cung đến cùng vẫn có hạn, nào chịu nổi tra tấn như vậy.

Vốn muốn dựa vào số lượng chiếm phần thắng, không ngờ lại

bị số lượng của đối phương đè đầu.

Nhìn cương thi và côn trùng tán loạn khắp chốn, lòng biết tình thế không ổn, nhện tinh dời bước, đẩy cánh cửa ngầm sau lưng.

Giữ lại núi xanh, lo gì không có củi đốt.

Nó đã hấp thu không ít tiên lực, hi vọng thành tiên ngay trước mắt, tuyệt đối không thể bỏ mạng ở đây!

Liếc thấy bóng áo trắng chuyển động trong góc, Thi Đại sốt ruột hét:

“Nó muốn bỏ chạy!”

Nhện nhện ùn ùn kéo đến ngăn cản đường đi, bảo vệ nhện tinh chặt chẽ, Giang Bạch Nghiễm quét ngang trường kiếm, máu tươi văng tung tóe.

Vừa khéo đúng lúc này, trước mặt xuất hiện khe hở trong một thoáng.

Thi Đại cách chàng gần nhất, phản ứng cơ thể nhanh hơn đầu óc, lập tức dán lá bùa thần hành lên người mình, nhanh chóng băng qua từng con nhện đen ngòm.

Nguy hiểm quá...!

Tim đập thình thịch, Thi Đạo xoa gương mặt tái nhợt.

“Thi tiểu thư.”

Không ngờ nàng lại đi theo, Giang Bạch Nghiễm liếc mắt:

“Cẩn thận.”

Thi Đại ra sức gật đầu.

Mật đạo nhện tinh bỏ trốn vô cùng chật hẹp, may mà không có

chướng ngại gì, nhìn dáng vẻ này hẳn là đường lui nó để lại cho mình từ trước.

Thi Đại theo Giang Bạch Nghiễn tiến về trước, đến gần lối ra, trông thấy ánh trăng sáng tỏ trải dài khắp mặt đất.

Họ đã...ra khỏi lòng đất rồi ư?

Lối vào thần cung Liên Tiên nằm trong một ngôi miếu thổ địa bỏ hoang.

Đây là lối ra cách xa miếu thổ địa nhất, thông đến một tòa nhà lớn bỏ hoang trong thành.

Thi Đại ngẩng đầu quan sát, liếc thấy bóng trắng lóe lên, bay chệch về một góc mái hiên.

Nhện tinh mặc bạch y.

Thi Đại cảnh giác:

“Giang công tử, ở đó kìa!”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

Thân pháp của chàng vượt xa người thường, chẳng qua chỉ vừa tung người, đã nhẹ nhàng nhảy lên hiên nhà.

Thiếu niên dưới ánh trăng đứng vững trên mái hiên, dường như chỉ lơ đãng nghiêng đầu, khẽ nhướn mày, ánh sáng nơi đáy mắt hoa đào lay động.

Như đang hỏi nàng: Theo hay không?

Tất nhiên Thi Đại phải đi theo.

Dùng lá bùa lẳng không, nàng nhẹ nhàng đáp xuống mái hiên, đầu ngón chân giẫm lên lớp tuyết vẫn chưa tan hết, hơi lạnh.

Giang Bạch Nghiễn không dừng lại quá lâu, theo sát bóng

trắng của nhện tinh:

“Đuổi theo.”

Nhện tinh bỏ chạy rất nhanh, kiếm khí của Giang Bạch Nghiễn theo sát như hình với bóng, ánh sáng lạnh lẽo ập đến, chặn ngang chém đứt bóng trắng...

Bất ngờ là, bóng trắng bỗng dung tan biến, hóa thành làn khói trắng hồng hình hoa sen.

...Ồ?

Thi Đại sững sốt, rất nhanh đã phản ứng lại.

Con nhện tinh kia giỏi huyền thuật, khéo mê hoặc lòng người. Lúc này để nhanh chóng thoát thân, chắc chắn nó sẽ tạo ra rất nhiều ảo ảnh, phân tán sự chú ý của họ.

Thứ Giang Bạch Nghiễn chém đứt chỉ là ảo giác do nó hóa thành.

Trước đây khi truy đuổi người điều khiển con rối, Thi Đại cũng từng dùng pháp thuật nhảy lên mái hiên, nhưng đối thủ khi đó là con rối do khuyến yêu khống chế, từ đầu đến cuối nàng không tốn quá nhiều sức lực.

Thực lực của nhện tinh lại vượt xa khuyến yêu.

Lần đầu tiên tham gia một cuộc truy đuổi kéo dài đầy kí/ch thích hồi hộp như vậy, Thi Đại cố hết sức giữ bước chân vững vàng, ánh mắt lóe lên, bắt được bóng trắng lướt qua.

Lôi hỏa phù bay về trước, khoảnh khắc chạm vào nhện tinh, bỗng lan tràn khói mù và lâu các nối liền không ngắt, hòa cùng sắc tuyết trắng xóa, khiến người ta lóa mắt.

Vẫn là giả.

Giao thừa vừa trôi qua, thành Trường An đêm nay, vẫn còn dư

vị hân hoan đón lễ.

Nhà nào cũng giăng đèn kết hoa, đèn hoa rực rỡ nối tiếp như rồng dài. Vầng trăng treo cao nơi chân trời, phác họa hai bóng người mơ hồ.

Nơi bóng người lướt qua, ánh sáng bóng tối chồng lên nhau, như sương như khói, nhất thời lấn át ánh đèn khắp thành, thu hút rất nhiều người dừng chân ngóng theo.

“Cha ơi, nương ơi!”

Ảo ảnh đông đầy trong mắt, bé gái tay cầm kẹo hồ lô chỉ vào không trung:

“Mau nhìn xem! Là thần tiên sao ạ?”

Nam nhân trung niên cũng cầm kẹo hồ lô cảm thấy mới mẻ, nghiêm túc nghĩ ngợi:

“Ừm...chắc vậy?”

“Lại là ảo ảnh.”

Dùng xong lá bùa thứ ba, Thi Đại bị sắc thái dày đặc trút xuống làm chói đến độ phải khép mắt lại.

Con nhện tinh kia thích hoa hòe lờ lợc đến vậy à?

“Không sao.”

Sau lưng là ánh sáng hoa hồng xinh đẹp đỏ rực như lửa, Giang Bạch Nghiễn liếc mắt nhìn nàng, đáy mắt thấp thoáng ảo ảnh bóng mắt, phác họa đường cong ửng đỏ.

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên lên tiếng:

“Thi tiểu thư, đi thôi.”

Chương 36: C36: Chương 36

Với Thi Đại mà nói, đây là một trải nghiệm hoàn toàn xa lạ.

Khoảnh khắc cơ thể bay lên không, cả người như chú chim không chịu trời buộc, vạt váy uốn lượn, tung bay theo gió.

Cảm giác mất trọng lực mãnh liệt chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi, khi mũi chân đáp xuống mái nhà, trái tim cũng vững vàng rơi xuống.

Sau đó lại bay lên, nhảy sang mái hiên khác.

Nàng dùng bùa thần hành và lẳng không, động tác nhẹ nhàng nhanh nhẹn, theo Giang Bạch Nghiễn tiến về trước, truy tìm tung tích của nhện tinh giữa màn đêm.

Nhện tinh tự xưng “Liên Tiên” kia là cao thủ huyền thuật.

Bản thể của nó xuyên qua đình đài lầu các trong thành Trường An, xen lẫn ảo ảnh xuất hiện liên tục không ngớt, thật giả khó đoán, biến động khôn lường.

Mỗi khi Thi Đại liếc thấy bóng dáng nhện tinh, vung bùa tấn công, đều phát giác chỉ là hình chiếu của ảo ảnh.

“Hẳn là nó không giỏi chiến đấu.”

Giang Bạch Nghiễn bên cạnh nàng, giọng nói và gió cùng nhau truyền đến.

Người ta thường nói nghề nào cũng có thể mạnh riêng, năng lực của mỗi loại yêu quái cũng khác nhau.

Nhện tinh bị Trấn Ách Ti bao vây chặt chẽ, phản ứng đầu tiên là men theo mật đạo lâm trận bỏ trốn, rõ ràng không tự tin chiến đấu.

Nhưng mà...lợi dụng ảo ảnh tránh khỏi truy bắt, cũng rất khó đây đưa.

“Ừm.”

Thi Đại hùng hực ý chí chiến đấu:

“Chỉ cần diệt trừ hết ảo ảnh, rồi sẽ tìm được chân thân của nó.”

Xuyên khắp phố phường một hồi lâu, chút cảm giác sợ hãi và không quen ban đầu đã dần dần tan biến, hóa thành trải nghiệm mới mẻ chưa từng có.

Nếu buộc phải hình dung, nó như nhảy bungee hoặc ngồi tàu lượn siêu tốc, theo từng bước nhảy lên xuống của nàng, cảnh đêm khắp thành Trường An đông đầy nơi đây mắt.

Nàng là người rất giỏi tìm vui trong đau khổ, sau khi liên tiếp tấn công vài ảo ảnh, cảm thấy hình ảnh khi ảo ảnh vỡ tan cũng khá xinh đẹp.

Tựa pháo hoa rực rỡ.

Trăng lạnh treo cao, hai bóng người cắt ngang hoàng hôn tăm tối.

Thi Đại nhận ra, nơi này là phường Trường Thọ ở thành Trường An.

Phố phường giăng đèn kết hoa, đắm chìm trong sự náo nhiệt mừng năm mới.

Ngàn vạn gia đình đoàn tụ, không ít người đẩy cửa sổ, tò mò nhìn nàng và Giang Bạch Nghiễn.

Bấy giờ Thi Đại mới nhận ra, động tĩnh hai người truy bắt nhện tinh hơi lớn.

Trần Ách Ti đuổi giết yêu vật làm việc ác, không hề hiếm có ở Đại Chiêu, nhưng bị nhiều cặp mắt nhìn chăm chăm như vậy, thật sự khiến người ta xấu hổ.

Vô cớ nảy sinh ảo giác như chạm phải ánh mắt giáo viên khi lên lớp, Thi Đại vội vã rời mắt.

Vậy mà nàng lại thấy ngại.

Giang Bạch Nghiễn khẽ cười:

“Thi tiểu thư không cần để ý, họ không thấy rõ mặt.”

Tốc độ của hai người rất nhanh lại không dừng chân quá lâu, cộng thêm cách mặt đất một khoảng, trong mắt bách tính, chẳng qua chỉ là hai bóng người mơ hồ.

Phía xa vang lên vài tiếng hét, hiển nhiên là nhện tinh chạy trên phố dài, dọa người đi đường hoảng hốt bỏ trốn.

Khi trước ở thần cung Liên Tiên, vì muốn mê hoặc tín đồ, nó đã hóa thành dáng vẻ nữ tử bạch y, tiên khí lượn lờ.

Bị truy đuổi lâu như vậy, cuối cùng nhện tinh nhận ra, bạch y quá chói mắt, chỉ bằng trở lại nguyên hình, nương nhờ màn đêm che giấu thân hình.

Nhện tinh khổng lồ đen ngòm như mực, liều mạng chạy trốn hoảng loạn không chọn đường, kiếm khí sau lưng đuổi sát không tha, cắt vài đường máu dữ tợn vào chân sau của nó.

Đáng chết!

Nhịn đau lẫn vào bóng đêm, nhện tinh lặng lẽ niệm pháp quyết.

Hai bóng đen giống hệt nhau bỗng hiện ra, chia nhau bỏ chạy hai bên trái phải.

Thi Đại quen thuộc lên tiếng:

“Giang công tử, ta phụ trách bên phải.”

Lôi hỏa phù dẫn ra sấm sét sắc lạnh, trong màn đêm vô tận, soi chiếu bóng dáng khổng lồ như ngọn núi của nhện tinh.

Lắm lúc quái vật quá lớn quá kinh người, ngược lại sẽ trở thành bia ngắm sống.

Thi Đại thì thầm:

“Ngũ lôi ngũ lôi, sấm sét nhanh đến.”

Tia sét sinh sôi, ngọn lửa rực cháy thiêu chết nhện nhện.

Ảo ảnh tan biến, cơ thể nhện nhện bỗng nổ tung, hóa thành một làn sương mỏng hồng phấn.

Bên kia, Giang Bạch Nghiễn đã chém đứt ảo ảnh.

Đều không phải thật.

Thi Đại cau mày, nghe Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Bên này.”

Tuy chàng không thể phân rõ ảo ảnh và bản thể, nhưng dựa vào bản năng giao nhân, có thể loáng thoáng cảm nhận yêu khí dao động, từ đó đoán được phương hướng nhện tinh bỏ chạy.

Ác yêu hại người vô số, tu luyện trăm năm, hơi thở càng rõ ràng hơn so với những tiểu yêu quái bình thường.

Vượt qua những tòa nhà san sát trong phường Trường Thọ, trông thấy sông Phượng Hoàng vắt ngang thành Trường An.

Mặt sông rộng lớn, trong vắt như ngọc bích, rất nhiều thuyền hoa và thuyền nhỏ neo đậu, đình lầu nối liền hai bờ, ánh đèn rực rỡ.

Bóng trăng soi xuống mặt sông, lấp lánh ánh vàng, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng sáo, tiếng tiêu, âm thanh ăn uống linh đình, thỉnh thoảng còn có giọng hát nữ nhân trầm thấp uyển chuyển, đau khổ triền miên.

Thi Đại không hề xa lạ với cảnh tượng ở sông Phượng Hoàng, nhưng quan sát từ trên không thể này lại là lần đầu tiên.

Bóng dáng nhện tinh vượt qua mặt sông, nàng chẳng thể phóng xa như vậy trong thoáng chốc, đành phải nhảy lên đỉnh thuyền buồm xem nó như bàn đạp.

Thuyền buồm không lớn, bị trọng lượng bất ngờ đè nặng, không chịu nổi chế lắc lư.

Thân thuyền khuấy động những gợn sóng lấp lánh, như những miếng vàng bạc mỏng manh.

Thuyền buồm rung lắc, Thi Đại loạn choạng, được người ta nhẹ nhàng đỡ bả vai.

Giang Bạch Nghiễn nhảy lên đỉnh thuyền theo nàng, trong màn đêm lạnh giá, thoang thoang mùi hương lạnh nhạt:

“Thi tiểu thư, cẩn thận.”

Giang công tử, quả nhiên rất có cảm giác an toàn.

“Đa tạ.”

Thi Đại nghiêng đầu, mỉm cười với chàng:

“Đi tiếp thôi.”

Thuyền buồm lại lắc lư, thiếu nữ như làn khói nhẹ, liên tiếp giẫm lên đỉnh của vài con thuyền hoa.

Còn chưa đợi nam nữ trong thuyền hoa phản ứng, nàng đã nhẹ nhàng bay lên, rời khỏi nơi đó.

“Tiểu muội muội này.”

Nhóm nương tử dựa vào cửa sổ mỉm cười, đung đưa cành hoa, nũng nịu hét lên với bóng lưng nàng:

“Năm mới vui vẻ, rảnh rồi lại ghé đến đây nhé.”

Thi Đại nghe tiếng quay đầu, mắt ngọc mày ngài mỉm cười, vẫy tay xem như chào tạm biệt.

Chẳng biết ai đó liếc thấy Giang Bạch Nghiễn sau lưng nàng, cười lớn:

“Hai vị tình cảm thật đấy!”

Câu này mập mờ quá, bước chân Thi Đại thoáng khựng lại, suýt nữa trượt té.

Vượt qua sông Phụng Hoàng, mắt thường cũng có thể trông thấy ảo ảnh đã giảm bớt.

Nhện tinh trúng một kiếm của Giang Bạch Nghiễn, không ngừng chảy máu, buộc phải vịn chặt vết thương, không để vết máu làm lộ hành tung.

Nó vốn che trái hở phải, lúc này cố hết sức sử dụng huyền thuật, thể lực chẳng còn lại bao nhiêu.

Thi Đại cũng không tốt hơn là mấy.

Lộ trình nàng từng chạy xa nhất là tám trăm mét, dù lần này có bùa, đuổi theo nhện tinh lâu đến vậy, cũng khó tránh mệt mỏi.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Vàng trán đã mướt mồ hôi từ lâu, mắt thấy khoảng cách với nhện tinh dần dần rút ngắn, Thi Đại siết chặt tay, ướt đầm một mảng.

Bóng dáng khổng lồ phía trước lại thay đổi, hóa thành lâu gác trắng muốt.

Mây mù lượn lờ, tường vân chen chúc vây quanh.

Nghe thấy tiếng ca du dương, vài vũ cơ mặc trang phục người Hồ chậm rãi bước lên, ai nấy mặt phấn má đào, xấu hổ e sợ.

Thi Đại không nhịn được mỉa mai:

“Con nhện tinh này giả làm thần tiên đến nghiện mắt rồi?”

Trong thời khắc sinh tử mấu chốt, ảo ảnh nó dùng để mê hoặc người ta, vẫn là mấy thứ này.

Giang Bạch Nghiễn không có biểu cảm gì.

Theo chàng thấy, xương cốt phần hông chỉ như cỏ rác, chẳng gọi nổi nửa phần thương tiếc.

Trường kiếm trong tay vung xuống, thoáng chốc đã chặt đứt cổ của vài vũ cơ.

Ảo ảnh chôn vùi, lan tràn khói trắng.

Thi Đại cũng phản ứng rất nhanh, tranh thủ kẻ hở khi nhện tinh thi pháp, bắt được bóng đen vừa thoáng qua trong tầm mắt.

Tìm được rồi.

Vết thương nhanh chóng nứt ra trong quá trình trốn chạy, nhện tinh thật sự sẽ chảy máu đầm đìa.

Nhìn vào mắt Giang Bạch Nghiễn, không cần nhiều lời, hai người cùng lúc di chuyển.

Ánh kiếm ngút trời, thiếu niên bạch y nhích người về trước, chém đứt mạng nhện rắn chắc do nhện tinh phun ra.

“Nhận mệnh do trời, thượng thăng cửu cung, trao đổi hỏa linh, diệt quỷ trừ hung...”

Vung ra lá bùa diệt quỷ trừ hung, ngọn lửa bùng lên sáng rực, Thi Đại tập trung:

“Nghe lệnh!”

Trong thành Trường An rộng lớn, chưa từng thiếu người và việc thú vị mới mẻ.

Ví dụ như hôm nay, đã xuất hiện vài dị tượng trăm năm khó gặp.

Bắt đầu từ phường Trường Thọ, màn đêm liên tục nở rộ ánh hoa rực rỡ chói mắt.

Có hoa sen trắng thanh nhã dễ chịu, có mẫu đơn kiều diễm ướt át, có khi hóa thành lầu các, cung điện lộng lẫy giữa không trung, theo người chứng kiến cho hay, trong tiên cung thậm chí còn vang vọng tiếng nhạc.

Bách tính bình dân không phân rõ rệt cuộc đó là ảo ảnh hay pháo hoa, chỉ thấy xinh đẹp tốt cùng.

Đến cuối cùng, bờ sông Phụng Hoàng nổ tung tia sáng lấp lánh, vẽ một dấu chấm hết cho tất cả mọi chuyện.

Quầng sáng rợp trời như ngân hà đổ mưa, trở thành màn kịch cuối cùng của buổi thịnh yến.

Nhện tinh chết trong cuộc giằng co bám sát, yêu đan vỡ nát, yêu khí lan tràn khắp nơi, dệt ra ngàn vạn ảo ảnh quái lạ.

“Oa.”

Thi Đại ngồi phịch xuống mái hiên, ngẩng đầu lên, cảm khái từ tận đáy lòng:

“Đẹp quá đi mất.”

Thật sự rất giống một màn pháo hoa.

Ngước nhìn nơi chân trời, có khói dày đặc, sương mờ mịt, cung điện thoát ẩn thoát hiện, bóng người trôi xa, toàn bộ đều là ảo ảnh do yêu đan nhện tinh bùng nổ.

Thi Đại giơ tay, hưng phấn chỉ vào ánh trăng:

“Giang công tử huynh nhìn xem, ở đó còn có thỏ kia!”

Hai người họ đứng trên nóc nhà, tầm nhìn rộng rãi, vị trí ngắm cảnh tuyệt vời nhất.

Trong đêm đông trăng sáng sao thưa, khóm mây mềm mại, như những cục bông êm dịu, chỉ cần nhìn thoáng qua, cũng khiến người ta yêu thích.

Thi Đại hí mắt, tâm trạng vui vẻ mỉm cười.

Giang Bạch Nghiễn lau sạch lưỡi kiếm, liếc mắt nhìn sang.

Hôm nay nàng ăn mặc như a tỷ Trịnh gia, khoác trên người váy xanh giản dị không có gì đặc biệt, lúc này đang lười biếng ngồi trên hiên nhà phủ đầy tuyết, làn váy xòe ra, trải rộng sắc thái đầy sức sống như lá sen.

Có lẽ bị lạnh, Thi Đại thổi một hơi vào lòng bàn tay, sống lưng khẽ run.

Khiến chàng nhớ đến chú mèo ngủ gật.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Dưới đất lạnh.”

“Nhưng mà...”

Thi Đại chống hai tay ra sau lưng, ngửa đầu nhìn chàng:

“Mệt lắm luôn ấy, huynh không mệt hả?”

Nàng thật sự chẳng còn sức lực gì nữa.

Không lâu trước đây tập trung tinh thần truy đuổi yêu vật không thấy sao hết, bây giờ thả lỏng mới phát hiện hai chân mềm nhũn, ngay cả đứng cũng khó.

Đây không phải tám trăm mét, là marathon suốt hành trình không dừng chân nghỉ ngơi.

Giang Bạch Nghiễn lắc đầu.

Chàng là giao nhân, thể lực mạnh hơn loài người, lại quen truy bắt yêu vật, giờ đây chỉ hơi mệt đôi chút.

Nhìn sắc mặt chàng, quả nhiên bình tĩnh chẳng gợn sóng.

Thi Đại ghi thêm một điều vào cuốn sổ nhỏ xúi trong đầu nàng rằng: Giang công tử, thể lực siêu tốt, là một người mạnh mẽ, năng lực bay liên tục mạnh hơn sáu người.

Nhưng nàng thật sự không đi nổi nữa.

“Giang công tử ời.”

Giết chết nhện tinh, hai người phải về báo cáo. Thi Đại quyết định thương lượng với chàng, chỉ vào chân nhỏ của mình:

“Có thể nghỉ ngơi một lúc không?”

Giang Bạch Nghiễn không sao cả.

Nhện tinh đã chết, không vội về phục mệnh.

Chẳng biết tại sao, chàng rũ mắt nhìn xuống, lặng lẽ lướt qua mép váy Thi Đại mà không để lại dấu vết.

Mái hiên phủ đầy tuyết đọng, dính lên mép váy nàng, tan chảy thành vệt nước ướt át.

Nàng buông thõng tay, đầu ngón tay cóng đến đỏ bừng.

Chàng muốn nói gì đó, bỗng thấy Thi Đại giờ hai tay, khép lòng bàn tay lại.

“Nơi này đẹp quá, chúng ta có thể cùng nhau ngắm thêm một lúc nữa mà.”

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Thi Đại lấp lánh, cong môi mỉm cười:

“Làm ơn nha, nhờ huynh đó.”

Là giọng điệu nhẹ nhàng nhưng mềm mại, vì quá lạnh nên có vẻ hơi khàn, giống như làm nũng.

...Hoặc giả, đúng là nàng đang làm nũng.

Trước giờ nàng rất giỏi mềm giọng nói chuyện với người khác, với cha nương, với Thẩm Lưu Sương, với Thi Vân Thanh.

Tối nay là lần đầu tiên nàng làm vậy với chàng.

Trái tim bỗng ngứa ngáy lạ lùng, như vuốt mèo cào lên trên.

Hàng mi Giang Bạch Nghiễn khẽ run, muốn tránh ánh mắt của nàng, lại cảm thấy càng che càng lộ.

Áo ảnh bên trời vẫn chưa tan hết, sắc thái nơi đáy mắt Thi Đại cũng thay đổi theo.

Khi thì vàng rực đón xuân, lúc là ngọc thạch xanh biếc, khi đám mây rực lửa phủ xuống, nàng cũng như bùng cháy theo.

Xinh đẹp sống động, dường như được thần linh thiên vị.

Gió đêm lướt qua, thổi bay mép váy xanh biếc của nàng, hết chú chim nhỏ giương cánh bay đi, chẳng biết từ lúc nào đã không còn tung tích.

Giang Bạch Nghiễn nhìn thoáng qua chóp mũi ửng đỏ của nàng và mép váy ướt đầm.

Là chú chim sắp bị đông cứng.

Thành Trường An đêm nay, ánh trăng và gió, pháo hoa giăng đầy.

Thi Đại tràn ngập mong chờ, đánh giá sắc mặt Giang Bạch Nghiễn.

Chàng đang nghĩ gì nhỉ?

Tròng mắt đen nhánh, bị bóng mờ do hàng mi dài rậm che phủ, không thể thấy rõ.

Giang Bạch Nghiễn là người tốt thấu hiểu lòng người, hẳn sẽ không từ chối đâu nhỉ?

Nàng vừa lạnh vừa mệt, run rẩy trong gió đêm lạnh lẽo.

Cùng lúc này, trùng hợp nghe thấy giọng nói Giang Bạch Nghiễn:

“Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta phải tranh thủ về sớm.”

Ồ?

Thi Đại trợn to mắt, đột ngột ngắc đầu.

Đồng đội tốt Đại Chiêu đã nói đâu mất rồi?

Dường như thấy dáng vẻ nàng thú vị, Giang Bạch Nghiễn nhếch môi, cắt dao vào vỏ, phát ra tiếng vang khẽ.

“Mùa đông giá rét, sợ sẽ nhiễm gió lạnh. Nếu Thi tiểu thư không chê...”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Ta công cô.”

P/S: Là anh xót vợ, sợ vợ lạnh đó huhu

Chương 37: C37: Chương 37

Thi Đại rất thành thật mà ngần ngừ một lúc.

Vừa nãy khi Giang Bạch Nghiễn nói câu “không tiện ở lâu”, trong đầu nàng lướt qua rất nhiều lý do.

Ví dụ như trời đã tối, ví dụ như quá mệt mỏi, ví dụ như vội về báo cáo.

Hoàn toàn không ngờ lại nghe được câu nói như vậy từ miệng chàng.

Giang Bạch Nghiễn còn muốn cống nàng nữa đây.

Lẽ nào đây chính là người đẹp tâm thiện trong truyền thuyết?

Nàng chưa lên tiếng, Giang Bạch Nghiễn lặng thinh.

Tại sao lại nói ra câu đó, ngay cả chàng cũng không hiểu nổi.

Lời nói luôn nhanh hơn suy nghĩ, khoảnh khắc liếc thấy đầu ngón tay ửng đỏ của Thi Đại, âm thanh đã bật ra khỏi cổ họng, không kịp nghĩ ngợi thêm.

Điều này khiến chàng hoang mang, cùng đôi chút buồn bực bất an.

Thi Đại không thể phát giác sự u ám ẩn giấu nơi đáy mắt chàng.

Gió đông trong đêm khiến đầu óc choáng váng căng trướng, nàng mặc y phục a tỳ Trịnh gia, vải vóc không đủ dày, hơi lạnh len thẳng vào xương.

Vì đôi chân mất sức ngồi dưới đất, tuyết tan chảy trên mép váy nàng, lạnh buốt.

Nói thật, đúng là lạnh quá đi thôi.

Nếu không phải kiệt sức chẳng đi nổi, ai lại muốn ngồi trên đống tuyết trong đêm đông như vậy.

Lại lần nữa cảm kích Giang công tử.

Người tí hon trong lòng nàng vui vẻ xoay tròn vài vòng, Thi Đại cảm thấy mình nên dè dặt chút xíu một lần:

“Thật sự được sao?”

Dè dặt không chút hiệu quả, Giang Bạch Nghiễn có thể đọc hiểu ý nghĩ trong đôi đồng tử sáng lấp lánh của nàng:

Dù chàng có được hay không, Thi Đại được hết luôn đó.

“Nhưng mà.”

Thi Đại nhận ra gì đấy, chuyển chủ đề:

“Vết thương trên người huynh, không sao đấy chứ?”

Chiến đấu suốt cả đêm với ồ nhen nhen, nàng và Giang Bạch Nghiễn đều bị thương không ít.

Mệt mỏi, lạnh lẽo, vết thương khắp người, có thể nói là trạng thái tiêu cực chồng chất căng đầy.

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi.”

Yên lặng thoáng chốc, Giang Bạch Nghiễn cười, giọng điệu hờ hững:

“Chỉ cần Thi tiểu thư không ghét bỏ cả người ta đây máu là được.”

Chiến đấu với đám nhện to nhỏ khác nhau lâu như vậy, bạch y của chàng đã nhiễm máu đỏ, kiếm ý khắp người vẫn chưa tan hết, trông có vài phần đáng sợ.

Thi Đại rất tự biết mình mà cúi đầu.

Y phục nàng cũng nhuốm máu, sắc đỏ thấm dính vào lớp vải xanh biếc, hóa thành những đốm đen đậm nhạt không đều, đến mức có thể dọa mấy đứa nhỏ bật khóc trong đêm.

Thi Đại nhếch môi:

“Chúng ta là huynh muội khó khăn cùng chung vận mệnh, ai có thể ghét bỏ ai được.”

Nàng dứt lời bèn ngồi dậy, bấp chân mềm nhũn tê dại, đứng thẳng lên, xương cốt cũng run rẩy.

Hiển nhiên Giang Bạch Nghiễn chưa từng công người ta.

Thấy động tác của nàng, Giang Bạch Nghiễn thuận thế xoay người, suy nghĩ một lúc, vụng về ngồi xồm xuống.

Hiển nhiên Thi Đại cũng chưa từng được người ta công.

Nhớ lại cảnh tượng từng thấy trong phim, nàng lúng túng duỗi hai tay, áp sát vào vai Giang Bạch Nghiễn.

Xoay lưng về phía nàng, tròn mắt Giang Bạch Nghiễn hơi tối đi.

Cảm giác rất khó hình dung.

Đêm đông gió lạnh thấm vào da thịt, hơi lạnh ập đến từ khắp nơi, len lõi tận xương tủy.

Phía sau lưng nơi tầm mắt chàng không thể chạm đến, bỗng có luồng nhiệt mềm mại đến gần.

Hai tay vòng quanh đầu vai chàng, phác họa độ cong ấm áp, sau đó cả người Thi Đại phủ xuống, áp sát chàng không một kẽ hở.

Như một ngọn lửa rực cháy trên lưng.

Dựa lên rồi.

Cơ thể chàng lạnh quá.

Thi Đại rất biết chừng mực, không thẳng thừng ôm cổ chàng, chỉ bắt chéo tay trước cổ Giang Bạch Nghiễn:

“Xong rồi.”

Giang Bạch Nghiễn đứng dậy.

Chàng cao hơn nàng rất nhiều, vừa đứng lên, hai chân Thi Đại đã rời khỏi mặt đất.

Nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

“Giang công tử ới.”

Nghĩ đến tư thế của hai người, Thi Đại bỗng hiểu ra:

“Có phải huynh nên dùng tay đỡ đầu gối của ta không?”

Chứ bây giờ cứ như chàng đang vác bao cát vậy.

Nếu Giang Bạch Nghiễn không đỡ nàng, Thi Đại phải ôm chặt cổ chàng, hoặc phải kẹp chặt eo chàng mới không để mình trượt xuống.

Nàng vừa nói vừa dùng đưa đôi chân, ra hiệu đầu gối đang ở đây.

Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn làm theo.

Cách lớp vải chồng lên nhau, chàng chạm đến nhiệt độ cơ thể của Thi Đại.

Mấy năm nay, chàng tự tay giải quyết kẻ thù hết người này đến người khác, đôi tay này từng c/ắm vào cổ, cũng từng bóp nát xương, quá thành thạo giết chóc.

Chàng đã tập mãi thành quen, đến mức suy nghĩ vô thức vào lúc này là xúc cảm nơi lòng bàn tay quá mềm mại, vừa bóp đã vỡ.

Nhưng Giang Bạch Nghiễn chỉ nhẹ nhàng đỡ lên.

Mĩa mai thay, chàng trầm mình trong máu tươi và vững lây nhiều năm như vậy, trở thành quái vật lạc loài, Thi Đại lại chẳng tỏ tường.

Lúc được chàng vững vàng nâng đỡ, nàng thậm chí còn mỉm cười rạng rỡ:

“Đa tạ Giang công tử nhé.”

Đè nén sát ý theo bản năng dưới đáy lòng, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Đi thôi.”

Vừa dứt lời, chàng đã lướt sang mái hiên khác.

Không ngờ chàng lại đột nhiên phóng lên không, cảm giác mất trọng lực mãnh liệt ùn ùn kéo đến.

Thi Đại hoảng hốt toàn thân căng chặt, siết chặt hai tay.

Đúng, đúng rồi.

Họ đang ở trên nóc nhà kia mà...!

Nàng siết chặt cánh tay, tay áo phất qua cổ người phía trước,

thoang thoảng hương mai.

Lòng bàn tay Giang Bạch Nghiễn dùng sức, giữ chặt đầu gối nàng, rất nhanh lại buông lỏng, mỉm cười không mang theo chút cảm xúc:

“Giật mình sao?”

Thi Đại thành thật gật đầu:

“Một chút thôi.”

Cái này còn kíc/h thích hơn cả tàu lượn siêu tốc.

Giang Bạch Nghiễn:

“Vậy thì bám chặt.”

Giọng điệu lười nhác, dứt lời chàng lại nhảy lên.

Cả người chàng và Thi Đại đều nhuốm máu, nếu đi trên đường, không biết sẽ thu hút biết bao người vây xem.

Giang Bạch Nghiễn không thích ồn ào, so với việc xuống dưới gây thêm phiền phức, chi bằng đi trên nóc nhà, sớm về báo cáo cho Trần Ách Tì.

Lần này Thi Đại đã có chuẩn bị tâm lý, không giật mình đến mức loạng choạng, nhân cơ hội quay đầu qua, nhìn về nơi xa.

Đèn đuốc rực rỡ không ngớt, như minh châu lấp lánh tỏa sáng trong đêm.

Nhà nào nhà nấy đều treo đèn lồng đỏ rực, từ trên không trung nhìn xuống như một con rồng dài.

Trường An đêm nay có vẻ đẹp hơn mọi khi đôi chút. Ánh trăng, đèn lồng, dòng người qua lại, dịu dàng đến độ khiến người ta chẳng nỡ rời mắt.

“Giang công tử, Giang công tử ơi.”

Thi Đại bắt đầu lái nhai:

“Huynh xem kia, bên dưới là phường Duyên Thọ!”

Lúc trước nàng cố hết sức truy bắt nhện tinh, không kịp ngắm kỹ, giờ được rảnh rồi, rũ mắt nhìn xuống, bị cảnh tượng vô tận bên dưới làm cho lóa mắt.

Rèm mi Giang Bạch Nghiễn nhẹ run.

Thi Đại nằm trên lưng chàng, lúc nói chuyện, vô số hơi thở rơi xuống sau gáy, như những móc câu nhỏ dịu dàng.

Chàng lặng thinh đè nén sự run rẩy của mình, nhưng vẫn nghe lời nhìn sang.

Cảnh tượng trước mắt, hẳn là rất đẹp.

Phố dài mười dặm, đèn hoa lấp lánh, đáng tiếc Giang Bạch Nghiễn lại thấy tẻ nhạt vô vị...

Sự náo nhiệt này không liên quan gì đến chàng, chàng chưa một lần hòa nhập vào đó.

Giang Bạch Nghiễn vốn không phải người Trường An, sau khi được Thi Kính Thừa nhận làm đệ tử vào Trấn Ách Ti, cả ngày bận rộn diệt yêu trừ ma, hẳn là không có thời gian để dạo chơi thành Trường An.

Trong lòng Thi Đại hiểu rõ, hẳn nài giới thiệu cho chàng:

“Huynh nhìn bên kia đi, tửu lâu nức tiếng thành Trường An đó, đồ ăn siêu ngon, rượu cũng thơm nữa. Giang công tử từng ghé đến chưa?”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Chưa từng.”

Sau tai truyền đến tiếng cười của Thi Đại:

“Lần này chúng ta phá được án lớn, mọi người đều mệt muốn chết. Chi bằng chọn ngày nào đó, cùng ăn bữa cơm nhé?”

Tuyệt đối không được quên tiệc chúc mừng nha!

Thân pháp Giang Bạch Nghiễn cực nhanh, lướt đi giữa phố phường như làn khói lạnh.

Từng cảnh tượng như bức tranh trải rộng, lại đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Trông thấy phố dài trước mặt, Thi Đại lại hưng phấn, giọng điệu nhanh hơn đôi phần:

“Đến phố tây rồi.”

Lọt vào tầm mắt là những tòa nhà nối tiếp nhau, biển người nhộn nhịp, tiếng người bán hàng rong mời gọi không ngớt bên tai.

Thi Đại lải nhải bên tai chàng:

“Phố tây không phồn hoa như phố đông, nhưng có rất nhiều kỳ trân dị bảo đến từ Tây Vực, còn cả cửa hàng do yêu quái mở nữa đó!”

Giang Bạch Nghiễn rất nể mặt trả lời nàng:

“Yêu quái sao?”

“Ta nhớ có vũ phường do hoa yêu mở.”

Chân nhỏ đứng đưa một lúc, Thi Đại cất lời:

“Hoa yêu khiêu vũ mềm mại không xương, từng bước uyển chuyển, mép váy nở rộ, sẽ có cánh hoa tung bay, hoa yêu tỷ tỷ

cũng rất xinh đẹp, việc làm ăn tốt vô cùng.”

Nàng đảo mắt nhanh như chớp:

“Còn có biểu diễn ảo thuật của Tây Vực, gánh xiếc và nhạc phường do các loài yêu quái hợp lại nữa này...nếu Giang công tử thấy hứng thú, sau này ta dẫn huynh đi xem nhé.”

Gió đêm vờn qua mặt, vài sợi tóc chạm vào gáy chàng, mang đến cảm giác ngứa ngáy khó phát giác.

Nói đến cũng lạ, cả người Giang Bạch Nghiễn đều bị thương, đau đến chết lặng đã tập mãi thành quen.

Con đau vốn nên sắc bén mãnh liệt, nhưng chẳng biết tại sao, lại bị chút ngứa ngáy nhẹ tênh kia áp chế.

Giang Bạch Nghiễn không từ chối:

“Vất vả cho Thi tiểu thư rồi.”

Chàng từng xử lý mấy chục vụ án của Trấn Ách Ti, thu phục yêu tà nhiều không kể xiết, đây là lần đầu tiên, cùng người nào đó bước đi trên con đường trở về.

Bên cạnh chẳng còn là gió lạnh đìu hiu im ắng không tiếng người, cũng không có tiếng cười nịnh nọt hoặc sợ hãi hoặc lấy lòng của kẻ khác, đề tài mà Thi Đại đề cập với chàng, chỉ là những chốn ăn uống vui chơi trong thành Trường An.

Chàng thấy hơi buồn cười, trong lúc lơ đãng, đáy lòng lại nảy sinh một suy nghĩ:

Có phải nàng đối xử với tất cả mọi người đều nhiệt tình như vậy không?

Đáp án chẳng cần nói cũng biết.

Đúng là như thế.

Thi Đại đối xử với chàng rất tốt, không phải vì chàng là Giang Bạch Nghiễn.

Với bất cứ người bạn nào, đồng liêu nào, thậm chí là vài ông chủ quầy hàng ngẫu nhiên gặp gỡ trên đường, nàng cũng có thể tươi cười tiếp đón.

Suy nghĩ của chàng bỗng hỗn loạn đôi phần, như một đám nước đọng bị gió đêm phớt nhẹ, lần đầu tiên không rõ mình đang nghĩ gì.

Xuyên qua phố tây ồn ào náo nhiệt, là sông Phụng Hoàng.

Ca múa mừng thái bình, khói sóng thuyền hoa, sao giăng mặt nước, trăng trôi trên trời.

Chùng như ánh trăng quá đẹp, khói lửa nhân gian được phản chiếu dịu dàng hơn, khiến lòng người say đắm.

Thi Đại ca ngợi không ngớt, khi Giang Bạch Nghiễn nhảy lên thuyền hoa, nàng bỗng tò mò:

“Giang công tử này.”

Giang Bạch Nghiễn đã quen với từng tiếng “Giang công tử” của nàng, bình tĩnh đáp:

“Hửm?”

“Huynh biết cái này không? Lăng ba vi bộ ấy.”

Thi Đại nói:

“Ta nghe nói khi thân pháp đến một cảnh giới nhất định, có thể bước đi trên mặt nước.”

Phim võ hiệp đều diễn như vậy đó.

Lúc nhỏ nàng đến bờ sông chơi, thấy mình có thể thi triển

khinh công cầu kỳ, vừa đập xuống nước, đã ướt hết nửa làn váy.

Nếu là Giang Bạch Nghiễn, hẳn sẽ làm được nhỉ?

Không nhìn thấy sắc mặt chàng, Thi Đại chớp mắt, tò mò chờ đợi câu trả lời.

Giang Bạch Nghiễn chẳng đáp “được” hay “không được”.

Chàng chỉ nhỏ tiếng bảo:

“Năm chắc.”

Cơ thể từ thuyền hoa nhảy xuống, bên tai chỉ còn lại tiếng gió rít gào, cùng tiếng ma sát khi vạt áo căng phồng.

Thi Đại giật mình, áp sát vào lưng chàng:

“Giang, Giang công tử!”

Tầm mắt thay đổi rõ rệt, nàng trông thấy từng gợn sóng dập dờn.

Mặt nước như một thế giới hoàn toàn khác, ánh đèn lay động, vài con cá chép lắc đuôi bơi lội tung tăng, lá sen khô héo, trôi trên mặt nước như chiếc dù nhỏ.

Giang Bạch Nghiễn chỉ dừng lại một thoáng ngẩn ngui, mũi chân chạm nhẹ, đưa nàng đi tiếp về trước.

Cúi đầu nhìn xuống, có thể thấy rõ chiếc bóng đảo ngược của hai người.

Giang Bạch Nghiễn cao quá.

Thi Đại nghĩ, trông chàng gầy gò mỏng manh, thực ra vóc dáng cao gầy, cơ bắp mạnh mẽ. Nàng nằm trên lưng chàng, cảm giác...

Bờ vai cũng rộng lắm này, hết như cây tùng.

Không khí trên mặt nước tươi mát, cách nhau quá gần, nàng còn ngửi thấy mùi hương trên người Giang Bạch Nghiễn.

Là mùi vị vô cùng xa lạ, không giống bất cứ hương liệu nào trên phố, sạch sẽ dịu mát, lộ chút lạnh lẽo.

Thi Đại lặng lẽ hít mũi ngửi.

Thơm quá.

Mỗi một bước chân của Giang Bạch Nghiễn, đều gọi lên gợn sóng róc rách, sắc trắng và ánh đèn đều bị khuấy đảo, chìm xuống đáy hồ, hóa thành đốm sáng nhỏ vụn.

Gió mát lướt qua, tâm trạng Thi Đại cực tốt, tiếng cười lanh lạnh như chuông ngân:

“Huynh nhìn kia, bên kia có con cá béo lắm luôn!”

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi, giọng điệu thản nhiên:

“Thi tiểu thư đừng cử động lung tung, cẩn thận ngã xuống nước.”

Chùng như sợ mình té xuống hồ làm môi cho cá, Thi Đại vội vàng bám chàng chặt hơn.

Nghĩ một lúc lại thấy không cần lo lắng:

“Chẳng phải huynh đang đỡ ta ư?”

Vượt qua sông Phượng Hoàng, Giang Bạch Nghiễn tung người, nhảy lên nóc một tòa nhà.

Được chàng đỡ đã lâu, Thi Đại dần dần thả lỏng, không còn dáng vẻ gò bó như ban đầu, lắc lư đầu nhỏ ngắm cảnh xung quanh.

Hơi thở và tóc của nàng nhẹ lướt qua cổ và gò má chàng, rất ngứa.

Giang Bạch Nghiễn không nhịn được lên tiếng hỏi:

“Tâm trạng Thi tiểu thư rất tốt?”

Chàng hơi hoang mang.

Cảm xúc của Thi Đại luôn rất cao, có thể nảy sinh hứng thú với tất cả sự vật nhìn mãi thành quen.

Giang Bạch Nghiễn khác hẳn với nàng, trừ khi mũi kiếm cứa vào máu thịt kẻ thù ra, rất ít khi chàng thật lòng mỉm cười.

Chàng không hiểu, lý do Thi Đại vui vẻ.

“Đương nhiên rồi.”

Thi Đại đáp mà không cần suy nghĩ:

“Hôm nay làm nhiều việc như vậy...giết chết yêu vật vui nè, kẻ vai chiến đấu với các đồng liêu ở Trấn Ách Ti rất vui, bay tới bay lui trong thành Trường An cũng vui lắm đó.”

Giang Bạch Nghiễn không nói gì, đáy mắt là mực đen đậm đặc lại sâu thẳm.

Chỉ vì như thế?

Chàng khó lòng hiểu nổi.

Truy bắt yêu vật là chuyện trong bốn phận, chỉ khi chàng vung kiếm chém chết nhên nhện, ngửi được mùi máu, mới cảm giác được chút ít niềm vui.

Lúc xuất thần, sau lưng lại vang lên giọng nói của Thi Đại:

“Nhưng mà chuyện khiến ta vui nhất ấy, vẫn là giống như lúc

này, cùng Giang công tử ngắm nhìn thành Trường An.”

Nàng cười khẽ, chân nhỏ đung đưa, cánh tay vòng ra trước mặt chàng cũng lắc lư theo:

“Lúc đó ta mệt đến mức đi không nổi, huynh nói công ta về, ta cực kỳ, cực kỳ vui về.”

Ở nơi nàng không nhìn thấy, Giang Bạch Nghiễn bỗng chốc ngẩn ngơ.

Trái tim tê dại trong một thoáng.

Tiếng gió và ánh đèn đều bị ném ra sau đầu, khi Giang Bạch Nghiễn bay lên, chỉ có giọng nàng vẫn luôn thì thầm vang vọng bên tai.

Như thú nhỏ cào nhẹ, suýt nữa khiến chàng chẳng giữ vững người.

Dường như muốn xác nhận gì đó, Giang Bạch Nghiễn nhướn mày:

“Vui nhất ư?”

“Vui nhất luôn.”

Tiếng cười Thi Đại trong trẻo, nghiêm túc suy nghĩ:

“Giống như trong đêm động lạnh lẽo, tưởng mình sắp bị cóng chết, bỗng được chú chim lớn giấu vào trong đôi cánh của nó, lông vũ mềm mại ấm áp...hạnh phúc thế đấy.”

Không hiểu được ẩn dụ kỳ lạ của nàng.

Nàng vừa dứt lời, loáng thoáng nghe thấy tiếng cười rất khẽ của Giang Bạch Nghiễn, nhẹ đến mức gần như tan vào trong gió.

Thi Đại ngửa đầu, chàng cũng hơi nghiêng đầu sang, nhìn vào

mắt nàng.

Gần trong gang tấc vẫn là đôi mắt hoa đào bình tĩnh, như thể tiếng cười khê ban nãy chỉ là ảo giác của nàng.

Bóng trắng mờ ảo, ánh đèn lay động, lướt qua hàng mày chàng, đẹp đến khó tả.

Khoảng cách quá gần, thấy bóng dáng mình in trong mắt chàng, trái tim Thi Đại bỗng đập nhanh.

Một lúc sau, Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Ừm.”

Chàng khó hiểu nghĩ ngợi, lại nhìn về phía trước, chỉ cảm thấy trọng lượng người sau lưng rất nhẹ.

Nhưng tất cả mọi thứ trong thành Trường An lại quá xa vời, hóa thành những bóng đổ mơ hồ nhẹ tênh dưới ánh đèn, chỉ duy nhất Thi Đại đang nằm trên lưng chàng là cực kỳ rõ nét.

Rõ ràng hơn cả tòa thành này.

Lại một làn gió đêm lướt qua, khiến tóc của hai người quần quýt với nhau, lay động chập trùng.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt nhìn, Thi Đại rút hai tay vào sâu trong tay áo xanh biếc, vòng trước người chàng, dùng một tư thế gần như y lại.

Một vệt sáng rơi xuống cổ tay nàng, trắng nõn như sứ, trong suốt lấp lánh.

Mềm mại hơn nhiều so với ngày trước.

Là ánh trăng đêm nay của thành Trường An.

Chương 38: C38: Chương 38

Thi Đại ở trên lưng Giang Bạch Nghiễn dạo hết nửa thành Trường An, lúc gần đến lối vào thần cung Liên Tiên, được chàng nhẹ nhàng đặt xuống.

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng nói thẳng, nhưng Thi Đại hiểu ý chàng.

Cồng người ta sau lưng quá thân mật, giờ họ vẫn chưa tập trung lại cùng các đồng liêu ở Trấn Ách Ti, tách ra đúng lúc, có thể tránh được những lời đàm tiếu không cần thiết.

Giang công tử, hết sức tinh tế.

Được Giang Bạch Nghiễn cồng lâu như vậy, thể lực của nàng dần dần hồi phục, chờ khi hai chân chạm đất, trừ hơi tê mỏi ra, không còn vấn đề gì khác.

Cảnh tượng chẳng khác gì so với lúc rời đi, tòa nhà hoang phế u ám tĩnh mịch, dưới tường viện là lối đi thông đến thần cung Liên Tiên.

Trước đó họ đã xuyên qua chỗ này, đuổi theo nhện tinh ra ngoài.

Thi Đại bước vào lối đi, không lâu sau trở về thần cung.

Cảnh tượng rất thảm thiết.

Thảm thiết nghiêng về một phe.

Vết máu đỏ thẫm văng tung tóe khắp chôn, có thể trông thấy thi cốt hỗn loạn của đám nhện nơi góc tường.

Sau khi Liên Tiên chết, ảo ảnh tan biến, nơi đã từng là dao trì bỗng hóa thành khói trắng tan đi.

Thi Đại quan sát xung quanh, nào còn cung điện khắc ngọc gì nữa, chẳng qua chỉ là một hang động khổng lồ đắp nặn từ sỏi đá.

Không còn dấu vết thi thể của cả trăm con nhện, dưới đất đầy vết đen do lửa thiêu.

Nhìn tình huống này, hẳn đã có người dùng hỏa phù, đốt sạch đồng thi thể kia.

“Đại Đại, Giang công tử.”

Thẩm Lưu Sương nghiêng người tựa vào vách đá, liếc mắt đầy ý cười:

“Giải quyết nhện tinh rồi à? Có bị thương không?”

Đeo bám chiến đấu với đám nhện quá lâu, nàng ta mệt mỏi, mặt mày tái nhợt, y phục bị máu thấm ướt.

Thi Vân Thanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh nàng ta.

Nghe giọng nói của Thẩm Lưu Sương, cậu bé ngược mắt, đánh giá Thi Đại một lượt.

Không thấy vết thương nghiêm trọng.

Cậu rũ mi.

“Giải quyết rồi! Không bị thương nặng, chỉ là vết thương ngoài da.”

Thi Đại chạy đến gần, quan sát những vết máu trên người Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh:

“Phía mọi người thế nào rồi? Những người khác đâu?”

Nam nữ tản ra khắp nơi vây quanh thần cung, nàng không tìm được nhóm người Diêm Thanh Hoan và Liễu Như Thường.

“Chúng ta cũng không sao. Nhện trong thần cung đều là tiểu lâu la yêu lực không mạnh. Trấn Ách Ti phái nhiều người đến đây, giết hết chúng không khó, phiền phức chút thôi.”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Còn về những người khác...xuống sâu hơn nữa.”

Thi Đại:

“Sâu hơn nữa?”

“Nhện tinh vì muốn đắc đạo thành tiên, giam cầm một tiên gia dưới địa cung, hấp thu tiên khí mỗi ngày.”

Thẩm Lưu Sương nhướn mày:

“Nếu thấy hứng thú, ta đưa mọi người đi xem thử?”

Phần lớn mọi người đều thích góp vui, nghe nói bên dưới có tiên, xôn xao vào đó tham quan.

Hai người họ ở lại đại điện là để chờ Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn diệt yêu trở về.

Giờ đã thuận lợi tập hợp, Thẩm Lưu Sương thắng người dậy, lười biếng vén tóc rối ra sau tai, đi trước dẫn đường.

“Tỷ.”

Thi Vân Thanh đến gần hơn một bước:

“Vẫn ổn chứ?”

Quanh người cậu vẫn còn mùi máu tanh, giọng điệu cứng nhắc, lảng lạng liếc Thi Đại, ánh mắt thoáng mềm mại.

Chỉ nhìn một cái, Thi Vân Thanh đã rời mắt.

“Tỷ ôn lắm.”

Thi Đại xoa đầu cậu:

“Hôm nay đệ thấy sao hả? Có sợ không? Ta nhớ lúc đầu thấy lũ nhện lít nhít kia, giật hết cả mình.”

Thi Vân Thanh hừ khẽ:

“Đệ không sợ đâu.”

Thế nên lại thu hoạch được ánh mắt khen ngợi “đệ đệ ta giỏi ghê” của Thi Đại.

Thi Vân Thanh: “...”

Cậu đã mười ba rồi, không phải đứa nhỏ suốt ngày mong chờ được khen.

Thi Vân Thanh né đầu ra:

“Tỷ sợ nhện? Lần sau nếu còn gặp nữa, ta có thể chém chúng.”

Thi Đại mỉm cười thoải mái:

“Được.”

Nơi Liên Tiên giam cầm tiên gia, là mật đạo cơ quan sau thần cung.

Địa điểm do đám tiêu yêu quái khai, cây đồ bày khi tan, khi “Liên Tiên nương nương” hoảng loạn bỏ trốn, gần như tất cả yêu quái đều chọn lâm trận phản chiến.

Thi Đại theo Thẩm Lưu Sương đi sâu xuống lòng đất, xuyên qua từng ngọn đèn hoa sen xinh đẹp, đến trước cửa đá khép

hờ.

Sau cửa đá là mười mấy đồng liêu của Trần Ách Ti.

“Mọi người không sao chứ?”

Nghe tiếng bước chân, Liễu Như Thường quay đầu cười bảo:

“Xử lý Liên Tiên rồi à?”

Thi Đại nhanh nhẹn bước vào cửa:

“Thuận lợi tiêu diệt.”

Nhìn thấy họ, ánh mắt Diêm Thanh Hoan bùng sáng, đưa đan dược cho nàng và Giang Bạch Nghiễn:

“Uống đi, dùng để bổ máu trị đau.”

Nơi này rất giống tâm điện.

Cả một thần cung Liên Tiên rộng lớn, chỉ có chỗ này mới dùng ngọc thật đúc thành, chính giữa là chiếc giường ngọc băng lạnh lẽo, có lẽ là chỗ nghỉ ngơi thường ngày của nhện tinh.

Lúc này có một bóng đen đang nằm trên giường.

Đó là tiên gia...mà Thảm Lưu Sương đã nói ư?

“Là dạ du thần.”

Thảm Lưu Sương cầm tay áo Thi Đại, dẫn nàng đến gần vài bước.

Dạ du thần.

Trong đầu bỗng bật ra một đoạn ký ức, Thi Đại gật đầu hiểu ra.

Đây là thần ti dạ trong truyền thuyết dân gian.

Nghe nói mỗi khi đêm đến, sẽ có mười sáu vị dạ du thần hiện thân từ vùng hoang dã phía nam, loanh quanh trên khắp đường phố ngõ hẻm, ngàn vạn gia đình, trừ ác giúp thiện, hành tung bí ẩn khó lường.

Nói thẳng chính là những tiểu thần tiên tuần tra khắp nơi trong đêm.

“Tổng cộng có mười sáu vị dạ du thần.”

Thi Đại hỏi:

“Nhện tinh...có ý bắt một trong số họ?”

“Nhện tinh tu luyện không có thành tựu...nào đối phó nổi với toàn bộ dạ du thần, chắc nó nhân lúc một người lạc nhóm, cưỡng ép bắt về.”

Liễu Như Thường nhìn bóng đen trên giường ngọc:

“Nó cũng rất đáng thương, bị yêu vật hút tiên lực, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.”

Trách nhiệm của dạ du thần là “tuần tra”, xét đến chuyện đánh đấm đơn lẻ, mạnh hơn người bình thường, nhưng không địch nổi đại yêu.

Thi Đại chưa từng nhìn thấy tiên gia thể này, không nhìn được quan sát thêm vài lần.

Là một bóng đen hình người, ít nhất cao hai mét, cả cơ thể do khí đen ngưng tụ thành, loáng thoáng trông thấy đường nét phập phồng của ngũ quan trên gương mặt.

Nó mặc áo choàng đen, nhắm chặt đôi mắt, dù gò má phủ sương khói mơ hồ, khi Thi Đại nhìn nó chăm chú, cũng có thể nhận ra vài phần tiểu tụy.

Thi Đại cau mày:

“...Nó còn có thể tỉnh lại không?”

“Tiên khí chưa bị hút cạn, vẫn cứu được.”

Bạch Cửu Nương Tử thò đuôi ra, liếc mắt nhìn dạ du thần:

“Người nói xem chuyện này, ôi chao, đáng thương quá.”

“Đưa nó về Trần Ách Ti trước.”

Thanh niên áo đen bên cạnh lên tiếng:

“Ta và Liễu Như Thường có thể trao đổi với tiên gia, mượn sức của Bạch Cửu Nương Tử và tiên linh Nam Hải, có thể giúp nó hồi phục.”

Thi Đại nghe tiếng nhìn qua.

Thanh niên vừa mở lời vóc người cao gầy thẳng thớm, giữa mày mắt có vẻ trong sáng, trầm ổn không quá sắc sảo, như một thanh đao chưa ra khỏi vỏ.

Đây là Trần Triệt rất giỏi cầu cơ mời thần.

Trần Triệt và Liễu Như Thường đều thuộc đội “Đạp Toa Hành”, ban đầu khi điều tra vụ án nữ tử mất tích, vì hấn ta phải về phương nam ăn tết nên không có cơ hội gia nhập.

Tối qua vừa trở lại Trường An đã bị Liễu Như Thường ban cho trọng trách chi viện.

“Cũng được.”

Liễu Như Thường xoa đầu Bạch Cửu Nương Tử, bỗng nhớ đến gì đó, cao giọng cười:

“Trọng tài, hôm nay ta và Trần Triệt, ai giết nhiều nhện hơn?”

Rắn trắng ung dung lắc đầu, chậm rãi nói:

“Trần Triệt giết hai mươi chín con, Như Thường là...”

Đuôi rắn hất cao, Bạch Cửu Nương Tử cũng thấy hãnh diện thay:

“Bốn mươi một con!”

Tuyệt vời!

Liễu Như Thường giương cằm, nhướn mày với hãnh ta, không thể nén nổi khóe môi đang cong lên.

“Ừm.”

Trần Triệt mỉm cười, thẳng thắn thừa nhận:

“Lại là thủ hạ bại tướng của nàng.”

“Nói ra thì.”

Không quấy rầy họ trò chuyện, Thi Đại nhỏ tiếng hỏi người bên cạnh:

“Đã giải quyết hết đám nhện, tín đồ và mấy cô nương trong thần cung đâu?”

“Đưa về Trấn Ách Ti rồi.”

Diêm Thanh Hoan kiên nhẫn giải thích:

“Các tín đồ bị tà ma mê hoặc, hiến tế vợ con, giờ đang chờ bị xử lý. Còn mấy cô nương bị bắt kia, ở trong hang ổ nhện tinh quá lâu, ít nhiều gì cũng nhiễm tà khí, cần người giúp họ loại bỏ.”

“Tiếc là người không nhìn thấy, dáng vẻ của đám tín đồ đó.”

Liễu Như Thường mỉa mai:

“Cực kỳ đặc sắc. Sau khi biết thân phận thực sự của Liên Tiên nương nương, ai nấy khóc lóc nước mắt, cầu xin tha thứ. Nếu giác ngộ được như vậy, ban đầu đã không làm thế rồi.”

Giọng điệu nàng ta châm chọc, vừa nói xong, bỗng nghe thấy tiếng vang rõ rệt.

Âm thanh như chuông ngân, lại tựa gió xuân dịu mát, rơi vào bên tai, những xao động trong lòng mọi người, như được gột rửa bằng dòng nước trong veo.

“Phó chỉ huy sứ Bạch Kinh...”

Trong một góc, Tống Ngưng Yên đang nhắm mắt ngủ gật mở mắt ra, ngáp dài:

“Nàng ta sắp bắt đầu đại trận siêu độ à?”

Pháp trận siêu độ được lập trong sơn động giam giữ các nữ tử.

Oán khí nặng nhất, tà khí nồng nhất, nhện tinh đã ăn thịt rất nhiều nữ tử vô tội ở đây.

Lúc Thi Đại đến cửa động, trùng hợp trông thấy đại trận hoàn toàn mở rộng.

Ánh sáng vàng kim lưu chuyển, những sợi tơ mỏng manh nửa trong suốt đan xen kết nối, như một tấm lưới khổng lồ.

Linh lực mạnh mẽ trút xuống như sông nước, thoáng chốc tràn vào sơn động, từ cửa đá đến mê cung, rồi lan sâu trong thần cung ở đầu cuối lối đi, lấp đầy mỗi một góc nơi này.

Bạch Kinh vẫn khoác bạch y, rũ mắt đứng giữa trận.

Linh lực dẫn đến gió nhẹ, tay áo dài tung bay tựa đóa hoa tuyết trắng, tôn lên mái tóc đen như một vốc mực tràn.

Sau khi nàng ta thì thầm đọc thần chú, vàng sáng vàng kim bay lên trời, phác họa thành bùa và trận khiến người ta lóa mắt.

Đây là một trong những trận sư nổi danh nhất Đại Chiêu.

Thi Đại nhìn mà than thở, không kịp đề phòng, trông thấy Bạch Khinh ngược mắt.

Khoảnh khắc tầm mắt giao nhau, đuôi mắt nữ nhân khẽ cong, mỉm cười dịu dàng với nàng:

“Thái thượng sắc lệnh, siêu độ cô hồn...”

Ngay sau đó, tiếng khóc thê lương vang vọng.

Tàn hồn và chấp niệm của các nữ nhân liên tiếp bay lên, toàn thân nhuốm máu, sắc mặt đau khổ.

Đây là những người đáng thương, mất mạng một cách thê thảm, hồn phách vẫn đang chịu đủ tra tấn, lặp lại cảnh tượng lúc tử vong.

“Vì nam vì nữ, tự thân đảm đương. Phú quý bần cùng, do ta tự triệu.”

Mềm mại dịu dàng, réo rắt êm tai.

Mượn pháp trận này, âm thanh niệm chú của Bạch Khinh truyền khắp lòng đất.

Ánh sáng vàng kim ngày càng rực rỡ, như sóng nước dập dờn, xua tan nét mặt hoặc dữ tợn hoặc tàn phá của các nữ tử, trở về đáng vẻ khi các nàng còn sống.

Máu tanh rút đi, vết thương không còn.

Từng đôi mắt trong suốt quan sát xung quanh, đáy mắt chẳng thể nói rõ là đau buồn, bị thương hay buông bỏ.

“Lệnh đang đợi chúng sinh, nhanh chóng siêu sinh.”

Tia sáng vàng khẽ run, hơi thở dịu dàng như gió thoảng mưa phùn.

Nhìn vào ánh mắt của một hồn phách chưa đến mười tuổi, Bạch Kinh gio tay, đầu ngón tay tái nhợt dịu dàng vuốt ve gò má cô bé.

“Đi thôi.”

Nàng ta nói:

“Lệnh đang đợi chúng sinh, nhanh chóng siêu sinh.”

Thoáng chốc, đất trời tĩnh lặng.

Mấy chục nữ tử tướng mạo khác nhau, tuổi tác bất đồng đồng loạt gật đầu, khom người hành lễ với Bạch Kinh.

Trước khi bóng dáng họ hoàn toàn tan biến, tàn hồn dờn bước quay người, nhìn nhóm Thi Đại trước cửa hang động.

Trong ánh sáng vàng kim lượn lờ tựa đom đóm, các nữ tử cúi người thật sâu. Hồn phách không còn trôi buộc lơ lửng lên trời, như chú chim bay về chín tầng mây.

Thi Đại chớp mắt, các nàng đã biến mất không còn dấu vết.

Hang ổ nhện tinh được xử lý sạch sẽ, những nữ tử bị hại đã được siêu độ, cuối cùng vụ án đã kết thúc.

Ngồi trong y quán của Trần Ách Ti, sống lưng Thi Đại căng chặt, hít sâu một hơi.

Với nàng mà nói, mọi chuyện còn lâu mới kết thúc.

Hôm nay đã trải qua vài trận ác chiến, tất nhiên ai nấy đều bị thương, cùng đến Trần Ách Ti chữa trị. Tuy toàn bộ đều là vết thương ngoài da, nhưng...

Ngoài da thì cũng là bị thương!

Nhất là khi thuốc điều trị của Trần Ách Ti rất đau.

Được đại phu cẩn thận bôi thuốc khắp người một lượt, thuốc mỡ thấm vào miệng vết thương, như côn trùng ra sức gặm nhấm.

Băng bó xong, sắc mặt Thi Đại tái nhợt hơn phân nửa.

Chẳng biết là lần thứ mấy nàng vô thức nghĩ: Rốt cuộc tại sao Giang Bạch Nghiễn làm được vậy, người đầy vết thương mà mặt không biến sắc.

Mấy vết chém được băng lại, cơ bản đã xử lý xong ngoại thương, tiếp theo là uống thuốc, điều chỉnh linh khí hỗn loạn trong người.

Đẩy cửa lớn phòng dược thiện ra, chương khí mù mịt, tiếng than khô thấu trời.

“Nhất định phải uống thứ này?”

Liễu Như Thường bịt mũi:

“Đan dược không tốt sao?”

Trần Triệt nhìn nàng ta, lặng lẽ uống hết chén thuốc trong tay.

“Ôi chao!”

Bạch Cửu Nương Tử khen ngợi không ngớt:

“Ngài giỏi lắm nha!”

Trong chuyện này, Liễu Như Thường rất tự biết mình, không thể so được với hấn ta.

“Thuốc đắng già tật hiệu không? Cũng đâu phải lần đầu, ráng

chịu chút.”

Đại phu là ông lão với mái tóc bạc phơ, quay đầu nhìn về phía Tổng Ngung Yên đang dựa trên ghế ngủ gà ngủ gật:

“Còn người nữa, mau uống đi! Cơ thể người vốn yếu ớt, không uống thuốc điều trị, lẽ nào còn muốn tiếp tục nằm bệnh, không xuống giường nổi?”

Gì cơ!

Tổng Ngung Yên bỗng ngẩng đầu, không hề che giấu vẻ mong mỏi hướng tới nơi đáy mắt.

Trên đời còn có chuyện tốt vậy hả! Nàng ta có thể xin Trấn Ách Ti nghỉ bệnh mười ngày nửa tháng không?

Đại phu: “...”

Đại phu không phản bác nội, Tổng Ngung Yên ôm chặt cánh tay cương thi, an ổn vào giấc ngủ.

Thi Đại ngồi cạnh bàn, rất nhanh cũng nhận được chén thuốc.

Nên hình dung mùi vị của chén thuốc này thế nào mới chính xác nhất đây.

Chỉ mới cúi đầu ngửi sơ, một thoáng ngán ngủi thế thôi đã phải chữa lành cả một đời.

Thi Đại không uống ngay, nhìn Thẩm Lưu Sương bên cạnh.

Khá lắm, Thẩm Lưu Sương vô cảm uống hết một hơi.

Thi Đại: “...”

Thi Đại lại liếc qua đệ đệ nhà mình.

Thi Vân Thanh lơ đãng ngồi cạnh bàn, cảm nhận ánh mắt của

nàng, bỗng ngược mắt.

Xuất phát từ sự cảnh giác bản năng của tộc sói, lúc đầu ánh mắt cậu hơi lạnh lẽo, như lãnh địa bị xâm chiếm, liếc mắt hung ác.

Thấy là Thi Đại, tròn mắt Thi Vân Thanh đảo quanh, phát hiện chén sứ đựng thuốc trước mặt nàng, như hiểu ra gì đó.

Lẽ nào nàng sợ đắng.

Cậu bé nhếch môi, duỗi tay phải ra như khiêu khích, cố ý bung chén thuốc của mình lên đầu ra đấy, cho Thi Đại nhìn rõ.

Cậu chẳng sợ đầu nhé.

Chén sứ chạm môi, Thi Vân Thanh ngửa đầu.

Thi Vân Thanh trợn to hai mắt.

Nên hình dung mùi vị của chén thuốc này thế nào mới chính xác nhất đây.

Cậu thấy đời này mình không thể chữa lành được nữa.

Động tác cứng đờ, cơ thể đứa nhỏ bắt đầu run nhẹ.

“Đệ đệ không sao chứ?”

Diêm Thanh Hoan cẩn thận:

“Hình như cậu ấy...”

Thẩm Lưu Sương:

“Bị sặc?”

Liễu Như Thường:

“Ma nhập?”

Trần Triệt nghiêm túc:

“Giống dầu hiệu hồn lia khỏi xác.”

Thi Đại: ...Bị đăng rồi, tuyệt đối đừng cậy mạnh nha đệ đệ ơi!

Thi Vân Thanh im lặng rất lâu.

Trong một vùng tĩnh lặng, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cậu uống thuốc.

Đặt chén sứ trống không xuống, Thi Vân Thanh lại ngẩng đầu, khóe môi nở nụ cười khiêu khích, chẳng qua đáy mắt ửng đỏ.

Thi Đại: Sắp khóc rồi kia kìa!

Túi kẹo nàng chuẩn bị cho Thi Vân Thanh đã dùng hết trong yểm cảnh, giờ đây người nàng trống không.

Đang định ra ngoài mua chút đồ ngọt cho cậu, đã thấy đại phu bước lên, đặt một đồng điểm tâm lên bàn.

“Ăn đi.”

Ông lão mỉm cười đặc ý:

“Biết ngay đám nhóc các ngươi không chịu đặng nổi mà.”

Thảm Lưu Sương gật đầu cười:

“Đưa than ngày tuyết.”

Ánh mắt Liễu Như Thường phát sáng:

“Bàn tay nhân ái.”

Thi Đại cầm miếng bánh sữa ngọt nhất, nhét vào miệng Thi Vân Thanh:

“Hành y cứu thế nhân ái tài ba, ngày mai sẽ tặng cò cho đại phu!”

Thi Vân Thanh ú ớ.

Ông lão tức đến bật cười, suýt nữa gõ đầu mỗi người:

“Không dám nhận, các người vẫn nên gửi cò đến Phương Vị Trai đi.”

Lại mang hai chén thuốc lên, đưa cho Giang Bạch Nghiễn và Diêm Thanh Hoan.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn vẫn như thường, ngược lại Diêm Thanh Hoan trắng bệch, muốn nói lại thôi.

Thi Đại hiểu ngay: Đây cũng là người khổ cùng chung số phận.

Phát giác vẻ chán chừ của Diêm Thanh Hoan, Liễu Như Thường tò mò hỏi:

“Diêm công tử cũng không thích uống thuốc à?”

Chẳng phải hẳn là dao linh y sao?

“Không dám giấu, ta kê đơn cho người khác, còn mình thì rất ít khi uống thuốc.”

Diêm Thanh Hoan nuốt nước bọt:

“Đây...”

Thi Vân Thanh nghĩ ngợi:

“Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân?*”

(*): Điều mình không muốn thì đừng làm với người khác.

Thi Đại:

“Không phải dùng như vậy đâu!”

Lúc họ trò chuyện, Giang Bạch Nghiễn đã uống xong chén thuốc.

Cả quá trình chẳng qua chỉ mới nói vài câu, cùng là đồng đội, Thi Đại rất sốc:

“Dũng sĩ chân chính, dám đối diện trực tiếp với nỗi khổ trong đời...”

Diêm Thanh Hoan tròn mắt há miệng.

Liễu Như Thường thấy vậy cười lớn:

“Mau uống đi, chờ lát nữa nguội mất.”

Nàng ta làm việc cho Trần Ách Ti mấy năm, hiểu rõ y quán này.

Tuy thuốc đắng thật, nhưng rất hữu dụng. Nhiều ngày tháng như vậy, mỗi lúc dần quen, từ ban đầu nàng ta không chạm một giọt, trở thành cắn răng uống hết như hôm nay.

Phúc lợi tiền bối là gì?

Tất nhiên là quên sạch những chuyện ngu ngốc mình đã làm năm đó, thường thức đáng về người mới bị đắng đến mức nghi ngờ cuộc đời.

Thi Đại nhắm mắt, nín thở, một hơi uống hết chén thuốc.

Khá lắm, đầu lưỡi nàng như bị vô số con trâu cày tới cày lui.

Thẩm Lưu Sương cười khẽ vài tiếng, nhẹ nhàng vuốt lưng, đút bánh hoa quế cho nàng.

Mặt mũi Diêm Thanh Hoan tái nhợt, uống hết nước thuốc đen

xì kia.

Cha ơi, nương ơi.

Hắn ở thành Trường An chỉ mới một khoảng thời gian thôi, đã trông thấy cầu Nại Hạ mất rồi.

Cùng là kẻ lưu lạc chân trời, hai người uống xong, bốn mắt nhìn nhau, một người mày, người kia hoảng hốt.

Liễu Như Thường rất có phong phạm tiền bối, cười đến cảnh hoa run rẩy.

Dưỡng thương không có gì làm, nàng ta dứt khoát lười biếng làm ỏ trên ghế, lấy quyển “Sống lại đi, người yêu của ta” để giết thời gian.

Nhớ lại lần tra án này, họ cũng xem như có duyên với quyển sách đó.

Đề nàng ta nghĩ xem, lần trước đọc đến đâu nhỉ...

Có rồi.

Lật trang sách, Liễu Như Thường cúi đầu, tầm mắt lướt qua giấy trắng mực đen.

[“Người nhốt ta trong phủ, trói chặt ta bên cạnh người, thú vị lắm sao?”

Nàng bật khóc: “Tiền? Người cho ta cả đồng tiền thì có ích gì? Đừng dùng tiền sỉ nhục ta!”]

Tên chương là: “Cuồng ép ngược ái: Lòng giam trói buộc.”

Liễu Như Thường: “?”

Sao càng đọc càng thấy quen quá vậy nè?

Lần này khi tra án, phải chăng Giang Bạch Nghiễn từng nói,

Thi Đại cho chàng ngân lượng...

Không đúng, không đúng.

Về sau Thi Đại đã giải thích, cái kia là lì xì.

Giang Bạch Nghiễn nói mấy lời đó để giải vây giúp họ thôi.

Liễu Như Thường hít sâu một hơi, ép mình chuyên tâm đọc tiếp.

“Giang công tử, vết thương của huynh còn đau không?”

Thi Đại miễn cưỡng làm điệu vị đắng trong miệng, chỉ cánh tay phải của Giang Bạch Nghiễn.

Nàng nhớ chỗ đó từng bị rách một đường dài trong yếm cảnh.

Giang Bạch Nghiễn lắc đầu:

“Không đau nữa.”

“Sao Giang huynh làm được vậy?”

Sống mười mấy năm ăn ngon mặc đẹp ở Giang Nam, chưa từng bị thương như hôm nay, Diêm Thanh Hoan đau đến mức môi cũng trắng bệch:

“Nhịn đau giỏi đến thế.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Quen rồi là được.”

Giọng chàng hờ hững, bình tĩnh đến độ không giống đề cập đến nỗi đau của mình, đôi mắt tĩnh lặng, khiến người ta không nhìn thấu cảm xúc.

Chẳng biết tại sao, Liễu Như Thường luôn bắt được vẻ lạnh lùng nơi đáy mắt chàng, khiến nàng ta nghĩ đến đồng tử của đã

thú đang ăn mình.

“Quen hả?”

Thi Đại nằm bò lên bàn, nghiêng đầu nhìn chàng. Ánh nến lay động, phủ lên tóc nàng tầng sáng mỏng manh mờ ảo, nhẹ nhàng mềm mại:

“Dẫu quen đến mấy, cũng sẽ đau mà?”

Liều Như Thường vừa đọc tiểu thuyết vừa nghe họ trò chuyện, nghe vậy suy nghĩ.

Nàng ta hiểu biết rất ít về Giang Bạch Nghiễn.

Chỉ biết chàng là người mới vừa gia nhập Trấn Ách Ti không lâu, rất có năng khiếu về kiếm thuật, thực lực cực mạnh.

Nghe vài đồng liêu nói, dường như Giang Bạch Nghiễn không có cảm giác đau đớn, lúc cùng đi bắt yêu, dẫu bị thương nặng đến mấy, chàng cũng không bao giờ than đau.

Hơn nữa trong kiếm ý của chàng, có sát khí hung hãn.

Người như vậy, quái gỡ sắc bén, độc lai độc vãng, quả thật không thể buộc miệng nói đau được.

Nàng ta đang tùy ý nghĩ ngợi lung tung, không kịp đề phòng, bên tai vang lên giọng nói Giang Bạch Nghiễn.

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“...Ừm, có một chút.”

Giọng nói rất khẽ, âm cuối lại hơi mềm xuống.

Liều Như Thường: “?”

“Trước đây Giang công tử chỉ có một mình, thường xuyên bị thương.”

Nhớ lại những hình ảnh đã thấy trong yểm cảnh, Thi Đại tập trung tinh thần, hiếm khi nghiêm túc:

“Nếu chúng ta đã là tiểu đội bắt yêu, mọi người cùng nhau diệt yêu trừ ma, chia bớt vết thương, huynh sẽ không còn đau đến thế nữa.”

Diêm Thanh Hoan nuốt miếng diêm tâm, hết sức cảm động:

“Đúng vậy, chúng ta là một tiểu đội mà.”

Đây chẳng phải là đồng cam cộng khổ trong tiểu thuyết nghĩa hiệp mà hãn mớ ước đã lâu sao!

Hắn vĩnh viễn ghi nhớ lời thoại kinh điển kia.

“Người còn, Trần Ách Ti còn, can đảm chính nghĩa còn.”

Tiểu thuyết của hắn hình như đã thành sự thật rồi!

Trong đầu bỗng bật ra một suy nghĩ không đúng lúc, đầu ngón tay Liễu Như Thường khẽ run, tầm mắt mất tự nhiên dịch chuyển xuống dưới, lướt qua một hàng chữ trên giấy.

[Trước giờ nàng không phải người thích kêu đau, chỉ khi đối mặt với hắn, mới để lộ diêm yêu trong lòng mình.

Nghe nàng bảo đau, trái tim hắn mềm nhũn, kéo nàng vào lòng: “Đồ ngốc, sau này mọi nỗi đau của nàng, hãy để ta gánh chịu.”]

Nhìn lại tên chương, vài con chữ lớn ngay ngắn bắt mắt.

“Nàng làm nũng: sao lại mềm mại dịu giọng đến vậy”.

Tiểu thuyết của nàng ta, hình như cũng thật rồi kìa.

Liễu Như Thường: “...”

Liều Như Thường run tay!!

P/S: Tui nghi chị Thường đây sẽ là thuyền trưởng chèo CP này, kiểu soi hint đồ đó. Tưởng nay không lên chương dc cho mấy bà, nhưng vẫn ráng nè huhu.

Chương 39: C39: Chương 39

Bàn tay cầm tiểu thuyết run lên.

Dự cảm nào đó vô cùng sống động xông thẳng vào lòng, bỗng dưng Liễu Như Thường thấy mình đã phát hiện được gì đó.

Không chắc lắm, phải nhìn lại.

Lúc nàng ta liếc nhìn đối diện, Giang Bạch Nghiễn đang dựa vào ghế, hai mắt khép hờ.

Lúc chàng không cười, khóe môi mím thành đường thẳng theo thói quen, đôi mắt hoa đào tràn ngập vẻ lạnh lẽo, trắng đen rõ ràng.

Gương mặt mỹ nhân xinh đẹp sắc sảo, đáng tiếc quá lạnh lùng, tựa sương tuyết lắng đọng.

Liễu Như Thường nghĩ, thật sự không giống người vừa nhỏ giọng nói “hơi đau” kia.

Nàng ta chỉ nhìn thoáng qua, chuẩn bị rời mắt, Giang Bạch Nghiễn lại đột ngột ngược lên.

Cái nhìn này u ám hung hãn, như mũi dao bén nhọn.

Không chỉ Liễu Như Thường, ngay cả Bạch Cửu Nương Tử mơ màng buồn ngủ cũng chấn động, tìm kiếm nơi phát ra khí lạnh.

Chờ khi Liễu Như Thường nhìn lại, Giang Bạch Nghiễn đã rũ mắt, yên tĩnh dịu dàng, như thể cảnh tượng ban nãy chưa từng xảy ra.

...Khác xa tiểu thuyết luôn đó!

Nhân vật chính nhà ai lại có ánh mắt hung dữ thế này? Có khí thế như chàng, còn chưa bị cường thủ hào đoạt ngược luyến tình thâm, đã xử hết đám người chứng mắt mắt rồi.

Không đúng, nàng ta nghĩ gì vậy kìa, sao Giang Bạch Nghiễn lại là người bị cường thủ hào đoạt được?

Liều Như Thường nghĩ mãi không ra nguyên do, chỉ thấy trong lòng ngứa ngáy, gờ tay bóp đuôi Bạch Cừ Nương Tử.

“Sao vậy?”

Bạch Cừ Nương Tử:

“Bị đấng à?”

“Không.”

Liều Như Thường nghĩ ngợi:

“Hình như rất ngọt.”

Lúc đang nói chuyện, ngoài phòng được thiện vang lên tiếng gõ cửa.

Người đến là Thi Kính Thừa và Mạnh Kha, sau lưng là Bạch Khinh.

Và một cô nương vóc dáng mảnh mai.

Cô nương này đi phía sau Bạch Khinh, dung mạo bị che chắn hơn phân nửa, từ trong phòng nhìn ra chỉ có thể trông thấy mép váy trắng như tuyết.

Thi Đại vui vẻ:

“Cha nương, phó chỉ huy sứ Bạch...”

Ánh mắt lướt đến cô nương cuối cùng, Thi Đại sững sốt, ngạc nhiên trợn to mắt.

Mày liễu mắt hạnh, vai thẳng lưng mỏng, vài sợi tóc đen rơi trước trán, vênh lên một góc mềm như nhung.

Giống hệt như nàng.

“Vị này là kính nữ.”

Bạch Khinh cười nói:

“Vừa nãy trong phòng, hẳn có người đang nghĩ đến Thi tiểu thư đây?”

Một câu đơn giản thế thôi, lực sát thương lớn đến mức nào.

Vừa nói xong, sắc mặt vài người trong phòng đều thay đổi.

Thẩm Lưu Sương sờ mũi, chậm rãi uống hớp trà nóng.

Sống lưng Thi Vân Thanh cứng ngắc, lẳng lặng nghiêng đầu đi.

Liễu Như Thường nhất thời chột dạ, run rẩy gấp quyển tiểu thuyết trong tay lại...

Từ từ, nàng ta có gì phải chột dạ chứ?

Như hiểu ra, Liễu Như Thường lén lút liếc nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Không biết từ lúc nào thiếu niên đã mở mắt, sắc mặt vốn lạnh nhạt yên tĩnh, nghe xong câu nói của Bạch Khinh, lông mi khẽ run.

Là kiểu cực kỳ nhẹ nhàng, bị nàng ta đúng lúc nhảy bén bắt được.

Ừm...

Liễu Như Thường như có điều suy nghĩ.

“Nàng.”

Trần Triệt cau mày nhìn nàng ta:

“Bắt đầu từ lúc mở quyển sách này ra, vẫn luôn mỉm cười?”

Vừa nãy nụ cười càng thêm quỷ dị.

Đồ ngốc Trần Triệt, vĩnh viễn không thể hiểu được mấy chuyện này, chẳng so được với nàng ta.

Liễu Như Thường ôm quyển tiểu thuyết vào lòng, mỉm cười thần bí, dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy:

“Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Thi Đại không quá để ý chuyện này, tươi cười cong mắt:

“Có người nhớ đến ta là chuyện tốt mà.”

Trong phòng được thiện là tỷ tỷ và đệ đệ nàng, thỉnh thoảng nghĩ đến nàng, cũng là chuyện bình thường.

Kính nữ trời sinh ngại ngùng, chậm rãi hành lễ với họ:

“Lần này đa tạ các vị ra tay giúp đỡ.”

Thi Vân Thanh vẫn còn ngậm bánh sữa trong miệng, nhìn nàng ta, lại nhìn Thi Đại bên cạnh.

Một người một yêu tướng mạo giống nhau, tính cách lại khác xa một trời một vực. So với sự thẳng thắn nhanh nhẹn của Thi Đại, tính tình kính nữ dịu dàng mềm mỏng, mỉm cười rụt rè, như tây hồ ngày mưa.

Có một vẻ đẹp khác hẳn bản gốc Thi Đại.

Thi Vân Thanh đảo mắt, liếc tỷ tỷ không đứng đắn nhà mình.

Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: Hóa ra tỷ còn có thể biểu cảm như vậy?

“Trước đó ở trong mê cung Liên Tiên, ta và Giang công tử từng gặp kính yêu biến thành đệ đó.”

Thi Đại chậm rãi lên tiếng:

“Từ đầu đến cuối ngoan ngoãn nghe lời, bị thương còn tủi thân khóc nhè, vành mắt đỏ bừng, nước mắt rơi tí tách, đáng thương vô cùng, cũng đáng yêu lắm đó.”

Thi Vân Thanh: “?!”

Xin hãy nhanh chóng xóa sạch ký ức kia đi.

“Ta và Kính Thừa nghe thấy các con phá được án lớn, cố ý đến Trấn Ách Ti xem thử.”

Mạnh Kha cong môi:

“Để ta xem nào, bị thương rồi sao?”

Thẩm Lưu Sương lắc đầu:

“Chỉ là vết thương nhỏ, không sao ạ.”

Thi Vân Thanh không muốn thua kém người ta, xụ mặt:

“Không đau.”

Chỉ mỗi Thi Đại ôm chặt mẫu thân, làm nũng:

“Dưới địa cung có nhiều nhện lắm luôn, tụi con còn bị uống thuốc đắng nữa!”

Mạnh Kha xoa đầu nàng mỉm cười, chỉ sang bên kia:

“Bạch Nghiễn thì sao?”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn ôn hòa:

“Không sao ạ, đa tạ phu nhân quan tâm.”

“Khách sáo với chúng ta làm gì?”

Thi Kính Thừa dịu dàng nói:

“Đứa nhỏ như con cứ thích cậy mạnh, chúng ta đã hỏi đại phu rồi, con bị thương nhiều nhất.”

Mạnh Kha đau lòng họ, tiếp lời ngay:

“Trở về bảo nhà bếp chung tổ yến cho con nhé.”

Cúi đầu thấy ánh mắt mong mỏi của Thi Đại, Mạnh Kha không ngăn nổi nụ cười:

“Đừng thèm, các con đều có hết.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Đa tạ.”

Không khí lúc này rất xa lạ với chàng.

Trước đây bắt yêu kết thúc, nếu vết thương không nặng, Giang Bạch Nghiễn hiếm khi đến y quán, nhiều nhất tự mình qua loa bôi chút kim sang được.

Vết thương trên người có thể khiến chàng vui vẻ đôi chút.

So với lúc này, tất cả mọi thứ đều vô cùng ồn ào, tiếng trò chuyện, tiếng cười đùa, gọi tên chàng mang theo vẻ quan tâm thân thiết, khiến chàng khó lòng thích ứng.

“Kính yêu cô nương.”

Thẩm Lưu Sương mở lời:

“Có thể rời khỏi nhà lao Trấn Ách Ti, hẳn không bị trừng phạt?”

“Nàng ta có lòng hướng thiện, chủ động thả các cô nương ra ngoài, xem như lập công.”

Bạch Kinhh nói:

“Hơn nữa...theo ta được biết, trước đây kính yêu làm việc cho nhện tinh là bị uy hiếp ép buộc. Mấy năm nay, nàng ta chưa từng ăn thịt hại người.”

Trong hang ổ nhện tinh, đám yêu vật mặc sức tu luyện tà thuật, dùng máu thịt con người làm vật dẫn, thúc đẩy thực lực bản thân tăng mạnh.

Sở dĩ kính nữ yếu nhất là do nàng ta hoàn toàn không chạm đến tà pháp.

Thi Đại nghiêm túc lắng nghe, vô có nảy sinh dự cảm, đằng sau lời nói của Bạch Kinhh, phải thêm câu “nhưng mà” nữa.

Quả nhiên là thế.

Bạch Kinhh nói tiếp:

“Nhưng mà nàng ta lợi dụng năng lực của mình giúp nhện tinh lừa gạt, chiêu mộ tín đồ, điếm này như ván đóng thuyền.”

Thi Đại hiểu rồi.

Thẩm Lưu Sương cũng hiểu:

“Cho nên Trấn Ách Ti định làm giống với khuyển yêu, để nàng ta ra sức cho ti, lấy công chuộc tội?”

Bạch Kinh gật đầu, cho nàng ta ánh mắt “ngươi là người sáng suốt”.

Thi Đại tò mò:

“Trần Ách Ti muốn phái kính yêu cô nương làm gì?”

“Vẫn chưa bàn xong.”

Bạch Kinh lắc đầu:

“Năng lực của kính yêu quá đặc biệt, cần phải sử dụng đảng hoàng.”

Kính yêu cực kỳ hiếm có, trước lúc này Trần Ách Ti thành Trường An chưa từng thuê yêu quái như họ.

Năng lực chiến đấu của chủng tộc này rất thấp, không thể để nàng ta xung phong hiểm trận tuyến đầu như người điều khiển con rối Tiểu Hắc được.

Thi Đại suy nghĩ một lúc:

“Hay là...nhờ năng lực của kính yêu cô nương để lấy tình báo?”

Bạch Kinh hứng thú:

“Hửm?”

Kính yêu bỗng ngẩng đầu, hàng mi rung rinh.

“Năng lực của kính yêu là hóa thành người trong lòng ai đó đang nghĩ đến.”

Thi Đại chậm rãi đáp:

“Trần Ách Ti ngày ngày tra án, không thể thiếu việc điều tra manh mối. Bất kể là nhân chứng hay kẻ tình nghi, khi đối mặt với quan phủ cũng không chịu nói...nếu nhìn thấy người quan

trọng mà lòng mình mong nhớ, không chừng họ sẽ khai hết.”

“Đúng rồi.”

Đôi mắt Liễu Như Thường bừng sáng:

“Nhất là mấy kẻ vịt chết cứng miệng, dầu làm gì cũng không chịu nói kia.”

“Trừ chuyện đó ra, còn có một cách đơn giản trực tiếp hơn.”

Thi Đại nói tiếp:

“Lấy ví dụ nhé, hôm nay bắt được một kẻ tội ác chồng chất, đánh chết cũng không khai đồng bọn là ai. Lúc này chỉ cần hỏi gã thân phận của đồng bọn, lại bảo kính yêu cô nương nhìn vào mắt gã...”

Bất thành linh bị người ta hỏi, xuất phát từ bản năng, rất có thể kẻ thủ ác sẽ nghĩ đến đồng bọn của mình.

Nếu kính yêu nắm bắt đúng cơ hội này, thoáng chốc hóa thành người mà gã nghĩ đến thì dáng vẻ của nàng ta, chính là đồng bọn của tên kia.

Chẳng cần thăm vắn nữa, trực tiếp truy bắt người có gương mặt đó là xong.

Đơn giản bớt việc, tiện lợi nhanh chóng, tội phạm dùng xong cũng phải khen một câu đỉnh của chóp.

Liễu Như Thường khen ngợi không ngớt:

“Hay lắm!”

Trần Ách Ti chủ yếu tập trung chiến đấu chính diện, theo lời Thi Đại nói, năng lực của kính yêu không nghi ngờ gì là sự hỗ trợ tuyệt vời nhất.

Không hổ là người đã chiêu mộ yêu họa bì vào cửa hàng son

phần, chuyện này hoàn toàn không thể làm khó được nàng.

“Được đó.”

Bạch Kinh suy nghĩ một lúc, hàng mày giãn ra:

“Vừa khéo trong nhà lao có vài kẻ cứng miệng không cạy ra được, có thể lấy bọn hăn ra thử. Kính yêu cô nương thấy sao?”

“Tất, tất nhiên là ta bằng lòng.”

Kính yêu then thùng siết chặt tay áo:

“Chẳng qua...thuật biến hóa của ta không chịu khống chế, có lúc không dùng được.”

Không phải lúc nào nhìn vào mắt người khác, nàng ta cũng có thể phát động năng lực.

“Không sao đâu.”

Bạch Kinh cười khẽ:

“Phạm nhân ở địa lao của Trấn Ách Ti chúng ta, chạy không thoát. Một lần không được, chúng ta thử nhiều lần, không cần căng thẳng.”

Vành tai kính yêu ửng đỏ, khẽ gật đầu:

“Vâng.”

“Nói ra thì, kính yêu cô nương không có tên.”

Thi Đại chống cằm, nhìn nàng ta chăm chú:

“Không định đặt tên cho mình sao? Chúng ta cứ gọi kính yêu cô nương mãi, thấy lạ lạ sao đó.”

Mỗi một người và loài yêu đều phải có tên chứ.

Kính nữ không còn bị nhện tinh trói buộc nữa, theo lý nên có xung hô thuộc về chính mình.

Bóng người bên cửa phòng được thiện, diện mạo không khác gì Thi Đại bồng khựng lại.

Kính nữ ngẩng đầu, trong mắt có mờ mịt hoang mang, cũng có vẻ sạch sẽ trong suốt sau khi thấu hiểu.

“Ừm.”

Một lúc sau, nàng ta cong mắt:

“Thi tiểu thư, cảm ơn cô.”

Nghỉ ngơi trong phòng được thiện một lúc, tạm biệt nhóm người Liễu Như Thường xong, Thi Đại lê tấm thân mệt mỏi trở về Thi phủ.

Đời này của nàng chưa từng mệt như vậy.

Ăn chén cháo tổ yến nóng hổi, tinh thần đã hồi phục hơn nửa.

Đẩy cửa vào phòng, một cục bông trắng lập tức nhào tới.

“Huhuhu cuối cùng ngươi cũng trở về! Sao trên người toàn mùi thuốc vậy? Bị thương hả? Có đau không?”

A Ly chun mũi:

“Không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Yên tâm đi, có thể xảy ra chuyện gì được?”

Thi Đại ôm nó vào lòng, cúi đầu, vừa hít hồ ly, vừa đáp:

“Thuận lợi giải quyết vụ án, mọi người bị thương không nặng.”

Thăng hoa rồi.

Thi Đại hí mắt thành đường chỉ, thỏa mãn thở dài.

Khi con người ta mệt mỏi cùng cực, quả nhiên phải dựa vào đám lông mềm mại này để hồi máu!

A Ly thở phào nhẹ nhõm.

Nghe nói vụ án này liên quan đến đại yêu, không cần nghĩ cũng biết rất nguy hiểm, huống hồ trong đội của Thi Đại, còn một Giang Bạch Nghiễn vui buồn thất thường.

Xác nhận nàng bình an, hồ ly trắng thấp thỏm cất lời:

“Người và Giang Bạch Nghiễn cải trang tử đệ, hắc...vẫn ổn chứ?”

Có nổi điên không?

Thi Đại lười biếng gạt đầu, theo thường lệ đặt một đĩa bánh ngọt vào ngăn thờ nguyên chủ, rồi cuộn người vào chăn ấm trên giường.

Nàng kể lại đầu đuôi mọi việc cho A Ly nghe, hồ ly trắng ngỡ ngàng sững sốt.

Cái này hình như, chắc là, có lẽ, không hề giống với việc vát vả cầu sinh trong tay kẻ điên mà nó đã tưởng tượng.

Rốt cuộc Giang Bạch Nghiễn nghĩ gì vậy, Thi Đại lại nghĩ gì thế kia?

Tư duy của con người, khó hiểu quá trời.

“Sao hả.”

Kể xong một đoạn dài, Thi Đại xoa tai hồ ly trong lòng:

“Vụ án hôm nay, có nguy hiểm, kích thích không nào?”

A Ly: “...”

A Ly:

“Ta nghĩ đến một câu.”

Mắt Thi Đại tỏa sáng:

“Sẽ đến lúc thời cơ tới?”

Sắc mặt A Ly phức tạp:

“Xem là vậy...đi.”

Thực ra là “người ngốc có phúc của người ngốc”.

Hoặc là...A Ly hoảng hốt nghĩ, đại trí giả ngu chẳng?

Sau hai ngày nghỉ ngơi ở Thi phủ, Thi Đại, Thẩm Lưu Sương, Thi Vân Thanh và Giang Bạch Nghiễn cùng nhau ra ngoài.

Chuyện Liên Tiên đã kết thúc, nhóm bách tính hiến tế vợ con đã bị trừng phạt, tổng hết vào nhà lao Trần Ách Ti, bắt đầu cuộc sống ăn cơm tù của mình.

Hôm nay họ sẽ đến thăm các cô nương đã thoát nạn.

Quyết định địa điểm tập hợp là nhà Phùng Lộ, còn chưa đầy cửa viện, Thi Đại đã ngửi thấy mùi thơm nồng nàn len vào khoang mũi.

Triệu Lưu Thúy phụ trách nấu ăn, trên bàn bày đầy những món ngon thịnh soạn rực rỡ muôn màu, tôm nướng, bánh xốp, thịt viên sốt tương...

Thi Đại rất thành thật mà nhìn đến ngơ ngác:

“Thơm quá đi.”

“Do Lưu Thúy làm hết đấy.”

Phùng Lộ bày đĩa, mời họ vào chỗ:

“Trước giờ nàng ấy rất giỏi nấu ăn, mọi người mau dùng bữa.”

Kính nữ cũng được mời, lần này biến về dáng vẻ vốn có của mình, thấy người của Trần Ách Ti, nàng ta mỉm cười gật đầu chào hỏi.

Thi Đại lần lượt chào hỏi mọi người trong bàn, cầm đĩa gấp một món nóng hỏi.

Khóe mắt liếc qua, phát hiện cách đó không xa có một nữ nhân trung niên nhìn mình chăm chú.

Nhìn vào mắt nàng, nữ nhân yên lặng một lúc, bỗng nhiên lên tiếng:

“Đa tạ các vị đại nhân đã cứu chúng ta thoát khỏi nguy hiểm.”

Bà ta nói đoạn, lấy vài túi thơm từ bao vải ra:

“Ta không có tiền, chỉ có thể dùng túi thơm để báo đáp. Bên trong có bùa bình an, đây là ta tự khâu.”

Thẩm Lưu Sương nhận ra, người này là tú nương Tôn Văn Hương.

“Vậy sao được!”

Lần đầu nhận lễ vật cảm tạ của bách tính, Diêm Thanh Hoan được yêu thương mà lo sợ:

“Phá án là chuyện trong bốn phận của chúng ta, không cần nói cảm ơn.”

“Còn, còn ta nữa.”

Thiếu nữ trong góc bệnh nặng vừa khỏi ho nhẹ hai cái, lấy ra hộp gỗ nhỏ:

“Nhà ta cũng...không có tiền. Bình thường ta thích khắc gỗ, trong hộp có vài món đồ nhỏ. Nếu các vị đại nhân không chê, xin hãy nhận lấy.”

Những nữ tử bị hiến tế cho Liên Tiên, hầu như gia cảnh đều nghèo khổ, không được yêu thương.

Túi thơm, đồ gỗ và bữa ăn này, là lời báo đáp mà họ đã dốc hết khả năng của mình.

Diêm Thanh Hoan ngơ ngác ngồi giữa bàn tiệc, không rõ tại sao, trái tim lại đập thành thịch.

Trước lúc này, sự hiểu biết của hắn về việc trừ gian diệt ác chỉ giới hạn trong tiểu thuyết, gò ép trong những câu chữ, không thể lạnh lẽo.

Mãi đến hôm nay, nhìn những gương mặt sống động trước mắt, hắn mới có cảm giác chân thực...

Mình đã thật sự giúp được họ.

Hóa ra hắn cũng có thể làm được chuyện như vậy.

Không cần công huân, cũng chẳng cần nổi danh khắp cửu châu, chỉ cần một bữa cơm đoàn viên như vậy, đã đủ lấp đầy trái tim.

Tất cả mọi người đều không sao, thật sự quá tốt.

Đa số các cô nương đều mang đến vài món đồ nhỏ tự tay làm, nhóm Thi Đại không tiện từ chối, liên tục cảm ơn nhận lấy.

Còn về vàng bạc châu báu quá quý giá, tất nhiên họ từ chối hết.

Bữa cơm này Thi Đại ăn rất vừa lòng thỏa ý, sau khi ăn xong,

cùng trò chuyện với các cô nương:

“Sau này các cô có dự tính gì?”

Theo nàng biết, cha nương của vài cô nương đều bị bắt vào nhà lao, chỉ còn lại họ đơn độc một mình.

“Giúp đỡ lẫn nhau thôi.”

Tôn Văn Hương lên tiếng:

“Nhà ta cũng khá rộng, mấy đứa nhỏ đến đó học thêu, cũng có thể ở chung với ta.”

“Lần này Liên Tiên bị tiêu diệt, tìm được rất nhiều bảo bối trong thần cung của nó.”

Tổng Chiêu Đệ gật đầu:

“Trần Ách Ti có đền tiền cho chúng ta, đủ để sinh sống.”

“Tuổi chúng ta không còn nhỏ nữa, có thể dựa vào bản thân nuôi sống gia đình.”

Triệu Lưu Thúy hất cằm, nhướn mày:

“Chuyện những người khác làm được, chúng ta cũng có thể làm được.”

Ví dụ như nàng ta, quyết định sẽ để dành số tiền nhận được từ Trần Ách Ti, chờ sau khi gom đủ tiền vốn sẽ mở một tửu lâu nhỏ của mình.

“Ta muốn hỏi.”

Tổng Chiêu Đệ mở to mắt phượng đen nhánh:

“Nếu muốn học đao pháp, phải đọc những sách gì?”

Từ nhỏ đến lớn nàng ta luôn muốn vào nha môn làm bồ khoái,

lần này tận mắt chứng kiến cảnh tượng Trần Ách Ti diệt yêu, càng không nén nổi mong đợi trong lòng.

“Nguyên đao kinh, thái cực đao, đao thuật đồ phổ.”

Thẩm Lưu Sương đối với chuyện này rõ như lòng bàn tay:

“Nếu học đao pháp chỉ xem trên mặt giấy, đến cùng vẫn thiếu sót. Tốt nhất là thường xuyên luận bàn cùng người khác.”

“Chuyện này quá đơn giản.”

Trình Mộng đáp:

“Chúng ta sống cùng con phố, ta sẽ luyện với cô. Nhà ta mở tiệm rèn, cô có thể đòi đao dùng.”

Phùng Lộ lấy hết can đảm:

“Y thuật thì sao?”

“Có rất nhiều điển tịch liên quan đến y thuật. Cô đã nhập môn, ta đề cử Thảo mộc kinh, y pháp thông tắc.”

Diêm Thanh Hoan dứt lời yên lặng một thoáng, rũ mắt, rút vài quyển sách từ tay áo ra.

“Cho cô.”

Diêm Thanh Hoan mỉm cười tươi tắn:

“Đây là những quyển cổ tịch ta thường đọc, trên đó có ghi chú của ta, nếu cô không chê có thể lấy đọc.”

Lần trước điều tra nữ tử mất tích, khi đến nhà Phùng Lộ, hắn đã nghe cha nương Phùng Lộ nhắc đến, cô nương này say mê nghiên cứu y thuật.

Diêm Thanh Hoan nhớ kỹ chuyện đó trong lòng, tối qua cố ý chọn vài quyển sách thích hợp cho nàng ta.

Phùng Lộ ngần ngợ, nhìn hẩn chăm chăm một lúc, cẩn thận nhận lấy:

“...Đa tạ.”

“À! Còn nữa.”

Một nữ tử nhớ đến gì đó, trong mắt lóe lên sợ hãi, giọng nói nhỏ dần:

“Nhà ta hình như có ma...thường truyền đến mấy tiếng vang. Nhưng khi ta đi xem lại không có gì hết.”

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ:

“Những đồ đạc bố trí trong nhà, có bị dời vị trí bất thường không?”

Nữ tử ra sức gật đầu.

Hiểu rồi.

Thi Đại lòng như gương sáng, nhần nại dò hỏi:

“Bọn nó chỉ phá phách, không gây ra tổn thương thực chất gì cho nhà cô?”

Nữ tử lại gật đầu.

“Đây là trạch quý.”

Thi Đại rút một lá bùa vàng từ tay áo ra, giao cho nữ tử:

“Trạch quý thiên tính nghịch ngợm, thích dọa người ta nhất. Cô dán bùa đuổi quỷ này trên cửa, sẽ đuổi được bọn nó thôi.”

Nói xong lại thấy không yên tâm:

“Lát nữa ta đến nhà cô xem thử.”

Đại Chiêu ma quỷ đông đúc, ai mà chưa từng gặp vài chuyện quái quỷ thần bí, cực kỳ tò mò với yêu ma quỷ quái.

Các nữ tử hưng phấn, mồm năm miệng mười.

“Ta từng thấy một con ngựa ở sông Phượng Hoàng!”

Tổng Chiêu Đệ giờ tay phải:

“Con ngựa đó có thể bơi lội trong nước như cá, toàn thân đen thui.”

“Là cá đầu ngựa.”

Liễu Như Thường cau mày:

“Cô gặp thứ đó ở đâu? Cá đầu ngựa là hung vật, chờ khi có người đến gần mặt nước, sẽ nhân cơ hội kéo xuống.”

Bạch Cửu Nương Tử vờ ngạc nhiên, diễn vai phụ cẩn thận phụ họa:

“Ôi chao, phải nhanh chóng diệt trừ thôi!”

“Mấy ngày trước, ta từng thấy bóng trắng ở sau núi cách nhà không xa.”

Phùng Lộ chống tay, cảm thấy mới mẻ:

“Tốc độ của nó rất nhanh, nhảy ra khỏi khu rừng. Ta không thấy rõ dáng vẻ của nó, chỉ nghe tiếng kêu quái lạ, ậm ừ, không giống động vật bình thường.”

Mô tả của nàng ta quá mơ hồ, dù là Thi Đại cũng không nghĩ ra.

Nếu là hung vật vậy thì rắc rối rồi.

“Hay là.”

Liều Như Thường đề nghị:

“Chúng ta đến sau núi xem thử?”

Mùa đông rét lạnh, sau núi không mọc nổi một ngọn cỏ, phủ kín tuyết đọng dày nặng.

Vì đề phòng yêu vật quấy nhiễu trong núi, chỉ có vài người trong Trấn Ách Ti đến đây.

“Mùi của dã thú.”

Bạch Cửu Nương Tử khẽ nghĩ:

“Lẩn chút yêu khí rất nhạt, đi thẳng về trước rồi rẽ trái.”

Yêu tinh hoang dã không biết che giấu yêu khí, trước mặt tiên bối như Bạch Cửu Nương Tử, hoàn toàn không có chỗ trốn.

Lặng lẽ suy đoán bóng trắng mà Phùng Lộ đã thấy rốt cuộc là gì, Thi Đại thổi hơi vào lòng bàn tay, tăng nhanh bước chân.

Gót giày giẫm lên tuyết đọng và cành khô rơi rụng, vang lên tiếng răng rắc.

Đi theo Bạch Cửu Nương Tử vào sâu trong rừng, Thi Đại bỗng dừng nghe thấy tiếng gió rít gào.

Cực kỳ rõ ràng, như tiếng chú chim khổng lồ vụt qua đỉnh đầu.

Có gì đó!

Bóng trắng lóe lên rồi biến mất, vọt vào sâu trong rừng cây, hình thể tuy lớn nhưng không phát ra âm thanh dư thừa nào.

Từ cổ họng nó chỉ bật ra tiếng kêu quái lạ không phải con người.

Bạch Cửu Nương Tử còn nhanh hơn nó.

Tập trung tiên lực, không trung bỗng hiện lên một ảo ảnh rắn trắng khổng lồ, xông thẳng đến ngăn cản đường đi của nó.

Rắn trắng không há miệng cắn đứt cổ nó, chỉ dùng đuôi siết chặt, khiến nó chật vật ngã xuống đất.

Cùng lúc này, rắn nhỏ trên cổ Liễu Như Thường lười biếng lắc đuôi, giọng điệu chậm rãi:

“Được rồi, các vị xem thử đi.”

Thi Đại: Tuy vẫn đang diễn hề, nhưng xà xà ngầu quá!

Giảm lên lớp tuyết, Thi Đại đến gần bóng trắng.

Không phải lệ quỷ hay ác yêu, bị ảo ảnh rắn trắng trói dưới đất, là một con...

Báo có hoa văn trên trán?

Trông có vẻ rất lớn rất hung dữ.

“Hóa ra là Mãnh Cực.”

Thẩm Lưu Sương bừng tỉnh hiểu ra:

“Nghe đồn Mãnh Cực là yêu tinh sơn dã, hình dáng tương tự báo trắng có đốm trên trán, trông thì dữ dằn, thực ra tính tình dịu ngoan, chưa từng hại người.”

Nàng ta nhường mảy, nhớ lại miêu tả của Phùng Lộ về âm thanh của nó:

“Về tiếng kêu của nó... là hai chữ mãnh cực đấy.”

Báo trắng có đốm trên trán chớp mắt.

Báo trắng:

“Mãnh cực mãnh cực.”

Sao, sao mà đáng yêu quá!

Thi Đại không nhịn nổi, đầu ngón tay nhúc nhích.

“Có thể sờ thử.”

Thẩm Lưu Sương biết nàng thích động vật, thấy vậy dịu dàng cười bảo:

“Nó không tổn thương muội đâu.”

Vóc dáng Mãnh Cực rất lớn.

Thi Đại nghĩ, còn lớn hơn cả ba người nàng gộp lại, nằm rạp trong tuyết, như ngọn núi nhỏ yên tĩnh.

Đến gần rồi, nàng ngửi thấy mùi thơm thanh mát của nước tuyết và cỏ cây.

Bạch Cửu Nương Tử rút lại ảo ảnh, Mãnh Cực không né tránh, tò mò nhìn nàng.

Thi Đại duỗi tay phải.

Con Mãnh Cực này sống trong núi đã lâu, lông trắng chưa được cắt tỉa, lòng bàn tay phủ xuống, như chìm vào một lớp bông, tơ phòng mềm mại.

Xúc cảm vô cùng kỳ diệu, Thi Đại chẳng dám dùng sức, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Được nàng sờ thoải mái, báo trắng chớp đôi mắt đen nhánh to tròn:

“Mãnh cực mãnh cực.”

Ngoan quá đi, lại rất ấm áp, mắt đen như hắc bảo thạch.

Nó còn cọ vào tay nàng nữa.

Trái tim Thi Đại mềm nhũn, áp sát vào người nó, quay đầu gọi:

“Mọi người không đến sờ sao?”

Nàng chỉ còn thiếu việc lăn lộn trong đám lông trắng tuyết như ngọn núi nhỏ này thôi.

Tất nhiên Liễu Như Thường phải đến, duỗi tay chẳng chút do dự, trợn to hai mắt:

“Mềm quá, ấm nữa!”

Nhận ra mình đang được khen, Mãnh Cực lắc đầu, híp mắt lại.

Thi Vân Thanh đứng yên tại chỗ, không nói tiếng nào.

Cậu bỗng buồn bực vô cớ.

Chẳng phải chỉ là con báo trắng thôi sao? Cậu cũng có thể hóa sói kia mà.

...Dù Thi Đại nghĩ đó là chó.

Sao nàng có thể như vậy chứ? Chẳng lẽ bất kể thấy động vật mọc đầy lông nào, cũng bước lên vuốt ve ư?”

Thậm chí Thi Vân Thanh cảm thấy, hôm nay nàng sờ còn vui hơn cả mấy hôm trước thấy cậu làm nũng nữa.

Đứa nhỏ nghiêng rằng:

“Không.”

Giang Bạch Nghiễn lặng thinh.

Chẳng biết vì sao, chàng bỗng nhớ lại những miêu tả Thi Đại

buộc miệng thốt ra vào mấy ngày trước khi dạo đêm ở thành Trường An.

Đêm đông, chim, lông vũ.

Nàng luôn thích những vật ấm áp.

Hàng mi dài rũ xuống, phủ lớp bóng mờ dưới đáy mắt đen nhánh, che đậy tất cả cảm xúc.

Đáy lòng như bị gầy lên không nặng không nhẹ, lặng lẽ rung động.

Giang Bạch Nghiễn nảy sinh một suy nghĩ gần như hoang đường.

Chàng không có lông vũ, chỉ có đuôi thôi.

Màu lam nhạt gần như trắng xóa, phủ đầy vảy, không ấm áp, mát lạnh như nước.

Nàng có muốn chạm vào không?!

P/S: Chị Thường có giống chúng ta khi soi hint gặm đường cp rồi tự cười dô tri hông =))). Anh mún chỉ sờ đuôi kia, cưng thì thôi.

Chương 40: C40: Chương 40

Thi Đại phải thừa nhận, Mãnh Cực là động vật và yêu tinh sỡ thích nhất mà đời này nàng từng gặp.

Vừa ngoan vừa mềm mại, có cảm giác tuyết lạnh, quan trọng nhất là vóc người nó lớn.

Vượt lông đến cuối cùng, Thi Đại đã mềm nhũn dựa sát người nó, không muốn dời ỏ.

Thoải mái lắm luôn, như đang nằm trên chiếc giường ấm áp mềm mại.

Không quên bên cạnh còn người khác, Thi Đại cưỡng ép chính mình rời khỏi ôn nhu hương:

“Sao nó lại xuất hiện ở đây?”

Trong ấn tượng, nàng chưa từng thấy Mãnh Cực ở Trường An.

“Hành tung Mãnh Cực không cố định, khắp cửu châu tứ hải đều có.”

Thẩm Lưu Sương giải thích cho nàng:

“Chúng không sợ người, thường xuất hiện lang thang các thành phố lớn. Sở dĩ hiếm khi bách tính nhìn thấy là do chúng rất giỏi ẩn nấp.”

Thi Đại hiểu ra.

Cách đây không lâu, con Mãnh Cực này lướt qua đầu họ, không phát ra âm thanh gì chỉ như làn gió.

Nếu không phải Bạch Cừ Nương Tử ra tay, họ không thể đuổi kịp nó nhanh như vậy.

“Không phải hung thú thì tốt.”

Diêm Thanh Hoan cũng chạm vào đầu báo trắng.

Làm việc ở Trấn Ách Ti càng lâu, hấn càng không khỏi buồn ngủ.

Quả nhiên Đại Chiêu không thiếu yêu tà dị thú quái lạ.

“Có lẽ nó thấy náo nhiệt, muốn đến Trường An hưởng chút không khí vui mừng đón tết.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Mãnh Cực hiếm khi ở lại một chỗ, chắc nó sẽ rời đi nhanh thôi.”

Thiên tính yêu thú ngang ngạnh, không nên bị trói buộc ở nơi nào đó.

Thi Đại đáp “ừm”, lòng biết không thể ở đây làm lỡ thời gian, cuối cùng vuốt ve lông mềm trắng như tuyết của nó:

“Có duyên gặp lại nhé.”

Mãnh Cực mở to đôi mắt đen như trân châu, lúc lắc cái đuôi vừa lớn lại dài:

“Mãnh Cực.”

Không lâu sau, yêu thú đã lẩn vào rừng sâu, mấy người họ xuống núi theo đường cũ.

Thi Đại nhớ lại xúc cảm vẫn còn vương trong lòng bàn tay, hỏi Thi Vân Thanh:

“Đệ không thích yêu thú đó hả?”

Lạ thật đấy, sao trẻ con có thể từ chối thú lông xù lớn như vậy được nhỉ.

Thi Vân Thanh phòng má.

Khoảnh khắc ban nãy, cậu vô cớ nhớ lại đêm giao thừa.

Thi Đại xinh đẹp tốt tính, được trẻ con yêu thích, bốn năm đứa nhỏ của nhà thân thích vây nàng chính giữa.

Thi Vân Thanh lạnh lùng bàng quan, nhìn bọn chúng thu hút sự chú ý và yêu thương của người lớn, đứa này vừa xong đứa kia kéo đến, lúu rúu không ngớt.

Lúc đó cậu còn âm thầm cười nhạo, cảm thấy thật sự quá ngây thơ.

Cậu của hôm nay, có khác gì mấy đứa nhỏ kia đâu chứ.

Bỗng ý thức được điều đó, Thi Vân Thanh gõ nhẹ vào đầu mình.

Cậu không thèm vậy đâu.

“Không phải không thích.”

Thi Vân Thanh:

“Trước đây nhìn thấy nhiều quá, đệ quen rồi.”

Thi Đại suy nghĩ, quả thật là vậy.

Cậu trưởng thành trong bấy sói, nhìn mãi thành quen với đồng da lông, thấy nhiều rồi tự nhiên không còn hứng thú gì nữa.

Nhiều năm dài đằng đẵng, Thi Vân Thanh đã trôi qua như thế.

“Quen thì quen thôi.”

Thi Đại tùy ý vò tóc trên đầu cậu, giọng nói mang theo ý cười:

“Ôi chao, sao đệ đệ ta còn sờ thích hơn cả động vật lông xù vậy kia.”

Là nhiệt độ ấm áp, bao phủ cả người cậu.

Thi Vân Thanh vô thức rút cổ, giữa hàng mày tan bớt con giận, cuối cùng vẫn không né tránh.

...Nàng vẫn luôn giỏi dùng lời ngon ngọt, dỗ trẻ con vui vẻ.

Men theo đường nhỏ thuận lợi xuống núi, Thi Đại trông thấy nhóm người Phùng Lộ đang đợi dưới chân núi.

“Không có vấn đề gì, không phải tà ma.”

Nhẹ nhàng nhảy xuống từ tảng đá, giọng Thi Đại lạnh lạnh:

“Chỉ là một con yêu thú không có ác ý, mấy ngày sau sẽ đi thôi.”

Phùng Lộ thở phào nhẹ nhõm:

“Đa tạ các vị.”

“Nhưng con cá đầu ngựa mà các cô nhìn thấy quả thật là mỗi họa.”

Liễu Như Thường cất lời:

“Chờ khi rảnh rồi, ta và Bạch Cửu Nương Tử sẽ đi tìm thử.”

Chuyện dưới nước, e rằng phải gọi người vớt xác dưới sông giỏi bơi lội của Trần Ách Tì mới ổn.

“Lưu Sương tỷ tỷ, Như Thường tỷ tỷ.”

Tổng Chiêu Đệ bỗng lên tiếng:

“Còn nhớ Tần Viện nhỏ tuổi nhất, bị nhốt chung với chúng ta trong hang động không?”

Tất nhiên Thẩm Lưu Sương không quên.

Tần Viện chưa đến mười tuổi, vóc dáng thấp bé gầy gò, lúc cùng họ chạy trốn ở địa cung Liên Tiên, dù hoảng đến mức không ngừng rơi nước mắt, vẫn cứng cổ nói mình không sợ.

Là tiểu cô nương rất dũng cảm.

Hôm nay Tần Viện không đến dùng bữa.

Thẩm Lưu Sương dịu dàng hỏi:

“Cô bé sao rồi?”

“Muội ấy bị thần cung Liên Tiên dọa sợ, sau khi trở về, bắt đầu lên cơn sốt.”

Tổng Chiêu Đế nói:

“Nghỉ ngơi hai ngày, dần dần hạ sốt, chẳng qua cả người mất sức, không xuống giường nổi, Tần Viện biết mọi người đến, muốn gặp mọi người.”

Liễu Như Thường hiểu ý nàng ta:

“Nhà đứa nhỏ đó ở đâu?”

Vậy là đồng ý rồi.

Tổng Chiêu Đế như trút được gánh nặng, khẽ cong môi:

“Đi theo ta.”

“Đột nhiên nhớ lại...”

Đi vào nhà Tần Viện, không biết là ai hứng thú nhắc đến:

“Hai ngày trước, bay trên trời trong thành để bắt yêu là mọi người phải không?”

Thi Đại: “?”

Bước chân Thi Đại khựng lại.

“Đúng vậy.”

Liếc Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn, Thẩm Lưu Sương nhẫn nại hỏi:

“Sao lại nói đến chuyện này?”

“Vì rất nhiều người trong thành Trường An đều biết.”

Tổng Chiêu Đế thích nhất là những câu chuyện hành hiệp trượng nghĩa:

“Thân pháp xuất chúng, bay lượn trên trời, chỉ vài ba chiêu đã giải quyết nhẹ nhàng, nghe nói còn rất xinh đẹp!”

Bạch Cửu Nương Tử vươn cái đầu tròn xoe ra:

“Ôi, cái gì đẹp hả?”

“Họ bảo giống ảo thuật lắm.”

Trình Mộng cũng biết chuyện đó:

“Trên trời lúc thì là pháo hoa, khi lại là tường vân, đến cuối cùng thậm chí còn có một màn ảo ảnh trải dài hơn phân nửa thành Trường An, rất nhiều người nhìn thấy.”

Triệu Lưu Thúy tiếp lời:

“Còn cả hai người bắt yêu thân pháp cực tốt nữa!”

“Là Đại Đại và Giang công tử.”

Thẩm Lưu Sương cong môi:

“Liên Tiên tinh thông huyền thuật, các loại ảo ảnh trên trời đều do nó hóa thành.”

Nghe thì có vẻ rất bình thường, nhưng mà...

Liễu Như Thường yên tĩnh lắng nghe, trong lòng khẽ động.

Pháo hoa rồi còn tường vân gì kia, nhà ai bắt yêu lại trong tình huống đó bao giờ?

Trong tiểu thuyết, chỉ khi nam nữ chính bày tỏ tình cảm với nhau mới xuất hiện cảnh tượng hoành tráng pháo hoa rợp trời.

Ngay cả bắt yêu cũng tình đến thế, tất cả đều là sự an bài tốt đẹp nhất.

Khóe môi Liễu Như Thường giật giật, che giấu độ cong đang nhếch lên.

Rất cảm ơn Liên Tiên đã dùng sinh mạng để thắp sáng pháo hoa.

“Liên Tiên trốn ra ngoài, ta và Giang công tử đuổi theo nó.”

Thi Đại xòe hai tay, vẽ một hình bầu dục cực lớn:

“Bản thể của nó to như vậy nè, đen thui, là con nhện khổng lồ.”

Các cô nương bị miêu tả của nàng thu hút sự chú ý, xôn xao dò hỏi chi tiết chuyện truy bắt Liên Tiên.

Liễu Như Thường lặng lẽ quan sát Giang Bạch Nghiễn.

Khá lắm.

Vẫn là nét mặt chuyện không liên quan đến mình, lạnh nhạt tùy ý, như thể không hứng thú gì với chủ đề này, lười biếng rũ mắt.

Để tránh bị chàng phát hiện, lần này Liễu Như Thường chỉ nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng rời tầm mắt.

Tâm trạng lúc này của Giang Bạch Nghiễn ra sao nhỉ?

Nàng ta không hiểu.

Đi qua hai ba ngã rẽ, nhóm người đã đến nơi ở của Tần Viện.

Đây là tiểu viện trồng đầy rau dưa trái cây, vì là mùa đông, mảng xanh khô héo, để lại vài nhánh vàng mục nát dưới giàn dây leo.

Một phụ nhân từ trong phòng bước ra, thấy vài bóng người trước cửa, thoáng sững sốt.

Nét mặt phụ nhân tiêu tụy, thấy nhóm người Thi Đại, vội vàng hành lễ:

“Các vị...là đại nhân Trần Ách Ti phải không?”

“Không cần đa lễ.”

Thẩm Lưu Sương nhanh nhẹn đỡ bà ấy:

“Chúng ta đến thăm Tần Viện, bệnh của cô bé sao rồi ạ?”

“Đỡ nhiều rồi.”

Phụ nhân thận trọng đáp:

“Hạ sốt hơn phân nửa, chỉ là còn chút mơ màng, suốt ngày nửa mê nửa tỉnh.”

Liễu Như Thường:

“Lẽ nào đã bị dọa mất hồn?”

Trẻ con rất dễ sợ hãi, sau khi bị .kíc.h thích mãnh liệt, hồn phách thường rời khỏi cơ thể, cả người choáng váng, ngủ mãi không tỉnh.

Thi Đại gật đầu, nhìn phụ nhân:

“Chúng ta có thể vào thăm cô bé không?”

Tất nhiên phụ nhân đồng ý.

Đẩy cửa vào, Thi Đại ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc gay mũi.

Phòng không lớn nhưng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, bóng người nho nhỏ nằm trên giường, nhắm mắt ngủ say.

“Biết trước như vậy, lúc đầu dù có liều mạng ta cũng phải bảo vệ con bé.”

Vành mắt phụ nhân ửng đỏ:

“Viện Viện trở thành thế này, chẳng biết đã chịu bao nhiêu đau khổ.”

Tần Viện bị cha mình hiến tế cho Liên Tiên để đổi lấy vinh hoa phú quý.

Nương cô bé thương con mình, không muốn đưa cô bé đến chỗ chẳng rõ ràng, phản kháng không có kết quả, bị trượng phu động tay động chân, đánh mạnh một trận.

Trong nhà này, trượng phu và năm đám áp đảo hết thảy.

Lo nghĩ của phụ nhân đã bị đánh tan vào đêm hiến tế Tần Viện...

Bà ta nhìn thấy tường vân quần quanh người nữ nhi nhà mình, như tiên đồng giáng thế, nói với bà ta về lòng dạ từ bi, thần thông quảng đại của Liên Tiên nương nương.

Bà ta tin như thật, hoàn toàn yên tâm, dặn dò nữ nhi đủ điều.

Về sau mới hay, đó chẳng qua chỉ là thủ đoạn Liên Tiên dùng để lừa gạt tín đồ.

Liễu Như Thường đứng bên cạnh, tâm trạng phức tạp.

Trong số gia quyến của những nữ tử mất tích, có người đơn thuần xem họ như thẻ bạc đổi lấy tiền tài, cũng có người bị Liên Tiên mê hoặc, cầu nguyện nữ nhi sớm ngày thành tiên.

Bao nỗi niềm quanh co trong lòng người, toàn bộ đều rơi vào tám lưới do nhện tinh dệt ra, chẳng vùng thoát nổi.

“Thần hồn của cô bé xem như vững vàng.”

Bạch Cửu Nương Tử híh đôi mắt đỏ:

“Không cần lo lắng.”

Diêm Thanh Hoan lấy đan dược trong bình sứ ra, đưa cho phụ nhân:

“Thuốc này có hiệu quả tĩnh khí ngưng thần. Đút cho cô bé uống, có thể làm tan uất khí trong người.”

Con sốt trong cơ thể Tần Viện vẫn chưa tan hết, mặt mày nhợt nhạt, gò má lại đỏ bừng.

Cô bé ngơ ngác mở mắt, hoảng hốt nghiêng đầu, ánh mắt đảo quanh vài người bên cạnh.

Bỗng dưng, cô bé khàn giọng gọi:

“...Bà nội?”

Bà nội?

Thi Đại sửng sốt.

Trong tất cả mọi người ở đây, nương Tần Viện và tú nương Tôn Văn Hương là lớn tuổi nhất, nhưng còn lâu mới đến mức bị cô bé gọi là “bà nội”.

Nàng rất nhanh nhận ra gì đó, quay đầu nhìn lại, quả nhiên kính nữ đã biến thành bà lão với mái tóc bạc trắng.

Nương Tần Viện cũng ngẩn ngơ, đáy mắt lóe lên vẻ buồn bã, nhỏ tiếng giải thích:

“Ta và cha con bé thường phải làm công bên ngoài, lúc nhỏ Viện Viện được bà nội chăm sóc...ba năm trước, bà con bé bị bệnh qua đời.”

Cô bé trên giường như đang nằm mơ, nức nở gọi một tiếng:

“Bà nội.”

Nàng ta có nên đáp lại không?

Kính nữ chần chừ một thoáng, bước về trước.

Đứa nhỏ đang bệnh vành mắt đỏ bừng, như đóa hoa héo úa, lúc ngẩng đầu nhìn nàng ta, đáy mắt là sự dịu dàng gần như y lại.

“Bà nội ơi.”

Tần Viện nói:

“Con thấy ác mộng, đáng sợ lắm.”

Mấy ngày nay cô bé bệnh đến mức thần trí không tỉnh táo, chẳng rõ đâu là mơ đâu là thật, hôm nay nhìn thấy bà nội đã qua đời của mình, lầm tưởng mình đang nằm mơ.

Hoặc giả, cô bé tưởng rằng tất cả mọi chuyện trong địa cung Liên Tiên chỉ là một giấc mơ.

Kính nữ chân chừ một lúc, ngồi xồm bên giường:

“Con mơ thấy gì?”

Cô bé hít mũi, chui vào lòng nàng ta như thú nhỏ.

“Cha muốn tiền, đưa con đến chỗ quái vật ăn thịt người.
Nương bảo vệ con, bị ông ấy đánh mãi, đánh mãi.”

Gò má Tần Viện vùi vào lòng kính nữ, nói năng lộn xộn:

“Ông ấy không cần con... quái vật rất đáng sợ, đuổi theo sau
lưng con, làm sao cũng không thoát được.”

Vị trí trước ngực truyền đến xúc cảm ẩm ướt, thấm ướt vạt áo,
hơi nóng.

Là cô bé đang khóc.

“Tại sao ông ấy không cần con?”

Tần Viện không hiểu, chỉ có thể dò hỏi hết lần này đến lần
khác:

“Con chưa từng làm chuyện xấu, không nghịch ngợm gây sự
như Thôi Hùng nhà bên, tại sao cha cứ hay đánh con, đánh
nương vậy ạ?”

Là do một hôm nào đó, khi cha tát cô bé, nói câu “hàng lỗ
vốn”?

Vì cô bé là con gái?

Trong phòng chìm vào yên tĩnh ngán ngủ, không ai lên tiếng,
im ắng như tờ.

Một lúc sau, kính nữ khẽ bảo:

“Không phải đâu.”

Tần Viện ngẩn lệ ngẩng đầu, trong một vùng mờ mịt, nhìn rõ dáng vẻ người trước mặt.

Là bà nội mà cô bé quen thuộc, mái tóc bạc phơ, nếp nhăn in hằn trên mặt.

Khi bà nội duỗi tay, trong lòng bàn tay là một đóa hoa nhỏ nửa trong suốt trắng muốt.

Đây là ảo ảnh do kính yêu dùng yêu lực hóa thành.

Nàng ta nói:

“Hoa này đẹp không?”

Tần Viện chớp mắt, gật đầu theo ý nghĩ trong lòng mình.

Thế nên kính yêu mỉm cười:

“Thích không?”

Tần Viện lại gật đầu.

Ngay sau đó, cô bé thấy đối phương khép lòng bàn tay, như muốn dùng sức bóp nát hoa nhỏ.

Tần Viện giật mình, vội nói:

“...Đừng!”

Kính nữ xòe năm ngón tay, để lộ hoa trắng:

“Đóa hoa này rất xinh đẹp, được mọi người yêu thích, cũng như con vậy.”

Yêu vật hóa thành bà lão vu.ốt ve mái tóc cô bé, động tác vụng về:

“Bản thân đóa hoa không làm gì sai cả, sai là những kẻ muốn

bóp nát nó, phá hủy nó. Đám người xấu xa kia đáng ghét lắm, phải không nào?”

Nàng ta bị nhện tinh sai khiến, mấy năm nay đã nhìn đủ thế gian muôn màu.

Những cô nương bị hiến tế cho Liên Tiên vô tội biết bao, xét đến cùng “nguyên nhân” của bi kịch chính là cái ác của lòng tham không đáy trong lòng yêu quái và con người.

Tần Viện như hiểu như không, nhớ lại cảnh tượng trong thần cung Liên Tiên, ra sức gật đầu:

“Vâng.”

“Viện Viện phải nhớ kỹ, sau này đừng trở thành người như thế.”

Trái tim dần dần mềm mại, kính nữ rũ mắt, lòng bàn tay lại hóa ảo ảnh:

“Tất nhiên, con cũng có thể không làm hoa.”

Đóa hoa tan biến, khói trắng ngưng tụ thành nhiều hình ảnh hơn.

Lúc là gốc cây tươi tốt, khi là nhánh trúc thon dài, rồi thì ngọn núi hùng vĩ nguy nga, biển lớn dập dờn sóng nước.

Kính nữ không giỏi huyền thuật, chỉ phác họa được hình dáng đại khái, nhưng lại có thể khiến cô bé nhìn đến lóa mắt.

“Những thứ này rất tốt, rồi sẽ đến một ngày, con cũng có thể như chúng vậy.”

Kính nữ hỏi:

“Viện Viện muốn làm cái nào?”

Tần Viện suy nghĩ rất nghiêm túc.

Một lúc sau, cô bé trả lời chắc chắn:

“Một cái cây thật lớn ạ.”

Độ cong dịu dàng như tuyết mỏng vừa tan chảy, hiện trên khóe môi nàng ta.

Kính nữ dịu giọng hỏi:

“Tại sao?”

“Bởi vì...”

Tần Viện mềm mại vùi vào lòng nàng ta, trong dư âm của cơn sốt, nhỏ tiếng nói:

“Trong mơ con thấy rất nhiều nhện. Rất nhiều tỷ tỷ bảo vệ con ở giữa, không để con bị thương.”

Tần Viện nói:

“Con muốn giống các tỷ ấy.”

Trở thành một gốc cây cao lớn, sẽ bảo vệ được người khác.

Cô bé dần dần thiếp đi.

Chờ hô hấp của cô bé ổn định, kính nữ cẩn thận đắp chăn cho cô bé, xoay người gặt đầu với những người bên cửa.

Bệnh của Tần Viện không nghiêm trọng, Diêm Thanh Hoan cẩn thận dặn dò những việc cần chú ý khi dưỡng bệnh, Thi Đại cũng đưa cho phụ nhân vài lá bùa an thần.

Phùng Lộ vỗ ngực:

“Yên tâm đi, còn ta mà.”

Rời khỏi Tần gia, bị gió lạnh ập đến, Thi Đại khép chặt y

phục.

“Hôm nay đến đây thôi.”

Triệu Lưu Thúy giãn mày, nhếch môi cười:

“Ta đã tìm được việc trong tửu lâu đầu phố, sắp đến giờ làm việc rồi.”

“Ta, ta có thể đến tiệm rèn của Trình Mộng tử xem thử không?”

Tống Chiêu Đệ mong chờ xoa tay, mắt đen lấp lánh như chú chó con nhiệt tình.

Trình Mộng không nhìn được bật cười:

“Theo ta.”

“Ta cũng phải về Trấn Ách Ti.”

Kính yêu lên tiếng:

“Tối qua phó chỉ huy sứ Bạch đã dẫn ta đến địa lao, dùng cách của Thi tiểu thư, hỏi ra manh mối vài vụ án.”

Nàng ta cong môi, giọng điệu nhẹ nhàng, cực kỳ nghiêm túc:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Phùng Lộ đứng cạnh nàng ta, mặt mày hớn hờ:

“Sau này tử tử là người của Trấn Ách Ti...à không, là yêu, có thể bảo vệ cho chúng ta rồi.”

“Tất nhiên.”

Kính nữ mỉm cười, giúp nàng ta vén lại lọn tóc rối nơi gò má:

“Ngày mai đã hẹn lên núi hái thuốc, muội đừng quên đấy.”

“Muội không quên đâu.”

Phùng Lộ:

“Muội chờ tở ở đầu đường nhé!”

Thi Đại thấy thú vị, bỗng thấy kính nữ quay đầu, nhìn vào mắt nàng.

“Tôi qua Thi tiểu thư bảo ta đặt tên cho mình.”

Ánh mắt kính nữ dịu dàng:

“Ta đã nghĩ xong rồi.”

Liều Như Thường bên cạnh tò mò thò đầu ra:

“Tên gì thế?”

Bà lão mái tóc bạc phơ nhắm mắt, chậm rãi cúi đầu.

Thoáng chốc bà lão tan biến, thay vào đó là một cô nương trẻ trung độ hai mươi tuổi, ngũ quan bình thường.

Đây là tướng mạo vốn có của kính nữ.

Nàng ta mỉm cười:

“Tên...Chiếu Kỳ.”

Chớ để tâm cảnh của người khác mê hoặc, nguyện trải qua muôn trùng, vẫn giữ được bản tâm.

Nàng ta vĩnh viễn nhớ kỹ dáng vẻ chân thực của chính mình.

Đến đây, vụ án Liên Tiên hoàn toàn chấm dứt.

Thi Đại vẫy tay tạm biệt các cô nương, nhìn họ đi xa, mép váy

và ống tay áo bị gió thổi bay, như chú chim tung cánh.

“Cuối cùng...”

Bóng người phía xa dần dần biến mất ở ngã rẽ, Liễu Như Thường siết chặt tay:

“Kết án rồi!”

“Người nói đúng.”

Bạch Cửu Nương Tử thích ý híp mắt, cuộn người lại, hiển nhiên tâm trạng rất tốt:

“Không dễ dàng mà.”

Thẩm Lưu Sương vươn vai:

“Đừng quên giải quyết cá đầu ngựa.”

Vóc dáng nàng ta cao gầy, sống lưng thẳng tắp, vươn vai như một nhánh trúc thẳng thớm.

Thi Đại ôm chặt theo thói quen, cọ lưng tung.

Mềm quá, thơm nữa, thích ghê.

“Đến Trấn Ách Ti tìm mấy người vớt xác nhé?”

Liễu Như Thường xoa cằm:

“Chờ làm xong, vừa khéo đến buổi tiệc chúc mừng tối nay.”

Trấn Ách Ti có tiền lệ, mỗi khi phá xong vụ án lớn sẽ tổ chức tiệc chúc mừng. Tất cả những người tham gia phá án đều có thể đến dự.

Vụ án Liên Tiên liên lụy đến tính mạng của mấy chục cô nương, tối nay do Bạch Kinh dẫn đầu, bày tiệc ở Túy Hương Lâu.

Vả lại còn là bữa tiệc thịnh soạn quy cách cao nhất nữa.

“Ta có tài đức gì mà một ngày được ăn đến hai bữa tiệc lớn chứ.”

Thi Đại tràn trề động lực, đứng thẳng người dậy:

“Xuất phát nào!”

Người vớt xác thường trưởng thành bên bờ sông, phụ trách vớt thi thể, giúp người chết yên nghỉ, lá rụng về cội.

Người vớt xác của Trần Ách Ti, tất nhiên còn có năng lực khác...

Có pháp quyết tổ truyền, dễ dàng tìm kiếm, nín thở thời gian dài dưới nước, trừ chuyện đó ra, họ còn biết thuật ngự thủy.

Tóm lại dưới nước chính là sân nhà của họ. Người vớt xác tài ba, có thể không chế ác giao năm trăm năm dưới nước.

Huống hồ gì chỉ là một con cá đầu ngựa.

Bạch Cửu Nương Tử truy tìm yêu khí, chờ xác định vị trí sẽ đề người vớt xác xuống nước giao đầu, chưa đến nửa chung trà, cá đầu ngựa đã đầu lìa khỏi xác.

Sóng nước dập dờn, bọt nước tung tóe, Thi Đại và Diêm Thanh Hoan vỗ tay không ngớt:

“Thân thủ quá tuyệt!”

Người vớt xác là nam nhân trung niên thân hình cường tráng, nhẹ nhàng nhô đầu ra khỏi mặt nước, ngại ngùng cười:

“Đừng đừng đừng, từ nhỏ luyện đến lớn, dựa vào tài nghệ này kiếm com thôi.”

Giải quyết xong mối họa, tạm biệt đại bá vớt xác, Thi Đại đi

dọc theo phố dài thông đến tám hướng trong thành Trường An đến Túy Hương Lâu ở phường Duyên Thọ.

Rất khí thế, rất xa hoa.

Không hô là tửu lâu cao cấp thành Trường An.

Đại Chiêu không có lệnh giới nghiêm ban đêm, tối đến biển người rộn ràng, đèn đuốc rực rỡ.

Túy Hương Lâu tọa lạc tại trung tâm phường Duyên Thọ, lầu các cao ngất, mái hiên uốn lượn, đèn đỏ treo cao.

Tòa nhà tráng lệ thấp thoáng bóng trắng, lại bị ánh đèn bao phủ, như mỹ nhân che môi khẽ cười, gò má ửng hồng.

Bước vào cửa chính, hương rượu nồng nàn, mùi thơm của đồ ăn tản ra không ngớt.

Tiếng cười đùa rộn ràng, sáo trúc quanh quẩn bên tai.

Gã sai vặt tươi cười đến gần đón tiếp, dẫn họ bước lên cầu thang dài, xuyên qua hành lang mờ tối, đến gian phòng ở tầng cao nhất.

“Các vị đại nhân của Trấn Ách Ti, mời bên này.”

Gã sai vặt thành thạo dẫn đường, cung kính mở cửa gỗ sơn đỏ cho họ.

Gian phòng rộng rãi xinh đẹp, xuyên qua một dãy cửa gỗ khắc hoa, có thể ngắm hết cảnh đêm phồn hoa của thành Trường An.

Bàn tròn chính giữa đã bày biện vài món ăn, Bạch Kinh ngồi thẳng lưng, nhìn đồ ăn chăm chăm không chớp mắt, rất giống tư thế ngồi thiền.

Thi Đại nhớ ra, lúc phó chỉ huy sứ Bạch đến nhà nàng làm khách, đã từng một hơi ăn hết năm sáu chén cơm.

Đây là một người hết sức thành thật.

“Đến rồi à.”

Trần Triệt khoanh tay, đứng bên cửa sổ mở toang, thấy họ vào, khẽ nhướn mày:

“Không cần gò bó, tùy tiện ngồi đi.”

Hắn ta đang nói với Thi Đại và Diêm Thanh Hoan.

Hai người họ vừa gia nhập Trấn Ách Ti không lâu, đây là tiệc chúc mừng chân chính đầu tiên.

Thi Đại hiểu ra: Đây là một tiền bối đáng tin cậy tính tình ngay thẳng.

Tổng Ngưng Yên buồn chán, nằm trong lòng một con cương thi nghịch móng tay:

“Mau vào đi, đồ ăn hôm nay rất ngon, dù sao cũng mắc nhất mà.”

Bạch Kinh hoàn hồn lại từ trạng thái thiền, ngược mắt mỉm cười:

“Ta đã gọi hết những món tử của Túy Hương Lâu, mọi người còn muốn ăn gì nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi thêm.”

Có cấp trên như vậy, còn cầu gì hơn.

Thi Đại cố gắng đè nén cơn sâu tham ăn:

“Đa tạ phó chỉ huy sứ.”

Giang Bạch Nghiễn bên cạnh lặng lẽ nhìn nàng.

Ánh nền lấp lánh trong nhĩ gian, phủ sắc đỏ như chu sa giữa hàng mày của nàng, đôi mắt hạnh như được nhuộm sáng, chỉ

cần chớp nhẹ, ánh sáng sẽ tràn ra từ đuôi mắt.

Nhìn vẻ mặt đó, rõ ràng muốn nói:

Đói quá, thèm lắm rồi, rất muốn ăn.

Giang Bạch Nghiễn rời mắt.

“Phó chỉ huy sứ Bạch gần như biết hết tất cả những nơi ăn ngon trong thành Trường An.”

Liều Như Thường khẽ bảo:

“Nghe nói có vài quán nhỏ nghèo quá không mở được nữa, nàng ta tự móc tiền riêng, để chủ quán tiếp tục kinh doanh.”

Các đồng liêu của Trần Ách Ti lần lượt kéo đến, chờ người đông đủ, bữa tiệc bắt đầu.

“Cừu hấp nguyên con, thỏ rắc hành, gà hoàng kim và nướng thăng bình của Túy Hương Lâu rất ngon.”

Bạch Khinh thành thạo giới thiệu:

“Rượu thì có ngọc lộ bạch chung cất từ trăm loài hoa. Ngọc lộ bạch dễ say đây, mọi người tự cân nhắc tửu lượng của mình.”

Số lần gặp nhau giữa Thi Đại và nàng ta không nhiều, ấn tượng sâu nhất là trận siêu độ vong hồn do Bạch Khinh lập.

Phó chỉ huy sứ Bạch khi ấy dáng người thướt tha, như làn sương tĩnh mịch nhẹ nhàng, giờ phút này ngồi ở Túy Hương Lâu lại điểm thêm vài phần khói lửa nhân gian.

Dịu dàng hiền hòa, linh động khiến người ta không nhin được đến gần.

“Nướng thăng bình là đặc sản của Túy Hương Lâu.”

Thi Đại gấp một miếng cho Thi Vân Thanh:

“Nào nào nào, ăn thịt mau cao. Trước đây đệ từng ăn chưa?”

Món này được nướng từ lưỡi của hàng trăm con cừu và dê, quý nhất trong những món quý, có thể gọi là xa xỉ.

Thi Vân Thanh há miệng cắn một miếng, chẳng cần nhai, nuốt thẳng xuống.

Sao giống sói con thế này.

Ăn như sói như hổ hả?

Thi Đại dở khóc dở cười, nở nụ cười bà dì:

“Chậm thôi nào, cẩn thận mắc nghẹn đó.”

Tất nhiên cậu biết chuyện này.

Thi Vân Thanh cúi đầu thấp hơn, yên lặng một thoáng, ngoan ngoãn trả lời nàng:

“Vâng.”

Thoáng chốc, trong chén đã lấp đầy một mảng rau xanh mon mơn.

Thi Vân Thanh: “?”

Đánh lén?

Thi Đại mỉm cười gian xảo:

“Đồ ăn hôm nay là tấm lòng của Trần Ách Ti, đệ phải ăn hết nha.”

Mấy năm nay Thi Vân Thanh theo bầy sói ăn thịt uống máu, sau khi về Thi phủ, chẳng thích ăn rau xanh.

Như vậy sao được, cân bằng dinh dưỡng phải bắt đầu từ trẻ nhỏ chứ.

Thi Vân Thanh: "..."

Thi Vân Thanh lặng lẽ nhìn nàng, như hạ quyết tâm, nuốt hết vào.

Có một thoáng, mặt mày đưa nhỏ nhắn thành trái khỗ qua.

Thi Đại nhin cười, dụ dỗ từng bước:

"Đệ xem kìa, Giang công tử ăn rau nên mới vừa cao vừa đẹp như vậy đó."

Một câu trúng hồng tâm.

Thi Vân Thanh cảnh giác ngẩng đầu.

Chén của Giang Bạch Nghiễn nhạt nhẽo vô cùng, giống như Thi Đại đã nói, chỉ có vài miếng rau xanh.

Mà Giang Bạch Nghiễn, dường như vì nghe thấy câu nói của Thi Đại, hơi nghiêng đầu qua.

Thiếu niên bạch y trong trẻo như trăng, thẳng như cây tùng, tóc đen tùy ý buộc lên cao, để lộ chiếc cổ trắng sạch mịn màng, quả thật có vẻ trầm tĩnh thướt tha.

Đáng tiếc trước giờ Thi Vân Thanh và chàng không hợp nhau, cho nên chỉ hừ khế một tiếng:

"Đẹp?"

Thi Đại không đáp mà hỏi ngược lại:

"Bộ không đẹp hả?"

Giang Bạch Nghiễn là người khác giới đẹp nhất mà nàng từng gặp.

Thi Vân Thanh: “...”

Không nghĩ ra lời phản bác, cậu bé đành buồn bực cúi đầu, một lúc sau mới thốt lên một câu:

“Tỷ đẹp hơn hẳn.”

Ôi.

Chẳng chút để phòng nghe được mấy lời trẻ con, Thi Đại như bị cậu bắn trúng hồng tâm.

Không nén nổi nụ cười bà di, Thi Đại xoa đầu đứa nhỏ:

“Ngoan lắm luôn, đệ ăn nhiều chút nhé.”

Thi Vân Thanh lại hừ.

Hừ thì hừ, vẫn ngoan ngoan ăn rau.

Như được vu.ốt ve đến vui sướng, khóe môi khẽ cong khó phát giác, Thi Vân Thanh ăn một miếng lại nhăn nhó mặt mày,

Ăn rau xanh có khác gì nuốt chửng lá cây đâu?

“Giang công tử.”

Nhớ đến món ăn nhạt nhẽo của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại không quên dặn một câu:

“Huynh cũng đừng ăn mỗi rau nữa, thử món khác xem.”

Hai người này sao kén ăn quá vậy kìa?

Nàng nói rất nghiêm túc, không hề chú ý đến tầm mắt đang len lén quan sát cách đó không xa...

Nuốt miếng bánh kẹp ngọt ngào khắp khoang miệng, trông mắt Liễu Như Thường đảo quanh.

Vừa rồi nàng ta mới nghe thấy gì kia? Thi Đại đang...khen Giang Bạch Nghiễn đẹp trước mặt chàng?

Nghe hết câu đó, hình như Giang Bạch Nghiễn đã mỉm cười.

Chắc hẳn đã cười một thoáng! Chàng đang âm thầm vui sướng chứ gì!

Không chắc lắm, phải nhìn lại thôi.

“Ném thử ngọc lộ bạch nổi tiếng nhất Túy Hương Lâu xem.”

Bạch Kinh giờ ly rượu lên:

“Thuận lợi phá án Liên Tiên, các vị đã vất vả rồi.”

“Nào nào nào!”

Liễu Như Thường đến từ phương bắc, từ nhỏ đã uống rượu cùng người nhà, mạnh cỡ nào cũng uống.

Hôm nay tâm trạng nàng ta rất tốt, quyết định không say không về.

Trần Triệt bên cạnh chạm ly với nàng ta:

“Chú ý sức khỏe, đừng ham uống quá.”

Thẩm Lưu Sương cũng là người thích uống rượu, một hơi uống cạn:

“Hôm nay thi tiếp lần trước nhé?”

“Đừng uống nhiều quá.”

Nhớ đến hồi ức không mấy tốt đẹp, Tống Ngưng Yên hừ khế:

“Không cho phép chuốc say ta!”

Nàng ta từng bị chuốc đến mơ màng, cười trên lưng cương thi, mặc nó chạy điên cuồng. Chờ khi tỉnh lại, mặt mày đầy bụi, chạy nạn đến tận Đạt Châu cách đó trăm dặm.

Rất cảm ơn những đồng liêu tốt ở Trấn Ách Ti của nàng ta.

Từng tham gia vô số tiệc rượu ở Giang Nam, Diêm Thanh Hoan không xa lạ gì.

Chẳng qua lần này, tư thế nâng ly của hấn trình trọng hơn...

Chờ đợi rất lâu cuối cùng cũng đến hôm nay, là tiệc chúc mừng hấn mong ước đã lâu!

Khác với nhóm người lớn quá điêu luyện, đây là lần đầu tiên Thi Vân Thanh uống rượu.

Trước mặt cậu cũng có ly ngọc, lớp rượu trong ly óng ánh trong suốt, hương thơm quần quanh.

Trong lòng dâng lên nỗi tò mò và căng thẳng vô cớ, Thi Vân Thanh cầm ly lên, uống hết một hơi.

Từ từ.

Sao lại có vị nước mía thế này?!

“Trẻ con không được uống rượu nha.”

Thi Đại cười lớn, khoe khoang uống hết ngọc lộ bạch của mình:

“Nước mía đã nghiện đúng không?”

Ngon quá.

Thanh ngọt, hương rượu nhẹ nhàng, dư vị kéo dài, không giống vị ngọt ngấy của rượu hoa bình thường, sáng khoái như nước tuyết tan chảy.

Là hương vị có thể khiến cổ họng lẫn dạ dày lâng lâng thoải mái.

Thẩm Lưu Sương lén đổi ly rượu của cậu, làm người tốt không lưu danh, ra dấu tay thắng lợi với Thi Đại.

Giữa lúc ăn uống linh đình, gió đêm thổi vào từ cửa sổ, xua tan bớt hơi rượu, giúp ý thức tỉnh táo trở lại.

Thi Đại liếc mắt nhìn quanh, lơ đãng nhìn sang Giang Bạch Nghiễn bên cạnh Thi Vân Thanh.

Chàng chỉ uống có một ly thôi.

Vì uống ngọc lộ bạch mà bờ môi Giang Bạch Nghiễn ướt át một lớp nước mỏng, được ánh nến tôn lên thành màu sắc gần như hoa lệ.

Dồi tầm mắt lên trên, vành tai ửng đỏ.

Sắc da chàng quá trắng, vệt đỏ kia cực kỳ chói mắt, như nụ mai rơi trên nền tuyết, khiến người ta chẳng thể bỏ qua.

Không phải chứ.

Hình như hơi say kìa.

“Giang công tử này.”

Thử đến gần một chút, Thi Đại nhỏ tiếng hỏi chàng:

“Huynh vẫn ổn chứ?!”

P/S: Cuối tuần chủ blog ăn chơi nhảy múa, hết sức tính lên 1 chương hoy mà ưng cái diễn biến tiếp theo quá nên mấy bà cmt nhiệt tình đi, lát thêm chương nữa nhaaaa

Chương 41: C41: Chương 41

Lần đầu tiên Giang Bạch Nghiễn uống rượu.

Ấn tượng đầu tiên của chàng về rượu là khi còn bé Giang phủ đãi tiệc, khách khứa tề tựu đông đủ cả một sảnh lớn.

Chàng ngồi cạnh cha nương, thấy bàn của mọi người đều có rượu, chỉ mỗi chàng được ly nước đào hoặc quế.

“Trẻ con không được uống rượu.”

Phụ thân dịu dàng dỗ chàng:

“Chờ con lớn lên, cha sẽ lấy kiếm nam xuân trong hầm rượu ra, chúng ta không say không về.”

Giang Bạch Nghiễn ngây thơ đồng ý.

Trong ánh mắt tò mò chăm chú của chàng, khách khứa và cha nương vui vẻ uống rượu, hoặc khen ngợi không ngớt, hoặc sáng khoái cười lớn, có lúc gật đầu tẩm tặc “rượu ngon”.

Giang Bạch Nghiễn của khi đó nghĩ, họ có vẻ rất vui.

Sau này nhìn thấy rượu là trong phòng tối dưới lòng đất mà tà tu nhốt chàng.

Thỉnh thoảng tà tu sẽ uống rượu, đẩy cửa ra, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi.

Ngay sau đó sẽ là những màn tra tấn tàn nhẫn, hung hăng hơn bình thường.

Giang Bạch Nghiễn nhớ, sau khi tà tu uống say sẽ róc vài miếng vảy của chàng trong hình dạng giao nhân, máu thịt be bét, đau đến thấu xương.

Trong một khoảng thời gian dài đằng đẳng thuở bé, Giang Bạch Nghiễn rất sợ mùi này.

Giờ thì không còn nữa.

Sau khi chàng tự tay giết chết tà tu, đi khắp cửu châu nam hải, ngang qua quán rượu nhiều không kể xiết, cũng nghe rất nhiều người bảo, rượu có thể giải sầu.

Nhưng điều mà Giang Bạch Nghiễn nghĩ đến, vĩnh viễn cũng là dung mạo với ngũ quan vạn vẹo, đôi mắt đỏ bừng sau khi say rượu của tà tu.

Chàng thấy buồn cười.

Có lẽ rượu giúp quên sầu, nhưng đến cùng sẽ khiến người ta mất lý trí, không còn tỉnh táo, hóa thành con rối bị dục vọng sai khiến.

Giang Bạch Nghiễn chẳng hứng thú với chuyện đó.

Hôm nay không biết vì sao, chàng lại tham gia tiệc chúc mừng này.

Còn mơ hồ uống một ly rượu.

Trước đây sau khi bắt yêu xong, Giang Bạch Nghiễn đã quen từ chối mỗi một bữa tiệc rượu.

Hương hoa lan khắp răng môi, đầu óc choáng váng.

Như rơi vào vòng xoáy cạn, Giang Bạch Nghiễn muợn màng nhận ra, chàng khác thường mất rồi.

Tại sao chàng lại vì Thi Đại chịu lạnh trên mái hiên mà cống nàng về thần cung Liên Tiên?

Tại sao lại cùng nàng nhận lời mời của những nữ tử mất tích, ăn một bữa cơm ồn ào không thôi?

Còn nữa, khi Thi Đại vuốt, t ve bộ lông trắng muốt của Mãnh Cự, suy nghĩ nảy sinh trong lòng chàng, lại là đuôi giao nhân của mình.

Vì sao chàng lại đề ý, Thi Đại có muốn chạm vào hay không?

Rất nhiều hành động chẳng được suy nghĩ cẩn kẽ, như những sợi dây và tấm lưới lẫn lộn khó phân, càng nghĩ sâu càng trói chặt chàng vào đó.

Mùi vị của ngọc lộ bạch còn lạ lùng hơn Giang Bạch Nghiễn tưởng tượng.

Vị cay nổi tiếp ngọt ngào, hóa thành dao nhỏ găm vào cổ họng, chàng cau chặt mày, mới khó khăn nhận được tiếng ho khê.

Đây là rượu ư?

Khó uống.

“Giang công tử này.”

Bỗng dưng có người hỏi chàng:

“Huynh có ổn không?”

Giang Bạch Nghiễn nhìn qua, đối diện với đôi mắt trắng đen rõ ràng.

Chàng không biết dáng vẻ lúc này của mình thế nào, chỉ cảm thấy Thi Đại hỏi rất đột ngột:

“Sao thế?”

“Lỗi tai của huynh kia.”

Khóe môi Thi Đại mấp máy, muốn cười, lại cố hết sức nhẫn nhịn:

“Đỏ rồi.”

...Lỗ tai?

Giang Bạch Nghiễn giơ tay, đầu ngón tay chạm vào vành tai.

Như đóm lửa rực cháy.

Thi Đại không nhịn nổi nữa, bật cười thành tiếng.

Nàng ngấm nhìn một Giang Bạch Nghiễn làm chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió quá nhiều, không ngờ tối nay lại thấy nét hoang mang lướt qua đáy mắt chàng.

Động tác sờ vành tai này cũng thế, hết như trẻ nhỏ.

“Cái gì? Giang công tử say hả?”

Diêm Thanh Hoan ngồi bên trái Giang Bạch Nghiễn, nghe vậy quay đầu, không giấu nổi ngạc nhiên.

Có mấy ly đâu chứ.

Hắn đã bị các tiền bối của Trần Ách Ti chuốc cho ly ngọc lộ bạch thứ sáu rồi kia kìa.

Nhìn kỹ lại, đúng là thế thật.

Lỗ tai và gò má của Giang công tử ửng hồng, hiển nhiên đã chệnh choáng.

Giang Bạch Nghiễn nói rất chắc chắn:

“Không say.”

“Giang công tử ơi.”

Thi Đại giờ ba ngón tay ra:

“Số mấy nhi?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Loại chuyện ngây thơ cùng cực này, từ khi chàng hai tuổi đã không còn làm nữa.

Giang Bạch Nghiễn:

“Ba.”

“Ba?”

Diêm Thanh Hoan tròn to mắt:

“Thi tiểu thư, quả nhiên huynh ấy say rồi kìa.”

Thi Đại: “?”

Thi Đại nghe hắn nói mà ngơ ngác, kiểm tra lại số ngón tay mà mình giờ ra, đúng là ba ngón mà.

Rốt cuộc là ai say hả?!

“Để ta hỏi.”

Diêm Thanh Hoan mỉm cười chất phác:

“Giang công tử, ai đang ngồi đối diện huynh?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Trần Triệt.”

Diêm Thanh bóp cổ tay thở dài:

“Đó là tử gỗ màu đen mà.”

Thi Đại lặng lẽ ngược mắt, vừa khéo nhìn vào mắt của Trần Triệt ngồi đối diện Giang Bạch Nghiễn.

Trần Triệt bị nhận thành tử gỗ màu đen: “?”

Thi Đại đỡ trán:

“Giang công tử...Diêm công tử say rồi, huynh khoan dung chút nhé.”

“Cái này chỉ mới lằng lằng thôi.”

Liễu Như Thường rót một ly cho Diêm Thanh Hoan:

“Tiếp tục tiếp tục, tối nay ta đưa người về nhà.”

Diêm Thanh Hoan không hề tự giác mình bị lừa gạt, ngoan ngoãn đáp:

“Đa tạ tiền bối!”

Cách hần không xa, ý thức Tống Ngung Yên không còn tỉnh táo, nhìn trắng ngâm thơ.

Bạch Khinh ngồi trên ghế, trong cơn say mơ màng, vừa cười vừa chơi đùa với linh tuyến do mình lập trận.

Hóa ra đây chính là thế giới của người lớn và rượu, tận mắt chứng kiến chân tướng, Thi Vân Thanh cảm thấy quá là đáng sợ với trẻ nhỏ.

Thi Vân Thanh không nói tiếng nào, ôm chặt ly nước mía trong tay.

Giang Bạch Nghiễn xoa nhẹ mi tâm.

Rất nhiều nỗi hoang mang vừa sinh ra vẫn chưa tan biến hết, hơi rượu xộc lên, khiến lòng chàng thêm loạn.

Loại hỗn loạn này, phải chăng chỉ vì đã uống quá nhiều rượu?

Thi Đại cắn một miếng bánh thủy tinh long phượng, quan sát nét mặt chàng.

Thoạt trông không mấy dễ chịu, sắc mặt rất tẻ, vành tai ửng đỏ, hàng mày khẽ cau, có chút u ám.

Chàng uống rượu thấy khó chịu ư?

“Giang công tử.”

Thi Đại không thích giấu nghi vấn trong lòng, đã quen nói thẳng:

“Nếu huynh say không thoải mái, ta có thể đưa huynh về nhà trước.”

Có qua có lại.

Giang Bạch Nghiễn có thể vì sợ nàng chịu lạnh, cố ý cõng nàng đi hết nửa thành Trường An, Thi Đại tự nhận mình vẫn còn chút lương tâm, lúc này phải quan tâm chàng nhiều hơn.

Cứ để Giang Bạch Nghiễn chăm sóc mãi, nàng cũng thấy xấu hổ.

Quá nhiều suy nghĩ phức tạp, Giang Bạch Nghiễn không muốn ở lại.

Hơn nữa...dưới tác dụng của ngọc lộ bạch, chàng cảm thấy nóng đầu choáng váng, tai càng đỏ hơn.

Mắt thấy vệt đỏ của chàng lan từ vành tai sang gò má, Thi Đại nhỏ tiếng gọi:

“Giang công tử?”

Giang Bạch Nghiễn vốn nên từ chối để nàng đi cùng.

Lời đến bên môi, lại xoay chuyển nơi đầu lưỡi, hóa thành ý định khác xa một trời một vực:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Như đã nhập ma.

Cảm giác sau khi uống rượu rất lạ lùng, ngồi trên ghế không thấy gì, vừa mới đứng dậy, đầu óc như vũng bùn nặng trĩu rơi xuống.

May mà Giang Bạch Nghiễn vẫn còn lý trí, ổn định cơ thể, chỉ có rèm mi nhẹ run.

Vang vọng bên tai là giọng nói của Thi Đại, nàng bảo chàng say rượu khó chịu, phải về trước.

Sau đó là lời cảm khái của một đồng liêu Trần Ách Ti:

“Giang Bạch Nghiễn vậy mà một ly đã gục? Sau này nếu đánh không lại hắn, cứ chúc rượu hắn là xong.”

“Thắng không nhờ võ, hèn hạ!”

Người khác tiếp lời:

“Người nói xem, rưới rượu lên kiếm, lúc tỷ võ có thể khiến hắn choáng váng không?”

“Tỷ đưa huynh ấy về trước.”

Thi Đại vỗ đầu Thi Vân Thanh:

“Đệ trông chừng Lưu Sương tỷ tỷ, đừng để tỷ ấy say quá.”

Thi Vân Thanh muốn nói lại thôi, nhìn về phía Thẩm Lưu Sương sừng sững không ngã khinh thường quần hùng kia, khẽ gật đầu.

Để Thẩm Lưu Sương lại một mình với cái đám sâu rọu này, cậu cũng không yên tâm.

Phía đối diện, tầm mắt Liễu Như Thường lặng lẽ di chuyển.

Họ đứng lên kia.

Nàng đang hỏi chàng có cần dìu không.

Chàng từ chối mất rồi.

...Ôi trời sao có thể từ chối chứ! Đánh giá tệ, quá tệ luôn!

Họ cùng đi ra ngoài.

Giang Bạch Nghiễn giúp Thi Đại mở cửa, rõ ràng đã say, là động tác vô thức sao?

Khá lắm, trẻ nhỏ dễ dạy, vẫn có thể gỡ lại một bàn.

Khóe môi mím chặt của Liễu Như Thường cuối cùng cũng giương lên.

“Đang nghĩ gì thế?”

Thẩm Lưu Sương liếc nàng ta:

“Cười rất quỷ dị.”

Bạch Kinh vẫn đang lật dây thừng hoa, sắp lật thành bản đồ địa hình đơn giản của Trường An luôn rồi:

“Quỷ dị muôn phần.”

“Không quan trọng.”

Liễu Như Thường tràn trề sức sống, quét sạch mọi suy sụp:

“Nào nào nào, uống tiếp đi!”

Tối nay ánh trăng xinh đẹp trong trẻo, soi rọi ánh sáng bạc trải dài khắp chốn.

Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn bước ra khỏi Túy Hương Lâu, lần thứ tư nàng lên lút ngược mắt, dùng khóe mắt nhìn chàng.

Thực ra cũng chẳng phải quá “lên lút”.

Vì nàng lập tức bị Giang Bạch Nghiễn phát giác.

“Thi tiểu thư.”

Chàng nhếch môi:

“Đang làm gì vậy?”

Chết thật, bị bắt tại trận.

Thoáng chút lúng túng và bối rối, Thi Đại không thấy xấu hổ lắm, thành thật đáp:

“Đang nhìn huynh.”

Không ngờ nàng lại thẳng thắn dứt khoát như thế, Giang Bạch Nghiễn nhất thời ghen lời.

“Vì Giang công tử luôn bình tĩnh ung dung, lạnh nhạt bình thản.”

Thi Đại nghiêm túc ngẫm nghĩ, nói đến cuối cùng lại mỉm cười với chút đắc ý nho nhỏ:

“Ta muốn thấy đáng vẻ khi huynh uống say đó.”

Trường An đêm đông vẫn có tuyết rơi, lất phất rơi vào mái tóc nàng.

Giang Bạch Nghiễn nhìn thoáng qua sắc trắng đã tan kia:

“Tại sao?”

Thi Đại đáp:

“Huynh quá tốt, quá ưu tú, chưa từng sai sót.”

Đây là lời thật lòng.

Khi ở cùng họ, Giang Bạch Nghiễn như một bức tranh xa xôi mờ mịt, đẹp thì có đẹp nhưng lại cách mọi người rất xa, chẳng thể tiếp cận. Người hoặc vật quá hoàn hảo, dễ dàng thu hút những ánh mắt nhìn trộm, muốn được thấy dáng vẻ khi chàng nhuốm bụi trần.

Thi Đại cũng không ngoại lệ.

“Bởi vì quá tốt đẹp...”

Ngọc lộ bạch khiến người ta say, nàng cũng uống rượu, lúc này hơi lâng lâng, cởi mở hơn nhiều trong men say.

Thi Đại mỉm cười:

“Thế nên muốn được thấy dáng vẻ khác hẳn lúc bình thường của huynh.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Khiến Thi tiểu thư thất vọng rồi.”

Chàng không say lắm, nhiều nhất chỉ là sau gáy hơi nóng.

Những lời Thi Đại nói ban nãy khiến chàng thấy buồn cười.

Chàng chưa từng che giấu sát ý trong kiếm khí, dù là Thẩm Lưu Sương hay Liễu Như Thường vẫn cảnh giác với chàng.

Chỉ mỗi Thi Đại mới có thể nghiêm túc nói những lời như chàng “quá tốt đẹp”...

Rốt cuộc tại sao nàng lại nảy sinh ảo giác hoang đường đến thế?

Ngón tay vuốt ve dao găm vàng đen trong tay áo, ánh mắt Giang Bạch Nghiễn lóe lên vẻ mỉa mai.

Trạng thái khác hẳn lúc bình thường, nếu Thi Đại muốn xem, chàng có rất nhiều.

Sau khi nàng thấy rồi, sợ rằng chẳng cười nổi nữa.

“Sao mà thất vọng được.”

Giọng Thi Đại nhẹ nhàng:

“Giang công tử lúc này cũng khác bình thường lắm đó. Nói ra thì, đây là lần đầu tiên ta thấy huynh uống rượu.”

Ánh trăng phủ khắp mặt đất, soi tỏ người ta rõ ràng.

Đôi mắt Giang Bạch Nghiễn quá mức xinh đẹp, mí mắt mỏng, lông mi dài, sau khi uống rượu mềm mại rũ xuống, có đôi phần ngoan ngoãn vô hại.

Âm cuối của chàng cũng mềm mỏng biếng nhác:

“Ừm, là lần đầu tiên.”

Thi Đại:

“Lần đầu tiên hả?”

Nàng bỗng nhớ lại sau khi Giang Bạch Nghiễn uống ngọc lộ bạch, sắc mặt thoáng qua vẻ hoang mang.

Không phải chứ.

Thi Đại hiểu ra:

“Trước đây huynh chưa từng uống rượu à?”

Giang Bạch Nghiễn không giấu diếm:

“Ừm.”

Thế mà...

Ngẩn ngơ một thoáng, Thi Đại mỉm cười rạng rỡ:

“Lần đầu tiên quan trọng lắm luôn đó. Sau này mỗi lúc Giang công tử nghĩ lại lần đầu tiên uống rượu, chắc chắn sẽ nhớ là ở cạnh chúng ta.”

Giang Bạch Nghiễn không phản bác gì, nhẹ cong môi:

“Cách nói chuyện của Thi tiểu thư rất mới lạ.”

Tính tình không nhen hạ nổi của Thi Đại, sau khi uống rượu càng hưng phấn hơn, nhanh nhẹn tiếp lời:

“Chuyện này không quên được đâu. Lần đầu tiên ta uống rượu là khi còn nhỏ. Hôm đó thấy người lớn uống rượu, ta cũng lén lút thử một hớp, kết quả bị cay đến sặc.”

Nhớ lại trải nghiệm buồn bực lần đầu thử rượu trắng, mặt mày nàng khổ sở:

“Khó uống lắm luôn! Hôm nay huynh thử ngọc lộ bạch, thấy sao nào?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Miễn cưỡng xây dựng lại ý thức mơ hồ, Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Chẳng ra sao hết.”

Thi Đại tưởng dù chàng không thích, cũng sẽ lịch sự đánh giá một câu “khá tốt”.

Xem ra sau khi uống rượu Giang Bạch Nghiễn thành thật hơn nhiều.

Nàng cười càng vui hơn, cong đôi mắt lấp lánh:

“Nếu không thích uống rượu, sau này ta dẫn huynh thử nước trái cây ở thành Trường An nhé. Nước lựu uống trăm lần cũng không ngán, ai cũng thích hết.”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt, liếc thấy răng nanh trắng tinh của nàng.

Chàng bỗng khựng lại, giọng điệu trêu chọc:

“Về đạo ăn uống, Thi tiểu thư đã bước vào hóa cảnh.”

“Tất nhiên rồi.”

Thi Đại đắc ý:

“Anh hùng thiên hạ, ăn được ngủ được.”

Cứ thế trò chuyện câu được câu chăng, sau khi vào Thi phủ, Thi Đại tiễn Giang Bạch Nghiễn về tiểu viện của chàng.

Thi Đại hoảng hốt nhớ lại nửa tháng trước, Giang Bạch Nghiễn phát tác huyết cổ, đã uống máu nàng ở chỗ này.

Có phải sắp đến thời gian huyết cổ phát tác không nhỉ?

“Tối nay đa tạ Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn cắt ngang suy nghĩ của nàng:

“Thời gian không còn sớm nữa, Thi tiểu thư nghỉ ngơi sớm.”

“Giang công tử cũng vậy.”

Thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ hộ tống, Thi Đại ưỡn thẳng sống lưng, để mình trông đáng tin cậy hơn:

“Nếu có chỗ nào khó chịu, nhớ phải nói với ta đó.”

Giang Bạch Nghiễn cười.

Chàng không định nói thêm, nhắc tay đẩy cửa phòng, tay áo rũ xuống, để lộ xương cổ tay gầy gò tái nhợt.

Khéo thay đúng lúc này, có thứ gì đó trượt khỏi tay áo, rơi xuống nền tuyết, lạch cạch khẽ vang.

Thi Đại thuận thế nhìn qua, là một miếng ngọc trắng.

Phán đoán từ hình dáng chính thể, miễn cưỡng có thể coi là bạch ngọc.

Thân ngọc thiếu mất một miếng nhỏ, như đã từng bị vỡ trước đây rất lâu, góc trên bên phải trống rỗng.

Vị trí còn sót lại khắc một con bướm, chẳng biết vì nguyên nhân gì, đôi cánh lại nhuộm sắc đen như mực.

Thi Đại buộc miệng thốt lên:

“Ngọc bội khắc hoa bướm?”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn vẫn như thường, nhặt ngọc bội từ dưới tuyết lên:

“Thi tiểu thư nhận ra sao?”

Ở Đại Chiêu, chạm khắc hoa bướm có hai hàm nghĩa.

Một là bướm yêu nhàn hoa, chúc cho người có tình rồi sẽ thành quyến thuộc, bách niên hảo hợp.

Hai là “bướm” và “phước” đồng âm, tặng người ta ngọc bội hoa bướm có ý tự do tự tại, thoải mái vô tư giữa rừng hoa.

“Đáng tiếc miếng ngọc này không còn nhàn hoa.”

Giang Bạch Nghiễn cầm miếng ngọc chơi đùa, mỉm cười lơ đãng:

“Dù chất lượng tốt, cũng vô ích.”

Thi Đại tập trung đánh giá, phát hiện nơi ngọc bội bị đập vỡ, vừa khéo là nhành hoa mà con bướm bay tới.

Nơi đó thiếu một miếng, không còn thú vị nữa, ngược lại tăng thêm phần khốn khó, kết hợp với sắc đen trong cánh bướm, như rơi vào vũng lầy, bị nhốt trong lồng giam.

“Cánh của nó.”

Thi Đại hỏi:

“Sao lại có màu đen?”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một thoáng.

“Chắc là do.”

Giang Bạch Nghiễn giấu cợt:

“Miếng ngọc này ngấm trong máu quá lâu.”

Trái tim Thi Đại giật thót, bỗng có dự cảm, đoán được nguồn gốc của miếng ngọc này.

Người gửi gắm kỳ vọng như vậy với Giang Bạch Nghiễn, lại từng nằm trong vũng máu, chỉ có thể là phụ mẫu chàng.

Nàng lập tức im bặt, ngược lại sắc mặt Giang Bạch Nghiễn hờ hững.

Chàng đã tập mãi thành quen với những hồi ức đã qua, dù tự mình bóc trần vết sẹo, cũng chỉ cảm thấy vui sướng khi tự ngược.

Hơn nữa, biểu cảm của Thi Đại khiến chàng thấy thú vị...

Bỗng đứng im lặng, không còn sức để lải nhải, chân tay luống cuống, hiện rõ vẻ thuần khiết ngây thơ.

Trong yểm cảnh của chàng, Thi Đại cũng từng có biểu cảm thế này.

Hóa ra đây chính là “muốn thấy dáng vẻ khác bình thường” mà nàng đã nói.

“Thi tiểu thư không cần để ý.”

Gác lại tâm trạng, Giang Bạch Nghiễn hạ lệnh tiễn khách:

“Đêm đã khuya, về phòng nghỉ ngơi thôi.”

Thi Đại muốn nói lại thôi.

Mỗi lần đề cập đến thảm án diệt môn của Giang gia, nàng đều không biết phải an ủi thế nào.

Suy đi nghĩ lại, gì mà “đừng buồn nữa”, “rồi sẽ qua thôi”, toàn là mấy lời sáo rỗng, chẳng bằng không lên tiếng.

Giạch Bạch Nghiễn không nói thẳng nguồn gốc ngọc bội, nàng biết điều không hỏi thêm nữa, chần chừ gật đầu:

“Giang công tử nghỉ ngơi nhé.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu, đóng cửa phòng lại.

Trong phòng không đốt nến, ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ, trở thành nguồn sáng duy nhất.

Đầu ngón tay vuốt ve ngọc bội mát lạnh, chàng bật cười thành tiếng.

Đây là quà sinh thần cha nương tặng chàng, nguyện chàng đời

này thoải mái tự tại.

Sau khi Giang phủ bị đám hắc y nhân chém giết, bảo bối đáng tiền đã bị cướp sạch. Giang Bạch Nghiễn trở về từ cõi chết, quay lại nhà mình, trước mặt đã là một vùng hoang phế.

Vì ngọc bội nứt vỡ non nửa, bị người ta tiện tay ném vào vũng máu.

Lúc Giang Bạch Nghiễn nhặt lên, ngọc bội đã nhuốm màu máu đen đậm, lau không sạch, xóa chẳng hết.

Rách nát bản thủ.

Vừa khéo rất hợp với chàng, đều là món hàng bỏ ra khỏi vũng bùn, không một ai quan tâm.

Gì mà tự do ung dung, hết thầy chỉ là trò đùa.

Rượu hãy còn chưa tan hết, ý thức đã rời.

Giang Bạch Nghiễn giãn mày, tay trái dè lên bả vai phải, tìm kiếm vết đao sâu đến độ nhìn thấy cả xương.

Đây là vết thương trong yểm cảnh.

Giang Bạch Nghiễn dùng sức nhấn xuống.

Máu tươi tràn ra, thấm ướt băng gạc.

Đau đớn xua bớt men say, khiến chàng tỉnh táo ngăn ngủi, và nổi vui sướng vụn vụn.

Từng đốt ngón tay thu lại, đau như dao cắt.

Giang Bạch Nghiễn mở to mắt trong nỗi đau, không hề đề phòng, thấy bóng đen lóe lên bên cửa sổ.

Có người.

Nhìn vóc dáng, là Thi Đại.

Nàng còn ở đây làm gì?

Thoáng chốc hoàn hồn, Giang Bạch Nghiễn nhìn xuống tay áo, đẩy cửa sổ ra.

Ken két, bốn mắt nhìn nhau.

Thất sách mất rồi.

Thi Đại không ngờ chàng lại mở cửa sổ, ngơ ngác đứng tại chỗ, như chú mèo hoảng sợ.

Sau đó đột nhiên có động tác, giấu hai tay sau lưng.

Giang Bạch Nghiễn như cười như không:

“Thi tiểu thư.”

Chỉ ba chữ đơn giản, cảm giác áp lực mạnh đến mức khiến người ta tê hết da đầu.

Lần đầu tiên Thi Đại thấp thỏm:

“Giang công tử.”

Nàng mím môi không nói gì, đảo tròn mắt.

Một lúc sau, Thi Đại vò mề chẳng sợ nứt đuôi tay ra:

“Tặng huynh nè.”

Động tác này không hề báo trước, khoảnh khắc Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, đã chạm vào ánh lửa đỏ rực chói mắt, lại như lớp sương xinh đẹp uốn quanh.

Chàng nhìn kỹ lại, trong tay Thi Đại là bó hoa.

Một bó mai lớn.

Giang Bạch Nghiễn không hiểu suy nghĩ của nàng:

“Tại sao Thi tiểu thư lại tặng hoa cho ta?”

Thi Đại hoảng loạn vuốt tóc.

Ngọc lộ bạch ngấm chậm nhưng mạnh, khiến đầu óc nàng văng vát.

Nàng có thể nhận ra tầm quan trọng miếng ngọc bội của Giang Bạch Nghiễn.

Phụ mẫu giao ngọc bội khắc hoa bướm cho con cái, là trao tặng tấm lòng, hi vọng đứa nhỏ không bị trời buộc, chẳng phải sầu lo.

Thế mà công xiềng trên người Giang Bạch Nghiễn quá nhiều.

Chẳng khác gì cánh bướm trên ngọc bội, đôi tay chàng nhuộm máu, đầy rẫy thương tích, bị nhốt vào một khoảng trời, chẳng vùng thoát nổi.

Nhớ lại nhành hoa bị thiếu trên ngọc bội, hơi rượu xông lên đầu Thi Đại, nàng vỗ trán, đến vườn mai của Thi phủ hái một bó mai lớn.

Nàng vốn định đặt hoa cạnh cửa sổ rồi bỏ đi, đâu ngờ Giang Bạch Nghiễn lại đến đây, hai người chạm mặt nhau.

Hết sức xấu hổ.

Thi Đại không giỏi ứng phó những trường hợp thế này.

“Ngọc bội của huynh.”

Thi Đại mở lời:

“Vỡ rồi.”

Thứ bị vỡ nát là nhành hoa, Thi Đại bèn ngắt một bó hoa bù lại cho chàng.

Giang Bạch Nghiễn hiểu rõ lý luận của nàng, khẽ bật cười.

“Huynh đừng cười mà.”

Thi Đại biết hành động của mình vừa kỳ lạ lại ngây thơ, bị chàng cười đến mức vành tai nóng bừng, nhẹ xoa gò má:

“Ngày mai tỉnh rượu, ta sẽ ngượng biết mấy.”

Lần đầu tiên nàng tặng hoa cho người khác giới cùng tuổi đó!

Nhờ phúc của ly ngọc lộ bạch kia, nàng có vẻ chệnh choáng, đuôi mắt ửng đỏ như hai vệt má hồng, ngay cả chóp mũi cũng nhuốm chút hồng phấn.

Giang Bạch Nghiễn đáp một tiếng “được” theo ý nàng, độ cong ở đuôi mắt không hề tan biến.

“Tóm lại, khiếm khuyết đã qua của ngọc bội, có lẽ chẳng bù đắp nổi. Nhưng nếu huynh muốn hoa ấy...”

Thi Đại nhét hoa mai vào lòng chàng:

“Sau này, rồi sẽ có người bằng lòng hái cho huynh thôi mà.”

Quá khứ đã qua chẳng thể lấy lại, vẫn còn ngày mai đáng để mong chờ.

Lọt vào tầm mắt là sắc đỏ đầy sức sống, dùng một tư thế không cho phép chối từ tiến vào mắt chàng.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, giọng điệu không nghe ra cảm xúc:

“Thi tiểu thư có ý gì chẳng.”

Nàng đúng là có lời muốn nói.

Thi Đại thốt rõ từng chữ, nói ra những gì nhẫn nhịn đã lâu:

“Giang công tử không cần ép mình quá chặt, có thể tin tưởng chúng ta, dựa dẫm chúng ta thêm một chút kia mà... Có ta, cha nương, Lưu Sương tử tử, và rất nhiều người khác nữa.”

Làm một bức tranh vĩnh viễn không sợ suất, quá mệt mỏi quá khó khăn, huống hồ Giang Bạch Nghiễn cũng chỉ là một người độc lai độc vãng.

Tròng mắt Giang Bạch Nghiễn lóe lên, hàng mi dài rũ xuống che khuất vẻ u ám.

Trong yên tĩnh, bỗng nghe thấy giọng nói của Thi Đại.

Lạnh lạnh êm tai, như gió mùa hè lướt qua, lay động chuông gió.

“Giang công tử ới.”

Chọc mai đỏ trong lòng Giang Bạch Nghiễn, nàng bỗng hỏi một câu không đầu không đuôi:

“Liệu cánh bướm ấy có thích đóa hoa này chẳng?”

Những vấn đề thẳng thắn lạ lùng, phong phú mới mẻ, là lời chỉ Thi Đại mới nói ra được.

Nàng hỏi cánh bướm trên ngọc bội, hoặc giả đang hỏi chàng.

Hoa nàng đã tặng, bướm có thích chẳng?

Không có bất kỳ đạo lý gì, đáy lòng bỗng lan tràn nóng bỏng và tê dại lạ lẫm.

Giang Bạch Nghiễn muốn bắt lấy nó, nhưng chỉ chạm được một cơn gió thoáng qua.

Ngay sau đó là trận mưa lớn như trút nước, khí thế hung hãn, không chút thiên vị rơi xuống đáy lòng, gọi lên trăm ngàn gợn sóng, dmục vọng khó lấp đầy.

Chàng chậm rãi nhắm mắt.

Giang Bạch Nghiễn không nói gì suốt một lúc, Thi Đại tò mò nhìn qua, đối diện với đôi mắt hoa đào như ngọc của chàng.

Nàng thấy Giang Bạch Nghiễn cong môi.

“Thi tiểu thư.”

Đáy mắt chàng là men say mơ màng, tiếng cười rất khẽ:

“Vết thương trên tay phải của ta, hình như nứt ra rồi.”

Hai người cách nhau khung cửa sổ, Thi Đại không nhìn rõ cảnh tượng trong phòng.

Tất nhiên chẳng thể biết được, chỉ cách nhau bức tường, tay trái Giang Bạch Nghiễn lại nhấn vào vết thương hết lần này đến lần khác, đầu ngón tay cắm vào trong thịt, một vùng be bét.

Chàng lại chỉ nở nụ cười, bờ môi nhợt nhạt, tròng mắt nhiễm sắc tuyết ngoài cửa sổ, dập dờn ánh sáng:

“Thi tiểu thư có thể xem giúp ta không?”

Giang Bạch Nghiễn càng say hơn.

Lúc rời khỏi Túy Hương Lâu, chàng còn có thể giữ chút lý trí, giờ đây ngồi trên ghế, lại như không còn sức lực, ngay cả ánh mắt cũng mềm mại.

Thi Đại vén tay áo của chàng, giật mình tỉnh táo lại.

Giang Bạch Nghiễn từng bị thương trong yểm cảnh, băng vải được quấn trên cánh tay phải, thấm đẫm máu tươi.

“Sao lại thế này?”

Thi Đại hoảng hồn, giúp chàng cởi lớp băng ra.

Càng xem càng khiếp sợ.

Băng vải ẩm ướt được tháo ra, để lộ vết máu sâu hoắm. Khe hở chảy máu đầm đìa, chẳng biết phải đau đớn bao nhiêu.

Ngón tay nàng cũng bắt đầu run rẩy.

“Huynh đừng nhúc nhích, ta xử lý giúp huynh.”

Thi Đại lấy khăn tay, lau vết máu quanh miệng vết thương từ trên xuống dưới:

“Tại sao lại như vậy?”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên đáp:

“Lúc ở Túy Hương Lâu, bất cẩn đập trúng góc bàn.”

Một lý do có vẻ hợp lý.

Thi Đại nghĩ, nhưng mà...chỉ đập trúng thôi, sao lại nghiêm trọng đến mức đó?

Lau sạch vết máu, nàng bắt đầu bôi thuốc.

Giang Bạch Nghiễn để mặc nàng làm.

Ánh trăng ngoài cửa sổ sáng rực, soi rọi nét mặt của người phía trước, đáy mắt lóe sáng.

Khoảng cách quá gần, chàng có thể thấy rõ hàng mi dài rậm của Thi Đại, rung rinh lên xuống như chiếc quạt nhỏ.

Đầu ngón tay Thi Đại mơn trớn vết thương.

Da thịt cận kề, một bên là mềm mại xen lẫn mát lạnh, bên kia là nóng bỏng như bị đau đớn xé rách.

Sự mềm mại kia liên tục lướt qua vết thương, động tác như đang mài mòn.

So với đau đớn mãnh liệt khó nhin càng khiến nhịp tim người ta đập nhanh hơn.

“Nếu đau, huynh nhớ nói cho ta biết nha.”

Thi Đại nghiêm túc bồi thuốc:

“Có cần nhẹ hơn chút nữa không?”

Giang Bạch Nghiễn ngồi trên ghế, muốn nhìn nàng cần phải ngẩng đầu.

Trời sinh chàng có tướng mạo xuất chúng, khi sắc mặt lạnh nhạt, mặt mày dịu dàng lại lạnh lẽo, là giá lạnh cách xa người ta ngàn dặm.

Tối nay uống rượu, sóng nước nơi đáy mắt mềm mại ướt át. Vết đỏ trên vành tai lan đến đuôi mắt chàng, tựa móc câu nhỏ mê hoặc lòng người.

Mang theo nét chệnh choáng dụ dỗ nàng.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Có thể mạnh hơn.”

Thi Đại: “?”

Gì cơ? Mạnh hơn gì chứ?

Nàng tưởng mình nghe nhầm, hoang mang ngược mắt.

Tầm mắt giao nhau, dưới ánh nền mờ ảo, Giang Bạch Nghiễn mỉm cười với nàng.

Là nụ cười xinh đẹp đến tận cùng, vành môi sắc bén giấu sát khí vào trong, lười nhác uể oải, không giống kiếm khách lạnh nhạt trong treo, mà như điểm quý câu hồn giữa núi rừng.

Chỉ một ánh mắt thoáng qua, Thi Đại bị chàng cười đến mức vành tai nóng bỏng.

Chàng lại còn lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện.

Đầu óc Thi Đại chết máy một lúc.

Thi Đại thử khởi động lại đầu óc.

Ghét ghê, Thi Đại rút kinh nghiệm xương máu, nàng không có tiền đồ mà.

Giọng nói Giang Bạch Nghiễn hơi khàn:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Tham lam hấp thu dưỡng chất như loài thực vật sinh trưởng nơi tối tăm ẩm ướt.

Ở một góc Thi Đại không phát giác, chàng tỉ mỉ nghiền ngẫm nỗi đau của sự mềm mại triền miên.

Giang Bạch Nghiễn dần nghiện.

Nhưng rồi cũng đến lúc bồi thuốc xong.

“Được rồi.”

Quần từng lớp băng gạc lại, Thi Đại hài lòng gật đầu:

“Sau này huynh đừng để đập trúng nữa nhé, nghỉ ngơi thôi.”

Hai người uống ngọc lộ bạch, ít nhiều gì cũng choáng váng,

Thi Đại tạm biệt chàng về phòng, Giang Bạch Nghiễn không giữ lại.

Chàng không có lý do để giữ lại.

Bóng lưng nàng dần dần khuất xa, được sắc trắng kéo dài. Mãi đến khi bóng người biến mất, Giang Bạch Nghiễn mới khép chặt cửa phòng, nhìn hoa mai trên bàn.

Tươi đẹp rực lửa, kiêu diễm ướt át.

Xuất thân ngấm kỹ một lúc, chàng cúi đầu cười nhạt.

Thi Đại xem chàng là gì? Nàng dựa vào đâu tin tưởng chàng?

Trong mắt nàng, lẽ nào chàng thật sự là tên ngốc mềm lòng.

Kẻ ngu xuẩn hiền lành mới nhận được đóa hoa này, còn chàng chân chính thì sao?

Nếu Thi Đại biết bản tâm của chàng, ác niệm của chàng...

Chàng không nghĩ tiếp.

Xuất phát từ thói quen, Giang Bạch Nghiễn vô thức đè lên vết thương trên cánh tay, lợi dụng đau đớn để hóa giải phiền muộn.

Đầu ngón tay dừng trên băng gạc, thoáng khựng lại.

Đến cùng chàng vẫn không dùng sức, mà nhẹ nhàng phát qua, nhớ lại xúc cảm ban nãy.

Hoa mai yên tĩnh nằm trên bàn, chàng hái một đóa, hờ hững đánh giá.

Túi thơm treo ở thắt lưng Thi Đại, trùng hợp cũng là hương mai.

Trời xui đất khiến, Giang Bạch Nghiễn ngậm cánh hoa vào

miệng.

Hương mai quần quanh, lan tràn nơi đầu lưỡi, rồi lại trượt xuống cổ họng, xông thẳng vào lòng.

“...Thi tiểu thư.”

Cảm xúc nơi đáy lòng tuôn trào tựa thủy triều, Giang Bạch Nghiễn không rõ đây là sát ý, say rượu, oán hận hoặc là cái gì đó khác.

Ngón tay ma sát vết đao trên cánh tay phải, đau và ngứa, hương hoa và mùi máu, cùng nhau tan chảy trong gió đêm.

Hôm nay là lần đầu tiên chàng uống rượu, cũng là lần đầu tiên, có người tặng hoa cho chàng.

Thi Đại không nói dối, lần đầu tiên rất quan trọng.

Sức lực đè lên vết thương lớn dần, đau đớn gia tăng.

Lòng chàng vui sướng, nụ cười xen lẫn tiếng thở dốc yếu ớt, dùng môi mỏng ngậm lấy cánh hoa khẽ gọi.

“Thi Đại.”

Chương 42: C42: Chương 42

Trạng thái lâng lâng như vậy thích hợp ngủ một giấc thật ngon.

Rời khỏi tiểu viện của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại tắm rửa rồi lên giường, thoải mái vươn vai.

A Ly trong lòng đã ngủ say, bất tri bất giác Thi Đại lại nhớ đến Giang Bạch Nghiễn.

Lúc bồi thuốc, chàng nói nàng có thể mạnh tay hơn một chút.

Ý gì nhỉ? Chẳng phải bồi thuốc nên càng nhẹ nhàng càng tốt sao? Dù chàng không sợ đau đến mấy, cũng không nên đưa ra yêu cầu đó?

Lạ quá.

Hay là Giang Bạch Nghiễn chỉ nói đùa thôi?

Thi Đại trở mình.

Cả vết đao trên cánh tay chàng nữa.

Giang Bạch Nghiễn bị thương vào hai ngày trước, khoảng thời gian này vẫn luôn dùng thuốc bồi thượng đẳng của Trần Ách Tì băng bó chữa trị.

Đập trúng đơn giản có thể khiến vết thương máu thịt be bét đến thế ư?

Nghĩ không ra, quá khó hiểu.

Trên người Giang Bạch Nghiễn còn rất nhiều câu đố, dù là nụ cười ôn hòa, đứng đối diện trước mặt nàng, Thi Đại vẫn cảm thấy giữa hai người như cách nhau một lớp sương mù hư vô mờ mịt.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng không có kết quả, mặc cho mình thiếp đi.

Thi Đại không tìm hiểu sâu vào sở thích cá nhân của người ta, chuyện Giang Bạch Nghiễn không muốn tiết lộ, nàng cũng không hỏi đến cùng.

Cách qua lại hiện nay giữa hai người rất tốt, mọi người cùng nhau tra án ở Trấn Ách Ti, Giang Bạch Nghiễn bắt yêu với nàng, dạy nàng vẽ bùa, nếu Giang Bạch Nghiễn có gì khó khăn, Thi Đại cũng sẽ trợ giúp hết sức.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, đã là trưa hôm sau.

Tuyết rơi ít hơn đôi chút, đất trời như phủ lớp bạc, được ánh sáng êm dịu soi chiếu lấp lánh. Thời tiết thế này tất nhiên tâm trạng cũng trở nên tốt đẹp.

Men say tối qua đã hoàn toàn tan biến, tinh thần Thi Đại sáng khoái, đi đến phòng ăn.

Những người khác đã ngồi vào chỗ, nàng là người đến cuối cùng.

Mạnh Kha lười biếng tựa lên ghế, thấy nàng đến, cười vang:

“Tối qua Đại Đại đến Túy Hương Lâu, thấy sao nào?”

“Đây là tiệc chúc mừng đầu tiên của Đại Đại nhỉ?”

Thi Kính Thừa gấp bánh xộp rưới mật ong mà nàng thích nhất, nghĩ đến gì đó, trầm ngâm bảo:

“Ta nhớ Bạch Nghiễn cũng vậy.”

Thi Đại ngậm miếng bánh xốp, âm ờ đáp:

“Cũng vậy ạ?”

Giang Bạch Nghiễn ở Trấn Ách Ti đã hai ba tháng, từng phá vài vụ án lớn, thế mà trước đó chàng chưa từng tham gia tiệc chúc mừng ư?

Nàng nhìn về phía Giang Bạch Nghiễn.

Tối qua say rượu, cộng thêm vết thương trở nặng, hôm nay sắc mặt Giang Bạch Nghiễn nhợt nhạt hơn bình thường, thêm chút bệnh tật.

Động tác ăn uống của chàng rất nhã nhặn, hàng mi rũ xuống, dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn.

Phát giác tầm mắt nàng, Giang Bạch Nghiễn ngẩng đầu.

“Thằng bé nổi tiếng là khó hẹn.”

Nét mặt Thi Kính Thừa đầy vẻ bất đắc dĩ:

“Ta nghe đồng liêu ở Trấn Ách Ti nói, lần nào mời thằng bé cũng không thành công.”

Nói xong mỉm cười với Thi Đại:

“Gần đây thành Trường An náo nhiệt, các con ra ngoài dạo với thằng bé nhiều hơn nhé.”

Ông biết đưa nhỏ Giang Bạch Nghiễn khổ sở, đã quen độc lai độc vãng, không thích tiếp xúc với người khác.

Thi Đại từng kín đáo phê bình chàng, trải qua vụ án người điều khiển con rối và Liên Tiên, quan hệ giữa hai người đã khá hơn nhiều.

Đây là điềm tốt.

Thi Kính Thừa vừa lòng nghĩ, kẻ vai chiến đấu là đường tắt để hiểu rõ đối phương, tăng cường quan hệ, lâu dài chắc chắn có thể phát triển thành đồng cam cộng khổ.

Tình chiến hữu sắt đá chung hoạn nạn.

Thi Đại tự nhiên gật đầu:

“Giang công tử ơi, phố tây phố tây!”

Nàng nói không đầu không đuôi, Giang Bạch Nghiễn lại hiểu ý nàng.

Lúc công Thi Đại dạo đêm thành Trường An, nàng lái nhái bên tai chàng, từng nhắc đến những chỗ thú vị ở phố Tây.

Lại nhìn vào mắt nàng, mềm mại trong suốt, như ánh nắng ấm áp lấp đầy ngày đông, rõ ràng đang hỏi chàng:

Huynh muốn đi không? Khi nào chúng ta đi? Đi nhé, đi nhé.

Giang Bạch Nghiễn nhếch môi:

“Nghe Thi tiểu thư sắp xếp.”

“Lưu Sương tử tử và Vân Thanh.”

Thi Đại hỏi:

“Tối qua thế nào ạ?”

Nàng đưa Giang Bạch Nghiễn về nhà trước, những chuyện kế tiếp xảy ra ở Túy Hương Lâu, Thi Đại hoàn toàn chẳng hay biết.

“Vẫn ổn.”

Mặt mày Thẩm Lưu Sương tỏa sáng, mỉm cười tựa núi xuân:

“Tối qua tất cả mọi người đều chơi rất vui vẻ.”

Thi Vân Thanh: “...”

Dưới mắt cậu là hai quãng thâm rỗ rệt.

Tiệc chúc mừng tối qua đến gần cuối, có thể gọi là ma quỷ nhảy múa.

Bạch Kinh dùng linh tuyến lập trận để chơi dây, móc thành cả một thành Trường An phiên bản thu nhỏ, khó tin nhất là còn có cả nhà cửa và cây cỏ.

Linh tuyến chiếm hơn một nửa gian phòng, khi tiểu nhị đẩy cửa bước vào, cứ tưởng mình đã lọt nhầm vào động bàn tơ của nhện tinh.

Trần Triệt uống được một nửa đã mơ màng thiếp đi, Diêm Thanh Hoan ôm cột kèo cha gọi nường, Tống Ngung Yên hưng phấn bất thường, cười cợt thì đập gió bay đi, bảo là phải đến bờ biển cách đó vạn dặm.

Cuối cùng chỉ còn sót lại Liễu Như Thường say thành vũng bùn nhão, nhưng vẫn uống tiếp.

Và Thẩm Lưu Sương đang uống lại không có tí men say nào.

Hoàn toàn chiếm giữ vị trí đứng đầu trong cục diện hỗn loạn quần hùng tranh bá.

Thi Vân Thanh nghiêm túc suy nghĩ, chưa từng có người nói với cậu, rượu là thứ đáng sợ đến vậy.

Thẩm Lưu Sương còn đáng sợ hơn.

“Nè.”

Nuốt miếng bánh ngọt, Thi Vân Thanh lên tiếng:

“Hôm nay đến sân luyện võ, thi đấu không?”

Thi Đại không cần nghĩ cũng đoán ra, câu này là nói với Giang Bạch Nghiễn.

Tục ngữ nói rất hay, đao kiếm không phân nhà.

Từ lần đầu tiên đệ đệ nàng gặp Giang Bạch Nghiễn, đã mang theo sức mạnh không chịu thua, thường xuyên cùng chàng thi đấu bàn luận.

Dù chưa từng thắng lần nào, nhưng Thi Vân Thanh không thềm để ý, ngược lại càng thua càng dũng cảm...

Cậu luôn tin tưởng mình không thể kém hơn người dùng kiếm.

“Thi đấu?”

Nhớ đến tình trạng thê thảm trên vai phải của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại buộc miệng thốt lên:

“Tay Giang công tử bị thương, hôm nay không cầm kiếm được.”

Khẽ cau mày, Thi Vân Thanh quay đầu nhìn Giang Bạch Nghiễn, dùng ánh mắt khó hiểu lặng lẽ hỏi chàng:

Sao ngươi lại bị thương nữa vậy?

“Không sao.”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn tự nhiên:

“Ta biết dùng kiếm tay trái.”

Chàng từng được tà tu bồi dưỡng thành một thanh đao, giết chết yêu tà giúp gã, đoạt thiên linh địa bảo cần cho tà thuật.

Giang Bạch Nghiễn nói câu này nghĩa là đồng ý.

“Không sao chứ?”

Mạnh Kha lo lắng hỏi:

“Thương thể của con hồi phục thế nào?”

So với loài người, năng lực tự hồi phục của giao nhân mạnh hơn nhiều.

Giang Bạch Nghiễn gật đầu cười:

“Chỉ là vết thương ngoài da, phu nhân không cần lo.”

Thi Đại liếc tay phải của chàng.

Cái đó cũng gọi là vết thương ngoài da hả?

Xem ra Giang Bạch Nghiễn sáng suốt đến vậy, cũng không biết trẻ con thích khóc mới có kẹo ăn.

“Tôi qua con thấy vai phải của chàng ấy chảy máu.”

Thi Đại chống cằm, vẻ mặt sợ hãi:

“Là vết đao, sâu lắm ạ, máu chảy khắp cánh tay, trông đau muốn chết.”

Mạnh Kha lập tức cảnh giác:

“Vết đao!”

Thi Kính Thừa như có điều suy nghĩ:

“Mất máu quá nhiều.”

Mạnh Kha:

“Tôi nay ăn chút đồ bổ máu, cháo tở yến táo đỏ?”

“Phu nhân nói đúng.”

Thi Kính Thừa:

“Gan heo cũng được.”

Thi Vân Thanh: “...”

Tưởng tượng hình ảnh máu me đầm đìa, Thi Vân Thanh chần chừ lên tiếng:

“Hay là...hôm nay không thi đấu, chỉ so chiêu thôi.”

So chiêu không phải đối kháng, như một hình thức chỉ dạy ôn hòa, không mất sức.

Giang Bạch Nghiễn xuất kiếm tấn công, Thi Vân Thanh giữ tư thế phòng thủ, tiếp từng chiêu một, từ đó gặp chiêu phá chiêu.

Cứ thế, vừa học được thân pháp của Giang Bạch Nghiễn, lại nắm chắc đao pháp của mình vững vàng hơn.

Trước đó, Thi Vân Thanh chưa từng đưa ra yêu cầu này với Giang Bạch Nghiễn.

“Vân Thanh ngoan quá.”

Thi Đại cảm thấy vui mừng, xoa cái đầu mềm mại của đứa nhỏ:

“Biết quan tâm ca ca rồi.”

“Không có đâu.”

Như bị chọc trúng tâm tư, Thi Vân Thanh nhanh chóng xoay mặt đi:

“Đệ chỉ là, chỉ là tội qua mặt quá, không có sức đánh với hấn.”

Ai quan tâm Giang Bạch Nghiễn chứ?

Cậu không tốt bụng như vậy đâu nhé.

Thi Đại chỉ nghe nói đến so chiêu, chưa được tận mắt nhìn thấy, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được một lần, hưng phấn theo mọi người đến sân luyện võ.

Vừa bước vào cửa lớn, Thi Đại vô thức quan sát xung quanh.

Thẩm Lưu Sương chú ý động tác nhỏ của nàng:

“Muội đang tìm gì thế?”

“Chó con khi trước chúng ta gặp ấy.”

Thi Đại giơ tay, vạch một quả cầu tròn vo:

“Từng được muội ôm trong lòng, tỷ còn nhớ không? Lúc muội đến sân luyện võ tìm Vân Thanh, thấy nó ở gần đây.”

Vừa nói xong, trừ nàng ra, tất cả mọi người đều dừng bước.

Thẩm Lưu Sương chẳng nén nổi nụ cười, kéo dài giọng:

“Ồ...chó con đáng yêu phải không?”

Thi Vân Thanh siết chặt vỏ đao, hít sâu một hơi.

Nữ nhân xấu xa này!

Thi Đại ừm một tiếng:

“Đáng tiếc không ở đây.”

Nàng và chú chó Tiểu Hắc kia không hẹn mà gặp hai lần, cũng xem như có duyên.

Không biết bây giờ nó ra sao.

“Không cần lo.”

Mạnh Kha vờ suy nghĩ:

“Nhìn dáng vẻ của nó, hẳn là được chăm sóc rất tốt. Nói không chừng lúc này đang ở đâu đó ăn uống no say.”

Thi Vân Thanh vừa ăn xong mười sáu cái tiểu long bao: “...”

Cũng không cần nói thẳng như vậy đâu mà.

Vào sân luyện võ, cậu ném hết những suy nghĩ lung tung ra sau đầu, rút đao khỏi vỏ.

Đao phá tiêu.

Lạnh lẽo hung hãn, mũi đao sắc bén, khoảnh khắc rời vỏ như tiếng rỗng găm.

Đao cũng giống chủ nhân, nhiễm sự hung ác của dã thú, gió lớn tràn vào, chiếu rọi ánh sáng lạnh lẽo.

So với đao phá tiêu, màu sắc trường kiếm của Giang Bạch Nghiễn tươi sáng hơn, thân kiếm cực mảnh, như thể ẩn giấu một vàng trắng nhạt.

Trong lòng Thi Vân Thanh biết rõ, thanh kiếm này cũng giống chủ nhân nó, không thể xem thường.

Cậu đã giao thủ rất nhiều lần với Giang Bạch Nghiễn, lần nào cũng thất bại chỉ trong mười chiêu.

Phân rõ thắng thua, nhưng mỗi một lần Thi Vân Thanh đều dốc hết sức, còn Giang Bạch Nghiễn chỉ dùng chưa đến sáu phần thực lực.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thi Vân Thanh u ám, tập trung tinh thần nín thở.

Giang Bạch Nghiễn đứng trước người cậu, tay trái cầm kiếm:

“Bắt đầu thôi.”

Vừa dứt lời, kiếm phong ập tới.

Vì là so chiêu, Giang Bạch Nghiễn thu bớt sát khí, sức lực nhẹ hơn bình thường, như đang dạo chơi, thoáng chút nhàn nhã.

Những vẫn khó đối phó như cũ.

Bóng kiếm thay đổi khôn lường, nhanh đến mức khó dùng mắt thường bắt kịp.

Thi Vân Thanh lùi bước quay người, khẽ xoay chuyển cổ tay, giờ trường đao chắn, gió lớn thét gào tràn ra xung quanh.

Trong sân giăng đầy ánh đao bóng kiếm, động tác của Giang Bạch Nghiễn thành thạo đến tột độ, như tiện tay phác họa một bức tranh thủy mặc, cầm bút tô điểm vào ngọn núi xanh.

Lúc đầu Thi Vân Thanh lộ hết hung hãn, như sài lang cắn xé con mồi, dần dà lại bị tiết tấu của Giang Bạch Nghiễn dẫn dắt, chậm rãi né tránh và ngăn cản đầu đó rõ ràng.

Nhìn thân pháp của cậu, không còn căng chặt như khi vừa bắt đầu nữa.

Thi Đại nhân nhã ngồi một bên, hứng thú quan sát.

“Lưu Sương tỷ tỷ.”

Thi Đại tò mò hỏi:

“Tỷ và Giang công tử đánh nhau, ai thắng?”

“Chưa thi bao giờ.”

Thẩm Lưu Sương thành thật đáp:

“Tỷ là nan sư, sở trường mời thần. Nếu chỉ so đao pháp, tỷ không thể thắng hẳn.”

Thi Đại hiểu ra.

Thâm Lưu Sương và Giang Bạch Nghiễn không cùng nghề, một người nghiêng về tấn công pháp thuật, một người lại tấn công vật lý, rất khó phán đoán ai mạnh hơn.

“Bạch Nghiễn tuổi còn trẻ, kiếm thuật đã tinh thông đến mức độ này, rất hiếm có.”

Thi Kính Thừa lên tiếng:

“Giống hệt cha nương thẳng bé.”

Ông chỉ nói đến thế, trong một thoáng lơ đãng, liếc thấy hai tầm mắt nhìn mình chằm chằm.

Là Thi Đại và Thâm Lưu Sương.

Nhớ lại, ông và Mạnh Kha hiếm khi nhắc đến cha nương Giang Bạch Nghiễn, như một điều cấm kỵ chẳng thể nói ra.

“Cha nương thẳng bé là kiếm khách năng khiếu trời cho.”

Thi Kính Thừa mỉm cười:

“Hồi còn trẻ, ta được hai người họ cứu mạng, cùng họ đi khắp cửu châu tứ hải, giết yêu trừ ma, rất giống các con bây giờ.”

Giờ đây cảnh còn người mất, ông chỉ có thể thông qua dung mạo của Giang Bạch Nghiễn, nhìn ra đôi phần dấu vết thuộc về cố nhân.

“Vụ án diệt môn Giang phủ.”

Thâm Lưu Sương hỏi:

“Đã có manh mối chưa ạ?”

Thi Kính Thừa gật đầu lại lắc đầu:

“Trần Ách Ti vẫn luôn điều tra vụ án đó, dù có manh mối... nhưng cũng chỉ là đám lâu la chẳng mấy quan trọng. Hung thủ sau màn giấu diếm thân phận kín kẽ, chặt đứt tất cả manh mối liên quan.”

Thi Đại nhớ lại cảnh tượng Giang phủ máu chảy thành sông trong yểm cảnh.

Theo như cha nàng nói, thực lực cha nương của Giang Bạch Nghiễn không yếu, họ cũng mất mạng trong buổi tối diệt môn đó sao?

Thực lực của đám hắc y nhân không quá mạnh, lẽ nào hung thủ phía sau đích thân ra tay lấy mạng phụ mẫu Giang Bạch Nghiễn?

Nàng suy nghĩ lung tung, chờ khi hoàn hồn lại, buổi đối luyện trong sân đã kết thúc.

Ánh kiếm hỗn loạn vẫn chưa rút hết, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh, cất kiếm vào vỏ.

Ánh mắt Thi Vân Thanh ngơ ngác, như hiểu được gì đó, cúi đầu tập trung nhìn đao phá tiêu trong tay.

Từ đầu đến cuối, Giang Bạch Nghiễn vẫn luôn nghiêm túc so chiêu với cậu, không chút qua loa lấy lệ.

So với luận bàn, chàng giống đang dạy cậu làm sao phản kích, phá chiêu như thế nào hơn, không nhanh không chậm, cực kỳ hữu dụng.

Nghĩ đến đây, mày kiếm khẽ cau, Thi Vân Thanh gãi đầu.

Cậu không thèm khen chàng đâu nhé.

Nhưng chẳng thể phủ nhận, Giang Bạch Nghiễn dạy rất giỏi.

Thi Vân Thanh: “...”

Dao phá tiêu vang tiếng ong ong, trong lòng giao chiến một thoáng, cuối cùng Thi Vân Thanh vẫn mím môi, nhỏ tiếng nói:

“Đa tạ.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không cần.”

Lần này Thi Vân Thanh hết sức ngoan ngoãn.

Ý cười nơi khóe môi càng đậm, Thi Kính Thừa bước lên:

“Học thế nào rồi?”

“Ồn ả.”

Bị chiêu thức của Giang Bạch Nghiễn trút xuống như thủy triều, khơi dậy ý chí chiến đấu mạnh mẽ.

Thi Vân Thanh vốn thích chiến đấu, yêu đan tộc sói trong cơ thể bùng lên luồng nhiệt nóng bỏng, khiến xương cổ tay cậu run nhẹ.

Dao phá tiêu bỗng xoay tròn, cậu bé ngược mắt, trông mắt trong vắt lạnh nhạt như mũi đao:

“Cha, chúng ta đánh tiếp.”

Quan niệm thiện ác của cậu bé trắng đen rõ ràng, cậu quyết định sau này sẽ đối xử với Giang Bạch Nghiễn tốt hơn một chút.

Mặc dù vẫn không thích chàng chút nào.

Giang Bạch Nghiễn không ở lâu, xoay người đến bên cửa, nghe Mạnh Kha nói:

“Có mệt không? Muốn ăn chút gì không? Có chạm trúng vết thương của con không?”

Chàng từ chối theo thói quen:

“Không cần, đa tạ phu nhân.”

“Nương ời.”

Thi Đại cười khẽ:

“Chúng ta mới dùng xong bữa trưa mà.”

Ánh mắt nhìn sang người lên tiếng, Giang Bạch Nghiễn trông thấy một đôi mắt trong trẻo.

Thi Đại mặc váy dài đỏ thẫm như ngọn lửa rực cháy hút mắt, tôn lên đôi mắt xinh đẹp tựa châu ngọc, lúc này nàng đang ôm má nhìn chàng, không hề che giấu nụ cười.

Nàng rất thích nhìn người khác như vậy.

Với bất kỳ ai cũng thế.

“Kiếm pháp của Giang công tử hôm nay, không giống bình thường lắm.”

Thi Đại suy nghĩ, đưa ra kết luận:

“Đẹp hơn nhiều.”

Không mang sát khí khiến người ta lùi bước, lạnh nhạt như trăng, rất hợp với khí chất trong trẻo sáng ngời của chàng.

Giang Bạch Nghiễn:

“Đẹp ư?”

“Ừm! Như tranh ấy.”

Thi Đại có vẻ phiền muộn:

“Tiếc là ta chưa từng học kiếm thuật.”

Trong tiểu thuyết, nhân vật chính luôn lấy kiếm khách làm chủ, kiếm pháp hoa mắt khiến người ta không đỡ nổi, lộ vẻ sắc bén, ngầu hết sức.

Chẳng qua Thi Đại chỉ thuận miệng nhắc đến, đâu ngờ lại nghe thấy tiếng cười rất khế.

“Muốn học không?”

Bên tai yên lặng một thoáng.

Nàng nhất thời không phản ứng kịp, ngơ ngác ngẩng đầu.

Giang Bạch Nghiễn vuốt ve chuôi kiếm, thản nhiên nhìn vào mắt nàng.

Ánh mặt trời trút xuống, hòa vào đáy mắt chàng, vốn là đồng tử lạnh lùng mang theo kiếm ý, bỗng gợi ra những tia sáng vụn vỡ.

Và niềm hứng thú mờ mịt khó phát giác.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Ta dạy cô.”

Chương 43: C43: Chương 43

Thi Đại còn chưa kịp trả lời.

Trước khi nàng lên tiếng, đã có hai giọng nói vang lên cùng lúc.

Thẩm Lưu Sương:

“Hửm?”

Mạnh Kha:

“Ồ?”

Không ổn.

Thẩm Lưu Sương hí mắt theo bản năng.

Nàng ta không thân với Giang Bạch Nghiễn, nhưng ít nhiều cũng hiểu tính tình người này, trông thì điển trai thanh nhã, thực chất rất kỳ lạ.

Người ta thường nói kiếm ý tùy tâm, kiếm khí của Giang Bạch Nghiễn lạnh lùng hung bạo, không giống người lương thiện.

Chàng chưa từng đưa ra lời mời thế kia với người khác.

Vì sao Giang Bạch Nghiễn lại đột ngột thay đổi thái độ?

Nếu đây là tiểu thuyết linh dị bí ẩn, chắc chắn chàng mang ý xấu, âm thầm lên kế hoạch mờ ám nào đó, sở dĩ tiếp cận Thi Đại...

Dừng lại.

Thẩm Lưu Sương ngẫm nghĩ, muội muội nàng ta tốt như vậy, được người ta để ý cũng là lẽ đương nhiên.

Nếu lời đề nghị của Giang Bạch Nghiễn là thật lòng, không có bất kỳ mục đích nào khác, chẳng phải là...

Tâm thần dao động, ánh mắt Thẩm Lưu Sương bỗng sắc bén.

“Đại Đại Đại luyện kiếm?”

Mạnh Kha cười:

“Ta sợ con nhóc này không chịu khổ được.”

Thi Đại: “...”

Xin đừng một câu trúng phóc như thế mà.

“Trước đây bảo con bé tập đao pháp một khoảng thời gian.”

Mạnh Kha nói:

“Đao kiếm quá khổ quá mệt, Đại Đại kiên trì được...để ta nhớ lại xem, chưa đến nửa tháng.”

Thi Đại lục lọi trong đầu một lượt, nhớ đến đoạn ký ức đó.

Thi Kính Thừa là cao thủ dùng đao, nguyên chủ thường thấy cha ruột ung dung vung đao diệt ma, hiển nhiên đã từng có niềm mong mỏi với đao pháp.

Nhưng cũng như Mạnh Kha đã nói, quá trình quá khổ quá mệt, chỉ mới bảy ngày, tay nàng nổi đầy bọt nước.

Thi Đại rất tự biết mình mà nghĩ, nếu đổi lại là nàng cũng khó lòng kiên trì.

Giang Bạch Nghiễn hiếm khi chủ động đề nghị, bằng lòng

dạy Thi Đại kiểm pháp, như bạn học nhất khối đến dạy kèm miễn phí.

Là gia trưởng, lòng Mạnh Kha mừng rỡ, không chút do dự khuyến khích:

“Thử xem?”

Có ai thuở nhỏ chưa từng mơ ước tay cầm trường kiếm tiểu ngạo giang hồ, tất nhiên Thi Đại đồng ý.

Ở Đại Chiêu không quá nghiêm khắc chuyện nam nữ giữ khoảng cách, người luyện võ lại càng tùy tính, lúc bàn luận chỉ dạy, sẽ không cố ý rối rắm nam nữ khác biệt.

Giang Bạch Nghiễn đã nói vậy rồi, nếu nàng còn do dự, chỉ tăng thêm xấu hổ.

“Nếu Giang công tử bằng lòng, tất nhiên là được.”

Thi Đại cong môi:

“Chúng ta đến đâu luyện?”

Sân luyện võ đã bị ánh đao của Thi Vân Thanh và Thi Kính Thừa bá chiếm từ sớm, không ai chen vào được.

“Chỗ nào rộng rãi là được.”

Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Thi tiểu thư muốn đến đâu?”

Thi Đại suy nghĩ:

“Gần đình Thương Lãng nhé? Yên tĩnh một chút.”

Nàng không muốn đến những nơi đông người ồn ào, đình Thương Lãng ở hậu viện, vắng vẻ yên ắng, dựa vào rừng trúc, hoàn cảnh khá tốt.

Thi Đại không quên vui vẻ bổ sung một câu:

“Đa tạ Giang công tử.”

Lúc nàng lên tiếng xen lẫn ý cười, đôi mắt như hồ nước xuân, gọn sóng lấp lánh, dáng vẻ hơn hờ.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi, nhỏ tiếng đáp:

“Được.”

Thẩm Lưu Sương đánh giá nét mặt chàng, không nhìn ra manh mối.

“Đình Thương Lãng sao?”

Thẩm Lưu Sương vờ ngạc nhiên:

“Vừa khéo ta định đến đó đọc sách, hai người không ngại chứ?”

Mạnh Kha thẳng thắn hơn nhiều:

“Ta cũng muốn xem luyện kiếm.”

Học kiếm không phải chuyện riêng tư gì, Thi Đại chẳng có gánh nặng tâm lý, gật đầu đồng ý, cùng Giang Bạch Nghiễn đến đình Thương Lãng.

Thẩm Lưu Sương theo sau lưng hai người như có điều suy nghĩ:

“Trước đây Giang công tử chưa từng như vậy.”

“Đúng thế.”

Mạnh Kha thấy an ủi:

“Trưởng thành rồi, vừa khéo hôm qua ta còn thương lượng với Kính Thừa, phải làm sao để thằng bé gần gũi với các con hơn.”

Chuyện các đồng liêu ở Trấn Ách Ti chỉ dạy lẫn nhau không hiếm.

Trước đó không lâu, Giang Bạch Nghiễn từng dạy Thi Đại vẽ bùa, khá hiệu quả.

Nhưng mà...

Không chắc lắm.

Thẩm Lưu Sương quyết định phải quan sát thêm.

Nếu thật sự đề nài ta phát hiện có điều mờ ám, Thẩm Lưu Sương phải đánh tên tiểu tử khốn kiếp kia vài trận.

Đình Thương Lãng gần hồ nước, giữa trưa ánh sáng khá tuyệt.

Sóng nước lăn tăn, những cây trúc bao quanh hồ nước, gió nhẹ lướt qua, lá cây xào xạc.

Giang Bạch Nghiễn đứng dưới cây trúc trước đình, đưa kiếm của chàng.

Thi Đại thuận thế nhận lấy, còn chưa cầm vững, cổ tay đã run lên.

...Nặng quá!

Kiếm này trông thì mỏng manh nhẹ nhàng, lúc cầm lên, sao trọng lượng như tảng đá vậy nè?

Nàng thấy Giang Bạch Nghiễn vung kiếm như vẩy mực, còn tưởng không nặng bao nhiêu.

Quả nhiên Giang Bạch Nghiễn bật cười.

Thi Đại bị chàng cười đến mức xấu hổ, nhớ lại động tác vung kiếm của chàng, bèn rút kiếm ra khỏi vỏ.

Thanh kiếm này rất giống chàng, tỏa sáng mạnh mẽ, trong trẻo như ngọc, lúc đối đầu với kẻ địch lại toát lên sát ý như chẻ tre.

“Giang công tử.”

Thi Đại hỏi:

“Nó có tên không?”

Nghe nói kiếm khách xem kiếm như mạng, có người coi nó như thê tử, có người xem nó là con cái, cũng có người coi như bạn đồng hành không thể vứt bỏ.

Dẫu là loại nào, cũng sẽ đặt tên cho kiếm.

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Đoạn thủy.”

Đoạn thủy.

Một cái tên nhẹ nhàng mềm mỏng, lại âm thầm ẩn giấu sát khí.

Thi Đại tươi cười:

“Rất hợp với nó.”

Khép năm ngón tay lại, lòng bàn tay chạm vào sự lạnh lẽo của chuôi kiếm.

Nàng không biết tư thế cầm kiếm chính xác, ước lượng trong tay.

“Học cách cầm chính xác trước đã.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng mày mò một lúc:

“Lòng bàn tay bọc lên trên một chút, nắm chặt ngón cái ngón trỏ, ba ngón còn lại áp sát tự nhiên.”

Âm cuối của chàng loáng thoáng ý cười.

Giang Bạch Nghiễn nhìn thấy nàng run tay khi cầm kiếm, đang cười nàng chắc luôn.

Thi Đại liếc chàng, làm theo cách Giang Bạch Nghiễn đã nói, cố định chuôi kiếm trong lòng bàn tay.

“Thi tiểu thư.”

Trước khi đến đây chàng đã chọn một thanh kiếm bình thường khác ở sân luyện võ, khép ngón tay lại:

“Muốn học cái gì?”

Thi Đại khiêm tốn thỉnh giáo:

“Ta có thể học gì?”

Nghề của nàng là phù sư, sở dĩ cầm kiếm chỉ vì muốn đỡ ghiền.

Kiểm pháp quá phức tạp, ngay cả bờ rìa Thi Đại cũng không chạm đến nổi, nhiều nhất học vài chiêu thức nhập môn.

Nàng vô cùng nghi ngờ, liệu mình có thể vung thanh kiếm không hề nhẹ này được hay chẳng.

Tất nhiên Giang Bạch Nghiễn biết rõ Thi Đại chỉ nhất thời hứng thú với kiếm pháp.

Yên tĩnh suy nghĩ một lúc, cổ tay thiếu niên xoay nhẹ:

“Cái này nhé?”

Ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe, mũi kiếm nhếch lên.

Giang Bạch Nghiễn đứng dưới bóng trúc, ánh sáng không chói mắt, vừa đủ để Thi Đại thấy rõ động tác.

Ánh kiếm tựa gương sáng hướng lên trên, như cánh bướm vờn hoa, nhẹ nhàng xoay tròn.

Ngay sau đó...

Thi Đại không hiểu nữa.

Từ từ.

Vì sao thanh kiếm trong tay Giang Bạch Nghiễn có thể thoải mái tới lui, di chuyển tùy ý, nhanh như làn gió, mà không tổn thương chàng chút nào?

Nàng nàng nàng thấy mũi kiếm suýt nữa sượt qua tai của Giang Bạch Nghiễn kia mà!

Động tác bắt đầu và kết thúc đều rất nhanh, khi Giang Bạch Nghiễn thu kiếm lại, Thi Đại ngơ ngác đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Phản ứng đầu tiên chính là rất linh động lại vô cùng xinh đẹp, dẫu chỉ là thanh kiếm bình thường, được chàng xoay chuyển như vậy cũng như bướm bướm vờn hoa, khiến người ta chẳng nổi rời mắt.

Phản ứng thứ hai, Giang Bạch Nghiễn đã làm gì vậy kia?

Bất kể là kiếm hay là chàng, Thi Đại cũng không thể nhìn rõ, chỉ nhớ trắng lấp lánh như một vệt sáng.

Cuối cùng tổng hợp lại hết bên trên.

Đây là thứ mà nàng học được hả?

Giang Bạch Nghiễn đè nén độ cong khóe môi:

“Thi tiểu thư.”

Đại não chết máy của Thi Đại khởi động lại:

“Đây là, kiếm hoa?”

Giương kiếm hoa, động tác nhập môn của kiếm khách.

Thông thường phải dùng sức ở cổ tay làm trục chính, để thanh kiếm vung lên không vạch ra những đường cong lớn nhỏ khác biệt.

Khi những đường cong được thanh kiếm lần lượt vạch ra ăn khớp, ánh sáng bóng tối chồng lên nhau thay đổi khôn lường, cực kỳ bắt mắt.

Nói một cách đơn giản, hữu dụng lại xinh đẹp.

Ánh mắt Thi Đại đông đầy mong mỏi hướng tới và sùng bái thuần túy.

Bị nàng nhìn chăm chú như vậy, Giang Bạch Nghiễn thầm thấy buồn cười:

“Muốn học?”

Thi Đại không do dự chút xíu nào:

“Muốn!”

Nói xong lại hơi thấp thỏm:

“Liệu có khó lắm không? Giang công tử này, huynh đừng đánh giá ta cao quá nhé.”

“Không khó, cổ tay linh hoạt chút là được.”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt nhìn nàng, xương cổ tay chuyển động:

“Nhìn cho kỹ.”

Lần này động tác của chàng rất chậm, đủ để Thi Đại thấy rõ từng chi tiết dù là nhỏ nhất.

Làm mẫu như vậy, Thi Đại mới phát hiện, hóa ra kiếm hoa thật sự không khó.

Trường kiếm di chuyển bên người, không cần quá nhiều kỹ thuật, chỉ cần thành thạo nắm chắc xoay chuyển đường cong, sẽ có thể vạch ra tàn ảnh.

Hắn là thế.

Thi Đại cảm kiếm của Giang Bạch Nghiễn, bất chước tư thế của chàng.

Nhận ra ngay, trông thì dễ đó, thực tế chẳng nhẹ nhàng chút nào.

Kiểm hoa đòi hỏi khéo léo thành thạo, ngay cả kiếm nàng cũng chưa từng chạm đến, dù chỉ là việc xoay kiếm cơ bản nhất, cũng rất vụng về.

Hơn nữa kiếm hoa lướt ngang người, một khi bất cẩn sẽ tổn thương chính mình.

Sao Giang Bạch Nghiễn có thể làm mà không ngừng nghỉ chút nào nhỉ?

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên lên tiếng:

“Tưởng tượng thanh kiếm như một sợi dây kéo dài từ lòng bàn tay.”

Thi Đại nghiêm túc gật đầu.

Nàng hiểu biết nhanh, học rất chuyên chú, kiếm đoạn thủy

được nâng lên lại hạ xuống, tốc độ nhanh dần, từ ban đầu phải dừng lại nhiều lần, đến lúc này đã có thể vạch ra vài đường cong trơn tru hoàn hảo.

Giang Bạch Nghiễn không nói nhiều, lặng lẽ ngược mắt.

Lúc thì quan sát kiếm của nàng, khi lại nhìn nàng.

Thi Đại hiềm khi che giấu cảm xúc, vui buồn hờn giận đều hiện hết trong mắt.

Khi cười ánh mắt lấp lánh, được sắc trời xán lạn phủ một lớp lụa mỏng, lông mi nhẹ run, ánh sáng vỡ vụn như nước lại như vàng rơi hết vào đáy mắt nàng.

Ngay cả không khí xung quanh nàng cũng trở nên sống động theo, tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Sắp thành công rồi.

Nai nhỏ trong lòng xoay tròn nhảy nhót, Thi Đại hưng phấn, quyết định tăng độ khó.

Vừa nãy nàng thấy Giang Bạch Nghiễn làm mẫu, kiếm hoa có thể áp sát bả vai, thậm chí là lướt qua vành tai mình.

Thi Đại tiếc mạng, cố ý giảm chậm tốc độ, giơ tay nhắc kiếm.

Mũi kiếm khựng lại giữa không trung.

Với góc độ này...có lẽ sẽ chặt đứt nửa bả vai của nàng mất thôi.

“Giang công tử ơi.”

Lại thử thêm vài lần, đến cùng vẫn không nắm vững góc độ, Thi Đại không nhịn được hỏi:

“Vung kiếm hoa phải nhanh, nhưng nhanh quá sao có thể

không khiến mình bị thương được vậy?”

Khó quá trời.

Giang Bạch Nghiễn:

“Quen rồi là được.”

Ngẫm lại thấy không đúng.

Thi Đại học kiếm chỉ dựa vào hứng thú nhất thời, tóm lại qua một khoảng thời gian nữa sẽ bỏ sang một bên.

Kiếm hoa cần kiếm thuật cơ bản nhất định, nàng không phải kiếm khách, chỉ dựa vào bản thân mày mò luyện tập, rất khó nắm vững bí quyết bên trong.

Quả nhiên, nghe thấy câu này, nàng lộ vẻ nghĩ ngợi.

Đúng là Thi Đại không có suy nghĩ sẽ luyện kiếm lâu dài, chỉ muốn học vài chiêu phòng thân thông thường dễ hiểu, dù sao cũng sẽ đến lúc dùng hết bùa, phải để lại đường lui cho mình.

Nhưng tính tình nàng có sự mạnh mẽ, bướng bỉnh.

Thứ nàng muốn, nàng sẽ dốc hết khả năng để đạt được, kiếm hoa muốn học, cũng phải luyện đến độ thành thạo.

Nếu không chỉ biết nửa vời, như ghen một hơi trong lòng, khiến người ta khó chịu.

Sau này bớt chút thời gian luyện thêm nhỉ? Động tác này không khó, nếu thường xuyên lập tập, chắc chắn sẽ tìm được cảm giác.

Lúc nàng suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng Giang Bạch Nghiễn:

“Thi tiểu thư.”

Thi Đại hoàn hồn, thấy Giang Bạch Nghiễn chỉ cổ tay nàng:

“Nếu không ngại, ta dẫn dắt cô thử nhé.”

Gì cơ?

Phải mất một lúc, Thi Đại mới hiểu ý của chàng.

Có thể tay cầm tay dạy nàng, để nàng quen thuộc cảm giác vung kiếm hoa.

Nửa tháng trước, lúc Giang Bạch Nghiễn dạy nàng vẽ bùa, cũng từng nắm cán bút, giúp nàng thông suốt những bước vụng về.

Thi Đại hỏi ngược lại:

“Có thể không?”

Trong ấn tượng, Giang Bạch Nghiễn không thích tiếp xúc với người khác.

Nàng vừa dứt lời, đã cảm giác có làn gió đến gần.

Giang Bạch Nghiễn bước đến sau lưng nàng, cùng lúc khi bóng chàng bao phủ, tay phải hơi áp sát mu bàn tay nàng.

Trong đình Thương Lãng, Thâm Lưu Sương siết chặt tiểu thuyết.

Chàng muốn làm gì? Giang Bạch Nghiễn tên tiểu tử khôn kiếp...

Vừa định đứng dậy, nàng ta tập trung nhìn kỹ, khẽ cau mày.

Là nan sư, Thâm Lưu Sương có linh khí trong người, nhãn lực cực tốt.

Nhìn từ góc độ này, vừa khéo trông thấy tay phải chạm nhau của hai người.

Không chạm trúng.

Giang Bạch Nghiễn dùng tay áo, tránh khỏi da thịt của cả hai.

Thi Đại cũng nhận ra, Giang Bạch Nghiễn giấu lòng bàn tay vào trong tay áo.

Cứ vậy dù có phủ lên tay nàng, hai người vẫn cách nhau lớp vải, không tiếp xúc chân chính.

Thi Đại nhớ lại, lúc dạy nàng vẽ bùa, Giang Bạch Nghiễn cũng chỉ nắm phần trên cán bút, không chạm vào nàng dù chỉ một chút.

Quả nhiên là chính nhân quân tử.

Giang Bạch Nghiễn trầm giọng:

“Như vậy, có mạo phạm cô không?”

Thi Đại vội vã lắc đầu.

Thế nên lòng bàn tay Giang Bạch Nghiễn nắm lấy mu bàn tay nàng.

Cách ông tay áo, chàng chẳng thể cảm nhận được xúc cảm của lòng bàn tay, chỉ biết vật trong tay chàng còn nhỏ hơn tượng.

Thoáng chút ấm áp.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi, trông mắt hơi tối.

Với chàng mà nói, người thường cũng như cây cỏ, dấu thân hình hay diện mạo, cũng khó lưu lại dấu vết trong lòng.

Giờ phút này, hơi thở của Thi Đại lại cực kỳ rõ ràng, im hơi lặng tiếng, bám lấy xâm nhập, quanh quẩn bên người chàng.

Là mùi hương của hoa mai trong tuyết.

Không khác gì hương hoa chàng đã ngậm trong miệng tối qua, chỉ là trong trẻo hơn, nhạt hơn đôi phần.

Vì sao chàng lại lưu luyến mùi hương này?

Tay phải được chàng nắm chặt mềm mại mỏng manh, lộ ra một phần tay trắng như sứ, dễ dàng kích thích sát ý và dự cảm vụng hủ diệt.

Giang Bạch Nghiễn nhớ lại sắc mặt ngạc nhiên vì suýt không nắm vững khi lần đầu nàng cầm đoạn thủy...

Một đại tiểu thư lớn lên trong nhung lụa.

Chàng mỉm cười rất khế.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Bắt đầu thôi.”

Cả người Thi Đại căng chặt:

“Ừm.”

Thi Đại siết chặt đoạn thủy trong tay, rồi Giang Bạch Nghiễn nắm lấy mu bàn tay nàng, sức lực không quá mạnh, thuận thế nhấc lên.

Đỉnh đầu truyền đến giọng điệu ôn hòa, bình tĩnh không gợn sóng của chàng:

“Vung kiếm.”

Giang Bạch Nghiễn xoay xương cổ tay:

“Chuyển tay, vạch hoa.”

Được sức mạnh của chàng bao bọc, tay phải Thi Đại cũng không tự chủ lật chuyển theo.

“Giang công tử ơi.”

Giang Bạch Nghiễn dạy rất chậm, Thi Đại có cơ hội phân tâm:

“Tay phải của huynh đang bị thương đó.”

Chàng không buồn để tâm:

“Động tác này không cần dùng nhiều sức.”

Rõ ràng rất nặng kia mà!

Thi Đại không biết rốt cuộc Giang Bạch Nghiễn mạnh đến mức nào, thanh kiếm này không nhẹ, mỗi lần chàng vung kiếm lại hờ hững đến quá đáng.

Không thể không thừa nhận, có chàng dẫn dắt, thế kiếm mượt mà hơn trước rất nhiều.

Vòng cung chậm rãi xoay, vẫn với tốc độ nhàn nhã, khiến trái tim Thi Đại bình tĩnh lại, sống lưng cũng thả lỏng.

Nàng thấy thú vị, thuận miệng hỏi:

“Huynh học kiếm bao lâu rồi?”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Hơn mười năm.”

Mười mấy năm.

Trước khi Giang Bạch Nghiễn bị tà tu bắt đi, đã học kiếm rồi sao?

Cũng phải, cha từng nói, phụ mẫu của chàng đều là kiếm

khách.

Thi Đại tập trung tinh thần cảm nhận đoạn thủy chuyển động, không hề chuẩn bị, nghe chàng lên tiếng:

“Thi tiểu thư từng học đao?”

“Đúng vậy.”

Thi Đại mỉm cười:

“Nổi rất nhiều vết chai, còn có bọt nước...tay của Giang công tử, có phải bị chai nhiều lắm không?”

Nàng có thể cảm nhận đầu ngón tay mát lạnh của Giang Bạch Nghiễn, tay áo đã che chắn rất nhiều xúc giác, chẳng thể chạm tới.

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Yên lặng một thoáng, chàng lại nói:

“Lần này, học bao lâu?”

“Không biết nữa.”

Tốc độ vung kiếm hoa bỗng nhanh hơn đôi chút, gió mạnh lướt qua người.

Thi Đại không hề đề phòng, cánh tay phải nhẹ run, bị Giang Bạch Nghiễn hơi dùng sức ổn định lại.

“Ta muốn học một số chiêu kiếm đơn giản.”

Dần dà quen với tiết tấu tăng nhanh, nàng thành thật đáp:

“Để đề phòng lỡ như, tránh lúc nào đó không dùng bùa được nữa.”

Thi Đại khựng lại, thăm dò hỏi:

“Giang công tử có bằng lòng dạy ta không?”

Dường như hôm nay chàng rất dễ nói chuyện.

Giọng nói Giang Bạch Nghiễn như làn gió lướt qua:

“Ừm.”

Quả nhiên dễ nói chuyện lắm luôn!

Thi Đại lặng lẽ ghi lại vào cuốn sổ nhỏ trong lòng, rất cảm ơn Giang công tử, người đẹp tâm thiện.

Lòng nàng khẽ động, nhận ra gì đó, cười nhẹ thành tiếng:

“Hai người chúng ta, cứ như đang chơi hỏi đáp vậy ha.”

Chàng tới nàng đi, vậy mà cứ hỏi mãi.

Sau lưng yên tĩnh một chốc.

Giang Bạch Nghiễn cũng cong môi:

“Cho nên, đến lượt ta rồi.”

Giọng trần thuật không cho phép nghi ngờ, hơi nhấn âm cuối.

Chẳng rõ vì sao, xuất phát từ giác quan thứ sáu, sống lưng Thi Đại cứng đờ.

Lòng bàn tay chạm mu bàn tay, khi tần suất vung kiếm gần như nhất trí, có thể cảm nhận được mạch đập nháy nhót của đối phương, từng chút từng chút, gần như đồng điệu.

Cùng lúc đó, kiếm đoạn thủy lướt qua vành tai hai người, tiếng gió vang lên.

Cảm giác áp lực ùn ùn kéo tới, bỗng lại gần rồi đột ngột rời xa.

Như rắn độc thè lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh, để lại dấu vết ẩm ướt nóng bỏng.

Cảm giác ban nãy...là gì nhỉ?

Trái tim như bị bóp chặt rồi buông lỏng, Thi Đại nghe thấy nhịp tim mình tăng tốc, cũng nghe thấy giọng nói khẽ khàng của Giang Bạch Nghiễn.

Chẳng rõ có phải ảo giác hay chẳng, lúc chàng nói câu này, giọng điệu thoáng thay đổi.

Rời rạc, khó hiểu, xen lẫn tự giễu như đùa bỡn, hơi thở ấm áp, áp sát bên tai như có như không.

Tay áo xòe ra, che phủ giữa hai người, gợi những vòng cung như sóng nước trên da.

Là tư thế kiềm chế cùng cực, lại thoáng vẻ xâm lược lạ lùng.

“Thi tiểu thư đối xử với ta như vậy.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Là vì thương hại ta?”

Chương 44: C44: Chương 44

Không ngờ lại nghe thấy câu hỏi này, Thi Đại ngẩn ngơ.

Động tác vung kiếm hoa bỗng khựng lại, Giang Bạch Nghiễn không nói gì nữa, xung quanh yên tĩnh.

Cái gì gọi là thương hại chàng?

Tư duy dừng hẳn một thoáng, bắt đầu chuyển động lại.

À phải rồi, trước lúc này, Giang Bạch Nghiễn vẫn luôn độc lai độc vãng.

Thuở nhỏ tà tu nuôi dưỡng chàng thành con rối thể thân, còn bị sư đệ đồng môn của tà tu lừa gạt, sau khi vào Trấn Ách Ti, lại bắt đầu giữ khoảng cách thích hợp với người khác, không có bạn bè gì cả.

Dần dà, đối diện với thiện ý và thân cận của người khác, Giang Bạch Nghiễn khó tránh khỏi không thích ứng được.

Rối loạn nhân cách né tránh diễn hình, ngại ngùng cô độc, nhạy cảm tự chán ghét mình, biểu hiện gò bó trong mỗi quan hệ thân mật.

Đây là kết luận nàng đưa ra sau khi đọc “Thương sinh lục”, chẳng qua vì Giang Bạch Nghiễn quá mạnh, trong sát ý nghiêm nghị, rất dễ khiến người ta bỏ qua điểm này.

Giang Bạch Nghiễn đứng sau lưng nàng, im lặng không lên tiếng.

Từ góc độ của chàng không thấy được nét mặt Thi Đại, nhưng

có thể cảm giác sống lưng cứng đờ của nàng.

Bị chàng dọa rồi ư?

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cong môi.

Nếu lúc này nàng hoàn hồn, có lẽ càng khiếp sợ hơn...

Đáy mắt chàng không có vui buồn, như một vòng xoáy sâu không thấy đáy, tối tăm vẫn đục, loáng thoáng ác ý.

Là nét mặt khác xa một trời một vực với vẻ nguy trang hiền lành bình thường.

Nghĩ cũng lạ, vậy mà chàng bỗng vô cớ hỏi một vấn đề lạ lùng như vậy với Thi Đại.

Trong ký ức, Giang Bạch Nghiễn từng nhìn thấy vô số ánh mắt khác nhau, đồng tình, thương hại, căm hận, sợ hãi.

Lúc đầu chàng vẫn còn lòng tự trọng buồn cười, bị người ta nhìn ngó, đáy lòng đau đớn buồn bực, có khi thậm chí còn xấu hổ cúi đầu, không để họ trông thấy vẻ mặt chật vật của mình.

Sau này thấy nhiều rồi, Giang Bạch Nghiễn dần dần làm ngơ.

Suy nghĩ của người khác, không liên quan gì đến chàng.

Nhưng vì sao lại để ý suy nghĩ của Thi Đại đến vậy?

Chàng in dấu câu hỏi này trong lòng, loáng thoáng cảm giác sâu trong máu thịt, có thứ gì đó đang lặng lẽ nảy mầm, như một hạt giống chôn sâu dưới bùn đất.

Mạch máu dưới da thịt bị lật ra, đau âm ỷ, chờ chàng cẩn thận tìm kiếm, lại không thấy tung tích của hạt giống ấy đâu cả.

Giang Bạch Nghiễn chớp mắt.

Ánh mắt u ám, bắn khoản dao động, lướt qua đỉnh đầu đen

nhánh của Thi Đại, thuận thế nhìn xuống, đến gần cổ mảnh mai yếu ớt của nàng.

Đại tiểu thư sống sung sướng từ nhỏ, trong lòng vẫn còn chân thành thiện ý, sợ là dù gặp con chó con mèo bị thương ven đường, cũng lộ vẻ quan tâm.

Trong mắt nàng, chàng có khác gì đám chó mèo kia?

Giang Bạch Nghiễn nghĩ không ra đáp án.

Giọng Thi Đại hơi ngạc nhiên:

“Ai thương hại huynh chứ?”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng lắng nghe.

“Đầu tiên, dù ta thật sự thương hại huynh.”

Thi Đại cất lời:

“Ven đường có nhiều người lang thang không chốn về như vậy, họ cũng đáng thương mà, nhưng ta có giúp họ bôi thuốc, có tặng hoa cho họ không?”

Chưa từng.

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười, không nhìn rõ cảm xúc nơi đáy mắt:

“Câu này của Thi tiểu thư có ý gì?”

“Chính là...”

Thi Đại dùng tay trái còn trống gãi đầu:

“Phải nói sao nhỉ? Ta muốn đối xử tốt với huynh, tất nhiên chỉ vì, huynh là huynh thôi.”

Lần này Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng.

“Nào có ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác?”

Thi Đại cân nhắc xong từ ngữ, vì ngừng vung kiếm, nghiêng đầu nhìn chàng.

Trong khoảng cách gần như áp sát, Giang Bạch Nghiễn có thể thấy rõ đồng tử trong mắt xinh đẹp của nàng, nhìn vào mắt chàng như hoa đào bị gió xuân thổi bay.

Một lọn tóc lướt qua hõm cổ chàng, rất ngứa.

Giang Bạch Nghiễn chịu đựng run rẩy theo bản năng.

“Huynh xem này.”

Thi Đại bẻ ngón tay:

“Trong vụ án người điều khiển con rối, người tra rõ nguồn gốc tờ giấy kia là huynh, hôm tết người cùng ta viết đi viết lại tiểu thuyết là huynh, ta ở sau núi truy bắt Liên Tiên mệt đến mức chẳng đứng nổi, cũng là huynh cõng ta về.”

Đến đến cuối cùng, ngay cả chính nàng cũng phải ngạc nhiên.

Hóa ra trong lúc bất tri bất giác, nàng và Giang Bạch Nghiễn đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Thi Đại không khỏi mỉm cười cong vành mắt:

“Huynh xem, tất cả đều là huynh mà. Ta có lý do gì để không tốt với huynh?”

Có lý do gì để không tốt với chàng.

Vài chữ đơn giản ngàn vạn quanh co, Giang Bạch Nghiễn phải dùng một khoảng thời gian rất dài mới hiểu được hàm nghĩa của câu nói ấy.

Thoáng chốc, lục phủ ngũ tạng như bị một sức lực vô hình vò nắn, hóa thành vũng bùn mềm nhũn, lại được cần thận nâng lên.

Đau đớn và tê dại lan tràn khắp tứ chi xương cốt, dữ dội mãnh liệt, suýt nữa nhún chìm chàng.

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt, cắn đầu lưỡi.

Mùi máu tanh rỉ sét lấp đầy khoang miệng, đau đớn khi đầu lưỡi bị cắn rách nhanh chóng lan tràn, khiến chàng bỗng tỉnh táo.

“Thi tiểu thư.”

Chàng lên tiếng, âm cuối lẫn ý cười vô cớ, thoáng lạnh lẽo mĩa mai:

“Cô luôn nói như vậy, ta sắp không phân nổi câu nào là thật, câu nào là giả.”

Thi Đại mở to mắt, dùng giọng điệu lên án:

“Tù chối vu khống nha! Ta lừa huynh lúc nào hả? Người nói dối phải nuốt một ngàn cây châm.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

Tư thế của họ không tính là mập mờ, Giang Bạch Nghiễn cố ý giữ khoảng cách với nàng, không dính sát vào người Thi Đại.

Trông như luyện kiếm đã lâu, đang giải đáp nghi vấn.

Chỉ mỗi chàng hay, hương mai vẫn vít, mái tóc mềm mại của Thi Đại theo gió lướt qua cần cổ, có thể gợi lên xúc giác lạ lùng đến vậy.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Không lừa ta chứ?”

Rừng trúc tĩnh lặng, kiếm phong đã ngừng, giọng nói và hơi thở trở nên cực kỳ rõ ràng.

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt Giang Bạch Nghiễn tựa khối ngọc lạnh lẽo. Mùi hương trên người chàng, là hương vị trước giờ Thi Đại chưa từng ngửi.

“Tất nhiên.”

Thi Đại đứng thẳng người, thể hiện quyết tâm:

“Giang công tử mạnh mẽ lắm, ta muốn trở thành một người tài giỏi như huynh ấy, ta đối với huynh là...”

Nàng suy nghĩ một lúc, tìm từ thích hợp, mỉm cười lộ ranh năng trắng sáng:

“Ngưỡng mộ.”

Rất khó để không sùng bái một người như Giang Bạch Nghiễn nhỉ?

Kiểm thuật xuất chúng, tâm tính hơn người, quan trọng nhất là vô cùng dịu dàng, bằng lòng cống nàng trong đêm tuyết.

Chàng tốt lắm.

Quá gần, Giang Bạch Nghiễn có thể thấy rõ nét mặt nàng, nhận ra tất cả những biểu cảm nhỏ nhất.

Hơi thở của nàng lan đến cằm, trượt xuống theo đường nét khuôn mặt, lưu luyến tại cần cổ, rất nhẹ, như lông vũ.

Ngưỡng mộ chàng?

Thi Đại hoàn toàn không biết, chàng là thứ khó coi đến mức

nào.

Lòng chàng thấy buồn cười, cổ họng khô khốc, giọng nói hơi khàn:

“Câu này, cũng là thật?”

“Còn giả được ư?”

Thi Đại mỉm cười:

“Huynh phải tin ta chứ.”

Giang Bạch Nghiễn lặng thinh một thoáng.

Thi Đại thấy rèm mi chàng run lên, như lông quạ, phủ xuống một vệt bóng mờ trên mí mắt, khiến nàng nghĩ đến lông tơ của những động vật nhỏ.

Còn chưa hoàn hồn, tay phải đã bị người ta nắm lấy.

Giang Bạch Nghiễn dùng ngón cái kẹp chặt ngón tay nàng, là sức lực chẳng thể xen nổi so với khi trước.

Chàng lên tiếng:

“Vung kiếm trước sau.”

Chủ đề kết thúc rồi ư?

Thi Đại đáp được, thế nên lại nhắc đoạn thủy, ánh kiếm quán quanh.

Động tác vung kiếm lần này càng khó hơn, gần như mỗi một lần, thanh kiếm đều lướt qua bên người hoặc vành tai.

Giọng nói Giang Bạch Nghiễn nặng nề rơi xuống:

“Chuyên tâm.”

Kích thích quá.

Thi Đại thâm nghĩ, những người quen dùng đao kiếm như họ, thỉnh thoảng liệu có bị vũ khí của mình tổn thương hay chẳng?

“Nói đến chủ đề này.”

Khóe mắt liếc tay phải gần trong gang tấc của hai người, Thi Đại hứng thú lên tiếng:

“Giang công tử cũng đối xử với ta tốt lắm nè.”

Vậy mà chàng lại chủ động dạy nàng luyện kiếm.

Lần đầu tiên, kiếm đoạn thủy khụng lại một thoáng ngắn ngủi.

“Thay vì hỏi ta, tại sao lại tốt với huynh...”

Thi Đại nói:

“Hãy nghĩ xem thái độ của huynh đối với ta, chẳng phải sẽ biết đáp án sao?”

Nàng càng thêm hào hứng, thuận miệng nói:

“Vì sao Giang công tử lại tốt với ta thế nhỉ?”

Không có câu trả lời.

Mũi kiếm chuyển gấp, bật ra tiếng vang.

Kiếm khí mạnh mẽ bỗng càn quét, chém đứt lá trúc xanh biếc...

Đây không phải kiếm hoa.

Khi nàng vừa dứt lời, Giang Bạch Nghiễn dẫn dắt nàng vùng chiêu kiếm sắc bén lạnh lẽo, không có kết cấu gì.

Kiểm ý loạn, lòng cũng loạn.

Lòng ngực Giang Bạch Nghiễn như bị đụng trúng, nỗi niềm hoang mang ngày đó ở Túy Hương Lâu lại trỗi dậy.

Chàng không tìm được lý do, lại nảy sinh vài phần dự cảm mờ mịt, như bụi gai uốn lượn ở một góc âm u, nảy mầm sinh trưởng, leo lên đáy lòng.

Kìm nén sự nóng nảy, đoạn thủy lại trở về kiếm hoa, Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Xin lỗi.”

“Vừa nãy là chiêu gì?”

Lần đầu tự tay cảm nhận uy thế của kiếm pháp, đôi mắt Thi Đại bùng sáng:

“Lợi hại quá!”

Là vài kiếm chàng tiện tay vung ra khi nỗi lòng hỗn loạn rồi mù.

Giang Bạch Nghiễn nuốt xuống lời nói thật, sắc mặt như thường:

“Chiêu kiếm cơ bản.”

Thi Đại:

“Ồ.”

Khựng một lúc, lại thử hỏi:

“Giang công tử ơi, ta có một vấn đề.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Hửm?”

“Người huynh thơm lắm đó.”

Thi Đại hỏi:

“Là mùi hương gì vậy?”

Nàng đã muốn hỏi câu này từ lâu.

Hơi thở quanh quần bên người chàng khác hẳn mọi người, là hương thơm lạnh lẽo âm thầm khiến người ta an lòng, không nồng nàn như xông hương bình thường, mà dịu nhẹ thanh mát.

Nếu có thể tìm được trên thị trường, nàng quyết định sẽ mua một ít.

Ngoài dự đoán, một lúc lâu Giang Bạch Nghiễn cũng không đáp lời, tay phải dẫn dắt nàng vung kiếm bỗng run nhẹ.

Điều này khiến Thi Đại cảm thấy thú vị, tình cảnh lúc này, mỗi một sự thay đổi biểu cảm của chàng, đều thông qua tay và kiếm truyền đạt cho nàng.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ta không dùng hương.”

“Không dùng ư?”

Thi Đại ngửi thử, không giống mùi xà phòng giặt y phục.

“Có lẽ là...”

Chàng lặng thinh một lúc, chùng như khó mở lời:

“Mùi của giao nhân.”

Thi Đại: Ồ?

Thi Đại:

“Cho nên...”

Đây là mùi cơ thể chàng?

Nàng chỉ vừa thốt ra hai từ, cách ống tay áo, mu bàn tay bị nắm chặt.

Thi Đại ngơ ngác quay đầu, lơ đãng trông thấy một vệt ửng đỏ trên vành tai Giang Bạch Nghiễn.

Nhạt hơn nhiều so với lúc say rượu, như phủ phấn hồng không đúng chỗ, lưu lại dấu vết lờ mờ.

Thi Đại không nói thêm nữa, ngoan ngoãn nghiêm túc quay đầu.

Hương thơm thoang thoảng không xua tan được, lặng lẽ bao bọc nàng, âm thầm quấn quýt.

Chẳng hiểu vì sao, vành tai nàng cũng nóng bừng lạ lùng.

“Huynh hỏi ta đáp, còn tiếp tục không?”

Thi Đại quyết định chuyển chủ đề:

“Ta hỏi xong rồi, Giang công tử còn chuyện nào khác muốn hỏi?”

Nàng nghe Giang Bạch Nghiễn “ừm” một tiếng.

Đoạn thủy vung lên vòng kiếm hoa cuối cùng, Thi Đại vô thức nghiêng mắt, đối diện với đôi mắt hoa đào hẹp dài.

Chàng cao thật đó.

Ngẩng đầu nhìn qua, là đường nét quai hàm sạch sẽ sắc nét, và

yết hầu nhô lên của chàng.

Giang Bạch Nghiễn đứng sau lưng nàng, cúi người xuống, ngắn cách một khoảng không gian nho nhỏ.

Tư thế này thoáng chút ràng buộc, ánh mắt của chàng lại mềm mại, đuôi mắt khẽ cong.

“Thi tiểu thư từng nói.”

Nghiêng đầu, đáy mắt Giang Bạch Nghiễn có vẻ tìm tòi và hoang mang, dùng âm lượng chỉ đủ hai người nghe, nhẹ như thì thầm:

“Diện mạo của ta xinh đẹp?”

Thi Đại: “...”

Nhớ rồi.

Lúc nàng đỗ Thi Vân Thanh ăn rau ở Túy Hương Lâu, đã khen Giang Bạch Nghiễn không ngớt.

Thực ra là lời thật lòng.

Trước mắt nàng lúc này, chắc chắn là một gương mặt đẹp đến tột cùng.

Hoàn toàn không ngờ Giang Bạch Nghiễn sẽ nhắc đến chuyện này.

Một luồng nhiệt như đốm lửa nhỏ rơi xuống vành tai, lan tràn như lửa cháy thảo nguyên, nóng bỏng khiến sống lưng nàng tê dại.

Rốt cuộc Thi Đại không nhìn được nữa, cổ tay cầm kiếm khẽ run.

Vào lúc này, nếu thừa nhận sẽ tốt hơn...nhỉ?

“Ừm.”

Ánh mắt đảo quanh, Thi Đại sờ chóp mũi lại xoa vành tai, khẽ bảo:

“Đẹp lắm đó.”

P/S: Rồi anh ngượng, chị cũng xấu hổ, đỏ tai đỏ ha

Chương 45: C45: Chương 45

Thi Đại tuyệt đối không cố ý đỏ mặt.

Bị đôi mắt hoa đào nhìn chăm chú ở khoảng cách gần như vậy, trong tầm nhìn chỉ còn lại đồng tử như ngọc của Giang Bạch Nghiễn.

Nhất là mùi hương của chàng vẫn âm thầm quấn quanh, dệt thành một tấm lưới ùn ùn kéo đến, sau vẻ mềm mại là sự tấn công không cho phép kháng cự.

Lần đầu tiên nàng khen nam nhân xinh đẹp trước mặt người ta.

Chuyện này sao không xấu hổ cho được chứ!

Thi Đại nói xong, Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng nữa.

Mùi hương bao bọc bên cạnh bỗng bay xa, là chàng đã lùi lại hai bước.

“Hôm nay dạy đến đây thôi.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Sau này Thi tiểu thư còn học không?”

Chàng không hề rời mắt vẫn đề đó.

Nhớ lại vẻ mặt hoang mang khi Giang Bạch Nghiễn hỏi, có lẽ chàng chỉ tò mò, buộc miệng thốt ra mà thôi.

Được không khí tươi mát bao phủ, sông lưng căng chặt lặng lẽ thả lỏng.

Thi Đại ném sù hời hợ ban nầy ra sau đầu, suy nghĩ linh hoạt trở lại:

“Ừm.”

Trong lúc nàng hỏi chàng đáp, Giang Bạch Nghiễn đã nói sau này sẽ dạy nàng.

“Luyện kiếm chú trọng quen tay hay việc.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Nếu Thi tiểu thư thấy hứng thú, đến tìm ta luyện cùng cũng được.”

Luyện cùng, chàng nói rất khiêm tốn.

Thi Đại cong môi, trả đoạn thủy trong tay lại cho chàng:

“Đa tạ Giang công tử.”

Cùng Giang Bạch Nghiễn vung kiếm lâu như vậy, tay phải của nàng đã sớm đau nhức.

Thi Đại thử cử động bả vai, như có lũ kiến đang bò trong xương.

“Lần đầu luyện kiếm, Thi tiểu thư khó tránh mệt mỏi.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

“Có thể ấn huyết vị để giảm đau.”

Xoa bóp ấy mà, nàng biết.

Thi Đại mỉm cười:

“Hôm nay Giang công tử mới là người vất vả nhất, ta chỉ học theo thôi, huynh tốn công lại còn phí sức.”

Giang Bạch Nghiễn cất kiếm vào vỏ, không tỏ ý kiên.

Quả thật tâm thần chàng đã từng hỗn loạn.

“Đại Đại.”

Mạnh Kha trong đình Thương Lãng cách đó không xa, lên tiếng gọi:

“Học xong rồi sao?”

Thi Đại vẫy tay:

“Mọi người muốn ở lại đình nghỉ ngơi một lúc không?”

Tất nhiên là không, Thẩm Lưu Sương cũng đang ở trong đình thăm nghĩ.

Đến đình Thương Lãng đọc sách, là cái cơ nàng ta tùy tiện bịa ra, đề phòng Giang Bạch Nghiễn có ý đồ khó lường, nhân lúc dạy kiếm sẽ làm gì đó.

Từ đầu đến cuối, nàng ta không đọc nổi chữ nào trong tiểu thuyết.

Trải qua quan sát, Thẩm Lưu Sương xác định, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn không hề tiếp xúc cơ thể.

Lẽ nào nàng ta đoán sai?

Mạnh Kha rất hài lòng.

Giang Bạch Nghiễn kiên nhẫn chỉ bảo, hơn một canh giờ ngắn ngủi, đã giúp Thi Đại học được kiếm hoa.

Quan sát tay phải chạm nhau của hai người, ngăn cách bằng ống tay áo rất quy tắc, từ đầu đến cuối, Giang Bạch Nghiễn chưa từng thật sự chạm vào nàng.

Là một đứa trẻ ngoan.

“Luyện lâu như vậy, mệt rồi phải không?”

Mạnh Kha đứng dậy:

“Ta bảo nhà bếp làm mấy món ngon cho các con nhé, được không?”

Thi Đại thấy nương nàng nuôi con, có lúc không khác gì cho mấy động vật nhỏ ăn uống.

Luôn muốn đưa hết cho họ những gì ăn ngon chơi vui, thấy họ vui vẻ, Mạnh Kha sẽ tươi cười.

Thi Đại giờ tay phải:

“Con muốn ăn canh hạt sen!”

Mạnh Kha nhìn vào mắt nàng, gật đầu mỉm cười:

“Bạch Nghiễn thì sao?”

Lời từ chối đã đến bên môi, lại ậm ờ nuốt xuống.

“Đa tạ phu nhân.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Giống Thi tiểu thư là được.”

Thi Đại luyện kiếm ra mồ hôi, nhân lúc đang hầm canh hạt sen, nàng về phòng thoải mái tắm rửa.

A Ly chỉ thấy huyền ảo:

“Giang Bạch Nghiễn dạy kiếm pháp cho người hả?”

Còn do chàng chủ động đề nghị?

“Đúng vậy.”

Mặc y phục sạch sẽ, Thi Đại ôm hồ ly trắng vào lòng, trong nụ cười có vẻ đặc ý nhỏ nhỏ:

“Ta đã học xong kiếm hoa rồi nha.”

Vui lắm.

Là cảm giác đã lâu mới có lại, được học bá đưa mình bay cao.

A Ly: “...”

Nó quyết định nghiêm túc suy nghĩ về khả năng Giang Bạch Nghiễn cũng bị hồn xuyên.

Thi Đại ôm hồ ly đến phòng ăn, không chỉ có Giang Bạch Nghiễn và Thẩm Lưu Sương, cả Thi Vân Thanh cũng ở đây.

Cậu đối luyện với Thi Kính Thừa ở sân luyện võ rất lâu, vừa mới tắm xong, gò má thoáng ửng hồng.

Thi Vân Thanh ngẩng đầu, nhìn vào mắt nàng.

Tròng mắt đen nhánh nặng nề xoay chuyển, cậu bé cúi đầu uống canh hạt sen, giọng điệu lơ đãng:

“Tỷ học kiếm pháp với Giang Bạch Nghiễn?”

Là tỷ tỷ của cậu, Thi Đại nghe ra ẩn ý ngay.

Lòng tự trọng của Thi Vân Thanh rất mạnh, luôn xem Giang Bạch Nghiễn là kẻ địch giả tưởng, muốn thắng chàng trong trận đấu.

Kết quả tỷ tỷ ruột nhà mình bỏ qua cậu không hỏi, lại đi thỉnh giáo người ngoài như Giang Bạch Nghiễn.

Thấy cậu hơi phồng má, như muốn nói:

Rõ ràng đạo pháp của ta cũng không tệ mà.

Thi Đại mỉm cười, ngồi bên cạnh Thi Vân Thanh, xoa đầu đứa nhỏ:

“Chẳng phải đệ thi đấu với cha sao? Hôm nào rảnh rồi, ta sẽ học với đệ nhé.”

Đạo ở Đại Chiêu tương tự như nhà Đường, thân đao thẳng thớm, lưỡi hẹp sống dày.

Càng nhiều kỹ năng càng tốt, Thi Đại không ngại học thêm vài chiêu thức nhập môn khác, phòng thân lúc nguy hiểm.

Nàng nói xong một tay chống cằm, chớp mắt:

“Sức ta yếu, cơ bản kém, đệ không chê ta chứ?”

Giọng điệu rất nhẹ, như đang vuốt lông cừu.

Thi Vân Thanh: “...”

Thi Vân Thanh quay đầu:

“Ai chê tở?”

Vậy là đồng ý rồi.

Vành mắt Thi Đại cong cong ngồi thẳng người dậy, uống một hớp canh hạt sen.

Không khí lạnh ngày đông len lõi khắp chốn, khiến cổ họng khô khốc.

Canh hạt sen vào miệng, thơm ngọt mềm bùi, hơi nóng cuộn cuộn, ấm áp lấp đầy răng môi và lục phủ ngũ tạng, Thi Đại hạnh phúc đến híp mắt.

“Có khách đến!”

Giọng của Mạnh Kha từ ngoài cửa truyền vào, Thi Đại nhìn qua, thấy một gương mặt nhợt nhạt không chút màu máu.

Là yêu họa bì A Xuân.

So với vẻ yếu đuối nghèo túng lần đầu gặp gỡ, hôm nay A Xuân tươi tắn hơn nhiều, mặc váy dài màu xanh, khoác áo choàng in hoa văn khóm trúc, chậm rãi bước đến, như một nhánh cây nảy mầm đầu xuân.

Chào hỏi mọi người xong, A Xuân ngại ngùng lên tiếng:

“Đang dịp tân xuân, ta, chúng ta đến chúc tết.”

Vài bóng người theo sau lưng nàng ta, có nam có nữ, tay cầm hộp gỗ, mặt mày trắng bệch như tờ giấy, đều là yêu họa bì.

Từ khi A Xuân xuất hiện ở cửa hàng sơn phấn, chưa được mấy ngày, đã vang dội khắp Trường An nhờ tay nghề xuất sắc của mình.

Những thương gia khác xôn xao bắt chước, nhất thời loài yêu vật này trở thành bánh trái thơm ngon quý hiếm.

Mấy vị trước mặt là yêu họa bì nghe tin mà đến, làm việc cho Hiều Nguyệt Các.

“Lễ vật không đáng tiền, là tấm lòng của chúng ta.”

Nhóm yêu họa bì lần lượt dâng hộp gỗ, A Xuân dịu dàng cất lời:

“Nghe nói Mạnh phu nhân và Thi đại nhân thích uống trà, hộp này là mầm Doanh Châu ở phía nam, Thi tiểu thư thích hương, trong đây có hương liệu từ các nơi...”

Mỗi một hộp là những lễ vật khác nhau để tặng người trong Thi phủ.

“Đa tạ.”

Thi Đại được thương yêu mà lo sợ:

“Làm phiền mọi người quá.”

“Không phiền.”

A Xuân mím môi, ánh mắt nhìn nàng trong sáng mềm mại:

“Nếu không nhờ Thi tiểu thư và Mạnh phu nhân, giờ chúng ta vẫn như lũ chuột qua đường.”

Cũng giống con người, yêu có thiện ác tốt xấu.

Những yêu vật như hoa yêu, cỏ yêu thiên tính lương thiện, không có tính công kích, loài người qua lại với họ, chẳng mấy đề phòng.

Yêu họa bì tướng mạo quái lạ, lại có thể vẽ trên da người, từ xưa đến nay, có vài ác yêu từng lột da uống máu người, biên soạn thành những câu chuyện lan truyền rộng rãi.

Dần dà, khiến cả chủng tộc bị mọi người kiêng kỵ.

Thực ra đa số yêu họa bì, đều sống theo khuôn phép như bách tính bình dân.

Thi Đại trầm nghĩ, quan tâm hỏi:

“Mọi người ở Hiếu Nguyệt Các thấy thế nào?”

“Ban đầu khi làm việc, còn vài người khách kiêng kỵ thân phận của ta.”

A Xuân đáp:

“Sau này...sau này quen thân với họ, họ rất tốt, không sợ ta nữa.”

Khách hàng đến Hiếu Nguyệt Các tính tình khác nhau, nhìn thấy A Xuân, kiểu gì cũng sẽ tò mò, xem xét tường tận một phen.

Có người giật mình hoảng hồn vì làn da trắng bệch của nàng ta, có người thoải mái hào phóng bắt chuyện với nàng ta, cũng có vài người sợ hãi, thấp thỏm không dám bước lên.

Đến Hiếu Nguyệt Các lâu hơn, khách hàng dần dần phát hiện tính tình A Xuân ôn hòa, không còn vẻ cẩn trọng khi đối diện với nàng ta nữa.

“Trước đây đọc tiểu thuyết, ta tưởng yêu họa bì là quái vật lột da người.”

Một thiếu nữ từng nói với nàng ta:

“Tận mắt trông thấy mới phát hiện...trừ việc rất biết trang điểm, thực ra không khác gì con người.”

Vốn dĩ không có gì khác biệt mà.

Trước khi được Thi Đại dẫn vào Thi phủ, A Xuân chưa từng nghĩ, sẽ có một ngày mình quang minh chính đại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Nàng ta thậm chí còn dùng tay nghề trang điểm của mình, giúp Trần Ách Ti phá được vụ án lớn.

Cảm giác ấy vô cùng kỳ diệu, như thể một thân một mình trong sương mù vô tận, tối tăm không mặt trời, bỗng dưng được người ta kéo lên, trông thấy tia sáng.

Thế nên tất cả đã có ý nghĩa hoàn toàn mới.

Nhóm yêu họa bì đứng cạnh nàng ta cũng vậy.

“Là ta phải cảm ơn mọi người mới đúng.”

Mạnh Kha rót trà nóng cho họ:

“Nhờ các vị mà ngân lượng Hiếu Nguyệt Các kiếm được gấp đôi khi trước.”

Thi Đại mở to mắt hạnh:

“Gấp đôi ạ?”

Hiếu Nguyệt Các nổi tiếng ở thành Trường An, tiền kiếm đầy túi, giờ lại tăng gấp đôi, vậy chính là...

Thi Đại nhìn yêu họa bì:

“Thần tài?”

A Xuân đỏ mặt, bị nàng nhìn đến xấu hổ, rũ mắt cười khẽ:

“Thi tiểu thư...”

“Nhưng mà, theo ta quan sát, giá cả đồ trang điểm của yêu họa bì có một ngưỡng nhất định, phần lớn mọi người đều lùi bước.”

Mạnh Kha cau mày:

“Năm nay định mở thêm một cửa hàng son phấn ở chợ phía tây, phải nghĩ cách để thu hút nhiều khách hàng hơn.”

Thi Đại uống xong hộp canh hạt sen cuối cùng, suy nghĩ một lúc.

“Có lẽ.”

Thi Đại có ý tưởng:

“Chúng ta có thể thử, ưu đãi mua theo nhóm?”

Mạnh Kha: “?”

Mạnh Kha:

“Thế nào là mua theo nhóm?”

“Nói một cách đơn giản, là nhiều người cùng mua một món hàng, giá cả sẽ có lợi hơn.”

Nhớ lại kinh nghiệm khi làm việc bán thời gian, Thi Đại duỗi tay phải, dùng một ngón tay vạch ra:

“Lấy ví dụ, một người đến cửa tiệm mua một hộp son, giá một lượng. Nếu ba người cùng mua, mỗi người mua một hộp, chỉ thu giá nửa lượng một hộp.

Khách hàng tốn tiền ít hơn, thương gia bán được nhiều hơn, cả hai đều có lợi.

Cách tiêu dùng được hàng triệu người trong thế kỷ hai mươi mốt ưa chuộng, Đại Chiêu xứng đáng sở hữu.

Ánh mắt Mạnh Kha bừng sáng:

“Được đấy!”

Mẫu nữ hai người nhìn nhau hiểu ý, thành thạo đập tay trên không.

Thi Đại còn muốn nói gì đó, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc:

“Làm phiền các vị, Trần Ách Ti có việc.”

Vừa ngược mắt đã thấy Liễu Như Thường mặc váy dài đỏ rực khoanh hai tay trước ngực, răn trắng quần quanh cổ, thè lưỡi như đang chào hỏi.

Bạch Cửu Nương Tử duỗi đầu ra:

“Ôi chao, nơi này rộn ràng quá?”

“Còn nhớ dạ du thần bị Liên Tiên nhốt dưới lòng đất không?”

Liễu Như Thường nhướng mi:

“Nó tỉnh rồi.”

Dạ du thần bị Liên Tiên hấp thu tiên lực, hôn mê suốt ba ngày.

Lúc Thi Đại đến y quán của Trần Ách Ti, nhìn thấy một bóng đen cao ngất.

Dạ du thần cao khoảng ba mét, ngồi đầu giường cạnh cửa sổ, được áo choàng đen che kín cơ thể, trông như hình người do sương đen tạo thành.

Ngũ quan của nó thoát ần thoát hiện, được khí đen phác họa thành đường nét đại khái, phát giác động tĩnh, chậm rãi quay đầu lại.

“Mọi người đến rồi.”

Diêm Thanh Hoan canh chừng bên cạnh nó:

“Nó vừa tỉnh lại một lúc, còn hơi yếu, không thể cử động nhiều.”

“Các, người...”

Bóng đen không lộ mấp máy đôi môi:

“Đã, cứu, ta?”

Sương đen quần quanh run nhẹ, dạ du thần quay đầu:

“Đa, tạ.”

Chậm quá.

Thốt từng chữ một, khiến Thi Vân Thanh ngáp dài.

Khác với thần ti dạ tướng mạo dữ dằn, dạ du thần ngồi ngay ngắn nơi đầu giường, dáng vẻ vô hại, nói chuyện chậm rãi, giọng điệu nhẹ nhàng.

Giống hệt chú gấu yên tĩnh.

Thi Đại nói theo tốc độ của nó:

“Không, cần, cảm ơn.”

Thi Vân Thanh lại ngáp, nhanh chóng liếc nàng.

Sao nàng còn ngây thơ hơn đứa nhỏ như cậu nữa vậy?

“Ta đã hỏi gần hết chuyện của nó rồi.”

Biết rõ cách nói chuyện của dạ du thần quá mệt mỏi, Diêm Thanh Hoan giải thích thay nó.

“Lúc nó tuần tra thành Trường An vào ban đêm, bất cẩn lạc nhóm, bị nhện tinh bắt được. Vì muốn sớm ngày thành tiên nhện tinh đã lên kế hoạch, lập pháp trận và bày rập bắt ba ba trong rọ, về sau nhốt nó dưới lòng đất ở thần cung, mỗi ngày đều hút tiên lực của nó.”

Hướng phát triển giống hệt những gì đã tưởng tượng.

Liễu Như Thường:

“Nó hỏi phục thế nào rồi?”

“Tiên lực tổn thất sáu phần, cần phải nghỉ ngơi đàng hoàng.”

Diêm Thanh Hoan nói:

“Nó nói tối nay phải tập hợp với những dạ du thần khác, bảo hộ độ tiện lực cho nó.”

Trong thần thoại được lưu truyền rộng rãi ở nhân gian, tổng cộng có mười sáu vị dạ du thần, thông thường cùng nhau hành

động, dạo quanh khắp chốn, trừ gian diệt ác.

Nếu để nó trở về đội của mình, quả thật giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Thi Đại tiếp lời:

“Tối nay làm sao tập hợp?”

Lẽ nào giữa dạ du thần có cảm ứng tâm linh?

“Dạ du thần tuần tra, có lộ tuyến cố định.”

Diêm Thanh Hoan đáp:

“Nếu không có gì bất ngờ, bọn họ sẽ ngang qua chợ phía tây vào giờ hội.”

“Cho nên.”

Thẩm Lưu Sương hiểu ra:

“Để nó đến chợ phía tây vào lúc đó là được.”

Yên lặng nghe họ trò chuyện, dạ du thần ngoan ngoãn chớp mắt:

“Cám, ơn.”

Giọng nói yếu ớt như làn gió.

Thi Đại nhận ra điều bất ổn:

“Với sức lực hiện nay của nó, có thể đến chợ phía tây được sao?”

Rất rõ ràng, không thể.

Diêm Thanh Hoan gãi đầu:

“Đây là lúc cần đến chúng ta.”

Liễu Như Thường nhìn về phía bóng lớn như ngọn núi nhỏ:

“Chúng ta?”

Sáu người cùng khiêng, Trần Ách Ti dời núi?

Bạch Cửu Nương Tử:

“Người đừng vội, ta nhớ...”

Nó còn chưa nói hết, thân hình dạ du thần trên giường đã lắc lư.

Thi Đại nghĩ, như quả bóng xì hơi.

Khói đen tản ra, rồi bỗng tụ lại, nén chặt vị trí chính giữa.

Không lâu sau, núi nhỏ cao ba mét dẹp bớt và hẹp lại, chỉ bằng lòng bàn tay, nhìn tương mạo, hiển nhiên là dạ du thần nhỏ nhắn phiên bản mini.

Liễu Như Thường cảm khái từ tận đáy lòng:

“Kỳ diệu tuyệt vời.”

Thẩm Lưu Sương than thở:

“Vô cùng ngoạn mục.”

Thi Đại ôm ngực:

“Đáng yêu ghê.”

Dạ du thần không phân nam nữ, ngũ quan chẳng rõ ràng, lúc trước quá cao quá lớn, chỉ đối diện với nó thôi cũng cảm thấy áp lực mạnh mẽ.

Lúc này thu người lại, sương đen cuộn cuộn, như quả cầu nhỏ đen thui lông xù.

“Như vậy, có thể đưa, ta đến chợ phía tây.”

Quả cầu đen giờ tay sửa sang lại nếp nhăn trên áo choàng đen, khàn giọng lên tiếng:

“Đa tạ.”

Cũng giống chợ đông, chợ tây thành Trường An là một khu chợ nổi tiếng.

Nếu chợ đông là động tiêu tiền của quan lại quyền quý, chợ tây chính là nơi vui chơi của bách tính bình dân.

Từ tơ lụa châu báu, đến bánh trái kẹo đường, đủ mọi loại hình ca múa, cửa hàng san sát khắp nơi.

Lúc này vẫn chưa đến chạng vạng, nhóm người dẫn theo dạ du thần, dứt khoát đến chợ tây giết thời gian.

Vừa đặt chân vào nơi dòng người đông đúc, tiếng tỳ bà đã lọt vào tai, mỏng manh như tơ.

Xe ngựa tụ tập, đình đài đan xen, mùi hương liệu, rượu ngọt, tiêu cay xen lẫn vị tuyết vừa tan chảy, tiếng gào thét, âm thanh chạm cốc, tiếng chuông ngân, tiếng trò chuyện ậm ờ không rõ của lái buôn dị quốc quanh quẩn bên tai.

Thanh niên cao ráo mặc trang phục người Hồ đứng dựa vào tường, hồ cơ mày mắt sắc nét bán rượu, ngang qua đám đông, thỉnh thoảng còn trông thấy thương khách Đông Doanh.

Thi Đại chọc đầu vai Thi Vân Thanh:

“Mau nhìn xem, chỗ kia có lạc đà kia.”

Thi Vân Thanh quay đầu, lọt vào tầm mắt là một con lạc đà khổng lồ như ngọn núi.

Không phải lần đầu Diêm Thanh Hoan đến khu chợ tây, nhưng đặt chân vào tình cảnh này, vẫn không khỏi hít sâu một hơi:

“Náo nhiệt quá!”

Dạ du thần tí hon ngồi trên đầu vai hắn:

“Chợ tây, náo nhiệt, nhiều người xấu.”

Ánh mắt Liễu Như Thường không tự chủ liếc sang Giang Bạch Nghiễn.

Sắc mặt thiếu niên hờ hững, thờ ơ với sự rộn ràng khắp phố.

Như thanh kiếm chưa rời vỏ.

Sốt ruột quá, sao chàng còn chưa nói chuyện với Thi Đại?

Ánh mắt của Thẩm Lưu Sương cũng lướt về cùng một phía, tròn mắt u ám.

Nếu chàng nói chuyện với Thi Đại...

“Chợ tây tập trung thương đội từ khắp các nước, có thể mua được kỳ trân dị bảo bên ngoài Đại Chiêu.”

Thi Đại kiên nhẫn giới thiệu với Diêm Thanh Hoan:

“Huynh xem, đó là cửa hàng của người Hồ.”

Là một tòa nhà nhỏ giản dị, khói trắng lượn lờ bên cửa, lan tỏa hương thơm, rất có phong cách của dị quốc.

Diêm Thanh Hoan tò mò bước vào trong, lọt vào tầm mắt là vàng bạc, hương liệu, châu báu và đồ sứ với những hình thù đa dạng.

Thi Vân Thanh hiếm khi đến chợ tây, bị mùi hương xông cho hắt hơi.

Khứu giác của sói, mẫn cảm hơn người bình thường.

Thi Đại mỉm cười xoa đầu cậu, hứng thú quan sát một lượt.

Trước mặt nàng là trang sức vàng bạc, xen lẫn các loại châu báu chất lượng khác nhau, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Người Hồ lành nghề thủ công, trang sức được chạm khắc thành những hình dáng khác biệt sống động như thật, ví dụ như chim hoa, dây leo, giọt nước...

Ánh mắt Thi Đại khựng lại.

Chính giữa trưng bày một chú cá nhỏ được khắc từ lam bảo thạch, màu nhạt mà trong suốt.

Nàng vô cớ nhớ lại, mình từng hỏi Giang Bạch Nghiễn lúc ở mê cung Liên Tiên, đuôi giao nhân của chàng cũng là màu lam.

Thi Đại lặng lẽ rời tầm mắt, nhìn đuôi của cá con.

Trong suốt lấp lánh, êm dịu tỏa sáng, như một giọt nước mềm mại...

Đuôi cá của Giang Bạch Nghiễn, cũng thế này chăng?

Lòng nàng như bị vuốt mèo cào.

“Chỗ này có nhiều hương liệu.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Ta từng mua hương của người Hồ, mùi cũng ổn lắm.”

Diêm Thanh Hoan đã từng dùng hương liệu của người Hồ lúc ở Giang Nam:

“Uất kim hương rất thơm.”

Hắn đến Trường An một khoảng thời gian, hương liệu trong nhà chỉ còn lại đôi chút, vừa khéo nên mua cái mới:

“Ta mua một phần.”

Thi Đại nhìn thoáng qua giá cả.

Mắc thật đó, một phần nhỏ xíu mà đến tám trăm văn.

Tiền vốn hương liệu thấp, mắc ở chỗ nó là hàng ngoại nhập. Đám lái buôn thường tăng giá ngay tại chỗ, bán giá cắt cổ.

Thi Đại nhỏ tiếng nhắc nhở:

“Nhớ trả giá nhé.”

Diêm Thanh Hoang sừng sốt, cười hết sức tự tin:

“Hiểu rồi.”

Hương liệu được đặt trong hộp, Diêm Thanh Hoan bước đến chỗ ông chủ người Hồ cạnh cửa, đưa hộp tròn ra:

“Ta lấy cái này.”

Khựng lại một thoáng, dò hỏi:

“Có thể giảm giá không?”

Thương nhân người Hồ vuốt râu liếc mắt:

“Không được.”

Diêm Thanh Hoan: “...”

Diêm Thanh Hoan ngoan ngoãn móc tiền:

“Được.”

“Người...”

Mắt thấy hần ôm hộp tròn trở về, sắc mặt Liễu Như Thường phức tạp:

“Chưa từng trả giá à?”

Đúng là chưa từng.

Công tử Giang Nam chưa bao giờ thiếu tiền ngơ ngác gật đầu.

Lẽ nào còn có tuyệt kỹ độc môn?

“Trả giá ấy mà, có chiêu trò của nó.”

Liễu Như Thường cầm một hộp hương tử đằng:

“Nhìn ta này.”

Trong cửa tiệm người đến người đi, ông chủ cúi đầu điều chế hương liệu, không chú ý nàng ta và Diêm Thanh Hoan đi chung với nhau.

Đưa hộp hương ra, Liễu Như Thường nói thẳng:

“Ông chủ, bảy trăm văn bán không?”

Thương nhân người Hồ lại liếc mắt, yên lặng một chốc.

“Đây...”

Ông ta lộ vẻ khó xử, cuối cùng cắn răng:

“Nhịn đau bỏ thứ yêu thích, được thôi.”

Diêm Thanh Hoan: “!”

Hóa, hóa ra là thế!

“Thấy chưa hả?”

Đi đến góc trưng bày hương liệu, Liễu Như Thường cong môi:

“Ngay từ đầu, phải chặt đứt cơ hội chém giá của ông ta.”

“Vẫn còn một cách nữa.”

Thi Đại ngẫm nghĩ:

“Chẳng qua...tỷ lệ thành công chỉ có sáu phần.”

Diêm Thanh Hoan hứng thú hơn:

“Cách gì?”

Thi Đại chọn hộp đình hương, mắt hạnh đọng đầy ý cười:

“Ta thử xem.”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt nhìn nàng.

Nàng mặc áo hồng nhạt in hoa, váy dài vàng nhạt, dù trong biển người rộn ràng, bóng lưng cũng sáng rõ lạ thường.

Lấp lánh rực rỡ, nhẹ nhàng tinh xảo, dường như nàng đã hút hết mọi sắc thái, làm người ta chẳng nổi rời mắt.

“Ông chủ.”

Thi Đại bước đến cạnh cửa:

“Bốn trăm văn bán không?”

Diêm Thanh Hoan: “?”

Thằng thừng chém còn nửa giá, đây là dao gì?

Lại quan sát ông chủ vuốt râu...

Thế mà không từ chối, còn có vẻ do dự?!

“Bốn trăm, không được.”

Ông chủ đáp:

“Năm trăm rưỡi đi.”

Hóa ra tinh túy của việc trả giá, không phải thăm dò giới hạn trên, mà là kéo thẳng xuống giới hạn dưới.

Diêm Thanh Hoan dùng tám trăm văn mua hương liệu: “...”

Không hổ là người theo Mạnh phu nhân làm ăn, quá là kinh khủng.

Diêm Thanh Hoan:

“Cao thủ.”

Liễu Như Thường:

“Cao thủ.”

Dạ du thần ngồi trên đầu vai Diêm Thanh Hoan bị sốc nặng:

“Cao, thủ.”

Thẩm Lưu Sương nở nụ cười “muội muội ta quả là tài giỏi”, Thi Vân Thanh như hiểu được gì đó.

“Là như vậy đây.”

Ôm hộp hương liệu trở về, Thi Đại gương cầm:

“Có lúc chiêu này không ổn, sẽ bị ông chủ quét thẳng ra ngoài, dùng cẩn thận nhé.”

Như chú mèo tươi cười sau khi lấy được cá khô.

Diêm Thanh Hoan nghiêm túc:

“Lần sau dùng ngay.”

Hắn là dao linh y, thường xuyên đi khắp hang cùng ngõ hẻm khám bệnh cho bách tính, gần như không lấy tiền.

Ngân lượng mang theo từ Giang Nam ngày càng vơi dần, Diêm Thanh Hoan thấy mình phải bớt tiêu xài lại.

“Đạo hết chỗ này rồi, đến nơi khác xem thử đi.”

Thi Đại tươi cười, giọng điệu thần bí:

“Ta biết nhiều chỗ chơi vui lắm nha.”

Rời khỏi cửa tiệm người Hồ, mùi hương liệu bay xa, không khí lại xen lẫn đủ vị chua cay mặn ngọt.

Thi Đại bị ánh nắng làm chói mắt, nhảy bèn phát hiện, bên cạnh không còn thấy người nào đó nữa.

Lạ thật.

Giang Bạch Nghiễn đâu mất rồi?

Nàng hoang mang quay đầu, thấy Giang Bạch Nghiễn đang đứng trước cửa tiệm người Hồ, mua thứ gì đó.

Giang Bạch Nghiễn có hứng thú với trang sức và hương liệu ư?

Thi Đại xoay người, bước đến phía trước:

“Giang công tử đang mua gì...ơ?”

Được chàng đặt trong lòng bàn tay, hóa ra lại là cá con lam bảo thạch mà nàng phát hiện trước đó không lâu.

“Công tử rất có mắt nhìn.”

Ông chủ người Hồ nhận ngân lượng, không ngừng lái nhải:

“Đây là nguyệt quang lam thượng hạng, chất lượng cực tốt, lấy từ núi tuyết. Người sờ xem, cảm giác độc nhất vô nhị.”

“Huynh thích nó hả?”

Thi Đại vô thức mỉm cười:

“Ta cũng vừa nhìn đã thấy nó đây.”

Tất nhiên Giang Bạch Nghiễn biết rõ.

Vì Thi Đại đứng trước nó một lúc lâu, chàng mới mua nó.

Tối hôm say rượu Thi Đại tặng chàng bó hoa, chàng nên đáp lễ nàng.

Chỉ vì không muốn nợ ơn tình của người ta.

Giang Bạch Nghiễn tùy ý đáp lời:

“Tại sao?”

Chàng đã nghĩ đến rất nhiều đáp án.

Màu sắc bảo thạch trong suốt, tay nghề điêu khắc tinh xảo, giá trị bất phàm.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng cười khẽ của Thi Đại.

“Bởi vì...”

Thi Đại chẳng cần suy nghĩ:

“Là cá con mà.”

Cá con?

Rèm mi chàng khẽ run, nghe Thi Đại nói tiếp:

“Chẳng phải Giang công tử từng nói, đuôi của huynh có màu lam sao?”

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng.

Có lẽ vì ánh nắng chiếu rọi, bảo thạch vốn nên mát lạnh bỗng hóa nóng bỏng trong lòng bàn tay chàng.

Chàng cứ tưởng Thi Đại thích, cố ý mua nó, đâu ngờ sở dĩ nàng nhìn chăm chú như vậy...

Hoàn toàn là vì nghĩ đến chàng.

Có nên tặng hay không, Giang Bạch Nghiễn thoáng chần chừ.

“Nhìn kỹ lại, con cá này đang thổi bong bóng nè.”

Nhìn rõ một viên tròn nhỏ bên môi cá con, Thi Đại chợt nảy sinh suy nghĩ:

“Lúc huynh ở dưới nước, có thổi bong bóng không?”

Nói xong, lại cười khúc khích vì hình ảnh mà mình tưởng tượng.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Chẳng hiểu được nàng đang nghĩ gì.

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt:

“Không có.”

“Màu sắc đuôi cá của huynh, cũng giống vậy hả?”

Nhớ đến ông chủ đã nói “cảm giác khi sờ độc nhất vô nhị”, Thi Đại chỉ vào bảo thạch trong bàn tay chàng:

“Ta có thể sờ thử không?”

Giang Bạch Nghiễn không từ chối:

“Ừm.”

Thế nên nàng giơ ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào thân cá, rồi chậm rãi trượt xuống, lướt đến đuôi cá.

Quả nhiên mát lạnh thoải mái, hơi lạnh như lớp tuyết mỏng, mềm mại tan chảy trong lòng bàn tay.

Đáy mắt Thi Đại đông đầy yêu thích, trước khi đầu ngón tay rời đi, chạm nhẹ vào đuôi cá như quyến luyến.

Không hề chạm vào nàng dù chỉ một chút, Giang Bạch Nghiễn bỗng thấy tê dại vô cớ.

Như lan ra từ cốt tủy, lại như truyền đến từ máu thịt giữa hai chân, giống như lông vũ lướt qua, khiến chàng suýt nữa chẳng cầm nổi chú cá kia.

Chương 46: C46: Chương 46

Đầu ngón tay rời khỏi cá con lam bảo thạch, Thi Đại nhìn nó.

Lấp lánh trong suốt, tinh xảo xinh đẹp, khiến người ta yêu thích.

Không nhìn ra, hóa ra Giang Bạch Nghiễn lại hứng thú với mấy món đồ nhỏ nhắn xinh xắn này.

Thấy nàng nở nụ cười ẩn ý sâu xa, Giang Bạch Nghiễn: "..."

Cảm giác Thi Đại đã hiểu làm gì đó nhưng chàng không muốn giải thích.

Hoặc giả chàng không tìm được lý do giải thích.

Lam bảo thạch này, Giang Bạch Nghiễn không tặng được nữa.

Vốn dĩ chàng định tiện tay mua nó, tùy ý làm quà tặng báo đáp nàng, cũng chỉ là một viên đá bình thường thôi, chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng giờ đây bị Thi Đại vuốt ve, vết màu xanh ở đuôi cá kia, bỗng thêm chút mập mờ khó nói nên lời.

Khi Thi Đại chạm vào bảo thạch, vì sao xương máu chàng lại hóa run rẩy?

Giang Bạch Nghiễn không thể nghĩ kỹ hơn, chỉ biết không thể để nàng nhìn thấy con cá kia nữa.

Khép lòng bàn tay lại, che đậy cá con chặt chẽ.

“Giang huynh đang mua châu báu?”

Diêm Thanh Hoan phát hiện hai người chưa rời khỏi cửa tiệm người Hồ, đứng bên cạnh ngấm ngấm:

“Nhìn chất lượng này, giá bảo thạch không thấp nhỉ?”

“Lấy từ núi tuyết đây, bảo vật trấn tiệm.”

Khẩu âm Đại Chiêu của ông chủ hơi sứt sẹo:

“Lam bảo thạch, có thể chiêu tài tiền bảo, trừ tà trấn trạch.”

Thần kỳ thế ư?

Diêm Thanh Hoan mỉm cười vui vẻ, chờ khi rời khỏi tiệm, quyết định thỉnh giáo nhân sĩ chuyên nghiệp:

“Thi tiểu thư, trang sức châu báu thật sự có thể thay đổi vận thế ư?”

Có người nói vàng bạc bảo thạch chứa năng lượng và từ trường, cũng có hiệu quả trong việc chuyển vận khai vận.

Nhưng đám công tử quý tộc suốt ngày mặc vàng đeo bạc, trong lịch sử, vẫn có rất nhiều người rơi vào kết cục không tốt.

“Chuyện này không có kết luận chính xác, không thể coi là thật.”

Thi Đại tập trung ngấm ngấm:

“Nhưng châu báu đáng giá, chắc chắn mang lại may mắn cho việc kết giao bạn bè và vận đào hoa.”

Tại sao chứ? Có huyền cơ gì chăng?

Diêm Thanh Hoan hoang mang thoáng chốc, vừa định lên tiếng dò hỏi, đã thấy Thi Đại chớp mắt, giọng điệu chắc chắn:

“So với huyền học, phải tin tưởng hơn vào sức mạnh tiền bạc chứ.”

Diêm Thanh Hoan: “...”

Đạo lý thẳng thắn, thô bạo lại thông thấu biết bao!

“Hóa ra, là, vậy.”

Dạ du thần ngồi trên vai hấn giọng điệu u ám, co lại thành một cục:

“Chúng ta, không có, tiền, không có, bạn.”

Diêm Thanh Hoan: “...”

Dạ du thần các người sống thảm thế sao?!

Những người khác cũng phát hiện Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn không đi theo đội ngũ, bèn dừng lại bên ngoài cửa tiệm người Hồ chờ đợi.

Trái tim Liễu Như Thường lên xuống thấp thỏm.

Với sự hiểu biết của nàng ta, Giang Bạch Nghiễn không thể thích mấy món đồ nhỏ kia được, sở dĩ chàng mua, chỉ có một cách giải thích.

Tặng cho người ta!

Nếu trong tiểu thuyết trước hoa dưới trăng, Giang Bạch Nghiễn sẽ không nói tiếng nào nhét vào tay Thi Đại.

Bảo thạch nho nhỏ nặng tựa ngàn cân, hai người lặng lẽ nhìn nhau giữa biển người náo nhiệt, Liễu Như Thường cũng được cong môi như ý nguyện.

Nhưng tại sao.

Giang Bạch Nghiễn không biết cố gắng như vậy, còn cất đồ

lại?!

Nụ cười sẽ không tan biến, chỉ chuyển từ môi nàng ta, sang Thầm Lưu Sương.

Thầm Lưu Sương: Rất tốt, trước mắt xem ra Giang Bạch Nghiễn vẫn đối xử bình thường với muội muội nàng ta.

Lúc trước là do nàng ta nghĩ nhiều, sự thật chứng minh, Giang công tử là chính nhân quân tử.

Chắc thế.

Ánh mắt Thi Vân Thanh lóe lên vẻ mỉa mai.

Sở thích của Giang Bạch Nghiễn đúng là ngây thơ, mấy món đồ trang sức lòe loẹt kia, ngay cả đứa nhỏ như cậu cũng không thèm mua.

“Thi tiểu thư.”

Diêm Thanh Hoan lên tiếng:

“Cách đó không lâu cô nói chợ tây có nhiều chỗ thú vị hơn, là nơi nào?”

Nhắc đến chuyện này, nàng không còn mệt nữa.

Thi Đại mỉm cười, ngoắc tay với nhóm người:

“Đi theo ta.”

Nương theo trí nhớ, Thi Đại đi trước dẫn đường.

Phạm vi chợ tây khá lớn, châu ngọc la liệt, gấm vóc muôn nơi. Bước chân nàng nhanh nhẹn len lỏi vào giữa, làn váy không ngừng đung đưa, như một cánh bướm linh động.

Đi qua vài con hẻm nồng nàn hương rượu, Thi Đại dừng lại trước một tòa nhà.

Lầu các tỉnh xảo xinh xắn, đang độ đông rét lại có rất nhiều nhành hoa nhô ra khỏi cửa sổ, uốn lượn lan tràn, phủ kín hơn một nửa bức tường chất gỗ bên ngoài.

“Hoa lan, hoa mai, hoa đào, mẫu đơn...”

Diêm Thanh Hoan biết tên của mỗi loài hoa:

“Ngay cả hoa quỳnh cũng có!”

“Còn không phải sao.”

Bạch Cửu Nương Tử thò hơn nửa người ra:

“Yêu khí nồng nặc.”

“Là vũ phòng do hoa yêu mở.”

Thi Đại mỉm cười lộ răng nanh, giữ vẻ thần bí:

“Đẹp lắm đó, vào trong sẽ biết.”

“Vũ phòng này tên là Thanh Hồng.”

Thẩm Lưu Sương và nàng từng đến đây vài lần:

“Vũ giả trong phòng đều là hoa yêu, rất có tính thương thức.”

Nộp tiền tham gia là có thể vào trong.

Nơi này không có pháp trận, ngoài lầu các tĩnh lặng yên ắng, không nghe thấy động tĩnh bên trong, vừa vào cửa, tiếng đàn sáo lọt vào tai, xen lẫn tiếng khen hay và thán phục không ngớt.

Bục tròn lớn được đặt ngay giữa lầu một, vô số vũ cơ nhanh nhẹn nhảy múa, tay áo tung bay, vòng eo mềm dẻo.

Vũ khúc hoa lệ du dương, nhịp trống vang lên, váy đỏ biếc ảo xoay vòng, như từng đóa sen lửa ngạo nghễ nở rộ.

Ban ngày không mấy đông khách, bóng người phía trước chẳng ngăn được tầm nhìn.

Hoa xinh mê hoặc mắt người, Liễu Như Thường không khỏi than thở:

“Đẹp quá.”

Bạch Cửu Nương Tử ngửi hương hoa lan tràn trong không khí, lúc lắc cái đuôi như say rượu:

“Thơm quá, muốn hút mật hoa.”

Thi Vân Thanh cũng bị mùi hương xông cho mơ hồ, nếu lúc này đang ở hình dáng loài sói, chắc chắn sẽ không khống chế nổi vẫy đuôi.

Đúng là rất thơm.

Nhưng Giang Bạch Nghiễn lại cau mày.

Chàng không thích náo nhiệt, lần đầu tiên đến chôn này.

Vũ đạo trên bục hiển nhiên rất đẹp, ngắt nỗi Giang Bạch Nghiễn chẳng chút hứng thú, còn về hương thơm đang tản ra xung quanh...

Lòng chàng bỗng dâng lên một thoáng hoang mang.

Giang Bạch Nghiễn cho rằng mình thích hương hoa.

Đêm Thi Đại tặng hoa mai cho chàng, chàng ngậm vào miệng, lòng thấy ngọt thanh trong trẻo, tỉ mỉ nhấm nháp thưởng thức.

Hoa mai vào miệng, lan ra đầu lưỡi, cuốn vào cổ họng, trở thành một phần trong máu thịt của chàng, mùi hương âm thầm mãi lâu không tan, Giang Bạch Nghiễn chưa từng thấy phản

cảm.

Đó là hơi thở có thể hòa thành một thể với chàng, hôm nay
ngửi được, chỉ thấy ngọt ngào.

“Vẫn chưa đến lúc đặc sắc nhất đâu.”

Thi Đại quay đầu, đáy mắt phản chiếu ánh nến vụn vỡ:

“Nhanh thôi.”

Nhịp trống dồn dập, tiếng nhạc tăng lên.

Trời còn chưa tối, bên trong đã thấp sáng đèn. Vàng sáng lưu
chuyển, như sóng nước lướt qua vảy đỏ, nhất thời bóng đỏ bay
lượn, khiến người ta chẳng kịp ngắm nhìn.

Không biết từ đâu, có người ngạc nhiên thốt lên.

Diêm Thanh Hoan tập trung nhìn qua, bỗng dung tròn tròn
mắt.

Một vũ cơ vén tay áo lên, mép áo đung đưa, cả cánh tay bỗng
hóa thành một nhành hoa mai.

Nhành cây nhẹ run, hương mai lan tỏa khắp chốn, sau động tác
của nàng ta, mưa hoa nở rộ, rơi xuống người xem.

Chớp mắt, làm gì còn nhành mai nữa, trong tay áo đỏ của vũ
cơ, vẫn là cánh tay nõn nà như mỡ đông.

“Oa!”

Liễu Như Thường xem đến mê mẩn:

“Yêu tinh hoa mai.”

“Mùi này.”

Thi Vân Thanh ngửi:

“Rất giống trên người tử.”

Thi Đại chỉ vào túi hương ở thắt lưng:

“Đây là mùi hoa mai mà.”

Vũ đạo kế tiếp có thể gọi là mỹ lệ.

Dáng người hoa yêu mềm dẻo, nhẹ nhàng, điệu nhảy linh động thanh thoát, được các nàng làm bật lên vẻ nhiệt tình như lửa.

Làn váy lượn lờ trong gió, mỗi một bước chân, là một đóa hoa đỏ rực bay bông nở rộ. Có khi phất nhẹ tay áo dài, cánh hoa lất phất, rơi xuống vai người xem.

Giang Bạch Nghiễn cầm một đóa, rũ mắt đánh giá.

Mai đỏ được chàng ôm vào lòng đêm đó, bây giờ nhìn lại, chỉ thấy tầm thường.

Màu sắc quá đậm, mùi hương quá nồng, dầu đánh giá thế nào, cũng không phải kiểu chàng yêu thích.

Chàng sẽ ngậm nó vào miệng chẳng?

Tất nhiên là không.

Đã nhiễm vị hỗn tạp, ngay cả cầm trong tay, Giang Bạch Nghiễn cũng thấy vô vị.

Ngón tay buông lỏng, hoa mai rơi xuống đất.

Chàng không hề sinh lòng thương tiếc, hờ hững ngược mắt.

Thi Đại đang đứng phía trước.

Trước giờ nàng luôn thích những cảnh tượng rực rỡ xinh đẹp, đang nhón chân ngửa đầu nhìn quanh, thi thoảng lại thì thầm đôi câu với Thẩm Lưu Sương.

Từ góc độ của Giang Bạch Nghiễn, chỉ có thể trông thấy phần gáy trắng nõn của nàng, cùng vài sợi tóc bông bênh bay sau vành tai.

Hương hoa như tấm lưới, bao phủ lấy chàng.

Cảm giác này không hề khó chịu, ma xui quỷ khiến, Giang Bạch Nghiễn hơi khom người:

“Thi tiểu thư.”

Một khoảng cách vừa khéo chạm đúng chỗ cần.

Vừa không quá thân mật, lại ngửi được mùi hương quanh người nàng...

Quả nhiên không khác gì hương mai.

Giang Bạch Nghiễn lại không chán ghét.

Giọng nói của chàng vang lên bên tai không lời báo trước, như làn gió lướt qua cánh rừng.

Sống lưng Thi Đại tê dại, đột ngột quay đầu:

“Sao vậy?”

Lọt vào mắt là đôi mắt đen nhánh, trông Giang Bạch Nghiễn có vẻ hoang mang:

“Túi thơm Thi tiểu thư dùng, có gì khác với hoa mai không?”

Câu hỏi gì vậy nè?

Thi Đại ngẩn ngơ, thành thật đáp:

“Trong túi thơm, có thêm một vài thứ khác. Đinh hương, đàn hương, hồi hương...nhưng mà chủ yếu vẫn là hoa mai.”

Thi Đại loáng thoáng hiểu ra gì đó, tươi cười hỏi:

“Giang công tử thấy mùi hoa này dễ ngủ, muốn làm túi thơm hả?”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng không chớp mắt một thoáng, mỉm cười rất khế.

Chàng thẳng người dậy:

“Ta không thích hương mai ở đây.”

Không thích mùi hoa mai?

Thi Đại khựng lại.

Vậy mà nàng còn tặng chàng hoa mai kia...

Nhiều suy nghĩ lung tung còn chưa kịp nảy mầm, đã nghe Giang Bạch Nghiễn làm như vô ý nói:

“Bó hoa Thi tiểu thư tặng, thơm hơn nhiều.”

Đáy lòng ỉu xiu bỗng vui trở lại.

Đôi mắt Thi Đại lấp lánh:

“Thật sao?”

Cười xong lại thấy không đúng:

“Nhưng chúng đều là hoa mai mà. Lẽ nào Giang công tử không thích mùi hoa quá nồng?”

Giang Bạch Nghiễn nhếch môi:

“Chắc thế.”

Nhớ kỹ rồi.

Thi Đại gặt đầu.

Giữa lúc trò chuyện, trên bục đã xong một điệu múa.

Biểu diễn ở Thanh Hồng Lâu bắt đầu từ sáng đến tối muộn, nhóm người liên tiếp xem vài điệu múa, chờ khi ra khỏi cửa lớn, trời đã vào đêm.

Đến chợ tây, nhất định phải thử món ăn đặc sản của người Hồ.

Thi Đại ngựa quen đường cũ, tìm thấy sạp hàng bán bánh người Hồ.

Cần một khoảng thời gian mới nướng bánh xong.

Nhân lúc đó, nàng vốn muốn hỏi dự định tối nay của dạ du thần, ánh mắt rơi lên đầu vai Diêm Thanh Hoan, lòng khẽ động.

Người tí hon màu đen sương khói mờ mịt co lại trong áo choàng, không thấy rõ ngũ quan, chỉ nổi bật đôi mắt to tròn.

Thi Đại nhìn qua theo tầm mắt dạ du thần.

Là bánh Hồ trong tay người đến kẻ đi.

Nghĩa là... nó muốn ăn hả?

Thi Đại vốn mua một phần cho nó, chờ bánh người Hồ nướng xong, đưa đến cho người tí hon:

“Cầm được không?”

Cái bánh này còn to hơn cả người của dạ du thần.

Nó hơi thất thần:

“Cho, ta sao?”

“Để ta cầm cho.”

Diêm Thanh Hoan nhớ nó còn mất sức, nhận bánh Hồ từ tay Thi Đại, giơ cao tay phải, dừng bên môi dạ du thần.

“Đa, tạ.”

Dạ du thần dường như không biết làm sao, lắc lư cánh tay, lại đung đưa chân nhỏ:

“Đại ân đại đức, không báo đáp hết.”

Câu này là lần đầu tiên không hề ngập ngừng.

Yên lặng một chốc, người tí hon trong áo choàng đen đi chuyển cơ thể, cắn bánh Hồ.

Không phải ảo giác.

Có thể thấy rõ sương đen quanh người nó bắt đầu nhúc nhích sôi trào, như cành cây sinh trưởng, thoát trông cả cơ thể đều đang đung đưa trái phải.

Cùng là tiên gia, Bạch Cừ Nương Tử vạch trần không chút thương tiếc:

“Nó đang vui đấy.”

Bánh hồ được nướng từ bột mì trộn với mỡ heo, mật ong, thơm ngọt giòn rụm, cắn miếng đầu tiên, đã có thể nghe thấy một tiếng giòn tan.

Ngay sau đó vị ngọt lan tỏa, lấp đầy răng môi, mật ong được bọc trong hương mè, giòn rụm nóng hổi.

Liều Như Thường:

“Ngon quá.”

Thẩm Lưu Sương:

“Mỹ vị nhân gian.”

Bạch Cửu Nương Tử ăn ngon đến quên tấu hề.

Rời khỏi công việc, ăn no uống say, là may mắn nhân gian.

Thi Đại bị nóng đầu lưỡi, khẽ rên một tiếng, híp mắt lại:

“Vui lắm đó.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, trong ánh đèn rực rỡ của thành Trường An, liếc thấy vài lọn tóc dựng thẳng trước trán nàng.

Hệt như con người nàng, tràn đầy sức sống lại nhẹ nhàng múa vuốt.

Bánh Hồ vào bụng, ấm áp thoải mái.

Liễu Như Thường nhìn vẻ ăn như sói hổ của dạ du thần, tò mò hỏi:

“Trước đây ngươi chưa từng ăn cái này à?”

“Từng ăn, rất ít.”

Dạ du thần đáp:

“Tiền, không đủ.”

Mười sáu vị dạ du thần phụ trách tuần tra ban đêm, qua lại giữa các thành trì.

Đây là công việc cực kỳ tốn thể lực, trời vừa sáng, phải ngồi yên tĩnh dưỡng. Tóm lại là, từ sáng đến tối, không có thời gian rảnh rỗi.

“Dạ du thần được hóa thành từ linh khí trời đất, sau khi vào đêm chường quân tám phương, là sứ mệnh mà họ phải thực hiện.”

Bạch Cửu Nương Tử hiểu ra:

“Tiền không phải vấn đề mà chúng nên cân nhắc.”

Quả thật rất khó liên hệ những thần tiên cổ xưa với chuyện làm công kiếm tiền.

Thi Đại lại như có điều suy nghĩ.

Thoáng chốc, Thi Đại đột nhiên lên tiếng:

“Dạ du thần tuần tra trong đêm, làm sao để đi lại khắp nơi vậy?”

Những người khác không có phản ứng gì với câu hỏi này, chỉ xem như nàng tò mò.

Chỉ duy nhất Giang Bạch Nghiễn ngẩng đầu, tầm mắt nhìn vào đuôi mắt hơi cong lên của Thi Đại, mắt hạnh như ánh sao tỏa sáng.

Rất quen.

Ban đầu khi nàng dụ dỗ yêu họa bì đến cửa hàng sơn phấn làm việc, cũng có biểu cảm y hệt như vậy.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Hiểu rồi.

Lại bắt đầu nữa đúng không.

Giờ hợp.

Đại Chiêu không có lệnh giới nghiêm ban đêm, chợ tây về đêm đèn đuốc sáng rõ.

Dù là chốn náo nhiệt đến mấy, cũng có lúc rã rời.

Con hẻm nhỏ yên tĩnh u ám, những cửa hàng ban ngày đều đóng cửa hết. Gió đêm nổi lên, lay động một góc áo choàng đen, vang tiếng sột soạt.

Vài bóng người khổng lồ như mọc ra từ bóng tối, im hơi lặng tiếng. Vì dán sát vào mép tường, rất khó khiến người ta phát giác.

Bóng đen như con rắn trườn bò, quen thuộc xuyên vào ngõ hẻm đầu đường, tốc độ cực nhanh, áp lực mạnh mẽ như núi.

Chợt có người đi đường loáng thoáng trông thấy, dù biết rõ là dạ du thần, vẫn hoảng hồn mặt mày xanh mét vì khí thế kia.

Đột nhiên, một thiếu nữ thò đầu ra khỏi góc rẽ ở phố dài, như đang tìm kiếm gì đó, chạm phải tầm mắt của dạ du thần dẫn đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Thi Đại thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười tươi tắn:

“Cuối cùng đã tìm được rồi.”

Một lúc sau.

Ngõ hẻm vắng vẻ không người, mười lăm bóng đen cao ba mét đứng thẳng như cán bút, như mười lăm tòa tháp khiếp người.

Trong tay bọn nó đều cầm...

Miếng bánh Hồ thơm phức.

Theo những gì dạ du thần mà họ cứu tiết lộ, họ là mười sáu tiên gia không có tên, dùng thứ tự để xưng hô với nhau.

“Là, bánh, hồ kia.”

Thập Nhất dần dần nở nụ cười:

“Ngọt đó.”

“Lâu rồi chưa ăn bánh Hồ, mùi vị tuyệt vời.”

A Nhất dẫn đầu mỉm cười thành thật, thể hiện sự kính trọng với nhóm Thi Đại:

“Đa tạ chư vị.”

Thi Đại phát hiện, trong nhóm dạ du thân, càng xếp hạng phía trước, tốc độ nói chuyện càng nhanh.

Người mà họ cứu trong thần cung Liên Tiên, là Thập Nhị.

“Đa tạ Trần Ách Ti Trường An, cứu Tiểu Thập Nhị của chúng ta.”

A Nhị đỡ người tí hon vào lòng bàn tay:

“Để ta xem, sao lại ốm nhiều như vậy?”

Người tí hon lộ vẻ tủi thân.

Thi Đại: “...”

Rất rõ ràng đây nào phải chỉ là ốm đi thôi đâu!

“Thực ra.”

Thi Đại quyết định nói thẳng:

“Hôm nay vẫn còn một chuyện muốn bàn với các vị tiên gia.”

Nàng vừa dứt lời, mười sáu đôi mắt tròn vo đều nhìn qua đây.

Có người còn đang gặm bánh Hồ giòn rụm.

Thi Đại:

“Liên quan đến việc kiếm tiền.”

Thập Lục:

“Kiếm...”

A Nhất ngạc nhiên:

“Kiếm tiền?”

A Nhị ưỡn thẳng lưng:

“Kiếm tiền!”

Thi Đại nhanh nhẹn búng tay:

“Đúng vậy, theo ta thấy, với năng lực của các vị rất hợp làm giao hàng.”

A Nhất cau mày:

“Giao hàng?”

Thập Nhị mờ mịt:

“Giao, hàng?”

Thập Lục: “...Tiền.”

Ánh mắt Thi Đại lộ vẻ trêu mến, nhìn dạ du thần út đang cúi đầu gặm bánh hồ.

Từ miệng Thập Nhị, nàng biết cách thức tuần tra của dạ du thần.

Địa điểm tuần tra ở khắp các thành, mỗi lần tuần tra xong một tòa thành, sẽ dùng thuật dịch chuyển, đi đến nơi tiếp theo.

Tuần tra các thành trì chủ yếu trong Đại Chiêu, tổng cộng mất

mười ngày, mười ngày sau, lại xuất phát từ điểm ban đầu ở phía nam.

Mười ngày.

Từ phương nam vận chuyển cây vải đến thành Trường An, tăng ca tăng giờ, liên tiếp thay người ngựa chạy không ngừng nghỉ, cũng phải mất mười lăm ngày mới đến nơi.

Khi quyết định đề cương thi giao hàng, Thi Đại còn từng phiên nào, không thể vận chuyển khoảng cách quá xa.

Chẳng phải cơ hội đã đến rồi sao.

“Lấy ví dụ nhé.”

Thi Đại kiên nhẫn giải thích:

“Ta ở thành Trường An, muốn chuyển đồ đến cực bắc. Mọi người vừa khéo phải đến cực bắc tuần tra, có thể giúp ta đưa đến đó luôn, đúng không nào?”

A Nhất dẫn đội gặt đầu.

“Đây chính là giao hàng, nói thẳng ra, gọi là giao hàng đường dài.”

Thi Đại nhướng mày:

“Đại Chiêu thường di chuyển bằng xe ngựa, xét về tốc độ, thua kém các người rất xa. Nếu các người muốn tuần tra, chắc chắn sẽ đi khắp các thành trì một lượt, nhân tiện giao hàng, chẳng phải cũng thuận đường đó sao?”

A Nhị động não cực nhanh:

“Quả thật là vậy.”

Bọn họ phải đi lại kiểm tra khắp chốn theo thường lệ, không làm trái sứ mệnh, cũng không có tổn thất gì.

Hình như...cũng được lắm nha?

“Nhân thủ của mọi người có hạn, có thể vận chuyển những món hàng hương liệu, châu báu và mật tín quý trọng nhỏ nhắn.”

Thi Đại cong môi, vài lọn tóc trước trán khẽ đung đưa, mắt hạnh cong cong tỏa sáng:

“Tin ta đi, thù lao chắc chắn không ít. Các vị thấy sao?”

“Họ, đã cứu ta.”

Thập Nhị vung vẩy hai tay trong lòng bàn tay của đồng đội, muốn giành sự chú ý:

“Là, người tốt.”

Nhóm dạ du thần suy nghĩ.

Mười lăm bóng đen cộng thêm một quả cầu đen nhỏ xíu, dần dần tập trung lại với nhau, lăm lăm thì thào.

Sâu trong bóng đêm, vang lên tiếng cười nhạo.

A Cửu lạnh lùng cất lời:

“Chúng ta là, thần ti dạ, tại sao, phải làm bạn với phạm nhân? Ta...”

Còn chưa nói hết, A Nhị đã nắm lấy hai tay của Thi Đại:

“Trừ nó ra, chúng ta nhất trí đồng ý!”

A Cửu: “?”

A Cửu:

“Ngươi, từ từ. Ta còn chưa...”

A Nhị:

“Chỉ cần giao hàng tận nơi là được rồi phải không? Làm sao để chúng ta biết địa chỉ ở đâu?”

Vì phải tuân thủ trách nhiệm tuần tra ban đêm, nghèo rớt mồng tơi nhiều năm như vậy, có tiền không kiếm là đồ ngu.

Nó muốn ăn bánh Hồ!

A Cửu: “?”

Được lắm.

Hể tranh luận, nó chưa từng thắng nổi.

Thông thường nó còn chưa nói ra luận điểm của mình, cái tên A Nhị nhanh mồm nhanh miệng đã nói xong hết.

“Ta sẽ liên hệ khách nhân giúp các ngươi, dán địa điểm lên món hàng.”

Thi Đại nắm lại tay của nó, sương đen ngưng kết thành thực thể, mát lạnh:

“Chuyện tuyên truyền cũng giao cho ta.”

A Nhất ở một bên:

“Chia bao nhiêu?”

“Ba bảy, ta ba, các ngươi bảy.”

Thi Đại:

“Được không?”

Được, quá được đi chứ.

Gần như thoáng chốc, không hẹn mà gặp, các bóng đen cao lớn khiếp người đều co giật khóe môi, nở nụ cười chất phác.

Lại tăng thêm con đường kiếm tiền chưa từng nghĩ đến rồi.

Diêm Thanh Hoan nhìn mà than thở:

“Thi tiểu thư đa tài, nhất được báu vật rồi!”

Không, là thiên tài.

Liều Như Thường sốc nặng:

“Đây là gia đình kinh thương sao?”

Ngay cả tiên gia cũng bị nàng tìm ra con đường kiếm tiền, thật đúng là vạn vật sinh tài.

Thẩm Lưu Sương vuốt cằm:

“Nên nói, không hồ là muội ấy?”

Thi Vân Thanh: “...”

Cậu không hiểu nổi tỷ tỷ của mình.

Kết thúc thương nghị, trong ngõ hẻm lại vang lên tiếng sột soạt khe khẽ.

Bóng đen khổng lồ áp sát bên tường, sau khi tạm biệt nhóm người Thi Đại, lặng lẽ tiếp tục tuần tra.

Bóng đen lay động, cảm giác áp lực như hình với bóng.

Không hề đề phòng gặp phải cảnh này, phụ nhân trở về đêm hôm mặt mày tái nhợt, kéo chặt cánh tay nữ nhi, trốn vào góc tối.

Ba chữ lớn bỗng hiện ra trong lòng: Dạ du thần.

Diện mạo hung ác, không thích nói cười, thần minh như tòa tháp sắt.

Tôi nay nàng ta gặp phải, sẽ không chọc giận chúng chứ?

Cơ thể không ngừng run rẩy, phụ nhân ôm chặt con mình.

May mà dạ du thần không hề phát hiện nàng ta.

Trong gió đêm, truyền đến lời thì thầm của thần minh.

“A Cửu ngốc ghê.”

Bóng đen xếp thứ hai nhỏ giọng lầm bầm:

“Chuyện này với chúng ta trăm lợi không hại, sao không đồng ý?”

“Ta cái đó gọi là, một người hát mặt trắng, một người hát mặt đỏ.”

Một bóng đen khác hừ lạnh:

“Ngươi, không hiểu, mới ngốc.”

“Được rồi, được rồi.”

Dạ du thần dẫn đầu là khủng khiếp nhất, mặt mũi mơ hồ, như ngọn núi lớn, cơ bắp căng chặt mạnh mẽ tựa sắt thép, khiến người ta khiếp vía.

Lúc này nó tốt tính hỏi:

“Chờ kiếm được tiền, các ngươi muốn ăn gì?”

Thập Lục:

“Đồ chơi...”

A Nhị hưng phấn:

“Cổ lâu tử!”

Thập Nhị vẫn ở trạng thái tí hon, được A Nhất ôm trong tay, nháy nhót vài cái:

“Com, thanh, phong.”

Thập Lục:

“...bằng đường.”

A Nhất mỉm cười đồ dành:

“Được, mua đồ chơi bằng đường cho người.”

Phụ nhân: “?”

Đây là dạ du thần trong truyền thuyết đó sao?

“Nương.”

Trong lòng nàng ta, nữ nhi nhìn bóng đen bay xa với vẻ mới lạ tò mò, mở to mắt nhìn nàng ta:

“Con cũng muốn ăn đồ chơi bằng đường.”

Chương 47: C47: Chương 47

Thi Đã đã hẹn với dạ du thần, chờ mười ngày sau họ trở lại Trường An, sẽ bàn kỹ hơn về việc hợp tác.

Thúc đẩy việc làm ăn không phải chuyện nhỏ, nàng phải nói chuyện với người có nhiều kinh nghiệm hơn là Mạnh Kha.

Không ngừng dạo quanh chợ Tây suốt cả ngày, tất cả mọi người đều mệt mỏi. Sau khi tiễn dạ du thần, Thi Đại tạm biệt Diêm Thanh Hoan, Liễu Như Thường, trở về Thi phủ.

Lúc này vừa qua giờ hội, thời gian hãy còn sớm. Mạnh Kha và Thi Kính Thừa đang uống trà ngắm trăng trong đình, trùng hợp gặp được, nàng dứt khoát kể cho cha nương nghe chuyện dạ du thần hôm nay.

“Dạ du thần?”

Thoạt đầu Mạnh Kha sững sốt, sau đó cúi đầu trầm ngâm:

“Khá tốt, dạ du thần đi khắp cửu châu tứ hải, ngang qua ngàn vạn gia đình...”

Tuyến đường kinh thương trời ban đây mà!

“Đại Đại bảo bối của ta.”

Nghiêm túc nghe hết đầu đuôi câu chuyện, Mạnh Kha ôm Thi Đại vào lòng:

“Thông minh quá.”

“Ta từng gặp dạ du thần vài lần.”

Thi Kính Thừa cười bảo:

“Mười mấy vị tiên gia này, trông thì lạnh lùng hung dữ, không hiểu tình người, thực ra tâm tính trong sáng.”

Trách nhiệm của dạ du thần là trừ bạo an dân, trong xương cốt của họ, tồn tại thiện ý đơn thuần nhất.

“Dạ du thần đã rời khỏi thành Trường An rồi à?”

Ngẫm nghĩ còn phải chờ mười ngày sau mới có thể gặp mặt, Mạnh Kha thấy hơi đáng tiếc:

“Ngày mai ta sẽ suy nghĩ, làm sao để phát huy tác dụng của họ đến mức tối đa, đúng rồi Đại Đại, con gọi nghề này là gì nhỉ?”

“Chuyên phát nhanh.”

Thi Đại dụng ngón cái:

“Dùng tốc độ nhanh nhất, giao hàng cho khách đến địa chỉ đã định.”

Hình tượng sinh động, đơn giản dễ nhớ.

Mạnh Kha thấy quá ổn.

Cương thi giao hàng dần dần đã có chút danh tiếng, giúp hàng hóa cửa tiệm nhẹ nhàng vận chuyển đến xung quanh thành trấn.

Nếu lại thêm dạ du thần phụ trách chuyên phát nhanh, hai bút cùng vẽ, việc làm ăn có thể trải rộng toàn bộ Đại Chiêu.

Ngày trước, đây là chuyện có muốn cũng không nghĩ được.

“Người đời kính trọng xa cách quý thần, bằng cách này, dạ du thần cũng có thể nhuốm chút khói lửa nhân gian.”

Thi Kính Thừa vừa nói, vừa rót trà cho mọi người.

Hương trà thượng hạng thoang thoảng lượn lờ, thấm vào ruột gan.

Thi Đại cúi đầu ngửi, nghe Giang Bạch Nghiễn nói:

“Su phụ không cần rót trà cho con.”

Thi Đại nghiêng mắt.

Trước mặt người ngoài, Giang Bạch Nghiễn vẫn luôn ôn hòa khiêm tốn, đứng thẳng dưới đình, mái hiên phủ xuống một cái bóng mỏng manh.

Giọng chàng trong trẻo, giọng điệu cung kính khiêm tốn không tìm được lỗi sai:

“Hôm nay hơi mệt, con về phòng trước.”

“Cũng phải, vất vả cho con đi cùng mấy đứa này dạo chợ tây suốt cả ngày.”

Thi Kính Thừa hiểu rõ tính chàng, không miễn cưỡng:

“Ta có một quyền kiếm phổ mới, có lợi cho con, ngày mai ta đưa cho con nhé.”

“Bạch Nghiễn phải đi à?”

Mạnh Kha gói cho chàng một ít điểm tâm:

“Mang mấy cái này về ăn, vừa ra lò, còn nóng đây.”

Giang Bạch Nghiễn cong môi theo thói quen:

“Đa tạ.”

Chàng rất nhanh xoay người rời đi, trong gió đông lượn lờ, nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Thi Đại:

“Giang công tử nghỉ ngơi đằng hoàng nha!”

Bước chân Giang Bạch Nghiễn khựng lại, không quay đầu:

“Thi tiểu thư cũng vậy.”

Tiếp tục bước đi, trong gió truyền đến tiếng cười nói của Mạnh Kha với nhóm người Thi Đại:

“Hôm nay đến chợ tây chơi, có mua được thứ gì tốt không?”

“Hương liệu, bánh Hồ, đồ bạc của người Hồ...”

Thi Đại đáp:

“Bánh Hồ ngon lắm ạ, nhóm dạ du thần cũng rất thích.”

Giọng điệu Thẩm Lưu Sương lười biếng, chừng như mệt mỏi:

“Còn đến Thanh Hồng xem múa, Vân Thanh bị hương xông đến choáng váng, hắt hơi liên tục.”

Thi Vân Thanh hừ khế:

“Toàn là mùi hoa.”

Thi Đại theo tiếp phía sau, mềm giọng mỉm cười:

“Nhưng mà thật sự thơm lắm, rất thoải mái.”

Thực ra với người bình thường mà nói, mùi hương ở Thanh Hồng Lâu chẳng quá nồng nàn, không chế ở một phạm vi vừa phải, khiến lòng người thư thái.

Trong cơ thể Thi Vân Thanh có yếu đan tộc sói nên mới miễn cảm với hương hoa như vậy.

Thi Kính Thừa:

“Hôm khác đưa con đến cực bắc, ở đó có gấu hoang thành tinh khiêu vũ, thú vị vô cùng.”

Thi Đại cổ vũ:

“Ôi...!”

Giang Bạch Nghiễn không cố ý lắng nghe, những âm thanh này nương theo làn gió, len lỏi hết vào tai chàng.

Từ đầu đến cuối sắc mặt chàng vẫn bình tĩnh, rời khỏi mọi người, nét cười giả tạo dịu dàng có lẽ hoàn toàn tan biến, môi mím thành đường thẳng, như một lưỡi dao mỏng.

Màn đêm u ám, soi vào đáy mắt, bật lên sát ý sâu thẳm trong đồng tử.

Đương dịp năm mới, Thi gia tề tựu đông đủ, vui vẻ nói cười, những ngày thế này không thuộc về chàng.

So với uống trà ngắm trăng, Giang Bạch Nghiễn còn chuyện quan trọng hơn phải làm.

Dao găm vàng đen trong tay áo lóe lên, ngón tay vuốt ve chuôi dao, chàng dự cảm được niềm vui và ý chí chiến đấu đến gần.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cười.

Trải qua tìm kiếm và dò hỏi mấy ngày nay của chàng, cuối cùng đã tra rõ tung tích của một trong những tên hắc y nhân đang ẩn nấp trong thành Trường An, năm đó tham dự vào thảm án diệt môn Giang gia.

Giờ hơi trôi qua hơn phân nửa.

Đêm đen tĩnh lặng, ánh sao rải rác. Bóng trăng sáng tỏ trên trời, phác họa đường nét mơ hồ của thành Trường An.

Một nam tử trung niên say xỉn đi một mình trên phố, bước chân loạn choạng, suýt thì ngã xuống đất.

May mà ông ta là người luyện võ, lưng eo cường tráng, bên dưới vững chắc, thoáng chốc đã thẳng chân, hùng hổ lắc túi tiền trong tay.

“Lại thua sạch.”

Túi tiền trống rỗng, khiến ông ta buồn bực, dùng chút ý thức còn sót lại để nghĩ ngợi, tiếp theo phải đi đâu kiếm tiền.

Nhận một vụ nhờ vả giết người là xong.

Sát thủ liếm máu trên đầu mũi dao như ông ta, kiếm tiền từ mạng người. Chỉ cần chủ thuê ngoan ngoãn đưa ngân lượng, dầu là công tử quý tộc hay bách tính bình dân, ông ta cũng bằng lòng đâm một dao.

Tất nhiên, tiền đề là không phiền phức.

Lớn tuổi rồi, không còn nóng đầu như thời trẻ, không sợ trời không sợ đất, đơn nào cũng nhận.

Giờ đây ông ta cẩn thận hơn rất nhiều, giết người chỉ cầu ổn thỏa.

Hứng gió lạnh suốt đoạn đường về nhà, đẩy cửa viện, nam nhân ngáp dài.

Ông ta tùy tiện quen thói, gần bốn mươi vẫn chưa lấy thê tử, bên cạnh chỉ có hai ba người hầu.

Lạ thay, mỗi khi ông ta về nhà, người hầu đều tươi cười đón tiếp, tối nay...

Trong viện yên ắng quá đổi bất thường.

Bản năng sát thủ cho ông ta biết, có nguy hiểm.

Tập kích bất ngờ trong tưởng tượng không hề xuất hiện, ông ta cảnh giác rút đao, liếc thấy bóng áo trắng.

Đó là thiếu niên tuổi tác chưa lớn, mặt mày như ngọc, mắt đượm ý cười, đang đứng dưới mái hiên, đánh giá ông ta với vẻ ẩn ý sâu xa.

Nếu không phải tình cảnh đầy rẫy quỷ dị, nhìn tư thế hờ hững tùy tính của thiếu niên, ngược lại chỉ như công tử nhà giàu vô ý ngang qua, đứng dưới mái hiên tránh tuyết.

Nam nhân nhìn rõ thanh kiếm nơi thắt lưng chàng.

“Yên tâm.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Những người khác chỉ ngắt thôi.”

“Ngươi...”

Hoàn toàn tỉnh táo khỏi men say, nam nhân giật mình, khàn giọng nói:

“Ngươi là ai?”

Người này tám phần là đến báo thù.

Làm sát thủ đã lâu, nam nhân rất tự biết mình.

Chỉ một thoáng ngẩn ngui, ông ta nhớ đến rất nhiều vong hồn mất mạng dưới đao của mình.

Một tháng trước vừa giết/chết một nhà ba người, hai trưởng lão Bách Lý gia, nhi tử của phú thương Nam Hải...

Người trước mặt, báo thù cho ai?

Giang Bạch Nghiễn không đáp, giong tay rút kiếm. Ánh sáng

như tuyết, nổi liền sắc trắng bên trời, lạnh đến hải hùng.

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười với ông ta, là vẻ khiêm tốn hiểu lẽ:

“Đến đây.”

Vừa dứt lời, mũi kiếm như điều hâu bay lượn giữa không trung, bỗng nhiên ép đến gần!

Thằng nhãi này.

Lòng thâm mắng mỗ không ngừng, nam nhân trung niên gió cao trường đao, ngăn cản đòn tấn công.

Vũ khí chạm nhau, chấn động không ngớt. Huyệt khẩu ông ta tê dại, gần như mất sức.

Nam nhân cắn răng, mũi đao xẹt ngang qua đoạn thủy, vung nghiêng xuống.

Trong những ngày tháng làm sát thủ, ông ta đã giết qua vô số người, cũng từng bị vô số người truy sát.

Có thể sống đến hôm nay, chẳng phải chỉ dựa vào may mắn.

Thiếu niên trước mặt nhiều nhất chỉ độ mười bảy mười tám, giỏi được đến đâu?

Trường đao tấn công hung hãn hơn, như gió mạnh thổi thúc lửa lớn, nhất thời khắp viện đầy rẫy âm thanh đao kiếm va chạm chói tai.

Dần dà, lòng nam nhân thấy không ổn.

Suy đoán kinh hải quần chặt lấy chặt ông ta, cổ tay khẽ run, sống lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Từ đầu đến cuối, thiếu niên bạch y xa lạ kia chỉ đánh tới đánh lui với ông ta, chưa từng chiếm ưu thế rõ ràng.

Nhưng tập trung nhìn kỹ, sắc mặt đối phương vẫn hờ hững không đổi, từng chiêu thức nhẹ nhàng thoải mái, như đang...

Đáy lòng nam nhân chấn động.

Đùa bỡn ông ta.

Đây chẳng phải tử chiến, mà là mèo vờn chuột sớm đã phân thắng bại.

Trường kiếm xẹt qua không trung, âm thanh vang vọng.

Nam nhân nghe thấy giọng nói bình tĩnh của đối phương:

“Chỉ có như vậy?”

Đao pháp của người, chỉ thế thôi ư?

Cơn giận mãnh liệt nhấn chìm ông ta, thoáng chốc bị nỗi sợ hãi khó nói nên lời thay thế.

Kiểm pháp bỗng tăng nhanh, gần như khó nắm bắt bằng mắt thường. Sát khí như bão táp mưa sa, trong tia lửa đao kiếm ma sát, bỗng ập xuống đầu.

Như loài rắn cắn đứt mạch máu ông ta.

Không...không ổn!

Hiếm có trong đời, nam nhân chỉ muốn buông trường đao, xoay người bỏ chạy.

Ngặt nỗi ông ta không làm được.

Kiểm của Giang Bạch Nghiễn nhanh hơn ông ta, giao thủ một lúc, đã dễ dàng hất bay thanh đao.

Trường đao rơi xuống đất, đoạn thủy như rắn, thoáng hiện vảy trắng dưới bóng trăng, kề ngang cổ nam nhân.

Sát ý không còn bị che giấu, từ mũi kiếm lan ra xung quanh, hóa thành tấm lưới kín kẽ không lọt gió, khiến ông ta chẳng cử động nổi.

Ông ta chưa bao giờ trải qua sát khí kinh hãi đến mức này.

Nam nhân trung niên run rẩy không ngừng.

Người đột nhiên rút kiếm với ông ta là ai? Tại sao lại muốn giết ông ta? Tên điên này còn đang cười...

Hoặc giả, so với cong môi cười nhẹ, càng giống dã thú lộ nanh hơn.

Đôi mắt hoa đào của thiếu niên hẹp dài xinh đẹp, nhìn về phía ông ta, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén tựa rắn độc.

Trong đồng tử đen nhánh, mọi phẩm chất của con người đều bị bóc trần sạch sẽ, khiến ông ta nghĩ đến đầm lầy sâu không thấy đáy, chỉ còn sót lại máu tanh và bùn đất vẩn đục không chịu nổi.

Cổ tình giọng nói Giang Bạch Nghiễn lại ôn hòa, không nhanh không chậm:

“Mùng một tháng ba, còn nhớ không?”

Mùng một tháng ba?

Lật lại ký ức hỗn độn, dường như ý thức được gì đó, đồng tử nam nhân co rút, trong vẻ khiếp sợ, lóe lên hoảng hốt và khó tin:

“Ngươi...!”

Nhìn vẻ mặt này, đã nhớ ra rồi.

Đoạn thủy nhẹ nhàng đâm vào cổ nam nhân, giọng điệu Giang Bạch Nghiễn như thường, dường như chỉ đang thảo luận thời

tiết hôm nay:

“Ai sai khiến các ngươi làm?”

“Ngươi, ngươi là người Giang gia?”

Mí mắt nam nhân trung niên như muốn rách ra:

“Đừng giết ta...đừng giết ta! Ta không biết gì hết!”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng không nói.

Đáp án không khác dự đoán.

Mấy năm nay, chàng tìm được từng người trong đám hắc y nhân tham gia vụ án diệt môn Giang phủ, khi hỏi đến kẻ sai khiến phía sau, luôn nhận lại một câu.

Không biết.

“Ta, ta nhận tiền làm việc, không hỏi lý do, cũng không hỏi chủ thuê là ai.”

Nam nhân trung niên lắp bắp:

“Người đó dùng bồ câu đưa tin liên lạc với chúng ta, chưa từng hiện thân, ta ta ta thật sự không biết!”

Ông ta nói đoạn, run lấy bầy, giọng thoáng nghẹn ngào:

“Là ta sai, ta không nên bị ma quỷ che mờ tâm trí! Giang gia trung liệt, ta, chúng ta...”

Mũi kiếm kề cổ nam nhân lại lún sâu hơn, vài giọt máu rướm ra, nổi thành một đường.

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, trong ánh mắt xem xét tường tận máu tươi của ông ta, nảy sinh vài phần hứng thú nhạt nhẽo.

Như đứa trẻ tò mò quan sát sâu bọ ven đường, Giang Bạch Nghiễn cũng đang thưởng thức dáng vẻ nam nhân bị rạch mở da thịt, máu chảy đầm đìa.

Điều này khiến chàng cảm nhận được vui vẻ thuần túy.

Tên diên này...! Rõ ràng muốn giết ông ta!

Giữa lúc sinh tử tồn vong, đề giữ mạng, bản tính sát thủ hoàn toàn bộc lộ. Nam nhân liều mạng nhanh chóng lách người, chân phải quét ngang.

Ông ta nghe thấy tiếng cười rất khế.

Ngay sau đó, chân ông ta bị đau đòn nuốt chửng...

Đoạn thủy đàm nghiêng, khoảng khắc ánh kiếm đồ xuống, đã chặt đứt hai chân ông ta.

Máu tươi bắn tung tóe, nam nhân bỗng gục xuống, rên rỉ khàn giọng.

Đau đòn trước nay chưa từng có kéo đến như dòi sông lấp biển, ông ta đau đến bật khóc nức nở, lúc thì mắng mỗ, khi lại xin tha, đến cuối cùng, chẳng biết bản thân đang nói gì, chỉ có thể tuyệt vọng gào thét.

“Ta đã lập trận ở đây, âm thanh không thể truyền ra ngoài.”

Bạch y nhuộm máu, Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn để ý, vui vẻ nhếch môi.

Chất lỏng đỏ sẫm liên tục chảy xuống, tí tách khế vang.

Ánh mắt chàng nhìn nam nhân không chút từ bi thương tiếc, nhẹ nhấc trường kiếm, từ trên cao nhìn xuống.

Tựa ác quỷ địa ngục.

“Tiếp theo.”

Giang Bạch Nghiễn dịu giọng:

“Đâm vào đâu được nhỉ?”

Giải quyết nam nhân kia, Giang Bạch Nghiễn chỉ mất thời gian một chén trà.

Nam nhân trung niên là sát thủ, kẻ thù nhiều không kể xiết, chẳng thể điều tra đến chàng được.

Huống hồ, Giang phủ diệt môn đến nay vẫn là án treo, trừ Giang Bạch Nghiễn tự mình trải qua, không ai hay biết nam nhân kia từng tham dự trận đồ sát đó.

Chàng không để lại manh mối, không khiến người bên cạnh nghi ngờ, rửa sạch vết máu trong nhà nam nhân đã chết, thay xong y phục giống hệt ban nãy, dễ dàng thoát thân.

Về đến Thi phủ, đã gần giờ tý.

Viện của chàng yên tĩnh không người, tối tăm không ánh sáng, đẩy cửa ra, là tiếng cọt kẹt của cửa gỗ mục nát.

Chờ ngọn nến thắp lên, ánh lửa ngập tràn, cuối cùng mới có chút màu tươi sáng.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, yên lặng nhìn ánh nến chăm chú.

Nụ cười khi giết chóc đã tan biến, gương mặt chỉ còn sót lại vẻ trống rỗng tĩnh mịch.

Chàng chẳng thể nói rõ cảm giác trong lòng, như loài cỏ dại mọc đầy rẫy, sinh trưởng trong bùn lầy.

Từ đầu đến cuối chàng vẫn chưa tra được chân tướng.

Hệt như bản thân bất lực của nhiều năm trước, đến hôm nay, chàng vẫn mơ màng như cũ.

Tại sao?

Như phiên muộn, lại như trùng tri bản thân, Giang Bạch Nghiễn duỗi tay trái, đè lên vết đao ở cánh tay phải.

Niềm vui do giết người mang đến rút đi như thủy triều, chàng gấp gáp cần một thứ gì đó để xả hết suy nghĩ tự hủy hoại đang điên cuồng lan tràn.

Lần này dùng sức lớn hơn mấy lần trước, đầu ngón tay ấn vào vết thương nứt ra, cắm sâu trong máu thịt.

Máu tươi nóng bỏng hơn da thịt.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ.

Đêm đông giá rét, chảy càng nhiều máu, sẽ càng ấm áp hơn chăng?

Mùi máu tươi giăng đầy khắp phòng, vì đau đớn mà chàng khẽ thở dốc, rịn mồ hôi lạnh, trượt xuống gò má tái nhợt.

Máu nóng thấm đầy tay, rõ ràng là xúc cảm ấm áp, Giang Bạch Nghiễn vẫn thấy không đủ.

Đau đớn trải khắp tứ chi xương cốt, cảm giác trống trải lại càng lúc càng đậm, như sâu một găm nhăm cạn kiệt, hóa thành vỏ rỗng.

Chàng vốn là cái vỏ rỗng tuếch.

Vô cớ, Giang Bạch Nghiễn lại nhớ đến đêm say rượu, khoảnh khắc Thi Đại chạm vào vết thương này.

Cảm giác khác hẳn đau đớn, như lông vũ lướt nhẹ, khiến chàng thỏa mãn lạ lùng.

Thi Đại.

Chàng lơ đãng nghĩ, có lẽ lúc này nàng đang cùng cha nường ăn bánh ngấm trăng.

Không biết vì đêm khuya quá lạnh, hay chảy máu quá nhiều, cơ thể Giang Bạch Nghiễn run rẩy.

Ngước mắt nhìn qua, cạnh cửa sổ là bóng trăng sáng tỏ, soi chiếu hoa mai được chàng cắm trong bình sứ.

Chàng đau đến thất thần, nhớ đến Thi Đại, cảm thấy buồn cười...

Lam bảo thạch hình cá con kia vẫn ở trên người chàng, là đáp lễ cho hoa mai, vì sao chàng không tặng cho nàng? Không muốn, hay là không dám?

Cớ sao không dám?

Giang Bạch Nghiễn cười mĩa, ngón tay chạm vào một vết thương khác.

Đang muốn ấn xuống, trong bóng tối tĩnh lặng, vang lên tiếng cộc cộc.

Có người đang gõ cửa sổ.

“Giang công tử...”

Là giọng nói cổ ý nhỏ đi, như sợ đánh thức chàng:

“Huynh đã ngủ chưa?”

Suy nghĩ Giang Bạch Nghiễn khựng lại một thoáng.

Chàng mở cửa, khàn giọng nói:

“Thi tiểu thư?”

Biết chàng còn thức, Thi Đại lại gõ cửa chính.

Ý muốn chàng mở cửa.

Lúc này đã gần giờ tý, nàng đến đây làm gì?

Dùng băng gạc bọc lại cánh tay phải, Giang Bạch Nghiễn ra khỏi phòng ngủ, mở cửa chính.

Hiển nhiên Thi Đại đã ngửi thấy mùi máu nồng nặc trên người chàng, lông mi khẽ run:

“Giang công tử, huynh lại chảy máu?”

Sắc mặt chàng nhợt nhạt.

“...Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ta đang băng bó vết thương, vẫn chưa lành hẳn, còn chảy máu.”

Cái cơ khác xa sự thật.

Chàng lặng yên một thoáng, thản nhiên hỏi:

“Thi tiểu thư có chuyện gì?”

Thi Đại hơi ngạc nhiên:

“Huynh quên rồi ư? Hôm nay là ngày đó, huyết cổ của chúng ta!”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn:

“Huyết cổ?”

Chàng nhớ ra rồi.

Cách nửa tháng huyết cổ sẽ phát tác một lần, cũng đã một khoảng thời gian kể từ lần Thi Đại dứt máu.

Hôm nay huyết cổ sẽ phát tác?

Giang Bạch Nghiễn không nhớ rõ.

“Lần trước khi huyết cổ phát tác, là nửa sau giờ tỵ.”

Thi Đại cất lời:

“Giờ Hợi năm khắc ta từng đến tìm huynh, nhưng hình như huynh không ở đây.”

May mà lần thứ hai nàng đến, thấy ánh nến sáng rõ trong phòng.

Giang Bạch Nghiễn bịa chuyện:

“Ra ngoài hít thở không khí.”

Thi Đại không nghĩ nhiều, đánh giá sắc mặt chàng:

“Huyết cổ vẫn chưa phát tác đúng không?”

Nàng nhớ lần trước, toàn thân Giang Bạch Nghiễn run lẩy bẩy, ngay cả nói chuyện cũng không còn sức.

“Ừm.”

Tay phải âm ỷ đau nhức, cảm giác trống rỗng chẳng thể lấp đầy khi trước, đã tan biến một cách quỷ dị.

Giang Bạch Nghiễn nửa như đùa giỡn, thuận miệng hỏi nàng:

“Thi tiểu thư, vẫn luôn nhớ rõ ngày này?”

“Tất nhiên rồi.”

Thi Đại nghiêm túc ưỡn thẳng lưng:

“Không giống huynh đâu nha, ta đã nghiêm túc đánh dấu trên lịch đảng hoàng.”

Người bị đau là Giang Bạch Nghiễn, thế mà chàng chẳng thèm đề tâm, cũng đâu phải mình đồng da sắt.

Nàng nói rất nghiêm túc, hơi cau mày, đôi mắt tĩnh lặng như nước dưới sắc trắng, có vẻ trách cứ.

Ngay cả vài sợi tóc rối bị gió thổi bay trên đỉnh đầu cũng đang lắc lư, khác hẳn với vẻ tốt tính lúc bình thường, giờ đây đang xòe móng vuốt, diều võ dương oai với chàng.

Đáy lòng như bị vò rối.

Giang Bạch Nghiễn nghe nàng nỉ non se sẽ:

“Đâu thể để huynh giống lần trước được, một mình nhịn đau chẳng chịu nói tiếng nào.”

P/S: Có ai muốn thêm chương hông nè

Chương 48: C48: Chương 48

Thi Đại thường không hiểu được Giang Bạch Nghiễn.

Lúc chiến đấu chàng chỉ công không thủ, bị thương lại lười băng bó, ngay cả thời gian huyết cổ phát tác cũng chẳng nhớ...

Nàng nghe nói loại huyết cổ này có thể đau đến mất nửa cái mạng.

Nhưng ngẫm lại quá khứ của Giang Bạch Nghiễn, cũng đoán được đôi phần vì sao nuôi dưỡng thành tính cách này, nàng không trải qua nỗi khổ của chàng, không nên chỉ trích quá nhiều.

Thi Đại: "..."

Cuối cùng Thi Đại vẫn không nhin được nói một câu:

"Giang công tử, về sau huynh phải nhớ kỹ chuyện này, nếu không đau đớn khó chịu biết mấy."

Không được, tự trọng tự yêu phải bắt đầu từ bé con...phải bắt đầu từ thanh thiếu niên, nếu nàng ghen lời trong lòng, còn ai nói với Giang Bạch Nghiễn nữa.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một chốc:

"Ừm."

"Còn vết thương của huynh."

Mùi máu tươi chẳng thể xua tan trong không khí, Thi Đại cau mày:

“Chảy nhiều máu lắm hả? Chẳng lẽ thuốc không có tác dụng?”

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Vết thương khó tránh rướm máu, đã đỡ hơn nhiều.”

Chàng rũ mắt, liếc nhìn người ngoài cửa.

Thi Đại mặc không dày, áo hồng váy vàng nhạt, đứng trong nền tuyết, như bức tranh cảnh xuân sắc màu rực rỡ.

Bị gió đông thổi lạnh, không chỉ gò má, ngay cả vành tai nàng cũng ửng đỏ.

Giang Bạch Nghiễn lùi ra một bước:

“Vào đi.”

Bên ngoài quá lạnh, gió đông rét mướt, Thi Đại vội vàng vào phòng.

Huyết cổ vẫn chưa phát tác, nàng và Giang Bạch Nghiễn không thể nhắm chuẩn thời gian, chỉ đành ngồi trước bàn yên tĩnh chờ đợi.

Nhân cơ hội này, Thi Đại quan sát tỉ mỉ nơi ở của Giang Bạch Nghiễn.

Sạch sẽ gọn gàng, không có chút vết tích gì của những vật được coi là “đồ trang trí”.

Trên bàn là quyển kiếm phổ đang mở, chắc hẳn khi rảnh rỗi, Giang Bạch Nghiễn sẽ lấy đọc.

Có điều...

Thi Đại lặng lẽ phòng má.

Cả một sảnh đường giản dị nhã nhặn, không lẫn nửa phần sắc thắc hỗn tạp.

Cũng tức là, bó hoa mai đỏ rực nàng tặng Giang Bạch Nghiễn, đã không còn tung tích.

Bị vứt mất tiêu rồi.

Dù đã đoán được từ sớm, Thi Đại vẫn không tránh khỏi cảm giác mất mát nho nhỏ.

“Giang công tử ới.”

Không rồi rắm chuyện đó nữa, Thi Đại chống cằm:

“Bình thường huynh hay làm gì vậy?”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Luyện kiếm, đọc sách, bắt yêu.”

Chàng nói xong cười khẽ:

“Rất vô vị, phải không?”

“Sao thế được.”

Thi Đại có lý chẳng sợ:

“Lúc ta nhàn rồi, cũng chỉ vẽ bùa, đọc tiểu thuyết, tìm hiểu thêm các loài yêu ma quỷ quái.”

Nói xong mới muộn màng nhận ra, rõ đáng ghét mà, nghe cứ như phiên bản Giang Bạch Nghiễn ăn chơi lêu lổng ấy.

Thi Đại quyết định làm bạn xấu, lôi kéo chàng cùng chơi bời:

“Nếu Giang công tử thấy chán, sau này chúng ta cũng có thể

giống hôm nay, mọi người cùng nhau ra ngoài chơi.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Nhớ lại chủ đề nàng và Mạnh Kha đang nói khi chàng rời khỏi đình, Giang Bạch Nghiễn thuận miệng hỏi:

“Chuyên phát nhanh dạ du thần của Thi tiểu thư thế nào?”

“Nương đồng ý rồi.”

Nhớ lại chuyện đó, Thi Đại mỉm cười vui vẻ:

“Chúng ta định mười ngày sau, sẽ để dạ du thần giao hàng của Hiếu Nguyệt Các trước, xem hiệu quả thế nào.”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn thản nhiên:

“Thi tiểu thư không theo khuôn mẫu.”

Tuy nói người yêu quý thần cùng sinh sống ở Đại Chiêu, nhưng con người hoặc mang lòng kính sợ, hoặc tránh xa quý thần hung hiểm khó lường.

Rõ ràng, Thi Đại không thuộc loại này.

Đối diện với yêu họa bì, nàng chưa từng khinh khi, gặp được tiên gia, cũng không kiêu ngạo không tự ti, thậm chí còn nắm quyền chủ đạo ở một mức độ nhất định.

Ví như dạ du thần, từ đầu đến cuối vẫn ngoan ngoãn đi theo tiết tấu của nàng.

Thi Đại: Không đoán nổi chứ gì, thực ra là ánh sáng của xã hội chủ nghĩa bao phủ ta đó.

“Kiếm tiền mà, không có gì phải xấu hổ.”

Tâm trạng Thi Đại rất tốt:

“Vả lại trừ thân pháp ra, yêu quý thân tiên không có gì khác biệt với người bình thường hết.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Hửm?”

“Chẳng phải sao?”

Thi Đại tươi cười:

“Sẽ buồn bã, sẽ vui vẻ, nghe nói kiếm được tiền còn hưng phấn không thôi, mọi người đều thế mà.”

Người đời sợ hãi quỷ thần, phần lớn là do sức mạnh mà chúng sở hữu, rất ít người bằng lòng tìm hiểu rốt cuộc bản tính của chúng thế nào.

Thi Đại nói đoạn, đột nhiên phản ứng lại, Giang Bạch Nghiễn trước mặt mình vốn không phải nhân loại.

Nàng nghiêng đầu, mắt hạnh cong cong ẩn chứa tia sáng mỏng manh:

“Giang công tử và ta...ừ thì, cũng khác nhau chút xíu nè.”

Giữa lúc yên tĩnh nghe nàng nói chuyện, đau đớn như ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể bắt đầu nẩy mầm.

Con đau lan tràn, là dấu hiệu huyết cổ phát tác.

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn vẫn không thay đổi:

“Khác nhau chỗ nào?”

“Huynh có đuôi đó.”

Thi Đại chống cằm bằng hai tay, lộ vẻ phiến muộn:

“Đuôi của giao nhân chắc chắn rất đẹp... yêu hồ thì lông xù, yêu điều có thể bay trên trời, ta chỉ có thể hâm mộ mọi người thôi.”

Nàng đề ý đuôi của chàng đến vậy ư?

Đuôi mắt khẽ cong, giọng nói Giang Bạch Nghiễn không nghe ra chút dao động nào:

“...Thi tiểu thư.”

Giọng rất khàn, đang run rẩy.

Ánh nén nhảy nhót, trái tim giật thót, Thi Đại ngẩng đầu.

Giang Bạch Nghiễn có sắc da trắng lạnh, lúc này không còn màu máu, trắng nhợt như sứ, vừa chạm đã vỡ.

Thoáng chốc đã hiểu ý chàng, Thi Đại dừng lời lải nhải, ngồi lại nghiêm chỉnh:

“Ta biết rồi.”

Huyết cổ phát tác.

Tuy rạch đầu ngón tay rất đau, nhưng...

Nhìn sống lưng nhẹ run của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại không do dự:

“Đưa dao nhỏ cho ta.”

Thấy cảm xúc lóe lên nơi đáy mắt nàng, lòng Giang Bạch Nghiễn hiểu rõ.

Chàng nhớ, cô nương này sợ đau.

Lần trước cầm dao rạch ngón tay, chỉ một đường nhỏ, đã khiến

nàng run rẩy.

Vậy mà lúc truy đuổi Liên Tiên, đầu nàng bị thương không ít, lại chẳng than đau một tiếng, cố gắng nhẫn nhịn đến cuối cùng, mới mất sức ngồi bệt dưới tuyết.

Không hiểu nổi nàng.

Chàng thấy buồn cười:

“Thi tiểu thư.”

“Không cần rạch vết thương mới.”

Đau đớn kéo đến, giọng Giang Bạch Nghiễn rất nhỏ:

“Dùng vết thương cũ chưa lành là được.”

Thi Đại ngẩn ngơ, hoang mang một thoáng.

Sau trận chiến ở thần cung Liên Tiên, người nàng không ít vết thương ngoài da, đều bị chảy máu.

Đòn tấn công của Liên Tiên mang theo yêu khí, lâu lành hơn vết thương thông thường, hai ngày đã qua, vài vết thương khá sâu vẫn còn rướm máu.

Nàng không chần chừ, nhanh chóng vén tay áo, tháo băng vải trên cánh tay trái, lộ ra một vết sâu đỏ thẫm.

“Nhưng mà.”

Thi Đại vô thức hỏi:

“Nếu như vậy, huynh phải uống máu thế nào?”

Lần trước nàng lấy dao rạch ngón tay, mũi dao nhuốm máu, Giang Bạch Nghiễn có thể liếm lên mũi dao.

Giờ không dùng cách đó được nữa.

Yên lặng một chốc, Giang Bạch Nghiễn duỗi tay phải, ngón trỏ đặt hờ lên miệng vết thương rướm máu kia.

Chàng đau đến cùng cực, khẽ ngược hàng mi:

“Được không?”

Không có lý do để từ chối.

Thi Đại gật đầu.

Cho nên ngón tay thon gầy nhẹ nhàng hạ xuống, chạm vào vết thương nằng.

Lạnh quá, tựa ngọc.

Giang Bạch Nghiễn gần như không dùng sức, khoanh khắc chạm vào nhau, kích thích nỗi đau ngứa ngáy đến tột độ.

Thi Đại không khỏi hít sâu, cánh tay run nhẹ, rồi lại nhanh chóng vững vàng.

Bên tai là giọng nói hơi khàn của Giang Bạch Nghiễn:

“Đau?”

“Không đau.”

Thi Đại chẳng dám nhúc nhích, vì run rẩy không tự chủ, có chút xấu hổ:

“Hơi ngứa một chút.”

Dường như chàng đã cười:

“Ta sẽ nhẹ hơn.”

Đầu ngón tay vu,ốt ve vết thương, Giang Bạch Nghiễn cúi đầu

rũ mắt.

Chàng dấn thân vào sát phạt đã quá lâu, trong xương cốt chỉ toàn máu tanh, khi chạm vào làn da ấm nóng của nàng, đáy mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo khó phát giác.

Lạ thay.

Bất kể là gì, ết chết nam nhân trung niên tối nay, hay vô số lần rút kiếm trong quá khứ, trước nay Giang Bạch Nghiễn chưa từng nương tay.

Chàng là quái thai từ đầu đến đuôi, lấy đau khổ của người khác làm vui, mỗi khi trông thấy dáng vẻ máu tươi đầm đìa của đám người đó, đáy lòng chàng sẽ nảy sinh vui sướng.

Với chính bản thân, Giang Bạch Nghiễn cũng hung ác cùng cực, máu thịt be bét khắp người chính là dấu vết lưu lại sau khi tự ngược.

Chỉ mỗi đêm nay giờ này, sức lực của chàng nhẹ đến khó hiểu.

Xúc cảm trên đầu ngón tay như cánh hoa, dần dần nở rộ trong tay chàng, rồi vô ý run nhẹ.

Trong số những người chàng đã tiếp xúc, cơ thể Thi Đại là mềm mại nhất, tất nhiên cũng dễ hủy hoại nhất.

Chỉ cần Giang Bạch Nghiễn hơi dùng sức, đã có thể dễ dàng bẻ gãy cánh tay nàng, như những gì chàng đã làm với nam nhân trung niên trước đó không lâu.

Nhưng chàng không gia tăng sức lực, từ đầu đến cuối chỉ lướt qua nhẹ nhàng như dòng nước.

Máu tươi chảy xuống, không nhiều, rất ấm.

Giang Bạch Nghiễn chắm vào đầu ngón tay, chậm rãi hé môi.

Hai người không nói gì, ánh mắt Thi Đại nhìn vào môi chàng.

Cánh môi Giang Bạch Nghiễn mỏng manh, ngậm một đút ngón trở vào miệng, tư thế như một chú mèo liếm nước, tương tự lần trước.

Rèm mi như lông qua rũ xuống che đầy cảm xúc nơi đáy mắt, Thi Đại chỉ có thể trông thấy nó thỉnh thoảng run lên, vừa ngoan ngoãn lại yếu ớt.

Nhận ra tầm mắt nàng, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt.

Đau đến cùng cực, đáy mắt thiếu niên đen nhánh, như mực đen khó tan, chỉ có khóe mắt loang ra vết đỏ nhạt.

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, dè ngón trở bên môi, nở nụ cười với nàng.

Vì nụ cười quá đổi dịu dàng lại xinh đẹp này, không khí có chút kỳ diệu.

Gió đêm vờn quanh, thổi vang lá cây ngoài cửa sổ, phá vỡ một khoảng lặng trống rỗng.

Thi Đại thử duỗi tay:

“Giang công tử ơi, huynh còn cần nữa không?”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu, khàn giọng đáp:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Ngón tay chàng lại lần nữa cọ xát, thực ra hơi khó chịu, đau đớn chỉ là chuyện phụ, nhiều hơn là...

Nàng chẳng thể miêu tả cảm giác cụ thể, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang mài mòn xâm nhập, quanh quẩn không tan.

Thi Đại nhẫn nhịn không biểu hiện ra ngoài.

Giang Bạch Nghiễn đã đau đến vậy còn chưa rên tiếng nào,

nàng không thể thua được.

Ngón trở lại len vào răng môi, dòng máu ấm nóng, trái tim xao động được an ủi, ác ý dần dần lắng xuống.

Giang Bạch Nghiễn duỗi đầu lưỡi, tỉ mỉ nhấm nháp hương vị của nó trong nỗi đau mãnh liệt gian nan này.

Mùi xà phòng, mùi thuốc, hương mai, mùi máu thơm ngào ngạt.

Toàn bộ đều là hơi thở của Thi Đại.

Đồng tử của chàng như đầm lầy sâu không thấy đáy, lại tựa giếng cổ chẳng gợn sóng, nhìn kỹ lại, đọng đầy mạch nước ngầm mờ mịt.

Tại sao?

Giang Bạch Nghiễn nghĩ.

Chàng không phải người vô tâm, có thể nhận ra sự khác thường của mình.

Bàn tay này từng bóp gãy cổ, nghiền nát xương, vậy mà một thoáng chạm vào Thi Đại ban nãy, suy nghĩ bản năng của chàng, lại là không muốn nàng đau.

Dù không rõ nguyên nhân, Giang Bạch Nghiễn cũng biết, Thi Đại không giống người khác.

Điều này khiến chàng hoang mang, khác nhau chỗ nào?

Giang Bạch Nghiễn nghe Thi Đại khẽ hỏi:

“Giang công tử, đỡ hơn chút nào chưa?”

Nàng nghiêm túc:

“Nếu không đủ, lấy thêm vẫn được mà.”

“Không cần.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Chàng không còn run nữa rồi.

Trái tim treo cao chậm rãi rơi xuống, Thi Đại thở phào:

“Huyết cổ lần này kết thúc rồi hả? Huynh còn chỗ nào khó chịu không?”

“Ta không sao.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Ngược lại là Thi tiểu thư, vết thương phải bôi thuốc băng bó lại, nếu không sẽ đau.”

“Biết...rồi.”

Thi Đại kéo dài giọng, gương cằm, mỉm cười lộ hai chiếc răng nanh:

“Đau thì đau thôi, ta cũng nhịn đau được mà.”

Lúc truy bắt Liên Tiên, nàng còn mang theo vết thương, chạy khắp nửa thành Trường An đó.

Giang Bạch Nghiễn dừng xem thường nàng nha.

“Dù huyết cổ đã qua, chắc huynh cũng khó chịu lắm ha?”

Thi Đại chớp mắt:

“Để ta lấy chút gì đó cho huynh nha? Canh bồ này, thuốc, hay huynh muốn bánh ngọt.”

Nàng vốn không nghĩ Giang Bạch Nghiễn sẽ đồng ý, với tính tình của chàng, lần nào cũng là một câu “không cần” lạnh lùng.

Nhưng tối nay, Giang Bạch Nghiễn suy nghĩ một lúc, lần đầu tiên nói:

“Bánh hoa mai, có được không?”

Bánh hoa mai?

Nhớ lại bó hoa mai bị chàng nhân tâm vứt bỏ, Thi Đại làm mặt quỷ trong lòng:

“Ta còn tưởng Giang công tử không thích mùi hoa mai chứ.”

Giang Bạch Nghiễn nghiêm túc nhìn qua.

“Sao thế được.”

Giọng chàng nhẹ nhàng yếu ớt vô cùng:

“Hoa mai Thi tiểu thư tặng ta, đến nay vẫn còn trong phòng ngủ.”

Ồ, hóa ra là để trong phòng ngủ.

Chàng không vứt.

Mầm nhỏ ỉu xiu trong lòng bỗng trỗi dậy, vươn đầu ra.

Khóe môi không tự chủ giương cao, lại bị Thi Đại lén lút đè nén.

“Vậy sao?”

Tâm trạng Thi Đại rất tốt, cuối cùng từ bỏ vẻ trầm ổn thận trọng, mỉm cười rạng rỡ, khóe môi như đường ngọt tan chảy:

“Bó hoa kia đẹp lắm ha? Ta phải hái rất lâu mới được đó. Nếu huynh thích hoa và bánh ngọt, sau này ta sẽ tặng huynh nhiều hơn nha.”

Vừa nói xong, loáng thoáng đoán được câu trả lời tiếp theo của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại còn nhanh hơn chàng:

“Không cho nói đa tạ nữa! Huynh còn lời thoại nào khác không?”

Giang Bạch Nghiễn quá lịch thiệp quá xa cách, câu “đa tạ” được chàng nói vô số lần, lỗ tai nàng nghe đến sắp mọc kén.

Thoáng chốc, bên tai vang lên tiếng cười của chàng.

Thi Đại chẳng kịp nói thêm.

Không hề báo trước, một làn gió mát lướt qua tay trái, mang theo hương từng lạnh lẽo, len lỏi vào vết thương của nàng.

Hơi thở quán quýt, ranh giới mơ hồ giữa đau và ngứa, hóa thành luồng nhiệt vô hình, từ cánh tay lan ra sau vành tai.

Nóng bỏng một vùng.

Giang Bạch Nghiễn thổi vào vết thương nàng.

Hoàn toàn học theo sức lực và tư thế ban đầu của nàng, trả lại nguyên vẹn, như cậu học sinh ngoan ngoãn tuân theo khuôn phép.

Cánh tay Thi Đại run lên.

Ánh nền rời rạc nhảy nhót, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt nhìn nàng.

Tia sáng nửa mờ nửa tỏ, vì nhuộm một vệt máu, sắc môi thiếu niên đỏ tựa chu sa, cùng nốt ruồi nhỏ nơi khóe môi, tôn nhau lên như nhụy và hoa đẹp đến chói mắt.

Rõ là phạm quy mà.

Thi Đại nhìn vào mắt chàng chăm chú, nhịp tim bỗng tăng nhanh không chịu khống chế.

Nàng biết rõ Giang Bạch Nghiễn xinh đẹp lắm thay, nhưng mà...

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn cười, vẫn dịu dàng có lẽ, dáng vẻ chẳng thể chỉ trích được:

“Như vậy, còn đau chăng?”

Chương 49: C49: Chương 49

Hành động của Giang Bạch Nghiễn hoàn toàn không nằm trong dự đoán của Thi Đại.

Nàng đã quen chăm sóc mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện, các bé bị thương, nàng thường vừa bôi thuốc an ủi, vừa thổi để xoa dịu cơn đau.

Với nàng, động tác này chẳng quá hiếm lạ.

Mãi đến tối nay, bị Giang Bạch Nghiễn thổi như vậy.

Có lẽ vì quá đột ngột, hoặc giả nụ cười của chàng chói mắt quá đổi, Thi Đại cứ cảm thấy...

Hơi mập mờ.

Chút mập mờ như có như không, lướt qua vành tai tựa tờ mỏng, muốn nắm lấy, nhưng chỉ còn lại nóng bỏng vô hình.

Đầu ngón tay run nhẹ, không phải vì đau.

Thi Đại cứng người:

“Đỡ nhiều rồi, cảm ơn Giang công tử nha.”

Nàng không che giấu vẻ hồi hộp nơi đáy mắt, vài lọn tóc đen vênh cao trên đỉnh đầu, như mèo con bị giẫm đuôi.

Dư vị đau đớn hãy còn quần quanh, Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng, lặng lẽ mỉm cười.

“Thi tiểu thư.”

Chàng đưa băng vải và thuốc:

“Bôi trước đi.”

Thi Đại ngoan ngoãn gặt đầu.

Vừa nãy Giang Bạch Nghiễn dùng đầu ngón tay chấm máu trên miệng vết thương của nàng rất nhẹ nhàng, không chảy nhiều máu.

Nhưng dù sao cũng là vết thương, Thi Đại cẩn thận lấy khăn tay, chậm rãi lau sạch vết máu rướm ra, rồi bôi thuốc của Giang Bạch Nghiễn.

Từ đầu đến cuối rất nhẹ nhàng, Giang Bạch Nghiễn nhìn, cảm giác sức lực đầu ngón tay nàng tựa làn gió.

“Huynh ở trong phòng nghỉ ngơi nha, ta đi lấy bánh hoa mai cho huynh.”

Thi Đại băng bó vết thương lại:

“Còn cần gì khác nữa không?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không cần.”

Nàng nói được làm được, không lâu sau đã bung cả một hộp bánh ngọt từ trong phủ đến, trừ bánh hoa mai, còn có những loại điểm tâm khác.

“Chỉ ăn mỗi bánh hoa mai, rất dễ ngấy.”

Thi Đại có lý chẳng sợ:

“Mận và vải cũng ngon lắm, huynh thử sẽ biết.”

Hôm nay nàng đi dạo một vòng chợ tây, vừa mệt vừa buồn

ngủ, chỉ muốn ngã đầu xuống ngủ một giấc.

Đưa đồ ăn xong, trò chuyện đôi câu với Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại vẫy tay tạm biệt.

Mãi đến khi bóng dáng nàng bị màn đêm nuốt chửng, trong sân yên ắng, cửa phòng mới lặng lẽ khép lại.

Nhón một miếng bánh hoa mai từ trong hộp, Giang Bạch Nghiễn chậm rãi bước vào phòng ngủ.

Trong bình sứ, bó mai đỏ đang nở rộ, rực rỡ tựa ráng chiều.

Chàng ăn uống nhã nhặn, nhấm nháp rất chậm, như muốn đem ngàn vạn hơi thở len lỏi vào máu thịt.

Hương mai như có thực thể, bao chặt lấy chàng, cho Giang Bạch Nghiễn một ảo giác hoang đường rằng chàng đang được ai đó ôm vào lòng.

Cảm giác trống rỗng mạnh mẽ trong tim, bất tri bất giác tan biến sạch sẽ.

Đó là hang sâu máu tươi đầm đìa, đau đến cùng cực lại khó lấp đầy của chàng, chỉ vì Thi Đại đến một lần thế thôi, đã hóa thành mặt hồ sóng ngầm cuộn cuộn.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, quả thật Thi Đại không giống người khác.

Rất khó hình dung, cảm giác đêm nay khi chàng mở cửa phòng, trông thấy nàng đang đứng trước cửa.

Như đọc lại tựa cổ, khác với đau đớn cực hạn do huyết cổ gây ra, cảm giác này len thẳng vào đáy lòng, kéo dài đến căng đầy trước nay chưa từng có, vừa chua vừa chát.

Hương mai quấn quanh, Giang Bạch Nghiễn nhấc tay phải, muốn bắt được gì đó.

Khéo thay làn gió lướt qua, hoa mai trong bình lay động, bỗng rơi xuống một cánh hoa mỏng manh.

Không hề thiên vị, rơi thẳng vào lòng bàn tay chàng.

Những ngày còn lại của năm mới trôi qua bình thản, không xảy ra biến cố.

Vết thương của Thi Đại dần dần hồi phục, trở lại hoạt bát như xưa...

Thực ra khi nàng bị thương, cũng vẫn hoạt bát.

Năm mới vừa qua, hôm nay Thi phủ có chuyện lớn.

Thi Vân Thanh vào thư viện.

Sau khi đón cậu về từ bầy sói, cậu từng đi học một khoảng thời gian, ngặt nỗi chí hướng của Thi Vân Thanh không ở đó, so với tứ thư ngũ kinh, cậu thích vung đao múa thương hơn.

Nhưng cũng không thể để cậu ở trong phủ mãi được.

Một là đứa nhỏ này đã mười ba, chẳng những đọc sách luyện chữ có vấn đề, thi thoảng ngay cả nói chuyện cũng không biểu đạt rõ ràng.

Hai là tính tình Thi Vân Thanh quái gở, không có bạn bè cùng lứa, vào thư viện, có thể giúp cậu tiếp xúc với nhiều bạn mới hơn...

Đây là chuyện cực kỳ quan trọng phải để tâm của Mạnh Kha và Thi Kính Thừa.

Thư viện Trường Lưu tọa lạc ở phường Thanh Long trong thành Trường An, Thi Đại đứng ngoài cửa son, vỗ hộp sách căng phòng của đệ đệ nhà mình:

“Đệ phải hòa thuận với bạn cùng lớp nhé.”

Thi Vân Thanh mím chặt môi mỏng.

Cậu khoác áo choàng gấm đen vàng, mày mắt sâu thẳm, sống lưng gầy gò thẳng tắp, như một thanh đao lóe sáng sắc bén.

Ngoài bọc bội, loáng thoáng có chút túi thân đáng thương.

Thi Đại thấu hiểu sâu sắc cảm nhận này.

Đi học và đi làm đều là nỗi đau khó chịu đựng của sinh mệnh, hưởng hồ còn là sau kỳ nghỉ tết kéo dài.

Là người từng trải, Thi Đại vỗ đầu đứa nhỏ:

“Bảo trọng.”

“Đừng không vui mà.”

Mạnh Kha lấy một túi kẹo mút vải ra như ảo thuật, nhét vào tay Thi Vân Thanh:

“Nào, chúc Vân Thanh của chúng ta cố gắng vươn lên.”

Sau đó Thẩm Lưu Sương lấy bánh hồng:

“Mọi chuyện đại cát.”

Không ngờ chứ gì, chúng ta đã chuẩn bị từ sớm.

Thi Đại theo sát phía sau, nhét túi kiwi khô vào lòng cậu, cười bảo:

“Nào nào nào, đánh đâu thắng đó.”

Thi Kính Thừa mím cười như gió mát trăng thanh, học theo Mạnh Kha khẽ chuyển động cổ tay phải:

“Mã đáo thành công.”

Trong tay ông, là một hộp bánh quýt mật.

Thi Vân Thanh: "..."

Với trình độ thành ngữ nghèo nàn của cậu, không thể tham gia được mà.

Không đúng, mấy trò nói đuôi quái lạ như vậy, cậu chẳng thèm tham gia đâu!

Giang Bạch Nghiễn đi cùng: "..."

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

"Nếu có gì khó khăn, cứ đến tìm chúng ta."

"Phải cười nhiều hơn với bạn bè cùng lớp ở thư viện."

Mạnh Kha xoa đầu Thi Vân Thanh:

"Biết chưa?"

Thi Vân Thanh hừ khế.

Màu mực trong mắt gọn sóng, cậu không nói tiếng nào, siết chặt ngón tay.

Cậu từng đi học ở một thư viện khác, vì tính tình quái gở, ngoại hình dữ dằn, tất cả mọi người đều xa lánh cậu.

Lần này đổi nơi khác, Thi Vân Thanh không ôm bất cứ hi vọng gì.

Học thì học thôi, một mình cậu cũng có thể sống tốt. Đám nhóc trong thư viện vừa ngây thơ lại ồn ào, Thi Vân Thanh không định làm bạn với chúng.

"Còn chuyện này nữa, nếu có người ức hiếp đệ."

Thi Đại ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu:

“Có biết phải làm thế nào không?”

Thi Vân Thanh rất muốn buộc miệng thốt lên “đánh cho nó rụng răng”.

Nhưng chắc Thi Đại không thích như vậy đâu.

Nhớ lại đôi lời nghe được trong thư viện ngày trước, Thi Vân Thanh khẽ cong môi, trêu đùa nói:

“Thao quang dưỡng...dưỡng cái gì kia?”

Thao quang dưỡng hời*.

(*): Giấu tài, không khoe khoang.

Thi Đại không tỏ ý kiến:

“Tỷ kẻ đệ nghe chuyện này nhé.”

“Có một thanh niên cầu kiến thiền sư, hỏi: Người đời ức hiếp ta, sỉ nhục ta, ác với ta, phải làm thế nào?”

Thi Đại nói:

“Thiền sư đáp: Nhịn hấn, nhường hấn, kính hấn, đừng để ý hấn, ba năm sau, ngươi lại nhìn hấn.”

Thi Vân Thanh bĩu môi, không lên tiếng.

Đã quen đã tính chém giết có thù phải trả, cậu rất khó chịu với truyền thống của nhân loại.

Xem trọng việc khiêm nhường nhẫn nhịn, bị người ta ức hiếp lên đầu rồi, cũng phải nhẫn nại nói đạo lý.

Bình thường, dầu có là sài lang hung tàn nhất xâm chiếm lãnh địa của cậu, Thi Vân Thanh cũng sẽ liều mạng ta chết người sống.

Đang âm thầm suy nghĩ, đột nhiên bị Thi Đại gõ đầu.

“Còn chưa xong mà.”

Thi Đại nhỏ giọng, bình tĩnh ung dung:

“Nghe hết những lời thiên sư đã nói, thanh niên giận không kiềm được, lên tiếng: Ăn nói bậy bạ! Ba năm trước, ông cũng nói như vậy.”

Thi Vân Thanh ngơ ngác:

“Cái gì?”

“Nghĩa là...”

Thi Đại đón ánh mắt trời, mỉm cười:

“Nhấn nhin nhất thời không có tác dụng gì hết, chỉ khiến đối phương được nước lấn tới. Nếu đệ bị ức hiếp, cứ nói cho chúng ta biết, tất cả mọi người ở Thi phủ sẽ chống lưng cho đệ.”

Lời nói hoàn toàn khác xa tưởng tượng, hóa thành vuốt nhỏ của sói con, chạm vào lòng cậu.

Lông mi run lên, đứa nhỏ chân chừ nhìn nàng, rất nhanh đã rời mắt.

“Biết rồi.”

Khóe môi cong lên khó phát giác, Thi Vân Thanh nhỏ tiếng bảo:

“Đệ không bị ai ức hiếp đâu.”

“Đi đi.”

Thi Kính Thừa cười nói:

“Hôm nay tan học, cha và nương sẽ đến đón con.”

Thư viện này do đại nho đương triều sáng lập, rừng trúc vây quanh, tường trắng ngói đen, yên tĩnh thanh nhã.

Thi Vân Thanh không nói thêm, gạt đầu xoay người, như mũi dao vào tranh.

“Ba tháng trước bảo thẳng bé vào thư viện, ngày nào cũng không muốn, còn khó chịu với chúng ta.”

Nhìn bóng lưng dần đi xa của cậu, Mạnh Kha cảm khái:

“Bây giờ thật sự trưởng thành rồi.”

Thi Đại cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ hi vọng đệ đệ đừng xụ mặt, dọa mấy đứa nhỏ khác.

“Ồ.”

Khóe mắt liếc thấy bóng áo đỏ, Thẩm Lưu Sương nghiêng mắt, nhướn mày lên tiếng:

“Như Thường ở bên kia.”

Thi Đại nhìn qua theo tầm mắt nàng ta, quả nhiên thấy Liễu Như Thường đang mặc váy đỏ.

“Đã mười ngày không gặp? Chư vị vẫn khỏe chứ?”

Liễu Như Thường vẫn hùng hổ như trước, từ mái hiên nhảy xuống, làn váy tung bay tựa cây bông gòn nở rộ.

Đáp đất đứng vững, nàng ta cung kính hành lễ:

“Chỉ huy sứ, Mạnh phu nhân.”

Bạch Cửu Nương Tử khẽ kêu vài tiếng, thò đầu ra từ cổ nàng

ta:

“Quả nhiên ở đây, tìm được rồi.”

Liễu Như Thường đang tìm họ?

Thi Đại hiểu ra ngay:

“Lại có vụ án mới?”

“Không tính là mới.”

Liễu Như Thường mỉm cười bất đắc dĩ:

“Hay là, mọi người đi với ta nhé?”

Nhóm người Thi Đại và Liễu Như Thường không cùng tiểu đội, về tình về lý, nàng ta cũng không nên kể lại tình tiết vụ án.

Nhưng vụ này khá đặc biệt.

“Là thế này.”

Dẫn mấy người đi trên đường, Liễu Như Thần cầm bùa thần hành trong tay, nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà:

“Năm ngày trước, có một xác chết được phát hiện trên sông Phượng Hoàng, bị người ta moi tìm móc phổi.”

“Sau khi Đại Lý Tự điều tra, người chết tên Trịnh Tùng Bách, là người làm của Trần Bảo Các.”

Liễu Như Thường:

“Tính tình hần ôn hòa, gia đình đầm ấm, không có kẻ thù, điểm đáng chú ý là...”

Bạch Cửu Nương Tử nghiêm túc:

“Trịnh Tùng Bách sinh vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm.”

Thẩm Lưu Sương hiểu ra:

“Là người thuần âm.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Tà thuật.”

Chàng quá hiểu tà thuật.

Người thuần âm có thể chất đặc biệt, thần hồn chứa âm khí thuần khiết, là tế phẩm thượng hạng để tu luyện tà thuật.

Người này bị moi tim móc phổi, rất có thể do tà tu ra tay.

“Đúng vậy.”

Liễu Như Thường búng tay:

“Đại Lý Tự cũng nghĩ như vậy, cho nên giao vụ án này cho Đạp Toa Hành của chúng ta. Không lâu sau, trong thành lại xuất hiện người chết thứ hai, cũng là người thuần âm.”

Bạch Cửu Nương Tử cảm phần:

“Vì tu luyện tà pháp, không tiếc hãm hại tính mạng của người vô tội, hung thủ quá ghê tởm.”

“Phạm nhân rất gian xảo, hai lần giết người, hai lần vớt thi thể xuống sông, gần như không để lại manh mối.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Chúng ta chỉ có thể hỏi thăm những gì người chết đã trải qua khi còn sống. Hung thủ biết thân phận thuần âm của họ, chắc chắn đã từng tiếp xúc với họ.”

Đúng là như vậy.

Thi Đại lên tiếng:

“Sau đó thì sao?”

Liễu Như Thường:

“Tối qua đã xảy ra vụ án thứ ba.”

Nói đến đây, nàng ta khẽ cau mày:

“Vụ án thứ ba, không chỉ có một người bị hại.”

Thi Đại không lên tiếng ngắt lời, yên tĩnh nghe nàng ta nói.

“Sự việc xảy ra trong một khách điểm ở ngoại ô, tên Quân Lai.”

Liễu Như Thường cất lời:

“Giờ hơi tối qua, khách điểm Quân Lai... bị tà ma bao vây.”

Bạch Cửu Nương Tử giục nàng ta nói tiếp:

“Cách bao vây thế nào?”

“Có người lập tà trận, sử dụng tà pháp, muốn lấy tính mạng của tất cả mọi người trong khách điểm.”

Liễu Như Thường cau mày:

“May thay trong khách điểm có hai người tu đạo, nhờ họ liều chết đánh lui tà ma mới bảo vệ được tính mạng của phần lớn bách tính. Nhưng... vẫn có ba người bị tà ma moi tim móc phổi.”

Thi Đại tò mò:

“Ba người chết kia, cũng là người thuần âm?”

Liễu Như Thường lắc đầu:

“Không phải.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Tâm nhân pháp?”

“Không hồ là Giang công tử! Chúng ta từng hỏi Tát Mãn tế ti ở Trấn Ách Ti, cũng nói là tâm nhân pháp.”

Liễu Như Thường giải thích cho Thi Đại và Thẩm Lưu Sương:

“Tâm nhân pháp là tà thuật giết hại người khác, nuôi dưỡng bản thân. Tà tu cần hiến tế tim phổi của hai người thuần âm trước, từ đó dẫn thông linh mạch toàn thân. Sau khi hoàn thành bước này, có thể nuốt chứng tim và máu của người bình thường, nhanh chóng tăng tu vi.”

Vì muốn tu luyện tà pháp, có thể giết người moi tim rồi nuốt sống.

Thi Đại nghe mà sống lưng tê dại.

Chẳng trách ở Đại Chiêu, tà tu lại không được chào đón như vậy.

“Pháp trận được lập ở khách điểm, nếu muốn khởi động, cần phải ở trong pháp trận. Tức là hung thủ là một trong số những người có mặt tại hiện trường tối qua.”

Liễu Như Thường nhún vai:

“Hiển nhiên tên kia muốn dồn tất cả mọi người trong khách điểm vào chỗ chết, trợ giúp tu vi tăng nhanh, không ngờ lại gặp hai người khó đối phó.”

Thẩm Lưu Sương cất lời:

“Hai người kia sao rồi?”

“Bị thương, không có gì nghiêm trọng.”

Nói đến đây, Liễu Như Thường nhỏ giọng:

“Hai người bảo vệ khách điểm, một là du hiệp hành tẩu giang hồ, một là yêu họa trung tiên.”

Họa trung tiên?

Thi Đại sủng sốt, rất nhanh đã nhớ lại đặc trưng của loại yêu quái kia.

Cũng như kính yêu, họa trung tiên không cha không nương, do linh khí trời đất hóa thành, sinh ra trong bút mực giấy nghiên.

Nghe nói họa trung tiên tính tình dịu dàng, vung bút có thể hóa thành ảo ảnh, thật giả, hư thực, chỉ trong một ý nghĩ của nó.

Nói tóm lại, đây là một loài yêu quái tiên khí bay bổng, cực kỳ hiếm có.

“Người nói xem có khéo không chứ.”

Liễu Như Thường bỗng bật cười:

“Một người một yêu kia, bị người ta tận mắt trông thấy từng xuất hiện trước cửa nhà của hai người chết.”

Bạch Cửu Nương Tử tròn to mắt:

“Cái gì? Trên đời có chuyện trùng hợp đến thế ư?”

“Theo chúng ta điều tra, trong số những người ở khách điểm tối qua, có ba người từng tiếp xúc với người chết.”

Liễu Như Thường duỗi một đầu ngón tay:

“Người thứ nhất là du hiệp, tên Hàn Tung.”

Hàn Tung dùng song kiếm, xuất thân từ môn phái kiếm thuật đã xuống dốc.

Trước khi người thuần âm thứ hai chết, Hàn Tung từng loanh quanh trước cửa nhà họ...

Hàn Tung nói vì cảm nhận yêu khí thoáng qua, sợ sẽ xảy ra chuyện.

“Thứ hai là họa trung tiên, tên Ngu Tri Họa.”

Liễu Như Thường:

“Sở dĩ nàng ta vào khách điếm, là do vị hôn phu đi săn trở về, không tìm được chỗ ở nơi núi rừng hoang vắng.”

Vị hôn phu của Ngu Tri Họa, tên Vệ Tiêu.

Hai người tình đầu ý hợp, ân ái có thừa. Khi tà ma tấn công, vì cứu nàng ta, Vệ Tiêu bị thương nặng.

Ngu Tri Họa từng đến nhà người chết đầu tiên, nàng ta nói trong nhà người chết kia có một bức tranh cổ, nàng ta muốn mua lại.

Gia đình người chết cũng thừa nhận, đúng là như vậy.

Thi Đại sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu:

“Người thứ ba thì sao?”

“Là trù nương của khách điếm.”

Liễu Như Thường khẽ than:

“Trù nương lai lịch bất minh, vừa đến khách điếm chưa đầy một tháng, tên Cẩm Nương. Có người từng thấy nàng ta xuất

hiện gần cửa nhà của hai người chết. Tà hơn là, sau khi khách điếm bị yêu ma tấn công, Cẩm Nương mất tích.”

Thẩm Lưu Sương:

“Sợ tội bỏ trốn?”

Nếu kế hoạch không xảy ra chuyện gì bất ngờ, thực ra hung thủ rất dễ chạy thoát.

Chỉ cần giết sạch tất cả mọi người trong khách điếm, dùng một mối lửa hủy thi diệt tích, không ai biết kẻ đó là ai, càng không ai hay đã xảy ra chuyện gì.

Bây giờ có điều sơ suất, tà ma bị đánh lui, hung thủ lo lắng bại lộ thân phận...

Rất có thể đã nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn.

“Ai biết được.”

Liễu Như Thường:

“Trước mắt xem xét, hiềm nghi của Ngũ Tri Họa là nhỏ nhất. Từ đầu đến cuối nàng ta luôn ở sảnh lớn, giúp mọi người đối phó tà ma. Vị hôn phu Vệ Tiêu của nàng ta tuy có linh lực mỏng manh, nhưng trọng thương từ sớm, không thể khống chế tà thuật.”

“Hiềm nghi của Hàn Tung không ít, tính tình hấn quá lạ, không thích qua lại với người khác, khi tất cả mọi người ngăn cản tà ma, hấn ở trong phòng mình khá lâu.”

Cuối cùng là trù nương khách điếm đã mất tích kia.

Hiềm nghi lớn nhất.

“Nói nhiều như vậy.”

Thẩm Lưu Sương khoanh hai tay, lười biếng mở lời:

“Vụ án của Đạp Toa Hành, người gọi chúng ta đến làm gì?”

Vẻ mặt Liễu Như Thường phức tạp.

Bạch Cửu Nương Tử thở dài thườn thượt:

“Hãy, đừng nhắc nữa.”

“Họa trung tiên có năng lực đặc biệt.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Nàng ta có thể vẽ lại ký ức của mình thành tranh, tạo ra ảo ảnh.”

“Cũng tức là...”

Thi Đại hiểu ra:

“Ngu Tri Họa có thể lợi dụng ảo ảnh, tái hiện lại những gì đã xảy ra trong khách điểm tối qua?”

“Ừm.”

Liễu Như Thường gật đầu, khỏ sở nắm tóc:

“Nhưng mà...mọi người cũng biết, người trong đội chúng ta không thích hợp vào ảo ảnh.”

Số lượng sinh linh mà ảo ảnh chịu được có hạn, đâu là người, động vật hay yêu quỷ.

Nàng ta còn đỡ, chỉ có Bạch Cửu Nương Tử bên cạnh, không ảnh hưởng gì lớn.

Tổng Ngưng Yên là người đuổi xác, nếu muốn phát huy thực lực, cương thi bên cạnh càng nhiều càng tốt.

Cùng lý do đó, cổ sư đến từ Miêu Cương ẩn giấu cả trăm côn

trùng trong người, một khi bước vào ảo ảnh, sẽ khiến nó sụp đổ ngay lập tức.

Dòng triệu hoán và ảo ảnh không hợp bất tự, muốn vào đó phải dựa vào đạo thật kiem thật.

“Bạn bè giúp đỡ nhau mà.”

Liều Như Thường vươn vai:

“Mọi người vào ảo ảnh đi dạo một vòng là được, chuyện còn lại cứ để chúng ta làm.”

Lúc nói chuyện, nhóm người đã đến trước khách điếm.

Nơi này vắng vẻ, tựa lưng vào vài sườn núi cao ngất, tuyết vẫn chưa tan, đóng thành một lớp sương trắng mỏng trên mái hiên.

Khách điếm không lớn, tổng cộng có ba lầu.

Trải qua một đêm chiến đấu, biển hiệu nát vụn, cửa chính cũng có vô số vết cào lằn máu đỏ tung tóe, nhìn mà hoảng hồn.

“Tiếc quá.”

Liều Như Thường khẽ than:

“Bà chủ đau lòng muốn chết. Nghe nói khách điếm này kinh doanh gần trăm năm, là nơi nghỉ chân duy nhất quanh đây.”

Nàng ta dứt lời đẩy cửa vào, đã có vài người đang chờ trong khách điếm.

Diêm Thanh Hoan ngồi trước bàn, yên tĩnh nhìn một nữ tử vẽ tranh, nghe tiếng mở cửa, hai mắt bừng sáng:

“Mọi người đến rồi!”

Trần Triệt tựa lưng vào tường, nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng mở mắt, gật đầu ra hiệu với họ.

Một thanh niên Miêu Cương lười biếng chơi đùa cổ tròng trong lòng bàn tay, Tống Ngưng Yên tựa vào lòng cương thi nửa mơ nửa tỉnh, trông thấy nhóm người Thi Đại, khẽ mỉm cười.

“Làm phiền mọi người.”

Tống Ngưng Yên ngáp:

“Chúng ta cũng hết cách với ảo ảnh.”

“Ngươi vẫn nên ngủ thêm đi.”

Ánh mắt Thẩm Lưu Sương xoay chuyển, nhìn người bên cạnh Diêm Thanh Hoan:

“Vị này là...họa trung tiên?”

“Đúng vậy.”

Nữ tử đứng dậy hành lễ:

“Chư vị đại nhân, dân nữ Ngu Tri Họa.”

Thi Đại không nén nổi tò mò, ngược mắt đánh giá nàng ta tỉ mỉ.

Ngu Tri Họa độ chừng trên dưới hai mươi, không quá lời khi nói đây là một trong những gương mặt xinh đẹp nhất mà nàng từng gặp.

Mây mắt đưa tình, mắt hoa đào tựa mưa bụi tây hồ, trắng sáng soi tỏ, như được nét mực nhạt miêu tả phác họa, khiến người ta khó quên.

Đáng quý nhất là khí chất mộc mạc khi nàng ta giơ tay nhắc chân, không kiêu ngạo không tự ti, dịu dàng nhã nhặn.

Thi Đại nhớ đến vị hôn phu bị thương nặng của nàng ta, quan

tâm hỏi:

“Ngu cô nương không cần đa lễ, vị hôn phu của cô thế nào rồi?”

“Bị rạch một đường lớn ở bụng.”

Nỗi lo âu giữa hàng mây của Ngu Tri Họa vẫn chưa tan hết:

“May mà có đại phu Trần Ách Ti, chàng đã giữ được tính mạng.”

Thẩm Lưu Sương quan sát xung quanh:

“Những người khác trong khách điểm tới qua đâu?”

“Đến Trần Ách Ti chữa trị rồi.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Sở dĩ chúng ta tập trung ở khách điểm, là vì ảo ảnh do ký ức của Ngu cô nương hóa thành. Nàng ta ở trong tình cảnh đó, vẽ ra sẽ rõ ràng hơn.”

Ánh mắt Thi Đại lướt xuống, rơi vào bàn gỗ trước người Ngu Tri Họa.

Trên bàn bày một quyển trục dài, trong quyển trục là cảnh tượng sống động như thật được bút mực phác họa trôi chảy.

Nhìn kỹ lại là những hình ảnh khác biệt như một nhóm sáu người xuyên qua rừng rậm, giữa đường gặp khách điểm, nửa đêm yêu tà liên tục xuất hiện, mọi người vùng vẫy phản kháng.

“Hôm nay ta, Vệ Tiêu, tiểu muội Vệ gia, nô tỳ, thị vệ trong nhà cùng một người bạn tốt lên núi săn bắt, tối đến tá túc ở khách điểm.”

Ngũ Tri Họa mở lời:

“Chư vị bước vào ảo ảnh, lần lượt thay thế thân phận của mấy người chúng ta, từ đó tái hiện lại mọi chuyện tối qua.”

Họa trung tiên là cốt lõi của cả bức tranh, không thể bị họ thay thế.

“Để tình huống phát triển tương tự tối qua, sau khi tiến vào ảo ảnh, xác định thân phận xong, các vị sẽ biết quỹ tích hành động đại khái của mình ngày đó.”

Ngũ Tri Họa nói tiếp:

“Mong các vị cố gắng tuân thủ, nếu không quấy nhiễu ảo ảnh, thất bại trong gang tấc.”

Thi Đại gật đầu.

Nói một cách đơn giản, họ phải phù hợp với thiết lập nhân vật của mình, làm theo trình tự hôm đó.

“Có một vấn đề.”

Diêm Thanh Hoan giơ tay:

“Ảo ảnh do ký ức của Ngũ cô nương hóa thành, không thể giả được nhỉ?”

“Không giả được.”

Ngũ Tri Họa chắc chắn:

“Những gì mọi người thấy, là thứ ta đã thấy.”

“Chuyện này không cần lo.”

Liễu Như Thường có ý điều tra yêu phổ:

“Khi họa trung tiên tạo ra ảo ảnh, những gì ảo ảnh thể hiện,

chắc chắn là ký ức chân thật của nàng ta.”

Lúc Ngu Tri Họa vẽ tranh, nhiều người quan sát như vậy, sao nàng ta làm giả được.

Ngu Tri Họa rũ mắt, giọng điệu hơi nặng nề:

“Tà tu kia hại vị hôn phu của ta suýt chết, ta chỉ hận không thể tra rõ thân phận kẻ đó sớm hơn. Tội qua nguy hiểm khắp chốn, chớ ví vào ảo ảnh, nhất định phải cẩn thận.”

Nàng ta vốn chỉ nên nói đến đây, chần chừ một lúc, ngập ngừng lên tiếng:

“Còn nữa...”

Ngu Tri Họa khẽ bảo:

“Tiêu muội của Vệ Tiêu và thị vệ bên cạnh muội ấy...nói là chủ tớ, thực ra...thân mật hơn. Nếu ai nhận được thân phận của hai người họ, xin hãy hiểu cho.”

Nàng ta trưởng thành trong thư hương, nhắc đến chuyện nam nữ, luôn thấy ngượng ngùng.

Liễu Như Thường sững sốt: “?”

Liễu Như Thường giật mình: “!!!”

Thân mật? Thân mật gì cơ? Thiên kim đại tiểu thư và...

Tròng mắt nhanh chóng đảo quanh, nhìn về phía thiếu niên bạch y không nói tiếng nào.

Còn nhớ lúc điều tra vụ án Liên Tiên, vì muốn Triệu ngũ lang câm miệng, Giang Bạch Nghiễn tự hạ mình bịa chuyện, bảo đã nhận một số tiền lớn của Thi Đại, nên mới ở lại bên cạnh nàng.

Ngày đó giờ đó, ngày này phút này.

Trong đầu Liễu Như Thường chỉ còn lại bảy chữ:

Giang Bạch Nghiễn, cậu được ước thấy.

Chúc chàng thành công!

Cùng lúc đó, thư viện Trường Lưu.

Lớp giáp võ lòng, tất cả học sinh đều chú ý bạn học mới đến hôm nay.

Khoác áo đen, mái tóc đen nhánh được buộc lên cao, mày mắt lạnh lẽo, trông khá hung dữ.

Mỗi khi có người nhìn về phía cậu, luôn bị cậu lạnh lùng liếc lại.

Đám học trò cảm như hén. Chuyên trang đọc truyện (TuMTU . V)

Thi Vân Thanh thấy rất phiền.

Cậu sống cùng bảy sói đã lâu, sự nghiệp học tập rút lại tốt phía sau, nhìn khắp lớp giáp, cậu là lớn tuổi nhất.

Đám nhóc kia muốn nhìn cậu chăm chăm tới lúc nào?

Nơi này đa số là mấy đứa trẻ chưa đến mười tuổi, ánh mắt nhìn cậu có mới lạ cũng có sợ hãi.

Chỉ thấy bạn học mới vừa lạnh lùng vừa hung dữ cúi đầu rũ mắt, xung quanh là hơi thở lạnh buốt người sống chớ gần, động tác vụng về mở hộp sách gỗ hoa lê của mình ra.

Thi Vân Thanh giữ yên lặng.

Cậu đã quyết ý, làm con sói đơn độc một thân một mình, trong hộp sách là bút mực giấy nghiên, và dao nhỏ mà cậu yêu quý.

Đơn độc khác thường, lạnh lùng đáng sợ, đám nhóc này thấy,

chắc chắn sẽ cách xa cậu ba thước.

Bộp một tiếng, mở hộp sách ra.

Không ngoài dự đoán, vài đũa nhóc hít khí lạnh, mở to đôi mắt...

Thi Vân Thanh: “?”

Thi Vân Thanh: “???”

Ai có thể nói cho cậu biết, tại sao trong hộp sách...trừ sách vở ra, toàn là điểm tâm bánh trái không hả?!

Gì mà hồ lô ngào đường bánh xốp vài mật ong, lấp lánh ngọt ngào.

Cậu nhớ ra rồi.

Sáng này khi rời nhà, có người đã lén lút đến gần hộp sách của cậu.

Thi Đại!

Mi tâm nhảy dựng không ngừng, nhìn kỹ lại, trong góc vẫn còn tờ giấy.

Là nét chữ quen thuộc, thanh tú linh động, nét bút ung dung thoải mái.

“Đệ có thể chia mấy món này cho bạn học.”

Bàn tay siết chặt hộp sách run nhẹ.

Thi Vân Thanh giả vờ bình tĩnh, lạnh mặt lấy cuốn “vỡ lòng phải dạy” ra, khoanh khắc giờ tay khép hộp sách, vài thứ nhét trong ngực lạch cạch rơi xuống.

Mười mấy đôi mắt cùng nhìn xuống.

Mấy đứa nhỏ lại tròn to mắt...

Là bánh hồng, mút vải, bánh quýt mật và kiwi khô!

Thi Vân Thanh: "..."

Mười mấy đôi mắt to tròn nhìn cậu.

Thi Vân Thanh cắn răng, mặt nhỏ đỏ bừng, lần đầu tiên trong đời xấu hổ chẳng nói nên lời.

"Đây này."

Đứa nhỏ ngồi cạnh cậu khom lưng, nhặt lại mấy món bánh trái vụn vặt, đặt từng thứ vào tay cậu:

"Ngon lắm, đừng làm rơi."

Thi Vân Thanh: "..."

Phiền quá vậy.

Vào lúc này, cậu phải làm gì đây?

Lòng rối như tơ vò, lặng thinh một thoáng.

Gò má Thi Vân Thanh đỏ bừng xoa vành tai nóng bỏng, nhỏ tiếng nói:

"...Đa tạ."

Lại là lặng im ngẩn ngui.

Sói con trong lòng vung hai quyền vào không khí.

"Các, các người."

Đẩy bánh kẹo về trước, Thi Vân Thanh mắt tự nhiên rời mắt:

"Muốn ăn không?"

P/S: Chuẩn bị nhập vai “Thiên kim tiểu thư và thị vệ của nàng”, đoán xem anh chị có giành được suất diễn hông =)))

Chương 50: C50: Chương 50

Gió đông thét gào, cửa sổ khẽ vang.

Vài hạt tuyết quần quanh, lát phát lay động lọt vào phòng. Một bàn tay lớn khép cửa gỗ rộng mở, ngăn cản bông tuyết và ánh nắng bên ngoài.

Trần Triệt đóng cửa sổ xong, mặt mày lạnh lùng ẩn vào bóng tối.

Trong khách điểm Quân Lai, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng.

Để đề phòng ảo ảnh sụp đổ, số người vào trong càng ít càng tốt. Đội của Thi Đại tổng cộng bốn người, là sắp xếp phù hợp nhất.

Trần Triệt:

“Nếu không còn vấn đề gì khác...”

“Còn còn còn.”

Liễu Như Thường nhanh nhẹn tiếp lời:

“Nếu hai đội hợp tác, đội chúng ta cũng phải góp chút sức chứ, đúng không nào? Đâu thể phiền người ta được.”

Bạch Cửu Nương Tử thành thạo hát đệm:

“Người đừng nói, đúng là vậy đó.”

Trần Triệt: Ha.

Quen biết Liễu Như Thường đã lâu, sao Trần Triệt không hiểu tính nàng ta được.

Khó khăn lắm mới có cơ hội nhàn rỗi trong lúc bận rộn, vậy mà nàng ta lại muốn chạy vào ảo ảnh, lý do nghe thì đường hoàng, e rằng trong lòng có tính toán nhỏ của mình.

“Vả lại trước giờ ta chưa từng thấy họa trung tiên, không thể bỏ qua cơ hội này.”

Liễu Như Thường có lý chẳng sợ:

“Lúc này Ngu cô nương đã nói rồi mà? Bên cạnh nàng ta có đến năm người, thêm ta nữa là vừa đủ.”

Nàng ta muốn chơi, cứ để nàng ta vào là xong.

Trần Triệt thuận theo ý nàng ta:

“Vậy làm phiền Liễu cô nương, giành chút mặt mũi cho Đạp Toa Hành chúng ta nhé.”

Liễu Như Thường vỗ ngực:

“Cứ giao cho ta!”

“Tổng cộng có ba bức tranh.”

Ngu Tri Họa vu, ốt ve giấy tuyên thành, ánh mắt dịu dàng:

“Bức thứ nhất, vào khách điểm. Bức thứ hai, tà ma tấn công. Bức thứ ba, đối phó yêu tà. Trong đó thời gian của bức đầu tiên là dài nhất, lưu lại đoạn săn bắt trong rừng, để các vị đại nhân làm quen hoàn cảnh.”

Thi Đại tràn trề sức sống:

“Hiểu rồi.”

Quả thật họ cần một khoảng thời gian để làm quen với nhân

vật mình diễn.

“Ta có vấn đề này.”

Thẩm Lưu Sương như có điều suy nghĩ:

“Vị hôn phu của Ngu cô nương bị thương nặng trong trận chiến. Nếu có người đóng vai đó, lẽ nào... cũng phải giống hần, bị tà ma đâm vào bụng?”

Ngu Tri Họa lắc đầu.

“Đây là nguyên nhân ta chia tranh ra làm hai phần.”

Ngu Tri Họa lên tiếng:

“Vệ Tiêu bị thương, là bức thứ hai. Bức thứ nhất kết thúc, ta sẽ rút vị công tử diễn vai Vệ Tiêu ra khỏi ảo ảnh, chờ khi bắt đầu bức thứ hai, mới đưa hần vào lại.”

Cứ thế sẽ tránh được tình tiết trọng thương, để Vệ Tiêu trong ảo ảnh tự mình gánh chịu.

Thi Đại không khỏi khen ngợi:

“Hay lắm.”

Quả nhiên cách giải quyết luôn nhiều hơn khó khăn.

Ngu Tri Họa rất kiên nhẫn, chậm rãi giới thiệu tính cách mỗi nhân vật và cách thức họ ở chung với nhau, để tránh khi họ vào ảo ảnh, hành vi cử chỉ lệch quỹ đạo.

Dặn dò xong, họa trung tiên cúi đầu nhắm mắt.

Trong tay nàng ta vốn không có vật gì, khói trắng mịn mù, hóa thành bút ngọc trắng nõn không tỳ vết.

Sau khi nàng ta vung bút vào không trung, linh khí ngưng tụ thành thực thể nửa trong suốt, lan tràn tựa khói mây.

Cửa sổ đóng chặt, lại có làn gió lướt qua, lay động một góc của bức tranh.

Thi Đại nín thở.

Cảnh tượng trong tranh như bị bút ngọc phác họa, chuyển từ mặt phẳng sang không gian ba chiều.

Vô số vết mực xuất hiện bên cạnh nàng ta, mực đậm làm nổi bật núi non cây cối, đám mây lững lờ không cố định nơi chân trời, xa xôi mờ mịt.

Nàng ngửi thấy gió núi mát lạnh.

Thoáng chốc, ánh sáng bóng tối yên ắng, Thi Đại xuất hiện trong một khu rừng.

Mùa đông trời tối sớm, còn chưa đến giờ tuất, vòm trời đã đen kịt. Đêm nay trăng sáng sao thưa, ánh trăng lấp lánh treo trên đầu cành, vàng sáng như tàn sương.

Khắp nơi trong rừng chất đầy tuyết đọng, gió lạnh vờn qua mặt, khiến nàng run rẩy khép chặt y phục.

Trong tay xuất hiện một tờ giấy.

Thi Đại cúi đầu, phát hiện nét chữ trên giấy tỏa sáng lấp lánh, giúp nàng nhìn thấy rõ ràng trong đêm đen.

[Ảo ảnh vẫn chưa bắt đầu, xin hãy đọc nội dung bên dưới.]

[Tên họ: Vệ Linh]

[Thân phận: Muội muội Vệ Tiêu, tiểu thư Vệ phủ, tính tình nũng nịu. Sau khi đến khách điểm, vì sợ hãi tà ma, luôn theo sát thị vệ A Ngôn]

[Lời thoại đề cử: Dám gây phiền phức cho ta, không muốn

sống nữa hả? A Ngôn cứu ta!]

Thi Đại: “...”

So sánh hai câu thoại này với nhau, thật sự mất mặt hết chỗ nói! Khiêu khích không thành bị người ta đánh ngược lại đúng không!

Trước khi vào ảo ảnh, Ngu Tri Họa từng nhắc đến Vệ Linh với họ.

Thiên kim tiểu thư được yêu thương chiều chuộng, không chịu nổi cực khổ, mập mờ với thị vệ bên người mình.

Nói một cách chính xác, rõ ràng là cả hai cùng thích nhau.

Nếu diễn vai Vệ Linh...chỉ cần ở cạnh thi vệ A Ngôn là được rồi nhỉ?

Trong rừng, vài bóng người lần lượt xuất hiện.

“Mọi người diễn vai gì?”

Đọc xong tờ giấy, Liễu Như Thường hưng phấn:

“Ta là Lý Quy Ngôn.”

Rắn trắng quần quanh cổ nàng ta quá đổi bắt mắt, để tránh người khác nghi ngờ, Bạch Cửu Nương Tử hóa thành dây chuyền rắn trắng như trong vụ án Liên Tiên lần trước.

Ánh mắt Liễu Như Thường lóe sáng, liếc nhìn tờ giấy trong tay.

[Họ tên: Lý Quy Ngôn]

[Thân Phận: Bạn tốt của Vệ Tiêu, ôn hòa rộng lượng]

[Lời thoại đề cử: Lâu rồi Vệ Tiêu chưa từng cười như hôm nay. Trước khi gặp cô, ta không biết Vệ Tiêu còn có thể vui vẻ

như vậy. Không phiền hai vị nữa, ta đi trước.]

Theo lời Ngu Tri Họa đã nói, đây là một người hiền lành đơn thuần, thường xuyên tác hợp cho nàng ta và Vệ Tiêu.

Giờ phút này, Liễu Như Thường bỗng thấy cùng chung chí hướng quý dị với vị huynh đệ đang dưỡng thương ở Trấn Ách Tì xa xôi kia.

Yên tâm nhé.

Nàng ta nhất định sẽ kế thừa y bát đàn ông mà.

“Ta là Vệ Linh.”

Thi Đại hỏi:

“Lưu Sương tử tử thì sao?”

Thẩm Lưu Sương không để ý, mỉm cười:

“Nô tỳ Nghênh Xuân.”

[Họ tên: Nghênh Xuân]

[Thân phận: Tỳ nữ của Vệ Tiêu, yếu ớt nhiều bệnh, cực kỳ nhát gan]

[Lời thoại đề cử: Hồn xược, chỉ là bách tính bình dân, ai cho phép người nói chuyện với thiếu gia nhà ta như vậy? Cũng không mở to mắt chó của mình ra nhìn xem, người người đắc tội là ai! Thiếu gia nói đúng!]

Lời thoại ra vẻ lại không đơn thuần như vậy.

Thẩm Lưu Sương thích lắm.

Câu cuối quả là vạn năng, nàng ta chỉ cần theo sát thiếu gia và ba phải, là có thể diễn vai này như đúc.

Tiền đề là, người được phân vai thiếu gia phải đáng tin cậy, không đẩy nàng ta vào chỗ chết.

“Ta là Vệ Tiêu.”

Diêm Thanh Hoan chân chừ:

“Thiết lập này...”

[Họ tên: Vệ Tiêu]

[Thân phận: Đích tử Vệ phủ, ý chí hăng hái, võ nghệ cao siêu, có thể thu phục mãnh hổ. Sau khi vào khách điếm, vì tà ma tấn công, bị đâm xuyên bụng]

[Lời thoại đề cử: Đừng sợ, xem ta đây. Tài năng thấp kém chẳng đáng nhắc đến. Ta bảo vệ nàng]

Khác xa hẳn quá mà!

Đừng nói thu phục mãnh hổ, ngay cả con mèo cũng dám cào nát mặt hắn.

Thi Đại đảo mắt, để hắn và Thẩm Lưu Sương chung một khung hình.

Nô tỳ yếu ớt nhiều bệnh đang lười biếng dựa vào gốc cây, che giấu sát ý, sống lưng thẳng thớm.

Đại thiếu gia võ nghệ cao siêu mặt ủ mày chau, gió lạnh thổi qua, cơ người lại thành một nhúm.

Hợp lý ghê.

“Cho nên...”

Theo phép loại trừ, Liễu Như Thường bắt được trọng điểm:

“Giang công tử là A Ngôn?”

Dưới bóng cây, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt:

“Ừm.”

Đây, thật sự cậu được ước thấy rồi kìa?!

Nhờ hoàng hôn mờ tối, giúp khoe môi đang giương cao của Liễu Như Thường chẳng mấy rõ ràng.

Cám ơn nha, họa trung tiên.

Thiên kim tiêu thư và thị vệ trung thành, rõ là hợp với họ quá đôi.

Bản thân Thi Đại không thấy gì.

Dẫn thân vào ảo ảnh, đóng vai nhân vật, chẳng coi là thật được. Nếu nói thân thiết, Vệ Tiêu do Diêm Thanh Hoan diễn còn là vị hôn phu của Ngu Tri Họa kia kìa.

Nàng tùy ý suy nghĩ, tầm mắt di chuyển, khéo thay đổi diện với tròng mắt đen nhánh của Giang Bạch Nghiễn.

Sắc mặt chàng vẫn như thường, không nhìn ra cảm xúc đặc biệt, non nửa gương mặt bị bóng đêm che lấp, sự tương phản giữa sáng và tối khiến mắt chàng càng thêm sáng tỏ

Đầu ngón tay vu, ốt ve giấy tuyên thành trong tay, Giang Bạch Nghiễn gật đầu với nàng, liếc nhìn hàng chữ đen trên giấy trắng.

[Họ tên: A Ngôn]

[Thân phận: Thị vệ thân cận của Vệ Linh, trầm mặc ít nói, nghe lời răm rắp. Vệ Linh bị thương hấn thoa thuốc, Vệ Linh có niềm vui mới hấn ghen tuông, Vệ Linh gặp nguy hiểm, hấn liều chết bảo vệ]

Nhân vật này khác chàng quá nhiều.

Chẳng hiểu nổi tình cảm chân thành trong sáng đến vậy, đáy mắt Giang Bạch Nghiễn đầy hoang mang.

Vì sao lại có người toàn tâm toàn ý đối xử với người khác, cam tâm tình nguyện hi sinh tính mạng cho nàng?

Còn “ghen tuông” mà tờ giấy nhắc đến.

Thế nào mới là ghen?

Giang Bạch Nghiễn không hiểu.

Giữa lúc yên tĩnh suy nghĩ, gió mát lướt qua khu rừng.

Bấy giờ Thi Đại mới nhận ra, từ lúc họ vào ảo ảnh đến nay, từ đầu đến cuối không khí vẫn ở trạng thái ngưng trệ, như một đầm nước chết.

Ngọn gió này chậm chậm thổi qua, nước đọng trời dậy, loang ra gợn sóng, vạn vật được ban tặng sức sống...

“Sao thế? Còn ngây ra đó làm gì...”

Sau lưng vang lên giọng nữ quen thuộc:

“Mau nướng mấy con thỏ này ăn hết, rồi tìm đường xuống núi.”

Trong treo dịu dàng, là giọng nói của Ngu Tri Họa.

Thi Đại quay đầu.

Ngu Tri Họa mặc áo xanh, đang ngồi trước đồng lửa, ngọn lửa nổ vang lách tách, tô điểm vài phần khói lửa cho gương mặt chẳng nhuốm bụi trần của nàng ta.

Đây là hư ảnh trong ảo ảnh.

Vài con thỏ hoang không còn hơi thở nằm bên cạnh nàng ta,

đều bị mũi tên bắn trúng, chắc chắn là con mồi của nhóm họ.

“Đúng đó.”

Thi Đại rất biết nghe lời, ngồi cạnh đồng lửa:

“Hôm nay bận bịu trong rừng lâu như vậy, mệt chết đi được.”

Gió lạnh thấu xương, nàng ôm đầu gối, co người lại:

“Còn lạnh nữa chứ.”

Ngồi cạnh đồng lửa, mới thấy khá hơn đôi chút.

Một giây vào vai, không hổ là Thi Đại.

Liều Như Thường cố hết sức diễn hình tượng người hiền lành:

“Ta cũng mệt rồi, cực thì cực đấy, nhưng thỉnh thoảng làm một chuyến săn đêm, cũng khá thú vị.”

Diêm Thanh Hoan: “...”

Liều mạng nhớ lại cách diễn vai hào hiệp trong tiểu thuyết, Diêm Thanh Hoan cười lớn, ngồi cạnh Ngu Tri Họa:

“Nếu thích, sau này đưa ngươi đi nữa.”

Nguy hiểm quá rồi.

Động tác hơi mạnh, suýt thì trật eo.

Thẩm Lưu Sương vui vẻ thừa nước đục thả câu, vừa ngắm cảnh xung quanh, vừa thuận miệng tiếp lời:

“Thiếu gia nói đúng.”

Nịnh bợ thật sự vui lắm đó.

Giang Bạch Nghiễn khựng lại một thoáng, ngồi xuống bên

cạnh Thi Đại.

“A Tiêu.”

Ngu Tri Họa cười bảo:

“Mau nướng thỏ ăn đi.”

Vệ Tiêu thẳng tính, giỏi võ thuật săn bắt, con mồi bắt được, thông thường đều do hắn ta phụ trách nướng.

Diêm Thanh Hoan run tay.

Vấn đề lớn rồi đây.

Thi Đại liếc nhìn mu bàn tay Diêm Thanh Hoan, khớp xương cân xứng, trắng như sứ, thoáng hiện gân xanh.

Đôi tay này đã quen cầm bút chọc chim ở Giang Nam, nào biết lột da thỏ, nướng thịt.

Thi Đại lặng lẽ, chọc cánh tay Giang Bạch Nghiễn.

Sức lực nàng rất nhỏ, cách lớp áo, nhẹ như gãi ngựa.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, thấy Thi Đại chỉ chàng, rồi lại chỉ mấy con thỏ đang nằm dưới đất.

Một động tác nhỏ chẳng rõ nghĩa, Giang Bạch Nghiễn lại hiểu ý nàng.

Nàng đang hỏi chàng, có biết nướng thịt thỏ không.

Giang Bạch Nghiễn gật đầu.

Thoáng chốc, đã nghe tiếng cười thoải mái của Thi Đại:

“Hôm nay không để ca ca nướng nữa nhé.”

Nàng trưởng thành ở Thi phủ, từ một khía cạnh nào đó, tính cách của nàng cũng có phần tương tự với Vệ Linh.

Lúc lên tiếng mày mắt cong cong, khẽ nhướn khóe mi, có chút kiêu ngạo lại hơi đặc ý:

“A Ngôn cũng biết đó, để chàng làm thử nha.”

Ngu Tri Họa sửng sốt, nhớ lại quan hệ giữa hai người, nhỏ tiếng cười bảo:

“A Ngôn hả?”

Thi Đại:

“Muội muốn ăn đồ huynh ấy nướng.”

Nàng giỏi làm nũng, mềm giọng nói chuyện, như đường cát thượng hạng.

Lọt vào tai Giang Bạch Nghiễn, chàng lơ đãng nghĩ, chỉ là không biết, viên đường này có mấy phần thật mấy phần giả.

Diêm Thanh Hoan là người lanh trí, lập tức thuận theo lời nàng:

“Được, hôm nay thử tay nghề của A Ngôn...A Ngôn thấy sao?”

Đa tạ Thi tiểu thư và Giang công tử đã giải vây!

Giang Bạch Nghiễn không từ chối.

Chàng từng đi khắp chốn, lúc ngang qua núi sâu hoang dã, những món ăn này là chuyện thường ngày.

Lần đầu tiên Thi Đại ăn thử nướng dã ngoại, chống má nhìn chàng xắn tay áo, lộ ra cổ tay với khớp xương rõ ràng.

Muốn ăn thịt thỏ, phải xử lý da lông và nội tạng sạch sẽ, vốn là

những bước cực kỳ phức tạp, vào tay Giang Bạch Nghiễn, lại thuận lợi trôi chảy, lưu loát đến khó tin.

Như đã làm qua trăm ngàn lần.

Thi Đại hoảng hốt hiểu ra, ngược mắt lên.

Khi tập trung làm chuyện gì đó, Giang Bạch Nghiễn không có biểu cảm nào, độ cong khóe mắt hơi cụp xuống, như móc câu nhỏ treo dưới ánh trăng.

Chỉ nhìn sắc mặt, rất khó phân rõ rốt cuộc chàng đang lột da lông thỏ hoang, hay đang chuyên tâm mài dao.

Sau khi tự tay giết chết tà tu, chàng không nhà để về, chẳng nơi nương tựa, một mình đi khắp cửu châu trong một khoảng thời gian dài đằng đẳng.

Chàng đã học cách nướng thịt dã ngoại vào lúc đó chẳng?

Xử lý thịt thỏ sạch sẽ, rồi xuyên qua nhánh cây, gác lên đồng lửa, xem như đã hoàn thành hơn phân nửa.

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên lên tiếng:

“Có hương liệu không?”

Họ cố ý đến đây săn bắt, tất nhiên sẽ mang theo gia vị.

Ngu Tri Họa đưa hộp nhỏ đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Thế nên Giang Bạch Nghiễn trở cổ tay, hương thơm nồng nàn tản ra xung quanh.

Quá hấp dẫn, Thi Đại hít sâu một hơi, đánh thức con sâu thèm ăn trong bụng, chớp mắt.

Ngay sau đó, một con thỏ đã nướng xong xuất hiện trước mặt nàng.

...Ồ?

Thi Đại vô thức ngẩng đầu.

Giang Bạch Nghiễn không nói gì, khẽ nhướn mày.

Không ai phát giác, ở một góc dưới bóng cây bao phủ, khóe môi Liễu Như Thường chậm rãi giương cao.

Đây là con đầu tiên nha.

Thi Đại vui vẻ nói cảm ơn, cẩn thận nhận thịt thỏ nướng, vừa cúi đầu đã ngửi được hương thơm khiến người ta choáng váng.

Cắn một miếng, ngoài xốp trong mềm, gia vị ngấm vừa chuẩn, trung hòa thịt thỏ tươi ngon, không tanh không ngấy, nước sốt tràn ra ngoài.

Đêm đông lạnh lẽo được ăn thịt thỏ nóng hôi, ấm áp bao bọc lục phủ ngũ tạng, hạnh phúc đến độ khó nói thành lời.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng không lên tiếng, nhìn nàng.

Thực ra lúc chàng đơn độc một mình, hiếm khi dùng gia vị, chỉ nướng chín rồi ăn ngay.

Nhưng nướng như vậy sẽ mang theo vị tanh, mùi thịt quá nồng, chẳng xua tan nổi, không ngon chút nào.

Chàng gần như có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Thi Đại sau khi ăn thịt thỏ nướng kia, chân mày cau chặt, mím môi rũ xuống.

Lạ thay, rõ ràng chưa từng tận mắt nhìn thấy, lại như sống động trước mặt.

Miếng thịt thỏ này, nàng thấy khó ăn không?

Không kiềm được muốn xem thử phản ứng của nàng, xuất

phát từ tâm lý mà ngay cả Giang Bạch Nghiễn cũng thấy buồn cười.

Ánh mắt Thi Đại hình như sáng hơn đôi chút.

...Nàng đang cười chẳng?

“Ngon lắm đó.”

Có ánh sáng rơi vào đáy mắt nàng, soi tỏ lớp lông tơ nhàn nhạt nửa bên mặt, Thi Đại bỗng nhìn về phía chàng:

“Đại trù, à không, trình độ của đầu bếp nổi tiếng! Thỏ này chỉ có trên trời, nhân gian nào được nếm mấy lần!”

Giang công tử vừa đẹp, đầu óc thông minh, kiếm pháp cao siêu, lại còn biết nấu ăn nữa.

Nàng có tài đức gì, gặp được đồng đội toàn năng quá đổi.

Nói xong nàng lại nghĩ, trừ nướng thỏ ra, liệu Giang Bạch Nghiễn còn biết làm món khác không? Lẽ nào, chàng là cao thủ bếp nút giấu mặt?

Tò mò lắm đó.

Trong lòng như có mấy con kiến đang bò.

Đáng tiếc Giang Bạch Nghiễn không nói gì nữa, xoay người lại, tiếp tục xử lý con thỏ kế tiếp.

Khóe môi Liễu Như Thường lại càng giương cao hơn.

Ngồi ở góc độ Thi Đại không nhìn thấy, nàng ta có thể thấy được cực kỳ rõ ràng.

Khoảnh khắc Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, đã lảng lạng mỉm cười...

Như đèn hoa rục rờ lóe lên thoáng chốc, bỗng dung xuất hiện,

rồi lặng yên biến mất, tan vào màn đêm.

Bị vài ba câu đùa dành vui quá rồi kìa.

Giang Bạch Nghiễn trông lạnh lùng lại kiêu ngạo, hóa ra dễ dãi đến vậy?

Thẩm Lưu Sương nghe đến vui vẻ:

“Thỏ này trên trời mới có...đang ăn thỏ ngọc ư?”

“Thế nào?”

Ngu Tri Hoa cũng mỉm cười trêu chọc:

“Nướng ngon hơn ca ca muối không?”

Đâu phải ca ca ruột, bán được cứ bán thôi.

Nhận được ân huệ của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại chẳng hề do dự:

“Ngon nhất luôn.”

Thời gian hãy còn sớm, Giang Bạch Nghiễn thành thạo xử lý hết thịt thỏ nướng cho những người ở đây.

Chàng không hứng thú với chuyện ăn uống, dứt khoát đứng dậy:

“Ta đi trước dò đường.”

Ngu Tri Hoa từng nói, họ vào núi săn bắt, vẫn chưa tìm được đường xuống núi.

Thi Đại vội vàng ăn xong miếng thịt thỏ cuối cùng, lau sạch miệng và tay, đuôi theo bước chân chàng:

“Ta cũng đi nữa.”

Giang Bạch Nghiễn quay đầu, ánh mắt tĩnh lặng không gợn sóng:

“Không cần.”

Sao lại không cần?

Thi Đại ngẩn ngơ, đề phòng Ngũ Tri Họa nghe thấy, dùng giọng nói chỉ hai người nghe được:

“Ta mang theo bùa nê, có thể soi đường cho huynh mà.”

Giang Bạch Nghiễn xoay người, nhìn mặt nàng.

Trắng nõn chẳng chút tỳ vết, vì lạnh mà gò má ửng hồng.

Chàng không đồng ý, từ chối cho ý kiến.

Thi Đại thâm thấy nhụt chí, sờ túi trong tay áo.

Nàng biết Giang Bạch Nghiễn không thích gần gũi với người khác, nếu chàng không muốn có người đi theo...đưa bùa cho chàng vậy.

Một mình đi giữa núi rừng, dù sao cũng không an toàn.

Đầu ngón tay thò vào túi, cùng lúc đó, Giang Bạch Nghiễn nhỏ giọng lên tiếng:

“Đến bên đông lửa đi.”

Thi Đại ngẩng đầu:

“Gì cơ?”

Gió núi đêm đông rét mướt nhất, thoáng chốc nổi gió, lướt qua vài lọn tóc mai của nàng.

Một bàn tay bỗng dung duỗi ra, ngăn cản bên gò má nàng, che chắn hướng gió ập tới.

Chóp mũi chỉ toàn là mùi hương lạnh nhạt trên người Giang Bạch Nghiễn.

“Chẳng phải cô sợ lạnh sao?”

Giọng Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhưng rõ ràng, như dòng suối vỗ vào đá, gọi lên tiếng vọng trong bóng đêm, mang đến tiếng cười rất khế.

“Đại tiểu thư.”

Xung hô trước nay chưa từng nghe, được nhắc đến bằng giọng điệu thế này, như chế nhạo lại như bắt đắc dĩ.

Chỉ ba chữ thôi, đã khiến sống lưng tê dại, ngửa ngáy len lỏi vào tai, rồi rơi xuống đáy lòng.

Gió đêm được tay phải của chàng ngăn cản, Thi Đại khẽ run rẩy.

Nàng nhớ lại, lúc bắt đầu ảo ảnh, mình từng oán trách chỗ này quá lạnh.

Thử hạ khoe môi xuống, nhưng không nén nổi.

Thi Đại cong môi, vẫn lạnh đến độ chóp mũi đỏ bừng, trong mắt lại tràn trề sức sống như đang khiêu khích, tựa mầm non phá vỡ tuyết đọng, gương nanh múa vuốt:

“Ta không sợ đâu nha.”

Chương 51: C51: Chương 51

Có lẽ vì trưởng thành ở cô nhi viện, Thi Đại rất dễ nhận ra thiện ý của người khác.

Nói nàng nhạy bén cũng được, mẫn cảm cũng thế, từ nhỏ đến lớn không nhận được quá nhiều, thế nên nàng học cách trân trọng.

Lòng bàn tay Giang Bạch Nghiễn chấn ở giữa không trung, chỉ cách gò má nàng vài milimet, khắc chế lại tuân thủ quy tắc, không hề đường đột.

Gió lạnh thổi vào mặt nàng, đã bị ngăn ở bên ngoài.

Là độ ấm như có như không, khiến người ta yên lòng.

“Ta không mỏng manh đến vậy.”

Thi Đại ngẫm nghĩ, lại thấy buồn cười, nhỏ tiếng giục:

“Đi thôi.”

Nàng đâu phải hoa cỏ yếu ớt chẳng chịu được gió, chút gió lạnh như vậy vẫn chịu nổi.

Dù là Giang Bạch Nghiễn, cũng không thể xem thường nàng.

Thi Đại nhắc cánh tay, vung vẩy:

“Ta cũng lợi hại lắm đó.”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cười, thả tay phải xuống:

“Ừm.”

Trong núi không có ánh lửa, muốn nhìn rõ con đường phía trước, chỉ có thể nương nhờ sắc trắng trong vắt trên trời.

Ngại Ngu Tri Họa sau lưng, Thi Đại không lấy bùa ra ngay.

Giang Bạch Nghiễn đi đằng trước, giúp nàng chặt bỏ cây cỏ cao cỡ nửa người trong rừng.

Đi được một đoạn, Thi Đại giữ tay áo, lấy lá bùa ra.

Đến Đại Chiêu đã lâu như vậy, nàng không còn vụng về như thuở đầu, thành thạo thúc đẩy linh khí, cảm ứng hơi thở ẩn chứa trong chu sa.

Ánh sáng trắng lóe lên, lá bùa bùng cháy, hóa thành đốm lửa nhỏ không mang theo độ ẩm, yên tĩnh lay động trong lòng bàn tay nàng.

Rất tốt, quá lưu loát.

Thi Đại cho thao tác thành thạo của mình chín mươi điểm.

Đốm lửa sáng rõ, xua tan bóng đêm, ngay cả mày mắt nàng cũng lấp lánh:

“Giang công tử ơi, huynh có muốn một lá không?”

Họ sóng vai bước đi, một đốm lửa đã đủ rồi.

Giang Bạch Nghiễn:

“Thi tiểu thư đừng đi xa là được.”

Giờ lại không gọi “đại tiểu thư” nữa.

Nhớ lại cảm giác tê sống lưng cách đó không lâu, Thi Đại thoáng tập trung tinh thần.

Chưa ai gọi nàng như vậy bao giờ, nguyên chủ lại nghe qua không ít lần.

Nhưng chẳng biết tại sao, cùng là ba chữ đơn giản sáng tỏ, thốt ra từ miệng Giang Bạch Nghiễn...

Lại như móc câu nhỏ khẽ cọ màng nhĩ.

Do giọng của chàng hay hơn chăng?

“Nói ra thì, thỏ do Giang công tử nướng, thật sự ngon lắm.”

Ép mình kéo suy nghĩ về, Thi Đại xoa bụng:

“Lời thật lòng đó.”

Giang Bạch Nghiễn nhướng mày:

“Thi tiểu thư thích?”

“Tất nhiên.”

Thi Đại nghiêm túc:

“Vì thỏ nướng của Giang công tử, ta tạm thời tuyên bố, thỏ là người bạn ăn ngon nhất của chúng ta.”

Giang Bạch Nghiễn thoáng chốc bắt được sơ hở của nàng:

“Tạm thời?”

“Ừ thì.”

Thi Đại xoa mũi, có lý chẳng sợ:

“Sau này có thể gặp heo bò dê ăn ngon hơn mà.”

Món nào là ngon nhất?

Vĩnh viễn là những gì cho vào miệng ngay lúc đó.

Giang Bạch Nghiễn bật cười, giọng điệu trêu đùa:

“Bạn tốt của Thi tiểu thư cũng nhiều quá.”

Vị thơm ngon đậm đà ở đầu lưỡi vẫn chưa tan, Thi Đại không khỏi tò mò:

“Giang công tử này, ngoài thỏ nướng, huynh còn biết làm món khác không?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Biết sơ đôi chút.”

Ở cạnh chàng lâu như vậy, Thi Đại dần dần hiểu rõ thói quen ngôn ngữ của người này.

Xa cách lễ phép, quá mức khiêm tốn, khi Giang Bạch Nghiễn nhắc đến kiếm thuật kinh người của chàng, cũng chỉ nói “hiều sơ”.

Lòng Thi Đại rõ như gương sáng, thử hỏi:

“Cá nướng, dê nướng, heo nướng, nướng tất cả?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Ánh mắt Thi Đại hơi sáng lên, tiến thêm một bước:

“Khoai tây xào sợi, các loại thịt xào rau, gà hầm nấm, thịt vân mộng quán hoa?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không biết thịt vân mộng quán hoa.”

Chàng sống một mình đã lâu, tất nhiên cũng biết nấu vài món ăn gia đình.

Với việc ăn uống, trước nay Giang Bạch Nghiễn không để ý khẩu vị, no bụng là được.

Thịt vân mộng quán hoa là món ăn cao cấp trong tửu lâu, chẳng liên quan gì đến những ngày tháng liếm máu trên đầu mũi dao của chàng.

Thi Đại khẽ “ồ” một tiếng.

Thi Đại:

“Thế còn...bánh táo đỏ, bánh nếp, bánh hoa tươi?”

Mấy món này lại càng không biết.

Giang Bạch Nghiễn như cười như không:

“Thi tiểu thư hỏi chuyện này làm gì?”

“Muốn ném thử tay nghề của Giang công tử mà.”

Chàng hỏi thẳng, Thi Đại càng không ngượng ngùng, chấp hai tay lại, như tư thế cầu nguyện:

“Thỏ nướng quá ngon, nếu hôm nào được ăn thử món khác, chắc chắn sẽ hạnh phúc lắm đó.”

Người sống trên đời, phải có chút mong đợi.

Giang Bạch Nghiễn không nói gì.

Chàng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, nếu ở vị trí của Thi Đại, bị người ta hỏi câu đó, chắc chắn sẽ yên lặng.

Nàng thoả mái thừa nhận, ngược lại khiến Giang Bạch Nghiễn không biết phải tiếp lời thế nào.

“Chúng ta diễn tiểu thư và thị vệ trong ảo ảnh.”

Sắp xếp lại tính cách của Vệ Linh trong đầu một lượt, Thi Đại mỉm cười với chàng:

“Giang công tử ơi, nếu lỡ đắc tội, mong huynh hiểu cho.”

Vệ Linh được nuông chiều ương bướng, thường sai khiến A Ngôn, sau khi tà ma xuất hiện, từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi hân ta nửa bước.

Khựng lại một lúc, Thi Đại bổ sung một câu:

“Nếu ta bất cẩn vượt quá giới hạn, huynh cũng đừng bỏ qua, cứ nói thẳng nha, ta sẽ sửa lại mà.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Chàng yên lặng một thoáng, cuối cùng vẫn nói ra nan đề mà mình hoang mang đã lâu:

“Thi tiểu thư, thế nào là ghen tuông?”

Thi Đại ngơ ngác:

“Sao cơ?”

Vừa dứt lời, đã thấy Giang Bạch Nghiễn đưa tờ giấy tuyên thành qua, đóm lửa soi sáng nét mực đen, nghiễm nhiên là giới thiệu nhân vật A Ngôn.

Đây là thị vệ vì tiểu thư gặp niềm vui mới mà âm thầm ghen tuông.

“Ghen là...”

Thi Đại hiêm khi lộ vẻ khổ sở:

“Huynh đã từng ăn đồ chua chưa? Dấm hoặc quýt ấy.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu.

Trời sinh chàng có gương mặt trong sáng, lúc này không có nụ cười giả dối thường ngày, cũng chẳng có sát khí lạnh lẽo, rũ mắt tập trung, lộ vẻ tĩnh lặng tựa sương trong.

Như học sinh ngoan ngoãn khiêm tốn xin chỉ giáo.

“Nó cũng giống lúc huynh ăn quýt chua vậy đó.”

Thi Đại lên tiếng:

“Nhìn thấy người mình để ý thân mật với người khác, trong lòng vừa chua vừa chát, muốn nàng nhìn mình nhiều hơn, đừng ở cạnh người khác nữa.”

Tình cảm của con người thật sự quá đổi phức tạp khó hiểu.

Kiếp trước nàng bận rộn học tập làm thêm, không rảnh rỗi rắm mấy chuyện tình cảm yêu đương, nhưng nói đến ghen tuông, Thi Đại đã trải nghiệm vài lần.

Mấy đứa nhỏ trong cô nhi viện thiếu vắng người thân bầu bạn, trưởng bối duy nhất các em có thể dựa dẫm chính là giáo viên chăm sóc mình.

Thi Đại hiểu chuyện từ sớm, tuy việc gì cũng nghĩ thoáng, nhưng khi nàng lẻ loi một mình đứng trong góc, thấy người lớn ân cần hỏi han đứa trẻ khác, lòng vẫn ngọt ngọt.

Cảm giác đó hẳn là ghen nhỉ?

Một cảm giác thần bí, khó nói thành lời.

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, yên lặng ngẫm nghĩ.

Chàng không có người mình để ý, không thể hiểu được ý nghĩa bên trong.

“Nhưng mà, vì sao trên giấy lại có ý đánh dấu ghen tuông?”

Thi Đại suy nghĩ rất nhanh, nhận ra mờ ám:

“Tà ma tấn công khách điểm, trong giấy viết Vệ Linh bị thương, gặp nguy hiểm là chuyện chắc như đinh đóng cột.”

Nhắc nhở chỉ có vài lời rải rác, không thể đưa ra tin tức vô dụng được, lẽ nào...

Thi Đại hiểu ra:

“Vệ Linh gặp niềm vui mới trong khách điểm?”

Có thì có thôi.

Dù sao cũng không liên quan đến họ, đến khi đó tùy cơ ứng biến phối hợp biểu diễn là xong.

Lửa trong tay Thi Đại tỏa ra ánh sáng, giúp hai người đi qua giữa rừng cây.

Ngọn núi này không lớn, dựa vào kinh nghiệm, rất nhanh Giang Bạch Nghiễn đã tìm được đường nhỏ xuống núi.

Nhìn xuống dưới, có thể trông thấy cảnh khô nghiêng ngã, cỏ dại mây mù dày đặc, dưới chân núi, đèn đuốc thoát ẩn thoát hiện.

Hắn là khách điểm Quân Lai.

“Cuối cùng sắp bắt đầu rồi.”

Vào khách điểm Quân Lai, ảo ảnh này mới chính thức mở màn. Có năm đôi mắt của họ nhìn chăm chăm, rất khó để hung

thủ không lộ manh mối.

Thi Đại tràn đầy nhiệt tình:

“Chúng ta về tìm họ thôi.”

Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn trở lại đồng lửa, nhóm người Liễu Như Thường đã ăn xong thỏ nướng.

Đã thăm dò xong tuyến đường, xuống núi dễ dàng hơn nhiều, đáng tiếc Ngưu Tri Họa ở đây không dùng bữa được.

Ánh trăng sáng tỏ, phản chiếu bóng cây lôm đôm.

Thẩm Lưu Sương đi bên cạnh Thi Đại, lặng lẽ nắm cánh tay nàng, trong màn đêm nửa tỏ nửa mờ, dắt nàng đi từng bước về trước.

Thi Đại nắm lại tay nàng ta, thỉnh thoảng mỉm cười, đến gần nàng ta thì thầm.

Liễu Như Thường nhìn Thi Đại, lại liếc Giang Bạch Nghiễn ở bên kia.

Hai người này như gần như xa, trông thì không có gì, nhưng động tác Giang Bạch Nghiễn chắn gió cho Thi Đại ban này, rõ ràng có chút gì đó.

Chưa chắc lắm, phải quan sát thêm.

Liễu Như Thường xoa tay.

Khách điểm mới là tình tiết quan trọng.

Diêm Thanh Hoan một lòng một dạ với vụ án: “?”

Cái liếc mắt ban này, vì sao hắn lại thấy biểu cảm cười khằng khặc quái dị...trên mặt của Liễu cô nương vậy kìa?

Bước đi dọc theo đường núi, nửa nén nhang sau, Diêm Thanh

Hoan đi trước nhất đẩy cửa chính của khách điếm ra.

Cửa gỗ cột kẹt khẽ vang, gió lạnh vờn quanh, dưới ánh nến lay động, Thi Đại ngẩng đầu.

Nghe Liễu Như Thường nói, đây là khách điếm cổ xưa đã mở mấy chục năm.

Khách điếm trong ảo ảnh vẫn chưa bị tàn phá, đèn lồng treo cao, cảm giác vui mừng sau năm mới. Trên cửa chính là biển hiệu với hàng chữ “Quân lai”.

Vài người mang theo gió tuyết bước vào cửa lớn, giọng nữ dịu dàng cười hỏi:

“Các vị muốn nghỉ chân hay ở trọ?”

Người lên tiếng là một nữ nhân lười biếng ngồi bên bàn.

Nữ nhân độ khoảng hơn hai mươi, vóc dáng cao gầy, khoác váy dài đen tuyền, vấn tóc lên cao, bông bành tựa khóm mây đen.

Thi Đại nghĩ, là một tỷ tỷ xinh đẹp.

Thiết lập nhân vật của Diêm Thanh Hoan là người dẫn đầu, lập tức trả lời:

“Ở trọ.”

“Mấy phòng?”

Nữ nhân váy đen nhìn hần:

“Đến đây nộp tiền.”

Có người mỉm cười trêu ghẹo:

“Bà chủ, thái độ đối xử với khách phải ôn hòa một chút chứ,

đừng chỉ thấy mỗi tiền.”

Nhân lúc họ nói chuyện, Thi Đại đánh giá những người khách trong khách điếm một lượt.

Nơi này vắng vẻ, không nhiều khách ở trọ, hoặc là người của thành Trường An sẵn bắt trở về, hoặc là trên đường buôn bán.

Hai nam nhân trung niên dựa vào cửa nghỉ ngơi, một nam một nữ ngồi cạnh cửa sổ ngắm trăng.

Một người xoay lưng về phía họ ngồi trong góc, nhìn động tác kia, hình như đang ăn cơm.

Thi Đại nhìn hắn ta thêm một lúc.

Đó là nam nhân trẻ tuổi, không thấy rõ mặt, nhưng lại cảm giác được vẻ lạnh lẽo tỏa ra quanh người...

Hắn ta vác hai thanh kiếm đen, âm thầm che giấu sắc bén, là khí thể độc nhất của người tập võ.

Nhìn cách ăn vận của hắn ta... lẽ nào là du hiệp “Hàn Tung”?

Du hiệp là những người trọng nghĩa khí không màng bản thân, hành hiệp trượng nghĩa.

Đại Chiêu thịnh hành phong cách du hiệp, những người này không có nơi ở cố định, ăn oán rõ ràng, gặp chuyện bất bình rút dao giúp đỡ.

Suy nghĩ xoay chuyển trong đầu Thi Đại, chẳng kịp đề phòng, đối diện với đôi mắt như chứa ánh sao lạnh lẽo...

Du hiệp phát giác tầm mắt nàng, bỗng xoay người lại.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, đôi phương không nói tiếng nào, chỉ nhìn thoáng qua nàng, rồi lại vùi đầu dùng bữa.

“Đó là Hàn Tung.”

Liễu Như Thường phụ trách xử lý vụ án này, đã từng gặp gần như tất cả mọi người của khách điểm ở bên ngoài.

Nhân lúc Ngu Tri Họa và Diêm Thanh Hoan tính tiền, Liễu Như Thường nhỏ tiếng giới thiệu:

“Tình tình Hàn Tung quái gở, thực lực không yếu. Nữ nhân váy đen là bà chủ ở đây, tên Dương Ngọc Trân.”

Hàn Tung là một trong những nghi phạm của vụ án.

Thi Đại gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn quanh, đáy lòng căng chặt.

Trong khách điểm này, có tà tu ăn thịt uống máu người.

Như sói đói đội lột cừu non, dùng tướng mạo đơn thuần vô hại trà trộn vào đây, trên thực tế đang toan tính làm thế nào để giết sạch mọi người trong khách điểm.

Rốt cuộc là ai?

Ba nghi phạm mà “Đạp Toa Hành” nhận định, trước mắt chỉ mới xuất hiện hai người.

Thi Đại khẽ bảo:

“Trù nương được gọi là Cẩm Nương đâu? Chúng ta có cần đến gặp nàng ta không?”

“Ừm.”

Liễu Như Thường:

“Hiềm nghi của trù nương là lớn nhất, buộc phải trông chừng chặt chẽ.”

Cẩm Nương lai lịch bất minh, sau khi xảy ra vụ án lại mất tích bí ẩn, dù là Liễu Như Thường cũng chưa từng gặp nàng ta.

“Bà chủ.”

Giọng nói Liễu Như Thường mang theo ý cười, vờ như vô ý hỏi:

“Lần đầu chúng ta đến khách điểm này, muốn tùy ý dạo quanh, cô không ngại chứ?”

Bà chủ vừa mới thu tiền của Diêm Thanh Hoan, tâm trạng rất tốt, nghe vậy cười bảo:

“Có gì phải ngại? Khách vui là được.”

Có câu nói thế nào ấy nhỉ, tiền có thể sai khiến ma quỷ.

Liễu Như Thường nhướng mày:

“Đi thôi.”

Nàng ta đã biết rõ bố cục của khách điểm từ sớm, vì diễn vai khách mới, phải giả vờ ngỡ ngàng một lúc, đi lại quanh sảnh.

Đi hết một vòng, Liễu Như Thường nương theo tuyến đường trong trí nhớ, rẽ vào một hành lang nhỏ hẹp góc đông bắc.

Thi Đại theo sát phía sau.

Hành lang không sâu, dễ dàng đi đến điểm cuối.

Có một tấm rèm sẫm màu treo cuối con đường, Liễu Như Thường nhắc tay vén ra.

Thi Đại ngửi thấy một mùi hương rất nồng.

Không phải mùi đồ ăn trong nhà bếp, mà là hương liệu nồng nặc xộc thẳng vào khoang mũi, như hoa quế lại tựa đỉnh hương.

Hương thơm này xen lẫn mùi đồ ăn hỗn tạp, hóa thành hương

vị khó nói nên lời, khiến nàng khẽ cau mày.

Vào nhà bếp, một nữ nhân đang quay lưng ngồi xỏm sau bếp lò, không ngừng run rẩy.

Đôi tay nàng ta dường như đang nhúc nhích, biên độ rất nhỏ, gục đầu xuống, không thấy rõ mặt mũi, phát ra tiếng mài răng khe khẽ.

Nàng ta đang làm gì?

Trạng thái của nữ nhân này quá lạ lùng, Thi Đại và Liễu Như Thường nhìn nhau một thoáng, da đầu tê dại.

“...A.”

Ngũ Tri Họa theo sau lưng Diêm Thanh Hoan, che miệng khẽ thốt:

“Nàng ta sao vậy?”

Vấn đề này, Thi Đại cũng rất muốn biết đáp án.

Nàng giữ cảnh giác, tiến về trước một bước, cùng lúc đó, khước mắt trông thấy bạch y lay động.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng, ánh mắt thản nhiên mà lạnh lẽo, thay nàng bước về trước.

Chàng còn chưa kịp lên tiếng.

Khi chàng đến gần, nữ nhân bỗng dừng ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt giăng đầy tơ máu, khiến người ta nghĩ đến dã thú bị giam cầm.

Như bị hoảng sợ, nàng ta vội vàng đứng dậy, đẩy Giang Bạch Nghiễn, lao ra khỏi nhà bếp.

“Nàng ta...”

Thi Đại do dự lên tiếng:

“Sao thế?”

Người này quả nhiên quái lạ.

Liễu Như Thường âm thầm suy nghĩ, khẽ vuốt cằm.

Dù rất muốn đuổi theo, ép hỏi nguyên nhân tại chỗ, nhưng tình tiết dao động quá lớn, sẽ phá hoại ảo ảnh.

Buộc phải ngoan ngoãn đi theo cốt truyện, nàng ta khẽ tặc lưỡi.

“Nhà bếp thơm quá.”

Là đại phu, Diêm Thanh Hoan khẽ ngửi theo thói quen:

“Là...”

Mùi hương liệu hỗn loạn, thậm chí hẳn còn có thể buộc miệng thốt ra, tên của mỗi một loại hương liệu.

Ngặt nổi bị thân phận này cản trở, Diêm Thanh Hoan đành tỏ ra hồ đồ:

“Hương hoa à?”

“Đúng vậy.”

Ngu Tri Họa nhẫn nại đáp:

“Hoa quế, hương thảo, đinh hương, trầm hương...”

Thẩm Lưu Sương cau mày:

“Nàng ta dùng mùi nồng như vậy trên người làm gì?”

Đại Chiêu có một câu, tốt quá hóa dở.

Manh mối rất ít, tạm thời không thể đoán được đáp án.

Thi Đại xoa mi tâm, nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Huynh không sao chứ?”

Chẳng qua chỉ bị Cẩm Nương đụng một cái thôi.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt:

“Không sao.”

Mãi đến tận lúc này, ba người hiềm nghi mới xuất hiện hết.

Nhóm Liễu Như Thường đoán không sai, Cẩm Nương là đáng nghi nhất, lạ lùng nhất.

Nhưng chuyện gì cũng không thể kết luận quá sớm, Thi Đại quạt gió trước chóp mũi, hít không khí tươi mát:

“Nhà bếp ngộp quá, chúng ta ra ngoài nhé?”

Quả thật nhà bếp quá ngộp ngạt, không khí như ngưng đọng, không gọn sóng tựa đầm nước chết.

Giang Bạch Nghiễn đi sau cùng, chờ những người khác rời khỏi nhà bếp, trời xui đất khiến chàng nhấc cánh tay phải lên, ngửi mu bàn tay mình.

Lúc sóng vai đi cùng Thi Đại trong núi, đã nhuốm không ít mùi vị của nàng, là hương mai thoang thoảng.

Giờ phút này, mùi hương nồng nặc hơn kéo đến che lấp, xua tan hương mai.

Lúc Cẩm Nương đi ngang qua chàng, cơ thể tiếp xúc ở nơi đó.

Không khó ngửi.

Nhưng Giang Bạch Nghiễn lại thấy ghê tởm.

Cảm giác tiếp xúc vẫn đọng lại ở da, như bùn nhơ dính lên tường trắng, một vết bẩn thỉu xấu xí đến gần như chói mắt.

Trước giờ Giang Bạch Nghiễn luôn ghét bị người khác chạm vào.

Sự chán ghét đó đã từng chỉ khiến lòng chàng không vui, đến tận giờ phút này, lại căm ghét tột cùng.

Mi dài phủ xuống đáy mắt một lớp bóng mờ, Giang Bạch Nghiễn nhìn chăm chăm mu bàn tay, tay kia siết lấy dao găm vàng đen.

Những thứ mùi bẩn thỉu, tạp nham không nên lưu lại nơi này.

Quần quanh người chàng, chỉ cần một hương vị là đủ.

Mũi dao dán sát lớp da sơ ý bị đụng trúng kia, Giang Bạch Nghiễn vô cảm, hơi dùng sức.

Tay phải của thiếu niên thon dài, như nhánh trúc thẳng thớm. Dao găm rạch mở máu thịt, máu tươi đỏ thẫm tràn ra, thấm ướt mu bàn tay.

Chàng bỗng thấy phiền muộn, mùi máu tanh nồng quá đổi, cũng là một loại nhục nhã...

Nhưng mà, xét đến cùng, mùi máu thuộc về hơi thở của chàng.

Cắt bỏ ô uế dư thừa, chỉ còn lại hương vị của chàng và Thi Đại hòa quyện vào nhau, máu và hương mai quần quýt.

Điều này khiến Giang Bạch Nghiễn vô cớ nhớ lại ngày chàng vào vũ phòng hoa yêu.

Trong làn hương mai chẳng mấy khác biệt, vậy mà chàng chỉ thích mỗi túi thơm trên người Thi Đại.

Đến mức gần như thiên vị.

Đau đớn lan tràn, mang đến cho chàng niềm vui vô nghĩa.

Giang Bạch Nghiễn chột vớ lẽ, tiếp xúc cũng vậy, hơi thở cũng thế, thứ chàng cam nguyện đến gần chẳng phải vật chết hay ý nghĩ nào đó, chỉ là Thi Đại.

Chỉ mỗi nàng mà thôi.

Nhận thức này mới mẻ lại lạ lẫm, một lớp da thịt mỏng bị khoét xuống, hàng mi chàng khẽ run, lặng lẽ mỉm cười trong đau đớn.

Thấy chàng một lúc lâu chưa ra khỏi nhà bếp, có người vén rèm lên, Thi Đại thò đầu vào:

“Giang công tử, huynh sao vậy?”

Trước đó, chàng đã khép chặt tay trái, giấu khối thịt bản thủ kia trong lòng bàn tay.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ tiến lên một bước, tay áo rũ xuống, che lại vết thương, mép tay áo giấu đi máu tươi nhỏ giọt, tất cả an ổn như thường.

“Không sao.”

Đôi mắt chàng đen nhánh, trong phòng là sự bình tĩnh yên ắng đến tột độ:

“Đi thôi.”

Chương 52: C52: Chương 52

Nhà bếp lấp đầy mùi hương liệu nồng nặc, lẫn chút tanh ngọt thoang thoảng.

Thi Đại ngửi kỹ, tầm mắt lướt đến mép tay áo của Giang Bạch Nghiễn, bắt được một vệt đỏ đột ngột.

Giang Bạch Nghiễn thường mặc bạch y, là màu sắc thuần khiết tựa tuyết lạnh, một khi dính bẩn, người bên cạnh rất dễ nhận ra.

“Giang công tử.”

Thi Đại nhìn chằm chằm tay áo chàng:

“Huỳnh chảy máu hả?”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi, nhìn xuống.

Lúc rạch mu bàn tay, vài giọt máu bất cẩn rơi vào mép tay áo, đỏ đến chói mắt.

“Sau bếp lò có con mèo.”

Chàng đã quen nói dối, trong cơn đau, chỉ khẽ nhếch môi:

“Bị nó cào vài đường.”

Thi Đại:

“Mèo?”

Nơi này làm gì có mèo?

Giang Bạch Nghiễn:

“Chạy rồi.”

Lúc chàng lên tiếng đã xé miếng vải ở tay áo, tùy tiện băng vài vòng vào lòng bàn tay phải, động tác thành thạo, nhanh đến độ Thi Đại còn chưa kịp nhìn rõ hình dáng vết thương.

“Bị thương có nghiêm trọng không? Để ta xem nào?”

Nàng đến gần vài bước:

“Huynh không bôi thuốc?”

Chẳng chờ đối phương phản ứng, Thi Đại nghiêm túc:

“Chảy máu phải bôi thuốc, không cho phép huynh nói không sao.”

Nàng thật sự rất sợ hãi chữ kia của Giang Bạch Nghiễn, quyết định ngắt lời trước.

Vết thương trên mu bàn tay ngứa râm ran.

Yết hầu nhúc nhích, Giang Bạch Nghiễn cười:

“Được.”

Lúc nói chuyện, rèm nhà bếp khẽ đung đưa.

Thẩm Lưu Sương thò đầu vào, cẩn thận híp mắt:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sau đó đầu của Liễu Như Thường cũng xuất hiện bên trên nàng ta, nhướn mày tươi cười:

“Sao thế?”

“Bị mèo hoang cào tay.”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn như thường:

“Tình hình khách điểm thế nào?”

Thi Đại liếc nhìn tay phải bị băng bó lộn xộn của chàng: “?”

Huynh cứ chuyên chủ đề sượng trân như vậy phải không?

“Trước mắt vẫn bình thường.”

Liễu Như Thường vén rèm:

“Theo lời khai của Ngu Tri Họa, sau thời gian một chén trà, tốp tà ma đầu tiên sẽ xuất hiện.”

Ngu Tri Họa miêu tả kỹ lưỡng ngọn nguồn đêm nay cho họ biết.

Tà ma mạnh mẽ tấn công tổng cộng ba lần.

Lần thứ nhất tất cả mọi người không kịp trở tay, hiện trường hỗn loạn rối tung, chết ba khách trọ.

Lần thứ hai Ngu Tri Họa tọa trấn sảnh lớn, nàng ta là họa trung tiên, tu luyện trăm năm, dốc hết sức mình bảo vệ khách điểm Quân Lai.

Lần thứ ba là nguy hiểm nhất, đám tà ma phát động đợt tấn công cuối cùng.

Ngu Tri Họa và Hàn Tung là chủ lực chống lại yêu tà, chờ khi trời gần sáng, Trần Ách Ti đuổi đến, bấy giờ mới hạ màn.

“Thân phận hiện giờ của chúng ta, đều không biết pháp thuật.”

Thi Đại lấy một bình kim sang dược, đưa cho Giang Bạch Nghiễn:

“Lát nữa đánh nhau, chỉ có thể ở bên cạnh đứng nhìn.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói cảm ơn, nhận lấy.

Ý của Thi Đại quá rõ ràng, chần chừ một thoáng, chàng tháo lớp băng quấn quanh lòng bàn tay phải ra, hơi nghiêng cổ tay, không để lộ vị trí máu thịt be bét kia.

“Dù sao cũng là ảo ảnh mà.”

Liễu Như Thường nhún vai:

“Có Ngu Tri Họa và Hàn Tung ở đó, muốn bảo vệ khách điếm không phải vấn đề gì lớn. Chúng ta chỉ cần yên lặng quan sát thay đổi, tìm manh mối hung thủ để lộ là được.”

Trong ảo ảnh, dù họ có cứu tất cả mọi người, cũng không thể thay đổi hiện thực.

Thi Đại nghĩ, giống như xem một phim nhập vai.

“Đúng rồi.”

Nàng không thấy bóng dáng Diêm Thanh Hoan:

“Diêm công tử đâu?”

“Ngu Tri Họa ở đây, chúng ta không tiện nói chuyện.”

Liễu Như Thường cười:

“Diêm Thanh Hoan dùng thân phận Vệ Tiêu, dẫn nàng ta đến chỗ khác rồi.”

Hi sinh một mình hấn, giải phòng toàn đội.

Thi Đại và Liễu Như Thường trăm miệng một lời, cảm khái từ tận đáy lòng:

“Diêm công tử rộng lượng.”

Cảm khái xong, Thi Đại không quên liếc nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Chàng đã đóng nắp bình thuốc, cũng băng lại vết thương một lượt.

Thấy Thi Đại nhìn qua, Giang Bạch Nghiễn nhắc tay, để lộ lòng bàn tay phải.

Dường như đang lặng lẽ nói cho nàng biết, chàng đã nghe lời bôi thuốc băng bó.

Chỉ là một động tác rất nhỏ, lại khiến Thi Đại vô cớ cảm thấy, Giang Bạch Nghiễn lúc này...

Ngoan thật ấy.

“Ra ngoài xem thử đi.”

Liễu Như Thường mặt đầy gió xuân:

“Có lẽ sẽ tìm được manh mối mới.”

Rời khỏi nhà bếp, không khí tươi mát ập đến, tinh thần Thi Đại sáng khoái.

Trời dần tối, đa số mọi người đã về phòng nghỉ, sảnh lớn khách điểm chỉ còn đôi nam nữ đang ngắm trăng và bà chủ Dương Ngọc Trân.

Dương Ngọc Trân lười biếng đếm tiền, trông thấy nhóm người Thi Đại từ xa, khẽ cười bảo:

“Các vị đi dạo xong rồi à?”

“Ừm.”

Thẩm Lưu Sương thành thạo bắt chuyện, giả vờ hoang mang:

“Mọi thứ đều tốt, chỉ là...chúng ta gặp một vị cô nương không ngừng run rẩy trong nhà bếp. Người đó là ai vậy?”

Nụ cười Dương Ngọc Trân thoáng cứng đờ.

“Là trù nương ở chỗ ta.”

Dương Ngọc Trân nói:

“Nàng ta lại khó chịu nữa à?”

Thi Đại:

“Khó chịu? Sức khỏe nàng ta không tốt sao?”

“Nàng ta bị bệnh, thỉnh thoảng sẽ co giật run rẩy không khống chế được.”

Dương Ngọc Trân thành thật đáp:

“Dọa mọi người rồi, xin lỗi.”

Liễu Như Thường vờ như vỡ lẽ:

“Hóa ra là thế, cô nương kia đúng là nhất gan, chúng ta còn chưa chào hỏi, nàng ta đã vội vã chạy mất.”

Ngoài ảo ảnh, “Đạp toa hành” đã từng dò hỏi Dương Ngọc Trân những chuyện liên quan đến Cẩm Nương.

Cẩm Nương lai lịch bất minh, lúc đến xin việc trù nương, chỉ nói mình không cha không nương, mắc bệnh lạ.

Dương Ngọc Trân thấy nàng ta đáng thương, để nàng ta làm việc trong khách điếm.

Tính tình Cẩm Nương quái lạ, thường nghi thần nghi quỷ, lúc bệnh lạ phát tác, thần chí hoảng hốt, toàn thân co giật, trừ việc đó ra, nàng ta chưa từng làm chuyện gì quá phận.

Hoặc giả Dương Ngọc Trân không biết nàng ta đã làm gì.

Hỏi không ra nguyên nhân, Thẩm Lưu Sương chuyển chủ đề:

“Quán trọ này chắc cũng lâu rồi nhỉ?”

“Tất nhiên.”

Dương Ngọc Trân giương cằm:

“Truyền lại từ đời ông nội của ta đây.”

Thi Đại tò mò:

“Trong núi nhiều dã thú như vậy, xây khách điểm ở đây, liệu có bị dã thú tấn công không?”

“Có chứ.”

Dương Ngọc Trân đáp:

“Ta từng gặp heo rừng, sài lang và hổ, kia kia, mấy thứ treo trên đường đó.”

Thi Đại nghiêng mắt, bức tường sau lưng Dương Ngọc Trân, quả nhiên có treo rất nhiều da lông của động vật, chềch bên trái là trường cung.

Nàng hiểu ngay:

“Mấy thứ này do bà chủ săn hả?”

“Sống dưới chân núi, phải biết chút kỹ thuật săn bắn.”

Bỗng nghĩ đến gì đó, sắc mặt Dương Ngọc Trân hơi thay đổi:

“Dã thú thì ta còn ứng phó được, nếu gặp yêu ma quỷ quái cũng hết cách.”

Trước mắt tối nay vẫn bình thường không gợn sóng, chưa có tà ma xuất hiện.

Không ngờ nàng ta lại chủ động nhắc đến chuyện này, Thi Đại thuận theo dò hỏi:

“Trước đây từng có yêu ma tấn công khách điếm?”

“Đại Chiêu nơi nào mà không có chuyện quỷ thần.”

Dương Ngọc Trân cười khẽ:

“Cha nương và ông nội ta từng gặp vài lần, có lần ghê gớm nhất suýt nữa dỡ nát khách điếm. Đáng tiếc, ta sống từ nhỏ đến lớn, chỉ gặp vài tiểu yêu quái.”

Vừa dứt lời, đã nhận được ba tầm mắt phức tạp.

Đừng vội đáng tiếc, tối nay thôi, cô sẽ có trải nghiệm cả đời khó quên.

Nói vài câu với bà chủ, Thi Đại thấy Diêm Thanh Hoan và Ngu Tri Họa từ lầu hai bước xuống.

Ngu Tri Họa mỉm cười dịu dàng, còn Diêm Thanh Hoan...

Từ nụ cười miễn cưỡng của hắn, Thi Đại rõ ràng đọc được ba chữ: Cứu ta với.

Đời này của hắn ngay cả tay của cô nương nhà người ta còn chưa nắm, đột nhiên trở thành vị hôn phu vị hôn thê...

Hắn thật sự không làm được mà! Đã lật nát tiểu thuyết trong đầu, không dùng được câu thoại nào hết!

Gần đây hắn đang đọc “Giết Trần Ách Ti” và “Đấu phá Trường An”.

“Chúng ta đi dạo trên lầu.”

Ngũ Tri Họa lên tiếng:

“Đêm nay sắc trăng rất đẹp, đứng cạnh cửa sổ, có thể ngắm trăng.”

Thẩm Lưu Sương lập tức nhập vai:

“Thiếu nữ nói đúng.”

Ngũ Tri Họa cong vành mắt:

“Bạn rộn cả ngày, mọi người cũng mệt rồi. Về phòng nghỉ ngơi sớm thôi.”

Nàng ta dịu dàng trong trẻo, mày mắt giãn ra tựa tuyết đọng tan chảy trong ngày ấm, khiến người ta nảy sinh hảo cảm.

Nụ cười bên môi còn chưa tan, Ngũ Tri Họa nhìn Thi Đại:

“Mấy ngày trước đã hứa sẽ vẽ cho muội một bức tranh, hay là đêm nay luôn nhé?”

Thi Đại đi theo tình tiết, tự nhiên đồng ý:

“Đa tạ tẩu tẩu.”

Người Vệ gia biết thân phận yêu vật của Ngũ Tri Họa, Vệ Linh không hề chán ghét, ngược lại còn thấy thú vị, thường xuyên đòi tẩu tẩu vẽ tranh cho mình.

Không vì nguyên nhân nào khác, kỹ nghệ của họa trung tiên hiếm có trên đời, từ nhỏ Ngũ Tri Họa đã đắm chìm trong thư họa, họa kỹ càng thêm thành thạo, có thể sánh ngang với danh gia.

Vệ Linh là một tiểu cô nương, rất thích những sự vật xinh đẹp.

Trao đổi ánh mắt với đồng đội của mình, Thi Đại theo Ngũ Tri Họa lên lầu, vào phòng chữ thiên số hai.

Giang Bạch Nghiễn là thị vệ của nàng, chẳng nói tiếng nào theo sát phía sau.

“Một rồi nhỉ?”

Ngu Tri Họa trải thẳng tờ giấy lên bàn, đưa cho nàng vài miếng bánh hoa tươi:

“Đây là nhân hoa mẫu đơn.”

Nàng ta rất thân thiết với Vệ Linh, chăm lo cho Vệ Linh rất nhiều:

“Đa tạ tâu tâu.”

Bánh nhân hoa ngọt mềm, nàng đưa một miếng cho Giang Bạch Nghiễn bên cạnh:

“Huynh cũng ăn đi.”

“Quan hệ giữa muội và A Ngôn tốt thật.”

Ngu Tri Họa nhỏ giọng bảo, mỉm cười trêu chọc:

“Cả ngày A Ngôn canh chừng bên cạnh muội, không rời nửa bước. Nào như ca ca muội, hoặc ra ngoài săn bắt đánh mã cầu, hoặc xử lý việc làm ăn, bảy ngày có đến bốn ngày chẳng thấy bóng dáng chàng.”

Diêm Thanh Hoan đang giúp nàng ta mài mực, ngoan ngoãn tủi thân chịu đựng, chẳng dám lên tiếng.

Giang Bạch Nghiễn hờ hững cắn bánh hoa, rũ mắt.

Thi Đại búi tóc lên cao, vài lọn tóc đen xõa xuống bị gió thổi dính sát gò má, nàng tiện tay vén ra, vênh lên một đường cong chẳng mấy ngoan ngoãn.

Lúc không có việc gì, nàng đã quen chống cằm thần thờ, mép

tay áo như cánh hoa nở rộ, tôn lên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, bị ánh nến soi chiếu ửng đỏ.

Thôi tung một sợi tóc đang đung đưa, Thi Đại nghiêng đầu, tay phải như vuốt mèo vung vẩy, chỉ vào Giang Bạch Nghiễn, lại chỉ thanh kiếm nơi thắt lưng chàng.

Đang hỏi chàng: Tay phải bị thương, lát nữa đối phó tà ma, cầm kiếm đau lắm phải không?

Giang Bạch Nghiễn lắc đầu, đầu ngón tay trái khẽ chạm vào chuôi kiếm.

Chàng có thể dùng kiếm bằng tay trái, hơn nữa, chút đau đón ấy chẳng đáng là gì.

“Sắp xếp như vậy là được.”

Bút mực giấy nghiên chuẩn bị xong, Ngu Tri Họa gật đầu:

“Tiểu muội ngồi cạnh cửa sổ. Sắc trắng rất đẹp, muội...”

Nàng ta vừa nói, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng trắng như lớp lụa mỏng, bao phủ nửa gương mặt của nàng ta, bỗng dung Ngu Tri Họa sửng sốt:

“Đó là gì?”

Đến rồi.

Thi Đại lặng lẽ siết chặt tay phải, nhìn ra cửa sổ.

Âm thanh phát ra trong núi, trắng sáng sao thừa, thời cơ vừa khéo.

Trong màn đêm, vài bóng đen đột nhiên xuất hiện, như từng vệt mực...

Không hề báo trước, mực đậm chảy xiết, xuyên thẳng qua cửa

sổ mở rộng, ồ ạt kéo vào phòng!

Bên tai truyền đến tiếng hét của Ngu Tri Họa, và tiếng rên la của khách trọ.

Thi Đại nhúc nhích tay phải, chạm vào lá bùa mỏng trong tay áo.

Tốp tà ma đầu tiên, bắt đầu rồi.

Sương mù dày đặc cuốn đến, khoảnh khắc dán sát bên người, Thi Đại hơi choáng váng.

May mà nàng đã chuẩn bị trước, cùng lúc thúc đẩy bùa thanh tâm hộ thân, giữ được đôi phần tỉnh táo trong tà khí mạnh mẽ như núi.

Ngu Tri Họa chân chính đã từng nói, khi tốp tà ma đầu tiên kéo đến, còn có quỷ đả tường theo cùng...

Khi tà khí hoặc âm khí quá nồng, giới hạn âm dương lẫn lộn, không gian chòng chéo, giam người ta bên trong, không tìm được phương hướng.

Lúc điều tra vụ án người điều khiển con rối, Thi Đại đã từng gặp quỷ đả tường, lần này hiển nhiên khác hẳn khi ấy.

Tình huống tồi tệ hơn nhiều.

Vài đốm sáng lẻ tẻ của ánh trăng xuyên qua cửa sổ, ánh nến lụi tàn, u ám khó lường.

Bóng đêm dày đặc như có thực chất, đè nặng lên lồng ngực. Thi Đại nín thở tập trung, dùng bùa chiếu sáng.

Bên cạnh không có âm thanh, cũng chẳng còn ai khác.

Bên tai im ắng như tờ, nàng nghe rõ tiếng hô hấp của mình.

Không khỏi âm u quá đỗi?

Oán thâm trong lòng, thuận tiện cổ vũ cho mình vài câu,
nuơng nhờ đóm lửa, Thi Đại ngược mắt quan sát xung quanh.

Nơi này vẫn là cảnh tượng trong khách điểm, không khí lại
quỷ quái hơn nhiều.

Nàng bị đưa đến hành lang dài trên lầu hai.

Vách tường là từng sợi tơ máu như dây leo giăng đầy, chẳng
chịt kéo dài, trải rộng màu đỏ tươi ngập mắt.

Nhìn kỹ lại, tơ máu đang chậm rãi nhúc nhích, vật sống tương
tự rần rùng.

Cảnh tượng lọt vào tầm mắt quái dị cùng cực, rùng rợn hơn là
đầu cuối hành lang...

Nói một cách chính xác, nó không có điểm cuối.

Vốn là nơi lấp kín tường, lại nối liền với một hành lang không
khác gì chỗ này, xung quanh nó cũng là bốn không gian như
đúc.

Ngược mắt trông ra xa, khách điểm bị sao chép thành vô số
phần, mỗi một phần xen kẽ nối liền, hình thành mê cung vĩnh
viễn không có điểm cuối.

Quý đá tường mức độ thế này...

Mí mắt phải của Thi Đại giật nhẹ.

Trong tay xuất hiện tờ giấy tuyên thành mỏng manh, nàng cúi
đầu liếc nhìn, là gợi ý ảo ảnh đưa ra, lời ít ý nhiều.

[Bức tranh thứ hai]

[Bị nhốt trong quý đá tường, tìm kiếm lối ra, chạy thoát]

Đây là quỹ tích hành động của Vệ Linh hôm đó, Thi Đại làm theo là được.

Nhưng hành lang vô tận, phải làm sao để tìm được lối ra?

Siết chặt ngọn lửa chiếu sáng trong lòng bàn tay, Thi Đại cất bước.

Xung quanh lặng ngắt, ngay cả tiếng bước chân của nàng cũng cực kỳ rõ ràng.

Trong sự tĩnh lặng khiến lòng người hoảng hốt, Thi Đại đi đến hành lang dài kế tiếp.

Không có bất cứ thay đổi nào.

Hành lang chẳng có điểm dừng, trống rỗng, nơi nối liền nhau như cái miệng khổng lồ há to của dã thú, áp lực mãnh liệt khiến người ta ngạt thở.

Bỗng dưng, nàng nghe thấy tiếng gió.

Âm thanh lướt qua vành tai, như có người khẽ thổi hơi, ẩm ướt dính nhớp, toàn thân nổi da gà.

Nhìn về nơi phát ra tiếng, nào có gió gì.

Một bóng đen với đôi mắt đỏ ngầu bò rạp trên đầu tường, đang rít lên.

Khí lạnh thấu xương ban nãy, chính là hơi thở lọt vào tóc nàng khi nó há miệng.

Thi Đại: "..."

Thi Đại: Kia kia kia là thứ gì vậy nè!

Đây chắc chắn không phải cảnh tượng đẹp để gì, bốn mắt nhìn nhau, trong một thoáng ngắn ngủi, đầu óc Thi Đại ong ong.

Thoáng chốc, lôi hỏa phù nhanh nhẹn lao ra, như hình với bóng.

“Nghe lệnh!”

Nàng ra tay gọn gàng dứt khoát, ngay lúc tà ma nghiêng mình đi xuống, đánh thẳng vào mặt nó.

Lôi hỏa đan xen, phá vỡ bóng tối, đốt cháy bóng đen kia gần như chẳng còn gì.

Tiêu diệt rồi.

Thi Đại hít sâu một hơi, nắm chặt lá bùa tiếp theo.

Nói không sợ là giả.

Đây là vụ án thứ ba mà nàng điều tra, lúc vừa đến Đại Chiêu, ngay cả nhìn yêu họa bì Thi Đại cũng khiếp sợ.

Không kịp đề phòng, trông thấy hình ảnh xuất hiện còn rợn tóc gáy hơn phim kinh dị gấp mấy lần, nàng chỉ là người bình thường với cơ thể máu thịt, giật mình hoảng hốt cũng là lẽ đương nhiên.

Nỗi sợ hãi khi đối diện vẫn chưa tan hết, Thi Đại cảnh giác tập trung, đánh giá xung quanh.

Tối quá đi mất.

Từng lớp hành lang dài vô tận nối liền nhau, bùa chiếu sáng trong tay nàng không đủ soi hết toàn bộ.

Chẳng rõ tà ma giấu mình chốn nào, càng không biết nơi nào mới là lối ra.

Vàng sáng mờ ảo, ngay cả khung cửa sổ bị gió thổi lay, cũng như ác quỷ muốn nuốt chửng con người.

...Không đúng.

Chỗ này không có gió.

Mùi tanh ập đến, bỗng dừng đến gần với tốc độ sét đánh, Thi Đại khẽ vung tay phải, bùa giết quỷ tỏa sáng lấp lánh.

Nhờ tia sáng này, nàng thấy rõ cảnh tượng phía trước.

Tà ma cả người trắng bệch đang nhào đến, trên mặt chỉ có mỗi cái miệng khổng lồ, mọc đầy răng nhọn, từng lớp từng lớp, lít nha lít nhít.

Thi Đại ghé tởm đến nghẹn, nhắm chuẩn thời cơ khởi động bùa chú, ánh sáng trắng nổ tung, tà ma tan thành vũng nước đen ngòm hôi thối khó ngửi.

Nàng bịt mũi lại.

Trừ yêu đã vài lần, hiếm khi Thi Đại đơn độc một mình, lần đầu lẻ loi là lúc gặp quỷ đả tường trong phòng.

Nhưng hôm đó còn có rất nhiều bách tính bên cạnh nàng, đông người tất nhiên cũng nhiều sức sống, khác hẳn hôm nay, từ đầu đến cuối chỉ mỗi nàng trợ trợ.

Nhịp tim tăng mạnh không ngừng, Thi Đại hít sâu, tiếp tục đi về trước.

Dẫu sợ hãi nhưng nàng sẽ không lùi bước.

Thực ra Thi Đại đã tập mãi thành quen với những tình huống lẻ loi đơn độc.

Ví như những khi làm thêm hết ngày dài đến đêm thâu, lúc ngã bệnh tay chân luống cuống đến bệnh viện xa lạ.

Thậm chí khi cảm sốt khá nặng, nàng từng phát tờ rơi trong đêm đông để kiếm tiền sinh hoạt, sau khi kết thúc trở về ký túc xá, lạnh đến độ toàn thân run lẩy bẩy.

Từ nhỏ nàng đã quen tự mình gánh vác mọi chuyện, sâu trong cốt tủy nàng là sự bướng bỉnh, càng xui xẻo lại càng căng da đầu liều mạng tìm lối thoát.

Nửa đường lại rẽ vào một nơi khác, Thi Đại cảm thấy tủi thân.

Tất nhiên, sợ hãi cũng là thật.

Những hành lang dài ngồn ngang lộn xộn, đan xen chồng chất, Thi Đại phải đọc “Giàu có dân chủ văn minh hài hòa”, cùng bài hát “Vận may đến” vui nhộn hết lần này đến lần khác.

May nhờ bùa chiếu sáng trong tay, nàng không đến nỗi bị che mờ đôi mắt, một mình bước đi trong quỹ đả tường, dứt khoát tìm vui trong đau khổ, đặt biệt danh cho đám tà ma tấn công mình.

Oán linh chỉ còn lại cái đầu lơ lửng trên không, thấy được đôi phân đường nét giống trái dưa hấu.

Có con mèo quỷ không lồ nhe răng múa vuốt, Thi Đại gọi nó là cảnh sát trưởng mèo đen.

Còn spiderman nhả tơ kia nữa.

Nghĩ như vậy, một phần sợ hãi vốn có hóa thành mới mẻ kỳ diệu, Đại Chiêu quả nhiên có tầng tầng lớp lớp, trăm ngàn loài yêu quái.

Điều duy nhất đáng để đau đầu là...

Thi Đại xoa mi tâm.

Tà khí có hại với người, hành lang nhỏ hẹp chật chội, nàng khó tránh khỏi bị nhiễm đôi chút, hơi váng đầu.

Bỗng dưng, sau lưng truyền đến tiếng sột soạt.

Thi Đại vội vã xoay chuyển bước chân, tránh được khí đen như mũi dao nhọn trong gang tấc.

Sống lưng căng chặt như dây cung, vì bị tấn công liên tiếp hai ba lần, hơi thở nàng dần nặng nề.

Kẻ tấn công núp trong góc tối, ở góc độ của nàng rất khó tìm được vị trí chính xác.

Xung quanh như có hồ sỏi bao vây, Thi Đại cho mình một lá bùa thanh thần.

Thoáng chốc, khí đen lại kéo đến.

Ở góc trên bên trái.

Thành thạo thay sang bùa thần hành, Thi Đại như mũi tên rời cung, đánh thẳng vào chỗ đó.

Đối phương đã chuẩn bị từ sớm, nhanh nhẹn lui lại vài trượng.

Cùng lúc này, sương đen ngưng tụ thành mũi tên, đồng loạt lao mạnh về phía nàng!

Lôi hỏa phù phóng nghiêng ra, đánh vào bóng đen trùng điệp, Thi Đại không ngừng nghỉ, dùng ngay lá bùa giết quỷ có uy lực mạnh hơn.

Mục đích của nàng rất rõ ràng, tấn công tà ma đang lẫn ra sau.

Đối phương bị uy lực của lôi hỏa phù ép vào góc, khởi động tà khí toàn thân, hóa thành sáu thanh đao kiếm dài mảnh.

Bùa đã phóng ra, không thể thu lại.

Đây là cơ hội một đòn không chế kẻ địch của nàng, Thi Đại không định lâm trận bỏ trốn.

Nàng nhìn rất thoáng, cùng lắm là bị thương đôi chút, ra ngoài bắt yêu, nào có ai không bị thương.

Như Giang Bạch Nghiễn, thường hay chảy máu.

“Thần sư sát phạt, không tránh hào cường.”

Chậm rãi đọc khẩu quyết, bùa giết quỷ kẹp giữa ngón tay đập dờn sắc vàng, bùa thần hành phát huy uy lực còn sót lại, giúp nàng tập kích phía trước.

Đao kiếm lơ lửng trên không, đột nhiên dâng lên hơi lạnh thấu xương trong ánh sáng sắc bén.

Là cái lạnh và đáng chết của đêm đông rét mướt.

Thi Đại thì thâm niệm chú:

“Trước giết yêu quỷ, sau trừ bóng đêm...”

Nàng đã chuẩn bị xong sẽ bị đau, từng bước đến gần, cảm nhận một ít đau đón lướt qua gò má.

Lạ lùng thay, hơi lạnh thoáng qua rồi biến mất.

Thay vào đó là hơi thở trong trẻo hơn, như hương thơm của cây tùng sau tuyết.

Hơi thở từng quen biết bao phủ nàng, Thi Đại muộn màng nhận ra, đó là kiếm khí và nhiệt độ thuộc về một người khác.

Trái tim khẽ run, nàng chưa kịp hoàn hồn, đã nghe giọng nói của Giang Bạch Nghiễn.

Tựa làn gió vờn qua mặt hồ, nhẹ nhàng mà tĩnh lặng, nhưng gọn sóng lăn tăn.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Đi về trước là được.”

Vừa dứt lời, ánh kiếm lóe sáng.

Dao kiếm ảo ảnh do tà ma hóa thành, sao địch nổi mũi kiếm hung tàn thể như chẻ tre.

Thanh kiếm vung ra như cầu vòng xuyên mặt trời, chém nát sương đen phiền lòng thay nàng.

Gió mạnh thổi bay mép váy, Thi Đại nhanh chóng tập trung tinh thần, nhân thời cơ dẫn bùa vào góc.

Ánh sáng vàng dâng lên xung quanh, như sương giá rợp trời.

Phù văn phức tạp xoay vòng trên không, tà ma bị nhốt bên trong, chẳng vùng thoát nổi, gào thét thảm thiết rồi hóa thành khói đen.

...Kết thúc rồi ư?

Nhận ra vì tà khí mà nàng hơi hoảng hốt, Thi Đại khẽ thở dốc, dựa vào tường.

Nghiêng đầu nhìn qua, Giang Bạch Nghiễn khoác bạch y chẳng nhuốm bụi trần, ánh kiếm lạnh lẽo của đoạn thủy đồ xuống, sát ý chưa tan.

Ánh mắt chàng nhìn nàng rất bình tĩnh.

“Giang công tử.”

Trong không khí lan tỏa hương thơm mát lạnh quanh người chàng, trong trẻo tựa làn nước, tẩy sạch tối tăm dơ bẩn ghen nơi cổ họng.

Sống sót sau tai họa, đôi mắt Thi Đại sáng lấp lánh:

“Quý địa tường lớn như vậy, chúng ta cũng có thể gặp nhau, trùng hợp quá nè.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không trùng hợp.”

Đầu ngón tay vuốt ve chuôi kiếm, chàng nói rất khẽ, chừng như lơ đãng:

“Ta đang tìm cô.”

...Ồ.

Hàng mi nhẹ run, chẳng rõ vì quá mỗi mệ, hay vì nguyên nhân nào khác, bốn chữ kia khiến hốc mắt Thi Đại cay xè.

Nàng hiềm khi lúng túng, cúi đầu xoa vành tai.

Giang Bạch Nghiễn đánh giá vẻ mặt nhợt nhạt của nàng:

“Sợ sao?”

Câu “không sợ” sắp buộc miệng thốt ra của Thi Đại bỗng nghẹn lại nơi cổ họng.

“Một chút thôi.”

Nàng nghiêm túc nhớ lại, gấp không chờ nổi muốn thổ lộ hết, thành thật kể cho chàng nghe:

“Có con yêu kia y hết quả dưa hấu, xanh lè lao tới, đến gần rồi ta mới nhận ra là đầu lâu. Còn nữa còn nữa nè, một con khác mọc răng lít nhít, vừa nhìn đã biết chất răng tốt, ăn ta tiện lắm luôn ấy.”

Thi Đại lải nhải, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm:

“Giờ tốt hơn nhiều rồi, đa tạ Giang công tử.”

Giang Bạch Nghiễn nghe nàng nói, vô cớ thấy buồn cười, cúi đầu rũ mắt, liếc nhìn gò má nàng.

Vừa mệt vừa sợ, mặt mũi nhợt nhạt như tờ giấy, chớp mũi và trán rịn mồ hôi, loang chút sắc hồng như tơ lụa.

Nhưng nàng không run rẩy sợ hãi như trong tưởng tượng, bình tĩnh mà nói, khi Giang Bạch Nghiễn thấy vẻ ác liệt lúc nàng tấn công tà ma, đáy lòng thoáng chút kinh ngạc.

Nghĩ cũng phải, cô nương này đã từng dùng dao găm chĩa vào ngực chàng kia mà.

Yên tĩnh một chốc, chờ nhịp tim bình thường trở lại, Thi Đại kết luận:

“Bây giờ là cảm giác...mùa đông ngã bệnh phát hết tờ rơi, được chui vào ổ chăn ấm áp, thoải mái lăn qua lăn lại.”

Một ví dụ khó hiểu.

Giang Bạch Nghiễn chớp mắt rất nhẹ:

“Gì cơ?”

Tất nhiên chàng chẳng thể hiểu được.

Khi nói câu này, nàng chỉ mơ hồ nghĩ, giờ là hai người rồi nè.

Thi Đại ngẩng đầu, ý cười lan ra từ đáy mắt, rục rờ chói lọi:

“Nghĩa là vui lắm đó mà.”

Chương 53: C53: Chương 53

Hai người sóng vai bước đi, thích ý hơn nhiều so với một mình mò mẫm.

Từ lúc gặp lại đồng đội, Thi Đại chẳng còn mỗi eo nhưc chân nữa, khí phách hiên ngang, khí thế như muốn làm một trận lớn.

Dù sao thì bên cạnh Giang Bạch Nghiễn, thật sự rất có cảm giác an toàn.

Ngẫm lại thì Thi Đại chưa từng thấy Giang Bạch Nghiễn lộ vẻ sợ hãi bao giờ.

Dù đang ở đâu, Giang Bạch Nghiễn vĩnh viễn thành thạo điều luyện, dẫu trong tuyệt cảnh cử tử nhất sinh, chàng vẫn có thể cong môi mỉm cười chẳng buồn quan tâm.

Giờ phút này, vẫn là như vậy.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn lười biếng, tay phải nhắc kiếm, mũi kiếm thì thoảng quẹt xuống đất, phát ra tiếng vang khê sắc lạnh.

Chàng như đang dạo bước trong hành lang quá đổi bình thường, chẳng nhìn ra dù chỉ đôi phần sát ý, cao lớn thẳng thớm, như nhành trúc xanh dẻo dai.

Nhất là người này còn trù yêu như thái rau, dưới ánh kiếm của chàng, tà ma chẳng còn chỗ trốn.

Ngắm mỹ nhân vùng kiếm, cũng là một loại hưởng thụ thị giác.

Thi Đại vừa dùng bùa xua đuổi tà ma tấn công, vừa hết sức nể mặt khen chàng:

“Huynh giỏi quá! Bộ kiếm pháp này tên gì vậy?”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên đáp:

“Già son.”

“Rất êm tai.”

Thi Đại thật lòng khen ngợi:

“Giang công tử là người có văn hóa.”

Kiếm của chàng còn tên “đoạn thủy” đấy.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Nếu người bên cạnh bới móc đùa cợt không kiêng kỵ, chàng còn có thể chế giễu lại theo thói quen.

Thi Đại khen ngợi không ngớt, ngược lại khiến chàng nhất thời ghen lời.

Cổ tay khẽ xoay chuyển, mũi kiếm đâm vào ngực tà ma.

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Phù thuật của Thi tiểu thư cũng tiến bộ rất nhiều.”

Tất nhiên rồi, nàng vẫn luôn chăm chỉ luyện tập mà.

Thi Đại ưỡn thẳng lưng, khóe mắt cong cong đượm ý cười, như được vuốt ve thoải mái.

“Có điều...”

Đầu óc nàng không ngừng suy nghĩ:

“Vậy mà Vệ Linh có thể giữ được tính mạng ở một nơi thế này.”

Trước mắt những gì nàng đang gặp, toàn bộ đều là trải nghiệm chân thực của Vệ Linh.

Được Ngu Tri Họa gọi vào phòng ngủ, bị tà ma tấn công, gặp quỷ đả tường...

Lúc Vệ Linh bị nhốt ở đây, chắc chắn từng gặp rất nhiều tà ma hung tàn, sao nàng ta có thể sống sót được?

Là bách tính bình thường không chút linh khí, Vệ Linh gần như không có năng lực phản kháng.

Nàng muốn tìm một lời giải thích hợp lý, bỗng dưng bên tai vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng mà hỗn loạn.

Lại là tà ma?

Thi Đại giật thót, siết chặt bùa giết quỷ, nhìn rõ hai bóng người trong bóng tối, không khỏi sửng sốt.

Một nam một nữ, nam nhân cao ráo cường tráng, là gương mặt xa lạ nàng chưa từng gặp, nữ nhân mảnh mai yếu điệu, mày mắt như được bút mực tỉ mỉ phác họa, chính là Ngu Tri Họa.

Nhìn vào mắt Thi Đại, nam nhân mừng rỡ, đánh giá nàng một lượt:

“Không sao chứ?”

Dáng vẻ rất quan tâm Vệ Linh.

Thi Đại biết ngay thân phận của nam nhân này, quả nhiên nghe Ngu Tri Họa bên cạnh nàng lên tiếng:

“Tiểu muội có bị thương không? Quỷ đả tường đến đột ngột

quá, ca ca muội lo cho an nguy của muội, sốt ruột muốn chết.”

Thi Đại mỉm cười, giấu bùa vào tay áo:

“Muội không sao, có A Ngôn bên cạnh kia mà. Hai người sao rồi?”

Nam nhân là Vệ Tiêu.

Vệ Tiêu bị thương nặng trong bức tranh thứ hai, Diêm Thanh Hoan diễn vai hấn ta tạm thời được rút ra khỏi ảo ảnh, những gì nàng nhìn thấy trước mắt, là vị hôn phu chân thực trong ký ức của Ngu Tri Họa.

Thi Đại lặng lẽ quan sát tường tận.

Vệ Tiêu dáng người cao lớn, mặc áo đen hoa văn viền vàng bình thường, gương mặt gầy gò, sống mũi cao, dưới mày kiếm anh tuấn là đôi mắt sáng rỡ lấp lánh.

“Chúng ta thì xảy ra chuyện gì được.”

Vệ Tiêu gio trường kiếm trong tay, mái tóc buộc cao tùy ý khẽ đung đưa:

“Ta là ca muội, rất lợi hại.”

Hấn ta dứt lời khựng lại, mỉm cười:

“Tất nhiên, tỷ tỷ Tri Họa của muội là giỏi nhất.”

Ngu Tri Họa thản nhiên liếc hấn ta, cong môi như bất đắc dĩ.

“Sao khách điếm lại có tà ma xuất hiện?”

Thi Đại giả vờ bất an, mặt ủ mày chau:

“Chúng ta bị nhốt ở nơi quỷ quái này, phải làm sao mới ra ngoài được?”

“Đừng sợ.”

Nàng rất giỏi giả vờ đáng thương, Vệ Tiêu vội vàng an ủi:

“Có ta bảo vệ muội mà, không sao đâu.”

“Quý đả tường không phải mệnh mông vô tận, mỗi một tổ hợp hành lang đều thay đổi, có thể dùng kỳ môn độn giáp phá giải.”

Ngu Tri Họa dịu dàng lên tiếng:

“Ta biết chút thuật kỳ môn, tiểu muội cứ theo ta là được.”

Vệ Tiêu tiếp lời đúng lúc, đắc ý cười bảo:

“Tri Họa tỷ tỷ của muội biết nhiều thứ lắm đúng không?”

Thi Đại: Là một kẻ hay khen còn sôi nổi hơn nàng!

Ngu Tri Họa không để ý hấn ta:

“Chúng ta nhanh chóng đi về phía lối ra. Quý đả tường có nhiều yêu tà, ở lại lâu, tà khí sẽ xâm nhập cơ thể.”

Cảm giác hít phải tà khí, hoa mắt chóng mặt cách đó không lâu vẫn còn đọng lại, Thi Đại lập tức đồng ý:

“Được ạ.”

Có Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu ở đây, nàng và Giang Bạch Nghiễn không thể tùy ý sử dụng pháp thuật.

Thi Đại nhớ kỹ thiết lập nhân vật, lén lút đến gần Giang Bạch Nghiễn vài bước.

“Giang công tử.”

Thi Đại nhỏ tiếng nói:

“Dựa theo diễn biến cốt truyện ban đầu, lúc sau có phải ta luôn bên cạnh huynh không?”

Giang Bạch Nghiễn khẽ “ừm” một tiếng.

Thi Đại vui vẻ cong môi.

Nàng không hề bài xích ở cạnh Giang Bạch Nghiễn, gần chàng hơn một chút, nàng mới thấy an lòng.

Đây là uy thế độc nhất của cường giả, như mở rộng tấm lưới, ngăn cản nguy hiểm bên ngoài.

Mùi hương mát lạnh trên người chàng rất thơm, dường như có năng lực diệt trừ tà khí, ngửi một lúc đã xua tan uất khí trong người, thoải mái sảng khoái.

Nàng không che giấu độ cong nơi khoe môi, mày mắt đượm ý cười, Giang Bạch Nghiễn nhìn thoáng qua, rũ mắt xuống.

Ngư Tri Họa và Vệ Tiêu dò đường phía trước, thỉnh thoảng thì thâm vài câu.

Nàng ta vẫn dịu dàng trầm tĩnh, có lẽ vì dẫn thân vào hiểm cảnh, nàng ta lạnh nhạt hơn so với ấn tượng của Thi Đại, không hay cười như trước.

Vệ Tiêu là thanh niên ý chí hăng hái, đa số thời gian là hắn ta nói chuyện, Ngư Tri Họa lắng nghe.

Nói đến chỗ hưng phấn, mái tóc buộc cao của thanh niên khẽ rung đưa, mang theo tiếng cười trong trẻo bị hắn ta đè nén.

So với đám con cháu nhà giàu kiêu ngạo khó thuần trong tưởng tượng của Thi Đại, hiển nhiên người này có tính tình trẻ con thuần túy.

“Cẩn thận.”

Ngũ Tri Họa dùng bước:

“Có tà khí rất nặng.”

Cảm giác của nàng ta nhảy bén, vừa dứt lời đã vung tay áo dài, ngưng tụ bút ngọc trong tay.

Đây là lần đầu Thi Đại thấy họa trung tiên chiến đấu.

Tay ngọc chấp bút, chuyển động như nước chảy mây trôi, vẽ vài tia sấm sét vắt ngang không trung.

Ánh chớp dâng lên, hóa thành thực thể, chỉ nghe âm vang lách tách rồi đánh thẳng vào cơ thể của bóng đen, nổ tung tóe!

Họa trung tiên không phải yêu quái giỏi đánh đấm, lấy giả hóa thật, đến cùng lực sát thương cũng không sánh bằng thực thể.

Hơn nữa tu vi của Ngũ Tri Họa không sâu, một đòn trúng đích, chỉ khiến nó trọng thương.

Bóng đen gào thét thảm thiết, vùng vẫy tại chỗ.

Khéo thay cùng lúc đó, một con tà ma khác như chim sẻ cánh, từ trên đỉnh đầu sà xuống.

“Xem ra chúng ta tập trung với nhau, bị bọn nó ngửi thấy hơi người.”

Vệ Tiêu tặc lưỡi, ý chí chiến đấu lóe lên trong đáy mắt, như sài lang chuẩn bị tấn công:

“Xem ta đây.”

Sau khi hất tay nhắc tay, trường kiếm xé gió, vang vọng âm thanh như không khí bị xé rách.

Kiểm thuật của Vệ Tiêu không quá tinh xảo, mạnh ở sức lực hung tàn của hắn ta, dùng thân kiếm chặn sương tà, không chờ quái điều đến gần đã gọn gàng chặt đứt đầu nó.

Thi Đại muốn dùng bùa lại không dùng được, ngửa tay mà lòng cũng ngửa ngáy, đành phải thành thật làm tổ khuấy động không khí:

“Giỏi quá!”

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn hơi nhúc nhích, nhìn thoáng qua nàng.

“Tài năng thấp kém, chẳng đáng nhắc đến.”

Vệ Tiêu đắc ý vén lọn tóc rơi trước trán, xoay chuyển kiếm hoa như khoe khoang:

“Mọi người cẩn thận, có lẽ tà ma sẽ tấn công phía sau.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Phía sau giao cho ta.”

Thị vệ A Ngôn giỏi kiếm thuật, biết vài chiêu diệt yêu trừ ma, nếu chàng thu bớt khí thế để đánh nhau, không đến mức khiến Vệ Tiêu và Ngu Tri Họa nghi ngờ.

“Không thành vấn đề.”

Vệ Tiêu lau mồ hôi trên trán, nhìn Thi Đại:

“Bùa giữ mạng ta đưa cho muội, dùng hết rồi à?”

Thi Đại sửng sốt.

Bùa? Vệ Tiêu từng đưa bùa cho Vệ Linh?

Bất kể là Ngu Tri Họa hay Liễu Như Thường đều chưa từng nhắc đến chuyện này.

Thi Đại không rõ “bùa giữ mạng” kia rốt cuộc là gì, để tránh

ăn nói lung tung khiến thiết lập nhân vật sụp đổ, ậm ờ đáp:

“Ừm...dùng hết rồi.”

Chẳng qua Vệ Tiêu chỉ thuận miệng nhắc đến, nghe vậy mỉm cười, đưa dao nhỏ cho nàng:

“Ngoan ngoãn ở sau chúng ta, có chuyện gì thì gọi ta. Muội giữ con dao này phòng thân đi.”

Ngu Tri Họa phía trước còn đang chiến đấu với rất nhiều yêu tà, hẳn ta nói xong xoay người nhảy đến đó, vùng kiếm nhập cuộc.

Bốn người tập trung cùng một chỗ, hơi thở người sống nồng nặc, thu hút oán quỷ và yêu tà hết con này đến con khác.

Giang Bạch Nghiễn xoay người, chỉ dựa vào một luồng gió đột ngột, đã nhanh chóng chặt đứt hướng tà ma tấn công.

Đoạn thủy cầm thẳng vào cổ họng yêu tà, tốc độ rút kiếm của chàng gọn gàng nhanh nhẹn:

“Thi tiểu thư, cẩn thận.”

Giang Bạch Nghiễn không ở lại lâu, như thanh hạc khói trắng, thành thạo tấn công phía trước.

Với chàng mà nói, tà ma nơi đây không khó giải quyết, làm sao để áp chế thực lực mới là chuyện đáng quan tâm lúc này.

Khó khăn đè xuống năm phần, kiếm ý lạnh băng, gió lớn lưu chuyển, dễ dàng rách mở da thịt của một con yêu vật.

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn dần dần nảy sinh hoang mang.

Chàng đã quen tìm niềm vui trong giết chóc, mũi kiếm cắm vào cơ thể tà ma, theo lý nên khiến lòng chàng thoải mái mới phải.

Nhưng lúc này chàng chỉ thấy mệt mỏi.

Lòng ngực như có những sợi bông lan tràn kéo dài, quấn chặt vào tim, lên không được xuống không xong, ngay cả hô hấp cũng chẳng dễ chịu.

Chàng không rõ mình muốn gì, dường như có thứ gì đó đang áp đảo sát phạt, cầu không được, chạm không tới, quanh co rồi bời, tăng thêm khốn khổ.

Chàng đang mong chờ điều gì?

Lại một con yêu tà bị chém làm đôi, sau lưng gió lạnh cuốn đến.

Sát ý như núi cao sụp đổ, muốn xé rách chàng.

Không chờ Giang Bạch Nghiễn xoay người, yêu tà đã hét thảm...

Thi Đại nhắm chuẩn thời cơ, nhân lúc nó một lòng một dạ đối phó Giang Bạch Nghiễn, dùng chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình phía sau.

Chiến đấu với tà ma ở cự ly gần, hơi lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đầu, lan ra luồng gió khiếp người như rần độc.

Thi Đại đã quen dùng bùa từ xa, hiển nhiên lúc này không thích ứng lắm, nín thở, dao nhỏ cắm vào người nó dùng sức lún sâu.

Đây là tà ma có thực thể, mũi dao ghim vào tim phổi, dần dần không còn hơi thở.

“Phía sau còn ta nữa mà.”

Thi Đại ngẩng đầu, vung vẩy dao nhỏ lóe sáng sắc lạnh trong tay, nhướn mày tươi cười:

“Huynh cứ mặc sức tiến về trước là được.”

Đây là lời khi trước Giang Bạch Nghiễn từng nói với nàng.

Lúc này trả lại cho chàng, vừa khéo thích hợp.

Lo nghĩ trong mắt thiếu niên hãy còn chưa tan, thi thoảng nhìn nàng chăm chú một lúc.

Nỗi lòng khó hiểu, Giang Bạch Nghiễn không đáp lời, cổ họng bật ra tiếng cười khẽ đến khó nghe thấy.

Cuộc chiến này kéo dài chưa đến một chén trà, chờ yêu tà rút lui, sắc máu lốm đốm khắp hành lang, một vùng hỗn loạn.

“Coi như kết thúc.”

Vệ Tiêu kiểm tra mọi người một lượt, xác nhận không có gì nghiêm trọng, lắc nhai nói:

“Mọi người bị thương nặng không? A...con chim kia cào đau quá.”

Ngu Tri Họa bất đắc dĩ:

“Để ta xem nào.”

Vệ Tiêu vui vẻ duỗi tay.

Thi Đại lùi ra sau, tránh khỏi không khí nồng nàn giữa hai người, nhìn sang Giang Bạch Nghiễn.

Chàng cố ý che giấu thực lực, khó tránh khỏi bị thương, may mà chỉ là vết thương nhỏ, không chảy máu quá nhiều.

Ánh mắt Thi đại di chuyển lên trên, chỉ vào mặt chàng:

“Giang công tử ơi.”

Giang Bạch Nghiễn nghe nàng nhỏ tiếng bảo:

“Mặt huynh có vài vết xước, đang chảy máu kia.”

Hắn là vết thương do móng vuốt cào trúng, vết máu chói mắt, sắp nhuộm đỏ nửa bên mặt.

Thi Đại nói đoạn cúi đầu, rút khăn tay trắng tuyết như hoa lê, đưa cho chàng:

“Huynh lau đi.”

Vừa nói xong, bỗng hoảng hốt nhận ra tình cảnh lúc này quá đổi quen thuộc, lần đầu tiên khi nàng gặp Giang Bạch Nghiễn trong tòa nhà hoang phế kia, cũng từng muốn đưa chàng khăn tay lau vết máu.

Kết quả bị chàng thẳng thừng từ chối chẳng nương tình.

Thi Đại lặng lẽ ngược mắt, quan sát sắc mặt chàng.

Khớp ngón tay của thiếu niên trắng lạnh như ngọc, nhẹ nhàng phủ lên khăn tay:

“Đa tạ.”

Sau đó nhận khăn tay, lau lung tung nửa bên mặt.

Rất dễ nhận ra, Giang Bạch Nghiễn không kinh nghiệm gì trong chuyện này.

Vốn là vết máu uốn lượn chảy xuống, bị chàng tiện tay lau như vậy, gần như loang ra nửa bên gò má, như tô son điểm phấn vụng về.

Thi Đại thấy thế bật cười thành tiếng:

“Không phải đâu...sao có thể lau như thế được? Để ta làm nhé.”

Mi dài khẽ run, Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, đưa khăn

tay cho nàng.

Chàng quá cao, muộn màng nhận ra phải cúi người xuống, đến gần rồi, lại ngửi thấy hương mai như có như không.

Thi Đại giờ tay, cần thận lau vết máu nơi gò má chàng.

Không đau, rất nhẹ, xúc cảm tựa chuồn chuồn lướt nước, lại khiến đáy lòng chàng căng đầy.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Vừa nãy quá nguy hiểm.”

Chàng nói ngắn gọn, Thi Đại lại hiểu ý chàng ngay.

Tà ma tấn công, nguy hiểm muôn phần, nàng không thể dùng pháp thuật, hẳn nên ngoan ngoãn chờ đợi phía sau.

“Ta không có linh khí thôi, đâu phải vô dụng.”

Thi Đại hát cầm:

“Chiêu ban nãy thắng vì đánh bất ngờ, giỏi không nào?”

Là vẻ đắc ý, cổ hơi nhếch lên, khiến lọn tóc rối vênh trước trán cũng nhẹ đung đưa, yếu ớt lướt qua tầm mắt.

Giang Bạch Nghiễn chỉ cười:

“Ừm.”

Rũ mắt nhìn qua, là khăn tay mềm mại thêu nhành hoa của nàng.

Khăn tay mỏng manh, sắc trắng nhạt như nhiễm khói nhẹ, càng khiến đoá hoa tràn trề sức sống kia thêm phần rõ ràng...

Như lặng lẽ cắm rễ, đâm chồi thân bí nơi đáy lòng chàng.

Đắng chát mà ngúra ngáy, vô có kêu gào đòi hỏi nhiều hơn nữa.

“Thi tiểu thư.”

Trời xui đất khiến, Giang Bạch Nghiễn thì thầm lên tiếng:

“Làm bận khăn tay, chờ ra khỏi quý phủ tường, ta sẽ giặt sạch giúp cô.”

Thi Đại:

“Hửm?”

“Không cần đâu mà.”

Không ngờ chàng lại nói câu này, Thi Đại mỉm cười lộ ra hai chiếc răng nanh:

“Tay của Giang công tử chỉ thích hợp để cầm kiếm thôi, mấy chuyện giặt khăn tay đơn giản như vậy, để ta làm nha.”

Nhưng vừa dứt lời, khăn tay đã nằm trong lòng bàn tay chàng.

Năm ngón tay khép lại, vuốt ve xúc cảm ấm nóng mềm mại xa lạ kia, âm cuối Giang Bạch Nghiễn đượm ý cười, như trêu đùa, lại có vài phần ngụ ý đẹp đẽ không rõ ràng:

“Giặt khăn tay cho Thi tiểu thư, còn khó hơn cầm kiếm nhiều.”

Chương 54: C54: Chương 54

Khăn tay bị Giang Bạch Nghiễn lấy đi, lòng bàn tay Thi Đại trống rỗng.

Chàng nói câu này chẳng rõ ngụ ý, khiến mi tâm Thi Đại khẽ giật:

“Sao cơ?”

“Chẳng phải Thi tiểu thư từng nói.”

Giang Bạch Nghiễn suy nghĩ một lúc, chùng như nhớ lại gì đó, như cười như không:

“Lần đầu tiên.”

Thi Đại: Hiểu rồi.

Hôm đưa Giang Bạch Nghiễn đi uống ngọc lộ bạch, nàng từng nói với chàng, lần đầu tiên rất quan trọng.

Cho nên đây là...

Thi Đại như có điều suy nghĩ:

“Lần đầu tiên Giang công tử giật khăn tay?”

Chàng đã quen cầm kiếm trừ yêu, tuy khăn tay mềm mại, nhưng chàng hiếm khi tiếp xúc, cho nên không biết giật.

Ý của Giang Bạch Nghiễn là vậy ư?

Nhưng chàng không đáp.

Giang Bạch Nghiễn không tỏ ý kiến, mắt hoa đào khẽ lướt qua gò má nàng, lại hỏi Vệ Tiêu và Ngu Tri Họa bên kia:

“Tiếp theo phải đi thế nào?”

“A Ngôn che giấu sâu thật!”

Ngu Tri Họa thối vết thương, đôi mắt Vệ Tiêu sáng rỡ như chó con:

“Tri Họa nói chúng ta cách lối ra không còn xa nữa, tăng nhanh bước chân, không lâu sau sẽ có thể rời khỏi đây.”

Ngu Tri Họa gật đầu:

“Mau đi thôi, nếu thu hút thêm một tốp tà ma nữa, không biết phải chiến đấu đến ngày tháng năm nào.”

Thi Đại thấy đây là một cặp ca ca tẩu tẩu rất tốt.

Ngu Tri Họa thì không cần phải nói, tính tình trầm ổn dịu dàng, thấu hiểu thiên văn địa lý, chăm sóc người muội muội Vệ Linh rất nhiều.

Vệ Tiêu trông thì hay khoe khoang, khi tà ma tấn công, vẫn luôn bảo vệ Vệ Linh sau lưng mình.

Nhìn hai người ở cạnh nhau, quả thật là phu thê tình cảm sâu đậm.

Tình thế gấp gáp, Thi Đại ngoan ngoãn đồng ý, đi thẳng về trước.

Giữa chừng có vài bóng đen muốn tấn công, đều bị chém giết sạch sẽ.

“Quân Lai chỉ là một khách điểm nhỏ thôi nhỉ?”

Tuy hiềm nghi Ngu Tri Họa là hung thủ rất nhỏ, nhưng Thi

Đại không quên, nàng ta cũng từng xuất hiện ở nhà người chết.

Manh mối được chút nào hay chút nấy, Thi Đại vờ ngạc nhiên, cố ý hỏi:

“Tại sao đám tà ma này lại đến đây như ong vỡ tổ?”

Ánh mắt Ngu Tri Họa thoáng u ám.

“Có lẽ...”

Nàng ta khẽ đáp:

“Vì yêu đan của ta.”

Thi Đại ngược mắt.

“Họa trung tiên sinh ra trong thư họa, yêu đan chứa linh khí đất trời thuần khiết.”

Ngu Tri Họa nói:

“Từ khi ta sinh ra, đã bị rất nhiều người tấn công. Tốp yêu tà hôm nay, e rằng nhắm vào ta...cuốn mọi người vào trong, xin lỗi.”

Lần đầu tiên Thi Đại nghe ra vẻ sa sút và tự trách trong giọng nói của nàng ta.

“Xin lỗi làm gì?”

Vệ Tiêu muốn an ủi, tay chân luống cuống, không biết nên để tay ở đâu, cuối cùng đặt lên vai nàng ta:

“Đầu tiên, chưa chắc bọn nó nhắm vào nàng. Nhiều yêu tà như vậy chỉ cướp mỗi yêu đan của nàng? Bọn chúng cũng đâu chia được.”

Hắn ta ngừng cười, nghiêm túc nói tiếp:

“Thứ hai, dù thật sự đến vì nàng, cũng là do bọn nó lòng tham không đáy, liên quan gì đến nàng? Lẽ nào yêu đan thuần khiết là lỗi của nàng?”

Ánh mắt Ngu Tri Họa tĩnh lặng như nước, nhìn hắn ta chăm chú.

“Tóm lại đừng sợ.”

Vệ Tiêu vỗ lồng ngực, nhếch môi cười:

“Quý tử tường thôi mà, không có chuyện gì đâu.”

Giọng điệu hắn ta tự tin quả quyết, Ngu Tri Họa khẽ cong môi:

“Được.”

Ánh sáng le lói trong hành lang dài, Thi Đại chăm chú nghe hai người nói chuyện, tầm mắt di chuyển, liếc qua hành lang.

Quý tử tường xuất hiện trong khách điểm Quân Lai, chỉ có bốn người họ bị kéo vào.

Hắn là khi ở trong phòng Ngu Tri Họa, tà ma lao vào từ cửa sổ, thoáng chốc khiến không gian méo mó.

Bỏ qua tơ máu nhúc nhích và sương đen có thể trông thấy khắp chốn, bày biện bố trí của quý tử tường không khác khách điểm Quân Lai là bao.

Nhưng mà...

Thi Đại quan sát xung quanh, ánh mắt lướt qua vách tường đỏ ngầu và sàn gỗ, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

“Giang công tử.”

Thi Đại khẽ nói:

“Huynh có cảm thấy, chỗ này hơi lạ không?”

Dứt lời nàng thềm thấy chán nản, chẳng phải nói nhảm sao.

Tà khí sinh sôi trong quỹ đả tường, yêu ma khắp chốn, chỗ nào chẳng bất thường.

Rốt cuộc cảm giác không thích hợp kỳ lạ kia đến từ đâu?

Thi Đại không có cơ hội để nghĩ nhiều hơn.

Bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Ngu Tri Họa:

“Đến rồi.”

Bọn họ đi trong hành lang dài nối tiếp không ngừng quá lâu, đã sớm chết lặng với cảnh trí chẳng chút thay đổi.

Nghe vậy ngược mắt nhìn qua, Thi Đại bị ánh sáng phía trước chói đến mức phải nhắm mắt lại.

Là cầu thang.

Cầu thang thông đến tầng một đã lâu không thấy, ánh nền vàng ấm lờ mờ, phác họa vài đốm sáng chập chờn bất định.

Vệ Tiêu tràn đầy ý chí chiến đấu, căng chặt người:

“Sau khi xuống lầu, sẽ có thể rời khỏi nơi quỷ quái này?”

Hi vọng trốn thoát gần ngay trước mắt, Ngu Tri Họa thở phào:

“Chúng ta...”

Còn chưa dứt lời, một bóng đen nhanh chóng nhào tới.

Vệ Tiêu nhanh tay lẹ mắt, rút kiếm chống đỡ, mũi kiếm đập vào cơ thể rắn chắc của đối phương, phát ra tiếng giòn vang như vàng đá chạm nhau.

Một đòn thất bại, Vệ Tiêu hừ lạnh, tấn công lần nữa.

Đám tà ma canh chừng lối ra, rõ ràng là ôm cây đợi thỏ, chờ họ tự chui đầu vào lưới.

Yêu ma ở đây phức tạp cũng mạnh hơn nhiều, khó đối phó hẳn tốp trước. Vệ Tiêu và Ngu Tri Họa ở phía trước, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn canh giữ phía sau, nhất thời ánh kiếm bóng đao lập lòe.

Thi Đại không dùng pháp thuật, chỉ dựa vào dao nhỏ, hiệu quả giảm mạnh.

May mà Giang Bạch Nghiễn rất đáng tin cậy, kiếm thuật vừa nhanh lại hung ác, dầu không dùng linh khí, cũng có thể một kiếm bêu đầu, thế tấn công mạnh mẽ khiến người ta khiếp sợ.

Bỗng dưng, Thi Đại nghe thấy tiếng hét.

“A Tiêu!”

Nhảy bèn đoán được xảy ra chuyện gì, trong dòng chảy yêu tà, nàng lập tức quay đầu.

Ngu Tri Họa đứng cách mấy bước, một con yêu quỷ muốn tập kích, đến gần sau lưng nàng ta.

Nhưng liềm dài đang vung vẩy vẫn chưa chạm vào cơ thể nàng ta, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, có người ngăn giữa nàng ta và yêu tà.

Vệ Tiêu đang chiến đấu với một con yêu ma khác, không kịp rút kiếm cứu giúp, xuất phát từ bản năng, thanh niên dùng cơ thể ngăn đòn tấn công cho nàng ta.

Ánh đèn mờ ảo, soi chiếu một mảng ướt đẫm trên bụng hắn ta, có chất lỏng đỏ thẫm chảy xuống, là máu.

Liềm dài của yêu quỷ suýt nữa đâm thủng bụng hắn ta, đột nhiên co giật, máu tươi văng tung tóe.

“...Tiểu muội!”

Bút vẽ nhuộm màu nặng nề trong không trung, đôi mắt Ngu Tri Họa đỏ bừng, giọng nói run rẩy:

“Bảo vệ ca ca muội, cầm máu cho chàng trước.”

Ngu Tri Họa và Giang Bạch Nghiễn chia nhau canh giữ trước sau, người chăm sóc được cho Vệ Tiêu, chỉ còn lại Thi Đại.

Nàng không do dự, được Ngu Tri Họa bảo vệ nhanh nhẹn đến gần Vệ Tiêu, kéo hắn ta vào một góc.

Là người thật, sở hữu thực thể.

Ngửi mùi máu tanh nồng, Thi Đại nhìn bụng Vệ Tiêu.

Tối đỏ trong những người ở khách điếm, Vệ Tiêu cũng sở hữu linh lực.

Sở dĩ loại bỏ hiềm nghi của hắn ta, là vì trong tổp tà ma đầu tiên, người này bị trọng thương do cứu Ngu Tri Họa, không thể thừa sức điều khiển tà pháp.

Về điếm này, Thi Đại cảm thấy, thực ra còn rất nhiều cách để che giấu.

Ví dụ như giả vờ bị đâm trúng bụng, thực tế chỉ là một vết thương cạn.

Hoặc nhờ năng lực hóa giả thành thật của họa trung tiên, lợi dụng ảo ảnh giả dối để lừa gạt...

Bây giờ xem ra, thương thế của Vệ Tiêu không phải giả.

Thi Đại dùng dao nhỏ rạch mép váy, duỗi tay phải vào vết thương, dùng miếng vải băng bó, cầm máu cho hắn ta.

Liềm dài đâm rất sâu, phần thịt chỗ vết thương lật ra ngoài, chỉ

nhìn thoáng qua cũng khiến người ta hãi hùng khiếp vía.

Chạm vào, máu tươi và nhiệt độ cơ thể nóng như lửa, chắc hẳn không phải giả.

Vệ Tiêu đau đến độ mồ hôi lạnh, ý thức mơ hồ, khẽ rên một tiếng.

Trạng thái yếu ớt như vậy, khả năng điều khiển tà thuật bằng không.

Sau lưng vang lên tiếng gào thét của tà ma, vì căng thẳng, đầu óc nàng ong ong.

Đầu ngón tay khẽ run vì máu tươi không ngớt, Thi Đại ép mình giữ bình tĩnh, nhanh chóng suy nghĩ.

Loại bỏ hiểm nghi của Vệ Tiêu, sau khi Ngu Tri Họa ra khỏi quỷ đả tường, lại canh giữ ngoài sảnh lớn, chống lại tà ma.

Tốp tà ma thứ hai cần lần lượt khởi động tà pháp, nàng ta không có thời gian gây án.

Nếu cặp phu thê này không phải hung thủ, vậy...

Tà tu ẩn nấp phía sau, là du hiệp Hàn Tung, hay trù nường Cẩm Nương?

Nhanh nhẹn thất nút cho Vệ Tiêu, Thi Đại ngẩng đầu, liếc thấy bóng người đến gần.

Tay phải Giang Bạch Nghiễn cầm kiếm, tay trái đỡ Vệ Tiêu lên vai:

“Đi.”

Mực tranh bay lượn, bóng kiếm như điện.

Dòng chảy đen ngòm mãnh liệt bị tách ra một đường hẹp, Thi Đại nín thở tập trung, đứng dậy chạy về phía cầu thang dài có

ánh nền.

Thoát khỏi quỷ đả tường, thoát đầu là choáng váng mờ mịt.

Khi Thi Đại hoảng hốt tập trung tinh thần, trong tâm nhìn vằng vặc ngập tràn, khiến nàng phải giơ tay che mắt.

Tà khí tan đi hơn nửa, mùi máu tươi quán quanh chớp mũi.

Tim đập thành thạch, nàng chớp mắt, quan sát xung quanh.

Nơi này là phòng ngủ của Ngũ Tri Họa mà bốn người họ đã ở trước khi vào quỷ đả tường.

Vì là nơi yêu tà xuất hiện, bàn ghế trong phòng sụp đổ, hỗn loạn rối tung. Bút mực giấy nghiên bày trên bàn rơi đầy đất, khói đen nơi góc tường hầy còn chưa tan.

Hơi thở Vệ Tiêu yếu ớt nằm dưới đất, được Ngũ Tri Họa đỡ mắt ôm lên giường.

“Ta chữa trị cho chàng.”

Lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, đầu ngón tay Ngũ Tri Họa ngưng tụ linh khí, phác họa pháp trận:

“Hai người xem thử, trong khách điểm thế nào rồi.”

Đang độ linh khí cho Vệ Linh, miễn cưỡng kéo về vài phần sự sống giữa ranh giới sinh tử cho hắn ta.

Độ linh khí cần yên tĩnh tập trung, không được quấy nhiễu.

Cách tập tà ma thứ hai vẫn còn một khoảng thời gian, dù Ngũ Tri Họa là tà tu, cũng không giờ trò được.

Lòng Thi Đại hiểu rõ, gật đầu đáp:

“Được.”

Ra khỏi phòng, nàng mới nói ra lời mình muốn:

“Giang công tử, có phải đã loại bỏ hiềm nghi của Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu không? Ta đã nhìn kỹ, trên người Vệ Tiêu là vết thương thật.”

Nhớ lại vùng bụng bị đâm rách của Vệ Tiêu, Thi Đại không khỏi xoa vị trí tương đồng của mình.

Mũi dao lún sâu vào bụng, nghĩ thôi cũng thấy đau.

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Ừm.”

Cảnh Vệ Tiêu cứu Ngu Tri Họa, chàng và Thi Đại đều nhìn thấy rõ ràng.

“Kế tiếp, hẳn nên trông chừng Hàn Tung và Cẩm Nương nhỉ?”

Thi Đại cau mày suy nghĩ:

“Nhưng chúng ta không thân với họ...dùng lý do gì tiếp cận mới được?”

Nàng nói đoạn nghiêng đầu, quan sát khách điểm Quân Lai sau khi bị tấn công một đợt.

Cực kỳ hỗn loạn.

Trong hành lang, rau củ quả la liệt khắp chốn, mảnh sách vụn và áo ngoài bất cẩn rơi xuống khi chạy trốn.

Dưới lầu truyền đến tiếng khóc yếu ớt, xen lẫn lời chửi rủa phẫn nộ, tức giận khôn nguôi, rồi tung hỗn loạn.

Trong khách điểm phần lớn là bách tính bình dân, bị tà ma dọa nạt như vậy, quả thật quá sức.

Đi dọc theo cầu thang xuống sảnh lớn, Thi Đại vừa nhìn đã thấy Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường.

“Đại Đại.”

Thẩm Lưu Sương thấy nàng, đáy mắt đong đầy ý cười:

“Ồ trong quý đả tường vẫn ổn chứ? Có bị thương không? Còn Giang công tử...”

Ánh mắt nàng ta lấp lóe, trông thấy một vết máu bên má Giang Bạch Nghiễn.

Vì lời nhắc nhở của bản gốc Ngu Tri Họa, trước khi vào ảo ảnh, mọi người đều biết Vệ Linh và A Ngôn từng gặp quý đả tường.

Thi Đại lắc đầu, miễn cưỡng lên tinh thần mỉm cười, ra hiệu mình vẫn ổn:

“Muội không sao, Giang công tử và Vệ Tiêu bị thương nhiều hơn.”

Nàng lời ít ý nhiều, kể lại chân tướng vừa trải qua.

“Như vậy à.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Tình hình chỗ chúng ta, cũng không khác miêu tả trong lời khai.”

Tà ma phá cửa xông vào, không dấu hiệu báo trước cản đứt đầu một người.

Khách điểm rối loạn, ai nấy bất an, là Hàn Tung kịp thời ra tay, cộng thêm bà chủ gương cung bắn tên, mới đánh lui được yêu tà làm loạn.

Yêu tà rút lui, có người hoảng hốt rời khỏi đây, sau khi ra khỏi

cửa chạy chưa được bao xa, đã bị sương đen nuốt chửng...

Trong rừng khắp chốn đen ngòm, không biết bao nhiêu tà ma yêu quái ẩn nấp, hễ ra ngoài một bước, chắc chắn sẽ bị nhìn nhầm trúng.

“Bà chủ nói, vì khách điểm thường bị tập kích, cha nàng ta từng mời đại sư đến khai bùa.”

Thẩm Lưu Sương trông theo sắc đen mờ mịt ngoài cửa sổ:

“Yêu tà bên ngoài bị bùa chú trấn áp, tạm thời không dám vào.”

Tất nhiên, sau khi tà tu bắt đầu khởi động pháp trận chiêu tà lần thứ hai, lại là chuyện khác.

Tà lại thêm tà, sức mạnh đủ để giúp bọn chúng đột phá phù thuật trấn trạch.

“Hàn Tung và trù nương.”

Thi Đại hỏi:

“Có biểu hiện kỳ lạ nào không?”

Nàng quan sát xung quanh, trong sảnh lớn chỉ còn vài gương mặt xa lạ run rẩy, không thấy bóng dáng hai người kia.

“Sau khi Hàn Tung tiêu diệt yêu tà, một mình về phòng. Người này tính tình quá lạnh lùng, chẳng nói câu nào.”

Liễu Như Thường nhún vai:

“Còn Cẩm Nương...ta và Lưu Sương từng đi tìm. Nàng ta một mình rúc trong nhà kho, nhìn thấy chúng ta, co giò bỏ chạy... Hỏi nàng ta, nàng ta lắp bắp không nói nên lời.”

Hai người hiềm nghi, chẳng có lời khai hữu dụng nào.

“Cẩm Nương ở trong phòng góc đông bắc.”

Ánh mắt Thẩm Lưu Sương xoay chuyển:

“Cũng giống Hàn Tung, chưa từng rời khỏi phòng.”

Đáng tiếc họ bị cốt truyện hạn chế, không thể phá cửa xông vào.

Nếu là lúc bình thường, với tính tình của nàng ta và Liễu Như Thường, chắc chắn sẽ không ngồi yên xem thay đổi.

“Trước khi tốp tà ma thứ hai kéo đến, phải trông chừng họ thật kỹ.”

Thi Đại cũng thấy đau đầu:

“Nếu là tà tu, phải thúc đẩy pháp trận, chắc chắn sẽ có hành động. Chờ khi tình thế hỗn loạn, chúng ta vẫn có thể lên vào phòng họ, điều tra thực hư.”

Nàng dứt lời khựng lại, liếc sang Giang Bạch Nghiễn bên cạnh.

Sau trận chiến trong quỷ đả tường, chàng có thêm vài vết thương, thâm ướm bạch y, chói mắt cực kỳ.

Trông dáng vẻ thờ ơ của chàng, chắc chắn không định xử lý.

“Giang công tử.”

Thi Đại quyết định thi hành phương châm giám sát:

“Hay là huynh về phòng bôi thuốc trước nha?”

Một câu nghi vấn bình thường, nàng lại dùng giọng điệu trần thuật, giọng nói trong trẻo như ngọc rơi xuống, không cho chàng phản bác.

Để tăng thêm tự tin cho mình, Thi Đại uốn thẳng sống lưng.

Giang Bạch Nghiễn sẽ không từ chối nàng đâu ha?

Bên cạnh nàng, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

Thi Đại nhìn chàng với vẻ có lý chẳng sợ.

Là mắt hạnh như châu ngọc, nàng hơi mở to, tròn và trong trẻo.

“Ừm.”

Rời mắt khỏi mặt nàng, tùy ý liếc nhìn bạch y nhuốm máu của mình, Giang Bạch Nghiễn thản nhiên lên tiếng:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Không ở lâu trong đại sảnh, Giang Bạch Nghiễn nghe lời về phòng.

Phòng chàng nằm ở một góc trên lầu hai, đẩy cửa vào có thể trông thấy bàn ghế, giường gỗ giản dị.

Khách điểm Quân Lai lâu đời, sàn gỗ nổi nhiều vết đốm, giẫm lên thì thoảng vang khẽ.

Vết thương đau âm ỉ, chàng không để tâm, xòe tay phải ra, một chiếc khăn trắng hoa lê nằm trong lòng bàn tay.

Mặt khăn trắng như tuyết, không nên nhiễm chút bụi trần, vì từng lau gò má chàng, loang ra vết đỏ đột ngột.

Dơ bẩn, không chịu nổi, là vết máu của chàng.

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn thoáng lạnh lẽo.

Hứng nước vào thùng gỗ, khăn tay được chàng nhúng vào.

Nước lạnh mùa đông rét thấu xương, khiến đầu ngón tay ửng

đỏ, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi, chậm rãi vò vết máu nơi đó.

Khăn tay mềm mại.

Chàng bỗng nhớ lại hình ảnh Thi Đại cầm khăn tay, đầu ngón tay của tiểu thư Thi phủ không giăng đầy vết thương như chàng, trắng nõn tựa mỡ dê thượng hạng, chẳng chút tỳ vết.

Khi khăn tay lướt qua gò má chàng, cách một lớp vải mỏng manh, Giang Bạch Nghiễn có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nàng.

Còn ấm áp mềm mại hơn cả khăn tay.

Bàn tay vân vê từng tác vải, đầu ngón tay thiếu niên đỏ bừng, hòa cùng sắc đỏ trên khăn tay.

Sóng nước dập dờn, trắng và hồng vẫn vít tựa sương khói.

Ngoài dự đoán, niềm vui chẳng thể cảm nhận lúc giết chóc, lại quá đổi rõ ràng vào giờ phút này.

Trong lòng như động sâu không đáy, vẻ mềm mại nơi đầu ngón tay giúp chàng căng đầy trong thoáng chốc, rồi lại tan biến chẳng còn gì.

Vẫn không đủ.

Liên tục ma sát khăn tay, Giang Bạch Nghiễn cau mày.

Mùi vị này là khó chịu nhất, một ít ngọt ngào nếm được thuở đầu, còn chưa chờ chàng nhắm nháp cẩn thận, bỗng dưng không lưu lại chút gì, một vùng trống trải hỗn loạn.

Ôn tồn cũng không còn, giày vò chàng đến sắp phát điên.

Chẳng biết phải giải tỏa thế nào, Giang Bạch Nghiễn giơ tay theo thói quen, dè lên vết thương trên cánh tay.

Đau đớn quen thuộc ập tới, lại khiến lòng chàng xao động.

Nỗi ghen trong lòng càng lúc càng nhiều, nặng như núi, hít thở không thông.

Chàng chưa từng trải qua cảm giác này, phiền muộn lại hoang mang.

Là vì Thi Đại?

Vuốt ve khăn tay hoa tuyết, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, lặng lẽ suy nghĩ.

Cái chạm của nàng trước giờ như chuồn chuồn lướt nước, khoảnh khắc lướt qua rồi biến mất, đủ để lưu lại dấu vết trong lòng.

Nhưng những gì khăn tay mang lại cho chàng, quá đổi ít ỏi.

Hết lần này đến lần khác đè chặt vết thương, máu càng ngày càng nhiều.

Lòng ngực như nhốt một con thú mạnh mẽ đâm tới, Giang Bạch Nghiễn nhìn vết thương dữ tợn kia chăm chú.

Thị Đại không giống người khác.

Chàng không bài xích nàng đến gần.

Hoặc giả nên nói, chàng khát cầu nàng.

Nếu được nàng chạm vào nhiều hơn, động rỗng chẳng thể lấp đầy nơi đáy lòng, liệu có thể lắng lại đôi chút chăng?

Nhưng phải chạm nhau thế nào.

Từ nhỏ đến lớn, điều khiến chàng vui vẻ, chỉ có giết chóc và đau đớn.

Nếu đau đớn do Thi Đại mang đến cho chàng...

Giang Bạch Nghiễn như đã hiểu ra.

Chàng mong đợi đau đớn, cũng lưu luyến nàng chạm vào.

Nếu là đau đớn do Thi Đại mang đến, chắc chắn có thể xua tan xao động trong lòng chàng.

Nàng có bằng lòng cho chàng không?

Đáp án là không.

Thi Đại và chàng chẳng quá thân thiết, với tính tình của nàng, càng không thể ra tay với chàng.

Ngẩn ngơ một lúc lâu, đầu ngón tay Giang Bạch Nghiễn di chuyển lên trên, tùy ý vén vạt áo.

Lúc điều tra vụ án người điều khiển con rối, chàng bị quỷ đao lao chém sau lưng, là Thi Đại cầm dao khoét máu thịt giúp chàng.

Khi đó chàng chỉ thấy bình thường, giờ đây nghĩ lại, thêm vài phần mong chờ lưu luyến.

Có lẽ...có thể thử lại thêm lần nữa.

Tay phải phủ lên vết thương, không sâu, là vết thương ngoài da.

Mặt mày Giang Bạch Nghiễn vô cảm, dùng sức ấn xuống.

Chàng từng ở cạnh tà tu nhiều năm, hiểu rõ tà pháp như lòng bàn tay.

Một luồng khói đen dần dần xuất hiện, khuếch tán lan tràn như dây leo, từng chút thấm vào vết thương.

Vết thương sâu hơn, vì tà khí ăn mòn, máu đỏ chuyển sang đen.

Đau đớn xé rách thần chí, Giang Bạch Nghiễn cong mắt.

Như vậy thì tốt.

Cứ thế, Thi Đại sẽ không từ chối.

Mùi máu lan ra khắp phòng, niềm vui dần dần đông đầy đáy mắt, chàng giơ tay khép lại áo trong rũ xuống.

Cùng lúc này, bên tai vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng mà kiên chế.

Thi Đại đứng ngoài cửa, nhỏ tiếng gọi:

“Giang công tử?”

Giang Bạch Nghiễn về phòng, rất lâu cũng chưa ra ngoài.

Lo lắng vết thương của chàng, Thi Đại sợ xảy ra chuyện, bèn thăm dò gõ cửa phòng Giang Bạch Nghiễn.

Mặc dù từ đầu đến cuối trông chàng như chẳng có việc gì, nhưng tính tình Giang Bạch Nghiễn...

Dù bị thương nặng đến thấy xương, chàng cũng có thể không rên tiếng nào.

Lẽ nào hít quá nhiều tà khí, hoặc là phổi tổn thương?

Đứng ngoài cửa xuất thần, suy nghĩ lung tung của Thi Đại đột ngột kết thúc.

Sau tiếng cọt kẹt khẽ vang, cửa gỗ mở ra, xuyên qua khe cửa, nàng trông thấy gương mặt quá mức xinh đẹp của Giang Bạch Nghiễn.

Mặt chàng trắng quá, ngay cả cánh môi cũng không còn sắc máu.

“Giang công tử.”

Thi Đại cảnh giác:

“Huynh không thoải mái hả?”

Ánh nền trong phòng lay động.

Chẳng rõ có phải ảo giác hay chẳng, Giang Bạch Nghiễn lúc này khác hẳn bình thường.

Chàng không nói “không sao”, rèm mi phủ lớp bóng mờ nơi đáy mắt, khóe môi nở nụ cười ôn hòa đúng mực:

“Thi tiểu thư.”

Chùng như chân chừ, lại khó mở miệng, Giang Bạch Nghiễn chậm rãi lên tiếng:

“Có tà khí...thâm vào vết thương.”

Thi Đại ngẩn ngơ:

“Sao cơ?”

Đột nhiên hiểu ý chàng nói, Thi Đại trợn to mắt:

“Ở đâu? Có nghiêm trọng không? Huynh bị chỗ nào vậy, có thể cho ta nhìn không?”

Tà khí nhập thể không phải chuyện nhỏ, một khi ngấm vào vết thương, chẳng khác nào chất độc.

Nghĩ cũng phải, tà khí tràn ngập trong quỹ đả tường, Giang Bạch Nghiễn lại bị thương nhiều như vậy...

Chắc chắn rất khó chịu.

Xung quanh yên ắng, nàng có thể nghe thấy tiếng sột soạt khe

khẽ.

Vạt áo rộng bị Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng kéo xuống, lộ ra một vùng da trắng lạnh, cùng bả vai như ẩn như hiện.

Làn da được ánh trăng soi chiếu, thoáng ửng hồng chẳng rõ nguyên do.

Có một vết cào rất sâu ở vị trí bên dưới vai trái Giang Bạch Nghiễn, có lẽ tà ma kia đã dùng hết sức, mới khiến vết thương máu chảy đầm đìa như vậy.

Màu máu đen ngòm hãi hùng.

Có vết thương bày ra trước mắt như thế, bất kỳ suy nghĩ kiêu diễm nào cũng bị ném hết ra sau đầu.

Thi Đại vội nói:

“Huynh huynh giờ huynh thấy thế nào? Huynh đừng cử động nha, ta đi gọi...”

Nàng muốn nói đi gọi Diêm Thanh Hoan, đột nhiên nhớ ra, vị đại phu trong đội của họ vẫn chưa vào tranh.

Người nằm trong phòng Ngu Tri Họa, là Vệ Tiêu bản gốc đang thoi thóp.

Chờ Ngu Tri Họa xử lý xong vết thương cho Vệ Tiêu, khi tốp tà ma thứ hai xuất hiện, Diêm Thanh Hoan mới được thay vào.

“Thi tiểu thư không cần lo.”

Giang Bạch Nghiễn cười, giọng điệu bình tĩnh:

“Tà khí vẫn chưa lan rộng, muốn loại bỏ rất đơn giản.”

Chàng cúi đầu, lấy thứ gì đó trong tay áo ra, Thi Đại nhìn kỹ, là dao ngắn vàng đen.

...Không phải chứ?

Nàng không ngốc, liên tưởng đến chuyện đã từng xảy ra, loáng thoáng suy đoán, trái tim đột nhiên đập mạnh.

“Còn nhớ vụ án người điều khiển con rồi không?”

Hai người chia nhau đứng hai bên cánh cửa, gần trong gang tấc.

Âm cuối Giang Bạch Nghiễn đượm ý cười, rõ ràng yếu ớt cùng cực, vẫn hướng dẫn từng bước, không cho phép chối từ:

“Thi tiểu thư chỉ cần khoét đi như hôm đó là được.”

Làm sao có thể khoét thịt nữa?

Thi Đại phản xạ có điều kiện:

“Nhưng...”

Lời đến bên môi lại nuốt xuống, nàng biết rõ không có “nhưng”.

Giang Bạch Nghiễn nói không sai, nhiệm vụ cấp bách là phải nhanh chóng cắt bỏ phần máu thịt bị nhiễm tà khí.

Bóng người trước mắt nhúc nhích, Giang Bạch Nghiễn đến gần nàng thêm một bước.

Mùi hương mát lạnh quán quanh chóp mũi, cảm giác lạ lùng mờ mịt lặng lẽ dâng lên, như rắn độc thè lưỡi, yếu ớt lướt qua sống lưng.

Thi Đại thuận thế ngược mắt, đối diện với cặp mắt xinh đẹp ướt át.

Đi một vòng trong quỹ đả tường, mái tóc dài buộc gọn của chàng hơi rối, vài lọn tóc đen dính vào cằm cổ trắng mịn của chàng, hai sắc trắng đen tột độ đan xen, quyến rũ dụ dỗ.

Môi mỏng Giang Bạch Nghiễn khẽ hé mở, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi, nhỏ tiếng nói:

“Hơi đau.”

Muốn được nàng chạm vào.

Muốn cảm nhận đau đớn do nàng mang lại.

Đời này chàng nhận được quá ít ỏi, chỉ có nỗi đau mới sinh ra niềm vui bệnh hoạn, lúc khó khăn chỉ hiểu được suy nghĩ nảy sinh trong vô thức, có lẽ đau đớn mới khiến chàng an lòng.

Giang Bạch Nghiễn chán ghét thói quen dị dạng này, nhưng không cách nào ngăn chặn mình đắm chìm.

Chàng vốn là giống loài xấu xa hết thuốc chữa.

Sắc trắng tinh lặng, hơi thở chàng nhẹ nhàng, giọng nói dịu dàng.

Đưa dao găm vàng đen cho Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn khẽ nói như dụ dỗ:

“Thi tiểu thư, có thể giúp ta chăng?”

Chương 55: C55: Chương 55

Ánh nền mờ ảo, vỏ dao vàng đen thấp thoáng ánh sáng lạnh lẽo.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng không lên tiếng, đưa nó đến gần hơn.

Thi Đại nhỏ tiếng đáp, giơ tay nhận lấy.

Dao găm lạnh lẽo, xúc cảm vào tay gần như hàn ngọc, khiến đầu ngón tay nàng run rẩy.

Ngạc nhiên ban đầu dần dần tan biến, Thi Đại nắm chặt cán dao, chậm rãi suy nghĩ.

Không nói rõ được nguyên do, nhưng rất lạ lùng.

Sau khi vào ảo ảnh, Giang Bạch Nghiễn thường xuyên bị thương. Đầu tiên là bị vuốt mèo cào tay phải, lại bị tà khí quỷ đả tường nhập thể...

Rõ ràng Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu không hề xuất hiện tình huống này, bản thân Thi Đại vẫn bình thường.

Nếu muốn tìm lời giải thích hợp lý, chỉ có thể là yêu tà tấn công Giang Bạch Nghiễn, có tu vi khá cao?

Thi Đại cau mày.

Không đúng không đúng, Giang Bạch Nghiễn đâu thể lừa nàng? Nếu vết thương không do mèo và tà ma gây ra, lẽ nào do chính chàng tự rạch?

Trên đời làm gì có ai bệnh như vậy.

Xóa sạch suy nghĩ lung tung trong đầu, Thi Đại nhìn vết máu đen trên vai trái Giang Bạch Nghiễn:

“Vào phòng huynh nha?”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng người, chừa chỗ trống cho nàng vào phòng.

Trong phòng thoáng thoảng mùi máu tanh.

Giang Bạch Nghiễn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, Thi Đại quay đầu ra hiệu:

“Huynh ngồi trên giường là được rồi.”

Chàng ngoan ngoãn làm theo, hơi ngẩng đầu:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Vóc người Giang Bạch Nghiễn cao lớn, lúc đứng thẳng như cây tùng nhành trúc, mỗi khi Thi Đại nhìn vào mắt chàng, đều phải ngẩng đầu.

Lúc này Giang Bạch Nghiễn ngồi trên giường, hai tay chống bên mép, bỗng thấp hơn nàng một đầu.

Cho nên đôi lại là Thi Đại nhìn từ trên cao xuống.

Trong đêm trăng tĩnh lặng, hai người ở riêng một phòng, khi không nói chuyện, dường như có thể nghe thấy tiếng thở của đối phương.

Lòng hơi hỗn loạn.

Thi Đại xoa tai.

Nói đến việc cắt thịt khử độc, Thi Đại đã từng giúp Giang Bạch Nghiễn một lần. Nhưng nào có thể quên loại chuyện thế

này, không coi là trước lạ sau quen được...

Thi Đại cũng chẳng muốn quen chút nào.

Thời gian gấp rút, không thể làm lơ, một khi tà khí xâm nhập vào sâu trong xương tủy, Giang Bạch Nghiễn sẽ đau biết mấy.

Âm thầm hít sâu một hơi, Thi Đại cúi người, tay trái đỡ bả vai chàng, tay phải rút dao ra khỏi vỏ.

Cơ thể Giang Bạch Nghiễn lạnh lẽo, đầu ngón tay nàng ấm áp. Như bị phồng, thiếu niên nhẹ run hàng mi, chân chừ nhìn nàng.

Là ánh mắt yên tĩnh, trông quá ngoan ngoãn.

Thi Đại bị chàng nhìn chăm chú đến độ lúng túng:

“Đề như vậy, có thể ngăn huynh vì đau mà tránh đi.”

Nàng không có kinh nghiệm gì, nếu không cố định Giang Bạch Nghiễn, một khi chàng nhúc nhích, nàng không không chế được mũi dao.

Thi Đại tập trung tinh thần:

“Bắt đầu nha.”

Đúng là muốn lấy mạng nàng mà.

Nàng sống trong thời đại hòa bình, cả đời này hiếm khi thấy người ta chảy máu, tính hết lại cũng chẳng bằng những gì nhìn thấy cảm nhận lúc ở cạnh Giang Bạch Nghiễn trong một ngày ngắn ngủi.

Nhìn khắp Đại Chiêu, cũng không ai giống chàng, xem việc bị thương chảy máu đầm đìa như cơm bữa.

Tùng lớp áo trong và áo choàng, chồng lên đầu vai chàng,

nhấp nhô theo nhịp thở.

Mũi dao chạm vào vết thương đen sẫm, Thi Đại nín thở theo bản năng.

Bản thân Giang Bạch Nghiễn lại bình tĩnh, cong môi:

“Thì tiểu thư đừng lo.”

Chàng hờ hững nói:

“Ta có thể chịu đau.”

Lại trở thành Giang Bạch Nghiễn an ủi nàng.

Thi Đại hít sâu, không khí lạnh lẽo theo khoang mũi len vào phổi, kích thích người ta tỉnh táo.

Cổ tay nàng đến gần:

“Ta sẽ nhẹ nhàng.”

Mũi dao dần lún vào, cơ thể Giang Bạch Nghiễn thoáng căng chặt.

Hơi thở hỗn loạn đôi phần, lồng ngực bên trái, ngập tràn nỗi đau chàng khắc ghi trong lòng.

Chính là cảm giác này.

Đau đớn sắc bén lan tràn sinh sôi từ da thịt, thoáng chốc giăng khắp cơ thể như tia chớp.

Thi Đại tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vết máu kia, cho nên chẳng thể phát hiện, độ cong khó phát giác nơi khoe môi Giang Bạch Nghiễn.

Nỗi đau mà nàng cho chàng không giống người khác.

Hương mai tươi mát và mùi máu nổi liền đan xen, chẳng phải

linh đan diệu dược, lại khiến xao động của chàng dần dần lắng dịu.

Hơi thở mỏng manh nhìn không thấy sờ chẳng được, nhẹ lướt qua tim, Giang Bạch Nghiễn không thể kiềm chế, muốn đòi hỏi nhiều hơn.

“Thi tiểu thư.”

Chàng khàn giọng:

“Có thể sâu hơn một chút.”

Thi Đại sửng sốt, ngược mắt.

Đứng cạnh giường, nàng dễ dàng nhìn rõ sắc mặt của Giang Bạch Nghiễn.

Con người vốn là cơ thể máu thịt, sao không sợ đau cho được.

Giang Bạch Nghiễn đau đớn tột độ, mặt mày tái nhợt như tờ giấy, chỉ có đuôi mắt loang ra vết đỏ, như khóm mây mỏng được phác họa bằng một nét bút nhạt.

Biểu cảm của chàng chẳng khác nào lúc bình thường, không giống khoét độc, như đang lười biếng ngồi trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi hơn.

Điều này khiến Thi Đại nhớ đến cảnh tượng mình đã thấy thông qua yêu đan của kính yêu trong vụ án Liên Tiên.

Giang Bạch Nghiễn thuở nhỏ bị tà tu giam cầm trong phòng tối, ngày đêm chịu tra tấn. Năm đó chàng còn nhỏ, chịu khổ chịu đau, vẫn thể hiện đau đớn và bị thương...

Những cảm xúc tương tự như vậy, Giang Bạch Nghiễn của lúc này chưa từng để lộ.

Buồn khổ, đau thương, sợ hãi, rất nhiều tình cảm của con người dường như hoàn toàn tách khỏi chàng, chỉ còn sót lại cái

vỏ rỗng tuếch không tìm được sai sót.

Điều này khiến Thi Đại buồn bực.

Nàng không dám phân tâm, hiếm khi không nói nhiều, từ đầu đến cuối tập trung tinh thần, cẩn thận xử lý vết thương máu thịt be bét kia.

Giang Bạch Nghiễn đang nhìn nàng.

Chẳng biết từ lúc nào, ánh mắt của chàng đã quen nhìn vào Thi Đại, u ám cô đơn.

Phần lớn thời gian, mày mắt nàng luôn đượm ý cười, tối nay không có, chỉ còn sót lại đôi phần cảm xúc vô cùng xa lạ.

Giang Bạch Nghiễn cẩn thận ngẫm nghĩ, cảm giác như nàng đang buồn thương.

Vì sao? Thi Đại buồn vì chàng ư?

Chàng bỗng lóe lên suy nghĩ, thoáng chốc, bị đau đớn như xé nát xua tan không còn gì.

Đau đớn nóng bỏng như ngọn lửa rực cháy, bùng lên rợp trời nơi đáy lòng chàng.

Vàng trán mướt mồ hôi lạnh, yết hầu Giang Bạch Nghiễn nhúc nhích, siết chặt chặn bông bên dưới.

Đây là đau đớn do Thi Đại mang đến.

Chàng rất thích.

Đau đến tê dại, không còn khó nhịn như ban đầu nữa.

Trước mặt là hơi thở và nhiệt độ chỉ thuộc về nàng, Giang Bạch Nghiễn được bao bọc bên trong, khẽ ngủi.

Con thú khổng lồ gào thét vùng vẫy trong lồng ngực cuối cùng được an ủi, mềm nhũn cuộn người lại một góc, tò mò duỗi móng vuốt, muốn chạm vào hương mai vẫn vút kia.

Nhưng mà...

Hàng mi dài của Giang Bạch Nghiễn khẽ run.

Vì sao vẫn cảm thấy không đủ? Chưa đủ sâu, hay là không đủ đau?

Chàng nên thấy vui sướng, nhưng sâu trong lòng lại nảy sinh cảm xúc khó nói thành lời, vừa chua vừa chát, siết chặt trái tim tê dại đau đớn.

Như tủi thân, lại như không cam lòng.

Nếu đau đớn như vậy cũng chẳng thể khiến chàng thỏa mãn, thế thì thứ chàng đang khát cầu, rốt cuộc là gì?

“Giang công tử ơ.”

Thấy chàng rũ mắt không nói, Thi Đại hơi lo lắng:

“Huynh vẫn ổn chứ?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Không rõ lý do, chàng bỗng hỏi:

“Thi tiểu thư, có từng đối với người khác...”

Nói được một nửa thoáng khựng lại, giọng nói Giang Bạch Nghiễn rất khẽ:

“Có từng đối với người khác, làm như vậy không?”

Động tác Thi Đại khựng lại:

“Hửm?”

Chàng muốn chỉ chuyện gì? Chữa thương hay khoét thịt?

Trước đây nàng đã từng xử lý vết thương cho rất nhiều đệ đệ muội muội, còn cầm dao khoét thịt, hai lần kinh nghiệm, đều dành cho Giang Bạch Nghiễn.

Lẽ nào động tác của nàng vụng về, khiến chàng đau không chịu nổi?

“Chỉ khoét độc cho Giang công tử thôi.”

Thi Đại lặng lẽ nhẹ nhàng hơn:

“Nếu huynh đau quá, nhớ phải nói cho ta biết.”

Giang Bạch Nghiễn không đáp, Thi Đại nghiêng mắt nhìn, thấy đối phương cũng đang nhìn nàng.

Dường như tâm trạng chàng rất tốt, khóe mắt khẽ cong, trong nỗi đau đón khôn nguôi, giọng nói rời rạc vụn vỡ:

“Chỉ có mỗi cô.”

Giang Bạch Nghiễn không quên bổ sung một câu:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Thi Đại ngẩn ngơ:

“Cái gì mà chỉ có mỗi ta?”

Thoáng chốc nàng đã hiểu ý của câu nói kia:

“Giang công tử muốn nói, chỉ mình ta làm như vậy với huynh?”

Giang Bạch Nghiễn không tỏ ý kiến, mỉm cười trêu chọc:

“Thương tích khắp người như vậy, có ai bằng lòng đến gần ta.”

Câu này là thật.

Chàng thích sát phạt, lúc trừ yêu thường máu nhuộm đầy người, lại vì sát ý quần quanh, dọa cho biết bao bách tính hoảng hốt bỏ chạy.

Trước đây đã từng có vài lần bị yêu độc xâm nhập, chàng lẻ loi cô độc, tự dùng dao khoét thịt mình từng chút một.

Giao nhân là yêu, khả năng tự hồi phục mạnh hơn loài người rất nhiều, chỉ cần giữ mạng, Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn quan tâm những chuyện khác.

Không hề phòng bị nghe chàng nói như vậy, mắt phải Thi Đại giật nhẹ.

Tự tôn tự yêu lấy mình phải bắt đầu từ Giang Bạch Nghiễn, nàng quyết định phải nhanh chóng sửa sai cho chàng.

“Giang công tử đừng nghĩ như vậy nha.”

Mũi dao khoét bỏ một khối máu đen sẫm, Thi Đại cố gắng giữ cổ tay không run rẩy:

“Người thật sự quan tâm đến huynh, sẽ không sợ những vết thương này.”

Giang Bạch Nghiễn cười, thuận miệng nói:

“Thi tiểu thư sợ không?”

Thi Đại thoải mái thừa nhận:

“Ta quan tâm huynh kia mà, tất nhiên không sợ.”

Giang Bạch Nghiễn: "..."

Bị ghen lời không đáp lại được.

Vì sao nàng có thể nói ra câu này chẳng chút kiêng kỵ?

Chua xót trong lòng như tuyết tan, hóa thành vũng nước trong vắt, không gió vẫn lay động, gọi lên gợn sóng.

Ngay cả khe hở đau đớn mãnh liệt khó lấp đầy kia, cũng vô có căng tràn.

Lần đầu tiên Giang Bạch Nghiễn thất thần trong một thoáng, vô ý khê động vết thương ở đầu vai, đau đến sống lưng run rẩy, lại nảy sinh niềm vui.

Từ khi nàng nói xong, cảm giác sa sút bỗng tan biến.

Tần suất tim đập càng thêm rõ ràng, đau đớn và vui thích đan xen quần quýt, như ngọn lửa âm thầm bùng cháy trong cơ thể, xuyên qua mũi dao và máu thịt, truyền khắp tứ chi xương cốt chàng.

Chàng như đi trên đầu mũi dao, đắm chìm trong bờ vực của niềm vui và nỗi đau, chịu đựng giày vò cảm nhận sức nóng tựa thủy triều trong cơ thể.

Đau đớn tột độ cũng là vui sướng tột cùng.

Chỉ còn sót lại chút tà khí cuối cùng, dao găm vàng đen trong tay Thi Đại lún vào miệng vết thương, sâu hơn so với khi trước.

Đau đến cùng cực, nhức nhối dâng lên như thủy triều, lan đến lòng ngực yết hầu chàng, hô hấp trở nên khó khăn, tầm mắt tối tăm mờ mịt...

Trước khi bị đau khổ nuốt chửng, không hề báo trước, Giang Bạch Nghiễn ngửi thấy hương mai.

Sức lực xa lạ, mềm mại nào đó phủ lên sống lưng chàng, như bướm bướm tung cánh giữa rừng hoa, chậm rãi đến gần rồi đột ngột bay xa.

Ngay sau đó, lại mềm mại rơi xuống.

“Còn một chút cuối cùng, sẽ đau đấy.”. ngôn tình tổng tài

Giọng nói Thi Đại áp sát tai chàng:

“Huynh cố chịu một chút nha, kết thúc nhanh thôi. Chờ xong rồi...ta chữa thương giúp huynh, mang đồ ăn ngon cho huynh nữa nè.”

Có phải nàng chỉ biết mấy lời dễ dàng trẻ con thế này không?

Sóng ngầm tối tăm bao trùm toàn thân thoáng chốc rút đi, máu tươi chảy về, hơi thở thông thuận.

Giang Bạch Nghiễn hoang mang ngẩng đầu.

Đôi mắt Thi Đại thuần khiết trong trẻo, như nước xuân đập dòn, soi tỏ bóng dáng chàng.

Tay trái của nàng, đang vuốt ve lưng chàng từng chút một.

Cảm giác xa lạ kỳ quái.

Cách quá gần, hương mai của nàng bao phủ chàng chặt chẽ, mỗi lần chạm vào, cảm giác tê ngứa khó nói nên lời dâng lên từ xương cốt, đốt cháy tim gan, bỗng nở rộ nơi đầu quả tim.

Chàng như dòng nước run rẩy, được bàn tay kia dịu dàng vốc lên, tràn vào bên trong.

Sống lưng căng chặt, loáng thoáng hiện ra đường nét cơ bắp.

Tay phải Giang Bạch Nghiễn dùng sức rồi lại buông lỏng, đầu ngón tay cuộn lại, chặn đệm bên dưới bị siết chặt thành những

nếp gấp lộn xộn.

“Nói ra thì, huynh chịu đau giỏi thật đó.”

Tay trái nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng run rẩy của chàng, Thi Đại khoét đi tà độc đen ngòm cuối cùng.

Lúc điều tra vụ án người điều khiển con rối, nàng và Giang Bạch Nghiễn vẫn chưa quen thân, khi loại bỏ độc tố giúp chàng vẫn rất gò bó, không vượt qua giới hạn.

Sau này cùng chàng trải qua rất nhiều hiểm cảnh sống còn, đôi bên dần dần quen thuộc, giờ phút này, thái độ của Thi Đại đã buông lỏng hơn nhiều.

Đâm dao vào cơ thể, hiển nhiên đau đớn khôn nguôi, lúc sau nàng có thể cảm nhận Giang Bạch Nghiễn run rẩy.

Thi Đại nhìn thấy cũng khó chịu, dứt khoát dùng cách dễ dàng trước đây, kiềm chế không xoa đầu, chỉ cần thật vuốt nhẹ sống lưng run rẩy của chàng.

Lúc đau có người an ủi, tốt hơn một mình chịu đựng nhiều.

Nàng không phải người máy lạnh lùng, chẳng thể làm ngo đứng nhìn.

Độc tố còn sót lại đã khoét hết, Thi Đại thở phào nhẹ nhõm, lái nhái:

“Nếu Giang công tử thấy đau, thực ra không cần gắng gượng chịu đựng, kêu ra cũng...”

Nàng nói đoạn ngược mắt, bỗng im bặt.

Cần cổ Giang Bạch Nghiễn ửng đỏ, nhìn nàng từ dưới lên trên.

Cửa sổ mở rộng, ánh trăng nghiêng nghiêng rơi xuống gò má chàng, mang theo gió đêm lạnh lẽo, ẩm ướt rét mướt, như một bức tranh chưa khô nét mực.

Sắc đỏ nơi đuôi mắt chậm rãi loang ra, nhuộm gò má trắng bệch của chàng, tương ứng với vết máu đỏ thắm bên môi.

Đề không kêu ra tiếng, chàng đã cắn rách môi mình.

Không phải ảo giác.

Sau khi hàng mi chàng run nhẹ, bóng râm lung lay, đáy mắt Giang Bạch Nghiễn tràn ra hơi nước.

Cảm xúc này, dù là lúc bị mũi dao cắm vào máu thịt hết lần này đến lần khác, chàng cũng chưa từng trải qua.

Vì sao?

Do đau đớn sinh lý, hay an ủi dịu dàng như mưa phùn đột ngột kéo đến.

Có một thoáng hoảng hốt, Thi Đại quên cả hô hấp.

Như hòn đá rơi xuống mặt hồ, gợn ra từng đợt sóng.

Thỉnh thoảng Giang Bạch Nghiễn lại nhìn nàng, sát ý hung ác bình thường hoàn toàn không còn tồn tại, đáy mắt chỉ sót lại vẻ ngây ngô mờ mịt trước nay chưa từng có.

Một giọt nước trượt khỏi khóe mắt, được sắc trắng ngưng tụ thành hạt châu.

Giọng chàng hỗn loạn, hơi thở cũng rối loạn:

“...Thi tiểu thư?”

P/S: Mới vượt lưng hoy mà khóc rồi, thương anh =)))

Chương 56: C56: Chương 56

Nhìn vào đôi mắt ấy, như thể sa vào đầm nước lấp lánh ướt át.

Phải mất một lúc, Thi Đại mới hoảng hốt nhận ra một sự thật.

Giang Bạch Nghiễn...rơi nước mắt?

Vì sao chứ? Một dao cuối cùng kia? Nàng nàng nàng lẽ nào không không chế tốt sức lực, khiến chàng đau đến bật khóc?

Đầu óc Thi Đại chết máy.

Lòng Thi Đại trống rỗng.

Một người đến núi Thái Sơn sụp đổ cũng không biến sắc như Giang Bạch Nghiễn, vì bị nàng khoét độc mà đau đến rơi lệ.

Thi Đại suýt cắn đầu lưỡi:

“Giang, Giang công tử.”

Muốn rút khăn tay từ tay áo ra, nhưng lại trống không. Khăn tay đã được Giang Bạch Nghiễn mang đi giặt, trước mắt không ở bên người nàng.

Nhìn lại Giang Bạch Nghiễn, vẫn là vẻ mặt hoang mang ngơ ngác, một giọt nước trượt xuống từ khóe mắt chàng, lưu lại vết nhạt trên gò má.

Chàng không hề phát giác, chỉ có hàng mi run nhẹ đôi lần.

Như đang suy nghĩ gì đó, lại như đau đến ngây ngẩn.

Không sao chứ...?

Hình như rất có sao nha.

Mắt hoa đào trời sinh đưa tình, khi ướt át lấp lánh, trong mắt chỉ soi tỏ bóng hình nàng.

Trái tim Thi Đại giật thót, gần như bối rối vươn tay, cách ống tay áo, lau nước mắt cho Giang Bạch Nghiễn.

Tay áo được làm từ lụa mềm, chạm vào khóe mắt chàng, tôn lên vẻ ẩm ướt.

Khác với nước mắt bình thường, vệt nước ngưng tụ thành ngọc nơi mép tay áo nàng, được ánh trăng soi chiếu, lấp lánh rơi lạch cạch xuống đất.

Nhớ ra rồi.

Động tác Thi Đại khựng lại.

Nước mắt của giao nhân sẽ hóa thành bảo vật như trân châu.

Được nàng vụng về lau mặt, Giang Bạch Nghiễn lên tiếng rất khẽ:

“Ta không sao, Thi tiểu thư.”

Chàng chỉ thấy khó hiểu.

Giang Bạch Nghiễn đã qua độ tuổi vì đau mà khóc từ lâu, so với thủ đoạn tra tấn người của tà tu thuở bé, mũi dao lún vào máu thịt, chàng không hiếm lạ.

Huống hồ sức lực Thi Đại rất nhẹ.

Vì sao lại rơi nước mắt?

Chàng rũ mắt suy nghĩ, lúc vành mắt nóng bỏng, chính là khi Thi Đại vòng qua người chàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Như thể chàng được yêu thương bảo vệ.

Nhớ lại nhịp tim kịch liệt khi đó, Giang Bạch Nghiễn bất giác xoa ngực.

Lạ thay, trái tim như bị siết chặt, không chỉ sống lưng được nàng vuốt ve, ngay cả trái tim cũng run rẩy quá đổi lạ lẫm.

Đã rơi nước mắt rồi, nào có thể không sao.

Thi Đại không tin lời chàng thoái thác:

“Vết thương của huynh có cần bôi thuốc không?”

Nhìn thoáng qua gương mặt không sắc máu của Giang Bạch Nghiễn, nàng thử bổ sung:

“Ta giúp huynh nha?”

Yết hầu nhúc nhích, lặng lẽ không lên tiếng.

Giang Bạch Nghiễn bỗng cười:

“Đa tạ Thi tiểu thư.”

Khách điểm có chuẩn bị vải lụa để lau mặt lau người, Thi Đại tìm được một miếng, làm sạch vết máu rướm ra trên đầu vai chàng.

Nàng biết rất ít về trình tự chữa thương, may mà lần này vết thương không cần xử lý quá tỉ mỉ, chỉ cần cầm máu đơn giản.

Chuyện còn lại, chờ Diêm Thanh Hoan vào tranh, giao cho đại phu chuyên nghiệp như hần là được.

Nhận bình sứ đựng thuốc chữa thương từ tay Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại đổ thuốc bôi lên đầu ngón tay.

Cùng lúc khi tay phải duỗi về trước, nàng không quên nhắc

nhỏ:

“Ta bôi thuốc đây, sẽ đau đó.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Chàng muôn màng nhận ra, giọt nước mắt rơi ban nãy, có lẽ đã khiến Thi Đại hiểu lầm, tưởng chàng đau quá nên khóc.

Trong lòng nàng, chàng đã thành người thế nào rồi?

Đầu ngón tay chạm vết thương, chấm thuốc bôi, mát lạnh.

Giang Bạch Nghiễn lại run lên.

“Ta sẽ nhẹ hơn.”

Thi Đại vẫn đang dỗ dành:

“Thuốc ngấm vào vết thương, quả thật rất đau, huynh cố nhịn nhé, sẽ xong nhanh thôi.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Không phải đau, chỉ ngứa thôi.

Chàng muôn thốt ra, lại xấu hổ ghen giữa răng môi.

Đầu ngón tay của Thi Đại bị thuốc bôi thấm mát, lạnh như tuyết đầu mùa.

Làn da bị nàng lướt qua từng tấc, vốn là xúc cảm mát lạnh, lại như đốm lửa nhẹ nhàng liếm láp, tê và ngứa lạ lùng.

Suýt nữa bật ra tiếng từ cổ họng, Giang Bạch Nghiễn cắn răng, lặng yên nhìn nàng băng bó vết thương.

Chàng đắm chìm trong đau đớn đã nhiều năm, khát cầu nó là bản năng dị dạng.

Cũng như người bình thường đã quen hô hấp, chỉ có nỗi đau mới khiến chàng trộm được vài phần cảm giác chân thực rằng mình vẫn còn sống trong mê cung chết lặng.

Giang Bạch Nghiễn biết bệnh của mình, vừa ghét bỏ, vừa sa vào.

Giờ phút này được Thi Đại vượt ve...chàng đã trải nghiệm một loại vui vẻ khác biệt.

Không còn là sương giá sắc bén ngấm vào xương tủy, sự va chạm của nàng vô cùng khắc chế, như ngọn gió xuân tháng ba đầu tiên lướt qua đầu cành.

Thế nên sâu trong đáy lòng, đám dây leo bỗng dung nảy mầm.

Siết chặt tấm chắn bên dưới, Giang Bạch Nghiễn yên lặng mím môi, muốn đè nén ngo ngoe rục rịch không rõ lý do.

So với đau đớn, chàng lại càng khao khát niềm vui do nàng mang đến.

“Thi tiểu thư.”

Giọng Giang Bạch Nghiễn hơi khàn:

“Mong cô đừng nói chuyện ta bị trúng tà khí cho người khác biết.”

Thực lực của đám tà ma trong ảo ảnh còn lâu mới sánh bằng chàng, bị chúng tổn thương, tuyệt đối không đến mức tà khí nhập thể.

Nếu Thi Đại nghe được chuyện này từ chỗ người khác, chắc chắn sẽ nghi ngờ, nảy sinh hiềm khích với chàng.

Giang Bạch Nghiễn không muốn tăng thêm phiền phức.

Dáng vẻ Thi Đại “huynh yên tâm, ta hiểu hết”, cong môi mỉm

cười đảm bảo:

“Ta hiểu mà, Giang công tử không cần lo đâu.”

Ai cũng có lòng tự trọng, nếu nàng khóc cũng không muốn người khác biết.

Bôi thuốc xong, tạm thời không có băng vải, đành dùng tạm vải lụa của khách điểm.

Từ đầu đến cuối Thi Đại rất nghiêm túc, cố hết sức không làm đau người trước mặt.

Trước đó, “Giang Bạch Nghiễn” và “nước mắt” là hai từ cách xa mười vạn tám ngàn dặm trong từ điển của nàng.

Giang Bạch Nghiễn quá mạnh, kiếm thuật xuất chúng, tính tình lạnh nhạt, bị thương chưa từng rên một tiếng, ngay cả vẻ mặt cũng không thay đổi.

Như mũi dao lạnh lòng sắc bén.

Nhưng cơ thể máu thịt, nào có thể đao thương bất nhập.

Thi Đại lặng lẽ ghi lại vào quyển sổ nhỏ trong lòng mình:

Giang Bạch Nghiễn cũng sợ đau đó nha, đừng để chàng hù dọa.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Nhìn vẻ mặt nàng, Giang Bạch Nghiễn thấy nàng không hiểu gì hết.

“Đại công cáo thành!”

Quấn từng vòng vải lụa lại, xem như đã cầm máu.

Thi Đại đứng thẳng người, chống hai tay lên eo:

“Dù hơi xấu chút xíu, nhưng huynh dùng đỡ nha. Chờ Diêm công tử vào, chúng ta sẽ tìm huynh ấy bằng bó lại.”

Nàng dùng từ “chúng ta”.

Lòng ngực nảy sinh cảm xúc lạ lùng bí ẩn, Giang Bạch Nghiễn khép lại vạt áo.

Trải qua một phen giày vò như vậy, vạt áo trước của chàng ướt máu đỏ thẫm, khá lộn xộn.

Giang Bạch Nghiễn lại làm ngơ:

“Thi tiểu thư, đợt tà ma thứ hai sắp đến, chúng ta đến sảnh lớn thôi.”

Thi Đại vội vàng giữ chàng lại:

“Huynh đã như vậy rồi, còn muốn ra ngoài?”

Khoét độc không phải chuyện nhỏ, đừng nói y phục Giang Bạch Nghiễn nhuộm máu, tay nàng cũng đỏ hết.

Thi Đại có không rành y thuật đến mức nào, cũng biết câu mất máu quá nhiều.

“Chẳng phải đám tà mà vẫn chưa đến sao.”

Nàng cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình:

“Huynh cứ ở yên trong phòng, để ta đi tìm đồ ăn hoặc đan dược.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn qua.

Khớp xương đôi tay Thi Đại cân xứng, thon dài trắng sạch, mảnh khảnh như cọng hành non, vì thường xuyên vẽ bùa, có vết chai mỏng không mấy rõ rệt.

Đáng tiếc lúc này lại nhiễm máu chàng, đỏ rực đáng sợ, không

hợp chút nào.

Đã quen nhìn máu tươi, lần đầu Giang Bạch Nghiễn cảm thấy quá đối chọi mắt...

Thi Đại không hợp với những thứ dơ bẩn như vậy.

Ánh nến chập chờn trong phòng, Giang Bạch Nghiễn cúi đầu, nhìn máu đỏ trước ngực.

Đối với việc nhờ vả Thi Đại khoét độc giúp chàng, tự dung chàng lại nảy sinh vài cảm xúc không nói nên lời...

Chán nản, đắng chát, gần như hồi hận.

Đó là đôi tay sạch sẽ, chỉ thích hợp cầm bút, vốn không nên dính chút bụi bẩn.

“Huynh ngoan ngoãn ở đây đừng nhúc nhích.”

Nàng không hay biết chàng đang nghĩ gì, vì muốn an ủi người bị thương, Thi Đại cố gắng bày ra tư thế đáng để dựa dẫm, khẽ nường mày:

“Ta xuống dưới xem thử.”

Giang Bạch Nghiễn ở trong phòng rửa sạch đôi tay, Thi Đại đến lâu một cửa khách điểm.

Sự việc bất ngờ tối nay khiến khách trọ hỗn loạn. Tà ma tấn công, liên tiếp có người chết thảm tại chỗ, thay vì đơn độc rúc lại trong phòng chờ chết, chi bằng đến sảnh lớn sưởi ấm cho nhau.

Vài nam nữ già trẻ mặt mày tái nhợt, có người không ngừng phàn nàn, có người tuyệt vọng mắng chửi âm ỹ, nhiều hơn là những đôi mắt vô thần đang run rẩy, cầu xin ông trời phù hộ.

Những động tĩnh lớn nhỏ trong ảo ảnh đều có thể trở thành manh mối, Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường canh chừng

đại sảnh, quan sát từng cử chỉ hành động của khách trọ.

Lúc Thi Đại lên lầu hai thăm Giang Bạch Nghiễn, Thẩm Lưu Sương vốn muốn đi cùng lại bị Liễu Như Thường kéo về.

Lý do là “một đôi mắt nhỏ nhỏ, không thể chứa nổi khách điểm rộng lớn”.

Thẩm Lưu Sương:

“Nói tiếng người.”

Liễu Như Thường:

“Khách điểm lớn như thế, sao một mình ta nhìn hết được?
Trần Ách Ti làm việc, manh mối quan trọng nhất, biết không hả?”

Nói không lại nàng ta, Thẩm Lưu Sương bất đắc dĩ, gơ hai tay đầu hàng:

“Được được được, ta ở lại.”

Lúc rời khỏi phòng của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại vừa ló đầu ra, đã bị tầm mắt của Liễu Như Thường bắt được ngay.

“Sao Đại Đại lại đi lâu như vậy?”

Liễu Như Thường chống cằm, ngồi bên cạnh chiếc bàn gỗ, dây chuyền hình rắn trước cổ thoáng lóe lên sắc đỏ:

“Giang công tử sao rồi?”

Thẩm Lưu Sương nhay bén híp mắt:

“Có mùi máu.”

“Giang công tử bị thương trong quý đả trường, muội giúp chàng ấy xử lý vết thương.”

Thi Đại hươ tay, ra hiệu mình không sao:

“Hai người có đan dược chữa thương bổ máu không?”

“Nếu là đan dược.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Chắc chắn Diêm công tử có.”

“Theo lời khai, bắt đầu từ tốp tà ma thứ hai, Ngũ Tri Họa vẫn luôn ở sảnh lớn khách điểm, tăng cường pháp trận trừ tà.”

Thảm Lưu Sương ngẫm nghĩ:

“Đến khi đó, Diêm Thanh Hoan sẽ thay thế Vệ Tiêu, tự do hành động.”

Lúc này Vệ Tiêu nguy hiểm tính mạng, tâm tư Ngũ Tri Họa đều ở trên người hắn ta, một khi đột ngột thay đổi thành Diêm Thanh Hoan hoạt bát, không chút tổn thương, bí cảnh chắc chắn sụp đổ.

Sự thật chứng minh, giống như chơi game, trong đội thật sự không thể thiếu y sư được.

“Tính toán thời gian.”

Thảm Lưu Sương nói:

“Tốp tà ma thứ hai, rất nhanh sẽ đến.”

Câu này của nàng ta rất đúng lúc.

Vừa nói xong chưa được bao lâu, Thi Đại loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu gào vang lên từ phía xa.

Giọng tà ma khàn khàn thô ráp, xen lẫn gió lạnh rít gào, như đang mài mòn.

Xung quanh khách điểm Quân Lai đều có tà ma ẩn nấp, âm thanh liên tiếp truyền đến, không ngừng tới gần, đặt khách điểm vào vùng tâm bão.

Không nói bách tính bình dân trong đại sảnh chẳng biết pháp thuật gì, nãy giờ cả Thi Đại cũng thấy da đầu tê dại.

“Đến rồi.”

Thi Đại tập trung đề phòng theo bản năng:

“Chúng ta...”

Nàng nói đoạn nghiêng mắt, lại thấy Thẩm Lưu Sương khẽ thờ dài, sắc mặt Liễu Như Thường tự nhiên, đang uống trà.

Thẩm Lưu Sương chỉ mình:

“Tiểu nha hoàn yếu ớt nhiều bệnh.”

Liễu Như Thường chậm rãi lắc đầu:

“Người hiền lành dịu dàng yếu ớt.”

Thi Đại: “...”

Thi Đại tự biết mình lập tức hiểu ra, tiếp lời:

“Đại tiểu thư được thị vệ bảo vệ.”

Theo thiết lập nhân vật, ba người họ chẳng liên quan gì đến việc anh dũng chống lại tà ma, có thể miễn cưỡng sống sót, đã là may mắn lắm rồi.

Còn về thị vệ của nàng...mất máu quá nhiều, vẫn đang trên giường.

Thi Đại học theo động tác sợ hãi của người xung quanh, tâm trạng phức tạp mà run rẩy.

Lại một tiếng rít gào vang lên sát khe cửa, đám tà ma dần dần đến cạnh cửa. Trong tiếng hoảng hốt cầu cứu của khách trọ, có thứ gì đó dán sát lòng bàn tay nàng.

Thi Đại vô thức khép tay, cúi đầu xem thử, là tờ giấy tuyên thành quen thuộc...

Nhắc nhở mới mà ảo ảnh trong tranh đưa cho nàng.

[Bức tranh thứ hai]

[Trong tốp tà ma thứ hai, được du hiệp Hàn Tung cứu. Rất có hứng thú với Hàn Tung, giữa lúc chờ tốp tà ma thứ ba kéo đến luôn theo sát phía sau, dò hỏi trải nghiệm hành hiệp trượng nghĩa.]

Thi Đại: Ôi chao.

Thi Đại tươi cười rạng rỡ, đưa tờ giấy ra, nhỏ tiếng thì thầm với hai người kia:

“Là Hàn Tung.”

Dưới tiền đề không phá hủy thiết lập nhân vật và tình tiết, họ đang buồn bực vì không có lý do hợp lý tiếp cận Hàn Tung và Cẩm Nương.

Không ngờ Vệ Linh lại từng chủ động nói chuyện với Hàn Tung.

Trên đời còn có chuyện tốt như vậy hả!

Ánh mắt Thẩm Lưu Sương lướt một lượt, nhìn rõ giấy trắng mực đen, gật đầu mỉm cười:

“Ừm, như vậy lúc nào cũng có thể quan sát hành động của hắn ta.”

Nụ cười nàng ta dịu dàng, đầu ngón tay chậm rãi gõ mặt bàn,

phát ra âm vang khe khẽ.

Ánh mắt Thẩm Lưu Sương dần dần tối sầm.

Nàng ta biết rõ tính tình Hàn Tung, cách xa người ngàn dặm, lạnh như băng. Nếu Đại Đại muốn bắt chuyện với hắn ta, rất có khả năng sẽ bị đối xử lạnh nhạt.

Nếu hắn ta dám mạo phạm...

Chờ ra khỏi ảo ảnh, Thẩm Lưu Sương quyết định đánh bản gốc.

Thẩm Lưu Sương cười tủm tỉm xoa đầu nàng, trở lại dáng vẻ thân thiện:

“Nhiệm vụ canh chừng Hàn Tung, nhờ muội nhé.”

Thị Đại mạnh mẽ:

“Cứ giao cho muội!”

Bên kia, Liễu Như Thường đọc đi đọc lại tờ giấy mấy lượt.

Liễu Như Thường: Từ từ, chuyện này bất ổn nha.

“Vệ Linh đi theo Hàn Tung.”

Liễu Như Thường hoang mang ngược mắt:

“Thị vệ A Ngôn đâu?”

Một Giang Bạch Nghiễn lớn như vậy, chàng đi đâu mất rồi?

“Giang công tử bị thương, không tiện cử động.”

Thẩm Lưu Sương không thấy sao cả:

“Đến khi đó chia ra mấy hướng, Diêm công tử lẫn vào phòng

của khách trọ, điều tra vật tùy thân của tất cả mọi người, Đại Đại đi theo Hàn Tung, ta và người chia nhau giám sát Ngu Tri Họa và Cẩm Nương, phân công vừa khéo.”

Không hổ là đầu óc sự nghiệp hành động nhanh nhẹn nổi tiếng của Trần Ách Ti.

Liễu Như Thường không đáp lại được.

Tiểu thư thị vệ mà nàng ta mong chờ, cứ thế vô có thành tiểu thư và du hiệp? Cũng không đúng, A Ngôn chắc chắn sẽ theo sát bên cạnh Vệ Linh...

Vậy chẳng phải là ba người đồng hành?

“Giấy của mọi người.”

Thi Đại hỏi:

“Viết gì vậy?”

Thẩm Lưu Sương không che giấu, xòe giấy tuyên thành ra.

[Sau khi Vệ Tiêu thiếu gia trọng thương, được Ngu Tri Họa dẫn dò, đến phòng tận tâm chăm sóc.]

Nếu có thể, tất nhiên Ngu Tri Họa muốn tự mình chăm sóc vị hôn phu.

Nhưng nàng ta là họa trung tiên, là cứu tinh duy nhất biết trận thuật trong số tất cả mọi người ở đây, cần phải ở đại sảnh, một tắc không rời tu bổ pháp trận trừ tà.

Cho nên đã giao trọng trách canh chừng Vệ Tiêu cho nha hoàn Nghênh Xuân.

Liễu Như Thường gãi đầu:

“Ta là cái này.”

[Sợ, sợ hãi, rất sợ, hoảng sợ muôn phần, khiếp sợ vượt xa tưởng tượng.]

Thi Đại: “...”

Phản ứng hết sức chân thật luôn ha.

Tà khí xung quanh dần dần nồng nặc, Liễu Như Thường phát huy nhân vật triệt để, hoảng hốt co lại một góc.

Với tính tình nóng nảy của nàng ta, nếu nơi này không phải họa cảnh, Bạch Cữu Nương Tử đã sớm bị chiêu hoán thành hình, nuốt chửng không dưới mười con yêu tà,

“Trừ Đại Đại buộc phải bắt chuyện với Hàn Tung, mức độ tự do của chúng ta khá cao.”

Thẩm Lưu Sương nhẫn nại phân tích:

“Chúng ta diễn người bình thường, tối nay không có chuyện gì đặc biệt cần làm, có thể tùy ý hành động.”

Nàng ta vừa dứt lời, trong tiếng thì thầm hoảng loạn của mọi người, nghe thấy tiếng hét thảm sau lưng.

“Cứu, cứu mạng!”

Tiểu thương trung niên từng gặp khi vừa vào khách điểm mặt mày trắng bệch, toàn thân run rẩy dính sát vào tường, nhìn chăm chăm khe cửa:

“Bọn chúng lại đến rồi!”

Tiếng thét vang lên không ngớt, như đáp lại nỗi hoảng hốt kia, một bóng đen khổng lồ như rót mực, len cơ thể tựa xúc tu qua khe cửa.

Bóng đen nhúc nhích uốn éo, không lâu sau đã chui hết vào, như sóng biển chảy xiết, đột ngột ập đến mọi người!

Thẩm Lưu Sương khẽ bảo:

“Là ảnh quý.”

Họ đang trong họa cảnh, không thể thay đổi bất cứ chuyện gì đã xảy ra, lựa chọn tốt nhất là yên lặng quan sát.

Liều Như Thường nắp dưới bàn, thò nửa cái đầu ra:

“Ta nhớ Ngũ Tri Họa và Hàn Tung sắp ra tay rồi.”

Thân hình ảnh quý to lớn, ồ ạt tấn công.

Có người nhắc dao phay trong nhà bếp, còn chưa kịp ra tay, đã bị xúc tu của ảnh quý quán lấy cánh tay, dùng sức vặn xoắn.

Từng cơn đau ập đến, dao phay rơi xuống theo tiếng hét thảm, ảnh quý mở một khe hở rộng lớn như cái miệng khổng lồ ăn thịt.

Người kia sợ đến mức cứng ngắc không cử động, vốn đã tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, bên cạnh lại lóe lên ánh sáng trắng...

Vài đốm sáng long lanh trắng muốt, đánh thẳng vào hai điểm yếu của ảnh quý, thế như chẻ tre.

Xúc tu run lên, bỗng buông lỏng, ảnh quý như băng gặp lửa, mềm nhũn tan chảy.

Khách trọ ngã xuống đất, ngay sau đó, là giọng nữ lạnh nhạt:

“Chạy mau.”

Tình tiết thúc đẩy bình ổn, tất cả đều phù hợp với những gì đã xảy ra hôm đó.

Thi Đại nghe tiếng quay đầu, trông thấy Ngũ Tri Họa.

Vì độ linh khí cho Vệ Tiêu, trạng thái nàng ta không còn thoải mái như lúc đầu, mắt thường cũng có thể thấy yếu ớt hơn

nhiều.

Nhưng bản lĩnh của họa trung tiên vẫn còn đó, lạc đà gầy hơn ngựa lớn, giải quyết vài con tà ma không thành vấn đề.

Bút ngọc lơ lửng trên không, linh quang lưu chuyển, phác họa khôn trận, bay thẳng ra cửa chính khách điểm.

Nàng ta muốn nhân cơ hội này ổn định thế cục, ngăn cản tà ma chui vào từ khe cửa.

“Cứu mạng! Tiên sư cứu mạng!”

Sắc mặt bà chủ vàng như đất, ôm chặt bàn tính trong lòng:

“Khách điểm của ta...mỗi chiếc bàn gỗ năm trăm văn, ghế gỗ hai trăm văn, còn có đèn đuốc ngoài cửa, do thợ thủ công chế tạo, mỗi cái ba trăm văn! Đây đây đây...làm sao đủ tiền bù vào chứ?”

Thi Đại: Trọng điểm cần quan tâm không đúng đâu bà chủ ơi!

“Đừng sợ.”

Ngu Tri Họa khẽ nói:

“Ta thấy tà ma bị nhốt ngoài cửa, nơi này có pháp trận trừ tà?”

Bà chủ ra sức gật đầu:

“Tiên sư có gì cản dận?”

Nếu còn để đám yêu ma quỷ quái cưỡng ép tiến vào nữa, cửa gỗ lim tốn nhiều tiền chế tạo kia sẽ hỏng mất!

“Bị đám tà ma tấn công, pháp trận rất khó chống đỡ.”

Ngu Tri Họa quan sát xung quanh, như đang tìm người:

“Ta có chút hiểu biết về trận thuật, có thể thử tu sửa.”

Nàng ta nhìn Thẩm Lưu Sương:

“Nghênh Xuân.”

Quá yếu ớt, Ngu Tri Họa ho khẽ:

“Đến phòng Vệ Tiêu. Chàng bị thương, phiền người chăm sóc, đa tạ.”

Trước giờ tỉnh tình nàng ta rất tốt, dù đối diện với nha hoàn trong phủ, vẫn ôn hòa.

Ngu Tri Họa xuất hiện ở đây, hai người tình nghi còn lại, Hàn Tung và Cẩm Nương đâu?

Thi Đại không buông lỏng cảnh giác, đang đánh giá xung quanh, bất ngờ ngửi thấy mùi hương mát lạnh.

Còn thoang thoảng máu tanh.

“Giang công tử.”

Nàng không cần nhìn cũng biết người đến là ai, quay đầu lại:

“Sao huynh lại xuống đây?”

Thi Đại có dự cảm, người này sẽ lặp lại câu cũ.

Không ngoài dự đoán.

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

“Không sao.”

“Lát nữa ta sẽ giám sát Hàn Tung.”

Bất đắc dĩ nhếch môi, Thi Đại tò mò:

“Tờ giấy mà huynh nhận được, viết gì vậy?”

Giang Bạch Nghiễn hé môi, lời nói lại ghen nơi cổ họng.

Chàng hoang mang với cảm giác ghen tỵ trong tờ giấy, không hiểu thấu đáo, nhưng tóm lại rất khó mở miệng.

Yên lặng một thoáng, lược bỏ những từ như “chua xót”, “tủi thân”, Giang Bạch Nghiễn lời ít ý nhiều:

“Bảo vệ bên cạnh tiểu thư.”

Liễu Như Thường thò đầu ra khỏi bàn.

Thi Đại lại mỉm cười:

“Đừng nha, nếu gặp nguy hiểm, huynh cố hết sức đừng ra tay, giao cho Hàn Tung là được.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Hàn Tung?”

Trái tim như bị bàn tay bóp chặt thoáng chốc, không nói rõ được là cảm giác gì.

Lúc vừa vào khách điếm, chàng từng thấy Hàn Tung.

Một du hiệp biết dùng kiếm, phán đoán từ hơi thở, kiếm ý không thông thấu bằng chàng, càng không sắc bén như chàng.

Chàng có thể bảo vệ tốt hơn Hàn Tung nhiều.

“Đúng vậy.”

Thi Đại giơ tay, chỉ vết máu trước ngực chàng:

“Huynh chảy máu quá nhiều, dùng sức một chút thôi vết thương cũng sẽ nứt mà?”

Người và yêu trong ảo ảnh toàn là giả, nhưng Giang Bạch Nghiễn là thật kia mà.

Nàng sẽ không lôi kéo Giang Bạch Nghiễn mang theo vết thương, liều sống liều chết trong ảo ảnh.

Giang Bạch Nghiễn: "..."

Trước giờ chàng không quan tâm vết thương này.

Giang Bạch Nghiễn cau mày:

"Ta..."

Vừa thốt ra một chữ, hành lang bên cạnh bỗng có kiếm khí lượn vòng.

Kiếm phong lay động tóc đen buộc cao, thanh niên áo đen mày mắt sắc lạnh, như biển mây từng xanh, mắt đen u ám.

Hàn Tung.

Hắn ta dùng song kiếm, hai thanh trường kiếm đen nhánh, ánh sáng sắc lạnh tràn ra từ mũi kiếm, tôn lên sát ý nơi đáy mắt, như sài lang săn mồi.

Vệ Linh được hắn ta cứu, hắn là trước hoặc sau khoảng này nhỉ?

Thi Đại nhắm chuẩn thời cơ, một con tà ma đến gần chính giữa đại sảnh, cách nàng không xa, có thể thừa cơ nhào tới.

Cách Hàn Tung cũng rất gần.

Nếu hắn ta có ý cứu giúp, sẽ là một vị trí thích hợp.

"Đi đi."

Thảm Lưu Sương nhận ra suy nghĩ của nàng, âm thầm bắt quyết trong tay áo:

“Nếu Hàn Tung không ra tay, còn có tỷ.”

Để đảm bảo Thi Đại không chút tổn hại, nàng ta không ngại làm một vài động tác nhỏ chẳng ảnh hưởng toàn cục.

Tỷ tỷ, thiên hạ đệ nhất.

Thi Đại yên tâm vì câu nói của nàng ta, vui vẻ mỉm cười, gật đầu như gà mổ thóc:

“Biết rồi.”

Nhớ đến tính tình Giang Bạch Nghiễn không để tâm bản thân mình, Thi Đại nghiêng đầu dặn dò một lượt:

“Giang công tử dưỡng thương cho tốt, lát nữa theo sau ta, không cần ra tay.”

Sao mà được chứ!

Mi tâm Liễu Như Thường khẽ giật.

Gặp phải tình huống này, bất kỳ ai cũng phải đề đầu Hàn Tung mà? Giờ Giang Bạch Nghiễn thành gì rồi, tiểu tùy tùng ốm yếu được tiểu thư bảo vệ sau lưng?

Đáy lòng lặng lẽ dâng lên đồng tình, Liễu Như Thường đảo mắt, liếc nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Không còn ý cười như lúc bình thường, mi dài phủ xuống, không nhìn rõ sắc mặt.

Chàng không nhiều lời, đôi mắt nhìn chăm chăm vết máu bên vai trái, thỉnh thoảng như muốn nhìn xuyên thủng nơi đó.

P/S: Hoan nghênh anh từ từ trải nghiệm cảm giác ghen tỵ =))))

Chương 57: C57: Chương 57

Nguy hiểm vây quanh, Thi Đại nín thở.

Căn cứ vào lời nhắc nhở của họa cảnh, nàng cần được Hàn Tung cứu mạng.

Anh hùng cứu mỹ nhân có thể gặp không thể cầu, xác suất cực nhỏ, so với việc trơ mắt chờ cơ hội, chỉ bằng tự mình đến gần Hàn Tung.

Ra ngoài làm việc, cơ hội do bản thân tự tạo.

Có pháp trận trừ tà được Ngu Tri Họa tu sửa, bóng đen len vào khe cửa không còn dày đặc như ban đầu.

Đám tà ma được ngăn chặn, nhưng số lượng yêu tà xâm nhập vào khách điểm không ít, chỉ dựa vào pháp trận khó lòng diệt trừ.

Một bóng đen khổng lồ chiếm cứ trung tâm sảnh lớn, từ góc độ của Hàn Tung vừa khéo có thể nhìn thấy nó.

Chính là lúc này.

Liếc mắt ra hiệu với đồng đội phía sau, Thi Đại hít sâu:

“Cứu...”

Thi Đại:

“Cứu mạng!”

Nàng không diễn nổi cao nhân thể ngoại mười bước giết một

quỷ, nhưng cô nương bình thường bị cảnh tượng khủng khiếp dọa sợ, tuyệt đối thoải mái.

Vì thật sự quá đáng sợ, nàng có thể diễn chính mình.

Không sử dụng pháp thuật, mỗi một con yêu tà đều có thể dễ dàng lấy mạng nàng.

Nhìn bóng đen chảy xiết, sát khí ùn ùn kéo đến như thủy triều, khiến người ta ngạt thở.

May mà Thâm Lưu Sương là lá bài tẩy của nàng.

Giờ phút nào cũng chú ý động tĩnh xung quanh, Thi Đại nhắc váy, đến gần ảnh quỷ cách đó không xa.

Đôi mắt Giang Bạch Nghiễn đen nhánh u ám, vuốt ve trường kiếm nơi thắt lưng.

Cảnh tượng trước mắt chỉ là ảo ảnh, Thi Đại được Hàn Tung cứu, chẳng qua là tình thế phát triển thuận theo đêm đó.

Nhưng chàng vô cơ nảy sinh suy nghĩ lạ lùng:

Trước đây, người cầm kiếm đứng cạnh Thi Đại là chàng.

Vào tòa nhà truy bắt người điều khiển con rối, phá giải trận âm dương bát quái, bay trên không giết chết Liên Tiên, từ đầu đến cuối là chàng, cũng chỉ có chàng.

Hôm nay lại đột ngột xuất hiện một cái gai.

Vờ như hoảng hốt chạy bừa, Thi Đại nhanh chóng tiến về trước.

Tất nhiên ảnh quỷ phát hiện ra nàng, sắc mực ngưng kết quanh người, hóa thành xúc tu thô to, bỗng nhiên tấn công.

Thi Đại nín thở.

Xúc tu xé gió, không khí lạnh ngấm vào sống lưng, khiến nàng bất giác rùng mình.

Gió lạnh thấu xương, bản năng cơ thể kêu gào nguy hiểm. Đột nhiên, bóng áo đen lướt qua, bên người xuất hiện hai luồng sáng sắc lạnh.

Song kiếm của Hàn Tung khí thế mãnh liệt, tấn công vừa nhanh lại ác.

Chỉ một lúc, ánh kiếm giao nhau, thay đổi khó lường, chặt đứt sáu xúc tu của ảnh quỷ.

Chờ xúc tu hóa thành bụi phấn, thanh niên áo đen không hề quay đầu nhìn nàng, nhắc kiếm lên, đâm vào điểm yếu của ảnh quỷ.

...Kết thúc rồi.

Trải nghiệm một lần nguy hiểm cận kề như vậy, lòng bàn tay Thi Đại đã mướt mồ hôi lạnh.

Giờ không phải lúc ngơ ngác, nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, Thi Đại bước lên:

“Đa tạ cứu giúp.”

Không ngoài dự đoán, Hàn Tung không đáp lời nàng, bước chân nhanh nhẹn, tấn công một con yêu vật khác cạnh cửa.

Vị du hiệp này độc lai độc vãng, không nhiều lời với bất cứ ai trong khách điếm.

Nghe bản gốc Ngu Tri Họa ngoài ảo ảnh nói, tốp yêu tà thứ hai tấn công, hẳn ta mất điếc tai ngơ với những lời cảm ơn của khách trọ, sau khi kết thúc, một mình trở về phòng.

Khó giải quyết ghê.

Thi Đại mơ hồ nghĩ, so với hẳn ta, tính tình Giang Bạch

Nghiễn dễ qua lại hơn nhiều.

Lần đầu gặp Giang Bạch Nghiễn, chàng không có hảo cảm gì với nàng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn dịu dàng, hỏi gì đáp nấy.

Dừng lại.

Lắc đầu, Thi Đại xóa sạch những suy nghĩ lung tung không đúng lúc ra kia.

“Tên đó lạnh lùng quá.”

Liễu Như Thường bước lên, tặc lưỡi:

“Vất vả cho Đại Đại.”

Thẩm Lưu Sương chỉnh lại tóc rồi bên gò má giúp Thi Đại:

“Bị dọa rồi?”

“Một chút.”

Dùng tư thế này, Thi Đại cọ đầu vào lòng bàn tay nàng ta, thành thật đáp:

“Nhưng có tử ở đây mà.”

Thẩm Lưu Sương cong môi, xoa tai nàng.

Tốp tà ma thứ hai đến rồi đi vội vã, Vệ Linh và Hàn Tung không tiếp xúc quá nhiều.

Muôn tiếp xúc cũng không được, Hàn Tung ra vào giữa đám yêu ma, Vệ Linh không thể đuổi theo hấn ta được.

Điểm mấu chốt để tiếp cận hấn ta, là khoảng thời gian tà ma tấn công mãnh liệt cuối cùng.

Nhiệm vụ vòng này đã hoàn thành thuận lợi, Thi Đại nhớ đến chuyện gì đó, nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Bắt đầu bức tranh thứ ba, Diêm công tử hẳn đã vào đây. Chúng ta đến phòng của Vệ Tiêu, để huynh ấy bôi thuốc băng bó cho huynh nhé?”

Nàng không quên vết thương dữ tợn trên người Giang Bạch Nghiễn.

Để không khiến Ngu Tri Họa nghi ngờ, Thẩm Lưu Sương diễn vai nha hoàn Nghênh Xuân phải đến phòng “Vệ Tiêu” trình diện.

Thẩm Lưu Sương không phản bác:

“Được.”

“Ngu Tri Họa đang tu sửa pháp trận, Hàn Tung đang diệt yêu...”

Liễu Như Thường nhượng mảy:

“Mọi người về phòng đi, chuyện tìm Cẩm Nương cứ giao cho ta.”

Phòng của Vệ Tiêu nằm ở lầu hai.

Đa số khách trọ đều tập trung ở sảnh lớn, lầu hai vắng vẻ.

Thi Đại đẩy cửa vào, trông thấy cảnh tượng quen thuộc.

Giấy vẽ lộn xộn, bàn ghế vỡ nát, tất cả chẳng khác gì lúc rời đi, chỉ duy nhất người nằm trên giường đã không còn là Vệ Tiêu nữa.

“Mọi người không sao chứ?”

Diêm Thanh Hoan ngồi bên giường, tay phải siết chặt chân bạc, thấy là họ, vẻ cảnh giác tan biến, mỉm cười vui vẻ:

“Vừa nãy...”

Hắn khựng lại, hít khí lạnh:

“Giang công tử, sao y phục huynh nhiều máu như vậy?”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn như thường:

“Bị tà ma tấn công trong quý đả tường.”

“Chảy nhiều máu quá.”

Thi Đại nhanh chóng bổ sung:

“Diêm công tử có đan dược bồi bổ khí huyết không?”

Tất nhiên là có.

Diêm Thanh Hoan ra sức gật đầu.

Trong đội chỉ có hắn là đại phu, Diêm Thanh Hoan chuẩn bị rất nhiều đan dược, giải độc, tăng cường thể phách, chữa thương, bổ máu, đầy đủ mọi thứ.

Rút bình ngọc nhỏ trong người ra, giờ tay đưa cho Giang Bạch Nghiễn, Diêm Thanh Hoan nói:

“Có phát hiện manh mối mới trong bức tranh thứ hai không?”

Thi Đại lắc đầu.

“Bây giờ tất cả mọi người đều tập trung ở sảnh lớn, vừa hay tiện cho chúng ta chia nhau đến phòng của họ thăm dò.”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Diêm công tử ở trong phòng, có lục soát vật tùy thân của Vệ Tiêu và Ngu Tri Họa...”

Nàng ta còn chưa nói xong, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa.

Ai lại gõ cửa vào lúc này?

Ra hiệu những người khác đứng lên tiếng, ánh mắt Thẩm Lưu Sương u ám, chuẩn bị sẵn sàng một đòn lấy mạng tà ma, mở cửa phòng.

Ngoài dự đoán, ngoài cửa là nữ nhân đang thở hổn hển.

Bà chủ khách điếm.

Thẩm Lưu Sương khí thế hung hăng: “...”

Diêm Thanh Hoan siết chặt cằm bạc: “...”

Thi Đại chuẩn bị vung bùa lôi hỏa: “...”

Không khí ngưng đọng trong một thoáng.

Diêm Thanh Hoan khép hai tay lại, nghiêng đầu, mắt sức mềm nhũn ngã xuống giường.

Thẩm Lưu Sương nhéo đùi, sắc mặt tái nhợt, mệt mỏi ho khẽ.

Nhớ kỹ thiết lập nhân vật của mình, Thi Đại run rẩy, nhảy ra sau lưng Giang Bạch Nghiễn.

“Mọi, mọi người đừng ở lại lâu hai.”

Bà chủ bị tình huống đột ngột đêm nay dọa cho hoảng hốt, nói chuyện run rẩy không thôi:

“Đến lâu một, lâu một...có tiên sư bảo vệ.”

Thi Đại yên lặng lắng nghe, lòng khẽ động.

Nhìn dáng vẻ bà chủ, dường như lần lượt gõ cửa từng phòng, thông báo khách trọ đến lâu một.

Giờ đây ai nấy đều bất an, nàng ta vốn có thể bỏ mặc không màng, làm được đến bước này, thật sự khiến người ta khâm phục.

“Đa tạ bà chủ.”

Sắc mặt Thẩm Lưu Sương buồn bã:

“Thiếu gia nhà ta trọng thương, sợ là không di chuyển được.”

Diêm Thanh Hoan ho khẽ vài tiếng, run rẩy tiếp lời:

“Mặc kệ ta, mọi người đi đi.”

Thi Đại thấp thỏm bất an:

“Sao chúng ta có thể vứt bỏ ca ca được?”

Thẩm Lưu Sương siết chặt tay:

“Tiểu thư nói đúng!”

“Mọi người...”

Cầm trong tay thiết lập nhân vật hoàn toàn trái ngược với bản thân, Diêm Thanh Hoan vắt hết óc nặn ra lời thoái:

“Bỏ đi, nếu Vệ Tiêu ta có thể sống sót ra ngoài, chắc chắn sẽ không quên ân tình.”

Người này khó diễn quá đi mất!

Cảnh tượng này, chân tình thấm thiết, cảm động trời đất.

Bà chủ thấy mà cảm động:

“Người tốt sẽ được báo đáp, chư vị bảo trọng. Ta tiếp tục đi tìm những vị khách khác, không thể ở lâu.”

Bước chân của bà chủ biến mất nơi góc rẽ, sắc mặt Thẩm Lưu Sương rút đi, khôi phục vẻ hờ hững thường ngày.

“Như Thường đã đi tìm Cẩm Nương rồi.”

Nàng ta dựa vào bên cửa:

“Còn về Hàn Tung, chờ tốp tà ma thứ ba tấn công, Đại Đại sẽ giữ chân hắn, chúng ta vào phòng hắn lục soát...”

Lúc nói chuyện, lại liếc thấy bóng đen lóe lên ngoài khe cửa khép hờ.

Thẩm Lưu Sương: “...”

Đổi sang biểu cảm thiếu gia sắp chết, Thẩm Lưu Sương đau buồn kéo cửa gỗ.

Lần này vừa khéo đối diện với hai con yêu tà sát khí ngút trời.

Lầu hai không có ai canh gác, tà ma lang thang thảnh thơi lướt ngang, tìm kiếm cá lọt lưới, để no nê một bữa.

Ánh mắt chậm rãi đảo quanh, nhìn rõ nhóm người trong phòng, một con tà ma bật cười:

“Thơm...thơm ghê.”

Một thiếu niên sắp chết đang thoi thóp, một nữ nhân mặt mày nhợt nhạt, một ma bệnh cả người đầy máu, một tiểu nha đầu nấp sau lưng ma bệnh.

Trên đời còn có bữa tối ngon miệng đến vậy?

Nhưng ánh mắt vẫn đục chớp nhẹ, lòng tà ma hoang mang.

Sao bọn họ không trốn?

Ngay cả vẻ sợ hãi cũng chẳng có.

Yên tĩnh nhìn chúng, Thẩm Lưu Sương cũng bật cười.

“Nơi này không có người khác.”

Thẩm Lưu Sương hoạt động cổ tay:

“Xử lý hai con yêu tà này, không có vấn đề gì lớn nhỉ?”

Trơ mắt nhìn yêu ma lắc lư lại không thể ra tay, nàng ta thật sự đã nhìn nhận quá lâu trong ảo ảnh này rồi.

Yêu tà: “?”

“Sớm muộn gì bọn nó cũng bị Hàn Tung giải quyết.”

Thi Đại đứng thẳng người, chậm rãi phân tích:

“Biến mất ở đây, không ảnh hưởng tình tiết.”

Hóa ra ngoài cửa là hai ác quỷ ăn thịt người, vậy thì không sao.

Yêu tà: “?”

“Hai vị nói đúng.”

Cuối cùng Diêm Thanh Hoan cũng tháo gỡ vỏ bọc, làm một chú gà con vui vẻ sau lưng tiền bối.

Dứt lời nhìn ra ngoài cửa, cáo mượn oai hùm:

“Nói chuyện với Thẩm cô nương kiểu gì vậy hả? Thơm ghê? Biết nàng ấy là ai không?”

Nghi ngờ nịnh nọt, thấu hiểu nịnh nọt, trở thành kẻ nịnh nọt.

Gì mà kiêu ngạo bất kham, hiên ngang lắm liệt, hấn không cần, đây mới là lời thoại hợp với hấn!

Yêu tà: “???”

Rốt cuộc bọn chúng gặp phải đám người gì thế này?!

Thẩm Lưu Sương chỉ mất một chốc đã giải quyết xong hai con yêu tà.

Linh khí hung tàn bành trướng, phối hợp với sắc mặt trắng bệch của nàng ta, như Lâm Đại Ngọc nhỏ nhắn liễu rủ, Tiết Bảo Thoa vùng quyền trấn Tây Quan.

Rất chân động về mặt thị giác.

Giang Bạch Nghiễn ở lại trong phòng, Diêm Thanh Hoan sẽ xử lý vết thương khoét thịt giúp chàng. Thi Đại và Thẩm Lưu Sương rời khỏi trước, đến lâu một tập hợp cùng Liễu Như Thường.

Không ngờ vừa xuống lầu, đã chạm mặt với Liễu Như Thường đang định đi lên.

“Suyt, nhỏ tiếng chút.”

Làm động tác im lặng, Liễu Như Thường chỉ sau lưng:

“Cẩm Nương đang ở góc tường.”

Cẩm Nương rời khỏi phòng?

Thi Đại ngẩng đầu, nhìn theo hướng ngón tay nàng ta, liếc thấy bóng dáng quen thuộc.

Cẩm Nương không có vẻ thần kinh như lần đầu gặp mặt, đang rúc người lại, lặng lẽ ngồi trong góc đại sảnh.

Vóc người nàng ta thấp bé, hốc mắt trũng sâu, gầy yếu hơn người bình thường rất nhiều, thân hình bao bọc trong áo choàng rộng lớn, gần như nhỏ bé.

“Có yêu tà vào cửa sổ trong phòng nàng ta.”

Liễu Như Thường khẽ bảo:

“Nàng ta bèn đến sảnh lớn.”

Thi Đại hiểu ý của nàng ta:

“Nhân lúc này?”

Từ tốp tà ma đầu tiên đến nay, Cẩm Nương vẫn luôn ở trong phòng.

Bây giờ nàng ta đến sảnh lớn tránh nguy hiểm, là thời cơ tốt nhất để lục soát phòng nàng ta.

Liễu Như Thường cười:

“Đúng vậy.”

Dưới bóng râm trong góc, Cẩm Nương bất an co người lại, không phát giác ba người họ đang thì thầm.

Thi Đại cảnh giác quan sát động tác của nàng ta, thoáng chốc đã thấy một mảng máu trên tay áo Cẩm Nương.

Thẩm Lưu Sương cũng chú ý vết máu kia:

“Nàng ta bị thương?”

“Đúng.”

Liễu Như Thường:

“Nàng ta nói bị tà ma xông vào từ cửa sổ căn.”

Cẩm Nương bị thương vì yêu tà, cũng không thể xóa bỏ hiềm nghi.

Thi Đại nghĩ, nếu nàng ta là tà tu, hoàn toàn có thể giả vờ chặt

vật, cố ý bị thương chảy máu, để mình trông như người bị hại.

Nhưng...

“Bị yêu tà cắn?”

Nhớ đến vết thương của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại thuận miệng hỏi:

“Như vậy sẽ bị tà khí nhập thể, ăn mòn vết thương sao?”

Như bị chó cắn, sẽ mắc bệnh dại.

“Tà khí nhập thể?”

Thảm Lưu Sương cười khẽ:

“Không thể nào, tu vi yêu tà nơi này không cao. Bị cắn một cái đã sinh tà khí, ít nhất cũng phải là tà vật cấp cao khó đối phó.”

Hai người làm việc cho Trần Ách Ti đã vài năm, rất có kinh nghiệm.

Liễu Như Thường kiên nhẫn giải thích:

“Yên tâm đi, yêu tà không phải độc vật, tà khí không hình không dạng, chẳng ngưng tụ thành thực thể, không dễ dính vào đâu.”

Tà vật cấp cao.

Hoảng hốt bắt được manh mối gì đó, lòng Thi Đại khẽ động.

Nàng dám chắc, bản thân chưa từng gặp qua loại yêu tà đó trong quỹ đả tường.

Nghĩ cũng phải, nàng, Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu, không một ai bị tà khí ăn mòn.

Vậy Giang Bạch Nghiễn...

“Như Thường tử tử.”

Yên lặng một thoáng, Thi Đại đột nhiên hỏi:

“Khách điếm Quân Lai xảy ra chuyện này, chắc có không ít khách trọ bị thương nhỉ?”

Liều Như Thường gật đầu:

“Ừm, sao thế?”

Mi mắt vội vàng run lên.

Nhịp tim đập loạn, một suy đoán hoang đường hiện lên trong đầu, Thi Đại khẽ hỏi:

“Trong số họ...có vết thương của ai bị tà khí lây nhiễm không?”

P/S: Chị nhà sắp phát hiện hành vi tự ngược đãi của anh rồi

Chương 58: C58: Chương 58

Câu hỏi này thốt ra mang theo sự thấp thỏm bất an của Thi Đại.

Đáp án đúng như dự đoán.

“Tất nhiên không có.”

Liều Như Thường lên tiếng:

“Tà tu sau lưng không phải cao thủ, pháp trận kẻ đó thiết lập, không thể thu hút yêu vật mạnh mẽ.”

Nàng ta thấy lạ, liếc mắt nhìn:

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Cỗ họng Thi Đại đắng chát, đầu óc hơi loạn.

“Không có gì.”

Thi Đại nói:

“Trước đây muội từng đọc vài tình tiết tương tự trong tiểu thuyết.”

Ngay cả bách tính bình dân trong khách điểm, cũng không xuất hiện tình trạng tà khí ăn mòn cơ thể.

Nàng che giấu sắc mặt, mím môi nghĩ, hướng hồ là Giang Bạch Nghiễn sở hữu linh khí.

À, chàng còn là giao nhân nữa kia, trời sinh thể phách còn

mạnh hơn loài người.

Cho nên vết thương trên người Giang Bạch Nghiễn rốt cuộc là chuyện gì?

“Tiểu thuyết bịa đặt, không thể coi là thật được.”

Liễu Như Thường không biết suy nghĩ của nàng, tùy tiện bảo:

“Văn nhân viết sách nào có tự tay bắt tà ma bao giờ.”

Thi Đại thuận theo lời nàng ta hỏi:

“Nếu giống trong tiểu thuyết, để tà khí nhập thể thì sao? Trừ bị tà vật cấp cao tổn thương, còn có cách nào khác không?”

“Ta từng gặp một tà tu.”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Gã tra tấn người làm vui, rót tà khí vào vết thương của người khác, cứ thế vết thương sẽ bị ăn mòn ngay.”

Nàng ta dứt lời không quên dặn dò:

“Đa số tà tu đều đi con đường bàng môn tả đạo, không quan tâm mạng người. Sau này nếu gặp chúng, muội phải tăng cường đề phòng.”

“Đương nhiên.”

Thi Đại mỉm cười theo thói quen, thành thạo chuyển chủ đề:

“Chúng ta mau đến phòng Cẩm Nương. Nếu lát nữa nàng ta về phòng thì phiền phức lắm.”

Cẩm Nương là trù nương của khách điểm, được sắp xếp chỗ ở riêng.

Ba người tranh thủ thời cơ, đến phòng ngủ của Cẩm Nương ở

một góc hành lang.

Thi Đại âm thầm sắp xếp suy nghĩ.

Có thể khẳng định, tà khí ở miệng vết thương của Giang Bạch Nghiễn không do bất kỳ yêu tà nào trong quỹ đả tường gây ra.

Thi Đại không ngốc, sau khi loại bỏ suy đoán này, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn lại một khả năng.

Giang Bạch Nghiễn ở cùng ta tu nhiều năm, ít nhiều gì cũng biết chút tà pháp...

Tà khí vết thương kia, do chàng tự mình rót vào.

Nàng hoảng hốt chẳng thể kiềm chế.

Chàng điên rồi sao? Mạo hiểm tính mạng, để bản thân bị tà khí ăn mòn? Giang Bạch Nghiễn muốn gì?

Một khi tách ra một góc núi băng, rất nhiều chỗ kỳ lạ sẽ hiện rõ.

Lúc ở nhà bếp, Giang Bạch Nghiễn nói bị mèo cào.

Ban đầu Thi Đại nghe vậy cũng sững sốt, đầu thấy lạ, nhưng trong nhà bếp chỉ có một mình Giang Bạch Nghiễn, không còn bóng dáng nào khác.

Nàng còn từng nghĩ, nếu không phải mèo cào, đâu thể do Giang Bạch Nghiễn tự rạch được.

Giờ xem ra thật sự là chàng tự làm.

Thi Đại cào nhẹ vào lòng bàn tay mình.

Nàng không quên, khi đó nàng muốn xem vết cào trên mu bàn tay Giang Bạch Nghiễn, nhưng chàng lại che giấu. Thi Đại chỉ nghĩ chàng cẩn trọng, không rời rắm quá nhiều.

“Ồ đây.”

Liễu Như Thường dừng lại trước cánh cửa gỗ:

“Phòng của Cẩm Nương.”

Thi Đại hoàn hồn, nhìn khóa trên cửa gỗ:

“Chúng ta làm sao vào trong?”

Lẽ nào phải cưỡng ép phá khóa?

Liễu Như Thường cười:

“Xem ta nè.”

Nàng ta sờ dây chuyền rắn trên cổ.

Tuy Bạch Cửu Nương Tử hóa thành nguyên hình, nhưng vẫn còn ý thức, canh giữ bên cạnh Liễu Như Thường.

Bị sờ như vậy, rắn trắng hiểu ý ngay, dây chuyền lóe lên ánh sáng đỏ.

Một luồng khói trắng phun ra từ miệng rắn trên dây chuyền, mỏng manh bất định, ngưng tụ thành hình rắn nửa trong suốt.

Hình thể rắn khói càng lúc càng nhỏ, dần dần hóa thành hình dáng của chiếc chìa khóa, đọng đưa một lúc đã cắm thẳng vào ổ khóa.

Cạch một tiếng, cửa gỗ mở ra.

“Thế nào, ổn chứ?”

Liễu Như Thường cười nói với Thi Đại:

“Đây là tuyệt kỹ chiêu bài của Bạch Cửu Nương Tử, dùng linh khí lấp đầy ổ khóa, làm thành chìa khóa. Trong Đại Chiêu này, chẳng có ổ khóa nào mà nó không giải quyết được.”

Bạch Cửu Nương Tử: “...”

Mắt đỏ của rắn nhỏ trên dây chuyền lập lòe vài cái, bày tỏ kháng nghị trong câm lặng.

Đây đâu phải tuyệt kỹ chiêu bài của nó! Tiên gia cũng cần sĩ diện mà!

Sắc trời đã tối, Thẩm Lưu Sương nhận bùa chiếu sáng của Thi Đại, đẩy cửa phòng.

Ấp vào mặt là mùi hương quen thuộc.

Như hòa tan các loại hương liệu khác nhau, quá nhiều quá nồng, khiến người khác chẳng đỡ nổi.

Thi Đại cau mày, lấy tay áo che mũi.

Nàng nhớ mùi hương đó, giống hệt trên người Cẩm Nương.

“Hai người vào kiểm tra đi.”

Thẩm Lưu Sương rất cẩn thận:

“Ta ở ngoài hành lang canh chừng.”

Nếu Cẩm Nương bất ngờ trở lại, ba người sẽ bị nàng ta bắt tại trận, ảo ảnh chắc chắn sụp đổ.

Thi Đại dùng tay ra hiệu, khẽ cong môi:

“Biết rồi.”

Nàng phân rõ nặng nhẹ, nhiệm vụ quan trọng là phải tra rõ hung thủ, không thể phân tâm. Còn về Giang Bạch Nghiễn...

Thi Đại mài răng.

Chờ lát nữa đối mặt, phải hỏi chàng rõ ràng.

Ngước mắt nhìn qua, đây là một căn phòng vô cùng đơn sơ.

Trong phòng chỉ có một bàn một ghế một giường, và một giá gỗ chất đầy những món đồ nhỏ linh tinh.

“Lạ thật.”

Liều Như Thường khẽ lẩm bẩm:

“Nàng ta dùng mùi hương nồng như vậy làm gì?”

“Trong căn phòng này...”

Dây chuyền trước ỏ nàng ta bỗng động đậy, hóa thành rắn trắng mắt đỏ cuộn tròn.

Bạch Cửu Nương Tử quan sát xung quanh, thè lưỡi:

“Có hơi thở khiến ta khó chịu.”

Nó là tiên gia, cảm giác rất nhạy bén với yêu tà.

Liều Như Thường cảnh giác:

“Lẽ nào là tà khí?”

“Không chắc.”

Bạch Cửu Nương Tử hít:

“Mùi loạn quá.”

Sự chú ý của Thi Đại tập trung trên giá gỗ:

“Mấy thứ kia là gì?”

Như một đồ đồ linh tinh.

Nàng nghiêm túc lật xem, chỉ thấy vài cuốn tiểu thuyết cũ kỹ, bốn năm món đồ chơi hư hỏng và một bức thư được phân nửa.

Liều Như Thường cẩn thận lục soát trên giường, vẫn không có thu hoạch gì.

Phòng của Cẩm Nương quá trống trải, gần như không có góc nào che giấu. Nếu nhất quyết phải nói...

Ánh mắt Thi Đại dời xuống, chậm rãi nhìn vào khe hẹp dưới giường.

Nơi này sẽ che giấu thứ gì?

Nàng không nghĩ nhiều, thuận thế ngồi xổm, lật tấm ga giường mỏng manh rũ xuống.

Khe hở dưới giường không lớn, vì trời tối, tụ lại thành một vùng bóng râm dày đặc.

Thi Đại giờ bùa chiếu sáng, nương nhờ ánh sáng mờ ảo khom người xuống sâu hơn, trông thấy hai điểm tròn xanh lấp lánh.

Không đúng.

Hơi lạnh mãnh liệt như sét đánh, từ sống lưng vọt thẳng lên đầu, Thi Đại run tay, suýt nữa không cầm chắc lá bùa.

Đó rõ ràng là đôi mắt đang nhìn nàng chằm chằm!

Giật mình hoảng hốt, tim đập thành thịch.

Thi Đại đè nén tiếng hét trong cổ họng, lấy hết can đảm, duỗi bùa chiếu sáng vào trong.

Là một con mèo đen đã chết.

Trên người mèo đen không có dấu vết thối rữa, chưa chết quá lâu, đôi mắt vô thần nằm dưới gầm giường, cơ thể hòa tan vào

bóng đêm, đồng tử xanh thẫm cực kỳ chói mắt.

“Phát hiện gì rồi?”

Liều Như Thường nhận ra động tác của nàng, khom người cúi đầu, khẽ kêu một tiếng:

“Xác mèo?”

Bạch Cửu Nương Tử thò đầu ra:

“Ôi chao, còn không phải sao.”

“Hình như.”

Thi Đại chui vào sâu hơn:

“Còn có thứ khác.”

Liều Như Thường tìm được cây chổi cạnh cửa, móc đồ ra ngoài.

Xác của một con mèo đen, bụng bị đâm xuyên, tụ thành những vệt máu đen, kỳ lạ là thân hình nó khô quắt, như thể bên trong đã bị móc sạch.

Một chiếc chuông rỉ sét, một tấm vải dính đầy máu, và một quyển sổ nhỏ rách rưới.

Thi Đại lật sổ, mỗi một trang, đều ghi chép nét chữ hỗn loạn.

[Mèo, ba ngày.]

[Chó, bốn ngày.]

[Bảy ngày.]

[Mèo, bốn ngày.]

Trước hai chữ “bảy ngày” là một dấu mực đen.

“Như Thường tỷ tỷ.”

Thi Đại đưa sổ nhỏ cho Liễu Như Thường:

“Những thứ này có ý gì?”

Bạch Cửu Nương Tử đã làm dây chuyền suốt nửa buổi tối, đang vắn vẹo đuổi người, thấy vậy gục đầu xuống, trông mắt đảo quanh.

“Mọi người xem con mèo kia, có phải bị hút cạn máu rồi không.”

Bạch Cửu Nương Tử hừ khế:

“Ta đoán đây là sổ ngày dùng để uống máu.”

Nó như có điều suy nghĩ:

“Cái chuông dưới gầm giường rất giống chuông nhiếp hồn.”

Chuông nhiếp hồn?

Thi Đại lục tìm tin tức liên quan trong đầu.

Pháp thuật của tà tu, luôn cần máu thịt và linh hồn làm tế phẩm.

Chuông nhiếp hồn là pháp khí tà tu thường dùng, tên như ý nghĩa, có thể hấp thu hồn phách để mình sử dụng.

Trong phòng Cẩm Nương giấu thứ này, cũng tức là...

Thi Đại:

“Cẩm Nương là tà tu?”

“Vậy thì không lạ.”

Bạch Cửu Nương Tử nói:

“Chẳng phải bà chủ từng nói, Cẩm Nương thường xuyên tự mình lâm bảm sao? Tà tu vừa nhập môn một khi tu luyện không thích đáng, tà khí va chạm trong cơ thể, rất có thể khiến thần hồn hỗn loạn.”

Nó nhún người:

“Sau đó biến thành dáng vẻ lả nhai như nàng ta.”

Liễu Như Thường vỗ lỗ:

“Quyển sổ này viết, nàng ta bắt được con mèo, uống máu ba ngày, rồi lại bắt con chó, uống máu bốn ngày. Mục thứ ba bảy ngày...”

Máu của thứ gì, có thể cho nàng ta dùng được bảy ngày?

Tên của thứ đó, còn bị Cẩm Nương cố ý bôi đi.

Thi Đại và Liễu Như Thường nhìn nhau, từ trong ánh mắt của đối phương đọc được suy nghĩ giống nhau.

“Nếu là sai lang hồ báo, nàng ta không cần viết xong lại bôi đi.”

Sống lưng Thi Đại lạnh toát:

“Là...người sao?”

Xét từ hành vi cử chỉ của Cẩm Nương, nếu nàng ta thật sự là tà tu, chẳng qua chỉ vừa nhập môn.

Xuất phát từ sự chột dạ và sợ hãi vì sát hại đồng loại, quả thật có khả năng sau khi viết chữ đó xong, sẽ hoảng loạn bôi đen.

“Nếu xét theo suy nghĩ này.”

Thi Đại tập trung tinh thần:

“Cẩm Nương dùng rất nhiều hương liệu, lẽ nào là muốn...che giấu tà khí và mùi máu tanh?”

Xác mèo nằm dưới gầm giường, lúc họ vào phòng, chỉ ngửi thấy mùi hương quá nồng.

“Tà tu cấp thấp, không biết làm sao để che giấu tà khí.”

Bạch Cửu Nương Tử không hồ là tiên gia kiến thức rộng rãi, suy nghĩ một lúc:

“Nàng ta trộn lẫn mùi vị như vậy, cũng dễ hiểu.”

“Cho nên.”

Liễu Như Thường nhướn mày:

“Cẩm Nương rất có thể là hung thủ của vụ án liên hoàn gần đây?”

Tu luyện tà pháp, nương nhờ trong khách điểm Quân Lai, giết người và chó mèo để lấy máu.

Quan trọng nhất là, sau khi xảy ra vụ án, Cẩm Nương biến mất không còn dấu vết như bốc hơi giữa nhân gian, rất giống sợ tội bỏ trốn.

“Trước mắt nàng ta có hiềm nghi lớn nhất.”

Thi Đại gật đầu:

“Trong số những người hiềm nghi, còn lại Hàn Tung. Chờ tốp tà ma thứ ba tấn công, mọi người đến phòng hắc ta xem thử.”

Dưới giường Cẩm Nương bị họ lật tung lộn xộn, hai người dựa vào trí nhớ khôi phục nguyên trạng, lại tìm kiếm trong phòng một lượt, không phát hiện manh mối nào nữa.

Mãi đến khi vang lên tiếng gõ cửa, Thẩm Lưu Sương đẩy cửa ra:

“Cẩm Nương có động tác, ra ngoài đi.”

Thi Đại và Liễu Như Thường ra khỏi phòng như không có chuyện gì.

Bạch Cửu Nương Tử ngoan ngoãn biến lại thành dây chuyền, lơ lửng trước ngực Liễu Như Thường, cẩn thận quan sát, có thể phát hiện răn trắng trên dây chuyền lười biếng chớp mắt.

Đi qua ngã rẽ hành lang, Thi Đại trùng hợp lướt ngang người Cẩm Nương.

Vẫn là mùi hương liệu gay mũi, khoảnh khắc ngang qua, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Rất dễ nhận ra Cẩm Nương run lên, nhanh chóng rời mắt, bước nhanh về phòng như chạy trốn.

Thi Đại:

“Nàng ta sợ chúng ta?”

Đã quen thấy tà tu ở Trần Ách Ti, Liễu Như Thường nói lời thăm thía:

“Cái này gọi là làm cướp thì chột dạ.”

Tà tu vừa chớm, phần lớn đều ở lẫn ranh mâu thuẫn tốt độ.

Một mặt tham lam sức mạnh do tà pháp mang đến, mặt khác lý trí của con người vẫn còn, biết rõ chuyện mình làm là thương thiên hại lý.

Tất nhiên, sau những rời rắm lặp đi lặp lại, rồi cũng tiếp tục lựa chọn tu luyện tà thuật, vứt hết lễ nghĩa liêm sỉ ra sau đầu.

Thẩm Lưu Sương:

“Làm cướp chột dạ? Mọi người tìm được gì rồi?”

Thi Đại căng mặt, chớp mắt thần bí:

“Phát hiện quan trọng.”

“Hắn Giang công tử và Diêm công tử đang lục soát bao vải của Ngu Tri Họa?”

Thẩm Lưu Sương cười, xoa đầu nàng:

“Chờ tập trung lại rồi chúng ta cùng nói.”

Khách điểm Quân Lai chỉ có vài nơi như thế, ba người rất nhanh đã về phòng Vệ Tiêu ở lầu hai.

Người mở cửa là Diêm Thanh Hoan, nhìn thấy họ, mỉm cười tươi tắn.

“Ta và Giang công tử đã tìm kiếm trong phòng một lượt.”

Diêm Thanh Hoan lùi về sau vài bước, nhường không gian cho họ vào phòng:

“Không có thứ gì đặc biệt hết.”

Thi Đại bước vào, ánh mắt đầu tiên đã nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Chàng được Diêm Thanh Hoan cầm máu băng bó lại, mặt mày tái nhợt không còn sắc máu, nhìn thoáng qua như ngọc lạnh chẳng chút độ ấm.

Giang Bạch Nghiễn cũng đang nhìn nàng.

Sắc mặt không khác gì lúc bình thường, sáng láng chừng chạc, trông mắt đen nhánh.

Vết máu trước ngực hết sức chói mắt.

Thi Đại: “...”

Thi Đại: Ha.

Nói thẳng, nàng giận rồi nha.

“Chỗ chúng ta có phát hiện lớn.”

Liều Như Thường dùng cùi chỏ huých nàng:

“Đại Đại, muội nói hay ta nói?”

Lúc trước ở phòng Cẩm Nương còn không thấy gì, giờ nhìn Giang Bạch Nghiễn, suy nghĩ khó khăn lắm mới bình tĩnh lại trở nên hỗn loạn.

Thi Đại cười:

“Tỷ nói đi.”

Liều Như Thường khẽ ho:

“Được.”

Nàng ta kể lại tỉ mỉ đầu đuôi mọi chuyện, nhấn mạnh xác mèo, chuông nhiếp hồn và quyền sở nhỏ.

Diêm Thanh Hoan nghe đến nhập tâm, nghĩ ngợi “bảy ngày” mơ hồ không rõ kia, rúc người lại bên cạnh Giang Bạch Nghiễn.

“Quả thật là tà pháp.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

“Không ít tà tu dùng máu thịt hiến tế, máu người không đủ thì dùng máu chó mèo để thay thế.”

Thẩm Lưu Sương gật đầu:

“Nếu nàng ta giết người...lợi dụng tâm nhân pháp, gây ra vụ án giết người liên hoàn, cũng có dấu vết để chúng ta lần theo.”

“Nếu là Cẩm Nương, rất nhiều chi tiết đều có thể giải thích thông suốt.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Thành Trường An liên tục có người chết, Trần Ách Ti bắt tay điều tra, chắc chắn nàng ta sợ bị tra ra, dứt khoát đã làm thì làm cho trót, giết chết tất cả mọi người trong khách điểm, rồi xóa sạch dấu vết của mình.”

“Chẳng phải bà chủ đã từng nói sao? Cẩm Nương không cha không nương, liên hệ duy nhất trên đời này chỉ còn lại khách điểm Quân Lai. Một khi tiêu hủy khách điểm, không ai biết thân phận và hành tung của nàng ta.”

Nàng ta xoa cằm:

“Nếu không tại sao hung thủ phía sau lại cố tình chọn khách điểm này?”

Thi Đại khẽ ừm.

Tại sao hung thủ lại chọn khách điểm Quân Lai để ra tay, là nghi điểm đã quấy nhiễu nàng rất lâu.

Khách điểm này tọa lạc ở ngoại ô thành Trường An, dẫu vắng vẻ nhưng cũng chưa đến mức ít người qua lại.

Còn rất nhiều nơi khó phát giác hơn nó nhiều, cũng không ít chỗ dễ tập kích hơn...

Khách điểm Quân Lai có chỗ nào đặc biệt?

Nếu hung thủ là Cẩm Nương, theo suy luận của Liễu Như Thường có thể giải thích được.

“Quả thật là vậy.”

Thẩm Lưu Sương đồng ý:

“Vệ Tiêu và Ngu Tri Họa không có thời cơ gây án, nếu hiềm nghi của Hàn Tung hoàn toàn được loại bỏ, chuyện Cẩm Nương là hung thủ như ván đóng thuyền.”

Giờ tà ma tấn công, nàng ta lại đơn độc về phòng.

Chỉ xét từ điểm này, cũng rất bất thường.

“Đúng rồi.”

Thi Đại quan sát xung quanh:

“Hai người có tìm được gì trong căn phòng này không?”

“Dụng cụ săn bắt và hương liệu dùng để nướng đồ ăn.”

Diêm Thanh Hoan thành thật đáp:

“Còn có vài món đồ nhỏ vụn vặt.”

Hắn đi đến trước bàn, mở một bao vải nhỏ ra:

“Đây, ở chỗ này, Là hành trang của Ngu Tri Họa.”

Thi Đại đến gần đánh giá.

Trong túi đựng vài món đồ nhỏ rải rác, hộp tròn hương liệu, khăn tay thêu hoa đào, một cây lược gỗ, một bình kim sang được.

Không có chỗ nào đáng để chú ý.

“Còn có thứ này.”

Diêm Thanh Hoan lấy túi thơm từ trong ngực ra:

“Là giấy cầu nguyện của Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu.”

Mở túi thơm, hắn lấy giấy cầu nguyện ra.

Là một tờ giấy đỏ thẫm hơi ố vàng, trông đã nhiều năm.

Trên giấy viết một hàng chữ, Thi Đại nhìn qua, là một câu trong “Khúc Tây Châu”.

[Gió nam hiểu lòng ta]

“Gió nam hiểu lòng ta, thổi mộng đến Tây Châu.”

Thảm Lưu Sương khom người, đầu ngón tay cầm một góc dưới giấy cầu nguyện:

“Là giấy cầu nhân duyên trong chùa...có vẻ đã lâu rồi.”

“Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu coi nó như bảo bối.”

Diêm Thanh Hoan gãi đầu:

“Lời nhắc nhở ta nhận được trong họa cảnh là Vệ Tiêu trọng thương, luôn siết chặt nó trong lòng, nằm trên giường cầu nguyện Ngu Tri Họa bình an.”

Thật là tình cảm thấm thiết.

Thi Đại nghiêm túc đánh giá một lúc:

“Đôi hôn phu hôn thê này là thanh mai trúc mã? Tờ giấy này, ít nhất cũng đã mấy năm rồi?”

“Không tính là thanh mai trúc mã.”

Liễu Như Thường đã dò hỏi tỉ mỉ tất cả những người trong khách điểm, có quyền lên tiếng nhất:

“Hai người họ quen biết đã năm sáu năm, lâu ngày sinh tình.”

Phòng của Vệ Tiêu và Ngu Tri Họa không có gì đáng ngờ, hiềm nghi sau cùng cũng đã loại bỏ.

“Cuối cùng...”

Liễu Như Thường siết tay, hăng hái nói:

“Chỉ còn lại Hàn Tung, sắp phá án rồi!”

Vụ án này khiến nàng ta bận đến sứt đầu mẻ trán, chờ kết thúc, nàng ta phải thưởng cho mình và Bạch Cữu Nương Tử một bữa.

Thẩm Lưu Sương nhướn mày, cố ý chọc nàng ta:

“Cẩn thận xuất hiện chuyển biến bất ngờ từ chỗ Hàn Tung đó?”

Liễu Như Thường nhanh chóng bịt miệng nàng ta lại.

Diêm Thanh Hoan bên cạnh lặng lẽ nuốt nước bọt.

Hắn đọc tiểu thuyết phá án nhiều năm như vậy, tổng kết được ba kinh nghiệm:

Thứ nhất, nếu ai đó bị giết hại, trượng phu hoặc thê tử rất có khả năng là hung thủ.

Thứ hai, nếu thi thể không nhìn rõ mặt mũi, chắc chắn đã bị thay đổi thân phận.

Thứ ba, vụ án quá thuận lợi, đến cuối cùng chắc chắn xảy ra chuyện, khiến tất cả mọi người không kịp trở tay.

Diêm Thanh Hoan quyết định không làm miệng quạ, nuốt lời muốn nói vào cổ họng.

“Còn một khoảng thời gian nữa tốp tà ma thứ ba mới tấn công.”

Thẩm Lưu Sương cười:

“Mọi người vất vả lâu như vậy, nghỉ ngơi một lúc nhé? Nghe nói thể tấn công của tốp thứ ba rất hung ác, cẩn thận đừng để bị thương.”

“Ta đến sảnh lớn đợi.”

Liễu Như Thường:

“Xem thử có người nào khác khả nghi hay không.”

Gần như tất cả mọi người đều được bà chủ dẫn đến lầu một, nàng ta ở sảnh lớn, có thể quan sát hết dáng vẻ của họ.

“Muội đi quanh lầu hai, thuận tiện nghỉ ngơi một lúc.”

Vừa sợ vừa mệt trong quỹ đả tường, mãi đến lúc này, chân Thi Đại bắt đầu tê mỏi.

Nàng nói đoạn nghiêng mắt, hơi mỉm cười:

“Giang công tử đi cùng nhé? Chúng ta thảo luận xem lát nữa phải tiếp cận Hàn Tung thế nào.”

Vừa thốt ra, đã thu hút bốn ánh mắt với ẩn ý khác nhau.

Thẩm Lưu Sương giật mình cau mày: Mời đi riêng?

Đôi mắt Liễu Như Thường bừng sáng: Mời đi riêng kìa!

Diêm Thanh Hoan khâm phục siết chặt tay: Không hổ là Thi tiểu thư, rõ ràng cực kỳ mệt mỏi vẫn chuẩn bị cho tốp tà ma thứ ba.

Hắn cũng phải cố gắng điều tra mới được!

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, nhìn vào mắt hạnh của nàng.

Khóe môi Thi Đại vẫn đọng ý cười tựa tuyết tan, đôi mắt trắng đen rõ rệt, khóe mắt cong cong.

Chẳng biết vì sao, Giang Bạch Nghiễn lại cảm nhận có vài phần rầu rĩ.

Nhưng chàng vẫn đáp:

“Được.”

Lầu hai vắng vẻ không người, bước chân Thi Đại chậm rãi, thong thả cất bước trên hành lang.

Giang Bạch Nghiễn đi bên cạnh nàng.

“Thương thể của Giang công tử thế nào rồi?”

Thi Đại nhìn chàng:

“Bị tà khí nhập thể, còn chảy nhiều máu như vậy, Diêm công tử nói sao?”

Là ánh mắt quan tâm, không khác gì bình thường.

Giang Bạch Nghiễn khẽ đáp:

“Không sao, hẳn cho ta đan dược bồi bổ khí huyết, lúc này đã đỡ hơn nhiều.”

“Vậy thì tốt.”

Thi Đại cầm chìa khóa, mở cửa phòng Vệ Linh, rót ly trà cho hai người:

“Giang công tử có nói với Diêm công tử, vết thương của huynh bị tà khí ăn mòn không?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không có.”

Thi Đại ngược mắt, thoáng vẻ hoang mang.

“Tà khí đã bị khoét, không cần để ý.”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười:

“Thương thế của Thi tiểu thư thế nào?”

Nhìn ra rồi.

Chàng đang chuyển chủ đề.

Thi Đại nhấp một hớp trà, lập tức tỉnh táo.

Nàng được bảo vệ cẩn thận trong quỹ đả tường, trên người chỉ có vài vết thương nhỏ do va quệt.

Lúc Giang Bạch Nghiễn về phòng, Thẩm Lưu Sương đã xử lý cẩn thận giúp nàng.

“Ta thì có chuyện gì được.”

Thi Đại lặng lẽ kéo lại chủ đề kia:

“Vết thương của Giang công tử nặng hơn ta nhiều. Đúng rồi, chẳng phải huynh bị mèo cào ư? Chỗ đó vẫn ổn chứ?”

Vì câu nói của nàng, vết thương trên mu bàn tay bỗng đau và ngứa.

Giang Bạch Nghiễn cử động khớp ngón tay:

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ.”

Thi Đại cau mày, nhỏ tiếng đáp:

“Vết thương nhỏ? Ta nhớ khi đó ở nhà bếp, huynh chảy rất nhiều máu. Lần đầu ta thấy có người bị mèo cào như vậy.”

Nàng hơi khựng lại:

“Cũng là lần đầu thấy tà khí nhập thể.”

Ánh nền trong phòng chập chờn, làm mờ giới hạn giữa ánh sáng và bóng tối.

Ở một góc sáng tối giao nhau tụ thành một đường nhỏ, lay động kéo dài, tĩnh mịch lặng lẽ.

Cái bóng phản chiếu dưới mặt đất cũng bị kéo đến khế đung đưa.

Thi Đại nói không rõ ý, lời lẽ lại giằng xé trái tim chàng, không cần nói rõ từng câu, cũng đã chạm đến bí mật khó nói nào đó.

Trước giờ Giang Bạch Nghiễn là người thông minh.

Có lúc hồ đồ cũng không hẳn là chuyện xấu.

“...Thi tiểu thư.”

Chàng khẽ hỏi:

“Muốn nói gì?”

Thi Đại siết chặt tay phải, nghe tiếng tim đập của mình.

Trời đất chứng giám.

Ngoài mặt nàng nhẹ nhàng bình tĩnh, thực ra trong lòng căng thẳng quá đỗi, như cây cung kéo căng.

Cả đời này hiếm khi nàng tức giận, càng không cần nhắc đến thẳng thắn đỗi chất.

Kinh nghiệm của nàng bằng không.

“Ta...”

Miễn cưỡng ổn định tinh thần, Thi Đại lên tiếng:

“Ta muốn xem vết thương bị mèo cào của huynh, có được không?”

Bên tai yên tĩnh một thoáng.

Sau đó một lúc.

Trong căn phòng tĩnh lặng, nàng nghe thấy tiếng cười của Giang Bạch Nghiễn.

“Tốt nhất Thi tiểu thư đừng xem.”

Giọng chàng thản nhiên, mỉm cười như tự giễu:

“Vết dao xấu xí, có lẽ sẽ dọa đến cô.”

Vết dao.

Vết dao gì cơ.

Thật sự là vết sao?

Không ngờ chàng lại thẳng thắn chẳng kiêng kỵ như vậy.

Thi Đại ngẩn ngơ.

Trong khung cảnh sáng tối nửa mờ nửa tỏ vừa chạm đã vỡ, bầu không khí nửa che nửa đầy hoàn toàn tan nát.

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt trong ánh nến, khẽ nhướn đôi mắt, thoáng chút ánh sáng mỏng manh.

Chàng cười khẽ:

“Sao Thi tiểu thư biết được?”

Thi Đại nhìn thẳng vào mắt chàng:

“...Bị yêu tà bình thường tổn thương, sẽ không nhiễm tà khí.”

Cả hai đã nói thẳng với nhau, nàng nhớ đến vết máu đen sẫm nơi đầu vai Giang Bạch Nghiễn, càng giận hơn:

“Tại sao, tại sao huynh lại làm vậy?”

Vì chàng không bình thường.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, không để nàng nhìn rõ cảm xúc nơi đáy mắt.

Như một đầm lầy đen đúa sâu không thấy đáy, sinh ra gai góc bén nhọn, chất đầy bùn nhơ bẩn thỉu.

“Bởi vì như vậy có thể khiến lòng ta vui vẻ.”

Giọng điệu chàng bình tĩnh, cứ như không phải đang nói về mình:

“Thi tiểu thư, mỗi lần đau đến cùng cực, ta sẽ vui sướng, ta chính là người như vậy.”

Chàng lột bỏ từng lớp ác niệm trong lòng cho nàng thấy, để lộ một mặt ngay cả chàng cũng chán ghét.

Giang Bạch Nghiễn thấy buồn cười, sau khi đau đớn dày đặc sinh sôi trong lồng ngực, là khoái cảm gần như tự ngược.

Đồng thời cũng có chột vệt và khó coi.

Vì sao chàng lại thấy khó coi? Với chàng mà nói, đây chẳng phải chuyện quan trọng gì.

Vì đối tượng mà chàng nói là Thi Đại?

Giang Bạch Nghiễn hơi xuất thần.

Tâm tư chàng bệnh hoạn cực điểm, vốn có thể nói những lời gai góc, thoáng chốc nhớ đến khi Thi Đại khoét độc cho chàng, đôi tay nhuốm đầy máu.

Chàng nhắm mắt, cuối cùng chỉ nói một câu:

“Xin lỗi, đã cuốn cô vào.”

Thi Đại như hoảng hốt, ngơ ngác nhìn chàng.

Mãi một lúc sau, Giang Bạch Nghiễn mới nghe nàng hỏi:

“Tại sao vì đau đớn... lại cảm thấy vui vẻ?”

“Không biết nữa.”

Chàng cười rất khẽ, âm cuối mĩa mai hờ hững:

“Có lẽ là do ta quen với nó hơn?”

Hắn là ghê tởm, Thi Đại không nói gì nữa.

Trong phòng nhất thời im lặng, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, nhận ra cảm xúc lạ lùng trong lồng ngực.

Rất chán nản, không thở nổi.

Như chạng vạng mùa đông sương khói mờ mịt, mây đen dày đặc che lấp bầu trời, lại không chờ được cơn mưa kịp lúc.

“Thi tiểu thư.”

Chàng hơi quay đầu đi:

“Nếu không còn việc gì khác...”

Thi Đại:

“Vì huynh luôn bị thương, nên không tiếp xúc với người khác?”

Giang Bạch Nghiễn không đáp.

Một lúc sau, chỉ nghe Thi Đại nói tiếp:

“Nếu huynh không ngại...”

Thi Đại:

“Có thể đưa tay cho ta.”

...Gì cơ?

Giang Bạch Nghiễn suýt nữa cho rằng mình xuất hiện ảo
thính.

Ngước mắt nhìn qua, Thi Đại nhắc tay xoa tai.

Đôi mắt nàng sáng rỡ, bên trong là tức giận bất đắc dĩ, lại như
xấu hổ, khẽ mím môi.

“Tóm lại.”

Trong tình huống này chẳng thể sắp xếp được lời nào dễ nghe,
Thi Đại nói năng lộn xộn, có lý chẳng sợ:

“Va chạm với chúng ta nhiều hơn, như vậy huynh sẽ quen
thuộc với niềm vui chân chính.”

Ôi ghét ghê, nàng nói gì kia.

Vành tai ửng hồng, Thi Đại trừng mắt nhìn chàng, duỗi tay
phải ra.

Nếu nói không giận, tất nhiên là giả.

Chưa từng thấy ai không xem trọng bản thân mình như Giang
Bạch Nghiễn.

Rõ ràng lúc bảo vệ nàng, từ đầu đến cuối chàng vô cùng

ngghiêm túc, chưa từng để nàng chịu đau.

Qua cơn giận dữ, đặt mình vào hoàn cảnh của chàng suy nghĩ, lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Cùng độ tuổi, những đứa trẻ khác còn đang làm nũng trong lòng phụ mẫu, Giang Bạch Nghiễn lại bị tã tu tra tấn trăm bề trong phòng tối u ám.

Nàng không thể đứng trên lập trường của mình, chỉ trích Giang Bạch Nghiễn.

Nhưng vẫn giận lắm.

Giọng điệu Thi Đại buồn bực, lắc lư đầu ngón tay:

“Huynh có muốn thử không?”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chú.

Những lời nói ác liệt bị một câu của nàng chặn lại, nghẹn nơi cổ họng, tan trong đáy lòng.

Trời xui đất khiến, chàng duỗi tay phải.

Khoảng cách dần dần rút ngắn, gần như không còn.

Khoảng khắc chạm vào Thi Đại, hàng mi dài của Giang Bạch Nghiễn nhẹ run.

Đầu ngón tay vừa chạm đã tách ra.

Như chú mèo chạm phải nước nóng.

Chàng như bị bỏng, khớp tay co lại, ngay sau đó, lại bị Thi Đại nhẹ nhàng móc lấy.

Chương 59: C59: Chương 59

Sống mười bảy năm, Giang Bạch Nghiễn từng trải qua vô vàn niềm đau.

Vết dao là đau đớn cắm vào máu thịt, nỗi đau của vết roi ngấm tận xương tủy, năm đêm rơi trên người càng buồn bực hơn.

Chàng đã quen với muôn ngàn đau đớn, nhưng giờ phút này, lại vì cái chạm nhẹ kia mà lo sợ không yên.

Muốn trốn tránh, lại không kiếm được đến gần.

Thi Đại móc ngón tay chàng, làn da ấm áp, dịu dàng non mịn, không dùng sức quá nhiều.

Sống lưng Giang Bạch Nghiễn cứng ngắc, căng chặt như cán bút thẳng tắp, chàng chưa từng để lộ cảm xúc như lúc này.

Thi Đại nhìn chàng, lại lặng lẽ nín thở, rời mắt.

Đời này Giang Bạch Nghiễn đơn độc quá lâu, e rằng chưa từng thân thiết với ai như vậy, cho nên mới dùng cách tự ngược để cảm nhận cái gọi là “vui sướng” kia.

Ý định ban đầu khi nàng làm vậy vô cùng đơn giản, nếu nhận thức của Giang Bạch Nghiễn bất thường, Thi Đại sẽ thẳng thắn cho chàng biết, cái gì là an ủi bình thường.

Nhưng mà...

Thi Đại không nhìn được, lại liếc Giang Bạch Nghiễn.

Dường như chàng rất căng thẳng.

Ngay cả vành tai cũng ửng đỏ.

Vì mất máu, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn có vẻ bệnh tật, đường cằm mỏng manh nhợt nhạt, như gôm sứ chạm vào là vỡ.

Thế nên vết đỏ trên vành tai kia, trở thành sắc điệu bắt mắt duy nhất.

Là màu sắc có vẻ mập mờ.

Phát giác nàng đang lén lút đánh giá, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt.

Đột ngột sa vào đôi mắt hoa đào đen nhánh, Thi Đại giả vờ bình tĩnh, cúi đầu xuống.

“Như thế này.”

Nàng duỗi tay phải sâu hơn, thử nắm chặt bàn tay của đối phương:

“Là nắm tay.”

Cơ thể chàng lạnh quá.

Giao nhân sống dưới nước, nhiệt độ cơ thể của chủng tộc này đều mát lạnh vậy ư?

Giang Bạch Nghiễn khẽ “ừm” một tiếng.

Bàn tay Thi Đại nhỏ hơn chàng rất nhiều, xúc cảm kỳ diệu, như ngọn lửa vừa mềm mại, lại yếu ớt.

Đốm lửa như có như không, mang theo khí nóng, chậm rãi xua tan hơi lạnh trên mu bàn tay chàng.

Như tia nắng đầu tiên của ngày xuân làm ụ tuyết tan chảy, nước tuyết thấm qua da thịt rót vào kinh mạch, cuối cùng rơi

xuống đáy lòng.

Hơi nóng.

Giang Bạch Nghiễn kiềm chế, không để mình có nhiều động tác hơn nữa.

Thi Đại tò mò hỏi:

“Mấy năm nay, Giang công tử có từng nắm tay người khác chưa?”

Giang Bạch Nghiễn nghiêm túc nhớ lại.

Nếu chỉ là động tác “nắm chặt tay” thế này, tất nhiên chàng đã từng làm.

Chỉ là tiếp sau đó, năm ngón tay chàng dùng sức, bẻ gãy cổ tay đối phương, hoặc nghiền nát xương cốt từng chút một.

Chàng cảm thấy Thi Đại sẽ không thích câu trả lời như vậy, cho nên khẽ bảo:

“Chưa từng.”

Quả nhiên không có mà!

Thi Đại càng xác định suy đoán trong lòng, Giang Bạch Nghiễn gần như không có kinh nghiệm gì về mặt giao tiếp xã hội.

Nàng đoán phần lớn thời gian, Giang Bạch Nghiễn chỉ nắm chặt thanh kiếm đoạn thủy của chàng thôi.

“Vậy huynh phải nhớ kỹ nha.”

Thi Đại chọt đầu ngón tay lên mu bàn tay chàng:

“Lần đầu tiên nắm tay đó.”

Nàng vừa nói, vừa đánh giá tỉ mỉ tay trái của Giang Bạch Nghiễn.

Chàng từng luyện kiếm bằng tay trái, ngón tay có vết chai thô ráp, xuống nữa là vài vết thương nhỏ đỏ tươi.

Thi Đại:

“Đây là vết thương trong quỷ đả tường?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Thi tiểu thư không cần lo. Giao nhân có giao châu hộ thân, vết thương nhỏ sẽ lành lại rất nhanh.”

Giao châu không giống nước mắt giao nhân, là nội đan quan trọng nhất trong cơ thể của giao nhân.

Thi Đại không tiếp lời, liếc chàng với vẻ như cười như không.

Im lặng thoáng lên tiếng, ý của nàng hết sức rõ ràng:

Ý mình có giao châu, huynh tra tấn bản thân như thế ư?

Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn lặng thinh.

“Vết thương tay phải.”

Thi Đại vẫn không quên chuyện đó:

“Có thể cho ta xem không?”

Đó là “vết cào” do chàng bịa đặt.

Yên lặng một lúc, Giang Bạch Nghiễn tháo băng vải quấn trên tay ra.

Thi Đại hít khí lạnh.

Lúc này khi hai người giằng co, Giang Bạch Nghiễn thừa nhận đây không phải dấu mèo cào, mà là vết dao.

Theo phản xạ có điều kiện, nàng tượng tượng hình ảnh kia, là một vết thương dài mảnh không sâu không cạn...

Nào ngờ lại là một vùng máu thịt be bét.

Giang Bạch Nghiễn đã khoét đi một lớp da thịt.

Thi Đại hiềm khi lấp bắp:

“Huynh, huynh tại sao...”

Chàng chàng chàng đã đến mức độ này rồi?

Đồng tử phản chiếu vẻ mặt nàng, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt.

Không có chán ghét và ghê tởm như trong tưởng tượng, lúc Thi Đại nhìn tay chàng chăm chú, đáy mắt là cảm xúc quá đỗi lạ lẫm với chàng.

Có ngạc nhiên, có quan tâm, gần như thương tiếc.

Thi Đại mở to mắt:

“Tại sao huynh lại rạch ở đây?”

Nàng nhớ khi đó mọi thứ trong nhà bếp đều bình thường, nếu nhất quyết phải nói có gì đó, thì là Cẩm Nương đến gần Giang Bạch Nghiễn.

Cũng đâu thể nào vì nguyên nhân đó nhỉ?

Suy nghĩ của Thi Đại mông lung bất định, một lúc sau, có được đáp án.

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Có mùi của người kia.”

Năm chữ đơn giản, khiến đầu óc nàng chết máy trong thoáng chốc.

Thật sự là vì chuyện đó.

Mi tâm Thi Đại giật nhẹ.

Mùi? Là chỉ hương liệu quá mức nồng nặc trên người Cẩm Nương? Mùi hương đó cũng chẳng đến mức khó ngửi, lẽ nào Giang Bạch Nghiễn chỉ đơn thuần ghét người khác đến gần chàng?

Thi Đại vô thức nhìn một tay khác của Giang Bạch Nghiễn vừa bị nàng nắm.

Động tác nhỏ này rõ ràng quá mức, khiến Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

“Không sao đâu.”

Chàng mở lời, giọng nói nhẹ nhàng mang theo vẻ bệnh tật:

“Nếu người đó là Thi tiểu thư.”

...Ôi.

Vành tai như bị ai đó bí mật gỡ nhẹ, Thi Đại xoa chớp mắt:

“Huynh thường làm như vậy lắm hả?”

Nàng vốn thẳng tính, không thích giữa hai người phải che đậy, khiến một chuyện đơn giản trở nên phức tạp.

Nếu đã ngả bài với Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại không định vòng vo tránh nặng tìm nhẹ, những gì muốn nói muốn hỏi, cứ

thẳng thắn trước mặt chàng là được.

Dù sao cái miệng này, đâu phải chỉ dùng để ăn cơm.

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên đáp:

“Ừm.”

Thi Đại:

“Vì làm vậy, có thể khiến huynh vui vẻ thoải mái?”

Nàng hỏi rất thẳng thắn.

Ngoài dự đoán, sự thẳng thắn này khiến Giang Bạch Nghiễn không còn cảm thấy khó coi nữa...

Nếu ánh mắt Thi Đại đầy vẻ đồng tình liên tục an ủi, hoặc sợ đến nổi lắp bắp, mới khiến Giang Bạch Nghiễn không thể đáp lời.

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Thi Đại không nói gì nữa, ánh mắt khẽ động, chẳng biết nàng đang nghĩ gì.

Giang Bạch Nghiễn khép lòng bàn tay trái, muốn giữ lại chút gì đó, nhưng chỉ có thể chạm đến gió lạnh phất qua rồi tan biến.

Xúc cảm khi được Thi Đại nắm lấy bàn tay cách đó không lâu, càng khiến chàng lưu luyến hơn đau đớn, tách ra rồi, chỉ còn lại nỗi buồn vô cớ trống trải.

Ngặt nỗi chàng chẳng có lý do gì để đòi hỏi nhiều hơn.

Bỗng dưng, người phía trước lên tiếng:

“Giang công tử ơi.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt.

Hôm nay Thi Đại khoác áo tay dài hoa văn sắc màu, bên dưới là váy dài vàng nhạt thêu hoa, thông thả ngồi trước bàn, như đóa hoa đón xuân tràn ngập sức sống.

Đôi mắt hạnh nhìn chàng chẳng chút kiêng kỵ, đượm ý cười, còn thu hút mắt người hơn cả hồ nước dưới trăng ở thành Trường An.

Thi Đại hỏi:

“Trừ bắt tay, huynh còn muốn thử cái khác không ha?”

Khó đoán tâm tư của nàng.

Giang Bạch Nghiễn tập trung nhìn nàng một lúc, cuối cùng vẫn không từ chối.

Chàng thấy Thi Đại mím môi chừng như hồi hộp.

Thoáng chốc, trước người chàng là hương mai thoang thoang quần quanh.

Mùi hương hoa mai mãnh liệt tựa thủy triều, không hề báo trước bao phủ chàng.

Vốn nên là hơi thở như gần như xa, giờ phút này bỗng sát bên, trở thành cơ thể mảnh mai...

Thi Đại ôm chàng như chim non sà vào lòng.

Đã quen sát phạt, Giang Bạch Nghiễn có thể tránh né tất cả đòn tập kích trong thoáng chốc, chỉ mỗi lần này chàng lại ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ.

Bên tai nổ tung tiếng vang hỗn loạn, từng tiếng chấn động màng nhĩ.

Một lúc sau, chàng mới muộn màng nhận ra, âm thanh kia là tiếng tim đập của chàng.

Một vật mềm mại nào đó phủ lên lưng chàng, sau đó là tiếng thì thầm của Thi Đại:

“Dọa huynh rồi hả?”

Nàng không nhìn thấy vẻ mặt của Giang Bạch Nghiễn, nếu ngẩng đầu, chắc chắn sẽ ngạc nhiên...

Trên gương mặt trước nay chẳng chút gợn sóng của chàng, lần đầu tiên luống cuống và hoang mang.

Thi Đại nói:

“Nếu buồn, thì ôm một cái nè.”

Trong một thoáng cách đó không đâu, biểu cảm của Giang Bạch Nghiễn như chó con không nhà để về.

Có lẽ bây giờ chàng cảm thấy lúng túng khó xử, với kinh nghiệm của Thi Đại, vào lúc này, một cái ôm còn hữu dụng hơn ngàn vạn lời an ủi.

Ấy là chưa nói đến chuyện trước giờ Giang Bạch Nghiễn không biết cảm giác ôm nhau như thế nào.

Nàng đã bước lên ôm chặt lấy chàng, nói xong một câu, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng của Giang Bạch Nghiễn.

Nhẹ đến mức như khảy dây đàn, lại khiến chàng không ngừng run rẩy.

Tê dại lạ lùng từ sống lưng bò lên trên, Giang Bạch Nghiễn co ngón tay lại.

Chàng khẽ nói:

“Thi tiểu thư.”

Thi Đại:

“Hửm?”

Lúc hô hấp toàn là mùi hương của nàng, Giang Bạch Nghiễn chẳng nói nên lời.

Thi Đại lên tiếng:

“Cảm giác thế này khác hẳn dùng dao rạch mình bị thương phải không?”

Trước đây nàng từng đọc phổ cập khoa học có liên quan đến chuyện này, cho thấy một cái ôm có thể giải tỏa áp lực, làm dịu cảm xúc.

Thi Đại không nhớ kích thích tố và hoóc môn được đề cập trong chương sách kia, nàng chỉ nghĩ theo bản năng, xét đến tình hình trước mắt, ôm nhau quả thật có thể khiến lòng người dễ chịu.

Cơ thể Giang Bạch Nghiễn còn mềm mại hơn trong tưởng tượng của nàng, xen lẫn mùi thuốc thoang thoảng, và mùi hương mát lạnh mà nàng rất thích.

Dù là Thi Đại cũng cảm thấy ấm lòng.

Ôm thích lắm.

Có lẽ là nhụy ngọc ôn hương mà trong sách thường viết?

Nàng nghe Giang Bạch Nghiễn khẽ đáp:

“Ừm.”

Thấy chàng không kháng cự, Thi Đại thuận theo hỏi: . Đam Mỹ H Văn

“Giang công tử thích loại nào hơn?”

Lòng ngực nóng bỏng, như được thứ gì đó lấp đầy, căng trướng đến khó chịu.

Giang Bạch Nghiễn gần như không còn đủ sức đứng thẳng, tựa đầu lên vai nàng, khép hờ đôi mắt.

“Thi tiểu thư.”

Chàng lên tiếng:

“Không giống nhau.”

Thi Đại ngạc nhiên:

“Sao lại không giống?”

Đau đớn và vui sướng không giống nhau.

Những gì Thi Đại mang đến cũng không giống người khác.

Nếu người khác đến gần chàng, chỉ mới nghĩ thôi Giang Bạch Nghiễn đã chán ghét cùng cực.

Chỉ mỗi Thi Đại, dù nàng có dùng dao đâm vào ngực chàng, Giang Bạch Nghiễn cũng có thể tìm được niềm vui bí ẩn từ nỗi đau bỏng rát khó chịu.

Đây là những cảm xúc sinh ra vì nàng.

Không nhận được câu trả lời của chàng, Thi Đại nhúc nhích tay phải, cong ngón tay lại gõ nhẹ lên lưng chàng như thúc giục:

“Giang công tử ơ?”

Nàng đã quyết định rồi, muốn chàng chính miệng thừa nhận, phải ném hết đau đớn ra sau đầu.

Lại không ngờ hành động vô tâm ấy, khiến tiếng thở dốc khe khẽ của Giang Bạch Nghiễn bật khỏi cổ họng.

Hơi thở hỗn loạn, vành tai ửng đỏ không thể khống chế, chàng lên tiếng như tước vũ khí đầu hàng, mang vẻ chật vật hiếm hoi:

“Loại này.”

Thích thế này.

Thi Đại thở phào:

“Đúng không nào? Ôm như vậy tốt hơn nhiều so với tra tấn mình đau đớn.”

Tâm trạng nàng nhẹ nhõm, giọng điệu cũng trở nên nhanh nhẹn, như tiếng chuông ngân du dương trong gió đêm:

“Sau này nếu còn gặp chuyện không vui, huynh cứ đến tìm chúng ta. Có ta này, cha, nương nữa...mọi người sẽ an ủi huynh mà.”

Dù Giang Bạch Nghiễn được Thi Kính Thừa nhận làm đệ tử, tạm thời ở lại Thi phủ, nhưng đến cùng chàng vẫn cố ý giữ khoảng cách với tất cả mọi người.

Thi Đại lại chột chàng, nghiêm túc nói:

“Lúc huynh thích gì hoặc buồn bã, vui vẻ hay phiền chán đều phải nói ra nha, đừng nghẹn lại trong lòng đó.”

Chẳng biết Giang Bạch Nghiễn có nghe vào hay không, mãi một lúc sau, mới “ừm” một tiếng.

Tảng đá trong lòng tạm thời rơi xuống, nhưng nghĩ kỹ lại, thói quen đã nhiều năm đâu thể sửa ngay trong một sớm một chiều.

Cứ cảm thấy Giang Bạch Nghiễn sẽ không ngoan ngoãn nghe lời đâu, Thi Đại phồng má:

“Huynh phải nhớ kỹ nha.”

Giang Bạch Nghiễn lại mỉm cười.

Tâm trạng chàng khá tốt, Thi Đại muốn nói gì đó, còn chưa lên tiếng bỗng dừng khựng lại.

Ngón cái thon dài từ dưới lướt lên trên, không hề thiên vị chạm vào sống lưng nàng, học theo động tác của nàng, chọt nhẹ.

“Thi tiểu thư.”

Ngón cái nhẹ nhàng ấn xuống, Giang Bạch Nghiễn hỏi nàng:

“Có được không?”

Vẫn là giọng điệu kiểm chế lại dịu dàng, tuân thủ quy tắc.

Nếu đã ôm nhau, tất nhiên Giang Bạch Nghiễn có quyền ôm lại.

Thi Đại gật đầu:

“Được chứ.”

Nhận được sự cho phép của nàng, lòng bàn tay đã quen cầm kiếm dịu dàng phủ xuống.

Động tác của Giang Bạch Nghiễn chậm rãi, như mầm cây hấp thu mưa móc, nhẹ nhàng giãn ra, lặng lẽ lan tràn, cho đến khi ôm được nàng vào lòng.

Như một loại giam cầm dịu dàng, quan sát tỉ mỉ mới nhận ra ý vị xâm lược khó thoát.

Nhiệt độ cơ thể của Thi Đại cao hơn chàng nhiều, da thịt chạm

nhau, hơi nóng hòa quyện.

Cách nhau quá gần, có thể cảm nhận được nhịp đập trong lồng ngực.

Hô hấp, nhịp tim, nhiệt độ cơ thể.

Là cảm nhận vẫn còn sống.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, che lấp tình cảm dâng trào mãnh liệt.

Được chàng ôm, nhịp thở của Thi Đại nhẹ nhàng hơn.

Lạ quá.

Lúc đầu do nàng chủ đạo, mọi thứ thành thạo như nước chảy mây trôi, không thấy lúng túng.

Lúc này được Giang Bạch Nghiễn ôm lại, theo lý cũng chỉ là một động tác quá đời bình thường, thế nhưng...

Vành tai nàng bỗng nóng rất vô cớ.

Như dây leo quấn chặt vặn xoắn, sức lực nhẹ nhàng nhưng khó lòng vùng thoát, xâm nhập từng tắc một.

Động tác của Giang Bạch Nghiễn rõ ràng rất đúng đắn kia mà?

Giữa lúc hoảng hốt, Giang Bạch Nghiễn gọi nàng:

“Thi tiểu thư.”

Giọng nói gần trong gang tấc, vừa khéo đúng lúc này, Giang Bạch Nghiễn tựa lên vai nàng, hơi xoay cổ.

Nhất thời bốn mắt chạm nhau.

Quá đời gần gũi.

Lọt vào tầm mắt là đôi mắt hoa đào hẹp dài khẽ nhưống, như ao mực ướt át, chứa đầy bóng hình nàng.

Đôi mắt ấy đủ để mê hoặc lòng người, môi hồng thiếu niên khẽ cong, để lộ lúm đồng tiền nhỏ bên má...

Cổ tình ánh mắt chàng dịu dàng mà vô tội.

Hồ hấp Thi Đại hỗn loạn, nhanh chóng rời mắt.

Ngoài tầm mắt của nàng, tròng mắt Giang Bạch Nghiễn sâu thăm, như con thú bị nhốt, bất kỳ lúc nào cũng có thể vùng thoát khỏi túi da dịu dàng, để lộ nanh nhọn nhuốm máu.

Chỉ chớp mắt, lại hóa thành chó con ngoan hiền, vô hại, bị mưa thấm ướt.

“Thích.”

Giọng chàng rất khẽ, gần như bật hơi.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Thi tiểu thư, sau này có thể dạy ta nhiều hơn không?”

P/S: Là chưa yêu đó, nắm tay ôm ấp rồi nha ~

Chương 60: C60: Chương 60

Khoảnh khắc hai người nhìn nhau, tầm mắt Thi Đại gần như bỏng rát một thoáng.

Hiếm khi có cảm giác đó, chỉ vì một ánh mắt một câu nói của đối phương, như có dòng điện tê dại từ sống lưng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Nàng biết trái tim mình đang đập không theo quy luật.

Thi Đại: "..."

Thi Đại nhìn thoáng qua Giang Bạch Nghiễn, rồi lại khẽ khàng rời mắt.

Nàng vẫn được Giang Bạch Nghiễn ôm vào lòng.

Lúc đầu Thi Đại thật sự không có tâm tư nào khác, ôm chỉ là an ủi, giờ phút này nàng lại thấy vành tai nóng như lửa đốt, khiến nàng thấy mình chẳng ổn chút nào.

Khi đối diện với người khác, liệu Giang Bạch Nghiễn có lộ ra biểu cảm như vậy, nói những lời thế kia chẳng?

"Nếu muốn học."

Cưỡng ép vút hết những suy nghĩ lung tung ra sau đầu, Thi Đại khẽ bảo:

"Ta sẽ thu học phí đó."

Thi thoáng Giang Bạch Nghiễn lại nhìn nàng chăm chú:

“Cô muốn gì?”

Bất kể Thi Đại mong muốn thứ gì, chàng cũng sẽ cho nàng.

Tiền tài, châu báu, thiên linh địa bảo.

Giang Bạch Nghiễn không quan tâm vật ngoài thân, thứ chàng có, Thi Đại cứ mặc sức lấy, thứ chàng không có...

Giang Bạch Nghiễn có thực lực để tranh đoạt.

Chỉ cần Thi Đại đừng như đêm giao thừa, bịa chuyện muốn hái sao trên trời.

Đôi mắt chàng đen nhánh, bị chàng nhìn khiến tim đập loạn, Thi Đại buông tay, lùi về sau một bước.

Rời khỏi vòng ôm của Giang Bạch Nghiễn, xúc cảm mềm mại như ngọc biến mất, hương lạnh tan đi, nàng nắm lòng bàn tay trống trải của mình.

“Học phí là...”

Nhớ lại vết thương đầy rẫy của người này, Thi Đại thêm chút tự tin, lời lẽ chính đáng:

“Huynh phải chăm sóc mình đàng hoàng, đừng cố ý bị thương nữa nhé.”

Đáp án ngoài dự đoán, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn thoáng ngơ ngác.

Ngay sau đó, chàng cong môi cười, là đáng vẻ nghe lời lại ngoan ngoãn:

“Được.”

Chàng chấp nhận dễ dàng thế ư?

Thi Đại vẫn không yên tâm:

“Lần này không được lừa gạt cho qua, ta sẽ đột kích kiểm tra bất kỳ lúc nào.”

Con giận của nàng vẫn chưa tan hết, lúc nói chuyện cố ý nhấn mạnh, gương mặt thường đong đầy ý cười căng chặt, dường như muốn điểm thêm chút khí thế cho mình.

Đáng tiếc trông chẳng hung dữ chút nào, chỉ như hồ con mới sinh.

Hiếm khi thấy biểu cảm này của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn nhìn thêm một lúc:

“Ừm, Thi tiểu thư cứ mặc sức đến xem.”

...Gì mà “mặc sức xem” hả?

Bị chàng làm ghen hòng, Thi Đại muốn nói lại thôi, liếc tay phải máu me đầm đìa của chàng, yên lặng một lúc, lấy bình thuốc ra.

Mu bàn tay máu thịt be bét, bị chàng tự mình rạch mở da thịt, nhưng trong quỹ đả tường, từ đầu đến cuối Giang Bạch Nghiễn đều cầm kiếm bằng tay phải.

Chàng thật là...

Nghĩ mãi không ra được từ nào để hình dung, độ điên của người này có lẽ là một phần độc nhất trên đời.

Vết thương này quá lạ, không có lý do gì để giải thích. Tất nhiên Giang Bạch Nghiễn sẽ không để Diêm Thanh Hoan thấy, cho nên từ đầu đến cuối, vết thương này chưa được xử lý.

Vén băng vải ra, máu thịt be bét.

“Giang công tử.”

Thi Đại cau mày, đưa bình sứ cho chàng:

“Huynh bôi thuốc đi.”

Giang Bạch Nghiễn nói cảm ơn, nhận bình sứ.

Động tác bôi thuốc của chàng thành thạo trôi chảy, vì Thi Đại đang ở đây, tỉ mỉ hơn vài lần so với bình thường.

Rũ mắt, môi mỏng như chu sa, gương mặt mỹ nhân thoát tục, Thi Đại ngấm nhìn, không nhin được nghĩ:

Khi Giang Bạch Nghiễn dùng dao rạch cơ thể của mình sẽ có biểu cảm thế nào? Đau đớn, cau mày, hay là đờm ý cười nhẹ nhàng như lúc bình thường?

Tưởng tượng không được.

Nhận thức của nàng về Giang Bạch Nghiễn, chỉ dừng lại ở bề ngoài dịu dàng xa cách.

Một chàng chân chính rốt cuộc có dáng vẻ thế nào, Thi Đại không kiểm chế nổi cảm thấy tò mò.

Nàng hiếm khi có dực vọng tìm hiểu sâu sắc rõ ràng như vậy với một người nào đó.

Vết dao được bôi thuốc băng bó, hòn đá lớn nghẹn trong lòng nặng nề rơi xuống.

Xem như đã nói thẳng với Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại cảm thấy nhẹ nhõm, nhướn mi mỉm cười:

“Nếu không còn chuyện gì khác, chúng ta đến sảnh lớn xem thử nhé?”

Nàng thích bầu không khí thẳng thắn thoải mái như vậy, giằng co cách đó không lâu sắp đốt cháy tế bào não của nàng mất rồi, thực sự khó chịu vô cùng.

Ngoài mặt Thi Đại điềm tĩnh thản nhiên, thực tế đầu óc nàng muốn nổ tung.

Tính toán thời gian, đợt tà ma thứ ba sắp bắt đầu.

Giang Bạch Nghiễn trả bình sứ lại cho nàng, ngón tay len len vuốt ve bên mép, mơ hồ chạm vào một ít độ ẩm còn sót lại của nàng:

“Được.”

Không ngoài dự đoán, lầu một vẫn là vẻ u ám chết chóc.

Tốp tà ma thứ hai có Ngu Tri Họa và Hàn Tung bảo vệ, nhóm khách trọ miễn cưỡng giữ được một mạng, bây giờ vừa hoảng vừa sợ, có vài người quỳ dưới đất cầu thần bái phật.

Hàn Tung là gương mặt băng tuyết đầy lệ khí, với ai cũng không có sắc mặt tốt, lúc này đang ở trong phòng, không lộ diện.

So với hẳn ta, Ngu Tri Họa bình dị dễ gần hơn nhiều, dung mạo xinh đẹp, tính tình dịu dàng, ngoài tu sửa pháp trận trừ tà, còn không quên giúp đỡ khách trọ chữa thương.

Thi Đại nhớ kỹ nhiệm vụ lần này, sự nghiệp lên đầu, nghiêm túc suy nghĩ.

Nói cách khác, tất cả khách trọ ở lầu một, đều là nhân chứng mục kích Ngu Tri Họa ở hiện trường.

“Tiên sư, xin hãy cứu chúng ta.”

Một cô nương khóc nức nở, ngồi phía trước Ngu Tri Họa:

“Tôi nay chúng ta có thể sống sót trở về không?”

“Ta đi buôn bán đã bao nhiêu năm nay, chưa từng gặp chuyện này!”

Thương nhân trung niên không ngừng run rẩy, nghiến răng nghiến lợi:

“Khách điếm này... đã nghe nói khách điếm này xui xẻo từ lâu.”

Bà chủ dựa trong góc tường lập tức không vui:

“Sao lại xui xẻo?”

“Khách điếm Quân Lai, chẳng phải bị tà ma tấn công vài lần rồi sao?”

Sắp chết đến nơi, thương nhân trung niên nói thẳng, không còn kiêng kỵ nữa:

“Nghe nói mấy lần trước có rất nhiều người chết. Pháp trận trừ ma gì đó, chẳng phải cũng vì chuyện kia mới lập ư?”

Thi Đại tập trung lắng nghe, nhớ lại quả thật bà chủ từng nói, khách điếm Quân Lai ở nơi hẻo lánh, rừng núi hoang vắng, thỉnh thoảng có dã thú đến gần, cộng thêm số ít tà ma tấn công.

Nhưng mà... đổi góc độ khác, biến cố hôm nay, liệu có liên quan đến mấy lần tà ma đã từng tấn công kia không?

Thẩm Lưu Sương cũng đang ở sảnh lớn liếc thấy nàng, vẫy tay, ra hiệu Thi Đại đến bàn ngồi.

Liễu Như Thường lén lút nhìn qua.

Nàng ta và Thẩm Lưu Sương luôn giám sát động tĩnh ở sảnh lớn, yên tĩnh ngồi rất lâu giữa nhóm người.

Thi Đại chủ động mời Giang Bạch Nghiễn trò chuyện lâu như vậy...

Nhìn thoáng qua, tâm trạng hai người đều rất tốt.

Từ từ, vạt áo của Giang Bạch Nghiễn, có phải hơi loạn rồi không?

Cũng có rất nhiều nếp nhăn, khác xa một trời một vực so với sự cẩn thận tỉ mỉ lúc bình thường, như bị ai đó vò nặn.

Khóe miệng nhếch lên, bàn tay đang cầm ly của Liễu Như Thường nhẹ run.

Không phải chứ.

Không phải như nàng ta nghĩ đấy chứ?

Dù sao cũng rảnh rồi, Thi Đại muốn tìm hiểu nguồn gốc, cất giọng hỏi:

“Bà chủ, có thể kể lại chuyện yêu tà làm loạn mấy lần trước không?”

Khách điểm Quân Lai bình thường không có gì đặc biệt, dựa vào đâu thu hút yêu ma hết lần này đến lần khác?

Bà chủ không muốn nhắc đến nhiều, nhưng đối diện với mấy chục đôi mắt tìm tòi nghiên cứu ở sảnh lớn, bắt buộc dĩ vưu thoát.

“Từ đời ông nội đến ta, trong mấy chục năm đó, khách điểm tổng cộng bị tà ma tấn công ba lần.”

Bà chủ lên tiếng:

“Lần đầu hình như là ba mươi bốn mươi năm trước? Khi đó ta còn chưa sinh ra, nghe cha ta nói, có một đám yêu ma quỷ quái nửa đêm xông vào, hại chết nhiều người. Nếu không phải trong số những khách trọ có người trong nghề, cha ta và ông nội cũng đã mất mạng.”

Thẩm Lưu Sương:

“Người trong nghề?”

“Không biết là Trần Ách Ti hay tán tu, tu vi không cao lắm, có vài người chết trong tay tà ma.”

Chủ đề này hiển nhiên quá nặng nề, bà chủ khẽ than:

“Lần thứ hai, là hai mươi năm trước. Một con yêu tẩu hỏa nhập ma, vốn quanh quẩn trong rừng, thấy khói lửa trong khách điếm nên xông vào đây.”

Nàng ta khựng lại một chốc rồi nói tiếp:

“Lần đó trùng hợp có Trần Ách Ti tuần tra gần đó, xử lý rất nhanh, không ai bị thương.”

Yêu ma hoành hành Đại Chiêu, một con yêu vật làm loạn không phải chuyện lớn gì, chẳng gây nổi sóng gió.

Thi Đại ngồi bên bàn, tay chống cằm, nghiêm túc lắng nghe.

“Lần cuối cùng, là mười năm trước.”

Bà chủ nói:

“Ta trải qua lần hỗn loạn kia. Một tên tà tu muốn tránh né Trần Ách Ti truy bắt, chạy trốn vào khách điếm của ta. Chờ Trần Ách Ti đuổi đến, tất nhiên phải đánh một trận.”

“Thực ra cũng chỉ là chuyện ngẫu nhiên.”

Liều Như Thường khẽ thảo luận:

“Yêu tẩu hỏa nhập ma, tà tu chạy trốn...khách điếm này cũng xui thật.”

Nhất là chuyện xảy ra hôm nay, hơn phân nửa khách điếm tổn hại nghiêm trọng, họa vô đơn chí.

“Lần đầu tiên thì sao?”

Thi Đại hỏi bà chủ:

“Lần đầu tiên tà ma tấn công vì nguyên nhân gì?”

“Ta không rõ lắm.”

Bà chủ suy nghĩ:

“Trần Ách Ti từng điều tra, không tra được nguyên nhân, chỉ nói tà ma làm loạn, ăn thịt uống máu người.”

Một nhóm tà ma, vô duyên vô cớ tấn công khách điếm?

Thi Đại suy nghĩ miên man, lẽ nào năm đó, cũng có tà tu tu luyện tâm nhân pháp?

Không đúng, không khỏi quá trùng hợp, cách nhau mấy chục năm, không có thù oán sâu nặng, ai lại nhỏ lòng dè ở cùng một chỗ.

Nàng nghĩ mãi thấy hơi rối loạn, nhìn Thẩm Lưu Sương và Liễu Như Thường đang trầm tư hỏi:

“Diêm Thanh Hoan đâu?”

“Ở lầu hai.”

Thẩm Lưu Sương giải thích:

“Hắn diễn vai Vệ Tiêu trọng thương, không thể xuất hiện trước mặt Ngu Tri Hòa, nhân khoảng thời gian cuối cùng, vừa khéo có thể lục soát phòng của tất cả khách trọ.”

Dù đa số khách trọ vẫn luôn ở sảnh lớn sưởi ấm cho nhau, không có thời gian gây án, nhưng kiểm tra cẩn thận lại một lượt, sẽ không sai được.

“Mọi người nghĩ sao?”

Liễu Như Thường vuốt ve dây chuyền hình rắn trước cổ:

“Ta và Trần Triệt từng thỉnh giáo thầy phong thủy, phong thủy của khách điểm Quân Lai không có vấn đề gì, trên mức trung bình.”

Thẩm Lưu Sương ngẫm nghĩ:

“Hai lần liên tiếp bị tà ma tấn công, rất có vấn đề.”

Lẽ nào chỉ là trùng hợp?

“Chúng ta còn bị nhốt ở đây bao lâu nữa?”

Góc đông bắc khách điểm, một thanh niên cắn răng nói:

“Chẳng lẽ phải chờ chết?”

“Dừng!”

Một nam nhân trung niên khác vội vàng ngắt lời:

“Đừng nói mấy từ xui xẻo đó.”

“Tà khí tập trung, sớm muộn gì Trần Ách Ti cũng đến.”

Ngu Tri Họa lau mồ hôi trên trán:

“Nơi này ở ngoại ô, không dễ phát giác, e rằng chúng ta phải chờ thêm một lúc.”

Nàng ta đã hao tổn không ít linh lực vào pháp trận trừ tà, thể lực không chịu nổi, sắc môi nhợt nhạt:

“Chư vị không cần hoảng sợ. Chỉ cần ta còn sống, chắc chắn sẽ có hết sức duy trì pháp trận.”

Câu này không nghi ngờ gì là viên thuốc an lòng, vừa dứt lời,

sắc mặt của không ít người dịu lại, ánh mắt nhìn nàng ta cung kính hơn.

“Đa tạ tiên sư.”

Thương nhân bên cạnh Ngũ Tri Họa lau nước mắt nước mũi:

“Đúng rồi, còn vị công tử cầm hai thanh kiếm, cũng bảo vệ chúng ta...A!”

Ông ta ngạc nhiên thốt lên, ngơ ngác nhìn về phía hành lang.

Thi Đại thuận thế nhìn qua, trông thấy Hàn Tung mặc áo đen.

Hai thanh kiếm vác sau lưng, thêm chút sát khí sắc bén cho hắn ta, may kiếm khế cau, hiển nhiên bất mãn vì bị mọi người đánh giá.

Hàn Tung lên tiếng, giọng nói lạnh như băng:

“Tà khí ngoài cửa sổ có động tĩnh.”

Nghĩa là tà ma không yên, rất nhanh sẽ tấn công lần nữa.

“Nói ra thì.”

Thi Đại nhỏ giọng nói:

“Dù Hàn Tung tránh né mọi người, nhưng mỗi lần đến lúc nguy hiểm, đều ra tay cứu giúp.”

Liễu Như Thường hiểu rõ tiểu thuyết búng tay, một câu nói trúng:

“Du hiệp mà, mặt lạnh tim nóng.”

Thẩm Lưu Sương đã mày mò ở Trấn Ách Ti nhiều năm uống hớp trà nóng, tiếp lời:

“Ăn trộm đồ mình trông coi, tranh thủ niềm tin, những trò vật

kinh điển của phạm nhân.”

Liễu Như Thường: “...”

Liễu Như Thường:

“Hợp lý đó.”

Hàn Tung không thèm để ý mọi người, có kinh nghiệm bị hấn ta đối xử lạnh nhạt hai lần trước, không ai muốn đến gần khiến mình mất hứng.

Bà chủ thăm dò hỏi:

“Vị công tử này, có muốn uống trà hay ăn gì không?”

Thanh niên ngồi một mình trong góc, ôm hai thanh kiếm trước ngực:

“Không cần.”

Rất lạnh lùng.

Bà chủ gượng cười, không nói nữa.

“Lần đầu muội thấy có người dùng song kiếm.”

Ánh mắt Thi Đại nhìn hấn ta đầy vẻ tò mò:

“Song kiếm và đơn kiếm, có gì khác nhau?”

Trước đây xem phim từng thấy song đao, lúc đánh nhau vừa nhanh vừa ác, thiếu mất vài phần nhã nhặn khi cầm kiếm, lại thêm chút sát phạt khát máu.

“Trùng hợp, lúc điều tra vụ án này, tỷ đã từng hỏi Trần Triệt.”

Liễu Như Thường thần bí cong môi:

“Trần Triệt nói, tiết tấu song kiếm tấn công nhanh hơn hung hãn hơn. Một thanh trong đó có thể dùng để ngăn cản. Đơn kiếm thì linh hoạt, nhiều kỹ xảo hơn.”

Một cái như sói, một cái như rắn.

Nhớ lại hình ảnh Hàn Tung vùng kiếm, Thi Đại không khỏi mỉm cười:

“Hắn ta rất lợi hại, cùng lúc dùng hai kiếm vẫn trôi chảy thành thạo.”

Một mình đối phó với tà ma trong khách điếm, chắc hẳn thực lực không yếu.

Nàng khen tùy ý, từng chữ lọt vào tai, Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh lắng nghe.

Thi Đại thích kiếm thuật như vậy?

Chàng không giỏi dùng song kiếm, nhưng nếu sử dụng vẫn có thể thắng Hàn Tung.

Chàng suy nghĩ có vẻ hồ hững, nhưng lồng ngực lại tắc nghẽn lạ lẫm, như thể bị một bàn tay vô hình bóp nhẹ, hơi thở không thuận.

Giang Bạch Nghiễn mím môi.

Mỗi lần Thi Đại thấy chàng dùng kiếm, luôn mỉm cười khen vài câu, lúc đầu Giang Bạch Nghiễn xem thường bài xích, dần dần lại tập mãi thành quen.

Khi được nàng tươi cười khen ngợi trở thành thói quen, chàng gần như quên mất, Thi Đại đối mặt với muôn người muôn vẻ, trước giờ chưa từng tiếc rẻ lời khen.

Cũng không phải chỉ riêng mỗi chàng.

Trước giờ chưa từng.

Ngón tay khẽ cuộn lại, Giang Bạch Nghiễn lẳng lặng ngược mắt.

Lọt vào tầm mắt, vừa khéo thấy nàng đang nhìn du hiệp áo đen cách đó không xa, dáng vẻ hứng thú, sắc mặt đầy tò mò, mắt hạnh khẽ cong.

Thật sự rất có hứng thú, chẳng biết là với người hay kiếm thuật.

Điều này khiến chàng nhớ lại lời nhắc nhở tình tiết mà họa cảnh đã cho.

[Vệ Linh tiểu thư rất có hứng thú với Hàn Tung. Thấy vậy lòng bỗng chua xót, ghen tuông gợn sóng, khổ nỗi không có thân phận, không thể nói ra, chỉ đành theo sát bên cạnh tiểu thư, bảo vệ nàng cẩn thận.]

“Kế tiếp, muội phải bắt chuyện với hấn ta nhỉ?”

Thần thái Thi Đại sáng láng, tự tin giương cằm:

“Yên tâm, có muội giữ chân hấn ta, mọi người cứ việc đến phòng Hàn Tung lục soát.”

“Mọi chuyện phải cẩn thận.”

Thẩm Lưu Sương cười tủm tỉm, giọng nói dịu dàng:

“Nếu Hàn Tung mạo phạm muội, cứ nói với tỷ.”

Nắm đấm của nàng ta chuẩn bị sẵn sàng bất kỳ lúc nào.

“Chẳng phải còn Giang công tử sao?”

Liễu Như Thường nhanh chóng liếc chàng:

“Giang công tử sẽ bảo vệ Đại Đại mà?”

Nhất định phải biết tranh giành nha! Không được để so sánh!

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn như thường, uống ly trà:

“Ừm.”

Chất lỏng lạnh lẽo lọt vào cổ họng, khiến chàng thoáng cau mày.

Vị chua mãnh liệt lan ra đầu lưỡi, mùi vị khó nói nên lời...

Vừa nãy thứ chàng uống không phải trà, mà nhân lúc ba người nhìn về phía Hàn Tung, Giang Bạch Nghiễn đã đổ vào nửa ly giấm.

Họ ngồi ở sảnh lớn khách điểm, mỗi chiếc bàn đều có gia vị để nêm nếm.

Giang Bạch Nghiễn không thích cay nồng, giấm vào miệng, kích thích chàng khẽ ho, động đến vết thương ở đầu vai, đau đớn dần lan tràn.

Vị chua nơi đầu lưỡi mãnh liệt, nhưng còn lâu mới bằng chua xót trong lòng. Như bị kim nhọn đâm trúng, rồi lại phủ lớp bông kín kẽ chẳng lọt gió.

Khiến chàng phiền muộn hỗn loạn, không thể xả ra.

Mặt mày Giang Bạch Nghiễn vô cảm, nuốt nước giấm còn sót lại trong ly, tay phải phủ lên ngực.

Lừa gạt.

Nói cái gì mà ghen tuông như ăn đồ chua, cảm giác rõ ràng chẳng giống chút nào.

Chương 61: C61: Chương 61

Vị chua chát len lõi giữa răng môi, Giang Bạch Nghiễn cuộn đầu lưỡi, cảm nhận cảm xúc trong lòng.

Tính tình Thi Đại hoạt bát thẳng thắn, đôi mắt hạnh luôn dong đầy ba phần ý cười, khi nhìn người nào đó chăm chú, sẽ như nước xuân mới sinh, sóng biếc dập dờn.

Đắm mình quá lâu trong máu tươi và đau đớn, Giang Bạch Nghiễn hiếm khi có nhận thức bình thường về tình ý, lúc trước chỉ cảm thấy nụ cười của nàng qua quýt tầm thường, chẳng biết từ khi nào, dần dần nảy sinh khao khát.

May mà Thi Đại chưa từng keo kiệt, nhìn thấy chàng, mày mắt đượm ý cười, giòn giã gọi một tiếng “Giang công tử”.

Nhưng lòng người như hang sâu, khát vọng khó lấp, lại thêm tham niệm.

Ví như lúc này, lòng tham Giang Bạch Nghiễn không đáy, vô cớ nghĩ, tại sao nụ cười và hứng thú của nàng, không thể chỉ dành cho mỗi chàng.

Lòng chàng biết rõ suy nghĩ này rất ti tiện, gần như hoang mang không chế, nhưng tình cảm dày đặc lại như dây leo sinh sôi, dục vọng liên tục xuất hiện.

Cũng như chén giấm vừa uống ban nãy, lẳng lặng ngấm vào máu thịt.

Nhất là cách đó không lâu, Thi Đại còn từng ôm chàng vào lòng.

Trải nghiệm sự dịu dàng ấy, lúc này càng khiến người ta bối rối.

“VẬY MUỘI ĐI ĐÂY.”

Thị Đại xoa gò má của mình, liếc mắt nhìn qua:

“GIANG CÔNG TỬ ĐI CHUNG NHA?”

Xem xét từ gợi ý mà họa cảnh cho, thị vệ A Ngôn vẫn luôn theo sát Vệ Linh.

Giang Bạch Nghiễn hoàn hồn:

“Ừm.”

Nhìn giấy tuyên thành nhận được trong bức tranh thứ ba thêm lần nữa, Thị Đại không nhìn được nhiều chuyện một câu:

“NHƯ THƯỜNG TỬ, VỆ LINH VÀ A NGÔN RỒT CUỘC PHÁT TRIỂN THÀNH MỐI QUAN HỆ GÌ Ạ?”

Ngu Tri Họa ngoài bức tranh đề cập đến hai người họ, chỉ nói rất thân thiết.

Rõ ràng A Ngôn có tình ý với tiểu thư nhà mình, còn Vệ Linh...

Thị Đại thấy, hẳn là cũng có nhỉ?

Tự mình điều tra những người may mắn sống sót trong khách điểm, Liễu Như Thường khẽ híp mắt, bình tĩnh mỉm cười.

“THỰC KHÔNG DÁM GIẤU, VỪA GẶP HAI NGƯỜI HỌ, TỬ ĐÃ THẤY CÓ ĐIỀU MỜ ÁM.”

Liễu Như Thường đáp:

“VỆ LINH CÓ TÍNH TÌNH THIÊN KIM ĐẠI TIỂU THƯ ĐƯỢC NUÔI CHỈU, VẬY MÀ TỪ ĐẦU ĐẾN CUỐI VẪN Ở CẠNH A NGÔN TRONG Y QUÁN CỦA

Trần Ách Ti, chăm sóc hẩn uống thuốc.”

Đôi mắt Thi Đại sáng rỡ, nhỏ tiếng nói:

“Oa...”

“A Ngôn càng tỉ mỉ với nàng ấy hơn, không nói nhiều, nhưng vẫn dỗ dành nàng ấy.”

Liều Như Thường vuốt cằm, như có điều suy nghĩ:

“Trong ấn tượng của ta, sau khi rời khỏi khách điếm Quân Lai, Vệ Linh không còn tìm Hàn Tung nói chuyện nữa. Có lẽ nhận ra A Ngôn ghen tuông, không vui rồi.”

Thi Đại gật đầu.

Trong tờ giấy mà nàng nhận được, viết rất rõ Vệ Linh hứng thú với những sự tích du hiệp hành hiệp trượng nghĩa của Hàn Tung, chắc là tiểu cô nương nhất thời hưng phấn, không liên quan gì đến tình cảm nam nữ.

Thi Đại chấp hai tay lại:

“Chúc người có tình sẽ trở thành quyền thuộc.”

Liều Như Thường cười hì hì:

“Bách niên hảo hợp.”

Thẩm Lưu Sương tán thành:

“Sớm ngày liền cành.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn uống ly trà, xua tan vị chua quá gay mũi.

Tính tình Hàn Tung lạnh lùng, trường kiếm ẩn chứa sát ý, người xung quanh không ai dám đến gần.

Thi Đại đã chuẩn bị sẵn sàng, ngoắc ngón tay với Giang Bạch Nghiễn:

“Đi nào, dẫn huynh xông pha khu vực không người.”

Là nụ cười mang chút gian xảo và mong đợi.

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ, đáp lời như đùa giỡn:

“Vất vả cho tiểu thư.”

Trước mặt những người khác, họ phải thay đổi xưng hô của mình.

Thi Đại ném ánh mắt “biết rồi”, đứng dậy bên bàn.

Làn váy vàng nhạt lay động, bước chân nàng nhanh nhẹn, đi về góc của Hàn Tung.

Thanh niên áo đen yên tĩnh ngồi cạnh tường, chờ tà ma kéo đến, khóe mắt liếc thấy sắc vàng trắng, khẽ ngược mắt.

Hàn Tung có gương mặt góc cạnh rõ ràng, nửa gương mặt chìm trong bóng tối, như động vật săn mồi quan sát gió thổi cỏ lay.

Ánh mắt liếc tới, sắc bén lạnh lùng.

Tầm mắt lướt qua người Thi Đại, lướt đến Giang Bạch Nghiễn sau lưng nàng, thanh kiếm trong lòng run nhẹ.

Hàn Tung cảnh giác cau mày.

Khó đoán được thực lực của đối phương, xuất phát từ bản năng kiếm khách, hẳn ta thấy người này cực kỳ nguy hiểm.

“Hiệp sĩ, còn nhớ ta không?”

Thi Đại mỉm cười:

“Lúc đám tà ma kia xông vào, huynh đã cứu ta một mạng.”

Giọng điệu Hàn Tung bình tĩnh:

“Tiện tay thôi, không cần đề tâm.”

“Ồn cứu mạng phải báo đáp.”

Thi Đại ngồi xuống bên cạnh hắn ta:

“Ta tên Vệ Linh, đây là A Ngôn. Hiệp sĩ tên gì?”

Nàng đoán Hàn Tung sẽ không nhiệt tình, nên chẳng buồn để ý sự lạnh nhạt của hắn ta.

Nơi này là ảo ảnh, để hoàn thành nhiệm vụ điều tra vụ án, Thi Đại không ngại mặt dày một chút.

Điều tra vụ án mới là việc nghiêm túc.

Giọng điệu Hàn Tung không thay đổi:

“Bèo nước gặp nhau, không cần báo tên.”

A...

Thật sự quá lạnh nhạt, chẳng trách không ai đến bắt chuyện với hắn ta.

Thi Đại trầm nghĩ, lại thấy buồn bực.

Vệ Linh là thiên kim tiểu thư tính tình kiêu ngạo, sao cứ nhất quyết quần chặt lấy Hàn Tung? Còn là trong lúc nguy cấp tà ma bao vây như vậy.

“Kiếm thuật huynh đài tinh xảo.”

Không chờ nàng lên tiếng, Giang Bạch Nghiễn bên cạnh thản

nhiên nói:

“Tiểu thư nhà ta có hứng thú, muốn thỉnh giáo kiếm pháp của huynh đài.”

Từ đầu đến cuối Hàn Tung đều ôm kiếm, chỉ khi cầm song kiếm chém tà ma, biểu cảm không gọn sóng mới thay đổi, lộ vẻ vui sướng tùy ý.

Nếu không ngoài dự đoán, đây là kiếm si từ đầu đến đuôi.

Muốn tìm chủ đề chung với hắn ta, những cái khác có lẽ không ổn, luận kiếm chắc chắn sẽ được.

Thi Đại nhanh chóng liếc nhìn Giang Bạch Nghiễn, dưới góc bàn chỉ hai người mới nhìn thấy dựng ngón cái.

Giang công tử, hết sức đáng tin.

“Đúng vậy.”

Có Giang Bạch Nghiễn bên cạnh, Thi Đại thêm phần tự tin, cong môi giương cằm:

“Kiếm thuật của A Ngôn nhà ta vô cùng vô cùng lợi hại.”

Nỗi u uất trong lòng dường như tan đi nhiều.

Giang Bạch Nghiễn giãn mày, khoe môi giương nhẹ.

Quả nhiên, con cá Hàn Tung đã cắn câu.

Hắn ta nhướng mày:

“Kiếm pháp?”

“Ta thấy hiệp sĩ dùng song kiếm.”

Thi Đại thuận nước đẩy thuyền, đôi mắt cong cong:

“Không biết được học từ môn phái nào? Nhìn cách ăn mặc, hẳn là du hiệp?”

Giống như Vệ Linh, bản thân nàng cũng rất tò mò về du hiệp, lời nói ra bảy phần thật ba phần giả là khó vạch trần nhất.

Hàn Tung liếc nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Hắn ta rất hứng thú với đôi thủ này, nắm chặt một thanh kiếm trong số đó:

“Thanh Phong Quan dưới núi Thanh Phong, phải.”

Ánh mắt Hàn Tung lóe sáng:

“Đánh không?”

Thi Đại: “?”

Nương theo ánh mắt của hắn ta, Thi Đại trông thấy Đoạn Thủy trong lòng Giang Bạch Nghiễn.

Thật sự là kiếm si này?

“Ta tên Hàn Tung, sở trường song kiếm.”

Hàn Tung nói:

“Nếu người thấy không công bằng, ta cũng có thể đánh bằng một kiếm. Nhưng với thực lực của người chắc hẳn không cần. Người ở môn phái nào? Kiếm này đáng vẻ không tệ, là kiếm tốt, tên gì?”

Thi Đại: “?”

Tình huống gì đây, lão huynh à, huynh bị đoạt xá rồi phải không?

Chỉ riêng câu vừa nãy của Hàn Tung, số chữ còn nhiều hơn những lời hắn đã nói trong ngày hôm nay gộp lại.

Mặt mày Hàn Tung vô cảm, nghiễm nhiên là một cỗ máy nhả chữ, vừa nói vừa đưa hai thanh trường kiếm của mình ra:

“Đây là kiếm của ta, bên trái là Long Nha, bên phải là Lang Xỉ, đều được tôi luyện rất nhiều ngày. Đã lâu rồi bọn chúng chưa gặp đối thủ cao tay, tà ma trong khách điểm không đủ. Người vung kiếm, có lẽ sẽ khiến bọn nó thỏa mãn.”

Hàn Tung:

“Đánh không?”

Thi Đại hé môi, sắc mặt phức tạp, muốn nói lại thôi.

Hàn Tung đâu rồi? Hàn Tung to lớn thế kia đi đâu mất rồi? Nếu nhớ không lầm, hình như hắn ta là một chàng ngầu trầm mặc kiêu lời người lạ chứ gần kia mà?

Người đang nói chuyện là ai hả?

Giang Bạch Nghiễn khẽ cau mày.

Chàng rất ghét tự ý làm thân.

Chỉ trừ một người.

“Hôm nay không được.”

Nhớ đến vết máu trên vai trái của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại có lý chẳng sợ:

“A Ngôn đang bị thương, nếu xuất kiếm vết thương sẽ nứt ra.”

Ánh sáng nơi đáy mắt Hàn Tung thoáng chốc mờ đi:

“Ồ.”

Hàn Tung không còn nói gì nữa, đầy vẻ mất mát, ôm kiếm rũ mắt.

Giờ lại không lên tiếng.

Thi Đại thấy buồn cười, tìm ra sở thích của Hàn Tung, nàng chống cằm nói:

“Hóa ra là Hàn thiếu hiệp, núi Thanh Phong ở đâu vậy? Ta thấy kiếm pháp của huynh hơn người, kiếm pháp do sư môn chỉ dạy, chắc hẳn có chỗ độc đáo nhỉ?”

Nghe thấy kiếm thuật sư môn, Hàn Tung ngược mắt, nhiều thêm chút thần thái:

“Núi Thanh Phong ở phía bắc Trường An, cách nhau trăm dặm.”

Dứt lời nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Chờ vết thương của ngươi lành hẳn, đánh không?”

Nói tóm lại, trò chuyện về kiếm với hắn ta là xong.

Thi Đại không nhanh không chậm, ném mỗi câu cá từng chút một:

“Hàn thiếu hiệp có thể nói về kiếm đạo của Thanh Phong Quan không? Hiện nay hiếm thấy kiếm khách dùng song kiếm. Ta và A Ngôn rất hứng thú.”

Đề cập đến chuyện này, sắc mặt Hàn Tung bình tĩnh:

“Luyện song kiếm khá phiền phức, lại không linh hoạt như đơn kiếm, tất nhiên không nhiều người luyện.”

Thi Đại kiên nhẫn hướng dẫn từng bước:

“Vậy ư? Nhưng ta nghe nói, dùng song kiếm khá tốt, đột kích cực mạnh.”

Một câu nói trùng trọng tâm, vẻ lạnh băng trước nay của Hàn Tung, hiện lên nét cười nhẹ nhàng lấy làm tự hào:

“Đúng vậy.”

Kiểm khách cá biệt yêu kiếm như mạng, không nghi ngờ gì, Hàn Tung cũng là một trong số đó.

Nhắc đến chuyện từ nhỏ tu luyện kiếm đạo song kiếm, sắc mặt hắn ta nhẹ nhàng hơn nhiều, vẫn lạnh nhạt, nhưng may mà có thể trò chuyện bình thường:

“Kiếm thuật của Thanh Phong Quan, chú trọng nhanh như gió...”

Thi Đại tập trung tinh thần lắng nghe, thỉnh thoảng phân tâm, giơ tay ra hiệu với Liễu Như Thường và Thẩm Lưu Sương cách đó không xa.

Cá đã cắn chặt môi, trong thời gian ngắn sẽ không nhả ra, hai người họ có thể yên tâm đến phòng Hàn Tung lục soát.

Liễu Như Thường không khỏi cảm khái:

“Đáng tin.”

Thẩm Lưu Sương nhướn mày:

“Đại Đại mà.”

Có điều...

Lúc đứng dậy, Liễu Như Thường dịch chuyển tầm mắt, nhìn Giang Bạch Nghiễn bên cạnh Thi Đại.

Thi Đại và Hàn Tung trò chuyện vui vẻ, một người hứng thú nói, một người nghiêm túc lắng nghe, không khí hài hòa.

Giang Bạch Nghiễn vẫn yên lặng như cũ, bề ngoài không nhìn ra manh mối, chỉ duy nhất môi mỏng mím chặt, bóng râm dưới

hàng mi đen mà u ám.

Thay đổi này nhỏ đến độ khó lòng phát giác, chính vì thế mới có vẻ lạ lắm kỳ diệu.

Ôi chao.

Không kiềm chế nổi nụ cười, Liễu Như Thường giờ tay che miệng, không để Thâm Lưu Sương phát hiện, nàng ta lấy tay áo che lấp khóe môi đang cong lên.

Tiêu rồi nhé, Giang Bạch Nghiễn.

Liễu Như Thường và Thâm Lưu Sương rời khỏi sảnh lớn mà thần không biết quỷ không hay, Hàn Tung không biết mình đã bị trộm ghé thăm, vẫn đang trò chuyện:

“Đơn kiếm song kiếm có lợi thế và khuyết điểm riêng, ta chỉ mong có thể tìm được đối thủ với thực lực mạnh mẽ, đánh một trận thỏa thích.”

Đáng tiếc kinh nghiệm tích lũy theo năm tháng, người có thể đánh với hãn ta càng ngày càng ít.

Thi Đại khen ngợi theo thói quen, tặng uy phong cho người của mình:

“A Ngôn giỏi lắm đó, không chỉ thực lực mạnh mẽ đơn giản vậy đâu.”

Nàng thích trò chuyện với mọi người, cũng thích từ đó tìm hiểu thêm về muôn ngàn thế giới đầy rẫy điều kỳ quái, chẳng biết mệt mỏi.

Kết thúc chủ đề đơn kiếm song kiếm, Thi Đại vẫn còn nhiều câu hỏi:

“Mấy năm nay Hàn thiếu hiệp đi khắp chốn, có từng gặp địch thủ khó đối phó nào chưa? Ví dụ như...tà tu?”

Hung thủ đứng sau vụ án này chính là tà tu, nếu Hàn Tung có hiềm nghi, nàng sẽ dẫn dắt chủ đề theo hướng đó.

Trông như vô ý, thực tế đã được tính toán từ trước.

“Tà tu?”

Hàn Tung cau mày nghĩ ngợi:

“Lúc ta nhận lệnh truy nã, từng gặp không ít.”

Thi Đại:

“Lệnh truy nã?”

“Tà tu làm nhiều việc ác, giết chết chúng sẽ được tiền thưởng khá hậu hĩnh.”

Hàn Tung đáp:

“Ta kiếm cơm nhờ chuyện đó.”

Du hiệp cũng phải lấp đầy bụng, nhận lệnh truy nã do Trấn Ách Ti công bố, vừa có thể giết gian tà, lại có tiền vào túi, vụn cả đôi đường.

Lòng Thi Đại khẽ động:

“Cho nên, Hàn thiếu hiệp đã giết rất nhiều tà tu?”

“Đám khốn đó, giết cũng tốt, trừ hại cho dân.”

Hàn Tung nói:

“Nếu nói khó đôi phó...”

Thế là lại bắt đầu một vòng mới huynh đến ta đi, lời nói giao nhau.

Giang Bạch Nghiễn lặng thinh ngồi cạnh nàng, đáy lòng

thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi lại thấy vốn nên như vậy.

Ngạc nhiên là do đối diện với Hàn Tung tính tình quái gở, Thi Đại có thể dễ dàng dẫn dắt hẳn ta mở miệng, cùng người này trò chuyện trên trời dưới đất, chẳng hề ngừng nghỉ.

Ngẫm lại thì, dù sao đây cũng là Thi Đại.

Trước giờ nàng linh động xinh xắn, tràn trề sức sống, với người nào cũng tốt, với ai cũng có thể nói đôi lời.

Giang Bạch Nghiễn đã từng lạnh lùng xa cách nàng, Thi Đại chưa bao giờ để trong lòng, mỗi lần gặp gỡ, đều mỉm cười với chàng.

Đối xử tốt với mọi người, sự thân thiết ấy gần như trở thành một chuyện quá đỗi bình thường, chẳng mấy đặc biệt.

Nàng sẽ thân mật nhiều hơn với ai?

Giang Bạch Nghiễn muốn “nhiều hơn” kia.

Gió đêm vờn quanh ngọn nến, ánh sáng mỏng manh lay động, rơi vào đáy mắt nàng, như nước chảy thành vàng.

Trong đôi mắt hạnh xinh đẹp ấy, phác họa bóng dáng của Hàn Tung.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, chẳng có chàng.

“Người đuổi xác kia cầm một cây phát trần, một tay giơ cao, đã có mười mấy cương thi đồng loạt tấn công.”

Được Thi Đại dẫn dắt, Hàn Tung kể lại sự tích chiến đấu của mình:

“Ta lách người, cứ thế lao nghiêng vào.”

Thi Đại tập trung tinh thần lắng nghe, tưởng tượng tình cảnh

giương cung bạt kiếm lúc ấy:

“Sau đó thì sao?”

Giang Bạch Nghiễn lơ đãng, đầu ngón tay vuốt ve dao găm vàng đen trong tay áo.

Chàng từng dựa vào sức mình, chém giết gần cả trăm thi tà trong mộ lớn.

Thi Đại muốn nghe, chàng có thể kể cho nàng.

Hàn Tung:

“Ngay sau đó, ta xoay người vung vẩy, hai thanh kiếm cùng lên.”

Đầu ngón tay Giang Bạch Nghiễn chạm vào Đoạn Thủy.

Chiêu này, chàng cũng biết mà.

Tại sao Hàn Tung còn chưa nói xong? Nếu đâm Đoạn Thủy vào ngực hắn ta, liệu ảo ảnh có sụp đổ không?

Dường như cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân, Đoạn Thủy cùng vỏ kiếm run nhẹ.

Khéo thay đúng lúc ấy, bên tai lướt qua giọng nói khẽ khàng của Thi Đại:

“Giang công tử, huynh khó chịu hả?”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt.

Thi Đại tò mò quan sát tỉ mỉ sắc mặt tái nhợt của chàng.

Nàng biết Giang Bạch Nghiễn không thích nói chuyện, nhưng bắt đầu từ khi Hàn Tung lên tiếng, chàng chưa từng cất lời.

Dáng vẻ rũ mi chẳng nói tiếng nào, gần như tui thân.

Lẽ nào vết thương đau quá?

Yên tĩnh cảm nhận cảm xúc xa lạ dâng lên trong lồng ngực,
Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi:

“Không sao.”

“Máu trước vạt áo của huynh đài, do tà ma gây ra?”

Hàn Tung còn muốn nói gì đó, thoáng chốc mảy kiếm cau
chặt:

“Yên lặng.”

Núi rừng đêm khuya tĩnh mịch vắng vẻ, bỗng dưng gió lạnh
đập vào song cửa, âm âm vang vọng.

Tiếng gió như khóc than, hai âm thanh chồng lên nhau, tựa
oán quỷ gõ cửa, hết sức quỷ dị.

Trong khách điểm, ai nấy đều tập trung nín thở, xuất hiện vẻ
yên tĩnh trong một thoáng.

Ngay sau đó, cửa gỗ bị phá vỡ từ bên ngoài, một luồng bóng
đen lao vào đám người, thế như chẻ tre.

Như chốt mở bị ấn xuống, bầu không khí lắng đọng bỗng tán
loạn.

Sắc mặt khách trọ vàng vọt, lao về phía Ngu Tri Họa và Hàn
Tung như cổ hết sức nắm chặt cọng rơm cứu mạng.

Tiếng la hét, tiếng gào khóc và xin tha kéo dài không ngớt,
Hàn Tung ngoảnh mặt làm ngơ, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Trước khi đi vẫn không quên dặn dò Giang Bạch Nghiễn:

“Đánh hay không? Người chọn ngày, ta sao cũng được.”

Thi Đại nhớ lời thoại, chạy đến gần Giang Bạch Nghiễn:

“Là yêu quái, A Ngôn cứu ta!”

Ngu Tri Họa cắn răng, điều khiển chút linh khí còn sót lại không nhiều lắm của mình vào pháp trận trừ tà:

“Chặn cửa sổ lại!”

Pháp trận mạnh hay yếu có liên quan chặt chẽ đến bố cục khách điểm, một khi phá vỡ cửa sổ, dương khí thoát ra ngoài, yêu tà sẽ thừa cơ hội xông vào.

Nàng ta và Hàn Tung, một người hộ trận, một người trừ yêu.

Ánh sáng vàng của pháp trận trừ tà đổ xuống rồi xoay vòng, kiếm khách áo đen hai tay cầm kiếm, như đại bàng bay lượn giữa không trung, đến gần ảnh quỷ muốn phá cửa sổ xông vào.

Hai mũi kiếm như đôi trắng, quét ngang cắt đứt, chém ảnh quỷ làm đôi.

Thi Đại vô thức “oa” một tiếng.

Ánh mắt nàng không dừng lại quá lâu trên người Hàn Tung, nghiêng đầu như tranh công, nhón mũi chân bảo:

“Thế nào, vừa nãy ta bắt chuyện ổn chứ? Huynh...”

Nhìn vẻ u ám nơi đáy mắt Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại tập trung:

“Huynh không sao chứ? Có phải vết thương không thoải mái?”

Nàng vốn định buộc miệng gọi “Giang công tử”, lời đến bên môi, gắng gượng nuốt xung hô kia xuống.

Bắt đầu từ khi hai người bắt chuyện với Hàn Tung, đã thu hút ánh mắt của rất nhiều khách trọ.

Lúc này nhóm khách trọ lao tới, tập trung sau lưng Hàn Tung, bên cạnh nàng và Giang Bạch Nghiễn có không ít người vây quanh.

Trong thị giác của tất cả mọi người ở họa cảnh này, nàng là Vệ Linh.

Ánh mắt Thi Đại quan tâm, Giang Bạch Nghiễn đối diện tầm mắt nàng, yên lặng một thoáng, khẽ cong môi:

“Thương thế không đáng ngại, có lẽ là ta... ghen tỵ?”

Thi Đại sửng sốt:

“Ghen tỵ? Ghen tỵ gì cơ?”

Giang Bạch Nghiễn ngồi cạnh nàng, diện mạo xinh đẹp thoát tục, nở nụ cười tựa cây tùng rơi đầy sương tuyết.

Phong thái bình tĩnh, khí chất thanh nhã lạnh lùng, trường kiếm trong lòng, điểm tô vài phần sát ý sắc bén.

Tuấn tú điển trai, thiên tư hơn người, tiền đồ vô lượng.

Người như vậy, Thi Đại rất khó liên hệ chàng và “ghen tỵ” lại với nhau.

Ngón trỏ gõ nhẹ lên chuôi kiếm, Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

“Ghen tỵ kiếm thuật của Hàn thiếu hiệp xuất chúng, hơn hẳn ta.”

Giọng điệu chàng rời rạc, mang ý nửa trêu đùa, rõ ràng chỉ thuận miệng nhắc đến, không thể coi như thật.

Đoạn Thủy tựa như bất mãn, vang lên ong ong.

Thi Đại cảm thấy khó tin:

“Huynh nói gì vậy? Kiếm pháp của huynh... kiếm pháp của huynh, chắc chắn giỏi hơn hẳn ta kia mà.”

Tập trung quan sát sắc mặt nàng chăm chú, độ cong nơi khoe môi Giang Bạch Nghiễn sâu hơn:

“Tiểu thư nói thật chứ?”

Thi Đại ra sức gật đầu:

“Tất nhiên rồi.”

Cảnh tượng Giang Bạch Nghiễn vùng kiếm nghênh địch, nàng vẫn ghi nhớ trong lòng chưa từng quên.

Ai cũng nói chàng là thiên tài kiếm đạo hiếm có, Đoạn Thủy sắc bén vô địch, Giang Bạch Nghiễn cũng tài giỏi khó ngăn. Dù nương mình trong Trấn Ách Ti nhân tài lớp lớp, thực lực của chàng cũng được xếp vào hàng ngũ đứng đầu.

Huống hồ Giang Bạch Nghiễn còn trẻ như vậy, chưa nhiều kinh nghiệm.

Giang Bạch Nghiễn lẳng lặng nhìn nàng, gần trong gang tấc, mắt đen sâu thăm tủa thủy triều.

Một lúc sau, chàng bỗng mỉm cười:

“Vậy nhìn cho kỹ.”

Câu này được chàng nói rất khẽ, nhẹ như gió thoảng qua tai, thoáng chốc đã tan biến.

Thi Đại chưa kịp phản ứng, chớp mắt kiếm phong sượt qua tóc mai, đáy mắt đọng đầy ánh kiếm lạnh lẽo sắc lẹm tựa hồ nước mùa thu.

Quả thật là kiếm pháp không ai đỡ nổi.

Trải qua nhiều lần gọt giũa, dày công tôi luyện, không chút chần chừ, nhắc kiếm như sắc sương rợp trời.

Giang Bạch Nghiễn không dùng linh khí, cổ tay lật nhẹ, vung ra kiếm hoa phức tạp. Tay áo choàng bay phấp phới giữa ánh sáng lạnh lẽo rực rỡ, sáng đến chói mắt.

Đoạn Thủy bao bọc khí thể như sấm sét, gọn gàng nhanh nhẹn đâm vào điểm yếu, cắm thẳng ngực yêu tà, nơi nó lướt qua máu văng tung tóe, như sen đỏ rơi đầy đất.

Yêu ma kia từ cửa sổ xông vào, vượt qua Hàn Tung muốn đánh lén, còn chưa kịp cất tiếng hét thảm, đầu người đứt lìa.

A Ngôn biết kiếm thuật, dùng kiếm lúc nguy cấp cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Ánh đao bóng kiếm kéo đến chẳng kịp đề phòng, nhóm người gần đó hoảng hồn liên tục gào thét, lần lượt lùi về sau vài bước.

Phản ứng lại rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại thấy Giang Bạch Nghiễn đến gần như được đại xá.

Một vết máu văng trúng gò má, Giang Bạch Nghiễn cảm kiếm nghiêng mắt.

Bất thành linh sa vào đôi mắt hoa đào kia, Thi Đại buộc miệng thốt lên:

“Huynh...”

Thi Đại giậm chân:

“Huynh đang bị thương mà!”

Nàng căng thẳng chạy đến trước mặt Giang Bạch Nghiễn, sợ vết thương tay trái nứt toạc chảy máu, luống cuống tay chân mất một lúc, muốn xem thử lại không thể vén y phục của

chàng ra.

Thi Đại phiên muộn, tay phải buông lơi rồi lại nhấc lên, dừng lại giữa chừng.

Ngay sau đó, nàng nghe thấy tiếng Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

Quanh người chàng hãy còn sát khí và kiếm khí vẫn chưa tan hết, dầu mỉm cười cũng mang tính xâm lược khiến người ta khiếp sợ.

“Tiểu thư.”

Chàng khẽ nói:

“Có biết vì sao ta ghen tỵ không?”

Dưới tầm mắt của mọi người, chàng dùng thân phận A Ngôn, câu “tiểu thư” chàng gọi quá đổi thuận miệng.

Thi Đại khó hiểu ngược mắt:

“Vì sao?”

Hiển nhiên nàng không tin, Giang Bạch Nghiễn sẽ ghen tỵ với kiếm thuật của Hàn Tung.

Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, nàng thấy đuôi mắt Giang Bạch Nghiễn cong lên.

“Ta ghen tỵ...”

Chàng nhỏ tiếng nói, không nhận ra vui buồn, càng khó phân biệt mấy phần thật mấy phần giả:

“Trong mắt tiểu thư, chỉ nhìn thấy kiếm thuật của Hàn Tung, lại không có ta.”

Giọng nói lạnh nhạt hơi trầm khàn.

Như đang mê hoặc.

Không ngờ sẽ nhận được đáp án này, trái tim chẳng kịp đề phòng bị chạm trúng, sau tai dâng lên luồng nhiệt nóng bỏng.

Thi Đại thất thần một thoáng ngẩn ngui, nhanh chóng hoàn hồn.

Thân phận của Giang Bạch Nghiễn...là A Ngôn đúng không?

Giấy tuyên thành mà chàng nhận được, chắc chắn có viết về sự ghen tuông và tủi thân của A Ngôn, để phù hợp với thiết lập nhân vật mới phải nói như vậy.

Nàng nghe rất rõ ràng, Giang Bạch Nghiễn gọi nàng là “tiểu thư”.

Nhưng nàng vẫn thấy xấu hổ.

Người tí hon trong lòng lẫn lộn vài vòng.

Thi Đại giờ tay, áp vào gò má mình để giảm nhiệt.

“Nhìn, nhìn thấy rồi.”

Nàng choáng vàng:

“Kiếm pháp của A Ngôn.”

Giang Bạch Nghiễn lau vết máu nơi gò má, nốt ruồi nho nhỏ như nhụy hoa được phủ một vệt đỏ tươi, nhếch lên cùng khoe môi chàng.

Chàng không nói thêm, thấy Thi Đại tiến lên một bước, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được.

“Không phải A Ngôn đâu.”

Cách nhau quá gần, giọng nói của nàng xen lẫn hương mai,

mềm mại áp sát bên tai:

“...Là Giang Bạch Nghiễn.”

Thi Đại nhỏ tiếng nói:

“Kiếm pháp của Giang Bạch Nghiễn, là giỏi nhất mà ta từng gặp.”

Như dã thú lệ khí hung hãn được vuốt ve thoải mái.

Chỉ nghe một câu của nàng, chua xót và sát niệm trong lòng hoàn toàn tan biến, thay vào đó là một loại cảm xúc càng khó chịu hơn, căng trướng đến muốn xé rách.

Yết hầu lạnh lẽo nhúc nhích, Giang Bạch Nghiễn cúi đầu lau kiếm, vài lọn tóc đen rũ xuống, tôn lên sắc đỏ như son nơi vành tai.

Âm cuối của chàng đọng đầy ý cười:

“Ừm.”

P/S: Ghen rồi nên phải thể hiện trước mặt vợ như con công xòe đuôi á, tui thân làm nũng đồ, cưng quá trời rồi huhu

Tác giả đã hoàn chỉnh văn chương 131 rồi đó mấy pà, bà nói sẽ có ngoại truyện bốn mùa ngọt lịm + nếu là thanh mai trúc mã + dị giới + hiện đại, đuôi giao nhân play mà các chị em mong ngóng cũng có luôn nha ~

Chương 62: C62: Chương 62

Một chiêu vung kiếm của Giang Bạch Nghiễn, thu hút mười mấy khách trọ lo sợ không yên phải liếc mắt nhìn.

Vành tai nóng bỏng của Thi Đại còn chưa hạ nhiệt, trong hỗn loạn, nàng nghe thấy vài giọng nam gần như vỡ tiếng.

“Công tử... công tử cứu mạng!”

Ngay sau đó, càng nhiều tiếng hét hoảng hốt làm bừa.

“Cứu chúng ta với!”

“Tiền! Ta đưa tiền cho ngươi, ngươi bảo vệ ta! Ra giá đi, muốn bao nhiêu?”

“Yêu quái lại vào kia!”

So với vẻ lạnh lẽo của Hàn Tung, Giang Bạch Nghiễn khoác trên người bạch y, dáng vẻ như hạc như tùng, ý cười nhẹ nhàng, trông thân thiết hơn nhiều.

Thương nhân trung niên níu tay áo chàng, hai chân run rẩy:

“Ngươi nói con số đi, chỉ cần giá cả không quá đáng, ta sẽ cho ngươi!”

Mùi vị và nhiệt độ cơ thể bỗng dung đến gần.

Đối phương chỉ là người bình thường, không đặc biệt cũng chẳng có sai lầm gì, nhưng lại khiến Giang Bạch Nghiễn phiền chán tột độ.

Hương mai chột bay xa, bị hơi thở lạ lẫm xen lẫn vào trong, như bùn nhơ dơ bẩn, khiến chàng ngạt thở.

Trong tạp âm vang vọng, Giang Bạch Nghiễn nghe tiếng quay đầu.

Mắt hoa đào đen nhánh lấp lánh, nụ cười vô hại đơn thuần hoàn toàn tan biến, lan ra sắc điệu u ám, như thanh đao thấy máu.

Tay phải thương nhân run lên, buông tay áo chàng ra, lùi về sau hai bước.

Tầm mắt chạm nhau chỉ ngắn ngủi một thoáng, khéo thay đúng vào góc chết thị giác của Thi Đại.

Chờ Giang Bạch Nghiễn quay đầu, lại trở về trạng thái hồ hững.

Thi Đại vẫn lo lắng vết thương của chàng:

“Huynh thật sự không sao chứ? Có cần về phòng xem thử không?”

Nàng cứ nghĩ chàng quá đồi yếu ớt, khiến Giang Bạch Nghiễn thấy mới mẻ lại buồn cười.

Một vết thương nhỏ thôi mà, nào đáng để nàng nóng ruột nóng gan? Cũng chỉ có Thi Đại, lúc nào cũng nhớ mấy chuyện nhỏ nhặt này trong lòng.

Nghĩ đến đây, nhịp tim lại nặng hơn một phần.

“Không sao.”

Tay phải phủ lên vai trái, Giang Bạch Nghiễn tùy ý chạm vào, cách lớp áo, không có vẻ ẩm ướt của máu:

“Ta dùng tay phải cầm kiếm.”

Thi Đại thật sự hết cách với chàng:

“Tay phải của huynh cũng bị thương kia mà.”

Lại còn do chàng tự mình gây ra nữa đấy.

“Nếu thêm vài con nữa!”

Đứng cạnh cửa sổ hư hại, bà chủ cất cao giọng:

“Chúng ta sắp không chống đỡ nổi rồi.”

Một cửa gỗ khắc hoa bị tà ma phá vỡ, gió lạnh lùa vào rét run.

Bà chủ đang cùng ba khách trọ lấy bàn dài chặn ở vị trí bị hở, muốn ngăn tà ma thừa cơ hội lao vào.

Những chỗ khác của khách điểm có pháp trận bảo vệ, cửa sổ này là sơ hở duy nhất. Đám tà ma tranh nhau chen lấn không ngừng va chạm, mãnh liệt như thủy triều, khiến người ta không có sức lực chống trả.

Chỉ dựa vào bốn người, không thể cân bằng quá lâu.

“Kiên trì thêm một lúc nữa.”

Trán Ngụ Tri Họa mướt mồ hôi lạnh, đôi tay dẫn dắt vài sợi dây trắng dài mảnh, đan xen nhau:

“Ta sẽ mau chóng sửa xong trận trừ tà.”

Tà tu dùng tà thuật chiêu hoán, xung đột với pháp trận vốn có của khách điểm.

Pháp trận trừ tà lung lay, nếu nó tan nát sụp đổ, tà ma không còn bị giam giữ nữa, có thể xông vào giết chết tất cả mọi người.

Sắc mặt Ngụ Tri Họa tái nhợt, không dừng lại động tác trên tay, chẳng dám phân tâm.

Đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, pháp trận này được lập đã nhiều năm, đạo hạnh có hạn không quá mạnh mẽ, nào địch nổi va chạm hung hăng của mấy chục yêu tà.

Không lâu sau, góc đông nam của khách trạm nổ tung...

Là yêu vật thò nửa người vào từ một cánh cửa sổ khác, suýt nữa cắn đứt đầu người!

Ác yêu kia thân như mảnh hổ, vuốt sắc bóp nát song cửa sổ thành bột mịn.

Gương mặt nó là ngũ quan vặn vẹo, dữ tợn khiếp người, đôi mắt vẫn đục, gân xanh gồ lên, như một nam nhân cường tráng mà rậm mũi to.

Mặt người thân hổ, quỷ dị tột cùng. Thi Đại liếc mắt nhìn qua, trái tim giật thót.

Nếu nhớ không lầm, yêu quái này có tên “bụng ngựa”, rất thích ăn thịt người.

Cổ họng bụng ngựa phát ra tiếng khóc trẻ con, tròn mắt như muốn nứt ra, nhào về phía cô nương cách nó gần nhất.

Cô nương kia hoảng hốt, lệ rơi đầy mặt, không chờ yêu quái đến gần, ánh kiếm nhanh chóng lóe lên.

Hàn Tung tay cầm song kiếm, ánh sáng bóng tối chồng lên nhau, soi sáng ánh mắt đen nhánh u ám của thanh niên.

Hắn ta ra tay không nhiều kỹ xảo, tấn công theo bản năng, tung người nhảy lên, mũi kiếm cắm vào yết hầu bụng ngựa.

“Ngôn huynh.”

Hàn Tung khàn giọng:

“Bên kia, phiên huynh đề ý.”

Vài nam nữ trẻ tuổi run rẩy nhấc bàn lên, che chặt khe hở do bụng ngựa xông vào gây ra.

Vài bóng đen ngoài cửa sổ đột kích, khiến bàn gỗ chấn động.

May mà bàn gỗ dán sát mép cửa sổ, trở thành một phần của pháp trận trừ tà trong khách điểm Quân Lai, được linh khí bảo vệ, không dễ bị tà ma phá hoại.

“Đáng chết.”

Liều mạng đè chặt bàn gỗ, thanh niên bên trái khẽ mắng một tiếng:

“Tình hình này, rốt cuộc đến khi nào mới kết thúc? Lẽ nào tới nay chúng ta phải chết hết ở đây!”

“Ta đã tạo nghiệt gì thế này!”

Phụ nhân áo xám bên cạnh hắn ta hùng hổ, bàn tay siết chặt dao phay lấy ra từ nhà bếp:

“Chết thì chết, trước khi chết, ta nhất định phải giết mấy con súc sinh kia.”

Thương nhân đeo ngọc ban chỉ mặt ủ mày chau:

“Ôi chao...đã nói rồi mà, đừng nói chữ kia, không may mắn.”

Hiện trường rối tung hỗn loạn, may mà nhóm người kia sợ thì sợ, xuất phát từ bản năng cầu sinh, hai ba người tập trung với nhau, lần lượt chặn cửa sổ lại.

Nhóm người này hết sức, đổi sang nhóm khác, thay nhau phân chia, miễn cưỡng ổn định cục diện.

Thi Đại biết tà ma lần này không xảy ra chuyện gì lớn, nghe tiếng gầm gừ xé tim xé phổi ngoài cửa sổ, làm dịu cảm xúc

căng thẳng trong lòng, quan sát xung quanh.

Đừng sợ đừng sợ, nàng lặng lẽ an ủi chính mình, cứ coi như đang xem phim kinh dị.

Cảnh tượng trước mắt trả lại nguyên vẹn đêm đó, khi tốp tà ma thứ ba tấn công, gần như tất cả khách trọ đều ở sảnh lớn lầu một.

Trừ Vệ Tiêu trọng thương và Cẩm Nương hành tung bất định.

Cẩm Nương đã đi đâu?

Sau khi tốp tà ma thứ hai kết thúc, nàng ta không ở sảnh lớn an toàn, mà trở về phòng mình.

Chờ tốp tà ma thứ ba rút lui, Trần Ách Ti đuổi đến, phòng nàng ta đã trống rỗng không còn ai.

Giữa chừng đã xảy ra chuyện gì? Nàng ta phát hiện Trần Ách Ti đến, nhân lúc hỗn loạn vội vã bỏ trốn?

Như vậy cũng khớp với suy luận, rất hợp lý.

Bình tĩnh mà nói, nhớ lại vài người hiềm nghi trong họa cảnh, kẻ khiến nàng thấy giống hung thủ nhất chính là Cẩm Nương.

Hàn Tung mặt lạnh tim nóng, Ngu Tri Họa dịu dàng kiên nghị, Vệ Tiêu trẻ tuổi ý chí hăng hái, cặp phu thê này đối xử muội muội rất tốt.

Cẩm Nương...tính tình quái lạ, u ám ngột ngạt, đáng vẻ khả nghi.

Tròng mắt Thi Đại xoay chuyển.

Quan trọng nhất, Cẩm Nương quả thật là tà tu.

Tốp tà ma thứ ba kéo dài hơn hẳn hai lần trước, sức tấn công của yêu tà cũng mạnh hơn.

Ngũ Tri Họa mất một nén nhang để tu sửa pháp trận, khi ánh sáng vàng đã lâu mới xuất hiện bao phủ toàn bộ khách điểm, tất cả mọi người đều thở phào.

“Kết thúc rồi?”

Tà ma rút lui, một phụ nhân mười tám đôi mươi ngồi phịch xuống đất.

Lại là một lần trở về từ cõi chết, nàng ta không tìm được từ ngữ nào để hình dung, dứt khoát nhắm chặt đôi mắt, dựa vào tường thở hổn hển.

Khách điểm hỗn loạn rồi tung.

Có bốn cánh cửa sổ bị phá hỏng, nhóm người theo đó chia ra bốn phía.

Sức người không sánh bằng yêu lực, vài con yêu tà từng xông vỡ bàn gỗ, vào thẳng sảnh lớn.

Hàn Tung và Giang Bạch Nghiễn chia nhau hai bên, chém giết toàn bộ đám khách không mời mà đến kia, máu tươi và xác yêu đầy đất, khiến người ta tê hết da đầu.

“Nếu một lát còn đến thêm lần nữa.”

Đôi mắt bà chủ vô thần, mềm oặt nằm xuống đất thành hình chữ đại:

“Ta thật sự không xong rồi.”

“Ngũ cô nương.”

Một thanh niên khô sở hỏi:

“Lần này pháp trận có thể chống đỡ được bao lâu?”

Ngũ Tri Họa mất sức ngồi ở góc tường:

“Không rõ.”

“Thành Trường An đông người như vậy, sao dám khốn bên ngoài cứ nhìn chăm chăm chúng ta?”

Một người rót ly trà nóng cho Ngu Tri Họa:

“Rõ ràng đã bị đuổi ra ngoài ba lần rồi kia mà.”

Ngu Tri Họa nói một tiếng cảm ơn, nhận lấy nhấp nhẹ một hớp.

Họ không biết gì về tà thuật, tất nhiên không rõ yêu ma ngoài khách điếm đã bị tà tu khống chế.

Thi Đại ngồi bên cạnh Giang Bạch Nghiễn, rót ly nước nóng cho chàng, yên tĩnh lắng nghe.

Giang Bạch Nghiễn sững sốt một thoáng, ngoan ngoãn uống nước.

“Đám súc sinh kia.”

Nữ nhân cầm dao phay nghiến răng nghiến lợi:

“Nếu ta chết, cho dù không vào luân hồi, biến thành cô hồn đã quỷ cũng phải trở về báo thù. Cút mẹ nó đi yêu ma quỷ quái!”

Thanh niên áo xám bên cạnh nàng ta tìm niềm vui trong đau khổ, nửa như đùa giỡn:

“Nếu chúng ta chết chung ở đây, liệu có quanh quẩn mãi, trở thành lệ quỷ mới ở chỗ này không nhỉ?”

Ngu Tri Họa nhìn hấn ta, cười khê:

“Không đâu.”

Nàng ta mệt mỏi không chịu nổi, gương mặt trái xoan rút sạch

sắc máu, gò má dính chút bụi bẩn.

Dẫu vậy, mỹ nhân vẫn là mỹ nhân, chỉ khẽ mỉm cười đã dễ dàng mê hoặc tâm hồn người khác.

“Muốn trở thành lệ quỷ ở lại nhân gian, nào dễ như vậy.”

Giọng điệu Ngu Tri Họa mềm mại:

“Người bình thường qua đời, hồn phách sẽ bị Hắc Bạch Vô Thường dẫn vào địa phủ, uống canh Mạnh Bà rồi chuyển thế đầu thai...quỷ hồn mà người đời thường thấy, đều là vong linh trời xui đất khiến tránh khỏi Vô Thường bắt hồn.”

Âm tào địa phủ đâu phải nơi chỉ ăn cơm không.

Nếu mỗi một hồn phách của con người sau khi qua đời đều lang thang ở nhân gian, nhân thế chắc chắn hỗn loạn.

“Đúng là như vậy.”

Bà chủ khẽ than:

“Mấy năm trước, ta muốn gặp lại ông nội đã qua đời của mình, đến Trấn Ách Ti tìm người gọi hồn, kết quả người kia nói với ta, hồn của địa phủ không gọi lên được.”

Thương nhân mềm nhũn mất sức lau mồ hôi, xoa cái bụng tròn vo của mình:

“Sống chết có số, âm dương cách biệt. Ai có thể làm trái ý trời?”

“Nói ra thì.”

Thi Đại lắng nghe cẩn thận, chột góc áo của Giang Bạch Nghiễn:

“Loại yêu tinh như họa trung tiên, có thể đầu thai chuyển thế không?”

Họa trung tiên không hề sở hữu hồn phách bẩm sinh như con người hay yêu quái bình thường.

Loại yêu vật này sinh ra giữa sách mực, nói thẳng ra là hơi thở do trời đất ngưng tụ thành.

Người và yêu có sinh lão bệnh tử, họa trung tiên từ khi sinh ra đã có dung mạo cố định, không hề già đi.

Ngu Tri Họa thoát trông chưa đến hai mươi, tuổi tác thực sự, e rằng đã gấp mấy lần hai mươi.

Bị nàng chột nhẹ góc áo, hô hấp Giang Bạch Nghiễn thoáng lảng động.

“Không thể.”

Chàng ngẫm nghĩ nói:

“Họa trung tiên không có thần hồn, đến từ đất trời, tan giữa trời đất, một khi bị thương chí mạng, chẳng còn kiếp sau nữa.”

Thi Đại gật đầu, nhìn Ngu Tri Họa.

Đúng lúc ấy, nàng ta cũng rời mắt nhìn nàng.

“Tiểu muội.”

Ngu Tri Họa khẽ ho:

“Ca ca muội sao rồi?”

“Đã đỡ hơn rồi, không phải vết thương chí mạng.”

Thi Đại ghi nhớ thân phận của mình, lập tức đáp lời:

“Tẩu tẩu cố gắng nghỉ ngơi, đã có muội và Nghênh Xuân chăm sóc ca ca.”

Xử lý vài vụ án ở Trấn Ách Ti, Thi Đại thuận lợi luyện thành kỹ năng nói dối không đỏ mặt.

“Ca ca” và “Nghênh Xuân” của nàng, lúc này hẳn đang lần lượt gây án ở từng phòng, tùy ý truy tìm manh mối liên quan đến vụ án.

Sắc mặt căng thẳng của Ngu Tri Họa thoáng dịu lại, mỉm cười ấm áp:

“Vây thì tốt.”

Có thể nhìn ra, nàng ta thật sự rất quan tâm Vệ Tiêu, tình cảm này không giả được.

Ngẫm lại, Thi Đại vô thức nghĩ, Ngu Tri Họa là yêu tinh bất lão, còn Vệ Tiêu rồi sẽ qua đời, phu thê cuối cùng phải chia cắt, chung quy cũng có chút đáng tiếc.

Các khách trọ trong khách điểm đều mệt mỏi rã rời, có người nhắm mắt dưỡng thần, có người bắt đầu viết di thư như cha nương chết.

Hàn Tung không biến sắc, hai tay cầm kiếm, đi đến trước bàn của hai người.

Vàng trán bị mồ hôi vào máu thấm ướt, Hàn Tung không buồn để ý giờ tay chùi:

“Quyết định chưa? Đánh không?”

Thi Đại chỉ còn lại khâm phục.

Ngươi cố chấp thật nha! Đây là thời khắc sống còn kia mà!

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên đáp:

“Chờ vết thương của ta khỏi hẳn.”

Thi Đại lẳng lẳng nhìn chàng.

Tốp tà ma thứ ba đã kết thúc, họ sắp phải rời khỏi họa cảnh, Giang Bạch Nghiễn chỉ đang bịa chuyện, qua loa với người trung thực trong tranh thôi.

Hóa ra khi chàng nói dối, cũng không biến sắc tim không đập mạnh.

Ngũ quan kiên nghị nhẹ co rút, gương mặt Hàn Tung dần dần hiện lên nụ cười:

“Được.”

Người ta thường nói kiếm khách và kiếm có thể cảm ứng lẫn nhau, hẳn ta vui vẻ, linh khí gợn sóng, hai thanh kiếm trong tay lóe sáng, lấp lánh như sao.

Thi Đại tò mò:

“Bọn chúng như vậy là có ý gì?”

“Muốn được đánh ngay.”

Hàn Tung:

“Long Nha và Lang Sĩ luôn hướng đến đối thủ mạnh mẽ. Đối thủ càng mạnh, bọn chúng càng hưng phấn.”

Hàn Tung siết chặt hai tay:

“Ta cũng thế.”

Khi hẳn lên tiếng, vẻ lạnh lẽo của hai thanh kiếm càng đậm, cảm nhận chủ nhân vui vẻ, toàn thân chúng chấn động.

Hàn Tung:

“Hay là kẻ tiếp đại chiến tà tu khi trước? Ta nhớ hôm đó gió lạnh dâng lên khắp chốn, đất trời mờ tối, chính nhờ Long Nha

và Lang Sĩ bắn ra kiếm khí mới soi tỏ phương hướng đánh lên của tà tu. Tình hình nguy cấp, ta lập tức...”

Hắn ta đang nói đến chỗ hứng thú, bỗng nghe thấy giọng nói bà chủ cách đó không xa:

“Hai vị hiệp sĩ, chỗ ta có thuốc trị thương. Mọi người có muốn bôi không? Vết thương đau đấy.”

Hàn Tung mím môi im lặng, ôm chặt thanh kiếm.

Lập tức trở thành người trầm mặc.

Thi Đại thấy mà buồn cười, nghi ngờ liệu có phải người này bị mắc chứng sợ xã hội hay không, nghe Giang Bạch Nghiễn nói:

“Ta không cần, đa tạ.”

Chàng rút kiếm không dùng hết sức, đánh cũng rất thành thạo điêu luyện, không hề bị thương.

Hàn Tung căng mặt:

“Ta cũng không cần.”

Hắn ta yên lặng một lúc:

“Ta về phòng trước, chờ yêu tà đến nữa, ta sẽ ra ngoài.”

Mấy lần trước khi yêu tà rút đi, hắn ta cũng đơn độc về phòng mình.

Chính vì vậy, hiềm nghi của Hàn Tung không nhỏ.

Thi Đại bóng gió:

“Không ở ngoài ngồi thêm một lúc sao? Một mình trong phòng chán lắm.”

Hàn Tung lắc đầu:

“Không thích nói chuyện, phiền.”

Dứt lời nhìn sang Giang Bạch Nghiễn, bổ sung một câu:

“Đừng quên khi nào vết thương lành hẳn, đánh với ta một trận.”

Thi Đại: “...”

Thế vừa nãy ai là người hăng say kể đại chiến tà tu trước mặt họ?

Trơ mắt nhìn Hàn Tung rời đi, Thi Đại không nhin được chăm chọc:

“Lẽ nào hẳn ta...chỉ đơn thuần không quen nói chuyện với người khác?”

“Người luyện kiếm cá biệt yêu kiếm thành si, ngày đêm luyện tập kiếm thuật, không trò chuyện với người khác.”

Giang Bạch Nghiễn giải thích cho nàng:

“Dần dà, quả thật không giỏi ăn nói.”

Thi Đại vui vẻ, mỉm cười lộ răng nanh:

“Ta hiểu, kiếm khách mà.”

Giang Bạch Nghiễn đối xử với Đoạn Thủy của chàng cũng rất tốt, kiếm không rời người.

Nàng đang nghĩ ngợi, nghe thấy giọng nói của Giang Bạch Nghiễn:

“Thi tiểu thư thích hai thanh kiếm kia?”

Thi Đại:

“Sao cơ?”

Nàng bỗng hiểu ra, Giang Bạch Nghiễn chỉ Long Nha và Lang Sĩ.

Lúc hai thanh kiếm kia thể hiện chiến ý, Thi Đại nhìn không chớp mắt suốt một lúc lâu.

Giang Bạch Nghiễn phát hiện động tác nhỏ của nàng rồi?

“Không đến mức thích.”

Thi Đại thành thật đáp:

“Nhưng khá thú vị. Chủ nhân và kiếm tâm ý tương thông, kiếm khách các huynh đều như vậy hả?”

Giang Bạch Nghiễn ngồi ở một góc bàn bên cạnh nàng:

“Ừm.”

Hắn chàng đã mệt vì chém giết yêu ma, sắc mặt rời rạc, sống lưng vẫn thẳng tắp.

Thi Đại vừa uống trà vừa nghĩ, bất kể lúc nào, thân hình Giang Bạch Nghiễn vẫn thẳng như cán bút, tựa cây tùng.

Trừ khoảnh khắc được nàng ôm vào lòng, mềm ơ là mềm.

Ngừng lại.

Thi Đại gõ đầu, cắt đứt suy nghĩ lung tung.

Giang Bạch Nghiễn nói xong ngược mắt, đáy mắt loáng thoáng ý cười:

“Đoạn Thủy cũng biết, cô muốn xem không?”

Lạ thay.

Chỉ là một câu nói với giọng điệu bình tĩnh, âm cuối lại như móc câu nhỏ, lặng lẽ chạm vào nàng.

Ảo giác lạ lùng thoáng qua rồi biến mất, Thi Đại không kịp nghĩ nhiều, lòng đã bị lấp đầy bởi niềm vui mới mẻ:

“Ừm ừm!”

Ngay sau đó là tiếng vang khẽ, ánh sáng trắng mờ mịn, Đoạn Thủy được bày ra trước mặt nàng.

Đại Chiêu có không ít kiếm khách, số kiếm mà Thi Đại từng thấy lại càng nhiều hơn.

Nếu nói đẹp nhất, không gì sánh bằng Đoạn Thủy.

Sắc bén vô địch, ánh sáng bạc như sương, mũi kiếm lấp lóe sắc lạnh.

Sở hữu cái tên văn nhã, bề ngoài mảnh mai linh động, lại khiến người ta chẳng thể xem thường.

Chính thanh kiếm này đã giết vô số quỷ quái cấp cao, máu thịt và sát ý thấm đẫm vào thân kiếm, lộ ra mũi nhọn.

Thi Đại vui vẻ tươi cười rạng rỡ, khen ngợi từ tận đáy lòng:

“Đẹp lắm.”

Đây là lần đầu nàng quan sát tỉ mỉ Đoạn Thủy ở khoảng cách gần như vậy, nhớ lại lúc Giang Bạch Nghiễn dạy nàng luyện kiếm, nắm chặt nó trong tay, quá đổi lạnh lẽo.

Giờ đây nó lại ngoan ngoãn yên tĩnh nằm giữa không trung, thân kiếm như sương lại tựa tuyết.

Thi Đại không nén nổi tò mò:

“Giang công tử ơi, ta có thể chạm vào nó được không?”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười dịu dàng:

“Tất nhiên.”

Thi Đại duỗi ngón trỏ.

Thân kiếm của Đoạn Thủy mỏng mà dẻo dai, lan tỏa vệt sáng dưới ánh nến. Đầu ngón tay nàng vừa chạm nhẹ, lập tức cảm giác hơi lạnh ập đến, xông thẳng vào kinh mạch.

Thi Đại rùng mình:

“Lạnh ghê.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Đoạn Thủy không thích nắng ấm.”

Thi Đại ngạc nhiên:

“Không thích ánh mặt trời? Kiếm cũng có thói quen này sao?”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Kiếm cũng có tính tình của mình, không khác con người.”

Như hai thanh Long Nha Lang Sĩ của Hàn Tung, giống hệt chủ nhân, đen tối hung hãn.

Thi Đại gật đầu như có điều suy nghĩ, lại chạm vào thân kiếm của Đoạn Thủy, sau khi đã quen với nhiệt độ lạnh lẽo, sờ nó cứ như đang vuốt ve khối ngọc.

Nếu mùa hè được sờ, chắc chắn rất thoải mái.

“Đoạn Thủy cũng giống Giang công tử nè.”

Đầu ngón tay nàng lắc lư:

“Ừ thì...đều rất đẹp lại tài giỏi nữa.”

Hàng mi khẽ run, Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Thi tiểu thư quá khen.”

“Nếu kiếm giống chủ nhân.”

Thi Đại thuận miệng hỏi:

“Huynh có thích phơi nắng không?”

Trong ấn tượng, Giang Bạch Nghiễn hiếm khi ra ngoài đi dạo.

Lúc nàng và Thẩm Lưu Sương, Thi Vân Thanh đắp người tuyết, Giang Bạch Nghiễn luôn ở trong tiểu viện, đọc sách hoặc luyện kiếm.

Quả nhiên, chàng thân nhiên đáp:

“Không thích, nóng quá.”

Thi Đại bật cười:

“Huynh sợ nóng hả?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Sợ.”

Đây hiển nhiên là lời nói dối trái lương tâm, chàng không thể nói cho Thi Đại nghe nguyên nhân thật sự.

So với ánh nắng rực rỡ, Giang Bạch Nghiễn càng hưởng thụ và quen thuộc hơn trong bóng tối.

Giết người, trừ yêu trong đêm, dùng dao găm đâm vào máu thịt hết lần này tới lần khác, giải phóng ác niệm trong lòng chẳng chút kiêng kỵ, cảm nhận nỗi đau ngấm sâu vào xương tủy.

So với nó, mặt trời nóng rực bỏng rát, quá chói mắt, nướng mình vào trong, dơ bẩn không có chỗ che giấu.

Trong xương cốt chàng chứa quá nhiều thứ bẩn thỉu, chẳng thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Ngay lúc này, ánh mắt Giang Bạch Nghiễn dịu dàng yên tĩnh, nhưng trong bóng râm dưới hàng mi dài, là vẻ u ám không muốn ai biết.

Đoạn Thủy nếm qua vô số máu tươi nóng bỏng, trừ chàng ra, bất kỳ ai đến gần, đều để lộ sát ý.

Kiểm khí sắc bén tổn thương người khác, chỉ là chuyện trong một cái búng tay.

Lúc Thi Đại vuốt ve thanh kiếm, chàng phải khắc chế muôn phần, kiềm chế linh khí, để Đoạn Thủy cố hết sức ngoan ngoãn đôi chút, đừng lộ nanh vuốt sắc bén, đừng tổn thương nàng.

Thanh kiếm ngày nào cũng uống máu, làm sao quen được những va chạm quá đổi nhẹ nhàng như vậy.

Chỉ mỗi lúc này, Đoạn Thủy dịu ngoan nằm trong tay Thi Đại, như chú cá trắng bạc cam tâm tình nguyện thuần phục.

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn lóe sáng, rơi vào đầu ngón tay nàng, lại lặng lẽ rời đi.

Đoạn Thủy cũng thích được nàng vuốt ve chẳng?

Giống như chàng vậy.

Chàng biết mình bất thường, nếu không lúc này sống lưng sẽ chẳng tê dại như luồng điện lướt qua khi thấy nàng vuốt ve thanh kiếm.

Ngay cả đụng chạm rõ ràng cũng không có được, lòng chàng đã quỵn luyễn.

Tay phải nhẹ khếp lại, có vật mỏng manh mềm mại nào trượt khỏi tay áo, rơi vào lòng bàn tay chàng.

Giang Bạch Nghiễn lẳng lặng không lên tiếng, siết chặt lấy nó.

Là chiếc khăn tay Thi Đại giúp chàng lau máu, hai bên gấp lại, ở giữa hơi gồ lên, che giấu vật gì đó.

Ngón cái Giang Bạch Nghiễn cọ qua nơi đó, nhỏ nhắn tròn trịa, hiền nhiên là hạt châu.

Nước mắt của chàng.

Nước mắt giao nhân đáng giá ngàn vàng, Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn để tâm. Sở dĩ nhặt hạt châu này lên, chỉ vì chàng hoang mang khó hiểu.

Tại sao chàng lại khóc vì cái vuốt ve của Thi Đại?

Lần trước khi rơi nước mắt là vài năm trước khi bị tà tu tra tấn liên tục mấy ngày.

Nước mắt của chàng được khăn tay Thi Đại bao bọc, theo động tác cọ xát của chàng, vắn xoắn cùng chất vải mềm mại, hơi thở quỵn vào nhau.

Nhớ lại xúc cảm quẩn quýt khi được nàng ôm, hơi thở Giang Bạch Nghiễn hỗn loạn, vành tai loáng thoáng vệt ửng hồng.

Cảm ứng tâm trạng của chủ nhân, Đoạn Thủy trong tay Thi Đại lóe lên ánh áng mỏng manh, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Động tác của Thi Đại khựng lại.

Nàng thấy thú vị, ngẩng đầu mỉm cười rạng rỡ:

“Nó thế này là sao vậy?”

“Hắn là vì.”

Lẳng lẳng làm dịu tâm trạng, Giang Bạch Nghiễn học theo động tác của nàng, một tay chống cằm:

“Đoạn Thủy thích được cô chạm vào?”

Ngoài dự đoán, Thi Đại lại càng vui vẻ hơn.

Ngày xưa khi nàng thấy Đoạn Thủy, thanh kiếm này luôn bùng lên sát khí, làm người ta chẳng dám đến gần.

Hôm nay mới biết, hóa ra nó không thích phơi nắng, còn biết phát ra tiếng ong ong khe khẽ, ngay cả thân kiếm cũng run lên theo.

Đáng yêu quá đỗi.

Chống một bên má, tay kia chọt vào thanh kiếm như ngọc, tâm trạng Thi Đại cực tốt, âm cuối nhanh nhẹn tựa tiếng chuông ngân:

“Đoạn Thủy ơi Đoạn Thủy, có thích thể này không?”

Giọng nói nhẹ nhàng đong đầy ý cười, như đang dịu dàng dỗ dành.

Đầu ngón tay ma sát khăn tay, Giang Bạch Nghiễn khép chặt lòng bàn tay.

Chàng không lên tiếng, khóe môi khẽ cong, chẳng biết đang cười Đoạn Thủy, hay cười chính mình.

Tốp tà ma cuối cùng đã trôi qua, họa cảnh sắp tan biến, nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi.

Đã kiểm tra hết phòng của tất cả mọi người ở lầu hai, Liễu Như Thường hưng phấn vươn vai:

“Kết thúc rồi!”

Thẩm Lưu Sương tựa vào vách tường, lật xem một quyển sổ ố vàng.

Họ đã lục soát phòng của Hàn Tung từ trong ra ngoài hết một lượt, phát hiện người này chỉ có một bao vải.

Trong bao vải là kiếm phổ và ngân phiếu đầy ắp, ngăn ngoài còn giấu một quyển sổ nhỏ.

Nhìn qua là nhật ký của Hàn Tung.

Lướt nhìn sơ một lượt, Thẩm Lưu Sương muốn nói lại thôi.

[Mừng một tháng chín bắt đầu viết quyển sổ này, vì được sư phụ dạy bảo, đừng suốt ngày luyện kiếm, phải tận hưởng nghỉ ngơi, nói chuyện với người khác nhiều hơn. Luôn nhớ kỹ lời sư phụ đã dạy, nhất định làm được]

[Mừng hai tháng chín, luyện kiếm.]

[Mừng ba tháng chín, luyện kiếm.]

[Mừng bốn tháng chín.]

[Hàn Tung, sao người có thể chăm chỉ như vậy? Lẽ nào đã quên lời khuyên của sư phụ? Đừng quá khắc khổ, đừng tốn sức quá nhiều, hãy ăn uống vui chơi, sống thoải mái chơi đùa phóng túng, nhớ kỹ đấy!]

[Mừng bảy tháng chín.]

[Luyện kiếm suốt ba ngày, quên mất thời gian.]

“Đây là một trường phái biểu đạt mới mẻ.”

Liễu Như Thường cau mày suy nghĩ:

“Mọi người thấy sao?”

Thẩm Lưu Sương: “...”

Thẩm Lưu Sương:

“Không theo lẽ thường, ngược lại không giống giả vờ.”

Diêm Thanh Hoan cảm thấy Trường An đúng là nhân tài lớp lớp:

“Kỳ nhân chốn chợ búa.”

Họ không phát hiện nghi điểm gì ở lầu hai, mắt thấy họa cảnh sắp kết thúc, quyết định đến sảnh lớn xem thử tình hình.

Thân phận của Diêm Thanh Hoan là Vệ Tiêu, không tiện lộ mặt trước Ngũ Tri Họa, chỉ đành đứng vào sâu trong góc cầu thang.

Liễu Như Thường đi đầu, cúi đầu liếc nhìn, lơ đãng trông thấy một vệt sáng trắng bóng mắt.

Ngược mắt nhìn qua, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn đang ngồi ở góc đông bắc, một thanh trường kiếm sáng lấp lánh dựng ngang trên bàn.

Từ góc độ của nàng ta, vừa khéo trông thấy Thi Đại đang nói gì đó, Giang Bạch Nghiễn ý cười lười biếng, mày mắt cong cong.

Rõ là xứng đôi.

Không nhịn được nhếch khóe môi, Liễu Như Thường lấy tờ giấy nhỏ lời thoại mình nhận được khi vào họa cảnh.

Nơi ánh mắt nhìn thấy, chính là câu nói kinh điển:

Thiếu gia, đã lâu lắm rồi chưa từng tươi cười như vậy.

Liễu Như Thường không khỏi cảm khái:

“Con người mà, quả nhiên phải cười nhiều hơn.”

Thẩm Lưu Sương theo sau lưng nàng ta, tiếp lời thoại theo phản xạ có điều kiện, liếc thấy vật sáng trắng kia, cảnh giác híp mắt:

“Nói rất đúng...”

Khoe khoang dữ vậy sao.

Con công từ đâu đến đang xòe đuôi thế hả?

À, nhầm rồi, là kiếm Đoạn Thủy của Giang Bạch Nghiễn.

Từ từ.

Lời nói bỗng im bật, Thẩm Lưu Sương tiến về trước vài bước, nhìn rõ cảnh tượng trong sảnh lớn.

Thẩm Lưu Sương: “?”

Thẩm Lưu Sương: “???”

Chương 63: C63: Chương 63

Kiểm Đoạn Thủy sáng ngời như trăng, soi tỏ một vùng.

Trong góc tối hành lang, ánh mắt Thẩm Lưu Sương u ám, Liễu Như Thường một tay che miệng.

Diêm Thanh Hoan thò nửa cái đầu ra khỏi góc rẽ, nhìn rõ tình cảnh trong sảnh lớn, tròn mắt di chuyển nhanh như chớp.

Bị kiểm khí hỗn loạn hấp dẫn, Diêm Thanh Hoan nhìn chăm chăm một lúc, mới rút người lại như sóc.

Giang Bạch Nghiễn đang ngồi ở vị trí đối diện cầu thang, liếc mắt thấy bóng người trong hành lang.

Vẫn là động tác chống cằm, chàng vui vẻ tự nhiên, lẳng lẳng mỉm cười.

Thái độ thẳng thắn thoải mái, làm người ta chẳng soi được tật xấu gì.

“Ôi Đại Đại và Giang công tử giày vò trong đám tà ma lâu như vậy, chắc là mệt lắm, cũng nên ngồi xuống nghỉ ngơi chứ.”

Liễu Như Thường cất tiếng rõ ràng, tốc độ nhanh nhẹn:

“Đó là Đoạn Thủy phải không? Tốt lắm, rất có sức sống.”

Thẩm Lưu Sương chậm rãi quay đầu nhìn nàng ta.

Sao nàng ta lại cảm thấy, trong đội có một tên phản đồ ấy nhỉ?

Diêm Thanh Hoan đứng sau góc rẽ lộ đầu ra, mặt mày khao

khát:

“Đoạn Thủy cũng có thể ngoan đến vậy ư? Họ đang kiểm tra kiếm hả?”

Trong ấn tượng, thanh kiếm này chém sắt như chém bùn, luôn dính đầy máu.

Đã từng gặp qua vô số danh kiếm ở Giang Nam, nhìn thấy tình cảnh này, Diêm Thanh Hoan vẫn muốn sờ thử.

Đoạn Thủy quá mạnh cũng rất xinh đẹp.

Thẩm Lưu Sương: “...”

Hóa ra có đến hai phản đồ.

Không đúng, Diêm Thanh Hoan chỉ là đầu óc chậm chạp không tìm được trọng điểm mà thôi.

Họ ngẩn ngơ đứng tại chỗ một thoáng, Giang Bạch Nghiễn bên bàn vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, lại là người lên tiếng trước:

“Tra xong lầu hai rồi?”

Người của lầu hai xuống ư?

Thi Đại nghe hiểu ý chàng, quay đầu lại, vẫy tay mỉm cười với ba người họ:

“Phía bọn muội cũng xong xuôi.”

Không khí thoáng chốc thả lỏng, nàng chỉ trường kiếm trắng tuyết trên bàn:

“Mau nhìn xem, Đoạn Thủy.”

Thẩm Lưu Sương biết đó là Đoạn Thủy.

Điều nàng ta không hiểu, chính là tâm tư của Giang Bạch

Nghiễn.

Thanh kiếm trong tay kiếm khách là chỗ dựa quan trọng nhất, không dễ dàng đưa cho người khác, cũng chẳng để người ta tùy ý chạm vào.

Với thực lực và tính tình của Giang Bạch Nghiễn, e rằng đã đến mức coi kiếm như mạng...

Chàng cứ thế đề Thi Đại sờ Đoạn Thủy của mình?

Vô cùng bất thường.

Trong lòng Thẩm Lưu Sương vang lên hồi chuông cảnh giác.

“Chúng ta tìm được nhật ký của Hàn Tung.”

Liều Như Thường ngồi xuống ghế gỗ:

“Là một người khá thú vị, chẳng qua không liên quan gì đến vụ án.”

Nàng ta vốn muốn nói tiếp, loáng thoáng cảm nhận linh khí dao động xung quanh:

“Họa cảnh đang thay đổi.”

Liều Như Thường nhỏ tiếng bảo:

“Sắp kết thúc rồi.”

Ngoài khách điểm Quân Lai, gió lạnh thét gào tựa dã thú, bóng đen bên khung cửa dữ tợn.

Đột nhiên, một tiếng thét lớn xé tan màn đêm, ánh lửa bay lượn, chiếu sáng cửa sổ.

Rừng núi vang lên tiếng sột soạt, đám yêu tà bỏ chạy tứ tán, ngay sau đó, là giọng nam trầm ồm có lực:

“Các người qua kia đánh bọc bên trái.”

Giữa lúc lòng người thấp thỏm bàng hoàng, đây chẳng khác nào viên thuốc an lòng.

“Có ánh lửa...”

Sảnh lớn như bùng nổ:

“Là người của Trần Ách Ti! Chúng ta được cứu rồi! Cứu mạng!”

Nhóm người như được đại xá, mừng đến bật khóc.

Tình tiết hạ màn như cuốn phim điện ảnh, nơi Thi Đại nhìn thấy, vạn vật hóa thành nét mực mờ ảo, hành lang dài biến mất, bóng người cũng tan thành một vũng nước màu.

Bên tai vang vọng, khi nàng hoàn hồn, cảnh tượng trước mặt đã thay đổi.

Hoàng hôn buông xuống, sắc đỏ rợp trời, vàng sáng le lói vào khách điểm, soi tỏ bàn ghế và cửa nẻo tổn hại xác xơ.

Nhóm khách trọ biến mất, đứng trước mặt họ, là một người mặc váy dài mềm mại.

Thi Đại ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt của Ngu Tri Họa.

“...A.”

Diêm Thanh Hoan đột ngột hoàn hồn, nhìn lòng bàn tay mình:

“Trở về rồi?”

Thần kỳ quá đời, thật thật giả giả, thoáng như một giấc mộng.

“Về rồi.”

Ngư Tri Họa dịu dàng cười nói:

“Các vị có thấy chỗ nào khó chịu không?”

Thi Đại lắc đầu:

“Không sao.”

Trừ lúc mới vào họa cảnh hơi váng đầu ra, nàng không thấy khó chịu gì cả.

Lúc nói chuyện, Thi Đại rũ mắt, nhìn về phía cuộn tranh bày trên bàn.

Cuộn giấy dài vốn dĩ lấp lóe linh khí mờ ảo, bị họ đi một vòng trong ảo ảnh, trở nên phai nhạt như vật thường.

“Chúng ta đã điều tra một lượt, về cơ bản đã khóa chặt hung thủ.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Hiềm nghi của Cẩm Nương, trù nường của khách điểm Quân Lai là lớn nhất. Trong phòng ngủ của nàng ta, chúng ta tìm được vài vật liên quan đến tà thuật, nàng ta là tà tu.”

Bạch Cửu Nương Tử nín nhịn đã lâu, lúc lắc cái đuôi, từ đây chuyện biến lại hình rắn:

“Đúng vậy, chính xác!”

Một tà tu từng hại người, sau khi vụ án xảy ra biến mất ly kỳ.

Nhìn thế nào, chuyện nàng ta là hung thủ cũng như ván đóng thuyền.

“Đúng thật là nàng ta.”

Tổng Ngung Yên ngồi trong lòng cương thi, khẽ hừ một tiếng:

“Phạm nhân xác định ban đầu là Cẩm Nương...muốn tìm nàng

ta, phải tốn chút công sức.”

Ánh mắt Trần Triệt lướt qua Liễu Như Thường:

“Mọi người có bị thương không?”

“Vết thương nhỏ thôi.”

Liễu Như Thường nhướn mày:

“Một đám yêu tà bình thường, nào làm khó được mấy người chúng ta?”

Thiếu niên Miêu Cương dựa vào góc tường xen miệng đúng lúc:

“Như Thường, Trần Triệt đang quan tâm cô đấy.”

Thẩm Lưu Sương:

“Ha.”

Thiếu niên Miêu Cương:

“Hi hi.”

Tống Ngưng Yên:

“Hehehe.”

Khóe miệng Liễu Như Thường co giật, hiếm khi ghen lời.

Bạch Cửu Nương Tử dùng cái đuôi xoa vành tai nàng ta.

“Nói tóm lại, phải nhanh chóng tìm Cẩm Nương.”

Thẩm Lưu Sương cất lời:

“Nếu nàng ta tu thành tâm nhân pháp, sau này chắc chắn sẽ tiếp tục tàn sát bách tính bình dân, liên tục gây họa.”

Tổng Ngung Yên ngáp dài:

“Cứ giao cho chúng ta.”

Nửa canh giờ sau đó, Thẩm Lưu Sương kể lại tỉ mỉ đầu đuôi mọi chuyện trong họa cảnh.

Nàng ta kể hết một mạch, cuối cùng lễ phép mỉm cười, nói với Ngu Tri Họa:

“Đa tạ Ngu cô nương, nếu không có Ngu cô nương trợ giúp, chúng ta sẽ không phát hiện được thân phận tà tu của Cẩm Nương.”

Tối đó, Trần Ách Ti đuổi đến khách điểm, trong phòng Cẩm Nương cả người lẫn vật đều biến mất, không để lại tung tích.

Ngu Tri Họa yếu ớt lắc đầu:

“Là ta nên cảm ơn các vị tiên sư. Ta và người nhà bỗng dưng gặp nạn, Vệ Tiêu lại...chàng bị thương như vậy, ta muốn tìm hung thủ hơn ai hết.”

Vào tranh đã hao tổn phần lớn linh khí của nàng ta, môi mỏng Ngu Tri Họa nhợt nhạt:

“Nếu đã tra rõ chân tướng, ta có thể trở về y quán trước không? Không biết vết thương của Vệ Tiêu ra sao rồi?”

Truy bắt hung thủ, là nhiệm vụ của “Đạp Toa Hành”.

Thi Đại là chi viện bên ngoài, lúc này không còn chuyện gì khác, nhìn về phía đồng đội của mình:

“Chúng ta cũng đến y quán xem thử nhé? Dù sao cũng là vụ án tự tay xử lý, đến đó thăm khách trọ coi họ thế nào rồi.”

Đại phu ở y quán của Trần Ách Ti tay nghề tinh xảo, Diêm Thanh Hoan thường đến đó học hỏi.

Thi Đại lên tiếng, hắc hoàn toàn không có ý kiến gì:

“Ta đi!”

Giang Bạch Nghiễn cũng đáp:

“Ừm.”

“Cũng tốt.”

Thẩm Lưu Sương nhìn vào mắt nàng, như có điều suy nghĩ:

“Nghe muội.”

Những người bị hại trong khách điểm Quân Lai, được sắp xếp ở một góc trong y quán.

Một là bảo vệ nhân chứng, hai là đề phòng tội phạm lẫn bên trong bỏ trốn.

Thi Đại vào phòng thuốc, đầu tiên gặp phải một gương mặt xa lạ.

“Tẩu tẩu!”

Thiếu nữ váy đỏ chạy đến, kéo tay phải Ngu Tri Họa:

“Sao sắc mặt tẩu lại tái nhợt như vậy? Có phải khó chịu không ạ?”

“Không sao, dùng nhiều linh khí quá thôi.”

Ngu Tri Họa xoa mu bàn tay nàng ấy, giới thiệu với Thi Đại:

“Đây là tiểu muội của Vệ Tiêu, Vệ Linh.”

Lần đầu Thi Đại gặp Vệ Linh bản gốc.

Tiểu cô nương mi thanh mục tú, gò má phúng phính, từng động tác cử chỉ đều đều thẳng thắn khéo léo.

Thi Đại có cảm giác, khẽ rời mắt, không ngoài dự đoán, thanh niên áo đen theo sát sau lưng Vệ Linh, tướng mạo đoan chính, thắt lưng giắt một thanh trường kiếm.

Vị này là A Ngôn.

Ngu Tri Họa dịu giọng giới thiệu:

“Tiểu muội, mấy vị này là tiên sư Trần Ách Ti đến điều tra vụ án.”

Nàng ta lo lắng:

“Ca ca muội sao rồi?”

“Vết thương ca ca rất nặng, ban ngày vẫn luôn sốt cao, không lâu trước đó mới dịu lại đôi chút.”

Vệ Linh thở dài:

“Sau khi huynh ấy tỉnh lại cứ mong nhớ tẩu. Tẩu tẩu đến thăm huynh ấy nhé?”

Ngu Tri Họa gật đầu, xoay người sang phía họ, có lỗi nói:

“Các vị, xin thất lễ.”

Diêm Thanh Hoan vội đáp:

“Ngu cô nương đi đi, không cần ở lại với chúng ta.”

Ngu Tri Họa vội vàng xoay người rời đi, Vệ Linh đánh giá họ một lúc, gấp không chờ nổi:

“Tiên sư, đã biết là ai làm chưa?”

“Vệ cô nương không cần lo, Trần Ách Ti đang truy bắt hung

thủ.”

Thẩm Lưu Sương nói:

“Cô có bị thương không?”

“Ta à? Ta không sao.”

Vệ Linh cười hì hì, chỉ ra sau lưng:

“Có A Ngôn bảo vệ ta mà.”

Thi Đại:

“Chẳng phải Vệ cô nương bị cuốn vào quỷ đả tường sao? Cô chưa từng bị thương trong quỷ đả tường?”

Đây là nghi điểm mà nàng nghĩ mãi không ra.

Thi Đại gặp quỷ đả tường trong họa cảnh có thể nói là cử tử nhất sinh, khắp chốn đều có yêu ma quỷ quái mai phục bộc lộ sát ý. Dù là nàng cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Vệ Linh không biết pháp thuật, sao có thể bình an vô sự?

“Quỷ đả tường?”

Nhớ lại ký ức không mấy tốt đẹp, Vệ Linh khổ sở nói:

“Đừng nhắc nữa, ta bị dọa đến chết dở. Chỗ đó vừa tối vừa đáng sợ, nhờ ta may mắn, không bao lâu đã gặp được ca ca tẩu tẩu và A Ngôn. Ta được họ bảo vệ ra ngoài.”

Nói đến đây, ánh mắt nàng ấy bỗng tối đi.

Chính trong quỷ đả tường, Vệ Tiêu bị quái vật đâm vào bụng, mất nửa mạng.

Thi Đại sửng sốt:

“Không bao lâu ư? Mọi người tập trung lại với nhau rất sớm sao?”

Vệ Linh nghĩ lại mà sợ:

“Ừm, nếu không ta đã mất mạng ở đó.”

Thi Đại nhỏ tiếng đáp, trao đổi tầm mắt với Giang Bạch Nghiễn.

Họ đích thân trải qua quỷ đả tường, tốn không ít công sức mới tìm thấy đối phương giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Khác hẳn một trời một vực với những gì Vệ Linh từng gặp.

Nhưng mà...

Thi Đại mím môi.

Hành lang quỷ đả tường giao nhau phức tạp, nàng không thể lặp lại con đường giống Vệ Linh được.

Hai người lựa chọn tuyến đường hoàn toàn trái ngược, sở hữu trải nghiệm khác nhau, cũng có thể giải thích được.

“Đúng rồi.”

Thi Đại vờ như vô ý:

“Ca ca Vệ Tiêu của cô, có từng đưa bùa giữ mạng gì cho cô không?”

“Bùa giữ mạng?”

Vệ Linh:

“Không có, ca ta dùng kiếm, không biết vẽ bùa.”

Vậy thì lạ rồi.

Thi Đại nhớ rất rõ, trong quỹ đả tường, Vệ Tiêu từng hỏi mình một câu:

“Bùa giữ mạng ta đưa cho muội, dùng hết rồi sao.”

Khi đó nàng còn thấy buồn bực, trước khi vào họa cảnh, Ngũ Tri Họa từng nói đặc trưng tính cách và hành vi của tất cả mọi người hết một lượt, từ đầu đến cuối chưa từng nhắc đến “bùa”.

Cùng một chuyện, vì sao lại xuất hiện hai tình huống khác nhau ở chi tiết này?

“Tỷ.”

Thi Đại đến gần Thẩm Lưu Sương, nhỏ tiếng nói:

“Tất cả những chuyện chúng ta trải qua trong họa cảnh, chắc hẳn toàn bộ đều là thật, phải không ạ?”

Thẩm Lưu Sương:

“Ừm, sao thế?”

Thi Đại lắc đầu:

“Không có gì.”

Nghĩ không ra.

Lẽ nào “bùa giữ mạng” chỉ là cách gọi của một vật khác? Nhưng dẫu là thế, Vệ Linh cũng không nên xa lạ với ba từ này mới phải.

Nàng thầm nghĩ ngợi, Thẩm Lưu Sương bên cạnh lên tiếng:

“Vệ cô nương, quan hệ giữa ca ca và tẩu tẩu của cô rất tốt.”

“Tất nhiên.”

Vệ Linh giương mặt:

“Mọi người cũng cảm thấy họ xứng đôi phải không?”

Giọng điệu Thẩm Lưu Sương không nhanh không chậm, có ý dẫn dắt:

“Hai người họ quen biết lâu chưa? Quen nhau thế nào?”

“Năm sáu năm rồi.”

Vệ Linh đáp:

“Quen nhau thế nào? Trời định duyên lành đó.”

Nàng ấy mỉm cười yêu kiều:

“Ca ta thích nghịch ngợm gây sự, một hôm đến bờ sông nghịch nước, bất cẩn chuột rút, là tàu tàu cứu huynh ấy.”

Giang Bạch Nghiễn hờ hững lên tiếng:

“Khi đó Vệ Tiêu chỉ khoảng mười lăm mười sáu.”

Chàng lời ít ý nhiều, nội dung biểu đạt hết sức rõ ràng.

Vệ Tiêu lúc ấy còn quá nhỏ, Ngu Tri Họa lại sống mấy chục đến gần trăm năm.

Nếu nảy sinh tình yêu, thật sự quá lạ lùng.

“Tàu tàu lớn tuổi hơn ca ca, họa trung tiên mà.”

Vệ Linh chẳng buồn đề ý:

“Lần đầu gặp nhau, hai người họ không hề nghĩ theo hướng tình chàng ý thiếp. Sau này tiếp xúc càng lúc càng nhiều, ca ca và tàu tàu mới động lòng với nhau.”

Giờ đây ca ca nàng ấy đã hai mươi, vừa khéo xứng đôi với Ngu Tri Họa.

Chuyện này không có gì đáng trách, Thi Đại lại hỏi một câu:

“Tiếp xúc càng lúc càng nhiều? Sau khi Ngu Tri Họa cứu Vệ Tiêu một mạng, họ vẫn qua lại với nhau à?”

“Chuyện đó càng trùng hợp hơn.”

Vệ Linh hứng thú nói:

“Cha ta thích tranh, mời một vị tiên sinh đến dạy vẽ tranh, khéo thay là tẩu tẩu. Tẩu tẩu ở nhà ta, ngẩng đầu không gặp cúi đầu cũng gặp ca ca, dần dà chẳng phải thân quen sao?”

Thi Đại ừm một tiếng, vuốt ve đầu ngón tay:

“Đúng là rất có duyên.”

“Trong bao vải của Ngu Tri Họa, có tờ giấy cầu nhân duyên.”

Giang Bạch Nghiễn liếc nàng, hỏi Vệ Linh:

“Là Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu xin sao?”

“Giấy cầu nhân duyên?”

Vệ Linh ngơ ngác:

“Chắc thế? Hai người họ đi xin xăm, không phải lần nào ta cũng biết. Nếu là giấy cầu nhân duyên, chắc chắn là ca ca và tẩu tẩu của ta cùng xin, nếu không thì còn ai được nữa?”

Không biết nghĩ đến chuyện gì, Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cười, vô cớ có chút châm chọc.

Manh mối càng nghe càng loạn, đầu óc như bị nhét đầy những sợi dây rối tung.

Thi Đại khẽ gõ đầu, muốn sự thông minh chảy vào não.

Nhớ đến một nghi điểm khác, nàng hạ thấp giọng, tránh thị vệ A Ngôn, lặng lẽ nói với Vệ Linh:

“Cô có hứng thú với Hàn Tung hả?”

Giữa lúc tập tà ma tạm thời rút lui, những người khác đều ngây ra như phỗng, yên tĩnh ngồi dưới đất với vẻ chẳng còn gì luyện tiếu.

Chỉ mỗi Vệ Linh tràn đầy hứng thú, vẫn luôn quán lấy Hàn Tung không buông.

Theo lý mà nói, một tiểu thư được nuông chiều như nàng ấy, vừa bị yêu tà dọa cho hoảng hốt, lại không chịu nổi tính tình của Hàn Tung...

Sao có thể kiên trì bắt chuyện với Hàn Tung được?

Nghe Thi Đại hỏi như vậy, sắc mặt Vệ Linh cứng ngắc.

Nàng ấy như do dự, ngẫm nghĩ một lúc, lại thấy chẳng có gì phải dấu giếm, dùng âm thanh nhỏ nhất để đáp lời:

“Cô muốn biết?”

Thi Đại gật đầu.

Liếc A Ngôn sau lưng, Vệ Linh đến gần bên tai nàng:

“Ta muốn khiến A Ngôn ghen.”

Thi Đại ngẩn ngơ: Ồ?

Thi Đại vỡ lẽ hai mắt sáng ngời: Ôi!

Cám ơn Vệ tiểu thư, để nàng có được đáp án đầu tiên trong hôm nay.

Quả nhiên nhiều chuyện chính là sức mạnh sản xuất chính!

“Khi ấy bên ngoài có rất nhiều yêu ma.”

Vệ Linh:

“Ta nghĩ chắc không còn sống được nữa, muốn kích thích chàng ấy, ai bảo bình thường A Ngôn như cái hũ nút. Tướng mạo Hàn Tung khá ổn, kiếm pháp cũng giỏi, ta giả vờ có hứng với hắn...”

Nàng ấy cười hì hì:

“A Ngôn không vui ngay.”

Trước đó cứ nghĩ Vệ Linh là cô nương thô lỗ, nào ngờ họ nghĩ đến tầng thứ hai, Vệ Linh lại sâu xa hơn nghĩ đến tầng thứ ba luôn rồi.

Thi Đại chớp mắt:

“Giờ cô với A Ngôn thế nào?”

“Tâm ý tương thông.”

Mày mắt Vệ Linh cong cong, gò má ửng hồng, như một vệt đỏ giữa lớp tuyết rơi:

“Nếu sau này cô gặp người mình thích, cũng có thể chọc giận hắn như vậy, trăm phát trăm trúng.”

Thi Đại như hiểu ra:

“Biết rồi.”

Giang Bạch Nghiễn ở gần đó không nói tiếng nào, ánh mắt lướt qua ẩn ý không rõ.

“Vệ cô nương.”

Giang Bạch Nghiễn ngắt lời họ:

“Lần này lên núi đi săn, do ai đề nghị?”

Vệ Linh lùi về sau một bước:

“Đi săn? Tất nhiên là ca ca ta.”

Thi Đại nhớ ra, trong lời thoại được đề cử của Vệ Linh, có câu “Mệt quá, không muốn đi nữa”.

Vị đại tiểu thư này không giống người có tính cách nhiệt tình với chuyện săn bắt.

Lòng nàng khẽ động:

“Trước đây cô hiếm khi đi săn ư?”

“Không phải hiếm khi.”

Vệ Linh cau mày, buồn bực lắm lắm:

“Là lần đầu tiên, mệt muốn chết, sau này ta không đi nữa.”

Thẩm Lưu Sương thuận nước đẩy thuyền:

“Tại sao lần này lại đi săn?”

“Ca ca ta đề nghị.”

Nói đến đây, Vệ Linh cong môi:

“Mọi người biết mà, A Ngôn là thị vệ của ta, ta và chàng ấy thân phận khác biệt. Ca ca vốn không đồng ý cho chúng ta ở bên nhau, bị ta mắng một trận. Huynh ấy và tẩu tẩu chẳng phải cũng khác xa một trời một vực à? Một người một yêu đây thôi.”

Vệ Linh lên tiếng:

“Qua mấy ngày sau, ca ca nghĩ thông suốt, chủ động nói với

ta, chi bằng mọi người cùng nhau lên núi đi săn. Dã thú đến gần, A Ngôn chắc chắn sẽ bảo vệ ta.”

Thẩm Lưu Sương:

“Ca ca cô đúng là suy tính vất vả nhỉ.”

Nàng ta thoáng ần ý, Vệ Linh không nghe ra, vui vẻ bảo:

“Tuy lần này đi săn xảy ra chuyện, nhưng nói đến cùng, ta và A Ngôn đã thuận lợi ở bên nhau, không lỗi.”

Nói đoạn, cửa phòng thuốc bị người ta đẩy ra, đại phu đề chòm râu dê thò đầu ra ngoài:

“Ở ngoài đó làm gì? Vào đây uống thuốc.”

Không chỉ Vệ Linh, ngay cả Thi Đại cũng lộ vẻ sợ hãi.

Thuốc của y quán Trần Ách Ti, có thể xem là nổi khổ nhân gian, ném qua một lần, đến nay Thi Đại vẫn chưa quên được mùi vị đó.

Vệ Linh lắp bắp, từ chối theo bản năng:

“Uống, uống thuốc?”

Vừa dứt lời, tay áo đã bị người ta kéo nhẹ.

Vệ Linh nghiêng mắt, thấy một tay A Ngôn nắm tay áo nàng ấy, tay kia ngoan ngoãn giơ lên, xòe lòng bàn tay ra, là một túi kẹo.

“Tiểu thư.”

Hắn ta lên tiếng, giọng nói trầm thấp êm tai:

“Ăn cái này, sẽ đỡ hơn một chút.”

Vệ Linh vui vẻ mỉm cười, giang hai tay ra, ôm lấy hắn ta.

A Ngôn rũ mắt đong đầy ý cười, vành tai đỏ rực.

Thi Đại chậm rãi nở nụ cười bà dì.

Ánh mắt Diêm Thanh Hoan dịu dàng.

Mi tâm Thẩm Lưu Sương giật nhẹ, không hề báo trước, cau mày liếc Giang Bạch Nghiễn.

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Nhìn chàng làm gì?

“Sức khỏe quan trọng, mọi người vào trong uống thuốc đi, ta không phiền nữa.”

Thi Đại vẫy tay, quay đầu nhìn:

“Chúng ta vào phòng thuốc xem thử nhé?”

Nàng còn vài vấn đề muốn hỏi bà chủ.

Đẩy cửa vào, mùi thuốc nồng nặc xộc thẳng vào khoang mũi.

Thi Đại không thích vị thuốc đắng bèn nín thở.

Trong phòng gần mười người hoặc đứng hoặc nằm, toàn là những gương mặt quen thuộc đã từng thấy trong họa cảnh.

Bà chủ Dương Ngọc Trân ôm chặt bàn tính ngồi trong góc, thê thảm ưu tư, bụng chén thuốc uống hết một hơi.

Thuốc không đắng, số mạng mới cay đắng.

Bốn người Thi Đại tỏ rõ thân phận Trần Ách Ti, thoát đầu bà chủ sưng sốt, sau đó ra sức gặt đầu:

“Các vị đại nhân có vấn đề gì cần hỏi! Chắc chắn ta sẽ nói hết những gì mình biết!”

Dứt lời nghiêng răng nghiêng lợi:

“Kẻ khốn đập nát khách điểm của ta. Nếu biết là ai làm, ta...”

Diêm Thanh Hoan tốt bụng an ủi:

“Bà chủ, chờ chúng ta bắt được hung thủ, sẽ trích một phần tiền sung công của người đó bồi thường thiệt hại cho cô.”

Nói xong lại cảm thấy không đúng, hung thủ họ nhận định trước mắt là Cẩm Nương, túi tiền người này còn rộng hơn cả bà chủ.

“Cẩm Nương trong khách điểm của cô.”

Thi Đại hỏi:

“Có phải tinh thần không tốt lắm?”

“Cẩm Nương ư? Đúng vậy.”

Bà chủ hơi buồn phiền:

“Ban đầu thấy nàng ta đáng thương, cô nương gia lẻ loi một mình nên mới giữ nàng ta lại. Ai người vừa qua mấy ngày, đã thấy nàng ta ngồi xồm trong góc tự lắm bữa.”

Cô nương kia lải nhải, giữ lại chẳng khác nào nuôi một người nhàn rồi.

Nhưng nếu đuổi Cẩm Nương đi, nàng ta lại chẳng đành lòng.

“Đại nhân.”

Bà chủ lộ vẻ khổ sở:

“Lẽ nào hung thủ là nàng ta?”

Thi Đại mềm giọng an ủi:

“Vụ án vẫn chưa kết thúc, chúng ta vẫn đang điều tra.”

Trong đầu nàng chứa vô vàn suy nghĩ, lúc nói chuyện hơi ngược mắt, không kịp đề phòng, trông thấy bóng người mặc áo đen cùng hai thanh kiếm sau lưng người đó.

Hàn Tung không nói tiếng nào đứng sau lưng họ, tròn mắt u ám.

Hắn ta muốn làm gì? Đến gần họ từ lúc nào? Chẳng phải hắn ta không thích nói chuyện với người khác sao?

Trong lòng dâng lên ba câu hỏi, Thi Đại nghe thấy hắn ta lên tiếng.

“Ta tên Hàn Tung, sở trường song kiếm.”

Hàn Tung nói:

“Đánh không?”

Thi Đại: “?”

Hàn Tung nhìn chằm chằm Giang Bạch Nghiễn:

“Người dùng đơn kiếm, nếu người thấy không công bằng, ta cũng có thể đánh bằng một kiếm. Nhưng với thực lực của người chắc hẳn không cần.”

Thi Đại sốc nặng.

Lời, lời thoại y hệt trong họa cảnh luôn kia, trái tim khao khát được đánh nhau của hắn ta, quả là khắc sâu trong xương cốt!

Hàn Tung vẫn nhả thoại với vẻ mặt vô cảm:

“Đã lâu rồi bọn chúng chưa gặp đối thủ cao tay, người vung kiếm, có lẽ sẽ khiến bọn nó thỏa mãn.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ tránh né hơi thở của hắn ta:

“Người bị thương.”

Khóe mắt liếc thấy vẻ mặt hóng hớt của Thi Đại, chàng nhắm mắt lại.

Hàn Tung siết chặt tay:

“Chờ vết thương ta khỏi hẳn, đánh không?”

Bị người này đeo bám phiền phức, cuối cùng Giang Bạch Nghiễn đồng ý, vài ngày sau sẽ tranh cao thấp với Hàn Tung.

Về chuyện kiếm pháp, chàng đã quen tốc chiến tốc thắng.

Ra khỏi phòng thuốc, Thi Đại cười đến rung cả vai:

“Huynh được hoan nghênh thật đó.”

Bị nàng cười đến bất đắc dĩ, Giang Bạch Nghiễn lắc đầu, gắng gượng chuyển chủ đề:

“Đến xem Vệ Tiêu nhé?”

Vệ Tiêu và Ngu Tri Họa là nhân vật quan trọng trong họa cảnh, đến tận lúc này, họ vẫn chưa được gặp người thật của hắn ta.

Thi Đại cũng có ý này:

“Đi thôi.”

Vệ Tiêu bị thương quá nặng, được xếp vào một phòng bệnh riêng lẻ.

Gõ cửa phòng, Ngu Tri Họa bên trong đáp một tiếng “mời

vào”.

Đẩy cửa ra Thi Đại trông thấy Vệ Tiêu đang nằm trên giường gỗ cạnh cửa sổ.

Chẳng khác mấy so với thanh niên trong họa cảnh, nhưng cũng có vẻ khác biệt quá nhiều.

Vẻ hào hùng hăng hái đã tan biến sạch sẽ, chỉ còn lại tử khí yếu đuối sau khi mất máu quá nhiều. Hắn ta tỉnh lại, tròng mắt vẫn đục, thần nhiên liếc nhìn.

“Đa tạ tiên sư...”

Vệ Tiêu cất lời, hơi thở mỏng manh, khó khăn thốt ra bốn chữ rồi không nói được nữa.

Ngu Tri Họa ngồi bên giường, vành mắt ửng đỏ.

Thẩm Lưu Sương:

“Vết thương của Vệ công tử, đại phu nói sao?”

“Tổn thương đến vùng phổi, rất nghiêm trọng.”

Ngu Tri Họa cố hết sức nở nụ cười:

“Nếu không phải khi đó ta kịp thời độ linh khí cho chàng, Vệ Tiêu đã mất mạng.”

Vệ Tiêu nắm tay nàng ta, động tác an ủi.

Thi Đại vẫn để tâm đến chi tiết sai lệch trong quỹ đả tường, dò hỏi:

“Vệ công tử, có từng tặng Vệ Linh bùa giữ mạng không?”

Hàng mi Vệ Tiêu nhẹ run, hé miệng.

Hắn ta khàn giọng đáp:

“Bùa? Trong núi nhiều tà ma, trước khi đi săn ta có đưa cho mọi ấy vài lá.”

“Trước giờ Vệ Tiêu không thích vẽ bùa.”

Ngu Tri Họa vén vài lọn tóc rối giúp hắn ta:

“Mấy lá bùa kia là do ta vẽ giúp chàng.”

Là thế à.

Nhớ đến Vệ Linh, trông mắt Thi Đại thoáng lấp lóe.

Có lẽ nàng đã hiểu rồi.

Vệ Tiêu đau đến độ nói không nên lời, ý thức mơ màng, không lấy được tình báo hữu dụng từ chỗ hắn ta.

Bốn người rất có tố chất nghề nghiệp không quấy nhiễu người bị thương, chẳng lâu sau đã tạm biệt cặp vị hôn phu hôn thê này.

Đến sảnh chính của y quán, không khí tươi mát ủa vào, Thi Đại hít sâu một hơi.

Trải qua cuộc trò chuyện ban nãy, suy nghĩ của nàng đã thông suốt.

Thẩm Lưu Sương nhượng mảy:

“Đại Đại nghĩ sao về vụ án này?”

Nhìn vào mắt nàng ta, Thi Đại mỉm cười nhẹ nhõm.

Quả nhiên Thẩm Lưu Sương biết nàng đang nghĩ gì.

Nếu không phải nảy sinh nghi ngờ về vụ án này, từ lúc bắt đầu, Thi Đại đã không đề nghị đến y quán.

“Có một vài chi tiết không khớp.”

Thi Đại nhỏ tiếng nói:

“Ta thấy có lẽ hung thủ đã động tay động chân ở đâu đó.”

“Động tay động chân?”

Diêm Thanh Hoan:

“Cô muốn nói vụ án này có chỗ kỳ lạ sao?”

“Ừm.”

Liên kết những manh mối vụn vặt lại với nhau, đáy lòng nàng loáng thoáng có suy đoán.

Suy đoán này cần nhiều sự thật hơn để củng cố.

“Nếu ta nói.”

Thi Đại ngẫm nghĩ:

“Trong số chúng ta, có người thay thế thân phận của hung thủ vào họa cảnh, sẽ như thế nào?”

Họ vào đó tra án, không thể bố trí tà trận hại người như hung thủ thật sự được.

Không có pháp trận chiêu tà, sẽ không có tà ma tấn công sau đó, làm thế chẳng phải họa cảnh sẽ sụp đổ ư?

“Yêu tà vẫn sẽ xuất hiện.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Họa cảnh lấy Ngu Tri Họa làm chủ, nàng ta dựa theo ký ức chắc chắn sẽ vẽ tà ma trong tranh, dù không ai lập trận vẫn lặp lại tình huống khi đó.”

Thi Đại nghĩ lại cẩn thận, nhớ đến cuộn tranh dài Ngu Tri Họa đã vẽ.

Nàng ta vẽ cảnh...săn bắt trong núi, quỷ đả tường và tà ma tấn công.

Ba chuyện này, chắc chắn sẽ xuất hiện trong họa cảnh.

“Mọi người có cảm thấy, lần điều tra này quá mức thuận lợi không.”

Thẩm Lưu Sương khoanh hai tay trước ngực, rũ mắt nghĩ ngợi:

“Hơn nữa...thứ kia, lạ lắm đúng không?”

“Ừm, rất lạ.”

Thi Đại hiểu ý nàng ta, cong môi:

“Cho nên muội muốn điều tra rõ một chuyện.”

Bé trai tò mò Diêm Thanh Hoan nhón chân, gấp không chờ nổi:

“Chuyện gì?”

“Điều tra...”

Thi Đại cắt lời:

“Lần đầu tiên tốp tà ma tấn công khách điểm Quân Lai vào mấy chục năm trước.”

Một ngày trôi qua, Trường An vào đêm tuyết rơi lả tả, đất trời trắng xóa.

Chờ vầng dương kéo đến, lại là một ngày trời trong.

Giữa trưa, mặt trời chói lọi, vì thiếu gia bệnh nặng, Vệ phủ

người đến người đi, sắc mặt ai nấy đều nghiêm nghị.

Nghe nói Thi tiểu thư và Thâm tiểu thư của Trần Ách Ti đến thăm, Ngu Tri Họa cố ý rót hai ly trà nóng cho họ.

Thi Đại khoác lên người váy lụa đỏ rực như ráng chiều, tóc đen buộc gọn, thoát nhìn tâm trạng rất tốt, sau khi thấy nàng ta giòn giã gọi một tiếng “Ngu cô nương”.

Thâm Lưu Sương vẫn tươi cười ôn hòa như cũ, áo xanh với hoa văn hình trúc lộ vẻ lười nhác, giắt mặt nạ na su ở thắt lưng, sống lưng thẳng thớm như đao.

“Mời hai vị ngồi.”

Đưa ly sứ đựng trà cho hai người, Ngu Tri Họa dịu dàng nói:

“Mùa đông trời lạnh, uống chút trà nóng.”

“Hôm nay chúng ta đến đây là muốn cảm ơn họa cảnh của Ngu cô nương, thuận tiện hỏi vài vấn đề liên quan đến vụ án.”

Giọng điệu Thi Đại mang vẻ cảm kích, cười nói:

“Không có họa cảnh của cô sẽ không phá được vụ án này.”

Thâm Lưu Sương yên tĩnh ngồi giữa nàng và Ngu Tri Họa, tựa lưng vào ghế.

Ngu Tri Họa lắc đầu:

“Đã bắt được hung thủ chưa? Là vị trù nương kia sao?”

“Thực ra...chúng ta cảm thấy, có thể hung thủ không phải Cẩm Nương, cho nên mới đến hỏi cô manh mối mới.”

Thi Đại hơi ngại:

“Bây giờ không rõ tung tích của Cẩm Nương, chỗ nào cũng chẳng tìm được nàng ta.”

Cô nương này trời sinh ngoan ngoãn, dáng vẻ rũ mi cụp mắt như chú thỏ, hồn nhiên đáng yêu.

Ngu Tri Họa giãn mày, chân thành nói:

“Thi tiểu thư hỏi đi, ta biết gì sẽ nói đó.”

Thi Đại quan tâm mở lời:

“Tình hình Vệ tiêu sao rồi? Nghe nói hần được đưa về Vệ phủ chữa trị.”

“Thương thế gần như nguy hiểm tính mạng, trong nhà đã mời danh y.”

Ngu Tri Họa khẽ than, đáy mắt thoáng buồn bã:

“Chỉ mong chàng ấy vượt qua được chuyện này.”

Thi Đại mỉm cười:

“Người tốt sẽ được báo đáp. Vì cứu cô nên Vệ công tử mới bị thương, ông trời sẽ phù hộ hần.”

Ngu Tri Họa nhẹ cong môi, chẳng rõ đang nghĩ gì.

“Tại sao Thi tiểu thư cảm thấy.”

Ngu Tri Họa hỏi:

“Hung thủ không phải Cẩm Nương?”

“Điều tra quá thuận lợi.”

Thi Đại thành thật đáp:

“Hung thủ phía sau luyện tâm nhân pháp, đã giết chết mấy người, hơn nữa mỗi lần giết người đều không để lại quá nhiều manh mối. Đây là người có tâm tư kín kẽ.”

So với người đó, Cẩm Nương để lộ rất nhiều sơ hở.

“Thực không dám giấu, trong họa cảnh, thậm chí chúng ta còn tìm được cuốn sổ ghi chép và pháp khí của nàng ta.”

Thi Đại nói:

“Toàn bộ đều nghênh ngang để dưới giường, chẳng chút phòng bị. Hễ có người vào phòng nàng ta, cúi người nhìn thử, chẳng phải Cẩm Nương sẽ lộ ngay?”

Cẩm Nương là tà tu vừa mới nhập môn, ngay cả tà khí cũng không khống chế nổi, sao có thể tiếp xúc với tâm nhân pháp, giết hại nhiều người mà thần không biết quỷ chẳng hay?

Ngu Tri Họa:

“Nói như vậy, Thi tiểu thư cảm thấy có người đã hãm hại Cẩm Nương?”

“Không rõ tung tích của Cẩm Nương, có thể nói nàng ta sợ tội chạy trốn, nếu đổi góc độ khác...”

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ:

“Hung thủ giết nàng ta hủy thi diệt tích, ngụy tạo nàng ta mới là hung thủ, cũng có thể giải thích thông suốt.”

Ngu Tri Họa ngẫm nghĩ một thoáng:

“Đúng vậy.”

“Tạm thời loại trừ Cẩm Nương thì phải tìm hung thủ trong số những người còn lại.”

Thi Đại lên tiếng:

“Điều kiện cần thiết của hung thủ là, mỗi lần chờ tốp tà ma mới kéo đến, ít nhất phải rời khỏi tầm mắt mọi người một lần,

để khởi động pháp trận chiêu tà.”

Ngu Tri Họa thuận theo tư duy của nàng:

“Ta nhớ...phần lớn mọi người đều ở đó. Từng rời khỏi sảnh lớn, chỉ có Hàn Tung và Cẩm Nương.”

Từ đầu đến cuối nàng ta luôn ở lầu một, có quyền lên tiếng nhất.

Yên lặng một lúc, Ngu Tri Họa bổ sung:

“Vệ Tiêu và Nghênh Xuân cũng không ở đó. Nhưng Vệ Tiêu trọng thương, Nghênh Xuân...Nghênh Xuân nhát gan, sau khi gặp vài con yêu tà ở lầu hai đã chạy xuống lầu một.”

Nghênh Xuân là thị nữ chăm sóc Vệ Tiêu.

Thi Đại nhớ ra, trong họa cảnh của họ, quả thật từng gặp yêu vật quanh quần ở lầu hai:

“Nghênh Xuân gặp yêu tà, không bị thương chứ?”

“May nhờ có bà chủ.”

Mặt mày Ngu Tri Họa dịu dàng:

“Nghênh Xuân nói, khi đó bà chủ cũng có mặt, để phòng thân còn cầm theo dao phay.”

Nàng ta dứt lời mím môi, giọng điệu nặng nề:

“Thi tiểu thư, rốt cuộc cô nghi ngờ ai?”

Ngu Tri Họa không ngốc.

Nếu nghi ngờ Hàn Tung, Thi Đại sẽ không cố ý đến đây tìm nàng ta hỏi thăm, nàng ta và vị du hiệp kia có quãng tám cây sào cũng không tới.

Bốn mắt nhìn nhau, tiếng gió nhất thời ngưng đọng, yên ắng như tờ.

Thi Đại xoa đầu ngón tay, âm cuối như hòn đá rơi xuống đất, vang vọng rõ ràng:

“Người trong lòng Ngu cô nương đang nghĩ đến.”

“Không thể nào.”

Sắc mặt Ngu Tri Họa tái nhợt, khẽ cười nói:

“Thi tiểu thư, mọi người đã tận mắt nhìn thấy vết thương trên bụng Vệ Tiêu. Chàng bị thương nặng như vậy, làm sao có sức chiêu tà ma đến?”

“Vết thương có thể nguy tạo lần thứ hai.”

Thi Đại không vòng vo nữa:

“Bất cứ lúc nào, hắn ta cũng có thể nhân lúc Trần Ách Ti chưa đến, rạch bụng mình... ví dụ như khoảng thời gian tổp tà ma thứ ba được giải quyết xong.”

“Vậy thì càng vô lý.”

Giọng nói Ngu Tri Họa thoáng tức giận:

“Tiểu muội tận mắt nhìn thấy chàng bị tà ma tổn thương. Thi tiểu thư cô... cô vào họa cảnh, cũng từng thấy vết thương của chàng mà?”

Thi Đại không phản bác.

Trong quỹ đả tường, vì muốn xác nhận tình huống của Vệ Tiêu, nàng đã cẩn thận kiểm tra vết thương kia.

Sâu thấy xương, đủ chí mạng.

“Ừm, từng thấy.”

Cảnh tượng có chút giương cung bạt kiếm, không biết vì sao, Thi Đại ngược lại thở phào nhẹ nhõm:

“Chính ở chỗ đó, ta đã trúng kế lừa gạt của hung thủ.”

Ngu Tri Họa ngơ ngác:

“Có ý gì?”

“Quả thật ta từng gặp một người, vì bảo vệ cô mà bị yêu tà đâm xuyên bụng.”

Tĩnh lặng trong một thoáng.

Thi Đại ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt nàng ta:

“Nếu...người đó, hoàn toàn không phải Vệ Tiêu thì sao?”

Không quen giằng co căng thẳng, nàng hồi hộp đến mức tim đập thành thịch.

Ngu Tri Họa trước mặt môi mỏng khẽ run:

“Sao cơ?”

“Không phải Vệ Tiêu, còn có thể là ai?”

Ngu Tri Họa khó tin:

“Hắn và Vệ Tiêu giống hệt nhau. Thi tiểu thư, Vệ Tiêu không có sinh đôi, dù là bút vẽ của ta, cũng không họa được một người sống sờ sờ.”

Một ngọn gió đông lướt qua, sống lưng lạnh toát run rẩy.

Thi Đại rung mình, mu bàn tay được người ta xoa nhẹ, ngẩng đầu nhìn qua, Thẩm Lưu Sương khẽ cong môi với nàng.

Là nụ cười an ủi, ấm áp như gió, rất có cảm giác an toàn.

Mu bàn tay truyền đến hơi ấm an lòng, Thi Đại gật đầu.

“Lai lịch của người này, nói ra rất dài.”

Thi Đại tập trung tinh thần:

“Ngu cô nương, cô và Vệ Tiêu có giấy cầu nhân duyên phải không?”

Thân hình Ngu Tri Họa thoáng cứng đờ:

“Phải.”

Thi Đại nói thẳng không kiêng kỵ:

“Trong họa cảnh, chúng ta đã từng thấy nó.”

Khi ấy nàng đã thấy lạ, từng hỏi Liễu Như Thường, vị hôn phu hôn thê này quen nhau cũng chưa lâu lắm.

Nhưng giấy cầu nhân duyên quá cũ, chất giấy ố vàng, trông đã rất nhiều năm.

Đây chính là “thứ kỳ lạ” mà Thẩm Lưu Sương nhắc đến lúc trò chuyện tối qua.

Lùi lại vài năm trước, Vệ Tiêu chỉ là tiểu thiếu niên mới lớn, sao Ngu Tri Họa có thể cầu nhân duyên với hắn ta được?

Nhưng cố tình trong quỹ tích hành động của Vệ Tiêu mà Diêm Thanh Hoan nhận được, lại nói Vệ Tiêu rất coi trọng nó.

Hắn ta đâu thể mang theo giấy cầu nhân duyên của Ngu Tri Họa và người khác được.

“Trên tờ giấy nhân duyên kia có viết Gió nam hiểu lòng ta.”

Tâm trạng dần bình tĩnh, Thi Đại ung dung cất lời:

“Ngu cô nương, đây là lá xăm cô cầu xin lúc nào, với ai? Nửa còn lại Thôi mộng đến Tây Châu, không ở trên người Vệ Tiêu ư?”

Lần đầu tiên, Ngu Tri Họa không đáp.

Nữ nhân lặng thinh nhìn mặt đất, vẻ u ám cuộn cuộn nơi đáy mắt.

“Cô và Vệ Tiêu rất có duyên.”

Ánh mắt Thi Đại dần tối:

“Khi Vệ Tiêu mười mấy tuổi, vì rơi xuống sông được cô cứu sống. Về sau Vệ lão gia tìm người dạy vẽ tranh thủy mặc, vừa khéo cô lại đến Vệ phủ.”

Nàng im lặng thoáng chốc, bỗng nói thẳng:

“Nhưng mà... họa trung tiên kỹ nghệ xuất chúng, sẽ vô duyên vô cớ ở lại một gia đình thương nhân, làm một tiên sinh dạy vẽ bình thường sao?”

Ngu Tri Họa không nói gì.

“Thực ra vụ án này có rất nhiều nghi điểm.”

Thi Đại lên tiếng:

“Đầu tiên, hung thủ là tà tu, tại sao lại nghênh ngang tấn công khách điểm? Lần lượt giết từng người một giống lúc trước, chẳng phải dễ che giấu thân phận hơn à?”

“Kế tiếp, tại sao lại là khách điểm Quân Lai? Nó không bắt mất, tấn công nơi này, tà tu không có lợi ích nào khác.”

Ánh mắt Thi Đại xoay chuyển, nhìn nữ nhân gần đó:

“Nếu nhất quyết phải giải thích, là do hung thủ có lý do bất

đắc dĩ, bắt buộc, nhất định phải chọn nơi này.”

Ngu Tri Họa nhìn nàng:

“Lý do gì?”

Một lý do có thể giải thích “Vệ Tiêu” giống hệt nhau trong quỹ đả tường, cũng giải thích được giấy cầu nhân duyên.

Nhịp tim Thi Đại đập mạnh:

“Trong họa cảnh, bà chủ kể với chúng ta, khách điểm Quân Lai từng bị yêu tà tấn công ba lần. Một lần nào đó của mấy chục năm trước, vô duyên vô cớ, tà ma từng tùy ý bao vây tấn công khách điểm.”

Trong sự cố kinh hoàng kia, vài người tu đạo đứng ra, trả giá bằng việc thân tàn đạo tan để diệt trừ tà ma.

Ngu Tri Họa khép hờ mắt, lặng yên không lên tiếng.

“Ta tìm được ghi chép năm đó trong hồ sơ của Trần Ách Ti.”

Khựng lại một lúc, Thi Đại nói tiếp:

“Trong số những người hi sinh, có một nam nhân... tên Tần Tiêu. Cùng qua đời với hắn, còn có biểu muội Tần Tranh và bạn tốt Nghiêm Minh.”

Ngu Tri Họa chưa từng kêu tên “Vệ Tiêu”.

Từ đầu đến cuối, nàng ta gọi vị hôn phu của mình là “A Tiêu”.

A Tiêu (霄 trong Vệ Tiêu), A Tiêu (箫 trong Tần Tiêu).

Đến nay Thi Đại vẫn không quên, sau khi tốp tà ma thứ ba kết thúc, có người nhắc đến chuyện sau khi chết hóa thành lệ quỷ lang thang.

Ngu Tri Họa cười đến dịu dàng, nhẹ giọng nói với họ, hồn

phách của người đã chết rất khó bị dương gian trông thấy, một khi qua đời sẽ bước vào luân hồi.

Người chết ra đi, đầu thai chuyển thế, lòng mang lưu luyến không nở, vĩnh viễn là người còn sống ở lại.

“Giấy cầu nhân duyên, là cô và Tần Tiêu cầu xin đúng không? Bao nhiêu năm trước?”

Bốn mươi, hay là năm mươi năm? Lúc ấy, Ngu Tri Họa vừa vào đời chưa lâu, hẳn vẫn còn ngây thơ đơn thuần như tờ giấy trắng.

Vì cứu Ngu Tri Họa, Tần Tiêu hi sinh trong đám yêu tà.

Ngu Tri Họa quanh quẩn nhiều năm, chẳng biết cố tình hay vô ý, nàng ta gặp được chuyển thế của Tần Tiêu, Vệ Tiêu hiện nay.

Trên đời này nào có nhiều chuyện trùng hợp và duyên phận như vậy, có chăng chỉ là lạng lẽ cố ý tiếp cận.

Cứu giúp khi rơi xuống nước và dạy thư họa cũng thế.

Vệ Tiêu và Tần Tiêu sở hữu linh hồn giống nhau, tướng mạo tương tự, nhiều năm rồi Ngu Tri Họa mới trùng phùng với hẳn ta, rất khó để không động lòng.

“Chính vì như thế.”

Thi Đại lấy hết can đảm, nhìn chằm chằm nàng ta:

“Ngu Tri Họa, cô mới có thể che trời lấp biển, thuận tiện lừa gạt ta.”

Ngu Tri Họa lẳng lẳng ngược mắt, dưới rèm mi dài cong vút là đôi mắt chẳng tỏ buồn vui.

“Ký ức của cô quả thực sẽ không lừa người, tranh của cô cũng không sai sót.”

Thi Đại nói:

“Nhưng...trong bức tranh thứ hai, người ta nhìn thấy không phải Vệ Tiêu, thậm chí tất cả không phải cảnh tượng hôm đó...”

“Mà là bốn mươi năm trước, đêm mà Tần Tiêu mất mạng.”

Dù đã chuẩn bị từ sớm, chính miệng nói ra câu này, vẫn khiến nàng tê dại sâu tận xương tủy.

Ba bức tranh của họa trung tiên, là sự thật mà Ngu Tri Họa đích thân trải qua.

Sự thật không thể thay đổi, để nghe nhìn lẫn lộn, khi Ngu Tri Họa vẽ, đã dùng mảnh khóc mờ ám.

Bức thứ nhất và thứ ba, chọn lựa ký ức đêm trước, rất bình thường.

Bức thứ hai chia làm hai phần.

Trong quỹ đả tường tái hiện chuyện cũ bốn mươi năm trước, khách điểm Quân Lai ngoài quỹ đả tường vẫn dùng cảnh tượng đêm trước.

Cho nên nhóm người Thẩm Lưu Sương không phát hiện điều gì bất thường.

Còn Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn dán thân vào hành lang tối tăm không ánh sáng, từ đầu đến cuối chỉ thấy Ngu Tri Họa và “Vệ Tiêu”.

Dung mạo Ngu Tri Họa bất lão, là chuyển thế, tướng mạo của Vệ Tiêu và Tần Tiêu giống hệt nhau.

Trong ký ức bốn mươi năm trước, Thi Đại trở thành muội muội Tần Tranh của Tần Tiêu. Với Vệ Linh và Tần Tranh, Ngu Tri Họa thống nhất gọi “tiểu muội”, không phân biệt

được.

Giang Bạch Nghiễn cũng không phải thị vệ A Ngôn, mà là “Nghiêm Minh” bạn của Tần Tiêu.

Tướng mạo của Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn trong họa cảnh không thay đổi, gần như không thể nhận ra nhân vật của mình trong cảnh này đã bị thay đổi, trở thành hai người khác của nhiều năm về trước.

Mọi chuyện đều kín kẽ không sơ hở, dường là ai cũng bị lừa gạt cho qua.

Thi Đại nghĩ, chẳng trách Vệ Tiêu nhất quyết phải dẫn theo Vệ Linh và A Ngôn, điều hấn ta cần là “tiểu muội” và “A Nghiêm”, để khớp với xung hô bốn mươi năm trước.

Dẫu không có thị vệ A Ngôn, hấn ta cũng sẽ tìm một người có tên đồng âm khác tới.

“Bốn mươi năm trước, vì cứu cô, Tần Tiêu bị yêu tà đâm thủng bụng.”

Thi Đại nhớ lại người trẻ tuổi cầm kiếm, ý cười sạch sẽ sáng sủa ấy, hóa ra hấn ta đã chết vào rất nhiều năm trước.

“Đến nay, sau khi dùng tâm nhân pháp sát hại vài người, để thoát khỏi nghi ngờ của Trần Ách Ti, cô đã đưa Vệ Tiêu trở lại chốn cũ.”

Thi Đại khẽ nói:

“Cô đã lên kế hoạch từ sớm, dẫn Vệ Linh và A Ngôn lên núi săn bắt, sắc trời dần tối, tiến vào khách điểm Quân Lai. Đêm đó khởi động tà trận cũng như nhiều năm trước, cô đã đưa Vệ Linh và A Ngôn vào quỷ đả tường.”

“Trong quỷ đả tường, Vệ Tiêu giả vờ bị yêu tà trọng thương. Vệ Linh nhất gan, làm sao dám vén áo lên kiểm tra tỉ mỉ? Sau khi rời khỏi quỷ đả tường, cô mượn có chữa trị cho hấn ta, bảo

Vệ Linh và A Ngôn ra ngoài xem thử tình hình khách điểm.”

Đến đây, tình huống giống hệt như bức tranh thứ ba.

“Trong phòng chỉ còn lại cô và Vệ Tiêu giả vờ trọng thương.”

Thi Đại lên tiếng:

“Là hung thủ thật sự đứng phía sau, dẫu lúc nào ở đâu, hấn ta cũng có thể khởi động tà trận.”

Trọng họa cảnh Ngu Tri Họa vẽ ra, nghiêm nhiên là tình huống khác.

Thi Đại nhận nhầm “Tàn Tiêu” kiếp trước thành Vệ Tiêu, cố ý kiểm tra vết thương của hấn ta, xác nhận hấn ta chỉ còn lại nửa cái mạng, trực tiếp loại bỏ hiềm nghi của Vệ Tiêu.

Nhân kiếp trước, đổi lại quả kiếp này.

Hay cho chiêu trộm long tráo phượng.

“Đây là nguyên nhân hung thủ đã chọn khách điểm Quân Lai.”

Thi Đại hít sâu một hơi:

“Các người muốn lặp lại cảnh tượng bốn mươi năm trước. Cùng là Vệ Tiêu, cùng là Ngu Tri Họa, cùng gặp quỷ đả tường ở hành lang khách điểm Quân Lai.”

Liễu Như Thường từng nói, Ngu Tri Họa từng bị người ta nhìn thấy có tiếp xúc với người chết trong vụ án liên hoàn, nằm trong danh sách nghi ngờ trọng điểm của Trần Ách Ti.

Rất nhanh, Trần Ách Ti sẽ điều tra nàng ta.

Đến khi đó chuyện Vệ Tiêu tu luyện tà pháp chắc chắn bại lộ, chết không nghi ngờ.

Trước khi bị tra ra thân phận tà tu, họ cần phải rửa sạch hiềm

nghi.

Cách hiệu quả nhất là gì?

Chúng mình mình không có ở hiện trường, đồng thời giả họa tội danh cho người khác.

“Cô ở nơi Tàn Tiêu qua đời kiếp trước, dùng dáng vẻ trọng thương sắp chết của hắn, diễn một màn kịch thay trời đổi đất, muốn giành lấy chút cơ hội sống sót cho Vệ Tiêu.”

Gió lạnh lướt qua, thổi tung vài lọn tóc mai của Thi Đại.

Ánh mặt trời ảm áp, nhưng nơi này chỉ còn lạnh lẽo thấu xương. Đôi mắt nàng nóng bỏng rực lửa, không chút sợ hãi nhìn vào đáy mắt Ngu Tri Họa, thốt ra từng câu từng chữ.

“Mà ta, trở thành nhân chứng mục kích để các ngươi thoát tội.”

P/S: 10k chữ ạ, quá hời hợt với một người bạn rợn như tui lúc này, vài chương sắp tới cũng dài luôn á huhuhu.

Chương 64: C64: Chương 64

Khi trải qua họa cảnh, định vị mà Thi Đại dành cho nó là một bộ phim điện ảnh nhập vai.

Tất cả hành động của Ngu Tri Họa, tương tự như cắt nối biên tập. Ghép hai đoạn phim ngắn không liên quan lại với nhau, để khán giả nảy sinh ảo giác chúng là một thể thống nhất.

Cảnh mà họ nhìn thấy, thực ra là thứ mà Ngu Tri Họa muốn để họ thấy.

Một phía không chút đề phòng gặp phải một phía phí hết tâm cơ, bị lừa đến triệt để.

Trong sảnh yên ắng, không ai lên tiếng, không khí bị kéo căng như dây cung.

Thi Đại siết chặt lá bùa, chuẩn bị phản kích bất kỳ lúc nào.

Sắc mặt Thẩm Lưu Sương hờ hững, ngón cái vuốt ve mặt nạ na sụ nơi thắt lưng.

Đây là nguyên nhân nàng ta ngồi giữa Ngu Tri Họa và Thi Đại.

Chẳng biết Ngu Tri Họa đã sống bao nhiêu năm, nói không chừng có thủ đoạn gì đó tổn thương người khác. Kinh nghiệm thực chiến của Thẩm Lưu Sương phong phú, ngăn trước người Thi Đại, có thể bảo vệ nàng bình an.

“Nói một cách đơn giản.”

Trong bầu không khí tĩnh lặng khiến lòng người bất an, Thi

Đại phá vỡ trầm mặc:

“Vệ Tiêu chính là tà tu đã tu luyện tâm nhân pháp. Tâm nhân pháp cần người thuần âm, lúc cô điều tra sinh thân bất tự của người chết, từng bị người khác nhìn thấy, khiến Trần Ách Ti nghi ngờ.”

“Cho nên cô và Vệ Tiêu tự biên tự diễn, thông qua họa cảnh, khiến chúng ta hiểu lầm Vệ Tiêu trọng thương. Người sắp chết không thể khống chế tà trận, từ đó loại bỏ hiềm nghi của hắn ta.”

Còn về bản thân Ngu Tri Họa, nàng ta ở sảnh lớn chưa từng rời khỏi, càng không thể là hung thủ.

Ngoài dự đoán, Ngu Tri Họa chỉ cười khẽ một tiếng.

Nàng ta như hoang mang:

“Cô bắt đầu nghi ngờ, là vì bùa giữ mạng từng nhắc đến trong y quán?”

“Đây là một trong những nguyên nhân. Khi cô và Vệ Tiêu đồng thời nói dối thừa nhận từng đưa bùa cho Vệ Linh, ta đã đoán hai người là đồng mưu.”

Thi Đại không hề buông lỏng cảnh giác:

“Lúc đầu cảm giác hai người bất thường, là khi nhìn thấy giấy cầu nhân duyên kia.”

Giấy cầu nhân duyên cũ kỹ quá đời, phán đoán thời gian, hoàn toàn không khớp với độ tuổi của Vệ Tiêu.

Dựa vào tự tin khi có Thẩm Lưu Sương bên cạnh, Thi Đại nói tiếp:

“Bốn mươi năm trước, Tàn Tiêu từng đưa cho biểu muội hắn vài lá bùa. Chuyện này cô không biết, không thể lặp lại trên người Vệ Tiêu và Vệ Linh.”

Trên đời nào có hai người thật sự giống hệt nhau, dầu Ngu Tri Họa có trăm phương ngàn kế tái hiện lại năm đó, cũng khó tránh khỏi sơ hở.

Chính chi tiết này, đã trở thành cơ sở để phá vỡ toàn cục.

“Là ta tính sai.”

Ngu Tri Họa nhấp nửa ly trà đã lạnh:

“Trong quỷ đả tường bốn mươi năm trước, yêu ma kéo đến rất hung hãn. Bốn người chúng ta gần như không giao lưu gì, từ đầu đến cuối vẫn cố hết sức chống trả... Ta vốn nghĩ, các người sẽ không lấy được tin tức gì từ miệng Tàn Tiêu.”

Nào ngờ cẩn thận đến mấy vẫn có sơ sót.

Thi Đại nhớ lại tình hình lúc ấy, quả thật họ rất ít giao lưu với Tàn Tiêu. Dù sao tà ma trước mặt, không ai rảnh để trò chuyện.

Chuyện bùa giữ mạng, là tự Tàn Tiêu chủ động nhắc đến.

Như vậy cũng có thể giải thích được, vì sao Thi Đại luôn có cảm giác quái lạ khó nói nên lời lúc vào quỷ đả tường ngày đó.

Giờ nghĩ lại, chính là bày biện trong hành lang khách điểm Quân Lai.

Cách nhau mấy chục năm, dù trang trí của khách điểm Quân Lai không thay đổi, nhưng vách tường và sàn nhà đã có vết dốm rõ rệt.

Khi ấy nàng bị nhốt trong quỷ đả tường, tà khí khiến không gian méo mó, làm vách tường sinh ra vết đỏ như dây leo, mặt đất cũng lờ mờ, không nhìn rõ được.

Cho nên Thi Đại không thể nhận ra manh mối ngay, chỉ cảm thấy không hợp lý theo bản năng.

Yên lặng một chốc, Thi Đại cau mày hỏi:

“Cẩm Nương trong vụ án này...đã bị các người giết hại?”

Nhìn ly trà suốt một lúc, Ngu Tri Họa khẽ đáp:

“Ừm.”

Đến tận lúc này, nàng ta vẫn bình tĩnh như cũ.

Thi Đại nhìn chăm chăm nàng ta, xuyên qua đôi mắt thanh lệ của Ngu Tri Họa, chỉ thấy sắc tối trông rỗng, chẳng rõ cảm xúc bên trong.

Nàng ta đang cố ý kéo dài thời gian, suy nghĩ làm sao để thoát thân chẳng?

Ở bên cạnh lắng nghe một lúc lâu, cuối cùng Thẩm Lưu Sương không nhịn được hỏi:

“Cẩm Nương là kẻ chết thay mà các người đã chọn?”

Đôi mắt Ngu Tri Họa u ám, khẽ cong môi:

“Phải.”

Tất cả đã phơi bày rõ ràng, nàng ta không định che giấu nữa.

“Khách điểm Quân Lai bị tà ma tấn công, có họa trung tiên như ta ở hiện trường, ta biết chắc chắn Trấn Ách Ti sẽ nhờ ta về họa cảnh.”

Ngu Tri Họa cất lời:

“Dù Trấn Ách Ti không chủ động đề cập, ta cũng có thể tự đề cử.”

“Vì muốn thoát tội, ta đã nghĩ ra kế hoạch này từ sớm, vẫn luôn âm thầm quan sát khách điểm Quân Lai. Dự tính ban đầu

là mời một tà tu cùng đến săn bắt, chờ tốp tà ma kết thúc, sẽ giết gã, nguy tạo cảnh gã sợ tội bỏ trốn.”

Ngu Tri Họa nói:

“Không ngờ...ta lại phát hiện trù nường của khách điểm, trùng hợp cũng là tà tu.”

Một chú dê thể tội sẵn có, không dùng cũng uống.

“Cầm Nường là kẻ nửa vờ, không không chế nổi tà khí trên người, thần chí hoảng hốt, rất dễ nhận ra nàng ta có vấn đề.”

Ngu Tri Họa rũ mắt cười bảo:

“Chắc chắn Trần Ách Ti sẽ điều tra nàng ta.”

Thi Đại:

“Lúc tốp tà ma thứ ba tấn công, Vệ Tiêu đã giết nàng ta, hủy thi diệt tích?”

Ngu Tri Họa hé miệng muốn phản bác, ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng không đáp, xem như mặc nhận.

Cầm Nường mất tích, chờ Trần Ách Ti vào họa cảnh, phát hiện thân phận tà tu của nàng ta, sẽ chứng thực được chuyện sợ tội bỏ trốn.

Vu oan giá họa như nước chảy mây trôi.

“Ta không hiểu.”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Tại sao cô lại vì Vệ Tiêu làm đến mức này.”

Nàng ta từng gặp phạm nhân muôn hình vạn trạng, trời sinh hung tàn, không biết hối cải, không còn đường lui, đa số khi gây án, đều vì lợi ích của mình.

Người đời mong cầu quá nhiều, tiền tài, địa vị, tu vi, như Ngu Tri Họa, phí hết tâm tư chỉ vì một kẻ khác, thật sự ít đến hiếm hoi.

Thẩm Lưu Sương thấy không đáng.

Nếu nàng ta muốn tiếp tục nhân duyên kiếp trước, Vệ Tiêu lúc này là kẻ giết hại nhiều người, tu luyện tà thuật, có điểm nào giống với “Tàn Tiêu” đã từng mất mạng trong tay yêu tà?

Vấn đề này, Ngu Tri Họa không trả lời.

“Hôm nay Trấn Ách Ti đến đây.”

Nàng ta ngẩng đầu, vẫn ôn hòa như cũ:

“Không chỉ hai vị đâu nhỉ?”

Không hổ là yêu tinh sinh ra từ thư họa, Ngu Tri Họa rất thông minh.

Đối phương bình tĩnh, giọng điệu Thẩm Lưu Sương cũng nhẹ hơn:

“Ừm, trên nóc nhà, ngoài cửa lớn, đều có người của chúng ta.”

Nàng ta và Thi Đại không ngờ đến độ đơn độc hành động, đến Vệ phủ dò hỏi, là kết quả mà mọi người ở Trấn Ách Ti bàn bạc.

Xung quanh đã bao vây chặt chẽ, chờ Ngu Tri Họa thừa nhận tội danh, những người khác sẽ phá cửa xông vào.

Ngu Tri Họa không còn đường thoát.

Bên tai lại yên tĩnh, Thi Đại nghe thấy tiếng thở than se sẽ.

“Đã làm rồi, hà tất phải hỏi nguyên nhân.”

Tay áo phấp phới, Ngu Tri Họa nhếch môi:

“Đánh đi.”

Giọng nói nàng ta trong trẻo mềm mại, khoảnh khắc ngược mắt, lại toát ra vẻ lạnh lẽo kiên quyết.

Mọi chuyện bại lộ, Vệ Tiêu chắc chắn sẽ chết, nàng ta là đồng phạm, cũng khó thoát tội.

Thay vì chờ chết, chi bằng cược một phen.

Thẩm Lưu Sương đã dự đoán từ trước, mặt nạ na sù nơi thất lưng lan tỏa nhiệt độ nóng bỏng, được nàng ta thành thạo đeo lên mặt.

Lần này là mặt nạ Linh Quan, màu nâu gỗ, tượng trưng cho vị thần chính nghĩa diệt tà vì dân, thanh tẩy Na đường.

Tay phải Ngu Tri Họa cầm bút, tay trái vung vẩy một cuộn tranh dài.

Chẳng qua chỉ thoáng chốc, một con mãnh hổ do nước mực ngưng tụ khom người phóng ra, bị trường đao trong tay Thẩm Lưu Sương chém làm đôi.

“Cẩn thận chút!”

Liễu Như Thường nhảy xuống từ mái hiên:

“Thực lực Ngu Tri Họa không yếu.”

Giang Bạch Nghiễn tiến vào từ cửa hông, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Thi Đại thúc đẩy bùa diệt quỷ trừ hung, đánh nát một bóng đen nhào đến trước mặt:

“Ừm.”

Hơn bốn mươi năm trước, Ngu Tri Họa đã có thể đối phó với rất nhiều tà ma trong quỹ đả tường, không thể xem thường thực lực thực sự của nàng ta hiện nay.

Nhưng khắp chôn đều có người của Trần Ách Ti bao vây, Ngu Tri Họa không nghi ngờ gì chỉ đang ngoan cố chống cự.

Bị vây chặt bên trong, sắc mặt Ngu Tri Họa vẫn bình tĩnh, bút ngọc vung lên giữa không trung, vẽ ra hai thanh trường đao sắc mực.

Một thanh vung về phía Thâm Lưu Sương trước mặt, thanh còn lại chém thẳng cương thi tấn công sau lưng, mũi đao lóe sáng lạnh lẽo, hóa ảo ảnh thành thực thể.

Vội vàng không chế cương thi tránh né, Tống Ngung Yên hiếm khi rút đi vẻ buồn ngủ, trợn to hai mắt:

“Nàng ta có thể điểm mực thành đao?”

Liễu Như Thường tặc lưỡi:

“Sống bao nhiêu năm nay, cũng nên có chút bản lĩnh.”

Tay áo dài tung bay, Ngu Tri Họa không phản ứng, bút ngọc vung ngang, vài vết mực đen phóng ra.

Nước mực thành hình, hóa thành mũi nhọn như sao trời giữa không trung, đổ ập xuống.

Chưa từng thấy mưa đao dày đặc như vậy, Thi Đại vung bùa hộ thân:

“Giáp tử bảo vệ người, giáp ngọc canh giữ hồn, nghe lệnh!”

Ánh vàng kim mở ra vòng tròn nửa trong suốt, bảo vệ nàng và Thâm Lưu Sương bên trong.

Thâm Lưu Sương mỉm cười cảm ơn, lấy đà giờ đao giải quyết dứt khoát, chém đứt bóng mực bất quy tắc.

“Cẩn thận.”

Giọng nói Giang Bạch Nghiễn bỗng vang lên:

“Bức tranh kia không ổn.”

Thi Đại nhìn qua, ánh mắt chạm vào bức tranh trong tay Ngu Tri Họa.

Nàng đã từng thấy Ngu Tri Họa tác chiến trong quỹ đả tường, vũ khí chỉ có bút ngọc mà thôi.

Bức tranh này dùng để làm gì?

Chớp mắt liếc nhìn, đó dường như là... một bức giang sơn đồ?

Không chờ Thi Đại phản ứng, bút ngọc của Ngu Tri Họa đã rơi xuống, vài con sài lang hồ báo gầm gừ phóng ra.

Cùng lúc đó, giang sơn đồ nhanh chóng lớn lên, kéo dài ra xung quanh.

Chỉ ngắn ngủi trong một thoáng, bức tranh lan tràn tựa thủy triều, bao trùm toàn bộ sảnh lớn...

Thi Đại giật thót.

Giang sơn đồ kéo đến chẳng kịp đề phòng, gần như tất cả mọi người đều bị bao phủ bên trong, tầm mắt tối sầm.

Chớp mắt đã là cảnh tượng khác biệt.

Sảnh chính của Vệ phủ tan biến mất dạng, chẳng còn nhìn thấy đồng liêu Trần Ách Ti và Ngu Tri Họa đâu nữa, nàng đang đứng trên đỉnh núi, bên cạnh là Liễu Như Thường.

Nơi này hiển nhiên không phải họa cảnh, bởi vì quan sát xung quanh, cây cối hoa cỏ, đều là dáng vẽ do bút mực phác họa thành.

Lòng có cảm giác, Thi Đại ngẩng đầu.

Chân trời điểm xuyết một vầng trắng trắng muốt, khóm mây là từng vòng bóng đen do bút mực vẽ ra, đỉnh núi cũng là sắc trắng đen đơn điệu.

Đây là...thế giới trong tranh sơn thủy?

“Phiền quá.”

Sau lưng truyền đến giọng nói của Liễu Như Thường:

“Cửu Nương Tử, cái này là pháp khí của Ngu Tri Họa sao?”

“Nói một cách chính xác, là tranh bốn mệnh của họa trung tiên.”

Rắn trắng hí mắt:

“Vậy mà có thể biến thứ này thành thật...trước đây Ngu Tri Họa đã che giấu thực lực.”

Thi Đại quay đầu:

“Tranh bốn mệnh? Những người khác đâu?”

Trong sảnh chính của Vệ phủ có không ít người, lúc này trên đỉnh núi chỉ còn lại nàng và Liễu Như Thường.

“Một loại chí bảo, được hóa thành từ sức mạnh thuần khiết nhất trong yêu đan của nàng ta.”

Bạch Cửu Nương Tử nói:

“Bức tranh này rất khó đối phó, một núi một sông đều do Ngu Tri Họa khống chế. Các người bị nhốt bên trong, tất cả mọi người đều phân tán...”

Nó còn chưa nói hết, bỗng dung thè lưỡi:

“Cẩn thận góc phía đông!”

Không cần nó nói, Thi Đại và Liễu Như Thường cũng cảm nhận được bóng đen đến từ phía đông.

Nghiêng mắt nhìn qua, hai người đều sửng sốt.

Một khóm mây nơi chân trời vặn vẹo biến hình, ngưng tụ thành bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đổ ập về phía đỉnh núi nơi hai người đang đứng.

“Cái cái cái này...”

Bàn tay khổng lồ to cỡ ngọn núi, Liễu Như Thường ôm chặt eo Thi Đại:

“Quá đáng rồi đây!”

Một khi bị thứ này đè xuống, họ chắc chắn mất mạng như loài kiến hôi.

Thi Đại bị nàng ta ôm hơi ngơ ngác, nghe thấy tiếng cười nói trong trẻo của Liễu Như Thường:

“Đại Đại, nắm chắc.”

Rắn trắng quấn quanh cổ ngấm vào máu thịt nàng ta, hóa thành vảy rắn trắng bạc.

Đôi mắt Liễu Như Thường giăng đầy sắc đỏ, không khác gì màu sắc đồng tử của Bạch Cữu Nương Tử

Nàng ta cong môi, thè chiếc lưỡi rắn đỏ ngầu.

Ngay sau đó, bên tai Thi Đại là tiếng gió lùa nhanh mạnh.

Trước khi bàn tay khổng lồ kia đập xuống, Liễu Như Thường đã ôm chặt nàng, thân hình linh hoạt như rắn, tung người nhảy

lên.

Gió mạnh rít gào, làm người ta chẳng mở mắt nổi, Thi Đại xuyên qua tóc đen bay tán loạn, nhìn rõ tình hình phía trước.

Liễu Như Thường mặc váy đỏ rực lửa, mang theo nàng nhảy sang một đỉnh núi khác, tư thế ung dung, như mũi tên rời khỏi dây cung.

Từ giữa không trung nhìn xuống, hơn phân nửa bức tranh đều lọt vào tầm mắt, dưới núi là dòng sông sắc giấy tuyền thành sâu không thấy đáy.

“Thế nào?”

Liễu Như Thường đặc ý hỏi nàng:

“Bị dọa rồi hả?”

Thi Đại ôm chặt nàng ta, mỉm cười rạng rỡ:

“Đẹp quá!”

Đáp xuống đỉnh núi khác, hai chân vững vàng chạm đất.

Liễu Như Thường buông tay, nghĩ lại mà sợ:

“May mà giữa mấy ngọn núi cách nhau không xa. Tỷ không muốn làm người đầu tiên trong lịch sử bị nước mực đè chết đâu.”

Nếu tên Trần Triệt kia mà biết, chắc chắn sẽ cười nhạo nàng ta.

Trong tranh bốn mệnh, cảnh tượng quái lạ hỗn loạn quỷ dị.

Lần đầu Thi Đại trông thấy cảnh trí thế này, quay đầu nhìn về phía bàn tay khổng lồ đè sập đỉnh núi, ngoài nỗi hoảng sợ lại thấy tò mò.

Nhớ đến lời răn trắng chưa nói hết, nàng thuận theo hỏi:

“Bạch Cửu Nương Tử nói, tất cả chúng ta đều bị phân tán... nhóm Lưu Sương tử cũng ở trong tranh sao?”

“Tất nhiên.”

Liễu Như Thường lên tiếng, sắc đỏ nơi đáy mắt càng đậm, hóa thành giọng nói của Bạch Cửu Nương Tử:

“Còn nhớ bức tranh kia không? Một bức rất dài, nơi này sông núi đan xen, ai mà biết mọi người đã bị hút vào nơi nào.”

Lúc mời tiên nhập vào người, nàng ta và tiên gia dùng chung một cơ thể.

Bạch Cửu Nương Tử khựng lại:

“Nhưng mà... nếu tranh sơn thủy đang thay đổi, cho thấy rõ Ngu Tri Họa cũng ở bên trong, đang dùng bút ngọc chỉnh sửa hình ảnh.”

Thoáng chốc, lại biến thành giọng nói của Liễu Như Thường:

“Hiểu rồi, muốn ra khỏi chỗ này phải tìm được bản gốc Ngu Tri Họa, đúng không?”

“Người nói đúng.”

Bạch Cửu Nương Tử thở dài:

“Tuyệt đối phải cẩn thận. Tranh bốn mệnh do nàng ta không chế, dẫu Ngu Tri Họa muốn san bằng ngọn núi này cũng chỉ là chuyện trong thoáng chốc.”

Nó vừa dứt lời, nhanh chóng chớp mắt.

Không phải xui đến vậy chứ.

Như lời hồi đáp với câu nói ban nãy, ngọn núi vốn vững vàng

bắt đầu rung chuyển.

Như băng tuyết tan chảy, không cho hai người cơ hội phản ứng, đỉnh núi bỗng lồm xuong!

Thi Đại nhanh tay lẹ mắt, kéo tay phải Liễu Như Thường:

“Ôm chặt thân cây!”

Cây cối trên núi là vài nét bút rải rác tùy ý phác họa, may mắn cắm rễ dưới đất, không đến mức đổ nát.

Thân cây cũng đổ rạp theo ngọn núi, vì mất trọng lực mà lơ tai vang lên ong ong.

Thi Đại ổn định cơ thể, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, đã dùng bùa thần hành cho hai người.

Có bùa thần hành bên cạnh, nếu yêu ma quỷ quái đột ngột tấn công, họ có thể kịp thời tránh được.

“Ngu Tri Họa vẫn luôn giày xéo chỗ này.”

Cảm giác mất trọng lực rơi xuống có thể so với nhảy bungee, Thi Đại nhắm chặt hai mắt:

“Chắc chắn nàng ta đang ở gần chúng ta!”

Liễu Như Thường nhìn thoáng qua sóng nước cuộn cuộn dưới núi, gào thét trong gió lạnh:

“Lẽ nào chúng ta phải rơi xuống sông? Muội biết bơi không?”

Nàng thật sự là một con vịt cạn.

Tưởng tượng xong hình ảnh mình cổ hết sức vùng vẫy dưới nước, Thi Đại run rẩy:

“Không, không biết.”

Liễu Như Thường lập tức an ủi:

“Đừng sợ, tỷ...à không, Bạch Cửu Nương Tử biết, giỏi lắm đấy.”

Rắn tiên nhà nàng ta là toàn năng!

May mắn trong bất hạnh, lúc ngọn núi bị san thành đất bằng, hai người khó khăn dừng lại bên trên mặt nước.

So với núi non trùng điệp xung quanh, vị trí của họ là một hẻm núi thấp.

Thi Đại dùng sức vỗ lồng ngực đang đập điên cuồng của mình, cảm thấy tranh tồn mệnh này quá mức kinh khủng.

Ngư Tri Họa không cho họ thời gian thở dốc.

Bóng đen bỗng xuất hiện phía sau, Thi Đại nhanh chóng quay đầu, nín thở.

Dòng sông dưới chân núi cuộn cuộn sóng trắng, lúc này đang gọi lên từng đợt sóng lớn nuốt trời.

“Ngút trời” ý trên mặt chữ.

Dòng nước trắng tuyết, như một tòa lâu cao nhô lên khỏi mặt đất, khí thế hung hãn.

Lại nhìn xuống nước, từng con cá bơi lội tan thành mực đen rồi tụ thành bóng đen muôn hình vạn trạng, há to cái miệng khổng lồ.

Liễu Như Thường: “...”

Thi Đại: “...”

Liễu Như Thường:

“Chạy trước nhé?”

Thi Đại:

“Chạy trước đi.”

“Cứ tiếp tục như vậy bao giờ mới kết thúc?”

Nhấc chân bỏ chạy, Liễu Như Thường quay đầu liếc nhìn:

“Sao Ngũ Tri Họa cứ ra sức đuổi theo chúng ta thế?”

“Nàng ta tách chúng ta ra là muốn từ từ đánh tan.”

Thi Đại lấy một lá bùa từ trong ngực ra:

“Để muội thử cái này.”

Nàng hít sâu, hơi nghiêng người, giấy vàng kẹp giữa hai ngón tay toát ra ánh sáng xanh lục:

“Ngũ lôi ngũ lôi, sấm sét nhanh đến, nghe lệnh!”

Tia chớp lấp lánh, Liễu Như Thường nhìn lại.

Nói thật, nàng ta cảm thấy, đây là cảnh tượng hoành tráng nhất, không phải một trong những, mà mình từng thấy trong khoảng thời gian gần đây.

Lôi hỏa phù của Thi Đại phóng ra ánh lửa bùng mắt, xé rách sắc điệu đen trắng bất biến.

Sét và lửa đan xen màu lục lam nhanh chóng tấn công phía trước, tia chớp vào nước, trải rộng phạm vi lớn.

Những bóng đen sát khí ợp trời lập tức cứng đờ, co giật như bị chích điện, lộp độp rơi xuống.

Trời giáng yêu vật như đổ trận mưa rào, rất chấn động.

Bạch Cửu Nương Tử nuốt nước miếng, hơi thèm:

“Ôi, bữa tiệc toàn cá.”

Liễu Như Thường cảnh giác:

“Đừng dùng cơ thể của ta ăn mấy thứ đó đấy nhé!”

Nước sông dẫn điện, có lẽ tà vật trong tranh không sợ sét, nhưng linh khí trong lôi hỏa phù tản ra cùng sấm chớp, có thể trừ tà ngay tức khắc.

Cám ơn Đại Chiêu đã tôn trọng môn vật lý.

Thi Đại mỉm cười, giơ ngón cái với nàng ta:

“Sống lại ta chích điện cá mực ở Đại Chiêu.”

Tà vật không còn, nước sông dâng trào cũng bị ảnh hưởng của lôi hỏa phù, dường như tạm ngừng giữa không trung.

Đây là cảnh tượng kỳ lạ quá đặc sắc, Thi Đại giỏi nhất là tìm vui trong đau khổ, lau mồ hôi lạnh trên trán:

“Bỏ qua sự thật chúng ta bị Ngu Tri Họa truy sát, thực ra tranh bốn mệnh cũng khá thú vị.”

Liễu Như Thường nghe nàng nói nhếch khóe môi:

“Cũng phải, non xanh nước biếc, cứ coi như đến đây đập thanh đi.”

Thi Đại cầm lôi hỏa phù, nhướn mày cười:

“Nơi này núi đen sông trắng, phải gọi là đập mực mới đúng.”

Nàng dứt lời giơ tay, sấm sét mang theo lửa điện, đột nhiên dâng lên.

Vài con chim do nước mực hóa thành nhanh chóng vỗ tới,

không chờ đến gần hai người, đã bị lôi hỏa của Thi Đại đánh rơi xuống đất.

Sóng trước chưa lắng, sóng sau đã lên, mặt nước lằng đống có phản ứng.

Sóng nước ngưng tụ, từ trắng bạc biến thành màu mực nồng đậm, hóa thành trăm ngàn loài chim, vỗ cánh sà xuống.

Vô số chim đen đồng loạt lao tới, khí thế kinh người, che trời lấp đất.

Da đầu Liễu Như Thường tê dại, khẽ tặc lưỡi, rút roi dài giữa thất lưng ra:

“Phiền quá đi mất.”

Thi Đại vừa định vung bùa niệm chú, lơ đãng liếc thấy luồng sáng sắc lạnh.

Là kiếm khí.

Một kiếm rơi xuống, như gió bắc cuốn qua mặt đất, sắc trắng lấp đầy dãy núi.

Sát khí ùn ùn kéo đến, bện thành một tấm lưới khổng lồ phức tạp, trăm bầy chim thành từng vết mực nước, rơi đầy đất.

Đoán được thân phận người đến, Thi Đại nhanh nhẹn xoay người, mỉm cười rạng rỡ:

“Giang công tử!”

Giang Bạch Nghiễn bạch y như tuyết, tóc đen tựa mực, đứng giữa dãy núi đen ngòm, khiến nàng có một loại ảo giác khác lạ.

Như thể chàng thật sự bước ra từ trong tranh.

Xem như đã tập hợp lại cùng một đồng liêu, Liễu Như Thường

thở phào nhẹ nhõm:

“Ngu Tri Họa ở gần đây.”

Nhìn thoáng qua Thi Đại, xác nhận nàng không bị thương, Giang Bạch Nghiễn cầm kiếm gật đầu:

“Ừm.”

“Chúng ta phải làm sao để tìm được nàng ta?”

Thi Đại quan sát xung quanh:

“Nơi nào trong tranh cũng là núi và nước, rất khó tìm người. Cho dù chúng ta đến gần nàng ta, bất kỳ lúc nào Ngu Tri Họa cũng có thể vẽ ra chướng ngại vật, che giấu hành tung phải không?”

Nơi này là địa bàn của nàng ta, núi cao đất bằng, chỉ trong một ý niệm của Ngu Tri Họa.

“Không cần lo lắng.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Cứ như vậy là được.”

Giọng điệu chàng bình tĩnh, lúc cất lời nhắc mũi kiếm lên.

Đoạn Thủy vang lên ong ong, sau khi cổ tay chàng dùng sức, vung ra chiêu kiếm thế như chẻ tre, cắm thẳng vào dãy núi cao ngất cách đó không xa.

Chỉ thoáng chốc, dãy núi sụp đổ, hóa thành mực đậm, tan chảy dưới đất.

Liễu Như Thường: “...”

Liễu Như Thường: “???”

Một kiếm bổ núi? Thao tác gì thế này?

“Vật trong tranh được ngưng tụ từ linh khí của Ngũ Tri Họa.”

Giang Bạch Nghiễn thân nhiên nói:

“Phá hủy linh khí trong đó là được.”

Một con đường chưa từng nghĩ đến.

Trước có Thi Đại chích điện cá mực, sau có Giang Bạch Nghiễn một kiếm xuyên núi.

Liễu Như Thường chìm vào suy nghĩ.

Chẳng trách sát khí khi Giang Bạch Nghiễn xuất kiếm lại nặng như vậy, phải chăng tiêu tử này chém từng ngọn núi để đến đây? Ảo ảnh tốt đẹp thế kia, đến chỗ hai người sao lại lạ lùng quá đời?

...Bỏ đi, rõ là xứng đôi mà.

Chợt rần trắng trên cổ mình, Liễu Như Thường nhỏ tiếng hỏi:

“Còn có thể chơi như vậy hả?”

Bạch Cửu Nương Tử: “...”

Bạch Cửu Nương Tử:

“Ta cũng mới thấy lần đầu kia mà.”

Họa trung tiên vốn hiếm có, người từng gặp họa trung tiên lại càng ít ỏi.

Cho dù dẫn thân vào trong, cũng rất khó nghĩ đến chuyện thẳng thừng chém đứt sông núi.

Chỉ có kẻ điên như Giang Bạch Nghiễn, mới có bản lĩnh này

sinh kiếm ý và sát tâm nặng như vậy.

“Đừng buông lỏng cảnh giác.”

Trông mắt Bạch Cửu Nương Tử khề đảo:

“Gây ra động tĩnh lớn như thế, Ngu Tri Họa sẽ không bó tay chịu trời.”

Nhận ra nơi ẩn thân không còn an toàn nữa, chắc chắn nàng ta sẽ nhanh chóng ra đòn hiểm.

Quả nhiên, Thi Đại nghe thấy tiếng vang đình tai nhức óc.

Khóm mây dày đặc cuộn cuộn nơi chân trời, hóa thành một bàn tay khổng lồ đổ ập xuống.

Liễu Như Thường học theo cách làm của Giang Bạch Nghiễn, cười lạnh một tiếng, vung roi tấn công.

Lẽ nào nàng ta còn phải sợ một vũng nước mực?

Linh khí dồi dào của tiên gia vặn xoắn, như răng nanh chí mạng của rắn độc.

Roi dài vụt qua, bàn tay khổng lồ tan chảy, văng vãi vết mực đen lên gò má nàng ta.

Vừa khéo đúng lúc này, nước sông cuộn cuộn gợn lên gió lốc như rồng dài, gào thét càn quét.

Thi Đại vung loi hỏa phù, không mất nhiều sức đã tiêu diệt nó, chẳng biết tại sao, khóe mắt lại tối đi.

Hai bên có thứ gì đó đến gần.

Nàng vô thức quay đầu, bỗng dừng cứng đờ.

Dãy núi hai bên sụt xuống đổ rạp, lại hóa thành nước sông cuộn cuộn bọt trắng, sóng nước ngập trời, vọt về phía ba

người.

Hồng thủy vùi lấp hẻm núi chỉ là chuyện trong thoáng chốc.

Bị dòng nước lạnh băng ập xuống đầu, Thi Đại thở ra bọt khí tròn xoe.

Chết thật.

Nàng không biết bơi.

Những động tác tập mãi thành quen trên đất liền, xuống nước sẽ chậm chạp hơn hẳn, tứ chi và khoang mũi như bị xiềng xích trói chặt, cực kỳ khó chịu.

Ngay cả mắt cũng chẳng mở to nổi, cảm giác ngạt thở kéo đến như gió cuốn, khiến nàng cau chặt mày.

Tầm nhìn mơ hồ, không thể hô hấp.

Quanh người là bóng đêm lao tới như sóng dữ, Thi Đại rũ mắt, trông thấy vài bóng đen nhúc nhích sâu dưới sắc nước.

Là đám quái vật giống đàn cá lội, lít nhít như châu chấu.

Dẫu thế nào, nàng tuyệt đối không thể để bọn chúng chạm vào.

Dùng sức bấm ngón tay vào lòng bàn tay, để bản thân cố hết sức giữ tỉnh táo, Thi Đại rút lá bùa diệt quỷ trừ hung trong tay áo ra.

Bóng đêm lạnh lẽo dưới nước, nhịp tim vang vọng bên tai.

Nàng khép hờ mắt, thúc đẩy linh lực trong cảm giác ngạt thở như nuốt chửng đất trời này.

Ánh sáng vàng lóe lên, vài con quái vật muốn đến gần hóa thành hơi nước.

Chẳng biết không khí trong phổi có thể chống đỡ được bao lâu, nhớ đến Liễu Như Thường nói biết bơi, Thi Đại cắn răng đọc chú pháp.

Vô cùng khó chịu, còn rất lạnh nữa.

Ý thức sắp bị dòng nước nhấn chìm, nàng không ngừng rơi xuống, khẽ run rẩy.

Cổ tay phải đột nhiên bị vật mềm mại nào đó phủ xuống, thuận thế kéo lên.

Cơ thể dưới nước không chịu nổi chế, vì lực kéo này mà nàng phải dựa sát về trước.

Thi Đại ngẩng đầu, trong bọt khí nho nhỏ đang nổi lên, đối diện với đôi mắt hoa đào hẹp dài.

Ánh sáng vàng của bùa diệt quỷ trừ tà còn chưa tan hết, vài đốm sáng rơi vào mắt Giang Bạch Nghiễn, soi sáng xương chân mày gồ lên của chàng.

Đôi mắt trời sinh gợi tình gằn trong gang tấc, nhìn nàng qua làn nước, tựa lốc xoáy, sâu thẳm nguy hiểm.

Sau đó cả người nàng được ôm lấy, tựa vào lòng chàng.

Đoạn Thủy chẳng chút vương vís, đầy sát khí xé rách từng bóng đen dưới đáy nước.

Thi Đại mơ màng nghĩ, phải rồi, Giang Bạch Nghiễn là giao nhân kia mà.

Yêu quái xinh đẹp lại sắc bén, dưới nước càng thêm hung hãn, không bị trời buột.

Gợn sóng lấp lánh dưới đáy nước, tóc chàng như tảo biển lướt qua gò má, vô cớ ngứa ngáy.

Không thể hô hấp, sức lực toàn thân chỉ dựa vào lòng Giang

Bạch Nghiễn, xuất phát từ bản năng, Thi Đại duỗi tay ôm chàng chặt hơn.

Người được nàng ôm thoáng cứng đờ, gần như run nhẹ, ngay cả kiếm khí cũng hơi chấn động, vạch ra một đường sáng tựa mảnh trăng non.

Ngón tay Giang Bạch Nghiễn dùng sức, để hai người gần sát hơn nữa.

Chẳng rõ từ lúc nào đã nhô lên khỏi mặt nước, sắc trắng chảy xuống, tuôn ra ánh bạc, như đã trở về nhân gian.

Đầu óc choáng váng, vẫn giữ tư thế ôm eo Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại ho khan vài tiếng, thở dốc nặng nề.

Sống lại rồi.

Nhịp tim đập mạnh liên hồi, chờ nàng ho xong, mới muện màng nhận ra.

Hình như nàng, ôm người ta chặt quá.

Cả người nàng áp vào lồng ngực Giang Bạch Nghiễn, cách lớp áo ướt đầm, gần sát nhiệt độ cơ thể và nhịp tim chàng.

So với nước sông lạnh lẽo thấu xương, thân thể này quá đối ẩm áp, vô cùng dễ chịu.

“Cái đó...”

Buông lỏng theo phản xạ có điều kiện, Thi Đại không dám thật sự buông ra hết, đầu ngón tay siết chặt y phục nơi thắt lưng chàng.

Thốt ra hai chữ, hoảng hốt nhận ra gì đó, suýt nữa nàng đã cắn đầu lưỡi mình.

Sức lực Giang Bạch Nghiễn ôm nàng càng chặt hơn.

Như bụi gai quấn quýt, bàn tay kia dán sát vào lưng nàng, không dễ vùng thoát.

Nước quá lạnh lẽo, Thi Đại rét đến run rẩy, nhẹ nhàng liếc chàng:

“...Cám ơn.”

Nàng bỗng không có tiền đồ mà hồi hộp.

Giang Bạch Nghiễn cũng đang nhìn nàng, sắc mặt mờ lung dưới ánh trăng.

Giọt nước trượt xuống gương mặt góc cạnh của chàng, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo. Khi chàng chớp mắt, giọt nước từ rèm mi rơi xuống, loang ra vệt ẩm ướt nơi khóe mắt.

Vành mắt chàng ửng đỏ tựa sắc son.

Sát khí sắc lạnh, lại quá đôi tươi đẹp.

Chàng rũ mắt:

“Rất lạnh?”

Nước sông lạnh lẽo, hơi thở phun ra lại ẩm áp.

Khi cơ thể hai người dán sát nhau, hơi thở ấy lướt qua vành tai, nóng bỏng như lửa.

Những suy nghĩ rối loạn như bị bị tảo biển dây dưa, từng sợi quấn quanh trong tim.

Đầu ngón tay Thi Đại co lại:

“Một chút thôi.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi.

Vung kiếm chém đứt một bóng đen, ngón tay bên bàn tay trái

đề lên sống lưng nàng.

Sự va chạm của chàng kín kẽ lại tham lam, trong hương mai thoang thoảng, không ngừng cảm nhận độ ấm xa lạ.

Hơi nước lượn lờ, giọng nói Giang Bạch Nghiễn cũng mang vẻ ẩm ướt, hóa thành dây leo ướt át, quanh quẩn vẩn vít vành tai nàng:

“Nếu lạnh, có thể ôm chặt hơn chút nữa.”

P/S: Đừng thấy anh ta không hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt, có cơ hội là nắm bắt để ôm vợ ngay kìa.

Chương 65: C65: Chương 65

Nước sông chảy xiết, cơ thể lung lay tựa bèo bọt.

Trong lúc nguy cấp cứu tử nhất sinh, Thi Đại không màng nghĩ kỹ, mắt thấy con sóng đánh tới, bèn ôm chặt eo Giang Bạch Nghiễn.

Đoạn Thủy chắn ngang, sóng vỡ thành bọt trắng. Giang Bạch Nghiễn nhẹ xoay người, thay nàng ngăn bọt nước lạnh buốt.

“Cảm ơn.”

Thi Đại xấu hổ:

“Huynh không cần...dù sao ta cũng ướt hết rồi.”

Thi Đại nghĩ rất thoáng.

Giang Bạch Nghiễn rút kiếm chống địch dưới nước, vốn đã tốn thể lực, nàng không yếu ớt đến mức chẳng ngấm được chút nước lạnh, khiến chàng thêm phiền.

Cứ coi như đi bơi mùa đông thôi.

Bùa mang theo bên người ướt đầm, may mà vẫn có thể phát huy tác dụng.

Thi Đại hoàn hồn, dùng bùa diệt quỷ trừ hung giải quyết vài con quái vật trời đầu ra khỏi mặt nước.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn đều ở dưới nước, tuyệt đối không thể dùng lời hứa phù được, nếu không Giang Bạch Nghiễn sẽ biến thành chú cá bị nàng chích điện mất.

Cô nương trong lòng mảnh mai mềm mại, vai trái Giang Bạch Nghiễn dùng sức, vì hơi thở nàng quấn quanh hõm cổ, hô hấp chàng hơi loạn.

Chỉ lúc này, chàng mới có thể tùy ý chẳng màng.

Cả vòng ôm này lẫn giết chóc.

Từ cốt tủy chàng đã có sự thiên vị với sát phạt, ngoài dự đoán, giờ phút này chàng lại say đắm xúc cảm trong lòng hơn hẳn.
Xi ùg hộ chúng ôi ại + U u. +

Lần đầu tiên đối diện với kẻ thù kéo đến không ngớt, Giang Bạch Nghiễn lại nảy sinh phiền chán.

Giang Bạch Nghiễn cảm thấy mình dần dần trở nên lạ lùng.

Đáy mắt hiện lên hoang mang ngẩn ngui, thoáng chốc tan biến.

Đoạn Thủy lại nhắc lên, chém từng con quái vật hóa thành bọt nước, cảm giác vui sướng quen thuộc khiến chàng tỉnh táo lại.

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi.

Sát ý của chàng quả thật khiếp người, kiếm khí vất ngang, ép đám quái vật trong tranh khó khăn đến gần.

Thế nên khi Liễu Như Thường từ dưới nước ngoi lên, nhất thời chẳng phân nổi ai mới là phạm nhân hung ác.

Rất có phong cách Giang Bạch Nghiễn.

Bộc lộ sắc bén, sát ý ngút trời, cả người toát ra sát khí rời rạc lại thuần khiết, thế mà chàng lại đang ôm một người trong lòng.

Đồng tử đỏ ngầu lấp lóe, Liễu Như Thường sờ khóc môi mình.

Nàng ta nhớ lời Thi Đại nói, biết nàng không biết bơi, sau khi ba người rơi xuống nước, phản ứng đầu tiên của Liễu Như Thường là cứu nàng.

Ngay sau đó, nàng ta liếc thấy bóng bạch y của Giang Bạch Nghiễn dưới làn nước đen mờ mịt.

Làm chuyện tốt không để lại tên tuổi, Liễu Như Thường lựa chọn lặng lẽ rút đi.

“Hai người không sao chứ?”

Thấy tình hình ổn định, tiện tay lau giọt nước trên mặt, Liễu Như Thường đến gần họ:

“Chúng ta nhanh chóng lên bờ, nếu không...”

Sắc mặt Liễu Như Thường nghiêm nghị:

“Cẩn thận sau lưng!”

Không chờ nàng ta nói xong, Giang Bạch Nghiễn nhắc tay vung kiếm.

Gần nơi sóng lớn dâng lên, lại hóa thành dã thú há cái miệng khổng lồ, răng nanh sắc bén, như muốn cắn đứt cổ ba người.

Đoạn Thủy hát nghiêng, đâm thẳng vào đầu lưỡi trong cái miệng khổng lồ, sau khi Giang Bạch Nghiễn khẽ xoay cổ tay, hoàn toàn xé nát nó.

Liễu Như Thường cực kỳ chấn động:

“Sóng biến thành miệng thú, Ngu Tri Họa thật biết cách chơi.”

Nếu Giang Bạch Nghiễn xuất kiếm chậm một chút thôi, hẳn đã rơi đầu.

“Chúng ta không sao.”

Thi Đại cũng bị cảnh tượng quái dị này thu hút sự chú ý, lau giọt nước ngay chóp mũi:

“Tỷ vẫn ổn chứ?”

“Rắn biết bơi mà.”

Liễu Như Thường nhếch môi:

“Lên bờ thôi.”

Giờ là mùa đông, thời tiết lạnh lẽo nhất, họ bị ném xuống nước rét thấu xương, chẳng biết có nhiễm gió lạnh không nữa.

“Ngu Tri Họa vẫn luôn biết rõ hành tung của chúng ta.”

Thi Đại ngẫm nghĩ:

“Lúc đầu là đỉnh núi, sau rơi xuống hẻm núi, cũng trong phạm vi nhìn thấy của nàng ta.”

Thân thủ nàng dưới nước không tốt, nhưng đầu óc vẫn dùng được, coi như tỉnh táo.

Hai hướng đông tây có dãy núi ngăn trở, phía nam là sóng nước mênh mông vô tận, tầm nhìn rất thấp.

Quan sát xung quanh một lượt, nhớ lại quỹ tích hành động của mình và Liễu Như Thường, loại trừ những góc chết, trông mắt Thi Đại lóe sáng:

“Rất có thể Ngu Tri Họa sẽ ở trên núi hướng đông bắc, đối diện với chúng ta.”

Giang Bạch Nghiễn ngược hàng mi dài lên.

Khác với chàng và Liễu Như Thường, Thi Đại không quen dưới nước, bị đông lạnh như vậy, sắc máu nơi gò má đã rút đi hết, tấm lưng nàng không ngừng run rẩy.

Dẫu là vậy, khi nàng lên tiếng, đôi mắt vẫn như châu ngọc xinh đẹp lấp lánh, lan tỏa vàng sáng dưới ánh trăng.

Là dáng vẻ tràn trề sức sống, như nhành trúc dẫu bị mưa dầm thấm ướt, vẫn tùy ý sinh sôi.

Trước giờ Thi Đại luôn như vậy.

Vì ánh sáng trong mắt nàng khiến chàng phân tâm, Giang Bạch Nghiễn khẽ ừm một tiếng.

Ngay sau đó, dòng nước bên dưới bỗng thay đổi.

Nước sông ngưng tụ, đất liền xuất hiện.

Đôi chân Thi Đại vừa có cảm giác chân thực được chạm xuống đất, tầm mắt liếc nhìn, da đầu tê dại.

Dòng nước vòng quanh ba người, giờ đây hóa thành vô số sỏi lang hồ báo, vây họ ở giữa.

Dã thú nhe răng nhếch miệng, con thú cách họ gần nhất há to miệng, để lộ răng nanh nhọn hoắc.

Liễu Như Thường chẳng nhin nổi mắng một tiếng:

“Không phải chứ, nhiều như vậy?”

Bạch Cửu Nương Tử hít hà:

“Đói rồi.”

Nó từng tu luyện trong núi, thích nhất là săn đám dã thú này, đối phương càng mạnh, Bạch Cửu Nương Tử lại càng hưng phấn.

Liễu Như Thường dè chặt vảy rắn trên cổ:

“Ngươi tự hóa hình, lát nữa đừng dùng miệng của ta cắn đấy!”

Nàng ta vừa nói xong, sau lưng đã dâng lên bóng trắng khổng lồ.

Rắn trắng đuổi người cỡ một tòa lâu cao, sắc đỏ trong mắt đậm hơn, há to miệng, lao vào đàn thú.

Cắn một cái, nước mực văng tung tóe, mùi vị chẳng ngon lành gì, rắn trắng lộ vẻ khổ sở.

Liều Như Thường cầm roi, nhanh nhẹn quát ngang, nơi nó lướt qua đàn sói tán loạn, tan thành hơi nước

Lên đất liền, Thi Đại rời khỏi người Giang Bạch Nghiễn, không kịp hong khô vết nước trên quần áo đã nhanh chóng dùng bùa chống địch.

Giờ nàng đã hiểu, vì sao Bạch Cửu Nương Tử lại nói tranh bốn mệnh rất khó đối phó.

Mỗi một nét bút mỗi một tranh vẽ ở đây đều do Ngưu Tri Họa không chế, chỉ cần nàng ta muốn, có thể khiến họ vĩnh viễn bị nhốt trong sóng mực.

Quái vật trong tranh không biết mệt, sức lực của họ lại dần cạn kiệt.

Rất nhiều nước mực hóa thành bảy thú nhào tới, Liều Như Thường đánh đến mức đầu óc choáng váng, bỗng kinh ngạc thốt lên:

“Trần Triệt, Lưu Sương!”

Vừa dứt lời, một bàn tay thoát ầm thoát hiện từ trên cao đổ ập xuống, linh khí lan tỏa, đập tan bảy sài lang.

Đây là chương ấn thiên cung giáng xuống sau khi mời thần.

Thi Đại ngẩng đầu nhìn, một nam một nữ đang đứng trên đỉnh núi cách đó không xa.

Mây mắt Trần Triệt lạnh lùng, Thảm Lưu Sương cầm trường đao, bị gió thổi tung một góc áo choàng.

“Ngu Tri Họa ở phía bắc.”

Thảm Lưu Sương cất cao giọng:

“Bọc đánh!”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi, kiếm khí quét ngang, phá mở một con đường.

Phía bắc là dãy núi liên miên kéo dài, núi non trùng điệp, nếu muốn tìm người quả thật có chút khó khăn.

Nhưng Giang Bạch Nghiễn biết cách làm sao khắc chế những chiêu trò lèo lẹt như vậy.

Đoạn Thủy nhắm thẳng vào dãy núi, kiếm khí và linh khí của họa trung tiên va chạm, thoáng chốc nổ tung.

Ngọn núi sụp xuống, tan thành vũng nước mực, biến mất giữa đất trời.

Không còn núi này, thì chém núi khác.

“Ta thấy.”

Khóe môi Liễu Như Thường co giật:

“Họa trung tiên chắc chắn rất hối hận đã kéo hấn vào tranh bốn mệnh.”

Tranh sơn thủy bị chơi thế kia, nàng ta tưởng tượng tâm trạng của Ngu Tri Họa lúc này, bỗng thấy họa trung tiên kia cũng hơi thê thảm.

Bạch Cửu Nương Tử lại hợp thành một thể với nàng ta, vừa xem náo nhiệt vừa thè lưỡi:

“Ai nói không phải chứ.”

Nhưng mà...

Trông mắt Liễu Như Thường di chuyển, liếc Thi Đại phía trước.

Cũng chỉ có Thi Đại mới tiếp nhận mạch não của Giang Bạch Nghiễn nhanh như vậy, còn cực kỳ hứng thú.

Cục diện vây khốn vốn đầy rẫy sát cơ bỗng hóa thành trò Anipop, nàng thấy thú vị, thi thoảng lại chỉ ngọn núi nào đó:

“Giang công tử ơi, thử cái kia xem.”

Thế là Giang Bạch Nghiễn nhắc kiếm, chém nát khối mực sừng sững ấy.

Liễu Như Thường: “...”

Hai người vui là được rồi ha.

Cám ơn người nha, họa trung tiên.

Bị Giang Bạch Nghiễn giày vò như thế, không lâu sau, trong lớp mực đen xuất hiện bóng trắng váy áo tung bay.

Sắc mặt Ngu Tri Họa u ám, tay cầm bút ngọc và cuộn tranh, nhẹ nhàng nhảy sang đỉnh núi khác, tay phải khẽ phát.

Nàng ta vẽ vội vàng, nước mực hóa thành vòng xoáy đen ngòm hỗn loạn không rõ, vừa định tiếp tục hạ bút, bỗng liếc thấy ánh đao lướt đến bên người.

Mặt nạ Linh Quan nóng ran, đao phong của Thẩm Lưu Sương xen lẫn khí thế như rồng cuốn.

Ngu Tri Họa cắn răng, mực đen hình thành một tấm khiên sắt, bảo vệ trước người.

Nàng ta cố gắng né tránh lùi lại, nhưng phát hiện sau lưng cũng có truy binh.

Trường thương của Trần Triệt mang theo uy lực thiên cung, mũi thương nhếch lên, cùng ánh đao của Thẩm Lưu Sương bện thành một tấm lưới phúc tạp, khó lòng vùng thoát.

Sắc mặt nhợt nhạt tột độ, Thẩm Tri Họa vẫn bình tĩnh, chỉ hơi cau mày.

Chớp mắt, ngọn núi bỗng sụp đổ.

Trần Triệt và Thẩm Lưu Sương thoáng sững sốt, nàng ta nhân cơ hội rút lui, lại chạm trúng ánh kiếm.

Thi Đại nhanh tay lẹ mắt, ném lá bùa ra, linh khí vừa khéo tập trung tại đoạn đường bỏ trốn của Ngu Tri Họa, từ trên phủ xuống.

Ánh kiếm như dao nhọn, chém vào lưng nàng ta chẳng nương tình.

Đau đớn ập đến, Ngu Tri Họa rên khế, lại thấy kiếm khí đổ xuống.

Trong vòng vây của mấy người họ, cuối cùng nàng ta đã mất ưu thế tuyệt đối, hoàn toàn không thể trốn thoát.

Kiếm khí Đoạn Thủy mạnh mẽ, xuyên qua lồng ngực nàng ta, cũng xoắn nát cuộn tranh bốn mệnh nàng ta siết chặt trong tay.

Trần Ách Ti cần khâu cung của nàng ta, Giang Bạch Nghiễn kiếm chế sát niệm, không ra tay đoạt mạng.

“Cuối cùng.”

Trước sau giày vò lâu như thế, Liễu Như Thường thở dốc:

“Kết thúc rồi.”

Thi Đại mệt muốn chết, giờ tay lau trán mình.

Toàn thân ướt đầm, tiếp đó lại liên tục đuổi theo Ngu Tri Họa, lúc này phản ứng lại, nàng mới phát hiện khí lạnh đã thấm vào xương cốt.

Trước mắt vẫn chưa sốt.

Ngày mai, chắc không sốt đây chứ?

Thảm Lưu Sương đến cạnh nàng, nhỏ tiếng hỏi:

“Muội rơi xuống nước?”

Nhìn quần áo của Giang Bạch Nghiễn và Liễu Như Thường cũng ướt đầm.

“Không sao.”

Thi Đại chẳng thấy sao hết, muốn chia sẻ với nàng ta những gì đã thấy trong tranh bốn mệnh hơn, hơn hờ nói:

“Bút của họa trung tiên có thể lập núi. Bọn muội đứng trong hẻm núi, núi cao hai bên bỗng hóa thành sông, dìm bọn muội xuống.”

Đang kể, cơ thể đã được áo choàng đen bọc kín chặt chẽ.

Thảm Lưu Sương vén mặt nạ lên đầu, để lộ mắt phượng sắc bén, động tác nhẹ nhàng, chỉnh sửa vạt áo giúp nàng:

“Đừng để nhiễm gió lạnh.”

Bên kia, Trần Triệt không nói tiếng nào, bọc áo choàng lên người Liễu Như Thường.

Hắn ta không nói nhiều, nhìn Ngu Tri Họa:

“Đã biết tội chưa?”

Lòng ngực bị đâm trúng, máu chảy đầm đìa.

Tranh bốn mệnh nát vụn dưới chân, Ngu Tri Họa rũ mắt chẳng đáp.

Yên lặng một lúc, nàng ta khẽ hỏi:

“Vệ Tiêu sẽ ra sao?”

Mái tóc rối tung xõa trên vai, vài lọn tóc che lấp ánh mắt u ám của nàng ta, nàng ta không nhúc nhích, chừng như đang ngẫm nghĩ.

Ngu Tri Họa nói:

“Trừ Cẩm Nương, những người chết còn lại đều do ta giết.”

“Vì lòng tham của mình mà giết người, chỉ cần đã làm, cũng mang tội thôi.”

Khép chặt áo choàng của Trần Triệt, Bạch Cửu Nương Tử tách ra khỏi người Liễu Như Thường, sắc đỏ nơi đáy mắt rút đi, trở lại màu đen như ngọc mực.

Nàng ta cau mày:

“Cô cần gì vì hấn ta làm đến mức này?”

Tiếp xúc với Ngu Tri Họa không lâu, nhưng Liễu Như Thường biết rõ, đây là người thông minh.

Gây án vì Vệ Tiêu, rõ ràng là chuyện ngu ngốc. Ngu Tri Họa muốn gì? Vì kiếp trước của Vệ Tiêu có duyên với nàng ta?

Thi Đại hít mũi, thổi hơi vào lòng bàn tay:

“Cô muốn bên nhau trọn đời với Vệ Tiêu?”

Lúc đầu trong họa cảnh, nàng đã từng hỏi Giang Bạch Nghiễn

vấn đề tương tự.

Họa trung tiên không thể đầu thai chuyển thế, lại trường sinh bất lão. So với Ngu Tri Họa, một người phạm như Vệ Tiêu, tuổi thọ có hạn.

Nàng ta từng đánh mất Tần Tiêu một lần, muốn trân trọng Vệ Tiêu của lúc này.

Nhưng mà... Thi Đại gãi đầu.

Tần Tiêu và Vệ Tiêu, sau khi chuyển thế, đâu thể xem như cùng một người? Ngu Tri Họa làm vậy, rốt cuộc là muốn bù đắp cho người yêu bốn mươi năm trước, hay chỉ vì chính bản thân Vệ Tiêu thôi?

Chẳng rõ Ngu Tri Họa nghĩ gì, nghe Thi Đại nói xong, nàng ta lại cười.

Cười xong cúi đầu rũ mắt, chẳng ừ hử gì.

Hôm nay nàng ta sử dụng tranh bốn mệnh, hao phí lượng lớn linh khí trong cơ thể, tranh đã bị Giang Bạch Nghiễn phá hủy, tổn thương thêm nặng.

Thi Đại nhìn sắc mặt nàng ta, vô có dâng lên cảm giác kỳ lạ.

Ban đầu, khi nàng chỉ ra hung thủ ngay trước mặt Ngu Tri Họa, thái độ của đôi phương ôn hòa, từ đầu đến cuối chẳng hề dao động.

Như thế... chỉ đợi Thi Đại nói xong, nàng ta sẽ lẳng lặng chờ mọi chuyện chấm dứt.

Ngu Tri Họa khép hờ đôi mắt, tranh bốn mệnh nát bươm run nhẹ, linh khí vờn quanh.

Họ đang dần thân vào thế giới trong tranh, ngược mắt nhìn qua, nước mực tan chảy, núi sông sụp đổ.

Ngắm nghĩa xung quanh, Thi Đại ngơ ngác.

Nàng tưởng ảo ảnh biến mất sẽ quay về sảnh chính Vệ phủ,
nào ngờ cảnh tượng thay đổi, đến một nơi xa lạ.

Đây là phòng sách, hương sách mật mờ, yên ắng tĩnh lặng, trên
bàn bày đầy bút mực giấy nghiên và vài quyển sách mở dở.

“Ồ?”

Liễu Như Thường cũng hoang mang:

“Đây là đâu?”

“Tranh bốn mệnh và nội đan của Ngu Tri Họa liên kết với
nhau, tranh hủy, hãn nội đan của nàng ta đã vỡ nát hơn phân
nửa.”

Bạch Cửu Nương Tử thò đầu ra:

“Linh khí tràn ra ngoài, đây là ảo ảnh được hình thành từ nội
đan của nàng ta.”

“Ảo ảnh?”

Thẩm Lưu Sương cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình:

“Giống với họa cảnh sao?”

Họ không nhận được giấy nhắc nhở chia vai diễn.

“Không đâu.”

Tròng mắt Bạch Cửu Nương Tử đảo quanh:

“Ta không rõ lắm, họa trung tiên quá ít, tranh bốn mệnh bị
hủy, ta chỉ gặp qua một người như nàng ta, mọi người cứ yên
tĩnh xem xét là được.”

Họa trung tiên vốn trầm tĩnh, không nặng tính công kích, nếu không ngoài ý muốn, nội đan cũng chẳng nguy hiểm gì.

Lặng im một thoáng, Bạch Cửu Nương Tử nghĩ ngợi rồi lên tiếng:

“Nếu nói...họa cảnh của họa trung tiên do ký ức ngưng tụ, có lẽ chỗ này, cũng là ký ức sâu trong nội đan của nàng ta?”

Dứt lời, nó híp mắt.

Bóng đêm tĩnh mịch, trăng thanh gió mát.

Có làn gió phất qua cửa sổ, thổi bay trang sách trên bàn, vang lên tiếng loạt xoạt, được ánh trăng soi tỏ giấy trắng mực đen.

Thi Đại yên tĩnh nhìn theo, ánh mắt bỗng khựng lại.

Trong phòng sách không người, một ngón tay trắng nõn lặng lẽ buông xuống, nhẹ nhàng đè trang sách.

Như được hất mực vung bút, bóng người dần dần hiện ra giữa không trung, đầu tiên là năm ngón tay thon dài, sau đó là tứ chi cơ thể, cuối cùng mực đậm nổi bật, phác họa gương mặt đã từng quen biết.

Là Ngu Tri Họa.

So với vẻ gặp nguy không sợ lúc này, sắc mặt nàng ta ngây thơ hơn nhiều, vừa mới sinh ra trên đời, tràn ngập tò mò với vạn vật xung quanh.

“Đây là...”

Thi Đại ngạc nhiên:

“Lúc Ngu Tri Họa vừa sinh ra?”

“Người nói đúng.”

Bạch Cửu Nương Tử như có điều suy nghĩ:

“Xem ký ức trong nội đan của nàng ta đi.”

Từ khi chào đời, thứ đầu tiên Ngu Tri Họa nhìn thấy là sách.

Họa trung tiên do linh khí trời đất nuôi dưỡng, không cha không nương. Nàng ta sinh ra trong phòng sách của một gia đình thư hương, chớp mắt đã ngắm nghía hàng chữ đen dưới bóng trắng.

Dẫu là lần đầu hóa hình, nhưng Ngu Tri Họa đã biết tứ thư ngũ kinh, vẽ tranh viết chữ, từ sau hôm đó, nàng ta du ngoạn khắp nơi ở Đại Chiêu.

Nàng ta không có gì ràng buộc lưu luyến, đã quen đơn độc một mình, gặp được Tần Tiêu cũng là chuyện ngẫu nhiên.

Ngu Tri Họa lẻ loi độc hành, lại là nữ lang trẻ tuổi hào hoa phong nhã, một ngày nọ gặp phải sơn tặc khi đi đường núi.

Không chờ nàng ta ra tay, ánh kiếm đột nhiên xuất hiện gấp gáp lướt qua, kẻ ngang cổ thủ lĩnh sơn tặc.

Là một thiếu niên áo xanh, mắt sáng tựa sao trời, khí phách hiên ngang, vì động tác của hắn, mái tóc tùy ý buộc cao nhẹ đung đưa.

“Hăng hái như vậy.”

Người đó cười nói với đám sơn tặc đang cầm đao kiếm:

“Hay là đánh với ta đi.”

Sau đó hiển nhiên hắn đã bị bao vây tấn công.

Kiểm thuật của hắn không tệ, ánh sáng xanh lóe lên, đánh cho vài tên sơn tặc không kịp trở tay. Ngặt nỗi kẻ địch quá đông, hắn chiến đấu một mình, trên người đã bị rạch vài vết máu.

Bấy giờ Ngu Tri Họa đã hóa hình được mười mấy năm, có chút năng lực hóa ảo ảnh thành thực thể, thấy hắc đồ trái hờ phải, bèn hóa ra bút ngọc.

Một bút rơi xuống, trường đao xuất hiện giữa không trung, chém thẳng vào ngực một tên, đám sơn tặc sợ hãi liên tục lui về sau, tưởng gặp phải yêu ma quỷ quái ghê gớm, chột vật bỏ chạy tán loạn.

Khi nhìn lại thiếu niên đang cầm kiếm kia, hắc đồ cũng đang liếc nàng ta qua khóe mắt.

Bốn mắt chạm nhau với Ngu Tri Họa, hắc đồ xấu hổ xoay mặt đi, dùng một tay che mặt:

“Đừng nhìn ta, mắt mặt quá.”

Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng phát hiện vị tiểu thư trông thì yếu đuối này lại che giấu quá sâu, thậm chí nàng còn giúp hắc đồ một phen.

Ngu Tri Họa nhìn ra tâm trạng của hắc đồ vô cùng phức tạp.

Thiếu niên lấy một địch nhiều, bị thương không nhẹ, cơ thể máu thịt be bét.

Rừng núi hoang dã không tìm được đại phu, Ngu Tri Họa đành tự mình bôi thuốc trị thương cho hắc đồ, nghe hắc đồ tự báo gia môn, tên là Tần Tiêu.

Nàng ta gật đầu, giọng điệu vẫn bình tĩnh:

“Ngu Tri Họa.”

“Ngu cô nương là người tu đạo hay là yêu?”

Đôi mắt Tần Tiêu đen nhánh, nhìn nàng ta với vẻ đông đầy hứng thú, đồng tử chỉ còn sót lại đường nét gương mặt nàng ta:

“Bút của cô vẽ thứ gì cũng thành thật ư?”

Rõ ràng đang bị thương, đau đến co giật, lúc nói chuyện lại hết chó con hoạt bát nhún nhảy.

Ngu Tri Họa cảm thấy người này lạ lùng quá thay.

Tính tình nàng ta lạnh nhạt, không có bạn bè thân thiết, trước giờ qua lại với người khác luôn lịch sự xa cách.

Tần Tiêu hiển nhiên có tính cách trái ngược với nàng ta, chuyện gì cũng tò mò, với ai cũng nhiệt tình, như ngọn lửa khó tắt.

Ngu Tri Họa chẳng trải nghiệm được cảm xúc như vậy.

Nói nàng ta không hợp tình người cũng được, bản tính lạnh nhạt cũng thế, ngâm mình trong sách mực đã lâu, với nàng ta mà nói, thất tình lục dục của con người là thứ khó hiểu nhất.

So với tiền tài châu báu, trước hoa dưới trăng, Ngu Tri Họa càng thích đắm mình trong việc đọc sách vẽ tranh hơn.

Nói tóm lại, nàng ta và Tần Tiêu cứ quen nhau mơ hồ như thế, lúc băng bó giúp hấn, tìm một hang động tạm thời ngồi nghỉ.

Tần Tiêu trưởng thành ở Tô Châu, phụ mẫu là võ sư, được hun đúc nên từ nhỏ đã luyện kiếm, năng khiếu khá tốt.

Khi nói đến tên mình, thiếu niên mày mắt cong cong, kể cho nàng ta với vẻ phấn khích:

“Vì tên Tần Tiêu, ta từng cố ý học thổi tiêu. Cô muốn nghe không?”

Ngu Tri Họa không mấy hứng thú, nhưng vẫn gật đầu theo thói quen.

Tần Tiêu hưng phấn lấy ống tiêu ra khỏi bao vải.

Tiếng tiêu của hắn hiển nhiên không đủ năng khiếu bằng kiếm pháp, cộng thêm cả người đầy vết máu, vừa đau vừa yếu ớt.

Thôi xong một khúc nhạc rời rạc, vành tai Tần Tiêu ửng hồng, lại che mặt:

“Bình thường ta không thế này đâu.”

Ngu Tri Họa chớp mắt:

“Ừm.”

Lo lắng cho an nguy của Tần Tiêu, Ngu Tri Họa hộ tống hắn về thành suốt đoạn đường.

Bèo nước gặp nhau, nàng ta vốn chẳng để trong lòng, tùy ý tìm khách điểm ở lại Tô Châu. Khéo thay, võ quán cạnh khách điểm là nhà của Tần Tiêu.

Lại tình cờ gặp nhau lần nữa, đoán nàng ta không biết gì về thành Tô Châu, Tần Tiêu chủ động đề nghị dẫn nàng ta đi dạo.

Tô Hàng đất thiêng người tài, Ngu Tri Họa tạm thời ở lại trong thành.

Trong khoảng thời gian đó, Tần Tiêu dắt nàng ta đi rất nhiều nơi, Hồ Tâm Đình, chùa Thanh Sơn, Kỳ Mộng Đường.

Có không ít già trẻ nam nữ rộn ràng đến chùa Tĩnh Sơn xin xăm, Ngu Tri Họa tùy ý rút một lá, là xăm cầu nhân duyên.

“Tình này cũng đành hóa hồi ức, chỉ là lúc ấy đã ngần ngơ.”

Không phải quẻ lành.

Ngu Tri Họa không hứng thú với nhân duyên, chẳng để ý lắm, nhưng xin được quẻ tượng thế kia vẫn khiến nàng ta thoáng buồn bực.

Tần Tiêu cũng cầu được một quẻ, xem đi xem lại mấy lần, đưa tờ xăm cầu nhân duyên cho nàng ta:

“Ngu cô nương, đây có phải quẻ tốt không?”

Ngu Tri Họa rũ mắt nhìn, là “Gió nam hiểu lòng ta, thổi mộng đến Tây Châu”.

“Tất nhiên.”

Ngu Tri Họa đáp:

“Gió nam thổi tình ý đến cạnh người trong lòng, là quẻ đoàn tụ.”

Vành mắt Tần Tiêu khẽ cong:

“Cô muốn không? Nếu thích, tờ giấy cầu nhân duyên này tặng cho cô.”

Ngu Tri Họa buồn bực:

“Tặng ta?”

Rút quẻ còn có thể cho người khác?

“Chẳng phải cô không thích lá xăm của mình ư?”

Tần Tiêu cười bảo:

“Ta chia may mắn của mình cho cô, cô đừng không vui nữa nhé.”

Có một thoáng kỳ diệu quá đỗi, lòng nàng ta như bị đụng trúng, cảm nhận khó tả bày.

Nắm giấy cầu nhân duyên trong lòng bàn tay, Ngu Tri Họa cong môi với hắn:

“Cám ơn.”

Được Tần Tiêu cầu hôn là vào nửa năm sau.

Đương độ cuối xuân, hai người ngồi trên mái hiên uống rượu hoa đào.

Trước đây Ngu Tri Họa tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này, đơn thuần là gần mực thì đen gần đèn thì rạng, bị Tần Tiêu dẫn dắt.

Hoàng hôn dần buông, bóng trắng treo cao, Tần Tiêu ôm kiếm, hiếm khi không nói câu nào, dường như rất hồi hộp.

Lòng Ngu Tri Họa thấy lạ, nhìn hắn thêm đôi lần, liếc thấy vết đỏ trên vành tai hắn.

Hắn bỗng dung nói một tiếng “thích” không đầu không đuôi.

Ngu Tri Họa nghiêng đầu:

“Thích cái gì?”

Tần Tiêu mím môi, ngược mắt nhìn nàng ta.

Đôi mắt sáng rỡ còn hơn ánh sao trên trời, hắn thốt lên từng câu từng chữ:

“Thích Ngu Tri Họa.”

Thấy nàng ta ngẩn ngơ, Tần Tiêu xấu hổ rèm mi run nhẹ, ngay sau đó, nhìn chằm chằm đáy mắt nàng ta.

Hắn nhếch môi mỉm cười, mày mắt cong cong, dịu dàng lại thẳng thắn:

“Nàng có bằng lòng thành thân với ta không? Ta biết nàng yêu thích sông núi, không ở lại Tô Châu quá lâu, nếu nàng không ghét bỏ, ta sẽ cùng nàng ngắm trăng, nhìn khắp sông núi.”

Từng chuyện xảy ra đêm đó đến nay vẫn in hằn, trái tim như

có một mầm cây nhỏ vươn mình ra khỏi đất.

Ngu Tri Họa chia giấy cầu nhân duyên ra làm hai, nửa câu sau đưa cho hấn. Tàn Tiêu mừng rỡ mặt mày ửng đỏ, nhẩy cẫng lên tại chỗ.

Ngu Tri Họa thấy mình cũng rất vui.

Ở lại Tô Châu đã lâu, hai người bàn bạc đến nơi khác xem thử, cuối cùng quyết định chọn thành Trường An.

Đường đến Trường An xa xôi, vô số cảnh sông nước, vừa khéo hợp tâm ý.

Biểu muội Tàn Tiêu sống ở Trường An, nghe tin đến đón họ mở tiệc chào mừng.

Đạo chơi trong thành vài ngày, ba người hẹn nhau ra ngoại ô săn bắt, đi cùng còn có một người bạn tên Nghiêm Minh.

Trợ lại một khách điểm tên “Quân Lai”.

Bốn mươi năm trước, khách điểm Quân Lai bị yêu tà tấn công, cũng không phải không có nguyên nhân.

Nội đan họa trung tiên thuần khiết, chứa linh khí dồi dào, yêu tà thấy Ngu Tri Họa còn nhỏ tuổi là miếng bánh thơm ngon rất dễ tới tay.

Đám tà ma phá cửa sổ, bốn người bị cuốn vào quỷ đả tường, Tàn Tiêu vì cứu nàng ta mà trọng thương, Tàn Tranh và Nghiêm Minh chết trong tay yêu ma...

Tất cả đều do nội đan của nàng ta.

Ký ức ngày hôm ấy khắc sâu trong đầu, căn phòng ngập mùi máu tanh nồng, cả người Tàn Tiêu đỏ sẫm nhìn nàng ta, hơi thở mỏng manh.

Hấn không nên như vậy, hấn phải cầm kiếm, vĩnh viễn vui vẻ

vô lo, tươi cười hiên ngang.

“Còn nhớ những lời chúng ta đã nói đêm đó không?”

Dùng âm lượng gần như thì thầm, cuối cùng Tần Tiêu nói:

“Tri Họa, đừng quên nhé.”

Hắn đã chết trong đêm đông.

Gần hai mươi năm sinh ra trên đời, lần đầu tiên Ngu Tri Họa rơi nước mắt.

Vui buồn hờn giận chỉ thuộc về người phàm như cơn mưa bất chợt rơi xuống, ừ ừ kéo đến, trút hết lên người nàng ta.

Hóa ra đau đớn có thể rõ rệt đến vậy, cổ họng như một chiếc bàn là nóng bỏng, mỗi lần cất tiếng khóc, sẽ in hằn một lỗ hổng dữ tợn.

Họ đã chết, nàng ta lại kéo dài hơi tàn tiếp tục cuộc sống.

Khi Trần Ách Ti kéo đến, lòng Ngu Tri Họa vẫn ôm chút hi vọng cuối cùng:

“Đại nhân, có thể gọi hồn không?”

Vị cô nương kia đồng tình với cảnh ngộ của nàng ta, tìm một vị đạo sĩ đến.

Mở đàn lập pháp, không chút hồi đáp, đạo sĩ bắt lực thử dài:

“Người chết như đèn tắt. Hồn phách của họ đã vào âm tào địa phủ, sắp đầu thai chuyển thế, không thể gọi về. Cô nương, chớ đau lòng.”

Ngu Tri Họa rũ mắt cảm ơn.

Nàng ta nhớ rõ bốn chữ, đầu thai chuyển thế.

Nếu chuyển thể, đôi phương hẳn cũng có tương mạo tương tự và hồn phách giống hệt Tần Tiêu.

Ngu Tri Họa nghĩ, nàng ta phải tìm được hắn.

Dẫu người kia tên gì, hắn cũng là Tần Tiêu.

Năm thứ mười, nàng ta không tìm được gì ở cực bắc.

Năm thứ hai mươi, nàng ta vẫn chẳng nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia chốn thảo nguyên.

Năm thứ ba mươi tư, trong thành Trường An xa cách đã lâu, thiếu niên lang mày kiếm mắt sáng một thoáng ngỡ ngàng.

Ngay cả họ tên cũng tương ứng vừa khéo, Tần Tiêu, Vệ Tiêu.

Mọi chuyện xảy ra sau này đều theo lẽ đương nhiên.

Nàng ta lên kế hoạch ngẫu nhiên gặp gỡ, trở thành ân nhân cứu mạng của Vệ Tiêu, sau này vào Vệ phủ, dạy Vệ lão gia vẽ tranh.

Sống chung một phủ, ánh mắt Vệ Tiêu nhìn nàng ta dần dần thân thiết, sau khi biết thân phận nàng ta là họa trung tiên, lại càng hứng thú.

“Họa trung tiên? Ta chưa từng nghe cái tên này, là yêu quái hiếm có nhỉ?”

Vệ Tiêu cười hỏi nàng ta:

“Tranh của cô có thể biến thành thật ư?”

Bốn mươi năm trước, đối diện với câu hỏi tương tự như vậy của Tần Tiêu, Ngu Tri Họa chỉ có thể vẽ ra một vài vật nhỏ và đao kiếm đơn giản.

Giờ đây, nàng ta đứng trước mặt Vệ Tiêu, nhẹ vung bút ngọc,

mực đen nổi bật, sông núi thoáng hiện, rừng đen lượn lờ.

Vệ Tiêu ngẩng đầu tập trung ngắm nhìn, ánh mắt chẳng giấu nổi tia sáng khao khát.

“Ta cũng muốn như vậy.”

Sau niềm mơ ước, hẳn ta lại lộ vẻ khổ sở:

“Cô biết Trần Ách Ti không? Trong đó toàn là người tu đạo năng khiếu trời cho. Ta rất muốn vào đó, tiếc là linh khí quá ít, không đủ tư cách.”

Linh khí trong cơ thể mỏng manh, khó đối phó yêu ma quỷ quái thực lực mạnh mẽ.

Hẳn ta không vào Trần Ách Ti được, đành đến Đại Lý Tự, xử lý vụ án con người.

Ngu Tri Họa dịu dàng an ủi:

“Giờ huynh hành hiệp trượng nghĩa, cũng tốt đấy thôi?”

Vệ Tiêu lắc đầu, sắc mặt khó lường:

“Không giống nhau.”

Điều hẳn ta hướng tới là mạnh hơn, không cần kiêng kỵ, kiếm khí sắc sảo, đi lại trên không, chẳng phải hành hiệp trượng nghĩa đơn giản thế kia.

Khi đó Ngu Tri Họa không hiểu.

Không lâu sau, nàng ta phát giác Vệ Tiêu không ổn.

Thần chí hoảng hốt, thỉnh thoảng tự lẩm bầm, một ngày nọ ngang qua phòng ngủ của hẳn ta, Ngu Tri Họa cảm nhận được tà khí thoát ẩn thoát hiện.

Khi nàng ta cưỡng ép đẩy cửa bước vào, thấy Vệ Tiêu đang

ngồi trước bàn, trong tay là xác mèo bị đâm xuyên tim.

Vệ Tiêu đang tu luyện tà thuật.

Bốn mắt nhìn nhau, hắn ta giật thót, cánh tay run lên, mèo đen lăn xuống đất.

“Tri Họa.”

Nhìn rõ tướng mạo nữ nhân trước cửa, vành mắt hắn ta bỗng đỏ bừng, gọi tên nàng ta như cầu xin:

“Tri Họa, nàng cứu ta với.”

Vệ Tiêu nói, hắn ta mua cuốn sách này ở chợ đen, chỉ cần tu luyện từng bước, có thể nắm giữ thần thông.

Hắn ta không ngờ, đây là công pháp tà tu.

“Tri Họa, nàng giúp ta với.”

Gương mặt giống hệt Tần Tiêu buồn bã cầu xin nàng ta:

“Ta không cố ý. Ta, ta chỉ giết một con mèo thôi! Sở dĩ ta mua cuốn sách kia...”

Hắn ta khựng lại, buộc miệng thốt lên:

“Lòng ta thích nàng, muốn cùng nàng bên nhau trọn đời.”

Ngư Tri Họa ngơ ngác nhìn hắn ta.

Ký ức sau đó nhanh chóng lướt qua, mơ hồ vẫn đục.

Cuối cùng nàng ta vẫn giúp Vệ Tiêu che giấu chuyện tà thuật, dùng linh lực không chế tà khí cho hắn ta, để hắn ta không còn hoảng hốt suốt ngày nữa.

Nhưng lòng người tựa hang sâu, một khi nếm chút ngon ngọt, sao có thể dễ dàng lấp đầy.

Dựa vào tà thuật, Vệ Tiêu có thể nhảy lên nóc nhà, cũng có thể dùng kiếm khí khiến gạch ngói cách đó vài trượng vỡ nát.

Trong mắt hắn ta là niềm vui đông đầy, đối diện với Ngu Tri Họa, lòng đầy vui sướng:

“Người tu đạo tuổi thọ rất dài, cứ như vậy, ta sẽ sống được lâu hơn phải không?”

Trời xui đất khiến, trong khoảnh khắc ấy, Ngu Tri Họa nhớ đến tình cảnh cả người Tần Tiêu đầy máu, chết trong lòng nàng ta ở khách điểm Quân Lai.

Nàng ta cố chấp muốn cứu hắn, nhưng từ đầu đến cuối lại bất lực.

Tử vong là tử ngữ khiến người ta chẳng dám chạm đến.

Sau một thoáng mờ mịt, Ngu Tri Họa gật đầu:

“Ừm, sẽ sống lâu hơn.”

Sau khi nảy sinh lòng riêng không nên có, mọi chuyện tiến về phía chẳng thể vẫn hồi.

Biết tâm nhân pháp, giết người lấy tim phổi, mất thấy linh khí và tà khí của Vệ Tiêu ngày càng căng tràn.

Ngu Tri Họa từng bước sa đọa trong sự tỉnh táo.

Ngày luyện thành tâm nhân pháp, vì muốn chúc mừng, Vệ Tiêu đưa nàng ta lên mái hiên uống rượu.

Nào phải rượu hoa đào trong ký ức xưa, là nữ nhi hồng đất đỏ hơn, nhấp vào miệng hương thơm nồng đượm.

Khác với Tần Tiêu, Vệ Tiêu sinh ra trong nhà thương gia, đã quen ăn sung mặc sướng, có vài phần tính tình thiếu gia.

“Đa tạ Tri Họa.”

Vệ Tiêu uống đến say khướt, cười lớn:

“Nàng nói xem, sau này ta có thể trở thành kiếm khách lợi hại nhất Trường An, à không, cả Đại Chiêu này hay không?”

Ngu Tri Họa không tiếp lời, tâm trạng Vệ Tiêu rất tốt, tự mình nói tiếp:

“Chờ chúng ta thành thân, nàng sẽ là nữ chủ nhân Vệ phủ. Lòng ta luôn ghi nhớ ân tình của nàng, chắc chắn sẽ đối xử với nàng thật tốt.”

Đêm đông gió lạnh rét mướt, rất nhanh hắt ta đã mất hứng, nói đến mức miệng khô lưỡi đắng, khép chặt vạt áo:

“Lạnh quá, chúng ta xuống nhé?”

Ngu Tri Họa ngồi đó vòng tay ôm đầu gối, khẽ đáp:

“Chàng nghỉ ngơi đi, ta muốn ngồi trên mái hiên một lúc.”

Vệ Tiêu gật đầu đáp được, thân hình lóc lên, biến mất trong sắc đêm sâu thẳm.

Ngu Tri Họa lặng lẽ ngồi đó, bị gió đêm thổi đến tỉnh táo, rất lâu sau, lấy giấy cầu nhân duyên trong lòng ra.

Một nửa còn lại từng ở trên người Tần Tiêu, đã bị yêu tà xé nát từ lâu.

Chuyện luân hồi chuyển thế không cần che giấu, nàng ta thẳng thắn nói cho Vệ Tiêu biết, kể lại nhân duyên hai người kiếp trước, cho hắn ta xem giấy xin xăm.

Hôm đó Vệ Tiêu nghe xong, thoát đầu sửng sốt, rồi vui vẻ nhướn mày:

“Cho nên chúng ta có duyên phận hai kiếp?”

Hai kiếp.

Sở hữu hồn phách giống hệt nhau, ngay cả góc độ khi mỉm cười nhìn người khác cũng vừa khéo trùng khớp, Vệ Tiêu và Tần Tiêu chắc chắn là cùng một người.

...Là cùng một người mà, phải không?

Ánh mắt rơi xuống tờ giấy ó vàng, Ngu Tri Họa nhớ lại lúc Tần Tiêu sắp chết.

Di ngôn cuối cùng của hắn, là dặn dò nàng ta hết lần này đến lần khác, đừng quên những gì hai người đã nói trong một đêm nào đó.

Ngu Tri Họa hiểu ý hắn.

Ấy là vào đêm trăng sáng của rất nhiều năm về trước, sau khi đồng ý lời cầu hôn của Tần Tiêu, nàng ta và thiếu niên ôm kiếm ngồi trên mái hiên.

Khí hậu Giang Nam ẩm ướt ẩm áp hơn Trường An, gió lạnh vờn qua mặt, thoang thoang hương hoa đào cùng nhành liễu, tươi mát dễ chịu.

Tần Tiêu nhận được đáp án khẳng định, khóe môi vui vẻ giương cao vẫn chưa hạ xuống.

Trò chuyện trời nam đất bắc với nàng ta rất lâu, mãi đến khi qua giờ tỵ, hắn mới buồn ngủ ngáp dài:

“Muộn lắm rồi, nàng muốn xuống dưới chưa?”

Tâm trạng hãy còn phức tạp, Ngu Tri Họa lắc đầu:

“Chàng nghỉ ngơi đi, ta muốn ngồi trên mái hiên một lúc.”

“Vậy sao được chứ?”

Tần Tiêu chống một tay lên má, quay đầu mỉm cười nhìn nàng ta chăm chú:

“Trên này lạnh lắm, để ta bầu bạn với nàng.”

Hắn vẫn còn chút men say, yên lặng một chốc, bỗng lên tiếng:

“Tri Họa, ta biết họa trung tiên trường sinh bất lão. Ta sẽ cố gắng tu đạo để sống lâu hơn, luôn bầu bạn cùng nàng.”

Phổ dài tĩnh mịch, ánh trăng rơi vào đáy mắt hắn, sáng trong như tuyết.

Tần Tiêu gác lại ý cười, ánh mắt nghiêm túc kiên định:

“Nhưng mà...ta muốn nói, nhưng mà.”

Hắn cất lời:

“Cuộc đời có quá nhiều chuyện chẳng thể đoán trước. Nếu ngày nào đó ta gặp bất trắc, nàng đừng nhớ ta, cứ mặc sức nhìn về phía trước nhé.”

Nói đến đây, hắn cong môi, là nụ cười dịu dàng ung dung, dáng vẻ tựa lần đầu gặp gỡ, đáy mắt tràn đầy hình bóng của nàng ta:

“Đã nói rồi đấy, phải nhắm mắt nhìn khắp sông núi, đâu không có ta cũng như vậy.”

Một đêm trăng sáng sao thưa, gió nhẹ lướt qua mái hiên, lay động liễu rủ xanh biếc Giang Nam, hát tung hoa mai đỏ rực Trường An.

Bốn mươi năm trước, Ngu Tri Họa nhìn chăm chăm vào mắt hắn, đáp một tiếng rất khẽ:

“Được.”

Bốn mươi năm sau, hoang mang nhìn sắc đêm trống trải bên cạnh, chẳng rõ tại sao, nàng ta bỗng rơi nước mắt.

Chương 66: C66: Chương 66

Trên đời chẳng có bức tường nào không lọt gió, dùng tà thuật hại người, rất khó để không lộ manh mối.

Tâm nhân pháp cần người thuần âm làm tế phẩm, bách tính sinh vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm hiêm có biết mấy, để tìm người hi sinh phù hợp, Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu đã tốn không ít công sức.

Cũng vì vậy, từng bị người ta nhìn thấy có tiếp xúc với người chết.

Trần Ách Ti còn làm việc nhanh nhẹn hơn trong tưởng tượng, chưa được mấy ngày đã phái người đến Vệ phủ dò hỏi.

Vẫn chưa có chứng cứ xác thực, thái độ đối phương lịch sự ôn hòa, Ngu Tri Họa bình tĩnh trả lời.

“Trịnh Tùng Bách? Hắn chết rồi? Ta không biết chuyện này. Đúng...ta chỉ nhìn trúng bức tranh trong nhà hắn, không có giao tình gì sâu xa hơn với hắn. Cái gì? Sinh thần? Hôm đó hắn đang ăn mì trường thọ, ta thuận miệng hỏi một câu thôi.”

Đã nghĩ xong cái cớ ấy từ sớm, nàng ta buộc miệng thốt ra, không hề khựng lại.

Chờ Trần Ách Ti rời đi, Vệ Tiêu ngồi bên cạnh nàng ta, sắc mặt trắng bệch.

“Chắc chắn Trần Ách Ti đã nghi ngờ chúng ta.”

Vệ Tiêu hoảng hốt nói:

“Làm sao đây? Hôm nay ta đi trên đường, phát hiện có người theo dõi...cứ tiếp tục như vậy, họ có tra ra được không?”

Một khi bị phát giác thân phận tà tu, cả đời này của hắn ta coi như xong.

Ngu Tri Họa khép hờ hai mắt:

“Không sao.”

Nàng ta đoán Trần Ách Ti có thể sẽ tra đến chỗ họ, trước đó không lâu đã nghĩ cách để thoát tội.

Trước nay họa trung tiên đều thông minh.

Hôm đó, nàng ta ép buộc mình phải tỉnh táo để nhớ lại đợt tà ma kia, nghĩ đến khách điểm Quận Lai, cũng nhớ tới Tần Tiêu và vết thương dữ tợn trên bụng hắn.

“Còn nhớ kiếp trước ta đã kể với chàng không?”

Ngu Tri Họa lên tiếng:

“Ta có cách này...có thể giúp chàng thoát khỏi nghi ngờ.”

Vệ Tiêu và Tần Tiêu tướng mạo giống nhau, người lạ nhìn thấy dáng vẻ sắp chết của Tần Tiêu, chắc chắn sẽ tưởng là Vệ Tiêu.

Trong thành Trường An hiện nay, trừ nàng ta ra chẳng ai biết đã từng có nhân vật Tần Tiêu ấy.

“Tiêu muội Vệ Linh của chàng, vừa khéo tương ứng với biểu muội kiếp trước.”

Ngu Tri Họa kiên nhẫn nói kế hoạch cho hắn ta biết:

“Còn Nghiêm Minh...chẳng phải có thị vệ tên A Ngôn sao? Dẫn hắn ta theo, bốn người chúng ta cùng vào quý phủ tường, tái hiện lại những chuyện đã xảy ra kiếp trước.”

Cứ thế nàng ta có thể thông qua họa cảnh, lẫn lộn ký ức của hai kiếp.

Đều là “tiểu muội” và “A Nghiêm” bị nhốt trong quỹ đả tường, chẳng ai phân biệt nổi thật giả.

“Chàng giấu một túi máu bên trong, đến lúc đó rạch nó, giả vờ bị đâm trúng bụng.”

Ngu Tri Họa nói tiếp:

“Tiểu muội nhất gan, hiềm khi thấy máu, muội ấy không dám nhìn kỹ. A Ngôn phải đối phó yêu tà, càng không rảnh để kiểm tra.”

Vệ Tiêu nhìn nàng ta với vẻ đầy mong đợi, ánh mắt dần lóe sáng:

“Được.”

“Tất cả mọi người đều tưởng chàng trọng thương sắp chết, khi đó khởi động tà trận, hiềm nghi của chàng sẽ được loại trừ.”

Giọng điệu Ngu Tri Họa dịu dàng, không chút dao động:

“Những chuyện còn lại, cứ giao cho ta.”

Khi nói câu này, nàng ta để lộ biểu cảm kỳ dị, gần như thất thần.

Dùng cái chết của Tần Tiêu, đổi lấy sự sống cho Vệ Tiêu, nàng ta đau đớn như bị xé rách, lại chẳng vùng thoát nổi.

Từ lần đầu tiên mềm lòng với Vệ Tiêu, hứa giúp hắn ta che giấu thân phận tà tu, Ngu Tri Họa đã bước vào con đường không thể quay đầu.

Chuyện về sau đúng như nàng ta nghĩ, Trần Ách Ti bị họa cảnh lừa gạt, nhận định Cẩm Nương là hung thủ của vụ án liên

hoàn, nàng ta và Vệ Tiêu thuận lợi trở lại Vệ phủ.

“Tốt quá rồi.”

Hắn ta tự đâm vào bụng để ứng phó với đại phu của Trần Ách Ti, Vệ Tiêu yếu ớt nằm trên giường, mắt đen sáng như sao:

“Cám ơn nàng, Tri Họa.”

Hắn ta mừng rỡ, khát khao tương lai:

“Nghe nói chợ đen có không ít kiếm phổ lợi hại. Chờ vết thương ta lành hẳn sẽ đến đó mua vài cuốn, chẳng phải nàng thích xem ta luyện kiếm sao?”

Yên lặng một lúc lâu, Ngu Tri Họa đáp:

“Ừm.”

Mọi chuyện thành công, che trời giấu biển, tất cả vốn nên như thế.

Đêm hôm đó, nàng ta vào tranh bồn mệnh rất lâu, ngắm nhìn núi non sông hồ và vầng trăng sáng tỏ xa xa nơi chân trời.

Nào ngờ, hôm nay Thi Đại và Thâm Lưu Sương lại gõ cửa Vệ phủ.

Đến đây, ký ức Ngu Tri Họa bỗng ngừng lại.

Hồi ức và hiện thực chồng lên nhau, cảnh tượng chuyển về sảnh chính, ảo ảnh do nội đan gây ra bỗng tan biến.

Trước mắt Thi Đại như khói bụi tan đi, nước mực đập dòn, thoáng chốc đã trở lại sảnh chính Vệ phủ rồi tung hỗn loạn.

Trải qua trận chiến cách đó không lâu, bàn ghế trong sảnh vỡ nát đầy đất, nơi nào cũng có vết mực loang.

Diêm Thanh Hoan là đại phu, không tham gia tấn công Ngu Tri Họa. Lúc này tiến vào phòng cùng những đồng liêu Trần Ách Ti bao vây vòng ngoài, thấy họ ra khỏi tranh bốn mệnh, thở phào nhẹ nhõm:

“Không sao chứ? Mọi người và Ngu Tri Họa đột nhiên bị hút vào tranh, dọa chúng ta hết hồn.”

May mà có người kiến thức rộng rãi, nhận ra đó là tranh bốn mệnh của họa trung tiên, không phải tà khí độc ác gì.

Từ ảo ảnh trở về hiện thực, Liễu Như Thường vẫn hơi choáng váng:

“Ngu Tri Họa đâu?”

Lúc xem hồi ức, Ngu Tri Họa không ở cạnh họ, hẳn đã ra khỏi ảo ảnh.

Một đồng liêu lên tiếng:

“Đằng kia.”

Thi Đại siết chặt áo choàng của Thẩm Lưu Sương, thuận thế nhìn qua.

Nội đan tổn hại, Ngu Tri Họa đã là nỗ mạnh hết đà, gắng gượng chống đỡ chút hơi sức cuối cùng.

Nàng ta cúi đầu, hàng mi dài che lấp ánh mắt, bị hai thanh niên ấn chặt đầu vai.

Đây là tư thế bó tay chịu trói.

Thẩm Lưu Sương giúp Thi Đại ngăn gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào, tháo mặt nạ na sư xuống, nhỏ tiếng nói với một cô nương:

“Phiền cô bảo hạ nhân Vệ phủ lấy ba bộ y phục sạch sẽ, một nam hai nữ, chuẩn bị thêm mấy lò sưởi tay nữa, đa tạ.”

Vẫn là Thảm tử chu đáo đáng tin.

Liều Như Thường cũng rút lại sau lưng nàng ta, yên tâm thoải mái hưởng chút lợi ích từ người mê muội muội này.

Trần Triệt nhìn nàng ta, lại rời tầm mắt:

“Vệ Tiêu đâu?”

“Ở phòng ngủ, đã bị bắt.”

Diêm Thanh Hoan thành thật đáp:

“Hắn ta bị thương, chạy không thoát.”

Nghe thấy tên Vệ Tiêu, cuối cùng Ngu Tri Họa cũng ngẩng đầu.

Phạm nhân bình thường bị bắt, hoặc lại gào khóc sám hối tội nghiệt, hoặc là nghiêng răng nghiêng lợi mắng chửi, đày mắt nàng ta lại không vui không buồn, chẳng hề dao động cảm xúc.

Thi Đại cảm thấy đôi mắt ấy quá đổi mệt mỏi, như một ngọn lửa lụi tàn.

“Đại nhân.”

Ngu Tri Họa hỏi:

“Ta có thể gặp chàng không?”

Chứng cứ xác thực, nàng ta và Vệ Tiêu không còn đường thoát.

Nhớ đến nội đan nàng ta vỡ nát, Thảm Lưu Sương nói với đồng liêu Trần Ách Ti:

“Dù gì cũng ở Vệ phủ, để nàng ta gặp đi.”

Sau khi nhóm người đẩy cửa phòng Vệ Tiêu ra, Thi Đại ngửi thấy mùi thuốc đắng chát.

Trong phòng thoáng thoảng hương mực, khói trắng lượn lờ quanh lò hương, vốn là hoàn cảnh thanh nhã yên tĩnh, lúc này lại đầy sát khí.

Hai thanh niên đứng bên giường, một người cầm đao uyên ương, một người cầm chuông đồng mà Thi Đại chưa từng thấy bao giờ, thấy họ bước vào, nhướn mày nói:

“Không chế rồi, Vệ Tiêu bị thương quá nặng, không tiện đưa thẳng về Trấn Ách Ti.”

Chỉ cần kéo hắn ta ra khỏi giường, vết thương nứt toác, Vệ Tiêu sẽ phải chảy máu hơn nửa người.

Người trẻ tuổi cầm đao uyên ương ngáp:

“Người này thẳng thắn nhận tội, trong khe hẹp dưới gầm giường của hắn, chúng ta tìm thấy vài điển tịch liên quan đến tà thuật.”

Thi Đại nhìn về chiếc giường gỗ khắc hoa kia.

Đây là lần thứ hai nàng gặp Vệ Tiêu, so với hôm qua, sắc mặt hắn ta tệ hơn nhiều.

Tự biết thân phận bại lộ, Vệ Tiêu dứt khoát khoanh tay chịu trói, hai mắt vô hồn nhìn đỉnh giường, mãi đến khi khóe mắt liếc thấy Ngưu Tri Họa, mới nghiêng đầu qua.

Xuất phát từ giác quan thứ sáu, Thi Đại cảm thấy, hắn ta sẽ không nói được lời tốt đẹp gì.

Quả nhiên, bốn mắt chạm nhau cùng vị hôn thê, Vệ Tiêu trầm giọng:

“Nàng từng nói, họ sẽ không phát hiện.”

Như chất vẫn lại như tử thân.

Ngu Tri Họa không đáp, yên tĩnh nhìn hắn ta chăm chú.

Trong phòng nhất thời yên lặng, Diêm Thanh Hoan gãi đầu, thoáng chút hoang mang.

Hắn không vào tranh bốn mệnh, chẳng biết gì về ký ức của Ngu Tri Họa, trong ấn tượng của hắn, đôi hôn phu hôn thê này rất tình cảm.

Không khí lúc này... là sao thế nhỉ?

Thi Đại đứng một bên, ôm chặt lò sưởi tay vào lòng.

Từ ảo ảnh ban nãy, thực ra có thể nhận thấy rõ ràng, Vệ Tiêu chẳng có tình cảm sâu đậm gì với Ngu Tri Họa.

Có lẽ cũng thích đấy, đối diện với mỹ nhân khéo hiểu lòng người, tài hoa lịch sự như vậy, dẫu là ai cũng sẽ nảy sinh hảo cảm, nhưng hảo cảm này quá ít ỏi, dễ dàng bị thay thế.

Thứ Vệ Tiêu quan tâm cũng chỉ có bản thân hắn ta.

Câu nào cũng nói “muốn cùng Tri Họa bên nhau trọn đời”, trong nỗi khát khao về tương lai, chiếm nhiều nhất chỉ có kiếm thuật của hắn ta.

Sở dĩ hắn ta tu luyện tà pháp, từ đầu đến cuối cũng vì con đường tương lai.

Ngu Tri Họa nhìn hắn ta qua lớp màn lọc Tần Tiêu, không ngừng lấy cớ chuyển thế để an ủi bản thân, tự lừa mình dối người mà thôi.

Bị ánh mắt chăm chú của Ngu Tri Họa nhìn rất lâu, Vệ Tiêu khó chịu quay đầu.

Trong sự tĩnh lặng khiến lòng người hoảng hốt, hắn ta cười

lạnh:

“Dùng ánh mắt ấy nhìn ta làm gì?”

Tội giết người của hắn ta như ván đóng thuyền, khó thoát cái chết.

Có lẽ vì nguyên nhân này, tâm trạng ngụy trang trước giờ đã tan biến, hắn ta có thể xả hết cảm xúc không chút kiêng kỵ, vò mẻ chẳng sợ nứt.

Vệ Tiêu nói:

“Lại cảm thấy ta không bằng Tần Tiêu?”

Không ngờ nghe thấy câu này từ miệng hắn ta, Ngu Tri Họa sửng sốt.

“Đã muốn nói từ lâu rồi.”

Thanh niên trên giường nhìn qua với ánh mắt lạnh lẽo, giọng điệu châm chọc:

“Tại sao cô cứ hay so sánh ta với hắn? Vệ Tiêu và Tần Tiêu, hai cái tên này có trùng hợp không?”

Đây là lần đầu tiên Thi Đại trông thấy vẻ luống cuống chẳng biết làm sao trên gương mặt của họa trung tiên.

Hiểu rõ ý hắn ta, Ngu Tri Họa run giọng:

“Tại sao?”

“Cô cứ nói chuyện kiếp trước với ta.”

Vệ Tiêu cười:

“Cái gì mà du ngoạn Giang Nam, lòng mang đại nghĩa, lại còn nửa đêm thổi tiêu...ta hoàn toàn chẳng muốn nghe. Chuyện

hơn bốn mươi năm trước, liên quan gì đến Vệ Tiêu ta?”

Không ai đáp lời.

Trong phòng yên lặng như tờ.

“Chuyển thế tiếp tục tiền duyên? Đừng đùa nữa.”

Vệ Tiêu lên tiếng:

“Ta không nhớ kiếp trước gì hết, không biết Tần Tiêu là ai, chưa từng đến Giang Nam, cũng không biết thời tiêu... mỗi lần cô ở cạnh ta, rốt cuộc là nhìn ta, hay thông qua ta để nhìn hần?”

Vài câu ngắn ngủi, từng chữ khắc vào tim, nóng đến đau rát.

Thoáng chốc, Ngu Tri Họa không dám nhìn vào mắt hần ta.

“Ta biết cô cảm thấy ta tu luyện tà thuật, không sánh bằng Tần Tiêu.”

Vệ Tiêu mỉm cười:

“Trước giờ cô không nói gì, nhưng ý nghĩ trong mắt cô, rất rõ ràng.”

Ngu Tri Họa:

“Không phải...”

Nàng ta muốn phản bác, lời đến bên môi, chật vật chẳng thốt thành câu.

Nàng ta chỉ không muốn Vệ Tiêu làm đường lạc lối.

Nhưng nàng ta không thể phủ nhận, mỗi lần nhìn thấy Vệ Tiêu, đều không thể tự chủ so sánh với Tần Tiêu.

“A Tiêu, A Tiêu, gọi đến là hăng hái, làm sao biết cô đang gọi

ai?”

Giọng điệu Vệ Tiêu lạnh lùng hơn:

“Còn Vệ Linh nữa, cô gọi muội ấy là tiểu muội, cũng muốn tìm lại cảm giác năm đó thôi? Cô thấy công bằng không?”

Vì trọng thương mà giọng hắn ta trầm khàn, cười lạnh mĩa mai, dường như muốn nhân cơ hội này, trút hết những thứ tích lũy đã lâu.

Người Ngu Tri Họa mong nhớ rốt cuộc là ai, đáp án đã quá rõ ràng.

Dẫu trong họa cảnh, khi Diêm Thanh Hoan đóng vai Vệ Tiêu, lời thoại hắn nhận cũng là “Đừng sợ”, “Tài năng thấp kém” và “Ta bảo vệ nàng”.

Không chút ngoại lệ, tất cả đều là những gì Tần Tiêu đã an ủi nàng ta trong quỹ đả tường vào bốn mươi năm trước.

Mĩa mai biết bao.

Bị Trần Ách Ti bắt, Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu đều biết, đây là lần cuối hai người gặp nhau.

Trong những ngày tháng bên cạnh Ngu Tri Họa, hiển nhiên hắn ta cũng nảy sinh hảo cảm với nàng ta, nghe Ngu Tri Họa kể lại kiếp trước hai người có duyên, quả thật từng ngạc nhiên mừng rỡ một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Dần dà, nghe nàng ta nói rất nhiều chuyện kiếp trước, Vệ Tiêu muộn màng nhận ra, bỗng thấy khó chịu vô cớ.

Đề cập đến “Tần Tiêu”, ánh mắt nàng ta quá đổi dịu dàng, đuôi mắt không khỏi cong lên, là vẻ mặt đong đầy yêu thương.

Vệ Tiêu nghĩ, nhưng hắn ta và Tần Tiêu hoàn toàn không giống nhau.

Hắn ta sinh ra ở Trường An, cha nương làm ăn buôn bán, có tật xấu của công tử nhà giàu, dù sở hữu hồn phách tương tự, hắn ta vẫn là hắn ta, nào phải ai khác.

Thế nhưng Ngu Tri Họa lại muốn thông qua hắn ta, nhớ về một người khác.

Nhận thức này khiến hắn ta cực kỳ chán ghét, lại sồn tóc gáy.

Kiếp trước kiếp này, chuyển thế tiếp tục duyên xưa, nói nghe rất hay, thực tế chẳng khác gì tìm một thể thân giống nhau như đúc.

Vì suy nghĩ đó, Vệ Tiêu trầm ngâm suốt một nén nhang.

Sau một nén nhang, hắn ta lại trở nên yên tâm thoải mái.

Ngu Tri Họa xem hắn ta như Tần Tiêu, để tìm kiếm an ủi...

Hắn ta cũng chẳng thật lòng với Ngu Tri Họa là bao, nhờ nàng ta, có thể tìm cách tu luyện pháp thuật tốt hơn.

Mỗi người có nhu cầu của mình, vừa khéo.

Ánh mắt ban nãy nàng ta nhìn hắn ta, phiền muộn, mệt mỏi, đau khổ, xen lẫn thất vọng rất dễ thấy, khiến hắn ta buồn cười.

Ngu Tri Họa có tư cách gì thất vọng về hắn ta? Vì hắn ta đã làm ô uế Tần Tiêu trong lòng nàng ta?

“...Xin lỗi.”

Nổi lòng như nhắc lên sóng to gió lớn, Ngu Tri Họa không nói được câu nào khác, chỉ liên tục nhỏ tiếng se sẽ:

“Xin lỗi.”

Nội đan bị tàn phá chẳng chịu nổi gánh nặng, cổ họng nàng ta tanh ngọt, nôn ra một ngụm máu nóng.

Thi Đại biết, nàng ta sắp chết.

Cận kề cái chết, sắc mặt Ngu Tri Họa vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ sót lại chút hoang mang vì những lời Vệ Tiêu đã nói.

Nhìn nàng ta, Thi Đại đột nhiên nghĩ đến, có lẽ rất lâu trước đây, Ngu Tri Họa đã muốn chết.

Nàng ta bị Trần Ách Ti bao vây chặt chẽ trong sảnh chính, sao lại không biết chênh lệch thực lực, lấy tranh bốn mệnh chỉ để ép họ phải ra tay.

Cửa sổ phòng ngủ mở hờ, khói trắng quanh quẩn trước cửa.

Khói nhẹ bỗng dung tan biến, bị gió lùa vào khe cửa cuốn đi.

Ngu Tri Họa hơi nghiêng mắt, thì thào:

“Nổi gió rồi.”

Là gió nam hiếm hoi giữa trời đông.

“Hôm nay làm phiền các vị đại nhân.”

Nàng ta dứt lời mỉm cười, để mặc ánh nắng phác họa nửa gương mặt trắng nõn, khựng lại một chốc, kiên định nói:

“Ta nhận tội.”

Giọng điệu khe khẽ, thoáng chốc rơi xuống, Thi Đại cảm giác linh khí rào rạt xung quanh.

Không cho họ thời gian phản ứng, Ngu Tri Họa đã bóp nát nội đan còn lại của mình.

Như mực đậm vào nước, bóng người gần trong gang tấc dần tan rã, hóa thành khói mực vẩn vít.

Váy trắng mất đi sức chống đỡ, rớt xuống đất, từ vị trí tay áo,

bay ra tờ giấy cầu nhân duyên ố vàng.

Vệ Tiêu đang nằm trên giường cách đó không xa, ánh mắt u ám, mặt mày vô cảm, chỉ có khóe mắt run nhẹ.

“Tranh bốn mệnh của Ngu Tri Họa, là sông núi và trăng sáng.”

Đã đoán được kết quả này, Liễu Như Thường ngược mắt, khẽ than:

“Tranh bốn mệnh à...”

Nàng ta nói đoạn, nhìn Thi Đại bên cạnh lặng lẽ không lên tiếng:

“Vẫn ổn chứ?”

Liễu Như Thường làm việc cho Trần Ách Ti đã lâu, quen với sinh ly tử biệt, Thi Đại là người mới, có lẽ chưa từng trải qua những vụ án như vậy.

Rèm mi run nhẹ, Thi Đại gật đầu:

“Vẫn ổn.”

Nàng có quan niệm thiện ác cơ bản.

Ngu Tri Họa bầu bạn với Vệ Tiêu lâu như vậy, thứ nàng ta theo đuổi đã sớm không còn là người nào đó nữa, có chăng chỉ là chấp niệm gần như cố chấp chưa tan nơi đáy lòng.

Cả đời của họa trung tiên đúng là đáng thương đáng tiếc, nhưng bách tính chết trong tay Ngu Tri Họa và Vệ Tiêu mới là người bị hại thật sự.

“Muội chỉ là đột nhiên nghĩ tới...”

Suy nghĩ vô cớ, Thi Đại xoa đầu ngón tay, khẽ nói:

“Ngu Tri Họa chẳng còn kiếp sau nữa rồi.”

Liều Như Thường nhỏ tiếng đáp, không nói gì nữa.

Vụ án kết thúc, mọi chuyện chấm dứt. Giọt mực cuối cùng
lẳng lặng rơi xuống, loang ra giấy cầu nhân duyên cũ kỹ kia.

Gió nam ung dung, lướt qua cửa sổ, chẳng hay sẽ bay vào giấc
mộng của ai.

P/S: Ráng nào, anh chị chuẩn bị phát đường ~

Chương 67: C67: Chương 67

Ngâm mình dưới nước trong tiết trời lạnh lẽo quá lâu, không ngoài dự đoán, ngày thứ hai sau khi kết án, Thi Đại chậm chạp tỉnh dậy, cảm giác trong đầu mình có vô số người tí hon đang đánh nhau.

Mắt nàng trống rỗng nhìn đỉnh giường suốt một lúc mới muộn màng nhận ra, mình đang sốt.

Boi mùa đông hại người quá mà.

À đúng rồi, sau khi nàng ra khỏi mặt nước còn đuổi theo Ngu Tri Họa khắp mấy ngọn núi, có thể sánh ngang với ba môn phối hợp marathon.

Khi biết Thi Đại bị cảm, cả nhà đều đến thăm, may mà phòng ngủ rộng rãi, không đến mức chen chúc.

“Cũng may không nóng quá.”

Đặt tay lên trán con gái, Mạnh Kha thử thêm lần nữa:

“Trừ sốt ra, con còn thấy chỗ nào khó chịu nữa?”

Thi Đại ngồi trên giường, thẳng người lắc đầu:

“Không sao ạ, con vẫn khỏe. Mọi người đừng lo.”

Nếu là nàng của ngày trước, đây chỉ là cảm vặt, uống hai cử thuốc ngủ một giấc, hôm sau vẫn tràn trề sức sống.

Bị nhiều người vây quanh thế này, Thi Đại bỗng thấy ngại ngùng.

“Bệnh nhẹ không đề ý, sau này sẽ thành bệnh nặng.”

Thi Kính Thừa nói:

“Hôm nay trời lạnh, con ở trong phòng nghỉ ngơi đàng hoàng, đừng lo những chuyện khác.”

Ông vừa nói, vừa nhấc tay duỗi ngón trỏ, phác họa gì đó trên không.

Thi Đại nhận ra, đây là hình dạng của một lá bùa.

Thi Kính Thừa luyện đao, nhưng cũng có nghiên cứu về phù pháp và pháp trận.

Nhân vật đứng ở hàng ngũ chiến lực đỉnh cao như ông, dầu không dùng giấy vẽ bùa cùng chu sa, vẫn có thể điều khiển linh khí, sử dụng phù thuật giữa hư không.

Thi Đại cảm thấy đã kích.

Vài đốm sáng mơ hồ hiện hình, thoáng chốc tan biến mất dạng.

Đầu óc mơ màng của Thi Đại lập tức tỉnh táo, luồng nhiệt khó chịu quanh người cũng giảm bớt rất nhiều.

Đây là thanh thân phù.

“Đa tạ cha nương.”

Thi Đại xoa gò má hơi nóng, mỉm cười:

“Giang công tử thì sao? Vẫn ổn chứ?”

Sau khi rơi xuống nước, Giang Bạch Nghiễn và nàng luôn ở cùng nhau.

Giang Bạch Nghiễn ít nói, đứng ở cuối giường, vẫn khoác

bạch y như cũ, cao ráo thẳng thớm, như một hình bóng xinh đẹp.

Chàng nghe thấy gật đầu:

“Không có gì khó chịu cả, đa tạ Thi tiểu thư.”

Có lẽ giao nhân không sợ lạnh.

Thi Đại ngẫm nghĩ, nàng cũng chưa từng thấy con cá nào bơi trong nước mùa đông mà bị cảm hết.

“Được rồi.”

Thẩm Lưu Sương bung chén thuốc, nhướn mày nói:

“Uống thuốc thôi.”

Thi Vân Thanh đứng cạnh nàng ta chẳng nói tiếng nào, tròn mắt khẽ đảo.

Quả nhiên giống hệt tượng tượng, nghe thấy hai chữ “uống thuốc”, sắc mặt tỷ tỷ cậu cứng đờ, khóe môi run rẩy, nụ cười tắt hẳn.

Mạnh Kha cũng thấy biểu cảm của Thi Đại, nhẫn nhịn không cong môi, dịu dàng đỡ dành:

“Ngoan, thuốc này không đắng lắm đâu.”

Thi Kính Thừa cũng cười:

“Biết con không thích uống thuốc, Vân Thanh, Lưu Sương và Bạch Nghiễn cố ý đến Phương Vị Trai, chọn cho con rất nhiều bánh trái.”

Cậu không cố ý đâu, tiện tay thôi.

Thi Vân Thanh ôm chặt hộp đồ ăn trong lòng, muốn phản bác theo thói quen, lời đến bên môi lại nuốt xuống, lặng lẽ mở nắp

hộp.

Các loại điểm tâm đa dạng vẫn còn nóng hổi, mở nắp gỗ, khói trắng toát ra.

Thơm quá, là bánh ngọt.

Thi Đại cúi đầu, trông thấy cả một hộp đủ màu sắc.

“Bánh hoa quế là Lưu Sương tỷ chọn phải không?”

Thi Đại hí mắt:

“Vân Thanh...”

Thảm Lưu Sương hiểu rõ sở thích của nàng, biết nàng thích vị hoa quế.

Tỉ mỉ đánh giá các loại bánh trong hộp một lượt, Thi Đại thử suy đoán bằng đầu óc chẳng mấy nhanh nhẹn sau cơn sốt của mình:

“Vân Thanh chọn mấy món này?”

Nàng chỉ mấy loại điểm tâm vô cùng xinh xắn, được nặn thành hình dáng động vật.

“Đoán đúng rồi.”

Thảm Lưu Sương không hề nương tình vạch trần đệ đệ:

“Lúc đến Phương Vị Trai, Vân Thanh chỉ ước gì nhét hết cho muội tất cả điểm tâm. Nghe nói muội ăn không hết, đệ ấy mới bắt đắc dĩ từ bỏ bánh mè đen hình thú thực thiêt, đau lòng lâu ơ là lâu.”

Thi Đại kéo dài âm cuối:

“Ồ...?”

Mạnh Kha nhanh chóng tiếp lời:

“Cuối cùng thằng bé tự ăn hết.”

Thi Kính Thừa khẽ mỉm cười:

“Dù gì cũng là thú thực thiết mà.”

Đâu có đứa trẻ nào từ chối được.

Thú thực thiết mà Đại Chiêu gọi, chính là gấu trúc.

Thi Đại rất thấu hiểu:

“Con hiểu mà.”

Người lớn và trẻ nhỏ đều không thể từ chối!

Bị ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, vành tai Thi Vân Thanh ửng đỏ, mài răng:

“Không phải đâu...tỷ mau ăn đi.”

Thi Đại nhìn hộp đồ ăn:

“Bánh ngọc lộ còn lại, là Giang công tử chọn?”

Bánh ngọc lộ là điểm tâm đặc sản của Đại Chiêu, bánh phô mai xốp.

Bánh bơ được xếp thành từng lớp, như hình dáng cánh hoa, hòa quyện cùng phô mai, cắn vào xốp ngọt mềm mịn, mùi vị rất ngon.

Nàng nói xong ngược mắt, đuôi mắt khẽ cong.

Mạnh Kha là người nhanh nhẹn, quyết định muốn Giang Bạch Nghiễn hòa nhập vào không khí gia đình, bất kể làm việc gì, cũng sẽ rủ chàng theo.

Hắn là chuyện chọn điểm tâm cho Thi Đại đang bệnh cũng vậy.

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi:

“Ừm.”

“Mấy món này để ăn sau.”

Mạnh Kha nhéo má nàng:

“Nếu ăn điểm tâm trước, chờ con uống thuốc...”

Thi Đại lập tức rùng mình, nhớ lại mỗi lần mình ăn quýt sau khi uống sữa, chua đến mức ê răng.

Thẩm Lưu Sương cong môi, lấy muối múc thuốc:

“Có sức không? Ta đút muối nhé?”

Thi Đại lắc đầu, nhận chén sứ từ tay nàng ta:

“Không cần, để muối uống một hơi cho hết.”

Đau dài chẳng bằng đau ngắn, so với giày vò từng muỗng chậm chạp, chỉ bằng dứt khoát một lần, nếu không sẽ sức cùng lực kiệt mất thôi.

Nàng chẳng chút do dự, quyết tâm liều mạng.

Nước thuốc chảy hết vào miệng, đầu óc Thi Đại cũng như nổi bọt, khó khăn lắm mới uống hết, đã được Thẩm Lưu Sương nhanh chóng nhét cho miếng bánh.

Mạnh Kha cẩn thận:

“Cảm thấy thế nào?”

Thi Đại cau mày không nói nên lời, cúi đầu giờ ngón cái.

Thẩm Lưu Sương lại lấy thêm bánh xốp cho nàng.

“Nói ra thì.”

Dịu lại một lúc, Thi Đại hoàn hồn, ngược đôi mắt ngập nước:

“Vụ án họa trung tiên sao rồi ạ? Phán Vệ Tiêu thế nào?”

“Thuận lợi kết án.”

Thẩm Lưu Sương đáp:

“Ngu Tri Họa thẳng thắn nhận tội, Vệ Tiêu cũng đã khai. Dù hắn ta muốn chối bỏ thế nào, Ngu Tri Họa ở khách điểm chứng minh không có mặt tại hiện trường, Cẩm Nương chắc chắn do hắn ta giết. Dính đến mạng người, Vệ Tiêu chỉ có kết cục xử trảm.”

Người này thực sự chẳng phải thứ tốt lành gì, lúc bị thẩm vấn khóc lóc thảm thiết, ý đồ đẩy tội lên người Ngu Tri Họa.

Liễu Như Thường ở hiện trường, nghe vậy lập tức cười lạnh:

“Thế ư? Ta chỉ giết một con mèo? Tri Họa giúp ta với? Đừng nói cho người khác biết? Mấy câu này là ai nói ấy nhỉ? Lẽ nào là con chó nhà người nuôi?”

Biết họ thật sự đã xem qua ký ức của Ngu Tri Họa, bấy giờ sắc mặt Vệ Tiêu tái nhợt, lúng túng không nói nổi câu nào.

“Tóm lại, so với Ngu Tri Họa, hắn ta bại lộ mất hết thể diện.”

Thẩm Lưu Sương nhún vai:

“Trần Ách Ti mặc kệ vết thương của hắn ta, đẩy thẳng vào đại lao, chờ ngày xử trảm.”

Một người một yêu này sát hại mấy mạng người, theo Thẩm Lưu Sương thấy chẳng đáng đồng tình.

Mạnh Kha nắm bắt thời cơ:

“Nếu sau này Đại Đại gặp người mình thích, nhất định phải thật sáng mắt, nhìn xem hắn là loại người gì. Nếu không ổn, chúng ta cứ vứt đi.”

Thi Kính Thừa cười đến dịu dàng:

“Để chúng ta dạy dỗ hắn một trận...mời hắn uống ly trà, nói chuyện đằng hoàng cũng được.”

Thẩm Lưu Sương không lên tiếng, vô cảm nhếch môi.

Thi Đại dở khóc dở cười:

“Bất tự còn chưa xem, sao lại nói chuyện này rồi ạ?”

Đầu óc Thi Đại nhanh chóng xoay chuyển, nhẹ nhàng đổi chủ đề:

“So với chuyện đó, chi bằng nói về học đường của Vân Thanh. Thư viện có nhiều bạn nhỏ như vậy, Vân Thanh phải học cách kết bạn, đừng suốt ngày buồn bực.”

Thi Vân Thanh: “?”

Thi Vân Thanh nhìn chăm chăm tỷ tỷ cậu.

Tỷ bệnh nhưng miệng chẳng bệnh chút nào, nó còn biết cách chuyển dời mối họa, đáng sợ quá thay.

“Ta đã hỏi phu tử.”

Nhắc đến chuyện này, Mạnh Kha mỉm cười:

“Vân Thanh rất được đám nhỏ yêu thích.”

Thi Kính Thừa bắt chước giọng điệu phu tử, vuốt chòm râu dài vốn không tồn tại:

“Vân Thanh ư? Rất tốt, tốt lắm. mấy đứa nhỏ đều nói trò ấy xinh đẹp, lại tốt tính, bình dị dễ gần, vừa gặp mặt đã chia đồ ăn cho mấy đứa nó.”

Là đầu sỏ nhét đồ ăn vặt vào rương sách của Thi Vân Thanh, Thi Đại cong môi mỉm cười, nhìn đứa nhỏ mặt mày đỏ bừng trước mặt:

“Ôi...”

Thi Vân Thanh vừa sốt ruột lại xấu hổ, ánh mắt lấp lóe, phùng má.

Bỏ đi, hôm nay nàng bệnh, không gọi nàng là nữ nhân xấu xa.

Thi Đại bị sốt uống thuốc, trò chuyện với người nhà một lúc, không lâu sau cơn buồn ngủ kéo tới.

Sốt cao thích ngủ là hiện tượng bình thường. Nhóm người Mạnh Kha không tiện quấy rầy, rời khỏi phòng nàng, để lại hai thị nữ yên tĩnh đợi ngoài cửa.

Đầu óc như nhét đầy bột nhão, mí mắt không ngừng đánh nhau. Thi Đại không nghĩ nhiều mơ màng thiếp đi, lúc tỉnh dậy, phát hiện ngoài cửa sổ đã tối mịt.

Mùa đông trời tối rất sớm, nàng không rõ thời gian cụ thể, nhìn quanh phòng, chẳng thấy hai thị nữ đâu cả.

Hai người cùng lúc rời khỏi, chắc đi dùng bữa tối.

Cho nên lúc này...hắn vào khoảng giờ Dậu.

“Thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Một cục lông xù trắng nhào lên giường, khẽ lắc đuôi:

“Người đã ngủ hai canh giờ rồi đấy.”

Trong phòng không đốt nến, nương theo ánh trăng, đôi mắt hồ ly của A Ly như bảo thạch.

Nàng vẫn còn choáng váng, cả người nóng rực.

Thi Đại xoa đầu, mỉm cười với nó:

“Cũng ổn, không có gì nghiêm trọng, đừng lo.”

Tối qua vừa về nhà, nàng đã thấy mệt mỏi rồi tắm rửa lên giường, thuận tiện kể lại đầu đuôi vụ án cho A Ly nghe.

Có điều so với vụ án, dường như nó càng hứng thú với Giang Bạch Nghiễn hơn, thường nhấn mạnh dò hỏi vài việc liên quan đến chàng.

“May mà dưới nước không xảy ra chuyện gì lớn.”

Lấy móng vuốt sờ trán Thi Đại, A Ly thở dài:

“Giang Bạch Nghiễn có thể cứu người, cũng là...”

Nó bỗng khựng lại một thoáng, nhớ đến gì đó:

“Không đúng, hai người bị huyết cổ trời buộc mà.”

Một khi Thi Đại mất mạng, Giang Bạch Nghiễn không lấy được máu của nàng, cũng sẽ xong đời.

Đây là nguyên nhân lớn mà nguyên chủ đồng ý ký kết huyết cổ với chàng, làm việc cho Trần Ách Ti nguy hiểm muôn phần, nếu được Giang Bạch Nghiễn bảo vệ, lúc nàng bắt yêu có thể yên tâm hơn nhiều.

Bảo tiêu kiêm tay đâm có sẵn, không dùng cũng uổng.

Dù gì Giang Bạch Nghiễn cũng rất mạnh.

Thi Đại thoáng mờ mịt, nhỏ tiếng đáp.

Có lẽ sốt cao khiến tư duy hỗn loạn, nghe A Ly nói xong câu đó, nàng không khỏi nghĩ:

Nếu không có huyết cổ, liệu Giang Bạch Nghiễn có đến cứu nàng ngay lập tức hay không?

...Sẽ thôi nhĩ.

Dù sao họ cũng có tình cảm chiến hữu sống chết có nhau mà. Nếu Giang Bạch Nghiễn gặp nạn, Thi Đại chắc chắn sẽ cứu chàng chẳng chút do dự.

Còn Giang Bạch Nghiễn, lòng chàng nghĩ thế nào...

“Có huyết cổ là chuyện tốt.”

A Ly lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của nàng:

“Giờ ngươi và Giang Bạch Nghiễn chung đội, hắn không thể bỏ mặc ngươi không lo.”

Trong lời kể của Thi Đại, nó không nhìn ra Giang Bạch Nghiễn có sát tâm với nàng.

Thậm chí người kia còn che giấu u ám nơi đáy lòng một cách triệt để, trước mặt Thi Đại luôn nho nhã lễ độ, phong độ dịu dàng của chính nhân quân tử.

A Ly cảm thấy lạ lùng quá đổi.

Màn đêm tối mịt, Thi Đại lười biếng nhấc tay, đốt ngọn nến nhỏ ở đầu giường.

Ánh nến mờ ảo, soi tỏ khắp phòng.

Nàng vuốt đầu hồ ly nhỏ:

“Họa diệt thế mà ngươi nói, đã có manh mối chưa?”

Đây là chuyện quan trọng, Thi Đại chưa bao giờ quên.

“Xem thời gian, cũng sắp có đầu mối rồi.”

A Ly nghiêm túc:

“Chờ người khỏi bệnh, đến hỏi Thi Kính Thừa xem. Mấy ngày nay, hắc yêu tà đang tăng dần.”

Đây là ấn tượng ít ỏi của nó liên quan đến họa diệt thế.

Tại ương bắt đầu, Đại Chiêu xuất hiện vô vàn yêu ma quỷ quái, chẳng ai đoán được nguồn gốc.

Ký ức tiếp theo, chính là cảnh tượng Giang Bạch Nghiễn cầm kiếm Đoạn Thủy, toàn thân đầy sát khí.

Nhưng dẫu Giang Bạch Nghiễn giỏi giang đến mấy, cuối cùng cũng chỉ là thiếu niên, sao lại gây ra họa lớn như vậy được?

A Ly nghĩ mãi không có kết quả, khẽ than:

“Nếu quan hệ với Giang Bạch Nghiễn không tệ, người có thể qua lại với hắn nhiều hơn, tạo quan hệ tốt. Sau này giải quyết họa diệt thế, có thể mượn sức của hắn.”

Điều quan trọng nhất là, bất kỳ lúc nào cũng phải chú ý hành động của Giang Bạch Nghiễn, thăm dò manh mối từ chàng.

Một câu nói vòng vo thế này, A Ly thấy chỉ số cảm xúc của mình rõ là cao.

Tất nhiên Thi Đại chỉ hiểu ý nghĩa bề ngoài, đảm bảo nói:

“Được!”

A Ly thương tiếc xoa mu bàn tay nóng rực của nàng.

Cùng lúc này, nghe thấy tiếng gõ cửa không nhanh không chậm.

Sau tiếng vang khẽ, là giọng nói thiếu niên mà nó hết sức quen thuộc:

“Thì tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn? Chàng đến đây làm gì?

Cả người hồ ly trắng run nhẹ, đột ngột quay đầu.

Cửa phòng không khóa, Thì Đại ngồi dậy:

“Mời vào.”

Cửa gỗ bị đẩy ra, Giang Bạch Nghiễn khoác ánh trăng bước vào.

Ánh nền trong phòng là sắc vàng cam, soi rọi gương mặt chàng, tựa đá lạnh tỏa sáng.

Bị bệnh có người đến thăm là chuyện tốt, Thì Đại tươi cười vẫy tay với chàng:

“Giang công tử.”

Vẫy xong mới chợt nhận ra gì đó, đầu ngón tay vội vã gõ đầu mình.

Chết rồi!

Trước khi gặp người ta, nàng lại quên chải tóc.

Trước đó lăn qua lăn lại trên giường chẳng kiêng nề gì, Thì Đại tưởng tượng đỉnh đầu mình, chắc như tổ quạ mất thôi.

Giang Bạch Nghiễn đứng bên cửa, nhìn nàng mở to hai mắt với vẻ buồn cười.

Vì sốt mà gò má Thì Đại ửng hồng, đáy mắt hiếm khi đượm vẻ lười nhác, như chưa tỉnh ngủ.

Tóc đen xõa tung nơi đầu vai, như thác nước đổ, bị nàng vuốt lung tung, lại không an phận vểnh lên.

Chùng như ngại ngùng, vệt đỏ nơi đáy mắt nàng càng đậm, tựa sắc hoa đào đầu xuân.

“Huynh vào đây ngồi đi.”

Vùng vẫy không có kết quả, Thi Đại cam chịu túm tóc.

Giang Bạch Nghiễn khép cửa lại:

“Ta thấy trong phòng Thi tiểu thư sáng đèn nên đến thăm.”

A Ly: “?”

Vừa mới thấp nền đã gõ cửa, chẳng lẽ tiểu tử này đứng canh suốt bên ngoài?

“Trùng hợp vậy.”

Thi Đại mừng rỡ:

“Ta vừa tỉnh dậy không lâu.”

A Ly: “...”

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi:

“Ừm, bệnh của Thi tiểu thư sao rồi?”

“Đỡ hơn buổi trưa nhiều lắm, chỉ hơi nóng thôi.”

Thi Đại sờ thử trán mình, vẫn nóng:

“Ta có lây bệnh cho huynh không?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không đâu.”

Chàng nói xong rũ mắt, chuyển động cổ tay phải, lấy một vật ra khỏi tay áo:

“Lần này đến thăm, là muốn tặng quà cho Thi tiểu thư.”

Thi Đại:

“Tặng cho ta?”

Giang Bạch Nghiễn tiến lên vài bước đến gần giường nàng, xòe tay ra.

Một viên đá tròn, tương tự hồ phách, màu sắc sáng trong, có vết lam nhạt mỏng manh như hơi nước.

Vài vết màu lam, như vẽ rồng điểm mắt, nhẹ nhàng bay bổng.

Thi Đại khen ngợi từ tận đáy lòng:

“Đẹp quá.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Thi tiểu thư thử cầm nó xem.”

Thi Đại cảm thấy mới lạ, nhận lấy hồ phách từ tay chàng.

Đầu ngón tay sơ ý chạm vào làn da Giang Bạch Nghiễn, nàng không nhận ra, sống lưng đối phương thoáng cứng đờ.

Là cảm giác mát lạnh.

Cầm bạch hồ trong lòng bàn tay, Thi Đại không giấu nổi ngạc nhiên.

Mát lạnh tựa tuyết, không phải rét mướt thấu xương làm người ta khó chịu, là vẻ dịu mát như được tắm mình trong gió xuân.

Cơ thể nóng rực như lửa đốt, chạm vào viên hồ phách này, chẳng khác nào mưa rào tưới mát tâm can.

“Ta tình cờ có được vật này.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Cơ thể cô khó chịu, dùng nó có thể giảm bớt cơn nóng.”

“Thoải mái thật đó.”

Thi Đại tò mò:

“Đây là gì thế?”

Giang Bạch Nghiễn lặng thinh một lúc, thản nhiên mỉm cười:

“Không rõ, hẳn là hồ phách ở núi tuyết nơi cực bắc, thấm nhuần hơi lạnh, mát hơn ngọc thạch bình thường.”

A Ly: “?”

Ồ kìa, sao nó chưa từng nghe, hồ phách trong núi tuyết lại lạnh đến mức đó nhỉ?

Và lại...ánh mắt lướt qua sắc lam nhạt trong hồ phách, nó vô cớ thấy quen mắt.

Từ từ, không phải chứ.

Sống lưng như bị điện giật, da đầu A Ly tê dại, trợn trừng sắp lòi cả mắt ra.

Màu sắc này, hiệu quả này, lam nhạt, mát lạnh quanh năm, kia kia kia chẳng phải là vảy của giao nhân đấy ư?!

Trong tay Thi Đại, quả thật là hồ phách.

Cái đuôi đột nhiên run lên, hồ ly trắng rùng mình.

Giang Bạch Nghiễn...dung hòa lớp vảy ở hình thái giao nhân của mình vào hồ phách, tặng cho Thi Đại, giúp nàng giải nhiệt?!

Tâm trạng A Ly hết sức phức tạp.

A Ly sốc nặng.

Khoét vài miếng vảy cá chẳng khác nào khoét thịt chảy máu, vậy mà chàng lại nói nhẹ nhàng, tùy ý tìm lý do che giấu cho qua.

Không hồ là Giang Bạch Nghiễn, hết sức bất thường.

Nó có nên nói chuyện này cho Thi Đại biết không?

“Chắc là vật này hiếm lắm hả?”

Thi Đại chọt vào lớp màu lam trên hồ phách:

“Tặng ta uống lắm, chờ ta khỏi bệnh sẽ trả cho huynh.”

A Ly: Không, hấn còn nguyên cái đuôi kia kìa, vảy nhiều vô kể!

“Vật này không có tác dụng gì với ta.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Giao nhân hiếm khi cảm lạnh.”

Chàng cười khẽ, dùng giọng điệu nửa đùa giỡn:

“Ngược lại là Thi tiểu thư, nó có lai lịch bất minh, cô cứ nhận lấy như vậy, không sợ ta có ý đồ xấu xa, động tay động chân với nó ư?”

A Ly: Người cũng tự biết mình ghê nhỉ.

Đại Chiêu có vu thuật lưu truyền đã lâu, tên “yểm thắng thuật”.

Yểm thắng thuật dùng ngoại vật làm vật dẫn, có thể nguyên rửa người khác, ví dụ như đâm tiểu nhân, giấu vật phá hoại phong thủy trong phòng, nhỏ vài giọt máu tươi vào trang sức hay mang theo bên người...

Không thể nhận đồ chẳng rõ nguồn gốc, đây là thường thức mà ai cũng biết.

Nếu là nguyên chủ vô cùng kiêng kỵ Giang Bạch Nghiễn, chắc chắn sẽ từ chối không chút do dự.

“Hả?”

Thi Đại hỏi:

“Ý đồ xấu xa? Huynh có ý đồ xấu gì với ta? Cũng đâu thể độc chết ta nhỉ?”

Nàng khựng lại, dùng giọng điệu tùy ý:

“Chúng ta còn có huyết cổ mà.”

Huyết cổ.

Hai chữ này đảo quanh đầu lưỡi một vòng, rơi xuống đáy lòng.

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn đen nhánh, nhìn nàng chăm chú một thoáng:

“Nếu ngày nào đó giải huyết cổ, Thi tiểu thư sẽ thế nào?”

Chàng biết Thi Đại không sợ mình.

Dẫu đã thấy sát ý khi chàng vung kiếm, biết sở thích đau đớn bệnh hoạn của chàng, Thi Đại vẫn chẳng sợ chàng chút nào.

Giang Bạch Nghiễn không hề chán ghét thái độ đó.

Do nhắc đến huyết cổ, khiến chàng không khỏi hoang mang, rốt cuộc Thi Đại thân nhiên chấp nhận chính bản thân chàng, hay theo lẽ đương nhiên vì được huyết cổ bảo vệ.

Chờ ngày giải huyết cổ, chàng và nàng sẽ chặt đứt mối ràng buộc, liệu Thi Đại có kiên ky, chán ghét chàng, sợ hãi chàng ngày nào đó nổi điên sẽ giết chết nàng như đã từng không?

“Sau khi giải cổ hả?”

Thi Đại gãi đầu:

“Nếu huynh muốn...ta sẽ mời huynh một bữa hoành tráng để chúc mừng nha, kéo thêm một tấm biểu ngữ nữa, viết vài chữ lớn Chúc mừng Giang Bạch Nghiễn thoát khỏi huyết cổ?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Nhất thời không biết phải đáp lại thế nào, chàng bất thành linh nghẹn lời:

“Không cần.”

Thi Đại rất thích biểu cảm này của chàng, nhìn kỹ một lúc, bật cười thành tiếng:

“Đây là quà huynh tặng ta kia mà, nếu cứ nghi ngờ cái này cái nọ, chẳng phải ta là kẻ xấu không biết điều ư.”

Thi Đại nghiêm túc nói:

“Huynh cố ý đến tặng quà, là quan tâm ta. Ta biết mà, cảm ơn huynh nha.”

Giang Bạch Nghiễn mím môi.

Cảm giác bức bối vừa dâng lên trong lòng ngay lập tức tan biến, thay vào đó là một loại xao động khác hẳn, mịm mơn hơn thế.

Như dùng sức gãi vào lồng ngực, khiến chàng lại thêm một lần không nói được đáp án.

“Đúng rồi! Còn lúc trong tranh bốn mệnh nữa.”

Mắt hạnh Thi Đại khẽ chớp, ngược mặt nhìn chàng:

“Cũng may huynh đã cứu ta một mạng. Lúc ấy rơi xuống nước, ta sợ lắm đó.”

Khi đuổi bắt họa trung tiên, Thi Đại vẫn luôn giữ sĩ khí, từ đầu đến cuối không lộ vẻ sợ hãi.

Kết thúc vụ án về nhà, đối diện với Giang Bạch Nghiễn, nàng mới có thể nói ra lời trong lòng.

“Ta không biết bơi, sợ nước cực kỳ luôn.”

Nhớ đến cảnh tượng rớt xuống nước, Thi Đại xoa lồng ngực:

“Bên trong còn nhiều quái vật như vậy, chúng muốn ăn ta đấy.”

Nàng khẽ cau mày khi nói câu này, dường như hãy còn hoảng sợ, lộ vẻ hoảng hốt hiếm thấy.

So với sự bình tĩnh găng gượng, nàng thế này càng sinh động chân thực hơn, giữa hàng mày toát lên thần thái như vừa thoát ra khỏi bức tranh, sức sống mãnh liệt ập đến trước mặt.

Thế nên Giang Bạch Nghiễn nghĩ, hóa ra nàng cũng biết sợ.

Chàng ngồi xuống ghé gối cạnh giường:

“Thi tiểu thư sợ nước?”

“Vì ta là vịt cạn mà.”

Thi Đại không thấy xấu hổ, thoải mái thừa nhận:

“Giao nhân các huynh từ khi sinh ra, đều biết bơi rồi hả?”

Giang Bạch Nghiễn nhướn mày:

“Chẳng lẽ Thi tiểu thư từng gặp con cá nào chết đuối?”

Thi Đại giãn mày, bật cười.

“Cá có đuối kia mà.”

Nàng lên tiếng:

“Sau khi vào nước, ta còn tưởng huynh sẽ biến thành hình dáng giao nhân. Chẳng phải tiểu thuyết hay viết thế ư? Giao nhân xuống nước, lập tức hóa đuối.”

Kết quả không nhìn thấy gì cả.

Quen biết Giang Bạch Nghiễn lâu như thế, mà nàng chưa từng thấy lần nào.

Thi Đại đang sốt, nghĩ ngợi lung tung, vì Giang Bạch Nghiễn không muốn người ngoài nhìn thấy? Đây là chuyện riêng tư của giao nhân? Chàng từng nói đuối mình màu lam, chắc là xinh đẹp lắm thay.

Đáng tiếc không thấy được.

Nàng tự mình suy nghĩ, thất thần trong một thoáng ngẩn ngui, chẳng kịp đề phòng, đã nghe Giang Bạch Nghiễn “ừm” một tiếng.

Thi Đại nhìn qua, đối diện với cặp mắt hoa đào của chàng.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn không rời mắt, mỉm cười rất khê:

“Muốn xem?”

Thi Đại ngẩn ngơ:

“Gì cơ?”

Thi Đại giật mình, vội vàng lấp liếm cho mình:

“Không có không có, ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

Dù thực sự có suy nghĩ đó, nhưng bị chàng nói thẳng trước mặt như vậy, Thi Đại vẫn thấy chột dạ như phường trộm cướp.

“Ta hiếm khi hóa thành hình giao nhân, không quen thôi.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Nếu Thi tiêu thư bằng lòng, ta có thể hóa hình.”

Thi Đại: “...”

Đầu óc nóng hổi lại bắt đầu nổi bong bóng.

Chàng nói nàng bằng lòng, nghĩa là gì?

Loại chuyện này chẳng phải nên do chính bản thân Giang Bạch Nghiễn có muốn hay không ư?

Biểu cảm của Giang Bạch Nghiễn vô cùng nghiêm túc.

Giống như bình thường, mày mắt lạnh nhạt, mang theo ý cười nhẹ nhàng.

Thi Đại lại cảm giác xương cụt tê dại âm ỷ.

Nàng như căn trướng miếng môi đang đung đưa rũ xuống, lòng dạ nhảy nhót, khẽ hỏi:

“Có được không?”

Giang Bạch Nghiễn không nhanh không chậm đáp:

“Ừm.”

Hai người này người tới kẻ đi, chỉ mỗi A Ly bên cạnh Thi Đại là trọn to mắt.

Giang Bạch Nghiễn thế thế thế này là muốn làm gì?

Chim công xòe đuôi...à không, giao nhân lòi đuôi?

Nó chỉ là hồ ly yếu đuôi mong manh, sau khi tận mắt thấy hết quá trình, liệu có bị Giang Bạch Nghiễn diệt khẩu không đây?

“Nhưng mà, nếu hóa hình giao nhân.”

Giang Bạch Nghiễn thoáng khựng lại, bót chút ý cười.

Hiếm khi nào chàng lại chân chừ, đắn đo tìm từ như vậy:

“Thi tiểu thư phải tránh đi một lúc.”

Thi Đại sững sốt, hỏi thẳng:

“Tại sao?”

Giang Bạch Nghiễn không đáp, nhẹ vén mép áo, để lộ một góc quần.

Thi Đại hiểu rồi.

Đuôi và chân là cấu tạo hoàn toàn khác nhau, Giang Bạch Nghiễn mặc quần, không chứa nổi cái đuôi kia.

Cũng tức là, chàng phải cởi thắt lưng.

Biên giới cấm kỵ mờ mịt như vậy, bị chàng dùng động tác khéo léo phù hợp tỏ rõ, chẳng cần ngôn ngữ, cũng đủ mập mờ.

Vành tai như bị bỏng lửa, đầu óc tỉnh táo hơn phân nửa, Thi

Dại nhanh nhẹn xuống giường:

“Ta đi chải đầu.”

Gương chỉ cách giường vài bước, trước khi đi nàng không quên đem theo A Ly, ôm hồ ly trắng vào lòng.

Đứng trước gương, Thi Đại tiện tay chải vuốt mái tóc dài bồng bênh hơi rối, cách một khoảng, vẫn nghe thấy tiếng y phục ma sát loạt xoạt.

Rất nhẹ nhàng, khi không ai nói chuyện, quá mức rõ ràng.

Đến độ động tác nàng vụng về, hơi thở hỗn loạn.

Tròng mắt A Ly đại ra.

Một lúc sau, trong phòng vang lên giọng nói Giang Bạch Nghiễn:

“Thi tiểu thư.”

Thấy nàng đứng yên không nhúc nhích, chàng mỉm cười:

“Xong rồi.”

Thi Đại quay đầu, Giang Bạch Nghiễn vẫn ngồi trên ghế gỗ cạnh giường, từ góc độ của nàng, chỉ có thể trông thấy nửa gương mặt trắng nõn của chàng và bạch y tỉ mỉ trên người.

Cả một vệt màu lam như sắc biển bên dưới.

Giang Bạch Nghiễn chống tay phải lên ghế, quay đầu nhìn nàng, là vẻ dẫu bận vẫn cứ ung dung, thoáng chút lười nhác.

Lòng tò mò áp đảo tất cả, Thi Đại cất bước về trước, ngồi ở mép giường.

Chẳng rõ có phải ảo giác hay chẳng, màu da của Giang Bạch Nghiễn dường như trắng hơn đôi chút, như gốm sứ lạnh lẽo

không mang hơi ấm.

Đôi mắt đen nhánh cũng vì thế mà càng lộ rõ sâu sắc, gần như chất lạnh vô cơ, vì đượm ý cười, điểm thêm chút dịu dàng mâu thuẫn.

Dưới bạch y, là một góc đuôi nhỏ trắng bạc.

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, rũ mắt đuổi tay phải.

Đầu ngón tay với khớp xương rõ ràng khẽ cuộn lại, hơi dùng sức, chậm rãi vén góc áo.

Vải vóc cuộn lên, dần dần hiện ra nhiều sắc lam hơn, nhịp tim Thi Đại bắt giác tăng tốc.

Quá đẹp xinh đẹp.

Đuôi cá mỏng nhẹ như lụa, bên trên phủ lớp vảy lấp lánh, dưới ánh nến toát ra sắc thái sáng nhẹ mềm mại tựa trên châu.

Hệt như một giấc mộng

Thi Đại rất thành thật nhéo má mình, xác nhận đây không phải mơ sau khi nóng sốt mơ màng.

Nhìn thấy động tác của nàng, Giang Bạch Nghiễn khẽ cười.

Thi Đại không biết, tộc giao nhân nào phải tạo vật mềm yếu vô hại, mà là hung thú danh xưng với thực, yêu quái sát ý dạt dào.

Sau khi hóa thành giao nhân, miệng chàng mọc răng bén nhọn, còn sắc bén hơn cả mũi dao, có thể cắn đứt cổ họng bất kỳ sinh vật nào.

Đuôi cá cũng là vũ khí, hất mạnh dưới nước, dễ dàng phá hủy thuyền bè.

Thiên tính của giao nhân là tàn nhẫn sẵn giết tất cả con mồi,

chẳng mang lòng tiếc thương.

Lúc này, vì tầm mắt của nàng, cái đuôi trắng bạc cuộn lại thành một độ cong nho nhỏ.

Ánh mắt nào phải thực thể, ấy mà chàng cứ như bị chạm trúng.

Thi Đại thỉnh thoảng lại rũ mắt, mỉm cười khen ngợi:

“Nó đẹp thật đấy.”

Còn tuyệt hơn tưởng tượng của nàng, làm người ta chẳng rời mắt.

Ngoài tầm nhìn của nàng, hàng mi dài Giang Bạch Nghiễn run nhẹ.

Chàng bỗng cất lời:

“Thi tiểu thư.”

Thi Đại ngẩng đầu:

“Sao vậy?”

Trong phòng yên tĩnh, bên tai nàng vang tiếng y phục cọ xát rất khẽ.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn quá trắng, Thi Đại vừa nhìn qua, đã thấy đôi môi đậm sắc đỏ của chàng.

Hơi cong lên, màu sắc rực rỡ, lúc hé môi nói những lời chu đáo ôn hòa, giọng điệu nhẹ nhàng lại như dụ dỗ:

“Có thể sờ thử.”

Ngón tay cong nhẹ, vén y phục lên thêm vài phần, đuôi cá lộ ra hơn phân nửa trước mặt nàng.

“Chẳng phải Thi tiểu thư đang sốt ư?”

Giang Bạch Nghiễn nhìn vào mắt nàng, lặng lẽ mỉm cười:

“Nó còn mát hơn cả hồ phách.”

P/S: Đây có được coi là tự hiến thân không ạ? Tự dung mời mọc người ta sờ sờ hà, màn sờ đuôi mọi người mong chờ sắp tới rồi đâyyy

Chương 68: C68: Chương 68

Cảm giác nóng sốt không dễ chịu, ý thức mơ màng, chẳng khác nào bị nướng trên bếp lò.

Bất thành linh nghe Giang Bạch Nghiễn nói câu này, biểu cảm của Thi Đại thoáng chốc cứng đờ.

Như một dòng suối lạnh chảy vào đầu, khiến nàng tỉnh táo hẳn, ngay sau đó là một luồng nhiệt càng nóng bỏng càng mạnh mẽ hơn.

Sờ đuôi ấy hả? Đuôi của Giang Bạch Nghiễn đó? Nàng thật sự được sao?

Không đúng...người trước mặt thật sự là Giang Bạch Nghiễn? Chàng, chẳng lẽ chàng đã bị yêu quái tương tự yêu họa bì nguy trang?

Trong lúc mơ hồ, Thi Đại nhớ đến điểm quý nơi rừng núi hoang dã ăn tim người trong tiểu thuyết.

Giang Bạch Nghiễn ung dung ngồi cạnh giường, không nói gì, đuôi cá nhẹ nhàng đưa.

Như đang lặng lẽ dò hỏi, bảo nàng nhanh chóng trả lời.

Tính tình Thi Đại vốn không kiêu cách, nếu bản thân Giang Bạch Nghiễn đã không để ý, tất nhiên nàng cũng vui vẻ chạm vào.

Đuôi giao nhân đây, dấu yêu ma quý quái thường xuyên xuất hiện ở Đại Chiêu, thì đây cũng là cảnh tượng cực kỳ hiếm hoi, đa số mọi người chỉ nghe nói trong những câu chuyện linh dị.

Rất cảm ơn Giang Bạch Nghiễn, người đẹp tâm thiện.

Thi Đại thấy mình nên chân chừ ra vẻ lịch sự chút xíu, đừng như sói ác vô môi:

“Được không?”

Thi Đại lặng lẽ giơ ngón tay lên, chuẩn bị sẵn sàng.

Hiển nhiên nàng không che giấu tốt cảm xúc của mình, mắt hạnh lóe sáng, khóe môi chẳng nén nổi độ cong.

Giang Bạch Nghiễn thấy vậy mỉm cười:

“Nếu Thi tiểu thư không chê.”

Như chàng nghĩ, Thi Đại lập tức nghiêm túc:

“Sao mà chê được.”

Nàng duỗi tay phải:

“Ta bắt đầu nha.”

Giang Bạch Nghiễn chống cằm ngồi trên ghế, để tiện cho động tác của nàng, dờn đuôi cá lên giường:

“Dựa vào đây nhé?”

Chàng rũ mắt, thấy Thi Đại vừa cẩn thận đưa ngón tay đến gần đuôi cá, vừa đáp:

“Ừm.”

Đầu ngón tay chạm khẽ vào một phiến vải, lông mi Thi Đại bỗng run nhẹ.

Quả nhiên mát hơn cả hồ phách, chẳng những không khiến nàng thấy ẩm ướt rét mướt, ngược lại như mưa xuân rơi xuống

hẻm núi, cực kỳ dễ chịu.

Nóng bứt trong người cũng giảm bớt theo, Thi Đại hứng thú:

“Mát thật đó, đuôi của giao nhân đều mát như vậy sao?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Tộc giao nhân thường sống dưới nước, thiên tính thích lạnh.”

Đuôi mắt chàng hơi nhướng lên, lướt qua một cục trắng muốt ở đầu giường.

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Hồ ly của Thi tiểu thư dính người quá.”

A Ly: “...”

Đột nhiên bị nhìn chăm chăm, A Ly như ngồi trên bàn chông, lưng cắm gai nhọn, nghẹn trong cổ họng.

Trong ánh mắt Giang Bạch Nghiễn, chắc chắn nó đã nhìn thấy đôi chút lạnh lẽo.

Chẳng che giấu lại lạng lẽ không lộ, như con dao lạnh băng chọt vào sống lưng nó, khiến cả người hồ ly trắng run lẩy bẩy.

Chê nó chướng mắt đây mà.

Không cho nó nhìn chứ gì?

A Ly rất tự biết mình, nó mất ký ức mất sức mạnh, không khác gì động vật bình thường trên đời, chỉ cần Giang Bạch Nghiễn muốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể bóp nát cổ họng nó.

Đến khi đó chưa xuất sư đã chết, e rằng nó sẽ là thiên đạo thảm nhất lịch sử.

Xuất phát từ bản năng cầu sinh, hồ ly trắng tung người nhảy xuống giường, trở về cái ổ nhỏ trong góc của mình.

Đáng ghét, không cho xem thì thôi.

Thi Đại chỉ nghĩ nó không muốn làm phiền hai người họ trò chuyện, thuận miệng giải thích:

“Nó hơi sợ người lạ.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Thi tiểu thư, tiếp tục thôi.”

Thoáng có ý dung túng và hồi thúc.

Đuôi cá của chàng đặt trên mép giường, vây đuôi trải rộng một vùng lớn, càng gần càng rõ ràng hơn ban nãy.

Thi Đại vô cớ hồi hộp, ngón tay nhẹ nhàng chọt vào phiến vảy.

Giao nhân rất lạnh, chẳng trách Giang Bạch Nghiễn từng nói với nàng, chàng không thích phơi nắng.

Trong phòng yên tĩnh, Thi Đại tỉ mỉ quan sát đuôi giao nhân đang gần trong gang tấc, Giang Bạch Nghiễn lại đang nhìn nàng.

Niềm vui thích của nàng quá dễ thấy, ánh sáng lưu chuyển đông đầy nơi đáy mắt, khóe môi khẽ cong.

Vì cơn sốt mà cánh môi mượt mà trước giờ nhạt hơn hẳn, như đóa hoa trắng bệch.

Giang Bạch Nghiễn chẳng rõ vì sao mình lại đề nghị nàng vuốt ve đuôi cá, lời đến bên môi, cứ bật thốt theo lẽ đương nhiên như vậy.

Có thể là do nhìn ra nỗi niềm tò mò và khao khát của Thi Đại,

hoặc giả...

Chỉ vì muốn để nàng nhìn thấy mà thôi.

Giao nhân xinh đẹp, là thường thức đã có từ thuở xưa.

Giang Bạch Nghiễn thấy, chàng đang trở nên lạ lùng từng ngày.

Đi lại khắp chốn Đại Chiêu suốt mấy năm, không ít người ngợi ca dung mạo xinh đẹp của chàng, từng có rất nhiều nam nữ cố ý tiếp cận chàng, bị Giang Bạch Nghiễn vung kiếm chặn ngang.

Chàng chưa từng quan tâm dáng vẻ của mình thế nào, diện mạo chỉ là lớp vỏ ngoài vô dụng, chẳng khác gì hoa cỏ thu hút sự chú ý.

Tâm mắt của người khác khiến chàng chán ghét, như giò bọ len vào xương.

Giang Bạch Nghiễn đã từng nghĩ như vậy.

Giờ phút này, lại vô thức lộ đuôi cá, bày ra trước mặt Thi Đại.

Hắn là nàng rất thích, không hề phản cảm.

Điều này khiến Giang Bạch Nghiễn bỗng vui vẻ lạ thay.

Người đang nóng sốt, nhiệt độ cơ thể cao hơn bình thường.

Đầu ngón tay Thi Đại như một đốm lửa nhỏ, chỉ vừa rơi xuống, đã khiến chàng nóng bỏng đến độ sống lưng run rẩy.

Tương ứng, đuôi cá cũng đập nhẹ lên mép giường, kéo ra một nếp gấp nhỏ.

Thi Đại tập trung tinh thần nhìn lớp vảy chăm chú, không phát giác điều bất thường:

“Có thể sờ xuống nữa không?”

Giang Bạch Nghiễn khẽ đáp:

“Được.”

Chàng không biến sắc, lặng lẽ đọc chú tĩnh tâm.

Hiếm khi hóa thành hình giao nhân, gần mấy năm nay, đuôi cá của Giang Bạch Nghiễn chưa từng có người nào chạm đến.

Như thể hạn hán đã lâu bỗng gặp cơn mưa rào đến muộn, ấy vậy mà hạt mưa lại nóng rát thế kia, mỗi một động tác dẫu nhỏ nhẹ vẫn quá đổi rõ rệt, như dẫn lửa thiêu cháy thảo nguyên.

Tiết tấu hô hấp hỗn loạn, Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt.

“Ồ, chỗ này.”

Ánh mắt dừng lại chính giữa đuôi cá, ngón tay Thi Đại chân chừ:

“Đây là gì vậy?”

Nếu so đuôi cá với đôi chân, nơi này có lẽ là vị trí trên đầu gối.

Lớp vảy chồng chất lên nhau ngay ngắn thứ tự, có một khối tròn nổi lên chẳng mấy bắt mắt, ước chừng lớn cỡ nửa lòng bàn tay.

Giang Bạch Nghiễn:

“Giao châu.”

Thi Đại giật mình:

“Giao châu được giấu dưới lớp vảy?”

Đây là nội đan của giao nhân.

Giao châu quý giá hơn gấp trăm lần so với nước mắt giao nhân, là giá trị liên thành chân chính, cũng vì thế giao nhân trở thành miếng bánh thơm ngon trong mắt rất nhiều kẻ có ý đồ bất chính, thường bị truy sát.

Mọc ở vị trí này à.

Thi Đại cúi đầu, như có điều suy nghĩ.

“Thi tiểu thư.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Có thể chạm nó.”

Thi Đại ngẩng đầu: “?”

Tâm tư của nàng dễ đoán đến thế ư? Nàng đâu có viết “nếu được sờ thử thì tốt quá” lên mặt đâu nhỉ? Sao Giang Bạch Nghiễn lại nhìn ra được vậy kìa?

...Chàng còn đồng ý nữa chứ.

Cái đầu vốn nóng rẫy lại càng thêm oi bức, ngón cái Thi Đại trượt xuống, đến vị trí che giấu giao châu.

Thực ra chẳng có gì đặc biệt, có thể cảm nhận rõ vòng cung hình tròn, đầu ngón tay lướt qua lớp vảy trơn mượt, tròn trịa nhẹ tênh.

Cảm giác sờ vào siêu thích.

Thấy Giang Bạch Nghiễn vẫn cho phép, Thi Đại to gan hơn, vuốt ve bên trên giao châu.

Rất ngứa.

Gò má ửng hồng, Giang Bạch Nghiễn cắn chặt môi dưới.

Nội đan của chàng cũng lạnh lẽo như cơ thể, được ngón tay có nhiệt độ nóng bỏng phủ lên, hai phía quần quýt giao nhau, gần như cọ xát.

Muốn Thi Đại dời tay ra, lại không tự chủ khát khao nhiều hơn thế nữa.

Chàng dường như đang dần dần hư hỏng, thoáng chốc nảy sinh suy nghĩ mê muội...

Nếu lấy đuôi cá bao bọc tay phải của Thi Đại, hoặc quần lấy cơ thể nàng, cảm nhận sẽ thế nào?

Ý nghĩ này càng rõ đến tột độ, khiến chàng vừa hoang mang lại sợ hãi.

“Giao châu quý lắm ha.”

Thi Đại hỏi:

“Giang công tử biết nó có hình dạng gì không?”

Hạt châu này bị lớp vảy vảy kín chặt chẽ, không ai thấy được dù chỉ một chút.

Nàng nghe nói giao châu cực kỳ xinh xắn.

“Màu lam, đậm hơn vảy một chút.”

Cổ hết sức kiềm nén xao động hỗn loạn, giọng Giang Bạch Nghiễn vẫn nhẹ nhàng như cũ, âm thanh hơi khàn:

“Thi tiểu thư muốn xem?”

Thi Đại ngẩn ngơ, không phản ứng kịp.

Giao châu được che chắn chặt chẽ, phải xem thế nào?

“Nếu muốn xem.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Ta khoét lớp vảy bên trên ra là được.”

Thi Đại: “?”

Lại bắt đầu nữa phải không?

Lớp thịt trên tay phải bị chàng khoét còn chưa lành, đến nay vẫn băng bó, vết đao vai trái hẳn cũng không lặn quan lắm.

Chẳng buồn quan tâm cơ thể mình, thường xuyên động đao làm mình đau, đây là thói quen từ xưa đến nay của Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại không mong đợi một vài câu nói của mình trong họa cảnh có thể khiến chàng hoàn toàn thay đổi thói quen này.

“Ai muốn xem giao châu của huynh?”

Thi Đại nghiêng răng nghiêng lợi dọa chàng, quyết định phải thường xuyên niệm kinh Đường Tăng:

“Còn nói mấy câu như vậy nữa, ta sẽ khoét cả người huynh ra, người ăn cá con đó nha.”

Hiển nhiên đây chỉ là câu nói đùa, bị nàng nói như vậy, như chú mèo đang nhe nanh múa vuốt.

Rồi thì nàng nghe Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Được,”

Thi Đại: “?”

Chàng cũng dùng giọng điệu đùa giỡn hờ hững, thuận miệng hỏi:

“Thì tiểu thư thích ăn cá? So với cá biển bình thường, mùi vị giao nhân ngon hơn nhiều.”

Thì Đại suất không theo kịp mạch não của chàng.

Đầu óc hoảng hốt, bật ra ấn tượng mơ hồ.

Ở Đại Chiêu, quả thật có người ăn thịt giao nhân.

Hành vi này bắt nguồn từ một truyền thuyết, nghe nói máu thịt giao nhân ẩn chứa linh khí, có thể kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất lão.

Truyền thuyết này chỉ là lời đồn thất thiệt, trong ký ức của Thi Đại, thịt giao nhân hoàn toàn không có công hiệu kéo dài tuổi thọ.

Nhưng từ đầu đến cuối vẫn có người chẳng thể buông bỏ chấp niệm trường sinh.

Giang Bạch Nghiễn nói đến lưu loát, trong lòng không chút gợn sóng.

Thuở nhỏ sau khi bị tà tu bắt giữ, chàng từng bị khoét vảy, cũng từng bị moi máu thịt.

Tà tu không chỉ một lần h@m muốn giao châu, nghĩ đến phải giữ lại tính mạng cho con rồi thể thân, mới phải hậm hực bỏ qua.

Với gã, chàng chẳng qua chỉ là công cụ chịu đựng đau đớn và kiếm chác tiền tài, Giang Bạch Nghiễn tập mãi thành quen.

Năng lực hồi phục của giao nhân hơn hẳn người thường, vết thương ở đuôi cá lại càng mau lành, vảy mất rồi có thể mọc lại, chẳng có gì phải tiếc.

Cũng như hôm nay, biết Thi Đại sốt, chàng đã khoét vảy hòa vào hồ phách, máu tuôn như suối.

Nỗi đau ập tới, Giang Bạch Nghiễn vô cảm.

Vài phiên vảy kia nằm ở vị trí thất lưng, lúc này được y phục che phủ, Thi Đại không nhìn thấy.

Nghĩ đến đó, khớp tay chàng hơi cuộn lại, siết chặt vạt áo hơn.

Trừ đuôi giao nhân hoàn chỉnh trơn mượt ra, cả người chàng giăng đầy vết thương.

Từ bụng trở lên là nơi Giang Bạch Nghiễn không muốn Thi Đại nhìn thấy.

“Ta không có hứng thú đâu.”

Thi Đại thông minh biết mấy, loáng thoáng đoán được gì đó, muốn nói lại thôi.

Bất mãn với thái độ của Giang Bạch Nghiễn, nàng dùng sức vuốt ve bên trên giao châu kia:

“Cơ thể, da, tóc là của huynh, sao có thể tùy ý cho người khác được?”

Động tác này không hề báo trước, vừa dùng sức đã thấy đuôi cá run lên.

Cùng lúc này, giao châu dưới tay nàng lại ấm dần, thoáng chút nóng bỏng.

Đầu ngón tay run rẩy vì bỏng rát, Thi Đại vội vã buông ra:

“Nó...”

Nàng chỉ kịp thốt lên một chữ, ngược mắt nhìn qua, bỗng khựng lại.

Khác với đuôi giao nhân lộ ra bên dưới, y phục thân trên của Giang Bạch Nghiễn vẫn dẫu ra dấy, chỉnh tề ổn thỏa, là tướng mạo nhã nhặn lạnh nhạt như bình thường.

Chẳng biết từ lúc nào, vệt đỏ mỏng manh từ sau tai chàng, lẳng lẽ lan tràn phủ đến đuôi mắt. Thiếu niên trong hình thái giao nhân sắc da trắng lạnh, điểm tuyết rặng mây đỏ, thêm chút rục rờ tươi đẹp.

Rèm mi cũng rũ xuống, run nhẹ tựa cánh quạt nho nhỏ.

Ngón tay nàng chính là đầu sỏ gây họa.

“Giang, Giang công tử ời.”

Gò má nóng bỏng như nước sôi, Thi Đại lấp bắp:

“Huynh vẫn ổn chứ?”

Sớm biết như vậy, nàng đã không chạm vào hạt châu dưới lớp vảy kia rồi.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn rất nhanh đưa ra đáp án, hơi nghiêng mặt đi:

“Không sao.”

Sắc mặt chàng lúc này chắc chắn rất khó coi.

Dù đã cố gắng đè nén, cơn run ban nãy hầy còn chưa ngớt, giao châu bị nàng nắm vuốt, tê ngứa lan khắp tứ chi xương cốt.

Chưa từng để lộ dáng vẻ thế này, cảm giác xấu hổ như muốn nhấn chìm chàng.

Khó coi hơn là, bản thân chàng lại chẳng thể kiềm chế nổi khi bị chơi đùa như vậy.

“Xin lỗi.”

Yên lặng, Giang Bạch Nghiễn khẽ lên tiếng:

“Hơi ngứa.”

Xoa vành tai nóng bỏng, Thi Đại ngoan ngoãn gật đầu.

Nàng nhớ Giang Bạch Nghiễn rất sợ ngứa, bất cẩn chạm trúng, chàng cũng sẽ run rẩy.

Gần giao châu là vị trí cực kỳ mất cảm ư?

Mi tâm giật nhẹ, Thi Đại ngừng lại suy nghĩ lung tung.

Xuất hiện khúc nhạc đệm bất ngờ này, ngay cả không khí cũng trở nên kỳ diệu.

Quá mức yên tĩnh.

Thi Đại thử chuyển chủ đề:

“Tóm lại, sau này huynh đừng nói mấy câu đó nữa nhé. Trước đây ta từng nói rồi mà? Trên đời này chẳng có ai đáng để huynh tổn thương bản thân hết.”

Nhắc đến chuyện này, nàng tự tin hơn nhiều.

Chỉ sợ Giang Bạch Nghiễn không đủ kinh nghiệm sống, bị người ta lừa gạt, Thi Đại nghiêm nghị:

“Nếu có ai đó đưa ra yêu cầu này với huynh, huynh phải nói cho ta biết nha, ta dẫn cả nhà đến dạy dỗ tên kia đàng hoàng.”

Nàng rất nghiêm túc, Giang Bạch Nghiễn nghiêng đầu, khẽ cười thành tiếng.

Suýt nữa đã quên, với Thi Đại mà nói, chàng là người hiền lành chịu đủ ức hiếp.

Nhưng sao chàng lại bị lừa cho được.

Nếu thật sự có người dòm ngó máu thịt chàng, trước khi Thi Đại biết, Giang Bạch Nghiễn đã lột da rút gân, khiến kẻ đó chết không chỗ chôn.

Cam tâm tình nguyện, không giữ lại chút gì lộ đuôi cho người ấy xem, hôm nay là lần đầu tiên.

“Thi tiểu thư đừng lo.”

Đuôi cá nhẹ đung đưa, Giang Bạch Nghiễn thản nhiên:

“Mấy lời này, ta chỉ nói với cô thôi.”

Không chờ Thi Đại đáp lại, chàng đã chuyển chủ đề:

“Sờ nữa nhé?”

Lần này Thi Đại ngơ ngác mãi một lúc, mới nhẹ đáp ừm một tiếng.

Nàng bị sốt đến mơ màng, lười suy nghĩ, nhưng nói đến cùng đầu óc vẫn chuyển động.

Cùng lúc khi vươn tay phải ra, Thi Đại ngẫm lại, gì mà “chỉ nói với nàng”?

Ý của Giang Bạch Nghiễn như nàng nghĩ đấy ư? Vì sao lại là nàng? Tại sao chỉ mỗi nàng?

Dẫu nói thế nào, thêm một từ “chỉ” kia, sẽ nhiều hơn tầng ý nghĩa mờ mịt nói không rõ, chẳng tỏ tường, làm người ta phải đề tâm.

Bất tri bất giác, Thi Đại đã phủ hết cả tay phải lên.

Như khách lữ hành đi trong sa mạc khát vọng nguồn nước, nàng không kiềm nổi sát gân cơ thể chàng, muốn mát lạnh nhiều hơn nữa.

Đuôi cá Giang Bạch Nghiễn như bạch ngọc băng chừng, cảm

giác sờ vào rất tuyệt, tựa lớp lụa thượng hạng.

Lòng bàn tay nóng bỏng áp vào đó, xúc cảm kỳ diệu, làm người ta say đắm.

Thi Đại cảm thấy thỏa mãn, thuận thế xoa vuốt, hơi nóng trong người tan đi.

Dễ chịu vô cùng, nếu được như vậy mãi thì tốt quá rồi.

Nếu có thể ôm hết đuôi cá vào lòng...

Nàng giật mình vì suy nghĩ này.

Bên tai vang lên giọng nói Giang Bạch Nghiễn:

“Có thoải mái hơn chút nào không?”

Thi Đại:

“Đa tạ Giang công tử.”

Ngừng ngay, tạm dừng, mau ném mấy suy nghĩ kỳ cục kia ra sau đầu.

Người tí hon trong lòng lời lẽ hùng hồn chỉ vào nàng: Giang Bạch Nghiễn lo lắng quan tâm bệnh tình của ngươi, ngươi lại thèm muốn cái đuôi của người ta, có xứng với tấm lòng của người ta không hả?

Xin lỗi nha.

Thi Đại phồng một bên má.

Suy nghĩ của nàng chẳng biết lại chạy đến đâu, nghe Giang Bạch Nghiễn nói:

“Thi tiểu thư.”

Thi Đại ngắc đầu:

“Sao cơ?”

Ánh nền trong phòng khẽ lay động, nàng vừa nhìn đã thấy cánh môi mím chặt của Giang Bạch Nghiễn.

Lên tí nữa, là sóng mũi cao thẳng, và ánh mắt khó đoán tâm tư.

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Ta từng có tên tự, gọi là Trầm Ngọc.”

Giọng điệu bình tĩnh nhẹ nhàng, lại thoáng chút triền miên chẳng muốn ai hay biết.

Chàng nói đoạn ngược mắt, có lẽ trông thấy vẻ sốt bệnh choáng váng của Thi Đại, nhẹ cong khóe môi:

“Nếu Thi tiểu thư bằng lòng, sau này khi không có người khác, có thể gọi ta như vậy.”

Thực ra ký ức của Giang Bạch Nghiễn rất về cái tên tự được cha nương đặt cho này rất ít ỏi.

Dù sao ngay cả tướng mạo của cha nương, chàng cũng sắp quên mất.

“Giang công tử” là một xưng hô không mấy thân thiết.

Lịch sự xa cách, chẳng tìm thấy lỗi sai, không giống tiếng “tỷ tỷ” lúc Thi Đại gọi Thẩm Lưu Sương, hay “Vân Thanh” khi nàng cười nói xoa đầu cậu.

Phạm trù xưng hô ấy, đại khái là từ người dung nước lã, miễn cưỡng có thể coi như bạn bè.

Giang Bạch Nghiễn không thích.

Chẳng rõ bắt đầu từ lúc nào, mỗi khi nghe nàng gọi ba chữ kia,

lại thấy sự thân mật của Thi Đại với người khác, đáy lòng Giang Bạch Nghiễn đắng chát.

Tên tự nghĩa là biệt danh, không ngờ chàng lại nói đến chuyện này, Thi Đại nhanh chóng chớp mắt.

Nàng gọi “Giang công tử” đã quá lâu rồi, thỉnh thoảng cũng thấy xa cách, nhưng mỗi khi lên tiếng, vẫn thốt ra ba chữ này.

Như thói quen đã ăn sâu trong tiềm thức, trở thành xung hô độc nhất nàng dành cho Giang Bạch Nghiễn.

Thì thăm tên tự của chàng nơi đầu lưỡi, Thi Đại bật cười:

“Lúc không có người khác ấy hả? Nếu có người khác, không được gọi huynh như vậy nữa?”

Giang Bạch Nghiễn ngơ ngác:

“...Nếu Thi tiểu thư không chê.”

Chàng thấy Thi Đại chống đỡ tinh thần ngồi thẳng dậy.

Con sốt vẫn chưa hết, gò má nàng vẫn ửng sắc đỏ, như hai khóm mây bông bênh.

Muôn bót lại ý cười, ra vẻ nghiêm nghị, kết quả thật sự không chịu nổi, dứt khoát cong mắt với chàng.

Lông mi như được mạ vàng dưới ánh nến, Thi Đại thốt từng câu từng chữ, nghiêm túc đáp lại chàng:

“Trầm Ngọc ơi.”

Cảm thấy dễ nghe, nàng thì thăm se sẽ lặp lại lần nữa:

“Giang Trầm Ngọc, rất êm tai.”

Giọng thiếu nữ mềm nhẹ hơi khàn, thoáng chút ý cười, nhấn

nhá từng chữ cực kỳ rõ ràng.

Có vài phần quý trọng.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, rõ ràng chỉ là một tiếng gọi quá đời bình thường, lại khiến lòng chàng run rẩy, tư duy hỗn loạn.

Như dung nham rơi xuống đầm nước lạnh, vô số tia lửa nhỏ vụn bắn tung tóe.

Giang Bạch Nghiễn không ngờ, niềm vui từng phải dựa vào đau đớn và giết chóc, lại có thể dễ dàng đạt được chỉ bằng hai từ đơn giản như vậy.

Cũng đúng lúc này, đáy lòng nảy sinh suy nghĩ tham vọng, muốn vĩnh viễn giam nàng bên mình, không cho người khác dòm ngó nửa phần.

“Chỉ có Thi tiểu thư biết tên tự này.”

Rũ mắt che giấu u ám cuộn cuộn không ngớt, Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Bất kể lúc nào, chỉ cần gọi một tiếng, ta sẽ biết là cô.”

Từ nhỏ Giang Bạch Nghiễn đã mất phụ mẫu, tính cách lạnh lùng, chắc chắn không dễ cho người ta biết tên tự.

Thi Đại lẳng lặng nghĩ, đáy lòng vừa lên men âm ỷ, lại vừa vui vẻ bí ẩn...

Chỉ mỗi nàng biết?

Như vậy sẽ trở thành bí mật chỉ hai người tỏ tường.

“Trầm Ngọc.”

Đọc lại tên chàng lần nữa, Thi Đại tươi cười:

“Rất gần gũi với huynh.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Tại sao?”

“Huynh giống ngọc lắm.”

Thi Đại không thềm suy nghĩ:

“Xinh đẹp này, lại thông thấu. Quân tử như ngọc mà.”

Vết đỏ nhạt nơi đuôi mắt hãy còn chưa tan, Giang Bạch Nghiễn mỉm cười rồi lại như không.

Quân tử như ngọc.

Toàn thân đầy rẫy vết sẹo dữ tợn, nội tâm b3nh hoạn như đầm tối. Chàng che giấu vô số suy nghĩ chẳng thể cho ai biết, áp ủ mưu toan thâm độc nhất.

Thậm chí, chỉ mới ban nãy thôi, chàng còn muốn giam giữ Thi Đại bên mình.

Chờ đến khi Thi Đại biết bản tính của chàng, liệu nàng còn nói câu ấy hay chẳng?

Dục niệm quán quýt đắm say mạnh mẽ nẩy mầm, trong sự tĩnh lặng khiến lòng người thấp thỏm, Thi Đại cắt ngang suy nghĩ của chàng.

Tâm trạng nàng rất tốt, ý cười tươi tắn tràn khỏi đáy mắt:

“Biệt danh của ta...huynh biết mà phải không? Cha nương gọi ta Đại Đại.”

Yên lặng một thoáng, Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Ừm.”

Thi Đại: “?”

Sao chỉ nói mỗi chữ “ừm” thôi vậy?

Không nhận được câu trả lời mình muốn, nàng bấu môi, duỗi ngón trở, chọt vào phần đuôi cá cách mình gần nhất:

“Huynh gọi đi mà.”

Ngoài dự đoán, đuôi giao nhân trước mắt bỗng run lên.

Đuôi cá không chịu khổng chế, đập vào mu bàn tay nàng, lại nhanh chóng rút đi.

Đó là nơi m3m mại nhất cũng mỏng manh nhất, bị nàng phớt qua, tê dại khó nhìn như điện giật, chẳng phân rõ thoải mái hay đau đớn.

Sự bình tĩnh duy trì đã lâu rốt cuộc gần như tan rã, yết hầu Giang Bạch Nghiễn nhúc nhích, bật ra âm tiết ngắn ngủi.

Như hòn đá rơi vào mặt hồ, gợn lên muôn ngàn con sóng.

Nghe thấy rồi.

Đầu ngón tay Thi Đại khựng lại giữa không trung.

Giống như...tiếng th ở dốc khe khê.

Thi Đại: “...”

Nguy rồi, chết mất thôi.

Tay phải tiến không được lùi chẳng xong, trái tim như co lại thành một nhúm, nổi bọt khí nóng bỏng.

Ngay cả ánh mắt nàng cũng chẳng biết phải nhìn đi đâu.

Không ai lên tiếng, một loại kiểu diễm bí ẩn nào đó bỗng lan tràn trong không khí.

Không đúng chút nào.

Một lúc sau, nàng nghe thấy giọng nói của Giang Bạch Nghiễn.

Mùa đông lạnh lẽo, lúc nói chuyện cũng lan một lớp khói mờ, chàng nói một câu, khói nhẹ quấn quanh đầu mày cuối mắt hơi ửng đỏ của chàng.

Hai chữ ấy được chàng ngậm trong miệng suốt một lúc mới thốt ra, đuôi cá cũng run theo.

“Chỗ này, phải nhẹ chút nhé.”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt:

“Đại Đại.”

P/S: Cái tật của tui là không thể ngắt đường ngang được, đã high là phải tới nóc nhaaaa, thêm chươngggg. Mí bà là phải iu thương tui hơn đóooo

Chương 69: C69: Chương 69

Thi Đại vẫn luôn cảm thấy, giọng nói của Giang Bạch Nghiễn rất êm tai.

Trong trẻo hơi lạnh, mang chút kiềm chế xa cách, như sương gió nơi rừng rậm.

Giờ phút này, sương tuyết tan chảy, hóa thành một đầm nước lấp lánh, rót thẳng vào tai.

Thi Đại thoáng chốc chết máy.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ít khi tiếp xúc với nam sinh cùng tuổi, những lúc rảnh rỗi, hoặc là phụ giúp cô nhi viện, hoặc là ra ngoài làm thêm kiếm tiền sinh hoạt.

Nhưng đầu có chậm chạp đến mấy về cảm nhận giữa các mối quan hệ thân mật, trong tình cảnh này, nàng cũng nhận ra một chút mờ ám khó nói thành lời.

Cảm giác này quá đổi lạ lẫm, khiến người ta run rẩy như lũ cuốn vào da, ào ạt thấm vào lục phủ ngũ tạng.

Lòng bàn tay nàng tê dại, đầu ngón tay không tự chủ siết chặt, nghe thấy cả nhịp tim mình.

Đã nghe nhiều người gọi mình “Đại Đại”, chỉ mỗi tối nay, vành tai Thi Đại nóng bừng vì xưng hô ấy.

Thuận thế nghĩ tiếp, rất nhiều vấn đề như nước bốc hơi bởi nhiệt khí xộc thẳng vào đầu nàng.

Giang Bạch Nghiễn sẽ đề lộ trạng thái giao nhân trước mặt

người khác sao? Đã từng có ai giống nàng, đuôi tay chạm vào những phiến vảy lam nhạt gần như trắng bạc ấy chưa?

Giang Bạch Nghiễn chỉ nói biệt danh cho một mình nàng biết.

Liệu có phải...đặc biệt hơn một chút không?

“Xin, xin lỗi.”

Thi Đại cố gắng xóa tan tâm trạng phức tạp:

“Đuôi cá là nơi sợ ngứa nhất phải không?”

Để làm dịu bầu không khí, nàng cố ý dùng giọng điệu thoải mái.

May mà, Giang Bạch Nghiễn cũng tiếp lời:

“Ừm.”

Kiều diễm trong một thoáng ban nãy đã tan đi, chàng khôi phục lại sắc mặt lạnh nhạt bình thường, chỉ có đuôi mắt vẫn phớt hồng, là một loại xinh đẹp mờ mịt.

Giọng nói Giang Bạch Nghiễn rất khẽ:

“Nếu cô muốn chạm, không sao hết.”

...Cũng đâu cần nói thẳng dữ vậy!

Bị tiếng thở khẽ khàng kia của Giang Bạch Nghiễn khiến lòng nàng rối loạn, Thi Đại đã hết hứng sờ đuôi cá, ngón tay như bị lửa đốt.

Luống cuống chẳng biết làm sao, nàng xoa mũi, lại lần nữa thử chuyển chủ đề.

“Huỳnh...”

Thi Đại dò hỏi:

“Biệt danh là do cha nương đặt cho huynh?”

Nàng chưa từng hỏi Giang Bạch Nghiễn về phụ mẫu chàng.

Nghe nói thuở nhỏ cả nhà Giang Bạch Nghiễn bị diệt môn, lại tận mắt chứng kiến cảnh tượng máu chảy thành sông tối hôm ấy trong ảo ảnh, Thi Đại hiểu, chuyện đó là vết sẹo máu me đậm đìa của Giang Bạch Nghiễn.

Lòng tự trọng của chàng rất lớn, chẳng nói với người khác, không có nghĩa là chàng không để ý.

Dù sao vì muốn tra rõ án diệt môn của Giang gia, Giang Bạch Nghiễn tình nguyện trả giá bằng việc trói buộc huyết cổ, để mình được ở lại Thi phủ.

Lúc trước Thi Đại không cố ý hỏi đến, là vì hai người không thân thiết, nàng đột ngột nhắc tới chỉ tăng thêm xấu hổ.

Giờ đây quan hệ gần gũi hơn một chút, xuất phát từ quan tâm lo lắng, nàng muốn hiểu nhiều hơn.

Nếu Giang Bạch Nghiễn bằng lòng.

Rất nhanh, nàng nghe Giang Bạch Nghiễn nói:

“Ừm.”

Chàng thông minh biết mấy, không cần nhiều lời, đã biết rõ cuộc Thi Đại muốn hỏi gì.

“Vụ án Giang phủ đã trôi qua rất nhiều năm.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên lên tiếng:

“Muốn điều tra rõ ràng cũng không dễ.”

Không hổ là Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại âm thầm thở phào.

Giang Bạch Nghiễn chủ động đề cập, nàng không còn gánh nặng tâm lý, tiếp lời theo ý chàng:

“Chẳng phải cha ta và Trần Ách Ti vẫn luôn điều tra vụ án này sao? Có tra được gì không?”

Giang Bạch Nghiễn lắc đầu.

Nghĩ đến chuyện thú vị, chàng cong môi, giọng điệu lại lạnh lẽo:

“Trần Ách Ti có nhiều kỳ nhân dị sĩ, Thi đại nhân từng đưa không ít người đến phế tích Giang phủ. Cổ bà, đạo sĩ, tát măn tế tư...không chút ngoại lệ, chẳng tìm được manh mối gì.”

Hung thủ phía sau cứ như chưa từng xuất hiện, Trần Ách Ti ra tay, ngay cả dấu vết gã để lại cũng không thấy đâu.

Bắt đám thích khách áo đen thâm vắn, đám người đó sợ đến run lẩy bẩy, chỉ nói có người thuê chúng, không biết tên họ của chủ thuê.

Hiếm khi có vụ án nào mà Trần Ách Ti không tra được.

Có thể che giấu Trần Ách Ti nhiều năm như vậy, chắc chắn cũng có chút thủ đoạn.

Thi Kính Thừa từng nói với nàng, phụ mẫu Giang Bạch Nghiễn đều là cao thủ kiếm thuật, chỉ dựa vào đám thích khách áo đen, e rằng không phải đối thủ của họ.

Thi Đại ngẫm nghĩ:

“Tôi đó, hung thủ đứng sau từng đến Giang phủ?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Năm đó Giang phủ gặp nạn, Trần Ách Ti từng phái người điều tra. Nghe nói ngoài hơi thở của sát thủ, còn có tà khí khác biệt với mọi người.”

Thi Đại ngạc nhiên:

“Tà khí?”

Lẽ nào kẻ sát hại mấy chục mạng người của Giang gia là tà tu?

Giang Bạch Nghiễn gật đầu, khóe mắt lướt qua gò má nàng.

Thi Đại hiềm khi cau mày, trong mắt nàng là vẻ lo lắng rõ rệt, vì đang nghiêm túc suy nghĩ, trông mắt như châu báu đen nhánh.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, đây là “quan tâm” mà mọi người thường nói.

Án diệt môn của Giang gia đã qua nhiều năm, thuở bé là ác mộng chàng chẳng dám chạm tới, mỗi đêm mơ thấy, đều sợ tới mức mồ hôi lạnh đầy người, nước mắt đầm đìa.

Bây giờ, Giang Bạch Nghiễn đã có thể nhớ lại mỗi một chi tiết với vẻ vô cảm.

“Nếu chỉ có đám áo đen kia, nương ta vẫn dư sức chiến đấu.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Bà ấy cố hết sức đưa ta rời khỏi phủ, có lẽ đã phát giác tà khí.”

“Nương của huynh?”

Thi Đại:

“Cha huynh không ở đó sao?”

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Khi đó ông ấy đã qua đời.”

Chàng nói rất bình tĩnh, thậm chí còn khẽ mỉm cười, như đang kể những chuyện vụn vặt chẳng liên quan đến mình.

Thi Đại khựng lại:

“Xin lỗi.”

Giang Bạch Nghiễn lắc đầu:

“Không sao.”

Chàng sẽ không nói cho Thi Đại biết, trừ Thi Kính Thừa, Giang Bạch Nghiễn cũng đang điều tra chân tướng.

Mấy năm nay, đám sát thủ áo đen kia đã chết trong tay chàng hết người này đến người khác, từ ban đầu một kiếm mất mạng, đến gần đây tàn sát ngược đãi.

Dục niệm của chàng với giết chóc ngày một tăng trưởng, đôi tay này, nhiễm đầy máu tanh.

Giang Bạch Nghiễn đột nhiên tò mò:

“Nếu cô là ta, cô sẽ làm thế nào?”

Thi Đại sẽ khuyên chàng ra sao?

Bảo chàng đừng để ý, nghĩ thoáng một chút buông bỏ thù hận?

Hay là cô hết sức phụ giúp Trần Ách Ti tra án, điều tra chân tướng?

Nếu nàng là Giang Bạch Nghiễn?

Thi Đại bị chàng hỏi vậy, tròn mắt khẽ đảo.

“Nếu là ta.”

Nàng không suy nghĩ quá lâu:

“Tất nhiên vừa khắc khổ tu luyện, vừa đi theo Trần Ách Ti. Trần Ách Ti có nhiều tiền bồi thần thông quảng đại đến thế, ít nhiều gì cũng giúp đỡ được.”

Đáp án trong dự đoán.

Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh đáp:

“Ừm.”

Vì nóng sốt hơi buồn ngủ, Thi Đại chống cằm bảo:

“Còn nữa...đám sát thủ áo đen năm đó, huynh đã bắt hết chưa?”

“Vẫn chưa.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Đám áo đen là sát thủ nhàn tản được thuê, hiem khi liên hệ với nhau. Giờ đây tản ra khắp trời nam đất bắc, rất khó tìm được manh mối liên quan.”

“Như vậy à.”

Nhỏ tiếng lầm bầm một câu, Thi Đại nói:

“Thế thì phải thêm một điều nữa, ta chắc chắn phải lôi chúng ra từng kẻ một.”

Giang Bạch Nghiễn sùng sốt ngược mắt:

“Sao cơ?”

“Dẫu khó tìm đến mấy, bọn chúng cũng là kẻ thù của ta.”

Nàng ngồi trên giường co hai chân lên, vùi nửa gương mặt vào đầu gối, nghiêng mặt qua, để lộ ánh mắt sáng ngời:

“Nếu để mặc bọn chúng tự do thoải mái bên ngoài, ta sẽ khó yên lòng.”

Người đời thường nói “vạn sự nghĩ thoả”, chẳng qua là lời khuyên một bên tình nguyện của kẻ bàng quan mà thôi.

Giang Bạch Nghiễn tuổi còn nhỏ đã chịu thảm án diệt môn, từ đó cuộc đời nảy sinh biến cố, nào dễ dàng yên ổn thoải mái.

Từ chuyện huyết cổ, Thi Đại có thể thấy sự cố chấp của chàng.

Chấp niệm là thứ khó tiêu tan nhất.

Nói đến đây, nàng hí mắt.

Đón lấy ánh nến yếu ớt, đồng tử vẫn vút khí bệnh, lộ vẻ mềm mại như hơi nước.

Thi Đại cong mắt, khoe môi khê nhếch, nở nụ cười gần như gian xảo:

“Chắc hẳn huynh cũng đang điều tra mà, đúng không?”

Lần đầu tiên, đáy lòng dường như bị rạch ra một góc, tư duy Giang Bạch Nghiễn trống rỗng một thoáng ngắn ngủi.

Tim đập loạn một nhịp, cổ họng chàng hơi chát:

“Ừm, sao cô biết?”

Tất nhiên là dựa vào hiểu biết của nàng về Giang Bạch Nghiễn, ngoài ra động não thêm một chút nữa.

Thi Đại mỉm cười lộ răng nanh, mang theo âm mũi nhẹ nhàng:

“Ta ấy mà, thần cơ diệu toán.”

Nàng thoáng khựng lại, hỏi tiếp:

“Huynh tìm được mấy người? Bọn chúng thế nào rồi?”

Lần này Giang Bạch Nghiễn im lặng lâu hơn.

Chàng đáp:

“Hai người.”

Thực ra là rất nhiều.

“Chúng biết ta là đứa trẻ Giang gia còn sống, liệu chết phản kháng.”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn vẫn như thường:

“Ta và chúng quân lấy nhau chiến đấu...”

Thực ra là đơn phương giết chóc ngược đãi.

Đám người kia cảm nhận được kiếm khí của chàng, phần lớn đều khóc lóc thảm thiết cầu xin tha thứ. Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn quan tâm, chưa từng bỏ thí nửa phần thương tiếc, hưởng thụ niềm vui khi mũi kiếm lún vào máu thịt.

So với đám người kia, chàng càng bất thường hơn.

Như ốc sên dần dần đuổi tua miệng, Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng:

“Bọn chúng đều chết dưới kiếm của ta.”

Đôi mắt chàng đen nhánh u ám, ngoài mặt không hề gợn sóng, thực ra cuộn cuộn sóng ngầm, như loài thú bất kỳ lúc nào cũng có thể hành động.

Lẳng lẳng chăm chú quan sát thay đổi biểu cảm dù là nhỏ nhất của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn đang chờ câu trả lời của nàng.

“Ồ.”

Thi Đại vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích:

“Tốt lắm mà.”

Giang Bạch Nghiễn có một thoáng sững sốt.

“Chỉ tìm được hai người thôi hả? Ta nhớ số lượng đám sát thủ áo đen trong ảo ảnh rất nhiều.”

Thi Đại ngẫm nghĩ, sờ cái trán nóng bức của mình:

“Trong tay huynh còn manh mối nào không? Biết đâu ta có thể giúp huynh tìm đó.”

Quan niệm thiện ác của nàng rất đơn thuần.

Sát thủ áo đen năm đó làm nhiều việc ác, giết hại vô số mạng người Giang gia, bị phán tội chết ở Đại Chiêu là chuyện như ván đóng thuyền.

Giang Bạch Nghiễn điều tra hung thủ ở Trần Ách Ti, có quyền chém chúng dưới kiếm của mình.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Lặng lẽ siết chặt ngón tay, chàng cười khẽ không rõ ý gì:

“Việc này có xem như...nổi giáo cho giặc không?”

“Ta còn vẽ đường cho hươu chạy nữa kìa.”

Thi Đại cười:

“Ác giả ác báo, chúng ta cùng nhau điều tra hung thủ, phải gọi

là cùng chung kẻ thù.”

Trong phòng yên tĩnh một lúc.

Ngón tay cuộn chặt dần dần buông lỏng, Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chú hồi lâu, cuối cùng cười bảo:

“Được, cùng chung kẻ thù.”

Nhìn lại Thi Đại, chẳng biết nàng đã thiếp đi từ lúc nào.

Cơ thể còn đang sốt, yếu ớt mất sức, rất ham ngủ, nàng trò chuyện cùng Giang Bạch Nghiễn, phải miễn cưỡng chống đỡ tinh thần.

Chờ câu chuyện gián đoạn, cơn buồn ngủ ập tới, cứ thế khép mắt lại.

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng nữa.

Thi Đại ngủ say ngoan ngoãn yên tĩnh, cách nhau rất gần, có thể trông thấy lông tơ non nớt trên gương mặt nàng.

Ánh nến lay động, vầng sáng xuyên qua hàng mi dài như lông quạ, tựa ánh trăng soi rọi mặt nàng.

Giang Bạch Nghiễn duỗi tay phải, muốn chạm vào lại khựng giữa không trung, một lúc sau mới tiếp tục tiến về trước.

Chàng chỉ biết giết người, không giỏi chăm sóc người khác, có thể thấy rõ động tác vụng về, giúp Thi Đại nằm vào chăn, dịch lại góc chăn.

Cơ thể nàng nóng đến kinh người.

Chỉ tiếp xúc thế thôi, đã khiến trái tim Giang Bạch Nghiễn chần động.

Dường như thấy quá nóng, Thi Đại cau mày trở người, lúc nửa

tỉnh nửa mê, duỗi hai tay ra khỏi chăn.

Nhìn nàng chăm chú một lúc, Giang Bạch Nghiễn vươn tay.

Thoạt đầu chỉ là chạm nhẹ lướt qua rồi thôi, đầu ngón tay sượt qua xương cổ tay nàng, rất nóng, mềm mại đến khó tin.

Động tác của chàng quá đổi nhẹ nhàng, Thi Đại không hề tỉnh dậy.

Thế nên ngón tay tiếp tục rơi xuống, hơi dùng thêm sức, gần như vuốt ve, từ cổ tay nàng trượt lên, đến mu bàn tay, ngón trở và lòng bàn tay.

Hóa ra tay của nàng nhỏ nhắn đến vậy.

Lòng bàn tay bị gãi nhẹ, Thi Đại cọ đầu vào gối.

Giang Bạch Nghiễn cong môi.

Chàng không sợ hãi, ấy vậy mà trái tim chẳng chịu thôi...

Như kinh hoàng, như vui sướng, lòng đầy thỏa mãn, lại tham lam khát khao độ ấm của nàng nhiều hơn nữa.

Vẫn không đủ.

Nếu được chạm vào những nơi khác, sẽ có cảm giác gì?

Chàng thì thầm gọi:

“Đại Đại.”

Chỉ hai chữ bình thường, từ răng môi đến đáy lòng, suy nghĩ rồi bời, nảy sinh dục vọng vô tận.

Như thể chỉ thế này, mới có thể chứng minh giữa họ không phải khách qua đường.

Trong mắt chỉ còn sót lại sóng ngầm u ám, Giang Bạch

Nghiễn không thể kiềm chế nỗi lòng tham đang lớn dần, mỉm cười tự giễu.

Thi Đại nói chàng quân tử như ngọc, cũng nói sát thủ năm đó ác giả ác báo.

Chỉ có Giang Bạch Nghiễn biết, gần gũi với chàng, thực ra là bốn chữ sau.

Sau lưng truyền đến tiếng sột soạt, thiếu niên lạnh nhạt quay đầu, nhìn thẳng vào đồng tử to tròn của loài thú.

Thấy Giang Bạch Nghiễn ngồi bên giường không nhúc nhích, A Ly sợ chàng gây bất lợi cho Thi Đại, chậm rãi chui ra khỏi góc, cái đuôi dựng đứng.

Nhìn rõ động tác của chàng, hồ ly trắng lóe lên vẻ mờ mịt khó hiểu.

Chàng đang...làm gì vậy?

Chẳng đợi nó nghĩ thêm, không khí quanh người bỗng căng chặt.

Là sát y không thêm che giấu, như rắn độc cắn chặt cổ họng nó.

A Ly rợn tóc gáy, chẳng nhúc nhích nổi.

Vẻ dịu dàng nơi đáy mắt tan biến, Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt nhìn qua.

Chàng vẫn đang cười, sắc mặt hờ hững, làm động tác tay ra hiệu im lặng.

Không hề nghi ngờ, khi Thi Đại biết rõ bộ mặt thật giết chóc thành tính của chàng, chắc chắn không thể đối xử với chàng như lúc này được.

Nhưng chẳng sao hết.

Giang Bạch Nghiễn vĩnh viễn sẽ không để nàng biết.

Người hay vật cản đường, chàng không ngại để chúng tan biến mất dạng.

Đặt hồ phách dung hòa vảy giao nhân vào lòng bàn tay Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn khép từng ngón tay của nàng lại, vừa vuốt v e thịt mềm đầu ngón tay, vừa lơ đãng nghĩ.

Quân tử như ngọc chân chính, chắc chắn sẽ không nhân lúc nàng bệnh tật ngủ say, vuốt v e da thịt nàng hết lần này đến lần khác, ý đồ chiếm hữu nàng, cùng nàng hòa tan máu thịt.

Chương 70: C70: Chương 70

Từ hình dáng giao nhân trở lại hình người, Giang Bạch Nghiễn sửa sang lại y phục.

Đuôi cá xinh đẹp biến mất không còn, mang đi không khí mập mờ trong phòng.

Sắc mặt chàng thản nhiên, vừa vuốt phẳng lại nếp nhăn trên y phục, vừa bình tĩnh nhìn vào mắt A Ly trong góc.

Là ánh mắt dò xét, xen lẫn vẻ lạnh lẽo rời rạc.

A Ly: "..."

Lúc này động vật bình thường sẽ phản ứng thế nào ấy nhỉ.

Cô hết sức giữ vẻ ngoan ngoãn ngoài mặt, khóe môi hồ ly trắng co giật.

Giả vờ ngơ ngác lúc lắc cái đuôi, như thể bị biểu cảm của chàng dọa dẫm, A Ly chui về ổ nhỏ của mình, rúc lại thành một nhúm.

Coi như chàng dữ dằn.

Nếu không phải vì cuộc sống, ai lại muốn tốn hết hơi sức đây đưa với kẻ điên.

May mà Thi Đại là người thần kỳ mới chịu gần gũi với chàng.

Híp mắt thành một khe hẹp nhỏ, A Ly vừa định lén lút nhìn chàng, thình lình nghe thấy tiếng gõ cửa.

...Cuối cùng!

Cứu tinh đến rồi, không cần ở chung một phòng với Giang Bạch Nghiễn nữa, tảng đá trong lòng A Ly nặng nề rơi xuống.

Ngoài cửa là ai? Hai thị nữ trông chừng Thi Đại? Họ dùng xong bữa tối rồi ư?

Nó đang nghĩ, đã thấy Giang Bạch Nghiễn đứng dậy.

Cửa phòng mở ra, ánh nến bao phủ hai bóng người một cao một thấp.

Không phải thị nữ, mà là hai gương mặt quen thuộc khác.

Thẩm Lưu Sương xách theo hộp đồ ăn, mỉm cười dịu dàng: “?”

Thi Vân Thanh nhất thời không rõ tình hình: “?”

Nụ cười của Thẩm Lưu Sương cứng ngắc nơi khóe môi.

Ai có thể nói cho nàng ta biết, tại sao Giang Bạch Nghiễn lại xuất hiện trong phòng muội muội nàng ta không?

Biểu cảm Thi Vân Thanh ngơ ngác.

Ai có thể nói cho cậu biết, sao lại có một cục trắng toát chui ra từ phòng tỷ tỷ cậu thế này?

Ba cặp mắt nhìn vào đối phương, lặng im không nói.

Giang Bạch Nghiễn là người đầu tiên phá vỡ trầm mặc:

“Thẩm cô nương, Thi tiểu công tử.”

Ôi chao.

Trong phòng, A Ly hít một luồng không khí tươi mát, thò đầu ra khỏi ổ nhỏ, vui vẻ xem kịch.

Giang Bạch Nghiễn, bị bắt tại trận rồi.

“Giang công tử.”

Thảm Lưu Sương cười đáp, giọng điệu nhẹ nhàng, nhấn từng câu từng chữ:

“Sao huynh cũng đến đây?”

“Thi tiểu thư bệnh, ta đến thăm.”

Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh đón nhận ánh mắt nàng ta, lịch sự mỉm cười:

“Hai vị đến đưa cơm tối?”

Không chen vào trận giằng co của người lớn được, Thi Vân Thanh vẫn ngẩn ngơ, ánh mắt dần sắc bén.

“Đúng vậy, Giang công tử có lòng.”

Thảm Lưu Sương:

“Ta nhớ trước đây Giang công tử chưa từng chủ động thăm ai cả.”

Đây là lời nói thật.

Con người Giang Bạch Nghiễn như hòn đá, vừa lạnh vừa cứng, dầu nghe thấy có người trọng thương nguy hiểm, cũng chưa từng thấy chàng bố thí nửa phần đồng cảm.

Giang Bạch Nghiễn không hề biến sắc:

“Ừm.”

Thảm Lưu Sương: “...”

Chỉ cần Giang Bạch Nghiễn để lộ một chút hoảng hốt và căng

thẳng thôi, nàng ta sẽ tìm ra sơ hở để hỏi tiếp.

Ấy vậy mà chàng quá đỗi ung dung, bình tĩnh như thể chẳng xảy ra chuyện gì, người khác muốn nghi ngờ cũng khó.

“Hai vị mau vào đi.”

Hơi nghiêng người, Giang Bạch Nghiễn nhường đường cho họ:

“Đừng để thức ăn nguội mất.”

Thật đúng là bình thản tự nhiên.

Cuối cùng nhìn kỹ chàng vài lần, Thẩm Lưu Sương gật đầu:

“Đa tạ.”

Thi Vân Thanh vẫn nhìn chăm chăm phía trước.

Cậu không hiểu gì hết, cậu thấy rất quái lạ.

Không nhiều lời với hai người, Giang Bạch Nghiễn rất nhanh tạm biệt.

Nhớ đến bệnh tình Thi Đại, Thẩm Lưu Sương xách hộp đồ ăn vào, dịu giọng gọi:

“Đại Đại.”

Loáng thoáng nghe thấy có người gọi tên mình, mí mắt Thi Đại nhúc nhích.

Còn chưa mở mắt, đã cảm nhận ngay sự mát mẻ dễ chịu trong lòng bàn tay.

Nàng siết chặt, mắt một lúc mới khiến ý thức trở về.

Nàng thiếp đi từ khi nào nhỉ? Giờ là lúc nào? Nàng nhớ Giang Bạch Nghiễn...

Giang Bạch Nghiễn vén vạt áo, để nàng sờ đuôi giao nhân.

Là sắc lam nhạt rất đổi xinh đẹp.

Ký ức ấy quá kiều diễm, như giấc mộng với những mảnh vụn rời rạc, nhưng khi Thi Đại nhắc tay phải, liếc mắt đã thấy viên hổ phách mát lạnh kia.

Hóa ra không phải mơ.

Thi Đại giật mình, lập tức hoàn hồn:

“Lưu Sương tử, Vân Thanh.”

“Muội thấy sao rồi?”

Thầm Lưu Sương duỗi tay, áp lòng bàn tay lên trán nàng:

“Ừm...không còn nóng như buổi trưa nữa.”

Thi Vân Thanh tỉnh mắt:

“Trong tay tử là gì vậy?”

“Quà Giang Bạch Nghiễn tặng tử.”

Thi Đại ngồi dậy, tay trái dụi đôi mắt vẫn còn nhập nhèm:

“Hiệu quả mát lạnh giải nhiệt, rất hữu ích.”

Thầm Lưu Sương nhay bén ngược mắt.

Giang Bạch Nghiễn? Nàng ta nhớ trước đây, Thi Đại vẫn luôn gọi chàng là “Giang công tử”.

Tâm mắt Thi Vân Thanh càng thêm sắc bén.

Giác quan thứ sáu cho cậu biết, thứ màu lam trong khối đá trắng kia thoát trông tinh tế, nhưng chắc chắn ẩn giấu điều lạ.

Không vì sao hết, đơn thuần dựa vào trực giác loài sói.

Hoảng hốt nhớ ra gì đó, Thi Đại che miệng, nén tiếng ho:

“Vân Thanh ở đây lâu quá, không bị ta lây bệnh đấy chứ?”

Nàng nhớ sức đề kháng của trẻ con không mạnh.

Thi Vân Thanh sừng sốt, ánh mắt dịu dàng đôi phần, quay đầu bấu môi:

“Ta chưa từng bệnh như vậy đâu.”

Trong cơ thể có yêu đan tộc sói, thể phách của cậu mạnh hơn người bình thường gấp mấy lần, không sợ gió lạnh.

Nếu một con sói bị cảm sốt rồi qua đời, không khỏi quá mất mặt. Nhớ lại quá khứ, chỉ có một lần, sau khi ăn tuyết trong mùa đông lạnh lẽo nào đó, cậu mới bị sốt đến mơ màng.

Cũng chỉ có tỷ tỷ cậu, mới để ý mấy chuyện nhỏ nhặt chẳng đáng kể như “không được để trẻ con nhiễm bệnh” thế này.

Rõ ràng sức khỏe còn yếu hơn cả cậu.

Mở nắp hộp ra, Thẩm Lưu Sương vờ như vô ý hỏi:

“Giang Bạch Nghiễn đến để tặng muội món này à?”

Thi Đại khựng lại một thoáng, tự động bỏ qua việc sờ đuôi:

“Ừm.”

Nàng yêu thích hồ phách mới nhận được này chẳng rời tay, như trẻ nhỏ nắm chặt lấy món đồ chơi yêu thích của mình, gấp không chờ nổi muốn người khác xem thử:

“Mọi người muốn sờ không?”

Thẩm Lưu Sương nhận lấy, đầu ngón tay vuốt nhẹ.

Quả thật thấm hơi lạnh, như một lớp tuyết mỏng, nàng ta cảm nhận kỹ lưỡng một lúc, không phát hiện bất thường.

“Là đồ tốt.”

Thẩm Lưu Sương cười:

“Dùng bữa tối đi, muội bị bệnh, không được ăn cay mặn, chúng ta mang cháo cho muội.”

Vì hồ phách có tác dụng giảm nhiệt, Thi Đại ngủ một giấc tỉnh dậy, tinh thần tốt hơn nhiều.

Trước đó không cảm giác gì, bây giờ ngửi mùi hương thanh ngọt trong hộp đồ ăn, mới phát giác mình đã đói meo.

Dùng hết một chén cháo nóng hổi, đôi mắt Thi Đại cong cong, cảm khái tận đáy lòng:

“Sống lại rồi.”

“Ăn chậm chút.”

Thẩm Lưu Sương bật cười, vén vài lọn tóc rối trước trán giúp nàng:

“Còn muốn nữa không?”

Hiếm khi Thi Vân Thanh yên tĩnh lại ngoan ngoãn, không nhe nanh múa vuốt với nàng, tròn mắt đen nhánh, giọng điệu ngượng ngập:

“Tỷ như vậy, coi chừng ghen đó.”

“Đa tạ tỷ tỷ, muội muốn ăn thêm.”

Thi Đại mỉm cười, ngón trỏ chạm nhẹ trán cậu:

“Người lớn sẽ không mắc ghen đâu.”

Đâu phải nàng chưa từng bệnh.

Rất nhiều lần của ngày trước, Thi Đại đã quen chịu đựng một mình

Cảm sốt chỉ là bệnh vặt thường gặp, uống thuốc ngủ một giấc, hôm sau là đỡ ngay. Nếu không đủ, ngủ thêm một ngày nữa.

Lúc này kế thừa ký ức nguyên chủ, sống trong Thi phủ, lần đầu tiên trong đời Thi Đại được trải nghiệm cảm giác được người nhà chăm sóc.

Kỳ diệu lại ấm áp, dường như sau lưng là một gốc cây cao chót vót, khi lạnh sẽ che mưa chắn gió cho nàng, lúc nóng sẽ phủ bóng râm mát lạnh, thi thoảng mệt mỏi, có thể tựa vào đó nghỉ ngơi một lúc.

Thoạt đầu khi bị mọi người vây quanh, hỏi han ân cần, trải nghiệm quá mức lạ lẫm, Thi Đại thậm chí lúng túng chẳng biết làm gì.

Nhiều hơn hết là nỗi niềm vui vẻ ngây thơ.

Vì muốn dỗ nàng vui, Thẩm Lưu Sương ngồi trên ghế gỗ cạnh giường, kể lại những trải nghiệm bất yêu ở Trấn Ách Ti sinh động như thật cho đệ đệ muội muội nghe:

“Chuyện này xảy ra vào hai năm trước. Chúng ta phụng mệnh điều tra một thôn trang, bia mộ đầy rẫy trong thôn, nơi nào cũng có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc yếu ớt, cực kỳ bi ai. Hai người đoán xem, là nguyên nhân gì?”

Mặt nhỏ Thi Vân Thanh căng chặt:

“Lệ quỷ đòi mạng?”

Thi Đại bọc mình vào chăn:

“Tà ma ăn thịt người?”

“Sai.”

Thẩm Lưu Sương thần bí, đè thấp giọng:

“Chúng ta điều tra liên tiếp mấy canh giờ, cuối cùng tìm được nguyên nhân. Hóa ra là...”

Thẩm Lưu Sương:

“Con sông gần thôn toàn là kỳ giông, kỳ giông kêu, âm thanh bị gió truyền đi, hết như tiếng trẻ con khóc.”

Thi Vân Thanh:

Thất sách quá, bị người lớn lòng dạ xấu xa này nhử mất rồi.

Thi Đại: “...”

Lời giới thiệu lừa gạt, rõ ràng là giới thiệu lừa đảo tr@n trụi!
Nếu đặt trong tiểu thuyết của trang văn học gì đó Giang mà nàng từng đọc, chắc chắn sẽ bị độc giả treo lên mất!

Nhiều nhất cũng chỉ miễn cưỡng “Đến gần khoa học” thôi.

Thẩm Lưu Sương cười khẽ:

“Người thật việc thật mà, lúc đầu chúng ta cũng có biểu cảm như hai người vậy.”

Mỗi năm Trấn Ách Ti giải quyết vô số vụ án, không hẳn lúc nào cũng do yêu ma quỷ quái gây ra, cũng vì vậy, đã từng xảy ra vài chuyện hiểu lầm chẳng biết nên khóc hay cười.

Thẩm Lưu Sương không định dọa nạt Thi Đại vẫn đang bệnh, dứt khoát nói mấy chuyện này, chọc nàng mỉm cười tươi tắn.

Kể đến gần nửa canh giờ, thấy Thi Đại buồn ngủ, Thẩm Lưu Sương sờ trán nàng:

“Sắp hết sốt rồi, ngủ một giấc, ngày mai hẳn sẽ khỏe hơn, mọi người sớm đi.”

“Yên tâm.”

Thi Đại hít cảm, vô cùng tự tin:

“Ngày mai gặp lại, mọi người đảm bảo tràn trề sức sống.”

Thi Vân Thanh liếc gò má nhợt nhạt của nàng:

“Tay và chân, phải nhét vào chăn đó.”

Lúc cậu và Thẩm Lưu Sương vào phòng, Thi Đại trong giấc ngủ cảm thấy nóng quá, tùy tiện thò tay trái ra khỏi chăn.

Nương từng nói, làm vậy sẽ nhiễm lạnh.

Lần đầu tiên bị trẻ nhỏ dạy bảo không được đá chăn, Thi Đại nhin cười, ngoan ngoãn gật đầu:

“Rồi rồi, tỷ sẽ nhớ kỹ.”

Thẩm Lưu Sương dịch góc chăn cho nàng.

Trước khi hai người rời khỏi đã thổi tắt nến, ngọn lửa đung đưa, thoáng chốc căn phòng trở lại về mờ tối.

Cửa gỗ khép lại, bên tai tĩnh lặng, Thi Đại ngửa mặt nằm trên giường, ngẩn ngơ sững sờ.

Sờ đuôi Giang Bạch Nghiễn không phải mơ.

Họ còn trao đổi tên tự với nhau.

Nhớ lại thì đầu ngấm nghĩa đuôi giao nhân hay sờ vảy cá, toàn bộ đều do Giang Bạch Nghiễn chủ động đề nghị...

Lý do là hạ nhiệt.

Cuộn người lại, Thi Đại co mình thành một nhúm.

Đây chắc chắn không phải cách hạ nhiệt bình thường mà nhỉ?

Vả lại dường như chẳng có tác dụng gì hết.

Một mình trong chăn, chỉ nhớ đến mỗi xúc cảm mềm mại còn sót lại đầu ngón tay thôi, Thi Đại đã chẳng ngăn nổi cả người nóng bừng.

Nóng chết mất thôi.

Thoáng chút ngại ngùng muộn màng, Thi Đại trở mình, lại lật người.

Thi Đại dứt khoát lăn qua lăn lại.

Nghe thấy âm thanh sột soạt kỳ lạ, A Ly thò đầu khỏi ổ nhỏ:

“Ngươi sao thế?”

Thi Đại nói lung tung:

“Trục lăn máy giặt.”

A Ly: “...”

“Giang Bạch Nghiễn tặng ngươi hồ phách.”

Nó dò hỏi:

“Ngươi vui lắm hả?”

Thi Đại chẳng thêm suy nghĩ:

“Tất nhiên rồi.”

Nàng để lộ nửa cái đầu, nương nhờ ánh trăng, đôi mắt lấp lánh:

“A Ly, chàng ấy tốt lắm.”

Hồ ly trắng hé môi, muốn nói gì đó, lại ghen nơi cổ họng.

Rốt cuộc có nên nói cho Thi Đại biết, nhân lúc nàng ngủ say, Giang Bạch Nghiễn từng sờ tay nàng không?

Trong viên hồ phách kia, còn ẩn giấu vảy giao nhân của Giang Bạch Nghiễn...điều đó khác chi khoét máu thịt mình? Giờ phút này, Thi Đại đang cầm hồ phách trong lòng bàn tay.

Phía trên là sự thật nó tận mắt nhìn thấy, nói ra không coi như tiết lộ thiên cơ.

Một khi Thi Đại biết, có lẽ sẽ đoán được tâm tư b3nh hoạn của Giang Bạch Nghiễn.

Nhưng mà...

Sau khi Thi Đại chìm vào giấc ngủ, Giang Bạch Nghiễn biểu hiện sự si mê quá rõ ràng, động tác nắm tay nàng như vuốt ve lại như ràng buộc.

Nếu ngày nào đó Thi Đại sinh lòng cảnh giác với chàng, có ý xa cách...

Sợ hãi rợn người, hồ ly trắng rùng mình.

Đến lúc đó, e rằng Giang Bạch Nghiễn thật sự điên mất.

Điều khiến người ta đau đớn như moi tim xé phổi nhất, chẳng phải từ đầu đến cuối không có gì, mà là thỏa mãn trước rồi lại bị vứt bỏ không chút do dự.

...Thôi bỏ đi.

Cứ để Thi Đại ở cạnh Giang Bạch Nghiễn, vừa đảm bảo an toàn tính mạng cho nàng, lại giám sát từng cử chỉ hành động của Giang Bạch Nghiễn mọi lúc.

A Ly lặng lẽ trở về ổ nhỏ của mình.

Trạng thái tinh thần của Giang Bạch Nghiễn hiện nay miễn cưỡng xem như bình thường, ít nhất chưa từng làm hại Thi Đại. Nghe Thi Đại miêu tả, trong quá trình phá án, nàng đã được Giang Bạch Nghiễn cứu vài lần.

Cán cân đang nghiêng về phía nàng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt A Ly phức tạp.

Giang Bạch Nghiễn có to gan hơn nữa, đến cùng cũng chỉ dám sờ tay thôi.

Nếu đổi lại hạng người hung ác khác, đã diễn xong một vòng mạnh mẽ chiếm đoạt, nàng chạy ta đuổi mọc cánh khó thoát từ lâu, nói không chừng còn thêm tình tiết uy hiếp giam cầm, máu chó đầy đầu nữa kia.

Giang Bạch Nghiễn...ngay cả thừa cơ hôn lên mà chàng còn chẳng biết.

Chuyện đòi khó khăn quá đổi, A Ly thở dài.

Vốn chỉ muốn sống tạm bợ cứu thế giới trong tay ma đầu diệt thế, sao tình hình lại trở nên thế này kia chứ?

Nó nghĩ không ra.

Ngẩng đầu nhìn qua, Thi Đại nương nhờ ánh trăng, đánh giá hô phách óng ánh trong tay.

Dường như rất vui, nàng cong mắt, đồng tử tỏa sáng trong vắt.

Như vậy cũng tốt.

Bất đắc dĩ nhắm mắt, hồ ly trắng nhẹ lắc đuôi:

“Người vui là được.”

Thi Đại thực hiện đúng lời hứa, sáng hôm sau tỉnh dậy, tràn đầy sức sống ôm A Ly đến phòng ăn.

Mạnh Kha thấy nàng, dừng động tác gấp bánh ngọt vào hộp đồ ăn, mỉm cười tươi tắn:

“Ôi chào, ta vừa định đưa đồ ăn cho con đây.”

Thi Kính Thừa đang nhét sủi cải tôm vào miệng phu nhân mình, quay đầu lại:

“Đại Đại đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đỡ nhiều rồi ạ.”

Thi Đại hào hứng:

“Có thể ăn sáu cái bánh bao lớn.”

“Hôm nay ăn món mặn, sủi cải tôm và chân gà.”

Thẩm Lưu Sương sờ trán nàng, xác nhận không còn nóng nữa, thở phào nhẹ nhõm.

Hai người trao đổi ánh mắt, đồng thanh nói.

Thẩm Lưu Sương cong môi:

“Chúc mừng, không cần uống thuốc nữa.”

Thi Đại vui vẻ:

“Đúng không? Không cần uống thuốc rồi!”

Thuốc trung y là kẻ địch lớn.

Thi Đại bệnh nằm suốt cả ngày, hôm nay cực kỳ hứng thú với đồ ăn, cũng như bình thường, nàng lần lượt chào hỏi mọi

người đã vào chỗ.

Ánh mắt lướt đến Giang Bạch Nghiễn, giọng nói nàng thoáng khựng lại.

Giang Bạch Nghiễn thích mặc đồ trắng, trên người là áo choàng dài ống tay rộng hoa văn khóm mây, dáng vẻ cẩn thận ngồi nghiêm chỉnh, lúc không cười, mang theo cảm giác sắc bén chỉ có ở kiếm khách.

Chết mất thôi.

Bây giờ hễ nàng nhìn thấy Giang Bạch Nghiễn, sẽ nhớ đến cái đuôi tôi qua.

Không xóa đi được, như móng vuốt cào tim.

Nhìn ra nàng chần chừ, ngược lại Giang Bạch Nghiễn lên tiếng trước, mỉm cười rất khẽ:

“Thi Đại.”

Thi Đại nhanh chóng hoàn hồn:

“Chào.”

“Nào nào, mau thử món này.”

Mạnh Kha gấp một miếng sủi cảo:

“Khẩu vị thanh đạm, vừa khéo thích hợp cho người bệnh mới khỏe.”

Thi Đại nói tiếng cảm ơn, cúi đầu.

Sủi cảo có lớp vỏ trong suốt lấp lánh, ngoài trắng trong hồng, tròn trịa đáng yêu.

Nàng gấp lên bỏ vào miệng, chỉ cắn một miếng, lớp vỏ trắng mỏng mềm mại nứt ra, để lộ lớp nhân nóng hổi bên trong, vừa

có sự tươi ngon của tôm lại mang theo mùi hương thơm ngát của nấm và măng giòn.

Đôi mắt Thi Đại sáng rỡ:

“Ngon quá.”

“Cái từ đó nói thế nào ấy nhỉ.”

Mạnh Kha cười tủm tỉm:

“Thiên kiều bách mị, chắc chắn mùi vị không tệ.”

Thẩm Lưu Sương gật đầu, chọt một miếng nhỏ trong chén:

“Nhỏ nhắn thướt tha.”

Thi Vân Thanh: “...”

Thi Vân Thanh:

“Mùi vị cũng tạm.”

Ghét ghê.

Trình độ văn hóa của cậu vẫn không theo kịp truyền thống gia đình.

“Sủi cảo hôm nay do cha các con tự tay làm.”

Mạnh Kha nói:

“Thời trẻ ông ấy và nương từng đến Nam Hải bắt yêu, học tay nghề này từ tửu lâu đứng đầu nơi đó.”

Thi Đại cong môi:

“Tuyệt lắm ạ, trình độ đầu bếp.”

Thi Kính Thừa cười đến thoải mái, thản nhiên chấp nhận lời

khen của phu nhân và con gái:

“Lần sau thử món tây bắc.”

Trong ấn tượng, tuy Thi Kính Thừa bận rộn, nhưng mỗi khi rảnh rỗi ở nhà, thường sẽ thể hiện vài chiêu, nấu một số món ăn đặc sắc từ khắp trời nam đất bắc.

Tất nhiên, năng khiếu nấu ăn không thể sánh được với đao pháp của ông, trình độ lúc cao lúc thấp, có khi làm được món ngon mùi vị tuyệt đến bất ngờ, có lúc thành phẩm bùng lên bàn cực kỳ kinh dị, khiến người ta phải đau lòng thương tiếc thay những nguyên liệu vô tội đã chết đi kia.

Nỗ lực hôm nay, không nghi ngờ gì rất thành công.

“Nói ra thì, Đại Đại mười bảy rồi.”

Mạnh Kha nuốt một miếng chân gà:

“Có vừa ý công tử nào không?”

Vừa dứt lời, Thi Kính Thừa lặng lẽ mỉm cười, Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh ngược mắt.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng uống trà, ngón tay vô ý vuốt nhẹ ly sứ.

Bản thân Thi Đại là người hoang mang nhất:

“Sao ạ?”

Nàng ở Trần Ách Ti bận đến sát đầu mẻ trán, đầu óc trừu tượng cũng chỉ có phá án, nào rảnh rỗi để nghĩ mấy chuyện đó.

Chỉ là chẳng biết vì sao, vừa nghe vậy, lòng nàng bỗng hoảng loạn...

Là kiểu hoảng hốt khi bị đâm trúng bí mật.

“Sau này nếu có thích ai.”

Mạnh Kha nghiêm túc:

“Nhớ phải chọn người biết nấu ăn.”

Thi Kính Thừa cười:

“Chọn người trong nhóm đầu bếp à?”

“Biết nấu ăn, sẽ hiểu cách chăm sóc người khác.”

Mạnh Kha liếc ông:

“Nếu Đại Đại bị đám công tử ăn chơi lừa đi mất, chắc chắn ta sẽ...”

Bà vốn định nói “chắc chắn sẽ lột da tiểu tử kia”, sợ hù dọa Thi Đại, đổi sang giọng điệu nhẹ nhàng hơn:

“Thi Đại tinh mắt biết chọn người, chắc chắn không xem trọng đám công tử ăn chơi kia.”

Thi Kính Thừa quyền cao chức trọng, nhìn khắp Trường An, số lượng con cháu thế gia Thi Đại quen biết không ít.

Là mẫu thân, Mạnh Kha vẫn không nhìn ra nàng động lòng với ai.

“Nương nói đúng.”

Thi Đại mỉm cười tiếp lời:

“Con nhớ rồi ạ.”

Thẩm Lưu Sương trầm ngâm tăng giá:

“Tốt nhất là biết thêm một chút việc giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa và nữ hồng.”

“Chỉ biết mấy thứ đó cũng không được.”

Thi Kính Thừa nghiêm túc suy nghĩ:

“Đao kiếm phù trận, hoặc những thủ đoạn giữ mạng khác, phải tinh thông một thứ. Nếu không khi gặp nguy hiểm, chẳng lẽ phải trốn sau lưng con?”

Là một trong những chiến lực mạnh nhất Đại Chiêu, bản năng Thi Kính Thừa luôn coi trọng yêu quý những người mạnh mẽ.

Nếu gặp phải cậu con rể yếu ớt như cảnh liễu, nói không chừng ngày nào đó ông phải vác búa chặt liễu mất thôi.

Thi Vân Thanh ăn sủi cảo không nói tiếng nào.

Lần thứ vô số, cậu cảm thấy thế giới con người sao mà khủng khiếp quá thay.

Hóa ra sau khi trưởng thành muốn được người khác yêu thích phải làm đến mức đó. Cậu nghe tới nghe lui, vậy mà mình không hợp tiêu chuẩn nào cả...

Đao pháp biết chút ít, còn lâu mới xem như tinh thông.

Phiền thật đấy, Thi Vân Thanh nghĩ, thay vì phải học mấy thứ vớ vẩn để lấy lòng yêu mến của nữ nhân, chi bằng một mình cậu vui vẻ luyện đao.

Thi Đại cũng cảm thấy càng nói càng xa vời:

“Đừng đừng đừng, chắc phải lên trời kéo thần tiên xuống mất.”

Lạ thay.

Ban nãy có một thoáng, nàng nghĩ theo phản xạ có điều kiện rằng Giang Bạch Nghiễn biết nấu ăn đấy.

Kiểm thuật cũng giỏi, nhìn qua khá toàn năng, chỉ sợ không

rành nữ hồng thôi.

Còn việc gì mà chàng không biết nữa nhỉ?

“Vả lại, con đâu nhất định phải thích ai đó.”

Thi Đại kéo suy nghĩ về:

“Một mình cũng tốt lắm mà.”

Lần này đến lượt Mạnh Kha ngơ ngác:

“Một mình?”

Thi Đại gật đầu:

“Thoải mái tự do tự tại.”

Bắt đầu từ thời kỳ thanh xuân, nàng hiếm khi nghĩ đến những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, phần lớn thời gian đều vất vả vì mưu sinh.

Dần dà cũng tập mãi thành quen với trạng thái ấy.

Một mình nghĩ là có quyền lựa chọn nhiều hơn nữa, Thi Đại cảm thấy không sao cả.

Nói đến cùng, cuộc sống của nàng trở nên như thế nào vẫn phải dựa vào chính bản thân nàng.

Ở Đại Chiêu, số lượng nam nữ không kết hôn rất ít. Thi Đại ngược mắt, quan sát vẻ mặt cha nương.

“Nói phải.”

Mạnh Kha nghĩ một lúc, mỉm cười tươi tắn:

“Tất cả phải xem ý của con. Nếu con không gặp được lang quân như ý, chúng ta sẽ không ép. Nếu coi trọng ai đó...”

Mạnh Kha:

“Chúng ta cứ làm hần thế này thế kia, để hần ngoan ngoãn.”

Thi Đại: “?”

Thế này là thế nào? Xin nương đừng lớn tiếng mưu đồ bí mật mà!

Thi Kính Thừa gật đầu đồng ý.

Nghĩ cũng phải, làm gì có tiểu tử thối nhà nào đối xử với con gái ông tốt hơn Thi phủ?

Trần Ách Ti lấy thực lực làm trọng, mạnh như Bạch Kinh Ân Nhu, sống thoải mái không trói buộc, ai gặp cũng phải cung kính.

Thi Kính Thừa thấy như vậy rất tốt.

“Đúng rồi.”

Mắt thấy bàn cơm đã yên tĩnh lại, Thi Đại vội vã chuyển chủ đề:

“Kỳ hạn mười ngày đã đến, có phải dạ du thần sắp về Trường An không ạ?”

Nàng không quên, mình và dạ du thần đã bàn bạc xong chuyện hợp tác giao hàng, đi khắp Đại Chiêu.

Nhắc đến chuyện này, ánh mắt Mạnh Kha thoáng vẻ vui mừng.

“Đúng vậy.”

Mạnh Kha đáp:

“Vào tối nay.”

Bà như có điều suy nghĩ, đầu ngón tay khẽ gõ mặt bàn.

“Đại Đại chưa biết phải không? Tôi qua, đã chọn xong tòa nhà chính cho Đưa rồi sao, ở chợ Tây.”

Mạnh Kha nói:

“Không chỉ Tổng Ngưng Yên, có vài người đuổi xác khác cũng đã ký khế ước với ta, đồng ý phải cương thi dưới trướng mình làm việc.”

A Ly được Thi Đại ôm trong lòng: “...”

Thịnh thế như Thi Đại mong muốn, ngày hôm nay, cuối cùng đã đến.

“Hai chuyện này vừa khéo đúng lúc, hôm qua ta đã chuẩn bị, định mời họ ăn bữa cơm.”

Mạnh Kha nhượng mảy:

“Chẳng phải con từng nói, dạ du thần nghèo rớt mồng tơi, thích thú với nhiều món ăn đa dạng ư?”

Đây là ý hay.

Dù gì cũng là đôi tác sau này, Thi Đại đã muốn mời dạ du thần ăn một bữa ngon từ lâu, không hẹn mà cùng suy nghĩ với Mạnh Kha.

“Nếu đã mời người đuổi xác và dạ du thần.”

Thi Đại vui vẻ gợi ý:

“Hay là mời cả yêu họa bì đến luôn ạ? Vừa khéo mọi người tụ tập với nhau, náo nhiệt mà.”

“Cũng tốt.”

Thi Kính Thừa cười:

“Xem thời gian, ngày mốt là tết thượng nguyên. Thời điểm gia đình đoàn tụ, rất hợp tình cảnh.”

Thi Đại chớp mắt.

Tết thượng nguyên chính là tết nguyên tiêu mười lăm tháng giêng hàng năm.

Đại Chiêu rất chú trọng ngày lễ này, đến lúc ấy nơi nào cũng có múa lân múa rồng, đèn hoa giăng khắp phố phường, cực kỳ náo nhiệt.

May mà nàng không bệnh vào dịp tết nguyên tiêu, nếu không chắc sẽ hối hận đến xanh ruột mắt.

“Hôm nay đến tửu lâu ăn một bữa ngon, ngày mốt, cả nhà chúng ta cùng đi ngắm hoa đăng.”

Mạnh Kha cười đến hải lòng thích ý, bàn tính trong lòng gõ vang:

“Thời gian vừa khéo.”

Trong lòng khẽ động, Thi Đại nhìn về phía Thi Vân Thanh cách đó không xa.

Đây là tết thượng nguyên đầu tiên Thi Vân Thanh trải qua cùng người nhà.

Chẳng biết cậu có thích hoa đăng hình sói hay không.

Phát giác tầm mắt nàng, Thi Vân Thanh liếc mắt nhìn qua, nhận được một nụ cười rạng rỡ của Thi Đại.

Cậu không lên tiếng, mím môi, cúi đầu tiếp tục ăn sủi cảo.

“Quyết định như vậy nhé.”

Mạnh Kha làm việc nhanh nhẹn, quả quyết nói:

“Tối nay Lâm Tiên Các, ta mời.”

Thời gian hẹn vào giờ Dậu, là chủ nhà mở tiệc mời khách, Thi Đại theo cha nương đến Lâm Tiên Các từ sớm.

Lâm Tiên Các tọa lạc tại khu chợ phía đông, là nơi mà quan to hiển quý thích lui tới, đẩy cửa vào, tiếng nhạc tiếng tiêu nhẹ nhàng quần quýt rót vào tai, đương độ năm mới, khắp nơi giăng đầy lụa đỏ mừng vui.

Hai tiểu đồng trắng nõn dẫn họ đến gian phòng, Thi Đại phát hiện, lúc hai đứa nhỏ này đi đường, vậy mà chân không chạm đất.

“Là yêu hạc trắng.”

Thẩm Lưu Sương nhỏ giọng giải thích:

“Trong tòa nhà này, có không ít yêu quái.”

Lâm Tiên Các, tên như ý nghĩa, thế ngoại đào viên không giống cõi phàm tục.

Chủ nhân tửu lâu là một người kỳ diệu, thuê các loài yêu tinh muôn màu muôn vẻ, thể hiện bầu không khí độc đáo tiên cảnh phải tiên, tinh tế nhã nhặn lại quý dị.

Thi Đại nghiêng mắt nhìn qua, thị nữ lướt qua người nàng dưới chân nở hoa, đàn tranh trong sảnh lớn không người tự đàn, tựa âm thanh từ cõi tiên.

Hai tiểu đồng đưa họ đến nơi cao nhất, giòn già nói:

“Mời quý khách.”

Dứt lời hành lễ rời đi, khoảnh khắc xoay người, hai tay hóa thành đôi cánh, nhẹ nhàng bay xuống lầu.

Tiếp đãi ngoài cửa là một vị cô nương mặc váy trắng, thướt tha cao gầy.

“Đẹp quá.”

Liếc thấy đoá mai trắng trên tóc nàng ta, Thi Đại hứng thú bắt chuyện:

“Tỷ tỷ là yêu hoa mai sao?”

Cô nương mỉm cười, giơ tay phải.

Năm ngón tay cong lại, bỗng dung hóa thành móng vuốt sắc bén lông xù, nàng ta khoe răng năng nhọn hoắc:

“Là hổ trắng.”

Kẻ sẵn môi hung tàn nhanh nhẹn, yêu thích hoa cỏ xinh xắn, không hề xung đột.

“Ta và Kính Thừa ra ngoài đón khách.”

Sắp xếp các tiểu bối trong phòng xong, Mạnh Kha lên tiếng:

“Các con ngồi đây chờ một chút nhé.”

Thi Đại:

“Không cần tụi con giúp đỡ sao?”

“Chuyện nhỏ mà.”

Thi Kính Thừa lắc đầu, dịu dàng nói:

“Con vừa hết sốt, nghỉ ngơi đàng hoàng đi.”

Mạnh Kha vẫy tay:

“Chúng ta sẽ trở lại nhanh thôi, nếu các con nhàn rồi buồn chán, có thể đến đài ngắm sao ngoài gian phòng giết thời

gian.”

Đài ngắm sao là sân thượng thời hiện đại, nối liền với gian phòng.

Họ đang ở tầng cao nhất Lâm Tiên Các, đứng trên đài ngắm sao, trên có thể thấy trăng sáng sao trời, dưới có thể ngắm phố phường chợ Đông phồn hoa nhất thành Trường An, tầm nhìn rộng rãi.

Mạnh Kha và Thi Kính Thừa sóng vai rời đi, yêu bạch hồ rót trà cho họ:

“Ta sẽ chờ ngoài cửa, có chuyện gì các vị cứ gọi ta là được.”

Thi Đại cười đáp:

“Đa tạ.”

Cô nương này hồn nhiên đáng yêu, cung kính có lễ, yêu bạch hồ nhìn nàng, cong môi hái đoá mai trắng trên tóc xuống, đặt trước người Thi Đại:

“Có duyên gặp nhau, tặng hoa này cho muội.”

Nàng ta lả lướt ra ngoài, Thi Đại ngồi cạnh bàn chống hai tay lên cằm, mắt hạnh sáng lấp lấp.

Tỷ tỷ, tốt thật.

Giang Bạch Nghiễn lẳng lẳng liếc nàng, rồi lại yên tĩnh rời mắt.

“Bên ngoài gió lạnh, Đại Đại ở trong phòng đi.”

Thẩm Lưu Sương dịu dàng mở lời:

“Vân Thanh, cùng tỷ ra đài ngắm sao xem thử nhé?”

Thi Vân Thanh: “?”

Không kịp đề phòng bị gọi tên, Thi Vân Thanh ngẩng đầu, trong tròng mắt đen nhánh là vẻ hoang mang trong suốt.

Tại sao chỉ có hai người họ? Họ đến đài ngắm sao, chẳng phải trong phòng chỉ còn lại Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn thôi ư?

Thẩm Lưu Sương cười, cong đầu ngón tay:

“Lâm Tiên Các là nơi ngắm cảnh tuyệt vời nhất đấy, đến đài ngắm sao, tỷ sẽ giới thiệu chợ đông cho đệ.”

Cái đầu nhỏ xíu không chứa nổi những quanh co vòng vèo của người lớn, Thi Vân Thanh không hiểu, cũng chẳng rõ ra sao.

Nhưng nghe lời Thẩm Lưu Sương, sẽ không sai đâu.

Chần chừ một lúc, cậu bé khoác áo đen đứng dậy, tóc đuôi ngựa hơi rối khẽ đung đưa:

“Được.”

Đẩy cửa gỗ khắc hoa chéo bên phòng ra, chính là đài ngắm sao.

Hành lang rộng rãi, bên trên là mái hiên gạch ngói thủy tinh, lan can quần hoa lê bao bọc bên ngoài, rũ mắt nhìn xuống, cả chợ đông lọt hết vào tầm mắt.

Thi Vân Thanh không ngạc nhiên, tất nhiên sẽ không cho rằng Thẩm Lưu Sương chỉ đơn thuần muốn ngắm cảnh.

Quả nhiên khi cậu ngược mắt, đã thấy người bên cạnh lách người, như đang hờ hững ngắm cảnh đường phố, thực tế khóe mắt lại xuyên qua khe hở khắc hoa trên cửa gỗ quan sát trong phòng.

Đây là...nhìn bên trong?

Gió đông thổi tới, sắc mặt Thẩm Lưu Sương thản nhiên.

Ngắm cảnh là giả, ý đồ thật sự của nàng ta là để Giang Bạch Nghiễn và Thi Đại ở riêng với nhau.

Tiếp theo, Giang Bạch Nghiễn sẽ làm gì?

Nàng ta sẽ không can thiệp chuyện Thi Đại thích ai, nếu muội tìm được lang quân như ý, Thẩm Lưu Sương sẽ vui mừng thay nàng.

Chẳng qua...lúc này hiển nhiên Thi Đại không có ý đó, còn Giang Bạch Nghiễn cứ khiến nàng ta cảm thấy có chút mờ ám.

Tính tình Giang Bạch Nghiễn kỳ lạ, Thẩm Lưu Sương định nhân cơ hội này thăm dò một phen, dè chừng chàng làm ra hành động vượt quá khuôn phép, tránh cho Thi Đại tổn thương.

Đứng trước lan can đài ngắm sao, vừa có thể để ý động tĩnh trong phòng, lại không khiến Thi Đại mất tự nhiên.

Có cửa gỗ ngăn cách, gió từ đài ngắm sao không thổi vào phòng được.

Thi Đại uống ly trà nóng, hơi lạnh quanh người tan bớt, thoải mái híp mắt.

Khác với bên ngoài, nơi này yên ắng như tờ, một khi không ai nói chuyện, sẽ chẳng nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Ngoại trừ thi thoảng gió lạnh lướt qua, lay động khung cửa khẽ vang.

“Tôi qua, cảm ơn huynh nha.”

Nhớ lại những chuyện tôi qua, Thi Đại gãi đầu:

“Còn nữa...ta bắt cần ngủ quên mất, xin lỗi.”

Nàng sốt cứ như uống rượu giả, đang trò chuyện vui vẻ với Giang Bạch Nghiễn, vậy mà lại mơ màng thiếp đi.

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Không sao, cô bị sốt, ham ngủ là chuyện bình thường.”

Dịu dàng nhường ấy.

Thi Đại to gan hơn một chút, miệng nhỏ bắt đầu lải nhải:

“Hồ phách huynh tặng ta rất hữu dụng. Sau nửa đêm ta lăn qua lộn lại không ngủ được, cầm nó trong tay mới có thể yên giấc.”

Nàng hưng phấn:

“Chờ đến mùa hè, có nó chắc chắn cực kỳ dễ chịu.”

Thi Đại rất thích viên hồ phách kia.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, trên đùi chàng còn rất nhiều vảy, nếu nàng muốn, cứ việc dung hòa vào ngọc thạch là được.

Nghĩ đến đây, lại thấy khó khăn.

Chàng dùng lý do “hàn khí cực bắc” cho hồ phách, sau này phải bịa lý do gì đây?

Nếu nói thẳng đó là vảy giao nhân, Thi Đại sẽ không chịu nhận.

Chàng nhất thời thất thần, nghe Thi Đại hỏi:

“Huynh đang nghĩ gì vậy?”

Ánh mắt quay lại, Giang Bạch Nghiễn yên lặng một thoáng, nửa như đùa giỡn đáp:

“Bữa sáng hôm nay.”

Đáp án rõ là độc ác.

Suýt nữa Thi Đại ghen hớp trà, nghiêng đầu qua, đối diện với ánh mắt như cười như không của Giang Bạch Nghiễn.

“Huynh đừng thế mà...”

Cười khẽ một tiếng, Thi Đại nhanh chóng xua tay:

“Họ nói đùa thôi, trên đời này nào có ai chuyện gì cũng giỏi?”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói, không nghe ra tâm trạng:

“Cũng phải.”

“Nếu phải nói, huynh là người cùng lừa lợi hại nhất mà ta từng gặp.”

Nhớ đến thắc mắc ban sáng, Thi Đại không nhịn được hỏi:

“Huynh cũng có chuyện mà mình không giỏi hả?”

Kiểm thuật Giang Bạch Nghiễn tinh xảo, từng nướng thỏ siêu ngon cho họ ăn, trong phòng chàng không dính chút bụi, chắc chắn thường xuyên quét dọn.

Chàng cũng có lúc hết đường xoay sở ư?

Thi Đại khó kiềm chế nổi lòng tò mò của mình.

“Rất nhiều.”

Giang Bạch Nghiễn ngồi trên ghế gỗ cạnh nàng:

“Uống rượu, chơi cờ, xúc cúc, không am hiểu nhất là...”

Chàng hơi nghiêng đầu, đôi mắt đen nhánh:

“Cô không cảm thấy, ta rất khó gần ư?”

Thi Đại sừng sốt.

Tính tình Giang Bạch Nghiễn lạnh nhạt, không dễ tiếp cận, gần như là nhận thức chung của tất cả mọi người.

Thoạt đầu Thi Đại cũng thấy chàng quái gở, tiếp xúc lâu dần, mới phát hiện chàng là một người tốt rất dễ dãi dàng.

“Sao thế được, ai nói vậy, không có chuyện đó.”

Thi Đại phủ nhận ba lần liên tiếp:

“Tính huynh hơi lạnh nhạt chút xíu thôi mà, đâu phải khó gần?”

Giang Bạch Nghiễn cong môi.

Chàng như suy ngẫm, một lúc sau cũng không lên tiếng, cuối cùng chớp mắt, hàng mi phủ xuống lớp bóng mờ nhỏ vụn dưới ánh sáng.

“Vậy sao?”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Có lẽ do ta không biết cách làm thế nào để người khác vui vẻ, mỗi ngày qua lại với họ, cũng không được ai yêu thích.”

Lời chỉ nói đến đây, không cần thêm nữa.

Giống như chàng nghĩ, Thi Đại chẳng chút do dự:

“Để người khác vui vẻ? Ta có thể dạy huynh mà.”

Nghĩ cũng phải, Giang Bạch Nghiễn hiếm khi giao lưu với người ngoài, e rằng chàng tiếp xúc với đám yêu ma quỷ quái bị mình giết còn nhiều hơn con người.

Độ cong nơi khóe môi sâu hơn đôi chút.

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn vẫn như thường:

“Dạy thế nào? Cô dỗ ta?”

“Đầu tiên phải cười nhiều hơn nè.”

Đắn đo câu từ một lúc, Thi Đại búng tay:

“Cười là cách thể hiện thiện ý, lúc huynh cười đẹp lắm đó.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

“Rồi thì, phải quan tâm người ta một cách thỏa đáng.”

Liếc nhìn chàng từ trên xuống dưới một lượt, Thi Đại lên tiếng:

“Ví dụ nhé, nếu ta dỗ huynh...”

Ánh mắt rơi trên vệt xanh đen nhàn nhạt dưới mắt Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại cảm thấy mới lạ nhưong mảy:

“Tôi qua huynh ngủ không ngon hả?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Quả thật chàng không ngủ được.

“Tại sao? Có chuyện phiền lòng? Hay là...”

May mà nàng không buộc miệng thốt ra:

“Hay là vì bị ta sờ đuôi.”

Cảm thấy câu này mập mờ quá đỗi, Thi Đại chuyển chủ đề:

“Sau này hễ gặp chuyện phiền lòng, huynh có thể nói cho ta

biết.”

Vì muốn lập li3m, tốc độ nàng nói khá nhanh, vừa hết câu đã nhìn Giang Bạch Nghiễn phía trước.

Mắt chàng tĩnh lặng không gợn sóng, làm người ta chẳng tỏ vui buồn hờn giận, yên lặng một chốc, đuôi mắt khẽ cong:

“Được.”

Âm cuối hơi kéo dài, thoáng chút ý cười.

Không rõ vì sao lòng Thi Đại bỗng hoảng loạn.

“Chuyện phiền lòng.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Giờ có thể nói với cô không?”

Không chút chần chừ, Thi Đại đáp lại chàng:

“Ừm.”

“Thi Đại.”

Dưới ánh nắng lung lay, nàng nghe Giang Bạch Nghiễn lên tiếng rất rõ ràng:

“Vừa nãy cô không nghiêm túc.”

Chàng khẽ nói:

“Ta muốn nghe cô nghiêm túc đồ ta.”

Xung quanh yên ắng.

Sau đó là nhịp tim bỗng chốc tăng tốc của mình, mạnh mẽ đến kinh người.

Đôi mắt hoa đào gần trong gang tấc ấy không đượm ý cười, tĩnh mịch đen nhánh, như vòng xoáy có thể nuốt chửng lấy nàng.

Nhưng thoáng chốc, dường như sự xâm lược kia chỉ là ảo giác, ánh mắt chàng sáng trong lại vô tội.

Dẫu là loại nào, cũng là thứ chỉ mỗi nàng trông thấy, như một tấm lưới hỗn loạn ùn ùn kéo đến.

Lúc nàng đỡ Giang Bạch Nghiễn hơi thất thần, quả thật không mấy nghiêm túc.

Thi Đại vô thức rời mắt, liếc về cánh cửa gỗ khắc hoa trong góc phòng.

Chẳng biết khi nào Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh sẽ trở về.

Dù họ đột ngột vào phòng, cũng không phát hiện được điều gì khả nghi.

Giang Bạch Nghiễn và nàng ngồi sang hai bên, không có tiếp xúc thân mật, cũng chẳng nói lời nào vượt phép, những chuyện bên trong, không đủ để người ngoài hay biết.

Bình thường miệng nàng lạnh lợi nhường ấy, giờ phút này lại chẳng biết làm sao để phá vỡ trầm mặc. Bị chàng nhìn như vậy, đã cách một ngày mà Thi Đại vẫn cảm thấy nóng bỏng như bị sốt.

Thế này không đúng chút nào...nhỉ?

Sống lưng nàng không khỏi tê dại.

Ngón tay hơi co lại, như ốc sên dọn nhà, dời đến tay chàng từng chút một.

Được bàn tròn ngăn cách, dưới bóng râm chỉ hai người tỏ tường, Thi Đại gãi nhẹ lòng bàn tay chàng.

Giọng nói bị nàng đè lại rất khẽ, tựa mưa phùn nhẹ vang bên vành tai, âm cuối hơi nâng cao:

“Trâm Ngọc ơi.”

Động tác chẳng chút phòng bị, ngửa ngáy vô cùng.

Đầu ngón tay Giang Bạch Nghiễn run lên, suýt nữa đã chập vật rút về.

P/S: Quá trời rồi, nay chủ động đòi vợ đồ luôn.

Chương 71: C71: Chương 71

Lòng bàn tay là nơi cực kỳ mẫn cảm.

Trước đây khi dạy Thi Đại vẽ bùa, Giang Bạch Nghiễn từng bị nàng vô tình chạm trúng một lần.

Chàng chẳng nhớ nổi cảm nhận chính xác, chỉ mang máng khi ấy mình cũng không nhận được run rẩy.

Lúc này, lòng bàn tay bị nàng cố ý gãi nhẹ, tê ngứa càng thêm chân thực.

Ấy là còn chưa kể đến tiếng gọi “Trầm Ngọc ới” nhẹ nhàng của Thi Đại.

Cảm giác ngứa ngáy từ bàn tay lan đến vành tai, Giang Bạch Nghiễn khép năm ngón tay lại.

Sở dĩ bảo Thi Đại dạy chàng dỗ người khác, nói đến cùng, chẳng qua là nhất thời hứng thú.

Bất kể đối diện với Hàn Tung trong khách điếm Quân Lai, hay yêu bạch hổ hôm nay, nàng luôn có cách làm người ta yêu mến.

Nhìn nàng trò chuyện vui vẻ với người khác, Giang Bạch Nghiễn không khỏi nghĩ, mắt cười của Thi Đại, nếu chỉ tập trung vào mỗi mình chàng thì tốt biết mấy.

Suy nghĩ ấy ti tiện cùng cực, chàng lại khó lòng kiềm chế, cố ý nửa như đùa giỡn bảo mình khó gần.

Giang Bạch Nghiễn biết rõ với tính tình của Thi Đại, chắc

chấn sẽ dạy chàng đỡ chàng.

Chàng đoán không sai.

Nhưng khi thật sự bị nàng đối xử thế này, Giang Bạch Nghiễn lại bỗng thất thần.

Rất khó nói rõ rằng Thi Đại có cố ý hay không.

Nàng đang yên tĩnh ngồi trên ghế, ánh mắt lướt qua gò má chàng, như thấp thỏm lại như tò mò.

Phát giác chàng giật mình, rèm mi Thi Đại run nhẹ, cười thành tiếng:

“Huynh thật sự...rất sợ nhột.”

Giang Bạch Nghiễn là người sợ nhột nhất mà nàng từng gặp.

Dầu chỉ là tiếp xúc như chuồn chuồn lướt nước, cũng đủ khiến chàng phải run nhẹ.

Bị nàng sờ đuôi, thậm chí chàng còn...

Giật mình nhận ra mình lại nghĩ lệch hướng, Thi Đại vội vã ngừng lại.

“Vừa nãy lúc đỡ huynh, là ta phân tâm.”

Giang Bạch Nghiễn cao hơn nàng chẳng biết bao nhiêu, Thi Đại muốn đối diện với mắt chàng, phải ngẩng cổ lên.

Vừa ngẩng đầu, vài lọn tóc mềm mại đen tuyền trượt xuống, phủ lên vầng trán và vành tai nàng, tôn lên nước da trắng như mỡ dê.

Thi Đại nói:

“Sau này nhất định sẽ nghiêm túc...cực kỳ nghiêm túc luôn.”

Giọng điệu khiến người ta chẳng đỡ nổi.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt:

“Sau này?”

“Ừm, sau này.”

Thi Đại cười, dựng ngón trỏ, lắc lư trước mặt chàng:

“Dỗ dành huynh đâu chỉ giới hạn mỗi hôm nay.”

Đầu ngón tay cuộn lại khó phát giác.

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi:

“Đa tạ.”

“Ngừng lại!”

Thi Đại chống nạnh:

“Cấm dùng đa tạ và không sao.”

Trước đây Giang Bạch Nghiễn đối xử với nàng quá khách sáo, “đa tạ Thi tiểu thư” gần như đã trở thành câu cửa miệng, bây giờ bỏ đi xưng hô “Thi tiểu thư”, câu cảm ơn phía trước vẫn ăn sâu bén rễ như cũ.

Nàng từng sốt, rất sợ lạnh, lúc ra ngoài đã khoác thêm áo choàng lông thỏ trắng tuyết.

Khá hợp với động tác ngậy thơ này.

Bị Thi Đại trêu chọc như vậy, chuyên chủ đề, không khí chẳng còn kỳ lạ đến vậy nữa.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ siết lòng bàn tay thành nắm đấm, đầu ngón tay lướt qua chỗ bị nàng chạm đến:

“Được.”

Chàng yên lặng một thoáng, bỗng lên tiếng hỏi:

“Cô muốn ý trung nhân của mình phải giỏi bếp núc, giặt y phục, dọn phòng, nữ hồng?”

Để làm dịu tâm tư ngo ngoe rục rịch của mình, Thi Đại uống trà.

Trà nóng vào miệng, còn chưa kịp nuốt xuống, nàng suýt bị sặc.

Ngay cả nàng cũng sắp quên mất chuyện đó, Giang Bạch Nghiễn lại nhớ rõ những điều kiện đó đến vậy?

“Sao cơ?”

Thi Đại ho khẽ:

“Ta từng nói rồi mà, những yêu cầu đó quá hà khắc, không thể coi như thật được.”

Chẳng biết Giang Bạch Nghiễn đang nghĩ gì, trông mắt tĩnh mịch nặng nề.

“Vả lại, thích một ai đó đâu phải thi cử, nào có đáp án cố định điền vào từng mục một. Sau khi gặp nhau cảm thấy có duyên hợp mắt, tự nhiên sẽ thích người ấy thôi.”

Thi Đại thuận miệng nói:

“Nhưng mà biết làm việc nhà, sẽ không quá yếu ớt.”

Thế nên nàng không có hứng thú với phần lớn con cháu thế gia.

Đám công tử đó được nuông chiều từ nhỏ, da thịt còn non nớt hơn cả nàng, qua lại với họ, Thi Đại cảm thấy không thoải mái lắm.

Trước đây nàng bận học tập, làm thêm, thỉnh thoảng rầu rĩ vì chuyện mưu sinh, thực ra đã từng chịu khổ, chẳng nhàn rồi nổi.

So với chơi đá đẽ đánh mã cầu với đám con cháu thế gia, Thi Đại thích ở Trấn Ách Ti cùng bạn bè mình tra án bắt yêu hơn.

Giang Bạch Nghiễn:

“Có duyên hợp mắt?”

Giọng chàng hờ hững, dường như chỉ tùy ý nhắc đến.

Thi Đại:

“Chuyện này...ta thật sự không nói rõ được.”

Vấn đề ấy nàng khá vụng về, đối diện với Giang Bạch Nghiễn, lại càng hồi hộp vô cớ.

Thi Đại dứt lời mỉm cười:

“Hơn nữa dù ta có thích người đó, chưa chắc hắn cũng thích ta. Bất tự còn chưa tính nữa mà.”

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, không đâu.

Trên đời này sẽ không có ai không thích Thi Đại.

Cùng lúc đó, lòng chàng lại thấy tò mò:

“Nếu hắn không có ý với cô, cô sẽ làm sao?”

Thi Đại dứt khoát:

“Tất nhiên là không thích hắn nữa.”

Nàng không có chấp niệm gì, hoặc giả nên nói, không có chấp niệm sâu sắc nhường ấy.

Với Thi Đại, tình cảm cần sự cho đi từ cả hai phía, đôi bên có qua có lại, ủng hộ giúp đỡ lẫn nhau.

Nếu đôi phương chỉ xem nàng như một vai diễn có cũng được không có cũng chẳng sao, không thể cho nàng tình yêu mà nàng khao khát, nàng chắc chắn cần quyết đoán sẽ quyết đoán, không có thời gian nhàn rỗi dính mãi trên một thân cây.

Thi Đại sẽ không cưỡng cầu, một mình nàng vẫn sống tốt đấy thôi.

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Ngược lại rất rộng rãi.”

“Nói đến chuyện này.”

Thi Đại chống cằm:

“Huynh thì sao?”

Lòng bỗng giật thót một cách bí ẩn.

Nàng hỏi:

“Huynh thích mẫu người thế nào?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không rõ.”

Nói một cách chính xác, ngay cả “thích” là gì chàng cũng chẳng tỏ tường.

Ngày xưa bị nhốt dưới lòng đất u ám không có mặt trời, ngày đêm chỉ mỗi đau đớn bầu bạn, Giang Bạch Nghiễn nghiệm nỗi đau không thể tự kiềm chế.

Về sau tà tu coi chàng như thanh kiếm sắc bén, khiến chàng dần dần quen với giết chóc, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, sát phạt đã trở thành một phần trong sinh mệnh chàng.

Đó là chút gợn sóng nho nhỏ trong cuộc sống như đầm nước chết của chàng.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, hẳn là chàng thích nó.

Nhưng nếu đặt từ thích lên một người nào đó...

Chàng muốn đến gần Thi Đại, khát khao đụng chạm của nàng, không muốn thấy nàng bị thương và mất mạng.

Giang Bạch Nghiễn tập trung suy ngẫm, cảm xúc như thế, liệu có thể gọi là “thích” không?”

“Không rõ?”

Thi Đại không nghi ngờ nhiều, nói đùa:

“Giờ chắc huynh thích Đoạn Thủy nhất nhỉ?”

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cười, không phản bác.

Đầu ngón tay thỉnh thoảng lại gõ lên mặt bàn, sắc mặt chàng thản nhiên, mang theo vài phần lười biếng hờ hững.

Thi Đại không hỏi thêm nữa, Giang Bạch Nghiễn lại nhớ tới câu hỏi ban nãy...

“Nếu hẳn không có ý với cô, cô sẽ làm sao?”

Nếu Thi Đại không có ý với chàng, chàng sẽ thế nào?

Suy nghĩ này không cho phép đi sâu hơn nữa, chỉ mới lướt qua thôi đã đau đớn lạ lẫm, như bị mũi dao đâm trúng rồi phủ lên một tấm lưới chặt chẽ chẳng lọt gió.

Đáy mắt thoáng hoang mang, Giang Bạch Nghiễn sờ lơ ng

ngực.

Đúng lúc này, cửa chính gian phòng bị người ta đẩy ra.

“Chúng ta quay lại rồi.”

Mạnh Kha vừa bước chân vào phòng, đã mỉm cười lên tiếng, thở ra một làn khói mỏng trắng xóa:

“Mau đến xem, mấy vị này là ai.”

Mùa đông trời mau tối, Thi Đại trò chuyện với Giang Bạch Nghiễn một lúc, hoàng hôn đã lặn lẽ buông xuống.

Ánh nến dập dờn trong phòng, Thi Đại nhìn ra cửa, thấy vài bóng người.

Sau lưng Mạnh Kha là yêu họa bì vài ngày trước đã đến Thi phủ chúc tết.

Yêu họa bì có nam có nữ, nhìn tướng mạo, sắc mặt tốt hơn nhiều so với vẻ nhợt nhạt ngày trước.

“Ồ.”

Thi Đại vừa nhìn đã thấy ngay sự thay đổi:

“Đây là...dùng đồ trang điểm của Hiều Nguyệt Các?”

“Đúng vậy.”

Mạnh Kha dẫn từng người khách vào phòng:

“Là son và phấn mới nhất của chúng ta. Thế nào, không tệ chứ?”

Mặt mày yêu họa bì trời sinh đã trắng bệch như giấy, dầu có thể tùy ý điều chỉnh ngũ quan, nhưng lại không thể thay đổi làn da chẳng chút sắc máu kia.

Lúc này không thể không nhắc đến đồ trang điểm thần kỳ của Đại Chiêu.

Phấn làm đậm sắc da, son điểm tô vài phần hồng hào vừa khéo, cùng tay nghề tinh xảo của yêu họa bì lại càng tăng thêm hiệu quả.

Tầm mắt lướt qua vài lượt, dừng lại ở một gương mặt quen thuộc, Thi Đại vẫy tay:

“A Xuân.”

A Xuân là yêu họa bì đầu tiên nàng gặp.

Trong ấn tượng, trước đây A Xuân có vẻ thô lương, gầy gò ốm yếu, lúc nói chuyện với nàng luôn rụt rè cúi đầu.

Hôm nay dáng vẻ A Xuân không thay đổi, vẫn là ngũ quan mà Thi Đại bảo nàng ta vẽ ra, vì bôi thêm phấn, gò má ửng sắc hồng nhạt.

Như hoa đào đọng sương, cực kỳ xinh đẹp.

“Thi tiểu thư.”

A Xuân mỉm cười dịu dàng:

“Nghe nói hôm qua cô bị sốt, hôm nay còn khó chịu không?”

“Yên tâm, thuốc vào bệnh khỏi.”

Thi Đại hỏi:

“Mọi người vừa từ Hiếu Nguyệt Các về à?”

“Ừm.”

Xoa gò má, A Xuân nhẹ nhàng nói:

“Trước giờ rất nhiều khách hàng thấy dung mạo chúng ta

không như người bình thường...Mạnh phu nhân cố ý bảo người điều chế loại phân này để yêu họa bì sử dụng.”

Cứ thế họ không khác gì người bình thường, có thể quang minh chính đại đi khắp đầu đường cuối ngõ, không cần lo sẽ thu hút những ánh mắt khác lạ.

Thi Đại vui mừng, không quên thân phận chủ nhân của mình, dẫn yêu họa bì vào chỗ:

“Hôm nay ở đây phần lớn đều không phải con người, mọi người đừng gò bó nhé. Đồ ăn Lâm Tiên Các rất ngon, mọi người có kiêng kỵ gì không?”

Lúc hỏi thăm, tầm mắt nàng nhẹ nhàng lướt qua.

Nhóm yêu họa bì đều vẽ ngũ quan cho mình, ngoài dự đoán là, rất nhiều gương mặt chẳng khác gì người thường, chẳng mấy đặc biệt.

Thoạt đầu Thi Đại hơi ngẩn ngơ, sau đó hiểu ra ngay.

Họ đã sống trong những ánh mắt hoặc hiếu kỳ lạ lẫm hoặc tìm tòi nghiên cứu quá lâu rồi, khó khăn lắm mới có được những ngày tháng yên ổn, không muốn bị người khác chú ý.

Yêu họa bì lần lượt ngồi vào chỗ, Thi Đại quay đầu, liếc thấy Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh từ đài ngắm sao quay lại.

Hắn là ảo giác.

Biểu cảm của Thẩm Lưu Sương...dường như hơi là lạ?

Không chờ nàng nghĩ nhiều, lần lượt có nhiều bóng người hơn ngoài cửa.

Là người đuổi xác hợp tác với “Đưa rồi sao”.

Tổng Ngưng Yên vẫn ngồi trên đầu vai cường tráng của cương thi, đôi chân nhẹ đung đưa, thấy vài vị đồng liêu Trấn Ách Ti,

lười biếng cong môi:

“Đã lâu không gặp, Đại Đại đỡ sốt chưa?”

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm.

Sao người và yêu khắp phòng này đều biết nàng bệnh vậy nhỉ?

Thi Đại khép chặt áo choàng:

“Không nghiêm trọng, đã khỏi rồi.”

“Lưu Sương.”

Liếc thấy Thảm Lưu Sương yên lặng, Tống Ngưng Yên híp mắt:

“Ngươi bị trộm tiền à?”

Nếu không sao mặt mày tử khí u ám thế kia.

Thi Vân Thanh cũng thấy lạ, nghiêng đầu qua.

Cậu và Thảm Lưu Sương ở đài ngắm sao, xuyên qua khe hẹp khắc hoa, có thể lờ mờ quan sát động tác của Giang Bạch Nghiễn.

Cậu thấy từ đầu đến cuối cử chỉ của Giang Bạch Nghiễn và Thi Đại rất thỏa đáng, lần lượt ngồi ở hai chiếc ghế, thậm chí chưa từng có một thoáng gần gũi cơ thể nào.

Nhưng chẳng rõ tại sao, Thảm Lưu Sương lại trầm ngâm như vậy.

Vả lại đồng tử cũng theo sự ngắm nghĩ kia mà chấn động.

Lẽ nào nàng ta đã nhìn thấy gì đó?

Thi Vân Thanh hỏi, Thảm Lưu Sương chỉ đáp “không có gì”.

Lúc này cũng vậy.

Tiện tay vén mái tóc bị gió thổi bay, Thẩm Lưu Sương khôi phục vẻ mặt thoải mái, nhướn mày cười bảo:

“Sao thế được, chỉ là đứng ở bên ngoài lâu quá, gió lạnh.”

Câu này chỉ lừa được Thi Đại.

Là người từng trải, chịu cảnh thâm do cơn sốt hành hạ, Thi Đại cởi áo choàng lông thỏ của mình ra, định khoác lên cho nàng ta:

“Lạnh lắm ạ? Sẽ không bệnh đấy chứ?”

Nói xong nhìn Thi Vân Thanh:

“Đệ thấy thế nào?”

Thi Vân Thanh: “...”

Lòng thấy khó hiểu như mấy con kiến đang bò, cậu lặng lẽ liếc Thẩm Lưu Sương:

“Đệ không sao.”

“Không bệnh đâu, đừng lo.”

Ngăn cản động tác đưa áo choàng của muội muội, Thẩm Lưu Sương nhìn Tống Ngưng Yên, thành thạo đổi chủ đề:

“Đây là cương thi mới à?”

Tống Ngưng Yên cũng xem như mắc bệnh thích sưu tầm, trong tay có vô số cương thi, chủng loại khác nhau.

Làm việc chung với nàng ta vài năm trong Trấn Ách Ti, Thẩm Lưu Sương chưa từng thấy vị trước mắt này.

“Là phi cương ta vừa nhận về.”

Tổng Ngưng Yên vuốt ve đầu cương thi:

“Ta phải tốn rất nhiều công sức, mới trừ hết tà khí cho nó.”

Cương thi chia ra rất nhiều loại.

Tử cương, bạch cương và lục cương là thi thể mới chết chưa lâu, có thi khí, sợ mặt trời.

Mao cương tu vi khá cao, mình đồng da sắt, còn về phi cương, nhanh nhẹn như bay, không sợ đao kiếm, cần trăm năm mới luyện hóa được.

Thi Đại thấy thú vị, đánh giá nó một lúc.

Cương thi này mặt đầy vết sẹo, sắc da xanh mét, thể hình như ngọn núi nhỏ, lớn cỡ ba người nàng gộp lại, cổ và cánh tay thô to như cột gỗ, cường tráng đến kinh người.

Tổng Ngưng Yên ngồi trên đầu vai nó, vậy mà lại hài hòa đến lạ.

Rất phù hợp với lời thoại “ta có thể đánh mười người” kia.

Tà khí được diệt trừ, cương thi chỉ còn sót lại bản năng mơ hồ, được Tổng Ngưng Yên xoa đầu, cạo nàng ta như chó con.

Khác hẳn với vẻ ngoài hung thần ác độc.

Thi Đại lặng lẽ nghĩ, ngoan quá.

Nhóm người đuổi xác hoặc ít hoặc nhiều đều dẫn theo một hai cương thi bên mình, Tổng Ngưng Yên giải thích:

“Bà chủ Mạnh nói tối nay có yêu họa bì, có thể thử hóa trang cho chúng.”

Cương thi do thi thể hóa thành, được tay nghề của yêu họa bì

tô điểm, có thể khiến diện mạo chúng không khác người thường.

Vậy là có thể giải quyết mối họa ngầm cương thi hù dọa người đi đường.

Tổng Ngung Yên xoa cằm, ngẫm nghĩ trước:

“Nên cho nó gương mặt thế nào nhỉ...”

Lại nhìn những người đuổi xác khác, có người hoạt bát gan dạ đã bắt chuyện với yêu họa bì.

Thi Đại hiểu rồi.

Có lẽ tối nay là trò chơi thay đổi tạo hình quy mô lớn, kỳ tích cương cương.

Sau người đuổi xác, từng cái bóng đen ngòm bước vào gian phòng.

Mười sáu vị dạ du thần ngay ngắn trật tự, khoác áo choàng đen, hành động chậm rãi, trông thấy Thi Đại, đồng loạt chấp tay hành lễ.

Thể hình họ vốn cao lớn như tòa tháp sắt, thoát trông có chút khiếp người, hôm nay lại thu nhỏ, cỡ bằng một người trưởng thành.

Thi Đại loáng thoáng có dự cảm nói không nên lời.

Quả nhiên.

A Nhất dẫn đầu, ngược cặp mắt đen ngòm lên:

“Nghe nói...”

Thi Đại nhìn thoáng qua Mạnh Kha.

Mẫu thân như cái loa của nàng ngoan ngoãn che miệng.

A Nhất:

“Nghe nói Thi tiểu thư bị sốt.”

“Hôm nay đã khỏi rồi.”

Thi Đại kiên nhẫn đáp, mời họ vào phòng:

“Đi khắp Đại Chiêu suốt mười ngày, vất vả lắm phải không?”

Mười sáu bóng đen lần lượt trả lời.

Giọng điệu A Nhất trầm ổn:

“Không vất vả, nên mà.”

A Nhị vui vẻ hăng hái, quan sát xung quanh:

“Một chết mất, một chết mất. Nghe nói nơi này là Lâm Tiên Các trong truyền thuyết? Đẹp thật!”

A Cửu không biến sắc:

“Việc, trong, bốn, phận.”

Thập Ngũ tròn to mắt, hoảng hồn vì trang hoàng tráng lệ của gian phòng:

“Ôi...”

Thập Lục theo sau nó nhấn mạnh thêm lần nữa:

“Oa...”

Thi Đại thấy họ đáng yêu lại thân thiện, cười bảo:

“Tay nghề đầu bếp ở Lâm Tiên Các xếp hàng đầu Đại Chiêu, lát nữa lên món, mọi người ăn nhiều chút nhé.”

Mười sáu cặp mắt đen láy đồng loạt nhìn về phía nàng, lại cùng lúc chớp mắt.

Mạnh Kha tiếp lời đúng lúc:

“Cứ ăn thoải mái, không đủ gọi thêm”

Xem kìa, làm cho mấy đứa nhỏ đói thành dáng vẻ gì rồi.

Chờ dạ du thần vào chỗ, khách đến đông đủ, món ăn dần dần được dọn lên bàn.

Lâm Tiên Các chủ yếu tạo cảm giác tiên khí bay bổng, tất nhiên hình thức món ăn cũng không tầm thường. Mỗi một món được đựng trong khay ngọc, thiết kế thành hình dáng tao nhã nồng đượm hương vị cổ xưa.

Cũng như món “tuyệt anh tử” trước mặt Thi Đại, là thịt ếch sau khi xử lý sạch sẽ được bọc trong vỏ đậu, trắng nõn tựa tuyết, dáng vẻ tròn trịa như con non được ngưng tụ từ băng tuyết.

Lần đầu tiên yêu họa bì và dạ du thần đến Lâm Tiên Các, thấy vậy liên tục ngạc nhiên thốt lên, chẳng nỡ gấp ăn.

So với họ, người đuổi xác vững vàng hơn nhiều.

Bằng lòng qua lại với cương thi, phần lớn tính tình nhóm người này khá quái gở. Dù thoải mái nhàn nhã như Tống Ngưng Yên, cũng thường xuyên có quãng thâm dưới mắt, buồn ngủ, lười nói chuyện với người khác.

Ánh mắt Thi Đại liếc qua, phát hiện đa số người đuổi xác đều mặc y phục tối màu, ngồi thẳng trước bàn, thần thái bất động như núi.

Chỉ khi nghiêng qua nhìn cương thi của mình, biểu cảm mới nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Hôm nay đa tạ các vị đã có mặt.”

Mạnh Kha thoải mái nâng ly:

“Hiệu Nguyệt Các, Đưa rồi sao, chuyển phát nhanh dạ du thần, chúng ta cùng nhau hợp tác, chúc các vị tài nguyên dồi dào.”

Bà dứt lời cúi đầu, xoa mái tóc của Thi Đại bên cạnh:

“Đặc biệt cảm ơn cách hay của Đại Đại. Ngoài chuyện đó ra, còn có...”

Thi Đại cười hì hì, hắng giọng:

“Hôm nay chúng ta tề tựu tại đây, còn phải chúc mừng cho bạn tốt Giang Bạch Nghiễn của chúng ta...”

Giang Bạch Nghiễn sắc mặt bình tĩnh, đang tự mình dùng bữa: “?”

Động tác chàng cứng đờ.

Thi Đại:

“Tiểu thuyết do chàng ấy viết, Hàn song u thoại đã thuận lợi phát hành, nổi tiếng khắp thành Trường An.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Động tác của chàng hoàn toàn cứng ngắc.

Nhớ ra rồi.

Trước năm mới, chàng thấy Thi Đại và Thi Vân Thanh đáp người tuyết, vốn muốn ác ý hù dọa nàng, kết quả bị nàng dẫn vào phòng sách, mơ màng sáng tác một câu chuyện tiểu thuyết.

Nguyên văn Thi Đại đã nói là “tinh tiết lên xuống chập trùng,

chi tiết hể hủn thấu xưnđ, cđ cđm giđc chđn thực khđc lạ, chđc chđn rđt đượ chđo đón.”

Nếu nđi chđn thực...tđ thủt vđ hiểm cđnh tđn nhđn đén cùđg cực trđng đđ, quđ thđt chđng đđ tự mđnh trđi quđ.

Chđng đđ quên sđch chuyện nđy từ sđm, giờ phđt nđy bđng nhđc lại, Giđng Bđch Nghiển hođng mđng ngược mđt.

Tđm trđng Thi Đđi rđt tđt, cười đén mđy mđt cđng cđng, lđc ly rượu trđng tđy với chđng.

Vđ muốđ gđn gũi đđi chđng, thđ hủt áđh mđt người xem, tđn sđch vđn chđuđn bị là “Nghe mđ rđn người! Nử tử phđt hiệđ thứ nđy trđng việđ! Sđu khi biệđ đượ chđn tượđg, cđ thđnh Trườđg đn bủng nđ!”

Nhưng nđng suy đđ nghi lại, với tđnh cđch củđ Giđng Bđch Nghiển, chđc sẽ khđng thđch tiêu đề khoa trườđg đén thế.

Kiểm tiềđ tđt nhiềđ quđn trđng, nhưng nđng cũđg phđi tđn trđng sđr thđch củđ Giđng Bđch Nghiển trước tiềđ, thế nđn sđu khi hỏi ý chđng đđ sủ thđnh “Hđn song u thđi”.

Dòđ “Nghe mđ rđn người” kđi, thđm vđo hđng chử nhỏ ở trđng tđn sđch.

Sự thđt chửđg mđnh, rượu ngon chđđg ngại hểm sđu, “Hđn song u thđi” vừđ xuđt hiệđ, đđ thđ hủt rđt nhiềđ người yêu thđch tiểu thuyệđ trđnh nhđu mđu về, lượđg tiêu thụ cực kỳ khđ quđ.

“Tđ đđ đđc Hđn song u thđi.”

Mđnh Kđi tiếp lđi:

“Vđn chươđg nđi bđt, là tđc phđm xuđt sđc hiểm hđi mđy nđm gđn đđy.”

Thđ Kđnh Thừđ cũđg kđn theo phđ nhđn mđnh:

“Bạch Nghiễn suy nghĩ nhanh nhẹn, kiếm thuật hơn người, quả thật là văn võ song toàn.”

Thi Đại giờ ngón cái:

“Kỳ tài lại ở cạnh ta!”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Thật không hiểu ba người đang nói gì cho lắm.

Vành tai chàng nóng bừng, nhắm mắt lại.

Trong số yêu họa bì và người đuổi xác ở đây, có vài người từng đọc “Hàn song u thoại”, không ngờ có thể gặp được tác giả, ánh mắt lộ vẻ mới lạ.

Trong bữa tiệc ăn uống linh đình, tiếng người xen lẫn, lan tỏa hương rượu thơm nồng.

Lượng cơm Giang Bạch Nghiễn ít, một là không thích ồn ào, hai là không quen mùi rượu, chưa bao lâu đã buông đũa xuống, tạm biệt mọi người ra đài ngắm sao hóng gió.

Từ đầu đến cuối điệu múa có lẽ, không tìm ra chút sai sót nào.

Cách đó không xa, đôi mắt Thẩm Lưu Sương trầm ngâm, hơi cau mày.

Nửa canh giờ trước, ở đài ngắm sao, Thi Vân Thanh không hề phát hiện manh mối gì, nàng ta lại thấy rõ ràng một chi tiết.

Chẳng biết Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn nói chuyện gì, mà nàng lại duỗi tay phải, cào vào lòng bàn tay Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại, cào vào, lòng bàn tay Giang Bạch Nghiễn.

Với một góc độ kỳ diệu, ở một góc tối u ám.

Thẩm Lưu Sương: “?????”

Trong một thoáng ngắn ngủi, tất cả suy nghĩ đã rời bỏ nàng ta đi xa.

Ngay sau đó, đầu óc nổ tung chấn động.

Tại sao muội muội nàng ta lại chạm vào tay Giang Bạch Nghiễn? Chạm xong còn cười nữa.

Tại sao Giang Bạch Nghiễn không tránh? Chàng vốn kỳ lạ lại kiêu ngạo, đầu vô ý chạm phải ai đó, cũng sẽ nhanh chóng né tránh.

Nàng ta không rõ, cũng chẳng muốn hiểu.

Nhưng sinh ra ở đời, theo lý nên đối mặt với cuộc sống thảm thiết, nhìn thẳng vào máu me đầm đìa.

Đứng trong gió đông hồi lâu, Thẩm Lưu Sương hiểu rồi.

Trong tiểu thuyết, đây gọi là nảy sinh tình cảm, tình ý dẫn dắt.

Thậm chí, Thi Đại là phía chủ động hơn cả.

Thẩm Lưu Sương siết chặt tay rồi buông ra, nắm chặt lại thả lỏng.

Muôn vàn suy nghĩ xoay chuyển trong đầu, đầu tiên vẫn là câu hỏi “tại sao” thuần túy.

Chờ khi mọi lo ngại đã lắng đọng, nàng ta mới nghĩ tiếp:

Giang Bạch Nghiễn dựa vào đâu kia chứ? Vì gương mặt của chàng? Thôi được rồi, vứt bỏ thành kiến, Giang Bạch Nghiễn đúng là nam nhân đẹp nhất mà nàng ta từng gặp.

Kiểm thuật cũng mạnh, tuổi trẻ đã có thanh danh vang dội trong Trấn Ách Ti.

Nhưng chàng dựa vào đâu hả?

Sau đó không nhìn được hít sâu một hơi.

Tiểu tử thời này, sờ tay thôi mà, còn dám đề Thi Đại chủ động? Lẽ nào cánh tay chàng bị dính chặt lên bàn?!

Nói tóm lại, nếu dùng phát hiện đột ngột này làm tiền đề, rất nhiều sự việc trước đây đều có manh mối.

Trong bữa tiệc mừng công vụ án Liên Tiên, sau khi Giang Bạch Nghiễn uống say, là Thi Đại đưa chàng về nhà.

Lúc truy bắt họa trung tiên, Thi Đại rơi xuống nước, Giang Bạch Nghiễn còn nhanh hơn cả Liễu Như Thường được Bạch Cửu Nương Tử nhập vào người, cứu nàng ra khỏi đáy nước.

À đúng rồi, Giang Bạch Nghiễn còn từng chủ động đề nghị dạy Thi Đại luyện kiếm nữa kìa.

Tiểu tử này, lẽ nào bắt đầu từ lúc đó, đã lén lút nghĩ ngợi chuyện kia?

Năm đám Thảm Lưu Sương cứng ngắc.

Nhớ đến động tác Thi Đại chạm vào lòng bàn tay chàng, Thảm Lưu Sương thả lỏng năm đầu ngón tay.

Nàng ta còn có thể làm gì được nữa.

Nếu Thi Đại đã chủ động, Thảm Lưu Sương đâu thể không phân tốt xấu gì đã vội làm kẻ ác.

Ngày xưa khi xem tiểu thuyết, nhân vật mà nàng ta và Thi Đại ghét nhất, chính là kẻ cố ý ngáng chân nam nữ chính.

Thế nên rồi rắc rối vài bận, cuối cùng Thảm Lưu Sương vò mé chẳng sợ nứt, nếu Thi Đại thích, nàng ta không ngại giúp đỡ một phen.

Ra chiêu đằng hoàng hoặc mờ ám gì cũng được.

Thi Đại đang mê mẩn trong mỹ thực chẳng hay biết gì về cảm xúc thay đổi liên hồi của Thẩm Lưu Sương.

Món ăn của Lâm Tiên Các đúng là tuyệt nhất Trường An, rượu hồ phách được ủ bằng nguyên liệu hảo hạng càng khiến người ta yêu thích, thanh ngọt tựa cam tuyền.

Thi Đại uống hai ly, giải thích quy trình vận hành cụ thể của chuyển phát nhanh cho dạ du thần, nhóm yêu họa bì và người đuổi xác nghe đến mức ngẩn ngơ sửng sốt.

Lời muốn nói quá nhiều, tổng kết bằng một câu: Cô không giàu thì ai giàu.

“Ta đã sắp xếp thỏa đáng về những địa điểm dừng chân lấy hàng.”

Mạnh Kha lên tiếng:

“Tối nay ta sẽ giao một lô hàng cho các vị tiên gia, phiền mọi người giao đến thành Dương Châu, vất vả rồi.”

Thi Đại nhấp một ngụm rượu hồ phách, cầm đũa, đánh giá tỉ mỉ món ăn trước mặt.

Là cá sống.

Nguyên chủ sống trong thế giới này đã ăn rất nhiều lần, còn bản thân Thi Đại, nàng chưa từng thử qua.

Thấy nàng khựng lại, Tống Ngưng Yên bên cạnh hỏi:

“Đại Đại không thích ăn sống ư?”

Cá sống cắt lát rất thịnh hành ở Đại Chiêu, là món ngon phổ biến giữa các bữa tiệc.

Vì ăn sống, có một số người không chấp nhận được.

Thi Đại lắc đầu:

“Không có.”

“Đại Đại rất thích ăn cá.”

Mạnh Kha hiểu sở thích của nàng, gấp một miếng cho nàng:

“Mọi người cũng thử xem, cá sống của Lâm Tiên Các là món đặc sắc nổi tiếng nhất đây.”

Cá sống ngoài đỏ trong trắng, được cắt lát mỏng như cánh ve.

Thi Đại nuốt một miếng, chất thịt mềm mại, không có mùi tanh, tươi ngon cực kỳ.

Hương vị quá tuyệt.

Trải nghiệm món ngon hoàn toàn mới mẻ, đôi mắt Thi Đại bừng sáng.

Đây là món gần cuối của Lâm Tiên Các, lúc lên món, Giang Bạch Nghiễn đã rời tiệc.

Thi Đại nhớ lại, mình đã từng hỏi Giang Bạch Nghiễn có ăn cá hay không.

Đáp án là ăn.

Giao nhân sống dưới nước, món mà họ thích ăn cũng thường ăn nhất hẳn là cá rồi.

“Nương ơi.”

Thi Đại rướn người sang Mạnh Kha bên cạnh, nhỏ tiếng nói:

“Con đi hỏi Giang Bạch Nghiễn xem có muốn thử món này không.”

Thi Vân Thanh cảnh giác:

“Đệ cùng tỷ...”

Còn chưa nói hết, đã bị Thẩm Lưu Sương kéo tay.

“Ra ngoài đó làm gì?”

Thẩm Lưu Sương:

“Đài ngắm sao lạnh lắm, trẻ con cứ ở trong phòng thôi, đừng để nhiễm lạnh.”

Thi Vân Thanh: “?”

Thi Vân Thanh: “???”

Đôi mắt nho nhỏ giăng đầy hoang mang to lớn.

Chiều hôm nay, là ai đã kéo cậu ra ngoài đứng gần nửa canh giờ hả? Lẽ nào tên của người đó không phải Thẩm Lưu Sương?

Sắc mặt Thẩm Lưu Sương như thường, cậu bé ngơ ngác nhìn vào mắt nàng ta, quay đầu lại, chỗ ngồi của Thi Đại đã không còn bóng người từ lâu.

Mà cậu, không thể không vui đầu, khổ sở gặm món rau xanh mình ghét nhất.

Thi Vân Thanh: “?”

Người lớn, lạ lùng quá thay.

Đẩy cửa gỗ khắc hoa nổi liền đài ngắm sao, gió đêm thổi tới, Thi Đại rùng mình.

Giang Bạch Nghiễn đứng một mình cạnh lan can, nghe thấy

tiếng vang, xoay người lại.

Dầu thừa nhận có hơi xấu hổ, nhưng suy nghĩ đầu tiên bật ra trong đầu Thi Đại không phải “lạnh thật”.

Mà là “đẹp quá đi mất”.

Ánh chiều tà le lói, trăng sáng giữa trời.

Thiếu niên đứng thẳng nơi đó, khung xương ưu việt, thắt lưng như một nét bút thon gầy, gương mặt được sắc trắng và ánh nền bao phủ, có chút mờ ảo.

Hoa văn hình trúc tối màu trên bạch y dường như có thể khê kháng lay động, hòa cùng ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, bỗng va vào đáy mắt nàng.

Thực sự là đánh thẳng vào thị giác.

Thấy nàng, Giang Bạch Nghiễn cau mày bước lên, ngăn hướng gió thổi đến:

“Cô ra đây làm gì?”

“Đã lên món cuối, là cá sống.”

Thi Đại khép chặt áo choàng, giọng điệu đượm vẻ mong đợi:

“Mùi vị tuyệt lắm, huynh muốn ăn không?”

Nhìn nàng chăm chú một thoáng, Giang Bạch Nghiễn cười khê:

“Cô cố ý ra ngoài, để hỏi ta chuyện này?”

Chỉ là chuyện nhỏ chẳng đáng kể, chàng không ngờ Thi Đại có thể nhớ đến mình.

Thi Đại gật đầu:

“Chẳng phải huynh từng nói, giao nhân ăn cá sao?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Ta nghe thấy rồi.”

Câu này không đầu không đuôi, mãi đến khi nghe thấy tiếng cười truyền ra từ trong phòng, Thi Đại mới hiểu.

Không khí trong phòng náo nhiệt, hiển nhiên âm lượng khi mọi người trò chuyện cũng cao hơn, Giang Bạch Nghiễn ở đài ngắm sao, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

Thế nên, chàng biết cá sống đã được bung lên bàn.

Thi Đại muốn hỏi chàng có vào hay không, bất thành linh, lại bị Giang Bạch Nghiễn giành trước.

Giọng chàng rất nhẹ, nhả chữ rõ ràng:

“Thích ăn cá?”

Lòng Thi Đại khẽ động.

Cùng một ý, chàng hỏi và Tống Ngưng Yên hỏi, cho người ta cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Đối diện với Tống Ngưng Yên, Thi Đại có thể đáp không chút do dự, chẳng cần suy nghĩ.

Nghe Giang Bạch Nghiễn hỏi câu này, nàng lại vô cớ chần chừ:

“Hửm?...À ừm, vị cá ngon mà.”

Nói xong cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, muốn rút lại, chỉ tiếc không có nút thu hồi.

Chớp mắt, Thi Đại trông thấy ánh sáng màu lam lóe lên.

Tay phải Giang Bạch Nghiễn thon dài cân xứng, làn da như sứ trắng, toát hơi lạnh dưới trăng.

Lòng bàn tay lấp lánh ánh sáng, chờ nàng nhìn kỹ lại, phát hiện là cá con màu lam.

Viên bảo thạch mà Giang Bạch Nghiễn mua trong tiệm người Hồ mấy ngày trước ở chợ Tây.

Giọng chàng khe khẽ thản nhiên:

“Tặng cô.”

Thi Đại ngẩng đầu:

“Ồ?”

Môi mỏng khẽ cong, ý cười Giang Bạch Nghiễn lười nhác:

“Cô không thích?”

Thích ăn cá.

Tất nhiên cũng thích cá.

Giọng điệu chàng bình thường, cứ như đang thảo luận về thời tiết hôm nay, mà không phải tặng nàng bảo vật giá trị không tầm thường.

“Vậy sao được?”

Thi Đại lắc đầu:

“Đây là bảo bối huynh xem trọng mà? Ta không thể nhận được đâu.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Ta lúc nào lại vừa ý mấy món trang sức này.”

Lời còn lại của Thi Đại ghen nơi cổ họng.

Lúc đầu Giang Bạch mua viên lam bảo thạch tây vực này, trong lòng nàng đã thấy khó hiểu, với sở thích của Giang Bạch Nghiễn, tuyệt đối sẽ không thích mấy món đồ chơi nho nhỏ tinh xảo thế này.

Nếu không phải mua cho chàng...

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Là tặng cho cô.”

Thi Đại: “...”

Đầu óc rối tung.

Bị một câu của chàng khiến mình trở tay không kịp, Thi Đại miễn cưỡng làm dịu tâm trạng, nhịp thở hơi loạn:

“Tặng ta? Khi đó huynh đã muốn vậy?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Trong tiệm người Hồ, vì viên bảo thạch này mà nàng đã dừng chân lại đó rất lâu.

Giang Bạch Nghiễn chú ý rồi sao? Thế nên chàng mới mua nó?

Chỉ vì nàng?

Lòng ngực bị một cảm xúc xa lạ lấp đầy đến căng trướng, khóe môi không chịu khống chế giương cao, Thi Đại muốn đi xuống, cũng chẳng dè nổi.

Nàng dứt khoát cười đáp:

“...Ồ.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không thích?”

Thi Đại:

“Thích chứ.”

Ngắm nghĩ, nàng nhỏ tiếng bỏ sung:

“Cá màu lam, đáng yêu lắm ấy.”

Lạ thay.

Tầm mắt nhìn vào bảo thạch cá con, trong lòng Thi Đại nghĩ đến, lại là đuôi của Giang Bạch Nghiễn.

Đuôi giao nhân có màu lam trong suốt, nhìn qua và sờ vào đều như làn nước.

Là sắc thái dịu dàng hơn cả lam bảo thạch.

Quả thật...rất đôi đáng yêu.

Ở một góc ánh lửa không thể chiếu rọi, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn thoáng u ám.

Chàng nhướng mày, bỗng dừng đến gần một bước, cái bóng đen nhánh, rất có tính uy hiếp nặng nề phủ xuống.

Vì chênh lệch chiều cao, Thi Đại như bị giam cầm bên trong.

Rũ mắt nhìn nàng, Giang Bạch Nghiễn khẽ cười:

“Đáng yêu?”

Chương 72: C72: Chương 72

Giang Bạch Nghiễn cao quá.

Bị bóng chàng bao trùm, như ngã vào dòng nước u ám.

Thi Đại cảm thấy, Giang Bạch Nghiễn đã nghe ra ý khác của nàng.

Bởi vì ngay sau đó, chàng như vô ý hỏi:

“Chỗ nào đáng yêu?”

Gì mà chỗ nào đáng yêu? Chàng đang hỏi cá con lam bảo thạch, hay là bản thân Giang Bạch Nghiễn lúc hóa thành giao nhân?

Thi Đại khựng lại một chốc:

“Màu sắc xinh đẹp, mát lạnh, nho nhỏ vừa khéo có thể nắm trong tay...”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng đầu.

Thi Đại: “...”

Thi Đại rời mắt:

“Cá lớn cá con đều tuyệt hết.”

Nàng kịp thời ngậm miệng, còn nói tiếp nữa sẽ trở nên kỳ lạ mất thôi.

“Vậy sao?”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng một lúc, cười khẽ:

“Mấy con cá lớn hơn trong nước, không ngoan hiền đâu.”

Chàng rũ mắt khi lên tiếng, đôi mắt che khuất dưới hàng mi, là sắc đen như mực.

Thi Đại nghe tiếng ngẩng đầu, vừa khéo trông thấy Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, ánh sáng mỏng lấp lánh.

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Nếu luôn cảm thấy chúng xinh đẹp, có lẽ sẽ bị ác thú nuốt chửng vào bụng, xương cốt không còn...phải cẩn thận hơn.”

Thi Đại ngẩn ngơ, nhìn thẳng vào mắt chàng:

“Sẽ thế sao?”

Giang Bạch Nghiễn không đáp.

“Vật này là quá đáp lễ cô tặng hoa mai cho ta vào buổi tối đêm mừng công vụ án Liên Tiên.”

Chàng nói:

“Vào trong ăn cá sông thôi.”

Ngẫm nghĩ lại, chàng sống lâu như vậy, chưa được ai đánh giá “đáng yêu” bao giờ.

Có lẽ thuở nhỏ khi Giang gia vẫn còn, thời chàng hãy còn ngây thơ, đã từng nghe cha nương nói qua.

Quá khứ quá đổi xa xôi, Giang Bạch Nghiễn đã không còn nhớ rõ nữa.

Trong ấn tượng, xưng hô người ngoài dành cho chàng, phần lớn là “quái vật”, “nghiệt chủng” hoặc “kẻ điên”.

Sau khi vào Trấn Ách Ti, thái độ các đồng liêu đối xử với chàng tốt hơn đôi chút, họ thường nói chàng năng khiếu hơn người, đáng tiếc tính tình quá lạnh lùng quá kỳ lạ.

Nghe hai chữ “đáng yêu” thốt ra từ miệng Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn vô cớ thấy buồn cười.

Trên người chàng có điểm nào phù hợp với hình dung ấy?

Nhưng nghe nàng nói xong, tâm trạng Giang Bạch Nghiễn lại không tệ.

Sự nóng nảy mà bình thường phải dựa vào đau đớn mới có thể làm dịu, chỉ vì hai từ nhẹ nhàng ấy đã ổn định lại.

Trên đời này có lẽ chỉ mỗi Thi Đại mới nghĩ chàng đáng yêu.

Giang Bạch Nghiễn chấm dứt chủ đề, Thi Đại nắm chặt cá con màu lam trong lòng bàn tay, cảm ơn xong, xoay người đẩy cửa gỗ khắc hoa.

Ánh nến sáng rõ lấp đầy tầm mắt, Thi Đại đè nén suy nghĩ lung tung của mình lại, quay đầu nhỏ giọng nói với chàng:

“Lúc này họ đang uống đến vầng vát. Tửu lượng huynh không tốt, nếu được ai đó rót rượu, huynh không muốn thì đừng uống nha.”

Nàng nhớ rất rõ, lần trước mọi người cùng uống rượu, Giang Bạch Nghiễn suýt nữa một ly ngã gục.

Đây cũng là chuyện chàng không giỏi nhỉ?

“Bạch Nghiễn.”

Rượu làm người ta lâng lâng, gò má Mạnh Kha ửng hồng:

“Đến đây nào, để phần cá sống cho con đây.”

Thi Kính Thừa đỡ rượu giúp bà, hai mắt mờ màng.

Thấy Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn vào, một tay Thi Kính Thừa niệm quyết ẩn chứa linh khí, giúp hai người xua tan hơi lạnh.

Thảm Lưu Sương thản nhiên liếc mắt.

Hết sức rồi rắm.

Giờ phút này, nàng ta không ngừng lặp lại giữa “muốn rút đao liều một trận ta chết người sống với Giang Bạch Nghiễn” và “thực ra người này cũng rất tốt”.

Suy đi nghĩ lại, Thảm Lưu Sương quyết định tìm thời gian, bịa lý do trao đổi rèn luyện, đánh một trận với tiểu tử này.

Thi Vân Thanh vô cảm gặm rau xanh.

Đồ ăn tệ, người lớn cũng xấu xa.

“Hai người ra ngoài”

Tổng Ngung Yên trêu ghẹo:

“Sao lại ở đó lâu như vậy?”

Thi Đại gọi Giang Bạch Nghiễn vào ăn, chỉ là chuyện trong một câu.

Hai người này lại lè mề suốt một lúc.

Thi Đại đang nghĩ phải trả lời thế nào, đã nghe Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Nghe Thi tiểu thư nói cá ngon, ta hỏi cô ấy thôi.”

“Thịt cá tươi ngon, ngắt nổi nhiều xương quá.”

Nhớ lại chuyện ngày xưa, Mạnh Kha xen lời:

“Hồi nhỏ Đại Đại chê ăn cá phiến phức, bị mắc xương trong cổ họng mấy lần, lớn lên mới khá hơn.”

Tổng Ngưng Yên đồng cảm sâu sắc:

“Đại Chiêu nhiều pháp thuật biến hóa kỳ ảo đến thế, sao lại không có cách nào tiêu diệt hết xương cá nhỉ?”

Bình thường ngay cả đi đường nàng ta cũng lười, toàn dựa vào cương thi.

Nếu tất cả chuyện phiến phức, có thể dùng pháp thuật giải quyết thì tốt biết mấy.

Thi Đại gật đầu:

“Đồng ý.”

Nàng và nguyên chủ sau khi luân hồi chuyển thế đều cùng một linh hồn, sở thích không khác nhau là bao. Lúc nàng học tiểu học thường xuyên ăn cá, căm thù xương cá đến tận xương tủy.

Giang Bạch Nghiễn ăn cá sống, sắc mặt như thường.

Đuôi giao nhân không có xương nhỏ phiến phức, khẩu vị tuyệt vời.

Nếu Thi Đại thích, chàng không ngại tự mình cắt lát cho nàng.

Chỉ là nàng sẽ không chịu ăn.

Nghĩ vậy, chàng thoáng mất mát.

“A Xuân cô nương.”

Từng gặp A Xuân một lần, Tổng Ngưng Yên mỉm cười bắt chuyện:

“Cô xem cương thi nhà ta, thích hợp trang điểm thế nào?”

A Xuân nhìn ra sau lưng nàng ta.

Đám cương thi ngoan ngoãn tựa vào bên cạnh người đuổi xác, có nhọt nhọt gầy gò, có khô quắt đen xạm, con của Tống Ngung Yên là bắt mắt nhất, như một ngọn núi sừng sững không ngã.

Phi cương là loài nổi bật nhất trong cương thi, khí thế lạnh lẽo, không giận tự uy, cộng thêm gương mặt nó bị tổn hại hơn phân nửa, cực kỳ đáng sợ.

A Xuân nhìn đến run rẩy, thăm dò hỏi:

“Kiểu oai phong?”

Lúc này người và yêu đều ăn no uống say, A Xuân đã gác dũa.

Rảnh rồi không có gì làm, nàng ta dịu giọng đề nghị:

“Để ta trang điểm cho nó thử xem?”

Chỉ chờ câu này của nàng ta thôi.

Ánh mắt rời rạc của Tống Ngung Yên cuối cùng đã tập trung lại:

“Đa tạ A Xuân cô nương.”

Lẳng lẳng niệm pháp quyết, hóa ra cây bút trong tay, A Xuân đánh giá kỹ lưỡng kẻ to con phía trước.

Tống Ngung Yên đứng dậy nhường chỗ, bảo phi cương ngồi lên ghế.

Thi Đại nghiêng mắt nhìn qua.

Đã từng thấy tay nghề của A Xuân rất nhiều lần, xem lại lần nữa, nàng vẫn không khỏi ngạc nhiên cảm thán.

Đầu cọ phác họa tỉ mỉ, ngũ quan dữ tợn của phi cương dần trở nên nhu hòa, khóe môi nét bướm từ từ được lấp đầy bằng cọ vẽ.

Có đồ trang điểm của Hiếu Nguyệt Các, sắc da xanh mét cũng không phải chuyện khó khăn, chẳng mất bao lâu, một gương mặt có sáu phần tương tự ngày trước thuận lợi thành hình.

Mày dài, mũi cao, nghiêm nhiên là diện mạo võ tướng oai hùng.

Nhóm người đuổi xác vây xem trước bàn lặng thình hồi lâu.

Ngay sau đó, là ngo ngoe rục rịch bùng nổ tập thể.

“Ta ta ta!”

Đôi mắt nữ nhân trung niên bừng sáng:

“Yêu họa bì cô nương bàn tay nhân ái...à không, tay nghề tự nhiên, làm phiền xem thử cho tiểu muội nhà ta!”

“Bé ngoan.”

Cô nương trẻ tuổi cách bà ấy không xa dịu dàng giơ cánh tay, xoa ót cương thi nhà mình, giọng điệu yếu ớt:

“Sắp có diện mạo mới rồi.”

Nam nhân mày mắt lạnh nhạt, từ đầu đến cuối không nói tiếng nào xoa cằm, lần đầu tiên tinh thần hăng hái, đánh giá hai mao cương cường tráng sau lưng mình.

Bọn họ đều là kẻ già đời hành tẩu giang hồ, nổi niềm chua xót khi đuổi xác trong những năm này, chỉ có bản thân tự nếm trái.

Vì tướng mạo cương thi quái dị khiến người, bọn họ từng bị nói móc ác ý, bị khách điếm đuổi ra khỏi cửa, cũng bị bách tính nhiều không kể xiết sợ hãi và ghét bỏ.

Người linh hoạt, trước khi ra cửa sẽ đội mũ cho cương thi.

Người tính tình cô chấp, dứt khoát cắt đứt qua lại với bên ngoài, chuyên tâm tu hành.

Dần dà, người đuổi xác trở thành từ đồng nghĩa với khó gần trong mắt thế tục, nhắc đến họ, cũng chỉ bình luận một câu “quái nhân”.

Khấp chôn mừng vui, khua chiêng gõ trống.

Bắt đầu từ hôm nay, cương thi của họ đã có một gương mặt bình thường rồi!

Yêu họa bì đang ngồi ở đây không chỉ một mình A Xuân, rất nhanh cả căn phòng trở nên náo nhiệt.

Cương thi và yêu họa bì là yêu tà nổi tiếng, chẳng những khiến trẻ con dừng khóc ở Đại Chiêu, hai bên gặp nhau, đương nhiên sẽ thành...

Trải qua so sánh tỉ mỉ, Thi Đại đưa ra kết luận.

Không sai được, là đại hội giao lưu trang điểm.

Cương thi dần dần được trang điểm, nhóm người đuổi xác quét sạch vẻ suy sụp tinh thần.

Có người hào hứng đứng một bên quan sát tay nghề yêu họa bì, có người bắt chuyện với Tống Ngưng Yên, tò mò về phi cương.

“Ta tình cờ gặp nó trong cỗ mộ.”

Tay phải khẽ cong, Tống Ngưng Yên nhỏ tiếng bảo:

“Đi.”

Vừa dứt lời, phi cương nhảy ra khỏi cửa sổ, chỉ một thoáng

ngẩn ngủi, đã bay lên mái hiên của tòa nhà bên cạnh.

Không chỉ người đuổi xác, nhóm dạ du thần cũng liên tục ngạc nhiên thốt lên.

Thập Tứ trợn to hai mắt:

“Oa...”

Thập Ngũ theo sát phía sau:

“Nhanh...”

Thập Lục kết thúc hoàn hảo:

“Quá...!”

Mười sáu bóng đen hăm mộ đến run rẩy.

Cảm nhận không khí sôi nổi trong phòng, phi cương xoay người trở về, đứng cạnh Tổng Ngưng Yên.

Được khen đến vui vẻ, nó khẽ cong môi, gương mặt cứng ngắt lạnh lùng hiện lên ý cười.

“Không thể không chế cương thi quá lâu, chẳng sánh bằng các tiên gia đi khắp tứ hải.”

Một người đuổi xác lên tiếng:

“Hồi nhỏ ta từng gặp dạ du thần, vẫn nhớ rõ các vị tiên gia cao hơn mười thước, hôm nay tại sao...”

Nói đoạn lại cảm thấy khó tin, dạ du thần tồn tại trong thần thoại được lưu truyền từ thời cổ xưa, là tiểu tiên sống hơn ngàn vạn năm, giờ lại có thể bị kéo nhập bọn cùng họ, thực sự quá mức ly kỳ.

Xét từ ý nghĩa nào đó, hẳn ta có xem như...làm công chung

với thần tiên không nhỉ?

Khá lắm, có thể khoác lác cả đời luôn đấy!

Thi Đại yên tâm thoải mái đôi với chuyện thuê dạ du thần.

Thiên đạo đâu có phát lương cho họ, muốn ăn bánh Hồ, phải dựa vào bản thân kiếm tiền...

Vả lại, mảnh vỡ thiên đạo còn đang nằm ở nhà nàng kia kìa.

Bị người đuổi xác hỏi đến, A Nhất ngẩng đầu lên từ những món ăn rực rỡ muôn màu.

Chưa từng nếm qua mỹ vị nương ấy, mãi đến lúc này, nhóm dạ du thần vẫn đang ăn uống.

Cực kỳ hạnh phúc, vô cùng thỏa mãn, cảm ơn Lâm Tiên Các, cảm ơn Thi Đại và Mạnh Kha.

“Chúng ta do linh khí trời đất hóa thành, vốn là một luồng khí.”

A Nhất ôn hòa lên tiếng:

“Không có hình thể, có thể tùy ý biến hóa.”

A Nhị nói nhanh:

“Giống như thế này.”

Những món mà dạ du thần đã ăn, sẽ hóa thành linh khí trong cơ thể.

Nó ăn no uống say, linh khí đủ đầy đến độ sắp tràn ra ngoài, vỡ cái bụng, hóa thành một quả cầu nhỏ đen ngòm.

Lớn cỡ lòng bàn tay, tròn lẳn, không chút kiêng kỵ lẫn một vòng trên ghế:

“Ta nghỉ ngơi một lát, mọi người ăn xong thì gọi ta.”

A Nhất: “...”

Là một nhân vật như huynh trưởng trong nhóm dạ du thần, A Nhất giữ vững phong độ, mỉm cười lễ phép:

“Chính là thế đấy.”

Rượu do Lâm Tiên Các ủ vừa vào miệng không làm người ta chệnh choáng ngay, vài ly xuống bụng, men say dâng lên khiến đầu óc văng vát.

Nhờ phúc của nó, trong phòng như đám ma quỷ nhảy múa.

Kỹ thuật của yêu họa bì cực kỳ huyền ảo, mảy liễu mắt phượng chỉ là trò vật vãnh hạ bút thành văn, mặt mày cương thi thay đổi liên tục, ai cũng khuynh quốc khuynh thành.

Nhóm người đuổi xác nhiệt tình cổ vũ:

“Kỹ thuật thần kỳ!”

Người đuổi xác uống đã đời, khổng chế cương thi bước nhanh như bay khắp thành Trường An, thi thoảng co một chân nhảy lên cành cây, rất có phong phạm đại hiệp.

Nhóm dạ du thần vỗ tay bôm bốp:

“Oa...!”

Dạ du thần không chịu thua sút, ngưng tụ thành muôn hình vạn trạng, bị vài yêu họa bì sờ nhẹ, dường như xấu hổ, sừng đen quanh người cuộn cuộn không ngớt.

Yêu họa bì sợ hãi:

“Có thể hóa thành mèo hoặc thỏ không?”

Thế là cạnh bàn xuất hiện tám con mèo với cái bụng tròn vo và

tám chú thỏ đen ngòm.

Thi Đại vỗ lể: Là trò chơi kỳ tích cương cương, nhảy nhót và nặn đất sét đây mà.

Yêu quái Đại Chiêu quả nhiên vui vẻ hơn nhiều.

Thi Đại rất không tiền đồ bị dụ dỗ, gia nhập đại quân khen ngợi:

“Giỏi quá! Có thể hóa rồng không?”

A Nhất dẫn đầu, bay lên giữa không trung, cùng A Nhị A Tam lần lượt hợp thành đầu rồng, thân rồng và đuôi rồng.

Thi Đại và yêu họa bì cùng nhau vỗ tay.

Nhấp một ngum rượu hồ phách, khước mắt Thẩm Lưu Sương nhanh chóng lướt qua.

Quả nhiên đúng như dự đoán.

Giang Bạch Nghiễn đang nhìn áo choàng lông thỏ tuyết trắng kia.

Rượu quá ba lượt, bữa tiệc vẫn kéo dài đến tận giờ hội mới kết thúc.

Chờ quyết định xong các hạng mục hợp tác làm ăn, tất cả khách khứa rời đi, Thi Đại khép chặt áo choàng, ngồi xe ngựa về Thi phủ.

Nàng uống chút rượu, đang ở trạng thái lâng lâng, vừa định về phòng nghỉ ngơi, đã bị Mạnh Kha đột ngột gọi lại.

“Đại Đại.”

Mạnh Kha đứng cạnh Thi Kính Thừa, vẫy tay với nàng:

“Qua đây.”

Thi Đại hoảng mang bước lên:

“Chuyện gì ạ?”

Mạnh Kha muốn nói lại thôi, quan sát xung quanh.

Sắc trời đã khuya, Thẩm Lưu Sương, Thi Vân Thanh và Giang Bạch Nghiễn đều về phòng mình, ba người họ đứng ở hành lang, yên lặng như tờ.

“Ngày mốt là tết thượng nguyên, sẽ ra ngoài ngắm hoa đăng.”

Nhìn vào mắt Thi Kính Thừa, Mạnh Kha nhỏ tiếng bảo:

“Trưởng bối chúng ta không tiện miễn cưỡng, con nhớ phải rủ Bạch Nghiễn. Nếu thằng bé từ chối...”

Lời đến bên môi, lại chẳng biết phải nói tiếp thế nào.

Thi Đại nhảy bén nhận ra điều bất ổn:

“Sao thế ạ?”

“Nếu thằng bé từ chối, con đừng hỏi thêm, mang chút quà về cho thằng bé. Mấy ngày nay...”

Mạnh Kha khẽ than:

“Mười bảy tháng giêng là ngày giỗ của cha thằng bé.”

Men say của Thi Đại tan biến sạch sẽ.

Giang Bạch Nghiễn từng nói, phụ thân chàng qua đời trước khi xảy ra vụ án Giang gia diệt môn. Thi Đại không ngờ, vậy mà lại ở thời điểm đặc biệt thế này...

Tết thượng nguyên là mười lăm tháng giêng, chỉ cách có hai ngày.

Ngày lễ này tượng trưng cho gia đình đoàn tụ, mọi người ăn bánh trôi nước thả hoa đăng, cầu chúc đoàn viên.

Giang Bạch Nghiễn lại khác.

Lễ thượng nguyên mà toàn thành mừng vui, mỗi lần kéo đến đều báo hiệu ngày mà phụ thân chàng qua đời.

“Không cần nói chuyện này ra, tự con biết là được.”

Thi Kính Thừa dịu dàng bảo:

“Quan hệ giữa con và thằng bé gần gũi hơn, giúp được gì cứ cố hết sức nhé.”

“Chàng ấy...”

Thi Đại mở miệng, một lúc sau mới hỏi:

“Cha chàng ấy, vì sao lại qua đời ạ?”

“Chúng ta đang điều tra.”

Mạnh Kha xoa đầu nàng:

“Chuyện Giang gia...chờ chúng ta tra rõ, nhất định sẽ nói hết với con.”

Nghĩa là lúc này chẳng thể tiết lộ quá nhiều.

“Nhớ lúc đầu khi Bạch Nghiễn mới đến nhà ta, con cảnh giác muôn phần với thằng bé, nương và cha con khổ sở suốt một thời gian đấy.”

Mạnh Kha cười, rút đi vẻ hùng hổ thường ngày, ánh mắt dịu dàng:

“Hắn con cũng nhìn ra, thằng bé vì muốn tìm hung thủ khiến cả nhà mình chết oan khuất, không tiếc dùng huyết cổ...là một

đưa trẻ tốt.”

Thi Đại không nói gì, khẽ gật đầu.

Mạnh Kha duỗi tay phải ra:

“Còn Vân Thanh nữa, thằng bé về nhà chưa đầy một năm, không biết gì về lễ thượng nguyên, phải dựa vào hai tỷ tỷ là con và Lưu Sương rồi.”

“Chú ý giữ ấm.”

Thi Kính Thừa nhớ đến cơn sốt của con gái:

“Ngày mai ta sẽ làm vài lá bùa giữ ấm, các con mang theo bên người, cẩn thận nhiễm lạnh.”

Bỏ đi danh hiệu “chỉ huy sứ Trấn Ách Ti” và “phụ thương”, đây là đôi phu thê hết sức bình thường.

Tâm lòng lương thiện, dịu dàng thương cảm, ấm áp chăm sóc, lặng lẽ quan tâm nhóm tiểu bối.

Thi Đại cong môi, tay phải nhẹ nắm thành quyền, chạm với Mạnh Kha:

“Con biết rồi.”

Uống rượu ở Lâm Tiên Các, hôm sau Thi Đại ngủ đến trời đất tối sầm.

Mười bốn tháng giêng thoáng chốc đã trôi qua, trong tiếng ồn ào mừng vui của thành Trường An, đã đến mười lăm tháng giêng.

Đây là ngày lễ lớn nhất Đại Chiêu, ban ngày không có gì đặc biệt, đến chạng vạng, một góc náo nhiệt của thượng nguyên mới lộ ra.

Thi Đại được trang nường làm tóc suốt nửa canh giờ, chải búi

tóc song hoàn phi tiên cực kỳ phức tạp, đỡ lấy mái tóc nặng nề ra ngoài, chỉ sợ nó sẽ rơi xuống bất kỳ lúc nào.

A Ly được nàng ôm trong lòng, thấy vậy cố nhin cười, lúc lắc cái đuôi.

Thi Đại lo nó ở nhà buồn chán, nhân lúc lễ hội, đưa hồ ly nhỏ ra ngoài dạo chơi.

“Tiêu thư thế này, dung mạo xinh đẹp muôn phần.”

Liền thấy Thi Đại giơ tay đỡ trán, thị nữ Thái Chi cười nói:

“Đường phố thượng nguyên người qua kẻ lại, nói không chừng tiêu thư sẽ có một thoáng nhớ mãi, tìm được lang quân như ý.”

Thi Đại không hề hứng thú với lang quân như ý, điều nàng mong nhớ là các món bánh trái đa dạng của tết thượng nguyên.

Trưa nay nàng cố ý ăn ít, để dành bụng cho hội hoa đăng.

“Sắp bắt đầu hội hoa đăng rồi, mọi người mau ra ngoài đi.”

Thi Đại tươi cười, thề thốt đảm bảo:

“Nếu gặp được món nào ngon, ta sẽ mang về cho mọi người.”

Bánh quế sữa xốp giòn và ngọc lộ đoàn!

Hai mắt A Ly bùng sáng, tốc độ lắc đuôi càng nhanh hơn.

Thái Chi mỉm cười đáp vâng.

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, viện của Thi Đại cách Giang Bạch Nghiễn không xa, quyết định sẽ mời chàng trước.

Để mừng tết thượng nguyên, Thi phủ treo đèn lồng đỏ khắp chốn, có lẽ vì Giang Bạch Nghiễn không thích, trước viện của chàng khá lạnh lẽo.

Vài nhành trúc xanh biếc vươn ra khỏi tiểu viện, bị gió thổi vang tiếng loạt xoạt, bóng cây xanh um, là chỗ có sức sống duy nhất nơi này.

Thi Đại thở ra một làn khói trắng muốt, gõ cửa viện:

“Giang Bạch Nghiễn?”

Khưng lại một chốc, thử bổ sung một câu:

“Giang Trâm Ngọc?”

Cửa viện mở ra.

Giang Bạch Nghiễn khoác bạch y, gần như hòa vào sắc tuyết sau lưng.

Chẳng biết vì sao, sắc mặt chàng nhợt nhạt hơn buổi trưa rất nhiều.

Ánh mắt nhìn vào gương mặt Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn mới định thần lại.

Nàng búi kiểu tóc chàng chưa từng thấy bao giờ, giữa tóc cài trâm ngọc, mi tâm vẽ hoa điền, là nhụy và hoa đỏ tươi tựa đám mây xinh đẹp nơi chân trời.

Trâm hoa hải đường đung đưa theo động tác của nàng, gió mát thổi vang.

Xinh đẹp đến rục rở lại thuần khiết.

Thi Đại buộc miệng thốt:

“Huynh khó chịu hả?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không sao, vừa luyện kiếm xong.”

Đây không phải lời nói thật.

Chàng không biến sắc, yên tĩnh cảm nhận đau đớn mãnh liệt truyền đến từ ngực trái.

Dù Thi Đại từng chạm vào chàng trong họa cảnh, khiến chàng trải nghiệm vui vẻ trước nay chưa từng có, nhưng chớp mắt đã qua, chẳng khác nào uống rượu độc giải khát.

Sau khi sờ đuôi chàng xong, Thi Đại không tiếp xúc với chàng nữa.

Mưa móc ngấn ngùi ngọt ngào dừng lại, chẳng đủ để dập tắt ngọn lửa độc ác trong lòng.

Nhất là dịp tết thượng nguyên.

Mỗi lần đến mấy ngày này, Giang Bạch Nghiễn buồn bực đến tột độ.

Không được Thi Đại chạm vào, chàng bèn rạch một đường máu me đâm đũa trên cánh tay trái như lúc bình thường.

Cảm thấy không đủ, lại đâm một nhát vào lỗ ng ngực, đó là nơi cận kề trái tim, nỗi đau càng thêm rõ rệt, khiến chàng hưng phấn.

Khoét đến cuối cùng, Giang Bạch Nghiễn hoang mang nhận ra, đâu có là đau đớn thấu xương, chàng vẫn khao khát sự vuốt v e của Thi Đại.

Cơ thể này hư hỏng đến mức triệt để.

Rũ mắt che giấu tâm trạng, Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi:

“Sao vậy?”

Trong lòng Thi Đại, lỗ tai A Ly run lên.

Khứu giác của A Ly nhạy bén hơn con người, nó ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng trên người Giang Bạch Nghiễn.

...Chàng vừa giết người, hay vừa đâm mình? Ai lại đây mùi máu trên người vào dịp tết thượng nguyên kia chứ?

“Hôm nay là tết thượng nguyên mà.”

Thi Đại hăng hái:

“Cùng nhau đi ngắm hội hoa đăng nha? Huynh, ta, cha nương, Lưu Sương tử và Vân Thanh.”

Nàng liệt kê ra toàn là người nhà họ Thi, Giang Bạch Nghiễn không thân không thích, có vẻ hết sức đột ngột.

Chàng không hứng thú gì với hội hoa đăng, khẽ cười bảo:

“Thượng nguyên là ngày gia đình đoàn viên, cô và người nhà đi với nhau là được.”

Thi Đại vô thức đáp:

“Bây giờ chẳng phải huynh cũng là người nhà của ta sao?”

Bị một câu ghen hòng, Giang Bạch Nghiễn lặng thinh.

Một lúc sau, chàng nhỏ tiếng nói:

“Muốn mời ta đi chung?”

Thi Đại không chút do dự:

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt:

“Tại sao?”

“Bởi vì...”

Thi Đại khựng lại trong một thoáng.

Không thể phủ nhận, suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu nàng, là ngày giỗ của phụ thân Giang Bạch Nghiễn.

Giang phủ diệt môn, tét thượng nguyên với chàng mà nói là lưỡi dao moi tim.

Giang Bạch Nghiễn đã quen tự hủy, mấy ngày nay chắc chắn tâm trạng u uất, Thi Đại muốn chàng vui hơn đôi chút.

Tất nhiên nàng không thể nói như vậy, cố ý chạm vào nỗi đau của đối phương.

“Thượng nguyên náo nhiệt mà.”

Thi Đại lên tiếng:

“Chỗ nào cũng có món ngon, trò chơi thú vị, lại còn được thả hoa đăng nữa.”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười đáp lại:

“Vậy sao?”

Giọng chàng rất khẽ, dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật, như thể chỉ thuận miệng nhắc đến:

“Không phải vì đồng tình?”

Âm cuối rơi xuống, mát lạnh như ngọc thạch chạm nhau.

Thoáng chốc, hồ ly trắng trong lòng Thi Đại vênh thẳng tai, cảm giác con ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Giang Bạch Nghiễn nhìn ra rồi.

Trước giờ chàng thông minh nhạy bén, làm sao không đoán

được tâm tư của Thi Đại kia chứ...

Trong nhận thức của nàng, Giang Bạch Nghiễn ôn hòa và tuân thủ quy tắc, vất vả chẳng nơi nương tựa, người như vậy dễ khiến người ta đồng tình nhất.

Trong Trần Ách Ti, người khác biết chàng không cha không nương, thỉnh thoảng để lộ cảm xúc như vậy với chàng, Giang Bạch Nghiễn chỉ thấy buồn cười, chưa từng để tâm.

Nhưng khi ánh mắt ấy xuất hiện nơi đáy mắt Thi Đại, lòng chàng bỗng phiền muộn, dần dần đau đớn.

Đồng tình và đáng thương, là thứ Giang Bạch Nghiễn không muốn nhất.

Điều đó khiến chàng cảm thấy, trước mặt Thi Đại, chàng như chó nhà có tang.

Khó coi nhường ấy.

A Ly liều mạng lắc đuôi ra hiệu.

Nó nghe ra, Giang Bạch Nghiễn không định khiến không khí căng thẳng, câu này như đang đùa giỡn, chỉ cần Thi Đại đáp một tiếng “không phải”, có thể nhanh chóng lướt qua chủ đề này.

Vừa nghĩ, vừa không nhìn được oán trách, Giang Bạch Nghiễn đúng là đồ điên, thốt ra hai chữ “đồng tình” mang theo vẻ tự giễu, tương đương với việc đâm dao vào tim chàng.

Ngoài dự đoán, Thi Đại không nói ra câu mà nó tưởng tượng.

Hai cánh tay ôm siết hồ ly trong lòng, nàng thoáng hoảng hốt, khẽ nói:

“Xin lỗi.”

Có ý thừa nhận.

A Ly sợ đến mức đồng tử co lại, quên mất mình vẫn đang vẩy đuôi.

Suy nghĩ của Thi Đại đơn giản thẳng thắn.

Tận trong xương cốt Giang Bạch Nghiễn là sự kiêu ngạo, nếu chàng lên tiếng hỏi, chắc chắn đã nhìn ra cảm xúc của nàng.

Nếu âm ờ cho qua, chuyện này sẽ hóa thành cái gai trong lòng chàng, so với việc che giấu lấp lửng, chi bằng trực tiếp làm rõ.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu nàng là Giang Bạch Nghiễn, cũng không muốn nhận sự đồng tình của ai hết.

Ngày xưa ở trường học, nghe nói nàng đến từ cô nhi viện, Thi Đại vẫn nhớ rõ biểu cảm của giáo viên và bạn học khi ấy.

Có lẽ không ngờ nàng lại thoải mái thừa nhận như vậy, không chỉ A Ly, Giang Bạch Nghiễn cũng ngẩn ngơ.

“Quả thật ta đã nghĩ đến những chuyện đó.”

Thi Đại mím môi:

“Nhưng ta mời huynh đi, nhiều hơn là vì...”

Xung quanh tĩnh lặng, tiếng gió như ngừng nghỉ.

Ánh chiều tà trải dài khắp mặt đất, hàng mi dài của nàng run nhẹ, như lan ra những gợn sóng trong vạt của nước mùa thu.

Thi Đại cất lời:

“Nếu có huynh ở đó, ta sẽ vui lắm. Hội hoa đăng tới nay, ta muốn được nhìn thấy huynh, ở cạnh huynh.”

Dù Mạnh Kha không nhắc đến ngày giỗ của phụ thân chàng, Thi Đại cũng sẽ đến mời chàng.

Bởi vì đối phương là Giang Bạch Nghiễn kia mà.

Sao nàng có thể nói ra lời ấy được.

Trái tim chậm một nhịp, kẹt lại vị trí lên không được xuống chẳng xong, hoảng hốt đến đáng chết.

Yết hầu Giang Bạch Nghiễn nhúc nhích, sâu trong lòng vừa đau lại ngứa, trái tim đập mạnh, một vùng nóng bỏng.

Khát vọng chẳng thể kiềm chế.

Ánh mắt chàng như bụi gai, điên cuồng sinh sôi, lan tràn trong góc tối.

Muốn chạm vào nàng, ôm nàng, vuốt ve nàng.

Hoặc giả được Thi Đại âu yếm.

Dẫu là thế nào, Giang Bạch Nghiễn cũng vui vẻ chịu đựng.

“Thế nên.”

Đang dần thân vào trung tâm của những ý nghĩ ngông cuồng, bị d*o vọng bao bọc từng lớp, Thi Đại chẳng hay biết gì.

Dường như có chút xấu hổ, mắt hạnh tròn xoe chớp nhẹ, trong vầng sáng rực rỡ ấy, một lần nữa mỉm cười tươi tắn:

“Huynh có bằng lòng cùng chúng ta...đi cùng ta không?!”

Chương 73: C73: Chương 73

Tâm trạng hỗn loạn vốn tích tụ giữa hàng mây, bị đâm vỡ như bong bóng chỉ vì vài câu nói của Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn phần nhiều là hoảng hốt.

Thi Đại đã quen thẳng thắn, ánh mắt nhìn chàng có mong đợi và then thùng, trông mắt đón lấy ánh chiều tà, sáng rõ lấp lánh.

Một ánh mắt đơn thuần, không chút tạp niệm.

D*o vọng leo lên người nàng lặng lẽ rút đi, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, trông mắt trở về vẻ trầm tĩnh.

Chàng khẽ đáp:

“Tất nhiên bằng lòng.”

Thi Đại mỉm cười rạng rỡ:

“Đi thôi, huynh có muốn thay y phục không?”

Lễ tết mỗi năm một lần, đa số mọi người đều tỉ mỉ ăn vận một phen mới tình nguyện ra ngoài.

Giang Bạch Nghiễn chỉ khoác trên người bạch y rộng rãi, bình thường không đặc biệt.

“Không cần.”

Giang Bạch Nghiễn khó hiểu:

“Tại sao phải thay y phục?”

“Ăn tết mà.”

Thi Đại chỉ kiểu tóc của mình, đừng đưa theo nhịp bước:

“Huynh nhìn ta này.”

Đầu nàng cảm nhiều trang sức lòe loẹt như vậy, sắp trở thành một tòa kiến trúc phạm quy rồi.

Giang Bạch Nghiễn nheo mắt cười.

Thi Đại thường chải kiểu giao tâm kế, hoặc tùy ý vắn mái tóc dài của mình lên, thêm một vài món trang sức hình chim hoa.

Thiếu nữ môi hồng răng trắng, không cần trang điểm, tự có vẻ linh động tràn trề sức sống yêu kiều hồn nhiên.

Hôm nay là vẻ đẹp hoàn toàn khác biệt.

Rực rỡ tươi đẹp, trong sáng tựa châu ngọc.

Giang Bạch Nghiễn lạ lùng phát hiện, chỉ cần ngắm nàng thế này thôi, cũng khiến lòng chàng hân hoan.

“Không muốn thay đồ cũng được.”

Thi Đại không miễn cưỡng, ôm chặt hồ ly trong lòng:

“Huynh mặc bạch y cũng đẹp lắm...Đi thôi.”

Thần kỳ quá thay.

Nằm trong lòng Thi Đại, A Ly cuộn người lại, lặng lẽ ngược mắt.

Từ góc độ của nó nhìn qua, là gương mặt nghiêng mượt mà của Giang Bạch Nghiễn.

Môi mỏng khê mím, hàng mi mọc lấy những tia sáng vụn vặt,

dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn.

Như thể ác ý và tham lam ban nãy chỉ là giấc mộng.

Thi Đại...đỗ Giang Bạch Nghiễn xong rồi ư?

Nó hoảng hốt nghĩ ngợi, cảm thấy cũng phải.

Nghe Thi Đại nói xong mấy lời ấy, ngay cả nó cũng muốn giúp Giang Bạch Nghiễn lên tiếng, vội vàng đồng ý với nàng.

Chân thành quả nhiên là đòn chí mạng mạnh nhất.

Nhớ lại sắc mặt ngơ ngác của Giang Bạch Nghiễn, A Ly đắc ý cười lạnh.

Hừ, không ngờ chứ gì, tiểu tử ngươi cũng có ngày này.

Thẩm Lưu Sương đã gọi Thi Vân Thanh từ sớm, Thi Đại đến sảnh chính, vừa khéo chạm mặt hai người.

Vì trước giờ luôn tùy ý, Thẩm Lưu Sương vẫn mặc áo xanh không khác ngày thường, thất lung giắt mặt nạ na su Chung Quỳ.

Diện mạo nàng ta dịu dàng trầm tĩnh, so sánh như vậy, mặt nạ na su có vẻ quá dữ tợn lạnh lẽo, điểm tô đôi phần sắc bén quý dị.

Mang theo vũ khí mọi nơi mọi lúc, là thói quen của mỗi một người trong Trấn Ách Ti, một khi đột ngột xảy ra chuyện bất ngờ, có thể đảm bảo ra tay kịp lúc.

Nhất là vào dịp tết thượng nguyên dòng người nhộn nhịp.

Thi Vân Thanh mặc đồ màu vàng mới tinh.

Nhìn biểu cảm không tình nguyện của cậu, hiển nhiên là bị ép.

Ngũ quan cậu tuần tú, thích màu đen, trước đây luôn khoác lên

người y phục đen tuyền, như sói con lộ vuốt sắc.

Mặc đồ mới, hoa văn dệt kim tỏa sáng lung linh, chói sáng đến bóng mắt.

Buộc tóc cũng có màu vàng nhạt, đuôi ngựa buộc cao, tràn ngập hơi thở thiếu niên.

Thi Đại nhướng mày:

“Ôi chào.”

Thẩm Lưu Sương nhin cười gật đầu, trao đổi ánh mắt với nàng.

Bị hai người nhìn chăm chăm đến độ vành tai nóng bỏng, Thi Vân Thanh mỉm cười.

Nếu không phải Thẩm Lưu Sương bảo nàng ta và Thi Đại muốn xem...cậu mới không thèm mặc bộ này đâu.

“Đến đủ rồi à?”

Mạnh Kha và Thi Kính Thừa sóng vai bước đi, liếc qua Giang Bạch Nghiễn, mỉm cười nhướng mày với Thi Đại:

“Thời gian không còn sớm nữa, đi thôi.”

Chạng vạng, ánh chiều tà le lói khắp thành Trường An, ngọn núi phía xa như nuốt chửng nửa vòng sáng hoàng hôn mỏng manh.

Sắc trời vẫn chưa tối hẳn, lầu các đã thấp sáng ngàn ngọn đèn, phố dài như một nhánh sông kéo dài vô tận, ánh lửa lập lánh là sóng biếc đáy nước.

Thi Kính Thừa đưa mấy lá bùa tự chế cho nhóm tiểu bối, ngưng tụ từ linh khí trong cơ thể ông, có công hiệu giữ ấm.

Nói một cách đơn giản, là miếng dán nhiệt giá trị không tầm thường.

Vừa ra cửa, Thi Đại đã hoảng hốt vì đèn đuốc chói lòa.

Khắp chốn phố phường đều là hoa đăng muôn hình vạn trạng, rực rỡ muôn màu, nam nữ ăn vận tỉ mỉ, qua lại xung quanh.

Người bán hàng rong đi khắp hang cùng ngõ hẻm nối liền không ngắt, gánh xiếc, ảo thuật Tây Vực, múa rối đủ mọi thể loại, trong tiếng nhạc du dương, là giọng nói cười của Hồ cơ bán rượu.

Thi Đại liếc mắt.

Đôi mắt đen nhánh của Thi Vân Thanh được chiếu sáng, càng hài hơn cùng dây buộc tóc vàng nhạt phát phơ sau lưng.

Cậu chưa từng thấy vẻ phồn thịnh của tết thượng nguyên, mở to mắt, gần như tỉ mỉ quan sát mỗi một tác cảnh trí.

Như chạm vào bảo vật xa lạ lại xinh đẹp rực rỡ.

Đáy lòng Thi Đại thoáng phiền muộn.

“Hôm nay chúng ta phải ăn bánh trôi, thả hoa đăng, xem múa lân.”

Mạnh Kha lên tiếng:

“Các con theo sát ta.”

Mạnh Kha sinh ra ở Trường An, từ nhỏ đã là vua đám nhóc leo trèo khắp chốn, cực kỳ quen thuộc tòa thành này.

Họ vẫn chưa ăn tối, lấp đầy bụng là nhiệm vụ quan trọng trước mắt, Mạnh Kha dẫn họ tới một tiệm bánh trôi.

Dù cửa tiệm không lớn lắm, nhưng tập trung khá nhiều khách, vài người đeo mặt nạ hình dáng kỳ lạ, rất thu hút sự chú ý.

Thấy Thi Vân Thanh đánh giá, Thi Đại giải thích:

“Đeo mặt nạ là truyền thống đón tết thượng nguyên. Nếu để thấy thú vị, lát nữa chúng ta sẽ chọn vài cái, hồ ly, sói, Côn Luân nô gì đó.”

Nàng nhớ phim cổ trang ngày xưa từng xem, thường có cảnh nam nữ chính tháo mặt nạ lẫn nhau trong hội hoa đăng.

Thi Đại không định đeo.

Nàng còn phải mở miệng để ăn uống nữa chứ.

Bánh trôi rất nhanh đã dọn lên bàn, nóng hổi, khói nhẹ lượn lờ.

Trôi nước trắng mập tròn vo, lơ lửng trong chén, lớn nhỏ đồng đều, mộc mạc đáng yêu.

Cho vào miệng, vỏ mỏng nhân nhiều, Thi Vân Thanh nuốt trọn một hơi.

“Mùi vị ngon nhỉ?”

Ánh mắt Mạnh Kha đặc ý:

“Đây là cửa tiệm đã có từ hồi ta còn bé, tiệm xưa trăm năm, có một không hai ở Trường An.”

Bà dứt lời quay đầu:

“Bạch Nghiễn thấy sao?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Mùi vị rất ngon, đa tạ phu nhân.”

Gọi phu nhân thật sự quá xa lạ.

Mạnh Kha sửa lại:

“Là sư nương.”

Khóe môi mím nhẹ, khẽ mỉm cười, Giang Bạch Nghiễn gọi:

“Sư nương.”

Hồn nhiên vô hại, yên tĩnh ngoan ngoãn.

Thi Đại dứt trôi nước cho A Ly trong lòng, nhìn thoáng qua chàng.

Nàng thấy Giang Bạch Nghiễn rất giỏi.

Thuở nhỏ nhà tan cửa nát, lại bị tà tu bắt làm con rối thể thân, ngay cả niềm vui bình thường cũng không cảm nhận được.

Nếu là người khác gặp cảnh ngộ như vậy, chắc chắn sẽ trở thành nhân cách cực đoan phản xã hội.

Ấy vậy mà cảm xúc Giang Bạch Nghiễn vẫn ổn định, trừ lúc thỉnh thoảng đắm dao vào người mình ra, từ đầu đến cuối chàng vẫn dịu dàng, chưa từng thấy vẻ u ám.

Nghĩ đến đây, lòng Thi Đại khẽ động.

Hiện giờ chàng có còn làm chuyện tự hủy hoại bản thân nữa không?

Nàng thất thần, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn sau lưng.

“Đến rồi.”

Mạnh Kha xoa tay:

“Giải câu đố đèn trong tiệm.”

Thi Đại thuận thế nhìn qua, vài chiếc đèn lồng đỏ rực treo trên tường theo thứ tự. Chủ tiệm giơ tay kéo nhẹ, bên dưới ngọn

đèn đầu tiên trải dài một tờ giấy đỏ.

Trên giấy là vài chữ lớn được viết bằng nét bút mạnh mẽ có lực:

“Người trắng khoác áo vàng, thân cong ngọt như mật.”

Thi Đại: “...”

Thẩm Lưu Sương: “...”

Có một khoảng lặng kéo dài.

Vài cặp mắt trên bàn không hẹn đều cùng lặng lẽ rời đi, nhìn về bóng người vàng sáng nho nhỏ kia.

Thi Vân Thanh đang khom lưng cúi đầu ăn trôi nước: “?”

Loáng thoáng nhận ra gì đó, Thi Vân Thanh ngược mắt, khoảnh khắc trông thấy nội dung trên tờ giấy, nghe một vị thực khách lớn tiếng nói:

“Ta biết, là trái chuối!”

Thi Vân Thanh: “?”

Mấy người mới là chuối ấy!

Mặt mày chủ tiệm hiền lành:

“Đáp đúng rồi, là chuối.”

Vừa dứt lời, đã xé mở tờ giấy ở chiếc đèn lồng thứ hai.

Độ khó của câu đố đèn dần dần tăng lên, từ ban đầu nhiều người trả lời chớp nhoáng, đến cuối cùng toàn bộ thực khách đều vò đầu bứt tai.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Trong một vùng tĩnh lặng, giọng nói ôn hòa của Thi Kính Thừa vẳng vàng vang lên:

“Là chữ tiên.”

Mạnh Kha hưng phấn:

“Hay lắm! Tiếp tục tiếp tục.”

Thi Kính Thừa gật đầu, cong môi.

Chờ mở đèn lồng tiếp theo, chưa đợi người khác đọc rõ câu đố, Thi Kính Thừa đã nói:

“Là rắn.”

Mạnh Kha dứt ông một viên trôi nước:

“Sao lại là rắn?”

Thi Kính Thừa ngoan ngoãn nuốt xuống, không tiếp tục giải đố nữa, kiên nhẫn giải thích cho bà.

Thi Vân Thanh: “...”

Đây là cha cậu ư? Sao cậu cứ như trông thấy con công đang xòe đuôi trước mặt nương mình vậy nhỉ.

“Giỏi không?”

Thi Đại nhỏ tiếng nói:

“Nghe nương nói, cha là thiên tài giải đố đèn, năng khiếu trời cho có một không hai thành Trường An.”

Nguyên văn Mạnh Kha đã nói là “nhất bá tết thượng nguyên”.

Thi Kính Thừa mặc áo xanh, ăn vận như văn nhân nho nhã, sau khi liên tục giải vài câu đố đèn khó nhằn, khiến các thực

khách thán phục không ngớt.

Họ không biết ông là chỉ huy sứ Trần Ách Ti lấy lòng, có vài người nhàn rỗi mỉm cười bắt chuyện.

Thi Kính thừa không hề làm giá, nói với Mạnh Kha một tiếng rồi vui vẻ trò chuyện với người lạ.

Ăn xong trôi nước, toàn thân được hơi nóng lấp đầy, xua tan lạnh giá đêm đông.

Rời khỏi tiệm trôi nước, sắc trời dần mờ tối. Đối diện là một tiệm trang phục.

Thi Đại đề nghị:

“Đến tiệm trang phục xem thử nhé?”

Nàng cười, nhanh chóng bổ sung:

“Năm mới hình tượng mới mà.”

Tiệm trang phục có tên “Tử Cam Các”, cũng có chút danh tiếng ở thành Trường An.

Bước chân vào cửa, gió đêm bị ngăn cản bên ngoài, Thi Đại hào hứng quan sát xung quanh.

Y phục trong tủ còn chưa mặc hết, thực ra nàng không hứng thú lắm với tiệm trang phục này.

Sở dĩ đến đây, là muốn mua vài bộ đồ đông cho Thẩm Lưu Sương và Giang Bạch Nghiễn.

Thẩm Lưu Sương luôn đơn giản hóa mọi thứ, tính tình lười nhác, vì thường xuyên bị thương khi làm việc cho Trần Ách Ti, dứt khoát mua mười mấy bộ quần áo không khác gì ở nhà, hư bộ nào đổi bộ đó.

Giang Bạch Nghiễn luôn mặc bạch y, cũng chẳng quan tâm đ

ền chất liệu vải vóc, nhớ lại y phục chàng thường mặc, toàn là kiểu dáng và chất liệu phổ biến.

Mạnh Kha đoán được vài phần tâm tư của nàng, chậm rãi theo tiểu nhị dạo quanh nửa vòng trong tiệm, dừng lại trước bộ váy dài xanh sẫm thêu hoa mai, tay áo rộng rãi.

“Bộ này đẹp đấy.”

Mạnh Kha:

“Đại Đại có thích không?”

Thi Đại như có điều suy nghĩ:

“Hơi lớn một chút, thích hợp với người cao hơn con.”

Còn không phải sao, dù gì cũng lựa chọn theo vóc dáng của Thẩm Lưu Sương mà.

Hai người ngẫm hiểu, Mạnh Kha bắt đầu giặt dây:

“Cũng đúng, nếu vóc người cao hơn...”

Thời cơ vừa khéo.

Hai người đồng loạt quay đầu, nhìn về phía Thẩm Lưu Sương.

Thẩm Lưu Sương: “?”

“Tỷ tỷ.”

Không chờ nàng ta đáp lời, Thi Đại đã đến gần:

“Bộ này hợp với tỷ lắm, thử nha?”

Mỉm cười rạng rỡ, giọng điệu như làm nũng.

Sao Thẩm Lưu Sương không hiểu ý của Thi Đại và Mạnh Kha

cho được, sưng sốt một lúc, bắt đắ dĩ cong môi:

“Được.”

Tử Cầm Các có phòng thử đồ, Thẩm Lưu Sương được tiểu nhị dẫn vào trong, trông mắt Thi Đại xoay chuyển.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ đứng một bên, sắc mặt hờ hững, không quan tâm gì.

Lúc không cười, mắt chàng vô có toát vẻ lạnh lẽo, như mũi dao đang ẩn nấp.

Thi Đại:

“Giang Bạch Nghiễn.”

Chàng nghe tiếng quay đầu, sắc lạnh u uất tan biến mất dạng.

“Huynh cũng mua một bộ nha?”

Thi Đại có lý chẳng sợ:

“Huynh xem, hôm nay chúng ta đều mặc đồ mới. Cổ ngữ có câu, người một nhà phải chỉnh tề.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Cổ ngữ này có vẻ xa xưa, có lẽ lịch sử phải truy ngược về một giây trước đó.

Thi Đại nói tiếp:

“Hơn nữa, huynh cứ hay mặc màu trắng, không muốn đổi sang màu khác hả?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Màu khác?”

Chàng nhớ không lâu trước đây, Thi Đại nói chàng mặc màu trắng rất đẹp.

Nàng không thích ư?

“Ví dụ như màu đen, xanh này, trắng ngà nữa...”

Thi Đại cất lời:

“Bạch y rất đẹp, nhưng nếu thử màu khác, cảm giác sẽ khác hẳn đó.”

Nàng từng tưởng tượng Giang Bạch Nghiễn mặc đồ đen.

Hắn là...trông dữ dằn lạnh lùng lắm nhỉ?

Nhìn nàng chăm chú một lúc, Giang Bạch Nghiễn dịu giọng cười:

“Được, cô muốn thấy màu gì?”

Chàng nói rất đương nhiên, Thi Đại lại ghen hòng.

Gì mà “nàng muốn” chứ? Nghe qua cứ như...

Thôi được rồi, quả thật nàng rất muốn ngắm.

“Ta thấy màu nào cũng ổn.”

Thi Đại thuận theo lòng mình:

“Nếu là huynh, mặc gì cũng đẹp hết.”

Khóe môi Giang Bạch Nghiễn khẽ nhếch.

Cô nương trước mặt khoác váy đỏ, là gấm lụa xa hoa cực điểm, xán lạn như rừng mây, hoa văn dệt kim điểm tô bên mép.

Tựa bức tranh mỹ nữ xinh đẹp trong sáng.

Ánh mắt chàng lướt nhẹ rồi rời đi, thoáng chốc duỗi tay phải ra.

Thi Đại liếc nhìn theo động tác của chàng, không nhận được “ơ” một tiếng.

Giang Bạch Nghiễn lựa y phục màu đỏ.

Vậy mà chàng lại chọn màu đỏ?

Trước đó, trong đầu Thi Đại lướt qua vô vàn suy đoán, chỉ là chưa từng cân nhắc đến màu này.

Ấn tượng Giang Bạch Nghiễn cho nàng quá lạnh lẽo, bạch y sáng trong thuần khiết như sương giá.

Còn sắc đỏ rực rỡ, quá đổi rêu rao, hoàn toàn là phong cách trái ngược với chàng.

Thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt nàng, Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Không thích?”

Thi Đại nhanh chóng lắc đầu:

“Không có.”

“Vị công tử này đáng người như tùng hạc, mặc màu nào cũng đẹp.”

Tiểu nhị cười nói:

“Ta dẫn công tử vào trong.”

Giang Bạch Nghiễn rời đi chưa bao lâu, Thẩm Lưu Sương đã bước ra ngoài.

Dáng người nàng ta cao gầy, từ nhỏ đã tập đao pháp, cơ bắp cân xứng, thân hình thẳng tắp.

Màu xanh đen rất hợp với nàng ta, như nước mực loang rộng, phác họa thành gốc tùng cao lớn.

Phát giác ánh mắt chăm chú của Thi Đại, Thẩm Lưu Sương dường như có chút ngượng ngùng, vén một lọn tóc rồi lên tai.

“Đẹp quá.”

Thi Đại chấp hai tay lại:

“Tỷ tỷ...”

Đôi mắt nàng sáng rực y hệt chó con, không hề che giấu yêu thích nồng nhiệt, Thẩm Lưu Sương bật cười, nói với tiểu nhị:

“Ta mua bộ này.”

Thi Đại nhanh chóng tiếp lời:

“Hôm nay muội thanh toán, tỷ lựa thêm bộ khác nhé?”

“Bộ này của Lưu Sương tuần tú quá.”

Mạnh Kha cong mắt, chỉ vào bộ khác:

“Váy trắng cũng xinh đấy.”

Thi Vân Thanh không nói được mấy lời xinh đẹp ấy, thậm chí nghĩ ít nhiều gì cũng khen một câu để Thẩm Lưu Sương vui, suy đi tính lại, nặn ra một câu:

“Đệ cũng thấy vậy.”

Thẩm Lưu Sương xoa đầu cậu:

“Đệ cầm gì trong tay thế?”

Thi Vân Thanh giơ cánh tay, để lộ mặt nạ đen ngòm.

Ở Đại Chiêu, vật này gọi là “thay mặt”, có tác dụng cầu phúc trừ tà.

Tử Cầm Các thuận theo truyền thống Đại Chiêu, trưng bày rất nhiều mặt nạ trong tiệm. Cậu không hứng thú với y phục hoa hòe lòe loẹt, vừa nhìn đã thích mặt nạ hoa văn hình sói này.

Thi Đại cười:

“Là sói con, để tỷ đeo giúp đệ.”

Chần chừ một chốc, Thi Vân Thanh ngoan ngoãn ngẩng đầu.

Mặt nạ được làm theo kích cỡ người trưởng thành, hơi lớn so với cậu.

Thi Đại đeo mặt nạ lên, thắt dây xong, tỉ mỉ điều chỉnh vị trí.

Động tác nhẹ nhàng chuyên chú, theo cùng là hương mai thoang thoảng quanh người nàng, khiến người ta yên lòng.

Dưới mặt nạ sói, Thi Vân Thanh lộ ra đôi mắt đen láy:

“Cám ơn.”

“Chuyện này có gì phải cảm ơn.”

Thi Đại lùi lại một bước, vỗ đầu cậu:

“Xong rồi, đệ đệ ta tuần tú oai hùng.”

Thi Vân Thanh không nói gì, khẽ cười.

Tiếng cười như có như không, nhẹ nhàng rót vào tai, cùng lúc này, khóe mắt liếc thấy một vật áo đỏ.

Giang Bạch Nghiễn ra rồi?

Thi Đại vô thức quay đầu.

Thi Đại không ý thức khựng lại.

Xinh đẹp chí mạng.

Tướng mạo Giang Bạch Nghiễn nghiêng về rực rỡ diễm lệ, mắt hoa đào trời sinh đưa tình, không cười cũng đượm ba phần quyến rũ.

Áo đỏ sáng rực, tôn lên vai rộng chân dài của chàng, làn da lộ ra ngoài trắng đến tột độ, hết như lớp tuyết mỏng.

Tựa đóm lửa, cháy rực tâm nhìn, đẹp đến rung động lòng người.

Tay chàng đang cầm thắt lưng đen sẫm, vòng qua eo thắt lại, y phục hơi lộn xộn, sắc mặt chàng lại hờ hững.

Thi Đại chậm rãi chớp mắt.

Thắt lưng siết chặt, phác họa đường eo gầy, độ cong tựa nước chảy...

Thon thả quá đổi.

Tầm mắt chăm chú của nàng dừng lại quá lâu, trầm nghĩ không lễ phép, vừa muốn rời đi đã thấy Giang Bạch Nghiễn ngược mắt.

Môi mỏng đỏ thắm khẽ cong, nốt ruồi nhỏ xíu bên môi tựa sắc mực.

Chàng lặng lẽ mỉm cười, ánh mắt thản nhiên nhẹ nhàng, va vào tầm mắt Thi Đại.

Như hoa đào nở rộ nơi khóe mắt.

Chỉ một thoáng, Giang Bạch Nghiễn lại cúi đầu, siết lại thắt lưng.

Thi Đại: "..."

Chuyện gì vừa xảy ra thế hả.

Ban này, hình như nàng bị lưỡi câu móc trúng mắt rồi.

Thi Kính Thừa rất ngạc nhiên:

“Y phục này...hợp thật đấy.”

Mạnh Kha theo sau:

“Hoa nhường nguyệt thẹn.”

Thẩm Lưu Sương: “...”

Thi Vân Thanh: “...”

Không khen nổi.

Thẩm Lưu Sương cau mày: Hồ ly ở đâu ra? Nhất quyết phải cười với muội muội nàng ta mới chịu?

A Ly tròn to mắt: Hồ ly chúng ta đứng đắn lắm nha, chưa từng thế bao giờ!

Không đúng, nó đường đường là mảnh vỡ thiên đạo, sao có thể thừa nhận mình là hồ ly kia chứ!

Thi Vân Thanh tháo mặt nạ xuống, để nhìn rõ ràng hơn.

Ai mà có ngờ, một Thi phủ nho nhỏ, ấy vậy mà ẩn giấu tận hai con công chiêu trò lộng lẫy đến thế.

Phòng má, Thi Vân Thanh siết chặt mặt nạ sói hung ác, nhắm chuẩn cái miệng về phía Giang Bạch Nghiễn.

Cẩn chàng, cẩn chàng.

P/S: Chắc anh ta định theo con đường bán sắc hầu vợ

Chương 74: C74: Chương 74

Mạnh Kha rất hài lòng về bộ đồ đỏ này của Giang Bạch Nghiễn.

“Trước đây không cảm thấy...”

Đánh giá chàng từ trên xuống dưới một lượt, Mạnh Kha nảy ra ý tưởng:

“Gần đây Hiều Nguyệt Các điều chế mỹ phẩm phù hợp với nam tử, nếu để Bạch Nghiễn dùng rồi dạo quanh khắp chốn, có thể thu hút nhiều khách hàng hơn nhỉ?”

Suy nghĩ của Thi Đại bị bà ấy dẫn dắt:

“Được đấy ạ.”

Người mẫu tất nhiên phải càng đẹp càng tốt.

Ngày thường Giang Bạch Nghiễn chỉ khoác bạch y, nghiêm nhiên là phong thái quân tử, cảm giác xa cách quá mức mạnh mẽ, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa.

Lúc này chàng mặc áo đỏ, Thi Đại lặng lẽ, lén lút nhìn về đôi môi Giang Bạch Nghiễn.

Rất mỏng, hình dáng xinh đẹp, là sắc đỏ nhạt, chẳng biết nếu bôi son lên sẽ ra sao nữa.

Thi Đại chỉ nhìn thoáng qua, nhanh chóng rời mắt, hỏi Giang Bạch Nghiễn:

“Huynh thấy bộ này thế nào?”

Giang Bạch Nghiễn liếc nhìn tay áo.

Chàng chưa từng mặc y phục có màu này bao giờ.

Nhưng xét từ một góc độ khác, Giang Bạch Nghiễn quá quen thuộc với áo đỏ.

Chàng chẳng mấy để tâm sắc thái phức tạp, sở dĩ mặc đồ trắng, hoàn toàn là do khi Giang phủ vẫn còn, trong nhà thường mua bạch y cho chàng.

Trong ký ức mơ hồ ấy, cha nương từng khen chàng dung mạo như ngọc, hợp với sắc trắng.

Nhưng màu trắng cũng dễ nhiễm bẩn nhất, một khi nhỏ máu sẽ hóa đỏ ngay.

Khi đó họ đâu ngờ, vài năm sau, bạch y của Giang Bạch Nghiễn luôn bị máu và bùn đất thấm ướt, dơ bẩn chẳng chịu nổi.

Thực ra chàng đã không thể tôn lên nổi vẻ thuần khiết của sắc trắng nữa rồi.

Cảnh còn người mất, Giang Bạch Nghiễn giữ lại thói quen này như một hình thức tự ngược.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ suy nghĩ trong tiệm trang phục.

Ấn tượng của chàng với màu đỏ, phần lớn đều tập trung vào máu tươi nóng bỏng văng tung tóe, chẳng thấy đặc biệt là mấy.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Thi Đại, hẳn là nàng rất thích.

Cẩn thận nhớ lại, váy vóc của Thi Đại khá nhiều sắc đỏ, mỗi khi nàng khoác lên người, đều như vàng dương bùng sức sống, xán lạn rực rỡ, thu hút mắt người.

Hóa ra là vậy.

Dùng Thi Đại để so sánh, tất cả thắc mắc đều được giải đáp...

Màu đỏ quả thật rất chói mắt.

Giang Bạch Nghiễn trả lời câu hỏi của nàng:

“Rất ổn.”

“Vậy chọn nó nhé?”

Thi Đại nói:

“Hôm nay ta thanh toán.”

Giang Bạch Nghiễn cười, đáp một tiếng:

“Đa tạ.”

Đang dịp lễ tết, Thi Đại mua đồ mới cho Thi Kính Thừa, Mạnh Kha và Thi Vân Thanh, thuận tiện đội cái nón tròn nhỏ lông xù cho A Ly.

Nàng dùng tiền lương làm việc ở Trấn Ách Ti.

Trưởng thành ở cô nhi viện, từ nhỏ Thi Đại hiếm khi được nhận đồ mới.

Quần áo hoặc là được quyên tặng, hoặc là mặc lại đồ cũ của những đứa trẻ khác. Đồ dùng hàng ngày như bàn chải khăn lông xem như chính tề đầy đủ, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chưa từng dùng mỹ phẩm, đồ ngọt hay những sản phẩm xa xỉ khác, càng không cần nói tới máy ảnh và điện thoại giá cả đắt đỏ.

Thế nên sau khi làm thêm kiếm được tiền, Thi Đại có một sở thích bí mật.

Mua một vài món nhỏ mà mình trả nổi bằng tiền lương.

Ví dụ như bánh kem lớn cỡ bàn tay, hoặc tặng quà sinh nhật cho em trai em gái ở cô nhi viện.

Niềm vui ấy khiến nàng thỏa mãn, như thể một góc trống rỗng nơi đáy lòng đã được lấp đầy.

Thi Đại rất dễ vui vẻ.

Được tỷ tỷ tặng áo khoác cổ tròn trắng ngà, Thi Vân Thanh nhanh chóng cởi áo vàng sáng kia ra, tránh cho mình trở thành con công thứ ba của Thi phủ.

Thay sang áo mới do con gái tặng, Thi Kính Thừa sửa sang lại vạt áo, đứng qua một bên.

Mạnh Kha thấy ông im lặng nghĩ ngợi, nhướn mày hỏi:

“Sao vậy?”

“Đại Đại mua áo khoác màu lam cho ta, hôm nay dây buộc tóc của ta lại là màu trắng.”

Thi Kính Thừa cầm dây buộc tóc găm, hoa văn hình trúc màu lam trên kệ, khẽ nói:

“Theo ý kiến phu nhân, cái này có hợp không?”

Trời sinh ông vốn có dáng vẻ trong trẻo dịu dàng, vẻ cương trực của đạo khách lắng đọng giữa hàng mày, nói năng nhẹ nhàng, như gió mát lướt qua rừng trúc.

Mạnh Kha rất ưng chiều này của ông, nghiêm túc so sánh màu sắc buộc tóc và áo choàng:

“Vừa khéo phù hợp.”

Dứt lời cong ngón tay:

“Vào trong, ta cột giúp ông.”

Thi Vân Thanh: “...”

Không hiểu cho lắm.

Thi Đại: “...”

Cha nàng chỉ muốn khoe khoang tạo hình mới trước mặt nương, rồi nhờ bà giúp buộc tóc thôi, ông thì có tâm tư xấu xa gì chứ.

Thẩm Lưu Sương xoa cằm:

“Ta thấy là mưu đồ đã lâu.”

Thi Đại mỉm cười trêu ghẹo:

“Dù gì cũng là nhất bà thượng nguyên kia mà.”

Lúc nói chuyện, tầm mắt nàng nhìn về giá đồ Thi Kính Thừa vừa đứng cạnh ban này.

Tử Cầm Các buôn bán vải vóc, không phải trâm thoa phỉ thúy, họ có rất nhiều dây buộc tóc.

Thi Đại vô thức nghĩ đến Giang Bạch Nghiễn.

Hôm nay chàng mặc bạch y, dây buộc tóc đen đậm, lúc này đổi sang áo đỏ, vừa thu bớt vẻ sắc bén, lại rực rỡ diễm lệ, vừa vặn phù hợp.

Chàng có muốn thử dây buộc tóc màu khác không?

Suy nghĩ vừa lướt qua, Thi Đại muộn màng phát hiện, nhận ra có gì đó không ổn.

Sao chuyện gì nàng cũng nghĩ đến Giang Bạch Nghiễn vậy kia?

“Cái này.”

Sự chú ý của Thẩm Lưu Sương khác với mọi người, lấy một cuộn đồ trên giá xuống:

“Vân Thanh dùng được.”

Nhìn rõ đồ trong tay nàng ta, Thi Vân Thanh cau mày.

Là một chiếc nón được dệt ra mắt mũi miệng, đỉnh đầu có hai cái lỗ tai, đồ đến chói mắt.

Áo đỏ của Giang Bạch Nghiễn có phần sậm màu, đẹp đến độ đầy tính xâm lược, còn vật này cho người ta cảm giác, có thể dùng hai chữ để khái quát.

Vui mừng.

Thi Đại: Là nón hồ!

Ở Đại Chiêu, hồ tượng trưng cho oai hùng dũng mãnh, đội nón hồ cho trẻ con, có thể tránh tà trừ bệnh.

Dù tuổi Thi Vân Thanh lớn hơn một chút, nhưng...

Có ai lại không thích chọc ghẹo mấy đứa nhỏ nhà mình chứ.

Tròng mắt Thi Đại lóe sáng, cùng Thẩm Lưu Sương quay đầu nhìn lại.

Thi Vân Thanh: “?”

Thi Vân Thanh lùi về sau một bước:

“Chờ đã...”

Phản kháng vô hiệu, hai tay mất sức vùng vẫy một lúc, cuối cùng Thi Vân Thanh cũng đội nón hồ.

Hai lỗ tai nửa hình tròn dựng đứng trên đỉnh đầu, bên dưới là

mắt to miệng rộng, vì buộc tóc đuôi ngựa, chiếc nón bị đẩy lên khá cao.

Mày kiếm cụp xuống, trông mắt đen láy của Thi Vân Thanh to tròn, gò má ửng hồng, biểu cảm ngơ ngác.

Thi Đại cảm thán tận đáy lòng:

“Dễ thương ghê.”

Thẩm Lưu Sương nhéo một tai hồ:

“Dễ thương lắm.”

Thi Vân Thanh âm thầm mài răng.

So với ra ngoài dạo phố, cậu thà không ngủ không nghỉ luyện đao hai ngày hai đêm còn hơn.

Thi Kính Thừa và Mạnh Kha bước ra, trùng hợp trông thấy cảnh này.

Mạnh Kha không nhịn nổi bật cười:

“Đây là đứa nhỏ nhà ai? Khỏe mạnh kháu khỉnh, hăng hái thật.”

Thi Kính Thừa vuốt dây buộc tóc vừa cột lên xong:

“Anh đừng oai hùng.”

Thi Đại cười hì hì, nắm hai cái lỗ trên nón nhẹ lắc lư:

“Vân Thanh, năm mới như hồ thêm cánh nhé.”

Mua vài bộ đồ mới ở Tử Câm Các xong, nhờ cửa tiệm mang đến Thi phủ, Thi Đại ra khỏi cửa chính, một hạt tuyết rơi xuống hàng mi.

Nàng ngẩng đầu, quả nhiên trông thấy trắng lạnh mây đen nơi

chân trời, tuyết trắng như lông ngỗng bay lả tả.

Mấy ngày nay Trường An thường đổ tuyết, lớp tuyết đọng dưới đất hãy còn chưa tan, Thi Đại giẫm lên, nghe thấy tiếng vang loạt soạt:

“Tuyết rơi rồi!”

“Đến tết thượng nguyên, phải đổ một trận tuyết.”

Mạnh Kha thoải mái nhàn nhã:

“Hoa đăng soi bóng tuyết, cảnh sắc tuyệt vời nhất.”

Sắc trời tối hẳn, so với chạng vạng, dòng người qua lại trên đường náo nhiệt hơn nhiều.

Biển người đông nghịt, mấy đứa nhỏ dễ đi lạc nhất, Thi Đại đuổi tay dắt cổ tay Thi Vân Thanh theo thói quen:

“Mua hoa đăng nhé?”

Không cần phải cố ý đi tìm tiệm bán hoa đăng, đầu đường cuối ngõ chỗ nào cũng có.

Họ chọn sạp hàng lớn nhất, chờ khi đứng vững, nhìn thấy vài gương mặt quen thuộc.

“Ồ?”

Phó chỉ huy sứ Ân Nhu thống lĩnh ti Mùi đang đứng khoanh tay:

“Chỉ huy sứ, bà chủ Mạnh.”

Ánh mắt di chuyển, dời đến nhóm người Thi Đại, đôi mắt Ân Nhu cong cong:

“Đến dạo hội hoa đăng à?”

Bạch Kinh thướt tha đứng bên cạnh nàng ta, mỉm cười dịu dàng.

Hai người mặc váy một trắng một đỏ, đỉnh đầu treo mặt nạ hình thú dữ tợn.

Thi Đại trò chuyện vài câu, liếc mắt trông thấy bóng người sau lưng họ.

Cương thi cường tráng như một ngọn núi nhỏ thò đầu ra, dẫn theo Tống Ngưng Yên đang ngồi trên đầu vai nó.

Tiếp đến là một gương mặt lạnh lùng, tai chó nhẹ đung đưa trên đỉnh đầu, là Tiểu Hắc người điều khiển con rối.

Ngay sau đó, truyền đến giọng nói hào hứng của Liễu Như Thường:

“Trùng hợp quá, mọi người cũng...”

Liễu Như Thường bật ra khẩu âm Đông Bắc:

“Ôi chao mẹ ời.”

Bạch Cửu Nương Tử quần quanh cổ nàng ta:

“Ồ!”

Liễu Như Thường xác nhận lại lần nữa, bản thân không nhìn nhầm.

Nàng ta biết hôm nay là lễ tết, tất cả mọi người đều ăn vận lộng lẫy. Y phục của Thi Đại nằm trong dự đoán của nàng ta, nhưng...

Tại sao ngay cả Giang Bạch Nghiễn cũng mặc màu đỏ thế kia?

Xin trời cao hãy tha thứ cho suy nghĩ vớ vẩn của nàng ta.

Áo đỏ phôi váy đỏ, hết như hỉ phục.

Rõ là xứng đôi.

Khóe môi Liễu Như Thường giật nhẹ, không nén nổi ý cười đang điên cuồng giương cao.

Đoán được nguyên do nàng ta mỉm cười, ánh mắt bình tĩnh của Thẩm Lưu Sương, dần trở nên sắc bén.

Hóa ra là thế.

Chẳng trách nàng ta đã có dự cảm từ sớm, cảm thấy cái cô Liễu Như Thường này có điều mờ ám.

Trừ họ ra, còn có vài đồng liêu Trần Ách Ti khác cũng ở đây.

Thi Đại chào hỏi một lượt, tò mò lên tiếng:

“Mọi người đi cùng nhau à?”

“Đúng vậy.”

Đầu vai Ân Nhu là tròng nhỏ màu sắc rực rỡ, vì nàng ta nói chuyện mà cánh nhỏ trong suốt của nó cũng run lên theo.

Quẹt nhẹ cánh của nó, Ân Nhu cười:

“Đồng người náo nhiệt.”

“Thượng nguyên là ngày đoàn viên mà.”

Liễu Như Thường lên tiếng:

“Trần Ách Ti tập trung mọi người từ khắp trời nam đất bắc, tối nay đa số đều không về quê. Phó chỉ huy sứ mời chúng ta cùng ra ngoài chơi lễ, kết bạn với nhau.”

Có người không cha không nương, cô đơn một mình, có người đi tận ngàn dặm, cách xa người thân.

Đều là chiến hữu sống chết có nhau, dù không có quan hệ huyết thống, họ cũng có tình cảm thân thiết.

Thi Đại nhìn quanh một vòng:

“Diêm Thanh Hoan không ở đây à?”

Diêm Thanh Hoan đến từ Giang Nam, không thân thích gì ở Trường An, với tính cách của hắn, chắc chắn cực kỳ hứng thú với hội hoa đăng.

Vậy mà Thi Đại chẳng tìm thấy hắn trong nhóm người.

“Chúng ta có mời hắn.”

Liễu Như Thường đáp:

“Hắn nói mình có hẹn, chắc là đi cùng bạn khác.”

Nàng ta chuyên chủ đề, như thể chỉ thuận miệng nhắc đến:

“Lần đầu ta mới thấy Giang công tử mặc áo đỏ.”

Y phục do nàng mua, Thi Đại cảm thấy tự hào:

“Đẹp ha?”

Liễu Như Thường gật đầu:

“Váy đỏ của muội cũng xinh lắm.”

Động tác đang lựa hoa đăng giúp nàng ta của Trần Triệt hơi khựng lại, liếc đôi mắt đen u ám qua kia.

Ngay sau đó, bị Liễu Như Thường chột cánh tay, nghe nàng ta thì thào lắm bầm:

“Lát nữa chúng ta cũng đến tiệm trang phục xem thử nhé? Đổi bộ khác cho huynh, tết thượng nguyên ai lại mặc đồ đen.”

Tính tình Trần Triệt cầu thả, áo đen dây buộc tóc đen, làm sao đơn giản thì làm.

Thấy hắn ta nhìn qua, Liễu Như Thường vội nói:

“Huynh đừng nghĩ nhiều, ta không định mua y phục cho huynh đâu! Chỉ là huynh đi bên cạnh ta, cũng phải có một bộ coi được chứ.”

Trần Triệt yên lặng một thoáng, khẽ cười:

“Được.”

Dáng người hắn ta cao ráo, ngón tay thon dài, đưa cho nàng ta hoa đăng hình rắn:

“Thích cái này không?”

Liễu Như Thường vui vẻ nhận lấy, Bạch Cửu Nương Tử khép hờ mắt, thè lưỡi.

Nhóc con, xem như ngươi biết điều.

Ân Nhu đã chọn xong hoa đăng thứ chín:

“Đây là cho Lục Lục.”

Lần nào thả hoa đăng, người này đều chọn cho đám cổ trùng của mình mỗi con một cái.

Bạch Khinh tập mãi thành quen, giúp nàng ta xách bốn ngọn đèn.

Trong tay Tiểu Hắc là bốn ngọn đèn khác.

“Thả hoa đăng là tiết mục quan trọng của tết thượng nguyên.”

Thi Đại giải thích cho Thi Vân Thanh:

“Chờ chúng ta mua hoa đăng xong sẽ đến bờ sông thả xuống nước, cầu nguyện trong lòng, nói không chừng sẽ thành thật đó.”

Thi Vân Thanh:

“Thật sao?”

Một câu hỏi chất phác, đáp án không hề nghi ngờ là “giả thôi”.

Thi Đại cười, dịu giọng dỗ cậu:

“Xem vận may nữa, nhiều người cầu nguyện đến vậy, thiên đạo chỉ có một, nghe không hết.”

A Ly trong lòng nàng lúc lắc cái đuôi.

Trên đời này nào có đạo lý cầu được ước thấy, thiên đạo cũng có luật, không thể rơi miếng bánh từ trên trời xuống.

Cầu phúc với ông trời chẳng qua chỉ là cách để người đời tự an ủi chính mình.

Nếu thật sự có thể thực hiện nguyện vọng một cách tùy ý, nó đâu đến mức bị thiên lý hạn chế chặt chẽ như vậy, chẳng thể tiết lộ cho Thi Đại biết tin tức mấu chốt liên quan đến họa diệt thế.

Đội cái nón nhỏ màu trắng do Thi Đại chọn, A Ly thở dài.

“Bất kể thế nào, cứ thành tâm cầu nguyện là được.”

Thi Đại nói:

“Đệ xem, thích hoa đăng nào?”

Ánh mắt Thi Vân Thanh dịch chuyển.

Tạo hình hoa đăng muôn hình vạn trạng, cậu không mấy hứng thú với những chiếc đèn lụa hoa mỹ:

“Sao không có sói?”

Mọi người thả đèn là muốn cầu cát lợi, sói là ác thú, tất nhiên sẽ bị loại trừ.

Thi Vân Thanh trưởng thành cùng sói, trong cơ thể có yêu đan tộc sói.

Thi Đại ngẫm nghĩ:

“Vì hoa đăng hình sói rất khó làm. Để xem, hình dáng chúng oai phong, có răng nanh và lông, không dễ mô phỏng thần thái, chỉ cần làm chệch chút thôi sẽ biến thành chó ngay.”

Sắc mặt Thi Vân Thanh cứng đờ tởm nhĩ.

Nhớ lại một vài ký ức không thể cho người khác biết, cậu không còn rối rắm nữa, nhanh chóng chuyển chủ đề:

“Để biết rồi.”

Đừng nói hoa đăng, ngay cả sói hàng thật nào đó cũng có thể bị nhận nhầm thành chó con.

Chôn vùi ký ức dưới đáy lòng, ánh mắt cậu lướt nhanh, cuối cùng dừng lại.

Thi Đại nhìn qua, là chú thỏ mũm mĩm.

Ngay cả Thẩm Lưu Sương cũng ngạc nhiên:

“Để thích thỏ?”

“Cũng tạm.”

Thi Vân Thanh không chút do dự:

“Thỏ ăn ngon.”

Không hổ là tư duy sói con.

Thi Đại bật cười:

“Rồi rồi rồi, ngày mai bảo trù nướng làm thịt thỏ cho đệ... Tỷ
tỷ chọn gì vậy?”

Thẩm Lưu Sương lấy đèn lụa hình ngũ giác:

“Cái này.”

Thân đèn đơn giản mượt mà, hoa văn rùng rúc, tùy ý lại
không mất khí khái.

Là phong cách Thẩm Lưu Sương vừa nhìn đã thích.

Thi Đại gật đầu, nhìn sang bên cạnh.

Mạnh Kha và Thi Kính Thừa được đồng liêu Trần Ách Ti vây
quanh, dường như đang chỉ dẫn kỹ thuật tu luyện.

Với những ai xin chỉ dạy, Thi Kính Thừa luôn truyền đạt hết
tất cả.

Giang Bạch Nghiễn đứng trước sạp hàng, chẳng biết đang nghĩ
gì.

Thi Đại đến gần chàng một bước:

“Huynh thích đèn nào?”

Giang Bạch Nghiễn ngẩng đầu.

Dẫu đang nướng mình trong một nơi náo nhiệt, nhưng khi
chàng yên lặng không nói gì, vẫn có vài phần lạnh lẽo tịch
mịch chán đời.

Vừa ngược mắt, hơi lạnh tan biến hơn phân nửa, trông mắt lấp
lánh ánh đèn, như ngàn vạn mảnh vàng vụn, phác họa đường

nét gương mặt sắc bén lại xinh đẹp rực rỡ.

“Ta không biết nhiều về hoa đăng.”

Chàng cất lời, giọng điệu dịu dàng ôn hòa:

“Cô có thể chọn giúp ta không?”

Cũng giống Thi Vân Thanh, đây là tết thượng nguyên đầu tiên của Giang Bạch Nghiễn sau nhiều năm.

Thi Đại không nghĩ nhiều, trượng nghĩa gật đầu.

“Đây là đèn voi trắng, tượng trưng cho trời yên biển lặng.”

Nàng vừa lướt nhìn, vừa kiên nhẫn giải thích:

“Tiếp theo...”

Tâm mắt ngừng lại, Thi Đại ôm chiếc đèn cá hoa văn sắc sảo.

“Ngụ ý của cá rất may mắn, năm nào cũng dư dả.”

Nàng tươi cười:

“Huynh muốn không?”

Đèn cá không nhỏ, sắc thái lộng lẫy, dùng tay nghề đặc biệt, nhanh trức cố định bên trong có thể lắc lư qua lại, mô phỏng cá quẫy đuôi.

Giang Bạch Nghiễn cảm ơn rồi nhận lấy, khẽ cười.

“Có qua có lại.”

Thấy chàng nhận nó, tâm trạng Thi Đại rất tốt:

“Huynh cũng chọn giúp ta một cái nha?”

Hoa đăng đa dạng đủ màu khiến nàng hoa mắt, lấy cái này lại

cảm thấy cái kia đẹp hơn, chẳng nỡ dứt khoát, sắp bị ép mắc chứng khó lựa chọn mất rồi.

Chi bằng để Giang Bạch Nghiễn chọn giúp nàng.

Chàng sẽ chọn hoa đăng gì nhỉ, Thi Đại tò mò.

Cầm đèn cá bằng tay trái, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt.

A Ly cọ trong lòng Thi Đại, lặng lẽ liếc nhìn sắc mặt chàng.

Áo đỏ diễm lệ, nếu không đủ khí thế sẽ trông th ô tục.

Giang Bạch Nghiễn tôn bộ y phục này cực tốt, chỉ là...

Khi chàng không còn nở nụ cười, sắc đỏ chiếu rọi toàn thân, không giống đang tỉ mỉ xem xét hoa đăng, như đang ngắm một bộ thi thể bị xé toạc ra hơn.

Là một kiểu điên loạn kín đáo, rất có khí chất phản diện trong tiểu thuyết một lời không hợp sẽ giết người ngay.

Giang Bạch Nghiễn duỗi tay phải.

Đầu ngón tay hơi lạnh, chạm vào một màu tươi sáng.

Hoa đăng không lớn, tinh xảo xinh xắn, hai lỗ tai vĩnh thẳng bên trên, phần mặt điểm thêm vài sợi râu dài mảnh, giống như...

Mèo.

Lòng thoáng lướt qua cảm giác lạ lùng, Thi Đại hỏi:

“Sao lại là mèo?”

Giang Bạch Nghiễn không chút khác thường, nhắc hoa đăng hình mèo lên, đáy mắt phẳng lặng:

“Giống cô.”

Thi Đại ngân ngơ:

“Giống chỗ nào?”

Giang Bạch Nghiễn lặng thinh không nói, như đang suy nghĩ.

Một lúc sau, chàng nhướn mắt:

“Chắc là...đều thích ăn cá và ngủ nướng?”

Giọng điệu rất nhẹ, ản chút trêu ghẹo đùa giỡn.

Ở nhà, quả thật ngày nào nàng cũng ngủ đến mức là người cuối cùng tới phòng ăn, điều này nàng rất tự biết mình.

Ôm lấy đèn từ tay Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại bật cười, nói cứ như thật:

“Tinh mắt đấy, Giang Bạch Nghiễn hỏa nhãn kim tinh nha.”

Chọn xong hoa đăng trước sạp hàng, Thi Đại kéo tay Thi Vân Thanh, cùng các đồng liêu Trần Ách Ti đến bờ sông.

Sắc trời dần khuya, trăng treo trên cao, sáng trong như nước.

Vô số thuyền hoa neo đậu tại bờ sông Phụng Hoàng, ánh lửa trên thuyền phản chiếu xuống nước, xen kẽ nối liền với đèn đường, loang ra vàng sáng mờ ảo.

Đã có rất nhiều hoa đăng trôi theo dòng nước về một nơi xa mà tầm mắt chẳng với tới, ngàn vạn ánh đèn tựa ngân hà trút xuống.

Ven sông đâu đâu cũng có bóng người tùm năm tùm ba, đa phần đều là nam nữ trẻ tuổi, cử chỉ thân mật.

Thi Đại giúp đệ đệ thả hoa đăng:

“Đệ nghĩ kỹ ước gì chưa?”

Nhận thỏ trắng nàng đưa qua, Thi Vân Thanh nghiêm túc nghĩ ngợi.

Vừa nhíu mày kiếm, bỗng nghe thấy tiếng trẻ con quen thuộc:

“Vân Thanh, Thi Vân Thanh!”

Thi Vân Thanh cứng đờ.

Thi Đại chưa từng nghe giọng nói này, nhưng cũng đoán được tám chín phần thân phận của người tới, nàng quay đầu lại.

Cách đó không xa là một cậu bé chừng sáu tuổi, nắm tay nam tử trẻ tuổi hình như là cha cậu bé, tay kia xách chiếc đèn lồng đầy khí thế.

So với nó, đèn thỏ của Thi Vân Thanh ngoan ngoãn lại đáng thương.

Mặt mày Thi Vân Thanh vô cảm, đầu óc trống rỗng.

Đôi mắt cậu bé bừng sáng, kích động nói với cha nương:

“Là cậu ấy! Là bạn học mới chia điểm tâm cho chúng con!”

Trùng hợp ghê, có thể gặp cậu ở đây.

Bạn học mới ôm đèn thỏ trắng mũm mĩm, còn đội nón hồ đáng yêu.

Hệt như trong ấn tượng, là người tốt dịu dàng, quả nhiên cậu chỉ có bề ngoài trông lạnh lùng thế thôi.

Những đứa trẻ thích thỏ, làm sao xấu được?

Thi Vân Thanh: “...”

Sờ chiếc đèn trong tay, lại chạm nón hồ trên đầu, cậu khựng lại tại chỗ, khí nóng cuộn cuộn dâng lên không ngớt.

“Đứa nhỏ này xấu hổ rồi.”

Phụ thân của cậu bé thoải mái cười lớn:

“Cảm ơn con tặng bánh hoa tươi cho Hạo Nhiên nhé. Chúng ta đã bàn với thằng bé rồi, ngày mai sẽ tặng quà đáp lễ cho con.”

Thi Vân Thanh lúng túng gật đầu:

“Vâng...được ạ.”

Thi Đại nhỏ tiếng nhắc:

“Nhớ nói thượng nguyên an khang.”

Gắng nhịn nhiệt độ như lửa đốt trên mặt, âm lượng Thi Vân Thanh nhỏ dần:

“Thượng nguyên an khang.”

Cậu nghiêm mặt:

“Cậu cũng vậy.”

Cậu bé nhớ kỹ rồi, bạn học mới tính tình ngại ngùng, nói chuyện với người ta cũng đỏ mặt.

Sau này cậu bé nhất định phải giúp đỡ Thi Vân Thanh làm quen học đường, không để bạn học mới bị ức hiếp.

Rốt cuộc Lý Hạo Nhiên đã hiểu lầm chuyện gì, đôi mắt Thi Vân Thanh trống rỗng, không muốn đoán nữa.

Cậu chỉ biết thở xấu xa, hổ cũng xấu nốt.

Cậu bé rất nhanh tạm biệt rồi đi, Thi Đại nhìn theo bóng lưng cậu bé, cảm khái:

“Bạn học của đệ nhiệt tình quá.”

Nàng mỉm cười rạng rỡ, chạm vào cánh tay Thi Vân Thanh:

“Nguyện vọng thế nào?”

Vẫn chưa hoàn hồn lại từ cú sốc ban nãy, đôi mắt Thi Vân Thanh hoảng hốt.

Nguyện vọng là...

Để Lý Hạo Nhiên quên hết mọi chuyện xảy ra hôm nay.

Hoặc chờ ngày mai cậu tỉnh giấc, thỏ sẽ hóa thành mảnh thú sức lực mạnh mẽ, khiến địa vị của đèn thỏ nước lên thuyền lên.

Không đúng.

Tâm tình phiền muộn, Thi Vân Thanh nhìn chăm chăm mặt nước.

Nước sông gợn lên ngàn lớp sóng theo gió bay, như vượt phẳng trái tim cậu từng vòng một.

Hiếm khi nào Thi Vân Thanh suy nghĩ, bản thân cậu muốn cái gì.

Lúc còn sống chung với bày sói, cậu giữ mạng, sống sót theo bản năng, về sau trở lại Thi phủ...

Cậu muốn đao pháp tinh thông tiến bộ, trở thành một người mạnh mẽ như phụ thân.

Cậu cũng muốn nhanh chóng hóa giải yêu đan trong cơ thể, trở thành con người chân chính.

Nhưng ngẫm đến cuối cùng, trong đầu chỉ còn lại những người bên cạnh.

Bầu môi, đầu ngón tay cọ lỗ tai đèn thỏ, vì gần ánh nến, nhiệt độ nóng bỏng.

Thi Vân Thanh ngồi xồm bên bờ sông Phượng Hoàng, thả hoa đăng vào nước như Thi Đại bảo.

Đạo pháp cậu có thể tự mình luyện, yêu đan rồi sẽ đến một ngày tan biến.

Cậu không nghĩ ra được ngôn ngữ hoa mỹ, chỉ hi vọng trời cao phù hộ người nhà bình an.

Đèn thỏ xuống nước, khẽ lắc lư, gió đông lướt qua, đẩy nó trôi về trước.

Thi Đại hỏi:

“Đệ ước gì vậy?”

Không thèm nói cho nàng biết đâu.

Thi Vân Thanh nghiêng mặt đi, khẽ hừ một tiếng:

“Nếu nói ra sẽ không còn linh nữa.”

Thi Đại ngạc nhiên:

“Đệ cũng biết chuyện này hả?”

Giọng điệu Thi Vân Thanh buồn bực:

“Đệ là trẻ con, không phải đứa ngốc.”

Tỷ tỷ cậu mới ngốc ấy.

Thâm Lưu Sương chỉnh lại nón hồ bị gió thổi lệch giúp cậu, trêu ghẹo:

“Chẳng lẽ đệ ước thỏ hóa thành mãnh thú?”

Lỗ tai Thi Vân Thanh nóng bừng:

“Không có mà!”

Thi Đại cười không ngừng, cũng đẩy hoa đăng xuống nước, trước khi ước không quên chấp tay lại cho thêm cảm giác nghi thức.

Nguyện vọng của nàng rất đơn giản, hi vọng cả nhà bình an thuận lợi, thành công hóa giải họa diệt thế.

Trước giờ Thi Đại nhanh nhẹn thanh thoát, giờ phút này khép mắt lại, gương mặt trắng nõn phản chiếu dưới ánh trăng, như tuyết đọng đầu cành, điềm tĩnh thần nhiên.

Tầm nhìn tối đen, nàng không phát giác được tầm mắt của người bên cạnh, mở đôi mắt hạnh, mới thấy đèn cá của Giang Bạch Nghiễn cũng đã xuống nước.

Rất gần với mèο của nàng...

Vì đèn cá thả sau, nhìn thoáng qua, trông nó cứ như đang đuổi theo căn mèο của nàng.

Cá này hung dữ quá.

Thi Đại bật cười rất không đúng lúc.

Giang Bạch Nghiễn nghiêng đầu hỏi nàng:

“Sao lại cười?”

Thi Đại ôm má nhìn vào mắt chàng, cố ý ra vẻ dọa dẫm:

“Đèn cá của huynh gần ta đến thế, cẩn thận bị mèο của ta ăn thịt đó nha.”

Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, tròng mắt đen láy như nước hồ tĩnh lặng dưới sắc trăng, thoáng chốc lan ra gợn sóng.

Giọng chàng chậm rãi, mang theo vẻ lười nhác rời rạc, dường như đang cười:

“Ăn rồi cũng tốt.”

Thi Đại:

“Hửm?”

Nàng không kịp hỏi tiếp, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng ồn ào.

Quay đầu nhìn lại, hóa ra đã bắt đầu hoạt động đoán câu đố đèn ở bờ sông Phụng Hoàng.

“Câu đố đèn?”

Tổng Ngưng Yên ngồi trên đầu vai cương thi, ngáp dài:

“Có phần thưởng không?”

“Tất nhiên rồi.”

Ân Nhu xoa tay chuẩn bị sẵn sàng;

“Lần này nhất định phải đoán trúng một câu.”

Bạch Kinh thở dài, mỉm cười dung túng:

“Đi đi, ta đi với ngươi.”

Ân Nhu sinh ra ở Miêu Cương, hiểu biết ít ỏi về văn hóa Trung Nguyên, chưa từng đoán trúng câu đố đèn nào, năm này qua năm nọ, càng thua càng hăng.

Khẽ nhướn mày, Bạch Kinh nói với thanh niên cao gầy phía trước:

“Ngươi cũng thử xem? Từng viết tiểu thuyết, đoán câu đố chắc trong tầm tay nhỉ?”

Cách tiêu khiển của con người, vừa lạ lùng lại nhàm chán.

Tiểu Hắc gật đầu:

“Để ta thử.”

Tâm tư Liễu Như Thường không ở chỗ câu đố đèn, ánh mắt đuổi theo hoa đăng dưới sông.

Nàng ta nhìn thấy rõ ràng, sau khi Thi Đại nhắm mắt, Giang Bạch Nghiễn đã đẩy đèn cá đến cạnh đèn của nàng.

Một mèo một cá, ăn và bị ăn.

Tình tiết tiểu thuyết từng đọc vẫn còn rõ mồn một trước mắt, Liễu Như Thường thấy nếu nàng ta nghĩ tiếp, sẽ không còn lễ phép mất thôi.

Dáng người Thi Kính Thừa cao thẳng, đứng bên trái Mạnh Kha, nhìn rõ nét chữ trên ngọn đèn đầu tiên.

“Gót nhỏ chân cao, nón đỏ áo trắng.”

Một thoáng lặng thinh đầy ẩn ý sâu xa.

Vô số cặp mắt cùng lúc di chuyển, lặng lẽ nhìn Thi Vân Thanh đang đội nón hồ.

Áo choàng mới cậu vừa thay ở Tử Câm Các, vừa khéo là màu trắng.

Thi Vân Thanh: “...”

Lòng Thi Vân Thanh tựa tro tàn, hỏi tỷ tỷ cậu:

“Có phải nó nhắm vào đệ không?”

“Không nhắm vào đệ.”

Thi Đại:

“Đệ nhỏ con, chân đâu có cao.”

Có phải lời của con người không?

Thi Vân Thanh trợn mắt không dám tin.

Nhân lúc nhóm người Trần Ách Ti chần chừ, đã có người đáp đúng “hạc trắng”.

Ngọn đèn thứ hai mở ra.

“Ngồi cũng ngồi, đứng cũng ngồi, đi cũng ngồi, nằm cũng ngồi.”

Thi Đại từng gặp câu đố này rồi, đáp án là “ếch”.

Nhưng mà...

Lại là khoảng lặng.

Vô số ánh mắt đồng loạt di chuyển, lặng lẽ nhìn Tống Ngung Yên đang ngồi trên vai phi cương.

Người này coi cương thi như phương tiện di chuyển, dấu dò xét hết ký ức của tất cả mọi người một lượt, cũng toàn là tư thế ngồi lười biếng của nàng ta.

Tống Ngung Yên: “...”

Nằm trên giường mà, nàng dùng để nằm đàn hoàng đấy.

Muốn phản bác, nhưng quá mệt mỏi, Tống Ngung Yên quyết định nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ân Nhu đầy cảm xúc:

“Có một vài nơi, ngoài mặt gọi Trần Ách Ti.”

Bạch Kinh như có điều suy nghĩ:

“Thực tế là vườn thú quý.”

Chỗ họ thậm chí còn có dã khuyển, rắn trắng và trùng độc.

Trong lòng Thi Đại còn một con hồ ly đang nằm kia kia.

Ôm hồ ly, Thi Đại cười đến cong vành mắt:

“Câu tiếp theo đến rồi.”

Nàng nói xong dời bước, đến gần Giang Bạch Nghiễn, nhỏ tiếng hỏi:

“Huynh có quen không?”

Thi Đại nhớ Giang Bạch Nghiễn không thích ồn ào.

Từ nhỏ trải qua những chuyện thế kia, chàng một mình đã quá lâu, rất khó để nhiệt tình trò chuyện với mọi người, Giang Bạch Nghiễn từng từ chối mỗi một bữa tiệc mừng công của Trấn Ách Ti.

Đặt mình trong âm thanh ồn ào náo động, có lẽ chàng không thể thích ứng.

Dẫu nàng thấy náo nhiệt không phải chuyện xấu, nhưng Giang Bạch Nghiễn không thích, Thi Đại cũng không ép chàng.

Thi Kính Thừa đang giải đáp thắc mắc giúp nhóm tiểu bối, trong thời gian ngắn không thoát thân được.

“Hay là.”

Thi Đại thì thầm:

“Huynh, ta, Lưu Sương tử tử và Vân Thanh, bốn người chúng ta đi nơi khác dạo ha?”

Thẩm Lưu Sương ngược mắt nhìn qua.

Bốn người?

Thi Đại muốn rủ Giang Bạch Nghiễn đi đâu? Họ không định ở chốn đông người sao? Đúng rồi, tết thượng nguyên cũng là ngày nam nữ hẹn nhau...

Thẩm Lưu Sương tập trung suy nghĩ.

Nàng ta và Vân Thanh không đi sẽ tốt hơn chăng?

Thầm tắc lưỡi, Thẩm Lưu Sương liếc Giang Bạch Nghiễn.

Hiện nay đối với Giang Bạch Nghiễn, nàng ta nhìn chỗ nào cũng thuận mắt, lại đâu đâu cũng chướng mắt.

Cảm thấy sát khí tiềm ý của chàng quá nặng, nhưng nghĩ lại đây mới là kiếm thuật chân chính đánh đâu thắng đó.

Rồi thì diện mạo của chàng trên ong ghẹo bướm quá đôi, nhưng phải thế mới xứng với Thi Đại.

Muốn đánh chàng, lại không thể không giúp chàng.

Thẩm Lưu Sương nhắm mắt.

“Hai người đi thôi cũng được.”

Thẩm Lưu Sương mở lời:

“Tỷ và Vân Thanh...”

Thực sự không bịa được lý do hợp lý, Thẩm Lưu Sương hơi ngập ngừng:

“Nghiên cứu đạo pháp.”

Thi Vân Thanh: “?”

Tỷ đang nói gì thế kia? Nghiêm túc thật luôn?

“Tôi qua ta vừa tìm hiểu xong một bộ đao pháp, vừa khéo có thể hỏi Vân Thanh.”

Thẩm Lưu Sương không biến sắc:

“Ta và đệ ấy thảo luận đao pháp, hai người nghe nhầm chán lắm, chi bằng chia nhau ra.”

Đại Đại à, cơ hội phải tự mình nắm bắt, tỷ tỷ chỉ có thể giúp muội đến đây thôi.

Thi Vân Thanh: “?”

Bình tĩnh mà nói, cậu khá hứng thú giao lưu rèn luyện với Thẩm Lưu Sương, sẽ không từ chối.

Nhưng mà... “tôi qua vừa tìm hiểu bộ đao pháp” gì kia, cậu hoàn toàn không nghe nói mà.

Chẳng ngờ Thẩm Lưu Sương lại nói như vậy, Thi Đại ngẩn người.

Tết thượng nguyên đã trôi qua hơn nửa, họ thả xong hoa đăng, không còn hoạt động gì khác.

Còn lại cũng chỉ có dạo quanh.

Nếu tách ra...cũng được ư?

Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh nghiên cứu đao pháp, nằng ở cạnh lải nhải, ngược lại sẽ phiền đến họ.

Thi Đại nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Huynh thấy được không?”

Thẩm Lưu Sương thâm hừ lạnh.

Tiểu tử này cầu còn không được nữa đấy.

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Thế là giải quyết dứt khoát.

Trong gió đông rét mướt, Thẩm Lưu Sương nhìn theo Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn rời đi.

Về mặt Thi Vân Thanh phức tạp:

“Tỷ tìm hiểu được đạo pháp gì thế?”

Cậu rất quan tâm chuyện này.

Thẩm Lưu Sương:

“Đạo pháp? Ai lại nói chuyện đạo kiếm vào tết thượng nguyên? Con người sống trên đời, phải biết cách hưởng thụ.”

Mắt cậu tròn to, đồng tử Thi Vân Thanh run rẩy, hé miệng lại nói không nên lời.

Lừa, lừa trẻ em kìa?

“Ngày mai dạy đạo pháp cho đệ, thời gian còn lại trong tối nay, không nhắc chữ đó nữa.”

Đuôi mắt nhếch lên độ cong dài mảnh, Thẩm Lưu Sương lười biếng cong môi:

“Tết thượng nguyên, dẫn đệ đi ăn ngon chơi vui.”

Nàng ta nhéo nón hồ tròn vo phía trước:

“Đi không? Đảm bảo thú vị.”

Tâm tư người lớn khó đoán ghê.

Bụng réo vang, cuối cùng Thi Vân Thanh không chống lại được dụ dỗ, giả vờ ra vẻ bình tĩnh:

“Đi.”

Chính Thi Đại cũng không hiểu nổi, giữa nhóm người đông đúc, vì sao chỉ còn lại mỗi nàng và Giang Bạch Nghiễn.

Nếu nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên hai người đi dạo riêng với nhau.

“Vừa nãy ở ven sông.”

Thi Đại mỉm cười:

“Huynh muốn đi lắm phải không?”

Giang Bạch Nghiễn không phủ nhận:

“Ừm.”

Chàng cũng cười:

“Cám ơn, ta còn tưởng cô sẽ khuyên ta nói chuyện với họ.”

“...Cũng định khuyên đó.”

Thi Đại nói thật:

“Nhưng nghĩ lại ấy, làm thế đâu khác gì ép ta luyện kiếm.”

Nàng không hứng thú cũng không có khiếu luyện kiếm, hết như Giang Bạch Nghiễn chán giao tiếp xã hội vậy. Nếu ai đó mặt dày khuyên nàng học kiếm, chắc chắn Thi Đại sẽ phiền chán, kéo người kia vào danh sách đen mất.

Huống hồ tính cách là thói quen từ tận xương cốt, sao có thể thay đổi chỉ vì một hai lời của nàng được.

Khựng lại một chốc, Thi Đại bổ sung:

“Hơn nữa...hình như huynh không vui lắm?”

Giang Bạch Nghiễn không lộ vui buồn ra ngoài, nàng chỉ có thể nhìn ra đôi phần manh mối từ ánh mắt thỉnh thoảng u ám của chàng.

Khi ở bên sông Phượng Hoàng, trông mắt chàng sẫm lại, bên trong là cảm xúc Thi Đại không hiểu được.

“Đâu có.”

Giọng Giang Bạch Nghiễn dịu dàng trong trẻo:

“Không quen đông người quá thôi.”

Lời này hai phần là thật, bảy phần là giả.

Quả thật chàng chán ghét tiếng ồn, nhưng giờ phút này điều chàng để tâm nào phải chuyện đó.

Mãi đến bây giờ, Giang Bạch Nghiễn vẫn nhớ rõ cảnh tượng ven sông.

Tính cách Thi Đại dễ khiến mọi người yêu thích, nhân duyên rất tốt, gặp ai cũng sẽ nói đôi lời.

Sắc mặt khi nàng trò chuyện với người khác thoải mái tự nhiên, gò má đượm ý cười, được đèn đuốc soi tỏ ánh sáng rực rỡ trong mắt.

Cảm giác đăng chát trong họa cảnh lại trở về, đè nặng lòng chàng, như trận mưa to sắp đến, mây đen giăng đầy trời.

Muốn để Thi Đại nhìn chàng.

Chỉ nhìn chàng, vĩnh viễn cũng chỉ nhìn chàng.

Thế nhưng nụ cười và thiện ý của nàng dành cho quá nhiều người, không đặc biệt với chàng.

Có một thoáng, Giang Bạch Nghiễn nảy sinh suy nghĩ muốn nhốt nàng lại, để đôi mắt ấy không chứa được sự vật khác nữa.

“Ăn bánh trôi, cũng thả hoa đăng xong rồi.”

Thi Đại hào hứng:

“Chúng ta tìm chút đồ ăn vặt nhé? Mỹ thực ở thành Trường An nhiều lắm đó.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Cô muốn ăn gì?”

“Chuyện này huynh không biết rồi.”

Thi Đại hất cằm:

“Quá nhiều món ngon, không lựa nổi đâu, chúng ta phải xem duyên phận...”

Nàng còn muốn lải nhải tiếp, bỗng có một người đi ngang qua giữa nàng và Giang Bạch Nghiễn, khiến lời nói của Thi Đại nhất thời khựng lại.

Nam nữ già trẻ của mọi nhà gần như đều ra ngoài hết, thành Trường An có lớn hơn nữa cũng chẳng chứa nổi nhiều người đến thế, có vẻ chen chúc.

Nhất là nơi họ đang đứng, chợ tây với dòng người tấp nập.

“Đông quá.”

Thi Đại ôm chặt hồ ly nhỏ trong lòng:

“Chúng ta rời khỏi chợ tây, đi chỗ khác ha?”

Nơi này ồn ào, nói chuyện cũng chẳng nghe rõ.

Có phải nên đến gần hơn không? Nàng và Giang Bạch Nghiễn còn cách một khoảng, thỉnh thoảng có người chen vào chỗ trống, tách hai người ra, ngăn cản tầm mắt.

Thi Đại phải nhìn chăm chăm chàng mọi lúc, mới không bị dòng người chia cắt.

Lại có vài người trẻ tuổi vội vã ngang qua, Thi Đại vừa định tránh, bỗng dưng có làn gió lướt đến bên người.

Là mùi hương mát lạnh quen thuộc.

Một góc áo phất nhẹ qua lòng bàn tay nàng, ngay sau đó là nhiệt độ lạnh lẽo.

Trước khi hai người cách xa nhau hơn, Giang Bạch Nghiễn đã nắm lấy tay nàng.

Nói một cách chính xác, là đầu ngón tay.

Chàng chỉ kéo nhẹ, Thi Đại bèn vô thức dựa gần, chạm vào bả vai Giang Bạch Nghiễn, lại nhanh chóng tách ra.

Trái tim loạn nhịp một thoáng.

Đỉnh đầu truyền đến giọng nói của chàng, dịu dàng có lẽ, không nghe ra cảm xúc gì:

“Như vậy sẽ không bị tách ra nữa.”

Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Được không?”

Thi Đại: “...”

Thi Đại:

“Ừm.”

Nàng thốt ra một chữ, âm cuối run nhẹ.

Nhận được sự cho phép, bụng ngón tay Giang Bạch Nghiễn dịch lên, di chuyển theo đầu ngón tay nàng.

Đầu tiên là va chạm như thăm dò, dần dần hóa thành xâm lược ăn tủy biết vị, dọc theo xương ngón tay, chậm rãi vuốt nhẹ lòng bàn tay nàng.

Đây chắc chắn không phải cái nắm tay bình thường, thậm chí vượt qua cả phạm vi mập mờ.

Rất khó để hình dung cảm giác ấy, da thịt chạm nhau, nhiệt độ hòa tan, như một con rắn trườn bò, hấp thu nhiệt độ nàng.

Ấy vậy mà động tác Giang Bạch Nghiễn lại quá đỗi vụng về, mỗi một lần tiến về trước đều vô cùng cẩn thận, như trẻ nhỏ ngây thơ đơn thuần.

Chàng hỏi rất khẽ:

“Thi tiểu thư, là như vậy sao?”

Cõi lòng hỗn loạn, chàng đã gọi xưng hô quen dùng ngày trước.

Lòng Thi Đại cũng rối bời, nhớ lại cái ôm trong họa cảnh.

Giang Bạch Nghiễn không biết phải nắm tay thế nào, cũng chẳng rõ xúc cảm khi hai bàn tay đan vào nhau, thế nên chàng mới cọ xát bên ngoài không theo quy tắc gì?

Rũ mắt, nhịp thở Giang Bạch Nghiễn hơi loạn.

Chợ Tây ồn ào không chịu được, chàng lại nghe thấy nhịp tim mình vọng đến, như từng hồi trống dày đặc gõ vang.

Giống như vuốt ve khối ngọc ấm áp mềm mại, chàng tham

lam siết chặt, cơ thể vốn lạnh lẽo, dần dần thấm hơi nóng của Thi Đại.

Nơi hai người kề cận nhau, run rẩy không kiềm chế nổi, khiến trái tim chàng nóng bỏng.

Làm Giang Bạch Nghiễn nhớ lại tình hình lần đầu tiên chàng giết kẻ thù.

Chàng tốn rất nhiều công sức mới tìm được một gã sát thủ áo đen, khi mũi kiếm đâm vào ngực gã, sống lưng Giang Bạch Nghiễn run lên, nhịp tim tăng tốc.

Ngửi mùi máu tươi tanh nồng, niềm vui không tả nổi bao bọc lấy chàng, sau đó lòng chàng chán chường muôn phần, lột da róc xương đối phương.

Cảm giác giờ phút này, không khác gì khi ấy.

Thậm chí tần suất tim đập còn nhanh và mãnh liệt hơn.

Điều khác biệt là, hôm đó Giang Bạch Nghiễn có thể tùy ý nghiền nát mỗi một đốt xương kẻ đó, cười khế vì tiếng hét thảm của gã.

Ngay lúc này, đến cả dùng sức chàng cũng chẳng dám, chỉ biết quần lấy nàng, tập tễnh học theo.

Không đủ.

Vết đao nơi cánh tay đau đớn âm ỷ, nhảy nhót cầu xin nhiều hơn nữa.

...Không đúng đâu.

Thi Đại nghĩ.

Cách Giang Bạch Nghiễn nắm tay không đúng, gần như chỉ cọ nhẹ một cách lung tung, da thịt kẻ sát, đầu ngón tay chàng đang run.

Bỗng nhớ đến điều gì, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt.

Ngón cái có vết chai, xúc cảm thô ráp, chừng như tò mò, chàng quẹt nhẹ qua lòng bàn tay Thi Đại.

Không kịp đề phòng, cảm giác ngứa ngáy như dòng điện chạy dọc cánh tay nàng.

Nàng vô thức rút tay, lại bị Giang Bạch Nghiễn giữ rịt lấy, chẳng lùi bước được, trong tiếng hô hấp hỗn loạn, nghe thấy tiếng chàng cười khẽ.

Đáy mắt đọng đầy hình ảnh đèn đuốc mờ ảo, vì nụ cười, nhếch thành độ cong quyến rũ.

Giang Bạch Nghiễn khẽ hỏi:

“Sợ nhột?”

Chàng cố ý kia.

Vành tai nóng bừng, Thi Đại thoáng ngẩn ngơ.

Sau đó xòe năm ngón tay như muốn hơn thua cùng chàng, trở ngược lại nắm chặt lòng bàn tay chàng.

Chương 75: C75: Chương 75

Thi Đại nắm tay lại là chuyện ngoài dự đoán, đáy mắt Giang Bạch Nghiễn thoáng qua vẻ hoảng hốt.

Lòng bàn tay được xúc cảm mềm mại bao bọc, không dùng nhiều sức lại tựa giam cầm.

Chàng nghe Thi Đại cất lời:

“Nắm tay là phải thế này nè.”

Khẽ khàng nói xong, Thi Đại lấy hết can đảm, khép tay lại.

Nắm được rồi.

Tay Giang Bạch Nghiễn lạnh quá, mềm ơ là mềm.

Kinh nghiệm nắm tay người khác của nàng chủ yếu đến từ mấy đứa nhỏ, chỉ nhẹ siết lại đã có thể ôm trọn bàn tay đối phương.

Hiển nhiên, Giang Bạch Nghiễn không nằm trong phạm vi đó.

Đây là bàn tay đã quen cầm kiếm và bút, lòng bàn tay rất nhiều vết chai, khớp xương rõ ràng, thon dài như trúc.

Thi Đại chẳng thể nắm hết một vòng.

Động tác trở tay nắm ngược của nàng có vẻ đảo khách thành chủ, nói thật, tại sao làm vậy, ngay cả chính Thi Đại cũng không nói rõ được.

Nếu buộc phải giải thích, nàng không muốn rơi vào thế yếu...

Bị ánh mắt ban nãy của Giang Bạch Nghiễn nhìn đến vành tai nóng bừng, nàng loáng thoáng nhận ra nguy hiểm cận kề.

Như bị rắn độc dụ dỗ từng bước, sắp rơi vào cái bẫy chẳng thể vùng thoát, Thi Đại không muốn làm con mồi, đánh trả theo phản xạ.

Nếu đã mượn có “không bị dòng người chia cắt”, Giang Bạch Nghiễn chạm vào tay nàng...

Vậy nàng nắm lại, cũng không sao đâu nhỉ?

Lòng thấy hồi hộp, Thi Đại dùng khước mắt liếc Giang Bạch Nghiễn.

Hoảng hốt đã tan biến, chàng đang ngắm nghía bàn tay nắm lấy nhau của hai người, lộ vẻ tò mò.

Trừ tò mò, còn nhiều cảm xúc phức tạp khó hiểu hơn nữa, Thi Đại không thể nhìn thấu.

Để mặc tay phải của mình bị Thi Đại siết lấy, Giang Bạch Nghiễn yên lặng một thoáng, cười khẽ như lắm bả:

“Là vậy à.”

Tóm lại không thể giống huynh, cợ lung tung thế kia.

Thi Đại ghen câu này không nói ra, nhớ đến động tác ban nãy của Giang Bạch Nghiễn, cảm thấy buồn cười, lại có đôi chút phiền muộn.

Nào có ai ngay cả chạm vào tay người khác, cũng tò mò muôn phần như vậy.

Nghĩ đến đây, Thi Đại bỗng dừng tự hỏi, Giang Bạch Nghiễn chủ động cầm tay nàng, xuất phát từ tâm tư gì?

Nếu giờ phút này, đi cạnh chàng là một người khác, Giang

Bạch Nghiễn có còn vươn tay chẳng?

Lòng Thi Đại ngửa ngáy.

Hai người không nói chuyện, tình huống có chút ngại ngùng.

Nàng thấy cứ tiếp tục lặng thinh như vậy không phải cách, ngược mắt, thử tìm chủ đề phá vỡ trầm mặc.

Vàng trắng treo cao, ánh sáng chiếu rọi, giữa đám đông náo nhiệt, sự chú ý của Thi Đại đã bị một luồng sáng rực rỡ thu hút.

Đại Chiêu là quốc gia thịnh vượng, không thiếu nhất là của báu vật lạ tinh xảo xinh đẹp.

Một gốc cây hoa to lớn đứng sừng sững ngay lối vào chợ Tây.

Ấy là gốc cây được đúc bằng đồng treo đầy hoa đăng, cao khoảng ba tầng lầu.

Cây được trang trí lùa gấm, vàng bạc châu báu, vô số ngọn đèn rực rỡ treo nơi đầu cành, từ xa nhìn qua, hết như luồng sáng vàng chói mắt.

Quyết định rồi, chính là nó!

Thi Đại nhanh chóng tìm được điểm bắt chuyện:

“Huynh nhìn bên kia kìa, đẹp lắm.”

Giang Bạch Nghiễn hoàn hồn.

Khác hẳn với vẻ mặt đông đầy niềm vui của bách tính, mày mắt chàng vẫn lạnh lẽo, có vẻ tẻ nhạt với hội hoa đăng phồn hoa nhường này.

Gốc cây kia quả thật hút mắt, Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Cô thích ư?”

Thi Đại:

“Ừm, huynh thì sao?”

Dứt lời ánh mắt dịch chuyển, nhìn về phía Giang Bạch Nghiễn.

Mi tâm nàng giật nhẹ.

Nếu phải hình dung thì trước mắt nàng như bỗng mở ra bức tranh mỹ nhân.

Ngắm người dưới đèn, điểm thêm đôi phần xinh đẹp mờ ảo. Từ góc độ của Thi Đại, vừa khéo nhìn thấy đường cằm mượt mà góc cạnh của Giang Bạch Nghiễn, như một vòng cung được nước mực tô vẽ.

Một vệt sáng vàng rơi vào mắt chàng, sắc môi tựa chu sa, áo đỏ bóng mắt, khiến hoa đăng mờ nhạt mấy phần, hóa thành cảnh nền cho chàng.

Nàng không nghe thấy câu trả lời của Giang Bạch Nghiễn.

Vì thoáng chốc, ánh sáng trong mắt chàng lưu chuyển:

“Đẹp không?”

Thi Đại: “...”

Đáng ghét, nhìn lên bị bắt tại trận mất rồi.

Rất rõ ràng, câu “đẹp không” ấy không phải hỏi cây hoa đăng.

Giang Bạch Nghiễn là người li3m máu trên đầu mũi dao, vì sinh tồn, cực kỳ nhạy cảm với ánh mắt và hơi thở của người khác.

Bị chàng phát hiện tâm tư, Thi Đại cũng không lúng túng mấy, thành thật gật đầu:

“Rất đẹp, trước đây huynh mặc bạch y, không ngờ lại hợp với sắc đỏ nhường ấy.”

Nàng không nhịn được hỏi:

“Tại sao huynh lại chọn áo đỏ?”

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ nhìn nàng, lười biếng cười nói:

“Hôm nay đột nhiên cảm thấy, màu đỏ rất đẹp.”

Câu này mơ hồ không rõ, Thi Đại cũng không nghĩ nhiều.

Thực ra với khuôn mặt của Giang Bạch Nghiễn, dầu mặc y phục có màu sắc gì cũng như hạc giữa bầy gà.

Nàng vô cớ nảy sinh mong chờ, nghiêm túc nghĩ ngợi:

“Sau này có thể thử những thứ khác. Màu đen, xanh lơ, xanh lam... cả các loại dây buộc tóc đa dạng nữa!”

Giang Bạch Nghiễn:

“Được.”

Rất lâu trước đây, khi truy bắt người điều khiển con rối, Thi Đại từng khen gương mặt chàng.

Giang Bạch Nghiễn của lúc ấy khinh thường chẳng màng, thậm chí nảy sinh suy nghĩ ác độc cùng cực, rạch nát gương mặt này, dọa dẫm nàng.

Nhấc tay trái trông trái lên, Giang Bạch Nghiễn hờ hững, chạm vào gò má.

Thi Đại thích khuôn mặt này, chàng tình nguyện mặc nàng bày bố.

Đừng nói là y phục muôn màu, e rằng Thi Đại có yêu cầu quá

đáng hơn nữa, Giang Bạch Nghiễn cũng không từ chối.

Chỉ cần ánh mắt của Thi Đại, có thể dừng lại trên người chàng nhiều hơn, lâu hơn nữa.

“Bình thường trừ phá án.”

Thi Đại hỏi:

“Huynh còn làm những gì?”

Nàng tò mò vấn đề này đã lâu.

Giang Bạch Nghiễn thần bí, đôi lúc một mình rời khỏi Thi phủ, chẳng biết là điều tra vụ án hay còn chuyện gì khác.

Giang Bạch Nghiễn:

“Luyện kiếm, đọc sách.”

Thi Đại chớp mắt:

“Những chuyện khác thì sao?”

Giết yêu, giết người.

Lúc chán chường phiên muộn, chàng thường truy tìm ác yêu làm loạn trong thành, giết nó để giải buồn, nhìn thi thể của chúng chất thành núi, bị kiếm khí nghiền nát thành bụi phấn.

Giang Bạch Nghiễn dịu dàng cười:

“Thỉnh thoảng trồng hoa.”

Mùa đông trăm hoa úa tàn, Thi Đại nhớ trong viện của Giang Bạch Nghiễn có trồng trúc non xanh biếc.

Giang Bạch Nghiễn không hổ là người nổi bật ở Trấn Ách Ti, nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, chàng chính là học sinh giỏi điển

hình.

Thi Đại chưa từng thấy cách sống lành mạnh như vậy bao giờ, lộ vẻ khâm phục.

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Có phải cô thấy ta nhàm chán lắm đúng không?”

“Sao thế được.”

Thi Đại không thềm suy nghĩ:

“Chỉ là tâm tính huynh trong sáng, cả người thanh thản, tốt hơn nhiều so với đám công tử suốt ngày rượu chè kia.”

A Ly được nàng ôm bằng một tay: “...”

Tâm tính trong sáng, cả người thanh thản.

Nó rất muốn hỏi Giang Bạch Nghiễn, suốt ngày nghe Thi Đại khen mấy từ hình dung như vậy, lòng chàng nghĩ gì.

Chẳng liên quan chút nào luôn đó.

“Nhưng mà, chỉ có một mình thì chán lắm.”

Thi Đại mỉm cười đắc ý, để lộ răng nanh:

“Nếu huynh rảnh, sau này ta sẽ dẫn huynh đến mấy nơi hay ho nha, được không? Nghe khúc xem kịch uống trà nè...thành Trường An đâu đâu cũng thú vị hết đó.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Được, nếu cô không chê.”

Chàng đồng ý rất nhanh, khiến Thi Đại nảy sinh ảo giác lạ lùng.

Đoạn đối thoại vừa rồi cứ như nàng là đám bạn ăn chơi chẳng ra gì dụ dỗ học sinh giỏi, dẫn dắt chàng thành phế vật.

May mà tính tình Giang Bạch Nghiễn hiền hòa, đồng ý theo lời nàng.

Dịu dàng nhường ấy, người tốt đây này.

Chợ Tây bị dòng người chen chúc kín kẽ, Thi Đại dẫn Giang Bạch Nghiễn rời khỏi từ đường nhỏ.

Ven đường là những đôi nam nữ đi cùng nhau, Giang Bạch Nghiễn được nàng dắt tay, quan sát nơi họ kẻ cần hết lần này đến lần khác, không ngại phiền chán.

Cơ thể giao nhân mát lạnh, lúc nắm tay trái của Thi Đại, nàng từng run nhẹ, chẳng rõ là giật mình hay bị lạnh.

Mà nay hai bàn tay giao nhau, làn da chàng dần lan rộng nhiệt độ nóng bỏng, trái tim như được ngâm trong nước ấm, nhấp nhô chìm nổi, nặng nề căng tràn.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, bàn tay này đã ngấm hương mai của Thi Đại.

Dần dà rời xa chợ Tây, đèn đuốc thưa bớt, phố phường ngõ hẻm không còn chen lấn.

Thi Đại siết chặt tay trái rồi buông lỏng bàn tay Giang Bạch Nghiễn ra:

“Cuối cùng cũng ra ngoài rồi.”

Không cần lo bị dòng người chia cắt, nàng chẳng còn lý do gì để tiếp tục kéo Giang Bạch Nghiễn đi nữa.

Rút cánh tay về, Thi Đại bỗng thấy lạ lẫm...Lòng bàn tay trống rỗng, không quen cho lắm.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi:

“Đa tạ.”

Ngoài mặt trời trong gió mát, ở dưới tay áo dài mà Thi Đại không nhìn thấy, chàng khép năm ngón tay lại, nhẹ vôn về thịt mềm lòng bàn tay từng tiếp xúc với nàng.

“Để ta xem, chỗ này là...phường Trường Thọ.”

Thi Đại quan sát xung quanh, thăm dò những đường hẻm rải rác:

“Phường Trường Thọ phần lớn là nhà dân, cũng có không ít sạp hàng ăn vặt. Chúng ta ra khỏi con hẻm này trước, đến trục đường chính sầm uất hơn.”

Nàng hào hứng, lúc nói chuyện, tròng mắt hồ ly nhỏ trong lòng khẽ chuyển động.

Thực ra A Ly chỉ định lơ đãng liếc nhìn.

Tầm mắt lướt đến Giang Bạch Nghiễn, khóe mắt nó co giật.

Họ đi vào đường nhỏ, nơi này vắng vẻ, không có đèn đuốc sáng rõ như chợ Tây.

Hình ảnh phản chiếu của lầu các gần đó in bóng lên người Giang Bạch Nghiễn. Nụ cười khi chàng đối diện Thi Đại đã tan biến, một vạt áo đỏ, gầy gò tựa quý mị.

Khiến A Ly hãi hùng hơn là, Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ nhấc tay, ngửi suốt một lúc, tiếp đó ngón tay dán lên bờ môi.

A Ly: “?”

A Ly: “???”

Tiểu tử ngươi...lẽ nào định ném thử?!

Rất ngọt.

Đầu lưỡi chạm nhẹ, lẳng lẳng liếm phần da được nàng chạm vào, Giang Bạch Nghiễn ngược hàng mi dài, khéo sao bốn mắt nhìn nhau với A Ly.

Tròng mắt đen như lóc xoáy.

Giang Bạch Nghiễn cong môi, độ cong cực kỳ nhu hòa.

Cứu với...!

Hơi lạnh quen thuộc lại kéo đến, A Ly bị chàng nhìn chăm chăm da đầu tê rần, dựa vào bản năng cầu sinh mạnh mẽ, giả vờ ngơ ngác chớp mắt.

Nó không hiểu lòng người hiểm ác gì đâu, nó chỉ là một con hồ ly hết sức bình thường thôi mà.

Trước khi Thi Đại xoay người, Giang Bạch Nghiễn đã buông tay xuống.

“Đi thôi.”

Đáy mắt nàng phản chiếu ánh trăng:

“Đi về phía có đèn ấy.”

Tầm mắt rời khỏi hồ ly trắng, Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn đáp:

“Được.”

Trong hẻm ít người, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn sóng vai bước đi, để lại hai hàng dấu chân dưới lớp tuyết đọng.

Nghịch tuyết là thú vui lớn vào mùa đông, nàng không nhàn rồi được, vừa hưng phấn dịch bước chân, giẫm ra đủ mọi hình dáng hoa chim trùng cá dưới tuyết, vừa ngó nghiêng xung quanh.

Thiếu nữ váy đỏ dáng người mảnh mai, nhịp bước nhanh nhẹn, mép váy tung bay uốn lượn trong gió đêm, như chú chim sắp sải cánh bay cao.

Nhìn rõ động tác của nàng, Giang Bạch Nghiễn cười khê:

“Rất hứng thú.”

Thi Đại đang vẽ người que trên tuyết, nghe vậy ngẩng đầu, cười bảo:

“Vì tâm trạng tốt mà.”

Giang Bạch Nghiễn không cười nhạo nàng ngây thơ, nhón mũi chân, phác họa một chú bướm bên cạnh người que.

Rất dễ nhận ra bản lĩnh vẽ tranh của chàng, Thi Đại nhìn mà hớn hờ:

“Oa.”

Nơi này không phải khu vực trung tâm, đường hẻm nhỏ hẹp, hai bên là những tòa nhà nhỏ của bách tính cư ngụ.

Nhà cửa đã lâu, có vẻ cũ nát, may mà đèn lồng sáng rõ, đâu đâu cũng là tiếng cười nói vui vẻ.

Bà lão tóc bạc trắng xóa ngôi bên cửa nhà ngấm trăng, hương thơm của bánh trôi bay ra từ cửa sổ của vài gia đình, năm sáu đứa nhỏ tay cầm hoa đăng, chạy xuyên khắp ngõ, cuốn theo vài làn gió nhẹ.

Thi Đại liếc nhìn, nhượng mảy.

Tay nghề làm đèn trên tay mấy đứa nhỏ không quá xuất sắc, là loại đèn lựa tứ giác thường thấy.

Trên mỗi chiếc đèn, lại vẽ những bức tranh khác nhau.

Có cái là cảnh sông nước nhàn nhã thoải mái, có cái vẽ tranh

cả nhà vui vẻ tóc vàng tóc chôm, còn có vài đứa nhỏ tụ tập chơi đùa bên nhau...

Hiên nhiên có người cố ý vẽ cho bọn nhỏ.

“Bức tranh này...”

Thi Đại nói:

“Đẹp quá.”

Nàng có năng lực đánh giá cơ bản, nhìn ra kỹ thuật vẽ tranh của người đó không tầm thường, hạ bút nước chảy mây trôi, sống động như thật.

Loại đèn này không rẻ, nhà bình thường không thể gánh nổi.

Thi Đại còn đang phiên muộn, bỗng nghe thấy đứa nhỏ đang ôm đèn cất cao giọng:

“Diêm ca ca, bọn đệ về rồi.”

Ngay sau đó là giọng nói trong trẻo quen thuộc:

“Chạy về rồi à? Mau lau mồ hôi, coi chừng cảm lạnh.”

Thi Đại: O?

Giọng này là...

Lòng nàng như có dự cảm, nhìn về hướng phát ra tiếng nói, không ngoài dự đoán, đối diện với đôi mắt quá mức quen thuộc.

Diêm Thanh Hoan cũng mừng rỡ:

“Thi tiểu thư, Giang huynh!”

Lúc gặp đồng liêu Trần Ách Ti, Thi Đại từng hỏi, tại sao Diêm

Thanh Hoan không đi chung.

Đáp án nàng nhận được là hắn có hẹn với người khác.

Với thân phận của Diêm Thanh Hoan, Thi Đại tưởng hắn sẽ đi cùng đám con cháu nhà giàu đến chợ Đông ngọp trong vàng son, nào ngờ lại gặp hắn ở đây.

Diêm Thanh Hoan khoác bạch y, ngồi trong sân của một gia đình, trước người là bàn gỗ bày đầy bút mực giấy nghiên.

Tay hắn cầm bút lông, nhìn tư thế ấy, hắn là đang vẽ tranh.

Thi Đại ngạc nhiên:

“Đèn trong tay mấy đứa nhỏ, là huynh vẽ sao?”

Diêm Thanh Hoan gật đầu, đứng dậy đón tiếp:

“Sao hai người lại đến đây?”

Ngồi cạnh hắn là một nam tử trẻ tuổi vóc người vạm vỡ, hai tay siết chặt thanh trúc, đang bện hoa đăng.

Thấy cảnh này, nam nhân cười vang:

“Hai vị là bạn của Diêm công tử? Nếu không chê, vào đây ngồi.”

“Bạn của Diêm công tử ư?”

Một phụ nhân ló người ra khỏi phòng:

“Ôi chao, công tử và tiểu thư xinh đẹp quá. Ăn chút trôi nước rượu nếp nhà chúng ta nhé?”

Mấy đứa nhỏ ôm đèn, mở to mắt nhìn nàng và Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại chào họ, tò mò hỏi Diêm Thanh Hoan:

“Mấy vị này là?”

Diêm Thanh Hoan:

“Bạn mới quen.”

“Diêm công tử tốt bụng, chữa khỏi bệnh nặng cho con ta.”

Nam nhân thẳng thắn:

“Nếu không có hấn, ta đã bán nhà, táng gia bại sản chuẩn bị tiền thuốc.”

Diêm Thanh Hoan là đạo linh y.

Thầy thuốc này không cầu tiền tài, ngày đêm đi khắp hang cùng ngõ hẻm, tìm kiếm hỏi thăm những gia đình nghèo khó, mỗi lần chữa bệnh, chỉ lấy vài đồng lẻ.

Nói tóm lại, không khác gì chữa bệnh miễn phí.

“Hai vị vào đây ngồi.”

Nam tử đứng dậy:

“Ta vào phòng bếp, xem thử đồ ăn nướng tử nấu.”

Hấn ta vừa nói, vừa nhanh chóng vào nhà, lúc ra ngoài mang theo hai chén sù:

“Thấy hai vị hấn là quý nhân, không có gì ngon để tiếp đãi. Đây là rượu gạo nhà ta tự ủ, hi vọng hai vị không chê.”

Đây là cách ăn thường gặp vào tết thượng nguyên.

Thi Đại tươi cười nói tiếng cảm ơn, cúi đầu nhìn thử, quả nhiên trông thấy trôi nước tròn đầy, hòa cùng vụn hoa quế, trôi lững lờ trong rượu gạo ngát hương.

Không tiện từ chối, Thi Đại ngồi bên bàn:

“Huynh đến đây, nên không đi cùng nhóm Liễu Như Thường?”

Diêm Thanh Hoan:

“Người nhà này nghe nói ta đến từ Giang Nam, không có người thân ở Trường An, mời ta ăn tết thượng nguyên từ sớm.”

Đôi mắt hấn bừng sáng, lắc lư bút vẽ trong tay:

“Hai người muốn vẽ đèn không? Ta vẽ cho hai...”

Từ từ.

Diêm Thanh Hoan muộn màng nhận ra, ý thức một vấn đề nghiêm túc.

Tết lớn thượng nguyên, theo lý nên trải qua cùng người nhà, tại sao...

Thi tiểu thư và Giang huynh lại đi riêng với nhau?

Họ còn mặc áo đỏ rõ là xứng đôi nữa!

Trong lòng dâng lên một suy đoán, bàn tay cầm bút của Diêm Thanh Hoan run nhẹ.

Thượng nguyên cũng là dịp người yêu hẹn hò.

Lẽ nào Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn đang nắm tay dạo chơi, kết quả bị hấn chào hỏi, gọi vào sân này?

Diêm Thanh Hoan, người tạo nghiệt mà! Việc này khác nào mấy kẻ cầm gậy chia rẽ uyên ương trong tiểu thuyết hả!

“Kỹ năng vẽ tranh của huynh giỏi quá.”

Thi Đại cúi đầu, nhìn thấy bức tranh hoa mai đang rơi:

“Huynh học lâu rồi nhỉ?”

“Ừm.”

Diêm Thanh Hoan nghiêm túc:

“Cha nương ta thích tranh màu, nhờ phúc của họ, ta luyện vẽ tranh đã chín năm.”

Hắn là cậu ấm Giang Nam điển hình.

Hiểu chút thơ từ ca phú, biết ít cầm kỳ thi họa, mười ngón tay không dính nước xuân, am hiểu nhất là phong hoa tuyết nguyệt.

“Bức tranh này là tặng cho nhóc bên trái, chỉ mình cậu bé chưa có đèn nữa thôi.”

Diêm Thanh Hoan cười bảo, vẫy tay về phía cửa sân:

“Qua đây, xem còn chỗ nào phải sửa không.”

Đám trẻ thấy hai người lạ đến phường, đứng cạnh cửa thò đầu vào, đầy vẻ tò mò.

Cậu bé bên trái nghe vậy bước về trước, thận trọng gãi đầu.

Đứa nhỏ này mặc đồ cũ kỹ, chất vải không quá dày dặn, vóc người nhỏ gầy, chẳng dám nhìn vào mắt Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn.

Ngắm kỹ bức tranh trên bàn, đáy mắt cậu bé bừng sáng:

“Đẹp quá.”

Cắn môi, cậu bé nhỏ tiếng hỏi:

“Có thể thêm chó con không ạ?”

Diêm Thanh Hoan hiểu ý cậu bé, cong mắt:

“A Hoàng nhà nhóc à?”

Cậu bé khẽ gật đầu.

“Không thành vấn đề.”

Diêm Thanh Hoan dịu dàng nói:

“Muốn A Hoàng dùng tư thế gì?”

Câu hỏi này cậu bé vẫn chưa nghĩ kỹ, nhất thời nghẹn lời, không đáp lại được.

Thi Đại ở bên cạnh nhắc nhở:

“Ngủ gật, nghịch hoa, còn có thể bắt bướm nữa.”

“Bắt bướm được đấy.”

Diêm Thanh Hoan cười, hỏi cậu bé bên cạnh:

“Nhóc thích cái nào?”

Cậu bé mím môi, khẽ nhếch khóe miệng:

“Cái đó đi ạ.”

Diêm Thanh Hoan vén tay áo, giơ tay hạ bút.

Tướng mạo hấn thanh tú, ngũ quan nhu hòa, bình thường mà mắt đượm ý cười, là một loại mềm mại vô hại với người và vật.

Giờ phút này cong môi, ánh mắt chuyên chú, phóng khoáng suôn sẻ, thành thạo điêu luyện.

Múa bút nhanh nhẹn, không lâu sau, dưới gốc cây mai xuất hiện một chú chó con, bướm bướm vờn quanh đỉnh đầu, trêu chọc nó giơ chân trước phóng lên đuổi bắt.

Trên trang giấy là những nét linh hoạt bừng sức sống, dường như có thể nhảy ra khỏi tranh bất kỳ lúc nào.

Thi Đại không khỏi nhạc nhiên thốt lên:

“Lợi hại quá.”

“Chuyện nhỏ thôi.”

Diêm Thanh Hoan bật cười, nhìn cậu bé bên cạnh:

“Như vậy được chưa?”

Cậu bé gật đầu, hần nhớ ra gì đó, lại hỏi:

“Bà nội nhóc đỡ bệnh chưa?”

“Khỏe nhiều rồi ạ, đa tạ Diêm ca ca.”

Nhắc đến người thân, cậu bé lấy hết can đảm ngẩng đầu, mỉm cười để lộ lúm đồng tiền nho nhỏ:

“Sáng nay bà còn nói, chờ khỏe hẳn sẽ đến nhà thăm huynh, cảm ơn thuốc của huynh.”

“Đừng mà, cơ thể xương cốt của bà yếu ớt, nếu có việc gì, ta đến thăm bà là được. Nhớ dặn bà uống thuốc đúng giờ, đừng để nhiễm lạnh.”

Diêm Thanh Hoan xoa đầu cậu bé, tay trái lắc chiếc chuông treo trên thắt lưng mình:

“Nhớ nghe tiếng chuông, khi nó vang là ta đến.”

Dao linh y hiếm khi chủ động gõ cửa nhà ai đó.

Đi lại trên đường, khi chuông của hắc ngân vang, bất kỳ ai cũng có thể theo tiếng chuông, mời hắc đến nhà khám bệnh.

Cậu bé cẩn thận nhận bức tranh, như đang ôm lấy bảo vật quý giá, bước vào nhà tìm nam nhân bệnh.

Thi Đại nhìn theo bóng lưng rời đi của cậu bé:

“Bọn trẻ rất thích huynh.”

Người lớn cũng vậy, trẻ con cũng thế.

Lúc trò chuyện với Diêm Thanh Hoan, trong mắt bọn nhỏ là ý cười rõ rệt.

“Họ đều là người tốt.”

Diêm Thanh Hoan bày một trang giấy vẽ mới toanh, động tác thành thạo:

“Ta mới đến, có nhiều chuyện chưa quen thuộc. Sau khi họ biết, thường mời ta đến nhà ăn cơm, dẫn ta làm quen với thành Trường An.”

Trước khi hắc đến Trường An, thường đọc tiểu thuyết hành hiệp trượng nghĩa, muốn trừ gian diệt ác, giết chết đại yêu.

Tới nơi rồi mới phát hiện, đại yêu trên đời chỉ lác đác vài con, nhiều nhất vẫn là khói lửa nhân gian bình thường nhất.

Nào có nhiều gập ghềnh âm ỉm dậy sóng, chuyện Diêm Thanh Hoan nhìn thấy, là củi gạo dầu muối vụn vặt, là vất vả ngày đêm làm lụng chăm chỉ, là nhà chỉ có bốn vách tường, không tiền cầu y, là những người nghèo khổ ngày nào cũng buồn phiền vì mưu sinh.

Đây mới là thế giới chân thực bên ngoài tiểu thuyết.

Ngày nào Diêm Thanh Hoan cũng đi từ đầu đường đến cuối ngõ, thấy rõ chúng sinh muôn màu.

Có khi lòng hẩn thương tiếc, quỳn tiền cho người nghèo, gặp phải kẻ điên liều chết quần lầy, hết lần này đến lần khác canh trước cửa nhà hẩn, cầu xin cho thêm chút nữa.

Có lúc hẩn tiện tay chữa bệnh, hôm sau ngang qua đầu ngõ, nhận được tiền khám bệnh không phải số ít đối với người nhà đó.

Hỏi ra mới hay, hóa ra họ không muốn nợ đại phu, đã bán con trâu duy nhất trong nhà.

Tất nhiên Diêm Thanh Hoan không nhận.

“Tối nay thượng nguyên, ta vốn định tặng quà cho họ, đại ca đại tẩu chê đắt không nhận.”

Diêm Thanh Hoan gãi đầu:

“Thế nên ta đến vẽ tranh.”

Mấy đứa nhỏ ở đây, phần lớn đều không có hoa đăng tinh xảo xinh đẹp.

Nói đến cũng thần kỳ, ngày còn ở Giang Nam, đôi tay này của hẩn từng ngắt hoa chọc chim, vuốt v e vô số vật quý ngàn vàng, ấy vậy mà niềm vui mang đến cho hẩn, chẳng sánh nổi đêm nay.

Chỉ cầm bút vẽ tầm thường, nhìn bọn trẻ tươi cười vì hẩn, đáy lòng như sóng xuân tràn trề.

Diêm Thanh Hoan vui lắm.

Nói đến đây, hẩn cũng hơi xấu hổ:

“Kỹ thuật vẽ của ta bình thường...hai người muốn một bức không?”

“Được.”

Thi Đại nổi hứng, quay đầu nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Huynh muốn vẽ gì?”

Chẳng rõ có phải ảo giác hay chẳng, khoảnh khắc khi xoay người, dường như nàng liếc thấy vẻ u ám trong mắt Giang Bạch Nghiễn.

Chờ Thi Đại tập trung tinh thần, chàng vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ.

“Đều được.”

Giang Bạch Nghiễn ngẫm nghĩ:

“Vẽ pháo hoa tối nay đi.”

Trong lòng không nhịn được hoảng hốt, A Ly chui vào lòng Thi Đại, lỗ tai run lên.

Đáng sợ thật đó.

Dựa vào giác quan thứ sáu nhạy bén của nó, Giang Bạch Nghiễn không vui cho lắm.

Tại sao? Vì Thi Đại và Diêm Thanh Hoan cười nói vui vẻ?

Này là bạn tốt trò chuyện chính đáng kia mà!

Diêm Thanh Hoan đáp một tiếng, yên tĩnh suy ngẫm một lúc, nghĩ ngợi bố cục bức tranh.

Thi Đại biết lúc này không thể quấy rầy, cầm rượu gạo nam nhân kia mang ra, đưa đến bên môi nhấp thử một ngụm.

Rượu nhà tự ủ, hương nồng hơn hàng quán ven đường.

Rượu gạo thơm mà không ngấy, vào miệng ngọt thanh, theo sau là hương quế thoang thoảng. Nuốt vào cổ họng, vị rượu

ngọt ngào, mang theo chút men say.

Nghe nói rượu gạo của Đại Chiêu được chia thành rượu trong và rượu đục, chén này hẳn là rượu trong được ủ bằng kỹ thuật phức tạp hơn, nồng độ cồn cao hơn.

Rất ngon.

Thi Đại uống hết một hơi, cảm giác mệt mỏi tan đi hơn nửa.

“Ngon chứ?”

Bỗng nhớ đến gì đó, bàn tay cầm bút của Diêm Thanh Hoan khựng lại:

“Có phải tửu lượng Giang huynh không tốt? Cố gắng đừng tham rượu...có đưa nhỏ uống vào say khướt ngay.”

Tửu lượng của Giang Bạch Nghiễn có tệ hơn nữa, cũng đâu thể giống trẻ con được nhỉ?

Dẫu nghĩ vậy, Thi Đại vẫn quyết định đề phòng trước, nhắc nhở Giang Bạch Nghiễn:

“Huynh uống ít thôi nhé.”

Giang Bạch Nghiễn cười, cầm chén sứ:

“Không sao.”

Ngón tay vuốt ve mép chén tròn, chẳng biết chàng đang nghĩ gì, sắc mặt lờ mờ biếng.

Thấy chàng uống hết rượu gạo trong một hơi, Thi Đại chống cằm hỏi:

“Thế nào?”

So với rượu, giống canh hoa quế hơn.

Giang Bạch Nghiễn vẫn còn dư vị thoang thoảng:

“Ngon lắm.”

“Chờ lát nữa vẽ pháo hoa xong, ta rót thêm một chén cho hai người.”

Diêm Thanh Hoan hạ bút như thần:

“Tối nay ta đã uống năm chén lớn. Nói ra thì, hai người đến đây...”

Hắn thu bút ngẩng đầu, nụ cười bỗng cứng đờ:

“Giang, Giang huynh?”

Giang Bạch Nghiễn làm sao?

Thi Đại nghiêng người và rồi sững sốt.

Uống cạn một chén rượu trong, mặt mày Giang Bạch Nghiễn ửng hồng.

Phát giác tầm mắt của hai người, rèm mi dài của chàng khẽ run.

Nguy rồi nguy rồi, biết trước đã không để huynh ấy uống rượu gạo, giờ Giang huynh làm sao dạo chơi với Thi tiểu thư được nữa?

Tết thượng nguyên mỗi năm chỉ có một lần thôi đó!

Tự nhận mình tội ác tày trời, Diêm Thanh Hoan đánh mình một trận tê rần trong lòng:

“Giang huynh, vẫn ổn chứ?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Giang Bạch Nghiễn lặng thinh một thoáng:

“Chóng mặt.”

“Đây...”

Diêm Thanh Hoan sốt ruột đến mức vò đầu bứt tai, xoay người đi vào nhà:

“Để ta hỏi canh giải rượu.”

Thi Đại cũng ngạc nhiên.

Tử lượng của Giang Bạch Nghiễn thật sự y hệt trẻ con? Một ly đã gục là năng khiếu trời cho của tộc giao nhân, hay là kỹ năng bị động cá nhân chàng?

Hươ tay trước mặt chàng, Thi Đại giờ ra ba ngón:

“Huynh có biết đây là mấy không?”

Giang Bạch Nghiễn nhìn thoáng qua, hỏi một đấng đáp một nẻo:

“Chỉ chóng mặt, không say.”

Thi Đại muốn nói lại thôi: Chóng mặt và say, lẽ nào không phải mối quan hệ được vẽ dấu bằng?

Có lẽ đầu óc choáng váng khó chịu, Giang Bạch Nghiễn đứng dậy khỏi ghế gỗ.

Chàng cúi đầu, giọng nói hơi khàn:

“Không cần canh giải rượu, ta đi tìm Diêm Thanh Hoan.”

Dứt lời xoay người, Giang Bạch Nghiễn vừa cất bước, gót chân không vững, cả người loạng choạng.

Thi Đại nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đứng dậy đỡ lấy chàng.

Nàng ngồi bên trái Giang Bạch Nghiễn, lúc này dựa sát vào, là hướng đối diện với chàng.

Cho nên cùng lúc khi nàng nắm chặt cánh tay chàng, cơ thể Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng đề lên, áp sát trước người nàng.

Cao thật đó.

Bất ngờ là không quá nặng, một là Giang Bạch Nghiễn cố ý đứng vững, hai là chàng rất gầy.

Chóp mũi tràn ngập hương thơm mát lạnh đang ùn ùn kéo đến, Thi Đại và chàng kề sát không chút phòng bị, hai tay thoáng cứng đờ.

Đầu vai bị một lực dịu nhẹ chậm rãi đề xuống, là Giang Bạch Nghiễn vươn tay, đỡ lấy nàng.

Kịp thời nhảy ra khỏi lòng nàng, A Ly ngoài cuộc tỉnh táo, ánh mắt hoảng sợ.

Không đúng chút nào.

Khoảnh khắc được Thi Đại đỡ, nó rõ ràng liếc thấy, trông mắt Giang Bạch Nghiễn đượm ý cười đơn thuần.

Người thật sự uống say, ý thức mơ hồ, sẽ cười như thế ư?

...Chắc chắn là không nha!

Trong lòng lại nổi lên một suy đoán, nó không kiềm được đồng tử chấn động.

Tiểu tử Giang Bạch Nghiễn này...

Giả say?!

Tình nguyện để mình bị một chén rượu gạo chuốc say, chứng thực danh hiệu một ly đã gục, lại giả vờ không vững, nghiễm

nhiên được Thi Đại ôm lấy?

Cách thức chưa bao giờ nghĩ đến.

A Ly thấy mình cần phải xem xét lại cái tên Giang Bạch Nghiễn này lần nữa.

Chàng còn b3nh hoạn hơn trong tưởng tượng.

Quan trọng là...

Tỉnh táo lên nào, đừng để tiểu tử này lừa nha Đại Đại ơi! Mau buông tay hắt hắt ra ngay!

Dựa sát vào người Thi Đại, chàng gục cổ, tựa cằm vào đầu vai nàng, đầu óc chỉ hơi lâng lâng, Giang Bạch Nghiễn cực kỳ tỉnh táo.

Trước đó không lâu Thi Đại từng hỏi chàng, vì sao ở bờ sông Phượng Hoàng lại không vui.

Cảm nhận khi ấy chẳng khác gì bây giờ.

Trong sân nhỏ treo vài ngọn đèn, ánh nến tựa lớp lụa, sắc điệu nhu hòa ấm áp.

Lúc Thi Đại trò chuyện với Diêm Thanh Hoan, thiếu nữ môi hồng răng trắng cười tươi như hoa đào, thiếu niên hào hoa phong nhã cử chỉ lịch thiệp, cực kỳ xứng đôi.

Xứng đến độ gai mắt.

Xét từ mọi mặt, Diêm Thanh Hoan và Thi Đại rất hợp nhau.

Xuất thân từ gia đình danh giá, được sống an nhàn sung sướng, “tâm tính trong sáng” chân chính, như một tờ giấy trắng.

Nếu là Diêm Thanh Hoan, chắc chắn có thể cùng nàng thảo luận những chuyện thú vị như nghe khúc xem kịch uống trà.

Nào phải như Giang Bạch Nghiễn chàng, nửa đời sau bị thù hận lấp đầy, còn về nửa đời trước, diệt môn, lang thang, đau đớn, nhục nhã, máu tươi.

Thi Đại sẽ không muốn nghe đâu.

Lạ thay.

Khi Giang Bạch Nghiễn nghĩ đến đây, đau đớn dần lan tràn khắp lồng ngực.

Khác với vết thương ngoài da trước ngực và trên cánh tay, nỗi đau ấy bắt nguồn từ một góc sâu thẳm hơn hẳn.

Trái tim như bị dây thừng mỏng manh siết chặt lôi kéo, rồi lại dùng mũi dao liên tục đâm khoét, nhức nhối như đũa gỗ mục, khiến chàng chẳng thở nổi.

Cảm xúc này bị kiềm nén đến tột độ, như là buồn bã.

Giang Bạch Nghiễn chẳng biết phải làm điệu thế nào, vô thức muốn cầu xin nàng nhiều hơn.

Nếu được Thi Đại chạm vào, có lẽ sẽ đỡ hơn đôi chút.

Thế là chàng đã dùng thủ đoạn vụng về lại nực cười nhường này.

Thi Kính Thừa từng cho họ bùa chứa linh khí, chỉ cần làm nó vỡ nát, linh khí tràn ra ngoài, có thể khiến toàn thân chàng nóng bức, gò má ửng hồng.

Chàng vốn chỉ định để Thi Đại giữ cánh tay, nào ngờ sức lực nàng quá nhỏ, không thể đỡ chàng đứng vững ngay được.

Nhịp tim lại bắt đầu tăng tốc.

Cọ cảm lên đầu vai Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt.

Vết thương trước ngực bị nàng quẹt trúng, ngay cả đau đớn cũng hóa dịu dàng.

Có thể nhận được nhiều hơn nữa không?

D*o vọng khó lấp đầy, lòng chàng biết rõ mình đang từng bước sa ngã, vậy mà chẳng muốn dứt ra.

Đột nhiên dựa sát vào ngực Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại ngo ngác trong một thoáng.

Không biết phải đặt tay ở đâu, nàng nhắc cánh tay, lại không có chỗ nào thích hợp để buông xuống.

Hơi thở của Giang Bạch Nghiễn nương theo đầu vai, len lỏi khắp hõm cổ nàng như một làn gió nhẹ.

Tóc chàng cũng cọ vào cần cổ nàng, phát phơ lên xuống theo mỗi nhịp thở.

Hơi thở là ngọn lửa nóng bỏng, tóc là lông vũ mềm nhẹ, lúc nhanh lúc chậm, khi nhẹ khi nặng.

Ngứa quá.

Cơ thể Thi Đại không chịu được run rẩy.

“Huỳnh...”

Bị cả người Giang Bạch Nghiễn tựa vào, đầu ngón tay Thi Đại bám lên bả vai chàng:

“Ta dìu huynh ngồi xuống nhé.”

Không dám đẩy ra, chỉ sợ hơi dùng sức, chàng sẽ ngã mất.

Giang Bạch Nghiễn lại nói:

“Ta không muốn uống canh giải rượu.”

Giọng điệu nặng nề chậm rãi, âm cuối đượm chút mềm mại khàn khàn.

Đốt cháy vành tai nàng, lan ra luồng nhiệt tê dại.

Thi Đại nghĩ hẳn là lỗ tai mình đỏ lắm rồi, miễn cưỡng ra vẻ bình tĩnh:

“Tại sao?”

Uống canh giải rượu, chẳng còn lý do gì để đến gần nàng nữa.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một lúc, buồn bực đáp:

“Khó uống.”

Giang Bạch Nghiễn trong ký ức không sợ đau không sợ đắng, ngay cả thuốc trung y địa ngục của Trần Ách Ti chàng cũng có thể uống cạn.

Chưa từng nghe chàng nói thế này bao giờ, Thi Đại thấy chàng đáng yêu quá đổi, mím môi cười.

Cười xong cõi lòng lại ghen ứ, trên đời nào có ai không sợ đau đớn và cay đắng, ngày trước Giang Bạch Nghiễn không nói, chẳng qua đang gắng gượng chống đỡ mà thôi.

Dẫu chàng muốn làm nũng tỏ ra yếu ớt, cũng đâu tìm được đối tượng bằng lòng lắng nghe.

“Rồi rồi rồi, huynh không muốn, vậy thì không uống.”

Thi Đại dễ dàng theo ý chàng:

“Ngồi xuống trước nha, được không?”

Không khí thoang thoảng hương hoa quế.

Nàng nói xong chưa được bao lâu, Giang Bạch Nghiễn khẽ ngẩng đầu, dùng tư thế lùi ra, nhưng lại không buông đôi tay

đang ấn lên đầu vai Thi Đại.

Xung quanh tĩnh lặng.

Xuyên qua hàng mi dài sắc đen như lông quạ, thi thoảng Giang Bạch Nghiễn lại nhìn nàng chăm chú.

...Nóng ghê.

Ánh mắt như có thực thể, tựa mạng nhện dính chặt.

Thi Đại bị nhìn đến độ hoảng loạn, muốn rời mắt, lại cảm thấy càng che càng lộ.

Chàng nhìn nàng làm gì thế kia? Không buông ra sao? Khoảng cách này...gần đến mức khiến người ta hồi hộp.

Lần trước sau khi Giang Bạch Nghiễn uống say, nào phải thế này.

Phát hiện biểu cảm nàng thay đổi một chút, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cười.

Giờ phút này, trong mắt Thi Đại chỉ còn lại mình chàng.

Nhận thức này khiến chàng hân hoan.

Đôi mắt nhỏ bé nhường ấy, chứa một người đã đủ lắm rồi.

Đôi tay nhẹ bám lấy nàng, dưới ánh đèn áo đỏ rực lửa, mái tóc dài xõa tung như rắn, uốn lượn rũ xuống, quyến rũ tột cùng.

Cổ tay trắng bệch của chàng thò ra khỏi ống tay áo, lẳng lẳng siết chặt, như nụ hoa đào quăn lên.

Tim đập thình thịch, Thi Đại rời bời, ngừng thở.

“Nàng nói, muốn cùng ta dạo hội hoa đăng.”

Giang Bạch Nghiễn hé môi, giọng điệu dụ dỗ chừng như tui

thân:

“Chỉ mỗi hai chúng ta thôi, có còn tính không?”

Chương 76: C76: Chương 76

Có ngọn gió lay động đèn lồng, ánh sáng chập chờn.

Ánh nền lướt qua hàng mây Thi Đại, giao nhau với tầm mắt
Giang Bạch Nghiễn, mặt nàng không có biểu cảm dư thừa nào.

Thoạt trông rất bình tĩnh.

Cũng chỉ là “thoạt trông” thế thôi.

Đầu óc trống rỗng, như nước sôi ùng ục, hai vai được Giang
Bạch Nghiễn đè lên, Thi Đại chẳng dám cử động.

Giang Bạch Nghiễn có biết chàng đang nói gì không? Câu này
chợt nghe không có gì đặc biệt, thế nhưng nếu ngẫm kỹ lại...

Sao giống đang làm nũng vậy nè?

Thi Đại thấy hẳn là men rượu quấy phá, mới khiến nàng nảy
sinh ảo giác.

Dù sao “Giang Bạch Nghiễn” và “làm nũng”, hoàn toàn là hai
từ không liên quan gì đến nhau.

Ấy thế mà mặt nàng vẫn nóng dần lên.

Sắc đẹp tấn công, mềm giọng khuyên dỗ, dẫu là ai cũng không
đỡ nổi.

Thi Đại lắp bắp:

“Tĩnh chứ.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chú, khóe môi nở nụ cười nhẹ nhàng.

Nghe ý chàng, là muốn rời khỏi tiểu viện này, tiếp tục dạo hội hoa đăng.

Vốn dĩ Thi Đại cũng không định ở lâu, vào đây chỉ là để trò chuyện đôi câu với Diêm Thanh Hoan, yên lặng một lúc, nhỏ nhẹ hỏi chàng:

“Ta vào nói với Diêm Thanh Hoan một tiếng, rồi chúng ta đi ha?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Được.”

Chàng vừa dứt lời, sau lưng vang lên giọng nói thiếu niên trong trẻo:

“Thi tiểu thư, Giang huynh, tìm được canh giải rượu...”

Diêm Thanh Hoan vội vã chạy ra khỏi nhà bếp.

Nhìn rõ tình cảnh trong sân, Diêm Thanh Hoan chỉ muốn ngựa không ngừng vó vòng trở về.

Lời muốn nói kẹt ở cổ họng, hắn còn căng thẳng hơn Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn, nuốt nước bọt, gãi đầu.

Hai người họ cách nhau gần đến thế, dường như đang thì thầm trò chuyện, nghe giọng hắn, cả hai im bất nghiêng mắt.

Lẽ nào hắn...đã quấy nhiễu chuyện gì đó?

Diêm Thanh Hoan mặt ửng mầu, lặng lẽ phán quyết tội mình tăng thêm một bậc.

“Không cần canh giải rượu nữa, đa tạ.”

Thi Đại cười bảo:

“Giang Bạch Nghiễn muốn ra ngoài xem hoa đăng, ta dẫn chàng ấy đi dạo.”

Nàng rất giữ thể diện cho Giang Bạch Nghiễn, không nói câu “canh giải rượu khó uống” sau khi chàng say ra.

Trước giờ Diêm Thanh Hoan luôn khéo hiểu lòng người, dựa vào kinh nghiệm phong phú đọc tiểu thuyết đã nhiều năm, lập tức gật đầu đáp:

“Ừm, Giang huynh thật sự không cần canh giải rượu?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ta không say lắm, đa tạ.”

Chàng lên tiếng thế này, giọng điệu thản nhiên, gần như không chút men say.

Diêm Thanh Hoan thở phào nhẹ nhõm, thành thật cười:

“Tĩnh táo là tốt, thời gian không còn sớm, hai người mau đến hội hoa đăng đi.”

Thi Đại thuận miệng hỏi:

“Huynh thì sao?”

Diêm Thanh Hoan:

“Vẽ đèn cho mình, rồi dẫn bọn nhỏ đến chợ Tây dạo chơi. Hôm nay cha nương chúng bận rộn làm việc, không rảnh đón thượng nguyên.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, vãi đĩa nhỏ chạy qua trước sân, ló đầu vào từ cạnh cửa.

Ôm hoa đăng trong tay, soi tỏ những gương mặt tràn trề sức

sống, và từng đôi mắt đen láy dong đầy mong chờ.

Vành mắt Thi Đại cong cong, vẫy tay chào mấy bạn nhỏ.

Diêm Thanh Hoan cũng cười:

“Có thấy cậu bé buộc tóc đuôi ngựa kia không? Chính là nhóc ấy, tối qua uống rượu gạo say khướt, trực tiếp ngủ ngay bên đường.”

Bạn nhỏ bị điếm danh hơi biến sắc, tròn mắt di chuyển lung tung.

Cô bé bên trái cậu bé cười hì hì:

“Diêm ca ca vẫn chưa biết nhỉ? Thực ra cậu ấy giả say đấy, tối qua bị cha nương phát hiện, đánh cho một trận.”

Diêm Thanh Hoan ngạc nhiên:

“Giả say? Tại sao?”

“Học đường giao bài tập, cậu ấy không muốn làm.”

Cô bé vạch trần cậu bé triệt để không do dự:

“Dứt khoát giả say ngủ mê cho qua.”

Diêm Thanh Hoan dờ khóc dờ cười:

“Đệ ấy...sao phải khổ sở giả say làm gì? Đã bôi thuốc chỗ bị thương chưa? Còn đau hay không?”

A Ly: “...”

Không có câu nào nói đến Giang Bạch Nghiễn, nhưng chữ nào cũng như đang nói Giang Bạch Nghiễn.

A Ly lặng lẽ liếc nhìn.

Khá lẫm, Giang Bạch Nghiễn vẫn tự nhiên, sắc mặt như thường.

“Vậy chúng ta đi trước đây.”

Thấy Diêm Thanh Hoan bước lên kiểm tra vết thương cho cậu bé, Thi Đại cười tủm tỉm:

“Thượng nguyên an khang.”

Đám nhóc vui vẻ hào hứng, đáp nàng “an khang”.

“Huynh đi đường.”

Quay đầu nhìn Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại hỏi:

“Được không?”

Giang Bạch Nghiễn hơi rũ mắt, âm lượng chỉ hai người nghe thấy:

“Chóng mặt.”

Âm cuối mềm mỏng, mang theo giọng mũi.

Nhớ lại dáng vẻ bước đi không vững của chàng, Thi Đại thử vươn tay, đỡ tay trái Giang Bạch Nghiễn.

Đỡ cánh tay và nắm tay là hai động tác tương tự nhưng hoàn toàn khác nhau, để đảm bảo chàng không té ngã, Thi Đại phải dựa sát, áp người lên cánh tay Giang Bạch Nghiễn.

Nàng hỏi:

“Thế này nha?”

Một cơn run rẩy dâng lên từ xương cột, đuôi mắt Giang Bạch Nghiễn ửng đỏ:

“Ừm, đa tạ.”

A Ly: “...”

Không hồ là ngươi ha.

Nó không dám tưởng tượng cảm nhận và tâm trạng giờ phút này của Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại dịu Giang Bạch Nghiễn, hồ ly trắng không thể rúc vào người nàng, đành phải lòng như tro tàn dựng thẳng đuôi, bước nhanh bên cạnh hai người.

Nó hận.

Sau khi tạm biệt Diêm Thanh Hoan và bọn nhỏ, Thi Đại cố ý đến phòng bếp chào hỏi phu thê hai người một tiếng.

Bóng lưng nàng và Giang Bạch Nghiễn dần đi xa, Diêm Thanh Hoan đứng bên cửa, như có điều suy nghĩ.

“Diêm ca ca.”

Cô bé bên cạnh chớp mắt:

“Ca ca và tỷ tỷ hồi nãy đẹp quá.”

Một đám nhóc riu rít.

“Diêm ca ca cũng đẹp nữa!”

“Ca ca kia thật sự say vì rượu gạo ạ? Đệ có thể uống ba chén lớn luôn.”

“Đèn của Diêm ca ca làm xong chưa?”

“Vẫn chưa.”

Diêm Thanh Hoan cong mắt:

“Mấy nhóc nghĩ ý tưởng giúp ta xem, nên vẽ gì?”

Vài đôi mắt đen láy nhìn nhau, một lúc sau, đồng loạt lên tiếng:

“Đấu phá Trường An!”

Là một người yêu thích trung thành của tiểu thuyết, Diêm Thanh Hoan biết nhà bọn trẻ khó khăn, đã chia sẻ hết những quyển sách chất thành núi của mình.

Có sách y, điển tịch và các loại tiểu thuyết, đọc sách nhiều cũng là chuyện tốt.

Ánh sáng le lói khắp sân, thiếu niên tuấn tú cao gầy bị đám nhóc vây quanh, mắt đượm ý cười.

Trên người hắn không có vật gì quá quý giá, hiếm khi chỉ khoác bạch y bình thường, dáng người thẳng thớm, tóc đen tùy ý buộc cao, như một góc cây phủ đầy tuyết.

“Được thôi!”

Diêm Thanh Hoan lắc lư cây bút trong tay mình:

“Vẽ cho mấy nhóc một bức, bách yêu dạ hành của Trường An.”

Rời khỏi tiểu viện cùng Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại dẫn chàng đi về phía ánh đèn rực rỡ.

Với tư thế này, hiển nhiên đối phương dựa sát bên người nàng, trọng lượng và hơi thở nhẹ nhàng kéo đến, thoang thoang hương rượu gạo.

Chẳng rõ rốt cuộc Giang Bạch Nghiễn say đến mức nào, Thi Đại nghiêng đầu, liếc nhìn đuôi mắt và gò má ửng hồng của chàng.

Chết thật chứ.

Mãi đến lúc này, nàng vẫn chẳng quên nổi vẻ mặt khi Giang Bạch Nghiễn nói câu “có tính không” kia, đôi mắt hoa đào ấy hết như hai cái móc nhỏ.

Gió đêm vờn qua mặt, khiến nàng tỉnh táo, may mà trong người có bùa của Thi Kính thừa cho, Thi Đại không thấy lạnh.

Nàng hỏi Giang Bạch Nghiễn:

“Trừ chóng mặt ra, huynh còn thấy chỗ nào khó chịu không?”

Tay trái buông thõng bên người, đầu ngón tay thon dài xinh đẹp nắm chặt thành quyền.

Giang Bạch Nghiễn lắc đầu:

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn vẫn đang suy nghĩ, hóa ra say rượu là thế này.

Có thể không chút kiêng kỵ, vừa tỏ vẻ yếu ớt với nàng, vừa được nàng chăm nom trăm bề.

Ngay cả gió lạnh thổi tới, Thi Đại cũng để ý liệu chàng có khó chịu hay chẳng.

Được người bên cạnh toàn tâm toàn ý đối xử, với chàng mà nói, là một trải nghiệm xa lạ.

Rượu là đồ tốt, sau này chàng phải uống thường mới được.

Nhưng nếu uống rượu bình thường, Giang Bạch Nghiễn nghĩ, có lẽ chàng thật sự sẽ say đến bất tỉnh nhân sự mất.

Chỉ uống rượu gạo thì sao nhỉ?

Lần nào cũng say vì uống rượu gạo, đừng nói Thi Đại, e rằng ngay cả Thi Vân Thanh cũng sẽ phát hiện bất thường.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có kết luận, Giang Bạch Nghiễn khẽ cau mày.

Thi Đại lại hào hứng, lòng đầy tò mò đánh giá chàng.

Lần trước ở tiệc mừng công vụ án Liên Tiên, Giang Bạch Nghiễn cũng uống rượu.

Lúc ấy chàng chỉ có chút chệnh choáng, cộng thêm quan hệ giữa hai người chưa thân lắm, Thi Đại không dám nhìn chàng thỏa thích.

Tối nay mới thấy, Giang Bạch Nghiễn say rồi, ngoan ơ là ngoan.

Mày mắt rũ xuống, lông mi như phiến quạt nhỏ nhẹ run lên, vết hồng nơi gò má như điểm phấn tô son, làm người ta muốn vươn tay cọ thử.

Bị nàng ngắm chăm chú một lúc, Giang Bạch Nghiễn rời mắt, nhìn vào mắt Thi Đại.

Nàng đã đoán được từ sớm, hào phóng đón nhận ánh mắt ấy, đồng tử lấp lánh dưới ánh trăng:

“Có biết ta là ai không nè?”

Yết hầu nhúc nhích, Giang Bạch Nghiễn bật cười thành tiếng:

“Thi Đại.”

Nhận ra nàng, xem ra không mơ hồ cho lắm.

Không quên lời Giang Bạch Nghiễn đã nói trong tiểu viện, Thi Đại hỏi nửa đùa nửa thật:

“Huynh muốn dạo hội hoa đăng hả?”

Chẳng phải Giang Bạch Nghiễn ghét ồn ào, không hứng thú gì

với hội hoa đăng sao?

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Thi Đại thuận nước đẩy thuyền:

“Huynh thích hội hoa đăng tết thượng nguyên ư?”

Người ta thường nói rượu vào lời ra, nhân lúc Giang Bạch Nghiễn say, nàng cố ý dụ chàng trả lời, như đang trêu ghẹo đồ dảnh.

Vốn tưởng là đáp án như ván đóng thuyền, nào ngờ Giang Bạch Nghiễn lại nói:

“Không thích.”

Thi Đại: “?”

Thi Đại:

“Nếu không thích, vì sao huynh...”

Vì sao lại nói “hai người dạo hội hoa đăng”?

Nàng vô thức hỏi, lời đến bên môi, bỗng lặng thinh.

Nghĩ kỹ lại, trọng điểm câu nói của Giang Bạch Nghiễn nào phải thượng nguyên, mà là “hai người”.

Dây cung trong đầu Thi Đại căng chặt.

Có lẽ là do...mấy đứa nhóc trong sân đông quá, Giang Bạch Nghiễn thấy ồn?

Hoặc giả xuất phát từ nguyên do nào đó bí ẩn hơn chẳng.

Giọng nói Thi Đại bỗng im bật, Giang Bạch Nghiễn không trả

lời câu này.

Nhân lúc trò chuyện câu được câu chăng, hai người đã đi được một khoảng, sau khi rời khỏi hẻm nhà dân, họ đã đến phố dài sầm uất hơn.

Thi Đại vẫn nhớ nhiệm vụ quan trọng hôm nay – Ăn.

Nhìn xung quanh, vô số sạp hàng ăn vặt, bánh Hồ, súp cay, bánh anh đào phô mai xốp giòn...

Thi Đại riu rít, giới thiệu cho Giang Bạch Nghiễn khẩu vị của các món ăn, cuối cùng lên tiếng hỏi:

“Huynh muốn ăn gì?”

“Ta không hay thèm ăn.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Mua theo sở thích của nàng là được.”

Chàng uống rượu, dầu vẫn giữ được vài phần tỉnh táo, nhưng hẳn khẩu vị không tốt cho lắm.

Thi Đại bị thuyết phục:

“Chúng ta đi dạo trước, nếu huynh muốn ăn món nào, cứ nói với ta nhé.”

Gần đến đường lớn, dòng người dần đông đúc.

Thi Đại đi dọc ven đường, thỉnh thoảng lại lộ vẻ ngạc nhiên tò mò.

Người của gánh xiếc đi cà kheo như trên đất bằng, trên đầu các nghệ nhân đội cây sào trăm thước, vững vàng không rớt xuống.

Áo thuật gia đến từ Tây Vực có hai vệt râu đen, tay cầm bình sứ khói xanh lượn lờ, chờ khi làn khói tan đi hóa thành mèo trắng lông xù.

Kỹ xảo nói bằng bụng, tạp kỹ, khiêu vũ nơi nào cũng có, nhóm khách xem xong luôn miệng khen hay, tiếng reo hò rợp trời.

Ánh đèn sáng đến chói mắt, Giang Bạch Nghiễn lẳng lặng rời mắt, nhìn sang người bên cạnh.

Tóc Thi Đại búi cao, để lộ cằm cổ trắng nõn như mỡ dê, châu ngọc khê đung đưa trên cổ theo động tác của nàng.

Nàng ăn vận lộng lẫy phức tạp, tinh thần phấn chấn nhìn ngắm xung quanh, chỉ cong môi cười, đã có tia sáng như dòng nước lướt qua mày mắt, tựa trăng sáng soi núi xuân.

Tâm trạng của chàng cũng hân hoan theo.

Dù Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại chỉ trông một tay, không cầm được nhiều món ăn.

Liên tục mua vài loại bánh trái và chè, phần lớn đều được Giang Bạch Nghiễn cầm.

“Yên tâm, không làm rớt đâu.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên cười:

“Nàng ăn đi.”

Giang Bạch Nghiễn, người tốt nha.

Dầu chỉ là một động tác nhỏ hết sức bình thường, cũng khiến lòng người âm áp. Thi Đại nhìn chàng một lúc, nhăm nháp một miếng bánh tuyết ngọt ngào.

Đây là món ăn đặc sản của Đại Chiêu, dùng mật ong và nước đường, nướng với lửa nhỏ, nặn thành khối tròn óng ánh như tuyết.

Thi Đại nuốt hết trong một lần, loáng thoáng có cảm giác, vừa ngược mắt, quả nhiên thấy Giang Bạch Nghiễn đang nhìn nàng.

Vẻ mặt chàng hơi nhuốm men say, ánh mắt mơ màng không rõ dưới ánh đèn, bỗng chàng cất lời:

“Ta có thể ăn không?”

Giang Bạch Nghiễn hiếm khi chủ động đề nghị ăn đồ ngọt, tất nhiên Thi Đại gật đầu ngay:

“Bánh tuyết ngọt?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Thi Đại nhanh chóng đồng ý, sau đó khựng lại.

Thi Đại đang khoác cánh tay Giang Bạch Nghiễn, tay kia của chàng xách đầy đồ ăn vặt, hiển nhiên không rảnh tay để lấy bánh tuyết ngọt cho mình.

Thi Đại xoa chóp mũi.

Tay phải của nàng thon dài như trúc, nhón một miếng bánh óng ánh tròn đầy, đưa đến bên môi Giang Bạch Nghiễn:

“Cho huynh nè.”

Dù sao Giang Bạch Nghiễn cũng đang trong trạng thái chênh choáng nhập nhèm, chỉ cần nàng không thể hiện quá lúng túng, thì không còn xấu hổ nữa.

Giang Bạch Nghiễn khom người đến gần.

Chàng ăn uống đã quen nhắm nháp từng miếng nhỏ, lúc này say đến mơ hồ, môi đỏ ngậm chặt một góc bánh tuyết, khó

khăn khựng lại.

Thế là tay của Thi Đại cũng lơ lửng giữa chừng, hoang mang ngáng đầu.

Dưới ánh đèn, Giang Bạch Nghiễn đang nhìn nàng chăm chú, đôi mắt đen láy như mực.

Dáng môi chàng rất đẹp, ngậm bánh tuyết trong tay nàng, càng tôn lên sắc đỏ rực rỡ ấy.

Bốn mắt nhìn nhau, Giang Bạch Nghiễn ngậm chặt nó, gò má căng ra một vòng cung nho nhỏ.

Nuốt bánh tuyết ngọt, chàng mím môi liếm lớp vụn đường trên môi:

“Đa tạ, rất ngon.”

A Ly: “...”

Cố ý phải không, chắc chắn là cố ý đây mà.

Nó hoàn toàn có lý do tin tưởng, bắt đầu từ lúc chàng giúp Thi Đại xách đồng hồ ăn vặt kia, Giang Bạch Nghiễn đã bắt đầu mưu đồ.

Muôn nếm điếm tâm do Thi Đại tự tay dứt dĩa vậy hả?

Sự chú ý của Thi Đại đang ở khóe môi Giang Bạch Nghiễn.

Vừa nãy chàng cười rất nhẹ nhàng, lại là niềm vui chân thực.

Cảm giác này quá đổi kỳ diệu.

Giang Bạch Nghiễn thường xuyên nở nụ cười, ý cười lại chẳng chạm tới đáy mắt, trở thành động tác mang tính thói quen hờ hững của chàng. Qua lại với chàng, luôn khiến người ta cảm thấy xa tận chân trời, nhìn không thấu.

Giờ phút này đuôi mắt chàng cong lên, như lớp vỏ đóng kín, kiên cố bị phá vỡ, hiện ra đôi phần chân thực.

Thi Đại mỉm cười:

“Huynh cười như vậy đẹp lắm, sau này phải cười nhiều hơn nha.”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng đầu:

“Bình thường ta ít cười lắm ư?”

“Ừm...”

Thi Đại bị chàng hỏi khó:

“Ý của ta là, phải cười vui vẻ thế này nè.”

Nàng ngẫm nghĩ một lúc, dẫn đo tìm từ:

“Nếu sau này huynh có thể vui hơn một chút thì tốt quá rồi.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ đến độ khó nghe thấy:

“Được.”

Vừa đáp xong, đã nghe Thi Đại tươi cười hỏi:

“Hôm nay, huynh có vui không nè?”

Nhiều năm đằng đẳng trôi qua, lần đầu có người hỏi chàng câu ấy.

Giang Bạch Nghiễn thoáng ngẩn ngơ.

Cõi lòng lại lần nữa sinh sôi dây leo quấn quýt, siết chàng không thở nổi.

Dục niệm tràn đầy, Giang Bạch Nghiễn khép hờ hai mắt, lặng lẽ đọc thanh tâm chú.

Thi Đại không nghe được câu trả lời.

Trước khi Giang Bạch Nghiễn đáp, giọng nữ giòn vang truyền đến cách đó không xa:

“Thi tiểu thư, Giang công tử.”

Thi Đại quay đầu, đối diện với cặp mắt trong trẻo.

“Đúng là hai người rồi!”

Triệu Lưu Thúy hớn hờ, tầm mắt liếc sang tay trái Thi Đại:

“Hai người đây là...”

Phùng Lộ bên cạnh nàng ta, cười đến cong vành mắt, Trình Mộng nghĩ ngợi không lên tiếng, còn một cô nương khí chất dịu dàng, là kình nữ Chiêu Kỷ.

Là những nữ tử được cứu trong vụ án Liên Tiên.

“Giang Bạch Nghiễn uống say, ta dìu chàng ấy.”

Không ngờ lại gặp người quen ở đây, Thi Đại nhanh chóng chuyển chủ đề:

“Mọi người kết bạn chơi tết thượng nguyên à?”

Vô lý lắm luôn.

Vậy mà nàng lại thấy chột dạ như bị bắt tại trận.

Phùng Lộ cười bảo:

“Ừm, sau vụ án Liên Tiên, chúng ta thường xuyên qua lại, hẹn nhau dạo chơi tết thượng nguyên.”

Phần lớn các cô nương trong vụ Liên Tiên đã cắt đứt quan hệ

với phụ mẫu, giúp đỡ sinh sống cùng nhau.

Với họ, đôi phương mới là “người nhà” đáng trân trọng.

Cổ nhân trùng phùng, hiển nhiên vui mừng.

Thi Đại hỏi:

“Mấy ngày nay, mọi người sống thế nào?”

“Tốt lắm.”

Triệu Lưu Thúy uốn thẳng ngực:

“Trần Ách Ti cho chúng ta không ít ngân lượng, đủ để tạm thời duy trì cuộc sống. Ta đang học nấu ăn, Chiêu Đệ học đao, còn vài muội muội khác đang học thêu.”

Dứt lời nàng ta mỉm cười:

“Bếp chính nói, trình độ của ta đã có thể xuất sư, tự mình mở tửu lâu.”

Trình Mộng bổ sung:

“Mấy ngày nay Chiêu Đệ định đổi tên, chờ muội ấy chọn xong tên mới, sẽ mời mọi người đến ăn cơm.”

Thi Đại vui vẻ đồng ý:

“Được, đã lâu chưa nếm thử tay nghề của Lưu Thúy.”

Nàng nhớ món nào cũng ngon hết.

Triệu Lưu Thúy cười hì hì:

“Đến khi đó làm vài món mới cho mọi người!”

Đều là mấy cô nương trẻ tuổi, đã lâu mới được ôn chuyện, ai nấy không ngừng miệng.

Triệu Lưu Thúy còn muốn nói thêm, đã bị Chiêu Kỷ giật tay áo.

Kính nữ mím môi, nén nụ cười:

“Chúng ta nhanh về nhà, còn tụ hợp với mấy người khác nữa mà? Chẳng phải đã nói, cùng ăn khuya sao?”

Triệu Lưu Thúy hoang mang hé môi, lại bị Phùng Lộ chột:

“Đi thôi.”

Triệu Lưu Thúy khó hiểu: “?”

Khóe mắt Triệu Lưu Thúy liếc qua, rơi vào một góc nào đó:

“...À à à! Nên về rồi. Thi tiểu thư và Giang công tử thông thả đi dạo nhé, thượng nguyên an khang.”

Các cô nương lần lượt tạm biệt, xoay người rời đi.

Thi Đại nhìn bóng lưng họ đi xa, nhớ đến cái liếc mắt ban nãy của Triệu Lưu Thúy, cúi đầu nhìn.

Vì nói chuyện cùng nhóm người Triệu Lưu Thúy, nàng cách Giang Bạch Nghiễn vài bước, lòng bàn tay đặt hờ trên cánh tay chàng.

Chẳng biết từ lúc nào, Giang Bạch Nghiễn đã nhẹ nhàng kéo mép tay áo nàng, hàng mi rũ xuống, động tác có chút trẻ con.

Thi Đại:

“Sao vậy?”

“Đồng người quá.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Sẽ lạc mất.”

...Ngoan ơi là ngoan luôn.

Thi Đại có một vụn điều không ngờ, sau khi Giang Bạch Nghiễn say lại có dáng vẻ này.

Nàng vô cùng kiên nhẫn với người say, đột nhiên bật cười, siết chặt cánh tay chàng hơn:

“Như vậy sẽ không lạc nữa.”

Cơ bắp dưới lòng bàn tay căng cứng, bên tai truyền đến giọng nói của Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Thi Đại không rành phường Trường Thọ lắm, vừa đi vừa ngắm nghía, nhàn rỗi dạo quanh tùy tâm trạng, cũng xem như thú vị.

Ngang qua phố dài đèn đuốc sáng tỏ, có thể thấy sông Phụng Hoàng cuộn cuộn, hoa đăng mang theo điều ước thành kính chậm rãi trôi trên mặt sông tựa sao sáng, lấp lánh rực rỡ.

Đi bộ từ chạng vạng cho đến lúc này, khó tránh khỏi mệt mỏi.

Tìm một bóng cây yên tĩnh, ngồi bên bờ sông cùng Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại xoa nhẹ đôi chân tê mỏi, trong lòng khẽ động:

“Lúc thả hoa đăng, huynh đã ước điều gì?”

Hắn là hi vọng điều tra rõ vụ án diệt môn Giang phủ năm đó, tìm ra hung thủ nhỉ?

Ngoài dự đoán, Giang Bạch Nghiễn lại đáp:

“Không có nguyện vọng.”

Thi Đại:

“Không có sao?”

Giang Bạch Nghiễn vẫn cười, trông mắt u ám:

“Ừm.”

Thần phật nào hay chúng sinh khổ sở, ước nguyện cầu phúc, chẳng qua là mảnh khóc tự lừa mình dối người mà thôi.

Thuở nhỏ chàng đã từng cầu xin vô số lần, kết quả ngay cả một viên kẹo nhỏ bé chẳng đáng kể cũng không có.

“Thứ mình muốn, tự đoạt lấy là được.”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn hờ hững, đượm ý cười nhẹ nhàng:

“Cầu thần chi bằng cầu mình, không phải sao.”

Lúc nói chuyện, men say mơ màng nơi đáy mắt chàng đã tan biến mất dạng, toát ra hơi lạnh sắc bén, khiến Thi Đại cảm thấy, Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh ngoan ngoãn ban nãy chỉ là giả.

Chờ nàng tập trung nhìn kỹ lại, Giang Bạch Nghiễn đã rời mắt.

“Như vậy à.”

Thi Đại nhỏ tiếng lắm bầm:

“Ta còn định nếu tâm nguyện của huynh không khó, ta sẽ giúp huynh thực hiện.”

Nhưng mà ngẫm lại, đây mới là tác phong của Giang Bạch Nghiễn.

Khinh thường cầu xin thần phật, cũng không có mong ước xa vời không thực tế, thay vì gửi gắm hi vọng vào hoa đăng,

chẳng thà tin tưởng kiếm Đoạn Thủy trong tay.

Giang Bạch Nghiễn cười.

“Nàng thì sao?”

Giang Bạch Nghiễn khẽ hỏi:

“Ta có thể thực hiện một điều ước cho nàng không.”

Gió sông vờn qua gò má, hai tay Thi Đại ôm lấy đầu gối, nghiêng đầu nhìn chàng.

Giang Bạch Nghiễn cùng nàng ngồi bên bờ sông, dù là lúc này, sóng lưng chàng vẫn thẳng tắp.

Áo đỏ trên người chàng không hề th ô tục, như một thanh đao nhuộm máu dưới ánh đèn yếu ớt.

Đề lộ mũi nhọn, khí thế bức người.

Ấy vậy mà ánh mắt chàng lại tĩnh mịch, mang chút biếng nhác hờ hững.

Thi Đại ngẫm nghĩ, giờ hai ngón tay:

“Hai chuyện nha, được không?”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Được.”

Chàng đáp không chút do dự, lòng thấy tò mò.

Thi Đại không thiếu vinh hoa phú quý, càng không thiếu tiền đồ rục rĩ, một nàng thế này, sẽ mong cầu thứ gì từ chàng?

Chàng có thể cho nàng, cũng chỉ còn lại cơ thể này.

Vậy, máu thịt, nước mắt giao nhân, giao châu.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ nghĩ, Thi Đại muốn gì?

Chàng mang theo đao, cho nàng ngay lúc này cũng được.

“Nguyện vọng thứ nhất.”

Thi Đại háng giọng.

Giọng nói vừa vang, nàng gác lại ý cười, vẻ mặt nghiêm chỉnh, đột ngột đến gần chàng.

Sóng nước lăn tăn trên mặt sông, soi chiếu trâm cài tóc của nàng lấp lánh phát sáng, khi đến gần, còn nghe tiếng vang khẽ.

Mắt hạnh nhìn chăm chăm, trong suốt sáng tỏ, tựa thủy triều tuôn trào.

Giang Bạch Nghiễn siết chặt tay phải.

Thi Đại cất lời:

“Huynh trả lời câu hỏi của ta trước.”

Yên lặng nhìn vào mắt nàng, trông mắt Giang Bạch Nghiễn nặng nề.

Một thoáng ngẩn ngui, lại ngỡ lâu dài, chàng nghe Thi Đại hỏi:

“Sau vụ án họa trung tiên, huynh có còn rạch đao lên người mình nữa không?”

Đối thoại chưa từng nghĩ đến, Giang Bạch Nghiễn nhất thời hoảng hốt.

Trước khi Thi Đại lên tiếng hỏi, thậm chí chàng còn đang nghĩ, nên tặng nàng phần vảy ở vị trí nào.

Vấn đề này kéo đến không chút đạo lý, đâm thẳng vào những tâm tư quanh co của chàng, tràn ra lửa nóng cháy bỏng, thiêu đốt chàng từ cổ họng đến tận cõi lòng.

Vết thương trước ngực ngứa ngáy âm ỷ.

“Đây là nguyện vọng của ta.”

Thi Đại nghiêm nghị:

“Huynh không được nói dối.”

Chàng say rồi, hẳn sẽ nghe lời mà?

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Không chờ chàng cất lời, Thi Đại hí mắt, quả quyết bảo:

“Huynh chân chừ rồi, thế nên chắc chắn là có.”

Nàng không ngốc, sẽ không bị Giang Bạch Nghiễn lừa gạt cho qua dễ thế đâu.

Tự tổn thương mình là thói quen đã lâu của chàng, nào có thể diệt trừ tận gốc chỉ bằng vài ba câu của nàng, chuyện này Thi Đại rất tự hiểu lấy.

Vả lại, vết thương nguyên gần ngay giỡ của phụ thân chàng, khả năng Giang Bạch Nghiễn tự rạch dao lên người mình rất lớn.

Chiếm ưu thế trong trận giằng co, Thi Đại lấy hết can đảm truy hỏi:

“Lần này là chỗ nào?”

Giang Bạch Nghiễn không đáp mà hỏi ngược lại:

“Nguyện vọng thứ nhất là gì?”

Lòng chàng biết rõ đáp án, vẫn muốn nghe Thi Đại chính miệng nói ra.

Như dự đoán, Thi Đại lên tiếng:

“Huynh đoán được mà phải không? Nguyên vọng thứ nhất là, sau này đừng vậy nữa nhé.”

Nàng khựng lại, nghiêm túc bổ sung:

“Nếu đã quen không thể thay đổi, huynh có thể cố hết sức giảm bớt lại...hoặc đến tìm ta.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ, không nghe ra cảm xúc trong giọng nói:

“Tìm nàng?”

“Ta dẫn huynh đi chơi, nghĩ đến những chuyện khác, có lẽ sẽ giúp huynh vui hơn đôi chút.”

Thi Đại nói:

“Còn ôm nữa nè.”

Trong họa cảnh, Giang Bạch Nghiễn không bài xích vòng ôm của nàng, còn nói “thích” nó.

Tự tổn thương là một chuyện rất nghiêm trọng, Thi Đại thấy không có gì phải kiêu cách, tập trung nhìn chàng:

“Ta có thể tiếp tục dạy huynh.”

Mãi đến giờ nàng mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào, gương mặt Giang Bạch Nghiễn đã không còn nụ cười.

Từ đáy mắt chàng, Thi Đại trông thấy sóng ngầm cực kỳ lạ lẫm, vẫn đục u ám.

Như vòng xoáy muốn nuốt chửng lấy nàng.

...Chàng sao thế?

Cục diện bế tắc chỉ kéo dài trong một thoáng.

Giọng nói Giang Bạch Nghiễn rất khẽ:

“Thi Đại, đối xử tốt với tất cả mọi người như vậy, không phải chuyện tốt.”

Như đã tỉnh rượu, giọng chàng không còn nhuốm men say, ngỡ dịu dàng, ngất nổi che giấu quá nhiều cảm xúc rối rắm khó hiểu.

Thi Đại sững sốt:

“Sao cơ?”

“Nàng đối với ai cũng tốt.”

Giang Bạch Nghiễn cười bảo:

“Không sợ gặp phải kẻ lấy ơn báo oán?”

Sao tự dưng chàng lại nói đến chuyện này?

Thi Đại hỏi ngược lại:

“Huynh là người lấy ơn báo oán sao?”

Giang Bạch Nghiễn chẳng thể trả lời.

Trước giờ chàng không rõ thế nào là d*o vọng chiếm hữu, chỉ biết tâm trạng rối bời không theo quy tắc, không ngừng lên men vì Thi Đại.

Thấy nàng vui vẻ nói cười, trao thiện ý cho người khác, thấy nàng đứng cạnh chàng, lại bị người ta thu hút sự chú ý.

Mê muội, chua xót, bất an, rất nhiều cảm xúc dâng lên vì nàng,

cũng chỉ liên quan đến nàng.

Có được càng nhiều, lại càng sợ hãi mất đi, tham lam ngày một bành trướng, muốn độc chiếm nàng.

Chính vì vậy, Giang Bạch Nghiễn say đắm thiện ý nàng trao, lại dần dần đau đớn khó chịu.

Vì sao Thi Đại không thể chỉ để ý mỗi mình chàng thôi?

Sắc đêm u ám, Giang Bạch Nghiễn im lặng ngược mắt.

Ánh đen kéo dài bên sông Phượng Hoàng, phủ một gam màu ám áp dịu dàng lên gương mặt Thi Đại, như một lớp men mỏng.

Chàng nhếch môi, hỏi một đằng trả lời một nẻo:

“Trên đời này có quá nhiều kẻ lấy ơn báo oán. Ta từng gặp tà tu cướp sạch phủ của ân nhân, đám giặc cướp lợi dụng lòng tốt của thương nhân, còn có...”

Ánh sáng trong mắt Giang Bạch Nghiễn lưu chuyển:

“Kẻ cực ác muốn chiếm ân nhân cho riêng mình.”

Ồ, là tình yêu cường chế của yandere trong truyền thuyết đây mà, Thi Đại từng đọc tiểu thuyết, hiểu nhiều lắm.

Gặp phải người như vậy, có lẽ nàng sẽ thẳng thừng dùng đánh đấm.

“Ta biết.”

Thi Đại ngoan ngoãn gật đầu:

“Đối với người khác, chắc chắn ta sẽ đề phòng. Với mọi người...thân cận với những người bên cạnh mình một chút, không sao mà?”

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh nhìn nàng, sắc mặt khó đoán.

Chàng đột nhiên cười khẽ:

“Người bên cạnh, chẳng phải dễ ra tay với nàng nhất ư?”

Thoáng chốc nổi gió.

Khi giọng chàng rót vào tai, Thi Đại bỗng nảy sinh ảo giác bị rắc độc cắn vào sống lưng, ớn lạnh thấu xương, bất thành linh run rẩy.

Lòng nàng thấy không ổn, đã nghe Giang Bạch Nghiễn thì thầm như cười như không:

“Ví dụ như...”

Hoàn toàn không có thời gian phản ứng.

Thị giác đã bị sắc đỏ lấp đầy, mùi hương mát lạnh ồ ạt len vào chóp mũi.

Sức lực không chút dấu hiệu báo trước đẩy nàng ra sau lưng, bị ép dựa vào gốc cây.

Trước khi đập trúng thân cây, một bàn tay đã đỡ sau ót nàng, tránh cho nàng va chạm đau đớn...

Giang Bạch Nghiễn cúi người áp sát xuống, một tay đặt sau gáy nàng, tay kia chống lên thân cây, hình thành một không gian nhỏ hẹp chật chội, giam nàng trong đó.

...Ồ?

Tim đập thành thịch, như muốn phá nát lồng ngực.

Thi Đại hoảng hốt ngẩng đầu, vừa khéo trông thấy thiếu niên áo đỏ cong môi mỉm cười với nàng, gò má thoáng hiện lúm đồng tiền nho nhỏ.

Trong đôi mắt hoa đào ấy là một vùng u ám, có sát khí nguy hiểm khiếp người, cũng có tình nồng hoang dại khó lường.

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Nàng xem.”

Chàng chưa từng có lúc nào mâu thuẫn mắt không chế, khó lòng kiềm nén như bây giờ.

Vừa là d*c vọng nảy sinh vì Thi Đại, vừa là lý trí và kiềm chế còn sót lại, đôi bên lôi kéo không ngừng nghỉ, trải dài vô tận.

“Đừng đối xử với người khác quá tốt.”

Giang Bạch Nghiễn cúi đầu, hơi thở vẫn vít bên tai nàng, âm thanh trầm thấp như nói mê:

“Nếu bọn họ đối xử với nàng thế này, phải làm sao mới được?”

P/S: Thấy dị hợy, chứ ảnh ko nỡ tổn thương chị nhà chút nào, hù người ta vẫn ko quên đỡ gáy sợ ng ta bị đập trúng, vậy là vai ác dữ chưa

Chương 77: C77: Chương 77

Đây là gốc hòe đã trăm năm, mùa đông lá rụng xác xơ, chỉ còn lại những nhánh cây trụi lủi.

Cành cây nghiêng ra, cái bóng rơi vào đáy mắt Giang Bạch Nghiễn, u ám khó đoán.

Bị giam cầm trong một không gian mờ ảo nhỏ bé, Thi Đại muốn tránh, cũng không có đường lui.

Ngửi thấy mùi thơm mát lạnh quen thuộc, nàng ổn định lại tinh thần:

“Có ý gì?”

Bàn tay đang đè sau gáy nàng hơi siết lại, Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt lại mở ra, che giấu d*ch vọng không thể cho ai biết:

“Nếu như...”

Chàng rất giỏi nói dối.

Lúc này thốt ra những lời nửa thật nửa giả, ngay cả chàng cũng chẳng phân biệt nổi đâu là thật, đâu là giả.

“Nếu như ta là kẻ gian có ý đồ xấu với nàng.”

Giang Bạch Nghiễn chậm rãi lên tiếng:

“Cổ ý tiếp cận nàng, lấy lòng nàng, được nàng tin tưởng, lại ra tay tổn hại nàng...nàng phải làm sao?”

Nguy rồi.

Nguy rồi, nguy rồi!

Thi Đại còn chưa nói gì, hồ ly trắng bên cạnh đã dựng thẳng đuôi, lòng vang lên hồi chuông cảnh giác.

Nó rất rõ tính cách của Giang Bạch Nghiễn, biết trong xương tủy người này chẳng phải lương thiện gì, nói mấy câu ấy trước mặt Thi Đại...

Chàng chàng chàng, lẽ nào chàng thật sự muốn ra tay?

A Ly lấy hết can đảm căng chặt người, chuẩn bị bất kỳ lúc nào cũng có thể cào chàng một vuốt.

Quay lưng lại với ánh sáng, nửa gương mặt Giang Bạch Nghiễn chìm vào bóng tối, nửa mờ nửa tỏ.

Sự ngạc nhiên ban đầu dần dần tan đi, Thi Đại bình phục nhịp tim mãnh liệt, khiến bản thân giữ bình tĩnh.

Thực ra Giang Bạch Nghiễn là người dễ lộ mũi nhọn, khi chàng rút kiếm trừ yêu, sát khí mạnh mẽ vô địch.

Nhưng sự nguy hiểm này chưa từng bộc lộ trước Thi Đại...

Lúc bị đè lên gốc cây, nàng cảm nhận được nguy cơ hiểm có trên người Giang Bạch Nghiễn, dấu chỉ trong một thoáng ngẩn ngui.

Lòng Thi Đại nảy sinh cảnh giác theo bản năng.

Nhưng khi nàng tập trung nhìn kỹ lại, tính công kích quanh người Giang Bạch Nghiễn tan biến mất dạng, chàng nhìn nàng với vẻ như cười như không, khéo môi khẽ nhếch.

Như thể những gì chàng làm chàng nói, chỉ là trò đùa.

“Lúc ta đi đến Miêu Cương, từng gặp tình cờ.”

Giang Bạch Nghiễn dịu giọng nói:

“Tình cổ không thần kỳ như lời đồn. Nói đến cùng, chỉ khiến cổ trùng lấp đầy nửa phần đầu của người đó, trở thành kẻ ngốc không có đầu óc, đành phải dựa dẫm vào người hạ cổ.”

Lúc sóng vai đi cùng Thi Đại, chàng từng nghĩ đến tình cổ.

Làm vậy nàng sẽ một lòng một dạ nhìn mỗi mình chàng, ngoan ngoãn mềm mại, không liên quan gì đến người khác nữa.

Thế nhưng ngay sau đó, chàng lại nhớ đến đôi mắt hạnh ngập nước của Thi Đại.

Sau khi bị hạ tình cổ, chẳng khác nào con rối mặc người ta bày bố.

Giang Bạch Nghiễn nhớ đến nam nhân mình từng gặp ở Miêu Cương, ngoan hiền trăm bề, nép sát bên người cổ nữ, đôi mắt đen như động không đáy.

Chàng thấy, Thi Đại không nên có đôi mắt như vậy.

“Nam nhân kia giữa đường gặp chuyện bất bình cứu giúp cổ nữ một mạng, nhưng lại vì không có tình cảm với nàng ta, đã bị hạ tình cổ.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Nàng xem, lương thiện chưa chắc đã được báo đáp. Một khi kẻ ác nảy sinh ý xấu, có vô số cách để nàng ở lại bên cạnh hắn.”

Thi Đại yên lặng một thoáng.

Thi Đại hoảng hốt gật đầu:

“Ta biết, ví dụ như nhốt trong phòng tối khóa lại bằng xích sắt, hoặc là biến người đó thành búp bê con rối, để nàng ta cả đời

ngoan ngoãn nghe lời.”

Nàng ngẫm nghĩ:

“Còn có một cách, toàn tâm toàn ý đối xử với nàng, xâm nhập vào cuộc sống của nàng từng li từng tí, khiến nàng không thể rời xa mình được. Đồng thời ly gián nàng với tất cả người thân bạn bè, nàng trở thành người cô độc không chỗ dựa, sẽ càng ý lại vào người yêu duy nhất của mình.”

Nữ sinh đại học thế kỷ hai mươi mốt, có ai chưa từng đọc vài ba bộ tiểu thuyết chứ.

Những câu chuyện yêu đương cường chế là trào lưu kéo dài không ngớt, Thi Đại từng đọc thử vài quyển, đã thuộc nằm lòng thao tác của nhân vật chính.

Xâm chiếm, độc hưởng, uy hiếp, dọa dẫm, phòng tối.

Bình tĩnh mà nói, nàng không thích thế.

Đọc tiểu thuyết có lẽ còn tìm được đôi chút khoái thích, nếu trong hiện thực, rất khó có người chấp nhận chuyện đó?

Nàng chọn báo quan ngay.

Nếu người kia đã có tình cảm mặn nồng với phòng tối như vậy, chỉ bằng hoàn thành tâm nguyện tiền hán vào nhà lao.

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Nghe cái miệng nhỏ của Thi Đại lải nhải quen cửa quen nẻo, chàng nhất thời không nói nên lời, lòng nảy sinh ảo giác lạ lùng.

Nghe qua, Thi Đại còn hiểu biết hơn cả chàng nữa.

Bị Thi Đại quấy nhiễu, không khí căng thẳng buông lỏng hơn phân nửa.

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười bất đắc dĩ:

“Nàng biết mấy thứ đó từ đâu?”

Thi Đại nói thẳng không kiêng kỵ:

“Trong tiểu thuyết đó.”

Khụng lại một lúc, lại nói tiếp với vẻ không phục:

“Dù không đọc tiểu thuyết, ta cũng có năng lực phân biệt đúng sai kia mà...Đâu phải con nít ba tuổi, nào dễ bị người ta lừa đến xoay vòng như thế.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ, không lên tiếng.

Thi Đại lại nổi hứng, tiếp tục chủ đề ban nãy, không chút sợ sệt:

“Theo ý huynh nói, nếu huynh là kẻ gian có ý xấu với ta, bước tiếp theo, huynh sẽ làm gì nè?”

Trong mắt nàng là hứng thú mới mẻ, có lẽ chỉ xem như trò đùa.

Giang Bạch Nghiễn hơi rũ mắt:

“Ta có một tòa nhà, ở ngoại ô phía tây thành Trường An.”

Là nơi chàng dùng để tra tấn kẻ thù.

Lắm lúc ngày tháng nhàm chán, Giang Bạch Nghiễn truy tìm sát thủ áo đen xông vào Giang phủ năm đó, trong nỗi chán chường buồn tẻ, nhốt chúng vào tầng hầm của tòa nhà.

Ngoại ô phía tây ít người lui tới, tầng hầm càng cách biệt với thế giới bên ngoài.

Tất cả tiếng khóc than r3n rỉ, người ngoài chẳng hay biết gì.

Thoạt đầu Giang Bạch Nghiễn thấy thú vị, học theo hành vi tà tu đối với chàng năm đó, làm hết lên người dám sát thủ.

Đâm kim, quất roi, cắt thịt, lấy máu.

Dáng vẻ sát thủ kêu gào thảm thiết cầu xin tha mạng đúng là đã từng lấy lòng chàng, dần dà Giang Bạch Nghiễn lại thấy chán nản.

Chàng càng thích đau đớn và máu me đầm đìa hơn, nước sôi nấu ếch, chỉ lãng phí thời gian.

Lâu dần, tòa nhà hoang phế, chàng của bây giờ đã quen tốc chiến tốc thắng.

“Nhà lớn ở ngoại ô phía Tây.”

Đầu ngón tay lẳng lẳng quần lấy một lọn tóc dài rớt xuống của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn tham lam vân vê:

“Nếu ta giấu nàng vào đó, sẽ không ai phát hiện phải không?”

Tòa nhà được chàng bố trí tỉ mỉ, chẳng khác nào Giang phủ năm đó.

Giang Bạch Nghiễn từng nhớ lại mỗi một chi tiết đến gần như b3nh hoạn, đo lường độ dài từng góc, để nó và Giang phủ giống hệt như nhau.

Là một tòa nhà xinh đẹp, rộng lớn.

Không muốn nàng cười với người khác, cũng chẳng muốn nàng đối xử tốt với người khác.

Người như Thi Đại, phải giữ chặt bên mình, mới không bị kẻ khác cướp mất.

Tầng hầm bản thủ u tối quá tối, Thi Đại không thích đâu.

Nếu để nàng trong sân, tránh nàng bỏ chạy, có lẽ phải dùng xích sắt khóa lại như nàng nói.

Nhưng nghĩ lại, xích sắt cắn người, mài mòn da thịt đau đớn.

Từng bị tà tu giam cầm nhiều năm đằng đẳng, Giang Bạch Nghiễn hiểu rõ mùi vị ấy.

Nghĩ như vậy, chàng dần dần thấy chân chừ, Thi Đại sợ đắng và đau nhất.

D*o vọng đè nén tập trung nơi đáy mắt, ngưng tụ thành một mảng đen tối đậm đặc.

Dứt lời, Giang Bạch Nghiễn nghe Thi Đại khẽ ơ một tiếng.

Thi Đại:

“Huynh còn có nhà ở ngoại ô phía tây nữa hả?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Sao cơ?”

“Huynh chưa từng nói cho ta biết.”

Thi Đại chớp mắt:

“Huynh mua hồi nào vậy? Mắc không? Chắc đẹp lắm ha?”

Thành Trường An tắc đất tắc vàng, vậy mà Giang Bạch Nghiễn sở hữu cả căn nhà.

Nghĩ lại cũng phải, chàng là nhân tài mới nổi của Trần Ách Ti, trước đây còn nhận không ít lệnh truy nã trừ yêu. Giang Bạch Nghiễn giết toàn ác yêu, tiền thưởng hậu hĩnh, là con số khiến người ta phải trợn mắt.

Ngay cả lì xì năm mới, người này của tặng nàng gấp mấy lần, rất dễ thấy chàng không hề thiếu tiền.

Giang Bạch Nghiễn: "...'

Giang Bạch Nghiễn lần lượt trả lời từng câu hỏi không đúng lúc của nàng:

“Mua vào hai năm trước, giá cả khá ổn.”

Nói đến đây, chàng lại nở nụ cười có chút trêu tức:

“Đẹp, mà cũng không đẹp.”

Thi Đại không hiểu:

“Là sao?”

Mắt hoa đào khẽ cong, Giang Bạch Nghiễn cúi đầu nhìn nàng, âm cuối nhẹ nhàng xấu xa:

“Nếu bình thường có người ở, hiển nhiên rất xinh đẹp. Nếu nhốt ai đó vào trong...chẳng thể đẹp nổi.”

Bị một câu của chàng chặn họng, Thi Đại ngơ ngác.

Sau đó nàng bật cười:

“Nếu nhà đẹp ấy...có bao ăn bao ở không? Ngày nào ta cũng được ngủ nướng hả? À phải rồi, huynh nấu ăn ngon lắm.”

Nói đến đây, Thi Đại nhin cười, giả vờ nghiêm túc:

“Nhốt ta lại, nhà huynh không thể mời đầu bếp được. Xin hỏi cái vị gian ác dụng ý khó lường kia ời, có bằng lòng nấu cơm cho ta không?”

Thi Đại chưa từng sợ chàng.

Những lời hung ác sắp thốt ra ngậm lại nơi đầu lưỡi, bị nàng hỏi như vậy, hóa thành một chuỗi ngọc đứt đoạn, hoàn toàn sụp đổ.

Nghĩ ngợi rất nhiều, đến cuối cùng chỉ đáp lại nàng một câu:

“Bằng lòng.”

Ánh mắt nhìn vào gương mặt nàng, dường như đang xác nhận gì đó, Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Nàng không sợ?”

Vẫn giữ tư thế giam Thi Đại bên gốc cây, dẫu là câu hỏi nhẹ nhàng, cũng hiện vẻ áp lực nặng nề.

Thi Đại đáp rất thành thật:

“Nếu người khác đối xử với ta như vậy, tất nhiên ta sẽ không buông lỏng. Nếu là huynh...”

Nàng hỏi:

“Huynh sẽ tổn thương ta sao?”

So với nghi vấn, giống hỏi ngược lại hơn.

Giang Bạch Nghiễn khép hờ mắt.

Tham lam say đắm và lý trí quẩn quýt không ngừng, chàng cắm móng tay vào thịt mềm trong lòng bàn tay, cuối cùng mới buông được tay phải đang đặt trên gốc cây ra:

“Sẽ không.”

Cùng lúc khi lùi ra sau, chàng nghe Thi Đại hỏi:

“Huynh tỉnh rượu rồi?”

Giang Bạch Nghiễn:

“... Tỉnh rồi.”

Trong gió đêm, truyền đến tiếng “ùm” đượm ý cười của Thi Đại.

Ngay sau đó, là gió nhanh mãnh liệt hơn...

Không hề phòng bị.

Chẳng qua Giang Bạch Nghiễn chỉ thoáng thất thần, đã bị người ta đẩy ra sau.

Để có thể nhanh chóng quật ngã chàng, Thi Đại đã dùng hết mấy lá phong phù.

Gió lạnh nổi lên xung quanh với thế kiềm kẹp, ngưng tụ thành thanh đao khổng lồ, ép chàng loạn choạng, ngã về sau.

Khi phần gáy sắp chạm đất, tiếng gió bỗng yếu đi, đỡ hờ cơ thể Giang Bạch Nghiễn, không làm đau chàng.

Thoáng chốc, Thi Đại đã trở người đi xuống.

Tay nàng nắm chặt lôi hỏa phù, không chế mạch cổ tay chàng.

Giằng co nghịch chuyển, hàng mi dài Giang Bạch Nghiễn run nhẹ, trong chiến ý cuộn cuộn, cố gắng kiềm chế bản năng phản kích.

Tư thế này hơi mập mờ.

Hai người ngồi bên bờ sông, Thi Đại nhận lúc chàng thất thần, vung phong phù đã chuẩn bị từ lâu, đẩy ngã Giang Bạch Nghiễn rồi đi xuống, động tác như nước chảy mây trôi.

Vì muốn ràng buộc chàng, nàng không thể không đến gần hơn, ngồi trên đùi Giang Bạch Nghiễn.

Thời cơ mất rồi sẽ không lấy lại được, cơ hội chớp mắt là qua, Thi Đại đâu nghĩ được nhiều đến thế.

Phản công thuận lợi ngoài sức tưởng tượng, Giang Bạch Nghiễn chẳng hề đánh trả hay vùng vẫy.

Nàng khẽ nhướn mày, để lộ răng nanh:

“Nếu xui xẻo gặp phải loại người đó, ta sẽ thế này.”

Nụ cười rực rỡ lại gian xảo, ánh đèn trên dòng sông phản chiếu đáy mắt nàng, nhuốm một lớp vàng sáng nhỏ vụn.

Tựa bức tranh tinh thần hăng hái, xé rách màn đêm, rơi thẳng vào đáy mắt, thanh thế mạnh mẽ đến mức vô lý.

Giang Bạch Nghiễn hiểu ý nàng.

Đây là lời đáp trả câu “nàng phải làm sao” kia.

Chẳng rõ do mùi hương thoang thoảng trên người Thi Đại quá mê người, hay nụ cười của nàng thật sự chói mắt, giữa những suy nghĩ rối bời, ngay cả giọng chàng cũng trở nên trầm khàn:

“Bùa này, chuẩn bị bao lâu rồi?”

Thi Đại rất thành thật, đánh giá chàng từ trên cao xuống:

“Bắt đầu từ lúc huynh đề ta lên cây.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Những lời nói phía sau, là để ta buông lỏng cảnh giác?”

Tròng mắt Thi Đại đảo quanh:

“Muốn ăn cơm huynh nấu, là thật.”

Dù không rõ vì sao Giang Bạch Nghiễn lại chột nôi hứng đề cập đến vấn đề này, nhưng nếu chàng đã hỏi, Thi Đại không ngại nghiêm túc trả lời.

Đại Chiêu rất nhiều hạng người gian tà, quả thật nàng nên có

lòng đề phòng.

Gặp phải loại người đó, còn có thể thế nào.

Tất nhiên là đánh thôi.

Lấy Giang Bạch Nghiễn làm ví dụ, thực lực chàng quá mạnh, một khi lấy cứng chọi cứng, Thi Đại chỉ phải chịu thiệt.

Lỗ m ãng đánh trả, chẳng những khiến bản thân rơi vào tình thế bị động cực đoan, còn rất có khả năng kích thích cơn giận của đối phương.

Nhẹ thì tăng thêm mức độ giam cầm, nặng thì bị đánh gãy tay gãy chân, với một lý do hay ho mỹ miều rằng “không còn rời bỏ ta được nữa”.

Tiểu thuyết đều viết như vậy không đó, theo Thi Đại thấy, loại người này là tội phạm, thích hợp ăn cơm tù.

Chẳng có cách lấy cứng chọi cứng, muốn nàng thuận phục nghe lời cũng là chuyện không thể nào.

Cách hiệu quả nhất là giả vờ mềm mỏng, giảm bớt lòng phòng bị của đối phương từng chút một.

Chờ khi đối phương đề lộ sơ hở, chính là thời cơ cho nàng ra tay.

Bùa trong tay áo, Thi Đại đã nghĩ nên dùng thế nào từ lâu.

Nếu lưng và đầu đập vào gốc cây chắc chắn đau lắm.

Nhớ đến bàn tay đỡ sau gáy khi Giang Bạch Nghiễn đẩy nàng vào gốc cây, Thi Đại cũng dùng phong phù giảm bớt lực va chạm cho chàng.

Hiệu quả rất tốt.

“Bùm!”

Cong môi cười, Thi Đại bắt chước tiếng nổ, đầu ngón tay búng lá bùa:

“Lôi hỏa phù nổ tung, người xấu tiêu tùng.”

Nàng dứt lời cong vành mắt, chuyển chủ đề:

“Huynh ngã đau không?”

Nàng đã không chế lực của phong phù, không đau đón.

Ngược lại phần đùi bị Thi Đại ngồi lên, nóng như lửa đốt.

Khóe mắt ửng đỏ khác thường, trong khoảnh khắc cảm bí ẩn, Giang Bạch Nghiễn khẽ cắn môi:

“Không đau.”

Hồng bét.

Bị Thi Đại dụ dỗ từng bước, chàng lại cam tâm tình nguyện mặc nàng dẫn dắt, mãi đến lúc này, chẳng những không phần nộ, lại còn nảy sinh rung động vụn vụn.

Thi Đại tựa đóm lửa cháy bỏng, trông thì ngoan ngoãn, thực tế lại có gai nhọn như vuốt mèo.

Nếu nàng mất đi góc cạnh, chỉ biết lấy lòng người nào đó, Giang Bạch Nghiễn không thể tưởng tượng nổi.

Như có một sợi dây vô hình, liên kết hai người với nhau.

Lòng bàn tay Thi Đại không chế một đầu dây, chỉ cần nàng kéo nhẹ, cũng đủ khiến nổi lòng chàng thay đổi trăm bề.

Đến nỗi dẫu bị Thi Đại đè dưới thân bằng tư thế nhục nhã, Giang Bạch Nghiễn cũng âm thầm vui vẻ.

Tình thế bẽ tắc không kéo dài quá lâu, Thi Đại rất nhanh dịch người, buông lỏng cổ tay Giang Bạch Nghiễn.

Cối lòng chàng mất mát, nghe Thi Đại cất lời:

“Vết thương huynh tự rạch, ở đâu vậy?”

Thương tích chẳng đáng nhắc đến, Giang Bạch Nghiễn ngửa mặt nhìn nàng, sắc mặt bình tĩnh:

“Trên tay.”

Thi Đại xoa mi tâm:

“Đã bôi thuốc băng bó chưa?”

Tất nhiên đã làm hết.

Hôm nay chàng vốn khoác bạch y, nếu máu tươi tràn ra, không che giấu được.

Giang Bạch Nghiễn ngồi dậy:

“Ừm.”

Cất lời hỏa phù vào tay áo, Thi Đại lẳng lẳng liếc chàng.

Chàng hơi cúi đầu, chẳng hay đang nghĩ gì, vạt áo trước tử mĩ cẩn thận đã xuất hiện vài nếp nhăn, tóc đen hơi rối, thoáng vẻ quỵn rũ.

Nhưng đường cằm lại tái nhợt tốt độ, như gôm sứ yếu ớt.

Hẳn là Giang Bạch Nghiễn chẳng mấy vui vẻ.

Thi Đại thử hỏi:

“Huynh có muốn ôm không?”

Câu hỏi này không mang theo hàm nghĩa kiêu diễm.

Nàng biết trạng thái tâm lý của Giang Bạch Nghiễn không bình thường, cái ôm lần trước làm dịu bớt cảm xúc của chàng, là một cách an ủi hiệu quả.

Sau một chốc tĩnh lặng, nàng nghe Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Ừm.”

Chớp mắt, Thi Đại đã rơi vào lòng chàng.

Nàng nào hay cái ôm này kiềm chế cùng cực, đôi tay rơi trên sống lưng nàng, động tác không lưu loát, mang theo run rẩy khó phát giác.

Cơ thể ngã vào lồng ngực Giang Bạch Nghiễn, dường như chàng run nhẹ, nhịp thở hỗn loạn.

Vết thương trước ngực và nàng chạm nhau, lan ra đau đớn như bị xé rách, ngay sau đó, là nỗi khuây khỏa trước nay chưa từng có.

Đau đớn xen lẫn ngứa ngáy, ngỡ như nghiền ép, xoay chuyển không ngừng giữa địa ngục và miền cực lạc, mỗi khi đau hơn một phần, sẽ ôm Thi Đại chặt hơn một chút.

Giang Bạch Nghiễn nhắm nhin th ở dốc, vụng về gục cổ, vùi đầu vào vai nàng:

“Nàng không thích bị nhốt vào tòa nhà lớn ư?”

“Tất nhiên là không thích.”

Thi Đại chẳng buồn suy nghĩ:

“Ai lại thích bị nhốt như vậy? Ta đâu phải bình hoa.”

Giang Bạch Nghiễn không đáp.

Chàng đang yên tĩnh ngẫm nghĩ trong ý thức mơ màng rồi bời,

nếu Thi Đại muốn xích chàng lại nhốt ở nơi nào đó...

Chờ xong chuyện Giang phủ, chàng sẽ không từ chối.

Chỉ cần Thi Đại có thể nhìn chàng nhiều hơn một chút.

“Bất kể đối phương là ai.”

Chẳng hay biết gì về ý tưởng b3nh hoạn của chàng, Thi Đại ngẫm nghĩ:

“Chỉ cần làm trái mong muốn của ta, ta không thể thích nổi.”

Nàng đã quen cuộc sống tự do thoải mái, người ở thế kỷ hai mươi mốt, không chấp nhận chuyện giam cầm và bị áp chế.

So với việc bị người ta nuôi trong viện như thú cưng, Thi Đại tình nguyện đấu với kẻ đó đến cùng.

Áp sát quá gần, Giang Bạch Nghiễn có thể nghe thấy hơi thở của nàng, luồng khí lướt qua vành tai, rất ngứa.

Động tác chàng dựa vào người Thi Đại ngoan vô cùng, muốn ôm chặt nàng, lại sợ mình mất khống chế.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Không sao, nếu ai đó có ý đồ xấu với nàng...”

Trước khi kẻ đó chạm vào góc áo Thi Đại, chàng sẽ chém hấn xương cốt không còn.

Chóp mũi cọ bả vai nàng, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Ta sẽ chăm sóc hấn đàn hoàng.”

Thi Đại không nhịn được run rẩy.

Được Giang Bạch Nghiễn ôm vào lòng, hơi nóng chàng phả ra vắn vít vành tai, như tia lửa yếu ớt, thiêu đốt từ vành tai đến

tận đáy lòng.

Ấy là còn chưa nói đến chất giọng trầm thấp của chàng, mang theo từ tính ngửa ngáy, len sâu vào tai nàng.

Lỗ tai nóng bức đến hoảng hốt, Thi Đại hơi nghiêng đầu.

“Đúng ha.”

Nàng cố hết sức dùng giọng điệu nhẹ nhõm:

“Ta còn có huynh, cha nương, tỷ tỷ và Vân Thanh nữa kìa, mọi người sẽ bảo vệ ta.”

Thi Đại khựng lại, âm lượng nhỏ hơn đôi chút:

“Bản thân ta cũng không ngốc mà.”

Trong mắt Giang Bạch Nghiễn, nàng không đến mức là kẻ ngốc đâu nhỉ?

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Ừm.”

Chóp mũi lấp đầy hương mai của nàng, chàng ngửi thật kỹ, giọng khẽ đến độ như lời thì thầm:

“Thi Đại.”

Chàng vừa lên tiếng, lửa nóng lại bùng lên, Thi Đại rụt cổ:

“Sao vậy?”

Cảm thấy phản ứng của nàng thú vị, Giang Bạch Nghiễn cười nhẹ:

“Nàng có từng ôm ai khác như vậy chưa?”

Cõi lòng rung động, Thi Đại vân vê đầu ngón tay mình.

“Ta từng ôm cha nương, tử tử, Vân Thanh...”

Ở Đại Chiêu, cũng chỉ vài người có tình cảm sâu sắc với nàng:

“Rồi huynh này.”

Giang Bạch Nghiễn không nói gì, vui má sâu hơn.

Cơ thể sát nhau, rất dễ chịu.

Muốn được ôm nàng mãi như vậy, để nàng bầu bạn bên cạnh mình, nhưng giờ vẫn chưa phải lúc.

Tham lam nơi đáy lòng cuộn cuộn không ngớt, giờ phút nào cũng kêu gào đòi hỏi nhiều hơn, Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ đè chúng xuống, không dọa dẫm người trước mặt.

“Cho nên, huynh yên tâm nha.”

Thi Đại nói:

“Ta đâu có tùy tiện đối xử tốt với tất cả mọi người?”

Đang bóng gió, chàng chính là một trong số ít đó.

Sóng lòng càng loạn, mặc nàng dẫn dắt.

Lòng ngực ôm ấp Thi Đại tỏa nhiệt hừng hực, ngay cả trái tim cũng nóng đến kinh người. Giang Bạch Nghiễn vô thức siết chặt cánh tay, cổ họng bật ra hơi thở hỗn loạn.

“Còn nữa...”

Thốt ra hai chữ, Thi Đại khựng lại một thoáng.

Trái tim loạn nhịp chẳng thể kiềm chế, khiến nàng không tìm ra từ ngữ thích hợp.

Nàng nào phải chậm hiểu, cảm nhận được Giang Bạch Nghiễn đối xử với nàng không giống người khác.

Tặng nàng cá con lam bảo thạch, chỉ mỗi nàng biết tên tự của chàng, làm nũng và nắm tay tết thượng nguyên.

Dẫu Thi Đại vẫn chưa dám chắc chắn, Giang Bạch Nghiễn bằng lòng tiếp xúc với nàng, rốt cuộc xuất phát từ khao khát sinh lý, hay là điều gì khác...

Nhưng nàng ý thức rõ ràng, nàng không hề kháng cự chuyện này.

Nắm tay và ôm nhau cũng thế, lắm lúc nhìn thấy Giang Bạch Nghiễn, sau tai nàng bỗng nóng bừng chẳng thể kiềm nổi.

Thi Đại luôn giữ khoảng cách lịch sự với nam tử cùng tuổi khác.

Với nàng, Giang Bạch Nghiễn khác hẳn những người đó.

Sóng biếc dập dờn trên mặt sông Phượng Hoàng, hoa cỏ không biết tên trên bờ phản chiếu xuống mặt nước, phủ xuống từng chiếc bóng quanh co.

Ánh sáng trong veo lay động, rơi vào mặt nhau, rục rờ tựa mộng ảo.

Yên tĩnh mất một lúc, Thi Đại mới mở lời:

“Huynh không cho ta đối xử tốt với người khác...thế nhưng, huynh là người khác ư?”

Giang Bạch Nghiễn ngẩn ngơ.

“Nói tóm lại, sau này huynh phải cố gắng đừng tổn thương mình, đây là nguyện vọng thứ hai của ta.”

Không chờ chàng lên tiếng, Thi Đại đã chuyển chủ đề, giọng điệu nhanh nhẹn:

“Huynh có thể thực hiệp giúp ta không?”

Rũ mắt che giấu u tối, Giang Bạch Nghiễn khép ngón tay:

“Được.”

“Có điều ấy...tục ngữ nói gì nhỉ? Là có qua có lại.”

Thi Đại nghiêng đầu nói:

“Huynh thật sự không có tâm nguyện gì muốn ta thực hiện hả?”

Nàng vừa dứt lời, khéo sao pháo hoa nổ tung nơi chân trời.

Thượng nguyên đèn đuốc sáng rỡ, pháo hoa là vật trợ hứng không thể thiếu, chiếu sáng hơn nửa màn đêm như mưa sao băng đang trút xuống.

Trong từng tiếng pháo vang vọng, giọng nói Giang Bạch Nghiễn khê khàng hơn, thoáng có ý cười không rõ nghĩa:

“Nhốt nàng lại, sau này chỉ có thể nhìn một mình ta?”

Giọng điệu đùa giỡn rất rõ ràng.

Thi Đại cũng cười, hươu nắm tay phải tượng trưng:

“Đánh huynh nha.”

Lòng bàn tay ôm lấy sống lưng nàng dùng sức hơn đôi chút.

Giang Bạch Nghiễn đột ngột ngẩng lên từ tư thế khom người vui đùa, thoáng chốc đã cao hơn Thi Đại không ít.

Đêm xuân nổi gió ngàn hoa nở.

Pháo hoa rơi vào mắt chàng, loang ra một vùng đỏ mịt mờ, tựa tro tàn sau lửa lớn cháy rụi.

Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Cái gì cũng được?”

Thi Đại:

“Điều gì cũng được hết.”

Chắc chắn nàng biết chàng muốn nói gì.

Bắt đầu từ lúc Thi Đại đề cập “người khác”, hai chữ này đã hóa thành sợi dây trói chặt chàng, giãy không ra, trốn không thoát, rồi ren trăm mối, cuối cùng vẫn rơi vào chữ tình.

Giang Bạch Nghiễn vui vẻ cam chịu, cắn chặt môi trên sợi dây ấy.

Pháo hoa vang vọng, nương theo nhịp tim lần lượt rơi xuống

Thi Đại ngẩng đầu, trông thấy tia sáng như nghiêng đi, phản chiếu đôi mắt hoa đào hẹp dài của thiếu niên.

“Tâm nguyện của ta.”

Giang Bạch Nghiễn hé môi, đuôi mắt và bờ môi vẫn ửng đỏ, che giấu chấp niệm lập lòe, như đóa hoa xinh đẹp rực rỡ chỉ nở vì nàng.

Chàng khom người đến gần, lời thì thầm vang lên sát bên tai:

“Thi Đại đối xử với ta, tốt hơn người khác. Có được không?”

Lại một chùm pháo hoa kéo theo đuôi dài rạch ngang màn trời, Thi Đại tập trung nín thở.

Ánh sáng thượng nguyên lướt qua mày mắt nàng, trong lòng rung động âm vang, như tiếng gươm sứ chạm nhau, lại tựa pháo hoa nở rộ.

Thi Đại đáp:

“Được.”

Chương 78: C78: Chương 78

Thi Đại ôm A Ly rời khỏi hội hoa đăng, trở về Thi phủ gần đến giờ tuất.

Vừa vào cửa chính đã thấy bốn bóng người.

Mạnh Kha ôm hộp gấm gần như chất thành ngọn núi nhỏ, Thi Kính Thừa còn ôm một đồng lớn hơn của bà.

Thẩm Lưu Sương nhận vài hộp từ tay Mạnh Kha, giảm bớt gánh nặng cho bà.

Thi Vân Thanh cầm theo năm sáu gói dầu, miệng ngậm râu hồ lô ngào đường, liếc nhìn Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn, bỗng trợn to mắt.

“Đại Đại!”

Mạnh Kha mừng rỡ:

“Dạo với Bạch Nghiễn thế nào?”

Thi Kính Thừa như có điều suy nghĩ, ánh mắt khẽ lướt qua, từ mái tóc trước trán bị gió thổi rối tung của Thi Đại, trông thấy nếp nhăn trên áo đỏ của Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại chỉ hộp bánh trong tay Giang Bạch Nghiễn:

“Vui lắm ạ.”

Sau khi rời khỏi bờ sông, hai người lại dạo chợ đêm thêm một lúc. Thi Đại vẫn nhớ lời hứa với Thái Chi, chọn lựa tỉ mỉ, mua không ít quà cho người trong nhà.

Nàng rất tò mò về đồng đồ cha nường đang ôm:

“Mấy thứ này, chắc không phải là...”

“Đúng rồi.”

Mạnh Kha cười:

“Là cha con thắng câu đồ đèn đây.”

Kẻ mạnh thật sự, không cần tự móc tiền của mình.

Chỗ nào có câu đồ đèn, nơi đó là chiến trường của Thi Kính Thừa, chẳng cần tốn sức, chỉ dựa vào một cái miệng đã tung hoành Thượng Nguyên.

“Hôm nay cha con gặp đối thủ.”

Mạnh Kha vội vã chia sẻ:

“Trình độ của người đó có thể sánh ngang với Kính Thừa... là đồng liêu trong Trấn Ách Ti của các con đây.”

Thi Đại tò mò:

“Ai ạ?”

Thi Kính Thừa cười đáp:

“Người điều khiển con rồi.”

Thi Đại ngạc nhiên:

“Tiểu Hắc?”

Nghĩ lại cũng phải, vì muốn lên kế hoạch báo thù, mấy năm nay hẳn Tiểu Hắc đã đọc rất nhiều sách.

Thông qua lời miêu tả sinh động như thật của Mạnh Kha, quá

trình đồ đèn tối nay cực kỳ sôi nổi, Thi Kính Thừa và Tiểu Hắc kỳ phùng địch thủ thực lực ngang nhau, không chờ người khác đọc hết câu hỏi, họ đã nói ra đáp án.

Ngay cả Bạch Khinh và Ân Nhu, cũng rất chấn động.

“Tất nhiên.”

Mạnh Kha lên tiếng:

“Cuối cùng vẫn là cha con hơn một bậc.”

“Dù sao cũng là nhất bá thượng nguyên mà.”

Thi Đại bật cười vui vẻ, xoa đầu Thi Vân Thanh:

“Vân Thanh chơi vui không?”

Miệng nhét đầy kẹo hồ lô đến mức gò má căng phồng, cậu nhóc ậm ờ đáp:

“Vui lắm.”

Thẩm Lưu Sương trông thì lười biếng không đứng đắn, thực ra tâm tư tinh tế vô cùng.

Nghe kể chuyện, ăn bánh ngọt, xem múa lân, có nàng ta bên cạnh, vĩnh viễn cũng không thấy nhàm chán.

Thời gian không còn sớm, kết thúc một ngày bận rộn, Thi Đại tạm biệt mọi người, về tiểu viện của mình.

Ban đầu nàng chậm rãi dạo bước.

Bước chân nhẹ nhàng, ngay sau đó càng lúc càng nhanh, thỉnh thoảng còn nhún nhảy, giẫm lên nền tuyết loạt xoạt vang vọng.

A Ly được nàng ôm trong lòng: “...”

Nó có thể cảm nhận được, tâm trạng Thi Đại rất tốt.

Nói thật khoanh khắc Giang Bạch Nghiễn đề nàng lên gốc cây, A Ly sợ đến nổi da đầu tê dại.

Về sau nghe chàng nói mấy câu nửa thật nửa giả, nó chỉ sợ lời đáp của Thi Đại sẽ giẫm vào vùng cấm, hoàn toàn chọc giận Giang Bạch Nghiễn.

Chỉ cần Thi Đại thể hiện đôi chút phản cảm và khiếp sợ thôi, nó không hề nghi ngờ, Giang Bạch Nghiễn sẽ nổi điên mất.

Ấy vậy mà phản ứng của hai người lại nằm ngoài dự đoán của nó...

Mất thấy Thi Đại trở mình đề lên người Giang Bạch Nghiễn, lần đầu tiên từ khi sinh ra đến nay, A Ly cảm nhận cái gì là “tròng mắt như sắp rớt ra”.

Đánh trả là bản năng của kiếm khách, song Giang Bạch Nghiễn chẳng hề phản kháng.

Đầu óc A Ly rối bời.

“Giang Bạch Nghiễn nói như thế.”

Hồ ly trắng thử hỏi:

“Là có ý gì?”

Thi Đại không nghĩ nhiều:

“Ý trên mặt chữ.”

Thực ra đã nghĩ rất nhiều.

Thi Đại nhìn ra được, Giang Bạch Nghiễn đối xử với nàng tốt hơn những người khác.

Giới hạn “tốt” ở đây có vẻ mập mờ, nhưng nếu nghĩ sâu theo hướng đó lại thấy chán chừ.

Từ nhỏ Giang Bạch Nghiễn đã sống trong đau đớn, vô cùng lạc lõng với đụng chạm của người khác.

Chàng gần gũi với nàng, phải chăng chỉ xuất phát từ khát vọng sinh lý, muốn được ôm nhiều hơn?

Nghĩ như thế, cũng có thể giải thích được.

Nhưng lại cảm lòng không đâu thăm dò, đến gần hơn, từ đó hân hoan vui thích.

Cảm nhận quá đổi lạ lùng.

Tâm trạng Thi Đại dường như còn tốt hơn nữa, bắt đầu cong môi ngâm nga ca hát.

Đôi mắt A Ly dờ dẫm, nhìn bầu trời tối mịt.

Tâm trạng phức tạp.

Một chốc thì “cứ tiếp tục phát triển như vậy, thật sự không sao chứ”, có khi lại “cứ vậy đi, có lẽ Thi Đại thật sự chữa khỏi cho nhóc điên kia”.

Bỏ đầu ngón tay tính toán, họa diệt thế ngày một cận kề, Thi Đại trông chừng Giang Bạch Nghiễn chặt chẽ hơn chút, nói không chừng ma xui quỷ khiến có thể hóa giải nguy cơ.

Quá hợp lý.

Khi pháo hoa tết thượng nguyên lui tàn, A Ly đã thuyết phục được chính mình.

Đối diện với Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn đè nén tính tình, diện mạo xinh đẹp, thực lực mạnh mẽ, đối xử với nàng dịu dàng, chưa từng vượt quá giới hạn.

Hình như...cũng khá tốt?

Từ sau tết thượng nguyên, thoáng chốc đã trôi qua nửa tháng yên bình không sóng gió.

Qua tiết kinh trập, thành Trường An dần dần ấm áp, gió nhẹ lên men, ập ủ sắc xuân cây cỏ.

Gần đây Trấn Ách Ti không có vụ án gì lớn, ngược lại phía Bắc và Nam Hải xuất hiện vài con đại yêu, theo A Ly nói, đây là dấu hiệu đầu tiên linh khí tứ hải không còn ổn định nữa.

Thi Kính Thừa phát hiện điều khả nghi, bắt đầu bận bịu, liên tục mấy ngày, Thi Đại chưa từng thấy ông về nhà.

Khi gặp lại, Thi Kính Thừa và Mạnh Kha mang đến tin lớn...

Đã tra rõ thân thế của Thẩm Lưu Sương.

“Nói tóm lại.”

Ngồi trên ghế thái sư ở sảnh chính, Mạnh Kha cười:

“Vị này là cô mẫu của Lưu Sương.”

Cô mẫu, là muội muội của phụ thân.

Nhất thời Thi Đại vẫn chưa tiêu hóa hết tin tức, nhìn nữ nhân bên cạnh Mạnh Kha.

Rất trẻ trung, độ khoảng hơn hai mươi tuổi, áo trắng thướt tha, cài trâm ngọc, đôi mắt phượng tương tự Thẩm Lưu Sương, bờ môi thắm chút sắc son khẽ cong.

Mắt phượng nhếch lên, luôn mang theo đôi phần sắc bén, vậy mà nữ nhân này lại mỉm cười nhẹ nhàng, hồn nhiên rực rỡ, hoàn toàn không có tính công kích.

“Ta tên Bách Lý Thanh Chi, đến từ Việt Châu.”

Nữ nhân nhanh nhẹn lên tiếng:

“Đa tạ các vị đã chăm sóc Lưu Sương.”

Đầu đuôi chuyện nhận thân này kể ra cũng dài dòng.

Lúc Thắm Lưu Sương còn trong tã lót, bị đặt vào thùng gỗ rơi xuống sông, trôi theo dòng nước, dừng bên bãi nọ.

Vừa khéo Mạnh Kha đi lại khắp chốn, ngang qua bờ sông, trông thấy đứa nhỏ đang thoi thóp.

Lúc ấy trên người Thắm Lưu Sương chỉ có một miếng ngọc chất lượng kém không có gì đặc biệt, khắc chữ “Thắm”.

“Nhà Bách Lý chúng ta, là tộc lớn ở Giang Nam.”

Bách Lý Thanh Chi giải thích:

“Thắm là họ của tâu tâu ta.”

Từ lời nàng ta, Thi Đại nghe được nguyên nhân hậu quả đại khái.

Bách Lý thị quả thật là danh môn vọng tộc Giang Nam, mười tám năm trước, phụ thân Thắm Lưu Sương từng giữ chức gia chủ.

Cha nàng ta tên “Bách Lý Sách”, nương là “Thắm Vọng Thu”, ngày nọ ngồi thuyền dạo chơi, trên đường bị tấn công.

Rốt cuộc hôm đó đã xảy ra chuyện gì, đến nay không ai hay biết.

Bách Lý Thanh Chi chỉ nói, khi người ta phát hiện con thuyền, lửa lớn đã cháy hơn phân nửa, tiền tài bị cướp sạch chẳng còn gì.

Nơi nào trên thuyền cũng có thi thể chết thắm, có người mất mạng dưới trường thương, có người bị lửa lớn tàn nhẫn nuốt chửng.

Người ra tay thương thuật tài ba, Bách Lý Sách và Thâm Vọng Thư bị một thương xuyên tim.

“Bên cạnh huynh trưởng và tẩu tẩu, còn có một đứa nhỏ bị cháy đến không nhận ra mặt mũi.”

Bách Lý Thanh Chi than thở:

“Chúng ta cứ nghĩ...đó là Lưu Sương.”

Tướng mạo của mấy đứa bé không khác nhau là bao, bị lửa thiêu cháy, làm sao phân biệt được.

Bách Lý thị xem như một nhà ba người chết ngay tại chỗ, tổ chức tang lễ lớn cả thành đều biết, đồng thời ra giá cao để truy bắt hung thủ.

Đáng tiếc đến tận lúc này, cũng không tìm ra hung thủ là ai.

Năm đó Bách Lý Thanh Chi chưa đến mười tuổi, hãy còn ngây ngô với những thay đổi lớn trong nhà.

Nhiều năm sau đến Trường An, nàng ta vốn bàn chuyện làm ăn với Mạnh Kha, nhắc đến thân phận chỉ huy sứ Trần Ách Ti của Thi Kính Thừa, cố ý đề cập tai họa mười tám năm trước, muốn hỏi xem trong Đại Chiêu có những ai giỏi sử dụng trường thương.

Qua lại như thế, trò chuyện càng nhiều, càng thấy tương ứng với thân thế của Thâm Lưu Sương.

Thâm Vọng Thư xuất thân hàn môn, miếng ngọc chất lượng kém kia là di vật của phụ thân bà ấy, nên thường mang theo bên người.

Lúc gần chết bà ấy đã nhét nó vào tã lót của nữ nhi, nỗi niềm mong nhớ cuối cùng mẫu thân để lại trên đời.

“Đứa nhỏ này vốn tên Bách Lý Tương.”

Bách Lý Thanh Chi bất đắc dĩ cười bảo:

“Hôm qua ta đã nói với con bé, nhưng nó không chịu.”

Hôm qua, Mạnh Kha đã sắp xếp cho hai người gặp mặt.

Huyết thống là một khái niệm nhiệm màu mà thần kỳ, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Bách Lý Thanh Chi, Thẩm Lưu Sương đã gác lại ý cười theo bản năng, cẩn thận tập trung tinh thần.

Thi Đại yên tĩnh lắng nghe, nhìn sang Thẩm Lưu Sương.

Nàng ta vẫn có vẻ lười biếng, mắt phượng rũ xuống, không có niềm vui người thân đoàn tụ, cũng chẳng lúng túng bất an.

Dường như đây chỉ là một ngày hết sức bình thường như mọi khi.

Thẩm Lưu Sương bỗng ngược mắt, nhìn vào mắt nàng, lặng lẽ cười.

“Muội muốn hỏi.”

Thi Đại cau mày:

“Sau này tỷ tỷ sẽ đến Giang Nam?”

Nàng từng nghe nói đến nhà Bách Lý ở Giang Nam.

Thế lực lớn mạnh, tài sản vô số, là tộc lớn tiếng tăm lừng lẫy.

Sau khi nhận tổ quy tông, lẽ nào Thẩm Lưu Sương sẽ rời khỏi Trường An?

Thi Vân Thanh ngồi cạnh nàng, nghe vậy chớp mắt, nhìn chăm chăm người phía trước.

“Không đi.”

Không đợi Bách Lý Thanh Chi lên tiếng, Thẩm Lưu Sương đã trả lời câu hỏi của nàng:

“Tỷ ở Trường An đang yên đang lành, đến Giang Nam làm gì?”

Nếu phụ mẫu vẫn còn trên đời, có lẽ nàng ta còn lý do để về thăm.

Giờ đây mối liên hệ giữa nàng ta và Bách Lý thị rất ít, Thẩm Lưu Sương không cần thiết phải định cư ở Giang Nam xa xôi.

Tối qua, nàng ta đã từ chối Bách Lý Thanh Chi hết sức rõ ràng.

Thẩm Lưu Sương chẳng hứng thú gì với vinh hoa phú quý.

“Không ở Giang Nam lâu dài, nhưng cũng phải về để lạy bài vị của phụ mẫu.”

Mạnh Kha nắm tay phải của Thẩm Lưu Sương, nhìn sang phía Thi Đại:

“Ngày mai Lưu Sương và Bách Lý cô nương đi Việt Châu, trùng hợp ta và cha con cũng định đến phương nam, các con muốn đi cùng không?”

Thi Đại:

“Cha mẹ đến phương nam làm gì ạ?”

“Việt Châu nổi loạn.”

Thi Kính Thừa cười:

“Ta đến đó điều tra.”

Ông nói rất nhẹ nhàng thoải mái, Thi Đại lại nhảy bèn nhận ra giọng tố sắp đến.

Lần trước Thi Kính Thừa rời khỏi Trường An, là khi đại yêu hiện thế ở cực bắc, khiến dân chúng lầm than.

Nàng không nghe nói Việt Châu xuất hiện yêu ma quỷ quái khó khổng chế nào cả.

Thi Vân Thanh thẳng thắn, không hiểu hỏi ngay:

“Loạn gì ạ?”

“Một tên coi bói thôi.”

Mạnh Kha đáp:

“Chẳng phải chuyện lớn, các con đừng lo.”

Bà dừng lại một chốc, mỉm cười:

“Lưu Sương nhận người thân mới là chuyện quan trọng. Nếu Vân Thanh muốn đi, ta sẽ đến thư viện xin nghỉ.”

Trên đời còn có chuyện tốt vậy luôn hả!

Thi Vân Thanh ưỡn thẳng lưng, ra sức gật đầu.

Trời cao làm chứng, từ sau hội hoa đăng đội nón hồ, ôm đèn thỏ, gặp phải vị bạn học chung thư viện kia xong, kiếp sống học đường của cậu long trời lở đất.

Ngày thứ hai sau tết thượng nguyên, có người thả vài viên kẹo lên bàn cậu.

Thi Vân Thanh thấy rất buồn cười.

Sau đó mặt mày lạnh lùng, chia cho mỗi một đứa nhóc bánh ngọt kẹo mút Thi Đại đã mua.

Ngày thứ ba, mấy đứa nhỏ chủ động đến hỏi cậu, sau khi tan học có muốn cùng cho thỏ ăn không.

Thi Vân Thanh cảm thấy cực kỳ ngây thơ.

Sau đó buồn bực đáp một tiếng “được”.

Đến nay, ngày nào cậu cũng được mời ngắm hoa đá để chơi đồ hàng.

“Trong đội các con, chẳng phải Tiểu Diêm là người Việt Châu sao?”

Là một thương nhân đủ tiêu chuẩn, Mạnh Kha gõ bàn tính vang dội:

“Nhân cơ hội này, chi bằng mời cậu ấy về thăm quê, được không?”

Thế nên hôm sau, Thi Đại đã ngồi xe ngựa đến Giang Nam.

Xe ngựa do Bách Lý Thanh Chi cung cấp, vô cùng xa hoa.

Thân xe được làm từ gỗ tử đàn, bốn góc khảm châu báu quý giá, rèm bằng tơ lụa, da hổ lột thảm, giường mềm và bàn nhỏ cực kỳ tinh tế, lò hương trong góc khói trắng lượn lờ.

Cùng là người Việt Châu, Bách Lý Thanh Chi từng gặp Diêm Thanh Hoan, lần này trùng phùng, ngạc nhiên đến mức khẽ bật thốt:

“Diêm tiểu công tử? Cậu...”

Diêm Thanh Hoan không hề để ý, lịch sự cười đáp:

“Bách Lý cô cô.”

Lần đầu đến Trường An, hắn khoác lên người áo choàng hồ ly, tay đeo ngọc ban chỉ giá trị liên thành, giờ chỉ là một chiếc áo xanh đầu đầu cũng có.

Khác xa một trời một vực với cậu ấm nhà giàu, chỉ nhìn cách

ăn vận, trông như thư sinh nho nhã giản dị hơn.

Bách Lý Thanh Chi tấm tắc bảo lạ:

“Cậu về nhà với dáng vẻ này, chờ cha nương nhìn thấy, chắc hẳn sẽ đau lòng chết mất.”

Một chiếc xe ngựa không gian có hạn, Mạnh Kha, Thi Kính Thừa, Bách Lý Thanh Chi ngồi chỗ khác, để lại mấy tiểu bối ở đây.

Không ngờ Diêm Thanh Hoan mỗi ngày một nghèo hơn, Thâm Lưu Sương thoáng ngạc nhiên:

“Huynh bị...cướp tiền à?”

“Sao thế được.”

Diêm Thanh Hoan như chú mèo vênh đuôi:

“Ta đã luyện mười ba châm quý môn đến tầng ba rồi.”

Ngày xưa hẳn chỉ biết mỗi y thuật, không muốn liên lụy mọi người trong lúc thực chiến, đã xin được quyền “Mười ba châm quý môn” từ chỗ Ân Nhu.

Luyện đến nay, có thể sử dụng châm bạc trôi chảy, lấy mạng người trong vòng vài trượng.

“Đồ dùng ngày trước.”

Diêm Thanh Hoan gãi đầu:

“Phần lớn đều bị ta bán đi.”

Thi Đại loáng thoáng đoán được nguyên nhân:

“Huynh bán y phục làm gì?”

Nói đến chuyện đau lòng, Diêm Thanh Hoan rút túi tiền từ tay áo ra, sắc mặt phiền muộn, vung vẩy qua lại.

Có thể nghe thấy bạc vụn và tiền đồng va chạm, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

“Lúc rời khỏi Việt Châu, ta nói với cha nương có thể nuôi sống bản thân, không mang quá nhiều ngân lượng.”

Diêm Thanh Hoan ngẫm nghĩ:

“Tiền ta mang theo, hoặc là dùng để chữa bệnh, hoặc là điều chế thuốc mới...”

Hắn còn cho những nhà nghèo khó, để mấy đứa nhỏ được đến trường học.

Trước đây ăn mặc toàn lăng la tơ lụa, ngâm thơ ngắm cảnh cùng những công tử giàu có, là thói quen kéo dài năm này qua năm nọ của hắn.

Giờ đây mặc vải bông cùng bá tánh, hắn vẫn vui vẻ sống qua ngày.

Diêm Thanh Hoan thở dài:

“Buộc phải tiết kiệm chuyện ăn mặc.”

Thi Đại vỗ lể:

“Hết lương lạnh lòng.”

Thẩm Lưu Sương lười biếng ngồi trước bàn nhỏ:

“Nghe nói chế thuốc rất khó.”

“Đúng vậy!”

Diêm Thanh Hoan cắn răng:

“Bỗng lộc ta có được từ Trấn Ách Ti, toàn bộ đều ném vào trong đó...một trăm lần, hiếm được một lần thành công.”

Nếu ở thế kỷ hai mươi một, Diêm Thanh Hoan chính là nhân viên nghiên cứu khoa học.

Sự thật chứng minh nghiên cứu khoa học rất tốn tiền, ép cho cậu ấm Giang Nam phải trở thành tộc xài sạch lương.

Thi Đại cắn miếng bánh hoa quế, lại đưa cho người khác vài cái.

À đúng rồi, chế thuốc thất bại, tiền tài đổ sông đổ biển, coi như sạch lương lại phí công vô ích, gọi tắt là ánh trắng sáng (*).

(*):月光族 chỉ một nhóm người còn chưa đến đầu tháng tới đã xài hết lương tháng này, 月光 còn có nghĩa là ánh trăng. Ở đây Thi Đại nói “属于白白沦为月, 简称白月光”, là một dạng chơi chữ, ghép lại thành ánh trắng sáng.

“Mấy thứ này đều là chuyện ngoài lề, tiền rồi sẽ kiếm lại được, không quan trọng.”

Diêm Thanh Hoan phản chấn lại ngay, hào hứng nói:

“Lần này đến Việt Châu, ta nhất định sẽ tiếp đãi mọi người đằng hoàng, ta rành chỗ đó lắm.”

Ở nơi không quen thuộc gì như thành Trường An, là những đồng liêu này đã dẫn hần dạo khắp chợ đông chợ tây, để hần không đến nỗi chạy loạn như ruồi mất đầu.

Diêm Thanh Hoan vẫn luôn nhớ kỹ, lần này cũng đã đến lượt hần đền đáp.

“Nói ra thì.”

Diêm Thanh Hoan xoa cằm:

“Mấy ngày nay, đang tổ chức đại hội đấu võ.”

Đấu võ?

Thi Đại hứng thú:

“Là kiểu cả nhóm anh hùng cùng nhau tranh giành như trong tiểu thuyết hả?”

“Đúng vậy.”

Diêm Thanh Hoan cười đáp:

“Đại hội đấu võ ba năm một lần, do những gia tộc lớn thay nhau tổ chức. Năm nay...hắn là Bách Lý thị làm chủ nhà.”

Lòng Thi Đại giật thót, nhìn Thẩm Lưu Sương bên cạnh.

Nàng ta không biến sắc, ngay cả mí mắt cũng chẳng nhúc nhích.

Tối qua Thi Đại hỏi nàng ta về dự định sau này, Thẩm Lưu Sương không hề có tâm tư gì đối với nhà Bách Lý.

Từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Mạnh Kha hùng hổ, lại theo Thi Kính Thừa luyện tập đao pháp, đi khắp nơi trừ yêu, Thẩm Lưu Sương đã quen với những ngày tháng thoải mái tùy hứng, nếu thật sự đẩy nàng ta vào lầu son gác vàng, nàng ta chẳng thể thích ứng nổi.

Vả lại, hiện nay nhà Bách Lý do đệ đệ Bách Lý Sách, thúc phụ của nàng ta nắm giữ, bên ngoài có một nhóm thân thích như hổ rình mồi với quyền thế, chẳng khác nào chui vào hang hổ ồ sới.

Thẩm Lưu Sương chẳng có hơi sức đâu xen vào.

Nàng ta không thiếu tiền, muốn thì tự mình kiếm, so với việc đeo vàng đeo bạc ăn ngon mặc đẹp, nàng ta tình nguyện giết

thêm vài con yêu quái.

“Đại hội đấu võ, không giới hạn những trận đấu võ bình thường.”

Diêm Thanh Hoan lên tiếng:

“Vì tiền thưởng lớn, lần nào cũng có khá nhiều kẻ kỳ quặc đến tham dự. Chỉ riêng những người ta từng gặp, cũng đã có tăng nhân đất Tạng, huyền thuật sư, họa cốt sư và huyền nhạc sư, lúc đánh nhau vô cùng đặc sắc.”

Thi Đại nghe vậy hai mắt bừng sáng:

“Ôi...!”

Nàng vội vã không nhin nổi muốn được xem ngay đây nè.

Từ Trường An đến Giang Nam là một hành trình rất dài, may mà có Thi Kính Thừa dùng thần hành phù bên bĩ cho xe ngựa.

Tính toán thời gian, có lẽ bốn năm ngày sau sẽ đến nơi.

Ngồi trong xe ngựa nhàm chán, Thẩm Lưu Sương và Thi Đại đã chuẩn bị từ sớm, lấy túi vải nhỏ mang theo bên người, bên trong là vài cuốn tiểu thuyết.

Diêm Thanh Hoan cũng rút mấy cuốn trong bao vải ra:

“Tâm linh tương thông!”

Xác nhận qua ánh mắt, đều là người đọc tiểu thuyết có thâm niên.

“Những vật cần thiết chuẩn bị khi đi xa, tiểu thuyết đứng đầu.”

Thi Đại mỉm cười, nhìn Thi Vân Thanh và Giang Bạch Nghiễn:

“Trên đường buồn tẻ, hai người có muốn một cuốn không?”

Thi Vân Thanh không từ chối:

“Đệ muốn cuốn nào hay chút.”

Thi Đại từng cho cậu đọc “Thuật bói toán, bí pháp giết người”, chủ yếu kể về những câu chuyện phá án ly kỳ của Trần Ách Ti, tình tiết hấp dẫn, đến giờ ký ức cậu vẫn còn mới mẻ.

“Không thành vấn đề.”

Thi Đại đưa cho cậu tiểu thuyết phá án, hỏi Giang Bạch Nghiễn:

“Huynh thì sao?”

Sau hội hoa đăng, Giang Bạch Nghiễn lại mặc bạch y, lúc này yên tĩnh ngồi cạnh cửa sổ.

Trước nay chàng không đọc tiểu thuyết.

Dù gì cũng là câu chuyện hư cấu của người khác, Giang Bạch Nghiễn rất khó cảm thấy thú vị, lại chẳng kiềm nổi tò mò...

Đây là thứ mà Thi Đại thích.

Yên lặng một lúc, Giang Bạch Nghiễn cười:

“Mượn một cuốn mà nàng thích.”

Câu này nghe vào tai quá đối bình thường, Thi Đại lựa tới lựa lui, đưa cho chàng một cuốn linh dị.

Cũng đâu thể cho Giang Bạch Nghiễn đọc tiểu thuyết tình yêu được.

Có thú vui tiêu khiển, xe ngựa dần dần yên tĩnh.

Thi Đại ngồi cạnh Thẩm Lưu Sương, đặt tiểu thuyết lên bàn,

hai người cùng xem.

Là cốt truyện kinh điển nhân vật chính xông pha giang hồ, sở dĩ gần đây nổi tiếng, hoàn toàn là do tuyến tình cảm lên xuống chập trùng.

Thi Đại đọc đến mức mắt hạnh mở to, thỉnh thoảng thì thào với Thẩm Lưu Sương...

“Vậy mà cũng được hả?”

Nhân vật chính nói mấy câu tình cảm quê mùa, khiến người ta nổi hết da gà.

“Không hổ là yêu nữ ma giáo, rành quá!”

Nàng ta chủ động tiến lên rồi!

“Chiêu này...”

Là cưỡng hôn kia!

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ ngược mắt, âm thầm nhìn nàng.

Đã vào xuân, Thi Đại không còn khoác áo choàng dày nặng nữa, thay sang áo xanh tay rộng nhẹ nhàng hơn, chải búi tóc rũ xuống, để lộ gương mặt trái xoan trắng muốt.

Sau khi đọc sách nhập tâm, mắt hạnh đọng đầy ánh nắng từ cửa sổ rọi vào, rèm mi cong vút run nhẹ.

Muốn biết rốt cuộc nàng đang đọc gì, mới có vẻ hân hoan như thế này.

Nghe Thi Đại và Thẩm Lưu Sương trao đổi, so với Giang Bạch Nghiễn, ánh mắt nghi ngờ của Thi Vân Thanh thẳng thừng hơn nhiều.

“Là truyện võ hiệp.”

Không thể dạy hư trẻ nhỏ, Thi Đại nghiêm túc nói năng bậy bạ:

“Kể về thiếu hiệp chính đạo đại chiến yêu nữ ma giáo.”

“Kịch liệt lắm.”

Thảm Lưu Sương chẳng hề biến sắc:

“Hai bên dùng hết chiêu thức toàn thân, quần lấy nhau chiến đấu ba trăm hiệp.”

Diêm Thanh Hoan từng đọc cuốn tiểu thuyết kia: “...”

Nói vậy hình, hình như cũng không sai?

Đang đến thời khắc mấu chốt, Thi Đại như ngừng thở:

“Thế tấn công của yêu nữ ma giáo quá mạnh, nam chính khó lòng tiếp chiêu.”

Thảm Lưu Sương gật đầu:

“Chiêu thức của nàng ta có tính công kích cực mạnh, chẳng dễ đối phó. Nam chính vừa mới ra đời, không giỏi thuật pháp, chiêu nào cũng yếu thế.”

A Ly được Thi Đại ôm trong lòng: “?”

Các người đang nói ám hiệu mật mã của môn phái nào? Trò chuyện hợp rơ quá rồi đúng không?

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt thâm nghĩ, Thi Đại thích mấy câu chuyện thế này.

Chàng giỏi kiếm pháp, hôm nào tìm đám tà ma quỷ quái đến giết, có lẽ cũng khiến nàng vui vẻ.

Đang nghĩ như vậy, bỗng nghe xa phu kêu lên sột ruột.

Một con hươu rừng băng qua đường, xe ngựa thắng gấp, thùng xe lung lay.

Thẩm Lưu Sương vô thức bảo vệ Thi Đại, cùng lúc đó, nghe thấy tiếng vang khê.

Thi Đại: “...”

Chết mất thôi.

Tiểu thuyết của nàng theo lý nên an ổn nằm trên bàn, bị chấn động như vậy, trượt sang một bên, rơi xuống đất.

Người ở phía trước nó, chính là...

Bàn tay gầy gò mạnh mẽ với sắc trắng lạnh phủ lên cuốn sách.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn thản nhiên, nhặt nó lên.

Dường như chàng muốn nói gì đó, ánh mắt lơ đãng rơi vào trang giấy, bỗng dừng khựng lại.

Thi Đại: “...”

Thôi xong.

Nàng không biết Giang Bạch Nghiễn nhìn thấy “Yêu nữ mạnh mẽ tấn công, môi đỏ kè sát, mặt mày ửng hồng áp lên”, hay là “uyên ương tựa cổ thì thâm, nước xuân nồng nàn đưa tình ngọt thanh, lòng hấn hoảng loạn, liên tiếp thất bại.”

Chỉ biết sau một thoáng, bên tai vang lên tiếng cười rất khê.

Nhỏ đến mức chẳng thể nghe thấy, nhưng đủ để khiến lòng nàng như lửa đốt.

Thi Đại giả vờ bình tĩnh.

Ánh mắt Thi Đại đảo quanh.

Tầm mắt nhẹ nhàng di chuyển, lướt qua cánh môi nhỏ xinh đầy đặn của người phía trước, lại đến vành tai đỏ bừng của nàng.

Giang Bạch Nghiễn mím môi, đầu lưỡi chạm nhẹ lên phần thịt mềm.

Rất mềm, xúc cảm ấm nóng, vì đã từng ăn bánh hoa quế Thi Đại cho, thoảng chút vị ngọt.

Nàng thích vậy ư?

Mơ màng nơi đáy mắt chỉ trong một thoáng, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, trở lại vẻ tỉnh táo.

Đưa quyển sách đến trước người Thi Đại, giọng chàng ôn hòa, vẫn là phong độ quân tử khiêm nhường nho nhã:

“Tiêu thuyết, trả cho nàng.”

P/S: Cha vợ hơi bị tinh mắt haha

Chương 79: C79: Chương 79

Thi Đại nhận tiểu thuyết từ tay Giang Bạch Nghiễn.

May mắn trong bất hạnh, Giang Bạch Nghiễn nhìn thấy nội dung trong sách, lại không biểu hiện một chút bất thường gì.

Hắn là chàng quan tâm đến thể diện của nàng, mới không nhắc chữ nào, trực tiếp lướt qua.

Thật sự là người tốt đây mà.

Thi Đại nói tiếng cảm ơn, ngồi lại bên cạnh Thẩm Lưu Sương, lẳng lặng đắm vào tờ bìa tiểu thuyết, như trẻ nhỏ xả giận.

Không biết cố gắng gì hết, sao mà khéo đến mức rơi ngay bên chân Giang Bạch Nghiễn kia chứ?

Yêu nữ ma giáo và thiếu hiệp chính đạo này không giữ được nữa rồi.

Liếc thấy động tác nhỏ của nàng, Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi.

Chàng nào phải kẻ khờ khạo, đã sống mười bảy năm, tất nhiên biết hôn là gì.

Môi chạm môi, vì sao lại khiến nam nữ say đắm?

Môi trên và môi dưới của chàng tiếp xúc, chưa từng trải nghiệm vui sướng đặc biệt.

Huống hồ cánh môi mềm mại quá đối, xúc cảm cực nhẹ, còn xa mới thoải mái bằng dao kiếm lún vào da thịt.

Nhưng...nhớ lại niềm vui khi được Thi Đại vuốt ve, ngón tay Giang Bạch Nghiễn khẽ nhúc nhích, cọ vào mép trang sách.

Nếu là nàng, có lẽ cảm giác sẽ rất khác.

Những ngày tiếp theo vẫn bình yên, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn hiểu rõ nhưng không nói, không nhắc gì đến chuyện nhỏ kia.

Bách Lý Thanh Chi sắp xếp tuyến đường ôn thỏa, một ngày ba bữa chưa từng lặp lại, lúc nhàn rồi còn phái người đưa điếm tâm vừa ra lò và cò vây đến, cùng vài cuốn sách nhỏ giới thiệu phong tục tập quán Việt Châu.

Không tìm ra sơ suất gì.

Thi Đại rất hứng thú với nàng ta:

“Hẳn là việc làm ăn của Bách Lý Thanh Chi tốt lắm nhỉ?”

Diêm Thanh Hoan gật đầu, kiên nhẫn đáp:

“Nàng ta có năng khiếu kinh doanh, hiểu biết về vải vóc, đồ cổ và món ăn. Cha nương ta thường khen nàng ta thông minh giỏi giang, bảo ta và huynh trưởng, tỷ tỷ học hỏi nàng ta.”

Nói tóm lại, đây là con nhà người ta.

Diêm Thanh Hoan nghĩ ngợi:

“Bách Lý cô cô chẳng những thông minh, cũng rất tốt tính, không hề làm giá, những khi rảnh rỗi, thường chơi mã cầu với bọn ta.”

Trong ấn tượng, Bách Lý Thanh Chi luôn mỉm cười, rất giống Diêm Thanh Hoan khi vừa đến Trường An.

Chính là loại hình tâm tính trong sáng đơn thuần, từ nhỏ đã được nuông chiều đến lớn, nào hay nhân gian khó khăn.

Quan tâm cảnh ngộ của Thẩm Lưu Sương, Thi Đại hỏi tiếp:

“Huynh biết về nhà Bách Lý được bao nhiêu?”

“Bách Lý thị rất nổi tiếng ở Việt Châu.”

Diêm Thanh Hoan đáp:

“Nhà họ chẳng những làm ăn lớn, còn luyện đao qua nhiều thế hệ, có truyền thừa võ học. Không quá chút nào khi nói nhà họ nuôi đến ba ngàn môn khách, ai nấy đều là cao thủ dùng đao.”

Chính vì vậy, mười tám năm trước khi Bách Lý Sách bị một thương xuyên tim, đã gây ra sóng to gió lớn.

Nhìn chung ở Đại Chiêu này, thương thuật có thể đạt đến mức ấy, e rằng cũng chỉ lác đác vài người.

“Gia chủ hiện nay là Bách Lý Hoảng, đệ đệ ruột của Bách Lý Sách.”

Diêm Thanh Hoan biết gì nói đó:

“Là một người rộng rãi hiền lành, nghe nói không lâu trước đây vừa hiểu ra một bộ đao pháp, đang bế quan. Ông ta có tam đệ tên Bách Lý Tiêu, ta không rõ lắm.”

Hắn uống hớp trà, tỉ mỉ bổ sung:

“Chủ mẫu là Diệp Văn Hành, xuất thân thế gia thương nhân, thủ đoạn kinh doanh cực kỳ ghê gớm...tính tình không tệ, rất dịu dàng.”

Lì xì năm mới khá nhiều.

Thẩm Lưu Sương là bạn hắn, Diêm Thanh Hoan sẽ không che giấu tất cả mọi chuyện liên quan đến Bách Lý thị.

Yên lặng một lúc, hắn chân chừ thở dài:

“Không ở lại nhà Bách Lý, thực ra cũng tốt.”

Thi Đại ngược mắt.

Diêm Thanh Hoan gác lại ý cười, nghiêm túc khẽ bảo:

“Bách Lý thị là gia tộc lớn nhất Việt Châu, trừ dòng chính ra, còn rất nhiều nhánh lẻ. Trong các thế gia đại tộc, người mưu toan nắm quyền nhiều không kể xiết, Bách Lý Hoằng từng bị ám sát mấy lần.”

Thẩm Lưu Sương là nữ nhi của gia chủ ngày trước, phụ mẫu qua đời, không có gốc rễ gì, rất khó đứng vững gót chân ở nhà Bách Lý.

Dẫu là ai, cũng không bằng lòng để nàng ta chia bớt một phần lợi ích của mình.

“Giang Nam rất tốt, Trường An cũng đâu kém gì.”

Thi Đại dựa vào người Thẩm Lưu Sương, cong mắt cọ nàng ta:

“Ở lại Trường An tốt lắm mà, chúng ta không nỡ xa tỷ tỷ.”

Vì thân phận xấu hổ này, Bách Lý thị không thể thật lòng tiếp nhận nàng ta, may mà ngoài Giang Nam, đã có nơi chân chính thuộc về nàng ta.

Thẩm Lưu Sương rũ mắt khẽ cười, xoa ót Thi Đại.

Có tiểu thuyết đọc, thời gian thoáng chốc trôi qua, Thi Đại ăn ngủ trên đường, vui vẻ thoải mái.

Xe ngựa tiến về trước, năm ngày sau đến Việt Châu, vừa đúng buổi ban trưa.

Giang Nam ngày xuân phong cảnh hữu tình, cỏ mọc xanh mướt, cây cối um tùm.

Thi Đại thò đầu ra ngoài từ xe ngựa, tầm mắt lướt qua tia nắng ấm áp, sắc xuân rạng ngời.

Một vùng xanh biếc tràn ra từ hành liễn, như vẩy mực vẽ tranh, gột giữa cả tòa thành.

Tường thành cao ngất, nhìn xa có thể trông thấy các tòa nhà nguy nga, nhìn gần lại là một hàng xe ngựa kéo dài.

Bách Lý Thanh Chi bước xuống xe ngựa, váy áo tung bay, cười nói:

“Nhị tâu, tam ca.”

Hai chiếc xe ngựa phía trước nhất xa hoa sang trọng, toa xe được chạm khắc hoa văn ấn vàng, rèm cửa trang trí châu ngọc bốn màu, lụa mềm khế lay, là giao tiêu giá trị không tầm thường.

Mùi tiền ập đến, Thi Đại là kẻ phàm tục, trong đầu chẳng thể nhảy ra nhiều từ ngữ hình dung hoa mỹ, thoáng chốc chỉ còn dư lại 3 từ:

Giàu thật đó.

Một bàn tay trắng nõn vén rèm lụa, để lộ gương mặt xinh đẹp.

Nữ nhân cười nói:

“Lần này Thanh Chi đến Trường An, núi cao đường xa, ta và tam ca muội đến đón.”

Mấy ngày nay, hôm nào Bách Lý Thanh Chi cũng để bỏ câu đưa thư, báo cáo tình huống gần nhất cho phía Việt Châu.

Nữ nhân nói xong ngừng lại một chốc:

“A Tương ở đâu?”

Tên thật của Thẩm Lưu Sương là Bách Lý Tương.

Thi Đại thẩm nghĩ, nữ nhân ở xe ngựa đối diện, tám phần là chủ mẫu đương nhiệm, Diệp Văn Hành.

Gia chủ Bách Lý Hoằng bế quan không gặp ai hết, Diệp Văn Hành trở thành người đứng đầu.

Thẩm Lưu Sương vén rèm xe, giọng điệu bình tĩnh, không tự ti không kiêu ngạo:

“Phu nhân.”

Vừa lên tiếng, một nam tử trung niên ló đầu ra khỏi chiếc xe ngựa khác.

Trên dưới bốn mươi tuổi, ngũ quan cứng rắn, mặt mày vô cảm, sở hữu đôi mắt phượng tương tự Thẩm Lưu Sương.

Vị này là lão tam nhà Bách Lý, Bách Lý Tiêu.

Khác với thiện ý gần gũi của Bách Lý Thanh Chi, ánh mắt nam nhân nặng nề, không nói tiếng nào, đánh giá Thẩm Lưu Sương tỉ mỉ, tầm mắt dừng lại giữa mày mắt nàng ta.

Bách Lý Tiêu:

“Trở về thì tốt.”

Diệp Văn Hành cong mắt mỉm cười, dịu dàng cất lời, trâm vàng hoa mai khảm ngọc cài trên tóc tỏa sáng lấp lánh:

“Bà chủ Mạnh và Thi chỉ huy sứ cũng đến Việt Châu, nghe danh đã lâu, hôm nay được gặp, vô cùng vinh hạnh.”

Mạnh Kha cười:

“Diệp phu nhân, hân hạnh.”

Mấy người này đều là lão hồ ly, nói chuyện cực kỳ kín kẽ.

Trò chuyện thêm một lúc, Diệp Văn Hành lên tiếng đúng lúc:

“Khách quý đến cửa, gia đình đoàn tụ, đáng để chúc mừng. Chư vị ngồi xe ngựa mệt mỏi, không ngại thì cùng ta vào thành, đến Lãm Nguyệt Lâu nhé.”

“Đó là tử lâu lớn nhất Việt Châu.”

Bách Lý Thanh Chi trở lại xe ngựa:

“Đi thôi, nếm thử món ăn Giang Nam của chúng ta.”

Lãm Nguyệt Lâu thuộc sở hữu của Bách Lý thị, chủ nhân phía sau là Bách Lý Hoảng.

Giàu có bậc nhất Giang Nam, Thi Đại ngồi xe ngựa, vẫn luôn ngóng ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng ngạc nhiên thốt lên.

Nếu xem Trường An là nơi mỹ nhân khuynh thành đầy đặn sang trọng, Giang Nam chắc chắn là nữ nhân thướt tha yếu điệu đa tình.

Chòi non mới nhú nơi đầu cành, chim yến xây tổ dưới mái hiên, giữa tiếng chim hót véo von, núi sông duyên dáng, vườn cây tựa tranh.

Phố dài liên miên, lụa đỏ mười trượng, đâu đâu cũng có đình đài lầu các tinh xảo xinh đẹp, thấp thoáng sắc liễu xanh mướt.

Phong cảnh dịu dàng khiến lòng người thanh thản.

Khí thế xe ngựa lớn mạnh, không ít người đi đường dừng chân ngắm nghía, biết là Bách Lý thị, xôn xao vỡ lẽ.

Xe ngựa dừng lại trước một tòa nhà cao lớn, Thi Đại được Thảm Lưu Sương dìu xuống, bước vào trong, thoáng ngơ ngác.

Nơi này không có khách khứa nào khác.

Một không gian rộng lớn nhường này, chỉ có vài hàng đồng tử và thị nữ cung kính đứng chờ hai bên.

Tiếng nhạc chậm rãi, quần quýt không ngừng, hương tử đàn ập tới, lẽ ra phải là tửu lâu đầy khách, lúc này lại có vẻ tĩnh lặng buồn tẻ.

Một nữ tử váy đỏ bước lên đón tiếp, cười nói tự nhiên:

“Các vị đại nhân, xin mời.”

Tòa nhà này đã được bao trọn gói.

Thi Đại không kiềm được thán than, không hổ là vọng tộc giàu có.

Theo nữ nhân váy đỏ ngồi vào chỗ, từng món ngon dần dần bày lên, sắc hương vị đủ đầy.

Nhưng rõ ràng, không một ai đặt tâm tư vào món ăn.

“Đa tạ Thi đại nhân và Mạnh phu nhân đã thu nhận A Tương.”

Diệp Văn Hành lên tiếng:

“Nếu không có hai vị, chẳng biết phải đến ngày tháng năm nào, chúng ta mới có thể gặp lại A Tương.”

Nói trực tiếp hơn, may nhờ Mạnh Kha đã cứu Thẩm Lưu Sương hơi thở thoi thóp, nếu không nàng ta chẳng sống nổi qua một tuổi.

Bà ta kính rượu, đoạn nhìn sang Thẩm Lưu Sương:

“Nghe Thanh Chi nói, con không thích rầm rộ. Nhưng con là nữ nhi của đại ca đại tẩu, tất nhiên phải gặp mặt tất cả người nhà một lần. Mấy ngày sau, sẽ tổ chức tiệc nhà cho con.”

Thẩm Lưu Sương vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng không thay đổi:

“Đa tạ.”

Không liên quan gì đến chuyện nhận thân, Thi Đại cắn một miếng cá hấp đặc sản Giang Nam, yên tĩnh lắng nghe.

Giữa lúc lịch sự người tới ta đi, cuối cùng Diệp Văn Hành cất lời:

“Con...không định ở lại nhà Bách Lý sao?”

Vừa nói xong, vài người trên bàn cùng lúc ngược mắt.

“Phải.”

Chỉ mỗi Thẩm Lưu Sương chẳng hề biến sắc, bình tĩnh cười đáp:

“Ta lớn lên ở Trường An, nếu đến Giang Nam, sợ mình không quen.”

Thi Đại nghiêng mắt, nhìn một nam một nữ cách đó không xa.

Diệp Văn Hành như có điều suy nghĩ, ngần ngừ gật đầu:

“Con đã đến độ tuổi hiểu chuyện, tự có quyết định của mình. Muốn ở lại Trường An, chúng ta cũng không ép buộc.”

Thi Đại trầm nghĩ, vị chủ mẫu này có lẽ đã thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc Thẩm Lưu Sương rơi xuống sông mất tích, chỉ mới vài tháng tuổi, xét đến tình cảm giữa Diệp Văn Hành và nàng ta, cực kỳ mỏng manh.

Giữa bữa tiệc trông thì trò chuyện câu được câu chăng, thực tế xen vài lời thăm dò, nụ cười ẩn vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Bên kia, đôi mắt Bách Lý Tiêu u ám:

“Gặp chuyện khó khăn ở Trường An, đến tìm chúng ta là được.”

Thẩm Lưu Sương biết nghe lời phải:

“Đa tạ tam thúc.”

“Chuyện cha nương con, đến nay vẫn chưa có kết quả.”

Sắc mặt Diệp Văn Hành hơi u tối:

“Con có thể sống sót, thực sự là ông trời thương xót... yên tâm, chúng ta vẫn đang điều tra tai họa chiếc thuyền kia, chắc chắn sẽ đòi lại công bằng cho cha nương con.”

Bà ta khẽ than:

“Lần đầu mọi người đến Việt Châu phải không? Nếu làm việc cho Trần Ách Ti, hẳn sẽ hứng thú với đại hội võ thuật, ngày mai là trận cuối cùng quyết định thắng thua.”

Mạnh Kha khá hào hứng với chuyện này:

“Sắp thi xong rồi sao?”

“Trận cuối, đáng xem nhất.”

Bách Lý Thanh Chi cười bảo:

“Chờ họ đánh xong, khách xem có thể lên đài bàn luận, rất sôi nổi.”

Thi Đại thuận nước đầy thuyền:

“Ngày mai là hai người nào thi đấu ạ?”

Diệp Văn Hành:

“Huyền thuật sư và thợ rối bóng.”

Thợ rối bóng?

Từ này quá mới mẻ, Thi Đại tìm kiếm trong ký ức một lượt.

Rối bóng là kịch dân gian truyền thống ở Đại Chiêu, thông thường dùng giấy cứng để tạo hình nhân vật, lợi dụng rọi bóng để biểu diễn.

Thợ rối bóng giỏi cắt giấy thành thật, hóa bóng thành thực thể...

Ví dụ sau khi cắt ra hình dáng thanh đao, ngưng tụ bóng đen, hóa thành mũi đao sắc nhọn giữa không trung.

“Lần này thậm chí còn có nho sinh của thư viện Văn Uyên tham chiến, đáng tiếc đã thua thợ rối bóng.”

Diệp Văn Hành cười nói:

“Ngày mai mọi người đến lôi đài sẽ gặp được họ.”

Chủ đề thay đổi, không khí nhẹ nhàng hơn không ít.

Diệp Văn Hành tiếp đón chu đáo ôn hòa, làm tròn trách nhiệm chủ nhà, ăn no uống say xong, Bách Lý Thanh Chi chủ động đề nghị dẫn họ dạo quanh Việt Châu.

“Cũng được.”

Mạnh Kha đáp:

“Ta và Kính Thừa còn có việc, đến Trấn Ách Ti Việt Châu xem thử. Các con cứ theo Thanh Chi cô nương và tiểu Diêm, đỡ hơn quanh quẩn lung tung.”

Rốt cuộc có thể ngắm Giang Nam đang hoàng rồi.

Thi Đại vui vẻ nhường mảy:

“Dạ!”

Ra khỏi Lãm Nguyệt Lâu, tiếng ồn ào chợ búa lọt vào tai như thủy triều.

Thi Đại ôm A Ly quan sát xung quanh, phát hiện đây là đoạn đường cực kỳ sầm uất của Việt Châu, người ngựa như nước, nơi nào cũng có tiếng đàn tiếng tiêu.

Cạnh Lãm Nguyệt Lâu là một tòa nhà rộng rãi xinh đẹp, xung quanh nạm vàng khảm bạc, trước cửa gỗ son là những dây chuông vàng vang tiếng leng keng.

“Đó là Trân Bảo Các, cửa hàng châu báu lớn nhất Giang Nam.”

Diêm Thanh Hoan giải thích cho nàng:

“Muốn vào xem không?”

Đôi mắt Bách Lý Thanh Chi bừng sáng:

“Xem thử đi, mọi người ở Việt Châu, Bách Lý thị là chủ nhà, bao hết chi phí.”

Trân Bảo Các tên như ý nghĩa, bên trong có rất nhiều châu báu quý hiếm.

Thi Đại vừa bước vào, đã bị lấp lánh chói lóa đến độ phải nhắm tịt mắt.

Diêm Thanh Hoan và Bách Lý Thanh Chi là khách quen ở đây, tiểu nhị nhiệt tình đón tiếp:

“Bách Lý tiểu thư, Diêm công tử, muốn mua gì ạ?”

Diêm Thanh Hoan biết thói quen của nhóm Thi Đại, nhẹ nhàng đáp:

“Chúng ta tự mình dạo quanh là...”

Hắn còn chưa nói xong, đã có ba thanh niên cao to cường tráng bước tới, dường như đã uống rượu, men say chênh choáng đến gần, đụng vào vai hắn.

Nam nhân dẫn đầu mỉm cười không buồn để ý, lướt ngang Giang Bạch Nghiễn:

“Xin lỗi.”

Diêm Thanh Hoan lắc đầu:

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, tầm mắt dừng lại một thoáng ngẩn ngui ở bóng lưng đám người đó.

Thi Đại chú ý đến vẻ khựng lại của chàng, thuận thế nhìn qua.

Ba người nam nhân khoác áo gấm, nhìn cách ăn vận và khí chất, không giống người giàu có.

Trừ chuyện đó, nàng không nhận ra có điểm gì đặc biệt.

Giang Bạch Nghiễn đánh giá họ làm gì nhỉ?

Thi Đại ngẫm nghĩ, nghe Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Mọi người dạo trước, ta đi rồi về ngay.”

Thi Đại:

“Huynh đi đâu vậy?”

“Vừa nãy người kia lướt ngang, trộm túi tiền của ta.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Sẽ về nhanh thôi, không lâu đâu.”

Khách đến Trân Bảo Các phần lớn đều là người giàu có, hiển nhiên trộm cướp cũng xuất hiện thường xuyên.

Chàng xoay người rời đi, không ở lại thêm.

A Ly rút người lại trong lòng Thi Đại, lỗ tai hơi nhúc nhích.

Bách Lý Thanh Chi kinh doanh đồ cổ, khả năng giám định bảo vật khá ổn, vừa đi vừa giới thiệu:

“Đây là bảo ngọc mang về từ Tây Vực, bên cạnh là hàn thạch cực bắc.”

Trừ châu báu, nơi này thậm chí còn có thiên sơn tuyết liên trăm năm, và bút vẽ đã tổn hại của họa trung tiên.

Thi Đại lắng nghe với vẻ đầy mới mẻ, bước chân bỗng khựng lại.

Khóe mắt liếc qua bảo vật quý giá được sắp xếp chỉnh tề, nàng trông thấy một vệt sắc xanh.

Là vậy.

Vài phiến vảy lấp lánh sắc xanh, đường cong mượt mà.

Bên cạnh chúng, là những viên ngọc càng thêm sáng trong óng ánh.

“Ôi... vậy mà lại có nước mắt giao nhân.”

Bách Lý Thanh Chi sửng sốt, hiếm khi lộ ra vài phần hứng thú:

“Đẹp quá.”

Thi Đại lại cau mày.

Giao nhân hiếm thấy, nước mắt giao nhân càng khó cầu, vì

trong treo sáng bóng, rất được ưa thích.

Chuyện giam cầm truy sát giao nhân, từng xảy ra khắp nơi trên Đại Chiêu.

Thuở nhỏ Giang Bạch Nghiễn từng bị tà tu ngược đãi trăm bề, chỉ vì muốn lấy nước mắt của chàng.

“Chẳng phải Bách Lý tiểu thư luôn hứng thú với nước mắt giao nhân sao?”

Tiểu nhị nhiệt tình nói:

“Mấy thứ này đều là hàng cao cấp.”

“Trước đây chỗ này không có.”

Bách Lý Thanh Chi nhướn mày:

“Gần đây mới thu được à?”

Tiểu nhị gật đầu:

“Đúng ạ.”

Thi Đại yên lặng một lúc, bỗng lên tiếng hỏi:

“Thu được từ đâu?”

“Chuyện này...”

Tiểu nhị mỉm cười xin lỗi:

“Trân Bảo Các không tiết lộ thân phận người bán, xin lỗi tiểu thư.”

Hắn ta vừa dứt lời, Thi Đại đã ngửi thấy mùi hương mát lạnh quen thuộc.

Nghiêng mắt nhìn qua, chẳng biết lúc nào Giang Bạch Nghiễn đã trở lại Trân Bảo Các, lặng lẽ đứng cạnh nàng, cũng đang nhìn vài viên ngọc bày ra đó.

Quan sát sắc mặt chàng, không khác gì bình thường, đáy mắt chẳng chút gợn sóng, có vẻ lười nhác.

Thi Đại chớp mắt, Giang Bạch Nghiễn di chuyển ánh nhìn về phía nàng.

Biểu cảm như cười như không, dường như đang hờ hững hỏi: Sao vậy?

Thi Đại: "..."

Thi Đại rời mắt:

"Huynh tìm được túi tiền rồi hả?"

Giang Bạch Nghiễn:

"Ừm."

A Ly yên lặng không lên tiếng, khẽ hít mũi, nghi ngờ chớp mắt.

Lạ thật, không có mùi máu tanh.

Nó vốn tưởng Giang Bạch Nghiễn nhân lúc này ra ngoài giết người...

Nhóm Thi Đại không gửi ra được, nhưng nó lại rất rõ ràng, nam nhân ban này đụng trúng Diêm Thanh Hoan, có hơi thở của giao nhân.

Nhưng rõ ràng gã là con người.

Nếu không ngoài dự đoán, nước mắt và vảy giao nhân kia, do ba tên thanh niên bán.

Bọn chúng lấy được từ đâu?

Đây là vấn đề khiến người ta phải nghĩ ngợi sâu xa.

Từ lúc Giang Bạch Nghiễn ra ngoài đến khi trở về, chẳng qua chỉ mất thời gian một chén trà, y phục chẳng rối loạn, trên người cũng không nhiễm mùi máu.

Chàng đã làm gì?

A Ly tuyệt đối không tin, chàng lại bị người ta trộm túi tiền.

Kể tiếp không có gì khác thường.

Diêm Thanh Hoan và Bách Lý Thanh Chi đều có tính cách rất dễ qua lại, dẫn họ dạo từ nam sang bắc, ngắm trọn Việt Châu vào đáy mắt.

Dẫu là Thi Vân Thanh tính tình quái gở, ánh mắt cũng tràn đầy mới mẻ ngơ ngác, được ca ca tử tử nhét bánh kẹo đầy miệng, bụng cũng tròn vo.

Việt Châu gần biển, ngật nổi lúc này trời đã tối cũng quá mệt, chẳng còn hơi sức đâu đến bờ biển.

Bách Lý Thanh Chi đảm bảo, qua mấy ngày nữa sẽ dẫn Thi Đại ra biển nhặt vỏ ốc.

“Giang Nam không tệ nhỉ?”

Giơ tay vươn vai, Bách Lý Thanh Chi cười bảo:

“Sắp đến giờ hội rồi, ta dẫn mọi người đến nhà Bách Lý. Nghỉ ngơi sớm chút, ngày mai còn đại hội đấu võ nữa.”

Nửa đêm giờ tý, Việt Châu Nam Hải.

Trăng lạnh treo giữa trời, sóng biển vỗ vào tảng đá, bãi cát không một bóng người, một chiếc thuyền neo bên bờ.

Sắc trời tối mịt, từ ngoài nhìn qua, trong thuyền không còn ánh nến, tĩnh lặng u ám.

Trong phòng tối không người biết ở đuôi thuyền, một vệt sáng mờ soi chiếu gương mặt với biểu cảm khác nhau của ba gã nam nhân.

“Hôm nay hên thật.”

Thanh niên cao ráo uống một hớp rượu mạnh, cười lớn:

“Vậy mà bán được... bán được nhiều nước mắt giao nhân đến thế! Lão đại, chúng ta còn lại bao nhiêu?”

“Không có tiền đồ.”

Nam nhân được gọi “lão đại” sắc mặt u ám:

“Nếu giao nhân chưa chết, chúng ta còn kiếm được nhiều hơn.”

“Chẳng phải nhất thời lỡ tay sao.”

Một thanh niên cường tráng khác mỉm cười lấy lòng:

“Lúc bắt giao nhân kia, hắn đã mất nửa mạng rồi... Hầy, ai ngờ chỉ vừa róc vài miếng vảy, hắn lại kết sức mất mạng.”

Bọn chúng không phải ngư dân bình thường, mà là con buôn chuyên săn giết yêu vật dưới biển bán kiếm tiền.

Giao nhân không phải ác yêu, theo luật pháp Đại Chiêu, nghiêm cấm tàn sát.

Nhưng Nam Hải mênh mông, ai mà biết bọn chúng làm gì?

Hôm qua là lần đầu bọn chúng gặp may, lúc lái thuyền đụng trúng giao nhân.

Ba huynh đệ đều là người luyện võ, đối phó giao nhân không

thành vấn đề, nhân lúc không phòng bị rút đao khỏi vỏ, sẵn bắt thuận lợi suôn sẻ.

Nào ngờ, giao nhân bị thương quá nặng, lúc chúng khoét vảy đã không còn hơi thở.

“Bỏ đi.”

Lão đại thở dài, đáy mắt loáng thoáng tia sáng:

“Hắn mất mạng, vừa khéo tiện cho chúng ta lấy giao châu.”

Giao châu là nội đan của giao nhân, ngàn vàng khó cầu, giá trị liên thành.

Làm xong vụ này, bọn chúng sẽ phát tài.

“Theo ta thấy, giao nhân đáng chết.”

Nghĩ tới ngày tháng ăn no uống say sau này, lão tam lại nhấp một hớp rượu, cười lớn:

“Năm đó tà ma xuất thế, chẳng phải giao nhân gặp rủi ro trong đại chiến sao? Nếu không có Thư Thánh đuổi đến kịp lúc...”

Gã ta vừa ợ hơi, mơ màng liếc mắt, bỗng dựng cau mày. Đam Mỹ Hay

Ánh nến lay lắt, mơ hồ không rõ, lò mờ phác họa một bóng dáng thon dài.

Là...người?

Nhưng ba huynh đệ gã ta đang ở bên bàn, sao lại có người ngoài...

Đột nhiên nhận ra điều bất ổn, lão tam tỉnh rượu hơn phân nửa:

“Ai?”

Lão đại lão nhị đề phòng, rút đao.

Nhìn kỹ lại, ngoài cửa nào có bóng người.

Cửa nhỏ trong phòng tôi không biết mở ra từ khi nào, nước xuân ẩm lạnh, len lỏi vào như dây leo.

Không hình không bóng, hơi lạnh thấu xương, làm da đầu người ta tê dại.

“Cửa, cửa bị sao thế?”

Lão nhị cảnh giác nói:

“Lão tam, đệ vào sau cùng, có phải quên đóng...”

Hắn ta còn chưa kịp nói hết.

Ngay sau đó là một tiếng gào thét bén nhọn.

Kiểm phong sắc bén xen lẫn khí thế tàn sát, chỉ chớp mắt đã chặt đứt chân trái và tay phải của hắn ta, máu tươi văng tung tóe.

Biên cô kéo đến không kịp phòng bị, mặt mày lão tam vàng vọt, lão đại siết chặt thanh đao:

“Ai?”

Như đang đáp lại gã, một bàn tay trắng lạnh thon dài thò vào từ bên ngoài cửa gỗ mở hờ.

Đầu ngón tay đặt nhẹ lên khung cửa, chẳng cần dùng sức, cửa gỗ đã mở ra.

Là một thiếu niên xa lạ.

Toàn thân bạch y, một tay cầm kiếm, quái dị là khoe môi

chàng khẽ cong, vậy mà đang cười.

Đây là một gương mặt cực kỳ có tính mê hoặc, trong sáng tuấn tú, ánh mắt đượm tình, lúc nhìn ai đó như đang dụ dỗ câu hồn.

Nếu không phải trường kiếm trong tay chàng sát khí ngút trời, rất khó tưởng tượng, vừa nãy chính chàng đã chém đứt tay chân của lão nhị.

“Ngươi...”

Bị sát khí ừn ừn kéo đến khiến hai chân mềm nhũn, lão đại run rẩy nói:

“Ngươi là ai?”

Lão tam sợ đến chẳng nói nên lời.

Giang Bạch Nghiễn không đáp, lặng lẽ cười.

Chàng cảm nhận được hơi thở đồng loại trên người ba kẻ này, sau khi lấy có “túi tiền bị trộm” rời khỏi Trân Bảo Các, bèn theo sát sau lưng.

Ba tên nam nhân này uống rượu, ý thức không tỉnh táo, rất có thể sẽ về nhà nghỉ ngơi.

Giang Bạch Nghiễn kiên nhẫn theo sau, quả nhiên thấy chúng bước lên con thuyền neo ngay bờ biển.

Tất nhiên chàng sẽ không thẳng thừng giết chúng, trên người nhuốm mùi máu, trở về Trân Bảo Các sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Giết người phải nhân lúc đêm khuya vắng vẻ.

Trăng mờ gió lạnh, chính là thời cơ tốt nhất.

Sau khi về nhà Bách Lý, chờ tất cả mọi người nghỉ ngơi, Giang Bạch Nghiễn một mình đến đây.

Cứ thế, sẽ xóa sạch hiềm nghi của chàng...

Thời gian, địa điểm, động cơ, ba người trên thuyền chết thảm, không hề dính líu gì đến Giang Bạch Nghiễn.

Chàng không quen biết chúng, thời gian xảy ra vụ án, vẫn đang nghỉ ngơi trong tòa nhà lớn của Bách Lý thị.

Rũ mắt xuống, tầm nhìn chạm phải bàn gỗ.

Một viên ngọc tròn tỏa sáng dịu nhẹ như sắc trắng, linh khí ẩn bên trong, tựa như ảo mộng.

Giao châu.

“Ngươi, ngươi muốn cái đó?”

Lão đại là người biết điều nhất, rõ mình không đủ thực lực, cần rằng nói:

“Đừng ra tay, cái này cho ngươi.”

Giang Bạch Nghiễn vẫn không trả lời, chỉ cười khẽ.

Thoáng chốc, mũi kiếm bật ra.

Kiếm khí sắc bén, phản chiếu ánh nến, như cầu vồng trắng rực rỡ.

Lão đại giơ tay vung đao, đao kiếm chạm nhau, hồ khẩu đau nhức.

Suýt nữa gã đã buông tay, làm rơi đao của mình.

Đôi phương lại như nhàn nhã dạo bước, tiện tay vung kiếm, giọng điệu chậm rãi ung dung:

“Trong thuyền có giao nhân?”

Đánh không lại.

Người này thân pháp quỷ dị, kiếm thuật khiếp người, lúc này hất tung đại đao cũng chỉ như khều một chiếc lông vũ.

Lão đại run lấy bầy:

“Vốn là có, nhưng tôi qua chết, chết rồi, ở cửa ngầm sau bàn.”

Ánh mắt gã nhúc nhích, liếc thấy lão tam nhật trường đao, đột nhiên chém về phía thiếu niên.

Không đợi gã mừng thầm, Giang Bạch Nghiễn đã xoay chuyển kiếm thế, lách người tránh khỏi đòn đánh lén sau lưng, trở tay đâm vào ngực lão tam.

Rút kiếm, máu tuôn như suối.

Bên tai vang lên tiếng lão tam nặng nề ngã xuống, trước khi chết là nỗi kinh hoàng trước nay chưa từng có.

Vành mắt lão đại nóng bừng, hai chân run rẩy:

“Người muốn gì? Ta cho người hết!”

Đáng chết.

Sao gã lại trêu chọc tên ôn thần này kia chứ?

Nơi tầm mắt nhìn thấy, áo trắng của người ấy nhuộm đầy máu, một bên gò má dính chất lỏng tanh đỏ bắn ra từ ngực lão tam, dung mạo tựa ác quỷ, sát khí và tà khí khiến người ta run sợ.

Bên kia vẫn trắng nõn sạch sẽ, như cây ngọc trong sáng, dịu dàng chẳng tỳ vết.

Ánh mắt liếc nhanh, nhìn ra sau bàn.

Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn nhìn nam nhân kia lấy một cái, Đoạn Thủy quét ngang, chặt đứt cánh tay cầm đao của gã.

Vài giọt máu tươi bắn lên gò má, Giang Bạch Nghiễn cười giễu.

Giao nhân, nước mắt, giao châu.

Bị người ta xem như đồ chơi tùy ý tra tấn nhục nhã, giống như trò đùa

Buồn cười lại đau thương nhường ấy.

Nam nhân trước mắt cũng từng róc vẩy giao nhân, nhìn máu thịt co cụm, thoải mái cười lớn sao?

Giang Bạch Nghiễn lười nghĩ kỹ.

Đã lâu chưa từng giết người, không chỉ chàng, Đoạn Thủy cũng tìm lại cảm giác hân hoan lâu rồi chưa có, phát ra tiếng vang yếu ớt.

Hờ hững tiến lên một bước, Giang Bạch Nghiễn nghe nam nhân khàn giọng kêu.

Rất lạ, đối phương chẳng hề nhìn chàng mà bỗng dung tròn to mắt, nhìn chằm chằm ra cửa.

Ngoài cửa có người.

Đoạn thủy khẽ vang, Giang Bạch Nghiễn quay người lại theo bản năng, kiếm thế hung hãn, khựng lại giữa không trung.

Gió biển và sắc trắng bị ngăn cách bên ngoài, khoang thuyền cực kỳ yên ắng, gần như tĩnh mịch.

“Cứu, cứu mạng!”

Nam nhân toàn thân đầy máu mềm oặt dưới đất, cổ hết sức gào lên:

“Tên điên này...đang giết người!”

Ánh nền lung lay, chiếu sáng bóng người quen thuộc ngoài cửa.

Hàng mày thoáng vẻ nặng nề, mắt hạnh đen láy, nhìn chăm chăm vào mắt Giang Bạch Nghiễn, hồ ly trắng được nàng ôm trong lòng trọn to hai mắt.

Nơi mũi kiếm hướng tới, tầm mắt Thi Đại lướt qua chàng, liếc nhìn máu thịt bản thủ đầy đất.

Giang Bạch Nghiễn không hiểu được vẻ mặt nàng.

Chẳng ai lên tiếng.

Trong tiếng rên la đau đớn vùng vẫy của nam nhân, Đoạn Thủy run nhẹ, kêu vang như nước nổ.

Thi Đại không có lý do gì để xuất hiện ở đây.

Lò ng ngực trống rỗng như bị khoét đi một miếng, sát ý tan hết, chỉ còn sót lại nỗi chật vật khó tả.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng, yết hầu nhúc nhích.

Nóng đến cùng cực, cũng đau đến tột cùng.

Như nuốt phải đóm lửa.

Chương 80: C80: Chương 80

Trong phòng tối, cảnh tượng thê thảm như địa ngục.

Máu me văng khắp vách tường, mắt đất, chớp mắt đã có thể trông thấy tay cụt chân đứt, mùi máu lan tràn, tanh hôi khó ngửi.

Giang Bạch Nghiễn bị bóng tối nuốt chửng, phía trước là nam nhân mất nửa cánh tay đang gào khóc.

Rất kinh dị.

A Ly hoảng hốt.

Ở Trần Bảo Các, nó đã phát giác Giang Bạch Nghiễn không ổn, đoán được chàng cố ý đi tìm đám con buôn truy sát giao nhân, ra tay giải quyết.

Nhưng tiền đề đưa ra suy đoán này là khứu giác của hồ ly hơn người, ngửi được mùi hương giao nhân trên người ba gã nam nhân kia.

Thi Đại chắc chắn không ngửi ra được.

Nhưng nàng vẫn đoán được nguyên nhân kết quả, hơn nữa từ sau khi vào nhà Bách Lý, vẫn luôn canh chừng trước cửa phòng Giang Bạch Nghiễn.

Thế nên đã trông thấy chàng đẩy cửa ra ngoài vào giờ Tý như dự đoán.

Nghĩ đến đây, A Ly run lẩy bẩy.

Thi Đại dùng bùa, che giấu hơi thở trong bóng đêm, giữ khoảng cách không xa không gần, theo sau Giang Bạch Nghiễn.

Thấy chàng vào khoang thuyền này từ xa, A Ly thầm bảo không ổn, nhóc điên giết chóc thành tính này rất có thể sẽ vung kiếm.

Nó vốn tưởng, cùng lắm là một kiếm xuyên tim, vài thi thể vất ngang...

Nhưng cảnh tượng trước mắt quá khiếp người! Giang Bạch Nghiễn như ác ma giết người bạo ngược vô độ!

A Ly sợ đến mức trợn to hai mắt, lén lút ngẩng đầu nhìn Thi Đại.

Từ góc độ của nó, chỉ trông thấy khóe môi mím chặt của nàng.

Bên tai truyền đến tiếng nam nhân gào khóc vỡ vụn, từng tiếng như lưỡi đao cắt mài, rơi xuống đáy lòng, vạch ra đau đớn tê tái.

Khóe môi Giang Bạch Nghiễn nhúc nhích, Đoạn Thủy tái xuất.

Không còn trêu chọc chậm rãi như trước, một kiếm này hung ác cùng cực, cắm thẳng vào tim.

Nam nhân phát ra tiếng rên la sau cùng, không còn hơi thở.

Cứu mạng.

Cứu với, cứu với.

Bầu không khí giông tố sắp kéo đến này làm A Ly ngừng thở.

Giang Bạch Nghiễn đây là vò mề chẳng sợ nứt, không thêm ngục trang nữa?

Rút Đoạn Thủy ra khỏi thi thể, Giang Bạch Nghiễn từ trên cao rũ mắt nhìn xuống, mỉm cười nhẹ nhàng:

“Sao nàng lại đến đây?”

Giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Thế nhưng A Ly lại thấy vẻ lạnh lẽo như gió biển cuộn cuộn nơi đáy mắt chàng.

Chàng cười lạnh lùng lại dịu dàng, tôn lên vết máu dữ tợn nửa bên má, làm người ta sồn da gà.

Tình cảnh này, nếu còn xem Giang Bạch Nghiễn là chính nhân quân tử vô hại với người và vật, thì thật là trò cười lớn.

A Ly phát giác Thi Đại lùi về sau một bước.

Giang Bạch Nghiễn chăm chú nhìn động tác của nàng, liếc thấy nàng cau chặt mày, thoáng vẻ chán ghét.

Đây là phản ứng của người bình thường, Giang Bạch Nghiễn chẳng hề ngạc nhiên.

Chỉ mỗi lò ng ngực như bị vặn xoắn nhức nhối, ngay cả hô hấp cũng vướng víu khó chịu, như thể bị người ta mổ xẻ từng lớp da thịt, để lộ xương xẩu dơ bẩn, xẩu xí bên trong.

Ngay cả chính chàng cũng chán ghét, nói chi là Thi Đại.

Lần đầu tiên, tay phải cầm kiếm của chàng run nhẹ.

Giọng điệu nhiều hơn đôi phần cam chịu, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ, kiềm chế rất nhiều cảm xúc không nên có:

“Dọa nàng rồi?”

Tròng mắt Thi Đại xoay chuyển.

Thi Đại cau mày bịt mũi, ngăn lại mùi tanh khó ngửi:

“Một chút thôi.”

Máu và tay đứt chân cụt khắp phòng, tác động thị giác quá lớn, dầu là ai nhìn thấy cũng sẽ sửng sốt.

Nàng khựng lại, quan sát những vết máu lổm đổm quanh phòng, ánh mắt nhìn về ba thi thể chết thảm kia:

“Giao nhân bị chúng bắt sao rồi?”

Câu hỏi không đầu không đuôi.

Thi Đại không nghe thấy họ nói chuyện, Giang Bạch Nghiễn ngơ ngác:

“Sao cơ?”

“Giao nhân đó.”

Thi Đại lên tiếng với vẻ đương nhiên:

“Vây và nước mắt giao nhân ở Trân Bảo Các, là chúng bán đúng không?”

Giang Bạch Nghiễn không đáp, mắt đen u ám, hơi thở u uất nặng nề đến độ như thực chất.

Rồi chợt thấy Thi Đại nhướng mày:

“Giang Bạch Nghiễn, sao huynh có thể bị ba tên này trộm túi tiền được?”

Nàng không ngốc.

Ở Trân Bảo Các, khi Giang Bạch Nghiễn vừa lên tiếng nói túi tiền bị trộm, Thi Đại không nghi ngờ.

Dù gì nơi có nhiều người giàu có, chắc chắn số lượng trộm

cướp không ít.

Mãi đến khi nàng nhìn thấy nước mắt giao nhân.

Nghe đôi thoại giữa Bách Lý Thanh Chi và tiểu nhị, nước mắt giao nhân là thứ gần đây chỗ họ vừa lấy được, rất mới.

Thế nên nghĩ lại hành động của Giang Bạch Nghiễn, nàng phát hiện điều mờ ám.

Nếu thật sự bị trộm túi tiền, sao chàng không bắt ngay tại trận, mà phải chờ đám nam nhân kia ra khỏi Trân Bảo Các mới đi theo chúng?

Thời gian Giang Bạch Nghiễn rời đi không ngắn.

Vả lại, ba nam nhân kia y phục đơn giản, mặt mày sương gió, tám phần không phải khách của Trân Bảo Các, nếu là trộm, lời nói hành vi lại quá mức huênh hoang.

Trông vẻ vui mừng hơn hờ của bọn chúng...

Giống như đến đây bán bảo bối, nhận được một khoản tiền lớn hơn.

Liên kết manh mối lại với nhau, Thi Đại đã có suy đoán to gan.

Giang Bạch Nghiễn nhìn ra ba tên kia sẵn bắt giao nhân, mượn cớ theo đuôi, để thăm dò đến cùng.

Chính vì vậy, lúc chàng trở lại Trân Bảo Các, sắc mặt càng tự nhiên, Thi Đại lại càng thấy kỳ lạ.

Nàng không cho rằng Giang Bạch Nghiễn sẽ khoanh tay đứng nhìn, chẳng làm gì cả.

Từng bị tà tu khoét thịt lấy nước mắt, nổi túi nhục và đau đớn bên trong, chàng rõ hơn ai hết.

Cho nên ôm theo suy nghĩ thử xem sao, Thi Đại lặng lẽ canh chừng bên cạnh phòng Giang Bạch Nghiễn, chìm sè rình phía sau.

Nói thật, nàng từng nghĩ đến Giang Bạch Nghiễn sẽ rút kiếm, nhưng cảnh tượng trong phòng tối...

Bị mùi máu tanh làm cho váng vất, Thi Đại lùi ra sau một bước:

“Chúng ta có thể ra ngoài nói không? Chỗ này khó ngủi quá.”

Phòng tối chật hẹp, mùi hôi tanh lên men, khiến nàng ngay cả thở thôi cũng không chịu nổi, hơi buồn nôn.

A Ly: “?”

Trọng điểm là đây hả? Lẽ nào người không bị Giang Bạch Nghiễn dọa, lên án hấn nổi điên giết người?

Giang Bạch Nghiễn cũng không ngờ nàng lại có phản ứng này, Đoạn Thủy trong tay khẽ vang.

Cuối cùng vẫn ngoan ngoãn theo nàng ra khỏi phòng tối.

Bên ngoài là hành lang dài tĩnh lặng, Thi Đại đẩy cửa sổ, gió biển vờn quanh mặt.

Hít sâu một luồng khí tươi mới, Thi Đại ôm hồ ly trắng quay đầu.

Đồng tử Giang Bạch Nghiễn đen láy, đuôi mắt nhếch lên, mang theo chút sắc bén lạnh lẽo, đang nhìn nàng chăm chú.

Đáy mắt chàng loang ra vết đỏ nhạt.

Thi Đại hỏi:

“Huynh có bị thương không?”

Toàn thân chàng đầy máu, hơi đáng sợ.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một lúc:

“Không có, bọn chúng không tổn thương ta được.”

Rúc người lại trong lòng Thi Đại, lỗ tai A Ly nhúc nhích, nảy sinh ảo giác hoang đường.

Giang Bạch Nghiễn lúc này, trông cứ như học sinh hư hỏng bị chủ nhiệm bắt tại trận vậy.

Lệ khí hãy còn chưa tan hết, trước mặt nàng lại ngoan ngoãn nhường ấy.

Tiểu tử ngươi cũng có ngày này.

Thi Đại lại hỏi:

“Giao nhân đâu?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không chịu nổi tra tấn, chết rồi.”

Khặng lại một lúc, chàng cười khẽ, không nghe ra vui buồn:

“Nàng không cảm thấy...”

Rất nhiều từ ngữ đảo quanh đầu lưỡi.

Tàn nhẫn, bạo ngược, ghê tởm.

Còn chưa nói hết, đã bị Thi Đại giành trước:

“Bọn chúng quả thật chẳng ra gì.”

Ngón tay Giang Bạch Nghiễn khẽ cuộn lại, nghe nàng nói tiếp:

“Nhưng huynh cũng không thể xông thẳng vào như vậy được. Chuyện này không nên bàn với chúng ta trước ư? Nếu chúng không chỉ có ba người, còn đồng bọn khác hoặc ám khí thì huynh phải làm sao? Nếu huynh nhất thời bất cẩn...”

Giọng Thi Đại nhỏ hơn đôi chút:

“Nếu xảy ra chuyện, ngay cả đi đâu tìm huynh chúng ta cũng chẳng biết.”

Đôi vị trí suy nghĩ, nàng có thể hiểu được hành vi của Giang Bạch Nghiễn.

Từng trải qua những chuyện kia, dẫu là ai cũng sẽ căm thù con buôn giao châu đến tận xương tủy.

Năm đó Giang Bạch Nghiễn tự tay g iết chết tà tu, giờ đây lại vung kiếm chém ba gã nam nhân này, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Ở Đại Chiêu, tàn sát giao nhân, theo luật vốn đáng chém.

Thi Đại không phải người bảo thủ, chẳng đến mức để tâm vào mấy chuyện vụn vặt này.

Nàng chỉ giận, từ đầu đến cuối Giang Bạch Nghiễn vẫn giấu nàng.

Còn cách giết người của chàng nữa, có phải hơi hung tàn rồi không?

Nghĩ đến chàng giết yêu cũng gần như vậy, có lẽ là thói quen từ xưa đến giờ.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng với vẻ mặt không chút gợn sóng, hơi thất thần.

Rất lâu sau, chàng nhẹ giọng nói:

“Xin lỗi.”

Tâm trạng phức tạp phiền muộn, không nói rõ được là mùi vị gì.

Như vui buồn hờn giận quần lấy nhau, tan thành nỗi đắng chát nặng nề.

Giang Bạch Nghiễn đột nhiên hỏi:

“Nàng không sợ ta?”

Thi Đại:

“Có gì phải sợ?”

Gieo nhân nào gặt quả nấy, nợ máu trả máu.

Từ nhỏ nàng đã muốn làm cảnh sát, tự có cân nhắc về đạo nghĩa, chỉ làm chuyện mình cho là đúng.

Lùi một vạn bước mà nói, Giang Bạch Nghiễn là người của Trần Ách Ti, điều tra con buôn giao châu, vẫn là chấp pháp công bằng.

“Nhưng mà...”

Thi Đại nói thật:

“Cách huynh dùng kiếm có phải hơi hung dữ không? Làm đến mức...”

Dường như Giang Bạch Nghiễn còn ác hơn nàng tưởng tượng.

Có điều chẳng sao hết, kiếm của chàng không lạm sát vô tội. Đối phó kẻ xấu, phải dùng cách hung ác hơn nữa.

Thi Đại hí mắt:

“Trước đây huynh từng giết người khác chưa?”

Rèm mi nhẹ run, Giang Bạch Nghiễn siết chặt Đoạn Thủy.

Mãi đến giờ phút này, chàng mới chậm chạp hiểu ra, người lẽ ra nên sợ hãi bất an, trước nay chưa từng là Thi Đại.

Lòng nàng như gương sáng, không chút tạp niệm, thẳng thắn vô tư dưới ánh mặt trời.

Lòng ôm sợ hãi, là chàng.

Sợ bị nàng ghét bỏ, sợ nàng đồng tình, sợ thấy vẻ chán chê nơi đây mất nàng.

Đây là cơ thể đã bị tàn phá chẳng chịu nổi, bọc lấy tim phổi b3nh hoạn vụn vẹo, thực sự không thể coi là sạch sẽ.

Nhịp thở hỗn loạn dần dần nặng nề, Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi:

“Không có.”

Giấu cho thật kỹ, sẽ không bị nàng nhìn thấy.

Thi Đại thích vẻ ngoài ngoan hiền của chàng.

“Tóm lại, nếu sau này gặp chuyện giống như vậy, huynh nhớ phải bàn bạc với chúng ta, đừng buồn bực trong lòng một mình.”

Thi Đại đưa khăn tay cho chàng, lái nhai:

“Còn nữa, chẳng cần thiết phải thẳng thừng giết chúng. Bắt vào Trần Ách Ti, nói không chừng có thể thăm vắn ra tội khác, dù gì loại người này chỉ có một con đường chết.”

Nàng nói đoạn vung nắm tay phải, dường như không phục:

“Dẫu không giỏi giang bằng huynh, nhưng ít nhiều ta vẫn giúp được đôi chút. Huynh đừng giấu ta mãi như vậy.”

Giang Bạch Nghiễn nhận lấy, nhẹ lau vết máu nơi gò má:

“Ừm.”

Thở phào nhẹ nhõm, Thi Đại nhìn phòng tối:

“Giao nhân đã chết, vẫn còn ở trên thuyền?”

Đẩy cánh cửa bí mật trong phòng tối, mùi máu tanh ập đến.

Nương theo ánh nền mờ ảo, Thi Đại nhìn rõ cảnh tượng trong phòng.

Là hình ảnh cả đời này nàng cũng chẳng muốn gặp lại.

Thi thể giao nhân nằm trong góc, trên người khoác áo vải mỏng manh, sắc da trắng bệch không chút sức sống.

Cổ hần gục xuống, mặt mày mơ hồ, bắt mắt nhất là phần đuôi đâm máu dưới bụng.

Khác với đuôi của Giang Bạch Nghiễn, vảy của hần là sắc lam đậm, lúc này lại nhuộm đỏ chói mắt.

Phần lớn vảy giao nhân đã không còn, lộ ra máu thịt đỏ ngầu bên trong. Nhìn dáng vẻ này, ba gã nam nhân kia định khoét hết vảy, mang đi bán lấy tiền.

Thi Đại siết tay.

Trong vô thức, nàng kiềm lòng không đậu ngẫm nghĩ, Giang Bạch Nghiễn cũng từng bị đối xử thế này ư?

Lúc chàng bị tà tu giam cầm, còn chưa đến mười tuổi.

“Lát nữa huynh theo ta đến Trấn Ách Ti Việt Châu.”

Thi Đại lấy một lá bùa ra:

“Giao nhân trong phòng tối là chứng cứ. Trong tay chúng có đao, hành vi phạm tội bại lộ vung đao phản kháng, bị huynh dùng kiếm chém...Trần Ách Ti sẽ không trách tội.”

Lòng hiểu rõ mà không nói, Thi Đại chẳng hỏi kỹ rốt cuộc ai ra tay trước, nàng không nhiều lời nữa:

“Thái thượng có lệnh, siêu độ cô hồn.”

Bùa vàng chấn động, sau khi Thi Đại niệm khẩu quyết, toát ra ánh sáng mỏng manh dịu nhẹ.

Từng đốm sáng trắng dập dờn như nước, rơi vào mắt hạnh trắng đen rõ ràng của nàng, như mặt hồ ngấm đầy sao.

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh nhìn nàng chăm chú.

Vàng sáng tan đi, Thi Đại niệm chú xong, ánh mắt di chuyển, nhìn về phía bàn gỗ trong phòng tối.

Ngọc tròn lấp lánh tỏa sáng trên bàn, trong sáng như trăng, to cỡ nửa nắm tay, là bảo vật quý hiếm nàng chưa từng thấy bao giờ.

Thi Đại khẽ nói:

“Giao châu?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Giao châu chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, còn đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Lấp lánh trong suốt, khiến người ta chẳng thể rời mắt, Thi Đại nhìn nó chăm chú:

“Chờ Trần Ách Ti đến, nó sẽ bị sung vào kho nhỉ?”

Đáp án chắc chắn như vậy.

Tập trung nghĩ ngợi một lúc, Thi Đại ngược mắt, nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Huynh có muốn viên ngọc này không?”

Loáng thoáng nhận ra câu tiếp theo của nàng, Giang Bạch Nghiễn hơi khựng lại:

“Không cần.”

“Nếu huynh không muốn.”

Thi Đại cong mắt cười:

“Ta lấy nhé, huynh đừng nói cho Trần Ách Ti biết nha.”

Chẳng ai không muốn những thứ xinh đẹp, hương hồ giao châu còn là bảo vật vô giá.

Tay phải cầm kiếm siết chặt hơn đôi chút, trông mắt Giang Bạch Nghiễn hơi tối đi:

“Được.”

Thi Đại bước lên cầm giao châu.

Là một viên ngọc tròn trịa mượt mà, sờ vào mát lạnh tựa tuyết, xúc cảm trơn bóng.

Đặt trong lòng bàn tay, có thể cảm nhận linh khí nồng đượm ẩn giấu bên trong.

“Giao châu giá trị bất phàm, nàng giữ nó bên người, đừng khoe ra ngoài.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên lên tiếng:

“Nếu thu hút kẻ có tâm dòm ngó...”

Lau sạch vết máu trên Đoạn Thủy, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, lờ đến bên mỗi bồng ngừng lại.

Thi Đại ra khỏi phòng tối, đứng trước cửa sổ hành lang, có ngọn gió thổi tung phần tóc bên gò má nàng, từng sợi tản ra.

Nhìn bóng lưng nàng, đang cúi đầu mày mò gì đó.

“Ai nói ta muốn giữ nó lại bên mình?”

Chờ Thi Đại ngẩng đầu, Giang Bạch Nghiễn liếc thấy một vệt sáng trắng dần hiện ra.

Nàng dán một lá bùa lên giao châu.

Nhờ linh khí, giao châu chậm rãi bay lên không, được Thi Đại đẩy nhẹ, rời khỏi khoang thuyền, trôi về mặt biển.

Nhịp tim thấp thoáng tăng nhanh, cảm xúc căng tràn, chẳng thể trút ra khiến chàng gần như luống cuống.

Bước đến bên cạnh Thi Đại, môi mỏng Giang Bạch Nghiễn mấp máy, nhắm mắt lại, cuối cùng vẫn không nói gì.

“Ở lại Trấn Ách Ti, tui thân biết mấy.”

Khuỷu tay chống lên bệ cửa sổ, Thi Đại ôm má, ngẩng đầu:

“Hạt ngọc đến từ biển mà, để nó về nhà thôi.”

Đúng nửa đêm, vầng trăng tĩnh mịch treo giữa bầu trời.

Ánh trăng như nước, soi tỏ cả vùng biển lớn. Xung quanh quá đổi yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng vang khi sóng đánh vào đá ngầm, nổi lên không ngớt.

Giao châu tựa chiếc thuyền nhỏ, thong thả trôi theo gió, đi đến nơi biển trời nối tiếp sâu hơn, xa hơn nữa.

Giang Bạch Nghiễn nhìn sang bên cạnh.

Một nửa gò má Thi Đại bị che lấp trong bóng tối, như vàng trắng bị mây đen phủ kín, khó bề phân rõ.

Khi nàng bỗng liếc mắt sang, nhìn thẳng vào mắt chàng, mây mù dày đặc tan biến, chói mắt đến kinh người.

Thi Đại hỏi:

“Tôi nay huynh không vui phải không?”

Sao có thể vui cho được.

Đồng tộc chết thảm, hờn ức trong quá khứ, mỗi một chuyện đều là gai nhọn đâm vào lòng chàng.

Thi Đại nhìn ra được, ngoài mặt Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh hờ hững, thế nhưng từ đầu đến cuối đôi mắt chàng lại ửng đỏ.

Chùng như sát ý, thực ra lại giống đau thương, tủi thân nhiều hơn.

Nàng mỉm cười, chủ động giang tay:

“Huynh muốn ôm không?”

Tiếng vang trong lồng ngực như đánh trống reo hò, trái tim nóng bỏng.

Giang Bạch Nghiễn hoang mang chớp mắt, cưỡng ép nhẫn nhịn xúc động, không dám đâm một dao vào ngực trái.

Dây leo từng sinh sôi nơi đáy lòng lại lần nữa quán quýt trườn lên.

Cành cây nghiêng ngả, không cắm vào lồng ngực mà đâm thẳng cõi lòng, đau đến mức khiến người ta nổi điên.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, dầu thân thể chàng đã nát bươm, giăng đầy vết sẹo xấu xí, vì giao nhân có năng lực hồi phục hơn người, phần đuôi vẫn xem như hoàn chỉnh.

Muốn cho nàng tất cả.

Vậy giao nhân cũng được, giao châu cũng thế, nếu Thi Đại thích vây đuôi của chàng, có thể cắt xuống, dâng tặng hết cho nàng.

Đều là những món đồ xinh đẹp, đáng giá.

Tặng chàng cho nàng, Thi Đại có muốn hay chẳng?!

Chương 81: C81: Chương 81

Giang Bạch Nghiễn từ chối ôm nàng.

Lý do vì toàn thân chàng đầy máu, không muốn vết máu dính lên váy áo Thi Đại.

Y phục bẩn thì thôi, có gì đáng để ý đâu?

Thi Đại không buồn quan tâm, muốn tiến lên trước, lại bị chàng tránh đi.

“Không phải không ôm.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ bảo:

“Chờ ta thay sang y phục sạch sẽ, được không?”

Chàng chưa từng quên dáng vẻ phản cảm cau chặt mày khi Thi Đại vừa bước vào phòng tối.

Nàng không quen thấy máu, cũng không ngửi nổi mùi tanh nồng. Trước ngực chàng thấm đầy máu, nếu ôm sẽ làm bẩn Thi Đại.

Thi Đại sẽ không thích.

Dẫu rất muốn ôm lấy nàng, nhưng Giang Bạch Nghiễn tình nguyện nhẫn nại thêm một lúc.

Giang Bạch Nghiễn nói câu này, Thi Đại cũng không ép nữa, đánh giá chàng một lượt từ trên xuống dưới:

“Đám người kia ngồi thuyền ra biển, trong khoang hẳn sẽ có y

phục để thay.”

Nàng dứt lời ngược mắt, ngẫm nghĩ:

“Huynh...có tự mang y phục theo không?”

Nghĩ kỹ lại, tâm tư Giang Bạch Nghiễn tỉ mỉ, sao lại không chuẩn bị chút gì được.

Trước khi chàng vào thuyền, chắc chắn đã sẵn sàng rút kiếm, biết mình sẽ nhuốm máu.

Đường phố Việt Châu đâu đâu cũng có người qua kẻ lại, Giang Bạch Nghiễn không thể nghênh ngang khoác y phục đầy máu, từ đây trở về tòa nhà lớn ở Bách Lý thị được.

Nếu Thi Đại là chàng, dễ ợt thỏa, nhất định phải mang theo một bộ y phục, chờ kết thúc sẽ thay vào như chưa xảy ra chuyện gì.

A Ly được nàng đặt dưới đất: “?”

Đoán chuẩn dữ vậy, sao tư duy của ngươi lại có thể giống Giang Bạch Nghiễn đến thế?

Giang Bạch Nghiễn cũng ngầm thừa nhận:

“Ừm.”

“Như vậy nhé.”

Thi Đại không hỏi thêm:

“Huynh mặc thế này, đi lại trên phố quá bắt mắt. Ta đến Trấn Ách Ti báo án, huynh ở lại thuyền, thu dọn sạch sẽ cho mình.”

Nàng nghĩ ngợi, bổ sung một câu:

“Tốt nhất là mặc y phục trên thuyền.”

Chỉ khi có âm mưu từ trước, mới chuẩn bị sẵn mọi thứ.

Giang Bạch Nghiễn nhìn ra ba gã nam nhân kia không ổn, muốn bắt về quy án, kết quả chúng phản kháng dữ dội, bấy giờ mới vùng kiếm giết người.

Thi Đại đã nghĩ xong hết lời khai...

Theo lập luận này, chàng không có lý do gì để mang sẵn một bộ y phục cho mình.

A Ly nghe mà đôi tai lúc lắc.

Thi Đại tuyệt đối không ngốc.

Quan niệm thiện ác của nàng thẳng thắn đơn giản, nhận định chuyện gì, sẽ làm chẳng chút do dự.

Không nảy sinh khúc mắc chỉ vì Giang Bạch Nghiễn giết kẻ xấu, cũng chưa từng thương tiếc ba gã nam nhân chết thảm, nàng phân biệt rất thoág giữa cái thiện và cái ác.

Dẫu đơn thuần, theo một nghĩa nào đó, cũng xem như bướng bỉnh.

May mà nàng trưởng thành trong thời đại hòa bình, được gia đình đàng hoàng tốt đẹp nuôi dạy, nếu không chắc chắn sẽ là một kẻ khó nhằn.

Năng lực chấp hành của Thi Đại rất mạnh, sau khi xuống thuyền, nàng tìm thẳng đến Trấn Ách Ti Việt Châu.

Giống sở cảnh sát, một ngày mười hai canh giờ từ sáng đến tối luôn có người canh gác ở Trấn Ách Ti, tuyệt đối không bỏ trống.

Nghe Thi Đại kể hết đầu đuôi câu chuyện, thanh niên gác đêm giật mình:

“Giao nhân? Giao châu?”

Thi Đại mỉm cười lịch sự:

“Chỉ tìm được vảy và vài giọt nước mắt, không thấy giao châu, có lẽ đã bị đám người đó giấu đi, hoặc bán mất rồi.”

“VẬY À.”

Thanh niên gãi đầu khẽ than:

“HẦY...sao lại là chuyện này nữa.”

Thi Đại sờ lỗ tai của hồ ly nhỏ trong lòng:

“Việt Châu thường xuyên xảy ra chuyện bắt giết giao nhân à?”

“Xem như thế.”

Thanh niên lấy trường đao trên bàn, cùng nàng đi đến bờ biển:

“Cô nương là người nơi khác phải không? Việt Châu chúng ta gần biển, đi thuyền tiện lợi, ngư dân đông đúc, đám buôn bảo vật cũng nhiều.”

Dưới biển có vô vàn bảo bối.

Nơi càng sâu càng nguy hiểm, lại càng có khả năng xuất hiện dị thú bảo vật hiếm có, thu hút người của thuyền này đến thuyền khác chạy theo như vịt.

Không hề nghi ngờ, giao nhân là quý hiếm nhất.

Vì không khác mấy so với loài người, đa số giao nhân sinh sống trên đất liền, giống hệt người thường.

Nhưng vẫn có một bộ phận đã quen dưới nước, xây dựng thành trì dưới đáy biển, thỉnh thoảng mới ngoi lên mặt nước.

“Giao nhân hiếm gặp, một khi bắt được một con, có thể đảm bảo cả đời vinh hoa phú quý.”

Nghe nói Thi Đại là đồng liêu Trần Ách Ti, thanh niên vô cùng nhiệt tình, chậm rãi giải thích:

“Gần như mỗi một người ngồi thuyền ra biển, đều từng có ý đồ đánh bắt giao nhân. Nam Hải lớn đến vậy, chuyện này chúng ta không quản nổi.”

Trần Ách Ti nào phải thiên lý nhãn.

Thi Đại tò mò:

“Bị săn giết trắng trợn nhường ấy, hẳn giao nhân sẽ báo thù?”

“Tất nhiên rồi, có giao nhân ôm hận trong lòng, từng lật hết mấy con thuyền.”

Thanh niên thở dài:

“Giờ thì tốt hơn rồi, giao nhân sống lâu dài dưới biển, phần lớn nước sông không phạm nước giếng với con người. Mười mấy năm trước mới thảm, có một khoảng thời gian rất dài, chẳng ai dám xuống biển.”

Thi Đại bắt được từ ngữ mấu chốt:

“Mười mấy năm trước?”

Thanh niên ôm đao nhìn nàng:

“Mười mấy năm trước, chẳng phải tà ma xuất thế, khiến Đại Chiêu sinh linh đồ tán sao?”

Thi Đại gật đầu.

Nguyên chủ cũng có ký ức liên quan đến chuyện cũ năm xưa.

Tà vật lai lịch bất minh, nghe nói là ác ma thượng cổ bị phong ấn, một khi hiện thế, sẽ khiến dân chúng cửu châu lầm than.

Thi Kính Thừa dẫn đầu, con người và yêu tộc cùng nhau chống địch, chẳng biết đã hi sinh bao nhiêu, cuối cùng mới phong ấn lại được tà ma kia.

“Trong trận đại chiến đó, có rất nhiều người lợi hại.”

Thanh niên bẻ ngón tay nói:

“Thi Kính Thừa, Thánh Thư, tán nhân Huyền Đồng...còn có vài đại yêu nữa.”

Thi Đại ra hiệu hấn ta nói tiếp.

“Ta chỉ nghe nói thôi.”

Thanh niên nhún vai:

“Tin tức ngấm, phía yêu tộc, có giao nhân thông đồng với tà ma, phản bội đồng minh.”

A Ly trong lòng dựng thẳng lỗ tai.

Lòng Thi Đại khẽ động:

“Giao nhân ư?”

“Tình huống phía yêu tộc, chẳng ai rõ có phải thật hay không. Nhưng mấy tin đồn thất thiệt thế này, dễ truyền đi nhất.”

Thanh niên cắt lời:

“Trong mấy năm nay, loài người ven biển và giao nhân đều chướng mắt nhau, Trần Ách Ti đã tốn rất nhiều công sức mới giúp tình hình ổn hơn đôi chút.”

Hấn ta nói rất tùy ý, không chú ý đến Thi Đại đã gác lại ý cười, rũ mắt yên tĩnh suy nghĩ.

“Giao nhân thông đồng với tà ma kia.”

Thi Đại hỏi:

“Về sau thế nào?”

“Không rõ.”

Thanh niên đáp:

“Có người nói đã mất tích, cũng có người bảo người đó bị Thánh Thư phát hiện, giết chết tại chỗ.”

Thi Đại không tiếp lời.

Thi Kính Thừa và Mạnh Kha từng nói, phụ mẫu Giang Bạch Nghiễn rất mạnh.

Họ có từng tham gia tiêu diệt tà ma không?

Giao nhân hiểm có, thực lực mạnh mẽ lại càng ít ỏi.

Tính toán thời gian, ngày giỗ của phụ thân Giang Bạch Nghiễn, trùng hợp cách trước khi đại chiến kết thúc không lâu.

...Không phải chứ?

Khi tà ma hiện thế, nguyên chủ vẫn còn nhỏ, ấn tượng năm đó rất mơ hồ.

Khó ngăn tốp tà ma tấn công, số lượng người và yêu phản bội bỏ trốn không ít, vương công quý tộc, người tài kiếm đạo, yêu hồ chín đuôi...

Nghe nói quá nhiều, đầu xen lẫn một hai giao nhân trong đó, cũng không thu hút được sự chú ý đặc biệt, chỉ xem như bình thường.

Giờ phút này bỗng nhắc đến riêng lẻ, Thi Đại không kiềm được liên tưởng.

Thi Kính Thừa giữ kín như bưng chuyện thân thể Giang Bạch Nghiễn, từ đầu đến cuối không chịu nói rõ.

Lẽ nào là do...phụ mẫu Giang Bạch Nghiễn từng phản bộ con người?

Một khi nói ra chuyện đó, hoàn cảnh Giang Bạch Nghiễn chắc chắn càng khó khăn hơn.

Đá bay một hòn đá ven đường, lòng Thi Đại rồi bời.

Ý nghĩ này không có căn cứ gì, toàn bộ chỉ dựa vào suy đoán vô thức của nàng, chẳng thể coi là thật.

Nếu là thật thì sao?

Nàng chẳng hề quan tâm đến thiện ác của đời trước, sẽ không dựa vào đó để phán xét đời sau.

Thi Đại chỉ cảm thấy, nếu suy đoán ấy là thật, vậy Giang Bạch Nghiễn sẽ buồn biết mấy.

Thân thể như gong xiềng đè nặng lên vai chàng, khó lòng vùng thoát.

Thi Đại dẫn thanh niên đến bờ biển, Giang Bạch Nghiễn đã thay sang áo trắng sạch sẽ, đứng cạnh thuyền chờ đợi.

“Ôi.”

Nhìn rõ tình hình trong phòng, thanh niên trợn to mắt:

“Sao lại thế này?”

“Bạn của ta.”

Thi Đại chợt dạ khẽ ho:

“Chàng ấy đã quen giết yêu, ra kiếm hơi ác.”

Mức độ này, đâu chỉ “hơi ác”.

Quan sát máu thịt hải hùng khiếp người trong phòng, thanh niên bịt mũi, liếc sang Giang Bạch Nghiễn.

Công tử áo trắng mặt mày như ngọc, thanh trường kiếm giắt trên thắt lưng, nhìn dáng vẻ này, hẳn phải là loại hình công tử Giang Nam ngâm thơ chọc chim.

Quả nhiên chẳng thể trông mặt mà bắt hình dong.

Thi thể giao nhân nằm ngang sau cánh cửa bí mật, vụ án này chứng cứ xác thực.

Thanh niên thành thạo giải quyết vụ án, sau nửa canh giờ bận rộn, gật đầu với Thi Đại:

“Hai người về đi, sau này nếu còn chuyện gì khác, chúng ta sẽ đến cửa hỏi thăm.”

Trời đã khuya, hẳn ta cũng mệt mỏi quá sức.

Thi thể giao nhân được thanh niên đưa về Trấn Ách Ti, nếu không tìm được người thân đến nhận, sẽ do Trấn Ách Ti an táng.

Kết thúc một ngày lo lắng đề phòng, chờ thanh niên rời đi, Thi Đại thở phào nhẹ nhõm.

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Hôm nay, đa tạ nàng.”

“Có gì phải cảm ơn đâu.”

Thi Đại vươn vai, nửa đùa nửa thật:

“Nếu huynh thật sự muốn cảm ơn, sau này phải ngoan hơn một chút nha.”

Nàng đã phát hiện, ngoài mặt Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn là thế, nhưng thực tế lại có suy nghĩ của mình.

Rạch dao lên người, nhân lúc nửa đêm một mình đến tìm đám con buôn giao châu.

Toàn là những việc mà người khác chẳng hề hay biết.

Hôm nay cả cơ thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi, Thi Đại đứng trên thuyền, bị gió biển thổi mà rùng mình.

Nàng không để ý hơi lạnh, nghiêng đầu nhìn sang.

Lần đầu tiên Thi Đại thấy biển.

Tận mắt ngắm nhìn, tác động thị giác mạnh mẽ hơn so với hình ảnh trên TV.

Gió biển lạnh lẽo, trầm giọng thét gào, mang theo vị tanh mặn nồng nặc.

Mặt biển đen ngòm trải dài vô tận, sóng nước lấp lánh dưới ánh trăng.

Sóng biển cuộn cuộn, gột rửa màn đêm, dịu dàng xa xăm, hết như giấc mộng.

Thi Đại rất thích cảm giác này.

Hôm nay nàng khoác váy áo xanh biếc, mày mắt tươi sáng như núi xuân, gió đêm thổi bay vài lọn tóc trước trán, tựa nhàn nhàn với sức sống mãnh liệt.

Cảm thấy mới lạ, nàng duỗi tay phải, thử nắm bắt gió biển hư vô bất định.

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh nhìn nàng:

“Lần đầu thấy biển?”

“Ừm.”

Làn gió xuyên qua kẽ tay, Thi Đại thành thật đáp:

“Trường An đâu có biển.”

Nàng không khỏi tò mò:

“Huynh thì sao?”

Tuy là giao nhân, nhưng Giang Bạch Nghiễn lại sống trên đất liền.

“Tùng thấy.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Lúc nhỏ, nhà ta cách biển rất gần.”

Chàng chỉ nói đến đó, không bàn nhiều thêm về Giang phủ.

Thi Đại cũng không dò hỏi, hai mắt lấp lánh:

“Thế nên huynh có thể biến thành giao nhân rồi lặn xuống biển ha?”

Nàng thử tưởng tượng tình cảnh khi ấy.

Đuôi giao nhân của Giang Bạch Nghiễn là sắc lam nhạt lấp lánh, bơi dưới biển, chắc chắn xinh đẹp lắm thay.

Giang Bạch Nghiễn:

“Có lúc sẽ thế.”

Chàng yên lặng một chốc, cười khẽ:

“Đuôi giao nhân vào nước, rất đẹp.”

Không chút dấu hiệu nào.

Thi Đại bỗng chết máy trong một thoáng.

Rồi nghe Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Nàng muốn xem không?”

A Ly: “?”

Người lại bắt đầu nữa rồi phải không?

Chẳng ngờ câu nói này đột nhiên xuất hiện, Thi đại ngạc nhiên ngược mắt, vừa khéo sa vào tròng mắt đen láy như mực của Giang Bạch Nghiễn.

Sắc mặt chàng trắng hơn bình thường đôi chút, mỉm cười dịu dàng thẳng thắn, chẳng thấy chút cảm xúc dư thừa nào.

Nhưng vô cớ lại khiến người ta nảy sinh ảo giác như bị chiếc móc nhỏ chạm nhẹ.

Thi Đại vô thức thốt lên:

“Tôi nay sao? Xuống nước lạnh lắm.”

Dứt lời mới nhớ ra, giao nhân đâu sợ cái lạnh giá của nước biển.

Giang Bạch Nghiễn đây là... chủ động mời gọi nàng?

Tầm mắt di chuyển một lúc, người tí hon trong lòng len lén tiến lên một bước, thăm dò giới hạn khó hiểu nào đó.

Thi Đại gật đầu:

“Muốn.”

Thế nên nàng mơ hồ ngồi trên tảng đá với Giang Bạch Nghiễn.

Tảng đá ở cạnh bờ biển, bằng phẳng trơn láng, sóng biển vỗ vào phát ra tiếng vang khe khẽ.

Chờ Giang Bạch Nghiễn hóa sang đuôi giao nhân, Thi Đại từ bên bờ đến gần, vừa cúi đầu đã trông thấy sắc lam sâu thẳm.

Bình tĩnh mà nói, đây là màu lam đẹp nhất mà nàng từng gặp.

Sắc thái bầu trời quá mức mơ hồ, màu của nước biển lại quá đậm, nhưng đuôi của Giang Bạch Nghiễn có một tiếp điểm dần dần thay đổi, là chuyển hóa từ lam sang trắng.

Dịu dàng nhẹ nhàng, thoát trông vô cùng dễ chịu.

Lần trước được ngắm đuôi của chàng là khi Thi Đại cảm sốt, tối đó mơ màng, ý thức chỉ còn sót lại một nửa.

Lúc này được gió biển thổi cho tỉnh táo, nàng tập trung đánh giá, mắt hạnh cong cong.

Đối diện với những vật mình yêu thích, Thi Đại hiếm khi che giấu tâm tư.

Giang Bạch Nghiễn cong môi, cho đuôi giao nhân vào nước.

Giao nhân không sợ lạnh, nhưng nếu chạm vào nhiệt độ quá lạnh, sẽ nảy sinh thay đổi mang tính sinh lý.

Đuôi cá vào nước, nhẹ hất vẩy đuôi, loang ra từng vòng gợn sóng.

Khi nhấc lên lần nữa, vung vẩy bọt nước lấp lánh.

Thi Đại “oa” một tiếng.

Giọt nước trượt xuống, phản chiếu sắc trắng, như một lớp lụa mềm mại.

Dưới lớp lụa ấy, đuôi giao nhân lại tràn ra sắc trắng như ngọc,

dần dần thay đổi nhiều hơn, phủ lên một tầng sáng trắng tuyết.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Nàng sờ nhé.”

Chàng thậm chí chẳng dùng giọng điệu bàn bạc hay trung cầu.

Một câu trần thuật được thốt ra nhẹ nhàng nhường ấy, như lời mời gọi.

Thi Đại chẳng có lý do gì để từ chối.

Đuôi giao nhân nhếch lên, dường như đang mong chờ sự thân mật của nàng.

Đầu ngón tay chạm vào phiến vảy, cả phần đuôi theo đó run lên.

Giang Bạch Nghiễn siết chặt ngón tay, đâm vào thịt mềm trong lòng bàn tay.

Ánh trắng trong vắt, vảy cá lấp lánh ánh sáng dịu nhẹ, như chất ngọc không tỳ vết.

Cảm thấy động tác của nàng quá nhẹ, đuôi cá đứng đưa qua lại, như đang thúc giục.

Động tác lặng lẽ ấy, lại khiến đầu óc Thi Đại nóng lên.

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười không rõ ý:

“Chẳng phải nàng...muốn dạy ta chạm nhau là thế nào ư?”

Nào có nhà ai lại dạy kiểu...

Thi Đại nghĩ không ra từ nghĩ hình dung phù hợp, thậm bảo phải bình tĩnh.

Còn chưa kịp nói gì, một làn gió nhẹ lướt qua sau lưng.

Tiếp đến là nhiệt độ ấm áp.

Giang Bạch Nghiễn cởi áo ngoài, khoác lên người nàng, để lộ áo trong có vẻ rộng rãi.

Dáng người chàng cao gầy, thân hình đăm buôn giao châu lại cường tráng, mặc y phục của họ chẳng vừa người.

Ngược mắt liếc thấy non nửa xương quai xanh của Giang Bạch Nghiễn, Tìh Đại cúi đầu xuống:

“Cám ơn.”

Giang Bạch Nghiễn không đáp, lơ đãng nhắc đuôi cá lên cao để tiện cho nàng vuốt v e.

Lạnh thật.

Người thấy mùi hương mát lạnh trên áo ngoài của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại thử phủ hết cả bàn tay lên đuôi cá.

Nàng nhớ xúc cảm của đuôi giao nhân hết như tơ lụa, tối nay sờ lại, còn mềm hơn tơ lụa nhiều.

Dưới lớp vảy là thịt mềm yếu ớt, như những khóm mây được băng mỏng che phủ.

Giống hết ký ức lúc nàng nóng sốt, khi vuốt v e vui vẻ dễ chịu.

Nàng không lên tiếng, cùng lúc khi đầu ngón tay lướt qua, ánh mắt cũng nhìn theo từng tắc một.

Không thấy dấu vết bị ngược đãi.

Năng lực hồi phục của giao nhân mạnh hơn con người, nơi bị rách vảy sẽ mọc trở lại, che đậy vết thương ngày đó.

Thi Đại thâm nghĩ, nàng đã từng trông thấy vết sẹo dữ tợn trên vai và cánh tay trái của Giang Bạch Nghiễn.

Không biết dưới lớp áo kia, cơ thể chàng sẽ có dáng vẻ gì, liệu có nhiều vết sẹo hơn chăng...

Giang Bạch Nghiễn che đậy kín kẽ, chẳng để nàng thấy được nửa phần.

Nhất thời thất thần, bên tai vang đến tiếng gọi khe khẽ của Giang Bạch Nghiễn:

“Thi Đại.”

Chàng ngừng lại một lúc, giọng nói hơi khàn:

“Ôm nàng, còn tỉnh không?”

Thi Đại không do dự:

“Tất nhiên vẫn tỉnh.”

Trước khi nàng thấy rõ biểu cảm của Giang Bạch Nghiễn, thiếu niên đã ôm nàng vào lòng.

Ôm áp vĩnh viễn khiến người ta an lòng.

Cơ thể kè sát, nhiệt độ quần quýt, lòng bàn tay phủ lên sống lưng mảnh mai của Thi Đại, cảm giác như thể hòa làm một với nàng.

Hơi thở hỗn loạn vì cái vuốt ve của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn khép hờ đôi mắt.

Cảm giác tê dại như dòng điện lướt qua, từ đầu ngón tay nàng lan khắp toàn thân, cõi lòng ngửa ngáy, ngay cả xương tủy cũng đang run rẩy.

Gương mặt càng lúc càng nóng, nhịp tim như trống dồn, chẳng khác nào uống rượu.

Giang Bạch Nghiễn mím môi kiềm nén tiếng th ở dốc.

Chàng khẽ hỏi:

“Đẹp không?”

Lời thì thâm se sẽ cọ sát vành tai, Thi Đại ngửa ngáy nghiêng mặt.

Tay phải dừng trên đuôi chàng, nàng thành thật đáp:

“Ừm, đẹp lắm.”

Cổ họng Giang Bạch Nghiễn bật ra tiếng cười trong trẻo.

Ngửi hương thơm thoang thoảng ở hõm cổ Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Nếu đẹp, ta tặng vảy cho nàng.”

Thi Đại:

“Sao cơ?”

Vảy gì, sao lại tặng nàng, là ý trên mặt chữ ư?

“Vết thương trên đuôi sẽ lành nhanh thôi.”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn như thường, hơi thở nhẹ nhàng chậm rãi, lướt qua cần cổ nàng:

“Khoét vảy, không phải chuyện to tát.”

Chàng nói gì thế kia.

Thi Đại vội cắt lời:

“Không cần, không cần.”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt.

Phản ứng của Thi Đại nằm trong dự đoán của chàng.

Người đời phần lớn đều yêu thích những vật mới lạ hiếm có, nàng lại không hứng thú với vảy giao nhân, ngay cả giao châu cũng có thể ném xuống biển.

Thi Đại thích gì?

Nếu nàng không hứng thú với cơ thể giao nhân, Giang Bạch Nghiễn cũng chẳng biết phải làm sao để lấy lòng dỗ nàng vui vẻ.

“Vảy giao nhân ở trên người huynh là được rồi, nếu khoét ra, sẽ trở thành món đồ trang trí bình thường chẳng còn đặc biệt nữa.”

Thi Đại lên tiếng:

“Phải ở trên đuôi của huynh mới là đẹp nhất.”

Sao Giang Bạch Nghiễn cứ hay nghĩ đến chuyện khoét tới khoét lui thế nhỉ? Vì bị tà tu giam cầm quá lâu, tập mãi thành quen ư?

Giang Bạch Nghiễn chớp mắt.

“Nước mắt giao nhân thì sao?”

Vùi má trên bả vai Thi Đại, không rõ cảm xúc trong giọng nói chàng:

“Nếu nàng thích, có thể làm thành mấy món đồ chơi nhỏ, khảm vào dao găm...”

Câu này chẳng thể nói hết.

Không kịp đề phòng, tay phải Thi Đại dùng sức, nhéo vảy

đuôi của chàng như muốn trừng phạt.

Không quá nặng, lại khiến đuôi giao nhân run rẩy.

Như bị chạm trúng chốt mở bí ẩn nào đó, ngón tay đang ôm lưng Thi Đại run nhẹ, rồi bỗng siết chặt.

Ngay sau đó, trong sắc đêm tĩnh mịch, vang lên tiếng th ở dốc mấp mờ đến tột độ.

Gần như kiều diễm.

Thi Đại: "..."

Nàng xin thề, nàng chỉ giận mấy câu nói tự xem nhẹ chính mình của Giang Bạch Nghiễn thôi, không có tâm tư bất chính nào khác đâu.

Đến lúc này, cảm xúc lại chẳng ổn định được nữa.

Sao chàng lại phát ra âm thanh đó kia chứ?

"Xin lỗi."

Thở nhẹ ổn định hô hấp, âm cuối Giang Bạch Nghiễn khàn hơn:

"Ngứa lắm."

"Ta..."

Vành tai nóng bừng, Thi Đại thoáng chốc chết máy.

Ngăn chặn hết những suy nghĩ lung tung kia, nàng giả vờ bình tĩnh, nhanh chóng chuyển chủ đề:

"Đừng nói mấy lời đó nữa nha, huynh đâu phải món hàng, cần gì đem mình ra lựa chọn, tặng cho người khác?"

Rốt cuộc Giang Bạch Nghiễn xem bản thân chàng là gì?

Thi Đại mím môi:

“Huynh như bây giờ đã tốt lắm rồi. Chẳng phải ta đã từng nói ư? Bản thân là quan trọng nhất, không ai xứng đáng để huynh đâm dao lên người mình hết.”

Dựa sát vào vòng ôm của nàng, hơi ấm xuyên qua lớp áo, truyền khắp tứ chi xương cốt.

Giang Bạch Nghiễn thoáng thất thần.

Một lúc sau, chàng hơi nghiêng mắt, nhìn mặt Thi Đại.

“Còn nói như vậy nữa.”

Thi Đại hươu nắm đấm trên không, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nói được câu nào hung ác, chỉ đành phồng má, tỏ vẻ dừ dừ:

“Ta sẽ giận đó.”

Lúc nàng lên tiếng không nhìn Giang Bạch Nghiễn, khóe mắt liếc thấy động tác của chàng, cũng rũ mắt xuống.

Nương theo ánh sáng le lói trên biển, Thi Đại rất không có tiền đề mà ngừng thở.

Bờ biển đêm xuân hơi nước lan tràn, thấm ướt mái tóc đen nhánh của Giang Bạch Nghiễn, ngay cả đôi mắt chàng cũng hiện vẻ mờ mịt ướt dầm dề, tựa sương mù lững lờ trôi.

Dịu dàng hơn cả sắc trắng, như thể vừa chạm vào nước đã vỡ tan, nhấn chìm người ta trong đó, không chống đỡ nổi.

Vành tai và ánh mắt chàng ửng đỏ.

Chùng như hân hoan, cái đuôi màu lam vung vẩy, lướt qua mặt biển, tiếng nước rào rạt.

Giang Bạch Nghiễn cong mắt hỏi nàng:

“Điều này có xem là...quan tâm không?”

Tim đập lỡ một nhịp, Thi Đại rời mắt.

Từng tiếng sóng biển, dần dần đồng điệu cùng nhịp tim.

Nhịp trống cuối cùng trong lồng ngực rơi xuống, nàng thì
thầm se sẽ:

“Là lòng riêng của ta dành cho chàng.”

P/S: Cái câu cuối phải đối xứng hô thôi, dù chưa ngỏ lời yêu
nhưng mà phải như vậy tui thấy nó mới tình hiuhiu, mấy bà
thấy sao?

Thương anh nhà thật sự, ông không biết phải bày tỏ tình cảm
một cách bình thường thế nào, nên mới muốn mang hết những
gì ông thấy tốt nhất của mình cho chị...

Chương 82: C82: Chương 82

Thi Đại thấy thật sự rất không ổn.

Đâu phải trước đây nàng chưa từng ôm người khác, với bạn bè, hoặc giáo viên trong cô nhi viện.

Những cái ôm đó lướt qua rồi thôi, không chứa tình cảm phức tạp, trực tiếp thẳng thắn.

Động tác của Giang Bạch Nghiễn giờ phút này, hoàn toàn là một chuyện khác.

Chàng ôm không quá chặt, lòng bàn tay áp sát sống lưng Thi Đại, hô hấp nhẹ nhàng, trượt theo bờ vai lên vào hõm cổ nàng.

Như nhánh dây leo quấn quýt, dịu dàng phủ lên, mát mẻ lại mềm mại.

Chẳng có thêm cử chỉ vượt giới hạn, lại khiến nhịp tim tăng tốc.

Thậm chí nàng còn lưu luyến cái ôm này.

Có lẽ được câu “lòng riêng” kia lấy lòng, rất lâu sau Giang Bạch Nghiễn cũng không nói gì, chỉ có đuôi cá không ngừng vung vẩy, vẩy đuôi như lớp lụa lượn lờ.

Thi Đại trầm nghĩ, lẽ nào đuôi giao nhân cũng như chó mèo, lúc vui vẻ sẽ lắc qua lắc lại?

Bờ biển gió lớn, trời đã về khuya, sắp đến giờ dần, Thi Đại chợt bỏ vai Giang Bạch Nghiễn:

“Về nhé? Buồn ngủ quá.”

Giang Bạch Nghiễn không nhúc nhích, đã ôm nàng suốt một khắc.

Nếu chẳng phải thi thoảng đuôi giao nhân vung vẩy, Thi Đại còn tưởng chàng đã ngủ thiếp đi.

Nhìn dáng vẻ này, Giang Bạch Nghiễn thật sự rất thích ôm.

Nghe ra vẻ buồn ngủ trong giọng nói của nàng, Giang Bạch Nghiễn khẽ “ừm” một tiếng.

Từ giao nhân hóa lại hình người, sau khi sửa sang y phục, chàng lại trở về vẻ trong trẻo ngày thường, bạch y giản dị, trường kiếm giắt bên hông.

Vệt ửng đỏ trên mặt đã tan biến, chẳng nhìn ra chút cảm xúc mập mờ nào.

Dường như kiều diễm khi trước chỉ là giấc mộng.

Thi Đại nhìn chàng thêm một lúc, nhận được ánh mắt đong đầy ý cười của người ấy.

Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Sao vậy?”

Giọng nói dễ nghe vô cùng, trầm tĩnh tựa tuyết rơi.

Thi Đại lại nhớ đến tiếng th ở dốc se sẽ kia.

Nàng thấy mình cực kỳ không ổn.

Ổn định lại suy nghĩ, Thi Đại dùng sức siết tay.

Là người kế thừa chủ nghĩa xã hội, tuyệt đối không thể bị sắc đẹp mê hoặc!

Suy nghĩ thay đổi, Thi Đại buông lỏng tay.

Thôi được rồi, nếu bị mê hoặc, đừng thể hiện quá rõ là xong.

“Về sớm chút nha.”

Thi Đại trả áo ngoài cho Giang Bạch Nghiễn, ôm hồ ly nhỏ trên bờ:

“Ngày mai còn đến đại hội đấu võ nữa, huynh đừng ngủ quên đó.”

Đại hội đấu võ là truyền thống của Việt Châu.

Giang Nam là nơi nổi danh giàu có, thương nhân như mây.

Thế gia vọng tộc quá nhiều tiền nhân rồi, chán ghét ngâm thơ đấu rượu, hiển nhiên hứng thú với đấu võ, ba năm một lần, thành tâm mời anh hùng khắp nơi đến thi thố.

Lúc Thi Đại đến lôi đài, dưới mắt có quầng thâm nhạt.

Thẩm Lưu Sương vừa nhìn đã thấy không ổn:

“Tối qua ngủ không ngon?”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt nhìn qua.

“Vẫn ổn.”

Thi Đại ngáp dài, dụi khóe mắt:

“Vừa đến Việt Châu, mệt vui quá ngủ không được.”

“Việt Châu không chỉ trong thành mới vui, ngoại ô cũng có nhiều nơi không tệ.”

Bách Lý Thanh Chi rất có phong phạm chủ nhà, hào phóng

nói:

“Mùa xuân vừa đến, cây cối đâm chồi, trăm hoa nở rộ, cảnh sắc tuyệt vời.”

Diêm Thanh Hoan hớn hờ:

“Là rừng hoa đào gần ngoại ô!”

Bách Lý Thanh Chi cong môi gật đầu:

“Đúng vậy.”

Thi Đại khá hào hứng, bẻ đầu ngón tay đếm:

“Cộng thêm lần trước đã nói, chúng ta phải đi biển, rừng đào, bách hoa các...”

Nàng vừa lên tiếng, vừa nhìn về phía lôi đài.

Đại hội đấu võ được tổ chức tại sân trước của tòa nhà Bách Lý thị, còn chưa chính thức bắt đầu, xung quanh lôi đài đã đầy người.

Người buôn bán nhỏ, con cháu vọng tộc đều tụ tập ở đây, may mà sân trước rộng rãi, không đến mức chen lấn chật chội.

Khác với kiến trúc Trường An, Việt Châu thịnh hành phong cách trang nhã, lấy vườn tược làm chủ.

Đình đài lầu các, hành lang thủy tạ, đâu đâu cũng thấy sắc xanh điểm xuyết, đan xen phát phơ, hoa cỏ quý hiếm nhiều không kể xiết.

Thi Đại tìm kiếm trong ký ức một lượt, đầu là nguyên chủ, cũng hiếm khi trông thấy tòa nhà sang trọng với diện tích lớn đến vậy.

Đáng tiếc Mạnh Kha và Thi Kính Thừa bận rộn tra án, không

rảnh đến đây.

Cũng chẳng biết là vụ án lớn gì, khiến họ phải quan tâm như vậy.

Diệp Văn Hành là phụ nhân gia chủ bước lên nói vài câu thông lệ, chờ bà ta xuống lôi đài, nhóm người xem dần vang lên tiếng hò hét.

Diêm Thanh Hoan háo hức chờ đợi, không quên giải thích với nhóm người Thi Đại:

“Bắt đầu rồi.”

Hôm nay là trận đấu quyết định thắng bại.

“Nghe nói đại hội đấu võ lần này đã thay đổi quy tắc.”

Diêm Thanh Hoan nhỏ tiếng nói:

“Trước đây là tất cả mọi người thay nhau đo sức, năm nay dựa theo số tuổi, chia ra ba nhóm.”

“Một nhóm tuổi nhược quán, một nhóm tầm bốn mươi, nhóm còn lại tuổi tác cao hơn nữa, là do ta đề nghị.”

Bách Lý Thanh Chi khoanh tay, nhướn mày mỉm cười:

“Trước đây người chiến thắng gần như trong độ tuổi tráng niên, phải cho tiền bồi và mấy đũa nhỏ cơ hội chứ.”

Trên dưới ba mươi tuổi, vừa có kinh nghiệm, lại có sức mạnh, khi luận võ là đặc sắc nhất.

Đại hội đấu võ lấy hai mươi và bốn mươi tuổi làm ranh giới, để những người cùng độ tuổi tranh đấu với nhau sẽ công bằng hơn.

Trận hôm nay, là cuộc đo sức giữa những người tham gia dưới hai mươi tuổi.

“Chưa đến hai mươi.”

Thi Đại lên tiếng:

“Cỡ tuổi chúng ta.”

“Đáng tiếc Bạch Nghiễn và Lưu Sương không kịp đến tham gia thi đấu.”

Diêm Thanh Hoan thì thầm:

“Với thực lực của hai người họ, đấu võ chắc chắn rất tuyệt vời.”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng liếc mắt nhìn qua.

Lúc họ nói chuyện, hai bóng người đã bước lên lôi đài.

Được nhà Bách Lý tiếp đãi, Thi Đại ngồi ở hàng trước, nhìn cảnh tượng trên lôi đài hết sức rõ ràng.

Người đến là một nam một nữ, đều rất trẻ tuổi.

Thiếu niên khoác áo đen, sắc mặt lạnh nhạt, hai tay trống rỗng, vậy mà không cảm theo vũ khí.

Cô nương bên kia mặt mày vô cảm, mặc áo trắng giản dị, tay cầm kéo bạc nhỏ.

Diệp Văn Hành từng nói, hai người đối đầu hôm nay, là huyền thuật sư và thợ rối bóng.

“Nam tên Tống Đình, huyền thuật sư.”

Bách Lý Thanh Chi lên tiếng:

“Nữ là Tần Tửu Tửu, kéo trong tay dùng để cắt bóng.”

Nàng ta vừa dứt lời, người trên lôi đài đã có động tác.

Tổng Đình niệm pháp quyết, loáng thoáng có sợi dây quấn quanh đầu ngón tay, Thi Đại chớp mắt, ngừng thở.

Giờ là buổi trưa, xung quanh lại bỗng dưng mờ tối, hết như nhật thực.

Sương mù dày đặc lan tràn trước sân, u ám không ánh sáng, lại nhìn lên lôi đài...

Một thanh kiếm khổng lồ từ trên trời giáng xuống, tấn công Tần Tử Tử!

Nhóm người liên tục ngạc nhiên thốt lên, Tần Tử Tử chẳng biến sắc, nhẹ nhàng xoay chuyển cổ tay phải.

Kéo bạc lóe sáng, rách giấy da trong tay, thành thạo suôn sẻ, cắt thành năm người tí hon.

Người giấy run nhẹ, hóa thành năm bóng dáng khổng lồ, mỗi cái cao cỡ một tòa nhà, bảo vệ Tần Tử Tử ở giữa.

Sau mỗi lần bóng người nhấc tay đập qua, trường kiếm từ trên trời giáng xuống lại hóa thành làn khói.

Tần Tử Tử cười khẽ:

“Huyền thuật.”

“Ừm...”

Thẩm Lưu Sương ngẫm nghĩ:

“Huyền thuật sư rất thiết thời.”

Huyền thuật, nghĩa là ảo ảnh.

“Huyền thuật sư giao chiến với người khác, luôn trộn lẫn thực hư, khiến đối thủ chẳng phân biệt nổi thật giả.”

Thảm Lưu Sương lên tiếng:

“Lấy ví dụ, tạo ảo giác mười ngàn mũi tên phóng ra cùng lúc, trong mười ngàn mũi tên kia, có một trăm cái là thật.”

Chạy không thoát, trốn không xong.

Muốn né tránh, lại chẳng biết phải đi về hướng nào.

“Trừ chuyện đó ra, huyền thuật còn có thể giúp hẩn che giấu thân hình.”

Thảm Lưu Sương nói:

“Nhưng mà, gặp phải thợ rối bóng...”

Bóng dáng Tống Đình bị bóng đêm nuốt chửng, không hề thấy vẻ hoảng hốt trên gương mặt Tần Tử Tử.

Người do giấy da ngưng tụ thành bao bọc nàng ta chặt chẽ, như một bức tường chẳng lọt gió.

Bất kể Tống Đình tấn công từ hướng nào, Tần Tử Tử cũng có thể phát giác.

“Nếu đối thủ của nàng ta là kiếm khách, đôi phương có thể vung một kiếm phá rối bóng, lấy cứng đối cứng.”

Thảm Lưu Sương suy nghĩ rồi nói:

“Huyền thuật sư... bản thân không có tính công kích quá mạnh.”

“Cho nên mới nói, một vật khắc một vật.”

Bách Lý Thanh Chi cười tủm tỉm:

“Kiếm khách chém đứt giấy của thợ rối bóng, gặp phải huyền thuật sư, ngược lại mệ chết... Tống Đình có thể lợi dụng

huyền thuật, tiêu hao hết thể lực của kiếm khách, thừa cơ tung một đòn chiến thắng.”

Thi Đại nghiêm túc lắng nghe, hoang mang gật đầu.

Xét từ hiệu ứng hình ảnh, cuộc độ sức giữa huyền thuật sư và thợ rối bóng vô cùng đặc sắc.

Một lúc là Tổng Đình tạo ra ảo ảnh, khiến lôi đài khi thì sóng nước rợp trời, lúc lại hóa thành núi đao biển lửa.

Một hồi là Tần Tửu Tửu cắt kiếm bay đầy trời, trăm kiếm cùng ra, trăm ảnh hỗn loạn.

Cuối cùng Tổng Đình không chống lại nổi, bị một bóng kiếm kề ngang cổ họng...

Tuy là bóng, nhưng do hư hóa thực, mũi kiếm có thể rạch nát yết hầu bất kỳ lúc nào.

Đại hội đấu võ chạm đến là thôi, Tần Tửu Tửu buông tay đứng lúc, rối bóng tan biến.

Cùng lúc này, bóng tối che trời lấp đất rút đi hết, huyền thuật chấm dứt.

Tổng Đình gật đầu, giọng nói lạnh nhạt:

“Tần cô nương kỹ nghệ xuất sắc, ta thua.”

Tần Tửu Tửu thản nhiên đáp:

“Đã nhường.”

Không lộ vui buồn, rất có phong phạm cao nhân thể ngoại.

Tay trái ôm hồ ly, tay phải nhón lấy điểm tâm, Thi Đại đảo mắt.

Nếu nàng lên lôi đài, sau khi đánh xong, chắc chắn sẽ vui đến

không khép miệng nổi.

“Người ta thường nói anh hùng xuất thiếu niên, quả nhiên không sai.”

Bách Lý Thanh Chi lười biếng cười bảo:

“Ta xem mấy thiếu niên này đấu võ, cũng thú vị lắm.”

“Hôm qua nghe Diệp phu nhân nói, đại hội đấu võ còn có nho sinh của thư viện Văn Uyên.”

Thi Đại tò mò:

“Người đó không có mặt ở hiện trường sao?”

Thư viện Văn Uyên là nơi tề tựu thuật sĩ Đại Chiêu.

Trong ký ức nguyên chủ, nho sinh có năng lực ngôn linh, vô cùng thần kỳ.

Thi Đại rất muốn xem thử.

“Hắn xếp hạng ba.”

Bách Lý Thanh Chi chớp mắt cười:

“Tối nay có tiệc chiêu đãi ba người đứng đầu. Người có thể gặp hắn trong bữa tiệc.”

Tiệc được tổ chức ở tòa nhà lớn Bách Lý.

Theo Bách Lý Thanh Chi nói, đây là lệ cũ của đại hội đấu võ, do chủ nhà làm chủ, tổ chức tiệc chúc mừng người chiến thắng.

Một là để thể hiện khí thế vọng tộc, hai là muốn lôi kéo môn khách.

“Sự kiện lớn ba năm một lần, không chỉ dòng chính, người của nhánh lẻ cũng đến.”

Bách Lý Thanh Chi đi trước dẫn đường, cổ ý ăn vận, váy áo nhẹ nhàng, ngọc bội khê vang:

“Tối nay nhộn nhịp lắm, mọi người cứ việc hưởng thụ là được.”

“Cha nương ta nghe nói mọi người đến, bảo ta dẫn mọi người ghé nhà chơi.”

Về nhà một chuyến, Diêm Thanh Hoan đưa cho mỗi người một hộp nhỏ:

“Đây là quà nhỏ mà họ chuẩn bị.”

Thi Đại nói cảm ơn rồi mở ra, khê ơ một tiếng.

Bên trong hộp gấm tinh xảo là bút lông mới tinh.

“Thi Đại vẽ bùa, bút này được làm từ linh mộc ngàn năm, ngưng tụ linh khí rất hiệu quả.”

Diêm Thanh Hoan lên tiếng:

“Lưu Sương thích đọc tiểu thuyết, tặng cô bản gốc năm đó của Bắc Sơn tiên sinh, có thể giữ lại sưu tầm.”

Bắc Sơn tiên sinh là tác giả tiểu thuyết nổi tiếng trăm năm trước, Thẩm Lưu Sương vẫn luôn yêu thích.

Nhìn trang sách ó vàng gần trong gang tấc, hiếm khi đôi mắt Thẩm Lưu Sương mở to, tỏa sáng lấp lánh.

“Vân Thanh và Bạch Nghiễn luyện đao luyện kiếm, trùng hợp cha nương ta có sưu tầm vài cuốn đao phổ và kiếm phổ.”

Diêm Thanh Hoan gãi đầu:

“Thay vì cất trong phòng sách đóng bụi, chi bằng tặng cho hai người.”

Bí tịch được Diêm thị coi trọng suu tầm, chắc chắn không tầm thường.

Ra tay hào phóng.

Chỉ mới là quà gặp mặt thôi.

Bách Lý Thanh Chi cười:

“Đã lâu không gặp, phụ mẫu nhìn thấy cậu, chắc là đau lòng lắm?”

Nàng ta nhớ lại lúc gặp Diêm Thanh Hoan ở Trường An, vị tiểu công tử này mặc áo vải, mắt thường cũng có thể thấy đã gầy đi mấy phần.

Hôm nay cách ăn vận của Diêm Thanh Hoan vẫn giản dị, khoác áo xanh nhạt, nhẹ nhàng sáng khoái.

Mấy tháng trước, bên người hấn nhất định phải có túi hương ngọc bội và nhẫn ban chỉ.

Diêm Thanh Hoan ngượng ngùng cười:

“Cũng ổn.”

Cha hấn hoảng hồn biến sắc, hỏi hấn ở thành Trường An, có phải ăn nôi ẩm lo ca hát, đột nhiên bị thổ phỉ đến cướp bóc hay không.

Nương hấn lại rất vui mừng, cảm thấy nhi tử nghèo rớt mòng toi, đáng vẻ thành thật chất phác, người chịu làm bạn với hấn, chắc chắn đều thật lòng.

Nhóm người vào tiệc, đã có vài người ngồi trước bàn.

Diệp Văn Hành ăn vận sang trọng, tóc mây búi cao, trâm cài

lung linh, thắt lưng là một chuỗi ngọc rũ xuống, trâm ngọc giữa tóc tỏa sáng lấp lánh.

Phần còn lại, toàn là những gương mặt xa lạ Thi Đại chưa từng gặp.

“Đây là A Tương phải không?”

Một nam nhân nhìn Thẩm Lưu Sương từ xa, cười nói thân thiết:

“Thật sự rất giống phụ mẫu con, ta là biểu thúc của con.”

Người trung niên bên cạnh ông ta mặt mày u ám, liếc mắt nhìn qua, không nói gì.

“A Tương.”

Nữ tử trang điểm đậm cười nói tự nhiên, tiến lên phía trước:

“Lớn thế này rồi à, trước đây ta thường ôm con lắm.”

Bách Lý Thanh Chi khẽ bảo:

“Mấy vị này là trưởng bối nhánh lẻ.”

Thi Đại lặng lẽ nhích đến gần Thẩm Lưu Sương một bước, cách nàng ta gần hơn.

Bất kể lúc nào, hai người đứng cạnh nhau cũng tự tin mạnh mẽ hơn một người.

Thẩm Lưu Sương nhìn thoáng qua nàng, khóe môi khẽ cong.

Diệp Văn Hành dần dần giới thiệu mọi người, Thi Đại nghiêm túc lắng nghe, ánh mắt dời sang nơi khác.

Tổng Đình và Tàn Tử Tử từng gặp ở lôi đài hôm nay cũng có mặt.

Tổng Đình trông không có hứng thú gì, đang dùng huyền thuật đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Tần Tử Tử cúi đầu chẳng nói tiếng nào, hoàn toàn không hợp với tình cảnh rộn ràng xung quanh.

Ngồi bên cạnh hai người là một thiếu niên mặc áo màu lam.

Thiếu niên áo lam lười nhác quan sát xung quanh, không kịp đề phòng, nhìn vào mắt Thi Đại.

Một gương mặt mày kiếm mắt sáng, không có khí chất nho nhã như trong tưởng tượng, ngược lại thêm vài phần hoang dã.

Đây là nho sinh của thư viện Văn Uyên?

Thi Đại thoải mái nhìn vào mắt y, mỉm cười thân thiện.

Đôi phương cong môi, cũng nở nụ cười tùy ý.

Bách Lý Thanh Chi tiếp đãi mọi người vào chỗ, lúc này Thi Đại ngồi cạnh Giang Bạch Nghiễn.

Thi Vân Thanh: “?”

Bình thường nàng luôn ngồi giữa cậu và Thẩm Lưu Sương kia mà.

“Hôm nay là tình huống đặc biệt.”

Thi Đại xoa đầu cậu bé, nhỏ tiếng nói:

“Huyết cổ sắp phát tác.”

Lúc nào nàng cũng nhớ chuyện huyết cổ, cách nửa tháng một lần, hôm nay vừa khéo đúng dịp.

“Lạ thật.”

Nữ nhân trang điểm đậm nhìn ra ngoài cửa, khẽ cau mày:

“Sao A Tiêu còn chưa đến? Bình thường hắn luôn đúng giờ mà?”

Người bà ta nói là Bách Lý Tiêu, nam nhân hôm qua ngồi xe ngựa đến đón tiếp họ cùng Diệp Văn Hành, tam thúc Thẩm Lưu Sương.

Ông ta là đệ đệ của gia chủ, quả thật nên có mặt ở hiện trường.

Thi Đại nhìn thoáng qua hướng ghế chính, từ đầu đến cuối vị trí đó vẫn luôn để trống.

“Chờ thêm đi.”

Diệp Văn Hành cười nói:

“Có lẽ giữa đường gặp chuyện gì đó.”

Bà ta nhìn sang ba người Tần Tửu Tửu:

“Ba vị đều là thiếu niên anh tài, hôm nay không cần gò bó. Ta...”

Còn chưa dứt lời, đột nhiên nghe một tiếng nói cất cao giọng:

“Bách Lý Tiêu đến...!”

Đừng nói Diệp Văn Hành cau mày, ngay cả lưng Thi Đại cũng cứng đờ.

Giọng nói rất quái gở.

Không giống nam cũng chẳng phải nữ, khiến nàng nhớ đến âm thanh khi móng tay quẹt qua bảng đen, toàn thân khó chịu.

Nhất là âm điệu ấy còn bị kéo dài, bén nhọn chói tai, như sợi dây sắt uốn lượn, đâm thẳng vào màng tai, làm da đầu người ta tê dại.

Là giọng nói của nha hoàn hay gã sai vặt nào đó chăng?

Nam nhân trung niên bên cạnh Diệp Văn Hành run rẩy:

“Ai đang nói chuyện? Đáng sợ quá.”

“Tiếng này...”

Nữ nhân trang điểm đậm mấp máy khóe môi, nửa đùa nửa thật:

“Bị ghen hòng chăng?”

Giọng điệu bà ta trêu cợt, miệng thì nói đùa, nhưng mí mắt khẽ giật, sắc mặt u ám, lộ vẻ hoảng hốt.

Sảnh tiệc và hành lang nối liền nhau, ngược mắt nhìn qua, hành lang dài mờ tối, vài ngọn đèn tỏa ra ánh sáng yếu ớt, lay động theo gió.

Chớp mắt nhìn lại, bắt đầu từ cuối hành lang, một ngọn đèn bỗng dập tắt.

Ngay sau đó là ngọn thứ hai, thứ ba.

Giang Bạch Nghiễn vuốt nhẹ Đoạn Thủy nơi thắt lưng.

Đèn lò ng lần lượt dập tắt, hành lang dài tĩnh lặng, một vùng u tối.

Chẳng biết từ nơi nào, lại vang lên giọng nói quỷ dị:

“Bách Lý Tiêu đến...!”

Ngoài cửa bỗng bùng sáng.

Bàn tiệc yên lặng một thoáng rồi bùng nổ tiếng la ó hãi hùng.

Nơi tầm mắt nhìn thấy, sảnh tiệc không còn là hành lang sâu

thăm u ám nữa, mà hóa thành địa ngục vẫn đục.

Một cây cột đồng khổng lồ che trời vươn lên, bên dưới là lửa than hồng rực bùng cháy nóng bỏng.

Vài bóng ma vờn quanh trước cột, tay cầm quạt tròn, quạt gió phàn phật, khiến ngọn lửa càng thêm mãnh liệt, thiêu đốt cột đồng đỏ bùng.

Một bóng người bị trói trên cột đồng, lửa lớn thiêu trụi hơn phân nửa lớp da, mặt mày dữ tợn, đau đớn gào thét đến xé tim xé phổi.

Thi Đại nhìn rõ mặt ông ta.

Là Bách Lý Tiêu.

“Cẩn thận.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Là ảo ảnh thật giả lẫn lộn.”

Ngay sau đó, ảo ảnh ngoài cửa mạnh mẽ xâm nhập, như vậy mực nhuộm đen, kéo tất cả mọi người vào trong.

Trước khi bị ảo ảnh nuốt chửng, Giang Bạch Nghiễn và Thẩm Lưu Sương ở hai bên trái phải cùng lúc nắm tay nàng.

Trong tiếng gào thét liên hồi, Thi Đại nghe thấy giọng cười lạnh buốt chói tai.

“Có khách đến.”

“Địa ngục tầng thứ sáu, ngục cột đồng.”

Chương 83: C83: Chương 83

Trước mắt bỗng mờ đi.

Sức lực nắm chặt hai tay nàng tan biến, khoảnh khắc khi Thi Đại đứng dậy, tầm nhìn đột nhiên thay đổi.

Như những gì giọng điệu quỷ quái kia đã nói, điều ảo cảnh miêu tả là cảnh tượng địa ngục.

Thi Đại ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoang.

Nơi này là vùng đất hoang vu vô tận, từ xa có thể mơ hồ trông thấy những dãy núi nối liền không ngắt.

Bầu trời phủ một lớp đỏ sẫm đầy vẻ kiêu nết, như biển máu đảo ngược, những tầng mây cuộn cuộn như máu dâng trào.

Vô số cột đồng đột ngột nhô lên khỏi mặt đất.

Hệt như cây cột đã trói Bách Lý Tiêu, những cột đồng này cực to cũng rất dài, ma quỷ lơ lửng xung quanh hai bên, cầm quạt thổi gió.

Cột đồng nóng đến đỏ bừng, vài bóng người không thấy rõ mặt bị trói trên đó, ai nấy co giật vặn vẹo, lại chẳng thể thoát thân, đành phải chịu đựng nỗi đau thiêu đốt sống không bằng chết này.

Một trong mười tám tầng địa ngục, địa ngục cột đồng.

Liếc nhìn lòng bàn tay trống rỗng, Thi Đại thầm thở dài.

Nơi này rộng lớn, không có ai khác bên cạnh nàng, hân khách

mời đã bị đưa đến những vị trí khác nhau.

Lúc ảo cảnh xâm nhập, Giang Bạch Nghiễn và Thảm Lưu Sương đều nắm tay nàng, đề phòng thất lạc.

Kết quả vẫn bị tách ra.

May mà nàng mang theo bùa bên người.

Đến Đại Chiêu lâu nhường ấy, Thi Đại đã có rất nhiều kinh nghiệm, không như ban đầu vừa mới xuyên qua, nhìn thấy yêu quỷ, chỉ có thể trốn trong tủ áo.

Cho nên...giờ là tình huống gì đây?

Siết chặt một lá bùa trừ tà trong tay, Thi Đại tập trung tinh thần, tiến về trước vài bước.

Tiểu quỷ quạt gió là một bóng đen, không có gương mặt, ngay cả thân hình cũng cực kỳ mờ hồ.

Giật mình phát giác có người đến gần, một con tiểu quỷ chậm rãi quay đầu.

Thi Đại siết chặt bùa trừ tà hơn đôi chút, chuẩn bị đánh trả.

Hai mặt nhìn nhau, tiểu quỷ lúc lắc cái đầu, xoay người lại tiếp tục quạt gió.

Như thể chẳng nhìn thấy nàng, hoặc giả đã thấy, nhưng không buồn quan tâm.

Ma quỷ trong ảo cảnh, dường như không có tính công kích.

Thi Đại chẳng dám buông lỏng cảnh giác, cất bước về trước.

Người bị hại lần này là Bách Lý Tiêu.

Nàng hiểu biết ít ỏi về nhà Bách Lý, chỉ gặp mặt Bách Lý Tiêu một lần.

Trong ấn tượng, nam nhân kia yên tĩnh ít nói, so với Diệp Văn Hành cử chỉ kín kẽ, thái độ của ông ta đối với Thẩm Lưu Sương hiện rõ vẻ lạnh nhạt.

Hung thủ giết ông ta, còn giống trống khua chiêng tạo ra ảo cảnh, để mọi người nhìn thấy tình trạng chết thảm của ông ta...

Là vì điều gì?

Đi qua giữa những cột đồng, Thi Đại đang cau mày nghĩ ngợi, chợt nghe thấy giọng nói thiếu niên xa lạ.

“Này! Cô nương!”

Âm thanh mát lạnh du dương, mang vẻ ngây thơ tràn trề sức sống, như chú chim non nhanh nhẹn.

Thi Đại nghe tiếng quay đầu, trông thấy người trẻ tuổi mặc áo màu lam.

Mày rậm mắt sáng, vô cùng quen mắt.

Là nho sinh trong bữa tiệc.

“Xem như gặp được người rồi.”

Thiếu niên nhanh chóng đến gần, chỉ vào mình:

“Ta không phải người xấu, chúng ta đã gặp nhau trong bữa tiệc, cô còn nhớ không?”

Tất nhiên vẫn nhớ.

Thi Đại cười bảo:

“Ta biết, huynh là học trò của thư viện Văn Uyên, phải không?”

Nàng học theo động tác của đối phương, cũng chỉ chính mình:

“Ta tên Thi Đại, khách của nhà Bách Lý.”

Hôm nay Thi Đại chải búi tóc giao tâm kế, khoác áo đỏ nhạt với hoa văn hoa đào, mỉm cười tươi tắn, đôi mắt sáng trong dịu dàng, tự nhiên hào phóng.

Là thái độ hết mực thân thiện.

Đối phương thấy thế, sắc mặt nhẹ nhõm đôi chút:

“Ta tên Nhiếp Trảm, đúng là đến từ thư viện.”

Nhiếp Trảm là người có tính cách vui vẻ, khẽ than một tiếng, mỉm cười trêu ghẹo:

“Hai chúng ta xui thật, một người đến làm khách, một người đến ăn chực, vậy mà lại bị cuốn vào chuyện này.”

Thi Đại cũng cười:

“Ăn chực?”

Nhiếp Trảm đáp:

“Nếu không ai lại muốn đến xem nụ cười giả dối của đám người Bách Lý kia chứ?”

Y nói chuyện cũng rất trực tiếp, sắc mặt thẳng thắn, có chút không buồn để tâm.

Thi Đại không quên chuyện chính:

“Huynh thấy nơi này thế nào?”

“Ta không hiểu huyền thuật.”

Nhiếp Trảm lắc đầu:

“Tạo ra ảo cảnh lớn đến vậy, chắc chắn là cao thủ.”

Thi Đại ừm một tiếng:

“Không biết Bách Lý Tiêu sao rồi.”

Trước đó không lâu, Bách Lý Tiêu bị trói trên cột đồng vẫn đang vùng vẫy, miễn cưỡng giữ được tính mạng.

Dẫu là người thật hay ảo cảnh, chắc chắn cũng đang cận kề nguy hiểm.

“Theo ý hung thủ, Bách Lý Tiêu bị ném vào địa ngục cột đồng.”

Nhiếp Trảm nhướng mày lên tiếng:

“Ta nhớ...trong tầng địa ngục này, giam giữ những kẻ phóng hỏa.”

Mười tám tầng địa ngục, mỗi tầng đều có ngụ ý khác nhau.

Thi Đại không hiểu chuyện này cho lắm, hỏi theo lời y:

“Phóng hỏa?”

“Mấy kiểu đốt lửa hại người đấy. Khi còn sống phóng hỏa, chết rồi sẽ bị phạt lửa thiêu.”

Nhiếp Trảm nói:

“Hung thủ cố ý bố trí ảo cảnh lớn đến vậy, còn cố tình chọn ngục cột đồng, cô nói xem, liệu có phải báo thù vì những chuyện Bách Lý Tiêu từng làm không?”

Ấn ý là Bách Lý Tiêu có thể đã từng phóng hỏa hại người.

Lòng Thi Đại khẽ động.

Liên quan đến nhà Bách Lý, liên quan đến lửa...

Con thuyền mà phụ mẫu Thẩm Lưu Sương gặp nạn, trùng hợp cũng bị lửa thiêu cháy.

Khả năng liên tưởng của nàng rất nhanh, kết hợp hai chuyện lại với nhau, loáng thoáng có suy đoán.

Hung thủ thật sự sát hại phụ mẫu Thẩm Lưu Sương, mãi đến hôm nay vẫn chưa sa lưới.

Lẽ nào có người đã tra rõ chân tướng, thông qua cách này báo thù cho họ?

Nghĩ như vậy, việc phơi bày tình trạng thê thảm của Bách Lý Tiêu cho cả nhà Bách Lý thấy, cũng là chuyện hợp lý.

Tỏ rõ tội ác ông ta từng phạm phải, để tất cả mọi người nhìn rõ, ông ta có đáng vẻ thế nào.

“Nhưng mà.”

Thi Đại hoàn hồn:

“Hung thủ muốn trả thù Bách Lý Tiêu, kéo chúng ta vào ảo cảnh làm gì?”

“Ai mà biết kẻ đó nghĩ gì.”

Nhiếp Trảm nhún vai:

“Ta vừa thử rồi, ma quỷ trong ảo cảnh không tổn thương con người...cho dù lấy dao đâm chọt, bọn chúng cũng chỉ chuyên tâm quạt gió cho cột đồng.”

Thi Đại:...Cho nên huynh cầm đao khiêu khích người ta thật hả!

Thi Đại đánh giá người trước mặt lại lần nữa.

Trong tưởng tượng của nàng, nho sinh luôn có hình tượng thư sinh thanh khiết dịu dàng, ôn hòa nho nhã, ví dụ như Bạch Kinh cũng đến từ thư viện Văn Uyên.

Nàng ta là người dịu dàng nhã nhặn nhất mà Thi Đại từng gặp.

Cái tên Nhiếp Trảm lộ vẻ sắc bén, tướng mạo cũng là kiểu kiêu ngạo khó thuần, tính tình thì...

Dù sao chẳng đáng gì đến nho nhã.

Lúc này, y đang lười biếng đứng cạnh cột đồng, dường như vô cùng tò mò với cây cột nóng bừng kia, duỗi một ngón tay về phía nó.

Cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng trong không khí, trước khi chạm vào cột đồng, Nhiếp Trảm nhanh chóng rút tay lại.

“Cho nên, hung thủ không định tổn thương chúng ta.”

Thi Đại vui vẻ:

“Chúng ta cứ đi về trước, xem thử có gặp ai khác không?”

Yến tiệc đông người đến vậy, đâu thể nào một người cũng không gặp được.

Vả lại, tuy trước mắt không có nguy hiểm gì, nhưng đâu chắc sẽ không xảy ra tình huống bất ngờ.

Nàng hơi lo cho Thi Vân Thanh vẫn còn nhỏ, và Thẩm Lưu Sương bị nhà Bách Lý kiêng kỵ.

Cũng phải giải huyết cổ cho Giang Bạch Nghiễn kịp lúc. đàm mỹ hài

Nhiếp Trảm:

“Được thôi!”

Ảo cảnh không thấy biên giới, cảnh tượng chẳng hề thay đổi.

Hàng vạn cột đồng khiến thắm mỹ người ta mệt mỏi, Thi Đại đi lần vào trong, như bị sao chép dán vào hết lần này đến lần khác.

May mà bên cạnh có người, có thể trò chuyện giải sầu.

“Thư viện Văn Uyên ở phía bắc hả?”

Thi Đại hỏi:

“Huynh đến Việt Châu làm gì?”

“Tin tức bí mật.”

Nhiếp Trảm tỏ vẻ thần bí, giảm âm lượng:

“Thư Thánh đã đến Việt Châu.”

Thi Đại ngạc nhiên:

“Thư Thánh?”

Danh tiếng của Thư Thánh, ở cửu châu tứ hải này, chẳng ai không biết.

Hoàn toàn xứng đáng là đại nho, Thư Thánh đã sống hơn hai trăm tuổi, pháp thuật tiến vào hóa cảnh, nghe nói có thể dời núi lấp biển.

Chính vì có ông ấy, thư viện Văn Uyên mới vững vàng ở vị trí đứng đầu các học viện.

“Đúng vậy.”

Nhắc đến Thư Thánh, Nhiếp Trảm tự hào:

“Chính là cái vị sơn trưởng thư viện Văn Uyên, đệ nhất nho sĩ, đại gia thư pháp, đại năng pháp thuật, từng tiêu diệt trăm ngàn

yêu ma chỉ trong một đêm.”

Thi Đại: “...”

Thi Đại: Ôi, sao lại như nhiều người thế này.

Nghe Nhiếp Trảm lải nhải xong một đồng danh hiệu, Thi Đại không nhịn nổi bật cười:

“Thư Thánh đến Việt Châu làm gì?”

Thi Kính Thừa cũng đang ở đây.

Hai người đồng thời xuất hiện ở Việt Châu, Thi Đại thấy không phải trùng hợp.

“Không rõ.”

Nhiếp Trảm vuốt cằm:

“Hành tung của Thư Thánh thần bí, dấu ở thư viện Văn Uyên, chúng ta cũng hiếm gặp ông ấy, nghe nói ông ấy đến Việt Châu, ta cũng theo xem thử, biết đâu sẽ gặp chuyện thú vị.”

Ai mà ngờ mơ màng thế nào lại bị cuốn vào vụ án này.

“Đúng rồi.”

Nhiếp Trảm hỏi:

“Cô đến nhà Bách Lý làm khách...”

Y còn chưa nói hết, đã nghe giọng trẻ con non nớt:

“Tỷ.”

Thi Đại nhanh chóng quay đầu.

Ánh sáng ảo cảnh mờ ảo, có hai bóng người quen thuộc đang

đứng dưới bóng râm cách đó không xa.

Thi Vân Thanh nhìn thấy nàng, rất dễ nhận ra cậu đã thở phào nhẹ nhõm, bên cạnh cậu là Giang Bạch Nghiễn khoác bạch y đang cầm kiếm.

“Hai người không bị thương chứ?”

Thi Đại mỉm cười, nhanh nhẹn bước lên, xoa đầu Thi Vân Thanh:

“Bị dọa rồi phải không?”

Thi Vân Thanh để mặc nàng xoa, nhỏ tiếng đáp:

“Đệ không dễ bị dọa đâu.”

Lúc nói chuyện, cậu nhóc lặng lẽ đánh giá nàng một lượt.

Trên người không có mùi máu tanh, váy cũng không dính máu.

Không bị thương.

Thi Vân Thanh rời mắt.

Vành mắt Thi Đại cong cong, liếc sang Giang Bạch Nghiễn:

“Hai người tình cờ gặp nhau hả?”

Sắc mặt chàng vẫn như thường, xem ra huyết cổ chưa phát tác.

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên đáp, ánh mắt lướt qua Nhiếp Trảm, hơi gật đầu:

“Giang Bạch Nghiễn.”

“Ta tên Nhiếp Trảm, đến từ thư viện Văn Uyên.”

Thấy đối phương tự báo tên, Nhiếp Trảm cười:

“Ta cảm nhận được kiếm ý của huynh, rất mạnh.”

Nhóm người Thi Đại không mang họ Bách Lý, tự xưng là khách.

Có quan hệ thân thiết với Bách Lý thị, chẳng phải nhà tầm thường, lại quan sát thực lực của Giang Bạch Nghiễn...

Nhiếp Trảm nghĩ ngợi, chưa từng nghe nói Việt Châu có nhân vật thế này.

“Đây là đệ đệ ta, Thi Vân Thanh.”

Gặp lại hai người, lòng Thi Đại an ổn hơn đôi phần, giới thiệu Thi Vân Thanh xong, nàng hỏi Giang Bạch Nghiễn:

“Chàng có biết về ảo cảnh này không?”

“Ảo cảnh cực lớn, hao tổn rất nhiều tâm sức, chắc chắn không phải nhất thời tạo ra.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Hiển nhiên hung thủ đã chuẩn bị từ trước, bày trận trong sảnh tiệc.”

“Chuẩn bị trước ư?”

Nhiếp Trảm:

“Kẻ bày trận, là người trong nội bộ nhà Bách Lý?”

Y khựng lại, gãi đầu giải thích:

“Ta và hai người kia, hôm nay là lần đầu tiên đến đây.”

Người y nói là Tần Tửu Tửu và Tống Đình.

Vậy thì chưa chắc.

Thi Đại chỉnh sửa lại mạch suy nghĩ trong đầu.

Hung thủ có thể tạo ra ảo cảnh lớn nhường này, chắc chắn thực lực không tầm thường, nếu có lòng, vẫn có thể lén lút từ bên ngoài lén vào tòa nhà.

Tất nhiên nàng sẽ không nói câu này ra.

Thi Vân Thanh ôm chặt trường đao trong lòng:

“Trong nhóm khách, chẳng phải có huyền thuật sư sao?”

“Huyền thuật và ảo cảnh, không giống nhau.”

Thi Đại kiên nhẫn giải thích:

“Huyền thuật lợi dụng khói mù, tạo ra cảnh giả hư vô mờ mịt, duỗi tay sờ chẳng thể chạm được.”

Trước mắt hiển nhiên không phải tình huống đó.

“Ảo cảnh phần lớn dựa vào pháp trận.”

Thi Đại nói tiếp:

“Lợi dụng pháp trận, chế tạo một không gian nửa thật nửa giả. Để xem, cột đồng kia nhìn được sờ được, còn có nhiệt độ nữa.”

Ảo cảnh khó hơn cũng chân thực hơn huyền thuật nhiều.

“Vả lại, nếu là huyền thuật sư.”

Nhiếp Trảm ngẫm nghĩ lên tiếng:

“Thân phận của hắn quá rõ ràng. Chỉ cần chúng ta ra ngoài

báo quan, Tổng Đình chắc chắn xong đời.”

Thi Đại nửa đùa nửa thật:

“Hi vọng chúng ta có thể ra ngoài được.”

Đến tận lúc này, họ chẳng có chút manh mối nào về lối ra của ảo cảnh.

“Mặc kệ thế nào, cứ tìm Tổng Đình trước.”

Nhiếp Trảm vô cùng nhiệt tình:

“Xét đến cùng, huyền thuật và ảo cảnh cũng là người một nhà. Chúng ta hỏi hắn, không chừng sẽ có cách phá giải tình cảnh này.”

Thi Đại gật đầu, đang muốn tiếp lời, tay áo bị người ta kéo nhẹ.

Ngược mắt nhìn qua, rèm mi dài của Giang Bạch Nghiễn rũ xuống, đang yên tĩnh nhìn nàng.

Thi Đại vỡ lẽ, dùng khẩu hình hỏi:

“Huyết cổ?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Chàng hơi nghiêng đầu:

“Qua bên đó.”

Huyết cổ không phải chuyện đáng để nói chi tiết, để Nhiếp Trảm thấy hai người uống máu, giải thích sẽ khá phiền phức.

Giang Bạch Nghiễn khẽ bảo:

“Ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Có chuyện? Chuyện gì nhỉ?

Thi Đại nghi ngờ nhìn Giang Bạch Nghiễn một lúc, quay đầu nói với Nhiếp Trảm và Thi Vân Thanh:

“Có thể phiền hai người chờ ở đây một lúc không?”

Nàng đã nghĩ ra lý do thích hợp:

“Giang Bạch Nghiễn bị thương, ta giúp chàng ấy xem thử.”

Nhiếp Trảm vội đáp:

“Không thành vấn đề! Hai người đi đi, ta sẽ trông chừng đệ.”

Thi Vân Thanh biết huyết cổ, phân biệt rõ thị phi, không đến mức ngăn cản:

“Được.”

Nghĩ đến lại thấy buồn bực, khi nào mới tìm được thuốc giải huyết cổ? Cứ cách nửa tháng tử tử cậu phải đứt máu một lần, vết thương trên tay vừa khỏi lại rạch tiếp.

Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn khẽ trao đổi, xoay người rời đi.

Nhiếp Trảm trông theo bóng lưng hai người, huých cùi chỏ vào cánh tay Thi Vân Thanh:

“Đệ đệ này, đây là tử tử và tử phu của cậu hả?”

Thi Vân Thanh: “?”

Thi Vân Thanh: “???”

Cậu bé bỗng ngược đôi mắt đen lấy lên:

“Sao có thể chứ?”

Giang Bạch Nghiễn muốn làm tử phụ của cậu?

Nằm mơ đi.

Nhiếp Trảm nhướng mày:

“Không phải ư?”

Cảm ứng của nho sinh với linh khí trời đất rất nhạy bén. Lúc nói chuyện với Thi Đại, y loáng thoáng phát giác, tay cầm trường kiếm của Giang Bạch Nghiễn run nhẹ.

Chỉ một thoáng thôi nhưng lại sắc bén cùng cực, hơi lạnh thấu xương, như loài rắn nhe nanh nhọn.

Chờ Nhiếp Trảm thăm dò lại, thanh kiếm kia đã trở về vẻ yên tĩnh trong trẻo, hơi thở dịu ngoan.

Nhớ đến cái lạnh trong thoáng chốc ấy, Nhiếp Trảm xoa cánh tay nổi đầy da gà của mình.

Hắn...không phải ảo giác đâu nhỉ?

Thi Đại không đi quá xa, dừng lại phía sau cột đồng dựng thẳng.

Cột đồng thô to, vừa khéo che chắn tầm nhìn.

Nàng thành thạo lấy dao nhỏ từ tay áo ra:

“Chàng muốn nói chuyện gì?”

Vừa định dùng dao rạch đầu ngón tay, đã bị Giang Bạch Nghiễn đè cổ tay.

Thi Đại không hiểu:

“Sao vậy?”

Tác dụng của huyết cổ sẽ dần dần kéo đến, lúc này vẫn chưa đau lắm, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không khác bình thường.

Chẳng biết chàng đang nghĩ gì, đôi mắt mê hoặc như đêm tối, nhìn nàng mãi một lúc, mỉm cười:

“Chẳng phải nàng sợ đau sao?”

“Một đường nhỏ thôi mà.”

Thi Đại ưỡn thẳng lưng:

“Ta không đến mức sợ chuyện đó đâu.”

Nàng nào kiểu cách đến vậy?

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi.

Chàng không nói nhiều, khép năm ngón tay lại, lấy dao nhỏ từ tay Thi Đại.

Đây là dao găm mảnh màu trắng bạc, cán dao mỏng như cánh ve, được Giang Bạch Nghiễn nhắc lên, mũi dao loang ra ánh sáng lạnh lẽo.

Thi Đại ngẩn ngơ, ngay sau đó trông thấy bóng dao lóe lên.

Giang Bạch Nghiễn rạch đầu ngón tay của mình.

Chàng sở hữu đôi tay xinh đẹp, khớp xương rõ ràng, thon dài cân xứng, có thể trông thấy rõ ràng những mạch máu trên cổ tay, như một khối ngọc lạnh.

Vài giọt máu rơi xuống, đỏ đến mức lòng người hoảng hốt.

“Cái này.”

Giang Bạch Nghiễn nhắc tay, duỗi tay trái đến trước mặt Thi

Đại:

“Nàng uống nó đi.”

Thi Đại không theo kịp mạch suy nghĩ của chàng:

“Uống nó làm gì?”

Huyết cổ phát tác, chẳng phải Giang Bạch Nghiễn nên uống máu của nàng ư? Làm ngược lại không có tác dụng đâu nhỉ?

Vì câu nói của chàng mà Thi Đại chẳng hiểu ra sao, nhưng xuất phát từ giác quan thứ sáu, nhịp tim nàng đập mạnh.

Dự cảm này, chẳng tốt chút nào.

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Uống nó, sẽ không đau nữa.”

Thi Đại: “?”

Thi Đại dần dần cau mày:

“Tại sao?”

Nàng nhớ máu của giao nhân không có công hiệu trị đau.

Nói một cách chính xác, nhìn khắp Đại Chiêu, việc lấy máu giảm đau đều là chuyện ngàn lẻ một đêm.

Bị thương và đau đớn là chuyện của chính mình, nào có thể ngăn được chỉ vì uống máu người khác? Tìm kiếm trong ký ức suốt một lượt, dính dáng đến nó cũng chỉ có...

Thi Đại khựng lại.

Vết thương chẳng thể biến mất, nhưng có thể chuyển dời.

Điểm này, Giang Bạch Nghiễn quá rõ ràng.

Chàng đã từng là con rối thể thân cho tà tu suốt ngần ấy năm.

Thi Đại siết chặt tay áo, bình tĩnh hỏi chàng:

“Vì sao uống máu của chàng, ta sẽ không đau nữa?”

Nàng không phải là người dễ lừa gạt cho qua.

Giang Bạch Nghiễn không định che giấu, cười nói với vẻ chẳng buồn để tâm:

“Một loại thuật, dời đau đớn của nàng lên người ta.”

Đi theo tà tu nhiều năm, trừ kiếm pháp, thứ Giang Bạch Nghiễn giỏi nhất là tà thuật.

Chàng đã chuẩn bị xong tất cả mọi chuyện từ trước, chỉ còn lại một bước cuối cùng.

Đề Thi Đại uống máu chàng.

Nửa tháng trước khi huyết cổ phát tác, Thi Đại từng rạch ngón tay vì chàng ở Thi phủ.

Từ đầu đến cuối nàng không hề kêu đau, Giang Bạch Nghiễn lại trông thấy rõ ràng, khi dao găm cắt mở da thịt, Thi Đại cau mày.

Nàng không thích đau đớn.

Nhưng vì huyết cổ, nàng buộc phải chịu đựng cơn đau.

Là nỗi đau sinh ra vì chàng.

Chuyện Thi Đại không thích, Giang Bạch Nghiễn sẽ thay nàng gánh chịu.

Một vết thương nhỏ đầu ngón tay, với chàng mà nói chẳng đáng là gì.

Huyết cổ trong cơ thể dần dần phát tác, đau đớn cuộn trào ngấm vào xương tủy.

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, hơi thở hỗn loạn:

“Một giọt là được, nàng thử xem.”

Lòng Thi Đại rồi bời:

“Ta không cần thuật này, chàng...”

Lời nói của nàng bỗng im bất.

Cùng lúc khi nàng mở miệng, tay trái Giang Bạch Nghiễn đến gần, ngón trỏ chạm lên môi nàng.

Chàng hoảng hốt trong một thoáng, sau đó đưa đầu ngón tay vào trong, lướt qua bờ môi, xâm nhập vào miệng Thi Đại.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp nhoáng, không cho nàng thời gian phản ứng.

Cảm giác quá lạ lùng, khác thường.

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn hoang mang.

Chàng chưa từng nghĩ đôi môi có điểm gì đó đặc biệt, chỉ thấy nụ hôn giữa nam và nữ dơ bẩn vô vị.

Khi đầu ngón tay được Thi Đại bao bọc, nơi chàng chạm đến ẩm ướt mềm mại, như chìm vào vòng xoáy khiến người ta hoa mắt mê muội.

Đau nhói từng cơn, nương theo bóng rất nóng ẩm, từ đầu ngón tay xông thẳng vào đáy lòng.

Rất ngứa.

Khiến chàng kiềm lòng không đậu mà say đắm.

Tối hôm qua, Thi Đại nói với chàng câu “lòng riêng”.

Giang Bạch Nghiễn trở về phòng ngồi trước giường, cả đêm chưa từng chợp mắt, chỉ hai từ ngẩn ngui, vậy mà quanh quẩn không ngớt, vắng vắng mãi trong cõi lòng.

Mỗi lần nhớ lại, đều tràn ra mật ngọt.

Lòng riêng.

Giang Bạch Nghiễn cũng nảy sinh lòng riêng vì nàng, chỉ mỗi nàng mà thôi.

Đáng tiếc chàng không có nhiều vật bên người của Thi Đại, đành dùng tà thuật đơn giản thế này.

Nếu Thi Đại có ý, để chàng trở thành con rối thế thân cho nàng...

Khóe mắt Giang Bạch Nghiễn khẽ nhếch, phác họa độ cong hân hoan.

Chàng dịu dàng lên tiếng, chùng như dụ dỗ:

“Chỗ này, ta đã lau chùi sạch sẽ.”

Tình cảm tích lũy cuộn cuộn sóng ngầm, loang ra vệt đỏ nơi gò má.

Đầu ngón tay cọ qua thịt mềm trong miệng Thi Đại, tim chàng như nổi trống reo hò.

Muốn Thi Đại nếm chàng nhiều hơn nữa, không chỉ là máu, đầu ngón tay, còn có gì đó khác nữa.

Thế nhưng chàng buộc phải kiềm chế d*o vọng chẳng thể lộ ra ánh sáng này, nếu không sẽ dọa nàng mất.

Xương sống lưng run rẩy, Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng thờ

ra:

“Không sao, nó không bền đâu.”

Giang Bạch Nghiễn đang nghĩ gì? Chàng xem bản thân mình thành thứ gì rồi?

Cõi lòng Thi Đại đắng chát, vô cớ buồn bực, đột ngột hé miệng, không nặng không nhẹ cắn vào đầu ngón tay chàng.

P/S: Ko phải ảo giác đâu bạn gì ơi, bạn nói chuyện với vợ ảnh hơi lâu, ảnh bị khó chịu =))))

Chương 84: C84: Chương 84

Lúc Thi Đại cắn, cố ý tránh vị trí vết thương của Giang Bạch Nghiễn.

Trong miệng lấp đầy vị máu rỉ sét, nàng không quen mùi này, lại vì động tác gặm cắn khiến máu chảy ra nhiều hơn nơi đầu lưỡi.

Ngón tay Giang Bạch Nghiễn rõ ràng run lên.

Ngay khi bị nàng cắn.

Lạ lùng quá, Thi Đại nghĩ.

Nàng biết tư thế trước mắt quá đổi mập mờ, nhưng không rõ vì sao, nàng chẳng những không buông ngón cái của Giang Bạch Nghiễn ra, ngược lại vẫn giữ tư thế ấy, ngược mắt nhìn chàng.

Thế nên vô cùng chuẩn xác, nàng và chàng chạm mắt nhau.

Có lẽ không ngờ nàng lại đột nhiên khép răng môi lại, hiếm khi Giang Bạch Nghiễn ngơ ngác.

Răng nhọn sắc bén, xúc cảm hoàn toàn khác hẳn cánh môi, mang đến đau đớn thực chất.

Nhưng Thi Đại không dùng sức, đau nhức giảm bớt hơn nhiều, hóa thành ngứa ngáy kỳ diệu, bí ẩn, như gai trên nhành hoa nhẹ nhàng đâm vào.

Chỉ một chút, đã khiến lòng tham của chàng như ngọn sóng.

Giang Bạch Nghiễn phải kiềm chế muôn phần, mới không để

ngón trở khuấy đảo trong miệng nàng.

Mãi đến khi đối diện với ánh mắt của Thi Đại, chàng vẫn còn ngẩn ngơ.

Không chờ Giang Bạch Nghiễn phản ứng, Thi Đại hé môi, buông ngón tay chàng ra.

Hiệu lực của huyết cổ dần tăng mạnh, trước khi Giang Bạch Nghiễn đau đến đứt từng đoạn gân mạch, Thi Đại phải nhanh chóng lấy máu.

“Dao.”

Thi Đại lên tiếng:

“Ta lấy đi.”

Khoang miệng vẫn lưu lại mùi máu của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại nắm lấy cán dao từ trong tay chàng.

Pháp thuật mà đám tà tu tu luyện, đa số đều tà môn.

Chỉ riêng những thứ Thi Đại từng nghe nói đến, cũng đã có tâm nhân pháp nhai nuốt máu thịt, trợ giúp tăng tu vi, và thuật con rối chuyển dời vết thương.

Toàn là bàng môn tà đạo hại người lợi mình.

Cách làm ban nẫy của Giang Bạch Nghiễn, cũng là một loại tà thuật nhỉ?

Mũi dao đề lên ngón tay, Thi Đại không do dự, rạch đầu ngón tay mình.

Máu tươi chảy ra, nàng chẳng đau đớn chút nào.

Thi Đại vô thức nhìn sang ngón trở của Giang Bạch Nghiễn.

Con đau đã chuyển đến chỗ đó rồi chẳng?

Giang Bạch Nghiễn khẽ lên tiếng:

“Đa tạ.”

Âm cuối đang run, chắc vì huyết cổ khiến chàng đau đớn lắm.

Chàng không nói gì nữa, duỗi tay ra, chạm nhẹ lên đầu ngón tay Thi Đại.

Đây là thói quen thông lệ khi họ đứt máu.

Giang Bạch Nghiễn chưa từng vượt quá giới hạn, không thể làm chuyện trực tiếp li3m lên da Thi Đại được. Mỗi khi huyết cổ phát tác, chàng đều dùng đầu ngón tay chấm máu, cho vào miệng mình.

Giờ phút này vẫn như thế.

Ngậm ngón trở dính máu, Giang Bạch Nghiễn duỗi đầu lưỡi, khẽ li3m.

Rất đau.

Cơn đau dày đặc như nước mưa xối xả, ngấm vào máu thịt, lan tận xương tủy.

Huyết cổ phát tác, toàn thân như dao cắt.

Chỉ khi chạm vào máu tươi của Thi Đại, mới có thể dịu bớt.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Cả người chàng đang kêu gào đòi hỏi nhiều hơn nữa, Giang Bạch Nghiễn chẳng đành lòng nuốt giọt máu kia, tử mĩ nếm kỹ hương vị của nó.

Là mùi vị chàng quen thuộc, so với máu của kẻ khác, chẳng hiểu sao lại thêm vài phần ngọt ngào.

Mi dài rũ xuống, Giang Bạch Nghiễn thử cắn nhẹ.

Vị trí bị Thi Đại cắn ban nãy.

Không hề rung động giống lúc ấy, lòng chàng chẳng chút gợn sóng, chỉ còn lại bối rối.

Cùng một động tác giống nhau, tại sao khi chàng và Thi Đại làm, cảm giác lại khác xa như trời với đất?

Cõi lòng Giang Bạch Nghiễn hoảng hốt, sau đó lại nghĩ, trên ngón tay này, mang theo đau đớn của Thi Đại.

Chàng chuyển dời đau đớn của nàng, giờ phút này ngậm lấy bộ phận nhói đau âm ỷ, có một loại ảo giác như được li3m lấp vết thương của Thi Đại.

Kề sát đôi phương, thân mật hòa tan, không phân ta nàng.

Điều này khiến Giang Bạch Nghiễn cảm thấy hân hoan.

Chàng cúi đầu ngậm ngón tay, rèm mi dài đen như lông quạ phủ xuống lớp bóng mờ, dáng vẻ không nói tiếng nào ngoan ơ là ngoan.

Ảo cảnh tĩnh lặng, Thi Đại cất lời:

“Giang Bạch Nghiễn.”

Nàng hỏi không giấu vẻ quan tâm:

“Chàng đỡ chút nào chưa?”

Không đủ.

Đau đớn do huyết cô gây ra ùn ùn kéo đến, ý thức mơ hồ, lý trí bị xé nát thành từng mảnh.

Chỉ chấm vài giọt máu, không đủ giảm bớt cơn đau.

Chàng cần nhiều hơn nữa.

Giang Bạch Nghiễn cố hết sức kiềm nén run rẩy trong giọng nói:

“Liệu có thể...”

Chàng vốn định hỏi “có thể cho chàng thêm chút máu hay không”.

Vừa khó khăn thốt ra ba chữ, phần còn lại toàn bộ mắc kẹt nơi cổ họng.

Hệt như động tác khi trước của Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại nhân lúc chàng hé môi, đưa ngón tay vào sâu bên trong.

Sau những giọt máu tươi cuộn cuộn không ngớt, một vật mềm mại, ấm nóng nào đó, xâm nhập giữa đôi môi chàng.

Yết hầu Giang Bạch Nghiễn nhúc nhích, cuối cùng bật ra một hơi thở yếu ớt.

Nhìn lại Thi Đại, mắt hạnh đen láy, như ngấm một lớp mực đen ngòm.

Dường như có thể hút người ta vào trong.

Nàng hỏi:

“Như vậy thì sao?”

Lý trí rời rạc dần dần trở về, Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Ừm.”

Vì ngậm ngón trỏ của Thi Đại, giọng chàng có vẻ ậm ờ không rõ.

“Pháp thuật này.”

Thi Đại hỏi tiếp:

“Chàng bắt đầu chuẩn bị từ khi nào?”

Ngón tay nàng bị Giang Bạch Nghiễn ngậm chặt, có thể cảm nhận rõ ràng hô hấp của chàng.

Lúc Thi Đại hỏi câu này, hơi thở ấm nóng bỗng ngừng lại một cách khó phát giác.

Giang Bạch Nghiễn lùi ra đôi chút, chỉ dùng bờ môi nhấp nhẹ đầu ngón tay nàng.

Vừa lên tiếng, môi mỏng mấp máy, như lông vũ lướt qua.

“...Nửa tháng trước.”

Thi Đại:

“Lần trước khi huyết cổ phát tác?”

Giang Bạch Nghiễn không tỏ ý kiến, xem như thừa nhận.

Thi Đại mím môi nhớ lại.

Nàng không quen nổi đau đớn, kháng cự theo bản năng, tới đó rạch đầu ngón tay...

Rõ ràng nàng chẳng rên đau tiếng nào, ngay cả biểu cảm cũng không căng chặt, nhiều nhất chỉ thoáng cau mày.

Chỉ vì chuyện đó thôi?

Thi Đại chẳng thể nói rõ cảm nhận trong lòng, lại hỏi:

“Hiệu quả chuyển dời đau đớn, kéo dài bao lâu?”

Bất kể bao lâu, nàng cũng phải bảo Giang Bạch Nghiễn hủy

bỏ.

Giang Bạch Nghiễn không che giấu:

“Hai canh giờ.”

Chỉ riêng tác dụng của tà thuật thôi đã rất kỳ quái, nếu muốn thành công, phải chuẩn bị rất nhiều thứ từ trước.

Muốn ký kết khế ước lâu hơn, không thể thiếu sinh thần bất tử, máu thịt và vật bên người của Thi Đại, trừ chuyện đó ra, còn cần vài món bảo vật quý giá hiếm có khác.

Năm đó khi tà tu biến chàng thành con rối thể thân, cũng đã tốn rất nhiều công sức.

Thời gian của thuật chuyển dời đau đớn có hạn, ban đầu Giang Bạch Nghiễn cảm thấy đáng tiếc, nhưng nghĩ lại, Thi Đại đau lần nào, chàng dùng lần đó là được.

Mi tâm Thi Đại giật nhẹ:.. Cập nhật truyện nhanh tại #
uMUeN . N #

“Tác dụng phụ thì sao?”

Nàng nhớ tà thuật cần tế phẩm.

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, yên tĩnh nhìn nàng, khẽ mỉm cười:

“Không sao, chỉ hao tổn chút linh khí thôi.”

Vì huyết cổ, chàng đau đến mức mặt mày tái nhợt, đến nay không thấy chút sắc máu nào.

Giang Bạch Nghiễn cao nhưng gầy, bạch y phủ xuống lớp bóng mờ, Thi Đại phải ngẩng đầu mới có thể nhìn vào mắt chàng.

Dưới bóng râm, mày mắt chàng phủ lớp sương mù mờ ảo, như

ôm lấy vụn tuyết mát lạnh.

Vết máu nơi đầu ngón tay nàng loang ra khoe môi chàng, giết mình hoảng hồn, lại quá đôi duyên rữ.

Phát giác ánh mắt nặng nề của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt:

“Nàng không thích?”

Nhớ đến những ngày tháng từng làm con rối thể thân, khi tà tu vui vẻ nhất, là lúc Giang Bạch Nghiễn chịu đau thay gã.

Tâm trạng tốt, thậm chí nam nhân kia còn cười lớn, nói vài lời khen ngợi.

Trong một khoảng thời gian sau đó, Giang Bạch Nghiễn có thể trải qua những ngày yên ổn, không bị đánh mắng nữa.

Không chỉ tà tu, ở Đại Chiêu này, có vô số người theo đuổi thuật con rối thể thân...

Tránh né đau đớn là chuyện thường tình của con người.

Thi Đại không thích đau, giờ chẳng phải chịu đau nữa, sao nàng vẫn không vui?

Xung quanh yên tĩnh một thoáng.

Chàng nghe Thi Đại khẽ gọi:

“Giang Trầm Ngọc.”

Thi Đại hiếm khi gọi thẳng tên tự của chàng.

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, phát giác sức lực trên môi nặng hơn đôi chút.

Đầu ngón tay Thi Đại dùng sức, như thăm dò lại như trừng

phạt, chậm rãi đề lên môi chàng.

Ý cười tan biến, đáy mắt nàng thoáng vẻ lạnh lùng nặng nề, hết như minh châu sáng rỡ dọa người.

Thi Đại hỏi:

“Chàng nghĩ gì về ta vậy?”

Đầu ngón tay cọ qua môi mỏng, như điểm tô sắc son.

Giọng nói Thi Đại rất khẽ:

“Ngay cả chút đau đớn đó cũng không chịu nổi? Ta nào phải bình hoa, sao chỉ vừa chạm là vỡ ngay được.”

“...Không sao mà.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Ta không sợ đau.”

Thi Đại mỉm cười chẳng rõ ý:

“Gì mà không sợ đau? Chẳng phải chàng bị ta gãi lòng bàn tay một chút thôi, đã ngứa không chịu nổi rồi ư?”

Giang Bạch Nghiễn là người nhạy cảm nhất nàng từng gặp, không phải một trong những.

Chạm vào lòng bàn tay thì run rẩy, bị sờ đuôi cũng run đến mức th ở dốc.

Nhạy bén với xúc cảm nhường ấy, đau đớn với chàng mà nói, chắc chắn rõ ràng vô cùng.

Bị câu nói của nàng chặn họng, Giang Bạch Nghiễn vô thức phản bác:

“Ta không...”

Còn chưa dứt lời, đã bị Thi Đại dùng tay kia chọc vào eo chàng.

Như có dòng điện lướt qua, từ thắt lưng xâm nhập vào kinh mạch, thiêu đốt vành tai đỏ bừng.

Giang Bạch Nghiễn không hề phòng bị, răng nhọn cắn nhẹ một chút lên ngón tay nàng.

“Còn bảo không đau?”

Thi Đại nhìn chàng chẳng chớp mắt:

“Pháp thuật này, về sau chàng đừng dùng nữa nha.”

Nàng đã quen việc gì cũng dựa vào chính mình, tính tình kiêu ngạo bướng bỉnh từ tận xương cốt.

Làm việc ở Trấn Ách Ti, bị thương là chuyện thường gặp, Thi Đại ghét đau, không có nghĩa là nàng sợ đau.

Nàng nào phải đoá hoa nhỏ nhắn yếu ớt gió vừa thổi là bay mất nửa sinh mệnh.

Quan trọng nhất là...

Thi Đại nhin nổi xúc động muốn cốc đầu Giang Bạch Nghiễn:

“Tối qua ta đã nói gì với chàng?”

Đừng tổn thương bản thân.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng, mày mắt giấu đi sắc bén, trong trẻo đen láy.

“Chúng ta là bạn, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Nếu chàng gánh vác tất cả lên người mình...”

Thi Đại buộc miệng thốt ra:

“Ta và tà tu năm đó xem chàng như con rối thể thân, có gì khác nhau?”

Giang Bạch Nghiễn cau mày:

“Nàng không phải gã.”

Cuối cùng Thi Đại cũng bật cười:

“Vậy thì đừng dùng pháp thuật này nữa nhé. Ta là người vừa đau chút thôi đã mất hết khí phách đến vậy ư?”

Giang Bạch Nghiễn khẽ đáp:

“Được.”

“Nhưng mà ấy.”

Yên lặng một thoáng, Thi Đại nghiêm túc mở lời:

“Cám ơn chàng.”

Nàng thật sự không ngờ, Giang Bạch Nghiễn lại bằng lòng dùng tà thuật chuyển dời đau đớn vì nàng.

Cũng chỉ vì nàng hơi cau mày khi rạch đầu ngón tay mà thôi.

Thi Đại lớn lên ở cô nhi viện, không thiếu sự quan tâm của giáo viên và nhân viên ở đó. Nhưng sự chăm sóc ấy là bình đẳng, thuộc về mỗi một đứa nhỏ trong viện.

Nụ cười dịu dàng, lời nói quan tâm, dốc lòng bầu bạn, phần lớn lướt qua rồi thôi, thích hợp đúng chỗ.

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận hết sức rõ rệt, mỗi bận tâm chăm sóc ấy chỉ sinh ra vì nàng, mãnh liệt đến mức khiến tâm hồn rung động.

Như hồ nước xuân dịu dàng, từ cõi lòng chảy xuống, làm cho mỗi một giọt máu, mỗi một sợi dây thần kinh đều run lên vì nó.

Huyết cổ phát tác sống không bằng chết, rõ ràng Giang Bạch Nghiễn mới là người đau nhất, vậy mà chàng lại nhớ đến vết thương nhỏ nhoi chẳng đáng nhắc tới của nàng.

Được người ta luôn mong nhớ, đủ để khiến trái tim trở nên căng tràn.

Nụ cười dần sâu, Thi Đại ngẩng đầu, đáy mắt ẩn giấu tia sáng mỏng manh:

“Cám ơn chàng, Giang Trầm Ngọc tốt lắm luôn đó, ta rất vui.”

Mắt hạnh lấp lánh, tựa như châu ngọc, vang vọng va vào đáy lòng.

Trái tim như hòn đá phôi giữa ngày hè đỏ lửa, cuộn cuộn hơi nóng.

Khóe môi Giang Bạch Nghiễn khẽ cong, hơi cúi đầu, lại ngậm ngón trỏ của nàng vào miệng.

Mùa xuân đã đến, Thi Đại đôi túi thơm, là hương hoa dành dành.

Mùi hương thoang thoang, ánh mắt Giang Bạch Nghiễn dần sâu thẳm.

Làn da con người mỏng manh như giấy, rất dễ xé rách.

Ngày xưa chàng đã quen dùng mũi dao rạch qua, mãi đến hôm nay mới hay, quần quýt cọ xát giữa răng môi còn tuyệt vời hơn.

Nhưng lòng tham con người không đáy, nếm được vị ngọt, luôn muốn nhiều hơn nữa.

Răng môi lướt qua đầu ngón tay mềm mại của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn muốn chiếm hữu nó, một tắc một ly cũng chẳng bỏ qua.

Như rắn độc săn mồi, quấn chặt từng tắc, không cho vùng thoát.

H@m muốn trời dậy, khoảnh khắc ngửi thấy hương hoa dành dành, bị Giang Bạch Nghiễn cưỡng ép kiềm nén.

Lòng tham bị vây trong lưới mỏng, chàng khép mắt lại, ghi nhớ thật kỹ mùi vị trong miệng.

“Vừa nãy chàng nói, pháp thuật này rất hao tổn linh lực.”

Thi Đại lên tiếng:

“Giờ chàng thấy sao? Chẳng biết lối ra của ảo cảnh này ở đâu, chúng ta...”

Nàng đang nói, đoạn rèm mi nhúc nhích, đầu ngón tay cũng run lên.

Có thứ gì đó mềm mại đến gần, lướt qua ngón trỏ của nàng...

Giang Bạch Nghiễn đã liếm vết thương của nàng.

Thi Đại: “...”

Đột ngột quá.

Vành tai và gò má nàng dần nóng bừng lên.

Đầu lưỡi cuốn lấy giọt máu trượt xuống, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, động tác uống máu lại trở thành chậm rãi m út nhẹ.

...Nóng chết mất thôi.

Đau đớn được Giang Bạch Nghiễn chuyển dời, lưu lại nơi ngón cái, chỉ còn sức lực liếm m út của chàng.

Mềm mại nhẹ nhàng, mang theo hơi nước kiêu diễm.

Nuốt giọt máu xong, Giang Bạch Nghiễn lại ngẩng đầu lên.

Khóe mắt loang ra vết đỏ tươi, môi mỏng cũng nhuộm đỏ chói mắt, xinh đẹp quyến rũ, vết nước ẩm ỷ như đóa hải đường bị nước mưa thấm ướt.

Chịu đựng nỗi đau nàng mang đến, hưởng thụ niềm vui nàng ban tặng, khiến cõi lòng và đáy mắt chàng lan tràn ẩm ướt mờ mịt.

Mèo con liếm nước, đầu lưỡi Giang Bạch Nghiễn hơi cuộn lại, cọ nhẹ lên đầu ngón tay Thi Đại.

Mắt hoa đào cong cong, gò má chàng hiện ra lúm đồng tiền nho nhỏ:

“Ta cũng rất vui.”

Chương 85: C85: Chương 85

Dầu Thi Đại không cảm giác đau đớn, nhưng vết thương ở trên đầu ngón tay đang chảy máu là thật.

Giang Bạch Nghiễn biết kiềm chế, không li3m quá lâu, chờ đôi mắt trở về vẻ tỉnh táo, chàng buông ngón tay Thi Đại ra.

Một lúc như thế, ngón cái đầy vết nước ẩm ướt, bị chàng cọ đến tê dại.

Đầu óc nóng bừng, Thi Đại nhanh chóng rút về.

Nàng cảm thấy lúc này mình nên nói gì đó, để phá vỡ sự yên tĩnh khiến lòng người hoảng loạn này:

“Chàng còn đau không?”

Lời nhảm nhí nhưng có tác dụng.

Thi Đại cố gắng ra vẻ bình tĩnh, chờ Giang Bạch Nghiễn trả lời.

“Không đau nữa, cảm ơn nàng.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Đừng quên cầm máu.”

Thi Đại gật đầu, vừa lấy thuốc chữa thương từ tay áo ra, đã thấy phía trước đưa đến một chiếc khăn tay.

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Lau đi.”

Thi Đại: “...”

Ý chàng là vị trí bị chàng ngâm ban nãy.

Uống máu vốn là hành động không ảnh hưởng gì lớn lao, nhưng đầu lưỡi Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng quét qua, lại vô cớ nảy sinh một loại mơ hồ, khó nói nên lời nào đó.

Thi Đại nói cảm ơn, lau vết nước đầu ngón tay, lúc bôi thuốc vẫn không quên nhắc nhở:

“Chàng cũng mau cầm máu đi.”

Với tính tình Giang Bạch Nghiễn, có lẽ lại cảm thấy đây là vết thương nhỏ chẳng đáng để tâm.

Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn đồng ý, vừa hờ hững xử lý vết thương, vừa rũ mắt nín thở, cảm nhận cơn đau ngón trở.

Quần quýt không ngớt, ngấm vào da thịt...

Đây là nỗi đau trong cơ thể Thi Đại.

Chàng và đau đớn của nàng đang hòa làm một.

Vì thế mà nhức nhối cũng hóa hân hoan tốt độ.

Giang Bạch Nghiễn tham lam muốn nhắm nháp nhiều hơn nữa, nhưng nếu đau đớn tăng lên, Thi Đại chắc chắn phải chảy máu.

Chảy máu chẳng phải chuyện tốt, nàng không thích đâu.

Giang Bạch Nghiễn đành kiềm nén suy nghĩ điên cuồng của mình lại.

Nóng ruột nóng gan suốt cả đêm, xem như đã ngăn chặn huyết cổ, Thi Đại gỡ xuống tảng đá lơ lửng trong lòng.

Rất nhanh đã cầm máu, nàng nhìn chăm chăm ngón trỏ, hài lòng vừa ý:

“Xong rồi...!”

Không hổ là thuốc đặc trị của Trấn Ách Ti, vừa bôi lên chưa bao lâu, máu đã ngừng chảy.

Thi Đại quay đầu, xác nhận vết thương của Giang Bạch Nghiễn cũng đã được bôi thuốc xong:

“Chúng ta tập hợp lại với Vân Thanh nhé.”

Vô cớ bị cuốn vào ảnh cảnh, nhiệm vụ quan trọng nhất của họ là nhanh chóng tìm lối ra.

Dường như bất kỳ lúc nào, nàng vẫn tràn đầy năng lượng.

Thấy khỏe môi Thi Đại khẽ cong, Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Được.”

Sau khi ra khỏi cột đồng, từ xa đã trông thấy Thi Vân Thanh, câu đang nhỏ tiếng nói gì đó với Nhiếp Trảm, hai người kề nhau rất gần.

Trong ký ức, đây là lần đầu tiên Thi Vân Thanh biểu hiện gần gũi với người lạ.

Thi Đại đến gần mới phát hiện, hóa ra Nhiếp Trảm đang dùng thuật ngôn linh.

Ngôn linh là lời nói đi trước pháp thuật theo sau, lợi dụng linh khí trời đất, khiến lời thốt ra hóa thành sự thật.

Tất nhiên, thuật ngôn linh cũng có chú trọng riêng, tuyệt đối không phải nói gì có đó.

Ví dụ những câu như “ra khỏi cửa nhất được một trăm lượng”,

hoặc “tu vi đột nhiên tăng mạnh chỉ sau một đêm”, là nói năng linh tinh mơ mộng hão huyền, chẳng thể thực hiện được.

Trong ấn tượng của Thi Đại, tu vi càng mạnh, càng có thể tạo ra được nhiều thứ từ thuật ngôn linh.

Nho sinh lấy văn tu đạo, lúc vừa nhập môn, đọc “nước chảy róc rách”, có thể ra một giọt nước trong, bật câu “lửa đốt thảo nguyên”, sẽ nhận được một đốm lửa.

Chờ thực lực mạnh hơn, đến cảnh giới Thụ Thánh, có thể nói “nước hoàng hà dâng lên trời” gây ra hồng thủy ngập trời.

Trước mắt, Nhiếp Trảm vẫn ung dung đứng bên cột đồng, cười hì hì nói:

“Đệ đệ xem...cái bóng lướt qua.”

Có thể tiến vào ba hạng đầu ở đại hội đấu võ, bản lĩnh của vị nho sinh này rất điêu luyện.

Sau khi tay phải của y chuyển động, ánh sáng bóng tối dưới lòng bàn tay thay đổi, bỗng hóa thổ hoàng chạy vào rừng.

Bóng cây xào xạc, thổ hoàng nhanh nhẹn nhảy lên, bắt chợt một bóng đen khác đột ngột lao ra.

Nhiếp Trảm cười nói:

“Hồ đói vô mồi!”

Hồ dữ nhân cơ hội hành động nuốt chửng thổ hoàng, ánh sáng bóng tối chồng lên nhau, cảnh tượng tan biến mất dạng.

Thi Vân Thanh hơi hé miệng, ngơ ngác nhìn chăm chăm mặt đất, đáy mắt lóe sáng.

Dù gì cũng là trẻ con, thích nhất là những loại pháp thuật mới mẻ thú vị như vậy.

Nhiếp Trảm hất cằm, đắc ý bảo:

“Sao nào? Lợi hại đúng không.”

Thi Vân Thanh: “?”

“Lợi hại” mà người nói, là chọc ghẹo con nít?

Rời mắt khỏi cái bóng, Thi Vân Thanh giấu đi vẻ ngạc nhiên:

“Cũng tạm.”

“Cũng tạm thôi ư?”

Nhiếp Trảm:

“Không được, ta biến cho đệ thêm một cái nữa.”

Y cau mày nghĩ ngợi, chớp mắt đã liếc thấy Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn.

“Thi tiểu thư, Giang công tử.”

Nhiếp Trảm cười:

“Thương thế của Giang công tử sao rồi?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Vết thương nhỏ thôi, không có gì nghiêm trọng.”

“Chúng ta đi tiếp về trước nhé?”

Thi Đại quan sát xung quanh:

“Nơi này... hình như không thể phân biệt đông tây nam bắc.”

Vấn đề lớn rồi đây.

Cảnh tượng bốn phương tám hướng không khác gì nhau, lần

vào bên trong, hoàn toàn chẳng biết bước tiếp theo nên đi về đâu.

Một khi chọn sai hướng, đi ngược lại với lối ra, xem như tốn công vô ích.

Tiền đề là, trong ảo cảnh thật sự có lối ra.

“Bữa tiệc tối nay có khoảng mười mấy người tại hiện trường.”

Thi Đại nói:

“Chúng ta vào đây đã hơn nửa canh giờ, ngay cả bóng dáng của những người khác cũng chẳng thấy đâu.”

Phát hiện một mình lẻ loi ở nơi xa lạ, phản ứng đầu tiên là tìm bạn đồng hành.

Nhưng tình huống trước mắt...

Thi Đại lên tiếng:

“Có lẽ ảo cảnh còn lớn hơn chúng ta tưởng tượng.”

Nhiếp Trảm than thở:

“Chúng ta sẽ không bị nhốt chết ở đây đấy chứ?”

“Ảo cảnh rộng lớn, cần rất nhiều linh khí.”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh, hời hợt bảo:

“Người bình thường chỉ duy trì được một ngày.”

“Vả lại, ảo cảnh được triển khai ở nhà Bách Lý.”

Thi Đại tiếp lời:

“Nhà Bách Lý nhiều nha hoàn gã sai vặt như vậy, phát hiện

bàn tiệc không còn tiếng động, chắc chắn sẽ vào trong kiểm tra.”

Phát hiện bên trong trống rỗng chẳng còn ai, người nhà Bách Lý tất nhiên sẽ đến Trấn Ách Ti báo án.

Nói một cách đơn giản, họ không cần lo sẽ bị nhốt lâu dài trong này.

“Theo ta thấy, cứ ở yên tại chỗ là được.”

Nhiếp Trảm lên tiếng:

“Rất khó nói nơi quý quái này rốt cuộc lớn đến mức nào, chỉ bằng yên tĩnh quan sát thay đổi, xem động tác bước tiếp theo của kẻ bày trận.”

Thi Đại cũng từng có suy nghĩ này, nghe vậy không phản bác:

“Đúng vậy...di chuyển lung tung như ruồi mất đầu, ngược lại hao tổn thể lực.”

Không biết Thảm Lưu Sương thế nào.

Đáng tiếc Đại Chiêu không có loa phóng thanh, nếu không nàng vừa đi vừa gọi, hiệu quả tìm người tuyệt vời.

Lần này người chết là Bách Lý Tiêu, bốn người ở đây không ai quen biết ông ta, chẳng hay biết gì về vụ án.

Nhiếp Trảm vô cùng đau đầu:

“Chỉ nhốt chúng ta vào ảo cảnh lại không ra tay với chúng ta. Hung thủ đứng sau rốt cuộc đang nghĩ gì? Muốn chém muốn giết, cho cái tin chính xác đi.”

Dứt lời nghiêng răng:

“Ta chỉ muốn đến nhà Bách Lý ăn chực thôi mà.”

Sao lại xui xẻo như vậy chứ?

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Có lẽ hung thủ vẫn còn muốn giết người.”

Thi Đại:

“Sao cơ?”

“Ao cảnh rộng lớn, tất cả mọi người bị chia tách.”

Giang Bạch Nghiễn giải thích:

“Nếu muốn ra tay với ai đó, đây là thời cơ thích hợp nhất.”

Nơi đây như bãi săn chỉ thuộc về hung thủ, người đó có thể thưởng thức con mồi hoảng hốt lúng túng, tình trạng thảm hại cùng đường bí lối, rồi lại tàn sát mà chẳng ai hay biết.

Giang Bạch Nghiễn từng gặp vô số tà tu và kẻ ác, quá quen thuộc với tâm tư của đám người kia.

Nói một cách chính xác, chàng cũng là một trong số đó.

“Giết người?”

Nhiếp Trảm giật mình:

“Giết ai? Người nhà Bách Lý ư?”

Y vừa dứt lời, khóe mắt liếc ra xa, ngạc nhiên tròn tròn mắt:

“Mau xem phía sau!”

Phía sau làm sao?

Thi Đại xoay người, bỗng ngơ ngác.

Địa ngục trống rỗng, nơi giao nhau giữa trời và đất phía xa,

xuất hiện một đội ngũ vô cùng quái lạ.

Dẫn đầu là hai bóng người một đen một trắng, hai tay cầm xích sắt, vóc dáng cao lớn.

Người mặc áo trắng thè cái lưỡi dài, mặt mày nhợt nhạt, người áo đen thân hình cường tráng, khí thế lạnh lẽo, hiển nhiên là Hắc Bạch Vô Thường bắt hồn trong truyền thuyết.

Sau lưng Vô Thường, rất nhiều đầu trâu mặt ngựa và đám tiểu quỷ hỗn loạn, bóng ma lay động, chen chúc quanh một cỗ xe tù.

Nhìn rõ cảnh tượng xe tù, Thi Đại nắm lấy tay phải của Thi Vân Thanh:

“Nếu sợ thì đệ nhắm mắt lại nhé.”

Cậu không thèm sợ đâu.

Cậu nhóc khẽ đáp một tiếng, không vùng khỏi tay nàng.

Xe tù được làm bằng đồng, người trong xe không ngoài dự đoán, là Bách Lý Tiêu chết thảm.

Y phục bị thiêu cháy nát bươm, chỉ còn lại vài miếng vải dính trước người.

Làn da lộ ra ngoài thảm chẳng nở nhìn, da thịt nứt toạc, giăng đầy vết bỏng, sau lưng máu me đầm đìa, không còn một phần thịt nào nguyên vẹn.

Vì khi còn sống chịu đau khổ khủng khiếp, Bách Lý Tiêu chết không nhắm mắt, trợn to đôi mắt đỏ ngầu, ngũ quan dữ tợn.

Nhiếp Trảm nào đã thấy qua cảnh tượng như vậy, trợn mắt liú lưỡi:

“Trời ơi...”

“Tội phạm Bách Lý Tiêu.”

Bạch Vô Thường dẫn đầu tươi cười rạng rỡ, giọng nói không lớn, lại vang vọng bên tai rõ ràng:

“Phóng hỏa giết người, phán vào địa ngục cột đồng tầng sáu, chịu hình phạt lửa thiêu trăm năm.”

Quả nhiên là trừng trị tội ác phóng hỏa.

Lòng Thi Đại khẽ động, trong khóe mắt, liếc thấy bóng áo trắng.

Giang Bạch Nghiễn ngó lơ đám yêu ma quỷ quái mặt mũi đáng sợ kia, tung người nhảy lên nóc xe tù.

Nhiếp Trảm bị hành động của chàng dọa sợ: “?”

“Oa.”

Nhiếp Trảm thấy mà than thở:

“Vị huynh đệ này to gan vậy sao?”

Thi Đại không hề ngạc nhiên:

“Chàng ấy nhìn ra đám tiêu quỷ kia không có ý đối địch.”

Nếu có, Giang Bạch Nghiễn sẽ rút kiếm chẳng chút do dự.

Xe đồng không thể phá mở từ bên ngoài, Giang Bạch Nghiễn đứng trên nóc xe, đánh giả tử mị tình hình bên trong.

Mùi hôi cháy khét ập đến, trong biểu cảm cứng đờ của Bách Lý Tiêu, trừ đau đớn còn có sợ hãi rõ rệt.

Hắn là ông ta từng khóc, đôi mắt đỏ khiếp người, xuống dưới nữa...

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn khựng lại.

Thi thể được bày một tư thế quái dị, như đang cầu xin tha thứ, có một vết đao bắt mắt ngay ngực.

Một đao xuyên tim, gọn gàng lưu loát, xung quanh loang ra một mảng máu lớn.

Nhìn màu sắc đỏ rực của máu, là vết thương khi còn sống.

Hệt như đám quỷ quạt gió quanh cột đồng, Hắc Bạch Vô Thường chẳng buồn để ý Giang Bạch Nghiễn, quay đầu nhìn thoáng qua rồi tiếp tục tiến về trước.

Giang Bạch Nghiễn nhảy xuống xe tù, miêu tả đơn giản những gì mình thấy.

“Vết đao?”

Nhiếp Trảm nghĩ ngợi:

“Bách Lý Tiêu không phải bị thiêu chết?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Vết đao cắm thẳng, thành thạo dứt khoát, hung thủ cực giỏi đao pháp.”

“Trong buổi tiệc, chúng ta từng thấy dáng vẻ Bách Lý Tiêu còn sống.”

Nhiếp Trảm nắm tóc lung tung:

“Hung thủ muốn giết ông ta, lại bố trí tất cả...tên kia chắc chắn đang ở trong ảo cảnh, làm sao để tóm ra đây?”

Đáp lại y là một tiếng chuông ngân.

Chuông được gõ vang, luôn có vẻ trong trẻo kéo dài, khiến cõi lòng an ổn.

Nhưng lúc này trong địa ngục lại mang một ý nghĩa khác.

Từng hồi chuông quanh quẩn, mịt mờ không ngớt, như bùa đòi mạng khắp chốn, làm lòng người hốt hoảng.

Ngay sau đó, là một tiếng cười sắc bén:

“Địa ngục tầng sáu, khách đã đủ đây.”

Là giọng nói quái dị trước khi bắt đầu ảo cảnh!

Thi Vân Thanh siết chặt trường đao, lộ ra tư thế đề phòng, đến gần Thi Đại hơn một bước.

“Hoan nghênh khách mới.”

Âm thanh khó phân nam nữ truyền đi khắp chốn, khẽ cười:

“Tiến vào tầng thứ nhất của địa ngục.”

Thi Vân Thanh buồn bực lên tiếng:

“Tầng thứ nhất?”

“Địa ngục tầng thứ nhất.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Ngục rút lưỡi.”

Tên như ý nghĩa, địa ngục rút lưỡi trừng phạt những kẻ châm ngòi ly gián, phỉ báng nói dối.

Trong tầng này, tội phạm buộc phải chịu đựng hình phạt rút lưỡi, đau đớn dữ dội chẳng chịu nổi.

Trong địa ngục trống vắng xa xôi, lại truyền đến một tiếng

chuông ngân.

Âm thanh quái dị bật cười không ngừng, giọng điệu gần như biến hình:

“Khách mới tên...”

“Bách Lý Lương.”

Tiếng nói quái dị vừa dứt, ảo cảnh bỗng dung thay đổi.

Cột đồng cao ngất lần lượt tan biến, sắc trời càng tối tăm hơn, như trái đầy máu tươi.

Dấn thân vào trong, Diêm Thanh Hoan nuốt nước bọt.

Rất khó tin.

Hắn sống yên ổn ở Giang Nam suốt mười bảy năm, chưa từng gặp qua chuyện kỳ kỳ như thế này.

Rốt cuộc nhà Bách Lý đã xảy ra chuyện gì, gây ra phiền phức lớn đến vậy?

Quan sát xung quanh một lượt, Diêm Thanh Hoan siết chặt chân trong tay.

Quý môn mười ba chân, không chỉ đối phó con người, cũng có hiệu quả với yêu quỷ.

Những gì âm thanh quái dị kia nói như một lời tuyên án, chờ nó nói xong, ảo cảnh đã hóa thành địa ngục rút lưỡi.

Từng bóng người bị trôi trên cột sắt, hai chân quỳ dưới đất, bị ép phải ngẩng đầu.

Tiểu quỷ đứng trước mặt người đó, tay cầm kiếm sắt, kẹp lên đầu lưỡi, lưỡi kéo xé rách lặp đi lặp lại.

Tiếng kêu rên gào khóc không ngớt bên tai, gió lạnh tiêu điều,

thổi thẳng vào xương tủy.

“Không cần lo lắng.”

Diêm Thanh Hoan nhìn người sau lưng:

“Ta từng thăm dò, tiểu quý ở đây không tổn thương con người.”

Nơi tầm mắt nhìn thấy, là hai nữ nhân mặt mày tái nhợt.

Chủ mẫu Diệp Văn Hành và một thiếu nữ tướng mạo bình thường.

Vì sợ hãi quá độ, Diệp Văn Hành không còn bình tĩnh như ngày thường, sắc mặt trắng bệch như giấy, lặng im chẳng nói tiếng nào.

Bên cạnh bà ta, là nha hoàn thân cận Thanh Nhi.

“Diêm công tử.”

Thanh Nhi khóc đến sưng mắt:

“Sao lại có người chết nữa? Liệu chúng ta có...”

Nàng ta bị suy đoán của mình dọa cho run lấy bầy.

“Không làm chuyện trái lương tâm, chẳng sợ quỷ gõ cửa.”

Lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, Diêm Thanh Hoan miễn cưỡng nở nụ cười:

“Địa ngục chỉ phạt những kẻ có tội. Chẳng phải âm thanh kia đã nói rồi sao? Tiêu tam bá từng phóng hỏa, mới...”

Người đã khuất là lớn nhất, hắn không nói tiếp nữa.

Diêm Thanh Hoan hít sâu một hơi, chuyển chủ đề:

“Nếu thật sự gặp phải phiền phức, ta sẽ dốc hết sức bảo vệ mọi người.”

Nói ra rồi.

Một trong những câu thoại hần muốn nói nhất, “ta sẽ bảo vệ người”.

Nhưng mà chẳng vui vẻ nổi.

Bởi vì chính bản thân hần cũng cực kỳ sợ hãi.

Nhưng trước mặt hần, là chủ mẫu nhà Bách Lý quen sống an nhàn sung sướng, một tiểu cô nương tuổi tác còn nhỏ, không biết gì về yêu quái quấy nhiễu.

Một khi hần để lộ vẻ sợ sệt, chắc chắn sẽ khiến hai người họ hoảng loạn, càng thêm khủng hoảng bất an.

Diêm Thanh Hoan hít sâu, ưỡn thẳng lưng.

“Vả lại, chúng ta đi về trước, có lẽ sẽ gặp nhiều người hơn.”

Diêm Thanh Hoan cười bảo:

“Đến lúc đó sẽ an toàn.”

Dẫu rất có thể hung thủ cũng lẫn vào bên trong.

Diêm Thanh Hoan nuốt câu này vào cổ họng, không muốn dọa họ.

“Đa tạ Thanh Hoan.”

Diệp Văn Hành miễn cưỡng cười đáp:

“Gặp phải chuyện này, nhà chúng ta...”

Bà ta không nói tiếp được nữa, chẳng biết nghĩ đến chuyện gì, bỗng rùng mình.

Chờ Diệp Văn Hành hoàn hồn, sắc mặt tái nhợt.

Mấy con tiểu quỷ chậm rãi bước qua, phát giác hơi thở người sống, nghiêng đầu nhìn sang ba người họ.

Bóng ma không có ngũ quan, cảm giác áp lực mãnh liệt lại như hình với bóng, nhìn nhau thế này, nỗi sợ hãi tựa sóng biển, từ lòng bàn chân xông thẳng lên đầu.

Thanh Nhi run rẩy tiến lên một bước, che chắn Diệp Văn Hành sau lưng.

Diêm Thanh Hoan biết ma quỷ ở đây không tôn trọng con người, bảo vệ hai người, nhìn sang bên cạnh.

Diệp Văn Hành trước nay vui buồn không lộ ra mặt, dấu đang ở đâu, vào lúc nào, vẫn luôn tươi cười.

Hóa ra bà ta nhất gan đến vậy? Hoặc là...

Tiểu quỷ xoay người, kéo theo xích sắt rời đi.

Hàm răng Thanh Nhi run lập cập:

“Phu nhân, không sao chứ?”

Diệp Văn Hành gật đầu.

Diêm Thanh Hoan thuận thế hỏi:

“Diệp bá mẫu sợ ma?”

“Đúng vậy.”

Nhẹ vuốt lò ng ngực, hơi thở Diệp Văn Hành không ổn định, giọng điệu vẫn dịu dàng như cũ:

“Hồi nhỏ đi đường đêm, từng gặp lệ quỷ, về sau rất sợ hãi, để

cậu chê cười rồi.”

“Giọng nói kia bảo, khách của tầng địa ngục này là Lương bá phụ.”

Diêm Thanh Hoan hơi đau đầu:

“Chúng ta không biết ông ta ở đâu...ơ?”

Diêm Thanh Hoan khựng lại.

Sự bình tĩnh gắng gượng chống đỡ rơi ào xuống đất, Diêm Thanh Hoan đột ngột nhảy lên, vẫy cao đôi tay:

“Thi Đại! Bạch Nghiễn! Vân Thanh đệ đệ ơi!”

Cái gì là nắng hạn gặp mưa rào, xa quê gặp cố nhân.

Cuối cùng hấn! Gặp được bạn mình rồi!

Thi Đại mừng rỡ, cười tùm tùm vẫy tay với hấn:

“Huynh không sao chứ? Có bị thương không?”

Sau khi ảo cảnh thay đổi, nhóm người Giang Bạch Nghiễn không bị tách sang chỗ khác.

Họ đi rồi lại nghỉ, vậy mà gặp được Diêm Thanh Hoan.

Theo Diêm Thanh Hoan giới thiệu, cô nương trẻ tuổi bên cạnh hấn là thị nữ thân cận của Diệp Văn Hành.

Sắc mặt Diệp Văn Hành tiều tụy, râu tóc cài tóc rơi rớt hơn phân nửa, vẫn còn sót lại vài phần phong phạm đương gia chủ mẫu, nhìn thấy họ, mỉm cười đoan trang:

“Bình an thì tốt.”

Thanh Nhi có gương mặt trái xoan, ngũ quan bình thường, thanh tú ngoan ngoãn, vì quá sợ hãi, bờ môi run nhẹ.

“Nhà Bách Lý có không ít nha hoàn gã sai vặt.”

Nhiếp Trảm nói thẳng không kiêng kỵ:

“Họ vào đưa rượu đưa món ăn, phát hiện trong phòng trống không, chẳng phải sẽ trực tiếp bẩm báo Trấn Ách Tì ư?”

“Trong thời gian ngắn, chẳng ai vào đâu.”

Diệp Văn Hành chần chừ đáp:

“Rượu và thức ăn đã chuẩn bị đầy đủ, hạ nhân hiểu quy tắc, không tự tiện xông vào.”

Còn về những người hầu thân cận, đều bị kéo vào ảo cảnh như Thanh Nhi.

Thi Đại đã chuẩn bị tâm lý:

“Chờ sáng mai không ai ra khỏi sảnh tiệc, họ mới phát giác.”

Cả nhóm bị nhốt trong không gian kín, từng người lần lượt chết đi, chẳng phải là hình thức sơn trang bảo tuyết thường gặp trong tiểu thuyết trinh thám đấy ư.

Còn là loại rất đặc sắc kiểu Đại Chiêu nữa.

Thi Đại hứng thú với vấn đề khác hơn:

“Bách Lý Lương là ai?”

“Người của nhánh lẻ, hắn từng nói chuyện với A Tương trong bữa tiệc.”

Diệp Văn Hành đáp:

“Là người mặc áo choàng tím, mặt trắng không có râu kia.”

Thi Đại nhớ ra rồi.

Là người trung niên rất khách sáo với Thẩm Lưu Sương, vừa gặp mặt đã chào hỏi nàng ta.

“A Lương có tiếng tốt tính.”

Sắc mặt Diệp Văn Hành hơi phiền muộn:

“Ai sẽ ra tay với hắn chứ?”

Giang Bạch Nghiễn không định nói lời khách sáo với bà ta, thẳng thắn hỏi:

“Diệp phu nhân có biết gì về ngọn nguồn của vụ án này không?”

Diệp Văn Hành sững sốt, mặt mày lắc đầu:

“Chuyện hai huynh đệ họ làm, tất nhiên ta không biết.”

Bà ta ngẫm nghĩ một lúc, dịu giọng nói:

“Bách Lý Tiêu tính tình lạnh nhạt, bình thường hơi ngang ngạnh một chút. Nhưng ta chưa từng nghe nói hắn phóng hỏa.”

Diệp Văn Hành lên tiếng:

“Bách Lý Lương lại càng tuân thủ quy tắc. Hắn xuất thân nhàn nhã, đối xử tốt với mọi người, siêng năng chăm chỉ, chưa từng cãi nhau với ai, dựa vào sức mình, giúp việc làm ăn của vài cửa hàng thịnh vượng.”

Nói đến đây, âm cuối bà ta run nhẹ:

“Lẽ nào hắn...thật sự bị rút lưỡi?”

“Lúc kiểm tra thi thể Bách Lý Tiêu, tất cả máu trước ngực ông ta đã đông lại.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Suy đoán thời gian, hẳn ông ta đã chết khi bắt đầu ảo cảnh thứ nhất.”

Thi Đại nghe hiểu ẩn ý của chàng:

“Bây giờ bắt đầu ảo cảnh thứ hai, rất có thể hung thủ đã ra tay với Bách Lý Lương?”

Giết người càng sớm, càng có lợi cho hung thủ.

Chờ Bách Lý Lương tập trung với những người khác, muốn giết ông ta sẽ rất khó khăn.

Diêm Thanh Hoan ngơ ngác:

“Vết máu gì trước ngực? Chẳng phải Bách Lý Tiêu bị lửa thiêu chết sao?”

Hắn từng thấy xe tù được trăm quỷ vây quanh từ xa, nhớ rõ toàn thân Bách Lý Tiêu đầy vết bỏng.

“Giang Bạch Nghiễn đến gần quan sát tỉ mỉ.”

Thi Đại cất lời:

“Trước ngực ông ta có vết đao, một nhát xuyên tim.”

“Một đao xuyên tim?”

Diệp Văn Hành đột nhiên lên tiếng:

“Vết đao...có phải là một đường dựng thẳng?”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt:

“Đúng vậy.”

Nhiếp Trảm tò mò:

“Chuyện đó có ý nghĩa gì?”

“Mọi người từ nơi khác đến, có điều không biết.”

Diệp Văn Hành mở lời:

“Khu vực Giang Nam, có một vị...hiệp sĩ trừ gian diệt ác, rất giỏi dùng đao.”

Nhắc đến chuyện này, Diêm Thanh Hoan là người có quyền lên tiếng nhất, nhanh nhẹn bổ sung:

“Không rõ thân phận người này, tuổi tác, tướng mạo, thậm chí là nam hay nữ cũng chẳng ai hay biết. Vì giết người thường dùng một đao xuyên tim, người đời gọi là Trảm Tâm Đao.”

Trong tiểu thuyết mà hắn từng đọc, rất nhiều nhân vật đều lấy người đó làm mẫu.

Nghe miêu tả...Trảm Tâm Đao đã đến Việt Châu, vào phủ Bách Lý?

“Nghe nói Trảm Tâm Đao giết người, rất chú trọng lấy mạng chỉ trong một đao.”

Diệp Văn Hành nói:

“Sử dụng ảo cảnh, kéo theo nhiều người như hôm nay, trước giờ chưa từng có. Liệu có phải ai đó lấy Trảm Tâm Đao làm cớ, mượn danh tiếng này hại người không?”

“Rất có thể.”

Diêm Thanh Hoan gật đầu:

“Hơn nữa...trong yến tiệc, hắn không có ai là Trảm Tâm Đao?”

Nhìn ra Thi Đại hoang mang, Diêm Thanh Hoan giải thích cho

nàng:

“Bắt đầu từ khi ta sinh ra, danh hiệu Trảm Tâm Dao đã được lan truyền rộng rãi. Tính toán tuổi tác, người đó trẻ nhất cũng đã độ bốn mươi.”

Loại trừ những tiểu bối ở hiện trường, chỉ còn lại nhóm người nhà Bách Lý.

Diêm Thanh Hoan cảm thấy không một ai giống với vị đạo khách kia.

“Trảm Tâm Dao từng xuất hiện khắp nơi ở Giang Nam, hành tung bất định, dãi nắng dầm mưa.”

Diêm Thanh Hoan nói:

“Các trưởng bối nhà Bách Lý bận rộn kinh doanh, không thể rời khỏi Việt Châu.”

Manh mối tới đây đứt đoạn, Thi Đại tập trung suy nghĩ.

Bất kể người đến là bản gốc hay giả mạo, hung thủ dùng cách thức của Trảm Tâm Dao để giết người, chắc chắn phải có lý do đặc biệt nào đó.

Nàng hiểu biết ít ỏi về Việt Châu, nghĩ không ra nguyên nhân, nghe Nhiếp Trảm lên tiếng:

“Tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

Bị cuốn vào ảo cảnh, cũng đã hơn nửa canh giờ.

Y cứ tiến về trước không mục đích, lúc này hai chân mỗi nhừ, như cọng bún mềm oặt.

Thi Đại chẳng buồn suy nghĩ:

“Ở lại đây đi, nghỉ ngơi một lúc.”

Nàng chỉ cột sắt sừng sững cách đó không xa:

“Vừa khéo có thể tựa lưng vào đó.”

Nhiếp Trảm như được đại xá, hưng phấn ôm quyền:

“Thi tiểu thư anh minh!”

Gần cột sắt có tốp năm tốp ba tiểu quý vây quanh, Diệp Văn Hành nhìn thoáng qua, không nói thêm nữa.

Thanh Nhi sợ đến độ chẳng dám ngược mắt, ngoan ngoãn theo sau phu nhân, trái khăn tay dưới đất cho bà ta, tránh dính bụi bẩn.

Diêm Thanh Hoan cũng mệt muốn chết, tựa lưng vào cột sắt, thần kinh căng chặt thả lỏng vài phần.

Thi Vân Thanh vẫn rất sung sức, nhìn ngó xung quanh, đuổi tay chọc ghẹo tiểu quý.

Thi Đại thoải mái ngồi xuống, một tay chống cằm, nhìn sang Giang Bạch Nghiễn:

“Chàng có muốn ngủ một lúc không?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Sao cơ?”

“Chàng chuyên dời đau đón, chẳng phải đã tốn rất nhiều sức lực rồi ư?”

Dáng vẻ Thi Đại như thể “chuyện gì ta cũng biết hết nha”, nàng khẽ nhếch môi:

“Tối qua cũng ngủ không ngon ha?”

Tối qua, nàng và Giang Bạch Nghiễn vì chuyện con buôn giao

châu bận rộn đến tận giờ tỵ, hôm nay gặp chàng, dưới mắt Giang Bạch Nghiễn có quầng thâm nhạt.

Vốn đã ngủ không ngon, huyết cổ lại phát tác, gần như cạn kiệt linh khí, vất vả trong ảo cảnh lâu như vậy, đâu có là người sắt cũng chẳng chịu nổi.

Thế nên khi Nhiếp Trảm hỏi kế hoạch tiếp theo, Thi Đại đã vô thức đáp “nghỉ ngơi”.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt mỉm cười.

Tôi qua ngồi suốt cả đêm, chàng chưa từng vào giấc ngủ.

Với chàng nghỉ ngơi chẳng mấy quan trọng, ngày xưa khi săn giết yêu quỷ, Giang Bạch Nghiễn đã từng thử ba ngày hai đêm không chợp mắt.

Bất kể thế nào, giữ được mạng là tốt lắm rồi.

Đối diện với yêu cầu của Thi Đại, chàng lại chẳng nói nổi lời từ chối.

“Ngủ nha, ngủ nha.”

Thi Đại vỗ ngực:

“Chợp mắt nghỉ một lúc cũng được. Có ta ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu mà.”

Ở ảo cảnh quá lâu, kiểu tóc nàng hơi rối, vài sợi rũ trước trán, nhẹ nhàng phát phơ, như nhành liễu bị gió thổi bay.

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn di chuyển theo nó, rồi lặng lẽ rời mắt:

“Đa tạ.”

Hiển nhiên chàng cực kỳ mệt mỏi, tựa vào cột sắt sau lưng, không lâu sau đã nhắm hai mắt lại.

Mọi người đều rã rời, nhất thời không ai lên tiếng.

Thi Đại lười biếng hoạt động tứ chi, khóe mắt liếc qua góc nghiêng của Giang Bạch Nghiễn.

Bình thường Giang Bạch Nghiễn luôn đượm ý cười, rất nhiều lúc, thực ra đáy mắt chàng chỉ toàn lạnh lẽo.

Mắt hoa đào đẹp thì đẹp thật, sinh ra trên mặt chàng lại như ngọc đen lạnh lùng, dù là mày mắt cong cong cũng khiến người ta thấy sắc bén như lưỡi dao.

Lúc này chàng nhắm mắt rũ mi, sắc mặt an ổn, được ánh sáng mờ nhạt phác họa đường nét, hết như bức tranh thủy mặc tĩnh mịch.

Sống lưng gầy gò thẳng tắp, trông ngoan ngoãn quá đỗi.

Nàng đang đánh giá với vẻ mới lạ, đột nhiên trông thấy hàng mi Giang Bạch Nghiễn run lên, bỗng dưng mở mắt, tầm mắt hai người giao nhau.

Thi Đại: "..."

Chết mất thôi, bị bắt tại trận luôn.

Chỉ cần nàng không ngại, người ngại sẽ là người khác.

Thi Đại vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì:

"Sao vậy?"

Ánh mắt lướt qua gò má nàng, ngừng lại một thoáng, như thể đang xác nhận nàng chưa từng rời khỏi.

Giang Bạch Nghiễn dịu giọng đáp:

"Không có gì."

Chàng không nói thêm, khép mắt lại.

Lòng Thi Đại cảm thấy khó hiểu, chẳng hỏi thêm được, đành dựa vào cột sắt, xoa đầu đệ đệ theo thói quen.

Thi Vân Thanh liếc nàng, mài răng, nhưng không tránh né.

Manh mới vụn vặt, Thi Đại cố gắng sắp xếp lại.

Một là liên quan đến tai họa diệt thế.

Thi Kính Thừa và Thư Thánh cùng đến Việt Châu, chắc chắn không phải trùng hợp, liệu có liên quan đến tai ương mà A Ly đã nói không?

Hai là vụ án trước mắt.

Hung thủ giết người, tám phần là muốn trả thù, nhìn tình hình này, nói không chừng sẽ còn người bị hại thứ ba.

Sắp xếp lại manh mối đã biết một lượt, đôi mắt Thi Đại trống rỗng, không kịp đề phòng, liếc thấy Giang Bạch Nghiễn mở mắt.

Khác hẳn với vẻ bình tĩnh khi trước, lần này dường như chàng giật mình tỉnh dậy từ trong mộng, hàng mày cau chặt.

Sau khi chàng chớp mắt, che giấu vẻ u ám nơi đáy mắt, lại trở về cảm xúc thản nhiên ôn hòa.

Thi Đại:

“Chàng mơ thấy ác mộng hả?”

Vẻ mặt Giang Bạch Nghiễn như thường, nhắm mắt đáp:

“Không sao.”

Biết ngay chàng sẽ nói hai chữ này mà.

Thi Đại chống cằm bằng tay phải, mỉm cười thần bí:

“Ta có bí quyết để không thấy ác mộng nữa nè.”

Giang Bạch Nghiễn thuận theo ý nàng:

“Bí quyết gì?”

“Trước khi chàng vào giấc ngủ, có thể nghĩ đến ta...hoặc cái gì đó khác.”

Thi Đại lên tiếng:

“Chẳng phải có câu ban ngày nghĩ gì ban đêm sẽ mơ thấy sao? Lấy ví dụ nhé, chàng nghĩ đến ta, rất có thể sẽ mơ thấy ta đó.”

Dứt lời nàng siết chặt nắm đấm, vung ra trước mặt:

“Ta sẽ bảo vệ chàng, giúp chàng đuổi hết mấy thứ dơ bẩn kia đi.”

Giang Bạch Nghiễn nhếch môi, nửa đùa nửa thật:

“Nàng vào mộng của ta...có lẽ sẽ sợ lắm.”

Thi Đại lập tức sửa lời mà chẳng hề có gánh nặng tâm lý gì:

“Vậy thì đổi lại chàng bảo vệ cho ta nhé. Hai người ở cạnh nhau vẫn tốt hơn một người mà.”

Yên lặng một lúc, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Được.”

Trước khi tỉnh giấc, quả thật chàng đã mơ thấy ác mộng.

Giang Bạch Nghiễn thường xuyên gặp ác mộng.

Thuở chàng còn nhỏ, trong mơ toàn là chân cụt tay đứt.

Giang phủ cháy lớn, thi thể đầm máu, bóng đen cầm đao lấp đầy giấc mơ của chàng, mỗi đêm giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh thấm ướt sống lưng.

Về sau cũng sẽ mơ thấy tà tu và nhà giam tối tăm không thấy mặt trời kia.

Ví dụ như bạn này, trong mơ là cảnh tượng vài năm trước bị lấy nước mắt giao nhân.

Địa lao tối tăm ẩm ướt, tà tu tay cầm roi dài có gai nhọn, nhắc tay vung qua, tung tóe máu tươi đỏ thắm.

Giang Bạch Nghiễn đã quá quen thuộc với những giấc mơ thế này.

Mộng đẹp dịu dàng bình tĩnh, ngược lại quá đổi hiếm hoi với chàng.

“Ngủ tiếp đi.”

Ánh mắt Thi Đại ngập vẻ mong chờ, trong tròng mắt trắng đen rõ ràng kia là ý cười rạng rỡ:

“Chàng thử cách của ta xem, nói không chừng sẽ có ích nha.”

Ngày xưa nàng muốn ăn bánh kem dâu tây, muốn đến công viên trò chơi, thường hay dùng cách này.

Dù không chắc một trăm phần trăm sẽ mơ thấy, nhưng xác suất khá lớn.

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Được.”

Dẫu không ôm quá nhiều hi vọng, nhưng trước khi nhắm mắt, chàng vẫn nghe lời, miêu tả mấy lượt mây mắt của Thi Đại trong lòng.

Chóp mũi thoáng qua hương hoa dành dành ngọt ngào trong
trẻo của nàng.

Con buồn ngủ kéo đến, tầm mắt đen tối.

Điều khiến Giang Bạch Nghiễn bất ngờ là, trong mơ chàng
thật sự nhìn thấy Thi Đại.

Là một giấc mộng hoàn toàn khác biệt với bất kỳ thời khắc
nào trong quá khứ.

Ý xuân mờ mịt, sắc trắng như lụa.

Mùi hương chẳng biết tên vẫn vít lượn lơ, như hương mai mùa
đông, lại như dành dành nở rộ độ cuối xuân.

Thi Đại ngồi bên giường.

Trong phòng ngủ của chàng.

P/S: Đoán xem, anh ta mơ gì =)))

Chương 86: C86: Chương 86

Giang Bạch Nghiễn phải mất hết một lúc, mới nhận rõ đây là cảnh trong mơ.

Mọi thứ trong mộng đều mơ hồ, ánh nến mờ nhạt, không hề chân thực.

Thi Đại ngồi trước giường, ôm lấy hồ ly trắng luôn đi theo nàng, bị đuôi hồ ly lướt qua cằm, vui vẻ bật cười.

Tiếng cười giòn giã, sống động, như chuông bạc ngân vang, khiến Giang Bạch Nghiễn tỉnh táo hơn đôi phần.

Hồ ly trắng liếc thấy Giang Bạch Nghiễn, nhảy khỏi lòng Thi Đại, vội vã chạy mất.

Vạn vật Đại Chiêu đều có linh tính, con hồ ly này rất sợ chàng, hoặc nên nói, tất cả động vật thấy chàng, đều cảnh giác bỏ trốn.

Nguyên nhân là do sát ý từ tận xương cốt của Giang Bạch Nghiễn.

Ở phương diện nào đó, bản năng động vật nhạy bén hơn con người nhiều.

Thấy hồ ly trắng bỏ đi, Thi Đại mỉm cười ngảng đầu, mắt hạnh phản chiếu ánh nến lay động.

Nàng hé môi, muốn nói gì đó, Giang Bạch Nghiễn nghe không rõ.

Có lẽ thấy chàng không đáp lại, Thi Đại đứng dậy, đi đến

trước mặt chàng.

Mùi hương hư vô mờ mịt bỗng rõ ràng, là hoa dành dành tản ra từ túi thơm mới của nàng.

Thi Đại hỏi:

“Sao nó cứ hay sợ chàng vậy nhỉ?”

Giang Bạch Nghiễn vô thức đáp:

“...Xin lỗi.”

Yết hầu chàng nhúc nhích.

Không chút dấu hiệu báo trước, Thi Đại giờ hai tay, ôm lấy cổ chàng.

Hương hoa dành dành ngang ngược xâm nhập, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, thấy gương mặt ửng hồng của nàng.

Như nhánh cây mùa xuân quán quanh, chàng ngửi thấy mùi thơm như gần như xa.

Giang Bạch Nghiễn hoảng hốt mờ mịt, chàng trong giấc mộng vẫn thấy hoảng loạn.

Một lúc sau, Giang Bạch Nghiễn duỗi tay, ôm lấy eo nàng.

Là nơi chàng chưa từng chạm đến.

Trước đây khi ôm Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn chỉ vòng quanh lưng nàng.

Như hứng lấy một vốc nước, chàng chẳng nói rõ được cảm giác cụ thể.

Thi Đại vẫn mỉm cười:

“Chàng muốn làm gì hả?”

Làm gì ư?

Giang Bạch Nghiễn trả lời theo bản năng:

“Không biết.”

Chạm vào, ôm ấp và liếm mót, toàn là những thứ Thi Đại đã dạy chàng.

Nếu chàng đáp cả ba thứ đều muốn, liệu có tham lam quá chăng.

Hai người cách nhau quá gần, hơi thở của Thi Đại len vào cổ chàng, vì lời đáp của chàng mà bật cười.

“Không sao đâu.”

Nàng cất lời:

“Ta dạy chàng nha.”

Giọng điệu giống hệt như lần đầu tiên họ ôm nhau trong họa cảnh.

Giang Bạch Nghiễn:

“Dạy ta chuyện gì?”

Thi Đại không đáp, đầu ngón tay hơi lạnh lẽo, lướt qua hõm cổ chàng.

Như lông vũ nhẹ nhàng, nơi nó lướt qua tê dại đến tận xương tủy.

Lòng bàn tay vuốt mồ hôi, Giang Bạch Nghiễn khép hờ hai mắt:

“Thi Đại.”

Ngón trỏ đang đề lên gáy chàng dần dần trượt xuống, lướt qua sống lưng, đến vùng eo chàng.

Cách đó không lâu khi huyết cổ phát tác, Thi Đại từng chọc vào vị trí này, bảo chàng miễn cảm.

Đây là một màn tái hiện khiến người ta choáng váng, trong mộng, Thi Đại đặt tay lên eo chàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Khóai cảm xa lạ có thể ép người ta phát điên, lồng ngực như có ngọn lửa thiêu đốt, toàn thân Giang Bạch Nghiễn nóng bừng, vô thức siết chặt tay áo nàng.

Chàng say đắm cảm nhận trong giờ phút này, cam nguyện đắm chìm bên trong.

Dã thú bị giam nơi đáy lòng ngo ngoe rục rịch, thử lộ nanh vuốt.

Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, khom người ép về trước.

Thi Đại thuận thế ngồi lên giường, ngửa ra sau nằm xuống.

Nàng không buộc tóc, mái tóc đen nhánh tản ra như vậy mực, tôn lên gò má trắng nõn tựa trăng rằm...

Ánh trăng chỉ trông nom một mình chàng.

Giang Bạch Nghiễn ngắm nghía tỉ mỉ từng tác một.

Nàng khoác áo màu hồng đào, Giang Bạch Nghiễn đã từng thấy, một đoạn cổ tay trắng ngần lộ ra ngoài, sáng đến chói mắt.

Lên trên nữa là cần cổ thon dài, chiếc cằm nhỏ nhắn cùng đôi mắt mờ sương, xấu hổ e sợ mây mưa.

Thi Đại sẽ lộ ra biểu cảm này ư?

Đối diện nàng, chàng lại có sắc mặt thế nào?

Giang Bạch Nghiễn không nghĩ nhiều hơn nữa.

Chàng cúi người, chóp mũi cọ lên chóp mũi nàng, hôn lên vết hồng nơi khóe mắt.

Ban đầu là sự thăm dò lướt qua rồi thôi, dần dần hóa thành li3m m út lưu luyến, từ mày mắt nàng tới chóp mũi, rồi lại đến đôi môi hơi hé mở kia.

Tiểu thuyết Thi Đại từng đọc có viết, môi đỏ kè sát, duyên ương tựa cổ thì thâm.

Thế nên Giang Bạch Nghiễn cũng cọ nhẹ nơi đỏ thắm ấy, đuổi đầu lưỡi ra như khi uống máu.

Hương hoa ngọt ngào.

Bên tai là tiếng thở được phóng đại vô hạn, nhịp tim xen lẫn quần quýt, như đầm lầy ẩm ướt thoáng chốc nhấn chìm chàng.

Gò má thiếu nữ ửng hồng, như đóa hoa được phác họa từng nét bút, vài sợi tóc trước trán run rẩy.

Là nhụy hoa vì chàng mà lay động.

Giang Bạch Nghiễn khép ngón tay lại, bóp lấy vòng eo mảnh mai của nàng, đè Thi Đại vào lòng nhiều hơn nữa.

Gió thổi qua khung cửa sổ, bóng trăng như sóng nước dập dờn, ý xuân nồng đượm.

Đôi môi chạm nhau, trong tiếng th ở dốc hỗn loạn, Giang Bạch Nghiễn nghe thấy mình sẽ gọi nàng:

“...Đại Đại.”

Đại Đại.

Như một chú cá khát nước, chàng li3m vành môi, m út lấy

nước ngọt của nàng từng chút một.

Ngồi tại cột sắt của địa ngục rút lưỡi, Thi Đại vươn vai.

Chẳng trách Giang Bạch Nghiễn mơ thấy ác mộng, ảo cảnh này đâu đâu cũng là ma quỷ và máu tươi, con người ở trong hoàn cảnh kiềm nén quá lâu, tất nhiên tiềm thức sẽ bị ảnh hưởng.

Sức lực của nàng vẫn dồi dào, nghỉ ngơi chưa bao lâu, lại trở về vẻ tràn đầy sức sống, nghiêng đầu nhìn Giang Bạch Nghiễn, không thấy gì khác thường.

Trừ việc thi thoảng hàng mi chàng run nhẹ.

Lần này hẳn không gặp ác mộng đâu nhỉ?

Nhân thời gian nghỉ ngơi, có thể hỏi thêm nhiều manh mối hơn.

Tránh nói chuyện đánh thức Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại dời vị trí, đến gần những người khác hơn một chút.

Nhiếp Trảm là một người thích thể hiện, đang chơi biến hóa ảo thuật với Diêm Thanh Hoan và Thi Vân Thanh.

“Ta chỉ giỏi mấy trò vật vãnh thôi, thuật ngôn linh chân chính vẫn phải xem Thư Thánh.”

Nhiếp Trảm mặt mày hớn hở:

“Ông ấy bản lĩnh cao cường, từng dùng một chữ trảm, chém đứt một ngọn núi, ôi chao, Thi tiểu thư!”

Động tác Thi Đại nhanh nhẹn gia nhập nhóm người, ngồi xuống bên cạnh Thi Vân Thanh:

“Ta đến để hỏi chuyện Trảm Tâm Dao.”

Diêm Thanh Hoan thò đầu ra:

“Giang Bạch Nghiễn đâu?”

Thi Đại duỗi ngón trở, làm tư thế im lặng:

“Chàng ấy ngủ rồi.”

Tròng mắt Thi Vân Thanh đảo quanh, liếc nhìn bóng người gây gò kia.

Vậy mà Giang Bạch Nghiễn cũng thấy buồn ngủ ư?

Nhiếp Trảm rất có hứng thú với vụ án hôm nay:

“Trảm Tâm Dao mạnh lắm à?”

Diêm Thanh Hoan là người biết chuyện duy nhất, nhớ đến Giang Bạch Nghiễn, bèn nói nhỏ hơn:

“Cụ thể mạnh bao nhiêu thì ta không rõ...nhưng rất ghê gớm, mấy năm nay Trảm Tâm Dao giết không ít kẻ ác, trong đó có Tổng Diên Võ đứng thứ tám trong bảng danh sĩ.”

Thi Đại:

“Bảng danh sĩ?”

Diêm Thanh Hoan cười:

“Việt Châu có một bảng xếp hạng khá phổ biến, trong đó là những kẻ mạnh nổi tiếng.”

Nhiếp Trảm gấp không chờ nổi:

“Thư Thánh của chúng ta xếp thứ mấy?”

“Trong bảng danh sĩ, chỉ có người ở khu vực Giang Nam.”

Diêm Thanh Hoan đáp:

“Đại Chiêu có quá nhiều hiệp sĩ tài ba, nếu thật sự xếp hạng toàn bộ, mấy trang giấy cũng không đủ.”

Hắn nói xong gãi đầu:

“Nghe nói có người từng làm bảng danh sĩ Đại Chiêu, kết quả ngày công bố, chỉ vì Thi đại nhân, Thư Thánh và tán nhân Huyền Đồng ai xếp thứ nhất thôi, đã khiến rất nhiều người chửi bới đánh nhau.”

Thư Thánh xứng đáng là kẻ mạnh trăm năm nay, rất nhiều đệ tử dưới trướng ông ấy, học trò trải khắp thiên hạ.

Thi Kính Thừa và tán nhân Huyền Đồng là nhân tài mới nổi trong đại chiến mười mấy năm trước.

Thi Kính Thừa thì không cần nói thêm, chỉ huy sứ Trần Ách Ti do triều đình khâm phái, đao pháp tài ba, không ai sánh bằng.

Còn về tán nhân Huyền Đồng, Thi Đại chưa từng gặp người thật, chỉ nghe nói người này thẳng thắn tùy hứng, đao, kiếm, búa, trận, gì cũng tinh thông.

Thư Thánh dạy bảo giải đáp nghi vấn, Thi Kính Thừa thu phục yêu ma, vị tán nhân Huyền Đồng kia lại chẳng có môn phái, không chịu trói buộc, quanh năm đi lại khắp sông núi.

Trong trận quyết chiến phong ấn yêu tà, chính ba người họ đã ngăn cơn sóng dữ, bảo vệ tính mạng cho ngàn vạn bách tính.

Nếu phải xếp hạng cho họ...

Thi Đại ngẫm nghĩ, quả thật sẽ gây ra trận chiến mắng chửi.

Diêm Thanh Hoan nói:

“Cho nên, bảng danh sĩ về sau chỉ còn lại Giang Nam thôi.”

Thi Đại cảm thấy thú vị:

“Trảm Tâm Dao xếp thứ mấy?”

“Thứ hai.”

Từ nhỏ Diêm Thanh Hoan đã hứng thú với những câu chuyện về hiệp sĩ, nhắc đến bảng danh sĩ, hẳn thuộc nằm lòng:

“Trảm Tâm Dao rất nổi tiếng ở Việt Châu! Một là thành danh đã lâu, hành hiệp trọng nghĩa suốt hai mươi năm, hai là thực lực mạnh mẽ, giết rất nhiều kẻ ác.”

Nhiếp Trảm hỏi:

“Đứng nhất là ai?”

“Là một kiếm khách, có biệt danh Lãng Tiêu Quân.”

Diêm Thanh Hoan thốt chữ rõ ràng:

“Nói đến cũng trùng hợp, hai người đó đều che giấu thân phận kín kẽ, chẳng người nào hay biết họ là ai.”

Thi Vân Thanh ở bên cạnh yên tĩnh lắng nghe, không kiềm nổi tò mò:

“Lãng Tiêu Quân mạnh hơn Trảm Tâm Dao?”

“Khó nói lắm, hai người họ chưa từng đánh nhau.”

Diêm Thanh Hoan đáp:

“Sở dĩ Lãng Tiêu Quân xếp hạng cao hơn, là do...”

Hắn nhất thời nghẹn lời, gãi đầu.

Thi Đại bị khơi gợi lòng tò mò, cùng Thi Vân Thanh mở to mắt, tỷ độ hai người nhìn hắn chăm chú.

Hàng mày cau chặt, Diêm Thanh Hoan chần chừ lên tiếng:

“Vì trong lòng rất nhiều người, hẳn là sự tồn tại gần với thần thánh.”

Nhiếp Trảm:

“Thần ư?”

“Nói thế nào nhỉ, Trảm Tâm Dao đến rồi đi không thấy bóng dáng, chưa ai gặp qua.”

Diêm Thanh Hoan đáp:

“Lăng Tiêu Quân thì khác, ông ta cứu khổ cứu nạn, tiếp tế người nghèo, có thể nói là rất có tiếng ở Giang Nam, nhất là Việt Châu.”

Nhiếp Trảm nghe vậy ngạc nhiên, Thi Đại lại ngậy ngẩn, nhớ đến một chuyện khác.

Trước khi Mạnh Kha đến Việt Châu đã từng nói, lần này bà và Thi Kính Thừa rời khỏi Trường An là để điều tra một gã thần côn.

Thần côn nổi tiếng Việt Châu...lẽ nào là Lăng Tiêu Quân?

Ông ta đã làm chuyện gì, đáng để Thi Kính Thừa phải ra mặt?

Nói đến chỗ thú vị, Diêm Thanh Hoan ngồi thẳng người dậy, đôi mắt tỏa sáng có thần.

“Rất nhiều người đã từng gặp Lăng Tiêu Quân.”

Diêm Thanh Hoan lên tiếng:

“Nghe họ miêu tả, Lăng Tiêu Quân khoác áo choàng trắng, cười mây đạp gió, diện mạo bị mây mù che khuất không thấy rõ, phán đoán từ thân hình và giọng nói, là một nam nhân.”

Nhiếp Trảm nhướng mày:

“Chuyện này có gì khó đâu? Thuật che mắt thôi, thuật sĩ của thư viện Văn Uyên cũng làm được.”

“Nhưng bách tính không nghĩ vậy.”

Diêm Thanh Hoan lắc đầu:

“Thử nghĩ xem, cận kề cái chết, có người phủ đầy sương mây đến cứu huynh một mạng, thoát trông tiên khí lượn lơ. Bách tính chưa từng thấy thuật sĩ nào lợi hại nhường ấy, hiển nhiên cho rằng mình đã gặp thần tiên.”

Nhiếp Trảm bị hấn thuyết phục:

“Ừm.”

“Danh tiếng của Lăng Tiêu Quân được lan truyền rộng rãi, là hơn mười năm trước.”

Diêm Thanh Hoan nhớ lại:

“Phần lớn người dân Giang Nam theo nghề kinh doanh, bị đám sơn tặc cướp bóc là chuyện thường tình.”

Hắn khựng lại một chút, nhấn mạnh:

“Lăng Tiêu Quân đã tắm máu cả trăm đỉnh núi chỉ trong một đêm, giết hết đám sơn tặc làm chuyện ác, chẳng giữ lại một ai.”

Thi Đại giật mình:

“Độc như vậy?”

“Nghe nói ngay cả quan sai tra án cũng sợ đến ngây ngốc.”

Diêm Thanh Hoan cười khở:

“Bách tính vô tội bị sơn tặc cướp bóc làm chứng, Lăng Tiêu Quân dựa vào sức mình, san bằng tất cả ngọn núi của Việt Châu.”

Trải qua trận chiến đó, ở Việt Châu này, không ai không biết danh tiếng của Lăng Tiêu Quân.

“Lão huynh kia.”

Nhiếp Trảm cảm khái từ tận đáy lòng:

“Lợi hại thật!”

Thi Vân Thanh rất thích nghe kể về người và việc thú vị, lạnh mặt giữ tư thế mở mắt chăm chú, chờ Diêm Thanh Hoan nói tiếp.

“Tôn thờ ông ta làm thần tiên, còn một nguyên nhân khác.”

Diêm Thanh Hoan nghĩ ngợi:

“Mỗi lần cứu người, Lăng Tiêu Quân sẽ hỏi người đó, có nguyện vọng gì muốn thực hiện không.”

Thi Đại thuận miệng hỏi:

“Ông ta có thể khiến tâm nguyện thành sự thật?”

“Nếu là điều ước mang lòng tham không đáy, Lăng Tiêu Quân sẽ rời đi ngay.”

Diêm Thanh Hoan nói:

“Nếu hợp tình hợp lý, ông ta sẽ cố hết sức hoàn thành. Nghe nói có một đứa bé hi vọng gặp lại mẫu thân đã qua đời của mình, Lăng Tiêu Quân thật sự giúp mẫu thân đứa bé kia hiện thân nửa canh giờ, tạm biệt đàng hoàng với cậu nhóc.”

Thi Đại vỡ lẽ:

“Huyền thuật?”

Diêm Thanh Hoan:

“Hẳn là vậy.”

Lòng họ biết rõ, trên đời này nào có thuật pháp giúp người ta chết đi sống lại.

“Vừa cứu người, vừa thực hiện tâm nguyện.”

Nhiếp Trảm như có điều suy nghĩ:

“Ông ta thật sự coi mình là thần tiên à?”

Thi Đại rất để ý người đó:

“Cảm giác như...ông ta cố ý đắp nặn bản thân thành một vị thần?”

Cho nên khi Mạnh Kha đề cập, mới dùng từ “thần côn” này.

Thi Vân Thanh mù mờ:

“Ông ta có ý đồ gì?”

“Lăng Tiêu Quân không nhận thù lao của bách tính.”

Diêm Thanh Hoan nhún vai:

“Có lẽ là hưởng thụ cảm giác đó.”

“Chờ đã, kéo hơi xa rồi.”

Thi Đại giơ tay phải lên:

“Trảm Tâm Dao rốt cuộc là chuyện gì?”

Diêm Thanh Hoan cười, đôi mắt cong cong, nghiêm túc nói:

“Trảm Tâm Dao cũng là một nhân vật ghê gớm, nhưng khiêm tốn hơn Lăng Tiêu Quân nhiều. Vị này là hiệp sĩ chân chính, che giấu công danh, chỉ giết những kẻ gian ác.”

Thi Đại hỏi:

“Chẳng phải huynh nói Trảm Tâm Dao gần độ tuổi trung niên ư? Trong yến tiệc, có những ai tuổi tác tương đương?”

Diêm Thanh Hoan:

“Để ta nghĩ xem.”

Hắn rất đáng tin trong những việc quan trọng thế này, ngẫm nghĩ một lúc, nghiêm nghị nói:

“Bách Lý Lương, Bách Lý Cần, Bách Lý Mục của nhánh lẻ, dòng chính thì...”

Ánh mắt Diêm Thanh Hoan di chuyển, liếc về phía cách đó không xa:

“Vị kia.”

Diệp Văn Hành.

Thi Đại nhìn qua, Diệp Văn Hành đi bộ quá lâu, đang tựa vào cột sắt nghỉ ngơi.

Thị nữ Thanh Nhi mặt mày tái nhợt, run rẩy ngồi cạnh bà ta, tay trái cầm khăn lụa, lau mồ hôi lạnh trên trán cho Diệp Văn Hành.

Phát giác ánh mắt của Thi Đại, Thanh Nhi chớp mắt, rụt rè mỉm cười với nàng.

“Đúng rồi.”

Diêm Thanh Hoan vỗ đầu:

“Còn có quản gia, tên...Ta nhớ là họ Tạ, mọi người gọi ông ta là Tạ Ngũ Lang.”

Nhà chủ nhân mời khách, tất nhiên quản gia phải hầu hạ bên người.

Thế nhưng đúng như Diêm Thanh Hoan đã nói, tất cả mọi người ở hiện trường đều sinh sống lâu dài tại Việt Châu, không phải lúc nào cũng xuất hiện khắp chốn Giang Nam được.

Đề tài này bị kẹt lại, Thi Đại quyết định đổi sang cái khác.

“Nhắc đến phóng hỏa.”

Nàng nhìn thoáng qua Diệp Văn Hành tiều tụy, khẽ bảo:

“Mười mấy năm trước, khi gia chủ Bách Lý thị gặp nạn, chẳng phải cũng bị lửa thiêu sao?”

Diêm Thanh Hoan và Nhiếp Trảm đều là người thông minh, chẳng cần Thi Đại nói nhiều, đã hiểu ẩn ý của nàng.

Gia chủ qua đời, ai là người có lợi nhất?

Hiển nhiên là những kẻ khác của nhà Bách Lý luôn nhìn chăm chăm vào tiền tài và quyền lực kia.

Trượng phu Bách Lý Hoảng của Diệp Văn Hành, bước lên vị trí gia chủ sau khi trưởng huynh qua đời.

Hai mắt Nhiếp Trảm lóe sáng, kích động hóng hót:

“Bí mật nhà giàu? Không hồ là vọng tộc Việt Châu.”

Diêm Thanh Hoan:

“Thực ra...”

Hắn cũng liếc nhìn Diệp Văn Hành đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bao gồm Thi Vân Thanh, cả bốn người như chuột đồng, ngậm
hiếu mà lặng lẽ lại gần nhau hơn.

“Thực ra năm đó Bách Lý Sách gặp nạn, đã có lời đồn truyền
ra, nói hung thủ là nhị đệ Bách Lý Hoằng của ông ấy.”

Diêm Thanh Hoan nhỏ tiếng kể:

“Nhưng lúc Bách Lý Sách xảy ra chuyện, khéo sao Bách Lý
Hoằng đang tham gia một buổi yến tiệc, vô số cặp mắt nhìn
chằm chằm ông ta, không thể gây án được.”

Thi Đại lặng lẽ bảo:

“Thuê sát thủ thì sao?”

Nhiếp Trảm thò đầu vào:

“Suy đoán này rất hợp lý.”

Cái đầu nhỏ của Thi Vân Thanh nhanh chóng suy nghĩ:

“Ừm...”

“Không có chứng cứ.”

Diêm Thanh Hoan thở dài:

“Nói tóm lại, ngàn ấy năm trôi qua, đâu có lời đồn bóng gió,
Bách Lý Hoằng vẫn ngồi vững chắc ở vị trí gia chủ.”

Hắn dứt lời híp mắt:

“Nhưng mà...theo ta thấy, nói không chừng cái chết của Bách
Lý Sách có liên quan đến Bách Lý Hoằng.”

Ở Việt Châu, Bách Lý thị tượng trưng cho tiền và quyền,
chẳng ai dám nói nửa chữ trước mặt họ.

Nhiếp Trảm ngược mắt:

“Hửm?”

“Năm đó thứ sử Việt Châu vẫn luôn điều tra vụ án này.”

Diêm Thanh Hoan thoáng khựng lại:

“Cha nương ta có giao tình với ông ấy, từng nghe ông ấy nhắc đến, rất nghi ngờ Bách Lý Hoằng.”

Diêm gia là nhà giàu Việt Châu, qua lại với thứ sử, không phải chuyện lạ.

Chừng như nhớ lại chuyện gì đó, Diêm Thanh Hoan rùng mình.

“Mấy ngày sau...”

Giọng nói hần nhỏ hơn, nhưng từng câu từng chữ lại rất rõ ràng:

“Thứ sử rơi xuống hồ, mất mạng.”

Thi Đại cau mày:

“Rơi xuống hồ?”

“Nói là tôi đó uống rượu, đi bên bờ hồ, bất cẩn ngã xuống.”

Diêm Thanh Hoan rũ mắt, khẽ than:

“Quá mức trùng hợp.”

“Ý huynh là...”

Nhiếp Trảm lên tiếng:

“Thứ sử điều tra Bách Lý Hoằng, Bách Lý Hoằng vì muốn vĩnh viễn diệt trừ mối họa ngầm, nghĩ cách giết ông ấy?”

Diêm Thanh Hoan gật đầu:

“Nghe cha nương ta nói, vị thứ sử kia là quan tốt, nhiều lần xử lý án oan, liêm khiết trong sạch, từng cứu rất nhiều bách tính nghèo khó. Nếu ông ấy đã nghi ngờ Bách Lý Hoảng, chắc hẳn sẽ điều tra đến cùng.”

Thi Vân Thanh khó hiểu:

“Chuyện Bách Lý Hoảng từng làm, và những người chết hôm nay, có liên quan gì với nhau?”

“Có lẽ... cái chết của thứ sử và gia chủ đời trước, không chỉ một mình Bách Lý Hoảng tham dự?”

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ:

“Sau khi Bách Lý Sách chết, không chỉ Bách Lý Hoảng, những kẻ khác trong tộc hoặc ít hoặc nhiều cũng chiếm được lợi ích?”

Diêm Thanh Hoan hoảng hốt giật mình, vỗ đùi bảo:

“Đúng đúng đúng! Bách Lý Lương, chính là cái vị bị điếm danh vào ngục rút lưỡi, ông ta xuất thân nhánh lẻ, là con thứ, rất được Bách Lý Hoảng trọng dụng.”

Hắn nhanh nhẹn bổ sung:

“Cả Bách Lý Tiêu chết ở địa ngục cột đồng nữa. Ông ta chẳng làm gì hết, thường xuyên ăn chơi đàng điếm, nhưng Bách Lý Hoảng vẫn chia vài cửa hàng cho ông ta.”

Nhiếp Trảm tổng kết một câu:

“Cùng một giuộc.”

Tiếc là nói đến cùng, tất cả cũng chỉ dựa vào suy đoán, họ không có chút manh mối nào về vụ án cũ đã xảy ra mười mấy

năm trước.

Huống hồ dù biết những chuyện đó, cũng không đoán được hung thủ hôm nay là ai.

Thi Đại đau đầu xoa mi tâm.

“O!”

Bỗng dung nghe tiếng cười hưng phấn của Nhiếp Trảm:

“Mau nhìn phía bắc, có người đến!”

Thi Đại quay đầu, nhìn rõ người đến, mỉm cười rạng rỡ.

Dưới bóng râm của từng cột sắt, trong sắc điệu u ám kiềm nén, vài bóng dáng xinh đẹp đầy màu sắc cực kỳ chói mắt.

Huyền thuật sư Tổng Đình hai mắt nặng nề, vẫn bình tĩnh như cũ, sắc bén tựa mũi dao.

Thợ rồi bóng Tần Tử Tử cúi đầu, chẳng biết đang nghĩ gì, kéo bạc trong tay lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

Một nam nhân trung niên cau chặt mày, dễ nhận thấy đang mất kiên nhẫn, miệng lẩm bẩm gì đó, nghiêng răng nghiêng lợi.

Ông ta là người nhà Bách Lý, mặc áo gấm sang trọng, tay đeo ngọc ban chỉ, hoa văn chỉ vàng viền quanh ống tay áo thấp thoáng tầng sáng mỏng.

Dẫn đầu là Thẩm Lưu Sương khoác áo xanh.

Thi Đại bật dậy tại chỗ, muốn hờ hởi gọi một tiếng tỷ tỷ, nhớ đến Giang Bạch Nghiễn đang say giấc, nhanh chóng im bật, chạy lên nhào vào lòng Thẩm Lưu Sương.

Cô nương dáng người nhỏ nhắn, hương hoa dành dành đến gần, như chú chim non nhẹ nhàng linh hoạt.

Bị nàng nhào vào lòng, Thẩm Lưu Sương cười khẽ:

“Không bị thương chứ?”

“Không có.”

Thi Đại ngược mắt:

“Mọi người thì sao?”

Thẩm Lưu Sương lắc đầu:

“Nơi này không có gì nguy hiểm.”

Diệp Văn Hành cũng nhìn người đến, liếc mắt muốn nói lại thôi.

Nam nhân y phục sang trọng nhìn vào mắt bà ta, miễn cưỡng nở nụ cười nhợt nhạt:

“Nhị tẩu, không sao chứ?”

Cổ tay Diệp Văn Hành run nhẹ, ngay cả âm cuối cũng hơi khàn:

“Ừm.”

Thẩm Lưu Sương biết Thi Đại không quen ông ta, nhỏ tiếng giới thiệu:

“Đây là Bách Lý Căn của nhánh lẻ, kinh doanh vải vóc.”

“Đi lâu như vậy, sao vẫn chưa đến mắt trận?”

Bách Lý Căn mặt đến thở hắt hắt:

“Chân ta sắp gãy rồi.”

Tổng Đình lạnh lùng liếc ông ta, giọng điệu hờ hững:

“Là ông kiên quyết đòi đi theo chúng ta. Không muốn đi, ở lại chỗ này là xong.”

Sao mà được?

Tiếng kêu r3n của đám ma quỷ dưới cột sắt quanh quần bên tai, mặt mày Bách Lý Căn không còn chút máu:

“Không được...không được! Ta đi theo các người.”

Ông ta lau mồ hôi lạnh:

“Chỉ cần các người bảo vệ ta, ra khỏi ảo cảnh, ta sẽ cho các người rất nhiều ngân phiếu.”

Tần Tử Tử vô cảm, thấy ông ta ồn ào phiền phức, nắm lấy kéo nhỏ, cắt một cái vào hư không ngay cái bóng của ông ta.

Tất nhiên chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

Sự chú ý của Thi Đại lại ở chỗ khác:

“Mất trận?”

“Tổng công tử có chút hiểu biết về pháp trận.”

Thẩm Lưu Sương đáp:

“Hắn đoán được mất trận, dẫn chúng ta đến đó phá trận.”

Huyền thuật và ảo cảnh có chỗ tương tự, sau khi Tổng Đình nghiên cứu huyền thuật, đã từng lướt qua pháp trận có liên quan đến ảo cảnh.

Nhiếp Trảm sừng sốt, siết tay hoan hô:

“Giỏi lắm! Không hổ là người đánh thắng ta!”

Ồn quá.

Tần Tử Tử buồn bực ngán ngẫm, kéo bạc trong tay đóng rồi lại mở.

“Mọi người muốn đi cùng không?”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Nếu đi thì theo chúng ta. Thời gian không còn sớm, nhân lúc ảo cảnh tầng một vẫn còn, phải nhanh chóng đến đó.”

Tất nhiên nhóm người Thi Đại muốn đi theo, Diệp Văn Hành cũng không do dự, gật đầu đáp:

“Được.”

Để bà ta và Thanh Nhi ở lại, sẽ hoảng sợ đến mất nửa cái mạng.

“Giang Bạch Nghiễn đang nghỉ ngơi.”

Thi Đại chỉ về phía bóng dáng bên kia:

“Muội đi gọi chàng.”

Giang Bạch Nghiễn mà cũng cần nghỉ ngơi sao?

Thẩm Lưu Sương hơi ngạc nhiên:

“Được.”

Thi Đại xoay người, nhanh chóng đến gần góc nhỏ mà Giang Bạch Nghiễn chợp mắt.

Chàng vẫn chưa tỉnh, chẳng biết mơ thấy gì, mặt mày có vẻ nặng nề.

Nhịp thở hỗn loạn, đuôi mắt ửng đỏ.

Thi Đại vừa định lên tiếng, khoảnh khắc đến gần, thấy chàng

bỗng dưng mở mắt.

Tầm mắt giao nhau.

Đôi mắt Giang Bạch Nghiễn có một thoáng thất thần, Thi Đại nhìn kỹ lại, bên trong là hơi nước mờ mịt.

Nàng ngẩn ngơ:

“Chàng lại gặp ác mộng hả?”

Giấc mơ kiều diễm đang ở trước mắt, kéo ra ác thú ẩn nấp dưới đáy lòng.

Giang Bạch Nghiễn nửa mơ nửa tỉnh, nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng.

Dã thú bị đẩy vào lò ng giam.

Mắt hạnh, môi đỏ, hương hoa dành dành, vạt áo đỏ thắm, đường cong khuôn mặt xinh đẹp.

Lần đầu chàng rũ mắt, cõi lòng gần như lúng túng, chẳng dám nhìn nàng:

“Không có.”

“Ồ?”

Thi Đại đánh giá chàng một lượt:

“VẬY chàng...”

Nàng buộc miệng thốt lên:

“Trước khi ngủ, có thử nghĩ đến ta không?”

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt:

“Ừm.”

Thi Đại:

“Không mơ thấy ư?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Cổ họng khô khốc.

Chàng rũ mắt, giọng nói hơi khàn:

“Xin lỗi.”

Thi Đại không hiểu ý chàng, nghe vậy bật cười:

“Có gì phải xin lỗi kia chứ? Không mơ thấy thì thôi vậy.”

Ánh mắt lướt qua khoe môi nàng, Giang Bạch Nghiễn ngấm nhìn chăm chú.

Chẳng nhớ nổi cảm nhận trong mơ.

Sự vật chưa từng trải nghiệm, dấu trong mộng, cũng khó lòng tưởng tượng ý vị phong nhã.

Thấy chàng thất thần, Thi Đại duỗi tay, hươu trước mặt Giang Bạch Nghiễn:

“Chàng ổn không? Bị ác mộng dọa rồi?”

Giang Bạch Nghiễn bình ổn nỗi lòng:

“Không sao.”

Nhìn chàng thế này không giống mộng đẹp.

Thi Đại nghiêm túc, thề thốt đảm bảo:

“Sau này chàng cứ thử cách đó nhiều hơn nha, cũng phải thành công chứ... Hay là, nghĩ lâu thêm chút nữa?”

Cứ cảm thấy lời này có nghĩa khác, Thi Đại nhanh chóng bổ sung:

“Không phải nghĩ đến ta đâu. Thế gian này còn rất nhiều thứ thú vị xinh đẹp nhường ấy, chàng thường xuyên nghĩ đến, sẽ không mơ thấy ác mộng nữa.”

Chàng chẳng thể nghĩ lâu hơn, cũng không dám nghĩ lâu hơn được.

Nhìn nàng chăm chú một lúc, cuối cùng Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Ừm.”

Hơi mím môi, chàng lặng lẽ liếc qua.

Che giấu uớt át quyền rũ dưới đáy mắt, Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Sau này, sẽ nghĩ đến nàng lâu hơn một chút.”

...Hửm?

Thi Đại ngẩn ngơ, bỗng ngược mắt, cố ép khóe môi đang nhếch xuống, thế nhưng vẫn cứ cong lên, nàng nhìn sang nơi khác:

“Được đó.”

Chương 87: C87: Chương 87

Thành công tập trung lại với đội mình, thần kinh căng chặt của Thi Đại dần thả lỏng.

Sau khi gọi Giang Bạch Nghiễn dậy, nhóm người đi đến mắt trận do Tống Đình chỉ dẫn, chưa được bao lâu, đã gặp Bách Lý Thanh Chi.

Khác hẳn với Diệp Văn Hành sợ sệt hoảng hốt, khi Thi Đại trông thấy Bách Lý Thanh Chi từ xa, nàng ta đang lười biếng dựa vào cột sắt bên cạnh, duỗi tay chọc ghẹo tiểu quỷ.

Ma quỷ trong ảo cảnh không hại người, Bách Lý Thanh Chi chọc đầu lại nhéo má, nhiều nhất nó cũng chỉ chậm rãi nhìn nàng ta một lúc.

Bách Lý Thanh Chi mỉm cười với nó.

Gặp người quen, Diêm Thanh Hoan hớn hờ:

“Bách Lý cô cô!”

Bách Lý Thanh Chi nghiêng đầu.

Trước yến tiệc nàng ta từng trang điểm chải chuốt, tóc búi cao, cài trâm vàng, lúc này búi tóc hoàn toàn rối loạn, tóc dài được nàng ta tiện tay túm lên, dùng dây buộc tóc cột ra sau ót.

Mép váy cũng lấm bẩn.

“Ôi, trùng hợp quá.”

Bách Lý Thanh Chi mừng rỡ, nhấc váy chạy qua đó:

“Ta còn đang nghĩ, có phải chỗ này chỉ có mình ta hay không.”

Diệp Văn Hành sắc mặt trắng bệch, dịu dàng cười:

“Thanh Chi có bị thương không?”

“Không sao, nhưng lúc vừa vào đây, muội sợ muốn chết.”

Nhớ lại ký ức chẳng mấy tốt đẹp, Bách Lý Thanh Chi rùng mình:

“Đây là nơi nào, mọi người có biết không?”

Diêm Thanh Hoan giải thích cho nàng ta:

“Chỗ này là ảo cảnh do người ta bày trận, Tổng công tử đang dẫn chúng ta tìm mắt trận để phá giải.”

Bách Lý Thanh Chi nhướng mày, lặng lẽ nhìn vào mắt Tổng Đình.

Giọng điệu Tổng Đình thản nhiên:

“Thời gian gấp rút, đi tiếp thôi.”

“Chờ tìm được mắt trận, chắc chắn có thể phá giải sao?”

Bách Lý Cẩm dịch gần đến cạnh hấn ta, vội vã lên tiếng:

“Nếu ngươi khiến ảo cảnh biến mất, ta sẽ cho người tiền tiêu suốt đời...à không, cả hai đời!”

Dứt lời gân xanh gồ lên trên trán, cắn răng hung ác nói:

“Kẻ giở trò quỷ sau lưng, đừng để ta tóm được hấn.”

Thi Đại khẽ liếc sang ông ta.

Lúc gặp Thẩm Lưu Sương trong bữa tiệc, Bách Lý Cẩm từng

tỏ vẻ lạnh lùng chẳng chút che giấu, Thi Đại không có hảo cảm với ông ta.

Bách Lý Thanh Chi lạ thoải mái nhàn nhã, nghe vậy trêu ghẹo:

“May mà vị huyền thuật sư này biết chút pháp trận. Nếu không chúng ta bị nhốt ở đây, chắc chắn sẽ như ruồi mất đầu.”

Bữa tiệc này chiêu đãi ba người đứng đầu hội đấu võ.

Thi Đại thuận miệng hỏi:

“Trận sư trên lôi đài, không chiếm ưu thế nhỉ?”

“Ừm.”

Bách Lý Thanh Chi gật đầu:

“Đại hội đấu võ tổ chức nhiều lần đến thế, rất ít trận sư tiến vào ba hạng đầu.”

Nguyên nhân rất đơn giản, bố trí pháp trận quá phức tạp.

Pháp trận càng mạnh, càng phải chuẩn bị đầy đủ từ trước, xây dựng mắt trận, dệt linh tuyến, cung cấp linh khí, trình tự này thiếu một bước cũng không được.

Mà đấu võ trên lôi đài, là giao chiến tức thời.

Nói một cách thông thường, pháp trận chưa hoàn thành được một nửa, trận sư còn đang dẫn dắt linh tuyến, đối thủ đã ép đến gần điểm chí mạng rồi.

“Thuật trận quá mạnh, thời gian chuẩn bị cũng dài.”

Thẩm Lưu Sương chen vào một câu:

“Ví dụ ảo cảnh hôm nay, hung thủ đứng sau ít nhất phải chuẩn bị vài hôm.”

“Đúng là như vậy.”

Diệp Văn Hành nói:

“Năm nay vốn có một trận sư lợi hại, không ngờ lại gặp phải kiếm khách.”

Kết quả không cần nghĩ cũng biết, trường kiếm từng bước ép sát, khiến người đó ngay cả cơ hội bày trận cũng chẳng có.

Nói đến đây, Diệp Văn Hành thở dài:

“Đa tạ các vị, tối nay nếu không có các vị ở đây, e rằng...”

Thi Đại không nói gì, ánh mắt lướt qua tất cả mọi người có vẻ mặt khác nhau.

Đến đây, nàng đã gặp phần lớn những người trong nhà Bách Lý.

Liệu hung thủ có đang lẫn vào trong không?

Nếu hung thủ muốn giết hại Bách Lý Lương trong tầng địa ngục này, chắc chắn phải tách ra với người khác, đơn độc ra tay.

Sau khi bắt đầu địa ngục rút lui, từ đầu đến cuối Giang Bạch Nghiễn, Thi Vân Thanh và Nhiếp Trảm luôn ở bên cạnh nàng, hẳn có thể loại bỏ nghi ngờ.

Bốn người họ có thể làm chứng cho nhau mình không ở hiện trường gây án.

“Áo cảnh lớn đến vậy.”

Thi Đại phá vỡ yên lặng:

“Sao mọi người lại gặp được nhau?”

“Tỷ và Tống Đình, Bách Lý Cẩn gặp nhau ở địa ngục cột

đồng.”

Thẩm Lưu Sương đáp:

“Không lâu sau khi vào địa ngục rút lưỡi đã nhìn thấy Tần Tửu Tửu.”

Ở Việt Châu này, có ai gặp ông ta mà không cúi người quỳ gối, liều mạng lấy lòng?

Là tiểu thúc lại bị Thẩm Lưu Sương gọi thẳng họ tên, Bách Lý Cận buồn bực liếc mắt, nhớ đến tình cảnh trước mắt, muốn nói lại thôi.

Ông ta còn đang mong chờ vào nhóm người này để giữ mạng.

“Từ khi ảo cảnh xuất hiện, ta và Thanh Nhi đã bị đưa đến đây.”

Diệp Văn Hành khẽ than:

“Cũng coi như duyên phận.”

Như vậy xem ra, trong tất cả những người ở đây, chỉ mỗi Tần Tửu Tửu và Bách Lý Thanh Chi từng có khoảng thời gian trống.

Thi Đại nghiêm túc ghi nhớ kết luận trong lòng.

Con buồn ngủ của Giang Bạch Nghiễn đã tan biến, chàng ngược mắt:

“Yến tiệc tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Lần này là tiệc chúc mừng, không mời khách khác.”

Diệp Văn Hành biết gì nói đó:

“Nhà Bách Lý tổng cộng sáu người, nha hoàn sai vặt tám

người, còn lại chính là mấy người các vị đây.”

Nhiều người quá.

Thi Đại buồn bực cau mày, làm sao mới loại trừ từng người được?

“Là ai không quan trọng.”

Nhiếp Trảm vận cổ tay, rất hăng hái:

“Chờ chúng ta tìm được mắt trăn, phá ảo cảnh, trực tiếp bắt sống tên kia là xong.”

Y vốn mày kiếm mắt sáng, mang theo đôi phần ngạo nghễ không sợ trời không sợ đất, giọng nói trong trẻo, như một đốm lửa nhỏ trong địa ngục u tối.

Diêm Thanh Hoan rất thích qua lại với loại người này:

“Được!”

Bách Lý Thanh Chi cười hì hì:

“Vẫn là người trẻ tuổi có sức sống.”

Nàng ta hờ hững nói, khóe mắt lại ung dung liếc qua, nhìn về phía Diệp Văn Hành:

“Nhị tẩu, tẩu nói xem... vụ án này, liệu có liên quan đến cái chết của đại ca và đại tẩu không?”

Bờ môi Diệp Văn Hành run rẩy.

Vịn cổ tay Thanh Nhi, giọng nói bà ta rất khẽ:

“Có lẽ vậy.”

“Nhưng hai người họ đã qua đời được mười mấy năm, tại sao hung thủ cố tình ra tay vào lúc này?”

Bách Lý Thanh Chi cau mày suy nghĩ:

“Nếu không liên quan đến đại ca đại tẩu...nhà chúng ta nhiều năm nay, chưa từng cuốn vào những chuyện khác mà?”

Nàng ta rất có năng khiếu kinh doanh, lại xuất thân dòng chính, mấy năm nay, địa vị nước lên thuyền lên.

Theo Bách Lý Thanh Chi được biết, mấy năm gần đây nhà Bách Lý sóng yên biển lặng.

“Việt Châu thường có lời đồn, nhị ca muội ôm lòng bất chính, ra tay giết chết đại ca đại tẩu.”

Diệp Văn Hành yên lặng một chốc, thờ dài nói:

“Anh em như tay chân, ta và A Hoảng làm vợ chồng nhiều năm như vậy, biết rõ con người ông ấy, tuyệt đối không phải hạng người lòng dạ độc ác.”

Ánh mắt bà ta hơi di chuyển:

“Có lẽ...thật sự là A Tiêu và A Lương đã làm. Lúc đại ca còn sống, thường xuyên trách mắng A Tiêu chơi bời lêu lổng, từng cắt tiền tháng của hắn. Còn A Lương, hắn xuất thân nhánh lẻ, không thân thiết với đại ca.”

Nhiếp Trảm không khỏi bùi ngùi, nhỏ tiếng thì thầm với mấy người Thi Đại:

“Vọng tộc giàu có thật đáng sợ.”

Thi Vân Thanh ra sức gật đầu.

Cậu chỉ là đứa nhỏ, đời này trải qua chuyện lục đục nội bộ phức tạp nhất là lúc chơi đồ hàng với đám bạn cùng lớp.

“Nếu hung thủ muốn trả thù cho hai vị kia.”

Thi Đại lên tiếng:

“Chắc chắn là người có quan hệ thân thiết nhất với họ?”

Mí mắt thị nữ Thanh Nhi nhúc nhích, vô thức nhìn sang Thẩm Lưu Sương.

“Không thể là Lưu Sương tử được.”

Thi Đại vội vàng bao che:

“Tỷ ấy lớn lên ở Trường An, không chút quan hệ với Trảm Tâm Dao.”

Lúc trao đổi tình báo trên đường, Thi Đại có nói qua vết đao trên lồng ngực Bách Lý Tiêu.

“Đúng rồi.”

Bách Lý Thanh Chi giật mình:

“Còn phải liên quan đến Trảm Tâm Dao nữa. Sao manh mối càng kéo càng nhiều vậy?”

Nhiếp Trảm buồn bực tiếp lời:

“Mấu chốt là, bản thân Trảm Tâm Dao cũng là một câu đố.”

“Trảm Tâm Dao.”

Tổng Đình vẫn luôn yên lặng bỗng lên tiếng:

“Có lẽ là người của quan phủ.”

Tần Tử Tử ngẩng đầu:

“Tại sao?”

“Từ nhỏ ta đã sống ở thị trấn ngoại ô Việt Châu.”

Tổng Đình thần nhiên đáp:

“Trong trấn có một tên ác bá, tàn sát một cặp vợ chồng, vì thiếu chứng cứ, người kia lại bỏ số tiền lớn mua chuộc quan sai, sự việc cứ thế cho qua.”

Hắn ta khựng lại một chốc, rũ mắt nhớ lại:

“Mấy năm sau, ác bá kia bị Trảm Tâm Dao giết chết.”

Bách Lý Thanh Chi buồn bực:

“Mấy năm sau ư?”

Tổng Đình gật đầu:

“Không chỉ chuyện này, Trảm Tâm Dao đã giết vô số kẻ xấu ung dung ngoài vòng pháp luật, Giang Nam rộng lớn, sao Trảm Tâm Dao biết được hành vi của đám người đó?”

Thi Đại vỗ lể:

“Hồ sơ xử lý vụ án của quan phủ!”

Kiểm tra hồ sơ sẽ tiết kiệm được thời gian công sức, còn bao quát hết toàn bộ vụ án lớn nhỏ khắp Giang Nam.

Lấy điểm này làm chuẩn, có thể giải thích được vì sao phải mấy năm sau khi xảy ra vụ án, Trảm Tâm Dao mới giải quyết ác bá trong trấn.

Hồ sơ của quan phủ chất thành núi, đa số đều là vụ án từ vài năm trước.

Những thứ Trảm Tâm Dao lật xem, hiển nhiên đều là án cũ.

Người trong quan phủ à...

Mi tâm Thi Đại giật nhẹ.

Thứ sử điều tra nguyên nhân cái chết của Bách Lý Sách, là quan viên có liên hệ mật thiết nhất đến vụ án này.

Nhưng mười mấy năm trước ông ấy đã chết.

Manh mối vụn vặt loáng thoáng xâu lại thành một sợi dây, Thi Đại vừa định hỏi tiếp, bên tai bỗng vang lên tiếng gió.

Giấy da trong tay Tần Tử Tử bỗng dưng thay đổi, hóa thành bóng đen khổng lồ, tấn công thẳng về trước với khí thế dờn núi lấp biển.

Thuận thế nhìn ra trước, một bóng người cao gầy khoác áo choàng đen, đeo mặt nạ đang đứng dưới cột sắt ngút trời.

Yến tiệc nhà Bách Lý, chắc chắn sẽ không mời khách quái lạ đến vậy.

Thi Đại lập tức đoán ra thân phận của hắn ta, nhanh tay lẹ mắt, móc lời hỏa phù.

Khoảng cách người kia khá xa, dường như không phát giác có người đến gần.

Đòn tấn công của Tần Tử Tử khiến hắn ta không kịp trở tay, nhưng ngay sau đó, rồi bóng bị chặn ngang chặt đứt, nát thành bột mịn.

Kẻ mặc áo choàng đen hơi nghiêng người, chẳng phân biệt được vui giận trong đôi mắt dưới lớp mặt nạ kia.

Thực lực đối thủ không tầm thường, Nhiếp Trảm cau mày:

“Mắt trợn ở đâu?”

“Cột sắt trước người hắn ta.”

Tổng Đình nhanh chóng đáp:

“Hủy nó.”

Vừa dứt lời, Giang Bạch Nghiễn đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Trong tiếng vang của Đoạn Thủy, Thi Đại nghe thấy tiếng chuông ngân đột ngột kéo dài.

Đáy lòng nàng chấn động.

“Phạm nhân...”

Giọng nam thô ráp vang vọng khắp chốn, lạnh lẽo thấu xương:

“Bách Lý Lương.”

Miễn cưỡng duy trì bình tĩnh đã lâu, cuối cùng mặt mày Diệp Văn Hành tái nhợt, hét lớn.

Nơi giao nhau giữa trời và đất phía xa, giống hết lần trước, bỗng xuất hiện một chiếc xe tù được đám quỷ vây quanh.

Nam nhân trong xe tù, là Bách Lý Lương.

Ông ta dùng tư thế quỷ chẳng khác gì Bách Lý Tiêu, hơi ngược cổ lên, đôi mắt trợn trừng, ngũ quan méo mó chẳng nhận ra nổi diện mạo vốn có.

Cái miệng há hốc trống rỗng, đầu lưỡi đỏ đến tím tái bị ông ta hứng trong tay, giờ cao ngang ngực.

Cũng là chết không nhắm mắt.

Trước ngực ông ta, cũng có vết đao cắm thẳng.

Tình trạng cái chết vô cùng thảm hại, Diệp Văn Hành loạng choạng, được Thanh Nhi vánh mắt đỡ bưng đỡ lấy.

Hai chân Bách Lý Cẩm mềm nhũn, ngã ngòai xuống đất:

“Đây, đây...”

Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn để ý đến phản ứng của họ, siết chặt kiếm Đoạn Thủy, tấn công người mặc áo choàng đen.

“Phạm nhân Bách Lý Lương.”

Trước xe tù, sắc mặt Hắc Vô Thường lạnh lẽo, giọng điệu bình thản không gợn sóng:

“Châm ngòi ly gián, giở trò dối trá, phán vào địa ngục tầng thứ nhất, chịu hình phạt rút lưỡi trăm năm.”

Đám tiểu quỷ nghe xong lời phán quyết, vui mừng hơn hở, vung tay múa chân, phát ra tiếng cười vô cùng quái dị.

Nhiếp Trảm cắn răng:

“Nhanh, ảo cảnh sắp thay đổi rồi!”

Căn cứ kinh nghiệm ở tầng địa ngục trước, xe tù lướt qua, là dấu hiệu sẽ có sự thay đổi.

Đến lúc đó, ai mà biết họ lại bị chuyển đến đâu.

Nhiếp Trảm cau chặt mày, một tay bấm quyết:

“Tay nhắc ba tác kiếm long tuyên, không phá chư tà thê không thôi...Kiếm đến!”

Câu thành, ngôn linh ra.

Trường kiếm từ trên trời giáng xuống, lấy tốc độ sấm sét đánh thẳng lên đĩnh đầu người mặc áo choàng đen.

Người khoác áo choàng đen không tránh.

Hắn ta phát tay, mũi kiếm đứt gãy, vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan tràn.

Chỉ một thoáng, trường kiếm vỡ tan.

Khóe mắt Nhiếp Trảm co giật:

“Người...người này có thể phá thuật của ta?”

“Cẩn thận.”

Tổng Đình nói:

“Áo cảnh do hấn ta lập, bị hấn ta không chế.”

Nói tóm lại, cũng giống tranh bốn mệnh của họa trung tiên, người áo đen sở hữu quyền không chế tất cả sự vật nơi này.

Không chờ Giang Bạch Nghiễn và Thẩm Lưu Sương đến gần, người khoác áo choàng đen đã bùng tay.

Trong địa ngục rút lưỡi, tất cả tiêu quỷ lang thang đồng loạt khựng lại, đột ngột xoay người.

Bóng ma lay động, nhanh chóng lao về trước như thủy triều, sát khí đột ngột kéo đến ồ ạt.

Lòng Thi Đại giật thót, bảo vệ trước người Thi Vân Thanh và nhóm nhà Bách Lý, thúc đẩy lôi hỏa phù.

“Không cần tỷ bảo vệ.”

Rút đao nắm chặt trong tay, khi cậu nhấc tay, mũi đao lóe sáng như tuyết.

Thi Vân Thanh chém vài tiêu quỷ ra làm hai, đuôi tóc đung đưa, liếc đôi mắt đen láy nhìn sang:

“...Đệ cũng có thể bảo vệ tỷ.”

Thi Đại hơi sửng sốt, mỉm cười tươi tắn:

“Được.”

Rất nhiều ma quỷ vô tới, Giang Bạch Nghiễn không hề biến sắc.

Ông tay áo lộng gió, sau khi chàng nhanh chóng vung kiếm, loang ra ánh sáng chói mắt.

Thi Đại nghe thấy tiếng xuýt xoa ngạc nhiên của vài người sau lưng.

Giang Bạch Nghiễn có gương mặt đầy sức mê hoặc, dáng người cao ngất thẳng thớm, hơi thở trong trẻo xa cách, dường là ai nhìn thấy chàng lần đầu, đều cảm thấy đây là vị công tử văn nhã tốt tính.

Trái ngược hoàn toàn, là sát ý khiến người ta khiếp sợ của thanh kiếm trong tay chàng.

Tiểu quỷ không phải kẻ địch mạnh của chàng, chẳng qua số lượng quá nhiều, như giòi bọ trong xương.

Đoạn thủy lộ vẻ sắc bén, thế kiếm nhanh mà dày đặc, như nưa phùn róc rách, thực tế chiêu nào cũng hung ác, chẳng chừa đường lui.

Nơi nó lướt qua, yêu ma quỷ quái đều bị dẹp yên, chẳng ngăn kịp bước chân chàng.

Khéo sao lúc này, tiếng chuông lại ngân vang.

“Địa ngục tầng một, khách đã đủ đầy.”

Giọng điệu quái dị từ chân trời truyền đến, mang theo vài phần cười trên nỗi đau người khác:

“Chào mừng khách mới, đến với địa ngục tầng thứ mười ba. Khách mới tên...”

“Bách Lý Căn.”

Khốn kiếp.

Cầm đao chém chết tiểu quỷ ồ ạt kéo đến như tre già măng mọc, Thâm Lưu Sương thâm tắc lưỡi, ngưng tụ linh khí, vung về phía người khoác áo đen cạnh cột sắt.

Đối phương dù bận vẫn ung dung nhìn nàng ta, đồng tử đen láy dưới lớp mặt nạ hỗn độn như mực.

Thâm Lưu Sương thấy hắn ta nhấc tay, không nhanh không chậm, búng tay.

“Tách”

Địa ngục tầng thứ mười ba.

Cảnh tượng xung quanh lại thay đổi, đôi mắt Thi Đại nhìn lên trời, hít sâu một hơi.

Bên tai vẫn còn sót lại tiếng gào khóc thảm thiết của Bách Lý Cẩn, khi nàng chớp mắt, đã không còn bóng dáng của nam nhân kia nữa.

Cùng chuyển đến chỗ khác với ông ta, còn có Diệp Văn Hành, Thanh Nhi và Tổng Đình.

“Quả nhiên Tổng Đình đã bị đưa đi.”

Nhiếp Trảm có vẻ nhụt chí, mặt ủ mày chau:

“Không có hắn, làm sao chúng ta tìm được mắt trận?”

“Dù tìm được mắt trận, e rằng không phá nổi.”

Thâm Lưu Sương cất đao vào vỏ, sắc mặt không hề dao động:

“Hung thủ canh giữ bên cạnh mắt trận, một khi có người đến gần, hắn ta chỉ cần búng tay sẽ có thể chuyển chúng ta sang chỗ khác.”

“Ta muốn biết.”

Bách Lý Thanh Chi không hiểu hỏi ngay, giờ cao tay phải:

“Địa ngục tầng thứ mười ba là gì?”

“Tầng mười ba, ngục ao máu.”

Thẩm Lưu Sương đáp:

“Những kẻ bàng môn tà đạo không chính trực, sau khi chết phải chịu khổ trong ao máu.”

Thi Đại lên tinh thần, quan sát xung quanh.

Hệt như tên gọi, chỗ này nơi nào cũng là đầm máu, tanh tươi khó ngửi.

Ao máu sâu cạn khác biệt, có cái như vũng nước nhỏ, có cái lại cỡ hồ nước, bóng người mặt mũi mờ hồ chìm nổi trong ao máu, đau đớn vùng vẫy.

“Lần này tiêu rồi.”

Đi một lượt trong địa ngục như vậy, đôi mắt Bách Lý Thanh Chi trống rỗng:

“Hung thủ sẽ không đuổi tận giết tuyệt nhà Bách Lý đây chứ? Ta chưa từng làm chuyện xấu mà.”

“Rõ ràng hung thủ đang trả thù.”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Nếu cô không thẹn với lòng, thì không cần lo lắng.”

Nàng ta ngừng lại một thoáng, mềm giọng xuống, mắt phượng nhếch lên độ cong dịu dàng như nước:

“Lúc đồng hành, ta sẽ cố hết sức bảo vệ cô.”

Bách Lý Thanh Chi chẳng có chút phong phạm trường bối, nhào vào lòng nàng ta, cọ tới cọ lui:

“A Tương...Lưu Sương đôi xử với ta tốt quá!”

Thả Lưu Sương bị cọ đến bất đắc dĩ, vành tai ửng đỏ.

Đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để bắt hung thủ, Thi Đại nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, nhìn sang Thi Vân Thanh.

Vừa nãy khi đám quỷ tấn công, Thi Vân Thanh cùng nàng bảo vệ nhóm người Bách Lý Thanh Chi.

Tiểu quỷ đông đúc, gò má cậu bị rạch một đường.

“Đừng nhúc nhích.”

Thi Đại nghiêm túc, lấy kim sang được trong người ra:

“Đau lắm phải không?”

Làm việc ở Trấn Ách Ti lâu như vậy, việc mang theo thuốc chữa thương cầm máu đã trở thành thói quen của nàng.

Cậu là nam tử hán thận trọng vững vàng, không thêm kêu đau.

Được đầu ngón tay Thi Đại bôi thuốc lên miệng vết thương, Thi Vân Thanh gắng nhịn nhúc nhối, căng chặt mặt nhỏ:

“Không đau.”

Thực ra hơi đau một chút, thuốc thấm vào vết thương, như bị lửa đốt.

Thi Vân Thanh phồng một bên má, để mình duy trì ngũ quan bình tĩnh, không vì đau mà cau mặt.

Dáng vẻ này giống hệt hamster, Thi Đại vui vẻ, mỉm cười xoa đầu cậu:

“Rồi rồi rồi, có thể chịu đau, đệ giỏi lắm.”

Tất nhiên rồi.

Cậu nhóc đặc ý giương cằm.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ liếc nhìn cảnh này.

Suýt nữa chàng đã quên, đau đớn và thương tích, có thể thu hút sự chú ý của Thi Đại nhiều hơn nữa.

Lúc ở hang động nhện tinh, Thi Đại từng vì chàng bị thương mà thôi giúp chàng.

Khi ấy cảm nhận của chàng vẫn chưa rõ ràng, giờ đây nhớ lại...

Đầu ngón tay Giang Bạch Nghiễn run lên.

Hơi thở Thi Đại từng lướt qua vết thương, liệu có thể xem như một phần của nàng đã tiến vào thân thể chàng không?

Bỗng nhiên, Thi Đại quay đầu:

“Vết thương của chàng sao rồi? Đã bôi thuốc chưa?”

Giang Bạch Nghiễn xem đám ma quỷ như vô hình, kiếm khí ngập sát tâm, chưa từng né tránh.

May mà thực lực tiểu quỷ có hạn, chỉ rạch trúng vai trái chàng hai vết xước dài, cộng thêm vài vết thương nhỏ.

Giang Bạch Nghiễn khoác áo trắng, máu tươi thấm ra sẽ bị người khác nhìn thấy ngay.

Thi Vân Thanh ngược mắt liếc qua.

Câu kế tiếp của Giang Bạch Nghiễn là gì, cậu không cần nghĩ

cũng đoán được.

“Không có gì”, “không sao”, “đừng lo”.

Nói thật, có lúc Thi Vân Thanh không thể không phục, người này thật sự rất giỏi chịu đau.

Sau đó cậu nghe thấy giọng Giang Bạch Nghiễn vang lên:

“Không mang theo thuốc chữa thương.”

Khựng lại một thoáng, dường như chân chừ, chàng khẽ bảo:

“Hơi đau.”

Thi Vân Thanh: “?”

Thi Vân Thanh: “???”

Thi Vân Thanh tròn tròn mắt từng chút một, chậm rãi ngẩng đầu.

Thi Đại chẳng chút do dự, xoay người bước qua:

“Đau lắm hả? Để ta xem nào.”

Thi Vân Thanh: “???”

Thẩm Lưu Sương mặt mày vô cảm, cố gắng khôi phục nhịp thở bình thường.

Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn vén tay áo.

Quả nhiên có hai vết máu dài.

Sắc da Giang Bạch Nghiễn trắng lạnh, vết thương chảy máu, đỏ thẫm một vùng, rất chói mắt.

Thi Đại đưa thuốc chữa thương cho chàng, lại lấy khăn tay ra:

“Chàng lau đi.”

Giang Bạch Nghiễn cảm ơn nhận lấy, lau sạch vết máu, thấm thuốc lên đầu ngón tay.

Chàng hiềm khi nói thẳng mình đau, lúc hỏi Giang Bạch Nghiễn “có sao không”, phản ứng đầu tiên của Thi Đại, cũng là lời đáp “không sao” của chàng.

Dẫu thế nào, Giang Bạch Nghiễn không còn gắng gượng chống đỡ nữa, đây là chuyện tốt.

Ngón tay của chàng dài thật đó, Thi Đại nghĩ.

Vì thường xuyên cầm kiếm, bàn tay này nổi vết chai, nhìn kỹ lại, có vài vết sẹo nhỏ đã lâu.

Nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, như những đốt trúc, khớp xương gồ lên thành độ cong rõ rệt, mu bàn tay thoáng hiện mạch máu, tựa nhánh dây leo xanh nhạt.

Thi Đại để ý vết thương của chàng, yên tĩnh nhìn thêm vài lần.

Giang Bạch Nghiễn cũng đang ngắm nàng.

Nàng thấp hơn chàng một chút, từ góc độ dưới mắt, Giang Bạch Nghiễn trông thấy rèm mi dài mảnh của Thi Đại.

Như hai khóm mây mỏng manh che khuất hồ nước nơi đáy mắt nàng, thỉnh thoảng lay động đôi chút, như chiếc quạt nhỏ.

Hắn là biểu cảm quan tâm, để ý.

Chỉ cần được nàng nhìn chăm chú thế này, đã khiến lòng chàng hân hoan.

Hờ hững bôi thuốc, Giang Bạch Nghiễn nghĩ, sau này có thể nói mình đau nhiều hơn nữa.

Nhưng chỉ nhìn chăm chú thôi, vẫn chưa đủ.

Liệu chàng có thể được nhiều hơn chăng?

Động tác bơi thuốc bỗng khựng lại, Giang Bạch Nghiễn co đút ngón tay.

Thi Đại hoang mang ngẩng đầu:

“Sao vậy?”

Mắt hoa đào xinh đẹp hơi nghiêng xuống, ánh mắt thản nhiên, sa vào đôi mắt nàng.

Giọng nói Giang Bạch Nghiễn nhẹ đến quá mức:

“Vẫn đau lắm.”

Thi Đại: “?”

Bình thường Giang Bạch Nghiễn bị khoét máu thịt, chưa từng thốt lên một chữ đau nào, hôm nay...

Nàng hé môi, không lên tiếng.

Thoáng chốc, Thi Đại đã hiểu ý chàng.

Đôi đồng tử đóng đầy sát ý cách đó không lâu như miệng giếng sâu thăm, ánh mắt nhìn về phía nàng lại dịu dàng nhường ấy, giống như cẩn thận thăm dò, lại như làm nũng.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn đứng trong một góc, vài người đang thảo luận thân phận hung thủ cách đó không xa.

Thi Đại quay lưng lại với họ, động tác và sắc mặt được giấu trong bóng râm, không bị trông thấy.

Vành tai nàng nóng bừng.

Nhưng vẫn cúi đầu, thổi một hơi vừa nhẹ lại nhanh lên vết thương của Giang Bạch Nghiễn.

Đau đớn sắc bén như lửa cháy dao cắt, trong cơn đau nhức
nhồi thoáng chốc lại nảy sinh dòng chảy âm áp lạ kỳ.

Hơi ngứa.

Hơi thở dịu nhẹ như vuốt mèo, cào qua mu bàn tay chàng.

Khớp tay Giang Bạch Nghiễn khẽ run, như thể bị ai đó nhóm
lên ngọn lửa trong lòng, thiêu đốt da thịt nóng bỏng, nhịp tim
tăng tốc.

Hòa quyện cùng hơi thở của Thi Đại, nóng bỏng lại dễ chịu.

Chàng thích lắm.

Thi Đại thổi quá nhanh, vô cớ chột dạ như kẻ trộm, tim đập lờ
hai nhịp, cố gắng ra vẻ bình tĩnh:

“Chàng đỡ hơn chưa?”

Nàng nói rất khẽ, như lời thì thầm bên tai, vừa ngược mắt đã
thấy đuôi mắt Giang Bạch Nghiễn cong lên.

Mặt chàng ửng đỏ.

Cơ thể như bị sức mạnh vô hình nào đó giữ chặt, chẳng động
đậy nổi.

Thi Đại hồi hộp một cách kỳ diệu, ánh mắt lướt qua sống mũi
cao thẳng của chàng, nốt ruồi nhỏ nơi bờ môi, rồi đến khóe
miệng mỏng manh của chàng.

Môi mỏng Giang Bạch Nghiễn mở ra rồi khép lại, không lên
tiếng, chỉ có hơi thở nóng ấm lặng lẽ toát ra.

Nương theo khẩu hình đôi môi, Thi Đại thấy rõ ý chàng...

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Muốn nữa.”

Chương 88: C88: Chương 88

Muốn nữa.

Nhận rõ hai chữ này, vị trí xương cụt của Thi Đại dâng lên tê dại như có như không.

Nàng vô thức rời mắt, không nhìn thẳng vào Giang Bạch Nghiễn, lại cảm thấy che đậy thế kia nhát gan quá mức, dứt khoát nhìn chằm chằm mắt chàng.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn dịu dàng yên tĩnh, có thể nói là vô tội.

Nhưng nếu quan sát kỹ hơn, mắt hoa đào lặng lẽ cong lên, nào có nửa phần đau đớn tủi thân.

Ngược lại như loài rắn sặc sỡ lại nguy hiểm.

Thi Đại bị đuôi rắn dài quấn chặt, tiến lại gần nó.

Nàng lặng lẽ vân vê đầu ngón tay, kiềm nén nhịp tim không ổn định, lại lần nữa thối lên miệng vết thương.

Hơi thở lần này dịu dàng kéo dài, như phủ xuống lớp lụa mỏng, rất lâu vẫn chưa tan đi.

Chờ nàng ngẩng đầu lên, Giang Bạch Nghiễn đã rũ mắt cười khẽ:

“Đa tạ.”

Thi Đại sờ lỗ tai nóng hổi:

“Không cần.”

Vết thương của Giang Bạch Nghiễn không nghiêm trọng, sau khi bôi thuốc xong, chàng kéo tay áo xuống che đi.

Vết thương nhỏ như vậy, trước đây ngay cả bôi thuốc chàng cũng lười.

Bên này xong việc, Thi Đại nhìn sang bên kia:

“Mọi người bàn thế nào rồi?”

Lúc chờ Giang Bạch Nghiễn bôi thuốc, nàng nghe thấy họ đang thảo luận bước kế tiếp.

Thi Vân Thanh tròn to đôi mắt đen láy, ngơ ngác nhìn chằm chằm Giang Bạch Nghiễn.

Cậu hoảng hốt hiểu ra gì đó, lại như không biết gì hết, xuất phát từ bản năng, cảm giác hôm nay mình đã được trải nghiệm thế nào là tâm kế.

Người lớn đáng sợ quá đi mất.

Thẩm Lưu Sương khoanh tay trước ngực, mày mắt u ám.

Có ai miệng mồm kêu đau, từ đầu đến cuối lại mỉm cười thích ý nhường ấy không? Tiểu tử thời Giang Bạch Nghiễn, đến diễn kịch cũng vụng về.

Thi Đại đâu thể nào nhìn không ra, vậy mà nàng vẫn không từ chối.

...Thôi được rồi.

Thẩm Lưu Sương khép hờ mắt.

“Không bàn được gì.”

Bách Lý Thanh Chi có vẻ mệt mỏi:

“Chỉ đành thử đi xung quanh, tìm Tổng Đình và mắt trận.”

“Ta còn một cách.”

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Chống đỡ ảo cảnh lớn như vậy, cực kỳ hao tổn thể lực. Một khoảng thời gian sau, chờ hung thủ suy yếu, sức khổng chế với huyền trận giảm đi...”

Nàng ta nhanh nhẹn nhướng mày:

“Chúng ta có thể dùng sức mạnh, cứng đối cứng trực tiếp phá trận.”

Đâm ảo cảnh thành một tổ ong, đơn giản thô bạo nhưng hiệu quả.

Tất nhiên phải chờ sức lực của hung thủ phía sau tiêu hao hơn phân nửa, khó lòng duy trì ảo cảnh mới được.

“Cách này ổn đó.”

Nhiếp Trảm xoa nắm đấm:

“Linh lực của ta dồi dào lắm.”

“Nhưng mà.”

Thi Đại nói:

“Cái chết của Bách Lý Tiêu và Bách Lý Lương, cách nhau khoảng nửa canh giờ. Tốc độ giết người của hung thủ nhanh như vậy...”

Thi Đại cau mày:

“Hắn muốn giết bao nhiêu người đây?”

Câu này vô cớ khiến người ta sờn gai óc, Bách Lý Thanh Chi biến sắc, siết chặt cánh tay Thẩm Lưu Sương.

“Hơn nữa, thực lực kẻ đó quá mạnh!”

Nhớ lại người khoác áo choàng đen, lòng Nhiếp Trảm hãy còn sợ hãi:

“Vậy mà đánh tan phi kiếm của ta chỉ trong một chiêu, rốt cuộc hắn có lai lịch gì? Hắn là Trảm Dao Tâm trong truyền thuyết ư?”

Tần Tử Tử cúi đầu, dò xét kéo nhỏ chất bạc của mình.

Người khoác áo choàng đen cũng đánh nát rơi bóng của nàng ta.

“Tổng Đình nói, Trảm Tâm Dao rất có thể là người của quan phủ.”

Thi Đại nhớ lại nghi vấn chưa kịp hỏi cách đó không lâu:

“Trảm Tâm Dao xuất hiện hai mươi năm trước...Diêm Thanh Hoan, vị thứ sử bị chết đuối kia, bắt đầu nhậm chức từ khi nào?”

Diêm Thanh Hoan sững sốt:

“Hình như cũng là hơn hai mươi năm trước!”

Thẩm Lưu Sương hiểu ý nàng:

“Muội cảm thấy, thứ sử là Trảm Tâm Dao?”

“Không phải cảm thấy.”

Thi Đại nhếch môi:

“Là manh mối quá ít, đành phải dựa vào hai người có thể liên

quan đến nhau.”

Liên tưởng thứ sử và Trảm Tâm Dao lại với nhau, vậy mà thật sự thông suốt.

“Diêm Thanh Hoan từng nói, thứ sử cương trực công chính, là quan tốt chính trực.”

Thi Đại lên tiếng:

“Có lẽ thứ sử cũng chẳng phải Trảm Tâm Dao, nhưng suy luận theo lý lẽ này, ông ấy chắc chắn quen biết với Trảm Tâm Dao.”

Thế nên, Trảm Tâm Dao mới có thể diệt trừ hung thủ thông qua hồ sơ những vụ án cũ.

“Nhưng mà...”

Thi Vân Thanh chen lời:

“Mười mấy năm trước thứ sử đã...”

Bỗng dung thông suốt đầu mối, cậu bé nhanh chóng chớp mắt.

“Mười mấy năm trước thứ sử đã qua đời.”

Diêm Thanh Hoan vỡ lẽ:

“Hôm nay hung thủ muốn trả thù cho ông ấy?”

Thi Đại búng tay:

“Đúng rồi.”

Manh mối Trảm Tâm Dao này, không chút liên hệ đến nhà Bách Lý.

Rất lâu trước đó, Thi Đại đã suy nghĩ về ý nghĩa của vết đao cắm thẳng trên thi thể.

“Trảm Tâm Dao giết người, trước giờ chỉ lấy mạng trong một đao, không để lại dấu vết.”

Thi Đại lên tiếng:

“Tôi nay gây ra động tĩnh lớn đến vậy, hoàn toàn không phù hợp với phong cách làm việc trước giờ của ông ta.”

Thẩm Lưu Sương “ừm” một tiếng:

“Như đang trả thù riêng.”

Xe tù dạo quanh, tuyên bố tội danh, tất cả mọi thứ trong ảo cảnh đều có ý trừng phạt rành rành.

“Tóm lại, ta có ba suy đoán.”

Thi Đại nói:

“Thứ nhất, thứ sử là Trảm Tâm Dao, mười mấy năm trước bị nhà Bách Lý mưu hại g iết chết, người thân hoặc bạn tốt của ông ấy đã kế thừa danh hiệu Trảm Tâm Dao, mấy năm nay thay ông ấy hành hiệp trượng nghĩa.”

“Thứ hai.”

Thi Đại giơ ngón tay thứ hai lên:

“Thứ sử và Trảm Tâm Dao có quan hệ thân thiết, thông qua thứ sử, Trảm Tâm Dao có thể đọc được hồ sơ vụ án. Về sau thứ sử bị hại, tôi nay Trảm Tâm Dao đến trả thù.”

“Thứ ba, là suy đoán ban đầu của chúng ta.”

Thi Đại cất lời:

“Trảm Tâm Dao quen biết vợ chồng Bách Lý Sách đã qua đời, lần này đến trả thù cho họ.”

“Thôi đại nhân, Trảm Tâm Dao...”

Bách Lý Thanh Chi như có điều suy nghĩ:

“Không ít bách tính đã chịu ơn của Thôi đại nhân, năm đó ông ấy qua đời, quả thật có rất nhiều người cảm phần, cho rằng chuyện rơi xuống hồ không phải ngoài ý muốn.”

Thi Đại:

“Thôi đại nhân?”

“Vị thứ sử kia, tên Thôi Ngôn Minh.”

Bách Lý Thanh Chi cười:

“Lúc ông ấy nhậm chức, các người vẫn chưa ra đời.”

Nàng ta bĩu môi, nhớ lại đơn giản:

“Là một vị quan tốt, ngay cả cha nương ta cũng khen ông ấy một lòng vì dân, thiết diện vô tư.”

Tính toán thời gian, Bách Lý Thanh Chi khi đó cũng chỉ trên dưới mười tuổi.

“Người đã qua đời, nghĩ những chuyện này cũng vô ích.”

Bách Lý Thanh Chi tiện tay vén lọn tóc ra sau tai:

“Chúng ta chọn hướng, đi về trước nhé?”

Tần Tử Tử gật đầu, kéo bạc trong tay bỗng nhúc nhích, cắt ra một bóng đen hình tròn.

Sau khi nàng ta niệm pháp quyết, bóng đen bay lên không trung, lơ lửng trên đỉnh đầu nàng ta.

“Thế này.”

Bị những người khác đồng loạt nhìn chăm chú, Tần Tử Tử đột nhiên cúi đầu:

“Dễ để người khác nhìn thấy.”

Trước giờ nàng ta ít nói, mới nhìn có vẻ lạnh nhạt, thực ra...

Liếc thấy vết ửng đỏ trên vành tai Tần Tử Tử, Thi Đại nghĩ, có lẽ cô nương này hướng nội quá, không giỏi giao tiếp với người khác.

“Ý này rất hay.”

Nhiếp Trảm vui vẻ nói:

“Giống như thả diều vậy.”

Họ nói đi là đi, không ở lại thêm.

Địa ngục ao máu chỗ nào cũng có đầm nước, bốc mùi hôi tanh mục nát.

Thi Đại nhìn chằm chằm chất lỏng đỏ sẫm đầy đất:

“Mấy thứ này chỉ là máu thuần túy thôi sao?”

Trong một ao nước sâu hơn cách đó không xa, mỗi một bóng người đều gồng sức vùng vẫy, dáng vẻ rất đau khổ.

Tần Tử Tử thả một tấm giấy da xuống vũng nước, không có gì xảy ra.

Lại ném vào ao nước, vậy mà mặt nước lại nổi bọt sôi trào, nhanh chóng nuốt chửng giấy da, tan thành bột mịn.

“Cách xa ao máu một chút.”

Thảm Lưu Sương nói:

“Máu trong ao có tác dụng ăn mòn.”

“Ta biết ngay mà.”

Khóe môi Nhiếp Trảm co giật:

“Cực hình địa ngục, không thể nào khiến người ta dễ chịu được.”

Bách Lý Cần bị phán sẽ chết trong địa ngục ao máu, lẽ nào đã bị ăn mòn hết nửa lớp da?

Nghĩ thôi cũng đau.

Nhiếp Trảm nghiêng răng.

Vũng nước cạn khắp nơi, Thi Đại phải nhấc váy lên.

Nàng chẳng hề để ý đến vết máu dơ dưới đất, đặt tâm tư vào vụ án, trò chuyện câu được câu chăng với Thẩm Lưu Sương.

Dáng vẻ thiếu nữ nhanh nhẹn, vai thẳng lưng gầy, mép váy nhấc lên nhẹ nhàng bay phấp phới, để lộ mắt cá chân mảnh mai.

Nàng có ý tránh máu, thỉnh thoảng nhón chân nhanh nhay nhảy qua, váy đỏ như cánh bướm tung bay, cổ chân là nhánh cây bạch ngọc.

Giang Bạch Nghiễn chỉ nhìn thoáng qua, lặng lẽ rời mắt.

Không nhìn nàng, giọng nói của Thi Đại vẫn quanh quẩn bên tai, từng câu từng chữ như rèm châu vang vọng giòng già, đi cùng là hương hoa dành dành sau cơn mưa.

“Muội thấy Diệp phu nhân cũng rất kỳ lạ.”

Thi Đại nhỏ tiếng nói với Thẩm Lưu Sương:

“Bà ta sợ hãi quá mức, là đương gia chủ mẫu, lẽ ra bà ta phải trải qua không ít chuyện mới đúng chứ?”

So sánh với nhau, dầu mặt mày Bách Lý Thanh Chi khiếp sợ, nhưng tóm lại vẫn giữ được bình tĩnh, không thẹn với lương tâm.

Diệp Văn Hành thì sao...trạng thái giống hệt như Bách Lý Cẩn mất hồn mất vía.

Mà Bách Lý Cẩn, là một trong những đối tượng trả thù của hung thủ.

“Thanh Chi cô cô.”

Thi Đại hỏi:

“Diệp Văn Hành và Bách Lý Hoằng là người thế nào?”

“Nhị ca nhị tẩu ư?”

Bách Lý Thanh Chi đang tập trung tinh thần tránh vũng nước, không làm bẩn mếp váy:

“Rất tốt, mọi người đã gặp nhị tẩu rồi, tẩu ấy dịu dàng lắm đúng không? Nhị ca đối xử với người khác cũng ôn hòa, chỉ là quá mê mẩn đao pháp, cả ngày luyện tới luyện lui, chẳng quán xuyên nhà cửa cho mấy.”

“Nghe nói Hoằng bá phụ không có năng khiếu đao pháp, nhưng cực kỳ khắc khổ.”

Diêm Thanh Hoan bổ sung đúng lúc:

“Trong mấy năm nay, ông ta toàn tâm toàn ý khổ tu đao pháp, đã là đệ nhất đao Giang Nam rồi.”

Đây là người vì bề quan, ngay cả cháu gái về tộc cũng không lộ mặt.

Thi Đại khẽ đáp, chợt nghe thấy bên cạnh có người gọi:

“Thanh Chi tiểu thư!”

Giọng nói quen thuộc.

Nghe tiếng nhìn qua, có ba bóng người đang đứng phía xa.

Thanh Nhi mặt mày xám trắng, váy áo dính đầy vết máu đỏ sẫm, nhìn thấy họ, kích động đến mức hai mắt ửng đỏ.

Bên cạnh nàng ta là nam nhân trung niên cao gầy, ngũ quan bình thường, Thi Đại chưa từng gặp.

Nam nhân đưa lưng lại với Diệp Văn Hành, bà ta mặt như tro tàn, vành mắt đỏ bừng.

“Nhị tẩu!”

Bách Lý Thanh Chi ngạc nhiên:

“Tẩu sao vậy?”

“Thanh Chi tiểu thư.”

Nam nhân mỉm cười lấy lòng:

“Phu nhân trẹo chân, suýt nữa ngã vào ao máu, trên đùi dính chút máu trong ao.”

Ao máu có tác dụng ăn mòn.

Bách Lý Thanh Chi run lấy bầy, vội nói:

“Sao rồi? Bôi thuốc chưa? Có dính nhiều máu không?”

Dứt lời nàng ta bước lên, cẩn thận vén mép váy Diệp Văn Hành lên, hít khí lạnh.

Hắn Diệp Văn Hành đã lún một chân vào ao máu, nửa bên đùi cháy đỏ, lộ ra vài miếng máu thịt nhầy nhụa.

“Trên người chúng ta không mang theo thuốc.”

Nam nhân quay đầu, nhìn về phía Tần Tử Tử và Nhiếp Trảm, sốt ruột hỏi:

“Hai vị tiên sư có thuốc trị thương không?”

Diêm Thanh Hoan nhỏ tiếng giới thiệu với nhóm người Thi Đại:

“Đây là quán gia của Bách Lý thị.”

Ánh mắt Thi Đại nhúc nhích.

Khi nói đến Trảm Tâm Dao gần tuổi trung niên, Diêm Thanh Hoan từng nhắc đến hắn ta.

Tên là Tạ Ngũ Lang, tuổi tác tương đương Trảm Tâm Dao.

Những người trung niên còn lại của nhà Bách Lý, đều đã chết trong ảo cảnh.

Nhiếp Trảm là người nhiệt tình, lấy bình sứ đưa cho Bách Lý Thanh Chi:

“Dùng cái này đi.”

Địa ngục ao máu trống trải vô tận, để bôi thuốc cho Diệp Văn Hành, mọi người tìm một chỗ trống xem như sạch sẽ.

Bách Lý Thanh Chi ngồi xổm trước mặt bà ta, cực kỳ lo lắng, mở bình sứ đựng thuốc ra:

“Sao lại bất cần như vậy?”

Thiên kim đại tiểu thư không biết cách bôi thuốc, ngơ ngác một thoáng, nàng ta đưa bình sứ cho Thanh Nhi.

Diệp Văn Hành đau đến không nói nên lời, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ta, ta cũng không rõ.”

Thanh Nhi run giọng:

“Ta và phu nhân bị chuyển đến một nơi, không biết tại sao bà lại không nhìn rõ dưới chân...”

Quản gia Tạ Ngũ Lang nhìn mà sốt ruột thay:

“Đừng nói nữa, mau bôi thuốc đi.”

Thi Đại đi một cung ngồi sang một bên, lặng lẽ đánh giá sắc mặt Diệp Văn Hành.

Hiển nhiên bà ta rất đau. Nữ nhân quý tộc chưa từng chịu khổ, được Thanh Nhi lau vết thương, toàn thân run rẩy.

Ngoài đau đớn ra, biểu cảm của Diệp Văn Hành lại có vẻ quái lạ khó nói nên lời.

Như khiếp sợ, tuyệt vọng, oán hận xen lẫn vào nhau, gần như cuồng loạn.

Tại sao bà ta lại sợ hãi?

Vì họ không thể phá pháp trận, bị nhốt trong địa ngục.

Địa ngục là nơi trừng phạt kẻ có tội.

Diệp Văn Hành cũng từng phạm phải tội nghiệt chẳng?

“Nàng cảm thấy...”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

“Bà ta là người tiếp theo?”

Hừm?

Thi Đại nghiêng đầu, nhận ra chẳng biết từ lúc nào chàng đã ngồi cạnh mình.

Bị Giang Bạch Nghiễn hỏi thẳng như vậy, Thi Đại cũng không che giấu.

Mấy lời này hiển nhiên chẳng thể nói trước mặt người ta, nàng cố ý dời ra xa, khẽ bảo:

“Trừ trong lòng có quỷ ra, ai lại sợ đến mức đó?”

Vả lại, sau khi Bách Lý Sách chết, hai vợ chồng Diệp Văn Hành nhận được lợi ích lớn nhất, ngồi thẳng lên vị trí gia chủ.

Trong chuyện mưu hại Bách Lý Sách, nếu ngay cả người của nhánh lẻ cũng tham dự, bà ta và Bách Lý Hoằng chắc hẳn không thoát khỏi liên quan.

Lúc này tất cả mọi người đều chú ý đến Diệp Văn Hành, Thi Đại chống cằm bằng một tay, chậm rãi nói:

“Nhà Bách Lý tổng cộng chỉ có bấy nhiêu người, chết mất phân nửa, Diệp Văn Hành biết sắp đến lượt bà ta rồi.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Không muốn cứu bà ta?”

“Tiền đề là, ta phải cứu được kìa. Trong ảo cảnh này, hung thủ giết người dễ như trở bàn tay, ngay cả bóng dáng của hắn chúng ta cũng chẳng thấy.”

Thi Đại lên tiếng:

“Hơn nữa...”

Miễn cưỡng thốt ra hai chữ, Thi Đại khựng lại, bỗng dừng cú

đầu.

Gió nhẹ lướt qua mắt cá chân, mép váy tung bay, lan tỏa hơi lạnh.

Ngón trỏ của Giang Bạch Nghiễn nhắc mép váy nàng lên, sức lực rất nhẹ, chỉ lộ ra một đoạn mắt cá chân nho nhỏ.

Thi Đại cúi đầu, vừa lúc chàng ngược mắt, nhìn thoáng qua nàng.

“Ta thấy chân nàng dính máu.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Ta lau giúp nàng nhé?”

Cũng như đi đường vào ngày mưa, ngang qua vũng nước, thường bị nước mưa văng trúng chân.

Thi Đại nhìn thoáng qua, quả nhiên trông thấy vài vệt đỏ nơi mắt cá chân nàng.

Trên bắp chân, hần cũng có.

Thi Đại: “...”

Yên lặng một lúc, nàng rời mắt, lấy khăn tay từ ống tay áo ra:

“Cảm ơn.”

Nghĩa là chấp nhận.

Giang Bạch Nghiễn nhận khăn tay, giọng điệu như thường:

“Vừa nãy nàng muốn nói gì?”

“Hơn nữa, nếu hung thủ thật sự muốn trả thù.”

Khăn lụa mềm mại, được Giang Bạch Nghiễn lau nhẹ cổ chân, xúc cảm kỳ diệu.

Thi Đại như bị ghen lời:

“Hôm nay người chết, toàn là những kẻ tham tài hại người.”

Nàng nhìn rất rõ trắng đen thiện ác, lúc xảy ra vụ án người điều khiển con rối, đã từng giúp Tiểu Hắc phá giải pháp trận, để hắn ta tự tay đâm kẻ thù.

Thi Đại chưa từng thương tiếc những kẻ gian ác làm nhiều chuyện xấu.

Làn da nàng trắng nõn, mắt cá chân hiếm khi gặp nắng, như gôm sứ mịn màng.

Giang Bạch Nghiễn dùng ngón cái cọ qua, cách lớp khăn lụa, cảm nhận đường nét xương cốt máu thịt.

Xinh đẹp lại yếu ớt, chỉ dùng sức mạnh hơn một chút thôi sẽ vỡ vụn.

Bị chàng nắm bằng một tay, như một loại giam cầm dịu dàng.

Cảm xúc nơi đáy lòng chàng khó hiểu, khẽ cong môi:

“Nàng chưa từng từ bi với kẻ ác.”

Vậy chàng thì sao?

Thực ra chàng có vô số suy nghĩ chẳng thể phơi bày ra ánh sáng.

Muốn Thi Đại nhìn chàng nhiều hơn, muốn Thi Đại để ý chàng thêm nữa, muốn Thi Đại chỉ thuộc về chàng.

Thấy nàng nói cười với Nhiếp Trảm, Diêm Thanh Hoan, Giang Bạch Nghiễn từng nghĩ đến sẽ giam nàng bên cạnh, vĩnh viễn chỉ nhìn mỗi mình chàng.

Như bụi gai sinh sôi trong đầm lầy, vừa hiện lên chút mờ ám, đã bị chàng lặng lẽ chặt đứt.

Nếu Thi Đại ở cạnh người khác, bỏ mặc chàng chẳng buồn để ý, chàng phải làm thế nào đây?

Giang Bạch Nghiễn khẽ bảo:

“Ta thì sao?”

Thi Đại:

“Sao cơ?”

“Nếu ta kẻ tội ác tày trời, lạm sát vô tội.”

Hàng mi dài khẽ rũ xuống, che giấu cảm xúc u ám khó hiểu, động tác Giang Bạch Nghiễn hướng lên trên, đến gần bắp chân nàng:

“Nàng sẽ đối xử với ta thế nào?”

Chưa từng nghĩ đến vấn đề này, ánh mắt Thi Đại hoang mang.

Nàng cười khẽ, trêu ghẹo nói:

“Kẻ ác sẽ giúp ta lau máu ư?”

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng.

Nghe Thi Đại nói tiếp:

“Nếu chàng thật sự biến thành kẻ khốn lạm sát vô tội...”

Nàng nghiêm túc suy nghĩ một lúc, giọng điệu chắc chắn:

“Ta nhất định sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với chàng, là người đầu tiên bắt chàng về Trấn Ách Ti.”

Bốn chữ “ân đoạn nghĩa tuyệt”, nàng nói chẳng hề qua loa.

Ngón cái đã đến bấp chân Thi Đại, lau nhẹ mấy giọt máu đọng.

Giang Bạch Nghiễn hơi dùng sức.

Thế nên miếng thịt mềm gồ lên một đường cong nhỏ, xuyên qua khăn lụa, truyền đến độ ẩm rõ rệt.

Bản năng chém giết nhiều năm thôi thúc chàng cướp lấy nhiều hơn nữa, Giang Bạch Nghiễn lại không dám mạnh tay.

Vừa nãy khăn lụa lướt qua mắt cá chân nàng, sau khi rời khỏi, làn da nơi đó của Thi Đại đã ửng đỏ.

“Nhưng mà.”

Thi Đại chống tay lên cằm, mỉm cười nhìn chàng:

“Giang Trầm Ngọc này, ta cảm thấy chàng sẽ không trở thành loại người đó đâu.”

Giang Bạch Nghiễn ngẩng đầu, chậm rãi lau vết máu cho nàng:

“Chuyện cảm thấy này, không chắc được.”

Vành mắt Thi Đại cong cong, lên tiếng:

“Được thôi, ta tin tưởng. Ta tin chàng, sẽ không trở thành loại người đó.”

Bên tai yên lặng một thoáng.

Giọng Giang Bạch Nghiễn truyền đến từ bên cạnh, nửa đùa nửa thật:

“Hôm nay nàng tin ta, nếu thật sự có ngày đó, nàng đừng hối hận.”

Đầu ngón tay chàng cọ lên bắp chân nhỏ, rất nhẹ nhàng, như đang gãi ngứa.

Nơi chưa từng có ai chạm đến, Thi Đại vô thức thẳng người dậy.

Lạ quá.

Chỉ sau vài câu đối đáp, nàng và Giang Bạch Nghiễn như đang ở hai đầu cán cân, chính giữa là một sợi dây mảnh mai căng chặt, lung lay chực đổ.

Cảm giác không thể giải thích được, như đang đối đầu, khiến nhịp tim nàng đập mạnh.

Chẳng biết có phải hơi thở chàng vừa phả qua làn da hay không, ấm nóng như lông vũ lướt nhẹ.

Thi Đại co đầu ngón tay, gác lại ý cười:

“Ta sẽ không làm chuyện hối hận.”

Dứt lời, xúc cảm di chuyển trên bắp chân nàng bỗng khựng lại.

Giang Bạch Nghiễn ngẩng đầu.

Cách nhau quá gần, ngũ quan tinh tế của chàng càng thêm sắc sảo, đồng tử sâu thẳm, chùng như hung ác, lại chẳng đáng sợ.

Nơi đáy mắt chàng, toàn là hình bóng của Thi Đại.

D*o vọng tối tăm, hiểm ác bị ngăn chặn hết mực cẩn thận, Giang Bạch Nghiễn tự tay chặt đứt mầm gai đang đâm chồi.

“Yên tâm.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng, mỉm cười rất khế:

“Sẽ không khiến nàng hối hận.”

Chương 89: C89: Chương 89

Lau sạch vết máu trên chân Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn rút tay về.

Mép váy tung bay, lướt qua mắt cá chân, mang theo làn gió nhẹ.

Thi Đại mỉm cười với chàng, nhớ đến vụ án, nghiêng đầu nhìn sang Diệp Văn Hành bên kia.

Thanh Nhi đang bôi thuốc cho bà ta, nhóm nam tử cố ý tránh mặt.

Quản gia Tạ Ngũ Lang đứng thẳng một bên, thấp thỏm nhìn ngó xung quanh, chạm vào tầm mắt Thi Đại, nở nụ cười lo lắng không yên.

Thi Đại chú ý, tay phải hắn ta không ngừng run rẩy.

Thẩm Lưu Sương cũng phát giác, dịu giọng hỏi:

“Vẫn ổn chứ?”

“Không sao.”

Tạ Ngũ Lang miễn cưỡng nở nụ cười, nhắc cánh tay phải lên:

“Lúc cứu phu nhân, tay ta dính chút máu.”

Thi Đại tập trung nhìn kỹ lại, lòng bàn tay hắn ta bị ăn mòn, be bết máu thịt.

Bách Lý Thanh Chi giật mình:

“Ôi! Sao lại không nói sớm? Phải đau biết mấy.”

“Không sao, chúng ta là hạ nhân, da dày thịt béo.”

Tạ Ngũ Lang ngại ngùng cười nói:

“Vẫn nên chữa thương cho phu nhân trước.”

“Ta có nhiều thuốc chữa thương.”

Thẩm Lưu Sương di chuyển cổ tay, xòe lòng bàn tay ra, là một bình sứ trắng nhỏ:

“Người dùng cái này đi.”

Tạ Ngũ Lang biết nghe lời phải, vội vàng nhận lấy, không quên gật đầu khom người:

“Đa tạ Tương tiểu thư!”

Lần đầu vị Tạ Ngũ Lang này xuất hiện, Thi Đại không hiểu gì về hắn ta, khó tránh tò mò:

“Tạ quản gia và Diệp phu nhân gặp nhau khi nào?”

“Thi tiểu thư.”

Tạ Ngũ Lang nhớ thân phận của nàng, cung kính đáp:

“Sau khi địa ngục thay đổi, chưa được bao lâu ta đã chạm mặt phu nhân.”

Hắn ta có chút buồn phiền:

“Điều tại ta, không bảo vệ được phu nhân.”

Nói xong câu này, Tạ Ngũ Lang rùng mình, cuối cùng không nhịn được lâm bẫm:

“Nơi quỷ quái này, khi nào chúng ta mới ra khỏi?”

Thi Đại liếc nhìn hắn ta đơn giản một lượt.

Ngũ quan bình thường, mày kiếm mắt dài, khoảng trên dưới ba mươi.

Trong ảo cảnh, mỗi một người đều có thể là hung thủ, Thi Đại mỉm cười lịch sự, như thể vô ý hỏi:

“Năm nay Tà quản gia bao nhiêu tuổi?”

Tà Ngũ Lang thành thật đáp:

“Ba mươi.”

Ba mươi tuổi.

Nếu trở về mười tám năm trước, cũng chỉ độ mười hai.

Thế thì...không thể làm Trảm Tâm Dao được nhỉ?

Thảm Lưu Sương tiếp lời:

“Tà quản giả vẫn luôn làm việc trong phủ Bách Lý?”

“Chỉ mới làm được hai năm.”

Tà Ngũ Lang bồi thuốc vào lòng bàn tay, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng trả lời:

“Ta có quan hệ thân thích với quản gia ngày trước, nương của ông ấy bệnh nặng, giới thiệu ta đến đây.”

Bách Lý Thanh Chi thấy hắn ta đau đến toát mồ hôi, nói tiếp thay hắn ta:

“Trước giờ Tà quản gia làm việc không khiến người ta nhọc lòng, hai năm nay, xử lý chuyện nhà cửa gọn gàng trật tự.”

Nàng ta khựng lại, cong mắt trêu ghẹo:

“Cũng vì vậy, ngay cả chuyện hôn sự cũng không có thời gian bàn tính.”

Tạ Ngũ Lang nghe vậy xấu hổ đỏ mặt:

“Thanh Chi tiểu thư, đừng đùa ta nữa.”

Thi Đại vỗ lể:

“Thanh Nhi thì sao?”

“Thanh Nhi đến đây vào nửa năm trước.”

Bách Lý Thanh Chi cười:

“Là ta chọn giúp nhị tẩu. Trong một nhóm nha hoàn, nàng ta thông minh lanh lợi nhất, rất giỏi.”

Nhìn chung trong số tất cả mọi người ở đây, vị đại tiểu thư Bách Lý Thanh Chi sống an nhàn sung sướng này, lại là người bình tĩnh nhất.

Ngay cả Tạ Ngũ Lang cao to cường tráng, mà sắc mặt cũng không còn chút máu, nàng ta lại cười nói như thường, mang chút trêu ghẹo hờ hững.

Một lúc sau, Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Thím à.”

Nàng ta không ngốc, nghi ngờ Thi Đại nhìn ra, tất nhiên Thẩm Lưu Sương cũng ý thức được.

Làm việc ở Trấn Ách Ti nhiều năm, Thẩm Lưu Sương đã quen thẳng thắn.

Giờ đây người nhà Bách Lý đã chết thảm hơn phân nửa, nàng ta không thêm vòng vo, nói thẳng với Diệp Văn Hành:

“Có phải thím biết chuyện gì không?”

Không hồ là Thẩm Lưu Sương, gan dạ tự tin.

Thi Đại giờ ngón cái cho nàng ta trong lòng.

Diệp Văn Hành run lên.

Bị giày vò cả hai tầng thể xác lẫn tinh thần, đã không còn nhìn thấy chút thành thạo trải đời nào trên người bà ta như ban đầu nữa.

Dường như đã đến bến bờ sụp đổ, bờ môi Diệp Văn Hành run rẩy, đáy mắt đỏ bừng.

“Cứu với...”

Rất lâu sau, bà ta khép mắt lại, một giọt lệ trượt xuống bên má:

“Cứu ta.”

Thanh Nhi bên cạnh bà ta sửng sốt:

“Phu nhân?”

“A Tương, xin lỗi.”

Diệp Văn Hành đột nhiên mở mắt, tơ máu trong mắt như mạng nhện.

Bà ta cắn răng nói:

“Chuyện cha nương con, là bọn họ...”

Xung quanh yên tĩnh.

Không ai lên tiếng, chỉ có Thẩm Lưu Sương sắc mặt bình tĩnh,

mi dài phủ xuống một lớp bóng râm đen tối:

“Họ ư?”

Diệp Văn Hành nói:

“Cha con chính trực nghiêm khắc, bọn họ...bọn họ không chiếm được lợi ích gì, nên muốn thay thế.”

Thi Đại ngừng thở, nhìn về phía Thẩm Lưu Sương.

Nàng ta không biến sắc, mắt phượng hẹp dài như đao.

“A Tiêu và A Cẩn chỉ thích ăn chơi, thường xuyên bị cha con trách phạt. A Lương xuất thân nhánh lẻ, nhưng dã tâm cực lớn, quyết ý muốn trèo lên trên.”

Diệp Văn Hành nhắm mắt:

“Chuyện thuyền gặp nạn, là kế hoạch do một tay bọn họ tạo ra.”

Thẩm Lưu Sương:

“Chỉ có họ à?”

Ân ý đã quá rõ ràng.

Diệp Văn Hành tránh ánh mắt của nàng ta:

“Ta...ta chỉ biết một chút chân tướng trong chuyện này.”

Thi Đại rũ mắt:

“Chỉ là biết thôi sao?”

Phản ứng của Diệp Văn Hành, nào phải không then với lòng.

“Ta và A Hoằng, cũng...”

Diệp Văn Hành bỗng nhiên ngẩng đầu, như đang nói với Thẩm Lưu Sương, lại như sám hối thổ lộ với người nào đó:

“Ta chỉ nghe vài câu lúc họ bàn bạc mà thôi.”

Cổ họng bà ta khàn khàn, gần như cuồng loạn:

“Ta đã nói hết rồi! Lẽ nào ngươi còn muốn đuổi tận giết tuyệt?”

Thanh Nhi bị bà ta dọa, muốn đỡ bà ta, lại thấp thỏm rút tay về.

Thi Đại lập tức vỡ lẽ, câu này bà ta đang nói với hung thủ phía sau.

Nói không chừng người kia đang ẩn nấp ở góc nào đó nhìn sang nơi này, hoặc giả đang lẩn trong nhóm họ.

Thẩm Lưu Sương ngẫm nghĩ:

“Chuyện này có liên quan gì đến Trảm Tâm Dao?”

Sống lưng Diệp Văn Hành sụp xuống.

Yên lặng rất lâu, bà ta khẽ nói:

“Thôi Ngôn Minh, là Trảm Tâm Dao.”

Thôi Ngôn Minh, là thứ sử đã rơi xuống hồ mất mạng mười mấy năm trước.

Lòng Thi Đại khẽ động.

“Ồ?”

Nhiếp Trảm không bình tĩnh nổi:

“Thứ sử đã chết rồi mà? Hôm nay kẻ giết người là ai?”

Ngay cả Tần Tửu Tửu trước giờ kiệm lời, cũng cau mày lên tiếng:

“Sao bà biết ông ấy là Trảm Tâm Dao? Chẳng phải không ai hay biết về thân phận của Trảm Tâm Dao ư?”

Diệp Văn Hành gục cổ, bóng đen phủ xuống mặt như mây mù, không thể nhìn rõ.

Bà ta uể oải đáp lời:

“Thôi Ngôn Minh uống rượu rơi xuống hồ, là bị A Cẩn đây.”

Thôi Ngôn Minh chết chìm, tương ứng, Bách Lý Cẩn phải vào địa ngục ao máu.

Ánh mắt lướt qua hồ máu sâu không thấy đáy, Thi Đại mím môi.

Nhân quả báo ứng, không gì hơn thế này.

“Từ sau khi đại ca đại tẩu qua đời, từ đầu đến cuối Thôi Ngôn Minh nắm chặt chuyện này không buông, điều tra đến nhà Bách Lý.”

Diệp Văn Hành lên tiếng:

“Sao bọn họ có thể để ông ấy điều tra tiếp được?”

Bắp chân truyền đến cơn đau nhức, bà ta khẽ rên, siết chặt tay áo:

“Sau khi đẩy Thôi Ngôn Minh xuống hồ, bọn họ đã lục tìm trong ngoài Thôi phủ hết một lượt.”

“Trực tiếp lục soát?”

Thi Đại hỏi:

“Không sợ kinh động những người khác trong phủ ư?”

“Trong phủ của Thôi Ngôn Minh không có tôi tớ, chỉ có vài đứa nhỏ được ông ấy nhận nuôi, khi đó đã ngủ say.”

Diệp Văn Hành đáp:

“Trong thư phòng, bọn họ... bọn họ tìm được một căn phòng bí mật, cất giấu rất nhiều hồ sơ vụ án chưa được giải quyết cùng một thanh đao.”

Nội dung trên hồ sơ, trùng khớp với người mà Trảm Tâm Đao đã giết.

Bọn họ lục soát cẩn thận, tìm được mục tiêu kế tiếp mà Thôi Ngôn Minh sắp ra tay.

“Trảm Tâm Đao năm đó là Thôi Ngôn Minh.”

Nhiếp Trảm xoa cằm:

“Người bây giờ là ai?”

“Người thân của Thôi đại nhân, hoặc là...”

Diêm Thanh Hoan theo mạch suy nghĩ:

“Mấy đứa nhỏ được ông ấy nhận nuôi? Ta nghe nói Thôi đại nhân tốt bụng, giữ lại mấy đứa bé mồ côi lang thang ở nhà mình.”

Suy nghĩ trong đầu như một sợi dây mảnh, nhẹ đung đưa, lộ ra một đầu mối không dễ phát giác.

Thi Đại hỏi:

“Sau khi Thôi Ngôn Minh qua đời, mấy đứa nhỏ kia thế nào?”

“Ta không rõ.”

Diệp Văn Hành khàn giọng:

“Thôi Ngôn Minh một mình nhậm chức, không có thân thích ở Việt Châu. Sau khi ông ấy chết, đám nhỏ kia không có chỗ ở cố định, e là...”

Bà ta im lặng, lẩm bẩm:

“Đúng rồi...chắc chắn là một đứa nào đó trong số bọn trẻ kia! Ta từng thấy Thôi Ngôn Minh mua đao, ông ấy nói có đứa nhỏ muốn học đao pháp!”

Cụ thể là đứa nào, mấy tuổi, là nam hay nữ, bà ta không biết gì cả.

“Ta đã nói hết rồi!”

Diệp Văn Hành nhìn đùi phải loang lổ vết máu với vẻ hung hăng, bà ta ghen ngào:

“Cầu xin người, ta đã biết sai rồi, tha cho ta một mạng đi!”

Bách Lý Tiêu, Bách Lý Lương, Bách Lý Cẩn.

Từng tham dự chuyện năm đó, chỉ còn lại bà ta và Bách Lý Hoảng.

Không hề nghi ngờ, bà ta là đối tượng tiếp theo bị tàn sát.

Chẳng biết hung thủ có nghe thấy lời bà ta nói hay không.

Tâm trạng Thi Đại phức tạp, ngược mắt, lặng lẽ quan sát sắc mặt của những người khác.

Thanh Nhi liên tục lùi về sau vài bước, ngơ ngác nhìn Diệp Văn Hành, không thốt nên lời.

Bách Lý Thanh Chi mặt mày u ám, chẳng nói tiếng nào.

Có mấy lần Tạ Ngũ Lang muốn nói lại thôi, Nhiếp Trảm như

có điều suy nghĩ, dáng vẻ Tần Tử Tử là chuyện chẳng liên quan đến mình, đùa giỡn kéo nhỏ trong tay.

Nỗi sợ hãi sắp chết đè nặng như núi Thái Sơn, Diệp Văn Hành giờ hai tay che mặt, không ngừng nức nở.

Một vở kịch thôi, trò hay khác sẽ xuất hiện ngay.

Sau một khoảng tĩnh lặng ngắn ngủi, trong địa ngục trống trải, vang vọng tiếng chuông ngân yếu ớt.

Chẳng khác gì hai lần trước, đám quỷ và xe tù chậm rãi đi qua, thi thể Bách Lý Căn quỳ giữa xe tù.

Nhìn rõ tướng mạo ông ta, lòng Thi Đại run lên.

Nàng chưa từng thấy cách chết như vậy bao giờ.

Thảm hại cùng cực.

Toàn thân trên dưới chẳng có chỗ nào lành lặn, tròng mắt bị ăn mòn gần như không còn, để lại hai hang trống đen ngòm.

Bị ngâm trong ao máu quá lâu, máu thịt của ông ta gần như mục nát, như khoác lên người huyết y đỏ ngầu.

Thanh Nhi hét chói tai, Bách Lý Thanh Chi nghiêng người nôn khan.

“Phạm nhân...”

Lần này là Bạch Vô Thường lên tiếng, âm thanh sắc bén đượm ý cười:

“Bách Lý Căn.”

“Lòng dạ bất chính, nổi giáo cho giặc. Phán vào địa ngục tầng thứ mười ba, chịu hình phạt ao máu đốt người trăm năm.”

Dự cảm vận mệnh đến gần, Diệp Văn Hành run như cây sậy,

mí mắt như muốn nứt ra:

“Không, đừng mà! Cầu xin người...đừng!”

“Địa ngục tầng mười ba, khách đã đủ đây.”

Giọng nói quái dị vang lên, cười khế:

“Chào mừng khách mới, đến với địa ngục tầng thứ tư.”

Tiếng chuông ngân vang, nối tiếp nhau, kéo dài không ngớt.

“Khách mới tên.”

Âm thanh quái dị khàn khàn, cười như thanh đao sắc lạnh:

“Diệp Văn Hành.”

Địa ngục tầng thứ tư.

“Ngục nghiệt kính.”

Ảo cảnh lập tức thay đổi, Thảm Lưu Sương siết chặt trường đao, bảo vệ Thi Đại sau lưng.

Tên như ý nghĩa, trong tầng địa ngục này, khắp nơi đều là gương đồng khổng lồ cao cỡ hai người.

Gương đồng chót vót, san sát nối tiếp, như rừng cây kín kẽ chẳng lọt gió.

Khi Thi Đại di chuyển tầm mắt, toàn bộ là hình ảnh phản chiếu của chính mình, chồng chất lên nhau.

Lần này, đa số mọi người đều ở cùng một chỗ, chỉ không thấy bóng dáng của Thanh Nhi, Diệp Văn Hành, Diêm Thanh Hoan và Bách Lý Thanh Chi đâu cả.

So với những địa ngục rộng rãi vô tận khác, ngục nghiệt kính chỉ có một con đường.

Những tấm gương tròn được xếp thành hàng, bao bọc một con đường không thấy lối ra.

“Còn có thể làm gì nữa.”

Nhiếp Trảm đau đầu, vò mả chẳng sợ nứt:

“Đi theo con đường này thôi.”

Đứng giữa những chiếc gương đồng, Thẩm Lưu Sương giải thích:

“Sau khi người có tội chết đi, gương ở đây sẽ soi chiếu rõ ràng những gì người đó đã làm lúc còn sống.”

Đây là địa ngục hung thủ chuẩn bị cho Diệp Văn Hành?

Không có vẻ gì là nguy hiểm, chẳng giống lửa thiêu và rút lưỡi khi trước.

“Đã là địa ngục thứ tư rồi.”

Nhiếp Trảm nghĩ ngợi:

“Cứ lặp lại mãi như vậy, hung thủ càng giết nhiều người, càng dễ lộ thân phận nhỉ?”

Thi Vân Thanh tò mò nhìn y.

“Mọi người xem.”

Nhiếp Trảm bẻ đầu ngón tay:

“Mỗi lần ảo cảnh thay đổi, chúng ta đều bị ép phải tách ra, gặp gỡ những người khác nhau.”

“Hung thủ giết người, chắc chắn phải hành động một mình.”

Y nhướng mày:

“Đến cuối cùng, chỉ cần xem ai mà lần nào cũng ở riêng, tám phần kẻ đó là hung thủ.”

Hiềm nghi của y gần như bằng không, cho nên rất tự tin lên tiếng.

Dù sao bắt đầu từ địa ngục cột đồng, Nhiếp Trảm đã gặp Thi Đại.

“Ít nhất.”

Nhiếp Trảm nói:

“Ở địa ngục rút lưỡi, chẳng phải chúng ta tận mắt trông thấy kẻ mặc áo choàng đen ư? Người có mặt khi đó, đâu thể là hung thủ được.”

Thi Đại “ừm” một tiếng.

Theo lập luận này, tất cả mọi người nàng từng gặp, gần như đều chứng minh mình không ở hiện trường.

Địa ngục nghiệt kính yên tĩnh đến đáng sợ, đỉnh đầu là màn trời vãn đục u ám, vô số hình ảnh phản chiếu khiến người ta hoa mắt.

Từng bóng ma như ẩn như hiện lướt ngang, bỗng dưng Tạ Ngũ Lang ngạc nhiên thốt lên.

Thi Đại cũng giật mình.

Trong gương đồng ở hai bên, dần dần hiện ra hình ảnh mơ hồ.

Người trong gương là Bách Lý Tiêu, nhìn tướng mạo, trẻ hơn rất nhiều so với khi Thi Đại gặp ông ta.

Đây là...ông ta của mười mấy năm về trước?

“Mấy thứ này, đây nữa, toàn bộ đều là chứng cứ Thôi Ngôn

Minh thu được.”

Thanh niên mở một xấp giấy tuyên thành ra, vẻ mặt nham hiểm, nghiêng răng nghiêng lợi:

“Vậy mà điều tra đến chỗ chúng ta, mau đốt sạch đi!”

Sau khi ông ta dứt lời, một mối lửa như xé rách màn đêm, giấy trắng mực đen hóa thành bột mịn.

Địa ngục tầng sáu, ngục cột đồng.

Kẻ hủy diệt chứng cứ phạm tội, phóng hỏa hành hung, phải bị lửa thiêu chết.

Mặt gương thay đổi, hiện ra khuôn mặt của Bách Lý Lương.

“Hắn thanh cao, hắn thì giỏi lắm!”

Nuốt một ly rượu xuống bụng, Bách Lý Lương híp mắt, không che giấu tham lam:

“Bách Lý Sách là cái thá gì? Nhị ca, chỉ cần huynh đồng ý cho ta lợi ích, ta sẽ giới thiệu cho huynh một vị đại năng, thế nào?”

Đối diện truyền đến giọng nam Thi Đại chưa từng nghe qua, giọng điệu chậm rãi mà nặng nề:

“Đại năng?”

“Ta đã gặp người tài giỏi nhất.”

Bách Lý Lương làm động tác cắt cổ, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy:

“Mạnh hơn cả Bách Lý Sách.”

Hình ảnh mơ hồ, khi ngưng tụ lại, bên trong vẫn là Bách Lý Lương.

Đã thay y phục, hắn là một ngày nào đó về sau.

“Thôi Ngôn Minh đang điều tra chúng ta.”

Gương mặt nho nhã trắng nõn có chút vặn vẹo, ông ta khẽ nói:

“Người này không thể sống.”

Địa ngục tầng thứ nhất, ngục rút lưỡi.

Mặt gương lại tối đi.

Không ngoài dự đoán, Thi Đại trông thấy bóng dáng của Bách Lý Cẩn.

Sắc đêm u ám, Bách Lý Cẩn đưa ly rượu cho một nam nhân.

Rượu hoa đào vào miệng, nam tử ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Bách Lý Cẩn lùi ông ấy lên, từng bước từng bước đến gần bờ hồ.

“Mọi chuyện ổn thỏa.”

Bách Lý Cẩn cười như trút được gánh nặng, nói với người bên cạnh:

“Yên tâm, đã bỏ thuốc vào rượu, hắn không tỉnh lại đâu.”

Báo ứng tương đương, ông ta phải vào ngục ao máu.

Sương mù mỏng manh lượn lờ trong mặt gương, khi tội nghiệt của ba người kia dần dần tan biến, khuôn mặt cuối cùng xuất hiện là Diệp Văn Hành.

Nhiều năm trước, Diệp Văn Hành vẫn còn trẻ.

“Thôi Ngôn Minh?”

Nữ tử ăn mặc sang trọng mỉm cười dịu dàng, mặt tự phù dung, nhưng lời thốt ra lại lạnh lùng độc ác:

“Giết chết là xong, như Bách Lý Sách và Thẩm Vọng Thư, cùng vào đó, thanh tịnh biết mấy.”

“Ám sát sẽ khiến người ta nghi ngờ.”

Vân vê vòng ngọc ở cổ tay, bà ta chậm rãi lên tiếng:

“Ngươi tạo thành tai nạn ngoài ý muốn, thế nào?”

Vừa dứt lời, cảnh tượng trong gương lại thay đổi.

Thi Đại nghe thấy Tạ Ngũ Lang hít khí lạnh.

Hình ảnh lúc này càng rõ ràng, càng chân thực hơn, nghiêm nhiên là Diệp Văn Hành bị trói quỳ dưới đất, mặt mày đầm nước mắt.

Hai chân Tạ Ngũ Lang nhất thời mềm nhũn, suýt nữa đứng không vững:

“Phu, phu nhân!”

Đáng tiếc trong nguyệt kính chỉ là hình chiếu, Diệp Văn Hành đang ở đâu, trừ hung thủ ra, không ai hay biết.

Nhiếp Trảm trợn mắt há miệng:

“Đây...hung thủ muốn làm gì vậy?”

Đáp lại y, là lời thì thầm run rẩy của Diệp Văn Hành.

“Là ta...là ta và Bách Lý Hoảng.”

Hai hàng nước mắt chảy dài, toàn thân bà ta run lẩy bẩy:

“Cái chết của đại ca đại tẩu, là do hai chúng ta lên kế hoạch. A

Lương mời một vị cao nhân, giúp chúng ta giết đại ca.”

Không phải ảo giác.

Thi Đại trông thấy gò má bà ta lóe lên ánh sáng.

Dường như là...bóng đao.

“Thôi Ngôn Minh, cũng do chúng ta giết.”

Diệp Văn Hành lên tiếng:

“Khi đó A Hoằng đã trở thành gia chủ, trong thời điểm mấu chốt, chúng ta không thể xảy ra sơ xuất gì.”

Bà ta bỗng run lên, ngửa đầu nói:

“Ta đã kể hết rồi! Cầu xin ngươi, tha cho ta!”

Nhiếp Trảm nhỏ giọng:

“Hung thủ ở cạnh bà ta?”

Thi Đại gật đầu:

“Ừm.”

Lại là bóng đao xẹt qua, Diệp Văn Hành còn chưa kịp thốt lên lời cầu xin còn lại, sắc mặt đã thay đổi.

“Ngươi đã nói, sẽ tha mạng cho ta.”

Đồng tử phản chiếu bóng người đến gần, sắc đỏ trong mắt bà ta càng đậm, gần như gào thét:

“Ngươi...!”

Chẳng chờ Diệp Văn Hành nói thêm, bóng đao hóa thành mũi đao thực chất.

Dao cắm thẳng vào tim bà ta, chẳng hề chần chừ, nhanh gọn sạch sẽ.

Rút mũi dao ra, để lại vết thương dữ tợn, một đường dọc xuống, thành thạo lưu loát.

Ngay sau đó, máu tuôn như suối.

Hình ảnh phản chiếu trong gương bị máu che khuất, đỏ đến chói mắt.

Áo choàng đen chậm rãi tiến lên, tư thế ung dung, để lộ một góc áo nhuộm máu.

Dưới mặt nạ đen ngòm, đôi mắt yên tĩnh rũ xuống, đưa đến ánh nhìn lười biếng rời rạc, lại như hứng thú dạt dào.

Ngay sau đó, người khoác áo choàng đen nâng tay phải lên, búng tay.

Tách.

Vạn vật bỗng ngưng sụp đổ.

Cảm giác hoảng hốt quen thuộc kéo đến, Thi Đại siết chặt bùa trừ tà trong tay.

Không ngờ vừa mở mắt, xung quanh lại sáng rõ.

Ảo cảnh địa ngục dường như chỉ là giấc mộng, nàng đã trở lại sảnh tiệc hoa lệ nhà Bách Lý.

Ánh nến chập chờn, hương rượu nồng nàn, món ngon xa hoa tinh xảo trên bàn, giờ đây chỉ còn là cơm thừa canh cặn.

Họ đã...rời khỏi ảo cảnh?

Nhận ra điểm này, sảnh tiệc bùng nổ tiếng gào thét.

Trừ những người Thi Đại đã gặp, còn có không ít trưởng bối

nhánh lẻ và nhóm nha hoàn gã sai vặt khác cũng bị cuốn vào ảo cảnh.

Vô cớ đi dạo một vòng quanh địa ngục, ai nấy đều sợ mất mật, lúc này bình an trở về, vui đến bật khóc.

“Trở về rồi.”

Diêm Thanh Hoan không có cảm giác chân thực, nhéo má mình:

“Ảo cảnh...kết thúc rồi?”

Hắn vừa nói xong, liếc mắt nhìn qua, sợ đến nhảy dựng...

Sảnh tiệc rộng lớn, cửa chính mở toang.

Nơi nửa mờ nửa tỏ liên kết với hành lang dài, là bốn thi thể với tình trạng cái chết khác nhau, quỳ rạp dưới đất.

Bách Lý Tiêu, Bách Lý Lương, Bách Lý Cẩn, và Diệp Văn Hành bị một đao xuyên tim.

Không chút ngoại lệ đều chết không nhắm mắt, mặt mày méo mó.

Những gì trông thấy nghe được tối nay quá mức khiếp người, tiếng khóc tiếng la liên tục vang lên trong sảnh tiệc.

Có người hoảng hốt muốn bỏ chạy, đụng phải bốn thi thể, sợ đến mềm nhũn dưới đất.

Thẩm Lưu Sương thành thạo lấy lệnh bài Trần Ách Ti ra:

“Chư vị đừng sợ, chuyện này đã xong, không còn nguy hiểm nữa.”

Dáng người nàng ta cao gầy thẳng tắp, tay áo phát phơ, tự mang khí chất trầm tĩnh.

Cộng thêm giọng nói ôn hòa, không mất nghiêm nghị, rất dễ khiến người ta tin phục.

“Mong các vị hãy chờ ở đây thêm một lúc.”

Thảm Lưu Sương lên tiếng:

“Ta sẽ đến mời Trần Ách Ti Việt Châu.”

“A Tương tiểu thư có biết vị trí của Trần Ách Ti không?”

Tạ Ngũ Lang lau mồ hôi lạnh trên trán:

“Ta dẫn cô đi.”

Hắn ta vừa định đi, khi dịch bước chân, đã bị người ta kéo nhẹ ống tay áo.

Tạ Ngũ Lang quay đầu, thấy Thi Đại đang mỉm cười.

Đôi mắt nàng phản chiếu dưới ánh nến, bừng sáng như ngọn lửa.

“Tạ quản gia không cần đi. Vị trí của Trần Ách Ti, Lưu Sương tỷ sẽ hỏi nha hoàn gã sai vặt bên ngoài.”

Thi Đại lên tiếng:

“Đa số những người trong bữa tiệc ta đều không biết, phải phiền ngài an ủi một phen.”

Tạ Ngũ Lang không từ chối, mỉm cười đồng ý:

“Được.”

Thảm Lưu Sương gật đầu rời đi, Tạ Ngũ Lang nghe lời an ủi nam nữ đang khóc lóc nức nở.

Thi Đại mệt đến độ hai chân mềm nhũn, kiệt sức rã rời ngồi

trên ghế gỗ tử đàn, nghe Nhiếp Trảm đến gần khẽ hỏi:

“Cô nghi ngờ hấn ta?”

“Quản gia?”

Diêm Thanh Hoan thò đầu ra:

“Trong địa ngục nghiệt kình, chẳng phải quản gia luôn ở cạnh chúng ta ư?”

Thậm chí họ còn tận mắt nhìn thấy Diệp Văn Hành bị giết chết.

Thi Vân Thanh chen đầu nhỏ vào.

Giang Bạch Nghiễn ôm kiếm ngồi một bên, yên tĩnh không nói gì.

“Mọi người tính thử đi.”

Thi Đại cất lời:

“Bách Lý Thanh Chi, Thanh Nhi, Tống Đình, Tần Tửu Tửu... tất cả những người chúng ta từng gặp, ít nhất đều có một lượt từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi phải không?”

“Ừm.”

Diêm Thanh Hoan ngoan ngoãn gật đầu.

Theo suy luận thông thường, có thể loại bỏ nghi ngờ của những người này.

Việc cần làm tiếp theo, là hỏi nha hoàn gã sai vặt còn lạ xem họ đã từng gặp qua những ai.

“Mọi người không thấy lạ sao?”

Thi Đại lên tiếng:

“Mỗi một lần, đều có những người khác nhau bị đưa đến một chỗ.”

Diêm Thanh Hoan không hiểu:

“Sao cơ?”

Thi Đại gái đầu:

“Cũng không phải không được...”

Chỉ là không cần thiết thôi.

Vả lại, như Nhiếp Trảm đã nói, hung thủ nhất định phải là người có thời gian gây án đơn độc.

Khi tất cả mọi người đều chứng minh được mình không ở hiện trường, nhẹ nhàng làm phép loại trừ, chẳng phải sẽ tìm được hung thủ sao?

Làm như vậy, tổn thương địch bằng không lại hại mình tám ngàn, không nghi ngờ gì hung thủ đang tự gây phiền phức cho bản thân.

Thi Đại không nghĩ đối phương sẽ ngu ngốc nhường ấy.

Vậy thì, lý do để mọi người gặp nhau là gì?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một cách giải thích là chứng minh mình không ở hiện trường.

Lần thứ ba và lần thứ tư, họ thật sự đã gặp người khoác áo choàng đen.

Trong tình huống đó, hung thủ phải làm sao để tạo ra bằng chứng bản thân không có mặt ở hiện trường?

“Từ đầu đến cuối ở cạnh chúng ta, chắc chắn không phải hung thủ.”

Thi Đại ngẫm nghĩ:

“Nói không chừng, hung thủ cũng đang lợi dụng mạch suy nghĩ đó...”

Thử tư duy ngược lại xem.

Nhiếp Trảm hứng thú, thuận theo nàng hỏi:

“Ồ? Vậy là sao?”

“Trong cảnh thứ hai, vừa mở màn Diệp phu nhân và Thanh Nhi, Lưu Sương tử và Tống Đình đã ở cùng một chỗ.”

Thi Đại lên tiếng:

“Trong cảnh thứ ba, Tống Đình bị chuyển đi. Lấy ví dụ...”

“Chỉ là ví dụ thôi nhé.”

Nàng nghĩ ngợi, giọng nói nhỏ hơn:

“Tống Đình chứng minh được cảnh thứ hai mình không ở hiện trường, sau đó giết người ở cảnh thứ ba, chẳng phải không ai nghi ngờ hắn nữa ư?”

Bên cạnh im lặng một chốc.

Diêm Thanh Hoan hơi chết máy:

“Nhưng quả thật Bách Lý Lương đã chết ngay cảnh thứ hai mà. Khi ấy Tống Đình và Lưu Sương ở cạnh nhau, ai có thể giết Bách Lý Lương được?”

Giang Bạch Nghiễn đoán được ý của Thi Đại, cười khê đáp:

“Là một người khác.”

Thi Vân Thanh ngơ ngác:

“Người khác?”

“Nếu Diệp Văn Hành đã xác định Thôi Ngôn Minh là Trảm Tâm Dao, mà lần này hung thủ đã kế thừa thân phận Trảm Tâm Dao.”

Thi Đại lên tiếng:

“Ta nghiêng về phía, hung thủ là đứa trẻ mà Thôi Ngôn Minh nhận nuôi.”

Nàng sắp xếp lại mạch suy nghĩ, nhìn sang Diêm Thanh Hoan:

“Chẳng phải huynh từng nói, Trảm Tâm Dao thường xuất hiện khắp các nơi ở Giang Nam, hành tung bất định sao?”

Diêm Thanh Hoan gật đầu:

“Đúng vậy.”

Hắn loáng thoáng hiểu ra gì đó, đôi mắt bừng sáng, nhanh chóng bổ sung:

“Từng có chuyện Trảm Tâm Dao giết ba người liên tục từ Việt Châu đến Dương Châu chỉ trong một đêm.”

“Dẫu có thể giải thích, người này đi lại muôn nơi, nhưng...”

Thi Đại cau mày:

“Nếu Trảm Tâm Dao không chỉ có một người thì sao?”

Mười tám năm trước, Thôi Ngôn Minh từng nhận nuôi một số trẻ em mồ côi không nơi nương tựa.

Thôi Ngôn Minh qua đời, mấy đứa bé kia kế thừa đạo pháp và khát vọng của ông ấy.

Chẳng phải một ai đó, mà là mỗi một người.

“Sau khi Thôi Ngôn Minh qua đời, mấy đứa bé mất đi sự bảo vệ, rất có thể dần dần phân tán khắp nơi.”

Thi Đại khẽ nói:

“Cho nên, Giang Nam nơi nào cũng có Trảm Tâm Dao.”

Hôm nay cũng thế.

Tính cả Bách Lý Hoằng, tổng cộng có năm kẻ thù.

Những đứa trẻ năm ấy, rốt cuộc đã đến đây mấy người?

Hai người, ba người, hoặc là nhiều hơn.

Hết như thói quen trừ gian diệt ác bao năm qua, họ thay phiên nhau rút đao trong từng cảnh địa ngục, cắm vào lỗ ng ngục của kẻ thù khác nhau.

Trong vụ hung án này, hung thủ định sẵn sẽ trở thành ảo ảnh khó nắm bắt.

Giữ lấy bằng chứng không ở hiện trường hoàn hảo, mỗi một người trong số họ đều vô tội, chẳng tìm ra chút sơ suất nào...

Vì là đồng mưu cùng chia sẻ gánh vác trách nhiệm.

Vì họ đều là Trảm Tâm Dao.

Chương 90: C90: Chương 90

Hung thủ không chỉ một người.

Tiêu hóa hết suy luận của Thi Đại, Diêm Thanh Hoan nhướng mày, chỉ cảm thấy rộng mở thông thoáng:

“Hợp lý.”

Hắn nhanh chóng suy nghĩ:

“Nhưng mà... làm sao chúng ta có thể xác định, những ai là Trảm Tâm Dao?”

Quá nhiều người đáng nghi.

Vén vén một người thôi đã khó, nói chi đến việc tìm ra tất cả hung thủ ẩn nấp trong những gương mặt xa lạ kia.

Thi Đại chống cằm:

“Vấn đề lớn đây.”

Tóc nàng rối tung, vài lọn tóc phát phơ xoắn tít, rũ xuống bên vành tai nhỏ nhắn, như nét mực loang ra trên giấy tuyên thành.

Được ánh nến soi rọi, lóe lên sắc thái vàng nhạt xinh đẹp, vô cùng hút mắt.

Tầm mắt Giang Bạch Nghiễn lướt qua, giọng điệu thản nhiên:

“Nếu ta là hung thủ...”

Chàng rời mắt:

“Sau khi vào ảo cảnh, chắc chắn sẽ nguy trang thân phận, đi theo bên cạnh người chết.”

Diêm Thanh Hoan sửng sốt:

“Tại sao?”

“Trẻ mồ côi được Thôi Ngôn Minh nhận nuôi, có nợ máu với nhà Bách Lý.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Trong ảo cảnh, tội phạm năm đó liên tiếp chết đi, người còn giữ lại mạng sống, chắc chắn sợ hãi đan xen.”

Ví như Diệp Văn Hành.

Sau khi trông thấy từng thi thể chết thảm, tinh thần bà ta sụp đổ, trong địa ngục ao máu, bắt đầu nức nở sấm hối.

Cùng là người muốn trả thù, Giang Bạch Nghiễn đoán được suy nghĩ của nhóm hung thủ.

Đối mặt với sát thủ tàn sát Giang phủ năm đó, chàng thích nhất là thấy chúng chật vật khó coi, thảm hại vùng vẫy cầu sinh.

Diêm Thanh Hoan giật mình vỗ tay:

“Hung thủ muốn tận mắt nhìn thấy dáng vẻ người nhà Bách Lý cùng đường bí lối.”

Xe tù thị chúng, tiếng chuông phán quyết, vừa là trừng phạt tội phạm, cũng là tâm lý dọa dẫm những kẻ khác.

Thương thức kẻ thù dần dần hoảng loạn chẳng biết làm sao, bị sợ hãi tra tấn đến gào thét, với hung thủ mà nói, có lẽ là một loại an ủi.

“Bên cạnh người chết...”

Diêm Thanh Hoan tròn to hai mắt, lại cảm thấy phản ứng của mình quá thu hút, bèn cúi đầu nói nhỏ:

“Chẳng phải ở cùng chúng ta sao?”

Họ đã gặp qua Bách Lý Cẩn, Diệp Văn Hành, từ đầu đến cuối luôn ở bên cạnh họ.

Trong nhóm người đồng hành với họ, rốt cuộc có bao nhiêu hung thủ? Chẳng lẽ là hai ba người, thậm chí nhiều hơn nữa!

Càng nghĩ càng nổi da gà, Diêm Thanh Hoan ớn lạnh, điên cuồng xoa cánh tay.

Nhiếp Trảm suy nghĩ một lúc, ngược đôi mắt đen láy sáng rõ:

“Không được, ta vẫn không đoán ra hung thủ. Có thể thu hẹp phạm vi nhỏ hơn nữa không?”

“Địa ngục cột đồng lượt thứ nhất, bị chuyển đi chung với nhau, là Lưu Sương tử và Tống Đình, Diệp Văn Hành và Thanh Nhi.”

Thi Đại che giấu sắc mặt, nghiêm túc nhớ lại:

“Trong lượt thứ hai, có thể chứng minh không có mặt tại hiện trường cho nhau, là Diệp Văn Hành và Thanh Nhi, Nhiếp Trảm và chúng ta, Lưu Sương tử và Tống Đình.”

“Lượt thứ ba, Tống Đình bị chuyển đi một mình, chúng ta và Nhiếp Trảm, Tần Tử Tử, Thanh Chi cô cô ở cạnh nhau, Thanh Nhi và Diệp Văn Hành đi chung, làm chứng cho nhau.”

Thi Đại lên tiếng:

“Lượt thứ tư, quản gia và chúng ta đồng hành, Thanh Nhi bị chuyển đi.”

“Nghe như vậy.”

Diêm Thanh Hoan phát giác đầu mối:

“Tổng Đình và Thanh Nhi khá kỳ lạ.”

Tổng Đình nói mình hiểu trận thuật, dẫn họ đến nơi đặt mắt trận, gặp phải người áo đen.

Người khoác áo choàng đen không muốn họ phá hoại pháp trận, lấy chuyện đó làm cớ, tách Tổng Đình ra khỏi mọi người, đơn độc đến một góc xa xôi.

Nếu Tổng Đình là một trong số những hung thủ phía sau, nguy tạo tiết mục vừa ăn cướp vừa la làng, từ đó thoát thân đi giết người thì sao?

Vở kịch này diễn xuất tự nhiên hoàn hảo, không ai nghi ngờ.

Còn có Thanh Nhi.

Chứng cứ nàng ta không có mặt ở hiện trường quá đầy đủ, trừ địa ngục nghiệt kính cuối cùng, từ đầu đến cuối luôn ở cạnh Diệp Văn Hành.

Vậy mà khi Diệp Văn Hành chết, lại không rõ tung tích của Thanh Nhi.

Thi Đại không nói thêm, rũ mắt yên tĩnh suy nghĩ, lông mi hơi cup, phủ xuống bóng đen loang lổ.

Nàng không nói nữa, những người khác cũng chẳng lên tiếng, ai nấy nghĩ ngợi những chuyện khác nhau, xung quanh nhất thời yên tĩnh.

Bây giờ nói nhiều quá, bị hung thủ nghe thấy, không khỏi rút dây động rừng.

Trước khi Trần Ách Ti chưa đến, Thi Đại quyết định giữ yên lặng.

Lúc tập trung suy ngẫm, nàng có vẻ dịu dàng nhã nhặn hơn bình thường, đôi mắt u sầu, như châu báu che giấu hào quang.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng một thoáng, nhỏ tiếng nói:

“Tay của Tạ Ngũ Lang.”

“Ừm.”

Thi Đại nghiêng đầu nhìn vào mắt chàng, khẽ cong môi:

“Hiềm nghi của hấn ta là lớn nhất.”

Trong lòng nàng, chuyện Tạ Ngũ Lang là hung thủ đã chắc như ván đóng thuyền.

Lỗi tai Thi Vân Thanh nhúc nhích, nhìn chăm chăm hai người họ.

Giang Bạch Nghiễn ôm kiếm đứng bên cạnh nàng, Thi Đại giữ vững tư thế ngồi, được bóng chàng phủ xuống bao bọc.

Chớp mũi quanh quần mùi hương mát lạnh thoang thoảng.

Nàng rất thích mùi này, hít mũi theo thói quen:

“Ta nghi ngờ Diệp Văn Hành rơi xuống ao máu, là do nhóm hung thủ cố ý gây ra.”

Dẫu Diệp Văn Hành mất hồn mất vía, nhưng Thi Đại cảm thấy xác suất bà ta ngã vào ao máu rõ ràng như vậy không lớn.

Huống hồ, bà ta lại được Tạ Ngũ Lang trùng hợp cứu giúp.

“Diệp Văn Hành từng nói, trong đám trẻ được Thôi Ngôn Minh nhận nuôi, có một đứa đam mê luyện đao.”

Thi Đại nhỏ tiếng nói:

“Nếu thường xuyên luyện đao...trên tay sẽ có vết chai rõ rệt phải không?”

Chờ khi Trần Ách Ti đến, chắc chắn sẽ kiểm tra lòng bàn tay của từng người.

Đổi vị trí suy nghĩ, nếu nàng là hung thủ luyện đao kia, chắc chắn không muốn để người khác nhìn thấy vết chai.

Vết chai chẳng thể xóa bỏ, thay vì bịa một cái cớ vụng về...

Nếu tay bị thương, trong tình huống máu thịt be bét, chẳng phải sẽ giấu được vết chai ư?

Phần lớn những nơi trong ảo cảnh không hề nguy hiểm, thích hợp nhất chắc chắn là địa ngục ao máu.

Vô duyên vô cớ thò tay vào ao máu, tất nhiên sẽ khiến người khác nghi ngờ, cho nên lợi dụng Diệp Văn Hành làm lá chắn, để Tạ Ngũ Lang có động cơ hợp lý.

“Diệp Văn Hành không nói bà ta bị ai đó đẩy xuống.”

Sắp xếp lại sợi dây lập luận rõ ràng trong đầu, Thi Đại khẽ bảo:

“Ta nghiêng về phía trận sư bày ra ảo cảnh kia đã động tay động chân, khiến bà ta ngã vào ao máu, trận sư có thể khống chế tất cả sự vật trong ảo cảnh kia mà.”

Lúc này, Tạ Ngũ Lang bước ra, diễn một vở cứu giúp, sẽ không quá đột ngột.

“Như vậy.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Trong số những người đi cùng Diệp Văn Hành khi đó, có một trận sư.”

Lúc Diệp Văn Hành rơi xuống ao, bên cạnh chỉ có Tạ Ngũ Lang và Thanh Nhi.

Tạ Ngũ Lang muốn che giấu vết chai trên tay, thân phận tạm định là đao khách, vậy thì vị trí trận sư...

Thi Đại ngược mắt, liếc nhìn Thanh Nhi phía xa.

Nàng ta sợ đến run rẩy, theo sát bên cạnh Bách Lý Thanh Chi, gương mặt trái xoan trắng bệch như giấy.

“Tuy chỉ là suy đoán.”

Thi Đại thở dài:

“Nhưng cứ tiếp tục suy luận theo hướng này đi.”

Nếu lập luận sai, nghĩ lại lần nữa là được.

Nàng yên lặng ngẫm nghĩ một lúc, hạ giọng bảo:

“Còn về Tống Đình...”

Sự tồn tại của Tống Đình rất ngượng ngập.

Nói hắn ta là một trong số hung thủ, hắn ta lại thành thật đưa họ đến mắt trận, suýt nữa phá giải ảo cảnh.

Nói hắn ta trong sạch vô tội...

Chuyện lần theo dấu vết mắt trận, nghe thế nào cũng giống chiêu trò lừa gạt để lấy lòng tin.

Híp mắt lại, Thi Đại xoa gò má lạnh lẽo, âm lượng nhỏ hơn nữa, như đang thì thầm se sẽ với Giang Bạch Nghiễn:

“Ta thấy, Tống Đình là người ngoài cuộc.”

Giang Bạch Nghiễn ngồi xuống bên cạnh nàng:

“Tại sao?”

“Chàng còn nhớ, lúc chúng ta gặp người khoác áo choàng đen trước mắt trận không?”

Thi Đại đáp:

“Khi đó hắn ta đưa lưng về phía chúng ta, canh chừng mắt trận không nhúc nhích...nếu chàng và Lưu Sương tử tập kích, nói không chừng có thể thành công bắt được hắn ta.”

Nhìn trạng thái của người khoác áo choàng đen, hoàn toàn không phát hiện bọn họ.

Sau đó, đã xảy ra chuyện gì?

Tần Tử Tử cắt rồi bóng, bao trùm đỉnh đầu hắn ta, khi sắp đến gần người khoác áo choàng đen, rồi bóng tan biến.

“Thoạt nhìn giống như người áo đen phát hiện sát khí, dễ dàng hóa giải đòn tấn công của Tần Tử Tử.”

Thi Đại cau mày:

“Nhưng người khoác áo choàng đen thật sự mạnh đến vậy ư, chẳng cần nhắc tay cũng có thể đánh tan rồi bóng?”

Là hạng nhất của đại hội đấu võ, suốt đoạn đường Tần Tử Tử chém tướng qua ải, thực lực rất mạnh.

Đặt “có rất nhiều thủ phạm trong vụ án này” làm tiền đề, Thi Đại suy luận một khả năng hoàn toàn mới.

Người khoác áo choàng đen quả thật không hề phát giác họ đến gần, Tần Tử Tử chiêu gọi rồi bóng là để nhắc nhở, truyền tin cho hắn ta.

Mà rồi bóng vỡ nát, chẳng qua là cảnh giả do nàng ta tự biên tự diễn thôi.

Chỉ cần Tần Tử Tử rút linh khí về, hiển nhiên bóng đen kia không còn tồn tại nữa.

“Vả lại...”

Chần chừ một lúc, Thi Đại nhìn về nhóm người trong bữa tiệc.

Nữ nhân trang điểm đậm đến từ nhánh lẻ khóc đến đỏ mắt, các tiểu nha hoàn rối loạn, vây quanh bà ta vội vã an ủi.

Tần Tử Tử hờ hững, đang cúi đầu chơi đùa kéo cắt bóng.

Ánh nến không soi tỏ được đáy mắt nàng ta, từ góc độ Thi Đại nhìn qua, bên trong là vẻ u ám sâu không thấy đáy.

Tổng Đình nhân nhả đến nhàm chán, đứng cạnh cửa sổ ngắm trăng.

Sau lưng là tiếng khóc và tiếng la hét ồn ào của nhóm người, hẳn ta chẳng buồn để ý, bị ánh trăng phác họa thành một cái bóng cao gầy.

Lại còn ngáp dài.

Tạ Ngũ Lang mặt mũi hiền hòa, nhẫn nại an ủi nhóm khách tâm thần bất an, lòng bàn tay quần một miếng vải đen, che lại vết máu.

Nhiếp Trảm lười biếng ngồi cách đó không xa, phát hiện Thi Đại nhìn y, tóc đuôi ngựa đung đưa, mỉm cười nhìn thoáng qua nàng.

Thi Đại cũng cười với y.

Trong địa ngục cột đồng lượt thứ nhất, Bách Lý Tiêu bị người ta đâm một đao xuyên tim.

Trong tình huống đa số mọi người chưa tập hợp lại với nhau, gần như tất cả đều có khả năng giết ông ta.

Sau khi hung thủ giết ông ta thì sao?

Người đầu tiên ra tay, về sau luôn là thời kỳ an toàn.

Hắn ta có thể như không có chuyện gì xảy ra, biểu hiện chẳng liên quan đến mình...

Tốt nhất là tìm một hai người đồng hành, từ đầu đến cuối ở cạnh nhau, để chứng minh không ở hiện trường.

Hiềm nghi bằng không.

Cũng là hiềm nghi lớn nhất.

Thanh Nhi, Tạ Ngũ Lang, Tần Tửu Tửu, Nhiếp Trảm.

Còn ai khác nữa không?

Đầu ngón tay gõ mặt bàn, Thi Đại rũ mắt suy nghĩ.

Trước mắt nàng nghi ngờ bốn người, khéo sao cũng có bốn người chết.

Thanh Nhi chỉ có khoảng trống ở lượt thứ tư, nếu nàng ta là một trong số các hung thủ, rất có thể đã giết Diệp Văn Hành.

Tần Tửu Tửu, lượt thứ nhất và thứ hai đều không có mặt.

Nếu xem Nhiếp Trảm là hung thủ của lượt thứ nhất, Tần Tửu Tửu chỉ có thể được xếp vào lượt thứ hai.

Còn lại Tạ Ngũ Lang, gặp họ vào lúc giữa cuối lượt thứ ba.

Nửa đoạn đầu, hắn ta có đủ thời gian để giết hại Bách Lý Cẩn.

Nghĩ như thế... vậy mà thông suốt hết?

Phần lưng mềm nhũn bỗng bật thẳng dậy, mắt hạm Thi Đại

mở to, những sợi mi dài cong vuốt lay động.

Dường như biểu cảm khi nàng võ lễ quá thú vị, Giang Bạch Nghiễn nở nụ cười rất khê:

“Biết là ai rồi?”

Thi Đại không mấy tự tin:

“Sáu phần...? Ta không chắc nữa.”

Trừ việc tay phải của Tà Ngũ Lang bị thương vô cùng đáng nghi, hiềm nghi của những người còn lại chỉ dựa vào suy đoán.

Hung thủ sắp xếp vụ án này quá kín kẽ, rất có tìm ra manh mối hữu dụng.

Hung thủ lượt thứ nhất chưa chắc là Nhiếp Trảm, dù sao hiện trường cũng có rất nhiều nha hoàn gã sai vặt.

Phải chờ Trần Ách Ti đến điều tra loại bỏ, mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng.

Ở trong ảo cảnh mệt đến độ miệng khô lưỡi đắng, Thi Đại uống hết ly trà lạnh, nghĩ thông suốt manh mối vụ án, cả người đều sáng khoái.

Muốn nói thêm gì đó, không kịp đề phòng, bên cạnh bay đến một làn gió mát.

Mùi vị rất sạch sẽ, không phải lạnh như tuyết của Giang Bạch Nghiễn, mà giống hương xà phòng.

“Thi tiểu thư.”

Nhiếp Trảm không nén nổi tò mò:

“Mọi người trò chuyện ra được gì rồi?”

Y mặc áo màu lam đơn giản, không có hoa văn cầu kỳ, tóc đen buộc cao, giọng nói vui tai, réo rất khó ngăn.

Rất dễ khiến người ta nảy sinh hảo cảm.

“Không có gì hữu dụng cả.”

Thi Đại cười:

“Vụ án này kéo theo quá nhiều người, ta thấy ai cũng đáng nghi.”

Trần Ách Ti chưa đến, nàng không định truy hỏi ngọn nguồn, lỡ như chọc giận hung thủ, không chừng sẽ xảy ra hỗn loạn.

“Cũng phải.”

Nhiếp Trảm cười, ánh mắt chậm rãi lướt quanh sảnh tiệc:

“Không có ai mà Thi tiểu thư nghi ngờ nhất ư?”

Thi Đại đáp nửa thật nửa giả:

“Quản gia? Mãi đến địa ngục nghiệt kính hấn ta mới tập trung lại với chúng ta, biết đâu trước đó đang làm gì đấy.”

“Đúng thật.”

Nhiếp Trảm gật đầu:

“Vừa nãy ta đã hỏi vài người hầu, họ cũng bị đưa đi chung với nhau tốp năm tốp ba, khẩu cung loạn đến rối tung rối mù.”

Đang ám thị với nàng, có nhiều người đáng nghi hơn nữa?

Lúc nói chuyện, ngoài phòng vang lên tiếng bước chân loạt xoạt.

Xuyên qua song cửa sổ, có thể thấy bóng người lay động, gần hai mươi người, khí thế không nhỏ.

Trần Ách Ti Việt Châu đến rồi.

Trái tim căng chặt thả lỏng, Thi Đại cuộn đầu ngón tay lại, tiến một bước thăm dò:

“Năm đó có đứa trẻ từ nhỏ đã học đao. Nếu hôm nay hấn ở đây, lát nữa kiểm tra lòng bàn tay của tất cả mọi người, hấn sẽ phát hiện được vết chai của hấn?”

Nhiếp Trảm cười đáp:

“Cách này rất hay.”

Đáng tiếc đã bị hung thủ nghĩ ra trước, bóp chết từ trong trứng nước.

Thi Đại nhìn vào mắt y, khoe môi nhếch lên độ cong nho nhỏ.

Thực ra nàng hơi căng thẳng.

Loại căng thẳng này không phải sợ hãi khi đối đầu với kẻ tình nghi, mà là thấp thỏm, bất an, sốt ruột muốn biết rõ chân tướng, cũng vì thế mà nhịp tim tăng tốc.

So với lúc vừa đến Đại Chiêu, nàng đã can đảm hơn rất nhiều.

“Trần Ách Ti muốn tra rõ tất cả hung thủ, e rằng rất khó.”

Thi Đại nói:

“Kẻ giết người trong lượt đầu tiên, là khó tìm ra nhất nhỉ?”

Nhiếp Trảm cong môi:

“Sao lại nói vậy?”

Mấy bóng người tiến vào hành lang, lạnh lùng như sóng biển cán quét, khí thế mạnh mẽ.

Người dẫn đầu lấy lệnh bài ra, từng câu từng chữ, âm thanh vang vọng:

“Trần Ách Ti phá án.”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng không lên tiếng, vuốt v e chuôi kiếm Đoạn Thủy.

Chàng nhìn ra Thi Đại đang thăm dò, trong trận giằng co này, dầu thế nào, Nhiếp Trảm cũng chẳng tổn thương nàng được mấy may.

Vì trước lúc đó, Đoạn Thủy sẽ chém đứt cổ Nhiếp Trảm.

“Hung thủ giết người đầu tiên, dễ che giấu thân phận nhất.”

Tập trung nhìn vào đôi mắt Nhiếp Trảm, Thi Đại nói như trêu đùa:

“Lấy ví dụ nhé, trong ảo cảnh, huynh luôn đi cùng ta, trừ một khoảng thời gian trống ban đầu ở ngục cột đồng thôi.”

Nàng nhớ lại cảnh tượng khi gặp Nhiếp Trảm.

Tóc đen nhẹ đung đưa, hai mắt thiếu niên sáng như sao, mỉm cười chào hỏi nàng.

“Nếu như, lúc gặp nhau ở ngục cột đồng.”

Thi Đại khẽ bảo:

“Huynh...vừa mới giết người thì sao?”

Một giả thiết nửa đùa nửa thật.

Nhiếp Trảm nghe xong, quả nhiên bật cười:

“Ta ư? Chẳng phải Thi tiểu thư nói, hung thủ không chỉ có một người à? Cô cảm thấy ngoài ta ra, còn ai nữa?”

Cũng là giọng điệu trêu chọc chẳng mấy nghiêm chỉnh.

Hai người đều hiểu, trận giằng co này không hề nhẹ nhàng bình thản như vẻ bề ngoài.

Là một sợi dây cung căng chặt, chẳng biết lúc nào sẽ đứt ra.

Quan sai Trấn Ách Ti nối đuôi nhau đi vào.

Nhiếp Trảm hiểu ra gì đó, nhìn Thi Đại, nhìn không được bật cười.

Hóa ra nàng đang chờ Trấn Ách Ti đến.

Nói với y mấy lời này, là đã nhắm chuẩn thời gian.

“Huynh, Tần Tửu Tửu, Tạ Ngũ Lang, Thanh Nhi.”

Nhẹ nhàng thở ra, Thi Đại nhìn y chăm chăm:

“Đúng được bao nhiêu, còn sót bao nhiêu?”

Nhất thời, hơi lạnh thấu xương dâng lên từ xương cụt, xông thẳng lên đầu, khiến Nhiếp Trảm run nhẹ.

Không phải đến từ Thi Đại, mà là người bên cạnh nàng.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh, mỉm cười lịch sự hàm súc, rõ ràng là gương mặt mỹ nhân, ánh mắt lại lạnh đến khiếp người.

Trường kiếm được chàng ôm trong lòng, chỉ cần Nhiếp Trảm có một chút dấu hiệu gây bất lợi cho Thi Đại, kiếm sẽ ra khỏi vỏ ngay.

Trong ảo cảnh, Nhiếp Trảm từng chứng kiến thực lực mạnh mẽ một kiếm đẹp yên ma quỷ của chàng.

Mỉm cười bất lực, Nhiếp Trảm hỏi một đằng, trả lời một nẻo:

“Đám người nhà Bách Lý kia đáng chết mà, không phải sao?”

Mãi đến giờ phút này, hơi thở bao phủ quanh người y bỗng thay đổi.

Ý cười giảm bớt, trong đôi mắt đen láy hẹp dài, có vẻ sắc bén như vũ khí.

Thi Đại đoán ra Trảm Tâm Dao không chỉ có một người, lại nói đúng tên của tất cả đồng phạm, chờ nàng báo với Trần Ách Ti, họ sẽ chẳng thoát được.

Nhiếp Trảm không muốn giấu nữa.

Thi Đại gật đầu:

“Phải.”

Câu trả lời này khiến Nhiếp Trảm sửng sốt.

Y nghe nói Thi Đại đến từ Trần Ách Ti Trường An, vốn tưởng nàng sẽ từ trên cao nhìn xuống trách mắng y.

Trên mặt Thi Đại không có quá nhiều cảm xúc dư thừa, tò mò hỏi:

“Tại sao không báo với quan phủ những chuyện nhà Bách Lý đã làm?”

“Không có chứng cứ.”

Nhiếp Trảm nhún vai:

“Bọn chúng làm rất sạch sẽ, cái chết của Bách Lý Sách và Thôi thúc cũng thế.”

Dứt lời lại cảm thấy buồn cười, một hung thủ giết người như y, sao có thể bình tĩnh bắt chuyện với Thi Đại như vậy nhỉ?

Thi Đại võ lễ:

“Thanh Nhi và Tà quân gia, trà trộn vào đây để tìm bằng chứng?”

Nhiếp Trảm:

“Ừm.”

Y cong môi:

“Mấy người kia không để lại chứng cứ mang tính thực chất gì. Mạnh mẽ chúng ta nắm trong tay, toàn nhờ nghe lén họ nói chuyện.”

Quả thật không thể báo quan.

Bách Lý thị ở Việt Châu một tay che trời, họ không có bằng chứng xác thực, một khi báo lên trên, chắc chắn sẽ thiệt thòi.

“Cho nên.”

Thi Đại khựng lại, thử hỏi:

“Sau khi Thôi đại nhân qua đời, mọi người...mọi người thật sự, toàn bộ đều kế thừa Trảm Tâm Đạo?”

Nhiếp Trảm yên lặng một lúc:

“Ừm.”

Y đột nhiên mỉm cười, hai mắt nhìn thẳng sang đây, mượt mà đậm đặc như những vì sao nơi chân trời.

“Tên của ta, đặt vì Thôi thúc.”

Nhiếp Trảm lên tiếng:

“Trảm trong diệt trừ gian ác thế gian.”

Trước khi nhận được cái tên đó, Nhiếp Trảm từng có cuộc sống lang thang.

Đói thì tìm thức ăn thừa ven đường, buồn ngủ thì vào miếu thổ địa ngoại ô, từng ăn rau dại nửa chín nửa sống, cũng từng đặt chân vào quỷ môn quan vài lần.

Với y, cuộc sống vĩnh viễn vô tri vô giác.

Gặp Thôi Ngôn Minh là vào một đêm đầu thu.

Nhóc ăn mày không nhà để về, nửa đêm dạo bước chẳng có mục đích, bất cẩn bị mấy tên nam nhân cường tráng bắt đi.

Dân gian có rất nhiều cách bản thủ không thể lộ ra ánh sáng, đánh gãy hai tay hai chân của bọn trẻ, khiến chúng tàn tật, ra đường ăn xin.

Y vốn phải chịu vận mệnh như vậy.

Khoảnh khắc khi gã cường tráng kia giờ gậy gỗ lên, ánh đao đột nhiên kéo tới, rạch nát đêm lạnh.

Trước khi rút đao chém kẻ ác, người đến dịu giọng bảo y nhắm mắt lại.

Y ngoan ngoãn khép mắt, lại len lén mở ra.

Lọt vào mắt là cảnh tượng trước nay chưa từng có, đao khách nhanh nhẹn như hổ, ánh kiếm lập lòe, sáng đến len vào tim.

Đám nam nhân kia không có sức đánh trả, máu văng tung tóe, hóa thành dòng suối nhỏ đỏ ngầu.

Từ đôi đầu đến kết thúc, chỉ ngắn ngủi vài giây.

Thanh niên cất đao vào vỏ, phát ra tiếng vang khẽ.

Nhóc ăn mày ngơ ngác nhìn ông ấy, sợ hãi trước nay chưa từng có xông thẳng vào tim, không ngừng run rẩy.

Người đó chỉ cười với y:

“Có muốn đi cùng ta không?”

Thế nên nhóc ăn mày mơ hồ theo người đó về nhà.

Một tòa nhà mà y chỉ từng dám đứng nhìn từ xa.

Trong phủ trừ y ra, còn có ba đứa nhỏ tuổi tác khác biệt, vừa gặp mặt, đã vây quanh y ríu rít.

Cô bé nhỏ con tên Mạc Hàm Thanh, nhỏ tuổi hơn cả y, nhút nhát không thích nói chuyện, ôm quyển sách trong lòng.

Thiếu niên choai choai dáng người hơi cao tên Tạ Doãn Chi, nhìn thấy y mặt mày tươi cười, đưa cho y viên kẹo mà y chưa từng được ăn.

Tần Tử Tử yên lặng ít nói, sắc mặt nhợt nhạt, như một bà cụ non, đánh giá vết thương lớn nhỏ trên người y, đi lấy thuốc bôi.

“Ta tên Thôi Ngôn Minh.”

Lần lượt giới thiệu mấy đứa nhỏ với y, Thôi Ngôn Minh cười hỏi:

“Con tên gì?”

Nhóc ăn mày không nói nên lời.

Khi ấy y chỉ mới năm tuổi, không có lai lịch, chẳng có họ tên, ngay cả mình là ai, cũng là một vấn đề lơ mơ không rõ.

Biết y không có tên, chỉ nhớ họ mơ hồ, Thôi Ngôn Minh kiên nhẫn dò hỏi, có thích chữ nào không.

Nhóc ăn mày im lặng rất lâu.

Y chưa từng thật sự sở hữu thứ gì, cũng không thích gì cả.

Y đến phố xá sầm uất, chỉ muốn kiếm đồ ăn lấp bụng, rảnh rồi ngửa đầu ngắm trăng trên trời, cũng vì chỉ có ánh trăng bầu bạn với y.

Bánh bao, mặt trăng, kẹo mạch nha.

Cuối cùng thứ định hình trong lòng, là ánh đao sáng rỡ kia.

Giữa lúc hoảng hốt, Nhiếp Trảm duỗi tay, chỉ vào trường đao bên hông Thôi Ngôn Minh:

“Cái này.”

“Cái này ư?”

Thanh niên sững sốt, cười bảo:

“Thích đao à...Nhiếp Đao? Không được không được, quá trực tiếp, không dễ nghe.”

Đây là người trẻ tuổi vóc dáng cao gầy, mặt mày như ngọc, hào hoa phong nhã.

Vậy mà khi cầm đao, quanh người lại toát ra vẻ lạnh lẽo sắc bén khó đỡ, khiến người ta chẳng dám khinh thường.

Nghĩ ngợi một lúc, Thôi Ngôn Minh cười nói với y:

“Lấy chữ Trảm được không? Nguyên lòng con lương thiện, chém hết yêu tà thiên hạ.”

Cái tên Nhiếp Trảm được quyết định như thế, y sống cùng ba đứa trẻ khác trong tòa nhà của Thôi Ngôn Minh.

Thôi thúc đi sớm về trễ, thỉnh thoảng cả người đầy máu, Tạ Doãn Chi sẽ chữa thương giúp ông ấy.

Mạc Hàm Thanh nói với y, Thôi thúc là Trảm Tâm Dao vang danh Giang Nam, diệt trừ những kẻ gian ác.

Trừ chuyện đó ra, ông ấy còn thứ sử Việt Châu liêm khiết chính trực, trong sạch ngay thẳng, nổi tiếng ở Việt Châu, được bách tính tôn sùng.

Ngày càng quen thuộc với mấy đứa nhỏ ở Thôi phủ, Nhiếp Trảm biết họ cũng là trẻ mồ côi được Thôi Ngôn Minh nhận nuôi.

Tạ Doãn Chi cũng là kẻ lang thang như y, tính tình chín chắn kiên định, cực kỳ yêu thích đạo pháp.

Thôi Ngôn Minh cố ý sáng tạo một bộ đạo pháp cho hẳn ta, Tạ Doãn Chi đọc hết lần này đến lần khác, mỗi ngày luyện đến đêm khuya, mồ hôi đầm đìa.

Cha mẹ Mạc Hàm Thanh qua đời trong trận lũ lụt, tính cách nàng ta hay ngại ngùng, dịu dàng lại yên tĩnh, thích đọc sách.

Nhà Tàn Tửu Tửu bị sơn tặc cướp, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết máu chảy thành sông, nên không thích giao tiếp với người khác.

Vì là người cuối cùng đến Thôi phủ, Nhiếp Trảm trở thành đệ đệ được tất cả mọi người chăm sóc.

Trong “tất cả mọi người”, cũng bao gồm cả Mạc Hàm Thanh nhỏ hơn y.

Sáng sớm cùng nhau đến học đường đọc sách, chạng vạng yên tĩnh ngồi trong sân, ngắm ráng chiều cuộn cuộn đỏ rực nơi chân trời.

Đêm đến là thích thú nhất, Thôi Ngôn Minh sẽ chuẩn bị bánh trái kẹo dưa, năm người ngồi vây quanh bàn, nghe kể chuyện, ngắm trăng, thỉnh thoảng đọc bài văn vừa học được hôm đó.

Nhiếp Trảm mồm miệng vụng về, đọc chữ ấp úng, mặt mày đỏ

bùng.

Thôi Ngôn Minh duỗi tay xoa đầu y:

“Không sao, tuổi con còn nhỏ, không phải chuyện lớn.”

Lúc nhàn rồi, Thôi Ngôn Minh cười hỏi họ:

“Sau này lớn lên, các con muốn làm gì?”

Tạ Doãn Chi chẳng chút do dự:

“Làm hiệp sĩ!”

Giọng điệu Mạc Hàm Chi dịu dàng:

“Làm tiên sinh dạy học.”

Tần Tử Tử khẽ bảo:

“Làm một vị quan tốt như Thôi thúc.”

Nhiếp Trảm trả lời theo bản năng:

“Trừ tà.”

Thôi Ngôn Minh cười với họ.

“Dẫu thế nào cũng đừng quên nhé.”

Ông ấy nói:

“Thà chết vì nghĩa, đừng sống tạm bợ. Các con đều là những đứa bé ngoan, phải vĩnh viễn bước đi trên con đường đúng đắn.”

Đêm đó gió nhẹ, nhành liễu phát phơ, trăng nhạt như tuyết, dù nhiều năm sau nhớ lại, vẫn cảm thấy như một giấc mộng.

Mộng đẹp dù sao cũng phải tỉnh lại.

Không lâu sau đó, họ phát hiện thi thể của Thôi Ngôn Minh trong hồ nước.

Những gì trông thấy hôm đó hóa thành hình ảnh nát vụn, mơ hồ, Nhiếp Trảm nghĩ không ra, cũng chẳng muốn nhớ lại.

Chỉ nhớ trong dòng người rộn ràng, là những tiếng khóc than liên tiếp và một gương mặt tái nhợt.

Người luôn mỉm cười với y, dặn y trời lạnh nhớ mặc thêm áo, đã hóa thành dáng vẻ thế kia.

Thậm chí Thôi Ngôn Minh còn chưa kịp nhìn thấy mấy đứa nhóc của mình bước vào “chính đạo”.

Thế nào là chính đạo?

Nhiếp Trảm chưa đến mười tuổi không thể định nghĩa được.

Nhưng từ năm tuổi đến mười tuổi, mỗi khi trông thấy hai chữ này, điều y vô thức nghĩ đến, vĩnh viễn là bóng dáng cầm đao kia.

Thôi Ngôn Minh làm quan thanh liêm, không để lại quá nhiều ngân lượng cho họ.

Bốn đứa nhỏ lại lần nữa mất đi chỗ dựa, đừng nói tìm ra kẻ thù, ngay cả chuyện mưu sinh cũng là nan đề.

Nửa tháng sau, vẫn là một đêm thu.

Tạ Doãn Chi dẫn họ leo núi ngoại ô, ngồi trên đỉnh núi, ngắm nhìn thành Việt Châu từ xa.

Núi xa như mây, bóng trắng gọn sóng, rừng cây đìu hiu, như khúc ca ai oán của trời đất.

“Đừng sợ.”

Tạ Doãn Chi đã có dáng vẻ thiếu niên đứng thẳng dưới bóng trăng, tay cầm đao mà Thôn Ngôn Minh từng sử dụng.

“Ta đã mười lăm, có thể kiếm tiền.”

Hắn ta quay đầu, đáy mắt phản chiếu hình bóng trong suốt, giống hệt người xưa đã khuất:

“Ta sẽ nuôi mấy đứa, không để mấy đứa chịu khổ.”

“Chuyện của Thôi thúc phải làm sao?”

Mạc Hàm Thanh cắn răng lau nước mắt:

“Bình thường thúc ấy không uống rượu, sao có thể vì rượu mà rơi xuống hồ được? Chắc chắn có người hại thúc ấy...nhà Bách Lý! Thúc ấy đang điều tra vụ án nhà Bách Lý!”

“Chúng ta có thể tra được gì, có thể làm gì nhà Bách Lý?”

Lướt nhìn ba đứa nhỏ gầy gò, Tạ Doãn Chi lên tiếng:

“Chúng ta thế này, không làm gì được hết.”

“Vậy thì trưởng thành, trở nên mạnh hơn.”

Tần Tử Tử khàn giọng nói:

“Ta muốn luyện đao phổ của Thôi thúc.”

Cổ họng Nhiếp Trảm đau xót, cùng thốt lên với Mạc Hàm Thanh:

“Ta cũng học.”

Cho nên, bốn đứa nhỏ đã hứa hẹn, đồng thời sẽ theo đó đến hết đời này.

Danh hiệu “Trảm Tâm Đao” của Thôi Ngôn Minh, họ kế thừa.

Việt Châu mà Thôi Ngôn Minh luôn trông nom, họ bảo vệ.

Nhẹ nhàng lau nước mắt cho đệ đệ, muối muối, Tạ Doãn Chi đứng thẳng, rút đao ra khỏi vỏ.

Ánh đao như sóng nước lăn tăn, soi sáng vành mắt đỏ bừng, bị nước mắt thấm ướt của hắn ta.

Thoáng chốc, tròn mắt nặng nề sắc bén như mũi đao.

“Chính đạo mà Thôi thúc canh giữ.”

Tạ Doãn Chi lên tiếng:

“Chúng ta sẽ trông coi giúp ông ấy.”

Chương 91: C91: Chương 91

Trong tòa nhà Bách Lý thị, ảo cảnh đã tan, ánh nền sáng rực.

Trần Ách Ti đến đã xoa dịu cảm xúc của phần lớn mọi người, Bách Lý Thanh Chi mừng rỡ, bước lên đón tiếp.

Bách Lý Hoằng vẫn đang bế quan, những người còn lại của dòng chính đã mất mạng, cả yến tiệc này, nàng ta là người có quyền lên tiếng tuyệt đối.

Thẩm Lưu Sương đứng cạnh bốn thi thể, hàng mày nhiễm hơi nước đêm xuân, nhìn vào mắt Thi Đại từ xa, gật đầu ra hiệu tất cả thuận lợi.

“Mọi người quyết định kế thừa ý nguyện của Thôi đại nhân.”

Rời mắt, Thi Đại nhìn Nhiếp Trảm phía trước:

“Cho nên học đạo pháp của ông ấy, hành hiệp khắp nơi ở Giang Nam.”

Nhiếp Trảm cười:

“Đúng vậy, đáng tiếc ta không có khiếu luyện đạo, chỉ học được chút cơ bản.”

Trong bốn người, Tạ Doãn Chi có khiếu học võ nhất.

Khi đó hắn ta chỉ mới mười mấy tuổi, vì nuôi đệ đệ muội muội, từ sáng đến tối làm mấy phần việc.

Trong thời gian rảnh rỗi ít ỏi kia, Tạ Doãn Chi dành hết cho đạo pháp.

Mắt thường cũng có thể thấy đại ca gây đi rất nhiều, ba đứa nhỏ thương hấn ta, tranh nhau làm việc nhà, hoặc giúp hàng xóm viết chữ kiếm tiền.

Lúc Nhiếp Trảm mười sáu, Tạ Doãn Chi đã hiểu hết đao pháp trảm tâm, giết chết không biết bao nhiêu kẻ xấu.

Cũng vào năm đó, thư viện Văn Uyên đến Việt Châu chiêu mộ nhân tài, Nhiếp Trảm đăng ký thi văn mà không mong đợi gì.

Nào ngờ, mấy ngày sau yết bảng, tên họ của y bỗng dưng xuất hiện, trở thành môn sinh thư viện.

Đêm ấy, Tạ Doãn Chi làm một bàn đầy món ngon, rót rượu cho mỗi người.

“Chuyện tốt mà.”

Nhìn ra được y không nữ, Tạ Doãn Chi xoa đầu Nhiếp Trảm:

“Lần này đến thư viện Văn Uyên, biển rộng tùy cá lội, trời cao mặc chim bay, Tiểu Trảm của chúng ta có tiền đồ rồi.”

Từ nhỏ chịu nhiều vất vả, cộng thêm quanh năm suốt tháng luyện tập đao pháp, tay phải Tạ Doãn Chi thô ráp, nổi đầy vết chai.

Nhiếp Trảm rất thích cảm giác được hấn ta xoa đầu.

Giống hệt như khi đối diện với Thôi Ngôn Minh nhiều năm trước, nóng bỏng lại ấm áp.

“Thư viện Văn Uyên, toàn là nho sinh phải không?”

Mạc Hàm Thanh ao ước:

“Nghe nói họ có thể biến thơ từ thành thật...rất muốn xem Phi lưu thẳng xuống ba ngàn trượng.”

“Không quen cuộc sống nơi đó.”

Tần Tử Tử vô cảm hừ khẽ:

“Nếu có ai ức hiếp đệ, nhớ gửi bồ câu truyền thư nói cho chúng ta biết.”

“Ai dám ức hiếp đệ đệ ta?”

Tạ Doãn Chi sảng khoái cười to:

“Nho sinh biết dùng đao, nghe tuyệt lắm.”

Trừ Tạ Doãn Chi ra, tài năng đao pháp của nhóm người Nhiếp Trảm có hạn, cùng lúc khi học Trảm Tâm Đao, cũng sẽ nghiên cứu kỹ năng mà mình am hiểu.

Lúc Nhiếp Trảm mới vào Thôi phủ ngay cả nửa chữ cũng không biết, dần dần đọc sách nhiều hơn, vậy mà bộc lộ năng khiếu, lấy văn nhập đao, thơ từ ca phú môn nào cũng thông thạo.

Tần Tử Tử phản ứng nhạy bén, bàn tay linh hoạt, đi theo một thợ rối bóng, học được bí pháp hiếm có trên đời.

Mạc Hàm Thanh tâm tư tỉ mỉ, hiểu biết rất nhiều về pháp trận, tuổi còn trẻ đã có thể dệt nên ảo cảnh và sát trận thay đổi khó lường.

Sau khi Nhiếp Trảm vào học viện, bốn người chia ra khắp nơi, gửi bồ câu truyền thư giữ liên lạc, cũng không cảm thấy cô đơn.

Hai năm trước, vì muốn điều tra chân tướng về cái chết của Thôi Ngôn Minh, Tạ Doãn Chi ra giá cao mua chuộc quản gia, vào ở nhà Bách Lý.

Một năm sau, qua tay của quản gia “Tạ Ngũ Lang”, Mạc Hàm Thanh được tuyển chọn làm thị nữ bên cạnh Diệp Văn Hành.

Nghe lén, dụ dỗ, ám chỉ.

Trải qua đủ mọi thủ đoạn, hai người lần lượt tìm ra tất cả hung thủ năm đó, bắt tay chuẩn bị trả thù.

“Rất khó để giết chết người nhà Bách Lý.”

Nghiêng người dựa vào bàn, Nhiếp Trảm cười nói với Thi Đại:

“Bách Lý Hoảng mạnh đến kinh người, được xưng là đệ nhất đao Giang Nam. Mấy kẻ còn lại...hể có ai đó chết không rõ ràng, chắc chắn sẽ khiến đám người kia đề phòng muôn phần.”

Bách Lý thị có trăm ngàn môn khách bảo vệ, một khi rút dây động rừng, độ khó khi ám sát sẽ vượt qua phạm vi năng lực của họ.

Thời cơ tốt nhất, là chờ nhà Bách Lý tập trung lại với nhau, một mẻ hốt gọn.

Ví dụ như đại hội đấu võ gần đây.

...Chờ đã.

Nghe y chậm rãi kể lại đầu đuôi mọi chuyện, lòng Thi Đại giật thót.

Nhiếp Trảm nhắc đến Bách Lý Hoảng.

Thi Đại không hiểu nhiều về vị gia chủ này của nhà Bách Lý, từ miêu tả của Diêm Thanh Hoan, chỉ biết Bách Lý Hoảng là một kẻ mê đao chính cống.

Không hề nghi ngờ, Bách Lý Hoảng rất mạnh.

Dẫu cái chết của phụ mẫu Thẩm Lưu Sương, hay Thôi Ngôn Minh bị hại, chủ mưu lớn nhất, chắc chắn là ông ta.

Nhóm người Nhiếp Trảm không thể nào không giết ông ta.

Khéo thay, Bách Lý Hoằng đang bế quan.

Bế quan là thời khắc quan trọng để thấu hiểu đạo pháp, cần giữ vững thể xác tinh thần yên tĩnh bình thản, không bị những chuyện bên ngoài quấy nhiễu, nếu không e rằng sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Nói tóm lại, giai đoạn này là lúc Bách Lý Hoằng yếu ớt nhất.

Kế hoạch mà nhóm người Nhiếp Trảm sắp xếp ban đầu, hẳn là lợi dụng bằng chứng không có mặt ở hiện trường thuận lợi thoát thân, rồi lại đến chỗ Bách Lý Hoằng bế quan, hợp sức giết chết ông ta.

...Bây giờ thì sao?

Không chờ Thi Đại lên tiếng, mày mắt thiếu niên áo lam đờm ý cười, đứng thẳng người dậy khỏi bàn.

Trong một thoáng ngẩn ngui, không ai phá vỡ yên lặng.

Khóe môi Nhiếp Trảm khẽ cong, trông mắt đen láy dịch chuyển, nhìn nàng chăm chú.

“Tuy rất mạo hiểm, nhưng...”

Nhiếp Trảm chớp mắt, bỗng dựng cao giọng:

“Tắt đèn!”

Như một chót mở.

Vừa dứt lời, vô số linh tuyến bện vào đan xen, bóng đen khổng lồ hóa thành thực thể, phủ xuống như dãi núi lấp biển.

Trước khi Nhiếp Trảm có hành động, Giang Bạch Nghiễn đã rút kiếm, kẻ Đoạn Thủy lên cổ y.

Tự biết đánh không lại chàng, Nhiếp Trảm mỉm cười, ngoan

ngoãn giờ hai tay lên.

Nhưng y còn ba đồng phạm.

“Tắt đèn”, là ám hiệu bọn họ đặt ra.

Làm chuyện gì cũng phải tính toán đến kết quả xấu nhất, ám sát Bách Lý Hoằng độ khó cực lớn, cho nên họ giữ lại cuối cùng.

Nếu kế hoạch thuận lợi, sau khi họ thoát khỏi giám sát của Trần Ách Ti, có thể lên vào đảo đường mà thần không biết quỷ không hay, liều mạng ta sống người chết với Bách Lý Hoằng.

Nếu kế hoạch thất bại, bị người ta phát hiện...

Mạc Hàm Thanh giữ lại một pháp trận dự bị, có thể tạm thời giữ chân Trần Ách Ti, giúp họ đột phá vòng vây, đến thẳng đảo đường.

Trước có Bách Lý Hoằng thực lực lớn mạnh, sau lại bị Trần Ách Ti truy bắt, đây là tình huống tồi tệ nhất, cử tử nhất sinh.

Cũng là cách duy nhất để họ tận tay đâm kẻ thù.

Linh tuyến bay ra, trắng như sóng tuyết, chồng chất lên cùng rồi bóng đen ngòm, khiến khôn trận phức tạp hơn.

Ba bóng người nhảy ra từ cửa sổ, trong nhóm nhỏ của Trần Ách Ti, có người tắc lưỡi một tiếng.

Thẩm Lưu Sương lo lắng cẩn thận, khi đến Trần Ách Ti Việt Châu, cố ý mời vài vị trận sư.

Một sợi dây mảnh đỏ như máu bắn ra từ tay áo, hóa thành mũi dao sắc bén vô song.

Trong nhóm người, nữ tử váy đỏ thân hình nhỏ nhắn duyên dáng cong đầu ngón tay, miệng lẩm bẩm gì đó, dây đỏ và dây trắng do Mạc Hàm Thanh để lại lướt qua nhau, chấn động

không thôi.

“Mắt trận ở phía bắc.”

Nữ tử váy đỏ lên tiếng:

“Trong đèn cây.”

Được nàng ấy chỉ dẫn, thanh niên sau lưng nhanh nhẹn nhảy lên, né tránh linh tuyến dày đặc, vung một lá bùa ra.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, đèn cây tách làm hai, khôn trận tan biến.

“Đuổi theo.”

Nữ tử váy đỏ trầm giọng cất lời, khẽ cau mày:

“Tại sao...họ lại chạy về phía tây?”

Lối ra phủ Bách Lý nằm ở hướng đông, phía tây là núi sau hiểm người qua lại.

Thẩm Lưu Sương đoán ra vài phần nguyên nhân, nhìn sang Bách Lý Thanh Chi:

“Đó là hướng của đao đường?”

“...Đúng vậy.”

Giật mình vì biến cố đột ngột, sắc mặt Bách Lý Thanh Chi tái nhợt:

“Nhị ca ta bế quan ở đó.”

Đao đường.

Bách Lý Hoảng yêu đao thành cuồng, thường xuyên ra núi sau luyện đao.

Dần dần, dứt khoát xây một tòa nhà dưới núi, một là trưng bày các loại bảo đao thu thập được, hai là dùng làm nơi bế quan luyện võ.

Bế quan không cho người ngoài tùy ý xông vào, trong đao đường rộng lớn, chỉ có một mình Bách Lý Hoảng.

Theo Thảm Lưu Sương đi ra núi sau, Thi Đại bị gió lạnh thổi đến run rẩy, khép chặt vạt áo:

“Bách Lý Hoảng mạnh đến mức nào?”

“Rất ghê gớm.”

Diêm Thanh Hoan đáp:

“Năng khiếu Bách Lý Hoảng bình thường, thời niên thiếu còn lâu mới sánh bằng Bách Lý Sách. Nhưng ông ta liên tục khổ luyện nhiều năm, thực lực bỗng tăng nhanh, nhìn khắp Giang Nam, không ai địch nổi đao thuật của ông ta.”

Hắn khựng lại một chốc, bổ sung một câu:

“Nhìn chung ở Đại Chiêu này, đao pháp của Bách Lý Hoảng cũng được xếp vào mấy hạng đầu.”

Chẳng trách nhóm người Nhiếp Trảm không tiếc cược hết tính mạng, cũng phải ra tay với ông ta ngay đêm nay.

Một khi vượt qua bế quan, muốn giết Bách Lý Hoảng sẽ khó hơn nhiều.

Nhiếp Trảm được giao cho Trần Ách Ti Việt Châu, giờ phút này, nhóm người đang đuổi theo Tần Tửu Tửu, Mạc Hàm Thanh và Tạ Doãn Chi đã bỏ chạy.

Thi Đại không kiềm được hỏi:

“Sau khi bị bắt, họ sẽ thế nào?”

“Chuyện này quan trọng, kết quả khó nói lắm.”

Thẩm Lưu Sương đáp:

“Nhưng mà... Diệp Văn Hành chính miệng thừa nhận tội ác, Trần Ách Ti xử án, sẽ xem xét phù hợp.”

Chuyện này liên quan rộng rãi, dính líu đến vọng tộc thế gia, chắc chắn sẽ chấn động Giang Nam.

Chờ ngày mai khi tin tức truyền ra, không chỉ Bách Lý thị, Trần Ách Ti cũng sẽ sút đầu mẻ trán.

“Tiền đề là.”

Thẩm Lưu Sương cau mày:

“Bọn họ đừng chết trong tay của Bách Lý Hoằng.”

Đương độ đầu xuân, lá non nảy mầm, núi sau yên tĩnh xinh đẹp.

Thi Đại ngược mắt, nhìn sang một sân vườn rộng lớn.

Trước sân chỉ có ánh đèn le lói, lan tỏa một chút ánh sáng yếu ớt.

Xung quanh không có gió, yên tĩnh đến mức quái lạ.

Không ồn chút nào.

Ba người Tần Tử Tử xông vào đao đường, khi ra tay với Bách Lý Hoằng, sao có thể không gây ra tiếng vang được?

“Cẩn thận.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ bảo:

“Hơi thở không đúng.”

Thi Đại:

“Hơi thở?”

Cửa sân mở toang, trong đình trống rỗng.

Đi dọc theo con đường lát đá, lối vào đao đường, cửa gỗ tử đàn khép hờ.

Vẫn không nghe thấy tiếng động gì như cũ.

Không khí như ngưng đọng, hóa thành một đầm nước chết, đè nén chẳng thể thở nổi.

Lòng Thi Đại vô cớ căng thẳng, như bị dũa thú cào xé, căng chặt người theo phản xạ.

Thông qua khe hẹp, không thể thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Nam nhân trẻ tuổi đi phía trước nhất nín thở tập trung, chậm rãi đẩy cửa chính.

Bên cạnh hắn ta, Thẩm Lưu Sương giữ vững tư thế chuẩn bị chiến đấu, đeo mặt nạ na sư Chung Quỷ trước trán.

Âm thanh ken két khiến người ta ê răng vang lên, khe hẹp dần lớn hơn, trong sảnh không đốt nến, một vùng tối tăm.

“Người trong sảnh, không được manh động!”

Nam nhân tiến về trước một bước, lấy lệnh bài ra:

“Trần Ách Ti xử án...”

Nói được một nửa, giọng hắn ta im bật, mãi đến khi vào đao đường, cuối cùng hắn ta mới hiểu rõ cuộc chỗ nào bất thường.

Quá u ám.

Không phải đen tối của bóng đêm, mà là một loại sắc đen đậm hơn sâu hơn, tựa mực nồng, ánh trắng từ cửa sổ rọi vào cũng bị nuốt chửng, chẳng còn tia sáng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ xa có bóng người xẹt qua nhanh như chớp.

Không thấy rõ tướng mạo, chỉ có đường nét mơ hồ, chẳng rõ vì sao, Thi Đại lại cảm thấy như đã thú sát khí ngút trời.

“Lùi ra!”

Chẳng biết là ai cao giọng phần nộ quát:

“Đạo đường có vấn đề, đây là tâm ma cảnh! Bách Lý Hoàng vào tâm ma rồi!”

Lời này nói hơi trễ một chút.

Khi nó vang lên, bóng đen ùn ùn kéo đến, như sóng vỗ ngút trời.

Trước khi sóng ngầm vọt tới, Thi Đại được ai đó nắm chặt tay phải.

Có người bảo vệ phía trước nàng, trong không khí thoang thoảng mùi hương mát lạnh như tuyết tùng.

Tâm ma cảnh.

Vừa mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một tòa cung điện tiên khí lượn lờ, Thi Đại tìm kiếm ký ức liên quan đến nó trong đầu.

Tham vọng quá sâu, sẽ hóa thành tâm ma.

Người tập võ bình thường nảy sinh tâm ma, phần lớn sẽ mất đi lý trí, nổi điên hại người.

Bách Lý Hoằng là cao thủ ngàn dặm khó tìm, xem tình hình này, ông ta đã hóa tâm ma thành cảnh thật.

Cảnh tượng trong tâm ma, là ý nghĩ ngông cuồng cố chấp của ông ta.

Bên cạnh không có ai khác, Thi Đại nhìn quanh một lượt, ánh mắt hoang mang.

Bách Lý Hoằng say mê đao pháp, nắm giữ đại quyền, nàng nghĩ chấp niệm của ông ta phải liên quan đến đao hoặc quyền thế.

Nào ngờ hoàn toàn sai lệch.

Thi Đại cúi đầu, nhìn mây khói lơ lửng dưới chân, rồi lại liếc sang tấm biển bằng ngọc treo cao trên đỉnh đầu.

Trên đó viết ba chữ lớn.

“Bạch Ngọc Kinh”.

Bạch Ngọc Kinh? Là nơi thế ngoại của thần tiên trong truyền thuyết? Bách Lý Hoằng nhớ mong thứ này làm gì?

Lẽ nào, ông ta muốn thành tiên?

Thi Đại nhìn chằm chằm tấm biển một lúc, cứ cảm thấy quái lạ, cất bước tiến về trước.

Mọi người lại lần nữa bị tách ra, may mà nàng không đưa Thi Vân Thanh đến đao đường.

Tâm ma cảnh không có hơi người, đưa mắt trông về nơi xa, mây khói lượn lờ, sương mù như ngọc chảy.

Bước vào “Bạch Ngọc Kinh”, có thể thấy lầu các tráng lệ, sương mây cuộn cuộn, những tia sáng mỏng manh mờ mịt rợp trời, phù hợp với tưởng tượng của tất cả mọi người về tiên

cảnh.

Các tòa nhà nối liền, được làm từ ngọc trắng, tinh xảo đặc sắc.

Tiếng chuông vang vọng bên ngoài, khác với sự quái quỷ u ám của địa ngục, nơi này chuông ngân xa xăm trong trẻo, khiến tâm trí sáng suốt.

So với tâm ma cảnh, càng giống thiên cung trên mây ngoài cõi hồng trần hơn.

Đây là tâm ma trong truyền thuyết? Hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh máu tanh tàn nhẫn trong tưởng tượng.

Thi Đại không buông lỏng cảnh giác, cẩn thận đi tiếp về trước.

Mây khói như nước, lướt qua mắt cá chân, thoáng bốc hơi lạnh.

Thi Đại bỗng đứng lại.

Nàng đang đi trên một con đường dài lát ngọc, hai bên là cây ngọc nhánh quỳnh, chạc cây lấp lánh.

Khi đến gần một cây trong số đó, nhánh ngọc khẽ run.

Thi Đại chỉ nhìn thoáng qua, da gà nổi đầy người...

Cây ngọc trắng muốt, đầu cành có một nụ hoa nho nhỏ, khi nàng bước qua, nụ hoa bung nở.

Vị trí nụ hoa, là tròng mắt đỏ máu đang nhìn nàng chăm chăm.

Tầm nhìn của tròng mắt và Thi Đại giao nhau.

Ngay sau đó, từng con mắt lần lượt mở ra trên thân cây, giăng đầy tơ máu, nhuộm cây ngọc thành màu đỏ ngầu.

Thi Đại: “?”

Thi Đại: “???”

Tâm ma nhà ai lại chơi thế này?

Cây máu vung nhánh mầm, Thi Đại nhanh tay lẹ mắt lấy bùa ra:

“Trước giết ác ma, sau trăm bóng đêm, cấp cấp như luật lệnh!”

Nàng phản ứng nhanh nhẹn, lá bùa không gió cũng tự bay lên, ngưng tụ linh khí, chém nhánh cây như mũi dao.

Mí mắt phải của Thi Đại nhảy dựng.

Sau khi chém cây ngọc, từ vết nứt tràn ra dòng máu đỏ thẫm.

Mùi tanh xộc vào mũi, nàng nhảy bén phát giác nguy hiểm, xoay người vung bùa:

“Nghe lệnh!”

Một gốc cây định đánh lên từ phía sau bỗng nổ tung, máu chảy đầy đất.

Suýt nữa không giữ được mạng, tim đập thành thịch, Thi Đại hít sâu.

Mức độ nguy hiểm ở tâm ma cảnh vượt xa tưởng tượng, nếu cây ngọc là giả, nàng có lý do nghi ngờ, vạn vật ở đây đều không có ý tốt với người ngoài, sẽ lấy mạng họ.

Chẳng biết những người khác thế nào.

Ổn định tâm trạng, Thi Đại lên tinh thần, nắm chặt vải lá bùa trừ tà.

Máu của cây ngọc bị mặt đất nuốt chửng, không lâu sau đã trở về dáng vẻ đoan trang chẳng nhiễm bụi trần.

Thi Đại nhìn hết trong mắt, không khỏi nghĩ thầm, rốt cuộc Bách Lý Hoằng đã làm những gì, tâm ma mới biến thành như vậy?

Nếu chỉ giết người, sẽ không tà đến nhường này.

Lúc nàng ngẫm nghĩ, có một nhóm người từ xa bước qua.

Bạch Ngọc Kinh có cây có lầu, hiển nhiên cũng có thần tiên.

Vài vị tiên nga khoác váy trắng, chải tóc phi tiên kể ung dung bước đến, mềm mại yếu điệu, lụa trắng tung bay.

Không thể không nói, nhìn ngoại hình này, rõ ràng là ấn tượng cực kỳ rập khuôn.

Thi Đại tìm niềm vui trong đau khổ oán thầm, hai ngón tay kẹp một lá bùa.

Nàng không nhìn rõ mặt của nhóm tiên nga.

Từ cảm trở lên, mỗi một gương mặt đều lẫn vào trong mây khói, như một bức tranh chưa hoàn chỉnh.

Đẹp dễ lại quái dị.

Thoáng chốc, tiên nga dẫn đầu ngửa đầu lên.

Cho nên Thi Đại thấy rõ, hóa ra mặt mũi nàng ta trống rỗng, hoàn toàn không có mặt.

Hai bên đối diện, cần cổ tiên nga nghiêng qua như người gồ.

Không cho bọn chúng cơ hội tấn công, Thi Đại giành ra tay trước:

“Nghe lệnh.”

Linh phù lóe sáng, ánh vàng kim như mũi tên, nhắm thẳng vào áo trắng tung bay.

Như một tờ giấy tuyên thành bị xé rách, da mặt đám tiên nga roi rụng, vô số bóng đen từ bên trong tràn ra ngoài.

Quái vật không xương không da, vốn dĩ ẩn nấp trong tấm da người, lúc này lần lượt thoát khỏi cơ thể, da người không còn gì chống đỡ, mềm oặt rớt dưới đất.

Số lượng bóng đen không ít, Thi Đại kiềm nén bất an, thành thạo vùng bùa niệm chú.

Tính nàng khắc khổ, chịu được vất vả, sau khi đến Đại Chiêu, chưa từng từ bỏ tu luyện phù pháp.

Đến nay, Thi Đại đã nắm vững phù pháp gần như điều luyện, đối phó chúng không phải chuyện khó khăn.

Điều tồn sức duy nhất là bóng đen quá nhiều, trước sau cùng tấn công.

Thi Đại tránh né trong gang tấc, phóng lôi phù vờn quanh người, quay đầu nhìn lại, vai trái đã bị rách một đường máu.

Nhưng chẳng chút đau đớn.

Thi Đại sững sốt một lúc, lập tức nhớ ra.

Cách đó không lâu khi huyết cô phát tác, Giang Bạch Nghiễn đã dùng tà thuật, chịu đựng tất cả đau đớn thay nàng trong vòng hai canh giờ.

Tính toán thời gian, vẫn trong thời kỳ tà thuật còn hiệu lực.

Vai nàng chảy máu đầm đìa, hiển nhiên không phải vết thương nhỏ.

Nàng khó chịu cau chặt mày.

Chắc chắn Giang Bạch Nghiễn đau lắm.

Khi vai phải truyền đến cơn đau nhức, Giang Bạch Nghiễn vừa chém đầu vài con quái vật.

Cái tên Bạch Ngọc Kinh rất dễ nghe, tiếc thay chỉ là lớp vỏ ảo, xé nát nguy trang, bên trong tràn ngập máu thịt mục nát.

Đoạn Thủy xẹt ngang, máu tươi tung tóe.

Đau đớn đột ngột kéo đến, nếu là trước đây, chắc hẳn Giang Bạch Nghiễn sẽ không chần chừ.

Nhưng lúc này, động tác của chàng bỗng khựng lại.

Chàng không hề bị thương, nỗi đau này đến từ Thi Đại.

Thi Đại bị thương.

Nàng đang ở đâu, gặp phải chuyện gì?

Suy nghĩ ấy vừa lướt qua trong lòng, đã gợi ra tình cảm lạ lẫm.

Như nóng vội, lại như bất an, cõi lòng hóa thành một sợi dây thô ráp, bện ra trăm ngàn nút thắt.

Đau đớn vốn phải khiến chàng vui vẻ, lần đầu tiên trong đời, Giang Bạch Nghiễn lại vì nó mà lo sợ không kiên nhẫn.

Rũ mắt, Giang Bạch Nghiễn ấn lòng bàn tay trái lên ngực.

Tim đập hỗn loạn, như bị một sợi dây nhỏ nhấc lên, treo lơ lửng, trống rỗng không có chỗ đáp.

Cảm xúc lạ lẫm, hiếm khi trải nghiệm.

Không rảnh bận tâm đau đớn và khoái cảm, ngay cả giết chóc cũng khó khiến chàng vui sướng.

Thậm chí Giang Bạch Nghiễn còn nảy sinh phiền chán.

Lại có vài con yêu tà chen chúc kéo đến, Đoạn Thủy lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, xương máu văng tung tóe.

Đồng tử Giang Bạch Nghiễn nặng nề, bước nhanh qua những mảnh vụn máu thịt như thể không nhìn thấy chúng.

Trước khi tâm ma cảnh xuất hiện, chàng từng nắm chặt tay Thi Đại.

Bị cuốn vào đây, hẫng khoảng cách giữa hai người không xa lắm.

Chẳng còn đau đớn truyền đến, Thi Đại không bị thương nữa.

Dọc đường chém chết vô số tà ma, bước chân Giang Bạch Nghiễn càng nhanh hơn, yên tĩnh nghĩ ngợi một thoáng, bỗng lật cổ tay.

Chiêu kiếm này dùng hết mười phần sát niệm, khí thể ngút trời, chém thẳng vào lâu ngọc bên hông.

Kiểm khí bùng nổ, mũi kiếm ngưng tụ ánh sắc sánh lạnh như tuyết, chấn động vỡ nát lâu các.

Đá ngọc tan thành bột mịn, lộ ra xương thịt đan xen chồng chéo, như sâu bọ lúc nhúc.

Giang Bạch Nghiễn không biến sắc, nhắc Đoạn Thủy lên, khiến tòa nhà máu hoàn toàn sụp đổ.

Động tĩnh đủ lớn.

Nếu Thi Đại không xuất hiện, chàng chém tòa tiếp theo là xong.

Vài giọt máu tươi bắn lên hàng mi, sau khi chàng chớp mắt, tầm nhìn loang ra vệt đỏ mờ hồ.

Giang Bạch Nghiễn rút kiếm tiến lên, mũi kiếm ma sát mặt đất, để lại vết cắt thẳng tắp trên đá ngọc.

Đau đớn trên bả vai cực kỳ rõ ràng, nương theo tứ chi xương cốt, rơi vào lồng ngực chàng.

Chàng siết chặt nắm tay theo thói quen, móng tay cắm vào thịt mềm, nhờ cơn đau giữ vững bình tĩnh.

“O?”

Tiếng người vang lên, trong trẻo thanh thoát, như màn mưa xua tan nóng bức.

Vì âm thanh ngăn ngui này, sự nôn nóng trong lòng bỗng được vuốt ve bình thản lại.

Giang Bạch Nghiễn quay đầu, trông thấy vạt áo đỏ kia.

Gặp được chàng, Thi Đại mừng rỡ, mỉm cười tươi tắn:

“Ta còn đang buồn bức ai mà chém cả tòa nhà, quả nhiên là chàng.”

Nàng không quên chuyện Giang Bạch Nghiễn bỏ núi trong tranh bốn mệnh, người này có sự điên cuồng trên người.

Vết máu lan ra từ bả vai nàng, đỏ bừng một mảng.

Giang Bạch Nghiễn hé môi, còn chưa lên tiếng, đã thấy Thi Đại đến gần.

Hương hoa dành dành quán quanh chớp mũi chàng, Thi Đại thở thê:

“Có phải vai chàng đau lắm không? Xin lỗi nhé, ta bị thương, lại bắt chàng chịu đau.”

Ánh mắt di chuyển, nàng khẽ hít vào:

“Chàng còn dùng tay này cầm Đoạn Thủy hả! Chẳng phải chàng biết dùng kiếm tay trái ư?”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

Vì sự quan tâm lo lắng chẳng chút che đậy của nàng.

Hóa ra khi chàng nhớ nhung Thi Đại, nàng cũng để tâm đến chàng.

Nôn nóng, bất an cùng rất nhiều cảm xúc khó nói nên lời hoàn toàn tan biến, ngửa ngáy dày đặc lan ra trong lồng ngực.

Như một loại tham vọng cuồng si, toàn bộ đều buộc lên người Thi Đại.

Chàng trở nên quá đổi lạ lùng.

“Chàng cười gì hả?”

Thi Đại nhìn chàng, lại liếc vệt máu trên bả vai mình:

“Tìm chỗ bôi thuốc nha? Chàng cũng sẽ đỡ đau hơn chút, nếu không...”

Nàng đột nhiên im bật, rèm mi run lên.

Nhiệt độ mềm mại vòng ra sau lưng, người nàng bị nghiêng về trước, áp sát vào một cơ thể khác.

Như chạm vào một trái tim đầy sức sống với nhịp đập mãnh liệt.

Không chút dự báo.

Giang Bạch Nghiễn ôm Thi Đại vào lòng, siết chặt eo nàng.

Chương 92: C92: Chương 92

Bất thành linh được Giang Bạch Nghiễn ôm vào lòng, Thi Đại bỗng ngừng thở.

Vì là giao nhân, nhiệt độ cơ thể của Giang Bạch Nghiễn vẫn luôn mát lạnh, vậy mà lúc này lại toát ra hơi nóng.

Luồng nhiệt thiêu đốt vành tai nàng, bỏng đến kinh người.

Thi Đại phải mất một lúc mới nhận ra đó là hơi thở của Giang Bạch Nghiễn.

Nhịp thở của chàng không ổn định.

Có lẽ lỗ tai của nàng đã đỏ bừng, mắt tự nhiên thẳng sống lưng, co lại trong ngực Giang Bạch Nghiễn.

Phản ứng bản năng không phải vùng vẫy, mà là khẽ hỏi chàng:

“Sao vậy?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Sao lại bị thương?”

Giọng nói rất khẽ, áp sát vang lên bên tai, vừa tê lại ngứa.

Thi Đại ngứa cổ.

Vóc dáng Giang Bạch Nghiễn cao ráo, nàng ngược mắt nhìn, vừa khéo trông thấy khoe môi chàng.

Độ cong xinh đẹp, hơi nhếch lên, trong màu sắc nhợt nhạt,

thoáng chút đỏ quuyến rũ.

Thi Đại lịch sự rời mắt:

“Gặp phải một đám tà vật bao vây, số lượng quá nhiều, ta không tránh được.”

Nàng cố gắng khiến giọng mình bình tĩnh lại.

Vào lúc này, nếu đỏ mặt lấp bắp, Thi Đại sẽ chẳng còn mặt mũi nào gặp Giang Bạch Nghiễn nữa.

Nhưng Giang Bạch Nghiễn tự dung ôm nàng làm gì?

Rất nhiều suy đoán lướt qua, sợi dây đàn trong lòng chấn động.

Thi Đại co ngón trở, vờ như vô ý:

“Lo cho ta hả?”

Sở dĩ ôm chặt nàng, hoàn toàn là do bản năng của Giang Bạch Nghiễn.

Biết Thi Đại bình an, chàng bỗng trải nghiệm sự an tâm và may mắn trước nay chưa từng có, như thể mất rồi lại được, tìm về bảo vật mình quý trọng.

Khép mắt hít vào hơi thở quanh người nàng, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Phải.”

Chàng trả lời chẳng chút chần chừ, ngược lại khiến Thi Đại ngẩn ngơ.

Như một trận giằng co sức lực ngang nhau, nàng thăm dò đến gần thêm một bước, vốn tưởng Giang Bạch Nghiễn sẽ thuận thế lùi lại, ngờ đâu chàng lại ép sát về trước, kéo khoảng cách gần hơn nữa.

Nhớ thương thể trên bả vai Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn không ôm nàng quá lâu, rất nhanh đã buông tay:

“Tìm một nơi bồi thuốc nhé.”

Hơi thở mát lạnh vẫn vít bỗng rút đi, khi trong lòng trống trải, Thi Đại muộn màng nhận ra, vậy mà nàng lại say đắm lưu luyến độ ấm của chàng.

Buộc phải thừa nhận, cảm giác ôm Giang Bạch Nghiễn quá dễ chịu.

Tập trung tinh thần, Thi Đại gật đầu:

“Được.”

Bị thương chảy máu phải băng bó kịp lúc, khi nàng đánh tan bóng đen của tiên nga, vừa lấy kim sang dược ra, đã nghe thấy tiếng vang cực lớn.

Là âm thanh của một tòa cung điện sụp đổ thành bụi mịn, đình tai nhức óc.

Có thể gây ra động tĩnh lớn, chắc chắn là người cùng bị cuốn vào tâm ma cảnh với nàng.

Tập trung lại với đồng đội là quan trọng nhất, sau khi cân nhắc lợi hại, Thi Đại tạm thời gác lại chuyện chữa thương, bấy giờ mới tìm được Giang Bạch Nghiễn.

Nói ra cũng khéo, khoảnh khắc khi lầu ngọc sụp đổ, người đầu tiên Thi Đại nghĩ đến là Giang Bạch Nghiễn.

Đây quả thật là chuyện mà chàng sẽ làm ra được.

Sự thật chứng minh, không hổ là chàng.

“Chàng có từng vào.”

Thi Đại chỉ lầu ngọc cách đó vài bước:

“Mấy tòa nhà này không?”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Ừm.”

Ánh mắt chàng khẽ lướt qua, đè nén hết lo sợ hoang mang và nôn nóng nơi đáy mắt, giọng điệu như thường:

“Mấy tòa nhà kia được xây từ xương máu, bên trong có u hồn, nhưng không đáng ngại.”

Thi Đại nhướng mày:

“VẬY VÀO ĐÓ NHA.”

Nàng bị thương ở lưng và vai, muốn bôi thuốc cần phải cởi hơn nửa y phục.

So với việc ban ngày ban mặt ở bên ngoài, Thi Đại thấy mình nên tìm một chỗ che chắn.

Giang Bạch Nghiễn dịu giọng đồng ý, tiến về trước vài bước, đẩy cửa ngọc nặng nề khép hờ giúp nàng.

Xúng với vẻ ngoài sang trọng, bên trong cửa ngọc, cũng được chạm khắc tinh tế, hết như tiên cung.

Hành lang uốn khúc, bên trên là đèn cung đình trắng muốt, mây dâng lên từ mặt đất, tạo cảm giác mờ mịt như sương mù dày đặc.

Bước chân vào trong, khí lạnh xộc thẳng vào lòng, mới hay nơi này nào phải tiên cảnh.

Vài bộ hài cốt nằm ngang trong góc, chắp hai tay lại, giữ tư thế quỳ cầu nguyện thành kính, quỳ dị cùng cực.

“Tâm ma của Bách Lý Hoằng, tại sao lại như vậy?”

Nơi này tĩnh lặng im ắng, Thi Đại nhỏ tiếng, không quấy nhiễu không khí:

“Bạch Ngọc Kinh, là nơi ở của thần tiên.”

Nàng trăm mối không có lời giải, khó khăn lắm mới gặp Giang Bạch Nghiễn, vội vã muốn thảo luận với chàng.

Nếu không cứ nghẹn trong lòng, khó chịu lắm thay.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ nhìn nàng.

Thi Đại thật sự mê mẩn những câu đố chưa có lời giải, đến tận lúc này, vẫn còn vô số câu hỏi tại sao.

Rõ ràng ban nãy được chàng ôm, vậy mà thoáng chốc tâm tư lại chuyển đến chỗ khác mất rồi.

“Phần lớn tâm ma là những thứ cầu mà không được.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Bách Lý Hoằng...chấp niệm muốn thành tiên.”

Suy nghĩ của Giang Bạch Nghiễn không khác nàng.

Thi Đại bĩu môi:

“Đầu năm nay, có ai thành tiên được đâu chứ.”

Tu đạo thành tiên, là chuyện chỉ tồn tại trong truyền thuyết thần thoại.

Dẫu Đại Chiêu có vô vàn những chuyện kỳ dị, nhưng xét đến cùng, vẫn chỉ là xác thịt phàm nhân.

Dù là Thi Kính Thừa, Thư Thánh và tán nhân Huyền Đồng

mạnh nhất hiện nay, cũng còn cách chuyện “thăng tiên” rất xa.

Bách Lý Hoảng khổ luyện đao pháp như nổi điên, lẽ nào muốn nhờ đó đắc đạo?

“Chẳng trách đại hội đấu võ được tổ chức mà Bách Lý Hoảng lại bế quan.”

Thi Đại võ lễ:

“Hóa ra tâm ma phát tác, buộc phải che giấu.”

Tâm ma chẳng phải chuyện nhỏ, với nhân vật lớn như Bách Lý Hoảng, chẳng khác nào một vụ bê bối.

Để giữ danh tiếng gia chủ của Bách Lý thị, ông ta lấy có bề quan, nhốt mình vào đao đường.

Đã mấy ngày trôi qua, tâm ma vẫn chưa tan, xem ra chấp niệm của Bách Lý Hoảng quá sâu.

Bạch Ngọc Kinh mệnh mông vô tận, nhìn ra ngoài cửa sổ vài lần, Thi Đại hỏi:

“Chàng biết cách ra ngoài không?”

“Muốn phá tâm ma cảnh.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Sau khi tìm được những người khác, bắt tay lại cưỡng ép đánh nát.”

Cách làm thông thường để phá tâm ma cảnh, là trợ giúp tham vọng thành sự thật.

Hiển nhiên họ chẳng thể nào để Bách Lý Hoảng thành tiên được.

Bị cuốn vào tâm ma cảnh toàn là người của Trần Ách Ti, ai

này đều có bản lĩnh giỏi giang.

So với hao tổn tâm sức đổ dành Bách Lý Hoằng, chi bằng gọn gàng dứt khoát, phá nát ổ tâm ma này.

Bước vào hành lang, Giang Bạch Nghiễn mở cửa ngọc, xác nhận không có nguy hiểm, ra hiệu Thi Đại vào:

“Ta canh bên ngoài.”

Thi Đại nhanh chóng gật đầu:

“Cám ơn.”

Đề phòng chuyện ngoài ý muốn, nàng không khóa cửa, để lại một khe hẹp nho nhỏ.

Một khi bị tấn công bất ngờ, nàng và Giang Bạch Nghiễn có thể dùng tốc độ nhanh nhất chi viện cho nhau.

Căn phòng này được xây bằng ngọc, bốn mặt lấp lánh không tỳ vết, bày biện một bàn một ghế và một chiếc giường mỹ nhân.

Bạch Ngọc Kinh chôn nào cũng quái lạ, Thi Đại không dám ngồi, đứng đó cởi áo ngoài.

Bị thương đã một lúc, dù có đau cũng đã đỡ hơn, chỉ có máu vẫn đang chảy.

Vai phải của nàng bị máu thấm ướt, nhuộm đỏ đáng sợ.

Thi Đại nhìn mà tê hết da đầu.

Cẩn thận vén áo khỏi bả vai, vết thương hiện ra rõ ràng.

Một đường máu như đao rạch, rất sâu, may mà không dài, mép vết thương ửng lên một mảng xanh đen không phù hợp. Vì động tác của nàng, máu tươi trào ra, nhiệt độ nóng bỏng.

Nỗi đau từ vết thương này, Giang Bạch Nghiễn đang chịu thay nàng.

Hắn là chàng phải đau lắm, vậy mà suốt đoạn đường, ngay cả chân mày cũng chưa từng nhíu lại.

“Ta bắt đầu bôi thuốc đây.”

Thi Đại nói vọng ra cửa:

“Bôi kim sang được lên sẽ đau đó.”

Ý nàng muốn Giang Bạch Nghiễn chuẩn bị tâm lý.

Chàng hờ hững đáp:

“Không cần lo.”

Thi Đại nghiêng đầu, sau khi lau sạch vết máu, phết kim sang được lên đầu ngón tay, bôi lên vết thương.

Không cảm nhận được đau đớn.

Đây là trải nghiệm khó tả, nàng mở to mắt nhìn vết thương dữ tợn của mình, trong lòng lại nghĩ đến Giang Bạch Nghiễn.

Nhờ tà thuật, như có một sợi dây vô hình liên kết hai người lại với nhau, giới hạn của máu và đau đớn trở nên mơ hồ tột độ.

Sợ làm đau Giang Bạch Nghiễn, động tác Thi Đại bôi thuốc cực kỳ nhẹ nhàng, không lâu sau, nàng nghe thấy tiếng cười rì rạc của chàng.

“Không sao đâu.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Cứ dùng sức là được.”

Thi Đại: “...”

Giang Bạch Nghiễn đã cảm nhận được, nàng cố ý làm nhẹ hơn.

Nếu để người ngoài không hiểu câu chuyện nghe được câu này, chắc sẽ cho rằng vết thương và tay của nàng đều ở trên người Giang Bạch Nghiễn.

Cõi lòng rối loạn, Thi Đại ừm một tiếng:

“Nếu đau, nhớ nói cho ta biết nha.”

Ôm kiếm dựa lên vách tường, Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Được.”

Trong điện im ắng, chàng yên tĩnh rũ mắt, nghe động tĩnh sột soạt sau lưng.

Vai phải rất đau, Giang Bạch Nghiễn vuốt ve vị trí đau đớn nhất, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng dè lên.

Đây là nỗi đau của Thi Đại.

Mỗi một thay đổi nho nhỏ, chàng đều cảm nhận rõ ràng.

Không lâu trước đó khi đứng ở hành lang, đau đớn có vẻ ổn định, như đầm sâu chẳng gợn sóng.

Khi Thi Đại bôi kim sang được, nhức nhối bỗng mãnh liệt, tựa mũi dao khoét vào máu thịt.

Khoái cảm kỳ dị như luồng điện lướt qua, Giang Bạch Nghiễn hơi ngửa cổ, yết hầu nhúc nhích.

Dẫu là loại nào, cũng do Thi Đại mang đến, cùng chung nhịp thở với nàng.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ bật cười.

Đau nhức quẩn quýt, lặp đi lặp lại.

Đây được coi là “ràng buộc” mà người đời đã nói chẳng?

Nghĩ đến đó, đau đớn rút đi như thủy triều, vai phải dần tràn ra ẩm áp nóng bỏng, thiêu đốt khiến đáy mắt chàng ửng đỏ.

Giang Bạch Nghiễn khép hờ hai mắt, vuốt ve vai phải, rạch qua vết máu vốn không tồn tại kia.

“Lạ quá.”

Tiếng Thi Đại vang lên sau cửa:

“Vết thương này... ửng màu xanh đen.”

Đột nhiên hoàn hồn, Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh nói:

“Màu sắc có đậm không?”

“Không đậm lắm?”

Thi Đại phì cười cau mày:

“Do yêu quái trong tâm ma cảnh tự có tà khí sao?”

Vết thương vốn đã đáng sợ, phủ thêm một mảng xanh đen quái dị, càng khiến người ta thấp thỏm hãi hùng.

Nàng đang nghĩ xem tình huống này có nghiêm trọng hay không, chẳng kịp đề phòng, nghe thấy Giang Bạch Nghiễn lên tiếng.

“Ta có thể xem thử không?”

Giọng nói dịu dàng, như nước tuyết chảy qua khe núi, chẳng nghe ra chàng đang bị đau đớn tra tấn.

Thi Đại ngẫm nghĩ, kéo vạt áo lên, chỉ lộ ra vết thương bên vai

phải:

“Được.”

Người ở thế kỷ hai mươi mốt, có ai chưa từng mặc áo tay ngắn.

Vết thương là chuyện lớn, giữ mạng quan trọng hơn. Để lộ bả vai trước mặt Giang Bạch Nghiễn, với nàng mà nói chẳng phải chuyện khó chấp nhận.

Thế nên cửa ngọc được đẩy ra, Thi Đại nhìn mặt Giang Bạch Nghiễn.

Trời sinh chàng tuần tú thanh nhã, có ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vào, càng tôn lên mày mắt như tranh, trong trẻo xuất trần, thoát trông như một gốc tùng chỉ có thể ngắm từ xa không được đùa giỡn.

Ngặt nổi bạch y nhuôm máu, toát lên vẻ hung hăng dữ tợn, ngấm đôi mắt chàng, đã nhuộm đỏ sắc hoa đào.

Giang Bạch Nghiễn...đau quá nên mới thế ư?

Là đầu sỏ gây tội, lòng Thi Đại run lên:

“Chàng vẫn ổn chứ?”

Trông chàng chẳng ổn chút nào.

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Ừm.”

Ánh mắt lướt qua Thi Đại, bót chút ý cười, lặng lẽ rời mắt.

Thuở nhỏ phụ mẫu từng dạy chàng, không được nhìn thẳng bên dưới áo nữ tử, chàng chưa từng quên.

Nhận ra Giang Bạch Nghiễn khựng lại, Thi Đại không kiềm nổi cong môi.

Chẳng phải nàng cố ý muốn cười, nhưng đã quen nhìn Giang Bạch Nghiễn người cắn giết người, phật cắn giết phật, chuyện gì cũng chẳng buồn quan tâm, giờ phút này chàng lại lúng túng, vô cùng hiếm hoi.

Thi Đại thấy chàng đáng yêu quá đổi.

Giang Bạch Nghiễn không nói thêm, đến gần bên cạnh nàng.

Tầm mắt rũ xuống, chạm vào vết thương trên vai Thi Đại, chàng khẽ nói:

“Mạo phạm rồi.”

Tâm ma là tà vật, yêu ma quỷ quái trong tâm ma cảnh, hiển nhiên sẽ có tà khí.

Bách Lý Hoảng quá mạnh, tà ma trong Bạch Ngọc Kinh bị ông ta ảnh hưởng, sát ý nồng hơn.

May mà Thi Đại kịp thời đề phòng, tà khí xâm nhập không sâu lắm.

“Không có gì đáng ngại.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Chờ tìm thấy Diêm Thanh Hoan, dùng đan dược trừ tà khí của hắn là được.”

Thi Đại thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ mỉm cười, vội vã gật đầu:

“Được được được, vừa rồi dọa ta sợ muốn chết, còn tưởng là mấy loại độc mạnh như quỷ đao lao nữa đó.”

Giang Bạch Nghiễn cười.

Giọng nàng nhẹ nhàng, như chim sẻ trên đầu cành, nghe kỹ lại, có vẻ hồn nhiên, như đang làm nũng.

Thi Đại đối xử với mọi người rất tốt, lại hiếm khi làm nũng, chỉ nói như vậy với người nhà thân thiết.

“Chàng thấy sao rồi?”

Thi Đại bắt đầu một vòng lải nhải mới, lý lẽ hùng hồn:

“Ta thấy vết thương rất sâu, chàng đau lắm phải không? Lát nữa ra ngoài, chàng cố gắng đừng dùng kiếm nhiều quá nhé, nếu không chẳng khác nào xé rách vết thương?”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt:

“Chẳng phải vai phải của nàng cũng đang chảy máu ư?”

“Không giống đâu.”

Thi Đại lập tức tiếp lời:

“Ta băng bó vết thương đang hoàng, sẽ không chảy nữa.”

Dứt lời bỗng thấy buồn cười, một mình nàng bị thương, vậy mà dấu vết và đau đớn lại chia làm hai phần.

Liếc nhìn máu thịt be bét trên vai phải của mình, Thi Đại cúi người từ tận đáy lòng:

“Chúng ta như vậy, xem như có nạn cùng chịu.”

Chưa từng nghe ai nói với mình câu này, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt.

“Quan trọng nhất là, sau này cũng phải có phúc cùng hưởng nha.”

Nàng thề thốt đảm bảo, gương cầm lên:

“Chàng chịu khổ thay ta, chờ chuyện nhà Bách Lý kết thúc, ta chắc chắn sẽ cảm ơn chàng đàn ông hoàng.”

Về việc cảm ơn thế nào, tạm thời nàng chưa nghĩ ra.

Trừ luyện kiếm và đọc sách, dường như Giang Bạch Nghiễn chẳng có sở thích hay hứng thú nào khác.

Đang lặng lẽ suy nghĩ, bên tai bỗng truyền đến tiếng xoẹt khẽ.

Giang Bạch Nghiễn dùng đao rạch tay áo, cắt ra làm vải băng bó:

“Ta cột giúp nàng nhé?”

Tự băng vai cho mình, là một kỹ thuật sống.

Không chút kinh nghiệm về chuyện đó, Thi Đại chẳng hề do dự:

“Được.”

Giang Bạch Nghiễn cúi đầu, tròn mắt thoáng nặng nề.

Bả vai thiếu nữ trắng nõn mềm mại, đường cong mượt mà, như một nét bút núi xa gây gò trong bức họa của danh gia.

Được tay áo màu hoa đào tôn lên như mai đỏ giữa trời tuyết, khiến người ta khó lòng bỏ qua.

Chàng kiếm chế không nhìn nhiều thêm, tầm mắt dời lên trên, lướt qua cần cổ thon dài của nàng.

Vài lọn tóc đen rủ xuống, vênh cong nơi vành tai Thi Đại. Tia sáng mỏng manh bên cửa sổ phủ lên cổ nàng, như một lớp sương tĩnh mịch.

Vải trắng trong tay quấn lên vai Thi Đại, nhúc nhích bị đè ép, hóa thành nỗi đau âm ỷ, xuất hiện trên vai phải Giang Bạch Nghiễn.

Như đôi bên hòa quyện, thân mật không khoảng cách theo một ý nghĩa nào đó.

Phát giác Giang Bạch Nghiễn cứ nhìn chăm chăm vết thương, Thi Đại nghiêng đầu, liếc thấy gò má trắng bệch của chàng.

Chắc hẳn chàng đang rất đau.

Chẳng biết xuất phát từ tâm tư gì, Thi Đại tránh tầm nhìn của chàng:

“Nếu đau, chàng thôi nha?”

Động tác băng bó của đối phương khựng lại.

“Tuy là vết thương của ta, nhưng người chịu đau là chàng.”

Nhanh chóng sắp xếp lại từ ngữ, giọng điệu Thi Đại nhanh nhẹn, đánh thẳng một quả bóng:

“Chàng thôi đi, có lẽ sẽ đỡ hơn một chút đó.”

Yên lặng một thoáng.

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh nhìn nàng, khóe mắt ửng đỏ.

Khi chàng nghe lời cúi đầu, Thi Đại chạm đến một luồng khí dịu dàng.

Không có đau đớn, chỉ còn lại tê ngứa khi hơi thở lướt qua, cứ như lông vũ đang gãi nhẹ từ bả vai đến hõm cổ.

Suy nghĩ cũng bị thổi đến rồi bời, Thi Đại khẽ hỏi:

“Đỡ hơn chút nào chưa?”

Nhức nhối như lửa đốt được xoa dịu như vết kim đâm dày đặc, cùng lúc đó lại thoáng chút hân hoan, tựa mưa phùn lặng lẽ thấm ướt vạn vật.

Đề nén run rẩy không đúng lúc, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cong môi:

“Ừm.”

Âm cuối chàng hơi khàn, không khí bỗng trở nên lạ lùng kỳ diệu.

Thi Đại quyết định đổi đề tài:

“Thuật chuyên dờn đau đớn, sắp kết thúc rồi phải không?”

Giang Bạch Nghiễn từng nói, nó chỉ kéo dài hai canh giờ.

Họ bị giày vò quá lâu trong ảo cảnh địa ngục, hẳn cũng sắp đến thời hạn.

Cúi đầu băng bó cho nàng, Giang Bạch Nghiễn khựng lại:

“Phải, còn lại một nén nhang.”

Thi Đại: “?”

Chàng nhớ rõ đến vậy?

Thi Đại không nghĩ tiếp, cong mắt nói:

“Chờ pháp thuật kết thúc, chàng không cần phải chịu tội thay ta nữa.”

Đúng là nàng sợ đau thật, nhưng nếu để Giang Bạch Nghiễn chịu khổ thay nàng, Thi Đại thà rằng mình bị đau đến nghiến răng.

Nói ra thì...

“Còn huyết cổ nữa.”

Nhớ đến tình cảnh huyết cổ phát tác hôm nay, Thi Đại quay đầu nhìn chàng:

“Cha ta đã tìm khắp ngũ hồ tứ hải lâu như vậy, hẳn đã có manh mối phá giải rồi.”

Huyết cổ và tà thuật lần này cũng vậy, toàn bộ đều là thứ mà Giang Bạch Nghiễn cưỡng ép trói buộc với nàng.

Huyết cổ rất phiền phức, khó dây dưa hơn tà thuật chuyển dời đau đớn nhiều, có thể xem là lồng giam chẳng thể thoát thân, trói chặt Giang Bạch Nghiễn bên cạnh nàng.

Miếng vải trên bả vai được chàng thành thạo quấn quanh từng vòng, giọng nói Giang Bạch Nghiễn rất khẽ, cảm xúc khó hiểu:

“Nàng rất muốn giải?”

Câu hỏi gì vậy kia?

Thi Đại bật cười, không đáp mà hỏi ngược lại:

“Lẽ nào chàng không muốn?”

Giang Bạch Nghiễn trông thì dịu dàng, thực ra chàng có kiêu ngạo của mình, sao có thể cam tâm tình nguyện bị huyết cổ trói buộc.

Chẳng qua Thi Đại chỉ thuận miệng hỏi, lòng biết rõ đáp án, bất ngờ là, nàng lại nghe Giang Bạch Nghiễn nói:

“Không giải cũng tốt.”

Suýt nữa Thi Đại tưởng mình nghe lầm:

“Hả?”

Giang Bạch Nghiễn không đáp.

Ánh sáng bóng tối chồng lên nhau ngoài song cửa sổ, nửa mờ nửa tỏ, phủ lên bóng râm mỏng manh dưới đáy mắt chàng.

Hai người cùng lúc chìm vào yên tĩnh, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Linh cảm như điềm báo lóe qua rồi tan biến, như sét đánh vào tim, Thi Đại dự cảm sóng ngầm đến gần, lồng ngực vang vọng.

“Không giải ư?”

Nàng cố giữ giọng bình tĩnh:

“Không giải huyết cổ, chẳng phải chàng sẽ luôn bị trói chặt bên cạnh ta sao?”

Đau đớn truyền đến từ vết thương nàng vẫn đang lên men âm ỷ, khớp ngón tay Giang Bạch Nghiễn trắng bệch.

Trói buộc huyết cổ với Thi Đại, ban đầu nào phải ý muốn của chàng.

Chàng trưởng thành trong hang ổ tà tu, đôi tay này chẳng thể coi là sạch sẽ, lợi dụng huyết cổ, chỉ vì muốn Thi phủ tin tưởng.

Đây là một loại xiềng xích vô hình, tượng trưng cho thần phục và nhục nhã.

Vì báo thù, Giang Bạch Nghiễn không buồn để tâm.

Nhưng giờ phút này, nghe Thi Đại chính miệng nhắc đến giải trừ huyết cổ, vậy mà chàng lại nảy sinh kháng cự gần như buống binh.

Lúc này Thi Đại cười nói vui vẻ với chàng, nhưng lỗ có một ngày lòng nàng chán ghét, hoặc gặp được người khác hợp ý nàng hơn, chàng biết phải làm sao?

Bên cạnh nàng có quá nhiều nam nữ, khi nhìn về phía nàng luôn đong đầy ý cười.

Thi Đại chưa từng thiếu người yêu thương nàng.

Trải nghiệm nỗi hân hoan do tình ý khơi gợi, chỉ cần nghĩ đến sẽ mất đi, đã khiến cõi lòng chàng tanh nồng đắng chát.

Tình cảm người đời như phù du, sớm nở tối tàn, yếu ớt chẳng chịu nổi.

So với nó, huyết cổ là mối quan hệ duy nhất không thể phá vỡ.

Lấy máu làm gông xiềng, lấy mạng làm khế ước, vững chắc hơn nhiều so với tình nghĩa hư vô mờ mịt.

Suy nghĩ trước giờ chưa từng xuất hiện, giờ đây nghĩ lại, Giang Bạch Nghiễn không hề thấy hoang đường, ngược lại mặc nó sinh sôi như cỏ dại, trói vào lòng chàng.

Thi Đại không cần vẫy và nước mắt giao nhân của chàng, càng không muốn chàng chịu đau thay nàng.

Nếu ngay cả huyết cổ cũng phá giải, Giang Bạch Nghiễn chẳng biết phải làm sao để ở lại bên cạnh nàng.

Chàng có thể dùng lý do gì, để ở cạnh nàng đây?

Dựa vào quá gần, lúc hô hấp toàn là hơi thở của Thi Đại.

Lòng ngực căng trướng khó chịu, đáy lòng như được lấp đầy, lại như trống rỗng, khiến chàng không thể đoán được.

Trong phòng im lặng như tờ, Giang Bạch Nghiễn trả lời câu hỏi của nàng:

“VẬY CỨ TRÓI BUỘC MÃI ĐI.”

Thi Đại đột nhiên ngược mắt.

Giang Bạch Nghiễn nhìn vào mắt nàng.

Vì gác lại ý cười, mắt hoa đào mang theo cảm giác xâm lược chẳng kiềm chế, như loan đao khiếp người.

Khi lông mi chàng lay động, đáy mắt hóa thành mặt hồ gợn sóng, ẩm ướt mềm mại.

Vết thương trên vai phải đã băng bó xong, được Giang Bạch Nghiễn chậm rãi thắt gút.

Một sự giam cầm dịu dàng, ngấm vào máu thịt.

“Ta không muốn rời xa nàng.”

Như thể xé trái tim ra một góc nhỏ, nâng đến trước mắt nàng.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Dù vĩnh viễn không phá giải, cũng chẳng sao cả.”

Chương 93: C93: Chương 93

Bản thân ngôn ngữ vốn không có thực thể, câu chữ vừa thốt ra khỏi miệng, đã tan biến vô hình.

Nhưng giờ phút này, chỉ vì vài câu ít ỏi của Giang Bạch Nghiễn, không khí như bị đè nén, bỗng dưng chìm xuống.

Hai người cách nhau một cái chạm tay, trông thì gió yên sóng lặng, thực tế như hòn đá rơi xuống mặt hồ, khuấy động từng vòng gợn sóng tại một góc không dễ phát giác.

Còn lâu mới bình tĩnh nổi.

Đôi mắt Giang Bạch Nghiễn đen láy tĩnh mịch, như lốc xoáy nuốt chửng nàng hầu như không còn.

Lòng ngực nôn nóng bất an, sao Thi Đại không hiểu ẩn ý của chàng cho được.

Không muốn rời xa nàng nghĩa là...

Giang Bạch Nghiễn muốn được bên cạnh nàng?

Đến nỗi, chàng không thèm để ý huyết cổ như gông xiềng, tình nguyện để nó mãi mãi ở trong cơ thể.

Hành vi này có thể xem là điên cuồng cố chấp.

Thi Đại không nhìn ra vẻ trêu ghẹo hoặc đùa giỡn nào trên gương mặt Giang Bạch Nghiễn.

Chàng không có biểu cảm dư thừa, băng bó xong vết thương, kéo lại vạt áo giúp nàng.

Từ đầu đến cuối hành vi đúng mực, không mập mờ kiêu diễm, cuối cùng ngược mắt, thần nhiên liếc nhìn.

Tâm mắt giao nhau, vành tai Thi Đại nóng bỏng.

Đuôi mắt ửng đỏ của Giang Bạch Nghiễn, quả thật như một móc câu nhỏ.

Nhịp tim rối loạn, rất nhiều lời nói xông thẳng đến đầu lưỡi, gần đến bên môi, lại chẳng biết phải hồi đáp thế nào.

Nhưng nếu chỉ mỉm cười tùy ý lừa gạt cho qua, hoặc im lặng giả câm, hiển nhiên là lựa chọn cực kỳ tệ hại.

Thi Đại cảm thấy, nàng cần phải thẳng thắn đưa ra câu trả lời.

Đá văng hết toàn bộ suy nghĩ rồi bời, Thi Đại lấy hết can đảm:

“Ta...”

Vừa thốt ra một chữ, ngay sau đó là tiếng vang chấn động trời đất.

Lại một tòa nhà bỗng dung sụp đổ, linh khí nồng nặc như có thực thể, làm vỡ nát cửa sổ bên cạnh hai người.

Xảy ra chuyện rồi.

Thi Đại hoàn hồn, cảnh giác căng chặt người.

Xuyên qua lỗ thủng tường ngọc vỡ toang, có thể thấy mây khói hỗn loạn, mảnh ngọc bay tứ tung bên ngoài cửa sổ.

Chất lỏng đỏ tươi vẩy xuống giữa không trung, đậm đặc dính nhớp, hiển nhiên là vết máu lít nhít như những hạt mưa.

Bóng người quen thuộc từ lầu ngọc nhảy xuống, tư thế nhanh nhẹn như yến, là Thẩm Lưu Sương đeo mặt nạ na na sư Chung Quỳ.

Cách nài ta không xa, là nam nhân cao ráo cường tráng cầm đao.

Khoảng cách quá xa, Thi Đại không thấy rõ tướng mạo của nam nhân kia, cảm nhận rõ ràng uy hiếp khủng khiếp dờn núi lấp biển của ông ta.

Xuất hiện trong tâm ma cảnh, dùng đao, rất mạnh.

Không cần nghĩ nhiều, Thi Đại lập tức đoán được thân phận của ông ta:

“Bách Lý Hoảng?”

Giao đấu với Bách Lý Hoảng, không chỉ một mình Thẩm Lưu Sương.

Bóng dáng đỏ rực xinh đẹp như ráng chiều, lượn lờ dưới mái hiên, linh tuyến trong tay xoay vòng, bện thành thiên la địa võng.

Là trận sư của Trấn Ách Ti Việt Châu.

“Họ đang truy sát tâm ma của Bách Lý Hoảng.”

Thi Đại nhìn sang Giang Bạch Nghiễn, nhanh chóng sửa sang lại váy áo:

“Chúng ta ra ngoài giúp đỡ nhé?”

Thời khắc quan trọng liên quan đến sống chết, quả thật không thể lo những chuyện khác.

Tròng mắt Giang Bạch Nghiễn nặng nề, lặng lẽ khép đốt ngón tay lại, cười đáp:

“Được.”

Tường ngọc gần cửa sổ bị phá ra một lỗ thủng lớn, Thi Đại

chống hai tay, nhanh nhẹn lật ra ngoài.

Chờ tầm mắt thông thoáng, mới phát hiện còn ba người khác nữa.

Trần Diêm Thanh Hoan chảy máu, có một vết rách nhỏ, tổng thể bình an vô sự.

Hắn vừa nhìn đã thấy Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn, vui vẻ ra mặt:

“Khéo quá, hai người cũng ở đây à!”

Bên cạnh Diêm Thanh Hoan, là thanh niên với làn da ngăm đen, cao lớn thô kệch.

Sắc mặt thanh niên lạnh lẽo, tay cầm vài lá bùa, như con sói đang chờ tấn công. Mà nữ nhân bị hắn ta dùng bùa đối đầu là...

Thi Đại ngạc nhiên:

“Thanh Nhi?”

Căn cứ miêu tả của Nhiếp Trảm, cô nương này tên Mạc Hàm Thanh.

Bị lôi hỏa phù đè lên vai, Mạc Hàm Thanh ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Nàng ta bị thương, gò má và cánh tay đều có vết máu, một góc mép váy cháy xém, có lẽ bị thiệt thòi từ lôi hỏa phù.

Dẫu chật vật, Mạc Hàm Thanh vẫn lịch sự mỉm cười:

“Thi tiểu thư.”

“Lúc chúng ta lục soát xung quanh tâm ma cảnh, tình cờ gặp nàng ta.”

Diêm Thanh Hoan gãi đầu:

“Rồi...như vậy đó.”

Bách Lý Hoảng không phải bẽ quan, mà lòng mang tâm ma, chẳng dám gặp ai.

Chuyện này ngay cả nhóm người Mạc Hàm Thanh cũng không ngờ.

Xảy ra sự cố ngoài ý muốn, khi họ đẩy cửa chính của đao đường theo kế hoạch, còn chưa tìm được Bách Lý Hoảng đã bị cuốn vào tâm ma cảnh.

Ngay sau đó, gặp phải Trấn Ách Ti cũng vào đây.

Nhìn vào mắt Mạc Hàm Thanh, Thi Đại mỉm cười:

“Đây có xem như...cẩn thận đến mấy cũng gặp sơ suất không?”

Giọng điệu nàng ôn hòa, Mạc Hàm Thanh cũng không viện cớ, khẽ thở dài, cong môi:

“Đúng vậy, tên khốn Bách Lý Hoảng này, quả thật nên bị tâm ma tra tấn.”

Khác với “Thanh Nhi” nhút nhát sợ sệt, Mạc Hàm Thành chân chính dịu dàng trầm tĩnh, dù bị Trấn Ách Ti bắt, cũng không hoảng hốt sợ hãi.

Nhàn nhả ung dung, thậm chí lười biếng di chuyển tầm mắt, quan sát trận đấu phía xa.

Thi Đại siết chặt bùa, liếc nhìn ba bóng người giao đấu:

“Đó là bản thể tâm ma của Bách Lý Hoảng?”

“Không chắc.”

Diêm Thanh Hoan biết gì nói đó, thành thật đáp:

“Chúng ta đi được nửa đường, gặp ông ta trong thần đường, thấy ông ta giống hệt Bách Lý Hoảng, nên mới đuổi theo.”

Hắn là đại phu, gia nhập chiến đấu chẳng khác nào gây thêm phiền phức, thanh niên cường tráng phải canh chừng Mạc Hàm Thanh, không để nàng ta thừa dịp hỗn loạn bỏ chạy.

Trách nhiệm truy sát Bách Lý Hoảng, rơi vào tay Thẩm Lưu Sương và trận sự vấy đỏ.

Ban nãy, chính Thẩm Lưu Sương dùng đao bỏ cả một tòa điện thần.

“Mọi người cẩn thận chút.”

Thi Đại nói:

“Ta giúp họ.”

Nàng vừa dứt lời, đã nghe Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Có thuốc hóa giải tà khí không?”

À phải rồi, suýt nữa quên mất, nàng đang bị thương.

Thi Đại cảm kích nhìn chàng.

“Có!”

Thuốc không rời khỏi người Diêm Thanh Hoan, lúc nào cũng mang theo một lọ vụn linh đan.

Nghe Giang Bạch Nghiễn hỏi, hắn vội vàng lấy lọ gõ ra:

“Hai người trúng tà khí? Có nghiêm trọng không?”

Đã từng có lúc, lọ đựng thuốc của hắn chỉ giới hạn trong sứ và

ngọc, càng tinh xảo càng tốt.

Đến Trường An một lượt, Diêm Thanh Hoan lặng lẽ đổi thứ kia thành chất gỗ.

Bền bỉ rơi rớt không vỡ, tốt hơn nhiều so với lọ ngọc lòn loẹt, chủ yếu là tiết kiệm tiền.

“Không sao, vết thương nhỏ thôi.”

Thi Đại uống một viên vạn linh đan, tràn trề sức sống:

“Cảm ơn.”

Trận ác chiến của Thảm Lưu Sương bên kia vẫn còn giằng co, Thi Đại không làm lỡ thời gian, cùng Giang Bạch Nghiễn qua đó trợ giúp.

Bả vai nhức nhối, giờ phút nào cũng đang nhắc nhở chàng sự tồn tại của tà thuật và huyết cô.

Giang Bạch Nghiễn cọ xát chuôi kiếm Đoạn Thủy, mày mắt u ám.

Không nhận được đáp án của Thi Đại, lòng chàng không yên, như lơ lửng trên vách đá chẳng có chỗ đáp.

Không muốn cách nàng quá xa, sợ nàng bị thương bị đau, lại chẳng muốn cách nàng quá gần, sợ nàng nhìn thấu chấp niệm khó hiểu này.

Ai cũng có thứ mình mong muốn, Giang Bạch Nghiễn nhìn rõ lòng mình, mới hay chàng đã khao khát Thi Đại.

Tâm trạng mâu thuẫn nhường ấy, khiến chàng hiếm khi phiên muộn.

Khoảng cách ngày càng gần, dung mạo Bách Lý Hoằng rõ ràng hơn.

Đây là một nam nhân cao lớn cường tráng, tuổi tác vào hàng trung niên, nhưng nhìn ngũ quan ông ta lại như chưa đến ba mươi.

Giống như Thụ Thánh sống mấy trăm năm, khi thực lực người tu đạo đạt đến một cảnh giới nhất định, có thể kéo dài tuổi thọ, làm chậm quá trình lão hóa.

Bách Lý Hoảng diện mạo lạnh lùng, mặt mày thô kệch, tay cầm thanh đao đen nhánh, mũi đao lóe sáng sắc lạnh như ngấm độc.

Bị Thảm Lưu Sương và trận sư vấy đỏ tấn công trước sau, ông ta đỡ trái hờ phải, sắc mặt cuồng loạn nham hiểm.

Giang Bạch Nghiễn rút kiếm.

Mũi kiếm lướt nhanh, vang vọng âm thanh xé rách không gian.

Thi Đại phóng ra vài lá bùa, tự làm phù trận đơn giản, bao vây tấn công Bách Lý Hoảng.

Liếc thấy họ, thế đao của Thảm Lưu Sương càng mạnh mẽ hơn, mắt phượng dưới lớp mặt nạ sáng rõ như lửa, trao đổi tầm mắt với Thi Đại.

“Đây không phải hóa thân tâm ma thật sự của Bách Lý Hoảng.”

Thảm Lưu Sương cao giọng:

“Ông ta không đủ mạnh.”

Thực lực Bách Lý Hoảng mạnh mẽ, chắc chắn tâm ma không yếu.

Đao pháp của nam nhân giao đấu với họ tạm được, nhưng nếu nói là đệ nhất Giang Nam, hiển nhiên không đủ tư cách.

Đây hẳn là hình chiếu ý thức của Bách Lý Hoằng, tượng trưng cho dự vọng và mạnh động tiềm ẩn trong đầu ông ta.

Bách Lý Hoằng vung trường đao vang vọng, mồ hôi lạnh rịn ra trán.

Đối phó hai người đủ để khiến ông ta sứt đầu mẻ trán, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn đuổi đến, ông ta hóa thành thú dữ bị vây nhốt chẳng còn đường lui.

“Nơi này là Bạch Ngọc Kinh.”

Bách Lý Hoằng khàn giọng quát:

“Không kính thần linh, đáng chịu tội chết!”

Thẩm Lưu Sương bắt được từ ngữ quan trọng:

“Thần? Thần gì?”

Trước giờ nàng ta nhạy bén, sau khi vào tâm ma cảnh, lập tức nhận ra điều bất ổn.

Với thân phận và trải nghiệm của Bách Lý Hoằng, dẫu nhìn thế nào cũng chẳng dính dáng gì đến “Bạch Ngọc Kinh”.

Vị gia chủ Bách Lý thị thoạt nhìn chính phái này, e rằng che giấu rất nhiều bí mật.

Nghe nàng ta hỏi câu này, Bách Lý Hoằng mờ mịt.

Nhân lúc đó, trận sư vấy đỏ thu lại linh tuyến, trói chặt ông ta.

“Thần.”

Bách Lý Hoằng như không thấy ai khác, lẩm bẩm:

“Thần là...”

Ông ta còn chưa dứt lời, chân trời đã truyền đến tiếng chuông

ngân.

Tiếng chuông chậm rãi, âm thanh trong trẻo...

Nhưng thoáng chốc linh khí ùn ùn kéo đến, rơi thẳng xuống đầu mấy người họ!

Đây là linh khí mạnh mẽ mà Thi Đại chưa gặp bao giờ.

Nặng tựa Thái Sơn đè trên đầu, như phật đà giáng thế, lòng bàn tay không lồ đập xuống với khí thế dờn núi lấp biển.

Thi Đại phản ứng nhanh nhạy, dùng vài lá bùa thần hành, giúp bốn người kịp thời tránh né.

“Cẩn thận!”

Thanh niên áp giải Mạc Hàm Thanh quát lớn:

“Nhìn trên trời!”

Trên trời?

Thi Đại ngẩng đầu, bên tai vang lên ong ong.

Bạch Ngọc Kinh, nơi đặt chân của thần linh.

Mây mù phủ quanh mái vòm, được ánh sáng soi rọi lấp lánh sắc màu, rực rỡ chói mắt.

Tiếng tụng kinh mơ hồ không rõ vang lên bên ngoài, âm thanh dần lớn hơn.

Tiếng tụng niệm lần lượt gia tăng, một tiếng, mười tiếng, trăm tiếng, mãi đến khi trở thành vô số những lời nói mớ khiến người ta đau đầu choáng váng, từng tiếng lọt vào tai, từng chữ như dao.

Phiền chán khó chịu vì tiếng ồn, Thi Đại thấy không ổn, bịt

chặt tai lại.

Ngay sau đó, tiếng vang im bất, hai bóng người mơ hồ xuất hiện giữa tầng mây.

Thi Đại híp mắt, cau mày.

Bóng người mờ ảo, vóc dáng cao lớn cỡ lầu ngọc, như hai ngọn núi sừng sững không ngã.

Bọn chúng được ngưng tụ từ ánh sáng vàng nhẹ nhàng, trông giống một nam một nữ, mi tâm có một chấm đỏ, y phục sang trọng phức tạp, đầu cài trang sức vàng chói mắt.

Bách Lý Hoảng bị linh tuyến chói chặt hơn hở ra mắt:

“Tiên quân, tiên tử!”

Đây là thần tiên trong lòng Bách Lý Hoảng?

Đánh giá đơn giản hai bóng người kia một lượt, rất không đúng lúc, Thi Đại nghĩ đến ngọn núi chứa đầy những công trình xây dựng trái phép.

Vạn vật trong Bạch Ngọc Kinh không giống vẻ ngoài, cây ngọc có mắt, lầu các xây từ xương máu, chẳng biết hai vị “thần” đây, sẽ có dáng vẻ thế nào dưới lớp sáng vàng kia.

“Thú vị.”

Trận sư váy đỏ vui vẻ bật cười, hai mắt sáng rực:

“Hai tên này, thực lực mạnh hơn chút.”

Vừa nãy vây giết Bách Lý Hoảng, nàng ấy vừa nổi hứng đôi chút, đôi thủ đã hết chiêu.

Thần trong tâm ma cảnh, hẳn sẽ rất thú vị.

Hai vị thần khổng lồ lơ lửng trên không, chân đạp mây ngũ

sắc.

Tiên nữ bên trái nhắc cao tay phải, chậm rãi vung xuống.

Linh khí mờ mịn trong lòng bàn tay, hóa thành vô số chưởng ấn, chẳng che đậy sát tâm, nặng nề phủ xuống.

Ngón tay trần sư váy đỏ bỗng nhúc nhích, từng sợi linh tuyến như đao bén, nhanh chóng nghênh đón phía trước.

Thi Đại cũng vung năm lá lôi hỏa phù, như mũi tên lóe điện.

Xuyên qua chưởng ấn, nổ tung nát vụn.

Chớp mắt, Thi Đại hít khí lạnh.

Chưởng ấn khổng lồ vỡ vụn, hóa thành trăm ngàn tàn chi đầm máu, trút xuống như mưa máu, đổ đầy đất.

Nước máu uồn lượn, như những dòng suối nhỏ, thấm vào lòng đất lát ngọc.

Dù là Diêm Thanh Hoan đã quen nhìn thi thể, cũng không khỏi co giật khóe miệng:

“Đây...rốt cuộc Bách Lý Hoằng đã trải qua những gì?”

Tâm ma của ông ta quá mức quỷ quái!

Mạc Hàm Thanh như có điều suy nghĩ:

“Có lẽ là Lăng Tiêu Quân.”

Diêm Thanh Hoan dựng lỗ tai:

“Lăng Tiêu Quân?”

Hắn nghe Thi Đại suy đoán động cơ giết người của nhóm Mạc Hàm Thanh.

Bình tĩnh mà nói, Diêm Thanh Hoan thấy họ đang thay trời hành đạo.

Đây là vị tiểu thiếu gia đọc tiểu thuyết trưởng thành, từ nhỏ đã muốn trừ gian diệt ác, cho nên đối diện với hung thủ giết người như Mạc Hàm Thanh, không hề xem thường hay chán ghét.

Lúc này nhìn nàng ta, ánh mắt tràn ngập tò mò.

Mạc Hàm Thanh nhìn thoáng qua hắn, yên lặng một lúc:

“Khu vực Giang Nam, chẳng phải có rất nhiều người xem Lăng Tiêu Quân là thần sao? Theo ta biết, Bách Lý Hoảng cực kỳ để ý Lăng Tiêu Quân.”

Nàng ta làm thị nữ bên cạnh Diệp Văn Hành, cộng thêm mỗi ngày đều giám sát, biết được không ít chuyện liên quan đến nhà Bách Lý.

Diêm Thanh Hoan thuận thế hỏi:

“Để ý đến mức nào?”

“Ta nghe Bách Lý Hoảng và Diệp Văn Hành nhắc đến người này.”

Mạc Hàm Thanh đáp:

“Đề cập đến Lăng Tiêu Quân, Diệp Văn Hành đã dùng từ tiếp kiến.”

Cặp vợ chồng này là vọng tộc giàu có tuyệt đối ở Giang Nam, có ai đáng giá để bọn họ phải hạ thấp địa vị đến “tiếp kiến”?

“Bách Lý Hoảng quen biết Lăng Tiêu Quân, còn định đến gặp ông ta?”

Diêm Thanh Hoan vỡ lẽ:

“Lẽ nào, Bách Lý Hoằng muốn thành thần như ông ta?”

Hắn nói xong lại cảm thấy không đúng:

“Nhưng bản thân Lăng Tiêu Quân đâu phải thần... Bách Lý Hoằng thật sự tin tưởng có thể thành tiên ư?”

Ngay cả con nít năm tuổi cũng biết, tu tiên chỉ là bịa đặt trong tiểu thuyết.

“Ai biết được.”

Mạc Hàm Thanh cười, nhìn người đàn ông bị linh tuyến trói chặt phía xa, giọng điệu dần lạnh lùng:

“Có lẽ là do Bách Lý Hoằng đã chiếm được mọi thứ trên đời, ý nghĩ ngông cuồng nhiều hơn thôi.”

Tiền tài, quyền lực, đao pháp vang danh cửu châu, Bách Lý Hoằng đều có hết.

Vì vị trí gia chủ ông ta bằng lòng giết hại vô số người vô tội, có thể thấy dã tâm cực lớn, là gã khôn hám lợi, không từ thủ đoạn.

Chỉ là... Bách Lý Hoằng và Lăng Tiêu Quân gần như chỉ xuất hiện trong lời đồn kia, rốt cuộc có quan hệ gì?

Bên kia, vội vàng tránh vết máu tung tóe, Thi Đại ổn định cơ thể:

“Chia ra giải quyết?”

Tiên nữ vừa ngừng tấn công, tiên nam kia đã bấm quyết niệm chú, ánh sáng vàng như mũi tên, từ trên trời giáng xuống.

Họ không thể ở thế bị động mãi được, phải tốc chiến tốc thắng.

“Chúng ta bên trái, hai người bên phải.”

Thẩm Lưu Sương gật đầu:

“Tâm ma quái quỷ, phải thật cẩn thận.”

Nàng ta và trận sư váy đỏ kề vai chiến đấu suốt một lúc, đôi bên đã có sự ăn ý với nhau, tiếp tục hợp tác, là sự phân chia có lợi nhất.

Thi Đại gật đầu:

“Hai người cũng vậy.”

Bên phải là tiên nam.

Nó vẫn đang bắt quyết, sáu ngón tay bên bàn tay phải xoay vần biến ảo, mỗi lần vận về đầu ngón tay, sẽ có ánh sáng vàng phóng ra.

Thi Đại quay đầu nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Tiến về trước đến gần nó một chút?”

Vung kiếm chém đứt tia sáng vàng, Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Ừm.”

Thần khổng lồ trên trời, cách họ một khoảng xa, đáng vẻ cúi đầu quan sát chúng sinh, khiến chàng nhếch môi.

Thần phật đều là giả, trông thì cao xa vời vợi, bên trong cũng chỉ là máu thịt mục nát.

Đúng như trận sư váy đỏ đã nói, hai vị thần giả này thực lực rất mạnh, lúc này hiện hình, vừa khéo để chàng giải tỏa phiền muộn, xoa dịu nôn nóng vô cơ.

Mũi chân điểm lên mặt đất, Giang Bạch Nghiễn như mũi tên rời cung, đến gần thần khổng lồ kia.

Kiểm phong lẫm liệt gọi ra ba ngàn ngọn sóng khí, sau khi chàng thâm độc kiểm quyết, tụ thành kiểm trận xông thẳng lên tầng mây.

Kiểm khí tựa thác nước, xé rách mây khói mênh mông, một đòn đánh thẳng vào lòng ngực thần không lồ.

Máu tươi từ vết thương ào ạt đổ xuống, như lũ cuốn ngút trời, nhuộm đỏ mặt đất.

Thần không lồ không buồn không vui, chậm rãi vuốt ve lòng bàn tay phải, vết máu ngay ngực tan biến mất dạng, dường như cảnh tượng máu chảy thành sông ban nãy chỉ là ảo giác.

Vết thương lành lặn nguyên vẹn.

Thi Đại cau mày, phải đánh thế nào đây?

Giang Bạch Nghiễn không biến sắc, khởi động lại kiểm trận.

Lần này chàng nhắm chuẩn vào lòng bàn tay phải bắt quyết của thần không lồ.

Hệt như khi đâm thẳng vào tim, lòng bàn tay phải nứt toác, máu thịt văng tung tóe, chẳng qua chỉ thoáng chốc, từ vết chém đã mọc ra kim thân hoàn toàn mới.

“Thử chấm đỏ ở mi tâm nó xem.”

Nghiêm túc quan sát một lúc lâu, Thi Đại phát hiện manh mối:

“Khi bàn tay đứt rời trở lại nguyên vẹn, màu sắc chỗ đó đậm hơn một chút.”

Dù là tâm ma cảnh, cũng không thể tồn tại thần phật sống mãi bất diệt.

Huống hồ, đây chỉ là hai con quái vật khoác lớp da thần thánh, chắc chắn có nhược điểm.

Nàng nói xong tập trung tinh thần, vung ba lá loi phù.

Sấm sét rơi xuống, như ba con trăn dài màu trắng bạc, tấn công mi tâm của thần không lồ.

Như đáp lại nàng, vài khóm mây cuộn cuộn ngưng kết, ngăn trước mặt thần không lồ.

Sấm sét vào mây, tan biến mất dạng.

Đoán đúng rồi.

Thần không lồ cố ý bảo vệ, đây là chỗ mà bọn chúng không thể bị tấn công.

Thần lại nhấc tay phải lên, linh khí điên cuồng như gió táp.

Thi Đại chưa kịp mừng rỡ, phải dùng bùa chắn hơn nửa linh khí đang đè nặng, chấn động đến mức da đầu tê dại:

“Chúng ta phải làm sao mới tồn thương được chỗ đó của nó?”

Mi tâm quá cao quá xa, lại bị mây mù ngăn trở, họ muốn đến gần còn khó hơn lên trời.

Chịu đựng linh khí mênh mông đè nặng, mùi tanh ngọt trào lên cổ họng.

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt quan sát xung quanh:

“Một mình ta đi là được.”

Nhìn theo ánh mắt chàng, Thi Đại thấy một tòa tháp không lồ điêu khắc từ ngọc.

Bên trong Bạch Ngọc Kinh là những tòa nhà cao chót vót, có phần muốn thông lên trời, nương nhờ một tòa tháp xông thẳng vào mây, có thể đến gần cơ thể lơ lửng trên cao của thần không lồ.

Thi Đại đoán được tính toán của chàng:

“Một mình chàng ư?”

“Ta có thể nhờ kiếm khí trèo lên trời.”

Giang Bạch Nghiễn quay lại nhìn nàng, yên tĩnh mỉm cười:

“Không cần lo lắng, ta chém một kiếm là được.”

Thi Đại là phù sư, một không kinh nghiệm, hai không có kiếm khí trợ giúp, rất khó leo lên tòa tháp kia.

Vả lại, vai phải nàng bị thương không nhẹ, chẳng chịu nổi giày vò.

Hơi gật đầu với nàng, Giang Bạch Nghiễn tung người nhảy lên.

Linh khí đè ép khiến luồng khí nặng nề, lượn vòng không ngớt, muốn thổi chàng rơi xuống.

Giang Bạch Nghiễn đi ngược gió, bước đi như tuyết rơi phát phơ, thoáng chốc đã tới mái hiên của tháp ngọc ba tầng.

Gió lạnh vờn qua gò má, cắt ra hai vết xước nhuộm máu.

Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn quan tâm, lại tung người lên.

Thần khổng lồ phát giác chàng đến gần, tốc độ bất quyết nhanh hơn.

Linh khí đè nặng và ánh sáng vàng rực xộc đến trước mặt, chàng cong môi mỉm cười, Đoạn Thủy không ngừng vang vọng vì ý chí chiến đấu.

Nhảy lên một góc mái hiên, Giang Bạch Nghiễn lật cổ tay, nhanh nhẹn vùng chiêu kiếm.

Không phải tử đấu chấn động lòng người, mà giống hờ hững dạo bước hơn. Vị tanh ngọt trong cổ họng càng nồng, cảm nhận sát ý thấu xương của thần giả, đuôi mắt chàng khẽ cong.

Không đủ.

Muốn giết đến mức thoải mái nhanh gọn, phải hung hăng thêm đôi chút.

Lại một luồng sáng vàng, Giang Bạch Nghiễn đạp gió bay lên, nhờ kiếm khí giẫm lên đầu vai thần khổng lồ.

Cách nó càng gần, linh khí càng đè nặng, mỗi một bước đi đều là tra tấn.

Giang Bạch Nghiễn tỉ mỉ nhấm nháp nỗi đau này, khóe mắt liếc qua vai phải.

Dẫu cơ thể khó chịu đến mấy, rõ ràng nhường nào, từ đầu đến cuối đây là vết thương chẳng hề tồn tại.

Tâm trạng không ổn định, chàng nhắm mắt lại.

Hai bên giao đấu, thần khổng lồ bắn luồng sáng vàng từ lòng bàn tay, như gió táp mưa sa, không có chỗ trốn.

Giang Bạch Nghiễn không định tránh né.

Đoạn Thủy quét ngang, không lui không nhường, chém rơi tất cả bọn chúng.

Trên người thêm vài đường máu, Giang Bạch Nghiễn chẳng màng quan tâm, liếm vị tanh mặn của máu tràn ra trong miệng, khiến mây mù xung quanh hóa thành bột mịn.

Nói một cách chính xác, là hoa máu đang nở rộ giữa không trung, tanh hôi khó ngửi.

Cách đánh của chàng vừa ác lại hung hăng, thần khổng lồ dự cảm nguy hiểm đến gần, nhắc cao tay phải, dùng hết sức tung

một đòn.

Giang Bạch Nghiễn không do dự, cầm kiếm đâm thẳng vào chấm đỏ ngay mi tâm nó.

Đây là cơ hội duy nhất, vì một đòn chí mạng, chàng không rảnh bận tâm chuyện khác.

Một chương cuối cùng của thân khổng lồ, chàng chịu đựng là xong.

Trước nay Giang Bạch Nghiễn chưa từng sợ đau.

Linh lực đè nén quá mãnh liệt, chấn động khiến xương cổ tay tê nhức, suýt nữa không cầm nổi chuôi kiếm.

Giang Bạch Nghiễn bỗng nhiên bùng nổ sức mạnh, thể như chẻ tre, chặt nát chấm đỏ.

Máu tươi bắn ra giữa mi tâm thân khổng lồ, nhuộm đỏ bạch y chàng, rực rỡ lại dữ tợn.

Luồng sáng vàng sau lưng không dừng lại, sắp đâm vào sống lưng, Giang Bạch Nghiễn thu kiếm, bỗng dừng ngẩn ngơ.

Thoáng chốc nổi gió, thoang thoang mùi hoa như có như không.

Vô số sấm sét bện lại thành trận, như tấm lưới khổng lồ phủ xuống, bao trùm lấy người chàng.

Tia chớp chồng chất, thể như nanh nhọn, đánh nát toàn bộ luồng sáng vàng còn sót lại của thần giả, bảo vệ chàng thật tốt.

Giang Bạch Nghiễn quay đầu, trông thấy Thi Đại.

Tóc nàng rối loạn, vài lọn tóc rủ xuống bị gió thổi tung, như nước mực loang ra, phác họa một nét bút rung động lòng người.

Ở nơi cao gió lạnh gào thét, lướt qua mép váy đỏ chập chờn của nàng, xinh đẹp rực rỡ, làm người ta nhớ đến hoa đào bị gió cuốn bay.

Hươu lôi phù trong tay, Thi Đại đắc ý cong môi, mỉm cười lộ răng nhọn:

“Giỏi không nào?”

Nàng vừa nói xong, vì bị Giang Bạch Nghiễn đâm trúng điểm yếu, cơ thể khổng lồ của thần giả bỗng sụp xuống.

Không có chỗ đặt chân, hai người chẳng thể đứng vững trên không, lập tức rớt xuống theo.

Thi Đại còn chưa kịp nói thêm, đã rơi vào vòng ôm nóng bỏng.

Lần này, trên người Giang Bạch Nghiễn toàn là mùi máu.

Chàng mỉm cười, gần như thì thầm:

“Ôm chặt.”

Sợ mất thăng bằng rớt xuống, Thi Đại nghe lời làm theo, vòng tay qua eo Giang Bạch Nghiễn.

Cảm giác rơi xuống cực nhanh khiến nàng ngừng thở, trong tiếng gió gào thét không ngớt, thấy chàng thành thạo mượn sức, nhảy sang một tòa tháp khác.

Giang Bạch Nghiễn hỏi nàng:

“Dọa nàng rồi?”

Lưng Thi Đại đang run.

“Một chút thôi.”

Ôm chàng chặt hơn, nàng thành thật đáp:

“Tháp cao quá, leo được một nửa, chỉ chút nữa thôi ta đã lâm trận rút lui rồi đó.”

May mà nàng không bị chứng sợ độ cao nghiêm trọng.

Nghĩ đến chưa xót khi trèo lên tháp, Thi Đại siết chặt nắm tay, lời lẽ hùng hồn:

“Kiên trì tiếp, hoàn toàn là do tình cảm đồng đội cảm động trời đất của chúng ta.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi.

Phá mây nát khói, đập gió tung khí.

Chàng ôm chặt người trong lòng, từng bước nhảy xuống tháp ngọc cao ngất.

Trong mùi máu tanh tràn ngập, hương hoa dành dành của Thi Đại cực kỳ rõ ràng, áp sát trước lồng ngực, chậm rãi lướt qua tim.

Vừa nãy chém giết phật khổng lồ, khoảnh khắc quay đầu trông thấy nàng, Giang Bạch Nghiễn thực sự rất vui.

So với khi chặt nát mi tâm thần khổng lồ, nỗi hân hoan này càng chân thực, rung động hơn, như trận lũ tích tụ từ lâu dồn dập trút xuống, ngay cả nhịp tim cũng tăng nhanh, từng tiếng tựa trống dồn.

Chính cảm giác còn sống ấy, khiến chàng biết cơ thể này không phải là cái xác biết đi.

Dần quen với cảm giác mất trọng lực, Thi Đại ngẩng đầu lên từ ngực chàng.

Nửa bên má Giang Bạch Nghiễn dính máu, chìm trong bóng tối, là vẻ cô độc kiêu ngạo hung ác rất hợp với kiếm khí của

chàng.

Ấy vậy mà khóe môi lại giương cao, nốt ruồi nhỏ bên miệng bị máu nhuộm đỏ, như một nốt chu sa.

“Giang Trầm Ngọc.”

Nàng nhìn một lúc, bỗng lên tiếng:

“Chàng không muốn rời xa ta?”

Thi Đại gọi tên tự thân mật.

Bước chân Giang Bạch Nghiễn thoáng khựng lại:

“Ừm.”

Nhớ lại những lời Giang Bạch Nghiễn đã nói khi băng bó giúp nàng, Thi Đại ngẫm nghĩ bảo:

“Vẫn phải giải huyết cô sẽ tốt hơn. Nếu chúng ta bị tách nhau ra vì tình huống đột ngột bất đắc dĩ, chàng không lấy được máu của ta, phải làm sao bây giờ?”

Đáp án như trong dự đoán.

Tay phải vòng quanh lưng nàng hơi siết lại.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng rất lâu:

“Ừm.”

Nói xong lại không cam lòng, lồng ngực lan tràn đau đớn kỳ lạ, như mũi dao đâm rách khiến máu văng tung tóe.

Tủi thân lại khổ sở, có thể ép người ta phát điên.

Lần đầu tiên, chàng nảy sinh lòng riêng khó kiềm chế:

“Ta không quan tâm.”

Không quan tâm lấy được máu hay không, không quan tâm đau đớn do huyết cổ gây ra.

Điều Giang Bạch Nghiễn đề tâm, là một ngày kia bị nàng vứt bỏ.

Cũng như giờ phút này, Thi Đại chẳng chút chần chừ từ chối huyết cổ.

Đến ngày đó, nếu chàng khóa Thi Đại lại, không cho nàng rời khỏi...

“Chuyện lấy mạng mình mà chàng cũng không quan tâm hả?”

Thi Đại cau mày liếc chàng, yên tĩnh một lúc, nói tiếp:

“Không trói buộc huyết cổ, chàng vẫn có thể luôn ở bên ta kia mà.”

Giữa hàng mày lướt qua chút hoảng hốt, Giang Bạch Nghiễn co đầu ngón tay, cựa sống lưng gồ lên của nàng.

Chàng còn đang suy nghĩ ý nghĩa câu nói kia, lúc rử mắt đã nghe Thi Đại nói:

“Em thích chàng.”

Khựng lại ngay tức khắc.

Đoạn Thủy vang lên, vàng sáng quanh mũi kiếm tuôn trào hỗn loạn.

Bước chân Giang Bạch Nghiễn không vững.

Dừng lại nơi mái hiên tháp ngọc, không còn động tác nào khác, Thi Đại trong lòng chàng giật mình hoảng hốt:

“Vừa nãy có phải chàng suýt rơi xuống không?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Chẳng biết làm sao mà giọng chàng khàn đi:

“Sao cơ?”

Thi Đại ngẩng đầu.

Da nàng trắng nõn, tóc tơ mềm mại cuộn lại bên gò má, cũng mang màu đen láy giống hệt đồng tử.

Trên khuôn mặt, loang ra vệt ửng đỏ tựa khóm mây mỏng.

Bị chàng nhìn chăm chú đến mức xấu hổ, Thi Đại giả vờ bình tĩnh di chuyển tầm mắt, không lâu sau, lại nhìn thẳng vào mắt Giang Bạch Nghiễn:

“Thích chàng đó.”

Nàng chưa từng nảy sinh tâm tư này với ai khác.

Muốn thân thiết với chàng, vô thức để ý chàng, chỉ ở cạnh chàng thôi mà trái tim nàng đã hân hoan nhảy nhót.

Cảm xúc lạ lẫm uồn lượn quán lên, như dây thường xuân rậm rạp.

Thi Đại chưa từng cắt đứt, mặc chúng sinh sôi lan tràn.

“Nếu hai người thích nhau, tất nhiên phải ở bên nhau chứ.”

Thi Đại cười, mắt hạnh lấp lánh, như nước xuân đầu mùa.

Được nàng nhìn chăm chú nhường ấy, khiến chàng nảy sinh ảo giác nắng gắt đốt cháy, đến mức bỏng rát.

Tham vọng không thể thấy ánh sáng cuộn mình vào một góc, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt rất khẽ, lông mi chạm qua làn gió nhẹ.

Hoàn toàn rồi bời, cái gì cũng thế.

“Cho nên.”

Thi Đại hỏi chàng:

“Chàng có thích em không?”

P/S: Chị nhà mới là người tỏ tình chính thức nhaaaa, anh ta tuổi gì

Chương 94: C94: Chương 94

Phía trên tháp cao, gió thổi không ngừng.

Thần khổng lồ bị chém nát trút cơn mưa máu, đám mây dày đặc cuộn cuộn nơi chân trời, một mảng đỏ rực chói mắt.

Dẫu nhìn thế nào, cũng không phải thời điểm tốt để tỏ tình.

Nhưng Thi Đại vẫn hỏi ra miệng.

Nàng hiểu tính tình của Giang Bạch Nghiễn, trông thì dịu dàng trong trẻo, thực ra rất quái gở, khép mình vào một góc chật chội, rất khó đối xử thật lòng với người khác.

Giang Bạch Nghiễn nói ra câu “không muốn rời xa” với nàng, đã vượt qua giới hạn mà chàng giữ vững.

Với Giang Bạch Nghiễn, có phải nàng khác biệt với mọi người hay không?

Đáp án của câu hỏi này không cần nói cũng biết.

Giang Bạch Nghiễn sẽ không nắm tay ai đó dạo hội hoa đăng, cũng không cam tâm tình nguyện tặng nước mắt giao nhân cho người khác.

Càng không chủ động hóa thành hình dáng giao nhân, để người ta sờ đuôi chàng.

Từng việc từng chuyện, sự thiên vị của chàng quá rõ rệt, Thi Đại không phải kẻ ngốc.

Lúc từ trên cao rơi xuống, bên tai lấp đầy tiếng gió mãnh liệt.

Nàng được Giang Bạch Nghiễn ôm chặt trong lòng, sở dĩ hồi đáp chàng, hoàn toàn xuất phát từ rung động bản năng.

Lấy hết can đảm nói xong, Thi Đại chậm rãi hít thở, chờ đợi đáp án.

Giang Bạch Nghiễn không trả lời ngay.

Trước đây, dẫu dần thân vào tuyết cảnh cử tử nhất sinh, hoặc trọng thương thoi thóp sắp chết, chàng vẫn luôn bình tĩnh tự nhiên, tìm cách thoát thân.

Ngày hôm nay, lần đầu tiên mờ mịt luống cuống chỉ vì một câu ngán ngủ của Thi Đại.

Chỉ vèn vèn một câu đó thôi.

Với chàng, chữ tình như màn lụa mỏng manh.

Mơ hồ hư vô, xa không thể với, như ngắm hoa trong sương, trắng trong nước.

Thích là gì?

Ngưỡng mộ, cảm mến, chung tình, hân hoan vì đôi phương.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, hẳn chàng thích sát phạt.

Kiểm lún vào cổ họng, da thịt nứt toác, máu tươi tung tóe, thoải mái tràn trề.

Đây là hưởng thụ về mặt giác quan thuần túy.

Nhưng Thi Đại thì khác.

Ở cạnh nàng, có niềm hân hoan khiến người ta say đắm, cũng có chua xót lo sợ bất an, vui buồn mừng giận toàn bộ đều đặt trên người nàng, bện thành tấm lưới kín kẽ không lọt gió.

Chỉ một mình Thi Đại, đã lấp đầy tình yêu và dục vọng của chàng.

Hóa ra đây là thích.

Sao có thể không thích được đây.

Lòng như bão táp mưa sa ùn ùn kéo tới, cuốn trôi mọi ác niệm, chỉ còn lại tiếng nổ vang.

Giang Bạch Nghiễn khàn giọng:

“...Thích.”

Âm cuối run nhẹ, như cây tùng khô héo lung lay chực đổ trên vách núi.

Chàng dừng lại giây lát, nhẹ giọng lặp lại:

“Thích Thi Đại.”

Lông mi lay động, Thi Đại cong môi.

Lần này nàng không định dè khoe môi xuống nữa.

Nếu nơi này không phải tháp thông thiên lơ lửng trên không, có lẽ Thi Đại đã nhảy cẫng lên tại chỗ.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng chỉ hớn hở mỉm cười, dùng ngón cái cọ nhẹ lên sống lưng Giang Bạch Nghiễn.

Vừa ngẩng đầu, đã sa vào đáy mắt chàng.

Nơi đuôi mắt Giang Bạch Nghiễn, là một vệt đỏ như bôi son.

Bốn mắt nhìn nhau, Thi Đại ngẩn ngơ.

Nàng không nghĩ vào lúc này, đuôi mắt Giang Bạch Nghiễn lại ứng đỏ.

Càng không ngờ chàng sẽ có ánh mắt thế kia.

Mắt hoa đào vốn đượm ba phần tình, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, đôi mắt như sương khói vây rừng, ngoài mờ ảo lại có phần si mê cố chấp.

Như biển cuộn sóng ngầm, bất kỳ lúc nào cũng có thể nuốt chửng người ta.

Đôi mắt này quả thật khiếp người, Thi Đại bị chàng nhìn như vậy có một thoáng đầu óc chết máy.

Yên tĩnh ngấm nàng một lúc, giọng điệu Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng hơn:

“Ta đưa nàng xuống nhé.”

Nơi cao gió lạnh, lại có linh khí đè nén hỗn loạn, tâm ma cảnh nguy cơ khắp chốn, chỗ này không tiện ở lâu.

Ôm chặt người trong lòng, Giang Bạch Nghiễn ngửi được mùi máu tanh.

Thi Đại lo lắng cho an nguy của chàng, suốt đoạn đường mượn dùng bùa chú, leo lên tháp thông thiên với chàng, trên người không thể tránh được vài vết thương do gió cắt.

May mà chỉ là vết thương nhỏ.

Giang Bạch Nghiễn cau mày.

Tà thuật chuyển dời đau đớn sắp hết hạn, Thi Đại không thích đau, chịu đựng nhứt nhối sẽ không dễ chịu.

Nếu chàng dùng tà thuật lần nữa...

“Đúng rồi.”

Trong tiếng gió gào thét, Thi Đại nghiêm túc nói:

“Bất kể là huyết cổ hay tà thuật, chàng phải giải hết nha.”

Nàng đã nắm thóp được tâm tư Giang Bạch Nghiễn sáu bảy phần, nhớ đến câu “vĩnh viễn không giải huyết cổ” của chàng, nàng biết người này đối xử với bản thân rất ác.

Tà thuật quái dị không có lợi cho chàng, sớm ngày ném ra sau đầu mới được.

Bị Thi Đại đâm thủng suy nghĩ, Giang Bạch Nghiễn rủ mắt:

“Được.”

Vai phải nhức nhối, Giang Bạch Nghiễn nhìn bả vai nhuốm máu của nàng.

Những nan đề khiến chàng khốn khó trăm bề, giờ phút này đã có đáp án.

Vì thích Thi Đại, nên tất cả mọi thứ nàng mang đến đều khiến chàng hân hoan.

Dẫu là điểm tâm, hoa mai, vuốt ve hay đau đớn.

Nhảy xuống tháp lớn, lòng bàn chân vững vàng chạm đất.

Thi Đại rời khỏi vòng ôm của Giang Bạch Nghiễn, nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, sống lưng lạnh toát.

Hai thần giả từ trên trời rớt xuống, sau khi bị tấn công điểm chí mạng, hóa thành tàn chi và máu như một ngọn núi nhỏ.

Có cái rơi vào nhánh cây ngọc, có cái thấm vào lầu các, phần lớn hỗn loạn trải dài, nhuộm mặt đất thành sắc đỏ tươi.

Còn khiếp người hơn cả ảo cảnh mười tám tầng địa ngục.

“Có bị thương không?”

Từ đỉnh lâu cao nhảy xuống, Thảm Lưu Sương vén mặt nạ na su lên.

Nàng ta và trận sư váy đỏ hợp sức tác chiến, nhờ linh tuyến leo thẳng lên tầng mây, vừa đánh bại tiên nữ xong.

Môi mỏng mím chặt, Thảm Lưu Sương xác nhận Thi Đại không có gì đáng ngại, ánh mắt liếc qua, rơi vào gương mặt Giang Bạch Nghiễn.

Tiểu tử này...

Nàng ta nhìn thấy hết rồi, Giang Bạch Nghiễn ôm muội muội nàng ta suốt đoạn đường nhảy xuống.

Nghênh đón tầm mắt của Thảm Lưu Sương, Giang Bạch Nghiễn gật đầu cười khẽ.

Thảm Lưu Sương: "..."

"Xem như đã giải quyết xong."

Trận sư váy đỏ nắm một túm linh tuyến từ giữa trời trượt xuống, âm cuối đượm ý cười:

"Hai vị thần này, cũng không phải bản thể tâm ma của Bách Lý Hoảng nhỉ?"

Là đệ nhất Giang Nam, thực lực của Bách Lý Hoảng hẳn phải mạnh hơn vài phần.

Nàng ấy đánh đến sáng khoái, tiện tay lau vết máu bên khóe môi, híp mắt nhìn ra ngoài trời.

Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, mây ngũ sắc cuộn cuộn như thủy triều, tản ra hai bên, để trống chính giữa thành một vệt dài.

Như mở đường cho người nào đó.

Vài tiếng hạc bỗng kêu vang, chuông ngân không ngớt, mây khói toát ra ánh sáng vàng.

Thoáng chốc, Thi Đại cảm nhận sức nặng đè ép trước nay chưa từng có.

Giang Bạch Nghiễn tiến lên một bước, ngăn cản trước mặt nàng.

Gió dần nổi lên trong Bạch Ngọc Kinh.

Ban đầu chỉ là luồng khí yếu ớt khó phát giác, sau khi tiếng chuông càng ngân vang, tốc độ gió dần nhanh hơn.

Nhánh mầm cây ngọc run rẩy, từng đôi mắt máu đỏ ngầu lại mở to, ngược về phía bầu trời như đang bái lạy.

Một bóng người bước ra khỏi tầng mây, do ánh sáng vàng ngưng tụ thành, chẳng nhìn rõ thân hình và ngũ quan.

Thi Đại cảnh giác, chú ý trường thương người đó đang cầm trong tay.

...Thương?

Lòng Thi Đại giật thót.

Cha mẹ Thẩm Lưu Sương, trùng hợp cũng bị người ta dùng thương pháp thần kỳ khó lường lấy mạng.

Trong hình ảnh xuất hiện ở địa ngục nghiệt kính, mười tám năm trước, khi đám người Bách Lý thị bàn bạc chuyện đoạt quyền, từng nói tìm được một cao nhân thực lực mạnh mẽ, có thể địch lại Bách Lý Sách.

Là người trước mặt ư?

Nhưng tại sao ông ta lại xuất hiện trong tâm ma của Bách Lý Hoảng?

“Cứu ta, cứu ta!”

Bị linh tuyến trói chặt, Bách Lý Hoảng ra sức vùng vẫy, quỳ dưới đất:

“Lăng Tiêu Quân!”

Thấy dáng vẻ ông ta như vậy, Diêm Thanh Hoan ngạc nhiên:

“Thật sự là Lăng Tiêu Quân?”

Mạc Hàm Thanh không nói tiếng nào, như có điều suy nghĩ.

“Bách Lý Hoảng quen Lăng Tiêu Quân, mười tám năm trước, nhờ Lăng Tiêu Quân giúp ông ta bước lên vị trí gia chủ.”

Thẩm Lưu Sương nhanh chóng suy nghĩ, trầm giọng phân tích:

“Hơn nữa...Bách Lý Hoảng coi ông ta là thần thánh?”

“Chẳng trách trong tâm ma của Bách Lý Hoảng lại là Bạch Ngọc Kinh.”

Bị linh khí mạnh mẽ đè nén khó chịu, Thi Đại thẩm đọc thanh tâm chú:

“Lẽ nào ông ta bị Lăng Tiêu Quân lừa gạt, tưởng mình thật sự có thể thăng tiên?”

Là gia chủ quyền cao chức trọng của nhà Bách Lý, Bách Lý Hoảng lại đi tin chuyện này?

“Lăng Tiêu Quân...”

Trận sư váy đỏ cau mày:

“Kẻ này không đơn giản.”

Lúc họ nói chuyện, bóng dáng vàng rực kia đến gần.

Lăng Tiêu Quân trong lời đồn không lộ tướng mạo, cho nên bóng người này cực kỳ mờ ảo, như sương mù tụ lại.

Không ai dám xem thường ông ta.

Khi ông ta đến gần, cảm giác áp bức mãnh liệt khiến người ta ngạt thở, dù là Thẩm Lưu Sương sắc mặt cũng không khỏi trắng bệch.

“Bản thể tâm ma.”

Thi Đại hỏi:

“Là ông ta?”

“Đánh riêng lẻ, chúng ta không thắng nổi.”

Trần sư váy đỏ miễn cưỡng nở nụ cười:

“Cùng lên nhé? Đánh bại ông ta, tâm ma sẽ được phá giải.”

Nàng ta không mong chờ có thể nói chuyện thân thiện với vị “Lăng Tiêu Quân” này.

Yêu tà trong tâm ma cảnh đều khó dây dưa, không có lý trí, chỉ còn lại xúc động chém giết.

Lăng Tiêu Quân là nguồn cơn tâm ma, e rằng càng điên cuồng dữ tợn hơn.

Tiên quân phủ đầy ánh sáng vàng bước xuống hồng trần, thắt lưng buộc nhẹ, tay áo tung bay.

Trường thương trong tay Lăng Tiêu Quân run lên.

Giang Bạch Nghiễn:

“Ta thăm dò.”

Chàng không cho đối phương thời cơ phản ứng, mũi kiếm lướt nhanh, đâm thẳng vào cổ họng Lăng Tiêu Quân.

Kiếm như như cầu vòng, nhanh tựa sấm sét. Thoáng chốc, Đoạn Thủy đã đến trước mặt Lăng Tiêu Quân.

Ngau sau đó, trường thương quét ngang, mượn lực hất lên, phát ra tiếng vang giòn giã khi vàng đá chạm nhau.

Thẩm Lưu Sương đeo mặt nạ, vung đao bước nhanh.

Thi Đại phóng bùa lập trận, lóe lên ánh sáng vàng.

Nàng biết thực lực của Giang Bạch Nghiễn và Thẩm Lưu Sương, thế nên ý thức rõ ràng tâm ma rất mạnh.

Cộng thêm trận sư, bốn người họ đã dùng hết sức, thân pháp Lăng Tiêu Quân quỷ quyệt, vung thương quái lạ khó đoán, dần dần hóa giải đòn tấn công của họ.

Phù sư không giỏi cận chiến, nàng đứng một bên dùng bùa trợ giúp, trong khoảng trống khi Lăng Tiêu Quân nhanh chóng lách người, nàng liếc thấy sắc mặt Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại thoáng sửng người.

Không phải ảo giác.

Trong một tích tắc chớp mắt là qua, ánh mắt Giang Bạch Nghiễn lạnh băng, ngược mắt nhìn gương mặt mơ hồ của Lăng Tiêu Quân.

Giang Bạch Nghiễn phát hiện được gì?

Thi Đại chẳng kịp nghĩ thêm, không hề đề phòng, nhận ra một hơi thở khác còn mạnh mẽ hơn...

Như gió lạnh cuốn đến, vạn vật gãy rạp, một đao quét ngang, nhắm thẳng vào mũi thương Lăng Tiêu Quân.

Người tới khoác áo xanh, phong thái điềm tĩnh, mặt mày nho nhã như đắm mình trong sách vở, lúc vung đao lại tựa chim ưng vô môi, khí thế khó ngăn.

Thương đao chạm nhau, sắc mặt ông không thay đổi, ánh sáng xanh lóe lên, rạch qua một vòng cung sáng rỡ.

Thoáng chốc đã tấn công vô số chiêu, tốc độ cực nhanh, chẳng thể dùng mắt thường bắt được. Thân hình Lăng Tiêu Quân không vững, rất nhanh rơi vào thế yếu.

Cách thức ra trận của nhân vật chính trong tiểu thuyết là đây.

Diêm Thanh Hoan tròn mắt từng chút một.

Thi Đại ngạc nhiên:

“Cha?”

Đao thương hỗn loạn, ánh sáng bóng tối như đan dệt.

Vậy mà Thi Kính Thừa vẫn có thể phân tâm nghiêng đầu, trong ánh mắt đầy sát khí, gật đầu mỉm cười với nàng.

“Đại Đại, Lưu Sương, Bạch Nghiễn!”

Giọng Mạnh Kha vang lên sau đó:

“Sao lại bị thương thành thế này hả?”

Thi Đại quay đầu, nhìn thấy nương nàng.

Mạnh Kha mặc y phục giản dị, tóc dài tùy ý vắn lên, cúi đầu nhìn máu tươi đầy đất, hít một hơi.

Thi Đại chủ động chạy lên:

“Sao người và cha lại đến đây?”

“Chẳng phải chúng ta đang điều tra chuyện thần côn Giang Nam ư?”

Mạnh Kha hất cằm, ra hiệu Lăng Tiêu Quân đang giao đấu với Thi Kính Thừa:

“Tra mãi tra mãi, cảm thấy tên đó có quan hệ với nhà Bách Lý, nên đến đây xem thử.”

Không ngờ vừa vào phủ Bách Lý, đã nghe thấy nơi này xảy ra vụ án lớn.

“Câu đó nói thế nào nhỉ, trùng hợp một cách kỳ lạ.”

Mạnh Kha cười, quan sát mấy đứa nhỏ từ trên xuống dưới một lượt:

“Không sao thì tốt.”

Nói rồi bà ngược mắt, nhìn hai bóng dáng giao đấu, hơi buồn bực:

“Sao thế? Đánh với ông ta lâu như vậy.”

Học qua chút võ công, Mạnh Kha nhìn ra, Thi Kính Thừa chưa dùng hết sức.

Muôn phá tâm ma, đánh chết Lăng Tiêu Quân là cách đơn giản thô bạo nhất. Thi Kính Thừa lại cố ý chậm lại, dường như chẳng vội vàng chém giết đối phương.

Lòng bà thấy khó hiểu, tập trung nhìn lại, đột nhiên ngừng thở.

Mạnh Kha không nói gì nữa, gác lại ý cười mặt mày u ám, nhìn sang Giang Bạch Nghiễn.

Chàng đang rủ mắt, chẳng rõ vui buồn.

Thi Đại ngơ ngác:

“Chuyện gì vậy ạ?”

Trước là Giang Bạch Nghiễn, sau đến cha mẹ nàng.

Họ đã thăm dò được manh mối gì trên người của Lăng Tiêu Quân ư?

Nhìn sang Thẩm Lưu Sương và trận sư váy đỏ, cũng hoang mang giống hệt Thi Đại.

Khéo sao ngay lúc này, trải qua vô số lượt giao đấu, mũi đao Thi Kính Thừa đâm vào ngực Lăng Tiêu Quân.

Bản thể tâm ma bị phá vỡ, Bạch Ngọc Kinh rung lắc dữ dội.

Tròng mắt trên cây ngọc ứa lệ máu, lầu gác san sát đổ sập xuống, lộ ra máu thịt và tàn chi chồng chất trong vách tường.

Xúc cảm dưới chân dần mềm mại, Thi Đại cúi đầu, trông thấy máu tươi đầy đất.

Như một ao máu khổng lồ, máu tươi ồ ạt trào ra từ khe gạch, vô số hài cốt vỡ vụn ngâm trong đó, mùi tanh xộc vào mũi.

Lăng Tiêu Quân mềm oặt ngã xuống đất, không hóa thành máu thịt như thần giả, mà tan biến thành vô số đốm sáng vàng tung bay.

Mây ngũ sắc tan thành mưa máu, khi giọt đầu tiên rơi xuống, Thi Đại nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết xé tim xé phổi của Bách Lý Hoằng.

Chớp mắt, nàng đã trở lại đao đường.

Tiếng kêu rên của Bách Lý Hoằng hãy còn quanh quẩn bên tai, sắc trắng rơi vào từ cửa sổ, Thi Đại trông thấy ông ta co quắp một góc.

Chẳng khác gì hình chiếu trong tâm ma cảnh, dung mạo Bách Lý Hoằng chật vật, trạng thái điên cuồng, hai tay ôm đầu, run

rẫy trong bóng tối.

Những người khác cũng ra khỏi tâm ma cảnh, nhất thời, trong phòng chen chúc gần hai mươi người.

Một khoảng lặng ngắn ngủi.

Trận sư váy đỏ khí thế hung hăng, linh tuyến bay ra, xông đến bắt giữ Nhiếp Trảm cách đó gần nhất:

“Mấy người các ngươi, đừng hòng chạy!”

Thanh niên cường tráng bên cạnh nàng ấy nghiêng răng nghiêng lợi:

“Thành thật chút đi!”

Cũng có người ngạc nhiên thốt lên:

“Thi Kính Thừa! Là Thi đại nhân!”

Đao đường rơi tung, một rôi bóng nho nhỏ, bị kéo cắt thành hình dáng mũi dao bén nhọn nấp trong góc khuất, lặng lẽ tiến lên như mãng xà.

Mục tiêu của nó, là trái tim của Bách Lý Hoằng.

Rôi bóng uốn lượn, sắp chạm đến bên chân của Bách Lý Hoằng, bất thành linh bị một bàn tay có vết chai dày nhẹ nhàng siết chặt.

Tần Tử Tử không chế rôi bóng sẽ sờ.

Nam nhân đứng thẳng người dậy, áo xanh như trúc, điềm tĩnh nghiêm nghị.

Ngón cái khẽ chọc vào mép rôi bóng, Thi Kính Thừa dịu giọng:

“Giờ vẫn chưa thể giết hẳn, chúng ta còn chuyện quan trọng cần hỏi.”

Ông ngược mắt, tầm mắt xuyên qua nhóm người, nhìn Tần Tửu Tửu đang che giấu thân hình, nhẹ nhàng cười bảo:

“Lấy danh tiếng của Trần Ách Ti đảm bảo, Bách Lý Hoảng sẽ không thoát khỏi tội chết. Chuyện này, các người không cần lo lắng.”

Bị một cái liếc mắt nhẹ tênh nhìn như vậy, như có mũi dao đè lên sống lưng, tập trung nhìn lại, đối phương lại mỉm cười ôn hòa như đang tắm mình trong gió xuân.

Đầu ngón tay Tần Tửu Tửu run lên, suýt nữa không cầm được kéo bạc.

Kẻ thù đang ở trước mặt, Nhiếp Trảm vừa định nhân lúc hỗn loạn đánh lén, chữ “đao” còn chưa thốt ra, đã bị trận sư váy đỏ chặn miệng cấm nói.

Nho sinh dùng ngôn linh làm thủ đoạn tấn công, một khi nói không nên lời, tuyệt kỹ của y chẳng còn đất dụng võ.

Tay phải cầm đao của Tạ Doãn Chi, bị Mạc Hàm Thanh đè lại.

“Người bên cửa sổ.”

Mạc Hàm Thanh nhỏ tiếng bảo:

“Là Thi Kính Thừa.”

Mạnh nhất Đại Chiêu không phải chỉ là hư danh, họ không đánh lại ông.

Ba chữ như sấm bên tai, Tạ Doãn Chi ngạc nhiên:

“Chỉ huy sứ Trần Ách Ti?”

Nhìn khắp Đại Chiêu, không ai không biết danh hiệu này.

Bách Lý thị một tay che trời ở Việt Châu, bọn họ kiên quyết muốn diệt trừ Bách Lý Hoằng, là do dưới quyền thế chèn ép và hồi lộ của vọng tộc, quan phủ chắc chắn sẽ cố hết sức bảo vệ ông ta.

Ngần ấy năm nay, những việc như vậy đã thành tiền lệ nhìn mãi thành quen.

Nhưng Thi Kính Thừa là người của triều đình, quyền cao chức trọng, nổi tiếng đã lâu, từng phá rất nhiều án lớn án oan.

Như ông đã nói, đủ để đại diện cho “danh tiếng của Trần Ách Tì”.

“Bách Lý Hoằng.”

Nhìn vào mắt người khoác áo xanh bên cửa sổ, yết hầu Tạ Doãn Chi nhúc nhích, mắt đen nặng nề:

“Tội chết?”

“Trong tâm ma cảnh của hấn, nơi nào cũng là núi thi biển máu.”

Thi Kính Thừa thẳng thắn đáp:

“Cho thấy rõ đã có rất nhiều người chết trong tay hấn.”

Tâm ma là hình chiếu của ý thức, không giả được.

“Bạch Ngọc Kinh” do thi thể xây đắp, là chứng cứ phạm tội rõ rệt của Bách Lý Hoằng.

Liếc sang Bách Lý Hoằng thần trí hoang mang, Thi Kính Thừa nói:

“Trước khi giết hấn, phải hỏi rõ tội trạng, trả lại công bằng cho tất cả người chết.”

Tạ Doãn Chi cúi đầu không nói gì, mặc cho thuật sư Trần Ách Ti đeo còng tay cho mình.

Phạm nhân bị áp giải vào Trần Ách Ti, theo lệ phải thu hồi vũ khí.

Bao gồm kéo bạc và giấy da của Tần Tửu Tửu, linh tuyến của Mạc Hàm Thanh và đao của Tạ Doãn Chi.

Trần sư váy đỏ nhìn Nhiếp Trảm, rơi vào im lặng.

Cái miệng của nho sinh khiến người ta đau đầu nhất, phải nghĩ cách chặn thứ này lại.

“Thẩm cô nương.”

Rất lâu sau, Tạ Doãn Chi bỗng lên tiếng:

“Ta nghe nói na sư có thể dùng sức mạnh tiên linh, trao đổi âm dương.”

Hắn ta không gọi “Tương tiểu thư”, mà là “Thẩm cô nương”.

“Nhưng nhớ của người đã khuất.”

Tạ Doãn Chi gian nan hỏi:

“Cô có ngưng tụ được không?”

Đáy lòng Thi Đại khẽ động.

Đáp án là có thể, chẳng qua xác suất thành công rất thấp.

Ban đầu khi phá vụ án người điều khiển con rối, Thẩm Lưu Sương từng giúp Tiểu Hắc, để hắn ta nhìn thấy ký ức còn sót lại nhiều năm trước.

Dẫu chỉ là ảo ảnh trong mơ, cũng đủ để an ủi.

Thẩm Lưu Sương đoán được dụng ý của hắn ta:

“Mọi người muốn gặp Thôi đại nhân?”

“Chúng ta đều vào đại lao của Trần Ách Ti, chẳng biết ngày tháng năm nào mới được ra ngoài.”

Tạ Doãn Chi khàn giọng:

“Sau cùng...thử một lần này thôi, được không?”

Đến cuối cùng, giọng hắn ta gần như cầu xin.

Yêu cầu này hợp tình hợp lý, Thẩm Lưu Sương không phải người có lòng dạ sắt đá, chẳng do dự đã đồng ý:

“Người chờ chút.”

Nàng ta dứt lời đi ngay, xoay lưng tìm người lãnh đạo Trần Ách Ti Việt Châu.

Thi Đại đứng cạnh bốn người Tạ Doãn Chi, nhỏ tiếng an ủi:

“Diệp Văn Hành chính miệng thừa nhận tội ác năm đó, Bách Lý Hoảng lại bị tra ra liên quan nhiều vụ án như vậy...”

Nhớ đến khuyên yêu và kính nữ, nàng khựng lại, nhấn mạnh:

“Trần Ách Ti xử án không quá cô hủ, mọi người chắc chắn sẽ được xử lý nhẹ thôi.”

Mạc Hàm Thanh mặt không còn sắc máu, vẫn còn lòng dạ cong môi mỉm cười:

“Đa tạ lời may mắn của cô.”

Nhiếp Trảm ừm ừm muốn nói gì đó, ngật nổi miệng bị nhét vải, một chữ cũng không thốt lên được.

Không lâu sau Thẩm Lưu Sương đã quay lại:

“Họ đồng ý rồi, điều kiện là nhanh chóng làm xong ở đao đường.”

Nàng ta vuốt ve mặt nạ na su, quan sát đao đường một lượt:

“Nói trước nhé, tỷ lệ thành công không nhiều... Di vật của Thôi đại nhân là gì?”

Tạ Doãn Chi đáp:

“Thử thanh đao này xem.”

Trảm tâm đao từng được Thôi Ngôn Minh ngày đêm nắm trong tay, về sau lại đến hãn ta.

Nếu nói vật gì đó được Thôi Ngôn Minh gửi gắm chấp niệm, chắc chắn sẽ là nó.

Thẩm Lưu Sương:

“Được.”

Bóng người qua lại phức tạp trong sảnh chính đao đường, không tiện thi triển pháp thuật.

Cùng vài đồng liêu Trần Ách Ti phụ trách canh giữ đi đến hành lang, Thẩm Lưu Sương tập trung tinh thần, di chuyển vũ bộ.

Vũ bộ như sao, mỗi một bước đi, đều toát ra linh khí, lòng bàn chân tỏa sáng mỏng manh.

Miệng đọc pháp quyết, Thẩm Lưu Sương khép hờ hai mắt:

“Nghe tụng chân ngôn.”

Trong di vật người đã khuất, hoặc ít hoặc nhiều đều có mong nhớ lúc còn sống.

Khi phần “nhớ nhung” này đủ mãnh liệt, đáp lại na thuật, có thể tái hiện tình cảnh lúc đó.

Điều Thôi Ngôn Minh mong nhớ là gì?

Câu chú cuối cùng vừa dứt, vũ bộ bước ra thất tinh bắc đầu, từng đốm sáng dệt thành dây.

Thanh đao tựa vào vách tường, nhẹ nhàng run lên.

Siết chặt tay phải, Tạ Doãn Chi ngừng thở.

Ánh sáng bóng tối đan xen, hóa thành một bóng người cao gầy, bạch y như tuyết, được ánh trăng soi chiếu nửa bên mặt.

Vành mắt Tần Tửu Tửu đỏ bừng, Mạc Hàm Thanh sững sờ không nói.

Nhiếp Trảm chẳng nhúc nhích, yên tĩnh khác hẳn lúc bình thường.

Trong ký ức, đó là một đêm trăng sáng sao thưa, hệt như tối nay.

Thôi Ngôn Minh cúi đầu trước bàn, nhắc bút phê duyệt hồ sơ, bất cẩn động đến vết thương trên vai phải, khẽ cau mày lại.

Mấy đứa nhỏ ngồi đọc sách cách đó không xa, nghe thấy tiếng động, Mạc Hàm Thanh quan tâm hỏi:

“Vết thương hôm qua sao ạ?”

Thôi Ngôn Minh dùng thân phận Trảm Tâm Dao trừng phạt những kẻ gian ác, thỉnh thoảng gặp người luyện võ thân thủ tài ba, khó tránh bị thương.

Tối qua ông ấy về nhà, tay phải té ra một đường dài.

Tạ Doãn Chi dịu giọng:

“Có cần bôi thuốc thêm không?”

Bị thương là chuyện thường gặp, Thôi Ngôn Minh không để ý:

“Không sao, vết thương nhỏ thôi.”

“Thôi thúc hành hiệp trượng nghĩa vất vả như vậy.”

Nhiếp Trảm hỏi:

“Tại sao không để người khác biết?”

Thân phận Trảm Tâm Dao, chỉ có mấy đứa nhóc bọn họ biết thôi.

Đây rõ ràng là vinh dự đặc biệt to lớn, Thôi Ngôn Minh lại biến nó thành bí mật phải canh giữ nghiêm ngặt.

Thôi Ngôn Minh lắc đầu:

“Không tiện.”

“Thôi thúc biết đao pháp, còn giỏi tứ thư ngũ kinh, gì cũng hiểu hết.”

Mạc Hàm Thanh chống cằm, nhỏ tiếng nói:

“Giỏi quá, không giống chúng con.”

Không như họ, gầy nhỏ, đứa nào cũng chật vật.

Với Mạc Hàm Thanh thuở ấu thơ, Thôi Ngôn Minh như trăng sáng treo cao trên bầu trời.

So với ông ấy, mấy đứa nhóc như họ bình thường đến mức mờ nhạt, mỗi ngày ngóng theo ánh trăng, được soi tỏ vài phần sáng rõ, đã vừa lòng thỏa ý lắm rồi.

Nghe thấy lời thì thầm của Mạc Hàm Thanh, Nhiếp Trảm cúi đầu, nhìn cơ thể gầy gò xương xẩu của mình và nét chữ xiêu

vẹo trên giấy.

Trong đám nhỏ, y là người ngốc nhất, vì trước giờ chưa từng đi học, ngay cả nhận biết mặt chữ cũng khó.

“Con nói gì vậy hả?”

Thôi Ngôn Minh lên tiếng:

“Có rất nhiều chỗ, ta không bằng các con.”

Nhiếp Trảm:

“Sao lại thế được?”

“Ta không tỉ mỉ cẩn thận như Hàm Thanh, thư phòng thường xuyên rối tung, cũng không có năng khiếu như Doãn Chi, chiêu thức trong đao phổ, Doãn Chi hiểu được nhiều hơn ta năm đó.”

Thôi Ngôn Minh kiên nhẫn nói:

“Tay của Tửu Tửu khéo léo hơn ta nhiều, Tiểu Trảm thông minh, học gì cũng nhanh.”

Dứt lời ông ấy mỉm cười:

“Như vậy xem ra, quả thật ta không giống các con.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng vang pháo hoa nổ rộ.

Dân phong Việt Châu phóng khoáng, nhà nào có hỉ sự, sẽ đốt chút pháo hoa pháo trúc, chung vui với hàng xóm láng giềng.

Thôi Ngôn Minh nghiêng mắt, đáy mắt phản chiếu ánh sáng rực rỡ, đường nét gương mặt mềm mại như nước.

Mỗi khi ông ấy ngấm nhìn Việt Châu từ xa, đều lộ ra vẻ mặt thế này.

Nhiếp Trảm ngây ngô biết Thôi Ngôn Minh rất thích Việt Châu.

Nơi này phồn hoa náo nhiệt, vào đêm thắp lên trăm ngàn ngọn đèn, sáng rõ như ban ngày.

Ví dụ lúc này, đèn đuốc của ngàn vạn gia đình hòa cùng ánh sao xa xôi nơi chân trời, tươi sáng xinh đẹp, hết như giấc mộng.

Nhiếp Trảm nhìn ra ngoài cửa sổ đến mắt hờn, nghe Thôi Ngôn Minh hỏi:

“Thích không?”

Thoáng chốc hoàn hồn, cậu nhóc nhỏ gầy gật đầu:

“Dạ.”

Y thành thật đáp:

“Nhiều đèn quá, sáng rực, cũng đẹp lắm ạ.”

Thực ra y rất thích cảnh đêm rực rỡ, ánh sáng như đan dệt, khiến lòng người an ổn.

Nhưng trong một khoảng thời gian rất dài, Nhiếp Trảm đành phải rúc người trong ngôi miếu rách nát ở ngoại ô, mỗi lúc vào đêm, chỉ có vầng trăng lạnh lẽo bầu bạn với y.

Dần dà, Nhiếp Trảm đã quen nấu mình trong bóng tối...

Những kẻ lang thang dơ bẩn như y, nửa đêm đi lại trên đường, khiến người ta chán ghét.

Thôi Ngôn Minh lặng lẽ nhìn y.

Đây là chấp niệm cuối cùng của ông ấy.

Ẩn giấu trong Trảm Tâm Đạo, không phải đạo pháp Thôi

Ngôn Minh nắm giữ nhiều năm, mà là chút lòng riêng nho nhỏ với bọn trẻ.

“Ừm.”

Giơ tay xoa đầu Nhiếp Trảm, Thôi Ngôn Minh nói:

“Rất nhiều đèn, hết như các con vậy.”

Họ tưởng mình là cỏ dại đá hoang, lại chẳng hay trong mắt ông ấy, mỗi một người đều thuần khiết lại rực sáng.

Thôi Ngôn Minh vĩnh viễn cũng không biết, trong mười mấy năm dài đằng đẵng của sau này, bốn đứa bé gầy yếu ngây thơ lại kế thừa chí nguyện của ông ấy, trợ giúp chính đạo tiêu diệt tà ác.

Chẳng biết có bao nhiêu gã xấu xa khóc lóc sám hối dưới đao họ, cũng có vô số bách tính vô tội nhờ họ mà trở về từ cõi chết.

Danh tiếng Trảm Tâm Đao chấn động khắp Giang Nam, mở ra một con đường sáng, trông coi ngàn vạn gia đình.

Đây đều là những chuyện sau này.

Khởi nguồn tất cả là vào một đêm của hơn mười mấy năm trước.

Đèn sáng lấp lánh, màn trời mờ ảo, Thôi Ngôn Minh nhìn gương mặt của mấy đứa nhỏ chăm chú.

“Chờ các con trưởng thành, chắc chắn sẽ còn giỏi hơn cả ta.”

Thôi Ngôn Minh cười bảo:

“Ta đợi đến ngày đó.”

Chương 95: C95: Chương 95

Bách Lý Hoảng và bốn người Nhiếp Trảm bị đưa vào Trấn Ách Ti, cuối cùng vụ án máu nhuộm Bách Lý thị đã kết thúc.

...Cũng không hẳn là xong hết.

Ngồi trong phòng khách, được đại phu bồi kim sang được lên vai phải, Thi Đại vừa ngẫm nghĩ, vừa đau đến hít hà.

Không khác gì Thi Đại suy luận, trong ảo cảnh địa ngục, theo thứ tự do Nhiếp Trảm, Tần Tử Tử, Tạ Doãn Chi và Mạc Hàm Thanh ra tay, lần lượt vùng đao chém chết kẻ thù khác nhau của mình.

Vừa báo thù, vừa chia nhau gánh tránh nhiệm.

Bách Lý Hoảng mang tội chết đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, còn về nhóm người Nhiếp Trảm, vẫn phải chờ Trấn Ách Ti phán quyết.

Mạnh Kha đứng cạnh giường, thấy đại phu chữa trị cho Thi Đại, thấp thỏm lo lắng:

“Ráng nhìn một chút, đau thì kêu ra.”

Nói xong không kiềm được mắng một câu:

“Tên khốn Bách Lý Hoảng kia, tâm ma cảnh toàn là yêu ma quỷ quái.”

Bà cũng xem như kiến thức rộng rãi, vậy mà chưa từng gặp tâm ma nào quái dị đến thế.

A Ly rúc vào lòng Thi Đại, thấy nàng đau, dùng đuôi vuốt ve mu bàn tay nàng, xem như an ủi.

Thảm Lưu Sương đứng cạnh Mạnh Kha, dùng pháp thuật gọi lên làn gió mát.

Gió nhẹ phớt qua vết thương, mát lạnh, dịu bớt nóng rát do kim sang được mang lại, khiến đau đớn cũng dần dần giảm đi.

Thi Đại nhìn nàng ta với ánh mắt cảm kích.

Tà thuật chuyển dời đau đớn hết hạn, cơn đau trở lại người nàng.

Không chỉ vai, sau lưng và bên eo cũng có vài vết thương nhỏ, từ không đến có, như thủy triều cuốn tới.

Đến lúc này, Thi Đại thật lòng thật dạ khâm phục Giang Bạch Nghiễn.

Đau nhức nhường ấy mà chàng vẫn gắng gượng chịu đựng, thậm chí còn dùng tay phải cầm kiếm, giết chết thần khổng lồ.

Nhớ đến Giang Bạch Nghiễn, người tí hon trong lòng nàng len lén lẩn một vòng.

Vành tai Thi Đại nóng bừng.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn nói thích nhau, hẳn là...bên nhau rồi nhỉ?

Đáng tiếc thời cơ không tốt, trong tâm ma cảnh nguy cơ khắp chốn, chưa kịp nói nhiều hơn.

Nhưng mà vẫn vui lắm luôn.

Thi Đại cong môi.

Trước mặt nàng, hàng mày Thảm Lưu Sương dần dần cau chặt.

Gấp lắm, muối muối bị thương bắt đầu cười ngóc nghếch, có phải do đau quá không?

Nghĩ mãi lại thấy kỳ lạ, nàng ta cúi đầu, nhìn thoáng qua vải trắng nhuộm máu ở đầu giường.

Đây là vải trên y phục của Giang Bạch Nghiễn.

Tiểu tử kia xé ống tay áo, băng bó cho Thi Đại.

“Nương.”

Để chuyển dời sự chú ý, Thi Đại chủ động lên tiếng:

“Rốt cuộc Lăng Tiêu Quân là ai? Cha và nương đang điều tra ông ta sao?”

Mạnh Kha:

“Đúng vậy.”

“Lăng Tiêu Quân, thân phận không rõ ràng, hành tung bất định, không ít bách tính ở khu vực Giang Nam đều xem hắn là thần linh.”

Cảm thấy chuyện này chẳng có gì phải che giấu, Mạnh Kha lời ít ý nhiều:

“Như đang tạo thần vậy.”

Trên giường, Thi Đại ôm hồ ly trắng đột nhiên trợn to mắt.

Thi Đại cảnh giác:

“Tạo thần?”

“Trong truyền thuyết thần thoại, chẳng phải thần tiên luôn nhận sự thờ cúng của bách tính ư?”

Mạnh Kha khoanh hai tay trước ngực, chậm rãi lên tiếng:

“Tín ngưỡng của con người có thể hóa thành thần lực, hương hỏa càng vượng, càng nhiều người tin thờ, thần tiên sẽ càng mạnh, lời đồn chính là như thế.”

Đây là quan điểm đã lưu truyền từ xưa đến nay, Thi Đại lặng lẽ liếc nhìn hồ ly trong lòng mình.

A Ly hiếm khi yên tĩnh suy nghĩ, ngay cả đuôi cũng quên lắc.

Thẩm Lưu Sương cũng hiểu:

“Lăng Tiêu Quân muốn đăng tiên thành thần?”

“Xét đến những chuyện hắc làm, quả thật có ý này.”

Mạnh Kha đáp:

“Dùng danh vẻ thượng tiên cứu khổ cứu nạn, địa vị trong lòng bách tính bình dân có thể sánh với thần tiên, đã có người xây miếu, thờ cúng nhang khói cho hắn.”

“Hoang đường.”

Thẩm Lưu Sương cau mày:

“Ông ta thật sự tin mình có thể phi thăng?”

Không chỉ Lăng Tiêu Quân tin, còn thành công lừa gạt Bách Lý Hoằng.

“Ai biết được.”

Sắc mặt Mạnh Kha thoáng nặng nề, hiếm khi nghiêm túc:

“Hắn ở Giang Nam mười mấy năm, chưa từng gây loạn, cũng coi như hiệp sĩ trừ ác. Nhưng...”. Truyện Nữ Phụ

Bà khựng lại:

“Gần đây linh khí Đại Chiêu hỗn loạn, tất mẫn và quan tinh sư của Trần Ách Ti đồng thời tính ra, thiên đạo không ổn định.”

Đuôi A Ly run lên.

Bình thường thiên đạo sẽ không thay đổi.

Dầu nhân gian thịnh thế phồn hoa, hoặc hồng thủy ngút trời, từ đầu đến cuối thiên đạo vẫn cao xa vời vợi, luôn là như thế.

Thiên đạo sao có thể không ổn định, sao lại không ổn định được.

“Chúng ta không có chứng cứ chắc chắn, chỉ là suy đoán.”

Bôn ba ở Việt Châu đã lâu, Mạnh Kha xoa mi tâm:

“Nói không chừng, Lăng Tiêu Quân thật sự mượn được vài phần sức của thiên đạo.”

Ban đầu phát hiện thiên đạo không ổn định, phản ứng đầu tiên của Trần Ách Ti là tà ma xuất thế.

Mười năm trước, tà vật thượng cổ phá phong ấn xông ra ngoài, thiên đạo đã từng có nguy cơ sụp đổ, tràn ngập nguy hiểm.

Nhưng giờ phút này, nhìn khắp cửu châu tứ hải, không có dấu hiệu nào liên quan đến chuyện đó.

Năm ấy tà ma thượng cổ vừa xuất thế, đã khiến nước sông chảy ngược, núi sập đất nứt, ngàn vạn yêu ma quỷ quái hoành hành thế gian.

Trước mắt, Đại Chiêu vẫn yên ổn.

Suy đoán này không hợp lý, đành phải nghĩ đến khả năng khác.

Lăng Tiêu Quân là một trong những đối tượng bị nghi ngờ.

“Ta và cha con đến Giang Nam tìm tòi thực hư.”

Mạnh Kha nói:

“Trừ nơi này, cực bắc, đất tạng và Nam Hải, đều cử người điều tra.”

Thiên đạo không ổn định là chuyện lớn, dù chỉ có một chút manh mối không quá rõ rệt, Trần Ách Ti cũng phải sẵn sàng đón địch.

Đại chiến mười năm trước, xác phơi đầy đồng, không ai muốn trải qua chuyện đó thêm lần nữa.

“Ta vốn tưởng Lăng Tiêu Quân chỉ là tên thần côn bình thường.”

Khẽ tắc lưỡi, Mạnh Kha lên tiếng:

“Bây giờ xem ra, hẳn có thể khiến Bách Lý Hoằng ngoan ngoãn phục tùng, nhất định cũng có thủ đoạn.”

Bách Lý Hoằng đã bị bắt vào Trần Ách Ti, muốn thêm nhiều manh mối, phải chờ cạy miệng ông ta ra.

Như nghĩ đến gì đó, Mạnh Kha không nói nữa, sắc mặt lạnh lùng hơn.

Rất giống khi Thi Kính Thừa và Lăng Tiêu Quân giao đấu, bà cũng từng lộ ra vẻ mặt này trong một thoáng ngắn ngủi.

Lúc ấy phản ứng của Giang Bạch Nghiễn cũng không ổn lắm.

Chuyện có thể khiến Giang Bạch Nghiễn và cha nương đề ý...

Thi Đại giật mình.

Lẽ nào là thảm án diệt môn Giang phủ?

“Được rồi.”

Thắt gút băng bó đầu vai cho Thi Đại xong, đại phu Trần Ách Ti thở dài:

“Tà khí trong vết thương đã xử lý sạch sẽ, cố gắng đừng động đến vai phải, đừng để nó nứt ra.”

Thi Đại ngoan ngoãn gật đầu:

“Cám ơn tử tử.”

Vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Vừa nãy nàng luôn nói chuyện với Mạnh Kha, dần dà đã ném vết thương ở vai ra sau đầu.

Không quan tâm đâu có nghĩa là nó sẽ không đau nữa.

“Sẽ đau đấy, ráng nhịn chút nhé.”

Đại phu dịu dàng an ủi:

“Bách Lý Thanh Chi đưa thuốc tốt, thương thể của cô sẽ lành nhanh thôi.”

Hàng mày Thi Đại nhúc nhích.

Bả vai...chẳng đau chút nào.

Giang Bạch Nghiễn lại dùng tà thuật?

“Đại Đại, vẫn ổn chứ?”

Thấy nàng sưng sờ, Mạnh Kha vội nói:

“Để ta xem.”

Gấp lắm, nữ nhi bị thương ngơ ngác không cử động, chẳng lẽ đau đến ngớ người?

Thi Đại lắc đầu:

“Con không sao.”

“Hôm nay mọi người cũng mệt rồi, mau nghỉ ngơi đi ạ.”

Nói chuyện lại rồi, Mạnh Kha yên lòng:

“Ta đến Trấn Ách Ti Việt Châu xem thử.”

Thi Kính Thừa vẫn đang điều tra, Mạnh Kha đến đó với ông.

Thời gian không còn sớm, Mạnh Kha và đại phu tạm biệt rồi đi, Thẩm Lưu Sương bị Thi Đại âm thầm kéo góc áo.

Lặng lẽ mỉm cười, Thẩm Lưu Sương ngồi trên giường nàng, vuốt mái tóc mềm mại của tiểu cô nương:

“Sao vậy?”

Thi Đại ngẩng mặt, cọ vài cái lên lòng bàn tay Thẩm Lưu Sương.

Nàng mất máu, sắc mặt tái nhợt, vì nửa bên người đắp chăn, cảm thấy ấm áp, gò má ửng hồng.

Vành mắt cong cong, trông hệt như chú mèo ngoan ngoãn.

Thi Đại giờ tay trái:

“Ôm.”

Lập tức hiểu dụng ý của nàng, Thẩm Lưu Sương ôm nàng vào lòng.

Như ôm lấy một viên ngọc ấm.

Thi Đại cũng ôm chặt đôi phương.

Khác với Thi Kính Thừa phải điều tra thiên đạo bất thường, sở dĩ nàng đến Việt Châu là vì Thảm Lưu Sương.

Bách Lý thị là nhà của Thảm Lưu Sương.

Bách Lý Hoằng là hung thủ giết hại cha mẹ nàng ta.

Sau khi Bách Lý Hoằng bị bắt, Thảm Lưu Sương có thể đến Trấn Ách Ti đích thân thẩm vấn kẻ thù, nhưng nàng ta lại chọn chăm sóc Thi Đại đang bị thương chẳng chút chần chừ.

Từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn như vậy.

Thi Đại sở hữu ký ức của nguyên chủ, trong ấn tượng, thuở nhỏ nàng luôn trải qua cùng Thảm Lưu Sương.

Thực ra Thảm Lưu Sương không lớn hơn nàng bao nhiêu, ở cạnh nàng lại trở thành một người tử tử tận trọng vững vàng.

Hồi nhỏ nàng ghét đọc sách, là Thảm Lưu Sương mỗi ngày cùng nàng thắp đèn học đêm, giải thích nghi vấn cho nàng.

Về sau Thi Đại tu luyện phù pháp, một nan sư như Thảm Lưu Sương, vậy mà theo nàng luyện thành phù thuật.

Giờ đây cùng nhau bắt yêu ở Trấn Ách Ti, lúc nào Thảm Lưu Sương cũng lo lắng cho an nguy của nàng, chưa từng khiến Thi Đại chịu khổ.

Như một gốc cây cao lớn, khi Thảm Lưu Sương đứng cạnh nàng, Thi Đại vĩnh viễn có chỗ dựa dẫm.

Nhưng lòng người nào phải gỗ đá, Thảm Lưu Sương cũng sẽ mệt mỏi, buồn bã.

Dẫu trước giờ nàng ta luôn hờ hững, bình tĩnh tự nhiên.

Phụ mẫu của mình bị giết hại tàn nhẫn, đâu ai có thể ngoảnh

mặt làm ngơ.

Khẽ xoa ót Thi Đại, Thẩm Lưu Sương khẽ hỏi:

“Mệt à?”

“Vẫn ổn.”

Thi Đại nói:

“Chờ lát nữa, muội đi với tỷ đến Trấn Ách Ti nhé?”

“Không cần.”

Thẩm Lưu Sương cười:

“Muội bị thương, lại treo tháp thông tiên trong tâm ma, nếu để muội ra ngoài, ta sợ ngày mai muội sẽ cảm mất.”

Lời này là thật.

Thi Đại nhúc nhích chân nhỏ, đau nhức căng trướng, ngay cả đi đường cũng tốn sức.

“Chẳng phải tỷ cũng mệt ư?”

Co người lại trong lòng Thẩm Lưu Sương, Thi Đại nói:

“Thanh Chi cô cô cho tỷ rất nhiều đan dược và đồ bổ đúng không? Tỷ nhớ uống đó, một khi bận rộn, chắc chắn tỷ sẽ quên mất.”

Bách Lý Thanh Chi nhảy vọt thành người kế thừa gia chủ của nhà Bách Lý, cách đó không lâu đã đưa linh đan thần dược giá trị liên thành đến.

Thẩm Lưu Sương cười khẽ:

“Được.”

Nàng ta và Thi Đại ở chung gần ấy năm, có sự ăn ý với nhau.

Chẳng cần nhiều lời, Thẩm Lưu Sương cũng hiểu ân ý của đôi phương.

Dù sao từ khi Thi Đại ra đời, Thẩm Lưu Sương vẫn luôn ở cạnh nàng.

Vì ngọc bội có chữ “Thẩm”, Mạnh Kha và Thi Kính Thừa chưa từng giấu giếm nàng ta, nói cho Thẩm Lưu Sương biết đó là vật của cha mẹ ruột nàng ta từ sớm.

Mà cặp vợ chồng nhận nuôi nàng ta, không có quan hệ huyết thống với nàng ta.

Hai chữ huyết thống, quá đối xa lạ với Thẩm Lưu Sương.

Sau khi trở thành na sư, nàng ta từng thử bước vũ bộ dùng pháp thuật hết lần này đến lần khác, muốn tái hiện chút mong nhớ còn sót lại trong ngọc bội khắc chữ “Thẩm” này.

Pháp thuật chỉ có tỷ lệ thành công một phần.

Kỳ tích không ưu ái nàng ta.

Khi Thẩm Lưu Sương mở mắt, trước ngọc bội trống rỗng, chưa từng có bóng người nào xuất hiện.

Nhưng nàng ta thực sự được sống trong tình yêu thương.

Đêm giao thừa, khi trao đổi lì xì với Thi Kính Thừa, Mạnh Kha, Thi Đại và Thi Vân Thanh.

Trước mặt đám người Bách Lý thị, Thi Đại đến gần nàng ta, hát cảm chống lưng cho nàng ta.

Và giờ phút này, được Thi Đại ôm trong lòng.

Như miếng gỗ trôi nổi theo dòng nước, cuối cùng đã tìm được

chón dừg chân.

Thảm Lưu Sương nhắm mắt, ôm Thi Đại chặt hơn.

Ngay sau đó, ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Trễ như vậy rồi, ai lại đến đây?

Trao đôi tầm mắt với Thi Đại, Thảm Lưu Sương buông nàng ra, mở cửa phòng.

Bóng dáng nhỏ gầy đang đứng trong hành lang dài ngoài phòng khách.

Thảm Lưu Sương nhượng mảy:

“Vân Thanh?”

Thi Vân Thanh: “...”

Đưa hộp bánh trong lòng cho nàng ta, Thi Vân Thanh hỏi:

“Vết thương của mọi người, thế nào rồi?”

Lúc Thi Đại chữa thương, cậu không tiện vào phòng, thấy Mạnh Kha và đại phu Trần Ấch Tì rời khỏi, cậu mới vào đây.

Thi Đại nhanh chóng xuống giường, ló đầu ra cười hì hì:

“Tràn trề sức sống.”

Tròng mắt cậu bé đảo quanh.

Chẳng biết vì sao, dường như cậu hơi lúng túng và xấu hổ.

“Đồ ăn, cho các tỷ.”

Yên lặng một lúc, Thi Vân Thanh nhỏ tiếng bảo:

“Phải vui vẻ.”

Cậu không giỏi đạo lý đôi nhân xử thế, nhưng không phải kẻ ngốc.

Vụ án hôm nay liên quan đến cha mẹ đã qua đời của Thẩm Lưu Sương, chỉ cần nghĩ sơ thôi, cũng biết trong lòng Thẩm Lưu Sương chẳng dễ chịu.

Mấy lời sến súa, Thi Vân Thanh không nói được.

Ánh mắt nặng nề quay đầu sang chỗ khác, một lúc sau, Thi Vân Thanh giang hai tay ra:

“Ôm.”

Cúi đầu nhìn cậu, Thẩm Lưu Sương thoáng sửng người, khẽ cong môi.

Sau đó khom lưng, duỗi tay ôm lấy cậu.

Không quen tiếp xúc gần gũi nhường ấy, xuất phát từ bản năng loài sói, Thi Vân Thanh mãi rằng.

“Ừm...”

Xoa loạn đầu cậu nhóc, Thẩm Lưu Sương như có điều suy nghĩ:

“Có phải Vân Thanh cao hơn không?”

Thi Đại bật cười:

“Do ăn nhiều rau đó, sau này phải tiếp tục ăn thêm nha.”

Thi Vân Thanh: “?”

Nữ nhân xấu xa! Cậu ghét ăn rau lắm!

Uốn thẳng lưng trong lòng Thẩm Lưu Sương, Thi Vân Thanh

nhe răng với tỷ tỷ cậu mà chẳng có tính công kích gì.

Chờ Thi Vân Thanh và Thẩm Lưu Sương rời đi, Thi Đại vươn vai, mềm nhũn trên giường.

Hôm nay trước sau đã trải qua ảo cảnh địa ngục và tâm ma cảnh, nàng mệt muốn chết, thể xác tinh thần đều rã rời.

Nhưng trong đầu vẫn nhét đầy những suy nghĩ vụn vặt, Thi Đại không hề buồn ngủ.

“Thiên đạo không ổn định...”

Thi Đại chợt hồ ly nhỏ:

“Họa diệt thế hả?”

A Ly ra sức gật đầu.

“Thế giới này không tồn tại khả năng đắc đạo thành tiên.”

A Ly nói:

“Nếu có người nghịch thiên sửa mệnh, quả thật thiên đạo sẽ chịu ảnh hưởng.”

Lòng nó khó hiểu, lúc lắc cái đuôi:

“Nhưng...Lăng Tiêu Quân là người phạm, dù thu thập tín ngưỡng của bách tính, cũng không thành tiên được.”

Chỉ dựa vào ông ta, sao có thể lung lay thiên đạo?

“Vả lại.”

Thi Đại gật đầu:

“Lăng Tiêu Quân muốn thành tiên, đâu có liên quan gì đến họa diệt thế?”

Lẽ nào Thi Kính Thừa đã tìm sai nguyên nhân, họa diệt thế không liên quan đến Lăng Tiêu Quân?

“Nhưng mà...”

Thi Đại nhỏ giọng nói:

“Có phải Lăng Tiêu Quân liên quan đến vụ án diệt môn của Giang phủ không?”

A Ly:

“Cái gì?”

Nó chỉ là một phần tử của thiên đạo, gần như không có ký ức gì.

Đề cập đến hung thủ giết cả nhà Giang Bạch Nghiễn, nó càng mờ mịt hơn cả Thi Đại.

“Không nói rõ được.”

Thi Đại gãi đầu:

“Ánh mắt của Giang Bạch Nghiễn và cha mẹ khi nhìn ông ta, không đúng lắm.”

Mười mấy năm nay chẳng phải Lăng Tiêu Quân vẫn luôn ngày ngày làm việc thiện sao? Người này rốt cuộc đã làm những gì?

Nghĩ không ra.

Ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, Thi Đại ngồi thẳng người dậy.

Có miệng là để lên tiếng nói ra, thay vì rảnh rỗi suy nghĩ lung tung, chỉ bằng hỏi thẳng Giang Bạch Nghiễn.

Huống hồ, nàng phải nói rõ ràng với Giang Bạch Nghiễn, bây giờ quan hệ giữa hai người là gì.

Đã nói thích nhau rồi, đâu thể ập ứng được.

Chàng còn dùng tà thuật, lần thứ hai chuyển dời đầu đón cho nàng.

Thi Đại nghĩ gì làm đó, quyết định ngồi dậy khỏi giường, vừa khoác áo ngoài giữ ấm, đã nghe thấy có người gõ cửa.

Khác với tiếng gõ lộn xộn của Thi Vân Thanh, âm thanh này nhẹ nhàng có tiết tấu, nghe qua rất vững vàng.

Hồ ly trắng nhỏ híp mắt, cái đuôi dựng đứng.

Thi Đại mở cửa, trông thấy một vệt đỏ.

Giang Bạch Nghiễn đứng trước cửa phòng nàng, chàng mặc áo đỏ.

Chàng vừa tắm xong, tóc đen ẩm ướt chưa khô, nhiễm chút hơi nước đêm lạnh, tùy ý buộc sau ót.

Cửa gỗ vừa mở ra, mùi hương của Giang Bạch Nghiễn và hoa cả trong hành lang cùng lúc tràn vào, vài ngọn đèn treo trước sân, phác họa hình dáng mờ ảo của chàng.

Người mà trong lòng muốn gặp, vừa khéo xuất hiện trước mặt mình, trải nghiệm quá đổi thần kỳ.

Thi Đại cười:

“Sao chàng lại đến đây?”

Ánh trăng rơi vào đáy mắt nàng, Giang Bạch Nghiễn cong môi.

Sắc đỏ có tác động thị giác mạnh mẽ, tôn lên gương mặt đượm ý cười của chàng, như hoa hải đường nở rộ.

Đến gần Thi Đại một bước, Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Muốn gặp nàng.”

P/S: Thực ra bốn bạn trẻ ở Thi phủ đều có hoàn cảnh trắc trở và tổn thương ở những mức độ khác nhau. Ngay cả Thi Đại lạc quan nhất cũng là trẻ mồ côi thiếu tình thương, may mắn bốn người đã gặp nhau ở Thi phủ, có cha mẹ yêu thương, chị em đùm bọc và tìm dc người mình yêu cũng như yêu mình hết lòng, rất thích cả gia đình này

Chương 96: C96: Chương 96

Câu này thốt ra chẳng chút dấu hiệu báo trước, Thi Đại nghe mà sững người.

May mà nàng đủ tỉnh táo, không bị sắc đỏ chói mắt này bắt mất lý trí, nhìn Giang Bạch Nghiễn một lúc, nhớ đến chuyện chính:

“Chàng lại dùng tà thuật?”

Giang Bạch Nghiễn không phủ nhận:

“Đúng vậy.”

Sắc trắng như nước, tôn lên mày mắt trong trẻo lạnh nhạt của chàng, dầu mặc áo đỏ vẫn lộ vẻ ngoan ngoãn trầm tĩnh.

Thi Đại không ừ hử gì, chờ chàng nói tiếp.

Thấy rõ sự im lặng của nàng, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cười:

“Không sao đâu, cơn đau đã giảm bớt.”

Vết thương của nàng được đại phu bôi thuốc băng bó, thuốc ngấm vào máu thịt, có hiệu quả giảm bớt cơn đau nhức nhối.

Thi Đại phản bác:

“Vậy cũng đau lắm.”

Nàng tự mình chịu đựng nỗi đau ấy một cách chân thực, biết rõ cảm giác bên trong.

Giang Bạch Nghiễn lại chớp mắt, gương mặt hiện lên thần thái gần như thuần khiết:

“Thích, chẳng phải nên như vậy sao?”

Chàng chỉ hiểu nửa vời chuyện tình cảm nam nữ, biết từ đôi ba lời nghe được trong quá khứ, rằng nếu yêu một người, sẽ vui khi nàng vui, buồn khi nàng buồn.

Theo lẽ đương nhiên, Giang Bạch Nghiễn nghĩ, phải đau khi nàng đau nữa.

Lòng chàng yêu thích Thi Đại, thay nàng chia sẻ đau đớn, là việc hiển nhiên.

Bị câu nói của Giang Bạch Nghiễn làm cho ghen lời, Thi Đại muốn nói lại thôi, vừa khéo gió đêm lướt qua, khiến nàng phải khép chặt vạt áo.

Giang Bạch Nghiễn đứng ngoài hàng lan, chắc chắn lạnh lắm.

Lùi lại một bước hơi nghiêng người, Thi Đại nhường chỗ để chàng vào trong:

“Chàng vào trước đi đã.”

Giang Bạch Nghiễn bước qua ngưỡng cửa.

Không khí quanh người chàng lạnh lẽo, áo nhiễm hơi lạnh ẩm ướt, lướt qua người Thi Đại, mát lạnh khoan khoái.

“Nếu nàng không thích.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Sau này ta không dùng nữa.”

Thi Đại lời lẽ hùng hồn, vạch trần ngay:

“Trước đó chàng cũng nói vậy, mấy câu lần sau chắc chắn chẳng đáng tin xiu nào hết.”

Giang Bạch Nghiễn cười, giọng điệu hết mực vô tội:

“Ta không muốn nàng chịu đau mà.”

Thi Đại: “...”

Thi Đại trả lại đủ số:

“Em cũng không muốn chàng đau.”

Nàng đóng cửa phòng, ngăn cản gió đêm lạnh buốt, nhớ đến thương thể của Giang Bạch Nghiễn, chẳng thể làm mặt lạnh với chàng được:

“Vết thương của chàng sao rồi?”

Nói xong không khỏi trầm nghĩ, lúc này Giang Bạch Nghiễn dùng tà thuật, lại mặc áo đỏ đến tìm nàng, chắc chắn là cố ý đây mà?

Cái này có xem như...thủ đoạn để nàng bớt giận không nhỉ?

Giang Bạch Nghiễn:

“Không nghiêm trọng, nàng đừng lo.”

Lại là câu này.

Thi Đại liếc gương mặt trắng bệch của chàng.

Trong tâm ma cảnh, khi gặp hai thần giả khổng lồ, linh khí hỗn loạn tựa đao cắt.

Giang Bạch Nghiễn len vào đó, khó tránh khỏi bị rạch trúng da thịt, trong trí nhớ của Thi Đại, bạch y của chàng đã nhuộm thành đỏ máu.

Đại phu của Trấn Ách Ti, hẳn đã băng bó cho chàng.

Nhớ đến khi tượng thần khổng lồ rơi xuống, Thi Đại mím môi.

Lúc ấy nàng được Giang Bạch Nghiễn ôm trong lòng, từ tháp khổng lồ cuối gió nhảy xuống, nhất thời nóng đầu đã tỏ rõ lòng mình.

Giờ hai người yên tĩnh đứng giữa màn đêm, trong phòng im ắng, ngược lại khiến nàng bỗng lúng túng và xấu hổ.

Trông mắt hơi di chuyển, Thi Đại ưỡn thẳng lưng:

“Hôm nay trong tâm ma cảnh...”

Khó khăn thốt ra vài chữ, đã nghe Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Thích nàng.”

Thi Đại: “...”

Thẳng thừng quá.

Nếu Giang Bạch Nghiễn cẩn thận thu mình lại, có lẽ nàng còn lấy hết can đảm ra vẽ ta đây, ai ngờ chàng lại thẳng thắn nhường ấy, làm những lời Thi Đại muốn nói kẹt ngay cổ họng.

Thi Đại nhất thời nghẹn lời, Giang Bạch Nghiễn cũng không nói thêm, đôi mắt hoa đào dưới hàng mi dài đen láy, đang nhìn nàng chăm chú.

Nàng không buộc tóc, tóc đen xõa tung, như dòng suối tan chảy.

Vì không kịp chải đầu, vài lọn tóc rối bời vênh lên, có đôi phần trần trụi sức sống.

Sợi tóc buông xõa, nửa che nửa lộ phác họa hình dáng đôi

tai, trên vành tai tròn trịa mượt mà thấm chút đỏ nhạt bắt mắt.

Tròng mắt Giang Bạch Nghiễn chăm chú.

Điều này có phải cho thấy, Thi Đại để ý chàng không?

“Sau khi nói thích.”

Thi Đại nhìn chàng với vẻ không chắc chắn:

“Chàng có biết sẽ thế nào không?”

Nếu nàng không hiểu sai, ở phương diện này, kinh nghiệm của Giang Bạch Nghiễn bằng không.

Chưa đến mười tuổi chàng đã bị tà tu giam cầm, mấy năm sau khi giết tà tu, từ đầu đến cuối đều lẻ loi một mình giết yêu.

Ngay cả ôm cũng chưa từng có, lần đầu khi được Thi Đại ôm, thậm chí chàng còn rơi nước mắt.

Yên tĩnh nhìn nàng một lúc, Giang Bạch Nghiễn chậm rãi lên tiếng:

“Ôm.”

Chàng không nhúc nhích, đứng thẳng bên bàn, ngón tay đặt lên mép bàn, nhìn sắc mặt chàng, rõ ràng là ngoan ngoãn chờ Thi Đại đến gần.

Cặp mắt hoa đào nhếch lên độ cong nho nhỏ, phủ một lớp sáng lạnh lẽo, chẳng nói gì, lại như lời nào cũng đã tỏ bày.

Không thể không nói, thật sự rất quyến rũ người ta.

Thi Đại thuận theo lòng mình, duỗi tay ôm chàng vào lòng.

Vóc dáng Giang Bạch Nghiễn cao ráo, lưng vai rắn chắc, dựa vào rất có cảm giác an toàn.

Hai người đã tắm qua, hương thơm thoang thoảng vẫn vít, xen lẫn hơi nước ẩm ướt.

Khoảnh khắc được ôm lấy, rõ ràng chàng cứng đờ, cơ bắp căng chặt, không hề nhúc nhích.

Mãi một lúc sau, Thi Đại mới thấy cơ thể trong lòng mềm xuống, áp sát người nàng.

Tầm mắt lướt qua làn da bên cổ Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn hít thở nhẹ hơn.

Được Thi Đại ôm, hơi thở hai người quấn thành một sợi dây đan xen nhau.

Chàng mặc áo mỏng manh, tập trung tinh thần, có thể cảm nhận được hơi thở của nàng xuyên qua lớp vải, thấm vào một nơi sâu hơn.

Một lọn tóc của Thi Đại cọ qua cổ chàng, rất ngứa.

Vành tai đã ửng đỏ, đầu ngón tay Giang Bạch Nghiễn run nhẹ, muốn Thi Đại dễ chịu hơn, chàng tìm tư thế phù hợp, cẩn thận ôm lại nàng.

Khi cơ thể thả lỏng rất mềm, cách lớp áo mỏng manh, có thể cảm nhận được da thịt mềm mại. Dù là đầu xuân, cũng hết như lò lửa, tỏa hơi ấm khiến người ta an lòng.

Ôm Thi Đại, hơi lạnh trong cơ thể và đau đón giảm bớt rất nhiều.

Ý thức mơ màng, Giang Bạch Nghiễn nghe nàng mở lời:

“Chàng muốn học nhiều hơn không?”

Thi Đại từng hứa, sẽ dạy chàng niềm vui ngoài sát phạt và đau đớn.

Yết hầu nhúc nhích, Giang Bạch Nghiễn khàn giọng:

“Muốn.”

Ngay sau đó, hơi nóng mềm mại phủ lên tóc chàng.

Tay trái ôm sau lưng Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại nhắc tay phải, vuốt ve đỉnh đầu chàng.

Tóc vừa được gội mềm mượt như lụa, sờ vào cực thích.

Giang Bạch Nghiễn run rẩy, siết chặt hai tay ôm nàng hơn.

“Làm thế này.”

Xoa vuốt như an ủi, Thi Đại hỏi:

“Chàng có thích không?”

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt.

Thuở bé khi Giang phủ vẫn còn, cha mẹ từng vuốt ve chàng như vậy.

Ngay cả tướng mạo cũng phụ mẫu cũng không nhớ rõ, Giang Bạch Nghiễn đã quên cảm giác đó từ lâu.

Về sau bị tà tu nhốt trong phòng tối, gã thường nhắc tóc chàng lên, nhìn mặt mày chàng tái nhợt vì đau đớn.

Giờ phút này, lòng bàn tay Thi Đại mang đến cho chàng, chẳng phải đau nhức thấu tim.

Như được mặt trời bao bọc.

Hơi thở dần dần bình ổn, trong sự bao bọc của xúc cảm lạ lẫm, Giang Bạch Nghiễn gần như bật hơi đáp nàng:

“Ừm.”

“Xoa đầu, dễ chịu lắm ha?”

Thi Đại cười:

“Nếu chàng gặp mèo con chó con, có thể sờ như vậy, chắc hẳn chúng sẽ vẫy đuôi.”

Nói cũng lạ, tuy Giang Bạch Nghiễn là giao nhân, lúc này dựa vào lòng nòng, lại như chú mèo đã giấu vuốt nhọn.

Bị nàng chạm vào sẽ run rẩy, trước nay không phản kháng.

Chàng trong hình thái giao nhân, sẽ vì dễ chịu mà vẫy đuôi chẳng?

Nhận ra mình nghĩ lệch lạc, Thi Đại vội vàng kéo suy nghĩ lại, ngửa đầu lên.

Mỗi lần đều phải cúi người một phen, Giang Bạch Nghiễn cao quá đi mất.

Lúc tựa lên bả vai chàng còn không thấy gì, giờ ngược mắt lên, Thi Đại mới muộn màng nhận ra, mình đã bị bóng chàng bao phủ hoàn toàn.

Trong bóng đêm, gương mặt Giang Bạch Nghiễn lộ vài phần sắc bén.

Cách đó không lâu còn là người toàn thân nhuốm máu giết chết thần khổng lồ, vậy mà lúc này mặc nàng xoa đầu ngoan ơ là ngoan.

Tay phải dờ xuống, rời khỏi đỉnh đầu chàng.

Tim đập thành thạch không ngừng, Thi Đại lấy hết can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt chàng, đầu ngón tay rơi vào đuôi lông mày chàng.

Người xinh đẹp, mỗi một nét trong ngũ quan đều vô cùng tinh xảo, như được điêu khắc tỉ mỉ.

Đuôi mày chàng sắc bén, như mũi nhọn đen láy, được nàng vuốt ve, khiến đôi mắt khẽ run.

“Thế này.”

Bầu không khí nồng nàn, vành tai Thi Đại nóng bừng, thì thầm:

“Là vuốt ve.”

Trước ngày hôm nay, nàng tuyệt đối không dám làm động tác mập mờ nhường này với Giang Bạch Nghiễn.

Lúc đầu ngón tay lướt qua hàng mày chàng, lông mi lay động như cánh quạt nhỏ, dường như muốn nhảy vào cõi lòng nàng.

Đường cằm căng chặt, mắt Giang Bạch Nghiễn ửng đỏ.

Sắc mặt vốn nhợt nhạt bỗng loang ra vệt đỏ bất thường, theo động tác của nàng, hơi thở chàng hỗn loạn.

Ngón tay Thi Đại dần dần trượt xuống, đến đuôi mắt nhướng lên của chàng, bỗng dừng, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt.

Chàng khẽ gọi:

“Thi Đại.”

Thi Đại:

“Sao ạ?”

Chóp mũi quanh quẩn hương hoa dành dành trên người nàng, chẳng biết từ lúc nào hơi thở trở nên nóng bỏng.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng không chớp mắt:

“Nàng nói thích ta.”

Lúc này không thể nhút nhát được.

Thi Đại chẳng hề do dự:

“Thích.”

Dùng ánh trăng miêu tả đầu mày khóe mắt nàng, như muốn nhìn rõ Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn khẽ hỏi:

“Tại sao?”

Sao lại thích chàng?

Giang Bạch Nghiễn không nghĩ ra lý do.

Chàng nhớ những ngày đầu vừa quen biết Thi Đại, khi nhìn chàng, trong mắt nàng chỉ có đề phòng và chán ghét chẳng chút giấu giếm.

Lại lịch chàng bất minh, lại từng học tà thuật, kéo lê thân thể tàn phá khó coi, so với vị tiểu thư sống an nhàn sung sướng, quả thật là dơ bẩn không chịu nổi.

Thi Đại từng thấy dáng vẻ tràn ngập sát niệm, đứng ở nơi nhuộm đầy máu của chàng, cũng biết rõ khát vọng dị dạng của chàng với đau đớn.

Một người bệnh hoạn, quái gở như ông ấy, sao nàng lại thích cho được?

Ngay cả Giang Bạch Nghiễn cũng cảm thấy, dáng vẻ của mình khiến người ta chán ghét, không xứng được ai đó quan tâm.

Đầu ngón tay dừng lại nơi đuôi mắt chàng, chậm rãi xoa nhẹ.

Thi Đại đáp chẳng hề suy nghĩ:

“Bởi vì chàng tốt lắm.”

Giang Bạch Nghiễn cười, tròn mắt u ám khó hiểu.

Thi Đại không biết, chàng đã từng nảy sinh suy nghĩ giam cầm nàng.

Cảm xúc gợn sóng, chàng khẽ lên tiếng, giọng điệu gần như cố chấp:

“Nếu ta không tốt thì sao?”

Thi Đại ngẩn người:

“Hả?”

Nàng bật cười thành tiếng:

“Chuyện này có cần phải giả thiết không? Chàng vốn dĩ rất tốt mà.”

Nhìn vào mắt Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại nghiêm túc đáp:

“Chàng xem, kiếm pháp chàng tài giỏi, tính tình dịu dàng, mỗi lần bắt yêu, đều cố hết sức bảo vệ em không bị thương.”

Trước đây nàng chưa từng nghĩ kỹ, hôm nay nhớ lại trải nghiệm khi đến Đại Chiêu từ đầu đến cuối một lượt, thốt lên rõ ràng.

“Đầu em bị thương không nhớ cách vẽ bùa, là chàng dạy em từng nét bút một.”

Thi Đại bẻ đầu ngón tay:

“Đêm giao thừa chàng tặng em một màn pháo hoa, cho em lì xì nhiều gấp mấy lần, về sau truy bắt Liên Tiên, rõ ràng chàng bị thương nhưng vẫn cố em đi khắp nửa thành Trường An.”

Ánh mắt nàng sáng rõ, giọng điệu dần nhanh hơn:

“Sau khi em sốt, thậm chí chàng còn cho em sờ đuôi nữa nè.”

Thực ra còn có chuyện Giang Bạch Nghiễn biết nàng sợ đau, dùng tà thuật chuyển dời.

Nhưng chuyện này không tốt, Thi Đại sợ chàng nghe nàng khen sẽ làm tiếp, đề nén không nói ra.

Bất tri bất giác, hóa ra nàng và Giang Bạch Nghiễn đã trải qua nhiều chuyện đến vậy.

Cảm giác quá đổi kỳ diệu.

Trước lúc này, Thi Đại hiếm khi trải nghiệm sự chăm sóc của ai đó chỉ dành cho mỗi mình nàng...

Các giáo viên ở cô nhi viện giàu lòng yêu thương, đối xử bọn nhỏ như nhau, Thi Đại cũng chỉ là một người hết sức bình thường trong số đó.

Ở cạnh Giang Bạch Nghiễn, với nàng là trải nghiệm quá đổi lạ lẫm.

Được người ta cẩn thận yêu thương bảo vệ, cả trái tim như được lấp đầy, chỉ cần có Giang Bạch Nghiễn bên cạnh, tất cả mọi chuyện không cần nàng phải nhọc lòng.

Chàng đủ mạnh, đủ tốt, cũng đủ để tâm đến nàng.

Thi Đại ngẩng đầu, mắt hạnh sáng lấp lánh:

“Thích chàng nhiều lắm.”

Khựng lại một lúc, nàng không quên bổ sung thêm một câu:

“Nếu chàng có thể quan tâm đến cơ thể mình nhiều hơn, vậy thì càng tốt, em rất lo cho chàng.”

Có lẽ ánh mắt nàng quá nóng bỏng, Giang Bạch Nghiễn thoáng hoảng hốt.

Yên lặng một lúc, chàng khẽ nói:

“Ta không biết...thế nào là thích.”

Đây là lời thật lòng.

Nửa cuộc đời chìm trong máu và đau đớn, thứ chàng hiểu cũng chỉ có sát phạt.

Giang Bạch Nghiễn biết góc độ nào là thích hợp để một kiếm cắt đứt cổ họng, cũng giỏi vô số tà pháp và cực hình đoạt mạng.

Trong độ tuổi mà đám con cháu thế gia kết bạn ngắm cảnh đánh mã cầu, chàng lại cầm kiếm nghĩ ngợi thoát khỏi hiểm cảnh cử tử nhất sinh, làm sao để giết chết ác yêu.

Chàng khác với người bình thường.

Phong hoa tuyết nguyệt, cách Giang Bạch Nghiễn rất xa.

Vừa dứt lời, đã nghe Thi Đại lên tiếng:

“Nhưng chàng đối xử với em đã tốt lắm rồi.”

Nàng hiểu những lời chưa nói hết của Giang Bạch Nghiễn, tay phải dờ xuống, nhéo má chàng:

“Giang Trầm Ngọc, chàng còn chưa hiểu làm sao để thích một người, đã tốt với em nhường ấy...”

Thi Đại cười:

“Càng khiến người ta động lòng hơn đó.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chú.

Một góc nơi đáy lòng như bị rạch một đường, máu nóng trào ra, khiến cơ thể nóng bỏng tột cùng.

Vậy mà chàng quên mất trả lời.

“Vả lại em từng nói, sẽ dạy chàng đàn hoàng kia mà.”

Thi Đại lại nhéo gò má chàng:

“Như vậy, chàng thích không?”

Khóe môi khẽ cong, Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Ừm.”

Mặt Giang Bạch Nghiễn mềm ơ là mềm.

Thoạt trông chàng gầy gò, sắc da trắng lạnh như khắc ngọc chạm tuyết, gò má lại có phần thịt mềm mại, chỉ hơi nhéo nhẹ đã phớt hồng.

Khi chàng cười, còn có lúm đồng tiền nho nhỏ.

Khác hẳn với khí chất hoặc lạnh lùng hoặc sát ý nghiêm nghị ngày thường, đáng yêu quá đổi.

Thi Đại chậm rãi hít thở, đầu ngón tay lại di chuyển, dờ xuống từng chút một, đến bên môi chàng.

Dưới môi Giang Bạch Nghiễn có một nốt ruồi nhỏ, nàng đã nhìn thấy vô số lần.

Giờ phút này, Thi Đại duỗi ngón cái, lướt qua nơi đó.

Làn da mịn màng, mềm mại cực kỳ.

Nhịp tim nàng đập mạnh, tầm mắt dờ lên, lướt qua cánh môi Giang Bạch Nghiễn.

Đỏ thắm trơn bóng, hình dáng xinh đẹp, như hai cánh hoa mỏng manh.

Chỉ thất thần một lúc, chớp mắt, Thi Đại bỗng khựng lại.

Giang Bạch Nghiễn nghiêng mặt, áp môi mỏng lên đầu ngón tay nàng như muốn thuận theo.

Hơi thở chàng nóng bỏng kéo dài, rơi xuống tay nàng, hơi ngứa.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng, giọng nói dịu dàng hơi khàn, nghe qua ngoan ỏi là ngoan:

“Như vậy?”

Thi Đại: “...”

Vành tai Thi Đại càng đỏ hơn:

“Ừm.”

Nàng nghe thấy tiếng cười rất khẽ.

Ngay sau đó, đầu ngón tay bị xúc cảm nóng ấm bao bọc.

Đáy mắt mờ mịt hơi nước, Giang Bạch Nghiễn hé môi, ngậm ngón trỏ nàng.

Như khi uống máu, chàng duỗi đầu lưỡi liếm láp.

Hết mực nhẹ nhàng, nhưng đủ để khiến xương cụt tê dại.

Cơ thể sau khi tắm mùi hương vẫn vít, chớp mũi chàng thoang thoảng hương hoa nhài.

Thi Đại sẽ không biết, được nàng chạm vào, được nàng gần gũi, lồng ngực chàng như lấp đầy lửa than hùng hực cháy bỏng, nóng rực khó nhịn, lại mang theo nỗi hân hoan sung sướng mất hồn.

Nơi đầu ngón tay nàng lướt qua, kéo theo cả đáy lòng, ngứa ngáy liên hồi.

Cảm giác kỳ lạ này đánh thẳng vào tim, đầu vung kiếm chém giết yêu tà, hay đau đớn tích lũy theo năm tháng, cũng không thể khiến chàng thỏa mãn như giờ phút này.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, điều này không giống chàng nữa.

Chàng nên lý trí bình tĩnh hơn, quyết đoán tách mình ra khỏi dục vọng, chứ không phải như bây giờ, vì những cái chạm nhẹ của Thi Đại mà thần trí mơ màng kiếm lòng không đậu.

Giữ tư thế ôm Thi Đại trong lòng, Giang Bạch Nghiễn cảm nhận nhịp tim của nàng.

Như chim non nhảy nhót, chàng chỉ hơi dùng sức, đã có thể khiến nó rơi vào vũng máu, chẳng còn tươi tắn sống động.

Ấy vậy mà đôi tay đã quen giết chóc kia, chỉ biết cẩn thận áp sát nàng.

Hơi thở, nhịp tim, nhiệt độ, mùi hương của Thi Đại.

Lý trí và tình cảm bị trói chặt trong tám lưới, Giang Bạch Nghiễn tham lam cảm nhận tất cả, khắc sâu chúng vào đáy lòng mình.

Muốn đến gần, muốn lấy độ ấm của nàng nhiều hơn nữa, muốn Thi Đại chỉ lộ vẻ dịu dàng nhường ấy với mỗi mình chàng.

Từ nhỏ, chàng đã biết rõ mình không bình thường.

Trước lúc này, suốt cả một khoảng thời gian dài trong tối nay, Giang Bạch Nghiễn vẫn luôn rất ngoan.

Là kiểu ngoan ngoãn mặc Thi Đại muốn làm gì thì làm.

Chẳng ngờ chàng lại có động tác này, Thi Đại không kịp phản ứng.

Đầu ngón tay chạm vào môi mỏng, như sa vào đóa hoa đỏ rực.

Thi Đại: “...”

Chết mất thôi.

Giang Bạch Nghiễn cao hơn nàng nhiều, cúi đầu xuống, gò má phủ một lớp bóng mờ.

Như dã thú ẩn nấp khi săn mồi, lặng lẽ im ắng, lại nguy hiểm đến mức không thể làm ngơ.

Liếm nhẹ, chừng như cảm thấy không đủ, lại cắn vài cái hết sức khê khằng, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt.

Tâm tư rối bời hết cả rồi, Thi Đại nhìn vào mắt chàng, nghe thấy nhịp tim vang vọng thành thịch.

Áo đỏ rực rỡ xinh đẹp như lửa.

Dùng cánh môi cọ ngón tay nàng, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, đồng tử đen láy đượm vẻ mơ màng ẩm ướt, như một viên đường tan chảy.

Không ngăn nổi tiếng thở dốc khe khẽ, chàng mang theo dục vọng, khê cười hỏi:

“Thế này, nàng có thích không?”

P/S: Cái gì là học 1 biết 10, là anh ta đó

Chương 97: C97: Chương 97

Giang Bạch Nghiễn biết, chàng có nỗi niềm say đắm tham lam kỳ dị với sự âu yếm của Thi Đại.

Nếu người khác chạm vào chàng, Giang Bạch Nghiễn chỉ thấy phản cảm, sẽ rút dao găm vàng đen ra theo thói quen, rạch đi phần da thịt khiến chàng khó chịu kia.

Chỉ với Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn tham lam mỗi một lần va chạm của nàng, đến mức cam tâm tình nguyện chủ động đến gần, mong được nhiều hơn nữa.

Lúc này ngậm ngón trỏ của Thi Đại, chàng và một phần của nàng đã hòa làm một, quấn lấy nhau dây dưa không nặng không nhẹ.

Cõi lòng mạnh mẽ dâng lên những cảm xúc khó nói thành lời.

Ánh nến trong phòng lay động, Giang Bạch Nghiễn cúi đầu, quan sát vẻ mặt Thi Đại.

Làn da nàng trắng nõn, như ngọc mỡ dê thượng hạng, giờ đây phớt sắc hồng, làm người ta nhớ đến hoa đào đầu xuân.

Mắt hạnh to tròn trong trẻo nhìn lên, thoáng vẻ mềm mại như sương mỏng.

Nàng thích không?

Nhìn vào mắt chàng một lúc, Thi Đại rời mắt.

Mặt và tai đều nóng bừng, muôn hạ nhiệt, cuối cùng vẫn thất bại.

Chẳng phải nên là nàng dạy Giang Bạch Nghiễn va chạm và vuốt ve ư? Động tác đột ngột kéo đến này của chàng...

Như hôn mút mập mờ tốt độ.

Rõ là phạm quy.

Thi Đại chuyển tầm mắt, nhìn lại vào mắt chàng, khẽ gật đầu.

Chuyện này có gì phải giấu diếm, tất nhiên là nàng thích rồi.

Đầu ngón tay trên môi Giang Bạch Nghiễn, sắc thái trắng mịn và đỏ thắm đôi lập mãnh liệt, có một loại xinh đẹp mê hoặc lòng người.

Giang Bạch Nghiễn rất đẹp, chỗ nào cũng vậy.

Trong ánh mắt chăm chú của chàng, đầu ngón tay Thi Đại dùng sức, thử đè cánh môi.

Xúc cảm mềm mại lún xuống, còn Giang Bạch Nghiễn lại nín thở.

Xung quanh im ắng, hương thơm vẫn vít, bầu không khí vừa khéo đúng lúc.

Đột nhiên nhớ đến gì đó, Thi Đại lặng lẽ liếc lên giường.

Hồ ly trắng vốn co lại trên đó không thấy đâu nữa, gió nhẹ thổi qua, cửa sổ gỗ mở toang vang lên cọt két.

Đoán được dụng ý Giang Bạch Nghiễn đến tìm Thi Đại, A Ly rất tự giác không ở lại đó, vào lúc Giang Bạch Nghiễn nói câu “ôm” kia, nó đã ngựa không ngừng vó nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nó chỉ mất trí nhớ, chẳng nhớ nổi phần lớn những sự việc kia thôi, không có nghĩ là nó ngu.

Đâu có người đàn ông nào đến thăm đêm hôm thế kia, lại

còn tắm rửa cho mình một phen, khoác lên cái áo đỏ chói mắt đó nữa.

Trước lúc này, Giang Bạch Nghiễn luôn mặc bạch y lạnh lùng.

Phát giác Thi Đại phân tâm, tầm mắt Giang Bạch Nghiễn nhìn qua theo.

Họ ở phòng dành cho khách do Bách Lý thị sắp xếp, màn lụa để che chắn được vén lên, hiện ra giường gỗ bên trong.

Mền gối hỗn loạn, cách đó không lâu Thi Đại từng nằm qua.

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

“Không thấy hồ ly nữa?”

Lúc vừa vào cửa, chàng đã trông thấy hồ ly trắng trên giường.

Trước giờ nó luôn sợ chàng, từ đầu đến cuối vẫn cụp đuôi, vội vã liếc vài cái, đầu cũng không thềm quay lại mà nhảy ra khỏi phòng.

Đỡ phiền cho Giang Bạch Nghiễn dùng kiếm khí đuổi nó đi.

Nơi này, chỉ có chàng và Thi Đại là đủ rồi.

Nhớ đến cục trắng như tuyết nhảy nhót kia, đồng tử Giang Bạch Nghiễn thoáng u ám.

Vạn vật sinh linh với chàng chỉ như cỏ cây, chẳng yêu thích nổi, sở thích của Thi Đại lại phong phú vô cùng, đồ ăn, cảnh đẹp, vật đẹp, rất nhiều thứ.

Con hồ ly trắng kia, cũng là một trong số đó.

Sự yêu thích của nàng dành cho chàng, có khác gì với chúng không? Nếu giết hồ ly, liệu Thi Đại có cho chàng thêm một phần yêu thích kia chẳng?

Suy nghĩ này mọc rễ nảy mầm đã lâu lắm rồi, sau khi Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, sát niệm hung ác nham hiểm thoáng chốc tan đi.

Hồ ly bầu bạn bên cạnh chết đi, Thi Đại sẽ buồn lắm.

Chàng lặng lẽ kiềm nén sát tâm.

“Nó nhất gan, hơi sợ người.”

Lòng thâm cảm ơn A Ly vì đã rời đi kịp lúc, Thi Đại cười:

“Hắn là ra hành lang dạo chơi.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Nàng thích nó?”

Thi Đại không chân chừ:

“Tất nhiên.”

Cục bông vừa ngoan vừa mềm, ai mà không thích?

Thấy Giang Bạch Nghiễn yên lặng ngẫm nghĩ, nàng đoán được một chút tâm tư của người này, cong mắt cười bảo:

“Không sánh bằng chàng đâu mà.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt.

“Chàng xem.”

Thi Đại giơ tay phải, ngón trỏ và ngón cái cách nhau một khoảng nho nhỏ:

“Đây là thích nó.”

Nhanh chóng mở rộng hai ngón tay, kéo đến mức dài nhất,

nàng vẫn thấy không đủ, dứt khoát dùng tay trái và tay phải vạch ra một khoảng cách dài ời là dài:

“Còn đây là thích chàng nè.”

Lúc Thi Đại lên tiếng nhìn thoáng qua hai tay, giọng điệu nghiêm túc, âm cuối nhẹ nhàng giương lên.

Rèm mi dày cong vút như ánh nến nhảy nhót, loang ra sắc điệu âm áp, chỉ nhìn về phía nàng thôi, đã cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng.

Giang Bạch Nghiễn lẳng lẳng mỉm cười.

“Chỗ này của chàng.”

Nhớ đến vết thương của mình, Thi Đại chỉ vai phải của Giang Bạch Nghiễn:

“Đau lắm phải không? Pháp thuật lần này, cũng kéo dài hơn hai canh giờ hả?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Thi Đại hí mắt, vạch trần ngay:

“Sau này chàng vẫn dùng tiếp?”

Giang Bạch Nghiễn không đáp.

Quả thật chàng có dự định đó.

Đây là chuyện khiến lòng chàng hoang mang, vượt xa nhận thức trước đây của Giang Bạch Nghiễn.

Những gì người đời mong muốn yêu thích, hẳn phải là thứ có giá trị.

Năm đó lòng tốt còn sót lại mà tà tu dành cho chàng, bắt nguồn từ việc Giang Bạch Nghiễn làm con rối thể thân chịu đau thay gã.

Chàng có thể là thanh kiếm tiện lợi, cũng có thể giúp gã tránh khỏi thương tật và đau đớn phiền phức, rất hữu dụng, nhưng Thi Đại lại chẳng chịu dùng.

Lý do nàng đưa ra là, không muốn thấy chàng chịu đau.

“Đừng tiếp tục nữa.”

Thi Đại xoa mi tâm, lẩm nhẩm:

“Chẳng phải chàng đã nói, sau khi bôi thuốc băng bó, cơn đau đã giảm hơn trước nhiều hay sao? Em chịu được mà, nếu để một mình chàng đau, em lại thoải mái yên lòng, vậy em là loại người gì kia chứ? Nếu chàng còn dùng nữa, em sẽ...”

Nói đến đây bỗng khựng lại, chẳng biết phải nói tiếp thế nào.

Nàng thật sự không có cách nào với Giang Bạch Nghiễn.

Người ta có lòng tốt kia mà, đâu thể trừng phạt chàng được.

Đôi thoại bỗng im bặt, gió xuân lùa qua cửa sổ, nhánh cây lay động.

Trong ánh sáng mỏng manh như làn nước, ánh nến chập chờn, mang theo cái bóng mờ ảo.

...Không đúng.

Nào phải bóng do gió đưa đến, là Giang Bạch Nghiễn cúi người về phía nàng.

Thoáng chốc Thi Đại nín thở, Giang Bạch Nghiễn hôn lên đôi môi nàng.

Như một ngọn gió, hoặc là thứ gì đó khác, Thi Đại chẳng nghĩ nổi nữa, chỉ biết cơ thể đang tăng nhiệt mãnh liệt.

Rõ ràng chỉ là cái chạm nhẹ rồi thôi, nhưng lướt qua đôi môi mềm mại, lại lan khắp người như điện giật.

Một đốm lửa bùng cháy từ sống lưng, xộc thẳng lên đầu.

Chưa từng gần sát nhường ấy với Giang Bạch Nghiễn.

Mùi hương mát lạnh tựa lớp lụa mỏng, lại như làn khói mật mờ, khiến tâm trí nàng nhất thời rối bời.

Ngửi kỹ lại, có chút đắng của thuốc.

Sống mũi lúng túng va nhẹ vào nhau.

Nụ hôn của Giang Bạch Nghiễn tựa chuồn chuồn lướt nước, tách ra lại rơi xuống, như một con thú ngây thơ, khẽ cọ không theo quy tắc nào.

Là đau đón sao?

Sự run rẩy bỗng kéo đến này, khiến chàng nhớ lại nỗi đau từng bị khoét vấy giao nhân, đủ để khắc sâu tận xương tủy.

Giang Bạch Nghiễn không phân rõ nữa.

Đối mặt với Thi Đại, chàng tựa nhánh dây leo ẩm ướt xanh tươi, mọc trong vũng lầy nhơ nhớp, toan tính cướp lấy ánh nắng.

Giang Bạch Nghiễn không phải người tham lam, giờ đây được mặt trời ưu ái, vô thức mở rộng nhánh mầm với nó.

Thi Đại để tâm đến chàng.

Nhưng người và vật nàng để ý quá nhiều.

Muốn chiếm nàng cho riêng mình, muốn nàng vĩnh viễn ở cạnh mình.

Dây leo khát vọng ánh nắng, Giang Bạch Nghiễn say đắm, tham lam yêu thích của nàng, đau đớn của nàng, tất cả mọi thứ của nàng.

Tình cảm dâng trào, hóa thành cái chạm nhẹ không chút dự báo ấy.

Môi Thi Đại ẩm hơn chàng, hơi thở quẩn quýt, như một sợi dây lồi kéo đan xen.

Dây mảnh vô hình, trói chặt tim chàng từng vòng một, vừa lồi vừa kéo.

Phát hiện đôi phương thoáng cứng đờ, Giang Bạch Nghiễn lùi ra một chút, khẽ dò hỏi:

“Khó chịu?”

Chàng không giỏi phân biệt giữa đau đớn và khoái cảm, nhớ Thi Đại sợ đau, không tiếp tục nữa.

Thi Đại vội vàng lắc đầu.

Quả nhiên Giang Bạch Nghiễn không biết hôn, từ bắt đầu đến kết thúc, chỉ ngấn ngủ vài giây.

Động tác vụng về mắt thường cũng có thể thấy được, chỉ phủ cánh môi lên, trần trọc cọ xát từng chút một.

Cảm giác không hề khó chịu, dịu dàng mà cẩn thận, như cánh bướm đậu trên nhụy hoa.

Nàng kiểm lòng không đậu muốn được gần gũi hơn nữa.

“Chàng.”

Thi Đại liếm môi:

“Uống thuốc hả?”

Nghĩ cũng phải, trong tâm ma cảnh Giang Bạch Nghiễn bị thương không nhẹ, cộng thêm kiệt sức, chắc chắn đại phu sẽ kê thuốc bổ máu cho chàng.

Ném thử, có vị đắng.

Giang Bạch Nghiễn khép ngón tay:

“Xin...”

Chữ “lỗi” còn chưa thốt ra, môi đã được thứ gì đó mềm mại đè lên.

Là một viên kẹo.

Cách đó không lâu Thi Vân Thanh vào phòng thăm nàng, mang theo một hộp bánh kẹo, Thi Đại ăn không ít, vẫn còn lại một chút.

“Lần đầu tiên kia mà.”

Ngẩng đầu nhìn vào mắt Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại mỉm cười rạng rỡ:

“Phải ngọt một chút mới được nha.”

Không kịp đáp lại.

Một nửa viên kẹo đã được đẩy vào miệng chàng, Giang Bạch Nghiễn chưa nếm được vị ngọt, sau ót đã bị ấn nhẹ xuống.

Thi Đại chậm rãi đẩy, đưa hết viên kẹo vào miệng chàng, dần dần tan chảy.

Hàng mi Giang Bạch Nghiễn run nhẹ.

Đầu óc rối bời, hoảng hốt như nửa mơ nửa tỉnh, hơi thở Thi Đại kéo chàng về hiện thực.

Như rơi vào tấm lưới dày đặc, nơi ánh mắt nhìn thấy, răng môi chạm vào, mọi nỗi nhớ nhung đều là nàng.

Vị đắng bám vào xương tan biến mất dạng, chỉ còn sót lại ngọt ngào lan đến tứ chi xương tủy.

Khác hẳn với đau đớn từng trải qua biết bao năm tháng, khiến cõi lòng chàng nóng bỏng, đáy mắt ẩm ướt.

Nhận thức của Thi Đại về nộ hôn toàn bộ đều dựa vào tiểu thuyết và phim ảnh, về mặt kỹ thuật, cũng chẳng tốt hơn Giang Bạch Nghiễn là bao.

Nàng hơi hồi hộp, vừa định tăng thêm chút sức, bỗng thấy gò má ẩm ướt.

Sao lại có nước?

Thi Đại ngẩn ngơ, bỗng nhận ra gì đó, đột nhiên ngược mắt.

Vừa nhìn thoáng qua, đã như sa vào sóng xuân mưa rào.

Đáy mắt Giang Bạch Nghiễn, sắc nước mờ ảo là gợn sóng lấp lánh.

Vài giọt nước ngưng tụ thành hạt ngọc, từ khóe mắt chàng trượt xuống, lưu lại vết hồng nhạt.

Dường như khó xử, hoặc là không nhìn được, Giang Bạch Nghiễn rú mắt, ổn định lại hơi thở hỗn loạn chẳng chịu nổi của mình.

Ngay cả chàng cũng không rõ, bản thân mình rốt cuộc làm sao thể này.

Nước mắt giao nhân rơi xuống đất, phát ra tiếng vang lạch cạch khê khàng.

Trong khoảng cách chỉ vài milimet, hơi thở hai người quần quýt bí ần, như cơn mưa phùn kéo dài không thể tránh khỏi.

Trước khi gặp nàng, ngay cả ôm ấp và vuốt ve Giang Bạch Nghiễn cũng chưa từng có.

Lòng bàn tay đặt trên ót chàng dần dần siết chặt, Thi Đại lên tiếng rất khẽ:

“Giang Trầm Ngọc ơi.”

Ngay cả tên tự này, từ sau khi Giang phủ diệt môn, cũng trở thành bí mật chẳng ai hay biết.

Lúc nói với nàng, giọng điệu Giang Bạch Nghiễn rất bình tĩnh...

“Chỉ có Thi tiểu thư biết tên tự này.”

“Bất kể lúc nào, chỉ cần gọi một tiếng, ta sẽ biết là cô.”

Chàng đã mang tâm trạng thế nào, để nói ra câu này kia chứ?

Ngón tay vuốt nhẹ tóc chàng, Thi Đại se sẽ hỏi:

“Ngọt lắm phải không?”

“...Ừm.”

Khóe môi cong lên, Giang Bạch Nghiễn nói:

“Thích.”

Thế nên Thi Đại cũng lặng lẽ mỉm cười, hơi nhón chân, hôn lên đuôi mắt ửng đỏ của chàng.

Chương 98: C98: Chương 98

Môi của Thi Đại rơi lên đuôi mắt, Giang Bạch Nghiễn khép hờ hai mắt.

Rơi lệ, trong mắt lại tràn ngập nóng bỏng đốt người, giờ phút này được nàng chạm vào, như bùng lên ngọn lửa.

Lửa ngấm cháy bỏng, đến cuối cùng, lại rơi một giọt nước mắt.

Nước mắt giao nhân khi mới trào ra là chất lỏng, qua một lúc mới ngưng tụ thành thể rắn như trân châu.

Khi Thi Đại lùi ra, vừa khéo nước mắt giao nhân trượt xuống.

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt, giọng khàn hơn:

“Muốn nữa.”

Thi Đại:

“Sao ạ?”

Không đợi nàng trả lời, Giang Bạch Nghiễn khom người đến gần, nụ hôn thăm dò đến kiềm chế, như mèo con liếm vuốt.

Lúc hơi thở quẩn quýt, ngay cả không khí cũng trở nên nồng nàn. Hơi thở ấm nóng lướt qua làn da, để lại vệt đỏ mấp mờ.

Hai mắt Giang Bạch Nghiễn mơ màng.

Chẳng rõ nguyên do, dường như chàng đã mất cảm giác với thế giới bên ngoài, chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ, chạm vào

nơi mềm mại kỳ diệu.

Xúc cảm ấy, càng khiến người ta say đắm hơn cả đau đớn truyền đến từ bả vai.

Thi Đại: “...”

Từ từ.

Chờ đã.

Thời gian quá lâu, nàng không thở nổi.

Giang Bạch Nghiễn chỉ biết vuốt ve cọ xát cánh môi, nhưng chẳng hề lười nhác chút nào, tới lui mãi, trong nhịp tim đập như trống dồn, Thi Đại phìền muộn.

Giang Bạch Nghiễn còn muốn hôn bao lâu?

Chỉ sợ lúc nào đó trước mắt nàng tối sầm, Thi Đại lấy ngón tay chọc bả vai chàng.

Giang Bạch Nghiễn thoáng khựng lại, khẽ cọ nhẹ một lúc, xem như đã chịu ngẩng đầu.

Thi Đại vội vàng hít không khí tươi mát.

Cả gương mặt nàng đỏ bừng, như quả táo tròn mướt, đôi môi không tô vẫn đỏ thắm, vì nụ hôn ban nãy thấm sắc đậm như son.

Giang Bạch Nghiễn liếc qua, nhìn vào mắt nàng.

“Có hơi khó thở.”

Thi Đại vuốt ngực, nhỏ tiếng bảo:

“Lâu quá rồi.”

Không thể quá lâu.

Giang Bạch Nghiễn lẳng lẳng ghi nhớ.

Trước đây chàng chỉ biết, dùng tay vặn gãy cổ, hoặc nhấn mũi miệng của kẻ thù vào nước, từ từ mất hết sự sống, ngộp thở mà chết.

Hóa ra động tác mềm nhẹ như vậy, cũng có thể cướp đoạt hơi thở.

Như một thanh đao dịu dàng.

Nhưng với chàng mà nói, trong niềm vui sướng tột độ nhường ấy, dẫu Thi Đại cướp lấy toàn bộ hơi thở của chàng, cũng là một nỗi hân hoan.

Giang Bạch Nghiễn đã hiểu vì sao nam nữ trên đời lại cam nguyện rơi vào hồng trần.

“Tóm lại, hôm nay dạy đến đây nha.”

Thi Đại hít sâu một hơi, giơ tay lau nhẹ khóe mắt chàng.

Vết nước còn chưa kịp ngưng tụ thành hình đảo quanh vành mắt, khoảnh khắc được nàng lau đi, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt.

“Sau này.”

Chàng khẽ hỏi:

“Nàng sẽ dạy tiếp?”

Thi Đại rời mắt, không nhìn chàng nữa:

“Ừm.”

Ôm và vuốt ve đã thử hết rồi, còn thiếu gì nữa nhỉ?

Nàng liếc nhìn đôi môi Giang Bạch Nghiễn.

Hiển nhiên người này không biết, hôn trừ môi chạm môi ra, còn có thể lưỡi quần lưỡi.

Nhưng chuyện này, nàng cũng không rành mà.

Trừ hôn ra, những chuyện khác có thể làm...

Càng nghĩ càng lệch, Thi Đại vút mấy thứ đó ra sau đầu.

“Đúng rồi.”

Nhớ đến chuyện chính, mi tâm nàng giật nhẹ:

“Lăng Tiêu Quân.”

Chủ đề đột nhiên thay đổi, Giang Bạch Nghiễn dịu giọng:

“Sao thế?”

Dư vị nụ hôn vẫn chưa tan hết, âm cuối chàng gần như bật hơi, mang chút kiều diễm.

“Lúc chàng giao đấu với ông ta.”

Thi Đại tập trung tinh thần:

“Có phải đã phát hiện gì không?”

Câu hỏi của nàng vừa khéo đúng chỗ, không ép chặt quá mức, chừa cho Giang Bạch Nghiễn không gian trả lời.

Nếu chàng bằng lòng kể rõ chân tướng, có thể nói đúng sự thật, nếu chàng không muốn, chỉ cần đáp “không có” là được.

Tất nhiên, Thi Đại muốn nghe nói thật.

Yên lặng một lúc, Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Thân pháp ông ta thi triển, có ba phần tương tự mẫu thân của

ta.”

Thi Đại cau mày:

“Ba phần?”

Người tập võ thực lực mạnh mẽ, luôn có một bộ thân pháp cho riêng mình, dùng để tấn công và phòng thủ.

Nói một cách thông thường, thân pháp là do khổ luyện năm dài thảng rộng, tâm tính và kinh nghiệm của mỗi người không giống nhau, cuối cùng những thứ đạt được cũng khác nhau.

“Mẹ ta tự sáng tạo một bộ thân pháp.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên cười:

“Lăng Tiêu Quân dùng một bước tinh túy nhất trong đó, tránh khỏi sát chiêu của ta.”

Nghे giọng điệu chàng như thường, như đang kể lại câu chuyện chẳng liên quan đến mình.

Thi Đại ngẩng đầu, trông thấy vẻ u ám dưới đáy mắt chàng.

Giang Bạch Nghiễn nhìn ra, Mạnh Kha và Thi Kính Thừa cũng không ngoại lệ.

Cho nên phản ứng của hai vợ chồng trong tâm ma cảnh mới lạ lùng đến vậy.

“Lăng Tiêu Quân dùng thân pháp của mẹ chàng, cho nên...”

Thi Đại ngẫm nghĩ:

“Ít nhất thì ông ta đã từng giao đấu với bà ấy?”

Chỉ khi gặp mặt, rút kiếm so chiêu mới cảm nhận được chiêu thức của đối thủ.

“Bước kia là tầng cuối cùng của thân pháp, có thể phá được tứ cục.”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn hờ hững:

“Mẹ ta gần như chưa từng dùng đến.”

Cũng tức là, chẳng những Lăng Tiêu Quân từng giao đấu với mẫu thân chàng, còn dùng chiêu thức tât chết, ép bà ấy sử dụng tầng cuối cùng của thân pháp.

Lăng Tiêu Quân ở Giang Nam, tại sao lại liên quan đến mẫu thân của Giang Bạch Nghiễn? Rốt cuộc là trận giằng co thế nào mới khiến cả hai người sử dụng sát chiêu, không chết không thôi?

Thi Đại nhớ đến vụ án diệt môn của Giang phủ.

Tôi đó, mẫu thân Giang Bạch Nghiễn trùng hợp ở trong phủ.

Lúc trước nàng còn phiền muộn, Thi Kính Thừa từng nói, thực lực cha mẹ Giang Bạch Nghiễn không yếu, là kiếm khách nổi tiếng xuất chúng.

Đám sát thủ áo đen được thuê kia, theo lý không phải đối thủ của hai người họ.

Mẫu thân Giang Bạch Nghiễn, vì sao lại mất mạng trong đêm đó?

Suy luận hợp lý, đêm ấy còn có kẻ luyện võ mạnh hơn ở hiện trường.

Thi Đại mím môi:

“Mười năm trước...”

“Khi ấy mẹ ta bị thương, sau khi cảm nhận sát khí, đưa ta vào đường nhỏ chạy trốn, một mình nghênh chiến.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi:

“Quả thật là tử cục.”

Đây là lần đầu tiên, Giang Bạch Nghiễn đề cập chi tiết về mọi thứ liên quan đến vụ án diệt môn.

Sát thủ tấn công bốn phía, còn cả cao thủ sát tâm cực nặng ở hiện trường, vì muốn con mình chạy thoát, mẫu thân chàng chỉ có thể lẻ loi chống địch, kéo dài thời gian.

Thi Đại hỏi:

“Mẹ chàng bị thương ư?”

Thời gian xảy ra vụ án diệt môn, phụ thân Giang Bạch Nghiễn đã qua đời.

Trước đó cha mẹ chàng đã gặp chuyện gì?

Trong phòng là một khoảng lặng kéo dài.

Gió đêm thổi ánh nến lay động, phát ra tiếng vang yếu ớt, Giang Bạch Nghiễn rủ mắt cười.

Giọng chàng bình tĩnh, âm cuối không tự giác hạ thấp, như đang châm chọc:

“Năm đó khi yêu tà xuất thế, mẹ ta vì bảo vệ bách tính trong thành, bị thương tim phổi, ở nhà dưỡng thương.”

Hơi thở Thi Đại như ngừng lại.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn không thay đổi:

“Mười năm trước, Lăng Tiêu Quân danh chấn Giang Nam, luận thực lực, quả thật có thể giết bà ấy.”

Mười tám năm trước, Lăng Tiêu Quân đã dùng trường thương

làm vũ khí, lấy mạng Bách Lý Sách đao pháp tài ba.

“Nếu Lăng Tiêu Quân có liên quan đến vụ án nhà chàng.”

Thi Đại nói:

“Mục đích của ông ta là gì?”

Ngoài mặt, Lăng Tiêu Quân và Giang gia không hề liên quan đến nhau.

Một gã thân côn giả thân giả quý ở Giang Nam như ông ta, tại sao lại ra tay độc ác với cả Giang phủ như vậy?

Giang Bạch Nghiễn hé môi, muốn nói lại thôi.

“Chờ tin tức của Trần Ách Ti.”

Chàng cười bảo:

“Có lẽ Lăng Tiêu Quân không liên quan đến chuyện đó, thân pháp tương tự chỉ là trùng hợp.”

Vừa dứt lời, sau lưng lại lần nữa được người ta ôm lấy, thân hình Giang Bạch Nghiễn thoáng cứng đờ trước sức lực đột nhiên kéo đến này.

Sát phạt đã lâu, chàng dâng lên ý chí chiến đấu và sát niệm theo phản xạ, rồi lại kiên nén ngay lập tức.

Thi Đại ôm chàng, dùng sức nhiều hơn mỗi một lần trước đó.

Giang Bạch Nghiễn cúi đầu, không lên tiếng.

“Chàng.”

Thi Đại chọc lưng chàng:

“Sao lúc nào cũng cười vậy hả?”

Vấn đề này Giang Bạch Nghiễn chưa từng nghĩ tới.

Khẽ ngửi hương hoa dành dành trên tóc nàng, Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Nàng không thích?”

Làm con rối thế thân cho tà tu suốt ngàn ấy năm, chàng chưa từng cười bao giờ.

Tà tu mặt mày đầy ghét bỏ, bảo chàng như người chết, nhìn thấy là xui xẻo.

Về sau đi khắp Đại Chiêu, chàng chưa biết cách che giấu sát tâm, nơi chàng đi qua, nam nữ già trẻ đều xông xáo tránh né.

Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn quan tâm, được chăng hay chớ.

Mãi đến khi gặp Thi Kính Thừa, đôi phương nhận ra chàng và cố nhân có phần tương tự, muốn giúp chàng tra rõ hung thủ thảm án diệt môn.

Khác với vẻ giết chóc hung ác của chàng, Thi Kính Thừa tấm lòng rộng mở, là người tốt cả thế gian đều biết.

Đề cập đến phụ mẫu chàng, Thi Kính Thừa bùi ngùi khôn nguôi, vành mắt ửng đỏ:

“Cha mẹ con...lòng mang nghĩa lớn, tấm lòng nhân hậu.”

Thế nên hôm đó Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ nghe hết, đột nhiên cong môi, nở nụ cười âm áp vô hại, tương tự như tất cả những “người tốt” khác:

“Đa tạ Thi đại nhân.”

Thi Kính Thừa không nghi ngờ chàng.

Hoặc giả phát hiện manh mối, nhưng không vạch trần.

Nụ cười là mặt nạ giả tạo buồn tẻ chẳng thú vị, nhưng rất có ích.

Huống hồ Thi Đại từng nói, chàng cười lên càng đẹp hơn.

Hắn là nàng rất thích.

Giọng Thi Đại buồn bực:

“Lúc không muốn, chàng không cười cũng chẳng sao hết.”

Nào có ai nhắc đến thảm án diệt môn của nhà mình, từ đầu đến cuối vẫn giữ nụ cười kia chứ.

Bề ngoài Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh nhẹ nhàng, thực ra chàng là người dễ tâm chuyện đó nhất, sau khi giết chết tà tu, vẫn tìm kiếm hung thủ đến mức gần như cố chấp.

Lòng chàng không thể nào dễ chịu cho được.

Đáp lại nàng, là nụ cười rất khế của Giang Bạch Nghiễn.

Hơi thở áp sát bên tai Thi Đại, chàng khế nói:

“Được.”

Sau khi Giang Bạch Nghiễn đi, hồ ly trắng trở về phòng.

Sắc mặt A Ly phức tạp.

Tâm trạng càng phức tạp hơn.

Liếc mắt nhìn qua, Thi Đại đã lấy mền bọc mình lại thành một khối, chậm rãi lăn qua lăn lại trên giường.

A Ly: “...”

A Ly nhảy lên giường:

“Người và Giang Bạch Nghiễn...”

Thi Đại ló đầu ra khỏi mền.

Trải qua một trận giầy vò như vậy, tóc nàng hoàn toàn rối tung, rủ xuống bên má như sợi mây, gò má ửng đỏ, ánh mắt cực kỳ sáng rỡ, như ngôi sao nhấp nháy.

Mắt to nhìn mắt nhỏ với A Ly, Thi Đại không kiềm nổi mỉm cười, gật đầu.

Chớp mắt, cả cái đuôi của hồ ly trắng đột nhiên dựng thẳng lên.

“Ở bên nhau rồi? Có phải yêu nhau rồi không?”

A Ly nhảy dựng tại chỗ, đồng tử run rẩy:

“Hai người...”

“Sao thế?”

Thi Đại xoa lỗ tai vĩnh cao của nó:

“Giang Bạch Nghiễn tốt lắm mà.”

Xem xét trước mắt, câu này là thật.

Ở ngoài chịu gió lạnh hơn nửa đêm, suy nghĩ rồi bời của A Ly bình tĩnh hơn không ít, cái đuôi lúc lắc run rẩy.

Đừng nói Thi Đại, ngay cả nó cũng thấy, Giang Bạch Nghiễn không xấu.

...Được rồi, nói một cách chính xác, không xấu xa cho lắm.

Trừ tâm tư u ám, tính tình quái gở, mấy tháng nay, Giang Bạch Nghiễn chưa từng làm chuyện ác mang tính thực chất nào.

Chàng thật sự liên quan đến họa diệt thế ư?

A Ly rủ mắt, yên tĩnh suy ngẫm.

Nó nhớ rất rõ, khi họa diệt thế kéo đến, toàn thân Giang Bạch Nghiễn là sát khí chằng ngấn nổi.

Hơi thở ấy chẳng khác gì ác niệm cuốn lấy thế gian.

Đến giờ phút này, Giang Bạch Nghiễn không có gì khác thường, trong một thoáng ngẩn ngui tiếp theo, rốt cuộc chàng đã trải qua chuyện gì?

“Giang Bạch Nghiễn...”

Chần chừ một lúc, A Ly cọ lòng bàn tay Thi Đại:

“Khó khăn lắm mới tìm được chút manh mối liên quan đến vụ án Giang phủ, mấy ngày nay, người ở cạnh hẳn nhiều chút.”

Bị thiên lý trói buộc, nó chỉ có thể ám thị đến đây.

Thi Đại cười:

“Được.”

Dứt lời trông mắt đảo quanh, lấy ra một viên ngọc óng ánh.

Là nước mắt giao nhân của Giang Bạch Nghiễn.

Nàng thật sự không ngờ, Giang Bạch Nghiễn sẽ rơi lệ vì một nụ hôn, đêm thử, có đến bảy viên nước mắt giao nhân.

Lúc Thi Đại nhặt chúng lên, Giang Bạch Nghiễn hiếm khi lộ vẻ khó xử và thẹn thùng, rủ mắt chẳng nói tiếng nào.

Sau đó khẽ hỏi nàng, có muốn nhiều hơn không.

Tất nhiên Thi Đại từ chối.

Đẹp quá.

Lúc này ngồi trên giường, Thi Đại giờ về phía ánh nến, tỉ mỉ đánh giá viên ngọc trong tay.

Tròn trịa mát lạnh, bản thân không có màu sắc, còn trong suốt hơn cả trân châu.

Được ánh nến soi chiếu, lấp lánh vết hồng mỏng manh.

Nàng không nhịn được cười, nghiêm túc cất viên ngọc vào hộp nhỏ.

Đêm xuân dễ chịu, sóng lòng khó nguôi. Lăn lộn trên giường suốt một lúc, Thi Đại mới mơ màng thiếp đi.

Hôm sau tỉnh dậy, không hề ngạc nhiên, mặt trời đã lên ba ngọn sào.

Bách Lý thị gần như bị diệt môn, tin tức vừa truyền ra đã gây nên sóng to gió lớn khắp Việt Châu.

Toàn bộ người chết đều mất mạng trong tay Trảm Tâm Dao, càng giúp chuyện này truyền khắp Giang Nam chỉ trong một đêm.

Thảm vận vẫn chưa kết thúc, vụ án chưa có kết quả.

Trừ Trần Ách Ti, bây giờ người sút đầu mẻ trán nhất, hiển nhiên là Bách Lý Thanh Chi.

Dòng chính chỉ còn lại mình nàng ta, nhánh lẻ cũng thiếu người, tin xấu người nhà hại nhau truyền ra ngoài, khiến thể diện của Bách Lý thị mất sạch, trở thành đề tài chê cười của vọng tộc Giang Nam.

Cục diện rối rắm nhường ấy, lại nặng nề rơi vào tay nàng ta.

Lúc Thi Đại trông thấy Bách Lý Thanh Chi, hai mắt nàng ta sưng đỏ, quầng thâm rất đậm, hiển nhiên đã khóc suốt đêm.

Thẩm Lưu Sương vất vả cả đêm, ở cạnh giúp đỡ.

Nhìn chung ở Bách Lý thị này, Bách Lý Thanh Chi là người duy nhất đối xử thân thiết với nàng ta, trong phủ xảy ra chuyện, Thẩm Lưu Sương chẳng thể bỏ mặc không lo.

“Thanh Chi cô cô.”

Thi Đại bước lên, ánh mắt lo lắng:

“Cô sao rồi?”

“Không sao.”

Mặt mày Bách Lý Thanh Chi nhợt nhạt, miễn cưỡng nở nụ cười:

“Mời mọi người đến chơi, lại khiến mọi người gặp chuyện... xin lỗi.”

Nàng ta đã quen tươi cười, lần đầu tiên để lộ trạng thái mệt mỏi u ám, như cánh hoa bị mưa to xối ướt.

Vị thiên kim tiểu thư từ nhỏ không lo ăn mặc, trưởng thành trong muôn vàn cung chiều, giờ đây gặp phải nạn lớn, sẽ đau thương sẽ hoảng hốt, cũng là chuyện thường tình.

Nhưng buồn thì buồn, Bách Lý Thanh Chi tuyệt đối không bị đánh ngã.

Là người thừa kế duy nhất, lúc này nàng ta buộc phải chống đỡ gánh nặng của Bách Lý thị.

“Giờ Dậu hôm nay, có tiệc lớn.”

Bách Lý Thanh Chi nói:

“Nếu Đại Đại không chê, cứ đến chơi nhé.”

Thi Đại sửng sốt:

“Tiệc lớn ạ?”

Nhóm người Diệp Văn Hành vừa chết, sao nhà Bách Lý lại có tiệc lớn được?

Nếu là tang lễ, không khỏi quá nhanh.

“Nói ra xấu hổ.”

Bách Lý Thanh Chi miễn cưỡng cười đáp:

“Ta không có bản lĩnh gì, nhưng dòng chính chỉ còn lại mình ta, theo lệ là gia chủ đương nhiệm.”

Thi Đại gật đầu, chờ nàng ta nói tiếp.

“Hôm qua tình báo vụ án lan truyền nhanh chóng, đã náo loạn toàn thành đều biết.”

Bách Lý Thanh Chi rủ mắt:

“Bách Lý thị có cả trăm môn khách, ta phải nhanh chóng cho họ lời giải thích.”

Thi Đại vỡ lẽ:

“Là vì an ủi môn khách?”

Số lượng đao khách làm việc cho Bách Lý thị quá nhiều, xảy ra việc này, đám người Bách Lý Hoằng mang tiếng xấu, các môn khách chắc chắn gấp gáp chờ một lời rõ ràng.

Cách đó không lâu ngang qua cửa chính, Thi Đại đã nghe có người kêu la.

Bách Lý Thanh Chi mệt mỏi quá mức, duỗi tay xoa huyệt thái dương:

“Đúng vậy.”

Khựng lại một lúc, nàng ta cau mày than thở:

“Dòng chính như rắn mất đầu, không ít người của nhánh lẻ
ngấp nghé vị trí gia chủ... vị trí này, thật sự khó ngồi quá.”

Chính vì thế, mới xảy ra biết bao gió tanh mưa máu ruột thịt
tàn sát như vậy.

“Đừng nghĩ nhiều.”

Thẩm Lưu Sương nhìn nàng ta:

“Chuẩn bị đi, bữa tiệc tối nay, chắc chắn không yên bình.”

Cách giờ Dậu còn khoảng một khắc.

Bách Lý Thanh Chi ngồi trong phòng, cách một bức tường, là
hơn ba trăm môn khách hôm nay đến phủ Bách Lý.

Gần chạng vạng, ráng chiều nơi chân trời như lửa, nàng ta lặng
lẽ ngược mắt, ngắm bầu trời bị nhuộm đỏ rực ngoài cửa sổ.

Nhờ phúc của Thẩm Lưu Sương, Thi Đại ngồi chờ ở đây cùng
nàng ta.

Khi tiếng chuông báo hiệu giờ Dậu ngân vang, Bách Lý Thanh
Chi sẽ đẩy cửa ra ngoài, trực tiếp đối diện với môn khách.

Liếc nhìn đôi tay đan chặt vào nhau của Bách Lý Thanh Chi,
Thi Đại chống cằm, phá vỡ im lặng:

“Hồi hộp không ạ?”

“Vẫn ổn.”

Bách Lý Thanh Chi cười:

“Dù sao ta cũng là người làm ăn.”

Tuy tuổi tác Bách Lý Thanh Chi nhỏ hơn mấy vị huynh trưởng, nhưng trên con đường làm ăn kinh doanh, nàng ta chẳng hề thua kém một ai.

So với tên nhị ca say mê đao pháp, không màng gia nghiệp kia, mạnh hơn gấp mấy lần.

Giao dịch với Mạnh Kha, là do một tay Bách Lý Thanh Chi thúc đẩy.

“Chỉ cảm thấy...”

Tùy ý nghịch ly ngọc trên bàn, Bách Lý Thanh Chi lên tiếng:

“Chuyện đời vô thường, chỉ mới chớp mắt thôi, mà Bách Lý thị chỉ còn lại một mình ta.”

Thi Đại yên lặng:

“Bớt đau buồn.”

Bách Lý Thanh Chi lại lắc đầu:

“Chẳng có gì đáng buồn cả.”

Nàng ta ngừng cười:

“Ta nào phải không phân rõ. Những người chết tối qua, đều phạm tội nghiệt không thể tha thứ.”

Trong ảo cảnh địa ngục, Bách Lý Thanh Chi đã bày tỏ khuynh hướng rõ ràng từ sớm.

Nàng ta không gan dạ lắm, dẫu hoảng hốt không biết làm sao vì thi thể, nhưng chưa từng đồng tình dư thừa.

Đây là một người thông minh, đủ lý trí.

“Hơn nữa...”

Ánh mắt di chuyển, giọng nói Bách Lý Thanh Chi dần nhẹ hơn:

“Họ đã giết đại ca đại tẩu và Thôi đại nhân.”

Thấy Thi Đại tò mò, nàng ta dịu giọng giải thích:

“Hồi ta còn nhỏ, đại ca đại tẩu đối xử với ta rất tốt. Nhị ca không để ý đến ta, suốt ngày tam ca chỉ lo uống rượu hoa... là vợ chồng họ chăm nom ta trưởng thành.”

Nói đến đây, Bách Lý Thanh Chi nhướng mày, lộ vẻ hoài niệm:

“Đạo pháp của ta do đại ca dạy vỡ lòng, chữ và tranh, là đại tẩu dạy ta.”

Thẩm Lưu Sương ngồi bên cạnh, hơi ngược mắt.

“Tính tình đại ca cương trực, tẩu tẩu đối xử với ai cũng dịu dàng, bất cứ lúc nào, chỉ cần tẩu ấy lên tiếng, đảm bảo sẽ khiến đại ca ngoan ngoãn nghe theo.”

Bách Lý Thanh Chi nhìn Thẩm Lưu Sương:

“Họ là người tốt, cũng rất thương con.”

Thi Đại tiếp lời nàng ta hỏi:

“Thôi đại nhân thì sao ạ?”

“Là vị quan tốt.”

Bách Lý Thanh Chi hơi rủ mắt:

“Đó là chuyện cách đây rất lâu. Đi lại trên đường, luôn nghe thấy người ta thảo luận về ông ấy, chưa từng nhận hối lộ, công chính nghiêm minh, dùng tiền để dành giúp đỡ người nghèo,

cả Việt Châu này đều kính trọng ông ấy.”

Dường như nhớ đến gì đó, nàng ta gõ nhẹ lên bàn, cuộn đốt ngón tay:

“Nói ra thì, ta từng được ông ấy cứu một lần.”

Thi Đại không nói tiếng nào, yên tĩnh lắng nghe.

“Năm đó ta còn nhỏ, có lẽ...”

Bách Lý Thanh Chi nghĩ ngợi một chốc:

“Bảy tám tuổi gì đó? Không nhớ rõ nữa. Có một hôm nhàn rồi ra ngoài dạo chơi, suýt nữa bị một gã ăn chơi trác táng phóng ngựa đụng trúng, là Thôi đại nhân kéo ta ra.”

Sắc mây đỏ lướt qua nửa gương mặt nàng ta, Bách Lý Thanh Chi chớp mắt, lông mi lay động làm rơi vầng sáng.

“Các con chưa từng gặp Thôi đại nhân nên không biết.”

Nàng ta cười:

“Thực ra ông ấy rất tuấn tú, hôm đó cầm theo đèn lồng, khoác áo xanh, ta còn tưởng đã gặp được tiên nhân đấy.”

Thẩm Lưu Sương cũng cong khóe môi theo nàng ta.

Một lúc sau, Thẩm Lưu Sương khẽ lên tiếng:

“Thế nên, khi cô gặp đám trẻ do Thôi Ngôn Minh nhận nuôi, đã lựa chọn giúp họ?”

Không khí thoáng chốc im ắng.

Bách Lý Thanh Chi cau mày:

“Cái gì?”

“Trong ba hạng đầu của đại hội đấu võ, có hai người là hung thủ.”

Thẩm Lưu Sương nhìn vào mắt nàng ta, trông mắt đen như mực:

“Là trùng hợp sao?”

Thi Đại không lên tiếng, cảnh giác quan sát sắc mặt Bách Lý Thanh Chi.

Trưa hôm nay sau khi gặp mặt Bách Lý Thanh Chi, Thi Đại và Thẩm Lưu Sương đã trò chuyện rất lâu.

Hai người đều cảm thấy, vụ án lần này có quá nhiều thứ không xác định.

Bọn trẻ được Thôi Ngôn Minh nhận nuôi năm đó, chắc chắn đều muốn trả thù, nghĩa là mỗi người sẽ giết một kẻ thù.

Tạ Doãn Chi là quản gia, Mạc Hàm Thanh là thị nữ thân cận của Diệp Văn Hành, mà Tần Tửu Tửu và Nhiếp Trảm không có thân phận phù hợp.

Ngay cả nhà Bách Lý họ cũng chẳng vào được.

Một khi đột ngột xuất hiện, chắc chắn sẽ bị nhận định là hung thủ.

Đại hội đấu võ tập trung cao thủ khắp Giang Nam, làm sao họ dám đảm bảo, Tần Tửu Tửu và Nhiếp Trảm nhất định chiến thắng giữa muôn trùng vây?

Lúc xem đại hội đấu võ, Bách Lý Thanh Chi từng nói, quy tắc thi đấu năm nay không giống ngày xưa.

Để chọn được nhiều nhân tài hơn, cuộc thi sẽ chia ra ba nhóm, thanh niên, tráng niên, trung niên cùng người lớn tuổi.

Ngoài ba mươi là giai đoạn thực lực mạnh nhất, thân thể

cường tráng, kinh nghiệm phong phú, lại bị chia vào một nhóm riêng.

Khéo sao tách khỏi Nhiếp Trảm và Tần Tử Tử.

Người đưa ra đề nghị đó, là Bách Lý Thanh Chi.

“Trọng điểm báo thù tối qua, là ảo cảnh do pháp trận bên thành.”

Thẩm Lưu Sương nói:

“Trong đại hội đấu võ, trận sư vừa khéo đối đầu với đao kiếm khắc chế hấn nhất, nhanh chóng bị loại khỏi cuộc thi, cũng là trùng hợp sao?”

Nếu muốn kế hoạch tiến hành suôn sẻ, nhóm người Nhiếp Trảm phải đảm bảo được hai điểm.

Thứ nhất, Nhiếp Trảm và Tần Tử Tử phải thuận lợi xếp ba hạng đầu, được mời đến tham gia tiệc chúc mừng.

Thứ hai, người còn lại trong ba hạng đầu, không phải trận sư.

Nếu là trận sư tài giỏi, thành thạo phá giải ảo cảnh, kế hoạch báo thù hóa công dã tràng.

Trong phòng không ai lên tiếng, một chú chim sẻ bay qua bên ngoài cửa sổ, tiếng cất cánh bay vút lên vang vọng rào rạt.

Bách Lý Thanh Chi cười khẽ mở lời:

“Để đảm bảo họ chiến thắng, ta đã tốn rất nhiều tâm tư.”

Đây là ý thừa nhận nhanh gọn dứt khoát.

“Thực ra cũng chẳng khó lắm.”

Bách Lý Thanh Chi nói:

“Cũng như kiếm khách khắc chế trận sư, thợ rối bóng khắc chế huyền thuật sư, chỉ cần mỗi lần chia nhóm, sắp xếp cho họ đối thủ không chiếm ưu thế, Tần Tửu Tửu và Nhiếp Trảm chắc chắn sẽ thắng.”

Đáng tiếc vẫn xảy ra chút sơ sót.

Tổng Đình hạng hai là huyền thuật sư, theo lý không am hiểu pháp trận, nào ngờ hẳn ta lại từng nghiên cứu trận thuật.

Nguy hiểm tăng thêm, suýt nữa bị hẳn ta phá giải mất trận.

Bách Lý Thanh Chi không che giấu, Thẩm Lưu Sương cũng thẳng thắn:

“Mạc Hàm Thanh được chọn làm thị nữ bên cạnh Diệp Văn Hành, cũng do cô giúp đỡ.”

Lúc dân thân vào ảo cảnh, đã từng có người nhắc đến chuyện này.

Thẩm Lưu Sương hỏi:

“Bắt đầu từ khi đó, cô đã biết thân phận và kế hoạch của họ?”

“...Phải.”

Biểu cảm của Bách Lý Thanh Chi rất bình tĩnh:

“Trực giác cho ta biết quản gia mới tới không ổn, theo dõi hẳn ta nửa tháng, phát hiện hẳn ta đến thăm mộ Thôi đại nhân.”.
truyen bjyx

Nàng ta cười:

“Ta đoán được thân phận của hẳn ta, dứt khoát ngả bài.”

Ngả bài nói cho Tạ Doãn Chi biết, nàng ta bằng lòng hợp tác, điều tra toàn bộ chân tướng năm đó.

Cũng đồng ý giúp họ trả thù.

“Cho nên.”

Chớp mắt với Thẩm Lưu Sương, Bách Lý Thanh Chi cong môi:

“Con muốn tố cáo ta với Trần Ách Ti?”

Hai cặp mắt phượng tương tự nhìn nhau chăm chú, không nhìn thấu cảm xúc trong tròng mắt đen láy.

Thẩm Lưu Sương lắc đầu:

“Sẽ không.”

Khựng lại một chốc, nàng ta cũng cười, dùng lời Bách Lý Thanh Chi đã nói:

“Ta nào phải không phân rõ.”

Chẳng cần nói nhiều, ẩn ý cả hai tự hiểu trong lòng.

“Nhưng mà, có chuyện này con nói sai rồi.”

Đứng dậy khỏi ghế ngồi, Bách Lý Thanh Chi mỉm cười rạng rỡ:

“Sở dĩ ta giúp họ...”

Nàng ta nói:

“Lưu Sương, trên đời này có một câu, gọi là Năng giả cư chi*.”

(*) Chỉ những người có năng lực mới đủ tư cách ngồi lên vị trí đó.

Thẩm Lưu Sương sửng sốt.

Thị Đại đột ngột ngẩng đầu.

Thoáng chốc, trong núi xa mênh mông, tiếng chuông báo hiệu giờ dậu vang vọng khắp thành Việt Châu.

Bách Lý Thanh Chi gạt đầu, thuận thế xoay người.

Ngoài phòng, thị nữ giúp nàng ta kéo hai cửa gỗ dày nặng, ba trăm môn khách trong bữa tiệc không hẹn mà cùng nhìn nàng ta chăm chú.

Bách Lý Thanh Chi chậm rãi tiến về trước.

Vì người thân qua đời, nàng ta không dùng trang sức vàng bạc, không như vẻ lười nhác hờ hững lúc bình thường, hôm nay búi tóc lên cao, váy xếp tầng trải dài sau lưng, một chiếc áo trắng tựa hoa quỳnh nở rộ.

“Tai họa lần này là tội của Bách Lý thị.”

Bách Lý Thanh Chi lên tiếng:

“Ta xin chịu tội với chư vị.”

“Thanh Chi tiểu thư.”

Có người tốt tính hỏi:

“Chuyện này giải quyết thế nào? Cô hẳn phải biết, thành Việt Châu hiện nay...”

“Nhà Bách Lý xong đời rồi.”

Người trung niên nóng tính phần nộ nói:

“Sau này phải thế nào?”

Một nữ nhân nũng nịu như vậy, làm sao chống đỡ được cả một tộc lớn.

Bách Lý Thanh Chi không biến sắc:

“Huynh trưởng qua đời, ta sẽ kế thừa vị trí gia chủ.”

Có kẻ làm bầm một câu:

“Cô?”

Bách Lý Thanh Chi cười.

Thị nữ dâng lên một thanh đao bằng hai tay, nàng ta tiện tay nhận lấy, rút ra khỏi vỏ.

Là kiểu dáng thường thấy ven đường, do sắt đúc ra, bình thường không có gì đặc biệt.

Sau khi cô tay nàng ta nhẹ nhàng dịch chuyển, linh khí mạnh mẽ như thủy triều dâng lên khắp chốn, tựa núi đá đè nặng trên đỉnh đầu, khiến bữa tiệc không còn tiếng động gì nữa.

Một người ngạc nhiên thốt lên, hóa ra đao phong lướt qua, chém rơi lọn tóc bên má, nhưng không mấy may tổn thương hấn ta...

Chính là người chất vấn ban nãy.

“Có gì không được?”

Bách Lý Thanh Chi cười nói:

“Gần mười năm nay, những việc làm ăn bán gạo, buôn gấm, đồ phùng, ngọc thạch đồ sắt của Bách Lý thị đều do một tay ta quản lý, còn về đao...”

Mắt phượng nàng ta khẽ cong:

“Nếu không ngại các vị cứ bước lên so chiêu.”

Nói thẳng ra, môn khách là thực khách được đại tộc nuôi

dưỡng, chỉ cần có bổng lộc, ai dám khiêu chiến với chủ nhà.

Huống hồ, đao ý của Bách Lý Thanh Chi quả thật sắc bén khiếp người.

Tâm tư rồi bời tụt lại rồi tan đi, Bách Lý Thanh Chi siết chặt thanh đao trong tay.

Dặn dò của huynh trưởng, vòng ôm của tẩu tẩu.

Có lẽ còn cả bóng áo xanh trong ánh đèn lồng yếu ớt, và bàn tay nắm lấy nàng ta nữa.

Đều là những chuyện đã qua.

Cổ ngữ có câu, năng giả cư chi.

Người có tiếng nói của vọng tộc Việt Châu, nhị ca không ra gì kia của nàng ta làm được, tại sao nàng ta lại không thể.

Ngày đồng ý giúp đỡ Tạ Doãn Chi báo thù, Bách Lý Thanh Chi từng cảm nhận rõ ràng, cảm xúc nào đó sinh sôi mãnh liệt trong lồng ngực.

Như lửa lớn đốt người, lại như mầm xuân mới nhú.

Một thoáng rung động kia, mang tên dã tâm.

Giữa đao ý mạnh mẽ, chẳng biết là ai hành lễ cao giọng:

“Tham kiến gia chủ!”

Bách Lý Thanh Chi phân tâm nghĩ, hôm nay là ngày lành hoàng đạo.

Mây dày tỏa sáng, hoàng hôn nhuộm vàng, chiều tà rực cháy, màn đêm dần buông xuống, phủ sắc hoa hồng lên tà áo trắng như máu tươi.

Trước mặt nàng ta, ba trăm môn khách đồng loạt khom người,

tiếng gầm vang trời:

“Tham kiến gia chủ!”

Chương 99: C99: Chương 99

Sau khi tạm biệt Bách Lý Thanh Chi, Thi Đại rời khỏi nhà Bách Lý, đến Trấn Ách Ti Việt Châu.

“Nhà Bách Lý.”

Nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, Thi Đại bùi ngùi:

“Đều không phải đèn cạn dầu.”

Thẩm Lưu Sương đi bên cạnh nàng, gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

“Vẫn là bắt yêu nhẹ nhàng hơn.”

Nàng ta trưởng thành ở Thi phủ, được Thi Kính Thừa và Mạnh Kha đối xử như con gái ruột, trước giờ chưa từng trách móc nặng nề.

Một thì ngủ, rảnh thì luyện đao, dầu thường xuyên bị thương vì bắt yêu, nhưng Thẩm Lưu Sương vẫn vui vẻ chịu đựng.

Nàng ta say mê cảm giác kích thích về mặt sinh lý khi cưỡi tử nhất sinh.

Cuộc sống xa hoa ở Giang Nam tất nhiên không tệ, nhưng phải lá mặt lá trái lục đục đầu đá nhau, quá hao tổn tinh thần.

Có thời gian đó, Thẩm Lưu Sương tình nguyện giết thêm vài con đại yêu.

Trong bữa tiệc Thi Vân Thanh chỉ lo ăn, không biết đối thoại giữa hai người và Bách Lý Thanh Chi, lúc này ngẩng đầu,

hoang mang chớp mắt.

Không hiểu hai người đang nói gì.

Chỉ có ba người tham gia bữa tiệc, Giang Bạch Nghiễn đã đến Trần Ách Ti từ sớm.

Rời khỏi phủ Bách Lý, đi thẳng một đường đến gần cửa chính Trần Ách Ti, Thi Đại giật mình:

“Đông người quá.”

Hơn nửa con đường bị bách tính chen chúc, bao vây kín kẽ, đưa mắt nhìn qua, toàn là dòng người đen ngòm.

Mỗi một người đều đang nói chuyện, vô số cái miệng đóng mở, âm thanh hỗn loạn, một câu cũng chẳng nghe rõ.

Thi Đại bị tạp âm ồn ào khiến tai đau nhức, tránh cho trẻ nhỏ nhà mình đi lạc, nàng nắm chặt tay áo Thi Vân Thanh.

Thi Vân Thanh đã quen với chuyện đó, không vùng khỏi tay nàng, quan sát xung quanh một lượt:

“Họ đang làm gì vậy?”

“Mọi người không biết à?”

Phụ nhân cách cậu gần nhất xoay người lại:

“Trảm Tâm Dao bị bắt rồi!”

Thi Đại ngược mắt vỡ lẽ.

Nàng tưởng vụ hỗn loạn này phần lớn liên quan đến Bách Lý thị Giang Nam, không ngờ bách tính lại đến vì Trảm Tâm Dao.

Nói cũng phải, suốt hai mươi năm nay, gần cả trăm ngàn người nhận ơn huệ của Trảm Tâm Dao, trong lòng bách tính Giang

Nam, đây là hiệp sĩ chân chính.

“Người Trảm Tâm Dao giết, chẳng phải đều gieo gió gặt bão sao?”

Một người cao giọng nói:

“Nhà Bách Lý cốt nhục tương tàn, mấy kẻ khốn đó giết hại huynh đệ ruột thịt và Thôi đại nhân, lẽ nào không nên trừng phạt?”

“Mong Trấn Ách Ti nương tình.”

Một nữ nhân sốt ruột bảo:

“Trảm Tâm Dao từng cứu mạng ta, nếu không có người đó, ta đã...”

Càng nhiều bách tính lên tiếng, thanh niên thuật sư canh giữ trước cửa Trấn Ách Ti đau đầu, cố hết sức an ủi:

“Được được được, mong các vị bình tĩnh chờ manh động.”

Thi Đại và Thẩm Lưu Sương lấy thẻ bài thân phận ra, thanh niên thấy là đồng liêu, nhường đường vào trong.

Nhóm người Nhiếp Trảm, hôm nay bị áp giải vào ngục.

Nhà lao u tối ẩm ướt, hai bên vách tường thấp nén, rọi xuống đất sắc vàng yếu ớt.

Mười mấy bóng người tập trung trong một không gian nhỏ bé, hơi người đông đúc, chẳng còn vẻ thưa thớt âm u.

Liếc thấy ba người Thi Đại, Mạnh Kha cười:

“Chuyện nhà Bách Lý kết thúc rồi?”

“Dạ.”

Thẩm Lưu Sương dịu giọng:

“Thẩm tra thế nào rồi ạ?”

Thi Đại vừa nghe họ nói chuyện, vừa ngóng ra sau lưng Mạnh Kha.

Bốn người Nhiếp Trảm ngồi trước một bàn gỗ, vài thuật sĩ Trần Ách Ti canh chừng bên cạnh.

Được mọi người cung kính vây chính giữa, là một nam nhân mặc áo choàng trắng đang đứng.

Ngũ quan nam nhân bình thường, mày mắt đã có nếp nhăn, thoạt trông vừa ngoài bốn mươi, mái tóc lại bạc phơ.

Phối cùng áo trắng chẳng nhiễm bụi trần, như tuyết rơi đầy người.

Sau khi ông ấy khép lòng bàn tay, mở miệng thì thầm gì đó, rồi lại mở tay ra, lòng bàn tay bùng lên một đốm lửa xanh thẫm, cao hần một trượng.

Thi Đại cẩn thận phân biệt, những gì ông ấy nói là “nghiệp hỏa đốt người”.

Đốm lửa này gần như muốn xông lên xà nhà, khiến những người trẻ tuổi giật mình thót lên, vô cùng náo nhiệt.

Giang Bạch Nghiễn ôm kiếm đứng một bên, sắc mặt bình tĩnh, chẳng mấy may gọn sóng.

Khi chàng nghiêng mắt nhìn qua, mày mắt rủ xuống, nở nụ cười nhẹ nhàng với Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn vốn tinh xảo, được ánh sáng le lói soi chiếu, đồng tử đen láy như điểm tuyết một lớp vụn thủy tinh, vậy mà áp chế vẻ rực rỡ xinh đẹp của nghiệp hỏa ngút trời xuống mấy phần.

Quá đổi hút mắt.

Không chỉ Thi Đại, cả Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh cũng rơi vào im lặng.

Thần thái này của Giang Bạch Nghiễn, khác chi loài yêu ử mưu đã lâu trong tiểu thuyết.

Bất thường quá thay.

“Có khách đến.”

Người trung niên đang đỡ hỏa nghiệp liếc mắt nhìn qua:

“Bên ngoài lạnh lắm nhỉ?”

Người này trời sinh tròn mắt đen nhánh, dấu đượm ý cười, lại che giấu sắc bén, sâu không thấy đáy.

Nhìn vào mắt ông ấy, Thi Đại như bị dọa dẫm:

“Một chút thôi.”

Không khí ban đêm thâm đầy hơi lạnh, nàng từ bên ngoài bước vào, lòng bàn tay lạnh lẽo.

Đối phương mỉm cười, khóe môi mấp máy, nghiệp hỏa tan biến mất dạng.

Thay vào đó là hơi ấm giăng đầy phòng, xua tan lạnh giá, như thể đã vào độ cuối xuân.

Nghiệp hỏa cần trải qua tôi luyện lâu dài, là bảo vật vô số người chạy theo, vậy mà người này gọi là đến đuổi là đi chỉ trong một câu.

Thoáng chốc, Thi Đại đã đoán ra thân phận của ông ấy.

Thi Kính Thừa cười nói:

“Vị này là Thư Thánh. Các con đều nghe qua tên của ông ấy, ta không cần giới thiệu thêm nữa.”

Thư Thánh, đại nho mạnh nhất hiện nay.

Nhiếp Trảm từng nói trong ảo cảnh, ông ấy đến Việt Châu.

Thi Đại hành lễ:

“Tham kiến tiền bối.”

Chỉ là... vị nho sĩ sống hơn hai trăm tuổi này, không giống vẻ nho nhã ôn hòa như trong tưởng tượng của nàng.

Nho sinh các người thích chơi ảo thuật với người ta lắm hả?

“Đại Đại, Lưu Sương, Vân Thanh.”

Thư Thánh mỉm cười âm áp, dần dần gọi tên ba người:

“Kính Thừa thường xuyên nhắc đến các con với ta.”

Thẩm Lưu Sương:

“Ngưỡng mộ tên tuổi tiền bối đã lâu.”

Trước bàn gỗ, hai mắt Nhiếp Trảm nhìn ông ấy chăm chú, không kiềm nổi nụ cười.

Xem ra đầu y nói dối khá nhiều trước mặt Thi Đại, ít nhất có một chuyện là thật, Nhiếp Trảm rất sùng bái Thư Thánh.

“Thẩm vấn một ngày một đêm, cơ bản đã làm rõ chân tướng.”

Mạnh Kha tóm tắt:

“Bốn người họ đều thẳng thắn nhận tội, thừa nhận ra tay với người chết, nhưng...”

Bà nương mày:

“Các con có thấy tình hình bên ngoài Trấn Ách Ti không?”

Các bách tính được Trảm Tâm Dao cứu, nghe qua sự tích của Trảm Tâm Dao, đều đến đây cầu xin công bằng.

“Họ giết những kẻ có tội, Trấn Ách Ti không phán tội nặng.”

Mạnh Kha lên tiếng:

“Trước mắt có trăm ngàn bách tính đến cầu xin, nếu không ngoài dự đoán, không trị tội được.”

Trấn Ách Ti phải có lời giải thích rõ ràng với bách tính.

Thẩm Lưu Sương hỏi:

“Bách Lý Hoảng thì sao?”

“Tâm ma quán thân, nửa điên nửa dại, rất dễ dụ hấn khai ra.”

Thi Kính Thừa đáp:

“Theo những gì hấn nói, mười tám năm trước người giết hại cha mẹ Lưu Sương là Lăng Tiêu Quân.”

Thi Đại nghĩ không ra:

“Sao ông ta lại thông đồng làm bậy với Lăng Tiêu Quân?”

“Hai người đều có nhu cầu riêng của mình.”

Thi Kính Thừa hiềm khi gác lại ý cười:

“Bách Lý Hoảng mưu hại huynh trưởng, bước lên vị trí gia chủ, còn Lăng Tiêu Quân...”

Ông khựng lại:

“Lăng Tiêu Quân muốn mượn thể lực của Bách Lý Hoằng, truyền tiên danh của hắn khắp Giang Nam.”

Thi Đại:

“Tiên danh?”

“Bách Lý Hoằng cảm thấy, Lăng Tiêu Quân đang tiên thành thần, sẽ dẫn theo hắn gà chó lên trời.”

Mạnh Kha chế giễu:

“Mấy năm nay, Bách Lý Hoằng truyền bá danh hiệu của Lăng Tiêu Quân khắp Giang Nam, thay hắn ta xây chùa miếu nhận tín đồ. Còn Lăng Tiêu Quân lại dạy đao pháp cho Bách Lý Hoằng.”

Thi Đại và Thẩm Lưu Sương cùng lúc sùng sốt.

“Lăng Tiêu Quân dạy Bách Lý Hoằng?”

Thi Đại khó hiểu:

“Nhưng...chẳng phải Lăng Tiêu Quân dùng thương sao ạ?”

Mười tám năm trước, ông ta dùng trường thương giết hại phụ mẫu Thẩm Lưu Sương.

Thẩm Lưu Sương cau mày:

“Đao pháp Bách Lý Hoằng danh chấn Giang Nam, Lăng Tiêu Quân còn ghê gớm hơn cả ông ta?”

Người này tu luyện cả đao và thương, hơn nữa đều là trình độ đỉnh cao.

Đây là quái vật gì?

“Tài năng Bách Lý Hoằng trước giờ không cao, mấy năm nay thực lực tăng mạnh, là nhờ phúc của Lăng Tiêu Quân.”

Mạnh Kha nói:

“Chính vì vậy, Bách Lý Hoằng mới tin tưởng không nghi ngờ hấn ta.”

“Thân phận Lăng Tiêu Quân thì sao?”

Thi Đại truy hỏi:

“Bách Lý Hoằng có tiết lộ không?”

Mạnh Kha lắc đầu.

“Mỗi lần gặp mặt, Lăng Tiêu Quân đều đội đầu lạp, đeo mặt nạ, lúc qua lại chưa từng nhiều lời, ngay cả Bách Lý Hoằng cũng không rõ thân phận.”

Thi Kính Thừa lên tiếng:

“Chỉ biết thân pháp của hấn ta xuất chúng, tinh thông đao thương, là cao thủ.”

Thẩm Lưu Sương ngẫm nghĩ:

“Trong Đại Chiêu, cao thủ bậc này...”

Có mấy người thôi.

Vả lại cũng chỉ có vài người như vậy.

Thi Kính Thừa gật đầu:

“Chúng ta đã gửi thư đến Trường An, gấp rút điều tra.”

“Nói ra thì...”

Đột nhiên nhớ đến gì đó, Mạnh Kha hơi biến sắc:

“Khi Bách Lý Hoảng nhắc đến Lăng Tiêu Quân...miêu tả rất kỳ lạ.”

Thi Đại tò mò:

“Kỳ lạ sao ạ?”

“Vốn dĩ Bách Lý Hoảng cũng chẳng tin chuyện thành tiên.”

Mạnh Kha đáp:

“Mãi cho đến một hôm, Lăng Tiêu Quân đưa hắn đi Bạch Ngọc Kinh một chuyến.”

Bà dẫn đo tìm từ:

“Bách Lý Hoảng miêu tả, Bạch Ngọc Kinh đâu đâu cũng là lầu quỳnh gác ngọc, tiên khí lượn lờ, hắn đã gặp một vị thần ở đó.”

Thâm Lưu Sương không kiềm nổi:

“Ông ta bị huyền thuật che đậy tâm thần?”

“Ai biết được.”

Mạnh Kha nhún vai:

“Bách Lý Hoảng nói, mọi thứ trong Bạch Ngọc Kinh không phải ảo ảnh, hắn chạm vào sờ được, khi đến gần thần, cảm nhận được linh khí trấn áp mạnh mẽ không thuộc về con người.”

Linh khí không làm giả được.

Đầu óc Thi Đại hơi chết máy:

“Vị thần kia, có dáng vẻ thế nào?”

Mạnh Kha thở dài:

“Không biết, chúng ta vừa hỏi, Bách Lý Hoằng bắt đầu nổi điên, ngây dại nghiêm trọng hơn.”

Nếu chuyện này chỉ có Lăng Tiêu Quân và Bách Lý Hoằng, còn có thể giải thích “thần côn lừa dối”.

Nếu “thần” xuất hiện, vậy thì quỷ quái quá mức.

“Tóm lại, sau khi đến Bạch Ngọc Kinh một chuyến, Bách Lý Hoằng tin tưởng chuyện thành tiên chẳng chút nghi ngờ.”

Mạnh Kha tắc lưỡi:

“Trên đời này nào có thần tiên kỳ lạ nhường ấy? Bách Lý Hoằng hoặc là bị mê hoặc tâm trí, hoặc là...trúng tà.”

Rất nhiều yêu tà mơ mộng thành tiên, chẳng hạn như nhện tinh trong vụ án Liên Tiên.

Ánh mắt Thẩm Lưu Sương u ám:

“Nếu thật sự là tà ma, theo lời Bách Lý Hoằng, nó rất mạnh.”

Tà ma.

Thi Đại bỗng nhớ đến gì đó, nhìn sang Giang Bạch Nghiễn.

Giang Bạch Nghiễn từng kể với nàng, tối hôm xảy ra vụ án Giang gia diệt môn, từng xuất hiện tà khí lai lịch bất minh.

Nếu sau lưng Lăng Tiêu Quân thật sự có tà ma, chẳng phải vừa khéo trùng khớp đây ư?

Ngước mắt rồi mới phát hiện, Giang Bạch Nghiễn cũng đang nhìn nàng.

Tầm mắt chạm nhau trong ánh lửa thoát mờ thoát tỏ, mày mắt chàng khẽ cong.

“Phải nhanh chóng tra rõ thân phận thật sự của Lăng Tiêu Quân.”

Mạnh Kha than thở:

“Đừng có yêu tà hung ác nào gây họa cho Đại Chiêu nữa.”

Mười năm trước tà ma xuất thể xác phơi đầy đường, bà không muốn trải qua thêm lần nào nữa.

“Kế tiếp.”

Thẩm Lưu Sương hỏi:

“Phải điều tra thế nào?”

Chẳng biết vì sao, Mạnh Kha và Thi Kính Thừa lại yên lặng một lúc.

Thi Kính Thừa mở lời:

“Chúng ta định đến Thanh Châu.”

Thi Đại:

“Thanh Châu?”

Thanh Châu ở phía bắc Giang Nam, là một tòa thành lớn gần biển.

Thi Đại chưa từng đi, nhận thức về nó gần như bằng không.

Đôi môi Mạnh Kha khẽ hé mở, muốn nói lại thôi.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn tự nhiên:

“Điều tra vụ án Giang phủ.”

Lòng Thi Đại giật thót, nhìn vào mắt chàng.

Biểu cảm của Giang Bạch Nghiễn vẫn bình tĩnh như cũ, âm cuối nhẹ đến hồ hững:

“Lăng Tiêu Quân có liên quan đến chuyện Giang gia diệt môn, điều tra vụ án này, có lẽ sẽ biết được thân phận của ông ta.”

Điều đáng để suy nghĩ sâu xa là, rốt cuộc vì lý do gì, Lăng Tiêu Quân lại giết sạch Giang gia?

Thân phận thật sự của ông ta, tám phần có liên quan đến Giang phủ.

“Chuyện này gấp gáp, không thể chậm trễ, chúng ta quyết định ngày mai xuất phát.”

Thi Kính Thừa nói:

“Các con có muốn đi cùng không?”

Thi Đại không chút do dự:

“Đi ạ.”

Chuyện Giang Nam đã xong, không cần ở lại thêm.

Thẩm Lưu Sương lên tiếng:

“Thanh Châu cách Việt Châu không xa, dùng bùa thần hành, khoảng một ngày là tới?”

Thi Vân Thanh không phản bác.

Cha mẹ tỷ tỷ đi đâu, cậu đi đó, nếu giúp được gì trong khả năng, vậy thì không còn gì tốt hơn nữa.

“Được, vậy đi cùng thôi. Thư Thánh cũng điều tra vụ án này, sẽ đi chung với chúng ta.”

Thi Kính Thừa cười:

“Thanh Châu là một chỗ tốt.”

Trước khi rời Việt Châu, Thi Đại tạm biệt với những người quen ở đây.

Bốn người Nhiếp Trảm không cần chịu họa lao ngục, mấy ngày sau được thả ra khỏi Trấn Ách Ti, có thể trở lại cuộc sống bình thường như trước.

“Ngay cả kết cục chém đầu ta cũng nghĩ xong rồi, vậy mà có thể sống sót.”

Nhiếp Trảm khỏ sở gãi đầu:

“Nguy rồi...ta còn chưa làm bài tập phụ tử cho.”

Tạ Doãn Chi yêu thương xoa ót y:

“Không sợ chém đầu, lại sợ phụ tử dạy dỗ?”

Tần Tửu Tửu vô cảm đề nghị:

“Hay là đệ ở trong nhà lao thêm vài ngày nữa, tới thời hạn hãy ra ngoài?”

Mạc Hàm Thanh cười bảo:

“Ra ngoài rồi, cùng đến tảo mộ Thôi thúc nhé.”

Trấn Ách Ti không tiết lộ thân phận thật sự của Trảm Tâm Dao cho bách tính biết.

Thù lớn đã trả, cuộc đời họ dần dần bước vào quỹ đạo chính.

Bách Lý Thanh Chi thuận lợi kế thừa vị trí gia chủ, bắt tay thay đổi Bách Lý thị từ trong ra ngoài.

Nguyên văn của nàng ta là “đã xử lý sạch sẽ đám giá áo túi cơm”.

Nghe nói Thẩm Lưu Sương sắp rời khỏi Việt Châu, Bách Lý Thanh Chi nhẹ nhàng xoa đầu nàng ta:

“Nhớ ghé thăm ta thường xuyên nhé.”

Trên đời này, họ là người có liên hệ huyết mạch khăng khít nhất với nhau.

Chẳng chờ Thẩm Lưu Sương đáp, Bách Lý Thanh Chi đã cong môi:

“Con không đến Việt Châu, ta cũng sẽ đến Trường An thăm con.”

Ấn tượng của nàng ta về cô cháu gái Thẩm Lưu Sương này rất tốt.

Thẩm Lưu Sương cũng cười:

“Sắp tới hẳn không ít chuyện phiền phức, cô đừng vất vả quá. Chờ vụ án này kết thúc, ta sẽ đến thăm cô.”

Tạm biệt Bách Lý Thanh Chi xong, Thi Đại không quên đến thăm cha mẹ Diêm Thanh Hoan.

Trước đó nhận quà của hai ông bà, trước khi đi, phải đến cảm ơn một tiếng.

“Là bạn Thanh Hoan à! Đứa nhỏ này hay nhắc các con lắm.”

Thúc thúc trắng mặt mũi hiền lành vừa lên tiếng là không ngừng được:

“Đói chưa? Muốn ăn gì? Có thích phật nhảy tường và tùy dê không?”

Nói đoạn nhìn sang Giang Bạch Nghiễn, hai mắt sáng ngời:

“Tiểu huynh đệ này, ta thấy con cốt cách tài ba, là kỳ tài luyện

võ trời sinh! Hôm nay có duyên gặp nhau, chi bằng...”

Thi Đại nhớ ra rồi.

Cha của Diêm Thanh Hoan thích nhất là kết bài huỳnh đệ, có hơn hai trăm ca ca và bốn đệ đệ.

Ông ấy còn chưa nói xong, đã bị nữ nhân diện mạo xinh đẹp kéo ra.

Mẫu thân Diêm Thanh Hoan dịu dàng cười bảo:

“Xin lỗi, tính tình ông ấy trước giờ là vậy đấy.”

“Mọi người muốn đi Thanh Châu?”

Diêm Thanh Hoan tiếc nuối:

“Tiếc quá, không kịp dẫn mọi người đi dạo quanh đây.”

“Sau này sẽ có cơ hội mà.”

Thi Đại cười nói:

“Huỳnh cứ ở cùng cha mẹ, chúng ta gặp lại ở Trường An.”

Diêm Thanh Hoan gật đầu, xoay người vào phòng lục lợi một phen, lúc ra ngoài, trong tay ôm đầy chai lọ.

“Đây là vạn linh đan, đây là thuốc cầm máu, đây là đan dược khử độc.”

Nhét hết cả đồng thuốc cho họ, Diêm Thanh Hoan dặn dò:

“Mọi chuyện phải cẩn thận.”

Thi Đại ưỡn thẳng lưng, tỏ vẻ không cần lo lắng.

Họ đi theo Thi Kính Thừa và Thư Thánh, rất khó xảy ra sơ sót.

Cứ thế cho đến giờ trưa, Thi Đại ôm theo hồ ly trắng, bước lên xe ngựa đến Thanh Châu.

Nàng chỉ có ấn tượng mơ hồ về Thanh Châu, giàu có, gần biển, diện tích rộng lớn.

Giờ lại thêm một điều nữa, nơi ấy là quê hương của Giang Bạch Nghiễn.

Nghĩ đến đây, Thi Đại ngược mắt.

Giang Bạch Nghiễn ngồi trong góc, lười biếng nhìn ra cửa sổ, mày mắt chàng dưới ánh nắng bớt vẻ gai góc, hiếm khi toát ra vài phần trong trẻo dịu dàng.

Lệ khí tan đi, như tất cả những chàng thiếu niên bình thường nhất trên đời.

Giang Bạch Nghiễn đang nghĩ gì?

Thi Đại chẳng đoán được, lấy một miếng bánh hoa quế đưa đến trước mặt chàng.

Quyết định rồi, đến Thanh Châu phải bầu bạn với Giang Bạch Nghiễn nhiều hơn, để chàng vui vẻ một chút.

Nghiêng mắt nhìn qua, Giang Bạch Nghiễn nhận bánh, đón ánh nắng mỉm cười:

“Đa tạ.”

Có lẽ mấy ngày nay quá mệt mỏi, hoặc nghĩ đến tai họa sắp tới, so với hành trình từ Trường An đến Việt Châu, xe ngựa lần nay yên tĩnh hơn nhiều.

Đến thành Thanh Châu, trời đã về khuya.

Thi Đại ngủ gật nửa đường, mơ màng được Thẩm Lưu Sương gọi dậy, mới biết đã đến nơi.

Mạnh Kha có nhà tại Thanh Châu, làm chỗ ở trong chuyến đi này.

Bôn ba suốt đoạn đường, thời gian quá khuya, nhóm người chia phòng nghỉ ngơi, chờ sáng mai chính thức điều tra.

Thi Đại vốn buồn ngủ, chẳng bao lâu đã nặng nề thiếp đi, trong mơ, bị một con thú khổng lồ ngậm cánh tay.

...Không đúng, không phải mơ.

Nửa mơ nửa tỉnh mở mắt, Thi Đại thấy một cục bông trắng trước mặt.

Là A Ly điên cuồng cọ tay nàng.

Trước giờ nó luôn ngoan ngoãn vào đêm, chưa từng làm chuyện này.

Thi Đại tỉnh táo hơn phân nửa:

“Sao vậy?”

“Giang Bạch Nghiễn rời khỏi phủ rồi.”

A Ly vội nói:

“Người mau đi xem.”

Mắt thấy họa diệt thế đã có chút manh mối, nó quyết định khoảng thời gian này phải ngày đêm giám sát Giang Bạch Nghiễn.

Tối nay canh chừng trước cửa phòng chàng, quả nhiên A Ly phát hiện mờ ám...

Giang Bạch Nghiễn đêm hôm không ngủ, một mình ra ngoài.

Chàng chuẩn bị làm gì ở Thanh Châu?

Nhóc điên này, lẽ nào lại muốn giết người nữa?

Thi Đại ngồi dậy:

“Chàng ra ngoài rồi ư?”

A Ly ra sức gật đầu:

“Trạng thái của hần không bình thường. Trước đó ta theo hần suốt đoạn đường, biết hần đi đâu.”

May mà nó nhanh trí, luôn theo đuôi Giang Bạch Nghiễn, xác định điểm đến của chàng mới quay về đánh thức Thi Đại.

Lần trước khi Giang Bạch Nghiễn ra ngoài, là giết chết đám buôn giao châu.

Thi Đại ngẫm nghĩ, mặc đồ, ôm A Ly đẩy cửa phòng.

Đêm đầu xuân ẩm ướt hơi lạnh, nàng xuyên qua từng ngõ hẻm dưới sự chỉ dẫn của A Ly, trông thấy một tòa nhà khi gần đến chân núi ngoại ô.

Rất dễ nhận ra, đây là một tòa nhà hoang từng bị lửa thiêu cháy.

Tường viện đồ nát, vài nhánh cây khô héo phủ lên trên, vách tường bị cháy đen nhem, như bóng ma dữ tợn sâu cạn không đồng đều.

Lầu các trang nhã chỉ còn lại chiếc vỏ rỗng, lộ vẻ thô lương đồ nát khi bị thiêu hủy, như một vết sẹo hãi hùng khiếp vía.

Bừng tỉnh, Thi Đại đoán được đây là đâu.

“Nơi này là Giang phủ?”

A Ly rúc trong lòng nàng, run lấy bầy.

“Nếu chàng đến bái tế người thân.”

Thi Đại sờ lỗ tai nó:

“Ta sẽ không vào làm phiền.”

Giang Bạch Nghiễn xa cách Thanh Châu đã lâu, khó khăn lắm mới về quê hương một chuyến, cần thời gian ở riêng.

Chàng lựa chọn một mình đến đây, hẳn cũng có tâm tư này.

Thi Đại không vội nhất thời.

Toàn thân A Ly run lên:

“Dừng!”

Ai mà biết Giang Bạch Nghiễn ở bên trong làm gì? Thời cơ chàng hắc hóa diệt thế không rõ ràng, nói không chừng che giấu chuyện gì đó.

“Ta thấy hẳn vào lối đi bí mật.”

A Ly nuốt nước bọt:

“Trong lối đi bí mật...có rất nhiều xương người.”

Những gì trông thấy lúc đó vẫn còn rõ mồn một, khiến nó không kiềm nổi run rẩy.

Ấy là cảnh tượng quá đổi quái dị.

Tùng bộ xương người quỳ rạp rối tung, lúc Giang Bạch Nghiễn đi vào, tùy ý đá bay một đầu lâu.

Dưới đất đầy vết máu tươi đã khô từ lâu, chàng đi vào đó, như đang nhàn nhã dạo chơi.

Đáng sợ nhất là phía cuối con đường dài hun hút kia.

Phòng tối được bố trí như sảnh chính trong nhà, từ góc độ của A Ly, có thể thấy hai bộ xương trắng đang ngồi cạnh bàn.

Khác với đồng hài cốt quỳ rạp kia, hai bộ xương này được mặc quần áo cẩn thận, dựa vào ghế nghỉ ngơi...

Nhìn tư thế hệt như vẫn còn sống.

Giang Bạch Nghiễn tên diên này.

Cảnh tượng “khiếp người” nhường ấy, nào phải “bái tể người thân”?

Nó không kịp nghĩ nhiều hơn.

Trước khi A Ly muốn đánh giá tỉ mỉ một lượt, Giang Bạch Nghiễn đã đóng cửa, ngăn cách nó bên ngoài.

“Lẽ nào Giang Bạch Nghiễn dùng tà thuật gì đó?”

A Ly nhỏ giọng:

“Nhiều xương người như vậy...”

Nó còn chưa nói hết, đã bị Thi Đại ấn vào lòng, ép phải im lặng.

Bỗng nhận ra gì đó, hồ ly trắng chuyển động đôi mắt, nhẹ nhàng liếc qua.

A Ly ngừng thở.

Thanh Châu tối nay không có ánh sao, trên trời chỉ có một vệt trắng menh mông.

Xung quanh im ắng như tờ, yên tĩnh đến mức lòng người hoảng hốt.

Một bóng người đứng thẳng bên cạnh cửa chính Giang phủ bị thiêu hủy.

Giang Bạch Nghiễn vốn cao gầy, bóng ngược của chàng bị kéo thành một nét thẳng dài, mày mắt bao trùm trong sương mù đầu xuân, không thể phân rõ.

Tôn lên tòa nhà hoang tử khí nặng nề phía sau, trên gương mặt vốn tuần tú thoát tục, có vài phần nhợt nhạt bệnh hoạn.

Chẳng phải trích tiên, như bóng ma đoạt hồn hơn.

Ánh mắt lướt qua Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi, nở nụ cười dịu dàng vô hại:

“Sao nàng lại đến đây?”

Chương 100: C100: Chương 100

Tối nay có dấu hiệu đổ mưa.

Mây đen dày đặc khắp chân trời, sương đêm mịt mờ, gió rét lướt qua, hơi lạnh thấm người.

Dưới sắc trắng mờ ảo, bóng cây nghiêng nghiêng lắc lư không ngớt, như bóng ma lay động, thò ra từng chiếc xương sắc bén.

Chỉ một câu của Giang Bạch Nghiễn, áp lực đè nén ùn ùn kéo đến.

A Ly vui mặt vào lòng Thi Đại, nghe tiếng nhịp tim mình tăng tốc.

Giang Bạch Nghiễn ra ngoài lúc nào? Chàng đã nghe thấy nó nói rồi ư?

Trong mùi hương rừng trúc tươi mát, A Ly ngửi được vị tanh thoang thoảng.

Là máu của ai?

Toàn thân căng chặt như dây cung kéo hết cỡ, nó chẳng dám nhúc nhích, nghe Giang Bạch Nghiễn lên tiếng.

Giọng điệu chàng nhẹ nhàng, đượm ý cười:

“Hóa ra khi nó nói chuyện, lại là âm thanh này.”

Hồ ly trắng bỗng cứng người.

Hơi lạnh từ bàn chân xộc lên, lướt qua xương sống xông thẳng

lên đầu, nó phải cố hết sức nhẫn nhịn, mới không run lấy bầy.

Trong giọng nói của Giang Bạch Nghiễn có sát khí.

Nơi này vắng vẻ không bóng người, bất kỳ một âm thanh khe khẽ nào cũng bị phóng đại gấp mấy lần, không thể nghi ngờ, chàng đã nghe thấy đối thoại giữa nó và Thi Đại.

Thi Đại cũng chẳng ngờ Giang Bạch Nghiễn lại thẳng thắn đến vậy, có chút lúng túng:

“Ừm...phải.”

Nếu đối phương đã nói thẳng, nàng cũng không che giấu nữa, nếu không lại thêm nghi ngờ mâu thuẫn.

Chi bằng thành thật thừa nhận, nói rõ mọi chuyện.

Dù sao Thi Đại cũng muốn biết, Giang Bạch Nghiễn đã làm gì trong phòng tối.

Mây đen kéo theo sương dày chậm rãi dâng lên, che lấp non nửa ánh trăng.

Ánh sáng bóng tối lưu chuyển, Giang Bạch Nghiễn lẻ loi đứng đó, mặc sương đêm thấm ướt.

Nói thật, lúc thấy chàng thành linh xuất hiện, Thi Đại cũng hết hồn.

Sắc đêm mờ tối, Giang Bạch Nghiễn áo quần mỏng manh và gương mặt được tôn lên trắng bệch, dường là ai trông thấy cũng sẽ giật mình.

Nhưng nàng cũng chỉ ngạc nhiên trong một thoáng mà thôi.

Đối với Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại chưa từng suy đoán ác ý.

Xoay mặt A Ly lại cho Giang Bạch Nghiễn xem, Thi Đại cười:

“Thực ra nó là tiểu yêu đã mở linh trí, đạo hạnh quá thấp, không biết hóa hình, chỉ nói được đôi chút.”

Bị thiên lý hạn chế, chuyện A Ly là mảnh vỡ thiên đạo, không thể để người khác biết.

Có khá nhiều ví dụ về động vật thành tinh, dùng lý do này, miễn cưỡng có thể cho qua.

Đầu óc nàng suy nghĩ rất nhanh, tốc độ phản ứng cũng nhạy bén, A Ly nghe xong lúc lắc cái đầu, chớp đôi mắt đen láy.

Sau đó ngơ ngác gật đầu với Giang Bạch Nghiễn.

Đôi mắt thiếu niên đen nhánh nặng nề, chạm vào tầm mắt nó, khẽ nở nụ cười.

Trong nụ cười toát hơi lạnh, không có thiện ý, như rằng nhon sắc bén của rắn độc.

Cả người A Ly cứng đờ.

Nửa đêm nửa hôm, nó dẫn Thi Đại đến đây, vốn đã khó giải thích rõ ràng.

Giang Bạch Nghiễn nghi ngờ rồi.

“Ban đêm A Ly đi dạo, phát hiện một mình chàng ra ngoài.”

Thi Đại mở lời:

“Em hơi lo cho chàng, nên bảo nó đi theo, xin lỗi.”

Nàng nói vô cùng kín kẽ, dứt lời không khỏi suy nghĩ, có phải A Ly đã quá để ý đến Giang Bạch Nghiễn không?

Giờ đã là nửa đêm, A Ly chẳng những phát hiện Giang Bạch Nghiễn rời khỏi phủ, còn cẩn thận theo dõi chàng suốt đoạn đường.

Trước đây vào giờ này, A Ly đã ngủ say.

Giang Bạch Nghiễn:

“Nàng bảo nó đi theo ta?”

“Nếu không thì sao?”

Thi Đại nhìn thẳng vào mắt chàng:

“Ở Việt Châu, chàng cũng từng một mình ra ngoài như vậy, em không yên tâm.”

Lần đó chàng đã giết người.

Nàng nói xong, Giang Bạch Nghiễn rủ mắt không lên tiếng, xung quanh thoáng chốc tĩnh lặng.

A Ly lẳng lẳng đánh giá sắc mặt Giang Bạch Nghiễn.

Mặt không sắc máu, trắng bệch như giấy, đồng tử đen láy khiếp người.

Chắc chàng...chấp nhận cách nói của Thi Đại nhỉ?

Gió núi lướt qua, cây xuân xào xạc.

Thoáng chốc, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Với thân pháp của nó, sau này nàng đừng để nó theo dõi nữa.”

Đột nhiên giật mình nhận ra gì đó, cái đuôi A Ly run rẩy, ngạc nhiên ngẩng đầu.

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn thản nhiên, lời nói ra lại khiến nó sởn gai óc:

“Lúc phát hiện nó, ta vốn muốn một kiếm giết chết.”

Thi Đại:

“Chàng phát hiện nó sao?”

Đáp án không cần nói cũng biết.

Lần trước ở Việt Châu, sở dĩ nàng có thể theo đuôi Giang Bạch Nghiễn, là do đã dùng hết mấy lá bùa, che giấu thân hình và hơi thở của mình.

Còn về A Ly...

Thi Đại lặng lẽ liếc hồ ly nhỏ.

Mang tiếng là mảnh vỡ thiên đạo, thực tế linh lực bằng không, chẳng khác nào vật may mắn.

Sau lưng có một bóng trắng theo sát, sao Giang Bạch Nghiễn không phát hiện cho được.

Cảm nhận sự run rẩy của hồ ly, Thi Đại thương tiếc xoa tai nó, tò mò nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Tại sao chàng không ra tay?”

Ánh mắt tập trung tại tay phải đang vuốt ve hồ ly của nàng, Giang Bạch Nghiễn khẽ đáp:

“Ta muốn xem thử, nó có mục đích gì.”

Bình thường, chàng cảm nhận được hồ ly này cực kỳ sợ mình.

Cũng biết thỉnh thoảng nó sẽ lén lút thăm dò chàng, mang theo đôi phần xét nét tỉ mỉ.

Hồ ly không có linh khí, chẳng làm nên chuyện, nếu mang lòng dạ xấu xa, chắc chắn có ai đó ở sau lưng sai khiến nó.

Lúc phát giác mình bị theo dõi, Giang Bạch Nghiễn kiềm chế

xúc động muốn rút kiếm.

Chàng muốn câu một người khác vẫn chưa lộ mặt, hồ ly là
mồi chàng thả ra.

Giang Bạch Nghiễn đã nghĩ rất nhiều về thân phận đôi
phương.

Hung thủ có thù hận sâu nặng với Giang gia, thám tử Trần
Ách Ti có lòng đề phòng chàng, hoặc là kẻ tạp nham nào đó.

Chàng chẳng ngờ sẽ nhìn thấy Thi Đại.

Tất cả những âm mưu dương mưu lục đục đầu đá hoàn toàn bị
đánh tan, hóa thành một câu “lo lắng” thẳng thắn dứt khoát.

Nhưng cõi lòng khó yên, Giang Bạch Nghiễn vẫn nhìn nàng
chăm chú.

Ngay sau đó, Thi Đại nhỏ tiếng thốt lên:

“Sao chàng lại chảy máu vậy?”

Giang Bạch Nghiễn đứng trong bóng râm cánh cửa, cơ thể như
ngâm mực, không nhìn thấy rõ.

Lúc này lộ một góc trăng khuyết, nương nhờ tia sáng, Thi Đại
thấy tay trái của chàng.

Siết chặt thành nắm đấm, khớp xương rõ ràng, trong sắc điệu
trắng lạnh, rơi vài giọt máu đỏ.

Có máu từ kẽ tay chàng trượt xuống, từng giọt rơi xuống đất.

Thi Đại đặt A Ly xuống, nhanh chóng bước đến trước mặt
chàng, nhắc cổ tay Giang Bạch Nghiễn lên.

Chàng không vùng vẫy, lông mi run nhẹ.

Toàn thân Giang Bạch Nghiễn lạnh toát, nàng vừa đến gần đã

tiếp xúc với hơi lạnh như tuyết, và hơi thở yếu ớt đến khó phát giác của chàng.

Vết thương nằm trên cánh tay, vén tay áo lên, là vài vết đao hẫi hùng, đang rướm máu ra ngoài, thấm ướt một mảng áo.

Chín phần là do Giang Bạch Nghiễn tự cứa.

Thi Đại ngược mắt.

Giang Bạch Nghiễn:

“...Xin lỗi.”

“Chàng xin lỗi làm gì.”

Thi Đại móc khăn tay ra, nhẹ nhàng lau vết máu cho chàng, nhỏ tiếng lải nhải:

“Ồ cạnh chàng, trình độ cầm máu của em cũng sắp bằng đại phu mất rồi.”

Chẳng nữ nói thêm những lời chỉ trích phàn nàn.

Vào tòa nhà bỏ hoang của Giang gia, lý do Giang Bạch Nghiễn tự rạch mình, chỉ có thể là nhớ đến vụ án diệt môn kia.

Nếu Thi Đại phán xét với vẻ cao xa vời vợi, chắc chắn chàng sẽ càng khó chịu hơn.

May mà trước khi ra ngoài nàng cẩn thận lưu ý, vì lo cho Giang Bạch Nghiễn, thuận tiện mang theo thuốc theo bên người.

Thôi một hơi lên cánh tay chàng, Thi Đại hỏi:

“Chàng đau lắm phải không?”

Đầu ngón tay run lên, Giang Bạch Nghiễn thì thầm:

“Không đau...”

“Cho nên...”

Xử lý xong vết thương, Thi Đại ngẩng đầu:

“Hài cốt trong phòng tối, rốt cuộc là chuyện gì?”

Nếu Giang Bạch Nghiễn đã nghe đôi thoại giữa nàng và A Ly, Thi Đại quyết định thẳng thắn nói đến chuyện này.

Trong bóng đêm mờ ảo, đôi mắt hạnh của nàng cực kỳ sáng rỡ.

Vội vã ra ngoài, Thi Đại chỉ dùng dây buộc tóc tùy ý búi lên, vài lọn tóc đen như dòng suối nhẹ nhàng chảy xuống.

Gương mặt trái xoan chẳng vẽ mày bôi phấn trắng nõn mịn màng, chỉ mỗi đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm kia, khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Lặng thinh một thoáng, Giang Bạch Nghiễn cười:

“Nàng muốn xem không?”

Tiếng cười này khó đoán buồn vui, khiến A Ly bên cạnh rùng mình.

Chàng thật sự dám để Thi Đại xem?

Thi Đại gật đầu, ngay sau đó, đã được Giang Bạch Nghiễn nắm lấy tay phải.

Người chàng lạnh lẽo, chạm vào cổ tay nàng như một khối băng.

Nhận ra chênh lệch nhiệt độ giữa hai người, Giang Bạch Nghiễn cau mày buông tay, không chờ rút ngón tay ra, đã bị Thi Đại trở ngược nắm lấy lòng bàn tay chàng.

Chàng lặng lẽ cười, dẫn nàng bước vào cửa sân.

“Đây là nơi ở ngày xưa của ta.”

Xung quanh lặng ngắt, giọng nói Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng, như tiếng vang se sẽ khi tuyết đầu đông tan chảy rơi xuống:

“Ngày xảy ra vụ án diệt môn, có người phóng hỏa.”

Giọng chàng bình tĩnh, như nhắc đến chuyện nhỏ chẳng liên quan gì đến mình.

Trong ảo cảnh do kính yêu bày ra, Thi Đại đã từng thấy Giang phủ mười mấy năm trước.

Cây cỏ um tùm, những tòa nhà san sát, hành lang tĩnh mịch thấp thoáng bóng trúc xanh, rất có ý thơ sân vườn.

Đến nay, đã hóa thành phế tích tối tăm mờ mịt.

Nhưng nhìn qua vẫn sạch sẽ, quan sát xung quanh, ngay cả bụi và lá cây cũng hiếm có.

Lẽ nào có người cố ý quét dọn?

Vào trong sân, Thi Đại bị gió lạnh thổi phải rụt người lại, thấy Giang Bạch Nghiễn dừng chân, cởi áo ngoài khoác lên người nàng.

Có chút nhiệt độ mỏng manh, mang theo hương thơm mát lạnh.

“Cám ơn.”

Thi Đại hít một hơi, rồi lại nhìn Giang Bạch Nghiễn, thoáng sửng sốt:

“Còn chàng...ơ?”

Phần lớn kiến trúc trong sân đều bị hủy hoại, dưới vách tường là một giếng nước.

Giang Bạch Nghiễn bước đến bên cạnh giếng:

“Không sao, ta không sợ lạnh.”

Chàng thành thạo mức nước, hứng một ít, tay kia nắm lấy cổ tay Thi Đại.

Vừa nãy bôi thuốc trị thương cho chàng, tay nàng khó tránh dính chút máu sền sệt.

Ngón tay Giang Bạch Nghiễn cọ qua, rửa sạch vết máu cho nàng từng chút một.

Chàng luyện kiếm nhiều năm, ngón tay đầy vết chai, xoa như vậy hơi ngứa.

Thi Đại nhúc nhích đốt ngón tay, không kiềm được nụ cười:

“Chẳng phải chàng không quan tâm vết máu sao?”

Nàng đã sắp quen dáng vẻ cả người nhuốm máu của Giang Bạch Nghiễn mất rồi.

Giang Bạch Nghiễn:

“Nàng không thích.”

Bóng trắng như lụa, rơi vào đầu mày khoe mắt chàng, người như diễm quỷ cách đó không lâu, lúc này lại toát lên vẻ mềm mại mờ ảo, như một bức tranh mờ mịt.

Thi Đại nghe theo lòng mình, nhanh chóng hôn lên chóp mũi chàng, khiến Giang Bạch Nghiễn bỗng khựng lại.

Chàng thoáng ngẩn ngơ, khoe mắt ửng đỏ khó phát giác.

Lần đầu tiên chàng bị tập kích như vậy, ngần ngừ một lúc, mới vốc thêm nước mới.

Giúp nàng xử lý cẩn thận, Giang Bạch Nghiễn rửa lòng bàn tay mình, dẫn Thi Đại xuyên qua hành lang, đến một khoảnh sân phụ khác.

Đẩy cửa bước vào, tiếng cọt két như lời rên rỉ của người sắp chết.

Thi Đại ngửi thấy mùi mục nát nồng nặc, liếc thấy Giang Bạch Nghiễn vịn bình hoa trong góc.

“Trình tự cơ quan.”

Chàng lên tiếng:

“Là trái trái phải trái phải.”

Vừa dứt lời, cửa ngấm góc tường mở ra, nhìn vào bên trong chính là lối đi bí mật mà A Ly từng nhắc tới.

Thi Đại như ngừng thở.

Lối đi bí mật không sâu lắm, thấp một ngọn nền nhỏ, có hai bộ hài cốt đang quỳ rạp ở lối vào.

Một bộ xương không có đầu, đầu lâu rơi cách đó vài bước, hài cốt còn lại trống một phần xương trước ngực, như bị chấn động vỡ nát.

Vào sâu bên trong, càng nhiều xương cốt với tình trạng cái chết khác nhau.

Có cái bị vụn gãy cổ, có cái chặt đứt tay chân, nhiều hơn là những phần xương nát vụn, rơi lung tung đầy đất, bên dưới là vết máu uồn lượn khô cằn.

Có vẻ những thi thể kia đã dần dần thối rữa ở nơi này.

Thi Đại liếc nhìn hồ ly trắng bên cạnh mình.

Coi như nàng đã hiểu, tại sao khi A Ly đánh thức nàng lúc nửa đêm lại run rẩy nhường ấy.

A Ly nhìn vào mắt nàng, thâm trầm đáng thương.

Ghét ghê.

Nếu không phải lo lắng cho an nguy của Thi Đại, chắc chắn nó sẽ không đi theo.

Vừa nghĩ đến khi mình theo đuôi Giang Bạch Nghiễn, từng cử chỉ hành động đã bị đối phương nắm rõ, da đầu nó tê dại.

Cửa vào lối đi bí mật dần khép lại, ngăn cách mọi âm thanh bên ngoài, trong không gian chật hẹp, im ắng như tờ.

Tư thế quý của những bộ hài cốt kia như đang chuộc tội.

Ai phải đền tội với Giang gia?

Thi Đại không khỏi cuộn đầu ngón tay:

“Mấy kẻ này...”

Lòng nàng có cảm giác, thử thăm dò:

“Là sát thủ áo đen năm đó?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Phải.”

Chàng chỉ đáp một chữ, ánh mắt nhìn Thi Đại chăm chú, chẳng rời đi nửa phần.

Sát thủ tham gia vụ án diệt môn năm đó gần như đã bị giết chết sạch sẽ, là bí mật chỉ một mình Giang Bạch Nghiễn biết.

Chàng dùng đủ mọi cách thức, tự tay lấy mạng bọn chúng.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Năm ấy Giang Bạch Nghiễn chưa gặp Thi Kính Thừa, vẫn ở Thanh Châu, tính toán tuổi tác, chỉ mới mười lăm.

Trước năm mười lăm, chàng sống trên đời với thân phận con rỗi thế thân của tà tu, chìm đắm trong đau đớn và chém giết chẳng ngơi nghỉ...

Nhận thức của Giang Bạch Nghiễn với vạn vật khác hẳn người bình thường.

Tội nhân thân mang nợ máu, phải chuộc tội với cha mẹ chàng.

Mà cha mẹ chàng ở Giang phủ, trong một căn phòng tối chẳng ai hay biết.

Họ chưa từng rời đi, vẫn luôn ở đây.

Nhờ ánh nến mờ ảo, Thi Đại nhìn đầu cuối của lối đi bí mật.

Đó là một căn phòng hình vuông với diện tích không lớn lắm, trong phòng bày một chiếc bàn gỗ.

Hai bộ hài cốt ngồi trên bàn, một người khoác áo choàng gấm màu đen, người kia váy trắng dài phết đất, khéo sao là một nam một nữ.

Trên bàn bày hai ly sứ uống trà chỉnh tề và một quyển sách cổ.

Dẫu đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, Thi Đại vẫn nghe thấy tiếng vang mãnh liệt trong ngực mình:

“Đó là...”

Giang Bạch Nghiễn vẫn nắm tay nàng.

Từng bước từng bước, hai người xuyên qua từng bộ hài cốt quỳ rạp, vào sâu trong lối đi bí mật.

Nhiệt độ cơ thể chàng lạnh đến bất thường.

“Là cha mẹ ta.”

Lông mi khẽ khàng lay động, Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt nhìn qua.

Nhìn thấy tình cảnh này, Thi Đại sẽ thế nào?

Sợ hãi, ngạc nhiên, hoang mang, hoặc ghê tởm?

Nàng có vì chuyện này mà không thích chàng nữa chẳng?

Đây là tâm trạng khó nói nên lời.

Vừa muốn nàng hiểu hơn về mình, khát vọng được Thi Đại gần gũi nhiều hơn, lại lo sợ, ngay cả quay đầu nhìn về mặt nàng, chàng cũng ngần ngại.

Khiếp sợ.

Đắm mình trong núi tuyết biển máu đã lâu, Giang Bạch Nghiễn hiếm khi có tâm trạng ấy, nhớ lại đơn giản, lần nào cũng liên quan đến Thi Đại.

Sợ nàng bị thương, lo nàng chán ghét, thấp thỏm mỗi lần như gần như xa của nàng.

Khoảnh khắc phát giác hồ ly theo đuôi, theo lý chàng nên rút kiếm giết chết nó.

Sát niệm biến mất không còn, Giang Bạch Nghiễn nhìn thẳng vào đôi mắt nàng.

“Cha ta chết trong trận đại chiến mười năm trước.”

Chàng khẽ mở lời:

“Ai cũng nói ông ấy phản bội Đại Chiêu, quy thuận tà ma. Về sau Giang gia diệt môn, có người đến đốt pháo trúc ăn mừng, bảo là chết chưa hết tội.”

Thi Đại yên tĩnh lắng nghe, lòng bàn tay lạnh ngắt.

“Hai năm trước, ta đưa cha và mẹ về đây, cùng ăn cùng ở với họ.”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Đám người phía sau, đều do ta giết.”

Chẳng rõ có phải vì ban đêm lạnh giá, ngay cả nụ cười của chàng cũng lạnh như băng.

A Ly nín thở, không dám nhúc nhích.

Nó cảm nhận được, Giang Bạch Nghiễn đang cố hết sức kiềm chế sát cơ u tối.

“Chết đuối, chặt đầu, móc tim, nghiền xương...”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Ta giết rất nhiều người, xem ngược đãi là thủ đoạn tìm vui, trơ mắt nhìn chúng tắt thở từng người một.”

Chàng mở xẻ bí mật che giấu trong lòng như đang tự ngược.

Ác niệm giết chóc, thân thể khó coi, dục vọng cố chấp bệnh hoạn, từng đợt sóng lòng khó nói nên lời.

Ô uế vẫn đục, máu tươi đầm đìa.

Hai năm trước, Giang Bạch Nghiễn đã từng sống vài tháng trong phòng tối vút đầy xác chết này.

Tôi nay đến đây, chàng muốn kể cho cha mẹ nghe về Thi Đại.

Chẳng rõ vì sao, nỗi đau vụn vặt tản ra trong tim, như nhánh dây leo xanh biếc, lặng lẽ nở rộ buổi đầu xuân.

Tay phải nắm tay Thi Đại dần siết chặt, như không muốn nàng rời đi.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Ta vốn không phải người lương thiện trong sạch.”

Bàn tay đang nắm lấy nàng, từng dính máu chẳng biết bao lần, còn lâu mới sạch sẽ.

Vài bộ hài cốt trợn to hai mắt trống rỗng trong vết máu đen ngòm đầy đất, căn phòng lạnh lẽo u ám.

Chàng bồng rủ mắt, che giấu tất cả cảm xúc mờ mịt khó hiểu, cùng cố chấp cuồn si chột thoáng qua.

Giang Bạch Nghiễn khàn giọng hỏi:

“Nàng còn cần ta nữa không?”

Chương 101: C101: Chương 101

Trong một không gian nhỏ hẹp ngăn cách với bên ngoài, chẳng có tiếng gió lẫn âm thanh nào khác.

Quá yên ắng, ngay cả mỗi một tiếng vọng của nhịp tim cũng nghe rất rõ ràng.

Thi Đại chưa từng có cảm nhận nào như vậy.

Cả cơ thể như chìm xuống đáy nước, máu nóng hóa lạnh, lồng ngực kêu vang. Vài câu miêu tả hơi hợt của Giang Bạch Nghiễn như lấy búa đập vào tim nàng, gây ra một nỗi đau nhức nhối.

Tứ chi xương cốt tê dại chua xót.

Khẽ khàng nói xong chữ cuối, Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chú.

Sắc mặt của Thi Đại, hẳn là ngạc nhiên.

Mắt hạnh trong suốt ngơ ngác nhìn hai bộ hài cốt ngồi bên bàn, đôi môi nàng mấp máy, cuối cùng không lên tiếng.

Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, che giấu điên cuồng hung ác dần dần dâng lên.

Lòng bàn tay phủ lên mu bàn tay Thi Đại ngày một chặt hơn, như giam cầm cố chấp, cũng là cầu xin thương xót.

Nàng còn cần chàng không?

Chàng có để nàng rời đi không?

Giang Bạch Nghiễn biết đáp án.

Chàng khó coi nhường ấy, lại tham lam mong cầu sự nhớ thương của Thi Đại, như dây leo sinh trưởng trong kẽ hở u ám, tình cờ gặp được ánh sáng, rồi khó lòng quên được.

Bị dây leo quấn lấy, nào có đạo lý dễ dàng thoát thân.

Nếu Thi Đại xoay người bỏ đi...

Sức lực nắm tay nàng bỗng chặt hơn. Xi hãy đọc ryệ ại (Trùm Tryệ.)

Giang Bạch Nghiễn chưa kịp phản ứng, đã bị người ta bất ngờ ôm lấy.

Thi Đại đang run, nhưng không phải sợ hãi.

Vì thấp hơn Giang Bạch Nghiễn một chút, nàng cúi đầu, vùi má vào hõm cổ chàng:

“...Sao mà không cần cho được.”

Khoảnh khắc kề sát nhau, nàng nghe thấy hơi thở hỗn loạn của Giang Bạch Nghiễn.

Âm cuối Thi Đại run rẩy:

“Những thứ này, bắt đầu từ năm chàng mười lăm?”

Nhiệt độ cơ thể Thi Đại không cao, ấm hơn chàng đôi chút, gần gũi thế này như một khối ngọc ấm mềm.

Hoảng hốt thoáng qua đáy mắt, Giang Bạch Nghiễn thất thần một lúc mới nhỏ tiếng đáp:

“Ừm.”

Đúng là điên mất thôi.

Thi Đại cuộn ngón tay, vành mắt nóng bỏng.

Không phải nàng chưa từng nghĩ đến hai năm kia Giang Bạch Nghiễn đã làm những gì.

Vụ án Giang phủ là chấp niệm trong lòng chàng, lúc dần thân vào yểm cảnh, chàng thành thạo giết chết tất cả sát thủ áo đen, mặt mày chẳng chút thương tiếc.

Trong hiện thực thì sao?

Giang Bạch Nghiễn có buông bỏ được không?

Hai năm trước, chàng thoát khỏi giam cầm của tà tu, thế gian đã sớm cảnh còn người mất.

Cả nhà bị giết hại, không còn người thân, kéo lê thân thể chông chất thương tích, mất hết tất cả, cũng chẳng hay biết gì.

Lúc ấy Giang Bạch Nghiễn chỉ mới mười lăm...

Là độ tuổi đam thiếu niên thành Trường An cười ngựa đánh cờ vây chơi mã cầu, ngang ngược tùy ý nhất.

Được Thi Đại ôm vào lòng, tâm trạng u ám tự động buông bỏ nút chết, hóa thành ngọn sóng ấm ướt.

Đặt cằm lên trán nàng, rất lâu sau, Giang Bạch Nghiễn khẽ lên tiếng:

“Xin lỗi, dọa nàng rồi?”

Giọng nói Thi Đại phiên muộn:

“Vẫn ổn.”

Có mấy tên buôn giao châu ở Việt Châu làm độm, lúc này biết Giang Bạch Nghiễn vẫn luôn truy sát kẻ thù, Thi Đại lại có một loại cảm giác “quả nhiên là thế”.

So với hải hùng, trong lòng nàng lại đắng chát xót xa hơn, cổ họng đau nhức đến căng chặt.

“Về sau thì sao?”

Thi Đại hỏi:

“Sau khi chàng rời khỏi Thanh Châu.”

Dây leo ẩm ướt đến gần nàng như thăm dò.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Vẫn tìm bọn chúng.”

Đám sát thủ áo đen năm đó trải khắp Đại Chiêu, chàng đã giết sạch những kẻ ở Thanh Châu, tìm hiểu nguồn gốc đi đến thành trì khác.

Đáng tiếc ở chỗ khác, không thể mang hài cốt về được.

Đã lâu Giang Bạch Nghiễn chưa từng quay lại phòng tối.

Lâu ngày tích bụi, không khí nơi này chẳng dễ ngửi.

Trong mùi khói bụi xen lẫn tanh hôi thoang thoảng, vương vãi đến khó thở, so với ngày xưa, hương hoa dành dành là biến số duy nhất.

Giang Bạch Nghiễn duỗi tay, ôm nàng chặt hơn:

“Có phải ghê tởm lắm không?”

Chàng nói những lời tổn thương mình theo thói quen, xuất phát từ nỗi ghét bỏ bản thân tận xương cốt.

Thi Đại không đáp mà hỏi ngược lại:

“Chàng vất vả lắm phải không.”

Dẫu là câu hỏi, nhưng lại dùng giọng điệu trần thuật, mang theo vững tin không cho phép bác bỏ.

Lòng nàng biết rõ, một mình lẻ loi trên con đường trả thù, sao Giang Bạch Nghiễn có thể không mệt mỏi cho được.

Ở thế kỷ hai mươi một quen thuộc của Thi Đại, mười lăm chỉ đang là học sinh trung học thôi.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cong môi, cọ cảm lên tóc nàng.

“Hai vị bên bàn, là cha mẹ chàng?”

Tư thế này khiến xương cột ngựa ngáy, giọng Thi Đại nhỏ hơn đôi chút:

“Hay là...chàng giới thiệu cho ta biết nha?”

Giang Bạch Nghiễn sững sờ, không lên tiếng.

A Ly trong góc liếc nhìn với vẻ khiếp sợ.

Thi Đại có thể nói ra lời đó trong tình cảnh này, quả nhiên không phải người bình thường mà.

Đôi lại là nó, đã run rẩy bỏ chạy từ lâu, không chừng đã bị Giang Bạch Nghiễn trực tiếp ra tay giải quyết.

Nói đến cùng, cũng chỉ có mạch suy nghĩ mới lạ của Thi Đại, mới làm ra những chuyện mà Giang Bạch Nghiễn chẳng ngờ tới, khiến nhóc điên này hoảng hốt.

Giang Bạch Nghiễn không đáp, Thi Đại chọc lưng chàng, ngửa đầu từ trong lòng chàng:

“Giang Trầm Ngọc ơ?”

Giang Bạch Nghiễn cũng đang nhìn nàng, trong mắt là mờ mịt

u ám như một vòng xoáy trước nay chưa từng có.

Một lúc sau, chàng buông tay đang ôm Thi Đại ra.

“Đây là gia phụ, tên Giang Vô Diệc.”

Nhìn hài cốt nam nhân khoác áo choàng gấm, Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Ông và mẫu thân ta là đồng môn, từ nhỏ hai người đã luyện kiếm, lúc đi khắp nơi trừ yêu đã quen biết với Thi đại nhân và Mạnh phu nhân.”

Thi Đại sửa lại:

“Gì mà đại nhân, phu nhân? Là bá phụ bá mẫu.”

Giang Bạch Nghiễn cong môi.

“Đại chiến mười năm trước, phụ thân theo quân chinh phạt tà ma.”

Chàng không hề che giấu, giọng điệu như thường:

“Lúc xâm nhập hang ổ tà ma, ông lâm trận phản chiến, tấn công đồng minh.”

Lòng Thi Đại chấn động.

Giang Bạch Nghiễn lại cười:

“Nghe nói cơ thể ông liên tục sinh ra tà khí, hết như tà ma kia. Thư Thánh và tán nhân Huyền Đồng nghe tin đến đó...”

Chàng ngược mắt, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng:

“Kết liễu tính mạng ông ngay tại chỗ.”

Thi Đại tập trung xem xét tường tận, liếc nhìn bộ xương trắng

hieu kia.

Vết thương chí mạng đã được y phục che chắn, từ góc độ của nàng, chỉ thấy dấu vết một ít xương đầu vỡ vụn.

Giang Bạch Nghiễn nhìn ra suy nghĩ của nàng:

“Bị tán nhân Huyền Đồng một kiếm xuyên tim.”

Tán nhân Huyền Đồng là đại năng tiếng tăm lẫy lừng hiện nay, thực lực mạnh mẽ nhưng không có lòng dạ với quyền thế, thường xuyên gửi gắm tình cảm nơi sông núi, nhân nhả thoải mái.

Thi Đại chưa từng gặp ông ta, nghe Thi Kính Thừa nói, đây là thiên tài hiếm có, sức hiểu biết cao nhất đương thời.

Trong đại chiến mười năm trước, tán nhân Huyền Đồng đã bỏ rất nhiều công sức, giết chết vô số yêu tà, được vạn người ca tụng.

Giang Bạch Nghiễn không tiếp tục chủ đề đó, chớp mắt nhìn sang bộ xương trắng khác:

“Đây là gia mẫu, tên Ôn Di.”

Giang Bạch Nghiễn từng kể, lúc đại chiến, mẹ chàng bị thương nặng vì bảo vệ bách tính trong thành.

Khi xảy ra án diệt môn, Ôn Di đang dưỡng thương.

Sắc mặt Thi Đại nặng nề.

Thi Kính Thừa đã nói, cha mẹ Giang Bạch Nghiễn là người hiền lành lòng mang đại nghĩa, ngàn ấy năm vẫn xem việc chém yêu trừ ma là nhiệm vụ của mình.

Vì sao cha chàng lại phản bội Đại Chiêu, gia nhập dưới trướng tà ma?

Rõ ràng nương tử cùng đồng cam cộng khổ với mình, cách đó không lâu bị yêu tà trọng thương.

“Mẫu thân là kiếm khách, trừ luyện kiếm, thích nhất là uống trà và vẽ tranh.”

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

“Phụ thân vì bà học tay nghề pha trà, nhưng từ đầu đến cuối không có năng khiếu vẽ tranh.”

Chàng nói hết mực bình tĩnh, đáy mắt phản chiếu ánh nến, bóng râm phủ xuống áo lót trắng tuyết, như sương mù không gốc rễ chẳng nơi nương tựa, mờ mịt bất định.

Nơi này là nhà của chàng.

Một căn phòng vuông vức nhỏ hẹp trống trải, chỉ có hài cốt làm bạn, chẳng khác nào quan tài.

“Đi thôi.”

Không nhìn hai bộ xương trắng kia nữa, Giang Bạch Nghiễn cười:

“Ở đây uế khí quá nặng, ta đưa nàng ra ngoài.”

Chắc hẳn Thi Đại không thích chỗ này.

Giọng chàng quá hồ hững, như đang nói đến chuyện chẳng liên quan đến mình.

Thi Đại nghe mà lòng nặng trĩu, bỗng thẳng người dậy:

“Chờ chút.”

Nàng sờ tóc mình, ngắt nổi vôi vàng ra ngoài không mang theo trang sức gì, chỉ lo buộc tóc, cúi đầu nhìn cổ tay, nàng đang đeo một chiếc vòng ngọc xanh biếc óng ánh.

“Dù gì cũng là lần đầu gặp mặt, phải chào hỏi đàng hoàng chứ.”

Tồn chút sức tháo vòng ngọc xuống, Thi Đại vung vẩy sắc xanh trong suốt trong tay:

“Cái này xem như quà gặp mặt tặng thúc phụ thúc mẫu, chàng thấy sao?”

Đôi mắt A Ly tròn to, nhanh chóng liếc nàng.

Giang Bạch Nghiễn cũng ngẩn ngơ, rỏ mắt cười:

“Nàng...”

Trên đời này sao lại có người như Thi Đại.

Trước giờ chàng không hề đoán trúng những gì Thi Đại nghĩ, mọi ý nghĩ bạo ngược, u ám gặp phải Thi Đại, đều hóa thành bọt nước vừa chạm đã vỡ, chẳng còn chỗ gặng sức.

Giang Bạch Nghiễn ngơ ngác luống cuống, lại tham lam đắm chìm vào đó.

Nương theo ánh nền, Thi Đại tiến lên vài bước, đặt vòng ngọc trước thi thể nữ nhân.

Đến gần mới phát hiện, trên bàn còn bày bút mực và giấy tuyên thành, mặt giấy trống rỗng, chẳng ai hạ bút.

Thi Đại cẩn thận đặt vòng ngọc xuống, vừa nhấc tay, ống tay áo thuận thế trượt xuống, để lộ cổ tay mảnh khảnh trắng nõn:

“Chàng đẹp thế này, cha mẹ chàng chắc hẳn cũng rất xinh đẹp.”

Từ đầu đến cuối ánh mắt Giang Bạch Nghiễn luôn dõi theo nàng, đen láy không thấy đáy:

“Cám ơn.”

Trong phòng yên lặng một thoáng.

Thi Đại mở lời:

“Chờ tra rõ chân tướng, chúng ta an táng họ nhé.”

Giang Bạch Nghiễn không nói gì.

Tất nhiên chàng hiểu rõ đạo lý nhập thổ vi an.

Chỉ là hai năm trước, khi chàng đến mộ của hai người, chỉ thấy bừa bộn rối loạn.

Vì chuyện phản bội, Giang Vô Diệc mang tiếng xấu, bia mộ bị người ta phá hủy hơn phân nửa, viết đầy những câu chữ khó coi chường mắt.

Thay vì để họ ở lại đó chịu tủi nhục, chi bằng về nhà được thanh tịnh.

“Nếu chàng không muốn chôn cất họ ở Thanh Châu, có thể đến Trường An.”

Thi Đại nhớ đến chuyện có người nghênh ngang chúc mừng sau vụ án diệt môn, khẽ cuộn ngón tay:

“Tìm nơi nào non xanh nước biếc, sau này chúng ta cùng đi bái tế họ nha.”

Nàng dứt lời ngược mắt, đột nhiên duỗi tay, ôm mặt Giang Bạch Nghiễn.

Đây là một động tác quá đổi lạ lẫm, được hơi thở của nàng bao bọc, Giang Bạch Nghiễn như ngừng thở.

Ánh nến chập chờn, soi tỏ ánh mắt lấp lánh của thiếu nữ, như vàng tan vào nước.

Thi Đại nhìn mắt chàng chăm chú:

“Chàng đừng nhốt mình ở đây nữa nhé.”

Cả đời này Giang Bạch Nghiễn chỉ sống vì báo thù.

Chưa từng đến gần ai khác, chưa từng trải qua thương nguyên giao thừa, ngay cả ăn điểm tâm cũng lộ vẻ hoang mang mờ mịt.

Như thể trong cuộc sống của chàng, toàn là giết chóc cố chấp.

Nào có vị ngọt, cả ngày lẫn đêm tràn ngập đắng ngắt máu tanh.

“Cha mẹ em, Vân Thanh, Lưu Sương tử, rất nhiều đồng liêu Trần Ách Ti.”

Thi Đại lấy ngón tay vuốt ve mặt chàng:

“Còn nhiều người quan tâm đến chàng lắm kia mà.”

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn nặng nề:

“Nàng thì sao?”

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, như một tấm lưới bện từ trăm ngàn sợi tơ, không ai tránh né rời đi.

Thi Đại mỉm cười, sóng mắt lay động, như mặt hồ lấp lánh:

“Em thích chàng đó.”

Nàng nhấn mạnh:

“Thích chàng nhất mà, tất nhiên sẽ bầu bạn bên chàng.”

Thích.

Như một giọt nước rơi xuống, thấm vào phiến lá khô hạn đã

lâu, ngấm vào từng tác gân lá, run rẩy xông thẳng cốt tủy.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng không chớp mắt rất lâu, hơi rủ mắt xuống, dùng gò má cọ vào lòng bàn tay nàng.

Chàng đáp:

“Được.”

Thế nên tâm trạng của Thi Đại trở nên tốt đẹp hơn, trước khi rời khỏi phòng tối, thậm chí còn chào tạm biệt hai bộ hài cốt kia.

Từ ngữ lễ phép, giọng điệu nhẹ nhàng, như đang thật sự trò chuyện với trưởng bối.

A Ly: “...”

A Ly cực sốc.

Xương cốt máu tươi đầy đất, nhìn thế nào cũng như chuyện kinh dị khiếp người, vậy mà Thi Đại dựa vào sức mình, gắng gượng chuyển cảnh thành thăm hỏi người lớn.

Rõ là khó tin.

Đến cùng cũng là do nó quá mức bình thường, nào hợp nổi với hai người này.

Ra khỏi lối đi bí mật, Thi Đại bị gió lạnh thổi qua, siết chặt y phục, nhìn rõ cảnh tượng ngoài cửa sổ, khẽ than một tiếng.

Trước khi ra ngoài đã thoáng có dự đoán, nếu không có gì bất ngờ tối nay sẽ mưa.

Mưa xuân ập đến tầm tã, bên tai là tiếng vang tí tách, ngay sau đó gió lạnh thét gào, không ngừng không nghỉ.

Nàng thăm dò nhìn ra ngoài cửa sổ, mây đen dày đến mức như đè nặng ngọn cây, ngàn vạn sợi tơ bạc từ trên trời giáng

xuống, như vung châu ngọc, lả lướt tầm tã.

Chết thật.

Thi Đại phiên muộn cau mày:

“Tối nay chúng ta...chắc không về được? Chỗ này có đủ không?”

Vừa thốt ra, nàng đã biết đáp án.

Giang phủ bỏ phế nhiều năm, làm sao có đủ được.

Dầm mưa trở về chắc chắn sẽ bị cảm, chi bằng ở tạm nơi này một đêm, dù lạnh một chút dơ một chút, vẫn tốt hơn bị mưa xối ướt như chuột lột.

Thi Đại ngấm nghĩa xung quanh.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn đang ở trong một khoảnh sân nhỏ, có lẽ vì nơi này vắng vẻ, không bị lửa lớn mười năm trước tổn hại quá nhiều.

Nàng vốn tưởng đã qua ngàn ấy năm, Giang phủ chắc chắn phải giăng đầy mạng nhện và bụi bẩn.

Nhìn lại thì, trong sân rất sạch sẽ, ngay cả lá rụng cũng không có.

Chẳng phải đã lâu Giang Bạch Nghiễn chưa về Thanh Châu sao?

“Ta thuê người mỗi tháng đến đây quét dọn.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Bên trong có phòng ngủ, hẳn là giường vẫn sạch sẽ, nàng theo ta.”

Nghĩa là tối nay Thi Đại không cần đáng thương ngủ dưới sàn nữa rồi.

Sân không lớn lắm, Thi Đại theo Giang Bạch Nghiễn đi dưới hành lang, xuyên qua ngã rẽ, thấy chàng đẩy cửa gỗ.

Phòng ngủ không thấp đèn, Giang Bạch Nghiễn quen thuộc bước lên, đốt nến trên bàn:

“Hai năm trước, ta thường ở đây qua đêm, nàng cứ yên tâm nghỉ ngơi.”

Thắp sáng ngọn nến, Giang Bạch Nghiễn nhìn qua.

Ánh sáng yếu ớt như lụa, bao phủ nửa bên gò má chàng, loang ra màu tuyết ấm áp.

Thi Đại hơi lạnh, đưa lòng bàn tay đến gần đèn cầy:

“Còn chàng thì sao?”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười không mấy quan tâm:

“Ta ngủ trên bàn là được.”

Thi Đại:

“Trên bàn?”

Gió đêm lay động nhánh cây già cỗi trong sân, cành lá lượn quanh, xào xạc phát phơ theo tiếng mưa rơi.

Bóng cây lung lay lướt qua mành mắt nàng, Thi Đại nhìn y phục mỏng manh và sắc mặt nhợt nhạt của Giang Bạch Nghiễn.

Chàng mất máu quá nhiều, tâm trạng lại không ổn định, để Giang Bạch Nghiễn ngủ trên bàn ghế lạnh lẽo kia, Thi Đại không yên tâm nổi.

Nàng hùng hồn bảo:

“Không được, để em. Chàng lên giường ngủ đi.”

Giang Bạch Nghiễn không đáp.

“Chàng đang bị thương kia mà? Mấy vết trên tay, còn thương tích trong tâm ma cảnh nữa.”

Thi Đại nói:

“Dù là giao nhân, cũng không thể chà đạp thân thể như vậy được, hay là...”

Nàng còn chưa nói hết, đã thấy Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi.

Cởi áo ngoài khoác cho Thi Đại, trên người chàng chỉ còn áo lót trắng tuyết, đường nét thân hình được phác họa hết mực rõ ràng, như nhành liễu tươi mát xinh đẹp.

Đứng dưới ánh nến nhìn nàng đượm ý cười, giữa hàng mày phủ một tầng sáng mỏng manh, gần như mê hoặc.

Giang Bạch Nghiễn dịu giọng:

“Ngủ chung nhé?”

Thi Đại: “...”

Xác nhận lại nào, không hề nghe lầm.

Trước đó, nàng chưa từng nghĩ chỉ ba chữ ngắn ngủi, có thể khiến đầu nàng bỗng dưng trống rỗng, vành tai nóng bừng.

Ấy vậy mà Giang Bạch Nghiễn còn chớp mắt, giọng điệu nhẹ nhàng, từng chữ rõ ràng:

“Ta muốn ở cạnh nàng.”

Tiếp nhận hết bệnh hoạn của chàng, Thi Đại thích chàng.

Yêu thương nồng nàn được nàng vun vén, dâng trào trong cõi lòng như thủy triều, chàng sắp không thể kiềm chế được nữa.

Đó là một loại rung động sắc bén, như mũi dao rạch qua lồng ngực, để lại dấu vết máu thịt be bét, khắc cốt ghi tâm.

Máu nóng hồi hồi, hương hoa dành dành thấm tận tim phổi. Giang Bạch Nghiễn vui vẻ chịu đựng, tình nguyện vì nàng dâng hiến trái tim dơ bẩn chẳng chịu nổi kia.

Chàng gấp gáp muốn được va chạm và yêu thương thiên vị nhiều hơn nữa.

Hàng mi dài lay động khiến ánh nến rơi vỡ vụn, Giang Bạch Nghiễn tiện tay tháo buộc tóc, mặc cho tóc đen uốn lượn trút xuống, xoa tung trên xương quai xanh trắng bệch thấp thoáng.

Chàng hỏi:

“Được không?”

P/S: Anh thật cơ hội, biết dùng sắc đẹp quyến rũ chị, quá chời rồi

Chương 102: C102: Chương 102

Thi Đại thật sự không ngờ, Giang Bạch Nghiễn lại chủ động nói muốn chung giường.

Chàng còn xoa tóc, rất khó nói rõ rốt cuộc là cố ý hay vô tình.

A Ly dựng thẳng đuôi ngay cửa: Tiểu tử này chắc chắn cố ý!

Trong ký ức vỡ vụn của nó, chưa từng thấy dụ dỗ trắng trợn như thế này.

A Ly dờ móng vuốt, thấy Giang Bạch Nghiễn hơi nghiêng người, đặt dây buộc tóc lên bàn gỗ.

Đây là động tác thoát trông hờ hững, thực tế ánh mắt lướt qua, lảng lẽ liếc nhìn cục bông trắng cạnh cửa.

Chỉ một ánh mắt thân nhiên, không có vui giận dư thừa, lại khác hoàn toàn so với khi đối diện với Thi Đại, như một con dao lạnh lẽo thấu xương.

Chớp mắt, Giang Bạch Nghiễn thu lại sát khí, xoay người đi.

Mất máu quá nhiều, sắc da của chàng trắng bệch như giấy, đứng dưới ánh nến, chẳng khác gì tượng đá điêu khắc.

Thi Đại không từ chối, gật đầu:

“Được.”

Giang Bạch Nghiễn thì có tâm tư xấu xa gì được kia chứ, với nhận thức của chàng, hiển nhiên chỉ muốn ôm ấp gần gũi hơn.

Dù Giang Bạch Nghiễn không nhắc, vừa nãy nàng cũng đã cân nhắc qua chuyện đắp chăn ngủ chung.

Được nàng cho phép, Giang Bạch Nghiễn khép cửa phòng lại, ngồi trên giường.

Chàng tháo buộc tóc, tóc đen rủ xuống, rơi trên áo lót trắng tuyết, như bức tranh thủy mặc tùy ý vẩy mực.

Vì đang ngồi, Giang Bạch Nghiễn phải ngẩng đầu nhìn nàng, đáy mắt đượm ý cười.

“Mưa đêm lạnh lắm.”

Chàng mở lời:

“Giường ẩm lạnh, ta ủ ấm cho nàng.”

Giọng nói nhẹ nhàng, như sương sớm trong trẻo.

Còn chưa nói hết, đã nghiêng người về phía Thi Đại.

Lúc này nàng cao hơn Giang Bạch Nghiễn một chút, cúi đầu hôn lên môi mỏng của chàng, hơi thở như tấm lưới rậm rạp, phủ xuống chính diện.

Năm ngón tay không tự chủ cuộn lại, siết chặt tấm mền đến nhả nhúm, lông mi Giang Bạch Nghiễn run nhẹ, vành tai phớt hồng.

Tối nay Thi Đại đã tắm qua, quanh người nàng thoang thoảng hương xà phòng, mềm mại ngọt thanh hết như cánh môi nàng.

Như nụ hoa vừa chớm nở, run rẩy lộ ra nhụy hoa non nót, mời gọi chàng cướp lấy hương thơm vẩn vít.

Xuất phát từ bản năng, Giang Bạch Nghiễn vòng tay ra sau gáy nàng.

Nhiệt độ cơ thể chàng hơi lạnh, đôi môi lại nóng bỏng, cọ xát

tỉ mỉ, như nước đường tan chảy.

Thi Đại bị hôn đến mức lòng dạ rối bời, Giang Bạch Nghiễn lại liếm lên môi nàng.

Chỉ nhẹ nhàng chạm vào, đã khiến xương cụt nàng lan ra từng đợt tê dại.

Cơ thể Thi Đại thoáng cứng đờ, Giang Bạch Nghiễn ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt ẩn giấu ánh sáng mỏng manh, mơ màng như phủ tấm lụa.

Chàng hỏi:

“Có được không?”

Mấy ngày trước, chàng đã từng liếm đầu ngón tay Thi Đại.

Dẫu không giỏi kỹ xảo, cũng có bản tính khát vọng yêu thương, đây là sự thăm dò tìm kiếm vô thức của Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại lại lần nữa hôn chàng như hồi đáp, cũng duỗi đầu lưỡi giống chàng.

Xúc cảm giữa môi và lưỡi hoàn toàn khác biệt, mang theo ẩm ướt, xen lẫn hơi nóng khó lòng chống đỡ.

Khi nhẹ lướt qua như liếm láp kẹo đường, nàng cảm giác Giang Bạch Nghiễn run rẩy.

Thi Đại ngược mắt, sa vào tầm mắt chàng.

Giang Bạch Nghiễn hiếm khi thay đổi sắc mặt, hoặc là lạnh lùng như băng sương, hoặc là dịu dàng đượm ý cười, trong ấn tượng của nàng, phần lớn thời gian mặt mày như ngọc.

Chỉ mỗi lúc này, ngọc trắng đã nhuộm chu sa đỏ thắm.

Có lẽ vì quá đổi nhạy cảm, đuôi mắt và dải tai chàng đỏ rực, mắt như phủ sương mù.

Được một người thế này ôm cổ yên tĩnh nhìn mình chăm chú, gò má Thi Đại không khỏi nóng lên, đang định nói gì đó, đã bị Giang Bạch Nghiễn phủ xuống lần nữa.

Đầu lưỡi cuốn lấy hương thơm trên môi nàng, Giang Bạch Nghiễn nếm thật tỉ mỉ, như dã thú cướp lấy nước ngọt.

Đuôi mắt khê cong, là dấu hiệu hân hoan yêu thích, chàng cọ một lúc, lùi ra đôi chút:

“Nàng còn thở được không?”

Ngày đầu tiên hôn nhau, Thi Đại từng bảo không thể thở nổi, chàng vẫn luôn nhớ kỹ.

Thực ra đã choáng váng quay cuồng từ lâu, còn có chút ngơ ngác.

Mãi đến khi chàng lên tiếng, Thi Đại mới muện màng hoàn hồn, giọng nói và hơi thở nhẹ tênh:

“Vẫn ổn.”

Da nàng trắng mịn, lúc này loang ra vết hồng mỏng manh, Giang Bạch Nghiễn nhìn chăm chú một lúc, lại lần nữa hôn nàng.

Chàng dường như tham lam ôm ấp và nụ hôn vượt hẳn người thường, Thi Đại bị hôn đến mức cánh môi tê dại, muốn vươn tay đẩy chàng, cuối cùng lại thôi.

Bỏ đi.

Coi như bù đắp cho chàng từng chút một những va chạm suốt ngàn ấy năm trong quá khứ.

Huống hồ nàng cũng đắm chìm bên trong.

Nụ hôn của Giang Bạch Nghiễn dịu dàng đến khó tin, thỉnh thoảng mạnh hơn đôi chút, không đau, chỉ tê và ngứa.

Thi Đại vâng vát gò má đỏ bừng, chẳng biết đã nằm lên giường từ lúc nào, nghiêng mắt liếc nhìn góc tường, chẳng thấy bóng dáng A Ly đâu cả.

Trong sân có rất nhiều phòng, chắc nó đã tìm chỗ thoải mái nào đó, không đến mức ở hành lang hứng gió dầm mưa.

Tất nhiên Thi Đại sẽ không để Giang Bạch Nghiễn làm ấm giường cho mình, nàng chui vào mền, lạnh đến run rẩy:

“Lạnh thật.”

Giang Bạch Nghiễn thôi tắt đèn, ánh sáng trong phòng mờ đi.

Ngoài cửa mưa to gió lớn, trong phòng lại im ắng thoải mái.

Chàng vừa nằm xuống giường, vòng eo đã được áp sát thân mật.

Cơ thể thiếu nữ như nhánh đào ngây ngô, mềm mại ôm chặt, tràn ngập hương thơm ngọt ngào.

Giang Bạch Nghiễn như ngừng thở trong một thoáng.

“Người chàng mát quá.”

Thi Đại dựa sát vào chàng, bỗng bật cười:

“Hai người ôm nhau, rất nhanh sẽ ấm áp thôi mà.”

Nàng rất thích cảm giác này.

Hai cơ thể kề sát chặt chẽ thân mật, chia sẻ độ ấm cho nhau.

Vòng eo Giang Bạch Nghiễn gầy gò rắn chắc, khi căng chặt sẽ thoáng cứng đờ, chờ thả lỏng rồi sẽ mềm mại dễ chịu.

Thơm thơm mềm oir là mềm, ôm vào siêu thích.

Trong bóng tối, Giang Bạch Nghiễn nghiêng người ôm nàng.

Cũng là ôm ấp, khi ngủ chung giường, cảm nhận lại có chút khác biệt kỳ diệu so với bình thường.

Một chiếc giường được phủ mền, ngăn cách hai người trong một không gian nhỏ hẹp riêng tư kín kẽ, sắc đêm cướp đoạt tầm nhìn, những giác quan còn lại bỗng trở nên rõ ràng.

Nhiệt độ, hơi thở và nhịp tim của Thi Đại, đều nằm gọn trong lòng chàng.

Giang Bạch Nghiễn khép cánh tay lại.

Cơ thể Thi Đại nóng ấm, so với chàng, nàng như ngọn lửa cháy âm ỷ.

Vòng ôm lúc này rõ ràng nóng bỏng đến tận độ, nhưng chẳng biết vì sao, hơi nóng đốt tận tim, bỏng rát khiến chàng lúng túng.

Giang Bạch Nghiễn vụng về cúi đầu, tựa gò má vào bả vai nàng.

“Như vậy.”

Thi Đại nhỏ tiếng hỏi:

“Chàng có dễ chịu không?”

Nàng vừa lên tiếng, hơi thở đã rơi trên hõm cổ Giang Bạch Nghiễn.

Chàng rõ ràng run lên, nhịp thở dần nặng nề:

“Dễ chịu.”

Loại run rẩy này bị Thi Đại nhạy bén bắt được, bật cười thành tiếng.

Giang Bạch Nghiễn chẳng sợ đau, chỉ sợ nhột.

Đã quen nhìn dáng vẻ lạnh lùng sắc bén của chàng lúc bình thường, Thi Đại kiểm lòng không đâu muốn thăm dò nhiều hơn nữa...

Đến lúc ấy, chàng sẽ có biểu cảm thế nào nhỉ? Chàng sẽ phản ứng ra sao?

Tất cả đều không rõ.

Những điều chưa biết, khiến người ta tò mò nhất.

Chẳng rõ bắt nguồn từ suy nghĩ gì, Thi Đại nhúc nhích tay phải.

Nàng ôm eo Giang Bạch Nghiễn, ngón cái đè lên, rơi vào vùng da dễ nhột bên hông.

Cánh tay đang ôm nàng bỗng siết chặt, cùng lúc đó, bên tai vang lên tiếng bật hơi se se.

Giang Bạch Nghiễn không kiềm được run lên.

Giọng chàng dễ nghe, giờ đây lại hơi khàn, như lụa mềm phát qua tai, lan rộng trong đêm, chẳng nén nổi kiêu diễm.

Thi Đại vốn muốn trêu chọc chàng, nào ngờ lại để mình nghe đến mức mặt đỏ tai hồng.

Giang Bạch Nghiễn không chịu nhột đến mức ấy?

“Cái này là...”

Nàng cố gắng bình tĩnh lại:

“Gãi ngứa đó.”

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, chớp mũi cọ lên đầu vai nàng, chậm rãi ổn định hơi thở.

Một lúc sau, chàng mới đáp:

“Ừm.”

Dứt lời chàng khẽ cười, mang theo âm mũi khàn khàn:

“Đây cũng là...chỉ dạy?”

Ý chàng là những việc Thi Đại dạy chàng va chạm và vuốt ve.

Thi Đại bỗng cảnh giác:

“Chàng chàng chàng đừng gãi em nha! Phải tôn sư trọng đạo!”

Dù có gãi, với mức độ nhạy cảm của Giang Bạch Nghiễn, chắc chắn cũng chẳng áp chế được nàng.

Giang Bạch Nghiễn không ra tay, chỉ cười khẽ, vùi mặt vào hõm cổ nàng:

“Không gãi.”

Lạ lùng thay, hơi thở chàng còn nóng bỏng hơn ban nãy rất nhiều...

Hơi nóng thiêu đốt bụng nhỏ, như thủy triều mãnh liệt.

Phát hiện Giang Bạch Nghiễn im lặng rất lâu, Thi Đại chợt sống lưng chàn:

“Chàng vẫn ổn chứ? Vết thương đau hả?”

Sao cứ cảm giác người chàng cứng ngắc vậy kìa?

Giang Bạch Nghiễn:

“Không sao.”

Chàng biết chuyện này khó mà nói thành lời, bèn lặng lẽ đọc thanh tâm chú, nỗi xao động ở bụng dưới vẫn mạnh mẽ không ngơi.

Giang Bạch Nghiễn chỉ đành gọi tên nàng, nhờ đó xua tan khô nóng:

“Thi Đại.”

Thi Đại:

“Sao ạ?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Nàng không sợ ta?”

Âm cuối rất nhẹ, có sự cẩn thận, cũng có tham lam khát khao nàng.

Như chú nhím không hề giữ lại thể hiện một mặt mềm mại nhất với nàng, lại lo sợ bị nàng chán ghét.

Giang Bạch Nghiễn chưa từng nghĩ mình sẽ có lúc lo được lo mất nhường ấy.

Mọi chuyện tối nay vượt xa khổng chế của chàng, trong từng bộ hài cốt được đắp lên từ sát niệm, Thi Đại đã nhìn thấy một chàng chân chính.

Trước lúc đó, người nàng quen thuộc, là bộ mặt dịu dàng giả dối mà chàng đã quen ngụy trang.

Nói đến cũng buồn cười, vậy mà chàng lại ghen ghét với dáng vẻ vờ vịt kia, tấm lòng rộng mở, trong trẻo sạch sẽ, xứng với những gì ý trung nhân ngưỡng mộ trong lòng.

Nhưng đó đâu phải chàng.

Thi Đại đáp:

“Có gì đáng sợ đâu nào.”

Nàng ngẫm nghĩ, thành thật nói tiếp:

“Thấy xương trắng đầy phòng, quả thật da đầu tê dại...nhưng nếu em là chàng, chắc chắn cũng sẽ trả thù.”

Khác với thể kỷ hai mươi một, Đại Chiêu giải quyết ân oán sáng khoái hơn nhiều, không ít những chuyện trả thù trả ơn.

Nàng biết rõ con người Giang Bạch Nghiễn, vả lại nếu chàng thật sự là đại ma đầu giết người vô tội, làm sao có thể đỏ mắt hỏi ra câu “nàng còn cần ta nữa không”.

“Nhưng mà, tuyệt đối không thể cùng ăn cùng ở với thi thể.”

Nhớ đến lời chàng đã nói, Thi Đại lên tinh thần:

“Sau khi chàng rời khỏi Thanh Châu, không tiếp tục như thế nữa phải không?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Thi Đại thở phào nhẹ nhõm:

“Chờ chúng ta điều tra rõ ràng vụ án năm đó, an táng thúc phụ thúc mẫu xong, em sẽ đưa chàng dạo chơi khắp chốn.”

Giang Bạch Nghiễn kiềm nén ngàn ấy năm, tuyệt đối đừng để ghen ra bệnh gì đấy.

“Sau này chàng đừng nghĩ ngợi lung tung nữa nha.”

Thi Đại mở lời:

“Chàng đã tốt lắm tốt lắm rồi, trên đời nào có ai hoàn hảo.
Chẳng hạn như...”

Nàng thoáng khựng lại, chân chừ một lúc, được bóng đêm
phác họa đường nét ngũ quan mảnh mai xinh xắn.

Ánh sáng bóng tối chồng lên nhau, Giang Bạch Nghiễn nhìn
thấy mắt nàng.

To tròn trong suốt, như châu báu rực rỡ.

Ánh mắt Thi Đại lay động:

“Chàng có ghét em không?”

Giang Bạch Nghiễn nặng nề nhìn nàng:

“Thích nàng.”

“Nhưng mà.”

Nàng khẽ nói:

“Em cũng có rất nhiều chỗ không tốt. Chẳng như chàng, em
không biết kiếm thuật, thân pháp cũng chẳng mạnh là bao, vừa
sợ khô lại sợ đau.”

Hóa ra chỗ xé một góc của bản thân, lại là cảm giác này.

Như một sợi dây mảnh quấn quanh tim, trói chặt từng vòng,
cam tâm tình nguyện giao đầu còn lại của sợi dây vào tay đối
phương, chờ chàng kéo căng hoặc cởi ra.

“Không giấu gì chàng, trước đây ngay cả trượt chân, em cũng
đau đến rơi nước mắt.”

Thi Đại cười:

“Thực ra em nhất gan dữ lắm. Trong tâm ma cảnh, chàng có thể không hề do dự trèo tháp thông thiên, em lại ngần ngừ rất lâu nghĩ ngợi lung tung...Nếu nửa đường ngã chết thì phải làm sao, trên đó cao quá rất đáng sợ, những chuyện linh tinh như thế đấy.”

Yên lặng một thoáng, nàng hỏi:

“Liệu chàng có thấy em vô dụng lắm không?”

Nói ra câu này, sợi dây trong tim bị siết chặt tột độ, vừa phiền muộn lại xót xa.

Đây là vấn đề Thi Đại vẫn luôn muốn hỏi.

Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng có lòng riêng trắng trợn như ông ấy, đã quen đối xử tốt với mọi người bên cạnh như nhau.

Giang Bạch Nghiễn là ngoại lệ.

Chàng thiên vị quá rõ ràng, lòng người nào phải sỏi đá, tất nhiên Thi Đại cũng sẽ lo sợ khó hiểu.

Vì sao Giang Bạch Nghiễn lại để tâm đến nàng như vậy?

Nàng vốn chẳng phải người xuất sắc, trước đây và bây giờ vẫn thế.

Chưa từng có ai thích nàng như ông ấy.

Trong đêm mưa xuân miên man, đồng tử Thi Đại tựa ánh sao lấp lánh.

Giang Bạch Nghiễn nhìn vào mắt nàng:

“Sao thế được.”

Mắt hoa đào đen láy trầm tĩnh, chậm rãi miêu tả mày mắt xinh

xấn của nàng.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Ta từng đi khắp tứ hải, gặp gỡ ngàn vạn người. Trong ngàn vạn người ấy, chỉ mỗi nàng khác biệt.”

Ôm nhau nằm ngủ, cách lớp áo mỏng manh, cảm nhận nhịp tim của nhau.

Thi Đại không rõ rốt cuộc là nhịp điệu trong lòng ai, tiếng này đến tiếng khác, chân động khiến nàng váng vất khó yên.

Đầu ngón tay lướt qua lọn tóc mềm mại của nàng, Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Khám phá bí ẩn vụ án giết người, là thông minh. Sử dụng yêu vật để kinh doanh, là nhanh nhẹn linh hoạt. Bảo vệ bách tính bình an, là nhân từ. Biết rõ mình không thể nhưng vẫn cố trèo tháp thông thiên trong tâm ma cảnh, là can đảm.”

Đôi lúc ngấm trắng trong đêm, Giang Bạch Nghiễn sẽ nhớ đến nàng.

Ánh trăng trong trẻo, chẳng nhiễm bụi trần, nhưng quá lạnh lẽo, không hợp với Thi Đại.

So với ánh trăng, nàng giống mặt trời hơn.

Trong một khoảng thời gian dài đằng đẵng, Giang Bạch Nghiễn chẳng thích ánh nắng chút nào.

Mặt trời chói mắt, soi chiếu bản thủ thế gian chẳng còn chỗ nấp, mà chàng cũng là một trong những thứ dơ bẩn kia.

Dưới ánh nắng, ô uế là thứ xấu xí khó coi nhất.

Nhưng Thi Đại lại là mặt trời, hừng hực nóng hổi, đủ để chiếu sáng tất cả, cũng xứng đáng sở hữu mọi thứ.

Giang Bạch Nghiễn khát khao mong mỗi sự lưu luyến của nàng, đều bị nắng gắt làm bỏng rát.

Đôi môi Thi Đại mấp máy, chẳng nói nên lời.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa đã loạn nhịp, từng giọt rơi vào tim, phát ra tiếng vang giòn giã.

Trong màn đêm không trăng không sao, chỉ có đôi mắt lấp lánh tỏa sáng.

“Thi Đại rực rỡ tựa vầng dương.”

Vén một lọn tóc rơi thay nàng, Giang Bạch Nghiễn nói:

“Được nàng quan tâm, là điều may mắn trong đời ta.”

Mưa to trút xuống, âm thanh như thủy triều cuộn cuộn, như tiếng máu bất chợt chảy ngược về tim.

Những sợi dây mảnh buộc quanh tim lặng lẽ nói lỏng, nảy mầm một đóa hoa ngây ngô, may mắn nghỉ chân ở chạc cây, rồi nở rộ vào một đêm mưa xuân.

Hèn nhát, thấp thỏm và bất an đã tan biến, rất nhiều cảm xúc khó nói rõ đang dâng trào, xông đến lồng ngực.

Ấm ướt quá độ, sẽ lan đến tim rồi lẫn vào mắt.

Tình cảm yêu thương thiên vị lạ lắm, được người ta trân trọng nâng niu trong lòng.

Trước khi vành mắt bị nước thấm ướt, Thi Đại đã siết chặt eo Giang Bạch Nghiễn.

Hương thơm mát lạnh vẫn vít, nàng hé miệng, cắn nhẹ lên môi chàng.

Chương 103: C103: Chương 103

Thi Đại không nén nổi nước mắt, khoanh khắc cắn môi, giọt lệ trượt khỏi khóe mắt nàng.

Nước mắt bỗng rơi vô cớ, ngay cả bản thân nàng cũng sửng sốt, còn chưa phản ứng lại.

Đôi môi Giang Bạch Nghiễn phủ lên má, liếm giọt lệ kia thay nàng.

Sắc đêm mờ tối, mắt chàng nặng nề đến dọa người.

“Không cần không cần.”

Chẳng rõ được Giang Bạch Nghiễn khen đến mức xấu hổ, hay vì rơi nước mắt mà mất tự nhiên, Thi Đại hít sâu một hơi, dứt khoát vùi mặt vào ngực chàng:

“Chàng cũng tốt vô cùng.”

Nàng đã hơi hiểu ra, tại sao Giang Bạch lại rơi lệ vì cái ôm và nụ hôn của nàng.

Cảm xúc trong lòng đông đầy, căng trướng đến nóng bỏng, gấp gáp cần một chỗ để xả ra.

“Hồi chàng còn nhỏ.”

Giọng Thi Đại có chút âm mũi:

“Ở trong tòa nhà này hả?”

“Phải.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Trong nhà trừ ta và cha mẹ ra, còn có vài người thân và tùy tùng.”

Giang Bạch Nghiễn của lúc ấy, chắc chắn trong lòng không buồn lo gì.

Cha mẹ yêu thương, chẳng lo ăn mặc, từ bé đã tài năng hơn người, có thể coi là con cưng của trời.

Thi Đại không đi sâu vào chủ đề này, gắng gượng cơn buồn ngủ trò chuyện với chàng câu được câu chăng, giọng nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hóa thành tiếng lẩm bẩm ậm ờ.

Giang Bạch Nghiễn nhẫn nại trả lời từng câu một, chờ nàng thiếp đi, ôm nàng chặt hơn.

Mùi vị nước mắt nàng vẫn còn trong miệng, ấm nóng mặn ướm.

Giang Bạch Nghiễn hơi cuộn đầu lưỡi.

Đây là nước mắt nàng rơi vì chàng.

Chỉ cần nghĩ đến đây, cõi lòng chàng dâng trào hân hoan đong đầy kỳ lạ, như nhánh cây được nước ngọt nuôi dưỡng.

Sống trên đời với cơ thể máu thịt, hẳn phải là cảm nhận thế này.

Vui vẻ, khổ sở, hoảng hốt, rung động, đủ mọi tình cảm sống động thuộc về “con người”, sinh ra vì Thi Đại, cũng tan biến bởi nàng.

Còn khắc cốt ghi tâm hơn cả đau đớn.

Giang Bạch Nghiễn ngửi mùi hương thơm ngát trong mái tóc nàng thật tỉ mỉ, cảm xúc kiềm nén nơi đáy mắt bỗng dâng trào.

Như dã thú vẫn chưa ăn no, được vài phần thật lòng của nàng, đã mơ tưởng gần gũi lâu dài hơn.

Muôn Thi Đại nhìn chàng.

Vĩnh viễn nhìn chàng, cũng chỉ nhìn mỗi chàng, đời này kiếp này, đời đời kiếp kiếp vẫn dây dưa với chàng, chẳng cho phép kẻ khác dòm ngó mảy may.

Tâm tư u ám đê hèn nhường ấy, sao có thể để nàng hay biết.

Cô nương trong lòng đã chìm vào giấc mộng đẹp, nhịp thở nhẹ nhàng, hơi nóng phả ra lan khắp ngực chàng, như lông vũ khi gần khi xa.

Đầu ngón tay Giang Bạch Nghiễn run nhẹ, yên tĩnh cảm nhận độ ẩm thuộc về Thi Đại.

Giao nhân thể hàn, ngàn ấy năm đêm ngủ chần lạnh, chàng đã quen nhiệt độ lạnh lẽo không thay đổi trên giường, mà hôm nay trong lòng nàng, chỉ lặng lẽ ôm nhau thôi, đã thấy yên bình trước nay chưa từng có.

Trừ giết chóc và luyện kiếm, đây là mối bận tâm mới mẻ, đủ để chàng chống chọi qua đêm dài đằng đẵng.

Giang Bạch Nghiễn mất ngủ cả đêm.

Thi Đại phải thừa nhận, vòng ôm của Giang Bạch Nghiễn quá dễ chịu.

Nàng ngủ một giấc ngon thật dài, thức dậy trong lòng ấm áp mềm mại, chớp mũi tràn ngập mùi hương mát lạnh sáng khoái.

Mơ màng ngẩng đầu, phát hiện Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, đang nhìn nàng.

Mắt chàng xinh đẹp, được ánh nắng sau cơn mưa soi chiếu, như sóng nước loang ra màu hổ phách.

Lý trí Thi Đại nhanh chóng trở lại:

“Chào buổi sáng.”

Tâm trạng nàng rất tốt, lúc lên tiếng khẽ cong môi, giọng nói lúc vừa thức dậy mềm mại như đường cát.

Mái tóc ngủ đến rối tung, như chạc cây nghiêng nghiêng trong tranh thủy mặc, vài lọn tóc vểnh lên cao, được Thi Đại dùng tay đè xuống.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng mỉm cười, vuốt thuận mái tóc không an phận của nàng:

“Ta rửa mặt chải đầu cho nàng nhé?”

Thi Đại giật mình:

“Không cần!”

Sao có thể để Giang Bạch Nghiễn rửa mặt súc miệng giúp nàng được kia chứ, nếu thật sự đồng ý, sớm muộn gì nàng cũng bị chiều hư mất thôi.

Ngồi dậy khỏi giường, Thi Đại vô thức nhìn chàng.

Mỹ nhân nằm trên giường, tác động thị giác rất mạnh.

Tóc đen xõa tung như lông quạ, rủ xuống sau lưng, dường như bị nàng cọ qua, vạt áo trước của Giang Bạch Nghiễn hơi hé mở, lộ ra một phần xương quai xanh trắng nõn.

Nương theo ánh mắt của nàng, Giang Bạch Nghiễn cúi đầu liếc nhìn, như có điều suy nghĩ.

Thi Đại: “...”

Thi Đại lặng lẽ duỗi tay, giúp chàng sửa sang lại vạt áo, khoảnh khắc rút tay lại, nàng nghe Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Nàng muốn xem không?”

Tay nàng run lên chẳng chút tiền đồ.

Giang Bạch Nghiễn hỏi trực tiếp quá mức, ánh mắt cũng trong sạch, chỉ duy nhất âm cuối như ẩn giấu móc câu, dụ dỗ Thi Đại phải căng chặt sống lưng.

Xem như nàng đã nhìn ra.

Bất kể là để lộ đuôi giao nhân ngày trước, hay xõa tóc chung giường tối qua, đến tận giờ phút này, Giang Bạch Nghiễn hoàn toàn muốn thỏa mãn sở thích và mong mỏi của nàng.

Một người có lòng tự trọng mạnh mẽ, cô độc ôn hòa nhường ấy, lại phá lệ vì nàng hết lần này đến lần khác.

Trái tim Thi Đại mềm nhũn, giờ tay nhéo má Giang Bạch Nghiễn:

“Biết chàng đẹp lắm rồi, mau dậy nào.”

Như được lời ấy dỗ dành, Giang Bạch Nghiễn không nói thêm gì nữa.

Thi Đại khoác áo ra khỏi cửa, vừa ngẩng đầu, đã thấy hồ ly nhỏ nằm bẹp trên hàng lang.

Nắng xuân rực rỡ, một người một hồ ly mắt to trừng mắt nhỏ, đôi mắt Thi Đại cong cong phát tay phải, gấp gáp chia sẻ niềm vui:

“Chào buổi sáng.”

Sau lưng nàng, Giang Bạch Nghiễn lười biếng khoác áo ngoài, lạnh nhạt liếc nhìn cục bông trắng.

A Ly: “...”

Nó nhìn.

May mà nơi này cũng xem như sạch sẽ, tối qua nó tìm được một phòng ngủ lại, không bị gió táp mưa sa lạnh chết.

Giang Bạch Nghiễn đã biết nó nói chuyện được, rất rõ ràng, chàng vô cùng bất mãn với chuyện cáo mật tối qua.

A Ly quyết định dính chặt Thi Đại hơn một chút, tránh để lúc nào đó tâm trạng chàng không tốt, một kiếm chém đứt đầu nó.

Trước mặt Thi Đại, nhóc điên này vẫn luôn ngoan ngoãn.

Thi Đại rửa mặt bên giếng xong xuôi, ôm hồ ly nhỏ lên, trở về nơi ở với Giang Bạch Nghiễn.

Tối qua lo lắng cho Giang Bạch Nghiễn, nàng đi rất vội vã, không kịp quan sát phong cảnh.

Hôm nay rời khỏi Giang phủ, Thi Đại may mắn được ngắm Thanh Châu sau cơn mưa.

Thanh Châu là nơi giàu có gần biển, vừa có vẻ xinh đẹp dịu dàng của Giang Nam, lại bao hàm hoành tráng hùng vĩ của Trường An, nơi nào cũng có thể trông thấy nhành liễu xanh mướt, những bức tường điêu khắc đặc sắc.

Bóng núi nơi xa thấp thoáng trong làn sương, gần đó là cây cầu cong cong màn liễu rủ, dòng nước trôi xa.

Lầu các xa hoa tinh xảo thấp thoáng hơi nước mịt mờ, như nàng thiếu nữ lười biếng vừa tỉnh giấc, nửa nằm trên giường xuân, tự mang trong mình khung cảnh đẹp đẽ.

Đây là nơi Giang Bạch Nghiễn trưởng thành.

Thi Đại ngẩng ngía xung quanh mỉm cười rạng rỡ, không che giấu tò mò nơi đây mắt:

“Đẹp quá.”

Nàng giả vờ nghĩ ngợi, không nhìn được bật cười:

“Quả nhiên sông núi thế nào dưỡng ra người thế này.”

Cảnh đẹp ý vui, người cũng xinh đẹp.

Giang Bạch Nghiễn nghe hiểu ý nàng, rỏ mắt cười khẽ:

“Nếu nàng thích, ta sẽ đưa nàng đi dạo.”

Thanh Châu là thành phố lớn nổi tiếng gần xa, tất nhiên Thi Đại muốn dạo chơi.

Nhưng giờ không được.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn nửa đêm rời phủ, không nói với người nhà, phải nhanh chóng trở về báo bình an.

Hai tòa nhà cách nhau một khoảng, Thi Đại xuyên qua ngõ hẻm tường trắng ngói xanh, nhìn nước sương thấm lá cây, khói bếp các nhà, khác với vẻ rực rỡ của Trường An, có một nét thú vị riêng biệt.

Giang Bạch Nghiễn mua bánh sen hoa quế, là đặc sản Thanh Châu, nàng nếm thử, ngọt mà không ngấy, vào miệng mềm tan, hương vị tuyệt vời.

“Ngon quá!”

Thi Đại đút cho hồ ly trong lòng một miếng, hai mắt tỏa sáng:

“Mỹ vị nhân gian, thích lắm.”

Mưa xuân vừa ngớt, hẻm hỏ yên tĩnh, sóng vai dạo bước cùng Giang Bạch Nghiễn, lại ăn bánh ngọt nóng hổi.

Thi Đại thấy đây chắc chắn là chuyện may mắn nhất trong đời.

Niềm vui của nàng đơn giản lại thân thiết, từ đuôi mắt lan ra ý

cười hân hoan, đồng tử long lanh sắc màu.

Vui vẻ rất dễ truyền cho người khác, như vén mây thấy trăng, trong suốt lấp lánh.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng rất lâu, được nàng nhét một miếng bánh sen hoa quế.

Trở về chỗ ở, Mạnh Kha và Thi Kính Thừa vừa khéo ra khỏi cửa sân.

Thư Thánh đi cạnh hai người, chẳng biết đang suy nghĩ chuyện gì, hàng mày cau chặt.

“Ồ.”

Nghe Thi Đại nhẹ nhàng chào hỏi xong, Mạnh Kha ngạc nhiên hỏi:

“Các con cùng ra ngoài à?”

Lúc dùng bữa sáng không thấy bóng dáng, bà tướng Giang Bạch Nghiễn và Thi Đại còn đang ngủ.

Thi Kính Thừa nhìn thoáng qua hai người một lượt từ đầu đến chân, nhưng chỉ cười không nói.

Thi Đại đã nghĩ ra lý do từ sớm:

“Con dậy sớm, tình cờ gặp Giang Bạch Nghiễn, cùng chàng ra ngoài đi dạo.”

“Dạo quanh cũng tốt.”

Mạnh Kha cười bảo:

“Các con dùng bữa sáng chưa? Thanh Châu tuyệt lắm phải không? Đã đi đâu rồi?”

“Chúng con tùy ý loanh quanh từ đầu đường đến cuối hẻm, đã ăn bánh sen.”

Thi Đại hỏi:

“Cha mẹ và Thư Thánh tiền bối đi đâu ạ?”

“Còn có thể đi đâu, Trấn Ách Ti Thanh Châu.”

Mạnh Kha nhượng mày:

“Chúng ta định lật lại hồ sơ vụ án năm đó, xem thử phải lỗi thân phận hung thủ ra như thế nào.”

Án diệt môn mười năm trước rất nhiều nghi điểm, độ khó cực cao.

Dẫu Thi Đại đến Thanh Châu, nhiều nhất cũng chỉ xem như đi cùng, muốn tra án, phải dựa vào nhóm người Thi Kính Thừa.

Vụ án bị treo lâu như vậy, chẳng biết có điểm đột phá hay không.

“Yên tâm đi.”

Thi Kính Thừa dịu giọng nói:

“Chúng ta đã tìm được một số manh mối.”

Dứt lời ông nhìn sang Giang Bạch Nghiễn:

“Có muốn theo ba chúng ta đến Trấn Ách Ti không?”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu.

Thi Đại vô thức lên tiếng:

“Con cũng...”

Vừa thốt ra hai chữ, Thi Đại đã chân chừ ngậm miệng.

Số lượng hồ sơ có hạn, không thể cho nhiều người xem cùng lúc, nàng không biết gì về vụ án mười năm trước, có đi cũng chỉ thêm loạn.

Mạnh Kha nhìn ra nàng do dự, xoa đầu Thi Đại:

“Đừng lo, cha mẹ con đáng tin lắm, không được nữa, chúng ta vẫn còn Thư Thánh mà.”

Thư Thánh lắc đầu:

“Lão già như ta, chỉ mong không liên lụy là tốt lắm rồi.”

“Nàng về nghỉ ngơi đi.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn qua, mỉm cười thản nhiên:

“Nếu có tin tức, ta sẽ báo với nàng.”

A Ly dựng thẳng lỗ tai trong lòng Thi Đại.

Tốt nhất là người nên làm thế.

Nó biết rõ tính tình Giang Bạch Nghiễn, từ nhỏ đến lớn lẽ loi một mình, đã quen chôn vùi tất cả suy nghĩ dưới đáy lòng, chẳng nói nửa lời với người khác.

Nhưng thấy sự thẳng thắn tối qua của chàng, đối diện với Thi Đại, dường như tốt hơn chút xíu.

Đảo tròn mắt, A Ly tập trung đánh giá Giang Bạch Nghiễn.

Áo trắng không dính bụi, trong treo như trắng, cho tới tận bây giờ, vẫn chưa thấy bất kỳ manh mối nào.

Nhưng không lâu sau đó, chàng sẽ cầm trường kiếm, giết chết trăm ngàn bách tính vô tội trong tà khí ngút trời.

Hơi lạnh xộc vào phổi, A Ly rùng mình.

Giác quan thứ sáu cho nó biết, họa diệt thế của Đại Chiêu, đang dần đến gần.

Sau khi đến Thanh Châu, những ngày bình thường của Thi Đại không thay đổi nhiều so với lúc trước.

Hỏi A Ly chuyện liên quan đến diệt thế, nó chỉ bảo phải canh chặt Giang Bạch Nghiễn, lúc nào cũng phải để ý tiến độ án diệt môn Giang phủ.

Theo nó suy đoán, vụ án này khá kỳ lạ, nếu hung thủ đứng sau thật sự là Lăng Tiêu Quân, tìm ra thân phận thật sự của Lăng Tiêu Quân, không chừng có thể ngăn cản họa diệt thế.

Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh ở cạnh Thi Đại, ba người biết được rất nhiều chuyện xưa liên quan đến Giang phủ qua miệng của hàng xóm láng giềng.

Giang Vô Diệc và Ôn Di là sư huynh muội đồng môn, sau khi rời khỏi sư môn, họ đi khắp nơi trừ yêu, từng làm rất nhiều việc thiện.

Nhắc đến hai người, bách tính Thanh Châu có những suy nghĩ trái chiều.

Có người bảo họ lòng mang nghĩa lớn, cứu mạng vô số bách tính, thường xuyên giúp đỡ những gia đình nghèo khổ, là người tốt bụng hiếm có.

Chuyện Giang Vô Diệc phản bội, nói không chừng chỉ là hiểu lầm.

Cũng có người lên án mạnh mẽ Giang Vô Diệc làm chó săn cho yêu tà, vì tham lam nhất thời, hại chết rất nhiều nhân sĩ chính đạo, quả thật đáng hận.

“Án diệt môn Giang phủ?”

Bị hỏi chuyện này, nam nhân trung niên ở trong sân hóng mát lên tiếng:

“Không giấu mọi người, chỗ chúng ta rất nhiều người biết, hung thủ muốn diệt sạch phản đồ. Giang Vô Diệc làm chuyện hại trời hại người, thật sự rất quá đáng. Ta nhớ năm đó lũ yêu tà tràn vào thành, là Giang phu nhân dẫn đầu bảo vệ Thanh Châu, cũng vì thế mà trọng thương. Bất kể thế nào, bà ấy có ơn với Thanh Châu.”

Thi Đại nghe ông ta nói, nhớ đến Giang Bạch Nghiễn từng kể, sau án diệt môn, có người đốt pháo trúc ăn mừng.

Lòng nàng phiền muộn.

Thời gian thoáng chốc trôi qua hai ngày, hôm nay kết thúc tra án sớm, chưa đến giờ thân, Mạnh Kha nói có việc làm ăn cần bàn, rời khỏi Trấn Ách Ti với Thi Kính Thừa.

Giang Bạch Nghiễn về phòng, lật xem tất cả vụ án liên quan đến Lăng Tiêu Quân.

Manh mối vụn vặt, cách đây nhiều năm, phân bố khắp Giang Nam, may mà chàng cực kỳ kiên nhẫn.

Trước nay Giang Bạch Nghiễn luôn nhẫn nại, tra án cũng vậy, giết người cũng thế, như loài rắn nấp trong góc tối, trước khi săn giết con mồi, luôn cần một khoảng thời gian quán chặt.

Gần chạng vạng, Thi Đại gõ cửa phòng chàng, thò đầu vào:

“Ăn tối nào.”

Giang Bạch Nghiễn đứng dậy đáp được.

“Tra án thế nào rồi?”

Trên đường đến phòng ăn, Thi Đại tỉ mỉ nhìn chàng một lúc:

“Mắt chàng có tơ máu, không nghỉ ngơi đàng hoàng hả?”

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn cười nói:

“Chúng ta cố hết sức sắp xếp lại quỹ tích mười năm nay của Lăng Tiêu Quân một lượt, đã tìm ra vài người tương đối phù hợp.”

Thi Đại:

“Mười năm?”

Mấy năm nay Lăng Tiêu Quân xuất hiện khắp Giang Nam, được bách tính truyền miệng, Trấn Ách Ti ghi chép khá nhiều.

Chẳng qua từng vụ quá mức vụn vặt, muốn làm rõ toàn bộ cũng là một công trình lớn.

Chẳng trách ngay cả mẫu thân nàng cũng ngáp ngáp dài, hai quầng thâm mắt rõ rệt.

Cách này tuy rườm rà, nhưng phải thừa nhận hiệu quả tốt nhất.

Số lượng các thuật sĩ và người tập võ thực lực mạnh mẽ ở Đại Chiêu có hạn, chỉ cần liệt kê từng người, rồi dần dần loại trừ chứng minh không có ở hiện trường, tám phần có thể khóa chặt hung thủ duy nhất.

Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn trò chuyện câu được câu chăng, còn chưa vào phòng ăn, đã ngửi thấy mùi thơm.

“Bạch Nghiễn, Đại Đại.”

Mạnh Kha mặc áo đỏ, đứng cạnh bàn như ráng chiều rực lửa, sáng rõ chói mắt:

“Mau đến đây, đồ ăn sắp nguội rồi.”

Giang Bạch Nghiễn đến gần mới phát hiện, đồ ăn hôm nay

nhiều hơn hẳn.

Bữa tiệc cũng náo nhiệt.

“Mấy món này không tệ chứ?”

Thi Đại đắc ý giương cằm, mỉm cười thần bí:

“Để chúc mừng ngày hôm nay, cha em đích thân xuống bếp, những người còn lại đều phụ giúp, em cũng có phần nữa nè.”

Giang Bạch Nghiễn di chuyển tầm mắt:

“Chúc mừng?”

Chúc mừng chuyện gì?

“Mùa xuân đó!”

Thi Đại mở to mắt, giòn giã lặp lại lần nữa:

“Mùa xuân, một ngày rất quan trọng.”

“Quả thật quan trọng.”

Thi Kính Thừa bên cạnh cười nói:

“Bạch Nghiễn quên mất sinh nhật của mình à?”

Giang Bạch Nghiễn sững người.

“Chuyện này không thể quên được nha.”

Thi Đại tươi cười cầm ly sứ trên bàn, nhét vào tay chàng:

“Cho chàng, nước trái vải, cha em nói hồi nhỏ chàng hay uống lắm.”

Nàng nói đoạn thì thầm:

“Vốn muốn chuẩn bị rượu hoa đào, nhưng chàng uống một ly là say, chúng em đã bác bỏ đề nghị này.”

Thi Kính Thừa và Mạnh Kha là bạn cũ của cha mẹ Giang Bạch Nghiễn, tất nhiên cũng biết sinh nhật chàng.

Nửa tháng trước, Mạnh Kha đã sắp xếp chuẩn bị quà tặng.

Từ sau bảy tuổi, đây là năm đầu tiên Giang Bạch Nghiễn mừng sinh nhật.

Mùa xuân là một ngày tốt.

Hoa cỏ nở rộ chim muông bay lượn, núi xuân như nở nụ cười, tiếc thay chính Giang Bạch Nghiễn đã sắp quên mất.

Mạnh Kha hơi tiếc nuối:

“Vốn muốn tổ chức tiệc nhà ở Trường An, kết quả đột ngột đến Thanh Châu, rất nhiều nguyên liệu không tìm được.”

Thi Vân Thanh xụ mặt, sờ vài sợi tóc bị cháy xoăn tít trước trán.

Mẫu thân và tỷ tỷ cậu hứng thú tràn trề, nhất quyết muốn cả nhà cùng nấu ăn.

Lúc cậu châm củi nhóm lửa lò phân tâm, bị đốt mất mấy sợi tóc.

Tai ương mà, suýt nữa cậu đã bị hói trán.

Thi Vân Thanh chẳng muốn nhớ lại.

“Hôm nay Thi bá phụ của con thi triển hết tài nghệ.”

Mạnh Kha giới thiệu món ngon đầy bàn, giọng điệu nhanh nhẹn:

“Đây là bánh xốp tiểu thiên ông ấy học được từ phương bắc.”

“Làm từ thịt hươu.”

Thi Đại dựng ngón cái:

“Chúc chàng cả đường thuận lợi.”

“Món này là da dê xé sợi thịnh hành Trường An.”

Thi Kính Thừa lên tiếng:

“Ta cũng có học vài món ăn Thanh Châu, bạch long bàn, bát tiên hương, vân mộng nhục, tay nghề chẳng sánh nổi với các đầu bếp Thanh Châu, con đừng ghét bỏ.”

Ông dứt lời thoáng khựng lại, nụ cười tươi hơn vài phần:

“Cá của món bạch long bàn do Lưu Sương giết, Đại Đại phụ trách rửa rau, Vân Thanh thêm củi.”

Tay nghề nấu ăn của Thi Kính Thừa lúc cao lúc thấp, trừ ông ra, những người còn lại chẳng mấy khi vào bếp.

Tình cảnh nấu ăn hãy còn rõ mồn một trước mắt, có thể nói là luống cuống tay chân gà bay chó chạy.

Thi Đại xoa đầu đệ đệ mình.

Phần tóc trước trán Thi Vân Thanh xoắn tít hết cả lên, như những sợi mì muốn phóng lên trời, làm người ta thương yêu quá đỗi.

Thậm Lưu Sương lặng lẽ liếc cậu, không kiềm nổi bật cười thành tiếng.

Trước khi bị cậu nhóc trừng mắt, Thậm Lưu Sương nhanh chóng rời mắt, vờ như chưa xảy ra chuyện gì.

“Tất cả ngồi đi.”

Thi Kính Thừa vui vẻ:

“Sinh nhật là ngày vui, Bạch Nghiễn có muốn gì không?”

Mạnh Kha thề thốt đảm bảo:

“Nhất định sẽ thỏa mãn cho con.”

Yên lặng một chốc, Giang Bạch Nghiễn lắc đầu:

“Không cần ạ, đa tạ.”

Đã mười năm rồi chàng chẳng để tâm đến sinh nhật, hôm nay được nhắc đến, lòng bỗng thấy đột ngột.

Cảnh tượng nói cười vui vẻ như vậy, chỉ từng xảy ra trong hồi ức đã phủ bụi của chàng.

“Đoán chàng sẽ nói vậy mà.”

Thi Đại chống cằm, nghiêng đầu cười:

“Chúng ta đã chuẩn bị quà cho chàng rồi.”

“Quà sinh nhật của Vân Thanh, do đệ ấy tự làm đó.”

Mạnh Kha dùng cùi chỏ huých cánh tay Thi Vân Thanh:

“Cho ca ca xem nhé?”

Thi Vân Thanh: “...”

Thi Vân Thanh ngược mắt.

Tuy cậu không thích Giang Bạch Nghiễn, nhưng buộc phải thừa nhận, người này khá tốt.

Dạy cậu thân pháp, so chiêu với cậu, khiến cậu không soi mới được gì.

Trẻ con không có nhiều tiền để phung phí, bạn học cùng lớp nói, quà do chính tay mình làm ra là quý giá nhất.

Vuốt sỏi sắc bén linh hoạt, Thi Vân Thanh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng miễn cưỡng mà làm, dùng vuốt sỏi điêu khắc bùa bảo vệ chất gỗ cho Giang Bạch Nghiễn.

Thật sự cậu chỉ cố mà làm thôi nha.

Thi Vân Thanh bấu môi, nhắc hộp gỗ nhỏ trong lòng.

Cả nhà đoàn tụ, vui vẻ hòa thuận, bầu không khí vừa đúng lúc.

Thi Đại uống nước trái vải:

“Đúng rồi, con có chuyện này.”

Mạnh Kha cười tủm tỉm:

“Sao thế?”

Thi Đại kiềm nén khóe môi đang cong lên.

Đắn đo tìm từ, Thi Đại thẳng thắn lên tiếng:

“Con rất thích Giang Bạch Nghiễn, đã nói với chàng ấy rồi.”

Nụ cười của Thẩm Lưu Sương cứng đờ.

Ánh mắt Thi Vân Thanh bỗng sắc bén.

Thi Đại hơi xấu hổ, xoa chóp mũi:

“Vừa khéo, chàng cũng thích con.”

Một thoáng lặng ngắt, im ắng như tờ. Sự yên tĩnh kéo dài lan khắp phòng ăn, không khí như ngưng đọng.

Chỉ hai câu nói ít ỏi, lượng thông tin lại quá nhiều.

Phải mất một lúc Mạnh Kha mới tiêu hóa hết:

“Ôi...chao...”

Nụ cười của Thi Kính Thừa không hề thay đổi, nhân lúc bà hé miệng, đút bánh cho bà.

Thẩm Lưu Sương: “...”

Thẩm Lưu Sương chậm rãi rút đao.

Thi Vân Thanh: “...”

Bàn tay nắm hộp gỗ run lên, Thi Vân Thanh chậm rãi cúi đầu.

Quyết định rồi.

Bây giờ, lập tức, nhanh chóng.

Cậu muốn ăn sạch bùa bảo vệ trong hộp.

Chương 104: C104: Chương 104

Mùa xuân sau cơn mưa, nhiệt độ dần ấm áp, cây cối trong vườn thắm đầy sắc xanh, được nước rửa sạch rục rỡ hẳn lên.

Nhánh đào bên cửa sổ nhú lá non, kết thành nụ trắng, làn gió lướt qua, lùa vào những bóng hoa phức tạp, lan ra từng luồng hương thoang thoảng.

Trong phòng ăn, chỉ còn lại tiếng lá xào xạc.

Trước khi Thi Vân Thanh lấy bùa ra khỏi hộp để nuốt trọn vào bụng, Giang Bạch Nghiễn bình thản ung dung, nhận lấy chiếc hộp.

Thi Vân Thanh: “?”

Tâm trạng giờ phút này khó nói nên lời, Thi Vân Thanh trọn to đôi mắt đen láy, lòng bàn tay dùng sức, muốn siết hộp gỗ về trong tay.

Nhưng vừa nãy cậu thất thần, sức lực không bằng đối phương, Giang Bạch Nghiễn chỉ hơi dùng sức đã chiếm ưu thế.

Lấy hộp gỗ từ tay đứa nhỏ, năm ngón tay chậm rãi khép lại, Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

“Đa tạ.”

Thi Vân Thanh: “???”

Cậu có thể cướp quà lại không?

“Cho nên, Thi Đại và Bạch Nghiễn là...”

Mạnh Kha xem như đã hoàn hồn, nuốt bánh do Thi Kính Thừa đút, đầy mắt tỏa sáng:

“Chuyện từ lúc nào?”

Thi Đại không che giấu:

“Tâm ma cảnh.”

Suy nghĩ của nàng rất đơn giản.

Nếu nàng và Giang Bạch Nghiễn đã tỏ rõ lòng mình, không cần phải che giấu trước mặt người khác.

Thích một ai đó, đâu phải chuyện gì đáng xấu hổ.

Vả lại, trong phủ toàn là người nhà của nàng, nàng nói rõ ràng trước mặt mọi người, có thể khiến Giang Bạch Nghiễn yên tâm hơn đôi chút.

Nếu không cứ lén lén lút lút, hết như phường trộm cướp chột dạ.

Tâm ma cảnh, tâm ma cảnh nào? Lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Thi Vân Thanh phòng má, hoang mang nhìn xung quanh.

Cái đêm mọi người vào tâm ma của Bách Lý Hoảng, vì cậu còn nhỏ, được Thi Đại giữ lại trong bữa tiệc tương đối an toàn, chẳng hay biết gì về những chuyện sau đó.

Tâm ma cảnh.

Đầu ngón tay lướt qua cán đao, sắc mặt Thẩm Lưu Sương nặng nề.

Ban đầu bốn người chia nhau hai nhóm, lần lượt giết chết thần khổng lồ, từ đầu đến cuối Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn luôn ở bên nhau.

Mắt phượng hơi ngược, Thẩm Lưu Sương lặng lẽ nhìn chăm chăm Giang Bạch Nghiễn.

Nàng ta hiểu rõ việc đổi nhân xử thế hơn Thi Vân Thanh, vào mấy ngày trước, đã phát hiện quan hệ giữa hai người hơi khác.

Thẩm Lưu Sương vốn tưởng mình đã chuẩn tâm lý đầy đủ.

Chỉ là tưởng mà thôi.

Bị Thi Đại đánh một cú trở tay không kịp, giờ đây Thẩm Lưu Sương chỉ muốn đập một đao lên mặt tiểu tử thối kia.

Mạnh Kha mỉm cười vui vẻ:

“Hóa ra là lúc ở Việt Châu.”

Độ cong khóe môi chẳng thể nén nổi.

Mạnh Kha đến gần bên tai Thi Kính Thừa, nhỏ tiếng thì thầm:

“Trước đó chàng nhìn ra rồi hả?”

Thi Kính Thừa học theo giọng điệu của bà:

“Đúng vậy, vào tết thượng nguyên, chẳng phải Đại Đại đi cùng Bạch Nghiễn ư?”

Mạnh Kha muộn màng nhận ra:

“Đúng rồi! Tối đó hai đứa đều mặc đồ đỏ kia mà? Khi ấy ta còn nghĩ, sao mà xứng đôi quá.”

Thi Vân Thanh: “...”

Nghe thấy hết rồi! Người lớn đừng có lớn tiếng mưu đồ bí mật mà!

“Chờ đã.”

Cuối cùng không ngăn nổi tâm trạng dâng trào, Thi Vân Thanh ngửa cổ:

“Là ý gì ạ?”

Lẽ nào Giang Bạch Nghiễn thật sự sẽ làm tỳ phu cậu?

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên liếc nhìn.

Tròng mắt chàng đen láy, thoát trông như đá vỏ chai lạnh lẽo cứng rắn, rất có cảm giác uy hiếp không hợp tình người, chớp mắt đã lan ra ba phần ý cười.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Là con ngưỡng mộ Thi Đại trước, may mắn được nàng đề mắt.”

Chàng dùng từ “ngưỡng mộ”.

So với những từ như “thích”, “yêu quý”, Giang Bạch Nghiễn đã đặt mình ở vị trí thấp hơn.

Lòng Mạnh Kha mềm nhũn, gấp một đĩa đồ ăn cho chàng:

“Được được được, vừa hay sinh nhật Bạch Nghiễn, song hỉ lâm môn. Nào, ăn nhiều chút, đồ ăn sắp nguội rồi.”

Mất thường cũng có thể thấy, bà rất thích.

Giang Vô Diệc và Ôn Di là bạn cũ của bà, cộng thêm Thi Kính Thừa, bốn người từng cùng nhau đi khắp tứ hải, có tình cảm gắn bó sinh mệnh.

Vụ án Giang gia mười năm trước có quá nhiều bí ẩn, Mạnh Kha luôn giữ thái độ nghi ngờ về việc làm phản của Giang Vô Diệc.

Trong những ngày tháng qua lại với Giang Vô Diệt, bà cũng hiểu tính tình người này được bảy tám phần, rộng rãi thẳng thắn, lương thiện ôn hòa, nhiều lần trọng thương vì chém giết tà ma.

Mạnh Kha rất khó liên hệ ông ấy với từ “phản bội”.

Ngặt nỗi cố nhân đã qua đời, bà có khó hiểu hoang mang đến đâu, cũng không thể chất vấn trước mặt.

Lùi một vạn bước mà nói, dẫu Giang Vô Diệt thật sự phản bội Đại Chiêu, nợ của bậc cha chú, không nên để con cháu trả thay.

Giang Bạch Nghiễn dịu dàng có lẽ, trong trẻo như cây ngọc, thiên tài kiếm đạo hiếm có, bà và Thi Kính Thừa rất vừa ý.

Nghĩ đến đây, Mạnh Kha bớt lại ý cười.

Với tình nghĩa của Thi gia và Giang gia, nếu năm đó không xảy ra vụ án thảm thiết kia...

Giang Bạch Nghiễn cả đời bình an thuận lợi, rất có thể sẽ là thanh mai trúc mã hai nhỏ vô tư với Thi Đại.

Tiếc thay tạo hóa trêu ngươi.

Thi Kính Thừa vẫn mỉm cười:

“Sau này, phiên Bạch Nghiễn chăm sóc Đại Đại nhiều hơn nhé.”

Thẩm Lưu Sương nhếch môi, giọng điệu lười nhác:

“Thời gian trôi qua nhanh thật. Còn nhớ cách đó không lâu, chúng ta vẫn đang thảo luận về ý trung nhân của Đại Đại.”

Thi Đại chớp mắt, giật mình vỡ lẽ.

Chuyện Thẩm Lưu Sương nhắc là sau vụ án họa trung tiên, cả

nhà họ nói chuyện phiếm trong bữa cơm.

Hôm đó cũng do chính tay Thi Kính Thừa nấu ăn, Mạnh Kha hỏi nàng có gặp được công tử mình thích hay không.

Về sau chủ đề dần dần lệch hướng, cả nhà thảo luận ra hình mẫu phu quân tương lai của nàng:

Biết nấu ăn, biết nữ hồng, biết chăm sóc người khác, biết đao kiếm trận phù.

Nói tóm lại, lên được phòng khách xuống được nhà bếp, ra ngoài còn phải biết đánh biết đỡ.

Thi Đại thấy nàng vớt một người trong mơ coi bộ ổn hơn.

Ngón trở vuốt nhẹ ly sứ, Thẩm Lưu Sương nở nụ cười, ánh mắt liếc sang Giang Bạch Nghiễn.

Trời sinh nàng ta xinh xắn vô hại, không nhìn ra địch ý mảy may, chỉ duy nhất mắt phượng hẹp dài nhếch lên, che giấu sắc bén.

Thẩm Lưu Sương nhướn mày với chàng rất khó phát giác.

Ấn ý không cần nói cũng biết, Giang Bạch Nghiễn không đáp ứng được mong muốn của họ, kiếm khách sát phạt quả quyết như chàng, nào biết chăm sóc người ta.

“Phải.”

Giang Bạch Nghiễn lại cười:

“Ta đã tập làm nữ hồng đơn sơ rồi.”

Câu này thốt lên bất ngờ chẳng kịp đề phòng, Thi Đại bị sặc một ngụm nước vãi:

“Khụ...!”

Thi Đại vừa ho vừa ngẩng đầu:

“Sao cơ?”

Giang Bạch Nghiễn, đang học nữ hồng?

Câu trả lời của chàng vượt ngoài dự đoán, Thẩm Lưu Sương cũng sững sốt, lần đầu tiên chẳng biết tiếp lời thế nào.

“Hôm đó chúng ta chỉ nói đùa thôi, đừng xem là thật.”

Mạnh Kha nghe mà tâm trạng vui vẻ, nhớ đến chuyện chính:

“Ta và Kính Thừa cũng chuẩn bị quà sinh nhật cho con.”

“Là vẫn tinh.”

Thi Kính Thừa lên tiếng:

“Chờ về Trường An, giao Đoạn Thủy cho Mặc Dương Tử, để hắn luyện kiếm.”

Vẫn tinh là bảo vật giá trị liên thành, vì trăm năm hiếm có, chỉ gặp mà không thể cầu. Nghe nói dùng nó luyện kiếm, có thể nuôi dưỡng linh khí, chém sắt như chém bùn.

Giang Bạch Nghiễn giỏi kiếm, tặng chàng một thanh kiếm tốt, chắc chắn là món quà tuyệt nhất.

“Còn nữa.”

Mạnh Kha nói:

“Thư Thánh cũng chuẩn bị quà, là ba quyển kiếm phổ cao cấp thất truyền đã lâu.”

Hôm nay bày tiệc, bà có mời Thư Thánh, ông ấy suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không đến.

Mười năm trước Giang Vô Diệc mất mạng, Thư Thánh trùng

hộp ở hiện trường, nhìn thấy ông ấy, sẽ khiến Giang Bạch Nghiễn nhớ lại chuyện xưa.

Sinh nhật phải thoải mái một chút, không nên nhớ đến gánh nặng trên người.

Giang Bạch Nghiễn:

“...Đa tạ.”

Thẩm Lưu Sương nhắm mắt, đẩy hộp gỗ tử đàn tinh tế trên bàn qua cho chàng:

“Phản hồn đan, dùng lúc trọng thương, có thể cứu một mạng.”

Nàng ta khựng lại một lúc, dứt khoát lưu loát bỏ sung:

“Hôm nay đánh, hay ngày mai đánh?”

Thi Đại suýt nữa lại ghen:

“Hả?”

Thi Vân Thanh bỗng ngẩng đầu, đáy mắt lấp lánh, quả thật rất muốn vỗ tay: Tốt! Đánh! Mau đánh!

Giang Bạch Nghiễn biết ý của nàng ta:

“Hôm nay là được.”

Mạnh Kha sửng sốt:

“Cái gì?”

Sao chủ đề nhảy nhanh dữ vậy? Vừa nãy chẳng phải còn tặng quà ư? Ngày vui lớn, đánh gì mà đánh kia chứ? Thấy máu thì phải làm sao?

“Không cần lo lắng.”

Thẩm Lưu Sương mỉm cười ôn hòa với bà:

“So chiêu thân thiện thôi ạ, chúc mừng sinh nhật, hoạt động gân cốt.”

Mùi vị bữa cơm này quá đổi kỳ lạ.

Tâm trạng Thi Đại như ngồi tàu lượn siêu tốc, bất ổn khó mà miêu tả, chờ ăn cơm xong, lần đầu tiên chứng kiến cuộc thi giữa Thẩm Lưu Sương và Giang Bạch Nghiễn.

Lúc trước nàng đã từng tò mò rất lâu, khi hai người giao đấu, rốt cuộc ai sẽ hơn một bậc.

Thi Đại hoàn toàn không ngờ, mình lại biết đáp án trong một thời cơ như vậy.

May mà nàng đã chọn đúng ngày, nói ra quan hệ giữa hai người vào sinh nhật Giang Bạch Nghiễn.

Nếu là lúc bình thường, không chỉ Thẩm Lưu Sương, e rằng Thi Vân Thanh cũng rút đao ngay tại chỗ, náo loạn đến gà bay chó chạy.

Thẩm Lưu Sương và Giang Bạch Nghiễn đánh hơn nửa canh giờ ở khoảnh sân trước nhà.

Hai người đều là cao thủ Trần Ách Ti, một đao một kiếm, khí thế sát phạt lớn nhất.

Trước khi đánh đã hứa chạm tới là thôi, Thẩm Lưu Sương không dùng sát chiêu, nhưng lại từng bước ép sát, thế như chẻ tre.

Đao pháp sắc bén hung hãn, tốc độ ra đao cực nhanh, thoáng chốc đã vung vài chiêu, nhanh như chớp.

So với nàng ta, Giang Bạch Nghiễn phòng thủ nhiều hơn.

Hiển nhiên chàng không mang sát niệm, so với giao chiến, chàng như đang nhàn nhã so chiêu hơn. Đoạn Thủy rơi rồi nhấc lên, ánh sáng lạnh lẽo như tuyết, hiện ra giữa bóng đêm mờ mịt, gợn sóng trong vắt.

Đao kiếm giao nhau, gọi ra từng đợt sóng chấn động vô hình, hất tung chạc cây nghiêng nghiêng trong sân, lá rụng lả tả.

Mạnh Kha nhìn mà xuýt xoa:

“Đây là...so chiêu thân thiện?”

Thi Kính Thừa không thấy sao cả, cười tủm tỉm nói:

“Người trẻ tuổi mà, phải có chí tiến thủ mới tốt.”

Mãi đến khi hai chân Thi Đại đứng đến tê mỏi, Thẩm Lưu Sương mới thu đao vào vỏ.

Chẳng phân thắng bại, chỉ là sự tức giận của nàng ta đã vơi hơn phân nửa, cạn kiệt sức lực, lười tiếp tục mà thôi.

Tên nhóc Giang Bạch Nghiễn này biết rõ tâm tư của nàng ta, so chiêu thủ nhiều công ít, mặc cho nàng ta xả hết sát khí.

Nghĩ như vậy, lại cảm thấy bức bối vô cớ.

Thẩm Lưu Sương hờ hững:

“Đa tạ chỉ giáo.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Đã nhường.”

“So chiêu xong thì tốt.”

Mạnh Kha thở phào:

“Để ta xem, có vài chỗ bị thương...”

Thi đấu tất nhiên phải chảy máu, dù hai phía không có sát ý, giữa lúc bóng đao ánh kiếm luồn gió sắc bén tràn ra xung quanh, cũng có thể tổn thương da thịt.

Hai người hoặc ít hoặc nhiều cũng có vài vết xước không sâu lắm, may mà chỉ toàn là vết thương nhỏ.

Thẩm Lưu Sương cười:

“Không sao.”

Nàng ta nói đoạn gương cầm, liếc mắt ra hiệu cho Thi Đại đến chỗ Giang Bạch Nghiễn.

Cải thảo non mềm nha mình bị cá ủa đi mất, dầu tâm trạng phức tạp, nhưng Thẩm Lưu Sương không làm được chuyện lấy gậy đánh yên ương.

Thi Đại thích là được.

Tỷ tỷ tốt quá, tỷ tỷ vạn tuế.

Thi Đại và nàng ta trao đổi ánh mắt, khóe môi khẽ cong, nhanh chóng bắt tim với Thẩm Lưu Sương.

Giao đấu gần nửa canh giờ, Giang Bạch Nghiễn đã rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Thi Đại ngược mắt nhìn qua, thấy vài lọn tóc đen của chàng bị thấm ướt, dính ngay trước trán.

Áo choàng trắng bị mũi dao rạch vài đường, tổn thương da thịt, rướm một đường máu đỏ.

Nhớ lại thì phần lớn thời gian, trên người Giang Bạch Nghiễn chỉ có ba loại màu đen, trắng và đỏ.

“Mau bôi thuốc.”

Thi Đại đánh giá chàng một lúc:

“Em gọi đại phu nhé?”

“Không cần.”

Giang Bạch Nghiễn thu kiếm vào vỏ, Đoạn Thủy phát ra tiếng vang giòn giã, như nước xuân trút xuống:

“Vết thương này tự bôi thuốc là được.”

Trước đây, chàng đã tập mãi thành quen với vết thương nhỏ nhặt thế này, ngay cả bôi thuốc cũng thấy phiền phức. Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn để tâm đến chúng, hưởng thụ đau đớn do vết máu mang đến.

Trước mặt Thi Đại, chàng có thể giả vờ ngoan ngoãn hơn.

“Đại Đại ở với Bạch Nghiễn nhé, chẳng phải con có quà muốn tặng thẳng bé sao?”

Mạnh Kha bên kia thò đầu ra lại rút trở về:

“Lưu Sương đã có ta rồi.”

Thi Vân Thanh đứng một bên không nói tiếng nào, hàm răng sắc bén như gió lốc gọt mũi dao, gặm mía răng rắc.

Cậu gặm gặm gặm này.

Thi Đại gật đầu, hỏi Giang Bạch Nghiễn:

“Em đưa chàng về phòng bôi thuốc nha?”

Giang Bạch Nghiễn không từ chối.

Nơi chàng ở nằm phía tây tòa nhà, từ sân trước đi tới đó, phải ngang qua một con đường nhỏ rợp bóng trúc.

Không khí sau mưa trong lành ngọt ngào, đâu đâu cũng thoang thoảng hương thơm hoa lá cỏ cây. Thỉnh thoảng vài giọt nước trượt xuống từ phiến lá, làm vài cánh bướm tạm nghỉ nơi đó giật mình.

Bóng cây rậm rạp, cội lòng ngát hương, Thi Đại đi ở giữa, bước chân nhanh nhẹn.

“Em đột nhiên nói ra như vậy.”

Nàng chấp hai tay sau lưng, nghiêng đầu:

“Chàng có giật mình không hả?”

Nhớ lại sau khi nghe nàng nói xong hai câu kia trong bữa tiệc, không chỉ nhóm người Thẩm Lưu Sương, ngay cả Giang Bạch Nghiễn cũng thoáng ngẩn ngơ.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cười, thuận theo ý nàng:

“Có một chút.”

Chàng không biết nhiều về chuyện nam nữ, nghe nói nhân duyên trên thế gian, đa số đều phải nghe lệnh phụ mẫu lời mai mối.

Nếu cha mẹ chàng vẫn còn trên đời, hiển nhiên Giang Bạch Nghiễn sẽ vui vẻ giới thiệu Thi Đại cho họ...

Dẫu họ không còn, vào cái đêm chàng về nhà cũ Giang gia, cũng đứng cạnh hai bộ hài cốt, nhắc đến Thi Đại.

Nghe nàng nói những lời đó trong bữa tiệc, Giang Bạch Nghiễn được trải nghiệm niềm vui lạ lẫm.

Trước ngày hôm nay, quan hệ giữa chàng và Thi Đại như trăng trong nước, đẹp thì đẹp đấy, nhưng chẳng rõ khi nào sẽ vỡ thành bọt nước.

Càng là mộng đẹp không có chỗ dừng chân, càng khiến người

ta lo được lo mất.

Chàng chẳng thể nói rõ tâm trạng của mình lúc ấy, chỉ biết trái tim như cành lá quăn quanh người, từng đường gân ngậm đầy nước ngọt, căng tràn đến mức gần như rủ xuống.

Thi Đại nhỏ giọng lải nhải:

“Hôm nay là sinh nhật chàng mà, em muốn tặng chàng niềm vui bất ngờ.”

Nàng còn chưa nói hết, đã nghe người bên cạnh bật cười rất khẽ.

Vào đêm, đèn lồng thấp sáng rực rỡ hai bên đường.

Trong sắc xanh khắp chốn, Giang Bạch Nghiễn đượm ý cười nhìn qua, như viên ngọc lấp lánh sáng rỡ.

“Cám ơn nàng.”

Chàng lên tiếng:

“Ta rất vui.”

Chàng cười lên rất đẹp.

Thi Đại không khỏi cong môi, nhịp bước nhanh hơn vài phần, đáy mắt loang ra sắc ấm sáng ngời.

Không mất bao lâu hai người đã về phòng, Giang Bạch Nghiễn đang bị thương, nhiệm vụ trước mắt là phải nhanh chóng bôi thuốc cầm máu.

Chàng toát một lớp mồ hôi mỏng, y phục cũng bị rách nát, sắp xếp Thi Đại ngồi nghỉ ngơi bên bàn, còn chàng vào tắm.

Sợ nàng nhàm chán, Giang Bạch Nghiễn đưa cho nàng một quyển sách mỏng.

Thi Đại vốn tưởng là kinh thư điển tịch nào đó khiến nàng hoa mắt chóng mặt, nhìn rõ bìa sách, không khỏi ngạc nhiên.

Vậy mà lại là tiểu thuyết.

Chẳng phải trước giờ Giang Bạch Nghiễn chỉ đọc những quyển sách đảng hoàng hay sao.

Thi Đại cảm thấy mới lạ, buộc miệng thốt lên:

“Của chàng ư?”

Mặt trời mọc từ hướng tây hả?

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Chàng không muốn giải thích quá nhiều, thản nhiên cười nói:

“Nếu quyển này không hay, vẫn còn vài quyển trong tủ cạnh giường.”

Thi Đại đồng ý ngay không chần chừ, chờ chàng rời khỏi, lật ra một trang trong đó.

Nhìn rõ trang sách, Thi Đại bật cười thành tiếng.

Tính cách Giang Bạch Nghiễn nghiêm túc, lúc chàng đọc tiểu thuyết, vậy mà còn ghi chú tỉ mỉ.

Thân pháp chiêu thức khi nhóm nhân vật chính đánh nhau, toàn bộ được chàng đánh dấu bằng bút mực, gặp tình tiết quá mức khó tin, thậm chí còn phê bình một câu “cách này không ổn”.

Ừ thì...nghiêm chỉnh đến độ đáng yêu.

Thi Đại thấy thú vị, so với nội dung tiểu thuyết, nàng càng để ý ghi chú của chàng hơn, cho nên khi Giang Bạch Nghiễn về

phòng, thấy Thi Đại cúi đầu cười không ngừng.

Mùa xuân dần ấm áp, Thi Đại chỉ mặc váy đỏ, tay phải lười biếng chống cằm, để lộ đường thêu cánh bướm viền vàng tung cánh chực bay ở mép tay áo cùng một đoạn cổ tay trắng nõn.

Nàng xem đến nhập tâm, không phát hiện có người tiến vào, mắt hạnh đen láy trong suốt đông đầy ý cười, sáng rực trong vắt.

Giang Bạch Nghiễn không nhớ quyền tiểu thuyết kia có chỗ nào buồn cười.

Bước chân chàng quá nhẹ, mãi đến khi ngửi được hương thơm thoang thoảng, Thi Đại mới ngẩng đầu.

Vừa thấy Giang Bạch Nghiễn, nàng đã tươi cười:

“Oa, đại học sĩ của chúng ta về rồi.”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Thi Đại nói thẳng không kiêng kỵ:

“Ý bảo chàng đáng yêu đó.”

Chàng có chỗ nào như thế đâu.

Giang Bạch Nghiễn nhìn trang sách, nghe nàng nói tiếp:

“Chàng ngồi đi, em có đồ tặng chàng.”

Lúc dùng bữa, những người khác đã tặng quà sinh nhật, chỉ còn lại Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn ngồi cạnh nàng, thấy Thi Đại lấy một chiếc túi gấm căng tròn từ tay áo ra.

“Cho chàng nè.”

Nàng cười nói:

“Không quý trọng như cha mẹ em tặng, chàng mở ra xem thử đi.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói cảm ơn, nhận túi gấm.

Túi gấm được thêu dệt giá trị không tầm thường, có màu lam nhạt, thêu hoa văn hình nước mềm mại, cảnh đẹp ý vui.

Chàng tháo dây buộc, mới nhận ra bên trong không chỉ có một món.

Một chiếc nút phỉ thúy bình an, sắc xanh tự nhiên trong suốt, phản chiếu dưới ánh nến như lá xanh tràn ánh sáng.

Ba vật còn lại là tranh sức kiếm chất ngọc, ngọc sợi vàng màu đỏ, ngọc hòa điền sáng vàng, cùng một khối bạch ngọc trắng như tuyết.

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Là ngọc.”

Tên tự của chàng là Trầm Ngọc, Thi Đại từng nói, chàng rất giống ngọc.

Hai tay Thi Đại chống cằm, quay đầu nhìn chàng:

“Không chỉ thế thôi đâu.”

Giọng nàng nhanh nhẹn, giòn vang như hạt mưa rơi trên phiến lá:

“Nút bình an là sắc xanh ngày xuân, ngọc sợi vàng là màu đỏ của hoa sen mùa hạ, còn có sắc vàng của lá thu và tuyết trắng mùa đông nữa.”

Thi Đại liệt kê các loại ngọc, đập tay một cái như ảo thuật:

“Chàng thấy có giống một năm bốn mùa không?”

Ánh nền sáng rỡ, rơi vào đáy mắt nàng, như ngọc vàng đầy ắp.

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh nhìn nàng.

“Tính toán thời gian, em chỉ mới trải qua mùa xuân và mùa đông với chàng thôi.”

Thi Đại nhìn vào đồng tử đen láy của chàng, đột nhiên mỉm cười:

“Nếu chúng ta luôn ở bên nhau, sau này vẫn còn rất nhiều rất nhiều bốn mùa, mỗi ngày đều vô cùng tốt đẹp.”

Nàng hơi ngừng lại, chớp mắt:

“Em muốn được ở cạnh chàng...um!”

Một câu vẫn chưa nói xong, những lời còn lại nghẹn trong cổ họng.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt một thoáng, không thấy rõ cảm xúc, bỗng dưng duỗi tay ôm lấy lưng nàng, đột ngột kéo nàng vào lòng.

Động tác chàng ngang ngược, nhưng không thô lỗ, ngược lại có vẻ cẩn thận, lúc hôn nàng, đầu ngón tay run nhẹ.

Giữa răng môi thiếu niên mang theo mùi hương mát lạnh, như men say ngọt ngào của buổi xuân sớm sau mưa, đầu lưỡi lướt qua môi nàng, nhẹ nhàng cong lên như cái móc nhỏ, muốn lưu lại dấu ấn sâu sắc.

Thoạt đầu chỉ là liếm mút cắn nhẹ, rồi sức lực dần nặng hơn, cướp lấy hơi thở nàng từng tấc một, như dã thú đối diện con mồi, kích thích muốn hành động chẳng kiềm nén nổi.

Thi Đại chưa từng được hôn như vậy, xương sống run rẩy đến

tê dại, lỗ tai cũng nóng bừng, tràn ngập hơi thở của Giang Bạch Nghiễn gần trong gang tấc, từng tiếng tựa lông vũ nhẹ lướt.

Phát giác hơi thở nàng không thuận, Giang Bạch Nghiễn dịch môi, nhưng không ngừng lại mà hôn lên gò má nàng từng chút một.

Hơi nóng phủ lên mặt, như một lớp lụa mỏng mập mờ.

Môi mỏng lướt qua gò má Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn khép hờ hai mắt, che giấu vẻ si mê quần quýt bệnh hoạn.

Giang Bạch Nghiễn sẽ không quên được sinh nhật hôm nay.

Nhịp tim đầy sức sống nảy lên trong lồng ngực, mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Như chú cá ao cạn được bao bọc trong nước xuân, càng lúc càng tham lam, càng lúc càng không nỡ buông tay.

Đã hứa đi cùng năm tháng, không cho phép đổi ý.

Thi Đại và chàng đều như vậy.

Thi Đại hứa sẽ cùng chàng trải qua rất nhiều năm tháng, chàng nên đáp lại nàng thứ gì?

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, ánh mắt lướt qua áo trắng nhiễm hơi nước của mình.

Thi Đại thường bảo chàng đẹp.

Nàng có thích cơ thể này chăng?

Nụ hôn tỉ mỉ kéo dài không biết thỏa mãn, từ gò má nàng đi qua, lướt đến vành tai trắng nõn như ngọc tủy.

Thi Đại muốn lên tiếng, toàn thân lại run lên.

Giang Bạch Nghiễn hé môi, ngậm dải tai nàng.

Hai cánh môi mềm mại, theo động tác cọ xát của chàng lan ra nhiệt độ nóng nong, như lửa lớn thiêu đốt.

Gò má Thi Đại đỏ bừng:

“Giang Trầm Ngọc.”

Môi Giang Bạch Nghiễn áp sát vành tai nàng:

“Có một số vết thương ở sau lưng, ta không bôi thuốc được.”

Giọng chàng rất nhẹ, xuyên vào tai, ngứa ngáy lan đến tận tim.

Giang Bạch Nghiễn cố ý, thế nhưng nàng lại chẳng từ chối được.

Nhịp tim Thi Đại đập mạnh, giọng nói nhỏ hơn nữa:

“Em...em giúp chàng nhé?”

Trong tầm mắt chỉ toàn là cái bóng do Giang Bạch Nghiễn bao phủ, đen nhánh như tấm lưới.

Chàng vừa tắm xong, chưa buộc tóc đen, uốn lượn rủ xuống bả vai. Tư thế gần gũi quá đỗi, Thi Đại chỉ có thể thấy cằn cỗi thon dài của chàng, và yết hầu nhô ra.

Hai sắc trắng đen cực kỳ rõ ràng, dưới cổ là vạt áo rối loạn, nếp nhăn như gợn sóng nhỏ bé chập trùng.

Như đang chờ nàng mở ra.

Xúc cảm ấm nóng lại lần nữa cọ nhẹ lên tai nàng, như mèo con liếm láp, mang theo lời thì thầm khàn khàn.

“Đa tạ.”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười:

“Ta đã rửa sạch vết máu, không bẩn.”

Chương 105: C105: Chương 105

Mùa xuân sau cơn mưa, nhiệt độ dần ấm áp, cây cối trong vườn thắm đầy sắc xanh, được nước rửa sạch rục rỡ hẳn lên.

Nhánh đào bên cửa sổ nhú lá non, kết thành nụ trắng, làn gió lướt qua, lùa vào những bóng hoa phức tạp, lan ra từng luồng hương thoang thoảng.

Trong phòng ăn, chỉ còn lại tiếng lá xào xạc.

Trước khi Thi Vân Thanh lấy bùa ra khỏi hộp để nuốt trọn vào bụng, Giang Bạch Nghiễn bình thản ung dung, nhận lấy chiếc hộp.

Thi Vân Thanh: “?”

Tâm trạng giờ phút này khó nói nên lời, Thi Vân Thanh trợn to đôi mắt đen láy, lòng bàn tay dùng sức, muốn siết hộp gỗ về trong tay.

Nhưng vừa nãy cậu thất thần, sức lực không bằng đối phương, Giang Bạch Nghiễn chỉ hơi dùng sức đã chiếm ưu thế.

Lấy hộp gỗ từ tay đứa nhỏ, năm ngón tay chậm rãi khép lại, Giang Bạch Nghiễn thản nhiên nói:

“Đa tạ.”

Thi Vân Thanh: “???”

Cậu có thể cướp quà lại không?

“Cho nên, Thi Đại và Bạch Nghiễn là...”

Mạnh Kha xem như đã hoàn hồn, nuốt bánh do Thi Kính Thừa đút, đầy mắt tỏa sáng:

“Chuyện từ lúc nào?”

Thi Đại không che giấu:

“Tâm ma cảnh.”

Suy nghĩ của nàng rất đơn giản.

Nếu nàng và Giang Bạch Nghiễn đã tỏ rõ lòng mình, không cần phải che giấu trước mặt người khác.

Thích một ai đó, đâu phải chuyện gì đáng xấu hổ.

Vả lại, trong phủ toàn là người nhà của nàng, nàng nói rõ ràng trước mặt mọi người, có thể khiến Giang Bạch Nghiễn yên tâm hơn đôi chút.

Nếu không cứ lén lén lút lút, hết như phường trộm cướp chột dạ.

Tâm ma cảnh, tâm ma cảnh nào? Lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Thi Vân Thanh phồng má, hoang mang nhìn xung quanh.

Cái đêm mọi người vào tâm ma của Bách Lý Hoảng, vì cậu còn nhỏ, được Thi Đại giữ lại trong bữa tiệc tương đối an toàn, chẳng hay biết gì về những chuyện sau đó.

Tâm ma cảnh.

Đầu ngón tay lướt qua cán đao, sắc mặt Thẩm Lưu Sương nặng nề.

Ban đầu bốn người chia nhau hai nhóm, lần lượt giết chết thần khổng lồ, từ đầu đến cuối Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn luôn ở bên nhau.

Mắt phượng hơi ngược, Thẩm Lưu Sương lặng lẽ nhìn chăm chăm Giang Bạch Nghiễn.

Nàng ta hiểu rõ việc đổi nhân xử thế hơn Thi Vân Thanh, vào mấy ngày trước, đã phát hiện quan hệ giữa hai người hơi khác.

Thẩm Lưu Sương vốn tưởng mình đã chuẩn tâm lý đầy đủ.

Chỉ là tưởng mà thôi.

Bị Thi Đại đánh một cú trở tay không kịp, giờ đây Thẩm Lưu Sương chỉ muốn đập một đao lên mặt tiểu tử thối kia.

Mạnh Kha mỉm cười vui vẻ:

“Hóa ra là lúc ở Việt Châu.”

Độ cong khóe môi chẳng thể nén nổi.

Mạnh Kha đến gần bên tai Thi Kính Thừa, nhỏ tiếng thì thầm:

“Trước đó chàng nhìn ra rồi hả?”

Thi Kính Thừa học theo giọng điệu của bà:

“Đúng vậy, vào tết thượng nguyên, chẳng phải Đại Đại đi cùng Bạch Nghiễn ư?”

Mạnh Kha muộn màng nhận ra:

“Đúng rồi! Tôi đó hai đứa đều mặc đồ đỏ kia mà? Khi ấy ta còn nghĩ, sao mà xứng đôi quá.”

Thi Vân Thanh: “...”

Nghe thấy hết rồi! Người lớn đừng có lớn tiếng mưu đồ bí mật mà!

“Chờ đã.”

Cuối cùng không ngăn nổi tâm trạng dâng trào, Thi Vân Thanh ngửa cổ:

“Là ý gì ạ?”

Lẽ nào Giang Bạch Nghiễn thật sự sẽ làm tỳ phu cậu?

Giang Bạch Nghiễn thản nhiên liếc nhìn.

Tròng mắt chàng đen láy, thoát trông như đá vỏ chai lạnh lẽo cứng rắn, rất có cảm giác uy hiếp không hợp tình người, chớp mắt đã lan ra ba phần ý cười.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Là con ngưỡng mộ Thi Đại trước, may mắn được nàng đề mắt.”

Chàng dùng từ “ngưỡng mộ”.

So với những từ như “thích”, “yêu quý”, Giang Bạch Nghiễn đã đặt mình ở vị trí thấp hơn.

Lòng Mạnh Kha mềm nhũn, gấp một đĩa đồ ăn cho chàng:

“Được được được, vừa hay sinh nhật Bạch Nghiễn, song hỉ lâm môn. Nào, ăn nhiều chút, đồ ăn sắp nguội rồi.”

Mất thường cũng có thể thấy, bà rất thích.

Giang Vô Diệc và Ôn Di là bạn cũ của bà, cộng thêm Thi Kính Thừa, bốn người từng cùng nhau đi khắp tứ hải, có tình cảm gắn bó sinh mệnh.

Vụ án Giang gia mười năm trước có quá nhiều bí ẩn, Mạnh Kha luôn giữ thái độ nghi ngờ về việc làm phản của Giang Vô Diệc.

Trong những ngày tháng qua lại với Giang Vô Diệt, bà cũng hiểu tính tình người này được bảy tám phần, rộng rãi thẳng thắn, lương thiện ôn hòa, nhiều lần trọng thương vì chém giết tà ma.

Mạnh Kha rất khó liên hệ ông ấy với từ “phản bội”.

Ngặt nổi cổ nhân đã qua đời, bà có khó hiểu hoang mang đến đâu, cũng không thể chất vấn trước mặt.

Lùi một vạn bước mà nói, dẫu Giang Vô Diệt thật sự phản bội Đại Chiêu, nợ của bậc cha chú, không nên để con cháu trả thay.

Giang Bạch Nghiễn dịu dàng có lẽ, trong trẻo như cây ngọc, thiên tài kiếm đạo hiếm có, bà và Thi Kính Thừa rất vừa ý.

Nghĩ đến đây, Mạnh Kha bớt lại ý cười.

Với tình nghĩa của Thi gia và Giang gia, nếu năm đó không xảy ra vụ án thảm thiết kia...

Giang Bạch Nghiễn cả đời bình an thuận lợi, rất có thể sẽ là thanh mai trúc mã hai nhỏ vô tư với Thi Đại.

Tiếc thay tạo hóa trêu ngươi.

Thi Kính Thừa vẫn mỉm cười:

“Sau này, phiên Bạch Nghiễn chăm sóc Đại Đại nhiều hơn nhé.”

Thẩm Lưu Sương nhếch môi, giọng điệu lười nhác:

“Thời gian trôi qua nhanh thật. Còn nhớ cách đó không lâu, chúng ta vẫn đang thảo luận về ý trung nhân của Đại Đại.”

Thi Đại chớp mắt, giật mình vỡ lẽ.

Chuyện Thẩm Lưu Sương nhắc là sau vụ án họa trung tiên, cả

nhà họ nói chuyện phiếm trong bữa cơm.

Hôm đó cũng do chính tay Thi Kính Thừa nấu ăn, Mạnh Kha hỏi nàng có gặp được công tử mình thích hay không.

Về sau chủ đề dần dần lệch hướng, cả nhà thảo luận ra hình mẫu phu quân tương lai của nàng:

Biết nấu ăn, biết nữ hồng, biết chăm sóc người khác, biết đao kiếm trận phù.

Nói tóm lại, lên được phòng khách xuống được nhà bếp, ra ngoài còn phải biết đánh biết đỡ.

Thi Đại thấy nàng vớt một người trong mơ coi bộ ổn hơn.

Ngón trở vuốt nhẹ ly sứ, Thẩm Lưu Sương nở nụ cười, ánh mắt liếc sang Giang Bạch Nghiễn.

Trời sinh nàng ta xinh xắn vô hại, không nhìn ra địch ý mảy may, chỉ duy nhất mắt phượng hẹp dài nhếch lên, che giấu sắc bén.

Thẩm Lưu Sương nhướn mày với chàng rất khó phát giác.

Ấn ý không cần nói cũng biết, Giang Bạch Nghiễn không đáp ứng được mong muốn của họ, kiếm khách sát phạt quả quyết như chàng, nào biết chăm sóc người ta.

“Phải.”

Giang Bạch Nghiễn lại cười:

“Ta đã tập làm nữ hồng đơn sơ rồi.”

Câu này thốt lên bất ngờ chẳng kịp đề phòng, Thi Đại bị sặc một ngụm nước vãi:

“Khụ...!”

Thi Đại vừa ho vừa ngẩng đầu:

“Sao cơ?”

Giang Bạch Nghiễn, đang học nữ hồng?

Câu trả lời của chàng vượt ngoài dự đoán, Thẩm Lưu Sương cũng sững sốt, lần đầu tiên chẳng biết tiếp lời thế nào.

“Hôm đó chúng ta chỉ nói đùa thôi, đừng xem là thật.”

Mạnh Kha nghe mà tâm trạng vui vẻ, nhớ đến chuyện chính:

“Ta và Kính Thừa cũng chuẩn bị quà sinh nhật cho con.”

“Là vẫn tinh.”

Thi Kính Thừa lên tiếng:

“Chờ về Trường An, giao Đoạn Thủy cho Mặc Dương Tử, để hắn luyện kiếm.”

Vẫn tinh là bảo vật giá trị liên thành, vì trăm năm hiếm có, chỉ gặp mà không thể cầu. Nghe nói dùng nó luyện kiếm, có thể nuôi dưỡng linh khí, chém sắt như chém bùn.

Giang Bạch Nghiễn giỏi kiếm, tặng chàng một thanh kiếm tốt, chắc chắn là món quà tuyệt nhất.

“Còn nữa.”

Mạnh Kha nói:

“Thư Thánh cũng chuẩn bị quà, là ba quyển kiếm phổ cao cấp thất truyền đã lâu.”

Hôm nay bày tiệc, bà có mời Thư Thánh, ông ấy suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không đến.

Mười năm trước Giang Vô Diệc mất mạng, Thư Thánh trùng

hộp ở hiện trường, nhìn thấy ông ấy, sẽ khiến Giang Bạch Nghiễn nhớ lại chuyện xưa.

Sinh nhật phải thoải mái một chút, không nên nhớ đến gánh nặng trên người.

Giang Bạch Nghiễn:

“...Đa tạ.”

Thẩm Lưu Sương nhắm mắt, đẩy hộp gỗ tử đàn tinh tế trên bàn qua cho chàng:

“Phản hồn đan, dùng lúc trọng thương, có thể cứu một mạng.”

Nàng ta khựng lại một lúc, dứt khoát lưu loát bỏ sung:

“Hôm nay đánh, hay ngày mai đánh?”

Thi Đại suýt nữa lại ghen:

“Hả?”

Thi Vân Thanh bỗng ngẩng đầu, đáy mắt lấp lánh, quả thật rất muốn vỗ tay: Tốt! Đánh! Mau đánh!

Giang Bạch Nghiễn biết ý của nàng ta:

“Hôm nay là được.”

Mạnh Kha sửng sốt:

“Cái gì?”

Sao chủ đề nhảy nhanh dữ vậy? Vừa nãy chẳng phải còn tặng quà ư? Ngày vui lớn, đánh gì mà đánh kia chứ? Thấy máu thì phải làm sao?

“Không cần lo lắng.”

Thẩm Lưu Sương mỉm cười ôn hòa với bà:

“So chiêu thân thiện thôi ạ, chúc mừng sinh nhật, hoạt động gân cốt.”

Mùi vị bữa cơm này quá đổi kỳ lạ.

Tâm trạng Thi Đại như ngồi tàu lượn siêu tốc, bất ổn khó mà miêu tả, chờ ăn cơm xong, lần đầu tiên chứng kiến cuộc thi giữa Thẩm Lưu Sương và Giang Bạch Nghiễn.

Lúc trước nàng đã từng tò mò rất lâu, khi hai người giao đấu, rốt cuộc ai sẽ hơn một bậc.

Thi Đại hoàn toàn không ngờ, mình lại biết đáp án trong một thời cơ như vậy.

May mà nàng đã chọn đúng ngày, nói ra quan hệ giữa hai người vào sinh nhật Giang Bạch Nghiễn.

Nếu là lúc bình thường, không chỉ Thẩm Lưu Sương, e rằng Thi Vân Thanh cũng rút đao ngay tại chỗ, náo loạn đến gà bay chó chạy.

Thẩm Lưu Sương và Giang Bạch Nghiễn đánh hơn nửa canh giờ ở khoảnh sân trước nhà.

Hai người đều là cao thủ Trần Ách Ti, một đao một kiếm, khí thế sát phạt lớn nhất.

Trước khi đánh đã hứa chạm tới là thôi, Thẩm Lưu Sương không dùng sát chiêu, nhưng lại từng bước ép sát, thế như chẻ tre.

Đao pháp sắc bén hung hãn, tốc độ ra đao cực nhanh, thoáng chốc đã vung vài chiêu, nhanh như chớp.

So với nàng ta, Giang Bạch Nghiễn phòng thủ nhiều hơn.

Hiển nhiên chàng không mang sát niệm, so với giao chiến, chàng như đang nhàn nhã so chiêu hơn. Đoạn Thủy rơi rồi nhấc lên, ánh sáng lạnh lẽo như tuyết, hiện ra giữa bóng đêm mờ mịt, gọn sóng trong vắt.

Dao kiếm giao nhau, gọi ra từng đợt sóng chấn động vô hình, hất tung chạc cây nghiêng nghiêng trong sân, lá rụng lả tả.

Mạnh Kha nhìn mà xuýt xoa:

“Đây là...so chiêu thân thiện?”

Thi Kính Thừa không thấy sao cả, cười tủm tỉm nói:

“Người trẻ tuổi mà, phải có chí tiến thủ mới tốt.”

Mãi đến khi hai chân Thi Đại đứng đến tê mỏi, Thẩm Lưu Sương mới thu đao vào vỏ.

Chẳng phân thắng bại, chỉ là sự tức giận của nàng ta đã vơi hơn phân nửa, cạn kiệt sức lực, lười tiếp tục mà thôi.

Tên nhóc Giang Bạch Nghiễn này biết rõ tâm tư của nàng ta, so chiêu thủ nhiều công ít, mặc cho nàng ta xả hết sát khí.

Nghĩ như vậy, lại cảm thấy bức bối vô cớ.

Thẩm Lưu Sương hờ hững:

“Đa tạ chỉ giáo.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Đã nhường.”

“So chiêu xong thì tốt.”

Mạnh Kha thở phào:

“Để ta xem, có vài chỗ bị thương...”

Thi đấu tất nhiên phải chảy máu, dù hai phía không có sát ý, giữa lúc bóng đao ánh kiếm luồn gió sắc bén tràn ra xung quanh, cũng có thể tổn thương da thịt.

Hai người hoặc ít hoặc nhiều cũng có vài vết xước không sâu lắm, may mà chỉ toàn là vết thương nhỏ.

Thẩm Lưu Sương cười:

“Không sao.”

Nàng ta nói đoạn gương cầm, liếc mắt ra hiệu cho Thi Đại đến chỗ Giang Bạch Nghiễn.

Cải thảo non mềm nha mình bị cá ủa đi mất, dầu tâm trạng phức tạp, nhưng Thẩm Lưu Sương không làm được chuyện lấy gậy đánh yên ương.

Thi Đại thích là được.

Tỷ tỷ tốt quá, tỷ tỷ vạn tuế.

Thi Đại và nàng ta trao đổi ánh mắt, khóe môi khẽ cong, nhanh chóng bắt tim với Thẩm Lưu Sương.

Giao đấu gần nửa canh giờ, Giang Bạch Nghiễn đã rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Thi Đại ngược mắt nhìn qua, thấy vài lọn tóc đen của chàng bị thấm ướt, dính ngay trước trán.

Áo choàng trắng bị mũi dao rạch vài đường, tổn thương da thịt, rướm một đường máu đỏ.

Nhớ lại thì phần lớn thời gian, trên người Giang Bạch Nghiễn chỉ có ba loại màu đen, trắng và đỏ.

“Mau bôi thuốc.”

Thi Đại đánh giá chàng một lúc:

“Em gọi đại phu nhé?”

“Không cần.”

Giang Bạch Nghiễn thu kiếm vào vỏ, Đoạn Thủy phát ra tiếng vang giòn giã, như nước xuân trút xuống:

“Vết thương này tự bôi thuốc là được.”

Trước đây, chàng đã tập mãi thành quen với vết thương nhỏ nhặt thế này, ngay cả bôi thuốc cũng thấy phiền phức. Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn để tâm đến chúng, hưởng thụ đau đớn do vết máu mang đến.

Trước mặt Thi Đại, chàng có thể giả vờ ngoan ngoãn hơn.

“Đại Đại ở với Bạch Nghiễn nhé, chẳng phải con có quà muốn tặng thẳng bé sao?”

Mạnh Kha bên kia thò đầu ra lại rút trở về:

“Lưu Sương đã có ta rồi.”

Thi Vân Thanh đứng một bên không nói tiếng nào, hàm răng sắc bén như gió lốc gọt mũi dao, gặm mía răng rắc.

Cậu gặm gặm gặm này.

Thi Đại gật đầu, hỏi Giang Bạch Nghiễn:

“Em đưa chàng về phòng bôi thuốc nha?”

Giang Bạch Nghiễn không từ chối.

Nơi chàng ở nằm phía tây tòa nhà, từ sân trước đi tới đó, phải ngang qua một con đường nhỏ rợp bóng trúc.

Không khí sau mưa trong lành ngọt ngào, đâu đâu cũng thoang thoảng hương thơm hoa lá cỏ cây. Thỉnh thoảng vài giọt nước trượt xuống từ phiến lá, làm vài cánh bướm tạm nghỉ nơi đó giât mình.

Bóng cây rậm rạp, cội lòng ngát hương, Thi Đại đi ở giữa, bước chân nhanh nhẹn.

“Em đột nhiên nói ra như vậy.”

Nàng chấp hai tay sau lưng, nghiêng đầu:

“Chàng có giât mình không hả?”

Nhớ lại sau khi nghe nàng nói xong hai câu kia trong bữa tiệc, không chỉ nhóm người Thẩm Lưu Sương, ngay cả Giang Bạch Nghiễn cũng thoáng ngẩn ngơ.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cười, thuận theo ý nàng:

“Có một chút.”

Chàng không biết nhiều về chuyện nam nữ, nghe nói nhân duyên trên thế gian, đa số đều phải nghe lệnh phụ mẫu lời mai mối.

Nếu cha mẹ chàng vẫn còn trên đời, hiển nhiên Giang Bạch Nghiễn sẽ vui vẻ giới thiệu Thi Đại cho họ...

Dẫu họ không còn, vào cái đêm chàng về nhà cũ Giang gia, cũng đứng cạnh hai bộ hài cốt, nhắc đến Thi Đại.

Nghe nàng nói những lời đó trong bữa tiệc, Giang Bạch Nghiễn được trải nghiệm niềm vui lạ lẫm.

Trước ngày hôm nay, quan hệ giữa chàng và Thi Đại như trăng trong nước, đẹp thì đẹp đấy, nhưng chẳng rõ khi nào sẽ vỡ thành bọt nước.

Càng là mộng đẹp không có chỗ dừng chân, càng khiến người

ta lo được lo mất.

Chàng chẳng thể nói rõ tâm trạng của mình lúc ấy, chỉ biết trái tim như cành lá quăn quanh người, từng đường gân ngậm đầy nước ngọt, căng tràn đến mức gần như rủ xuống.

Thi Đại nhỏ giọng lải nhải:

“Hôm nay là sinh nhật chàng mà, em muốn tặng chàng niềm vui bất ngờ.”

Nàng còn chưa nói hết, đã nghe người bên cạnh bật cười rất khẽ.

Vào đêm, đèn lồng thấp sáng rực rỡ hai bên đường.

Trong sắc xanh khắp chốn, Giang Bạch Nghiễn đượm ý cười nhìn qua, như viên ngọc lấp lánh sáng rỡ.

“Cám ơn nàng.”

Chàng lên tiếng:

“Ta rất vui.”

Chàng cười lên rất đẹp.

Thi Đại không khỏi cong môi, nhịp bước nhanh hơn vài phần, đáy mắt loang ra sắc ấm sáng ngời.

Không mất bao lâu hai người đã về phòng, Giang Bạch Nghiễn đang bị thương, nhiệm vụ trước mắt là phải nhanh chóng bôi thuốc cầm máu.

Chàng toát một lớp mồ hôi mỏng, y phục cũng bị rách nát, sắp xếp Thi Đại ngồi nghỉ ngơi bên bàn, còn chàng vào tắm.

Sợ nàng nhàm chán, Giang Bạch Nghiễn đưa cho nàng một quyển sách mỏng.

Thi Đại vốn tưởng là kinh thư điển tịch nào đó khiến nàng hoa mắt chóng mặt, nhìn rõ bìa sách, không khỏi ngạc nhiên.

Vậy mà lại là tiểu thuyết.

Chẳng phải trước giờ Giang Bạch Nghiễn chỉ đọc những quyển sách đảng hoàng hay sao.

Thi Đại cảm thấy mới lạ, buộc miệng thốt lên:

“Của chàng ư?”

Mặt trời mọc từ hướng tây hả?

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Chàng không muốn giải thích quá nhiều, thản nhiên cười nói:

“Nếu quyển này không hay, vẫn còn vài quyển trong tủ cạnh giường.”

Thi Đại đồng ý ngay không chần chừ, chờ chàng rời khỏi, lật ra một trang trong đó.

Nhìn rõ trang sách, Thi Đại bật cười thành tiếng.

Tính cách Giang Bạch Nghiễn nghiêm túc, lúc chàng đọc tiểu thuyết, vậy mà còn ghi chú tỉ mỉ.

Thân pháp chiêu thức khi nhóm nhân vật chính đánh nhau, toàn bộ được chàng đánh dấu bằng bút mực, gặp tình tiết quá mức khó tin, thậm chí còn phê bình một câu “cách này không ổn”.

Ừ thì...nghiêm chỉnh đến độ đáng yêu.

Thi Đại thấy thú vị, so với nội dung tiểu thuyết, nàng càng để ý ghi chú của chàng hơn, cho nên khi Giang Bạch Nghiễn về

phòng, thấy Thi Đại cúi đầu cười không ngừng.

Mùa xuân dần ấm áp, Thi Đại chỉ mặc váy đỏ, tay phải lười biếng chống cằm, để lộ đường thêu cánh bướm viền vàng tung cánh chực bay ở mép tay áo cùng một đoạn cổ tay trắng nõn.

Nàng xem đến nhập tâm, không phát hiện có người tiến vào, mắt hạnh đen láy trong suốt đọng đầy ý cười, sáng rực trong vắt.

Giang Bạch Nghiễn không nhớ quyền tiểu thuyết kia có chỗ nào buồn cười.

Bước chân chàng quá nhẹ, mãi đến khi ngửi được hương thơm thoang thoảng, Thi Đại mới ngẩng đầu.

Vừa thấy Giang Bạch Nghiễn, nàng đã tươi cười:

“Oa, đại học sĩ của chúng ta về rồi.”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Thi Đại nói thẳng không kiêng kỵ:

“Ý bảo chàng đáng yêu đó.”

Chàng có chỗ nào như thế đâu.

Giang Bạch Nghiễn nhìn trang sách, nghe nàng nói tiếp:

“Chàng ngồi đi, em có đồ tặng chàng.”

Lúc dùng bữa, những người khác đã tặng quà sinh nhật, chỉ còn lại Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn ngồi cạnh nàng, thấy Thi Đại lấy một chiếc túi gấm căng tròn từ tay áo ra.

“Cho chàng nè.”

Nàng cười nói:

“Không quý trọng như cha mẹ em tặng, chàng mở ra xem thử đi.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói cảm ơn, nhận túi gấm.

Túi gấm được thêu dệt giá trị không tầm thường, có màu lam nhạt, thêu hoa văn hình nước mềm mại, cảnh đẹp ý vui.

Chàng tháo dây buộc, mới nhận ra bên trong không chỉ có một món.

Một chiếc nút phỉ thúy bình an, sắc xanh tự nhiên trong suốt, phản chiếu dưới ánh nến như lá xanh tràn ánh sáng.

Ba vật còn lại là tranh sức kiếm chất ngọc, ngọc sợi vàng màu đỏ, ngọc hòa điền sáng vàng, cùng một khối bạch ngọc trắng như tuyết.

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Là ngọc.”

Tên tự của chàng là Trầm Ngọc, Thi Đại từng nói, chàng rất giống ngọc.

Hai tay Thi Đại chống cằm, quay đầu nhìn chàng:

“Không chỉ thế thôi đâu.”

Giọng nàng nhanh nhẹn, giòn vang như hạt mưa rơi trên phiến lá:

“Nút bình an là sắc xanh ngày xuân, ngọc sợi vàng là màu đỏ của hoa sen mùa hạ, còn có sắc vàng của lá thu và tuyết trắng mùa đông nữa.”

Thi Đại liệt kê các loại ngọc, đập tay một cái như ảo thuật:

“Chàng thấy có giống một năm bốn mùa không?”

Ánh nền sáng rỡ, rơi vào đáy mắt nàng, như ngọc vàng đầy ắp.

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh nhìn nàng.

“Tính toán thời gian, em chỉ mới trải qua mùa xuân và mùa đông với chàng thôi.”

Thi Đại nhìn vào đồng tử đen láy của chàng, đột nhiên mỉm cười:

“Nếu chúng ta luôn ở bên nhau, sau này vẫn còn rất nhiều rất nhiều bốn mùa, mỗi ngày đều vô cùng tốt đẹp.”

Nàng hơi ngừng lại, chớp mắt:

“Em muốn được ở cạnh chàng...um!”

Một câu vẫn chưa nói xong, những lời còn lại nghẹn trong cổ họng.

Giang Bạch Nghiễn rủ mắt một thoáng, không thấy rõ cảm xúc, bỗng dưng duỗi tay ôm lấy lưng nàng, đột ngột kéo nàng vào lòng.

Động tác chàng ngang ngược, nhưng không thô lỗ, ngược lại có vẻ cẩn thận, lúc hôn nàng, đầu ngón tay run nhẹ.

Giữa răng môi thiếu niên mang theo mùi hương mát lạnh, như men say ngọt ngào của buổi xuân sớm sau mưa, đầu lưỡi lướt qua môi nàng, nhẹ nhàng cong lên như cái móc nhỏ, muốn lưu lại dấu ấn sâu sắc.

Thoạt đầu chỉ là liếm mút cắn nhẹ, rồi sức lực dần nặng hơn, cướp lấy hơi thở nàng từng tấc một, như dã thú đối diện con mồi, kích thích muốn hành động chẳng kiềm nén nổi.

Thi Đại chưa từng được hôn như vậy, xương sống run rẩy đến

tê dại, lỗ tai cũng nóng bừng, tràn ngập hơi thở của Giang Bạch Nghiễn gần trong gang tấc, từng tiếng tựa lông vũ nhẹ lướt.

Phát giác hơi thở nàng không thuận, Giang Bạch Nghiễn dịch môi, nhưng không ngừng lại mà hôn lên gò má nàng từng chút một.

Hơi nóng phủ lên mặt, như một lớp lụa mỏng mập mờ.

Môi mỏng lướt qua gò má Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn khép hờ hai mắt, che giấu vẻ si mê quần quýt bệnh hoạn.

Giang Bạch Nghiễn sẽ không quên được sinh nhật hôm nay.

Nhịp tim đầy sức sống nảy lên trong lồng ngực, mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Như chú cá ao cạn được bao bọc trong nước xuân, càng lúc càng tham lam, càng lúc càng không nỡ buông tay.

Đã hứa đi cùng năm tháng, không cho phép đổi ý.

Thi Đại và chàng đều như vậy.

Thi Đại hứa sẽ cùng chàng trải qua rất nhiều năm tháng, chàng nên đáp lại nàng thứ gì?

Giang Bạch Nghiễn rử mắt, ánh mắt lướt qua áo trắng nhiễm hơi nước của mình.

Thi Đại thường bảo chàng đẹp.

Nàng có thích cơ thể này chăng?

Nụ hôn tỉ mỉ kéo dài không biết thỏa mãn, từ gò má nàng đi qua, lướt đến vành tai trắng nõn như ngọc tẩy.

Thi Đại muốn lên tiếng, toàn thân lại run lên.

Giang Bạch Nghiễn hé môi, ngậm dải tai nàng.

Hai cánh môi mềm mại, theo động tác cọ xát của chàng lan ra nhiệt độ nóng nồng, như lửa lớn thiêu đốt.

Gò má Thi Đại đỏ bừng:

“Giang Trầm Ngọc.”

Môi Giang Bạch Nghiễn áp sát vành tai nàng:

“Có một số vết thương ở sau lưng, ta không bôi thuốc được.”

Giọng chàng rất nhẹ, xuyên vào tai, ngứa ngáy lan đến tận tim.

Giang Bạch Nghiễn cố ý, thế nhưng nàng lại chẳng từ chối được.

Nhịp tim Thi Đại đập mạnh, giọng nói nhỏ hơn nữa:

“Em...em giúp chàng nhé?”

Trong tầm mắt chỉ toàn là cái bóng do Giang Bạch Nghiễn bao phủ, đen nhánh như tấm lưới.

Chàng vừa tắm xong, chưa buộc tóc đen, uốn lượn rủ xuống bả vai. Tư thế gần gũi quá đỗi, Thi Đại chỉ có thể thấy cần cổ thon dài của chàng, và yết hầu nhô ra.

Hai sắc trắng đen cực kỳ rõ ràng, dưới cổ là vạt áo rối loạn, nếp nhăn như gợn sóng nhỏ bé chập trùng.

Như đang chờ nàng mở ra.

Xúc cảm ấm nóng lại lần nữa cọ nhẹ lên tai nàng, như mèo con liếm láp, mang theo lời thì thầm khàn khàn.

“Đa tạ.”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười:

“Ta đã rửa sạch vết máu, không bẩn.”

Chương 106: C106: Chương 106

Đạt được những gì mình muốn, tuổi nào cũng gặp mùa xuân.

Nguyện chàng đời này không phải chịu cảnh gió tuyết, năm năm tháng tháng, ngập tràn sắc xuân mỹ mãn.

Từng chữ lọt vào tai, như mật đường tan chảy.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng bằng đôi mắt hoa đào, đáy mắt trong veo, khóe mắt nhếch lên độ cong hẹp dài.

Được ánh mắt thế này ngắm nhìn chăm chú, Thi Đại hơi xấu hổ, tùy ý vuốt tóc chàng.

Vừa tắm qua, vẫn còn mát lạnh, vuốt v e như gấm vóc.

“Nói ra thì.”

Nhớ lại câu chuyện trong phòng ăn, tâm trạng Thi Đại phức tạp:

“Chàng thật sự đang học nữ hồng?”

Giang Bạch Nghiễn là kiếm khách đã quen cầm kiếm, sao có thể làm mấy chuyện thêu thùa được?

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Vừa học không lâu, vẫn chưa quen lắm.”

Thi Đại: “...”

Thi Đại vội lên tiếng:

“Đừng mà đừng nha, cha mẹ em chỉ thuận miệng nói vậy thôi, chàng đừng để trong lòng.”

Bỗng nghĩ đến gì đó, giọng nàng có thêm đôi phần cảnh giác, vẻ mặt nghiêm túc:

“Chàng bị kim đâm vào tay rồi phải không?”

Ngày trước xem phim truyền hình, người thuê thừa thường bị đâm trúng vài cái.

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Không có đâu.”

Lúc nói câu này, Thi Đại đã nắm lấy cổ tay chàng, thuận thế nhấc lên.

Một đôi tay thon dài trắng muốt, điểm thêm vài vết chai, rất có cảm giác sức mạnh.

Quả thật không thấy vết thương mới.

Thi Đại thâm thở phào nhẹ nhõm, nghe Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Nàng muốn xem không?”

Xem cái gì?

Thi Đại nhanh chóng phản ứng lại:

“Đồ mà chàng thuê?”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu.

Cực kỳ hiếm thấy, Thi Đại bỗng lặng thinh chết máy suốt một

lúc.

Trước lúc này, nàng chưa từng liên hệ Giang Bạch Nghiễn và kim chỉ lại với nhau, chờ hoàn hồn, cuối cùng tò mò cũng chiếm ưu thế.

Thi Đại ra sức gật đầu:

“Ừm ừm.”

Trước khi Giang Bạch Nghiễn đứng dậy, nàng nhanh chóng bổ sung một câu:

“Chàng mặc đồ lại đàng hoàng trước đã.”

Sau khi được nàng bôi thuốc, từ đầu đến cuối Giang Bạch Nghiễn vẫn giữ trạng thái thân trên không một mảnh vải.

Áo ngoài và áo lót bị chàng tùy tiện đặt trên ghế, trắng đến lóa mắt.

Lặng lẽ mỉm cười, Giang Bạch Nghiễn khẽ đáp, thuận tay cầm lấy áo mặc vào.

Động tác của chàng lưu loát, tóc đen được vén lên rồi lại rơi xuống, hai màu trắng đen cảnh đẹp ý vui, như bức tranh dưới ánh đèn.

Phát giác tầm mắt của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt với nàng rất nhẹ.

Thi Đại: “...”

Rồi rồi rồi, miễn cưỡng lại bị chàng câu thêm lần nữa.

Phòng không lớn, Giang Bạch Nghiễn đi đến bên giường, lấy vật gì đó trong tủ gỗ ra.

Nhìn không rõ vật trong tay chàng, Thi Đại không che giấu vẻ mới mẻ, mắt hạnh sáng lấp lánh:

“Là gì vậy ạ?”

Giang Bạch Nghiễn đến gần nhắc tay, trong lòng bàn tay chàng vậy mà lại là túi thơm.

Cảm giác kỳ diệu chẳng thể nói thành lời.

Như một vì sao rơi vào lòng, từ đầu quả tim nở ra một đóa hoa nho nhỏ hân hoan. Khoảnh khắc nhìn rõ túi thơm ấy, mày mắt Thi Đại giãn ra, mỉm cười rạng rỡ:

“Oa...!”

Ngoài dự đoán, đường may của túi thơm rất ổn, Giang Bạch Nghiễn thực sự quá thông minh, học gì cũng nhanh.

Chất vải gấm sáng giá trị không tầm thường, mềm mại tinh tế, có màu hồng nhạt, thấp thoáng tia sáng nhàn nhạt.

Trên đó thêu một bức sông xuân, rừng liễu xanh mướt, sóng nước lăn tăn, phản chiếu mặt trời mọc đỏ rực treo trên cao.

Thơm quá.

Thi Đại ngửi:

“Hương hoa quế?”

Giang Bạch Nghiễn tỉ mỉ quan sát nét mặt nàng:

“Nàng thích ăn bánh hoa quế.”

Thế nên rất hiển nhiên, Thi Đại sẽ thích mùi hương này.

Thi Đại mỉm cười vui vẻ hơn:

“Túi thơm này, chàng thêu xong chưa?”

Giang Bạch Nghiễn rủ mắt:

“Có vài đường thêu bị sai.”

Ý chàng đây chỉ là bán thành phẩm thất bại, không dùng được.

Thi Đại chẳng thèm quan tâm chuyện đó, cứ mãi ngắm nghía túi thơm hoa quế, đầy vẻ mong đợi:

“Có thể tặng cho em không?”

Vốn là thêu cho nàng mà.

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Nếu nàng không chê.”

Thi Đại hùng hồn:

“Sao mà chê được.”

Nàng nhận túi thơm từ tay Giang Bạch Nghiễn, hết sờ lại vuốt, yêu thích chẳng muốn buông tay, cúi đầu ngửi thử, là hương hoa quế tươi mát.

“Em thích lắm.”

Thi Đại nhìn chàng:

“Cám ơn chàng.”

Rất dễ nhận ra nàng cực kỳ vui vẻ, mắt cười cong thành vầng trăng khuyết, như sắc thái rực rỡ của đèn sáng nở rộ, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên nhẹ nhàng.

Phản hồi trực tiếp tích cực, luôn khiến người ta thấy an toàn.

Trước giờ Thi Đại luôn như vậy, yêu ghét vô cùng rõ ràng, nếu lòng nàng yêu thích, sẽ hào phóng thể hiện ra ngoài.

Cũng như lúc này, Giang Bạch Nghiễn nhìn ra, nàng thật sự rất hài lòng với túi thơm kia.

“Ta cũng học làm bánh ngọt.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Chờ sắp tới xong việc, ta sẽ làm cho nàng.”

Mấy hôm nay bận rộn tra án ở Thanh Châu, chàng không có thời gian rảnh xuống bếp.

Còn có điểm tâm để ăn nữa kìa?

Cõi lòng hân hoan, Thi Đại ngẩng đầu hôn lên má chàng.

Đây là lần đầu tiên, có người tự tay tặng cho nàng một món đồ tinh tế phức tạp đến nhường ấy.

Cảm giác được người ấy đôi xử toàn tâm toàn ý căng tràn lại thỏa mãn, trái tim như chú chim dừng chân nghỉ ngơi nơi đầu cành, chỉ nhẹ giương cánh, đã chậm rãi bay lên.

Thích hương hoa quế, thích túi thơm trong tay, thích nhất tất nhiên là Giang Bạch Nghiễn.

“Sau này chàng làm điểm tâm, có thể gọi cả em nữa.”

Thi Đại nói:

“Hai người chắc chắn sẽ thú vị hơn một người nhiều đó. Dẫu em không giỏi cho lắm...nhưng phụ chàng hẳn không thành vấn đề.”

Nếu chỉ có Giang Bạch Nghiễn đơn phương làm này làm kia cho nàng, Thi Đại sẽ ngại lắm.

“Đúng rồi.”

Ánh sáng chuyển động trong mắt nàng, hưng phấn lên tiếng:

“Suýt nữa quên mất, có một chuyện lớn muốn nói với chàng.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Chuyện gì?”

Thi Đại cong môi, chớp mắt vờ ra vẻ thần bí.

“Chẳng phải chúng ta bị huyết cổ trói buộc sao?”

Thi Đại nói:

“Cha em đã tìm được cách giải huyết cổ rồi.”

Huyết cổ là bí thuật Giang Bạch Nghiễn học được từ tay tà tu, thất truyền đã lâu ở Đại Chiêu, chỉ lác đác vài người biết cách giải.

Sau khi hay tin hai người trói buộc huyết cổ, Thi Kính Thừa và Mạnh Kha tìm cách giải khắp nơi, cũng đã mấy tháng.

Chuyện giải cổ, Thi Kính Thừa vốn định tuyên bố giữa bàn tiệc, xem như niềm vui bất ngờ trong ngày sinh nhật...

Không ngờ người tính chẳng bằng trời tính, bị một câu “con thích Giang Bạch Nghiễn” của Thi Đại giành trước niềm vui bất ngờ còn lớn hơn nữa.

Thế nên cha nàng dứt khoát giữ yên lặng, để Thi Đại đích thân nói với Giang Bạch Nghiễn.

“Nghe nói có một vị vu sư Tát Mẫn ở phương bắc, đã nhận nhiệm vụ treo thưởng của cha em.”

Thi Đại cất lời:

“Có lẽ ngày mai, bà ấy sẽ đến Thanh Châu.”

Giang Bạch Nghiễn đang điều tra án diệt môn mười năm

trước, không thể đến phía bắc được, đành phiên đối phương đi Thanh Châu một chuyến.

Nhắc đến chuyện này, Thi Đại không khỏi cất lời:

“Trước đây chàng bảo đã tra được vài hung thủ khả nghi, có người nào hiểm nghi lớn nhất không?”

Chẳng biết Giang Bạch Nghiễn đang nghĩ gì, dường như thoáng thất thần vì lời ban nãy của nàng.

Chờ chàng ngược mắt, đáy mắt đã trở về vẻ trong suốt:

“Ừm.”

Chuyện này không có gì phải giấu, Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Tán nhân Huyền Đồng.”

Thi Đại nghiêm nghị:

“Vì hành tung mấy năm nay của ông ta?”

Bốn chữ tán nhân Huyền Đồng như sấm bên tai, ở Đại Chiêu, đây là một nhân vật nổi tiếng.

“Có một phần nguyên nhân.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Lăng Tiêu Quân thường xuyên lui tới khắp các nơi ở Giang Nam, tán nhân Huyền Đồng lưu lạc cửu châu, thời gian dư dả, vừa khéo phù hợp.”

Tán nhân Huyền Đồng đi khắp tứ hải không có nơi ở cố định, nói với bên ngoài là ung dung tùy hứng, nếu muốn mượn có che giấu hành tung, cũng hoàn toàn hợp lý.

Chẳng ai hay biết cụ thể mấy năm nay tán nhân Huyền Đồng

đang ở đâu, trong những ngày tháng ông ta đơn độc một mình, hoàn toàn có thời gian đắp nặn ra hình tượng “Lăng Tiêu Quân”.

“Một phần nguyên nhân?”

Thi Đại nắm bắt được điểm mấu chốt:

“Một phần khác thì sao?”

Giang Bạch Nghiễn hí hóp mắt:

“Vũ khí.”

“Ngàn ấy năm qua, trong nhận thức chung truyền miệng của bách tính Giang Nam, Lăng Tiêu Quân là kiếm khách.”

Chàng cười:

“Theo lý ông ta chỉ hiểu kiếm thuật mà thôi.”

Trong hai mươi năm nay, mỗi khi Lăng Tiêu Quân xuất hiện, toàn là mặc áo trắng cầm kiếm.

Người tinh thông kiếm thuật ở Đại Chiêu chẳng biết nhiều bao nhiêu, chỉ dựa vào mỗi manh mối đó, hiển nhiên chẳng thể tra được thân phận ông ta.

Nhưng kết hợp với vụ án nhà Bách Lý, thân phận Lăng Tiêu Quân trở nên ý vị sâu xa.

Chính miệng Bách Lý Hoảng thừa nhận, ông ta và Lăng Tiêu Quân đã giao dịch, để Lăng Tiêu Quân giết chết Bách Lý Sách.

Bách Lý Sách chết dưới trường thương, từ đó suy đoán, Lăng Tiêu Quân là cao thủ dùng thương.

Khó tin hơn là, người này lại từng chỉ dạy đao pháp cho Bách Lý Hoảng.

Đao, kiếm, trường thương, Lăng Tiêu Quân đã luyện ba loại vũ khí đến trình độ đỉnh cao.

Khéo thay, sở dĩ tán nhân Huyền Đồng nổi tiếng đến vậy, toàn bộ là do năng khiếu cao đến kinh người của ông ta, tập luyện công pháp trăm nhà, học hỏi rộng khắp thứ gì cũng tinh thông.

Từ đạo hiệu của ông ta cũng có thể nhìn ra...

Chữ “Huyền” uyên bác cao thâm, chữ “Đồng” có nghĩa tập trung, ngụ ý ngàn vạn đạo pháp, trộn lẫn thành một.

Trước đây Thi Đại từng nghi ngờ ông ta, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, tán nhân Huyền Đồng và chuyện ở Giang Nam có quãng tám sào cũng không tới, chẳng có chứng cứ.

Nhưng mà...

Thi Đại mím môi.

Năm đó phụ thân Giang Bạch Nghiễn bị tà khí quấn thân, là tán nhân Huyền Đồng lấy mạng ông ấy.

Chuyện này liệu có gì kỳ quặc hay không?

“Nếu tán nhân Huyền Đồng là Lăng Tiêu Quân.”

Thi Đại vỡ lẽ:

“Với ngộ tính của ông ta, quả thật sẽ học được thân pháp của mẹ chàng.”

Năng lực của tán nhân Huyền Đồng, ngay cả Thi Kính Thừa cũng phải cam tâm chịu thua.

Nếu là ông ta, quả thật có thể lĩnh ngộ được một bước tinh túy nhất trong thân pháp của đối thủ vào thời khắc máu chót quyết đấu sinh tử.

Nói như vậy...chẳng những ông ta đã giết phụ thân Giang Bạch Nghiễn, sau khi Giang Vô Diệc qua đời, còn giết chết cả nhà họ Giang.

Ông ta có mưu đồ gì? Vì sao cứ phải là Giang phủ?

“Nghĩ ngờ tán nhân Huyền Đồng, chúng ta không có chứng cứ xác thực.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Nhưng trước mắt, ông ta là kẻ đáng nghi nhất.”

Thi Đại hỏi:

“Xác định ông ta có hiềm nghi, tiếp theo phải làm sao?”

Hành tung tán nhân Huyền Đồng bí ẩn, ở Đại Chiêu này, muốn gặp mặt ông ta cũng rất khó.

“Gần đây linh khí thay đổi, Đại Chiêu có điều khác thường. Thi bá phụ nói, những thuật sĩ người luyện võ từng đối đầu với yêu tà năm đó, vài ngày sau sẽ tập trung lại, thảo luận nguyên nhân xảy ra khác lạ.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Nếu không ngoài ý muốn, tán nhân Huyền Đồng cũng sẽ có mặt.”

Đại Chiêu xảy ra nhiều chuyện quái lạ như thế này, nếu ông ta không lộ mặt, chắc chắn hồ thẹn trong lòng.

Một khi tán nhân Huyền Đồng xuất hiện, Thi Kính Thừa có thể thẳng thắn, trực tiếp dò hỏi ông ta.

Thi Đại chậm rãi thở ra:

“...Hi vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi.”

Nếu không thuận lợi, chờ họa diệt thế cuốn đến nhân gian, tất cả mọi người sẽ xong đời.

“Liên quan đến nguyên nhân thay đổi khác thường.”

Thi Đại truy hỏi:

“Mọi người tra được gì chưa?”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một lúc, khẽ lắc đầu.

“Chưa từng.”

Chàng nói:

“Linh khí hỗn loạn, yêu tà thường xuyên xuất hiện, rất giống dấu hiệu yêu tà hiện thế mười năm trước. Nhưng Trần Ách Ti từng kiểm tra Huyền Tẫn Môn, không có gì khác lạ.”

Mười năm trước, yêu tà thượng cổ phá nát phong ấn, giáng xuống thế gian.

Thi Đại không biết nhiều về chiến dịch kia, chỉ biết ác ma mạnh mẽ vô địch, mưu toan cướp đoạt vị trí thiên đạo, trong một khoảng thời gian rất dài, khiến thiên đạo sụp đổ.

May mà vô số người hi sinh thân mình vì nghĩa lớn, phong ấn nó lại lần nữa. Nơi giam cầm yêu tà thượng cổ, có tên Huyền Tẫn Môn.

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ.

Nhìn khắp cửu châu tứ hải, đủ để gây ra họa diệt thế, cũng chỉ có yêu tà thượng cổ bị phong ấn.

Nhưng Huyền Tẫn Môn vẫn còn nguyên vẹn, sao nó lại ra ngoài được?

Trong đầu lóe lên suy nghĩ, Thi Đại bỗng hít khí lạnh:

“Nói ra thì...Bách Lý Hoằng thẳng thắng khai nhận, Lăng Tiêu Quân từng dẫn ông ta đến Bạch Ngọc Kinh gặp thần tiên.”

Vả lại ông ta còn nhấn mạnh, thần không phải ảo giác, Bách Lý Hoằng từng chân chính cảm nhận linh khí của nó, mệnh mông không lờ, chắc chắn chẳng phải thứ tầm thường.

Xâu chuỗi những việc nhỏ vụn vặt không đáng kể lại với nhau, sống lưng Thi Đại lạnh buốt, nổi da gà:

“Lăng Tiêu Quân cho Bách Lý Hoằng gặp thần tiên, liệu có khi nào là yêu tà thượng cổ không?”

Lăng Tiêu Quân giả thần giả quỷ bận bịu suốt hai mươi năm, chỉ có một mục đích...

Thành tiên.

Mà mười năm trước, yêu tà thượng cổ đã thể hiện sức mạnh lật đổ thiên đạo của mình.

Để thành tiên, liệu Lăng Tiêu Quân có lựa chọn từ bỏ chính đạo, thông đồng làm bậy với tà ma không?

Giang Bạch Nghiễn:

“Phải.”

Ánh mắt chàng hơi di chuyển, vẻ mặt trầm tĩnh như đầm nước:

“Án diệt môn mười năm trước của Giang phủ, cũng từng xuất hiện tà khí lai lịch bất minh.”

Dẫu thế nào, khả năng Lăng Tiêu Quân liên quan đến yêu tà nào đó là rất lớn.

Tình huống tệ nhất, là ông ta thông đồng tà ma thượng cổ, giúp nó giải trừ phong ấn, cuối cùng gây ra họa diệt thế.

...Không đúng.

Huyền Tần Môn vẫn còn khóa đàng hoàng, sao yêu tà có thể hiện thế, bị Bách Lý Hoằng trông thấy kia chứ?

Thi Đại xoa phần đầu căng nhức, chẳng đoán ra được.

Giang Bạch Nghiễn thấy nàng cau mày, vuốt ve mi tâm Thi Đại:

“Huyền Tần Môn vẫn ổn, hẳn không có gì đáng ngại.”

Họ không đủ chứng cứ, có nghĩ nhiều hơn nữa, cũng chỉ là suy đoán lung tung.

Thi Đại ngoan ngoãn gật đầu.

Chủ đề này bỗng ngừng hẳn, Giang Bạch Nghiễn đột nhiên lên tiếng:

“Huyết cổ...”

Chàng vẫn nhớ chuyện này ư?

Thi Đại vô thức hỏi:

“Sao ạ?”

Bên nhau lâu như vậy, nàng dần dần đoán được tâm tư của Giang Bạch Nghiễn, lập tức nghĩ ra:

“Lẽ nào...chàng không muốn giải huyết cổ?”

Đôi mắt Giang Bạch Nghiễn như đá vỏ chai đen láy uể oải.

Chàng đứng bên bàn, Thi Đại hơi mệt, nhân lúc chàng lấy túi thơm đã ngồi lên ghế gỗ.

Hoàn toàn trái ngược với tư thế cách đó không lâu, cơ thể

thiếu niên phủ xuống một lớp bóng đen như đang giam cầm.

Một lúc sau, chàng cúi người ôm nàng vào lòng, Giang Bạch Nghiễn phìền muộn nói:

“Ừm.”

Chàng biết suy nghĩ này rất hèn hạ, nhưng bình tĩnh mà nói, Giang Bạch Nghiễn không hề chán ghét huyết cổ.

Ngược lại, chàng cam tâm tình nguyện bị trói buộc...

Huyết cổ liên kết chàng và Thi Đại lại với nhau, lồng giam cũng được xiềng xích cũng thế, Giang Bạch Nghiễn chẳng ngại giao sinh tử vào tay nàng, trói chặt cùng một chỗ với nàng.

Chấp niệm sâu tận xương tủy, hóa thành ngọt ngào khó hiểu.

Đó là sự cộng sinh thân mật không khoảng cách.

Giải trừ huyết cổ, ngược lại khiến chàng bất an.

Không còn mối liên hệ này nữa, chờ khi Thi Đại ghét bỏ chàng, ngay cả lý do để ở lại Giang Bạch Nghiễn cũng chẳng còn.

Trước giờ nàng tự do không trói buộc, như chú chim tung cánh bay đến chân trời, chỉ nghỉ chân nơi đầu cành của chàng một thoáng ngắn ngủi.

Một khi thất thần, nàng sẽ vỗ cánh bay đi.

Thi Đại ôm lại chàng:

“Vì sao chàng không muốn giải?”

Giang Bạch Nghiễn không đáp mà hỏi ngược lại:

“Nàng sẽ rời khỏi ta sao?”

Thi Đại nghe hiểu ý chàng.

Giang Bạch Nghiễn hiểu biết ít ỏi về tình cảm giữa người với người.

Từ nhỏ đã sống trong sự ngược đãi dị dạng, tà tu chỉ lợi dụng chàng, với chàng mà nói, “lợi ích” càng vững chắc đáng tin hơn “tình người”.

Sự thật quả đúng như vậy, chỉ cần còn huyết cô, Thi Đại sẽ không thể tách khỏi chàng quá nửa tháng.

Nhưng khổ sở quá đổi.

Nhớ lại một lượt, cả đời Giang Bạch Nghiễn đều bị giam cầm.

Con rối thể thân, huyết cô, thù diệt môn đè nặng trên vai, như tấm lưới kín kẽ, khó lòng thoát thân.

“Tất nhiên là không rồi.”

Thi Đại bổ sung:

“Chàng ngoan hơn chút này, đối xử với bản thân tốt hơn nữa, em sẽ không rời xa chàng.”

Cánh tay ôm nàng dần dần siết chặt, nhiệt độ cơ thể Giang Bạch Nghiễn áp sát, mát mẻ như ngọc lạnh.

“Vả lại, em thích chàng kia mà.”

Thi Đại cọ chóp mũi lên bả vai chàng:

“Thích còn có tác dụng hơn huyết cô nhiều lắm.”

Âm cuối của nàng giòn giã rơi vào bên tai, Giang Bạch Nghiễn nghe vậy mỉm cười, lồng ngực và cánh tay run nhẹ, khiến Thi Đại ngửa ngáy.

Chàng nhỏ tiếng hỏi:

“Thật sự không rời xa?”

Giọng chàng quá nhẹ, như tuyết rơi lất phất ngày đông.

Thi Đại kiên nhẫn đáp:

“Ừm.”

Rủ mi che đi màu sắc u ám trong mắt, Giang Bạch Nghiễn lại nói:

“Chỉ thích một mình ta?”

Chàng chẳng thể không hoảng hốt bất an, lo được lo mất.

Huyết cổ là dây điều nối liền chàng và Thi Đại, một khi chặt đứt, con điều không chịu khổng chế sẽ khó tìm chỗ đi.

Thành Trường An có quá nhiều thiếu niên lang quân đẹp dễ giàu có, so với chàng, nhiệt huyết chẳng nhiễm bụi trần.

Thi Đại cũng dùng câu hỏi để trả lời:

“Còn ai tốt hơn chàng nữa?”

Khựng lại một thoáng, nàng chột sống lưng Giang Bạch Nghiễn, giọng nói đong đầy ý cười:

“Giang Trầm Ngọc là tốt nhất, chẳng ai sánh bằng chàng.”

Được nàng dỗ dành nhất thời không nói nên lời, Giang Bạch Nghiễn ôm nàng lại chặt hơn đôi phần:

“Tốt nhất?”

“Đã quên trước đây em khen chàng những gì rồi hả?”

Thi Đại liền thoắt, miệng lưỡi lưu loát:

“Đầu óc thông minh, kiếm thuật xuất chúng, diện mạo xinh đẹp... Giờ còn thêm một điều, biết nấu ăn và nữ hồng nữa nè, là kiểu tốt đẹp, nổi bật hơn xa người khác luôn.”

Ngừng lại một lúc, nàng lên tiếng như nửa đùa nửa thật, thế nhưng giọng điệu lại quá đổi nghiêm túc:

“Chàng cũng chỉ có thể thích em thôi.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ cười, hơi nghiêng đầu, chẳng rõ là vô tình hay cố ý mà cánh môi cọ qua vành tai nàng.

Giọng nói se se như lời thì thầm rơi vào tai, thấm đẫm mi tâm, lan tràn ngửa ngáy.

“Chỉ thích mỗi nàng.”

Hai tay ôm lấy sống lưng Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn áp sát vành tai nàng:

“Ta là của nàng.”

Trời đã về khuya, Thi Đại ngồi thêm một lúc, cầm túi thơm vui vẻ trở về, trước khi đi không quên hôn Giang Bạch Nghiễn một cái, nói tiếng “sinh nhật vui vẻ”.

Lòng nàng hân hoan, nhịp bước nhanh nhẹn, ngay cả bóng lưng rời đi cũng cực kỳ chói mắt, mép váy tung bay theo làn gió, tựa hoa đào nở rộ.

Mãi đến khi bóng nàng hoàn toàn biến mất, Giang Bạch Nghiễn mới khép cửa phòng.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, chàng không buồn ngủ cho mấy, tắt đèn nằm lên giường, nơi tầm mắt trông thấy, là ánh trăng sáng rõ ngoài cửa sổ.

Đã mấy ngày liền Giang Bạch Nghiễn không tự rạch da thịt

mình.

Ngày xưa mỗi khi đến đêm khuya, chàng sẽ thấy nhàm chán, thường lấy mũi dao đâm vào cơ thể, nhờ đó hưởng thụ khoái cảm tự ngược.

Sau khi ở cạnh Thi Đại, khát cầu của chàng với đau đơn đã giảm hơn phân nửa.

Đêm xuân sao trời thừa thớt, ánh trăng lan tỏa tia sáng, soi tỏ ngũ quan tuần tú của người nằm trên giường.

Giang Bạch Nghiễn nhắc cánh tay, sương tuyết trong mắt tan chảy.

Trong lòng bàn tay phải, là viên ngọc Thi Đại tặng cho chàng.

Phỉ thúy xanh biếc, tràn trề sức sống, cùng cỏ hoa xinh tươi của độ xuân về tôn bật nhau lên.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nó chăm chú hồi lâu, đầu ngón tay vuốt ve ngọc tròn, hết lần này đến lần khác.

Đến nay, trừ đau đớn, dường như chàng đã tìm được cách hiệu quả hơn để một mình vượt qua đêm dài.

Đêm khuya tĩnh lặng, bóng núi xa xăm, sóng trắng dập dờn.

Trong một căn phòng cách đó không xa, hồ ly vốn đang nghỉ ngơi bỗng giật mình tỉnh giấc, hai mắt tròn to, sợ hãi đan xen.

Nhảy bén bắt được hơi thở khác thường, A Ly dựng thẳng đuôi nhảy lên, thò người ra khỏi cửa sổ.

Trong đình viện sắc xanh vờn quanh, động tác cầm ly của Thi Kính Thừa bỗng cứng đờ.

Lòng có cảm giác, đao khách áo xanh ngược mắt ngóng ra xa, hàng mày nghiêm nghị.

Giang Bạch Nghiễn ngủ không sâu, mơ một giấc mộng mơ hồ.

Xung quanh tối đen, dường như có vô số ánh mắt nhìn đến,
cảm giác thăm dò như giò bọ len vào xương tủy.

Chàng đi bên trong cứ như đang bị dẫn dắt, mặc cho sóng
ngầm mãnh liệt rót vào cơ thể chàng.

Ngoài giấc mộng, thiếu niên cau chặt mày, một luồng tà khí
tựa sương đen lướt qua.

P/S: Hạnh phúc quá thì cũng bất an...Họa sắp kéo tới rồi ☹(

Chương 107: C107: Chương 107

Thi Kính Thừa không thể ở lại Thanh Châu đến ngày thứ hai.

Mùa xuân giờ hội, thiên tượng thay đổi mãnh liệt, tà khí phía bắc nồng nặc.

Bất thường kéo đến quá đột ngột, tà khí ngút trời, che lấp sắc trắng.

Khởi nguồn của biến cố bất ngờ ấy là Huyền Tần Môn.

Là chỉ huy sứ Trấn Ách Ti, Thi Kính Thừa lập tức hành động, đuổi đến nơi phong ấn ác ma thượng cổ.

Ở Đại Chiêu, ai cũng biết Huyền Tần Môn.

Là nơi giao nhau giữa Thanh Châu và Thương Châu, mười năm trước, anh hào khắp chốn cùng tề tựu, trấn áp yêu ma quỷ quái gây họa cho Cửu Châu.

Mười năm trôi qua, nơi này đã khác xa ban đầu.

Chẳng còn thấy xác chết thành núi năm ấy đâu nữa, đường đi trống rỗng, máu tươi đã được xử lý.

Ngặt nỗi tình hình chiến đấu quá mức thảm thiết, vết máu đậm đặc thấm vào tường đá, mặt đất, hai bên và trên đỉnh hang động, toàn bộ đều có vết đỏ văng tung tóe.

Chỉ đứng ở cửa hang thôi, đã cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, thi thoảng gió lạnh lướt qua, như thể xen lẫn tiếng khóc ma quỷ yếu ớt của ngàn vạn oan hồn.

Đang buổi ban trưa, hôm nay mây mù dày đặc, không thấy ánh mặt trời.

Huyền Tần Môn ngày đêm được trọng binh trông coi, không cho người lạ ra vào.

Giờ phút này, có ba bóng người đứng ngoài cửa hang.

Nữ tử váy trắng dáng người cao gầy sắc mặt trầm tĩnh, đầu ngón tay dẫn dắt mấy sợi linh tuyến, như đã từng làm vô số lần, nhẹ nhàng phác họa hoa văn phức tạp.

Đây là đại trận siêu độ.

Mỗi năm đến Huyền Tần Môn một chuyến, cầu phúc cho các chiến sĩ hi sinh là thói quen từ lâu của Bạch Khinh.

Trong trận quyết chiến với ác yêu, mẫu thân nàng ta đã mất mạng.

Ân Nhu đứng cạnh nàng ta, nửa gương mặt bị ánh sáng trắng soi chiếu, cổ trùng trên vai lung lay đôi cánh xanh biếc, kêu vang ong ong.

Thi Kính Thừa hiềm khi gác lại ý cười, chẳng biết đang nghĩ đến chuyện gì, đôi mắt lạnh như băng.

Không một ai lên tiếng, trong sự im ắng không thay đổi, chỉ có linh tuyến chập trùng bất định.

Bỗng dưng tiếng bước chân vang lên như hòn đá rơi xuống mặt hồ tĩnh mịch.

Thi Kính Thừa quay đầu.

Đó là nam nhân thoát trông trên dưới ba mươi tuổi, trời sinh mắt cười phong lưu, khóe môi khê nhượng, độ cong rõ rệt.

Hôm nay đến đây đều là cao thủ nổi tiếng lẫy lừng ở Đại Chiêu, phần lớn là người có địa vị cao.

Ông ta lại chỉ khoác áo vải bình thường, tóc đen tùy ý buộc lên, thắt lưng giắt bình rượu hồ lô chất gỗ, dáng vẻ của bách tính nhân nhĩ có thể bắt gặp từ đầu đường đến cuối ngõ.

“Thi đại nhân.”

Thấy Thi Kính Thừa, nam nhân cười nói:

“Đã lâu không gặp, gần đây vẫn ổn chứ?”

Thi Kính Thừa cong môi:

“Khá tốt, mấy ngày nay, chắc hẳn tán nhân đã đi không ít nơi.”

Nam tử áo vải chính là tán tu nổi danh Đại Chiêu, tán nhân Huyền Đồng.

Kỳ tài trăm năm hiếm gặp, không có môn phái, không thân không thích, chỉ dựa vào bản thân tìm hiểu, nắm vững không dưới mười loại vũ khí và bí thuật.

“Chẳng có chí hướng gì lớn, dạo chơi đây đó mà thôi, nào sánh bằng Thi đại nhân trăm yêu trừ ma, bảo vệ mọi người bình an.”

Tán nhân Huyền Đồng mỉm cười lười biếng, gật đầu với hai người còn lại:

“Bạch đại nhân, Ân đại nhân.”

“Đừng đừng đừng.”

Ân Nhu vội vàng xua tay, nhanh mồm nhanh miệng:

“Gọi tên là được rồi.”

Xét thực lực, tán nhân Huyền Đồng xếp trên nàng ta.

Xét tuổi tác...

Ân Nhu đánh giá ông ta đơn giản một lượt.

Tán nhân Huyền Đồng trông thì chỉ khoảng ba mươi, mày mắt thanh tú, tùy hứng lười biếng, dáng vẻ đơn thuần tốt tính.

Trên thực tế, tuổi của người này vượt xa nhi lập, là tiền bối chân chính.

“Mọi người canh chừng trước cửa hang làm gì?”

Nhìn thoáng qua hang động, tán nhân Huyền Đồng nói:

“Huyền Tẫn Môn thế nào rồi?”

“Rất không ổn.”

Thi Kính Thừa lắc đầu:

“Phong ấn có hiện tượng buông lỏng, tà khí tràn ra ngoài, tà ma trong hang động tràn lan, giống như mười năm trước, có xu thế đến đây bái lạy.”

Ác ma thượng cổ có năng lực nuốt trời, đám yêu tà xem bọn nó như thần linh, bằng lòng khăng khăng đi theo, trung thành bán mạng cho nó.”

Thế nên trận chiến chính tà năm ấy vô cùng gian nan, họ không chỉ đối phó với ác ma, còn cả ngàn vạn yêu tà.

Ân Nhu bổ sung đúng lúc:

“Trừ bốn chúng ta, còn rất nhiều người đến. Họ đã vào trước một bước, diệt trừ yêu tà trong hang động, trông chừng Huyền Tẫn Môn.”

Thi Kính Thừa dịu giọng cười nói:

“Thời gian không còn sớm nữa, chi bằng chúng ta cùng vào hang.”

Bạch Kinh đã bày xong trận siêu độ, nghe vậy cong đầu ngón tay, thu hồi linh tuyến:

“Được.”

Tán nhân Huyền Đồng biết nghe lời phải, gật đầu đồng ý.

Thi Kính Thừa khoác áo xanh dẫn đầu đi trước, vừa bước vào cửa hang, sóng lưng đã toát ra hơi lạnh âm u.

Ông chẳng buồn để ý, thành thạo rút đao:

“Đừng buông lỏng cảnh giác, trong hang không ít yêu tà.”

“Phong ấn Huyền Tẫn Môn đột nhiên buông lỏng.”

Ân Nhu quan sát xung quanh:

“Mọi người nghĩ sao?”

“Gần đây yêu tà nổi dậy khắp chốn, chắc chắn đã bị nó ảnh hưởng.”

Tán nhân Huyền Đồng lên tiếng:

“Nếu không nhanh chóng tra rõ nguyên nhân...”

Ông ta không nói hết những lời còn lại, vài người ở hiện trường đều hiểu rõ trong lòng.

“Năm đó do bảy bảy bốn chín vị trận sư thiết kế trận lập ngục bao vây, ác ma không thể vùng vẫy.”

Bạch Kinh cất lời, giọng nói như suối nguồn đổ ngọc:

“Ta nghi ngờ, nó có trợ thủ.”

Ân Nhu khoác áo đỏ, váy áo rực rỡ chói mắt:

“Trợ thủ?”

“Trận lập ngục là cấp bậc thiên giai thượng đẳng, ác ma bị nhốt bên trong, chỉ dựa vào sức lực một mình nó, rất khó lay chuyển nửa phần.”

Tán nhân Huyền Đồng như có điều suy nghĩ:

“Nếu giả thiết nó thật sự có trợ thủ, giúp nó phá trận lập ngục từ bên ngoài...trong khoảng thời gian gần đây, hẳn trợ thủ kia từng đến gần Huyền Tẫn Môn?”

Nếu muốn phá hoại pháp trận, hoặc là trực tiếp hủy hoại mất trận, hoặc là đi đường vòng, động tay động chân bố trí xung quanh đại trận.

Ân Nhu phiền muộn cau mày:

“Theo lý mà nói đúng là vậy. Nhưng chúng ta từng hỏi quan binh tuần tra, họ đều bảo không có người ngoài nào ra vào.”

Bước vào hang động u tối, nàng ta khẽ bổ sung:

“Bên ngoài Huyền Tẫn Môn, chẳng những được trận sư bố trí kết giới chín tầng, còn cả cổ nhiếp hồn của cổ sư. Đừng nói người và yêu, dẫu chỉ là côn trùng cũng chẳng vào được.”

Nhóm binh sĩ chỉ phụ trách tuần tra vòng ngoài hang núi, cũng không thể vào sâu nơi phong ấn được.

Không đến gần Huyền Tẫn Môn, vậy làm sao để phá hoại pháp trận? Huống hồ, trận lập ngục do các đại năng trận thuật hợp sức bố trí, người bình thường hoàn toàn chẳng phá giải nổi.

Ân Nhu không nghĩ ra.

“Còn một khả năng nữa.”

Bạch Kinh lên tiếng:

“Trận lập ngục để đánh dấu một vùng trời đất cấm địa, từ đó hạn chế giam giữ quỷ thần. Sau khi bị nhốt trong trận lập ngục, ác ma sẽ chìm vào giấc ngủ sâu, vĩnh viễn không tỉnh lại.”

Nàng ta ngẫm nghĩ bảo:

“Nếu nó giữa chừng thức dậy...với bản lĩnh của ác ma, một khi cố hết sức vùng vẫy, có thể khiến pháp trận tổn hại.”

Ân Nhu tiếp lời:

“Vậy nó cũng phải thức tỉnh trước đã? Trận lập ngục vẫn hoàn hảo, sao ác ma tỉnh lại được? Tiền đề không được thành lập.”

Tán nhân Huyền Đồng hỏi:

“Hiện nay Huyền Tẫn Môn thế nào?”

Hang núi không quá nhỏ hẹp, hai bên vách tường thấp đèn trường minh ngàn năm không tắt.

Ánh nền như hạt đậu, trong vàng sáng mờ nhạt, có thể thấy vài luồng khói đen bay lơ lửng.

Thi Kính Thừa đáp:

“Bạch Kinh đã tu sửa, nhưng vẫn có vẻ không vững. Chúng ta đã gửi thiệp anh hùng, mời trận sư đến tụ họp, dựng lại trận luyện ngục.”

Ông vừa dứt lời, bỗng dừng gươm đao Độ Ách trong tay lên, ánh sáng lạnh lẽo khí thế như gió tuyết, tiêu diệt một bóng đen đang ập đến.

Giọng điệu Thi Kính Thừa không thay đổi, ôn hòa nhã nhặn như thường:

“Từ sau tôi qua, tà vật khắp chốn đều tập trung trong hang.”

“Quang cảnh này, có đôi phần tương tự mười năm trước.”

Tán nhân Huyền Đồng thở dài:

“Thật là...”

Ông ta không nói tiếp, lòng bàn tay bỗng lóe sáng, hóa thành một cây bút lông.

Tán nhân Huyền Đồng nhắc tay phải lên, bút lông lơ lửng phác họa, ngưng kết tất cả linh khí lướt qua, hóa thành từng vết mực đen, tấn công vài yêu tà ẩn nấp trong góc.

Mực đen ẩn chứa sức mạnh ngàn cân, yêu tà lập tức tan thành bột mịn.

Bạch Kinh nghiêng mắt:

“Bút thiên hư?”

“Đúng vậy.”

Tán nhân Huyền Đồng mỉm cười lười biếng:

“Đồ chơi lấy được từ đất Tạng, phó chỉ huy sứ Bạch có muốn dùng thử không?”

Bạch Kinh lắc đầu:

“Không cần, đa tạ.”

Ân Nhu ngược mắt, liếc nhìn cây bút kia.

Nếu nói ở Đại Chiêu này ai có pháp bảo nhiều nhất, chắc chắn tán nhân Huyền Đồng là một trong số đó. Nghe nói vận may người này tuyệt vời, đủ loại thiên linh địa bảo đều đến tay.

Có rất nhiều bóng ma lớn vờn bên ngoài hang núi mà ác ma cư

trú.

Bốn người đều có chiến lực đỉnh cao, giải quyết chúng không phải vấn đề khó khăn, đi sâu vào hang động, Thi Kính Thừa cau mày:

“Cẩn thận.”

Có vài bóng đen lướt qua đỉnh hang, lao xuống với tốc độ sét đánh.

Tà khí ập tới, sát khí ngút trời.

Đám yêu tà này đã có thành tựu, tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Bạch Kinh kéo linh tuyến như tuyết, Ân Nhu điều khiển cổ trùng bay lên.

Tán nhân Huyền Đồng xoay cổ tay, bút lông điểm vào hư không.

Ba con tà ma tránh khỏi vết mực, đột ngột đến gần, cánh tay như thanh đao sắc bén, tấn công thẳng mặt ông ta.

Tán nhân Huyền Đồng chỉ mỉm cười.

Trước giờ ông ta luôn hưởng thụ quyết đấu sống chết ngàn cân treo sợi tóc, huống hồ bọn chúng còn lâu mới là đối thủ của ông ta.

Tà ma lấy cánh tay làm đao, ngoài dự đoán, chẳng những tấn công mãnh liệt, thân pháp cũng khá tốt.

Bóng đao đan xen phức tạp, tấn công cả ba mặt. Ông ta không hoảng không vội, vừa dùng bút lông phác họa, vừa nhanh nhẹn lùi về sau, tránh khỏi vô số đòn tấn công.

Hai con tà ma bị ông ta đánh tan, bút thiên hư nhếch lên, đang muốn ép lui con cuối cùng, sau lưng lại có đao phong sắc bén

ập tới.

Tán nhân Huyền Đồng dõn bước né tránh, lật người vung bút.

Một bút rơi xuống, mực đen vẩy lên, tẩn ra như vô số mũi đao, diệt sạch bóng đen phía trước và sau lưng.

Lúc chuẩn bị thu bút, ông ta bỗng dừng lại.

Không chỉ động tác của tán nhân Huyền Đồng khựng lại, đám yêu vật quần lầy nhóm người Thi Kính Thừa, cứ như con rối đứt dây, liên tiếp mềm nhũn ngã dưới đất.

Chẳng ai lên tiếng, hang động im ắng đến quỷ dị.

Cuối cùng tiếng cười nhẹ của Ân Nhu đã phá vỡ yên tĩnh:

“Chỉ huy sứ, đã nhìn ra chưa? Là ông ta?”

Thi Kính Thừa gác đao:

“Ừm.”

Ông nhìn rất rõ bộ pháp ban nãy khi tán nhân Huyền Đồng tránh khỏi màn đánh lén, tương tự với mẹ ruột Ôn Di của Giang Bạch Nghiễn.

Tán nhân Huyền Đồng khẽ cong môi.

Ông ta không ngốc, nghe đối thoại của Thi Kính Thừa và Ân Nhu, lại thấy “tà ma” như con rối dưới đất, lòng đã hiểu hơn phân nửa.

Bắt đầu từ khi vào hang động, từng lời nói cử chỉ đều là cục diện dụ dỗ ông ta.

“Ba vị.”

Nhẹ nhàng xoay bút thiên hư trong lòng bàn tay, tán nhân Huyền Đồng lười biếng cười nói:

“Đây là ý gì?”

“Ta thật sự không biết, các hạ lại có nhiều thân phận như vậy.”

Thi Kính Thừa cười:

“Lăng Tiêu Quân.”

Ông vừa dứt lời, ánh nến trong hang lay động, vài bóng người bước ra khỏi góc tối khó trông thấy.

Sắc mặt Thư Thánh khó đoán, chẳng rõ đang nghĩ gì mà đôi mắt lạnh lẽo, như một chiếc đầm băng giá.

Nữ tử áo tím mặt mày như sông xuân, có vẻ thương xót, giắt một cây sáo ngọc trên thắt lưng.

Là chương môn của Lưu Âm Môn, Mục Chân.

“Thật sự là ông ta?”

Nam tử có dáng vẻ thiếu niên nương mày, xòe ra vô số linh tuyến trên mười đầu ngón tay, nhìn kỹ lại, mỗi một sợi dây điều khiển tà ma tấn công bốn người ban nãy.

Người điều khiển con rối, Diệp Phong Lai.

“Chư vị.”

Tán nhân Huyền Đồng cười khẽ:

“Liệu có hiểu lầm gì chẳng?”

Thi Kính Thừa mặt mũi ôn hòa, không nhanh không chậm:

“Chúng ta từng gặp người trong tâm ma cảnh của Bách Lý Hoảng.”

Nụ cười của đôi phương cứng đờ.

Sau vụ án nhà Bách Lý diệt môn, Thi Kính Thừa ra lệnh nghiêm ngặt phong tỏa tin tức liên quan đến tâm ma cảnh.

Những gì người đời biết, chỉ là chuyện nhà Bách Lý gần như chết hết, Bách Lý Hoằng rơi vào đường cùng phải nhận tội mà thôi.

Tán nhân Huyền Đồng chẳng hề hay biết, trong tâm ma cảnh, mình đã bị Bách Lý Hoằng bán sạch sẽ.

Nói ra thì tất cả mọi chuyện đều trùng hợp đến vậy.

Chính vì nhóm người Nhiếp Trảm muốn trả thù nhà Bách Lý, họ mới phát hiện Bách Lý Hoằng rơi vào tâm ma, rồi từ tâm ma dẫn ra chuyện Lăng Tiêu Quân có liên quan đến án diệt môn của Giang phủ.

Chuyện đời vô thường, trời xui đất khiến, cùng lắm cũng chỉ thế này.

“Nói chính xác, chúng ta từng gặp Lăng Tiêu Quân.”

Thi Kính Thừa lên tiếng:

“Lúc né tránh sát chiêu, Lăng Tiêu Quân đã dùng thân pháp của Ôn Di, còn nhớ Ôn Di chứ?”

Tán nhân Huyền Đồng không nói gì.

Đao Độ Ách trong tay Thi Kính Thừa vang lên ong ong.

Ông đã điều tra rất nhiều ngày ở Thanh Châu, kết hợp với manh mối tìm được từ Giang Nam, sau khi sắp xếp lại quỹ tích hành động của Lăng Tiêu Quân suốt ngàn ấy năm, cực kỳ phù hợp với tán nhân Huyền Đồng.

Rất nhiều lần khi Lăng Tiêu Quân hiện thân, đều có người trông thấy tán nhân Huyền Đồng xuất hiện ở Giang Nam.

Nếu quả thật ông ta có liên quan đến ác ma thượng cổ, nhất định sẽ tới Huyền Tẫn Môn, đảm bảo ác ma thuận lợi xuất thế.

Thế nên Thi Kính Thừa ôm cây đọi thổ, bày sẵn trận này.

Tà khí Huyền Tẫn Môn tràn ra ngoài, dù đồ rất nhiều yêu tà đến không giả, nhưng vài con cực kỳ hung tàn, thực ra là con rối do Diệp Phong Lai điều khiển.

Tám phần thật hai phần giả là dễ lừa dối người ta nhất.

Trước lúc này, mỗi chiêu mỗi thức mà con rối tấn công, đều do Thi Kính Thừa cố ý chỉ dẫn.

Ông hiểu rõ nhất đòn tấn công nào mới có thể ép người kia sử dụng thân pháp đó.

Mười mấy năm trước, khi Ôn Di nghiên cứu thân pháp, là ông, Mạnh Kha và Giang Vô Diệc dùng từng chiêu từng thức, mất hết ba ngày ba đêm luyện ra với bà ấy.

Tán nhân Huyền Đồng không biết những gì đã xảy ra trong tâm ma cảnh, càng không ngờ tới, mình lại là đối tượng nghi ngờ hàng đầu.

Bị tập kích trong trạng thái chẳng chút phòng bị, dựa vào bản năng, ông ta đã đi một bước vô thức kia.

Nào ngờ, từ đầu đến cuối những gì xảy ra trong hang động, chỉ để ép ông ta phải ra một bước này.

“Nói nhảm với ông ta nhiều như vậy làm gì?”

Diệp Phong Lai là người nóng nảy:

“Rốt cuộc Huyền Tẫn Môn thế nào hả?”

Sáu người ở hiện trường đều là cao thủ, tán nhân Huyền Đồng bị vây ở giữa, không chỗ thoát thân.

Ông ta là người thông minh, không đến mức cá chết rách lưới.

“Sao ta biết được mối họa của Huyền Tần Môn chứ?”

Tán nhân Huyền Đồng đến gần một bước:

“Ta...”

Ông ta còn chưa dứt lời, tầm mắt dời xuống dưới.

Chẳng biết từ lúc nào, linh tuyến do Bạch Kinh điều khiển dày đặc như mạng nhện, quấn một vòng xung quanh ông ta.

Linh tuyến mỏng manh, lại sắc bén vô ngần, chỉ chạm nhẹ đã có thể rách đứt máu thịt.

Cách đó không xa, Bạch Kinh quay đầu lại, học ông ta nhẹ nhàng mỉm cười.

“Có phải hay không, dùng cổ trùng thử sẽ biết ngay.”

Ân Nhu vuốt v e giáp trùng xanh biếc trên bả vai, cười hì hì nói:

“Để Tiểu Thanh chui vào đầu ông ta, xem thử có tà khí hay không. Đi theo ác ma lâu như vậy, đầu thể nào không dính chút tà khí?”

Nếu trong đầu không có, còn có thể bảo trùng nhỏ thăm dò hết lục phủ ngũ tạng của ông ta.

Liệu Tiểu Thanh có thuận tiện nhấm nháp chút gì đó hay không, vậy thì chẳng liên quan đến nàng ta.

Câu này vừa thốt ra, sắc mặt tán nhân Huyền Đồng u ám.

“Trong Huyền Tần Môn xảy ra chuyện gì?”

Bạch Kinh lên tiếng:

“Ngươi và ác ma có quan hệ thế nào?”

Nàng ta còn muốn hỏi tiếp, không kịp đề phòng, bên tai vang lên tiếng nổ lớn.

Vang vọng kéo dài, như tiếng gào thét của ác thú sắp chết, khoảnh khắc len vào tai như búa bổ, chấn động khiến màng nhĩ nhức nhối.

Hề là người từng trải qua đại chiến mười năm trước, tuyệt đối không quên được tiếng vang ấy...

Ác ma gầm thét, chính là cảnh tượng này.

Thoáng chốc, tà khí ùn ùn kéo đến dày đặc hơn đôi phần, hang núi lay chuyển không ngừng, yêu quỷ cùng rít gào.

Mục Chân cau mày:

“Bên cạnh Huyền Tần Môn, có vài trận sư canh giữ...sao nó có thể phá phong ấn?”

Đao Độ Ách vung ngang, kê lên cổ nam nhân áo vải.

Mặt mày Thi Kính Thừa lạnh lẽo tựa băng sương, không che giấu sát ý:

“Ngươi đưa một phần của ác ma vào Đại Chiêu?”

Bách Lý Hoảng từng nói, Lăng Tiêu Quân dẫn ông ta đến Bạch Ngọc Kinh, tận mắt thấy dung mạo của thần.

Nếu cái gọi là “thần linh” kia, thực ra là hóa thân của thứ tà ác nhất thế gian thì sao?

Suy luận như vậy, tất cả câu đố đã có lời giải...

Bản thân phong ấn của Huyền Tần Môn không xảy ra sơ sót gì, sở dĩ ác ma thức tỉnh, là do một phần của nó lưu lại Đại

Chiều đang dần dần thức giấc.

Hai bên cảm ứng lẫn nhau, mới khiến bản thể ác ma bên trong ra sức vùng vẫy.

“Mười năm trước.”

Ánh mắt dần dần nhuộm màu máu, Thi Kính Thừa khàn giọng:

“Chuyện Giang Vô Diệc nhập tà, có phải do một tay người thao túng không? Tại sao người lại giết chết toàn bộ Giang phủ?”

Lần đầu tiên, bàn tay cầm đao của ông không tự chủ run rẩy.

Nhìn chằm chằm vào sâu trong hang động, trong sự biến đổi kinh hoàng long trời lở đất, tán nhân Huyền Đồng bỗng bật cười.

“Các người vẫn chưa biết đâu nhỉ?”

Ánh mắt tràn ra ánh sáng gần như điên cuồng, ông ta nhỏ tiếng lầm bầm:

“Thần linh giáng thế... cần có vật chứa.”

Buổi trưa, Thanh Châu.

Hôm nay không có mặt trời, mây đen u ám, trông như sắp mưa.

Nghi thức giải trừ huyết cổ vụn vặt phức tạp, Thi Đại ngồi trên ghế gỗ tử đàn, thấy vụ sư Tát Mãn lầm bầm gì đó, dùng máu phác họa pháp trận xa lạ.

Tát mãn là vụ sư sinh sống ở phương bắc.

Nói một cách nghiêm khắc, mời tiên ra trận mà Liễu Như

Thường tu luyện cũng là một loại của tát mẫn. Vu sư có thể thông quỷ thần, phần lớn đều am hiểu tế tự.

Vu sư trước mắt độ chừng năm mươi, là bà bà có mặt mũi hiền từ, y phục được làm từ da thú, thêu hoa văn rực rỡ đủ màu.

Linh khí như mây khói lượn lờ xung quanh bà ấy, sắp ngưng tụ thành thực thể.

Để đề phòng lỡ như, từ đầu đến cuối Mạnh Kha vẫn luôn ở bên cạnh nhìn chăm chăm, còn cả Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh cùng thuật sĩ Trần Ách Tì Thanh Châu.

Nghi thức kéo dài gần nửa canh giờ, khi chuông đồng trong tay vu sư không gió cũng lay động, phát ra hai tiếng vang giòn giã, linh khí chậm rãi tan biến.

Trừ việc toàn thân mất sức ra, Thi Đại không thấy chỗ nào khác thường:

“Kết thúc rồi sao?”

Nhớ lại khi trói buộc huyết cổ, nguyên chủ cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Mạnh Kha vui mừng như中奖, vô cùng cảm kích:

“Kết thúc rồi à? Đa tạ đa tạ, bà bà ở lại chỗ chúng ta, nghỉ ngơi vài hôm rồi hãy đi nhé?”

Bày tỏ lòng biết ơn là một chuyện, quan trọng nhất là muốn chờ đến lần huyết cổ phát tác tiếp theo, xem thử liệu nó đã thật sự chấm dứt chưa.

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt:

“Huyết cổ đã được giải trừ, đa tạ.”

Qua lại với tà thuật ngàn ấy năm, chàng cảm ứng được thay đổi trong cơ thể mình.

Mạnh Kha thở phào:

“Giải trừ thì tốt.”

Bà lo lắng huyết cổ đã lâu, khó khăn lắm trái tim treo cao mới hạ xuống, càng thêm biết ơn bà bà:

“Đa tạ vu sư, chúng ta treo thưởng cách giải huyết cổ suốt mấy tháng, may mà gặp được bà.”

Tát mẫn ôn hòa đáp:

“Không cần cảm ơn, tất cả đều do thiên thần dẫn dắt.”

Ôm A Ly vào lòng, Thi Đại ngẩng đầu:

“Thiên thần?”

“Mấy ngày trước, ta cầu xin thần linh gợi ý.”

Bà bà cười nói:

“Thần dẫn lối ta sang hướng đông, ta đã nhìn thấy lệnh treo thưởng này dán trên tường trong một thị trấn phía đông.”

Liên hệ với quỷ thần, lắng nghe lời thần, là chuyện thường ngày của tát mẫn.

Mạnh Kha cười tươi hơn:

“Nói như vậy, thật sự có duyên.”

Thẩm Lưu Sương cũng yên lòng, nghiêng đầu nhìn Thi Đại:

“Muội thấy sao?”

Nửa tháng lấy máu một lần, Thi Đại khó tránh khỏi bị thương. Giờ đây huyết cổ đã được giải, suýt nữa nàng ta đã đốt pháo chúc mừng.

“Không có vấn đề gì.”

Thi Đại thử cử động tay phải:

“Muội mất sức một chút thôi.”

“Giải trừ huyết cổ, cần hao tổn rất nhiều linh khí.”

Vu sư lên tiếng:

“Không sao đâu, nghỉ ngơi một lúc là được.”

“Hay là hai con về phòng trước nhé?”

Mạnh Kha cất lời:

“Ngủ một giấc đàng hoàng, chờ dùng bữa tối, ta sẽ kêu hai con.”

A Ly trợn to hai mắt, điên cuồng lắc đầu.

Thi Đại không hiểu ý nó, trao đổi tầm mắt với nó xong, còn chưa lên tiếng đã thấy bóng đen phía trước phủ xuống, Giang Bạch Nghiễn ôm A Ly vào lòng.

A Ly: “...”

Nó chẳng dám nhúc nhích nữa.

“Nói ra thì.”

Thi Đại không quên chuyện chính:

“Cha đã truyền tin về chưa ạ?”

Tối qua Thi Kính Thừa rời khỏi Thanh Châu, đi về phía bắc đến Huyền Tẫn Môn.

Xét tình huống trước mắt, họa diệt thế hơn phân nửa dính líu

đến ác ma thượng cổ, nàng chẳng dám buông lỏng cảnh giác.

“Vẫn chưa.”

Mạnh Kha đáp:

“Yên tâm, nếu có chuyện lớn, chắc chắn ông ấy sẽ truyền tin báo cho chúng ta.”

Huyền Tần Môn là nơi quan trọng của Đại Chiêu, Thi Đại còn trẻ, không đủ kinh nghiệm, chưa thể vào trong.

Nàng định nói với A Ly chuyện liên quan đến họa diệt thế, không ở lâu trong sảnh chính, sau khi tạm biệt người nhà, cùng về phòng với Giang Bạch Nghiễn.

A Ly run lẩy bẩy bị Giang Bạch Nghiễn ôm trong lòng.

Tiểu tử này hoàn toàn chẳng biết cách ôm hồ ly, cánh tay đè nó khó chịu muốn chết.

Nhưng giờ phút này, tâm tư nó không ở đây.

Len lén ngược mắt, A Ly liếc Giang Bạch Nghiễn.

Tối qua phong ấn Huyền Tần Môn lỏng lẻo, là dấu hiệu họa diệt thế kéo đến.

Nhưng Giang Bạch Nghiễn...thế mà lại rất bình thường.

Chàng không nên tà khí khắp người, điên cuồng giết chóc sao?

Thi Đại tò mò:

“Sao hôm này chàng lại chủ động ôm A Ly vậy?”

Vì không muốn thấy nó lắc đầu vẫy đuôi trong lòng nàng.

Ngày xưa Giang Bạch Nghiễn không biết nó là yêu tinh, đã cảm thấy con hồ ly này chướng mắt, vài ngày trước nghe nó

nói tiếng người...

Nếu không phải giọng con hồ ly này là nữ, đầu nó đã lìa khỏi xác.

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Muốn thử xem.”

Vì giải huyết cổ mà chàng mất sức, sắc môi nhợt nhạt, giọng nói nhẹ nhàng, nghe qua ngoan ỏi là ngoan.

Thi Đại thấy tư thế chàng không tự nhiên, nhắc chân bước đến giúp chàng chỉnh lại tư thế, lòng bàn tay nắm lấy cánh tay phải của Giang Bạch Nghiễn:

“Hồ ly là phải ôm thế này nè.”

Nàng vừa làm, vừa thuận miệng lên tiếng:

“Nghe nói Huyền Tần Môn xảy ra sơ sót, hi vọng Đại Chiêu bình an.”

A Ly nhanh chóng đánh giá tỉ mỉ sắc mặt Giang Bạch Nghiễn.

Chàng mặc cho Thi Đại tùy ý sắp xếp:

“Huyền Tần Môn có trận lập ngục bảo vệ, rất khó xảy ra chuyện, hẳn sẽ không sao.”

Phát giác tầm mắt của A Ly, chàng thả nhiên liếc nhìn, như cười như không.

Vẫn bình thường như cũ.

Nhưng chàng...

Nỗi lòng trần trở trăm bề, một suy nghĩ nào đó bỗng lóe lên trong đầu.

Hồ ly trắng đột ngột ngược mắt, vừa khéo bắt gặp ánh kiếm xẹt qua.

Tay trái Giang Bạch Nghiễn ôm chặt nó, tay phải nhanh nhẹn rút kiếm, Đoạn Thủy toát ra ánh sáng sắc nhọn, chém đứt đầu một con yêu tà.

Thi Đại ngược mắt, lòng bàn tay cầm ba lá bùa.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn đang đứng trên hành lang ngoài phòng ngủ, mới ban này, vậy mà lại có một con yêu tà nhảy xuống tường, nhào về phía hai người.

Giữa ban ngày ban mặt, tại sao yêu tà lại xuất hiện?

Chớp mắt, lại có vài bóng đen xông vào trong phủ.

“Sao yêu tà lại đến đây?”

Một lá lôi hỏa phù vẽ ra tia sét, Thi Đại cau mày.

Đại Chiêu có rất nhiều thuật sĩ, trong tình huống thông thường, yêu tà chỉ dám ẩn mình trong góc, ban ngày chưa từng hiện thân.

Chưa nói đến chuyện chủ động hiện thân, vậy mà còn dám tấn công hai người biết pháp thuật.

Khoảnh khắc vung lôi hỏa phù, bên tai vang lên tiếng kêu hoảng hốt của A Ly:

“Thi Đại!”

Thi Đại quay đầu, bỗng sững sờ.

Lọt vào tầm mắt là tà khí đen như mực.

Hơi thở tà ác lượn lờ, dày đặc hơn tất cả những gì nàng từng thấy trước đây, mà nguồn gốc của nó là Giang Bạch Nghiễn.

Đôi mắt thiếu niên nhuộm đỏ sắc máu, không còn nửa phần ôn hòa, như một con thú đánh mất lý trí.

Đoạn Thủy không ngừng kêu vang, chàng nhấc tay lên.

Tà ma đã bị Thi Đại tiêu diệt sạch sẽ, mục tiêu tấn công của chàng chỉ còn lại một người.

A Ly hoảng hồn gào lên:

“Thi Đại! Mau tránh ra!”

Mũi kiếm nhếch lên, trước khi đâm vào Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn lật cổ tay...

Đoạn Thủy trở ngược, đâm thẳng vào tay phải của chàng.

Tất cả không hề báo trước, chỉ xảy ra trong chớp nhoáng.

Lỡ tai Thi Đại ơng ơng, thấy Giang Bạch Nghiễn ném Đoạn Thủy, lòng bàn tay trái phủ lên cổ tay phải.

Rắc một tiếng, chàng bẻ gãy cổ tay mình.

Mắt phải Thi Đại giật mạnh:

“Sao chàng lại...”

“Hắn không không chế được nữa.”

A Ly cắn răng:

“Có thứ gì đó trong cơ thể hắn!”

Xem như nó đã hiểu.

Họa diệt thế, vụ án Giang phủ diệt môn, Giang Bạch Nghiễn tùy ý tàn sát bách tính... hóa ra là thế.

“Là con ác ma kia.”

A Ly run lấy bầy:

“Nó không hoàn toàn bị phong ấn, có một phần...”

Hai mắt Giang Bạch Nghiễn đỏ ngầu, ngược mắt nhìn về phía nó.

Chàng trần trọc ngần ấy năm trên sợi dây sinh tử, từ lâu đã quen với tử cục đột ngột kéo đến.

Vì bị tà khí quần thân, sau khi phát hiện cơ thể mất khống chế, Giang Bạch Nghiễn cố hết sức duy trì chút tỉnh táo cuối cùng, trước khi tổn thương Thi Đại, tự mình bẻ gãy xương tay cầm kiếm.

Trong đầu là đau đớn như xé rách, tựa dao cùn không ngực róc thịt.

Tâm mắt dần dần nhiễm máu, giọng chàng khàn khàn:

“Cái gì?”

Hồ ly trắng có một thoáng chần chừ, ánh mắt lập lòe.

Chân tướng quá đối tàn nhẫn với chàng, lần đầu tiên, lòng nó không nở.

“Ác ma vốn không có hình thể, sau đại chiến nó cực kỳ yếu ớt, vì muốn ở lại nhân thế, cần phải có...”

A Ly ngần ngừ tìm từ:

“Vật chứa.”

Sắc mặt Thi Đại mịt mờ khó đoán.

Ác ma thượng cổ được ngưng tụ từ ác niệm, vật chứa cần tìm, phải là người cực ác.

Thuở nhỏ chịu đủ tra tấn, lòng không vương bận, sát niệm càng nồng, ác niệm càng mạnh, hòa hợp với nó.

Tán nhân Huyền Đồng cầu kết ác ma, vì sao phải giết hết Giang phủ, chỉ để lại một mình Giang Bạch Nghiễn?

Gieo hạt giống thù hận trong lòng chàng, khiến chàng không thân không thích, không chôn yên bình.

Về sau Giang Bạch Nghiễn bị tà tu bắt làm con rối thể thân, phải chăng do bọn chúng trợ giúp?

Thậm chí, liệu có phải hôm nay vụ sư cũng bị ác ma dẫn dụ, giải trừ huyết cổ, để nó dễ dàng nhập vào hơn hay không?

A Ly không biết.

Không nghi ngờ gì nữa, bọn chúng đã thành công.

Cả nhà bị giết chết, chịu bêu danh phản tặc suốt mười năm, ném hết đau khổ nhục nhã, trong lần luân hồi này, Giang Bạch Nghiễn trở thành vật chứa hoàn hảo nhất của ác ma.

Qua tay chàng, Đại Chiêu sẽ sụp đổ.

Vật chứa.

Giang Bạch Nghiễn chẳng nói tiếng nào, nôn máu đỏ ngầu, như mĩa mai như châm chọc, khàn giọng bật cười.

Cùng lúc đó, ngoài trời phía bắc Thanh Châu, vang lên tiếng gào thét bén nhọn.

Vang vọng không ngớt, mây đen ồ ạt dâng lên mái vòm, rõ ràng chưa đến giờ mùi lại như chìm trong màn đêm.

Đó là tiếng rít gào của ác ma thượng cổ bên trong Huyền Tẫn Môn.

Tà khí bùng lên không ngớt xung quanh Giang Bạch Nghiễn.

Thấy đôi mắt chàng đỏ lờm nhuốm máu, một thoáng thất thần, trước khi Giang Bạch Nghiễn ngã xuống đất, Thi Đại đã ôm chàng.

Chưa từng trải qua hoảng loạn luống cuống như giờ phút này, cõi lòng như có mũi dao lún vào, đau đến trào máu dữ tợn.

Âm cuối của nàng run rẩy:

“Có cách gì không?”

“Ác ma muốn chiếm cơ thể hấn.”

A Ly ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt đỏ máu của Giang Bạch Nghiễn:

“...Là tâm ma cảnh.”

Thời gian gấp rút, nó dùng tốc độ nói chuyện nhanh nhất:

“Chắc chắn Giang Bạch Nghiễn không có ý định diệt thế, hấn...”

Khác với lần trước, giờ đây vì Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn chẳng còn là vật chứa hoàn hảo không tỳ vết nữa.

Có vương bận, lòng mới lo lắng.

“Tà khí đang thúc đẩy tâm ma của hấn, dệt thành ảo cảnh, dụ dỗ ác niệm nơi đáy lòng hấn.”

A Ly cắn răng:

“Ngươi dám vào không?”

Thi Đại:

“Vào tâm ma của chàng?”

“Lần này ta quay lại thời không, vẫn còn chút sức mạnh thiên đạo cuối cùng trong cơ thể.”

A Ly lên tiếng:

“Nếu người đồng ý, ta sẽ đưa người vào trong, giúp hấn áp chế tà khí. Phải nhanh lên, tốc độ thời gian trôi trong tâm ma cảnh khác với hiện thực.”

Thiên đạo cứu thế, sao có thể không chút chuẩn bị.

Đây là sức mạnh nó để dành, át chủ bài chống lại tai họa diệt thế.

Ngày hôm nay, dùng ở chỗ này vừa khéo đúng lúc.

Thi Đại không hề do dự:

“Được.”

Nàng khép mắt, cố gắng đè nén cơn run rẩy:

“Tà khí trên người Giang Bạch Nghiễn quá nồng, lát nữa chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều yêu tà kéo đến. Sau khi người đưa ta vào tâm ma cảnh, đi tìm người nhà của ta, bảo họ đến đây tiêu diệt chúng.”

May mà nàng không tự khiến mình rối loạn, đánh mất lý trí.

“Người nhất định phải cẩn thận.”

A Ly gật đầu:

“Ta cũng không biết trong tâm ma cảnh của Giang Bạch Nghiễn rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Ác ma muốn kìm chế ác niệm của hấn, bên trong...không thể tốt được.”

Chớp mũi quanh quẩn mùi máu tanh, Thi Đại chớp mắt, vành mắt bị hơi nước thấm ướt phớt đỏ.

Giang Bạch Nghiễn nhẹ quá.

Chàng làm sao dễ dàng nhắc lên Đoạn Thủy nặng nhòng ấy
kia chứ?

“Không sao đâu.”

Tà khí dâng lên khắp chốn, Thi Đại nói với A Ly:

“Đưa ta vào đi.”

P/S: Hành trình sắp tới có ngọt, có đau, có vui, có ngược...
Trái tim íu đúi của t chịu khum nổi đã phải khóc ở nhiều đoạn,
mấy bà mạnh mẽ thì chắc khum xi nhê nè.

Chương 108: C108: Chương 108

Thời gian trôi trong tâm ma cảnh nhanh hơn hiện thực, A Ly không dám chậm trễ, ổn định tâm thần, thúc đẩy sức mạnh còn sót lại.

Thế gian nay chỉ có sức mạnh thiên đạo mới có thể thắng thường chống lại ác ma.

“Sau khi vào tâm ma cảnh, tám phần người và Giang Bạch Nghiễn sẽ không ở cùng một nơi.”

Sức lực dần dần trôi đi, giọng A Ly hơi khàn:

“Người được sức mạnh thiên đạo bảo vệ, còn hắc là nguồn gốc tà khí, hai bên bài xích nhau. Đến khi đó mu bàn tay người sẽ hiện ra dấu ấn thiên đạo, cách Giang Bạch Nghiễn càng gần, màu sắc dấu ấn càng đậm.”

Nhờ đó Thi Đại có thể tập trung lại với Giang Bạch Nghiễn nhanh nhất.

“Còn nữa...nhớ kỹ, đừng chủ động nói với Giang Bạch Nghiễn hắc đang ở tâm ma cảnh.”

Hồ ly trắng hít sâu một hơi:

“Một khi Giang Bạch Nghiễn có ý thức, tâm ma cảnh sẽ lập tức sụp đổ. Đến lúc đó, ác ma xây dựng lại ảo cảnh, ta không còn sức để đưa người vào nữa.”

A Ly chỉ nói đến thế, một tia sáng lóe ra khỏi trán.

Cảnh tượng trước mắt Thi Đại thay đổi.

Ngoài dự đoán, nơi này không có tà khí ngút trời, cũng chẳng thấy yêu ma quỷ quái thông thường trong tâm ma cảnh, nàng chớp đôi mắt, vậy mà lại đang đứng trong phòng mình.

Vì những việc đã xảy ra ban nãy, lòng dạ vẫn rối như tơ vò.

Thi Đại cố nén bất an, nhớ lại dấu ấn thiên đạo mà A Ly đã nói, rũ mắt liếc nhìn.

Trên mu bàn tay phải của nàng có thêm một vết tròn đỏ nhạt.

Rồi lại quan sát xung quanh, quả thật là căn phòng nơi Thi Đại đã sống ở thành Trường An, chẳng có gì khác biệt.

Dấu đây là tâm ma cảnh của Giang Bạch Nghiễn, thực ra còn nghiêm trọng hơn tâm ma rất nhiều.

Ác ma muốn bóc tách thiện niệm của chàng triệt để, chắc chắn sẽ động tay động chân từ bên trong, khiến mọi chuyện phát triển theo chiều hướng hiểm ác nhất.

Phải nhanh chóng tìm được chàng.

Đầu ngón tay không kiềm nổi run rẩy, Thi Đại siết chặt.

Qua lời kể của A Ly, nàng đã sắp xếp đại khái chân tướng của họa diệt thế.

Ác ma thượng cổ dự định thức tỉnh trong cơ thể của Giang Bạch Nghiễn, một khi chàng bị ác niệm ăn mòn, Đại Chiêu sẽ hóa thành địa ngục nhân gian như trong ký ức của A Ly.

Cơ hội chỉ có một, họ tuyệt đối không được thất bại.

Lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh, Thi Đại gác lại cảm xúc, đẩy cửa phòng.

Xét đến cùng, nàng chỉ là người bình thường tuổi tác chưa đủ lớn, gặp biến cố nhường này, đáy lòng đọng đầy khủng hoảng

và bất an.

Nhưng nàng muốn tìm Giang Bạch Nghiễn.

Cửa phòng rộng mở, gió lạnh lùa vào, thổi qua gò má nàng đau nhức.

Thi Đại vô thức híp mắt, tập trung nhìn kỹ lại, không khỏi cau mày.

Trên trời là sắc mực vô tận, mây đen dày đặc phủ kín đỉnh đầu, mờ mịt chẳng chút ánh sáng.

Khói đen lượn lờ giữa không trung, nàng phân biệt tỉ mỉ, phát hiện vậy mà lại là tà khí.

Hơi thở yêu tà đen đặc như một tấm lưới khổng lồ, che trời lấp đất, bao phủ hơn nửa thành Trường An.

Trường An là đô thành Đại Chiêu, nào từng để tà ma ngang ngược nhường này bao giờ.

Lòng Thi Đại thấy không ổn, bỗng có tiếng gọi giật mình cách đó không xa:

“Tiểu thư, người sao vậy?”

Nghe tiếng nhìn lại, là thị nữ Thái Chi trong phủ.

Biểu cảm Thái Chi hoảng hốt, vội vã đánh giá nàng một lượt từ trên xuống dưới.

Thi Đại cúi đầu, nhìn rõ dáng vẻ của mình, lòng bỗng vỡ lẽ.

Trước khi nàng tiến vào tâm ma cảnh, từng ôm Giang Bạch Nghiễn vào lòng, nhuộm máu của chàng.

Hai tay và làn váy đỏ rực một mảng, chắc hẳn vành mắt cũng đã đỏ bừng, thoát trông chật vật quá đổi.

“Không sao.”

Thi Đại nói thẳng:

“Giang Bạch Nghiễn đâu?”

Thải Chi sửng sốt:

“Giang Bạch Nghiễn?”

Nàng ta vừa lên tiếng, Thi Đại đã thấy không đúng.

Thải Chi không thân với Giang Bạch Nghiễn, trước đây lúc nào cũng cung kính có lễ gọi chàng “Giang công tử”.

“Vẫn chưa tìm được.”

Thải Chi an ủi cười bảo:

“Tiểu thư đừng sốt ruột. Thuật sĩ và quan binh toàn thành Trường An đều đang truy lùng hắn, chắc chắn không lâu nữa sẽ tìm ra thôi.”

Chờ đã, cái gì mà “toàn thành Trường An đang truy lùng chàng”? Giang Bạch Nghiễn đã xảy ra chuyện gì?

Dự cảm không may càng lúc càng mãnh liệt, lòng Thi Đại giật thót:

“Hôm nay là ngày mấy?”

Thải Chi dịu giọng đáp:

“Hai mươi một tháng hai.”

Cách tiết xuân phân đã qua mười ngày, trong mười ngày này, ký ức Thi Đại hoàn toàn trống rỗng.

Dấn thân vào tâm ma cảnh, nàng chẳng màng logic chặt chẽ gì nữa, tùy ý bịa lý do:

“Vừa nãy ta bị yêu vật tấn công, đập trúng đầu, không nhớ rõ chuyện mấy ngày nay. Tại sao Giang Bạch Nghiễn lại bị truy bắt?”

Toàn thân Thi Đại nhuộm máu, trông cũng phù hợp với những gì nàng miêu tả.

Thải Chi chân chừ một thoáng, cẩn thận nói:

“Tiểu thư không nhớ sao? Tà khí trong cơ thể hắc không ổn định, ác ma thượng cổ sắp thức tỉnh, muốn phong ấn ác ma, cần... cần phải giết hắc mới được.”

Thi Đại hé môi, mãi một lúc sau cũng không lên tiếng.

Từ lời Thải Chi, nàng đã biết đầu đuôi câu chuyện trong mười ngày này.

Tiết xuân phân, Giang Bạch Nghiễn nửa đêm không ngủ, tỉnh cờ nghe được đối thoại giữa Thi Kính Thừa và Thi Đại.

Trong tâm ma cảnh, sở dĩ Thi Kính Thừa giữ chàng lại Thi phủ, không phải vì thân phận con trai của bạn cũ.

Ngay từ đầu, Thi Kính Thừa đã biết, Giang Bạch Nghiễn là vật chứa được ác ma lựa chọn.

Tất cả tình cảm dịu dàng đều là giả dối.

Thi Kính Thừa và Mạnh Kha tận tâm bảo vệ chàng, cũng chỉ muốn áp chế tà khí trong cơ thể chàng.

Thậm chí Thi Đại cố ý gần gũi chàng, cũng có ý đồ ngăn cản ác ma thức tỉnh.

Thực tế Thi Đại chán ghét chàng cùng cực, xem chàng là tà tu đơ bản chẳng chịu nổi.

Thải Chi không rõ nội dung cụ thể của cuộc trò chuyện đêm khuya, chỉ biết khi “Thi Đại” nhàn rỗi nói vài câu với nàng ta, từng nghe nàng nhắc đến Giang Bạch Nghiễn.

“Nếu không vì áp chế tà khí, ai muốn qua lại với hắn? Hắn ở chung với tà tu ngàn ấy năm, ai biết hắn đã làm bao nhiêu chuyện dơ bẩn, tính tình quái gở đáng sợ, chỉ ở kề bên hắn thôi, ta phải cố nén buồn nôn rồi.”

Trên đời không còn chuyện gì tàn nhẫn hơn thế này nữa.

Cho người trong tuyết cảnh chút hi vọng nhỏ nhoi, rồi khiến chàng mất hết tất cả chỉ trong một đêm.

Hóa ra từ đầu đến cuối, chàng chưa từng sở hữu gì cả.

Tôi đó Giang Bạch Nghiễn biết chân tướng, khéo thay ác ma thức tỉnh, tà khí tràn ra ngoài.

Thi Kính Thừa thấy vậy, vì muốn trấn áp ác ma thượng cổ đã rút đao đâm thẳng vào chàng, muốn giết chết chàng ngay tại chỗ.

Sau một trận tử đấu, chẳng rõ hành tung của Giang Bạch Nghiễn nữa.

Thi Đại nghe mà hoảng hồn.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà hướng phát triển của chuyện này, khéo sao lại có dấu vết đáng ngờ.

Thi Đại xuyên đến đây, thái độ đối xử với Giang Bạch Nghiễn khác xa một trời một vực với nguyên chủ.

Nguyên chủ vô cùng đề phòng Giang Bạch Nghiễn, xem chàng như hồng thủy mãnh thú, chưa từng có sắc mặt tốt với Giang Bạch Nghiễn.

Sau khi Thi Đại đến đây, lần đầu gặp chàng, mặt mày lại đong đầy ý cười, vui vẻ chào hỏi chàng.

Thái độ đột ngột thay đổi, sao không khiến người ta nghi ngờ cho được.

Dấn thân vào ảo cảnh ấy, làm sao Giang Bạch Nghiễn có thể không nảy sinh ác niệm kia chứ.

Nửa đời trước trôi nổi trong biển máu và đau đớn, là vật chứa của ác ma, được vài tháng yên ổn lại hóa thành công cụ để chính đạo giam giữ ác ma.

Chẳng một giây phút nào chàng được sống cho chính mình.

Gió lạnh phất qua mặt, rét mướt thấu xương, như khoét từng thớ máu thịt.

Thi Đại lặng thinh cúi đầu, nhìn dấu ấn thiên đạo trên mu bàn tay mình.

Mùa xuân ở thành Trường An, lại lạnh lẽo như đông.

Nóc nhà san sát nhau chập trùng tựa xương thú, sắc đêm mờ mịt, một làn vấy đỏ lay động trên không, như chim non bay lên lượn xuống.

Tà khí ập đến trước mặt, tựa sóng biển vỗ khắp người, Thi Đại nhờ bùa bay lên, lướt đi trên thành Trường An.

Vì tà khí trong cơ thể Giang Bạch Nghiễn dần dần thức tỉnh, sức mạnh của ác ma thượng cổ cũng mạnh mẽ hơn, muốn vùng thoát khỏi Huyền Tẩn Môn.

Yêu tà nổi dậy khắp nơi trong Đại Chiêu, ngang ngược chôn nhân gian.

Thi Đại đi thẳng về trước, chỗ nào cũng trông thấy sương đen rợp trời, ác yêu chiếm cứ đầu đường cuối hẻm, bách tính bình dân bỏ chạy tán loạn.

Không ngọt tiếng khóc than, kêu gào thảm thiết, phố phường
từng sôi động nhường ấy chẳng còn sầm uất nữa, trở thành bãi
sân giết chóc tràn lan.

Chạng vạng, ánh chiều tà đỏ như máu, màn đêm tựa lưới đánh
cá kéo dài vô tận, chậm rãi phủ xuống từ nơi chân trời.

Xa xa ngoài cửa thành, ngoại ô thành Trường An càng thêm
hỗn loạn.

Bóng tối dày đặc như sóng dữ, ào ạt vọt tới từ bốn phương tám
hướng. Núi rừng lay động, bóng quỷ yếu ớt chập trùng, mang
theo vài tiếng gào thét oán than.

Màu sắc máu ản thiên đạo trên mu bàn tay đậm hơn, đã hóa
thành đỏ máu.

Thi Đại vung bùa ép lui một con yêu ma, ánh mắt tập trung
nhìn vào một nơi, sắc mặt thoáng thay đổi.

Đây là rừng sâu yên tĩnh không người, tọa lạc tại ngoại ô
hoang vắng, vì nghĩa địa dưới chân núi mà âm khí rất nặng.

Hiển nhiên, yêu tà cũng đông đúc chẳng kể xiết.

Ngược mắt nhìn qua, thi thể máu thịt be bét chất thành ngọn
núi.

Mỗi một con yêu ma đều bị kiếm khí chém chết, tứ chi rải rác
trong rừng, máu đổ như mưa, nhuộm cỏ cây xanh biếc thành
sắc đỏ sẫm.

Cảnh tượng hết như địa ngục.

Tà khí cuộn cuộn, máu chảy thành sông, nơi nào cũng có thể
trông thấy những khối thi thể vỡ vụn.

Thi Đại gần như chẳng có chỗ dừng chân.

Máu tanh khiến người ta ngạt thở, nàng thăm dò gọi:

“Giang Bạch Nghiễn?”

Không ai đáp lời.

Với tình hình trước mắt, dù Giang Bạch Nghiễn nghe thấy, có lẽ cũng không muốn trả lời.

Thi Đại siết chặt lời hỏa phù.

Bôn ba khắp thành Trường An lâu như vậy, nàng đã kiệt sức rồi, linh khí gần như chẳng còn bao nhiêu, hai chân vừa đau vừa mỏi.

Trên người có vài vết thương mới, máu tươi rịn ra ngoài, đau đớn rõ rệt, vậy mà Thi Đại chẳng buồn nghĩ đến.

Giang Bạch Nghiễn đang ở đâu?

Sau lưng đột nhiên xuất hiện sát khí, nàng xoay người vung bùa.

Vài con yêu ma bị tia sét trời buộc, ánh lửa bập bùng, cháy thành tro bụi.

Gió lạnh lướt qua làm cành lá vang vọng, từng đôi mắt đen ngòm hiện ra trong những cái bóng đỏ ngược đan xen phức tạp.

Yêu vật nơi này quá nhiều, thấy nàng lẻ loi một mình, dần dần kiệt sức, đã xem nàng là con mồi.

Lẽ nào xuất sư bất lợi phải bỏ mạng tại đây?

Thi Đại nhìn mu bàn tay, màu sắc dấu ấn đậm hơn, đỏ đến mức gần như đen đi.

Giang Bạch Nghiễn đang ở cách đây không xa.

Nàng lại gọi một tiếng:

“Giang Trâm Ngọc?”

Vẫn không có ai trả lời, rõ ràng Giang Bạch Nghiễn chẳng muốn để ý đến nàng.

Hơi thở người sống dù dồi dào nhiều tà ma hơn, rừng cây vang lên sột soạt.

Sau khi nàng dứt lời, xung quanh yên tĩnh trong một thoáng ngắn ngủi...

Chớp mắt sương đen như châu chấu lít nha lít nhít tuôn trào, ập thẳng trước mặt!

Đáy lòng lặng lẽ niệm pháp quyết, Thi Đại thành thạo giờ bùa, phác họa tia chớp chói mắt, nổ vang trời.

Bốn phương tám hướng toàn là bóng đen ngo ngoe rục rịch, khó khăn lắm mới tiêu diệt yêu tà trước mặt, sau lưng lại bùng lên sát cơ. Truyện BJYX

Vết thương trên vai nứt toạc trào máu, Thi Đại cắn răng nhin đau, thoáng chốc xoay người.

Nàng chưa kịp vùng lùi hỏa phù.

Mùi máu tanh đã ùn ùn kéo đến, không chút dấu hiệu báo trước, một luồng gió lạnh bỗng phất qua.

Có người ôm nàng vào lòng, ngăn cách tất cả yêu ma bên ngoài.

Cánh tay xen lẫn hơi lạnh áp sát lưng nàng, lồng ngực gần trong gang tấc, trái tim nảy lên mãnh liệt, thỉnh thoảng kêu vang.

Kiểm khí sắc bén, bóng lạnh lặn tắt.

Máu tươi nở rộ, hóa thành dòng suối nhỏ, không nói tiếng nào,
Giang Bạch Nghiễn ôm nàng vào lòng.

Sức lực quá lớn, như đang giam cầm.

Sợ chàng lại biến mất không thấy đâu nữa, Thi Đại dùng sức
ôm lại chàng.

Bên tai im ắng một chốc, Thi Đại nghe thấy tiếng cười của
Giang Bạch Nghiễn.

Hệt như lần đầu gặp mặt, giọng điệu thiếu niên biếng nhác, gọi
nàng đầy châm chọc:

“Thi tiểu thư?”

Chương 109: C109: Chương 109

Thi tiểu thư.

Xung hô lạnh nhạt mà xa cách, giọng điệu hờ hững, vang lên trong đêm tối như sương gió rét muối.

Ánh kiếm tung bay sau lưng, bên tai chỉ toàn là tiếng vang ong ong khi Đoạn Thủy chém vào không gian.

Thi Đại ôm chặt Giang Bạch Nghiễn không buông tay, chờ chàng thu kiếm rồi mới ngẩng đầu.

Lọt vào tầm mắt là gương mặt xinh đẹp tuyệt sắc, bị máu tươi nhuộm hơn phân nửa.

Giang Bạch Nghiễn giết không biết bao nhiêu yêu tà ở đây, quanh người là huyết khí như sương mù, sát ý vẫn chưa tan, tựa mũi đao lộ hết sắc bén.

Thấy vành mắt Thi Đại ửng đỏ, tròn mắt chàng thoáng u ám, buông lỏng tay trái đang ôm nàng:

“Thi tiểu thư đến đây làm gì?”

Thi Đại không buông tay, siết chặt cánh tay ôm rịt lấy chàng.

Trước đó tìm kiếm Giang Bạch Nghiễn khắp nơi, nàng bị tấn công suốt đoạn đường, trên người bị rạch vài đường thì không nói, thể lực cũng hao hết.

Sau khi vào rừng, Thi Đại gần như dựa vào bản năng mới miễn cưỡng tiến về trước, cuối cùng lúc này đã có người chống đỡ, nhất thời mất sức, tựa hết cả người vào Giang Bạch

Nghiễn.

Vết thương đau đến khó chịu, nàng chẳng có tâm tư để ý:

“Em đến tìm chàng.”

Một giọt máu tươi từ cằm chàng trượt xuống, thấm ướt vạt áo, loang rộng sắc đỏ chói mắt.

Giang Bạch Nghiễn hờ hững cong môi:

“Tìm ta?”

Nụ cười của chàng chẳng chạm tới đáy mắt.

Thi Đại đã chuẩn bị tâm lý với thái độ của Giang Bạch Nghiễn.

Tâm ma cảnh nguy tạo ký ức sau tiết xuân phân của chàng, từ góc độ của Giang Bạch Nghiễn, những gì Thi Đại làm cho chàng mấy tháng nay, đều là trăm phương ngàn kế lợi dụng.

Thi Đại đặt mình vào hoàn cảnh của chàng, đa số những ai đứng ở vị trí của chàng, bị người mình yêu thương phản bội sau lưng, nếu gặp lại có lẽ sẽ rút kiếm chĩa thẳng.

Chẳng những Giang Bạch Nghiễn không tổn thương nàng, còn giúp nàng diệt trừ yêu ma.

“Xin lỗi.”

Thi Đại thẳng thắn:

“Những gì chàng nghe thấy đêm đó, không phải lời thật lòng của em.”

Theo Thái Chi kể, Giang Bạch Nghiễn tình cờ nghe thấy nàng và cha đối thoại, mới biết chuyện vật chứa.

Thi Đại không rõ hai cha con trong tâm ma cảnh đã nói gì,

muốn hỏi Thi Kính Thừa, lại nghe Thái Chi bảo, cha nàng đang dẫn dắt Trấn Ách Ti truy lùng Giang Bạch Nghiễn khắp thành, không rõ đang ở đâu.

Thời gian gấp rút, Thi Đại không rảnh tìm ông.

Vả lại, nàng không thể tin tưởng Thi Kính Thừa trong ảo cảnh này...

Không chỉ Thi Kính Thừa, hình tượng Mạnh Kha, Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh đều bị bóp mép hoàn toàn, chẳng chút thật lòng với Giang Bạch Nghiễn, một lòng muốn dồn chàng vào chỗ chết.

Để đảm bảo an toàn, trừ Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại không định tìm bất kỳ ai ở đây.

Trời đêm dần khuya, gió mang mùi máu.

Kiểm ý của Giang Bạch Nghiễn quá mạnh, không còn tà vật nào dám đến gần. Được Thi Đại ôm chặt, chàng rú mắt cười, vẫn là giọng điệu chẳng mấy dễ tâm:

“Thi tiểu thư nào từng có lỗi với ta.”

Thi Đại nuốt xuống câu “chàng nghe em giải thích”.

Nếu đặt trong phim truyền hình, năm chữ này là nguồn cơn của tội ác, đáp án nhận được chắc chắn sẽ là “ta không nghe ta không nghe”, sau đó đến màn tình cảm đậm sâu một chạy một đuổi.

Nàng chọn đi thẳng vào vấn đề:

“Mấy ngày nay chẳng phải tà khí tràn ra ngoài, Huyền Tần Môn không vững ư? Em nói với cha mấy câu đó, vì muốn thăm dò ông ấy.”

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh nhìn nàng chăm chú, đôi mắt lạnh lẽo như sương.

Tướng mạo chàng tinh xảo, ánh mắt rơi trên người nàng, lại nảy sinh áp lực khiến sống lưng cứng đờ.

Như bị dũa thú trong bãi săn nhắm trúng, xé rách biểu tượng hiền dịu khiêm tốn, chán nản mà hiểm ác.

Đã lâu lắm rồi không bị Giang Bạch Nghiễn nhìn như vậy, thế nhưng Thi Đại không hề sợ hãi:

“Em mất trí không nhớ chuyện trước đây, là thật đó, gì mà vật chứa ác ma, trấn áp ác niệm, trước đó em chẳng biết gì cả.”

Trên đường đến tìm Giang Bạch Nghiễn, nàng từng nghĩ kỹ cách ứng phó.

Nếu đi theo nội dung cốt truyện trong tâm ma cảnh, thừa nhận nàng tiếp cận Giang Bạch Nghiễn vì muốn lợi dụng, với tính tình Giang Bạch Nghiễn, chắc chắn sẽ nghĩ ngợi lung tung.

Dựa vào đâu Thi Đại phải ngoan ngoãn thuận theo ý muốn của tâm ma kia chứ.

“Em cũng chỉ nghe cha nói tới qua, mới biết có chuyện đó.”

Thi Đại lên tiếng:

“Huyền Tần Môn xảy ra sơ suất, ác ma bị phong ấn trong cơ thể chàng. Em lo cha sẽ ra tay với chàng, mới thuận theo lời ông ấy, muốn lừa xem thử thái độ của ông ấy.”

Nàng khựng lại, nhìn thẳng vào mắt Giang Bạch Nghiễn:

“Chàng nghĩ xem, nếu em vô tình vô nghĩa với chàng, chỉ muốn áp chế ác ma trong cơ thể chàng, làm bạn với chàng là được rồi, tại sao lại...”

Giang Bạch Nghiễn không biến sắc, nhìn nàng chăm chú.

Giọng Thi Đại nhỏ hơn đôi chút:

“Áp chế ác ma, việc gì phải ôm hôn chàng, đâu cần hiến thân như vậy.”

Hai người ôm nhau, nàng được hơi thở của Giang Bạch Nghiễn bao bọc.

Mùi máu quá nồng, che lấp đi hương thơm mát lạnh thoang thoang, là mùi vị cực kỳ có tính xâm lược.

Chàng đã giết chóc mấy ngày mấy đêm ở đây, mặt ửng đỏ khác thường, bỗng dung mỉm cười, như ma như yêu.

Giang Bạch Nghiễn cong khóe mắt:

“Thi tiểu thư, còn muốn ôm bao lâu nữa?”

Chàng chẳng tin những lời thoái thác ấy.

Thi Đại không nhúc nhích, không đáp mà hỏi ngược lại:

“Nếu em muốn tổn thương chàng, vừa này chẳng phải đã ra tay với chàng rồi ư?”

Nói xong câu đó, chính Thi Đại cũng ngẩn ngơ.

Trần Ách Ti hạ lệnh truy sát Giang Bạch Nghiễn, một khi phát hiện, lập tức giết chết.

Trong nhận thức của chàng, Thi Đại và Thi Kính Thừa giống nhau, không muốn giữ mạng chàng.

Nhưng khi gặp nàng, Giang Bạch Nghiễn vẫn bảo vệ Thi Đại trong lòng.

Lẽ nào chàng không sợ nàng đem lòng xấu xa, thừa cơ đánh lén chàng?

Thi Đại thất thần một thoáng, nghe tiếng vang khê khi vải vóc

ma sát.

Giang Bạch Nghiễn cúi người áp sát vành tai nàng, hơi thở nóng bỏng:

“Vậy tại sao cô giữ ta lại?”

Âm điệu mập mờ lại nguy hiểm, như mũi dao bọc đường.

Lỗ tai rất nhạy cảm, Thi Đại không nhịn được run rẩy:

“Em thích chàng, sẽ không tổn thương chàng.”

Nàng nói quá thẳng thắn, ánh mắt Giang Bạch Nghiễn tập trung lại.

Chẳng chờ chàng lên tiếng, Thi Đại nhón mũi chân, nhanh chóng hôn một cái lên môi chàng.

Nụ hôn này như chuồn chuồn lướt nước, dẫn ra một khoảng lặng kéo dài, ngay cả không khí cũng ngừng lại.

Gió lạnh lướt qua ngọn cây, vài âm thanh vụn vặt lọt vào tai, lan ra tê ngứa như có như không.

Sắc mặt bỗng u ám, Giang Bạch Nghiễn lùi ra khỏi người nàng.

Thi Đại xem chàng là gì? Đồ chơi thích thì gọi đến không cần là vứt đi?

Từng gạt chàng giấu chàng, vứt bỏ chàng như giày rách, giờ lại xuất hiện trước mặt chàng, nói mấy lời giả dối sứt sẹo...

Muôn chàng phải tin thế nào đây.

Khi Thi Kính Thừa rút đao chĩa về phía chàng, Giang Bạch Nghiễn nhớ đến sắc mặt của Thi Đại.

Hai mắt đong đầy ý cười, gương mặt là vẻ giải thoát vui sướng

khi người gặp họa, như nàng đã nói với Thi Kính Thừa “không muốn nhẫn nhịn ghê tởm, qua lại với tà tu dơ bẩn cùng cực nữa”.

Những ngày tháng Thi Đại ở cạnh chàng, vậy mà lại là “nhẫn nhịn ghê tởm”.

“Thi tiểu thư.”

Gió tay lau môi bị nàng chạm qua, Giang Bạch Nghiễn thản nhiên lên tiếng:

“Không chê bẩn?”

Chàng dứt lời ngược mắt, môi mỏng mím chặt.

Toàn thân Thi Đại vừa đau vừa mệt, lúc ôm Giang Bạch Nghiễn, vẫn luôn xem chàng là điểm tựa.

Lúc này bị chàng đẩy ra, cơ thể không phản ứng kịp, suýt nữa loạng choạng.

Giang Bạch Nghiễn chẳng nói tiếng nào, kéo nàng vào lòng.

Biết ngay người này sẽ đỡ nàng mà.

Thi Đại nhúc nhích đôi chân tê mỏi, lại lần nữa ôm chặt chàng, giọng điệu phiền muộn:

“Sao chàng bị thương nhiều như vậy?”

Vừa nãy Giang Bạch Nghiễn lùi ra, Thi Đại đã nhìn rõ chàng toàn diện.

Nghiễm nhiên trở thành người máu, toàn thân trên dưới nhuộm hết vết bẩn, ngấm vào áo trắng, như từng vết mực nở rộ.

Có vài vết máu của yêu tà, cũng có của Giang Bạch Nghiễn, chỉ riêng trước ngực chàng, đã có vài vết cắt dài dữ tợn.

Với thực lực của Giang Bạch Nghiễn, chỉ cần có lòng phòng bị, chắc chắn không thể bị thương đến mức này.

Thi Đại nhớ lại cách chàng diệt trừ yêu ma trước đây, vừa hung ác lại dữ tợn, hoàn toàn chẳng màng đến an nguy của mình.

Tình huống hiện nay còn nghiêm trọng hơn nhiều, nhìn thi thể trải khắp núi đồi và vết thương máu me đầm đìa, thật sự là tự ngược không quan tâm hậu quả.

Giang Bạch Nghiễn không đáp, bị Thi Đại cọ hõm cổ chàng.

Giọng nàng rất nhẹ, chẳng chút sức lực:

“Em cũng đau lắm đó.”

Nàng bị thương, lòng Giang Bạch Nghiễn biết rõ.

Giang Bạch Nghiễn chém giết yêu ma trong núi suốt hai ngày hai đêm, cách đó không lâu nghe tiếng Thi Đại gọi, còn tưởng vào mộng.

Giang Bạch Nghiễn không nghĩ sẽ đến tìm nàng.

Chàng vốn không nên tìm nàng, càng không nên thấy Thi Đại bị thương, lại xuất hiện chắn trước mặt nàng.

Rủ mắt nhìn qua, thiếu nữ cạn kiệt sức lực, mặt không còn sắc máu, vì đau mà run nhẹ.

Bình thường Thi Đại nhanh nhẹn hoạt bát, như một chú chim linh động, lúc này ở trong lòng chàng, lại như tờ giấy mỏng manh, chỉ thoáng dùng sức đã có thể bóp vụn.

Yết hầu nhúc nhích, Giang Bạch Nghiễn lạnh lùng không nói tiếng nào, ôm ngang nàng lên.

Chưa từng được ai ôm thế này, cảm giác mất trọng lực kéo đến không kịp đề phòng, Thi Đại kêu lên yếu ớt.

Sợ té xuống dưới, nàng ôm chặt cổ Giang Bạch Nghiễn.

Núi rừng yên tĩnh, trừ mùi máu tanh và cây cỏ, lại thoang thoảng hương hoa quế ngọt ngào, rất nhẹ, thoảng qua rồi tan biến.

Ở thắt lưng nàng, là túi thơm hoa quế quen thuộc với Giang Bạch Nghiễn.

Là cái mà chàng đã tặng Thi Đại.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Thi Đại cất lời:

“Em nói rõ trước nha, em từ nhà chạy ra tìm chàng, không quay lại được nữa. Một mình lẻ loi không nhà để về.”

Giang Bạch Nghiễn cau mày.

Thi Đại nói tiếp:

“Y quán...còn đến y quán được không? Em thấy chỗ đó không an toàn lắm.”

Giang Bạch Nghiễn bị truy nã khắp Đại Chiêu, nàng có lý do nghi ngờ, mỗi một người trong tâm ma cảnh đều có ý xấu với chàng.

Nghe nàng lên tiếng, Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt.

Tư thế này quá đổi thân mật, chàng chỉ cần nghiêng một góc nhỏ, cả đôi mắt đã phản chiếu gương mặt Thi Đại.

Vài lọn tóc trước trán ướt mồ hôi, mặt nàng trắng không tỳ vết, dù dính vài vệt máu, vẫn như nhụy hoa chớm nở, mềm dịu trong suốt, lại cực kỳ sinh động.

Ôm nàng, như thể ôm lấy khóm mây không chân thực.

Đáy mắt mờ mịt không rõ, giọng điệu Giang Bạch Nghiễn chẳng lộ vui buồn:

“Cô định đi theo ta?”

“Đương nhiên rồi.”

Thi Đại không chút do dự:

“Chàng đâu thể vứt em lại? Chỗ này toàn là yêu ma quỷ quái, em kiệt sức rồi mà.”

Nói đến cuối cùng, nàng dứt khoát mềm nhũn, không buồn nhúc nhích.

Lại là một thoáng yên lặng.

Rất lâu sau, Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Đến chỗ ta ở.”

Chỗ ở của chàng?”

Thi Đại hé môi, vết thương sau lưng đau đến mức nàng khẽ xuýt xoa, chờ dịu lại mới ráng nhin đau hỏi:

“Chàng ở đâu?”

Nhớ lại lời Giang Bạch Nghiễn từng nói, nàng giật mình hỏi:

“Tòa nhà ở ngoại ô phía tây?”

Lúc dạo hội hoa đăng, Giang Bạch Nghiễn từng nửa đùa nửa thật hỏi nàng, có bằng lòng để chàng nhốt vào tòa nhà ở ngoại ô phía tây hay không.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, không nhìn rõ sắc mặt, nghe vậy mỉm cười:

“Không so nổi với Thi tiểu thư quý giá.”

Thi Đại bị chàng làm nghẹn họng.

Ngày xưa khi còn chưa thân với Giang Bạch Nghiễn, chàng đã quen ngụy trang dịu dàng như ngọc, mỗi lần gặp nàng đều lịch sự duy trì khoảng cách.

Sau này nàng dần hiểu rõ tính cách chân thực của Giang Bạch Nghiễn, hai người thân quen hơn, Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn hết mực, chưa từng để lộ ác ý.

Thi Đại len lén liếc chàng.

Ba câu làm người ta nghẹn họng một lần, hóa ra chàng còn có một mặt như vậy.

Được Giang Bạch Nghiễn ôm ngang trong lồng ngực, kiếm khí sắc lạnh như lớp màn chắn, ngăn cản gió lạnh thay nàng.

Thi Đại hỏi:

“Tà khí trong cơ thể chàng thế nào? Có chỗ nào khó chịu không?”

Giang Bạch Nghiễn có thể nói chuyện bình thường với nàng, cho thấy rõ ác ma vẫn chưa ăn mòn hoàn toàn.

Nàng cuộn chân lơ lửng trên không, mép váy đung đưa như làn sóng:

“Nếu đè nén tà khí, có thể sẽ ngăn cản ác ma vùng thoát khỏi Huyền Tẫn Môn phải không?”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Thi tiểu thư đến đây là vì chuyện đó?”

Nếu muốn ngăn cả ác ma thượng cổ giải trừ phong ấn, hoặc là

giết chàng, hoặc là áp chế tà khí trong cơ thể chàng.

Thi Kính Thừa chọn cách đầu tiên, còn Thi Đại...

Tuy không rõ tại sao nàng không ra tay, nhưng nàng chọn cách thứ hai, thông qua an ủi chàng, gần gũi chàng, trấn áp tà khí thoát ra, như đã từng làm ngày trước.

Một kế sách có thể xem là sáng suốt.

Nếu Thi Đại có ý đồ ra tay, Giang Bạch Nghiễn chẳng thể đảm bảo sẽ làm gì nàng.

“Cái gì mà đến vì chuyện đó?”

Thi Đại kiên nhẫn sửa lại:

“Em đến đây, tất nhiên là vì chàng.”

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, cơ thể như tuyết rơi lất phất, cắt ngang bóng đêm chông chênh.

Tòa nhà chàng đặt mua ở ngoại ô phía tây có diện tích không nhỏ, vì bỏ hoang đã lâu, trong viện lá cây và bụi bần đầy đất.

Tòa nhà dựa núi, thấp thoáng trong sắc xanh biếc um tùm, nơi này vắng vẻ, khó bị người khác phát hiện.

Trong mấy ngày nay, từ đầu đến cuối Giang Bạch Nghiễn đều giết yêu ma trong rừng, dù Trần Ách Ti từng đến đây tìm kiếm, cũng không tra được tung tích của Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại được chàng ôm vào một căn phòng, mãi đến lúc thấy Giang Bạch Nghiễn xoay bình hoa, mới biết có điều bí ẩn.

Nơi này cũng có phòng bí mật như Giang phủ.

Bình hoa xoay chuyển theo quy luật năm lần, để lộ cửa ngầm dưới lòng đất.

Thi Đại đánh giá suốt đoạn đường, xuyên qua lối đi, lại là sảnh chính sạch sẽ chỉnh tề, bên trái sảnh chính là phòng ngủ.

Mất thấy Giang Bạch Nghiễn định đặt nàng lên giường, Thi Đại vội cất lời:

“Đừng đừng đừng, người em dính máu.”

Toàn thân đầy mồ hôi và máu, nàng nằm lên sẽ làm bẩn giường.

Thi Đại thuận miệng hỏi:

“Em có thể tắm không?”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, nghe nàng mềm giọng nói:

“Nếu không tắm, chàng sẽ phải ôm một người máu me lem luốc như em đi ngủ đó.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Tại sao ta phải ôm Thi tiểu thư ngủ?”

Thi Đại chẳng hề phản bác, chỉ nhìn chàng chăm chú...

Thế nên một lúc sau, Thi Đại đã được tắm nước nóng như ý muốn.

Trong một căn phòng nhỏ bên cạnh phòng ngủ, có một thùng tắm gỗ.

Giang Bạch Nghiễn châm nước ấm cho nàng, đứng canh ngoài cửa.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, thể xác và tinh thần của Thi Đại đều rã rời, vừa lau sạch vết máu, vừa nghĩ ngợi lung tung trong hơi nước mờ ảo.

Rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể hoàn toàn áp chế ác niệm trong lòng Giang Bạch Nghiễn?

Ngay cả A Ly cũng không hay biết về tâm ma cảnh này, trước mắt nàng chẳng có manh mối nên làm gì để ngăn chặn ác ma.

May mắn thay, Giang Bạch Nghiễn vẫn tỉnh táo.

Hai người ở cạnh nhau, vẫn tốt hơn một mình Thi Đại hoàng mang mờ mịt.

Nước nóng bốc hơi lượn lờ, đầu ngón tay chạm vào làn nước ấm trong thùng tắm, hơi nóng nương theo kinh mạch, xộc thẳng vào tim.

Từ đầu đến cuối, Giang Bạch Nghiễn không hề tổn thương nàng, cả một câu nặng lời chàng cũng chưa từng nói.

Rõ ràng trong tâm ma cảnh nàng khiến chàng buồn đến nhường ấy.

Có lẽ bị hơi nóng hun mắt, vài giọt lệ trong suốt trượt khỏi khóe mắt, cõi lòng như có miếng sắt nóng hổi, thiêu đốt thành một lỗ hồng nho nhỏ.

Thi Đại lau mắt, di chuyển ánh mắt.

Bên cạnh thùng tắm là thuốc bôi Giang Bạch Nghiễn đem tới.

Nàng toàn bị thương ngoài da, nhưng từng vết máu thịt be bét, trông khiếp người, thực tế cũng rất đau.

Bôi thuốc lên vết thương trên người, sắc mặt Thi Đại tái nhợt, lại khẽ xuýt xoa.

Nàng sợ đau, bôi thuốc chậm chạp, khoảng một nén nhang sau, mới lè mề mở cửa phòng nhỏ.

Giang Bạch Nghiễn đang ở cạnh cửa.

Vậy mà chàng cũng đã rửa sạch vết máu, tóc đen ướt đầm xoa lên vai, cúi đầu ôm kiếm Đoạn Thủy.

Khiến Thi Đại ngạc nhiên là chàng lại mặc áo đen.

Thấy nàng ra ngoài, Giang Bạch Nghiễn lạnh nhạt liếc nhìn.

Thi Đại đưa lọ thuốc cho chàng:

“Vết thương của chàng đã bôi thuốc chưa?”

Trong tòa nhà của Giang Bạch Nghiễn không có y phục cho nữ, Thi Đại tắm xong, mặc áo của chàng.

Rất lớn.

Làn da dưới cổ lộ ra ngoài, vì ngâm trong nước ấm, ứng một lớp hồng nhạt. Vết hồng uốn lượn, quần quanh cần cổ thon dài của nàng, ngay cả gò má cũng thoáng sắc hoa đào.

Thi Đại cảm thấy mới lạ, vung vẩy tay áo dài, như đang xướng kịch.

Nàng chỉ mặc áo lót, đôi mắt được nước gột rửa, trong veo sạch sẽ.

Giang Bạch Nghiễn chỉ nhìn thoáng qua bèn rời mắt:

“Áo lót và áo khoác không vừa người?”

Đêm xuân lạnh lẽo, chỉ một chiếc áo không đủ chống lạnh.

Lần đầu tiên Thi Đại mím môi, xấu hổ xoa mũi.

“Vết thương sau lưng.”

Nàng nhỏ tiếng bảo:

“Em không bôi được.”

Yêu tà gian trá, dối đầu với chúng, bị đánh lén rất nhiều.

Thương thể của nàng phần lớn đều nằm bên hông và sau lưng.

Phần lưng đau đớn, Thi Đại lại không thể nhìn thấy vết thương ra sao, trong lòng lo lắng, cũng chẳng thể bôi thuốc được.

Thi Đại nhẹ nhàng gọi chàng:

“Giang Trầm Ngọc ơi.”

Giọng điệu mềm mại dịu dàng, như làm nũng, tựa lông vũ phớt qua tai.

Giang Bạch Nghiễn nhắm mắt:

“...Lên giường đi.”

Không phải ý từ chối, Thi Đại lập tức cong môi, nhanh nhẹn bước đến bên giường:

“Chàng khoan xoay người đã.”

Nàng đã bôi thuốc vài lần cho Giang Bạch Nghiễn, đây là lần đầu tiên lộ lưng ra trước mặt chàng.

Nếu nói không xấu hổ, tất nhiên là giả.

Áo lót rộng rãi, nàng cẩn thận cởi một nửa xuống dưới, nằm sấp trên giường:

“Xong rồi.”

Động tác Giang Bạch Nghiễn khựng lại trong một thoáng, mi dài run nhẹ, nghe lời xoay người.

Thi Đại mặc áo của chàng, trước người giấu trong đệm chăn, nằm sấp trên giường.

Đôi chân dưới eo đã được áo trắng che đậy, nàng mắt tự nhiên ngo nguẩy một lúc, lộ ra một đoạn mắt cá chân xinh đẹp mảnh mai.

Tóc dài ẩm ướt vén sang một bên, uốn lượn bên bả vai nàng như khóm mây đen, là hai sắc trắng đen đối lập rõ rệt.

Giang Bạch Nghiễn liếc mắt.

Từ nhỏ nàng đã là thiên kim tiểu thư sống an nhàn sung sướng, dầu bị thương cũng có thuốc tốt xóa sẹo.

Làn da thiếu nữ trắng nõn như tuyết, vòng eo thon gọn vừa vặn, đáng tiếc vài vết thương cũ ngón tay vắt ngang hỗn loạn, hoàn toàn không hợp.

Nửa bên mặt vui trong gối, Thi Đại nghiêng đầu nhìn chàng:

“Nghiêm trọng không?”

Dưới ánh nến, gương mặt nàng như ngọc thô chưa được điêu khắc.

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Quả nhiên Thi Đại mở to hai mắt, giật mình sợ hãi:

“Nghiêm trọng lắm sao?”

Xem ra trong rất nhiều lời nói dối của nàng, sợ đau là thật.

Giang Bạch Nghiễn gác lại những biểu cảm dư thừa, đầu ngón tay phết thuốc, chạm vào một vết thương trong số đó.

Thi Đại rụt đầu vào gối, không để mình kêu lên.

Mặt mày Giang Bạch Nghiễn lạnh lùng, động tác lại rất nhẹ nhàng, nhận ra nàng run rẩy, sức lực của chàng lại nhẹ hơn đôi

phần.

“Hôm đó Thi tiểu thư từng nói, ở cạnh ta chỉ cảm thấy buồn nôn.”

Chàng cong mắt, giọng điệu nhẹ tựa làn gió:

“Bây giờ có còn buồn nôn chẳng?”

...Đáng chết mà.

Trong tâm ma cảnh, rốt cuộc nàng đã nói những gì kia chứ?

Thi Đại lập tức phản bác:

“Em chưa từng nghĩ như vậy.”

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, đầu ngón tay lướt qua sống lưng nàng.

Cảm giác lạ lẫm.

Trước đây ôm ấp Thi Đại cách lớp áo, như trăng trong gương, không đủ rõ rệt.

Chỉ có va chạm lúc này, mới hay cũng như mỡ đông, thịt và xương đều mềm mại tựa làn nước.

Vì động tác bồi thuốc của chàng, cảm giác đau nhức âm ỷ, Thi Đại không kiềm nổi run rẩy.

|||| Truyện đề cử: Sư Phụ Tôi Là Thần Tiên (Vô Địch Tiên Nhân - Ngạo Thế Tiên Giới) ||||

Da thịt chạm nhau, Giang Bạch Nghiễn cảm nhận được mỗi một lần nàng run nhẹ.

Nàng đang chịu đau.

Lẳng lẳng rũ mắt, Giang Bạch Nghiễn khép năm ngón tay lại,

khớp xương trắng bệch.

Buồn cười là, theo lý chàng nên hận nàng, vậy mà nghe Thi Đại nói lời hay ý đẹp, lại không kiềm nổi, được nàng vỗ về cảm xúc.

Biết nàng không thích bẩn, Giang Bạch Nghiễn cố ý lấy nước giếng rửa sạch người mình.

Dầu trong mắt Thi Đại, chàng chỉ là vật chứa.

Chàng không nên như vậy, chẳng còn giống chàng nữa.

Ngón tay được chăm sóc tỉ mỉ như trúc mọc sau mưa, Giang Bạch Nghiễn chậm rãi bôi thuốc khiến Thi Đại run lên.

“Sao tay chàng lạnh như vậy?”

Bị lạnh khiến cơ thể căng chặt, Thi Đại cảm thấy không đúng lắm:

“Có phải chàng dùng nước lạnh...”

Nàng còn đang lải nhải, bỗng ngẩn ngơ, chờ phản ứng lại, hơi nóng xộc lên từ sau vành tai.

Đầu ngón tay rời khỏi, Giang Bạch Nghiễn cúi người, hôn lên vết thương trên lưng nàng.

Đầu óc nàng trống rỗng trong một thoáng.

Sau đó đột nhiên bùng nổ.

Hơi thở chàng thấm vào da thịt, như hơi nóng bốc lên khỏi nước sôi, nơi nó lướt qua, ngay cả xương cũng tê dại.

Nhịp thở Thi Đại hỗn loạn, muốn xoay người ngăn cản, chợt nhớ mình cởi hơn phân nửa, tuyệt đối không thể nhúc nhích lung tung.

Nàng chỉ ngọ nguậy chân nhỏ, hết như chú mèo bị giẫm đuôi:

“...Giang Trần Ngọc!”

Tiếng cười của Giang Bạch Nghiễn gần như bật hơi, khẽ cọ môi mỏng, duỗi đầu lưỡi.

Như ném mật ong, chàng cuộn lấy giọt máu đỏ, nhẹ nhàng quần lấy.

Lưu luyến một lúc, Giang Bạch Nghiễn thuận thế đi lên.

Điên mất thôi.

Vết thương vừa đau vừa ngứa, hơi nóng trên mặt như thiêu đốt, Thi Đại nghiêng đầu, vừa khéo đối diện với cặp mắt hoa đào hẹp dài.

“Thi tiểu thư cứ giết ta là được, cần gì tốn công sức, dùng cách này áp chế tà khí?”

Môi mỏng lướt qua xương cánh bướm, rơi lên gáy Thi Đại.

Do chàng mà cần cổ Thi Đại đỏ bừng tựa ráng chiều.

Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng cất lời:

“Thứ yêu ma dơ bẩn như ta, Thi tiểu thư cố ý đến gần, chẳng phải chân thành ném cho chó ăn sao?”

Không còn nguy trang ngoan ngoãn hiền lành nữa, chàng như đầm lầy lạnh lẽo dính nhớp, cúi người đến gần, ánh mắt hết vòng xoáy sâu hoắm đậm đặc.

Hơi thở vẩn vít quanh cổ, tóc đen của hai người quần lấy nhau, lướt qua bả vai, ngứa ngáy tê dại.

Thi Đại vô cớ cảm thấy còn khó chịu hơn cả đau đớn.

Giang Bạch Nghiễn ngậm vành tai nàng, hà hơi nóng bỏng,

thăm dò như đồ dành như lừa gạt, lại giống như tử thân:

“Sao lại không giết ta? Muốn ta chết, giờ là cơ hội tốt nhất.”

Chương 110: C110: Chương 110

Âm lượng của Giang Bạch Nghiễn cực nhỏ, như ánh nến lung lay không yên trong gió, xuyên qua tai, lan ra hơi nóng.

Giọng điệu lạnh lùng, lại mang chút kiêu diễm.

Sau lưng Thi Đại căng chặt, bất giác run rẩy trong hơi thở của chàng, rụt cổ lại.

Ngứa quá.

Cả lỗ tai lẫn con tim đều ngứa, dường như có vô số cái móc nhỏ dày đặc đang quần lầy, dư vị kéo dài.

Nàng chưa khoác áo tràng hoàng, bị Giang Bạch Nghiễn gần gũi như vậy, co vai lại theo phản xạ, bảo vệ trước người.

Liếc thấy động tác nhỏ tẻ nhị này, Giang Bạch Nghiễn hơi rủm.

Thi Đại cố ý che chắn, trước ngực phủ kín tóc đen như màn lụa rủ xuống, ngăn cản ai đó nhìn trộm vượt quy tắc.

Từ góc độ của chàng, chỉ thấy một bên cổ vai trắng như sứ, mềm mại như chất ngọc.

Trong khoảng cách chỉ một chút thế này, mắt hạnh Thi Đại to tròn, mặt đỏ bừng như nhũ máu.

“Ai, ai muốn giết chàng?”

Lòng dạ nàng rối bời, hiếm khi lấp bắp, tầm mắt giao nhau với Giang Bạch Nghiễn rồi lại tách ra, ngượng ngùng hít sâu một

hơi.

Dù đây là tâm ma cảnh...Giang Bạch Nghiễn cũng đâu thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn kia chứ?

Tư thế của hai người quá đối thân mật, rất nhiều suy nghĩ bị hơi thở của chàng đốt nóng, tan thành bột nhão.

Thi Đại vùi mặt vào gối:

“Đau mà.”

Giang Bạch Nghiễn kề sát tai nàng, nghe vậy mỉm cười:

“Đau thì sao?”

Thi Đại nghiêng răng:

“Là tiếng người ư?”

Nàng không nhìn thấy biểu cảm của Giang Bạch Nghiễn, bị chàng thì thầm sát bên tai, tiếng cười như gãi lên đầu quả tim.

Thi Đại cố nén run rẩy:

“Chảy máu nhiều, em sẽ chóng mặt.”

Chỉ là vết thương ngoài da, nào đến nỗi mất máu choáng váng.

Lòng Giang Bạch Nghiễn hiểu rõ, lại không vạch trần, thành thật trở lại, bôi thuốc cho nàng.

Thi Đại thường đồng hành cùng tiểu đội Trần Ách Ti, lúc bắt yêu mỗi người giữ một nhiệm vụ, không dễ bị thương.

Từ nhỏ đến lớn, hiếm khi nàng đau đến vậy.

Đầu ngón tay xoay một vòng quanh vết thương, phác họa độ cong xương sống gồ lên.

Thấy Thi Đại nhúc nhích, Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Như vậy cũng đau?”

Thi Đại:

“Chút xíu.”

Phong thủy luân chuyển, hóa ra trước đây khi nàng bôi thuốc cho Giang Bạch Nghiễn, chàng sẽ có cảm nhận thế này đây.

Da thịt tiếp xúc, Thi Đại cảm giác được nhiệt độ ngón tay chàng, lạnh lẽo, khiến hơi lạnh thấm vào xương từng chút một.

Nàng lại như bị thiêu cháy, toàn thân nóng bừng.

“Giang Trầm Ngọc ơi.”

Thi Đại mở lời:

“Em thật sự thích chàng lắm.”

Ngón trở đang dừng trên lưng nàng thoáng cứng đờ, không có lời đáp.

“Em chưa từng cảm thấy ở cạnh chàng, khiến người ta...”

Thi Đại ngần ngại dừng lại, không nỡ thốt ra câu “buồn nôn” kia.

Chỉ hai chữ đơn giản, vậy mà cổ họng nàng lại đắng chát.

“Chàng tốt vô cùng, em nhớ đêm giao thừa, thượng nguyên và xuân phân được trải qua cùng chàng, mỗi ngày đều là ngày lành.”

Cõi lòng phức tạp khó tỏ bày, Thi Đại nhẹ giọng nói:

“Có chàng ở bên, dầu lúc bất yêu vừa khổ vừa mệt, em cũng

rất vui.”

Rất lâu Giang Bạch Nghiễn cũng không đáp lời.

Tỉ mỉ bôi thuốc lên mỗi một vết thương cho nàng, đầu ngón tay dừng ngay vết thương bị xé rách bên eo.

Đôi mắt Giang Bạch Nghiễn sâu thẳm u ám, không chút ấm áp.

Lòng biết rõ không nên, nhưng nghe những lời vụn vặt của Thi Đại, chàng vẫn nhất thời thất thần.

Nàng đã quen đồ dành lừa gạt, trong lời nói chẳng rõ bao phần thật bao phần giả, nói đến âm lòng, thuốc độc cũng mê hoặc người ta như mật đường.

Đầu ngón tay chậm rãi lưu luyến ở vết thương cuối cùng, như muốn vò vùng trắng nõn kia vào tận máu thịt.

Giang Bạch Nghiễn cúi đầu, lại hôn lên da thịt nàng lần nữa.

Vùng eo còn mềm mại hơn cả sống lưng, vài giọt máu rịn ra, bị chàng liếm hết.

Vị máu tươi và hương thơm thiếu nữ hòa vào nhau, là mùi vị dễ khiến người ta chìm đắm.

Cảm giác bị môi lưỡi cọ qua rất lạ, Thi Đại lại gọi chàng:

“Giang Trầm Ngọc, chàng đừng...”

Chàng chàng chàng, sao chàng lại đuổi đầu lưỡi ra thế kia?

Nuốt máu vào cổ họng, Giang Bạch Nghiễn khàn giọng:

“Đau?”

Thi Đại trả lời đúng sự thật, hào phóng thừa nhận:

“Đau chết mất.”

Rủ mắt đánh giá vết máu trên lưng nàng, Giang Bạch Nghiễn cười khê:

“Đau muốn chết mà còn dám đến tìm ta?”

Người này nhanh mồm nhanh miệng dữ vậy.

Thi Đại siết mền để giảm bớt cơn đau, nghiêm túc đáp:

“Em thích chàng mà.”

Vì quan tâm chàng, Thi Đại mới dám một mình tiến vào tâm ma cảnh chưa rõ lành hay dữ này.

Giang Bạch Nghiễn không tiếp tục hôn vết thương nữa, nàng ổn định tâm trạng nghiêng đầu nhìn lại, vùi trong gối quá lâu, vết hồng trên má còn chưa tan, mắt phủ hơi nước.

“Có băng vải không?”

Thi Đại cắt lời:

“Tự em băng bó là được.”

Tròng mắt Giang Bạch Nghiễn u ám, yên lặng nhìn nàng.

Nhìn nhau trong một thoáng, chàng đứng dậy lấy băng vải và kéo trong tủ gỗ.

Băng bó dễ hơn bôi thuốc một chút, không cần trực tiếp chạm vào vết thương.

Chờ Giang Bạch Nghiễn xoay người đi, Thi Đại quần băng vải, giữa chừng nhìn chàng vài lần.

Chàng không rời khỏi phòng, nhưng cũng không có ý định quay người chiếm lợi của nàng, áo đen thẳng thớm như mũi dao, so với áo trắng chàng hay mặc, điểm thêm đôi phần lạnh

lòng người sống chớ lại gần.

Tại sao Giang Bạch Nghiễn đột nhiên đổi sang màu đen? Hôm nay khi gặp chàng, rõ ràng vẫn mặc áo trắng.

Thi Đại nhìn bóng lưng chàng chăm chú, ánh mắt không hình không ảnh, lặng lẽ lướt qua, như nhàn liêu nhẹ nhàng phát phơ

Giang Bạch Nghiễn hơi cuộn đầu lưỡi, nhấm nháp lại vị ngọt xen lẫn máu tanh ban nãy.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở như có như không, cùng tiếng vang khẽ băng vải cọ xát vải vóc.

Im ắng thế này khiến lòng người hoảng hốt, Thi Đại nhanh chóng mặc đồ lại, khép chặt vạt áo:

“Xong rồi.”

Nàng không hiểu bèn hỏi:

“Hôm nay sao chàng lại mặc áo đen vậy?”

Thiếu niên trước giường nghe tiếng quay đầu, bị ánh nến phác họa đường nét gương mặt nghiêng lạnh lùng.

Giang Bạch Nghiễn lưỡi biếng cong môi:

“Quan trọng lắm sao?”

Giọng điệu có vẻ xấu xa.

Thi Đại tự nhiên như thường, không bị chàng dọa:

“Chàng qua đây.”

Thái độ của nàng thế này, nằm ngoài dự đoán của Giang Bạch Nghiễn.

Chàng bị tà khí quần thân, đã là ác ma vạn người chửi rủa, Thi Đại nên sợ chàng, hoặc chán ghét chàng mới phải.

Nhưng Giang Bạch Nghiễn chẳng hề thấy vẻ hoảng hốt trong đôi mắt nàng.

Tại sao?

Chỉ cần chàng rút kiếm, sẽ lấy mạng nàng ngay, một khi chàng đem lòng xấu xa...

Trừ giết chóc, vẫn còn những chuyện bất chính khác, nếu Giang Bạch Nghiễn có lòng, sẽ ức hiếp nàng thôi.

Vì sao Thi Đại không sợ?

Ánh mắt lướt qua gò má nàng, Giang Bạch Nghiễn vẫn nghe lời tiến lên.

Thi Đại ngẩng đầu nhìn chàng:

“Tà ma trong rừng đều do chàng giết?”

Nàng nhớ rất rõ, sau khi Giang Bạch Nghiễn giết sạch yêu ma khắp núi đồi, đã khiến mình chẳng chịt vết thương.

Khi đó trên áo trắng của chàng, đã bị máu nhuộm thành sắc đỏ sậm gần như đen đi.

Thi Đại đánh giá chàng từ trên xuống dưới:

“Để em xem vết thương của chàng.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Không cần.”

Ở cùng chàng nhiều ngày như vậy, sao Thi Đại không hiểu tính chàng cho được.

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ, lòng nàng có cảm giác, nhắc tay phải lên.

Bị động tác không báo trước của nàng kích thích ý chí chiến đấu, Đoạn Thủy cất tiếng vang giòn giã.

Bản năng kiếm khách thôi thúc chàng đánh trả, Giang Bạch Nghiễn lại chỉ nắm chặt tay phải không nhúc nhích, ánh mắt u ám, như muốn nhìn thấu nàng.

Thi Đại không rút đao, cũng không vung bùa về phía chàng.

Nàng siết lấy vạt áo Giang Bạch Nghiễn, cởi ra.

Thi Đại dùng sức không nhỏ, vạt áo mở rộng, để lộ lồ ng ngực máu thịt be bét.

Nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, ngón tay nàng run lấy bầy.

Lồ ng ngực Giang Bạch Nghiễn giăng đầy những vết xước sâu cạn không đồng đều, phần lớn đến từ vuốt nhọn và răng độc của yêu ma, vị trí chéch bên trái, là vài đường thẳng tấp rướm máu.

Chắc chắn không phải yêu ma gây ra.

Là vết kiếm.

Vết thương do Giang Bạch Nghiễn tự rạch.

Không còn y phục che chắn, gió đêm lướt qua lồ ng ngực, lạnh lẽo trống trải.

Đau đớn rõ rệt hơn từng chút một, Giang Bạch Nghiễn lại cười:

“Đẹp không?”

Cổ họng Thi Đại khô khốc nghẹn ứ, chẳng thốt nên lời.

Quả nhiên là thế.

Dùng đau đón tự ngược, là thói quen từ nhỏ của Giang Bạch Nghiễn.

Mấy tháng nay, sở dĩ chàng dần dần ngừng lại hành vi này, hoàn toàn là do ôm ấp âu yếm do Thi Đại chỉ dẫn, giúp chàng cảm nhận được niềm vui.

Mãi đến khi vào tâm ma cảnh, Giang Bạch Nghiễn bị “Thi Đại” vút bỏ, những va chạm thân mật ngày xưa, đều trở thành trò cười chẳng đáng nhắc đến.

Từ sau hôm đó, sao Giang Bạch Nghiễn không tự tổn hại mình nghiêm trọng hơn cho được.

Mặc áo đen để che giấu vết máu không cầm được của chàng.

Từng vết thương thấy mà hãi hùng, toàn thân Thi Đại lạnh toát, như ngâm mình trong băng.

Giang Bạch Nghiễn rời mắt:

“Thi tiểu thư, nhìn đủ chưa?”

Thi Đại đê chàng xuống giường:

“Chàng ngồi xuống.”

Giang Bạch Nghiễn không vùng vẫy.

Thi Đại chưa từng cởi áo nam nhân, mảy mò hồi lâu, mới cởi được thắt lưng chàng.

Áo đen rơi xuống, tôn lên nước da trắng lạnh không sắc máu của chàng, như mã não tẩy đi lớp mực đậm.

Thi Đại cầm bình thuốc nhỏ đầu giường:

“Mấy ngày nay chàng tự rạch?”

Lần này Giang Bạch Nghiễn không khiến nàng ghen lời nữa, chỉ yên tĩnh, xem như ngầm thừa nhận.

Vết máu trên người chàng quá đổi đáng sợ, Thi Đại không biết bắt tay từ đâu, nhẹ nhàng bôi thuốc dưới cổ Giang Bạch Nghiễn, thẳng thắn hỏi:

“Chàng giết yêu trong rừng, cũng là để...”

Nàng dẫn đo tìm từ:

“Xả giận?”

Dầu đau đòn hay giết chó, đều có thể khiến chàng khuây khỏa.

Nếu không dùng mũi kiếm rạch nát thứ gì đó, Giang Bạch Nghiễn chẳng biết phải làm thế nào giải tỏa nhức nhối căng tràn trong lồng ngực.

Ngón tay Thi Đại trắng mịn, lướt qua vết thương, nhuộm sắc đỏ chói mắt.

Giang Bạch Nghiễn đề cổ tay nàng, khoe môi cong lên châm chọc:

“Thi tiểu thư không cần làm vậy, bản tay.”

Chàng không dùng sức, Thi Đại dễ dàng vùng thoát, nghĩ ngợi, nàng thăm dò hỏi:

“Tôi đó, chàng nghe ta và cha nói chuyện từ lúc nào? Vừa bắt đầu sao?”

Khởi nguồn của tâm ma cảnh, là lần đối thoại giữa nàng và Thi Kính Thừa.

Thi Đại muốn làm rõ, tối đó rốt cuộc hai cha con đã nói gì.

Nhìn thái độ Giang Bạch Nghiễn đối với nàng, nội dung chắc hẳn cực kỳ tệ hại.

“Lúc nào à?”

Giang Bạch Nghiễn cười, đáy mắt loang ra tia sáng mỏng manh, giọng điệu mềm mại, lời thốt ra lại khiến lưng nàng đau nhói:

“Có lẽ là khi Thi tiểu thư nói ta xuất thân chẳng ra gì, ti tiện bỉ ổi?”

Mắt phải Thi Đại giật nhẹ, ngón tay run lên.

Tâm ma cảnh đào cho nàng cái hố sâu không thấy đáy, ép nàng nhảy xuống.

Đầu óc hỗn loạn ba phần, Thi Đại cố gắng giữ bình tĩnh, bồi thuốc tiếp:

“Còn nữa không?”

Giang Bạch Nghiễn gác lại ý cười, ngược mắt.

Da chàng trắng bệch, môi không sắc máu, nhìn thoáng qua như một bức tượng ngọc không cho phép khinh nhờn, hai mắt đen láy càng thêm lạnh lẽo.

Thi Đại không hiểu biểu cảm của chàng, chớp mắt Giang Bạch Nghiễn đã nghiêng người về trước, dần dần đến gần.

“Còn nữa?”

Chàng nhìn chằm chằm, từng câu từng chữ như dao nhọn, rạch nát cảnh tượng hòa bình giả tạo:

“Tính tình ta độc ác, không xứng sống tạm bợ trên đời, đi cùng ta, sớm muộn cũng sẽ liên lụy cô.”

Thi Đại hoàn toàn khựng hẳn.

Nàng nghe thấy âm vang trong tim mình, hết tiếng này đến tiếng khác, đình tai nhức óc.

Giang Bạch Nghiễn lại cong môi, như kể chuyện nhỏ nhất chẳng liên quan đến mình:

“Thi tiểu thư nói đúng, giờ ta đã trở thành tà vật ai cũng muốn giết, không xứng đi chung đường với cô...”

Chàng cười rất khẽ, tay trái phủ lên xương cổ tay Thi Đại, chậm rãi siết chặt:

“Ta chẳng phải người tốt, cô không sợ ta oán hận, rút kiếm chém cô?”

Vừa dứt lời, ánh mắt Giang Bạch Nghiễn chột nhức nhích.

Thi Đại kinh ngạc nhìn chàng, vành mắt đỏ bừng.

Chùng như bị ánh mắt ấy khiến cho bỗng rất, lực tay chàng nhẹ hơn rất nhiều:

“...Bị dọa rồi?”

Thi Đại chớp mắt, mang theo âm mũi ghen ngào:

“Chàng sẽ rút kiếm với em ư?”

Giang Bạch Nghiễn lặng thinh một thoáng:

“Cô thấy sao?”

Thi Đại chẳng thềm suy nghĩ:

“Không có đâu.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Cô tin tưởng ta như vậy?”

“Em thích chàng.”

Thi Đại nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy nặng nề của chàng, buộc miệng thốt ra:

“Chẳng phải chàng cũng thích em đó sao?”

Giang Bạch Nghiễn không nói gì.

Ngón tay Thi Đại dừng lại trước ngực chàng, cách trái tim rất gần.

Lúc hai người không lên tiếng, tần suất tim đập thông qua lồng ngực truyền đến nàng một cách rõ ràng.

Điều này khiến chàng chẳng thể thích ứng nổi.

Trải qua vô số sát phạt, Giang Bạch Nghiễn biết rõ, trái tim là nhược điểm yếu ớt nhất của cơ thể. Với tư thế trước mắt, chàng đã hoàn toàn để lộ thân xác, trái tim bị nàng dễ dàng nắm lấy trong tay, gần như vờn cổ chịu chết.

Giang Bạch Nghiễn không hiểu được, tại sao chàng không tránh đi.

Hai mắt thiếu niên như đầm sâu, dường như muốn tìm đáp án thông qua sắc mặt nàng.

Một lúc sau, cuối cùng Giang Bạch Nghiễn cũng mở lời, đè nén tình cảm khó phân biệt:

“Ta phải làm sao để tin tưởng, yêu thích mà cô nói?”

Màn đêm nặng nề, chàng ngược ánh trăng, mặt mày tựa sương tuyết, u ám khó lường.

Đây chắc chắn không phải Giang Bạch Nghiễn mà Thi Đại quen thuộc.

Lệ khí quá nặng, cách xa người ngàn dặm, khiến nàng nghĩ đến loài sói sắc bén hung ác, bị người ta xâm nhập lãnh địa, có thể xé nát tất cả con mồi mưu toan đến gần thành từng mảnh.

Thi Đại loáng thoáng hiểu được vài phần tâm trạng của chàng.

Khác với nàng, mười mấy năm cuộc đời của Giang Bạch Nghiễn, hơn phân nửa chìm trong đau đớn và khổ sở, thiện ý duy nhất từng có lại là trò lừa gạt do đồng môn tà tu nguy trang.

Nàng vẫn nhớ yểm cảnh của Giang Bạch Nghiễn.

Người đó giả dạng nông dân, vươn tay giúp đỡ chàng, sau khi dẫn Giang Bạch Nghiễn rời khỏi lồng giam, đã lộ mặt thật ghê tởm vốn có, vừa dùng tà thuật tra tấn chàng, vừa đùa cợt sự ngây thơ vô tri của chàng.

Cho chàng ánh sáng yếu ớt, lại đẩy chàng xuống đáy vực sâu thăm, chẳng khác nào giờ phút này.

Mỗi một lần, Giang Bạch Nghiễn đều cẩn thận vươn tay ra, lại bị vứt bỏ hết lần này đến lần khác.

Nhịp tim nơi đầu ngón tay mạnh mẽ có lực, Thi Đại thất thần một thoáng ngắn ngủi, như chìm vào xoáy nước chảy xiết.

Nàng không sợ hãi hay chán ghét, chỉ buồn mà thôi.

Giang Bạch Nghiễn lùi ra sau:

“Thi tiểu thư, cô không nên...”

Còn chưa dứt lời, hơi thở chàng bỗng ngưng bật, ngã ra sau giường chẳng chút phòng bị.

Ngay sau đó, là từng đợt hương hoa quế thoang thoang lắng

lặng phủ xuống.

Thi Đại đẩy chàng ngã xuống giường, cúi người hôn lên.

Mùi máu và hương thơm ngọt ngào quần quýt hòa tan, thoát đầu nàng dùng sức rất nhẹ, như nước mưa thấm ướt đóa hoa đào.

Giang Bạch Nghiễn muốn duỗi tay đẩy ra, cuối cùng lại không nổi, ngón tay lún sâu vào đệm, khớp ngón tay trắng bệch.

Nỗi hận bị vứt bỏ bị chơi đùa như rắn độc gặm nhấm con tim, không ngừng cảnh cáo nhắc nhở chàng đừng đến gần, thế nhưng cái cây mục nát thời rửa rường này vẫn kết thành quả chín như cũ.

Hơi thở quần lấy nhau, ngay cả không khí cũng trở nên nóng bỏng, ánh mắt Giang Bạch Nghiễn như tơ nhện đặc sệt, bao phủ cả người nàng.

Chàng cố hết sức kiềm chế xúc động muốn hồi đáp, nghe Thi Đại nói:

“Mở miệng.”

Ánh mắt hoang mang, Giang Bạch Nghiễn hé môi mỏng.

Một vật mềm mại tiến quân thần tốc.

Đây là động tác trước nay chưa từng có, thiếu niên bỗng ngẩn ngơ, đuôi mắt loang ra vết hồng nhạt.

Hương hoa nồng nàn cuốn lấy hơi nước nóng bỏng, đốt cháy cổ họng nóng bừng.

Đầu lưỡi Thi Đại chạm vào chàng, như rưới đường mạch nha, móc lấy một cách không lưu loát.

Nhịp tim nảy lên mạnh mẽ, con thú bị vây nhốt trong lồng đã trở nên nóng nảy, va chạm không ngớt.

Vui sướng dâng trào, lan khắp tứ chi xương cốt, ngay cả đầu đón cũng bị nụ hôn áp chế yếu ớt hơn, chỉ còn tê dại như dòng điện lướt qua.

Mập mờ lả lướt, vẻ quyến rũ nơi đáy mắt Giang Bạch Nghiễn tựa thủy triều, lông mi và xương sống cũng run rẩy.

Trong tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, xen lẫn th ở dốc khó phát giác.

Đêm xuân nhẹ nhàng buông xuống.

Thi Đại cọ môi chàng, khẽ hỏi:

“Nếu không thích chàng, em sẽ hôn thế này ư?”

P/S: Anh có gồng nhưng khum đáng kể))))

Thề cái lúc chị nói “Mở miệng”, tự nhiên nhớ tới vụ Thần quân với A Ly, nếu bà nào có coi Dĩ phượng hành chắc sẽ hiểu ý tui

Chương 111: C111: Chương 111

Một cuộc xâm nhập chưa từng trải nghiệm bao giờ.

Từ khi Giang Bạch Nghiễn hiểu chuyện đến nay, rạch qua cơ thể chàng, phần lớn là đao kiếm sắc bén.

Khoảnh khắc mũi đao nhọn hoắt xuyên qua máu thịt, chỉ có đau nhói vô tận.

Mà đêm nay, thông qua răng môi, một bộ phận của Thi Đại đã hòa tan cùng chàng.

Lệ khí tự ghét tự hủy bị đập tan, như ánh trăng bỗng dung soi sáng cõi lòng.

Chạm vào ánh mắt chàng, Thi Đại không khỏi ngẩn ngơ.

Trước khi bị nàng cưỡng hôn, thái độ Giang Bạch Nghiễn rất lạnh nhạt cứng rắn, dầu Thi Đại biết chàng vốn cứng miệng mềm lòng...

Nhưng lúc này, mắt Giang Bạch Nghiễn ngập nước mơ màng, gò má ửng đỏ như lên cơn sốt.

Bị chàng nhìn chằm chằm bằng dáng vẻ thế này, chỉ một ánh mắt thôi, vành tai Thi Đại đã nóng ran.

Nhận thức về nụ hôn của nàng đến từ phim ảnh và tiểu thuyết, lần này mơ màng duỗi đầu lưỡi, ngay cả bản thân nàng cũng chẳng rõ mình hôn có đúng hay không.

Vậy mà lại nhớ rất rõ cảm nhận trong một thoáng ấy, dâng lên tê dại, đầu óc trống rỗng, như bị đốt nóng đến tan chảy.

Đầu óc nóng lên hôn người ta xong rồi, Thi Đại có chút phiền muộn.

Nàng đè Giang Bạch Nghiễn dưới người, hai tay chống bên giường, không để mình chạm vào vết thương của chàng.

Lúc này cúi đầu nhìn qua, một vết xước trước ngực chàng bị kéo, đang có dấu hiệu nứt ra.

“Chàng đừng cử động.”

Thi Đại vội lên tiếng:

“Để em bôi lại cho...”

Trước khi nàng nói thêm nhiều điều nữa, Giang Bạch Nghiễn đã đè lên gáy nàng, dùng sức kéo xuống.

Bất kể học gì, Giang Bạch Nghiễn cũng tiếp thu rất nhanh.

Nụ hôn này chẳng hề dịu dàng, toát lên vẻ kiềm nén mãnh liệt gần như mất khống chế.

Đầu lưỡi của chàng mạnh mẽ thăm dò, tùy ý cướp đoạt như xả hận, từ móc lấy không lưu loát ban đầu, dần dần đè lên lưỡi mềm của nàng, ngang ngược nghiền ép.

Chẳng thể thở nổi.

Nhiệt độ cơ thể nóng bỏng như tấm lưới khổng lồ, ẩn chứa vị đắng chát của thuốc và tanh ngọt như rỉ sét.

Mùi hương thơm mát chỉ có ở giao nhân chậm rãi lan tỏa, chặt chẽ giao hòa cùng hơi thở gấp gáp của Thi Đại, khiến nàng dần mất sức, tim như trống dồn.

Mãi đến khi không thở được nữa, Thi Đại hoa mắt chóng mặt, đẩy nhẹ đầu vai Giang Bạch Nghiễn.

Đáy mắt chàng tối đen, như màu mực khuấy loạn.

Biết nàng thở không thông, Giang Bạch Nghiễn dè mạnh lên
lưỡi nàng thêm một lúc, kịp thời rút ra.

Không khí tươi mát tràn vào khoang mũi, môi bị chàng m út
đến tê rần, Thi Đại hơi ngơ ngác.

Nụ hôn do nàng chủ đạo rất êm dịu, dễ thấy không hề lưu loát
gì, vậy mà đến chỗ Giang Bạch Nghiễn, lại như đột nhiên
thông suốt, ngoài lưu luyến còn thêm tính xâm lược chẳng cho
phép từ chối.

Nụ hôn kết thúc, người khởi xướng ngoan ngoãn nằm dưới
thân nàng, hai mắt đỏ bừng.

Trong phòng im ắng, Thi Đại nghe tiếng t hờ dóc giữa cổ họng
Giang Bạch Nghiễn.

“Chúc mừng.”

Li3m đôi môi sưng lên, Thi Đại nhỏ tiếng bảo:

“Chàng trò giỏi hơn thầy, xuất sư được rồi.”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Vì câu nói không đúng lúc của nàng mà giật mình thoáng
chốc, Giang Bạch Nghiễn khàn giọng:

“Cô coi ta là gì?”

Lúc chán ghét chàng, Thi Đại có thể dùng ngôn ngữ vô tình
cay nghiệt nhất sỉ nhục chàng, biết cần phải gấp gáp trấn áp tà
khí trong cơ thể chàng, bèn bố thí đôi câu “yêu thích” cùng vài
nụ hôn rẻ tiền.

Bảo chàng làm sao tin được.

Thi Đại ngồi thẳng người dậy, cầm băng vải bên cạnh lên:

“Là người mà em thích.”

Chừng như cảm thấy buồn cười, Giang Bạch Nghiễn mỉa mai:

“Tà vật như ta, sao xứng làm người trong lòng của Thi tiểu thư?”

“Sao lại không xứng?”

Thi Đại nhẫn nại vỗ về chàng, lau vết máu rướm ra từ ngực chàng:

“Giang Trầm Ngọc tốt đẹp nhường ấy, em không thích mới lạ.”

Vừa nãy bị Giang Bạch Nghiễn hôn mạnh quá, vành tai nàng vẫn còn nóng bừng. Ánh nến lay động, ánh sáng bóng tối vụn vỡ rơi vào đồng tử như nước đường của nàng, tựa bóng trăng phản chiếu trong đám mây lững lờ.

Đôi môi không tô son cũng đỏ thắm, thấy vẻ ẩm ướt mượt mà.

Là dấu vết được chàng liếm mót.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chú một lúc:

“Thi tiểu thư thật sự...rất biết dỗ người.”

Thi Đại nghiêm túc:

“Là lời thật lòng mà.”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt mỉa mai:

“Mấy lời này không dỗ ta được.”

Thi Đại mỉm cười không thêm để ý, cúi đầu giúp chàng bôi thuốc:

“Vậy thì đỡ nhiều thêm ha.”

...Nhóc lừa đảo.

Bị nàng đè trên giường, Giang Bạch Nghiễn không vùng vẫy, mặc Thi Đại bố trí, chỉ yên tĩnh nhìn nàng.

Dùng ánh mắt bình tĩnh tột độ, lại gần như mất không chế.

Không thể phủ nhận, khi Thi Đại mềm giọng an ủi, áp sát môi chàng, trong cơ thể như có ngọn lửa âm ỷ bùng bùng cháy.

Giang Bạch Nghiễn chán ghét nàng lừa gạt, được nàng thân mật, vẫn nảy sinh hân hoan mất mà có lại được.

Thân xác và tâm hồn, vẫn khao khát được Thi Đại thân thiết.

Chàng thật sự điên mất rồi.

Thi Đại nghiêm túc bôi thuốc cho chàng xong, thối lên vết thương theo thói quen, thối xong chột nhận ra, khoảng thời gian ở cạnh Giang Bạch Nghiễn, động tác này đã trở thành phản xạ có điều kiện.

Chờ băng bó xong, nàng thất nơ bướm không to không nhỏ bên thất lưng Giang Bạch Nghiễn.

Từ đầu đến cuối chàng ngoan ơ là ngoan, chẳng rõ đang nghĩ gì, chỉ ngắm gương mặt nàng chăm chú.

Tầm mắt có vẻ mơ màng, lại mang theo soi xét tìm tòi của dã thú săn mồi, trong bảy phần lạnh nhạt là ba phần mềm mại.

Thi Đại không chống lại nổi ánh mắt thế này, cô tỏ ra bình tĩnh:

“Chàng buồn ngủ chưa?”

Đáy mắt Giang Bạch Nghiễn giăng đầy tơ máu, cộng thêm

mấy ngày nay chém giết yêu tà chẳng ngừng nghỉ, chắc chắn sức lực đã đến cực hạn.

Mắt hoa đào khẽ chớp, Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Ừm.”

Chàng dịch người đến gần hơn đôi chút, hần vài vết nhăn trên chần đệm, tựa cầm lên vai Thi Đại:

“Ngủ chung nhé?”

Chắc chắn là chàng cố ý đây mà.

Lúc nói chuyện, Giang Bạch Nghiễn cố ý vô tình chạm vào dái tai nàng, giọng nói mềm nhẹ, như gió xuân chậm rãi lướt qua.

Thi Đại thẳng người lại, tai càng đỏ hơn:

“Được.”

Chàng thế này... có phải nguôi giận đôi chút rồi không?

Nàng không hiểu được tâm tư của Giang Bạch Nghiễn, nghe giọng chàng mềm mỏng, nhưng quay đầu nhìn lại, đôi mắt hoa đào ấy tối tăm như biển, khiến lòng người bất an.

Hai người đều bị thương, thể lực Thi Đại tiêu hao nghiêm trọng, không muốn nhúc nhích cũng chẳng thèm suy nghĩ, ngay cả ăn uống cũng ném ra sau đầu, cuộn cả người vào chần.

Giang Bạch Nghiễn tắt nến, nằm bên cạnh nàng.

Bận tâm rất nhiều vết thương lớn nhỏ trên người chàng, Thi Đại nhẫn nhịn bàn tay muốn ôm lấy chàng.

Phòng tối hẻo lánh, đầu tường có vài lỗ hồng, rọi xuống ánh trắng vụn vỡ như tuyết.

Ở một góc im ắng không tiếng gió cũng chẳng ai hay, Thi Đại bỗng thần thờ.

Trong quỹ đạo vốn có, ác ma thượng cổ nhập vào Giang Bạch Nghiễn, gây họa diệt thế làm Đại Chiêu diệt vong.

Giang Bạch Nghiễn của lúc ấy, đã trải qua những gì?

Thi Kính Thừa và Mạnh Kha đang lo chuyện Huyền Tẫn Môn thay đổi bất thường, không có Thi Đại bên cạnh, chẳng ai hay chàng bị ác ma xem là vật chứa, sau khi chìm vào tâm ma cảnh, bị tà khí dần dần ăn mòn.

Dường như từ đầu đến cuối, Giang Bạch Nghiễn cũng chỉ có một mình, ngay cả chấp niệm tra rõ chân tướng cái chết của người nhà, cũng hóa thành bọt nước như công dã tràng.

Dẫu chàng đã vì nó gắng gượng suốt mười năm.

Nếu không vì báo thù, với lòng tự trọng của Giang Bạch Nghiễn, đã sớm kết liễu tính mạng của mình trong những ngày tháng bị tà tu hạ thuật con rối thể thân.

Kết quả cái gì cũng không thực hiện được.

Thi Đại nghĩ mà khó chịu, nghiêng người qua, vừa khéo đối diện ánh mắt của Giang Bạch Nghiễn.

Đáy mắt chàng, phản chiếu ánh sáng của trăng tròn trong vắt.

“Sao vậy?”

Thi Đại khẽ hỏi:

“Cứ nhìn em mãi thế.”

Giang Bạch Nghiễn hỏi một đằng trả lời một nẻo:

“Cô thật sự muốn ở lại?”

Dẫu hỏi như vậy, nhưng khi chàng lên tiếng, cánh tay đã vòng lên eo Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn trông thì hơi gầy, thực tế thường xuyên luyện kiếm, cơ bắp xương cốt rắn chắc có lực, quần lên rồi như dây leo không vùng thoát nổi.

Chàng vẫn nhớ vết thương của Thi Đại, cố ý tránh khỏi những vết xước kia.

“Tất nhiên rồi.”

Thi Đại nói:

“Nếu không em đến tìm chàng làm gì?”

Nàng đáp rất thẳng thắn, khiến người ta nảy sinh ảo giác rằng đó là lời thật lòng.

Hơi thở Giang Bạch Nghiễn bao bọc nàng, cánh tay siết chặt:

“Trong cơ thể ta có ác ma.”

Theo lý Thi Đại nên giết chàng như những người khác.

Với nàng ấy là cách làm lý trí nhất, hoặc là đâm một dao vào tim chàng, hoặc là tiết lộ tin tức cho Thi Kính Thừa, để Trần Ách Ti diệt trừ yêu ma.

Chàng đã giết yêu tà ngàn ấy năm, đến cuối cùng, mình lại trở thành thứ bản thủ tội ác tày trời.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ rồi lại cười:

“Ồ cạnh ta, quả thật sẽ liên lụy đến cô.”

“Chuyện này có gì đâu.”

Thi Đại lên tiếng:

“Chẳng phải có thể loại bỏ tà khí ư? Chúng ta cùng nhau nghĩ cách, tốt hơn nhiều so với việc chàng cứ giết tới giết lui trong rừng, cảm giác của chàng bây giờ thế nào?”

Sát niệm cảnh mạnh, ác ma càng thức tỉnh nhanh hơn.

Giang Bạch Nghiễn ngày xưa chém giết thành tính, hiểm khi lưu luyến thế gian, quả thật là vật chứa hoàn hảo.

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Có thể áp chế.”

“Chàng đừng có gánh nặng tâm lý nha.”

Thi Đại thở phào, nói lời trong lòng:

“Dù em không đến tìm chàng, chờ ác ma thượng cổ xuất thế, em cũng mất mạng thôi. Ở cạnh chàng, nói không chừng còn có chút hi vọng sống sót.”

Chẳng ngờ nàng lại thẳng thắn nhường ấy, Giang Bạch Nghiễn khẽ cười:

“Thi tiểu thư...rất thành thật.”

Đây là logic đơn giản nhất, Giang Bạch Nghiễn chắc chắn đã nghĩ đến, Thi Đại đã quen thẳng thắn, không định che giấu.

Giang Bạch Nghiễn hỏi lại một lần nữa:

“Thật sự không đi?”

Thi Đại chẳng chê phiền:

“Không đi đâu.”

Nàng nói xong lại nhấn mạnh, lời lẽ hùng hồn:

“Còn nữa, gì mà Thi tiểu thư, Thi tiểu thư? Chàng còn gọi thế nữa, em cũng đổi thành Giang công tử đó.”

Giang Bạch Nghiễn hạ giọng:

“Thi Đại.”

Thời gian không còn sớm, Thi Đại rất buồn ngủ, được chàng ôm trong lòng, bất tri bất giác thiếp đi.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt nhìn.

Mái tóc dài nàng vừa gội trước đó không lâu xõa tung trên giường, như tỏa sáng dưới ánh trăng, mềm mại tựa tơ lụa.

Nửa gương mặt Thi Đại ẩn trong bóng tối, vàng sáng mờ ảo, như tranh sơn thủy xinh đẹp được bậc danh gia hạ bút.

Trong căn phòng u ám không ánh sáng, mọi vật đều tựa mộng ảo.

Là mơ chăng?

Túi thơm được nàng buộc ở thắt lưng, thoang thoang hương hoa quế.

Ánh mắt rơi trên vàng trán trơn bóng của nàng, Giang Bạch Nghiễn đến gần, hôn nhẹ một cái lên đó.

Không đủ.

Nụ hôn như mưa sa, phủ khắp chóp mũi gò má của Thi Đại, dần dần đến bên môi.

Không muốn đánh thức nàng, Giang Bạch Nghiễn cẩn thận chạm nhẹ rồi lại tách ra.

Nửa mơ nửa tỉnh, gương mặt như có lông vũ lướt qua.

Thi Đại mở mắt rồi nhắm lại, dựa sát hõm cổ chàng, âm ừ hỏi:

“Giang Trầm Ngọc, chàng hôn không chán sao?”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười rất khế:

“Không chán.”

Thiếu nữ trong lòng mềm mại mảnh mai, sau khi khép mắt, chẳng thể thấy được khát vọng và tham lam trong mắt chàng.

Chỉ có Giang Bạch Nghiễn biết rõ, tình cảm chiếm cứ trong lòng chàng, rốt cuộc như thế nào.

Hơi thở, nhịp tim và nhiệt độ cơ thể của Thi Đại cực kỳ rõ ràng, chàng dần dần cảm nhận, khắc sâu chúng nơi đáy lòng.

Quá lo được lo mất, ngay cả cái ôm đơn giản nhường ấy cũng phải thật cẩn thận, như đi trên băng mỏng.

Người ngoài chưa từng phát giác, trong cơ thể Giang Bạch Nghiễn có tà khí như thủy triều.

Giết chóc, d*o vọng tham lam, ghen ghét đố kỵ, đủ loại ác ý nảy sinh lộn xộn, lúc nào cũng dụ chàng tiến vào vực sâu.

Tinh thần và thức hải của chàng, đã dơ bẩn cùng cực từ lâu.

Rõ ràng là con rắn bất kỳ lúc nào cũng sẽ cắn người, chỉ mỗi Thi Đại nghĩ chàng vô hại.

Giang Bạch Nghiễn đã cho nàng cơ hội.

Nếu nàng không muốn đi...

Nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, khóe môi Giang Bạch Nghiễn khẽ cong.

Vậy thì vĩnh viễn cũng đừng rời khỏi.

Thi Đại ngủ không yên giấc, hết giấc mơ này đến giấc mơ khác hỗn loạn, lúc hoảng hốt tỉnh dậy, trời hãy còn chưa sáng.

Nàng không biết mình đã ngủ bao lâu, mở mắt ra vẫn nằm trong lòng Giang Bạch Nghiễn.

Chàng ôm rất chặt, làm người ta khó nhúc nhích, Thi Đại vừa dịch đầu, đã nghe Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Tỉnh rồi?”

“Ừm.”

Nửa đêm tỉnh giấc, vẫn còn buồn ngủ, Thi Đại ngáp dài:

“Chàng vừa thức dậy, hay vẫn chưa ngủ?”

Chờ đã.

Lọt vào mắt là sắc tối âm u, chẳng chút ánh sáng, nàng tròn to mắt ngơ ngác một thoáng, bỗng dưng phát hiện có điều bất ổn.

Nói một cách chính xác, là cực kỳ không ổn.

Trước khi ngủ, căn phòng nàng ở vẫn còn ánh trắng trong suốt, tuy lờ mờ nhưng cũng không đến mức tối đen thế này.

Bây giờ thức dậy, chẳng còn tia sáng nào nữa.

U ám dày đặc không tan, Thi Đại vô thức nắm chặt cánh tay Giang Bạch Nghiễn, xác nhận chàng vẫn ở bên cạnh.

Vừa nhúc nhích, lại càng kỳ hơn.

Trên vai nàng có hai vết thương, lý ra khi nàng nhấc tay lên phải đau nhức, vậy mà Thi Đại chẳng cảm nhận được gì.

Không chỉ cánh tay, cơn đau trước ngực và sau lưng cũng hoàn toàn biến mất.

Trừ chuyện đó ra...

Đầu óc Thi Đại chết máy, hươ tay phải.

Trong sắc tối tĩnh mịch không bờ bến, bên tai truyền đến tiếng vang khẽ.

Nhỏ mà giòn giã, Thi Đại muộn màng nhận ra, đó là âm thanh xích sắt chạm nhau.

Vòng sắt cứng rắn lạnh ngắt, bao quanh cổ tay nàng.

Thi Đại: "..."

Thi Đại:

"Cho nên rốt cuộc là em mù không còn thấy nữa, hay là chàng đã nhốt em vào phòng tối?"

Phản ứng của nàng quá đối bình tĩnh, không nghe ra chút hoảng hốt hay sợ hãi nào, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ thành tiếng:

"Để ta thấp nền."

Đèn cây đặt ngay đầu giường, được chàng đốt cháy, tản ra ánh sáng mờ ảo.

Thi Đại nhìn rõ cảnh tượng xung quanh.

Nơi này không phải phòng ngủ nàng ở khi trước, rộng rãi hơn cũng đẹp hơn căn phòng kia nhiều.

Giường được làm từ gỗ tử đàn, gần đó treo tấm rèm lụa mỏng thêu hoa điều, bên cạnh bàn tròn như ý giữa phòng là chiếc gương chạm khắc hoa văn hình rồng.

Dưới đất còn trải một tấm thảm nhung hoa văn mây và núi.

Cổ tay nàng buộc xích sắt, rất dài, nối vào góc tường.

Thường thức mà ai cũng biết, bất kỳ sự vật nào cũng không thể đột nhiên xuất hiện chỉ trong một đêm, nhất là loại khóa sắt khảm trên vách tường này.

Thi Đại lật tay phải, tâm trạng phức tạp.

Giang Bạch Nghiễn...lẽ nào đã muốn nhốt nàng lại từ lâu?

May nhờ tiểu thuyết từng đọc kiếp trước, khiến nàng không đến mức ngạc nhiên lúng túng.

Nghĩ cũng phải, cảm giác an toàn của Giang Bạch Nghiễn gần như bằng không, từng bị nàng ruồng bỏ một lần trong tâm ma cảnh, đâu thể hoàn toàn tin tưởng được nữa.

Thi Đại muốn nói lại thôi, nàng quan tâm đến chuyện khác hơn:

“Chàng lại dùng tà thuật, dòi đầu đón của ta đi?”

Giang Bạch Nghiễn không phủ nhận:

“Ừm.”

Chàng đứng ngược ánh nến, đường nét gương mặt nghiêng rõ ràng mượt mà, ánh sáng mỏng manh mờ mịt:

“Còn đau không?”

Lạ thật.

Sắc mặt chàng vẫn như thường, thuần khiết đến gần như vô hại, Thi Đại lại dự cảm nguy hiểm đến gần.

Nàng mặc kệ giác quan thứ sáu thoáng qua kia:

“Vết thương của chàng phải làm sao? Chẳng phải nghiêm trọng hơn em ư? Không được dùng nữa.”

Thi Đại không hỏi xích sắt trong tay, điều nàng quan tâm trước nhất là vết thương của chàng.

Giang Bạch Nghiễn cong vành mắt:

“Nàng đến tìm ta, vì ta mới bị thương, ta nên hỏi đáp mới phải.”

Mắt chàng tựa giếng sâu, phản chiếu dưới ánh nến, điểm thêm đôi phần xinh đẹp dị dạng.

Giang Bạch Nghiễn dịu dàng nói:

“Đừng lo, chỉ cần là của nàng, đau đớn cũng khiến ta vui vẻ.”

Suy nghĩ này đã ăn sâu bén rễ trong lòng chàng, nảy mầm vào mấy ngày trước.

Lấy hết đau đớn của nàng, hòa vào cơ thể chàng, xem như gi@o hợp thân mật.

Thi Đại: “...”

Nàng biết có một số suy nghĩ của Giang Bạch Nghiễn không được bình thường, ngày xưa khi ở bên nhau, chàng vẫn luôn có ý che giấu.

Đến hôm nay, chẳng thêm giả vờ nữa.

“Vây...”

Thi Đại nhắc tay phải, xích sắt đen ngòm nơi cổ tay:

“Cái này thì sao? Chàng chuẩn bị từ lúc nào?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Bảy ngày trước.”

Không lâu sau khi chàng biết chuyện vật chứa.

Thi Đại vẫn chưa phản ứng kịp:

“Chàng chuẩn bị lâu đến thế, mà mãi không dùng ư?”

Thi Kính Thừa không ở trong phủ, nếu Giang Bạch Nghiễn có ý đó, hoàn toàn có thể cưỡng ép bắt nàng đi, nhốt nàng ở đây.

Ánh nến đỏ xuống, gương mặt Giang Bạch Nghiễn nửa mờ nửa tỏ.

Giọng điệu chàng qua quýt bình thường, như đang nhắc đến chuyện cười vụn vặt:

“Chẳng phải nàng chê ta bản sao.”

Thi Đại bỗng dưng ghen lời.

Chàng đã quen cuộc sống li3m máu trên đầu mũi dao, nào nỡ kéo nàng vào vũng lầy.

Tất nhiên Giang Bạch Nghiễn có oán hận, nhưng rủ mắt nhìn hai tay đầy máu, hết lần này đến lần khác đập tan suy nghĩ muốn nhốt nàng lại.

Khát khao nàng đến gần, lại muốn đẩy nàng ra xa, nỗi lòng trái ngược không ngừng lôi kéo, chỉ có chém giết nhiều yêu ma hơn mới miễn cưỡng đè nén xao động.

Bây giờ Thi Đại tự mình chui đầu vào tấm lưới này, đâu còn lý nào để nàng trốn thoát.

Giang Bạch Nghiễn bỗng dưng nghiêng người:

“Thích ta?”

Thi Đại gật đầu:

“Ừm.”

Lời nàng mang theo bất mãn:

“Chàng đừng nhúc nhích lung tung, vết thương nứt ra phải làm sao đây?”

Thiếu niên trước người rũ mắt mỉm cười, hồi đáp nàng là nhiệt độ mềm mại bao phủ.

Giang Bạch Nghiễn xâm nhập vào miệng nàng, không tốn chút sức đã cạy mở răng môi, cố ý cọ xát, kéo lấy nàng quần quýt liếm mót.

Đời này chàng ghét nhất bị người khác ràng buộc, chỉ khi đối diện với Thi Đại, mới bằng lòng cùng nàng dây dưa không ngừng.

Giọng Giang Bạch Nghiễn hơi khàn, lặp lại câu hỏi:

“Thích ta?”

“Ừm.”

Khó khăn lắm Thi Đại mới tranh thủ được khoảng trống, vội vàng hít sâu:

“Thích chàng.”

Nhận được đáp án thỏa mãn, nụ cười của chàng càng sâu.

“Không đủ.”

Nhả chữ nóng bỏng, Giang Bạch Nghiễn dùng đầu lưỡi phác họa hình dáng răng môi nàng, ngay sau đó là tiếng thở nhẹ kiềm lòng không đậu, âm sắc như tấn công người ta:

“Nói thêm.”

Hơi thở bị cướp lấy hầu như không còn, lồng ngực Thi Đại phập phồng không yên, sóng mắt dập dờn:

“Thích chàng.”

Giang Bạch Nghiễn cắn nhẹ môi nàng:

“Muốn nghe nữa.”

Giọng chàng dụ dỗ, thoáng nổi chờ mong vụn vỡ. Thi Đại bị hôn đến ngẩn ngơ, rèm mi run nhẹ:

“Em yêu chàng.”

Động tác Giang Bạch Nghiễn khựng lại.

Nụ hôn của chàng nhìn như nhẹ nhàng, thực tế từng bước ép sát, như loài rắn trói chặt con mồi, dùng đuôi siết lấy, rồi dịu dàng bắt giết, nuốt xuống bảo vật quý trọng duy nhất.

Cảm giác cưỡng chế như bão táp mưa sa, khiến người ta chẳng vùng vẫy nổi.

Giang Bạch Nghiễn gọi nàng:

“Đại Đại.”

Thi Đại lừa chàng cũng được, lợi dụng chàng cũng thế, dầu thế nào, nàng đã ở cạnh chàng.

Huống hồ Thi Đại nói yêu chàng.

Niềm hân hoan do ba chữ kia mang đến, bù đắp hết tất cả giết chóc đã qua.

Đôi môi dần nhuốm sắc đỏ, Giang Bạch Nghiễn chậm rãi tiến lùi, cuốn lấy lưỡi nàng đẩy vào trong.

Một vùng lầy đục ngầu, mời nàng đắm chìm.

Xích sắt nhẹ lay, ánh nến chông chát.

Giang Bạch Nghiễn đong đầy ý cười liếc nhìn, da trắng, cốt mỹ nhân, lúm đồng tiền bên má, như đóa hoa hải đường nảy mầm trong bùn đen.

Bị vẻ si mê trong mắt chàng chiếm lấy, cõi lòng Thi Đại rối bời.

Giang Bạch Nghiễn dường như... còn bệnh hơn trong tưởng tượng của nàng một chút.

Thuở đầu gặp gỡ, sao nàng lại cảm thấy người này lạnh nhạt mà xa cách kia chứ?

Giữa lúc thất thần, tay phải được người ta cầm lên, áp sát lồng ngực chàng.

Cách lớp áo, Thi Đại cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ.

Chỉ cần nàng muốn, bất kỳ lúc nào cũng có thể đâm xuyên qua trái tim yếu ớt ấy.

“Đừng rời khỏi nhé, ta đưa nó cho nàng.”

Ngón tay vuốt ve xích sắt trên cổ tay nàng, Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Chỉ cho một mình nàng, nếu người khác muốn khoét nó...”

Trái tim đập thành thịch dưới lòng bàn tay phải, chấn động khiến tay nàng tê dại.

Thi Đại nghe chàng cất lời, trong vẻ hung ác cam chịu lại chứa si mê b3nh hoạn:

“Người khác không được, dù muốn khoét nó, cũng chỉ có thể là nàng.”

P/S: Có thể tôi sẽ đăng thêm 1 chương nữa nhennn

Chương 112: C112: Chương 112

So với Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn cao hơn nhiều.

Hai người dựa vào giường, chàng vừa nghiêng người, cái bóng đã nặng nề phủ xuống, đè ép khiến người ta chẳng thể thở nổi.

Khiến Thi Đại nảy sinh cảm xúc quái lạ rằng chỉ cần thoáng thất thần, nàng sẽ bị Giang Bạch Nghiễn nuốt vào bụng.

Nhưng nghe giọng điệu của Giang Bạch Nghiễn, rõ ràng có ý cầu xin, lột sạch lớp vỏ ngoài cố chấp làm liều, là nỗi chán ghét bản thân, lo lắng hoảng sợ tận xương tủy.

Vừa mâu thuẫn lại liên kết thành một thể.

Trái tim dưới lòng bàn tay va chạm hết lần này đến lần khác, như chú chim được nàng nắm trong tay.

Giang Bạch Nghiễn nói, chỉ để nàng khoét.

Dẫu biết có thể Thi Đại mang ý đồ khác, chàng vẫn dâng lên điểm yếu liên quan đến sinh tử của mình chỉ để đổi lại nàng ở lại lâu hơn.

Chưa từng trải qua phong hoa tuyết nguyệt, cũng chưa từng được yêu thương bảo vệ tận tâm, giao tính mạng cho nàng, là cách Giang Bạch Nghiễn bày tỏ tình yêu của mình.

“Em không làm chuyện đó đâu.”

Trái tim như bị ai đó bóp chặt, Thi Đại vùi đầu vào hõm cổ chàng, giọng nói phiến muộn:

“Ai dám khoét, em giúp chàng đánh hấn nhé.”

Giang Bạch Nghiễn thoáng sửng sốt, cười khẽ.

“Em sẽ không đi đâu hết.”

Thi Đại cất lời:

“Nếu muốn rời khỏi, từ đầu em đã không đến nơi này.”

Nói đến đây, nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Giang Bạch Nghiễn.

“Mệt lắm luôn.”

Thi Đại chọt má chàng:

“Vì tìm chàng, em đã chạy khắp nửa thành Trường An, bôn ba rất lâu mới vào khu rừng kia đấy.”

Nàng vừa nhúc nhích, xích sắt đã vang vọng.

Giang Bạch Nghiễn vô thức cọ đầu ngón tay nàng.

Vừa nãy hôn Thi Đại quá lâu, hơi nóng quanh người chàng vẫn chưa tan hết, đáy mắt phản chiếu vàng sáng hỗn loạn, gò má cọ lên tay nàng, như sóng nước mềm mại.

Xúc cảm quá tuyệt vời, Thi Đại nhéo thêm vài cái.

Áp sát gò má gần tay nàng hơn nữa, Giang Bạch Nghiễn phối hợp vuốt ve của nàng, giọng điệu mềm nhẹ, truyền từng câu từng chữ vào tai nàng:

“Biết ta có tâm tư hèn hạ dơ bẩn như vậy...thật sự không đi?”

Thi Đại đáp:

“Không đi.”

Ánh mắt như có thực chất, Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng nóng bỏng, với tư thế thuần phục.

Chàng hỏi:

“Không hối hận?”

Thi Đại cười, khoe môi cong lên:

“Em nói rồi, sẽ không làm chuyện mà mình hối hận.”

Giọng nàng mềm mại, lại không cho phép từ chối, hôn lên má Giang Bạch Nghiễn an ủi.

Như niềm vui tự nhiên, lại như thủ đoạn cố ý tiếp cận, Giang Bạch Nghiễn từng bị lừa một lần, đến nay vẫn khó phân rõ.

Nhưng chàng bằng lòng tin tưởng Thi Đại một lần.

Chỉ là lần này, nếu nàng vẫn lừa chàng, chàng tuyệt đối...tuyệt đối sẽ không lưu luyến, cũng không mềm lòng thêm nữa.

Đây là người duy nhất mà chàng để tâm.

“Được.”

Giang Bạch Nghiễn cười, môi mỏng dán sát tai Thi Đại, chậm rãi nói:

“Đừng rời khỏi, chỉ hai chúng ta thôi nhé. Nếu nàng muốn người khác...có lẽ ta sẽ khiến hắn chết rất khó coi.”

Người tốt nhà ai nói đến giết người, lại dùng giọng điệu dịu dàng đong đầy ý cười như vậy chứ.

Giọng nói Giang Bạch Nghiễn rất dễ nghe, kề sát vành tai thì thậm như đang nỉ non lời yêu thương ngọt ngào.

Thi Đại lặng lẽ nhìn chàng suốt một lúc, cười nói với vẻ dung túng:

“Được.”

Ánh mắt nàng xoay chuyển, nhìn xích sắt trói quanh tay phải:

“Dây xích này...”

Cổ tay Thi Đại mảnh mai, xinh đẹp như đốt trúc, xích sắt đen ngòm, như vết mực loang trên ngọc trắng.

Chẳng hợp chút nào, cực kỳ chướng mắt.

Thi Đại nói thật:

“Cấn quá.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt:

“Hửm?”

“Đeo vào khó chịu lắm.”

Thi Đại lấy tay trái chọt xích sắt, chất sắt rắn chắc, lạnh lẽo:

“Vừa lạnh vừa cứng, ngủ cũng không được tự nhiên.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Lạnh?”

“Tất nhiên.”

Thi Đại duỗi tay:

“Chàng sờ đi.”

Thế nên chàng ngoan ngoãn nhấc tay, đầu ngón tay chạm vào xích sắt.

Rất lạnh, vòng quanh cổ tay, ngay cả vùng da kia cũng nhiễm hơi lạnh.

Dưới ánh sáng yếu ớt, mắt hạnh của Thi Đại trong veo sáng rỡ, tuy do mất máu mà có cảm giác yếu ớt nhợt nhạt, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh, cực kỳ mềm dẻo.

Nàng thành thật nói:

“Em không thích thứ này.”

Đây là tâm ma cảnh do ác ma thượng cổ hư cấu ra, nhưng ở cạnh nàng là Giang Bạch Nghiễn thật sự.

Nàng bằng lòng chấp nhận mặt u ám trong nội tâm Giang Bạch Nghiễn, cũng sẽ suy nghĩ từ góc độ của chàng, biết cảm giác an toàn của chàng mỏng manh, không muốn nàng rời đi.

Nhưng với bản thân Thi Đại mà nói, nàng đã quyết ý bầu bạn bên cạnh Giang Bạch Nghiễn, xích sắt trở thành vật vô dụng chắn giữa hai người, không cần thiết phải tồn tại.

Vả lại, dầu là trong hay ngoài tâm ma cảnh, nàng cũng không thích bị trói thế này.

Hiển nhiên Giang Bạch Nghiễn hiểu ý nàng.

Thi Đại khoác áo choàng của chàng, tay áo rộng rãi, rủ xuống rồi tản ra như cánh hoa, để lộ một đoạn cánh tay trắng nõn, vị trí mà xích sắt trói chặt, làn da đã ứng đỏ.

Bình tĩnh mà nói, chàng có d*ch vọng chiếm hữu mạnh mẽ với Thi Đại.

Bắt đầu từ rất lâu trước đây, Giang Bạch Nghiễn đã khát khao sự thiên vị và gần gũi của nàng.

Nàng như cơn gió tự do lướt ngang nhánh rừng, chẳng qua chỉ tạm thời vờn quanh chàng, tùy ý thoải mái, hiếm khi dừng lại.

Giang Bạch Nghiễn mưu toan giam cầm ngọn gió ấy, chiếm làm của riêng không dưới một lần.

Vĩnh viễn chỉ có hai người sẽ tốt biết bao.

Cứ thế, chàng có thể chiếm đoạt tất cả của Thi Đại, nụ hôn, ôm ấp, cho dù là đau đớn.

Thật sự đến ngày hôm nay, vậy mà chàng lại không nữa...

Chỉ vì một vết đỏ trên cổ tay nàng.

Căn phòng im ắng, Giang Bạch Nghiễn rủ hàng mi, trong mắt còn tro tàn d*ch vọng, mờ mịt không rõ.

Áo choàng đen không giống áo trắng ngày xưa, tôn lên vẻ lạnh lẽo thấu xương như đá vỡ chai của chàng.

Cảm giác bị xích sắt trói buộc, chàng quá đỗi quen thuộc.

Từ bảy tuổi đến mười lăm tuổi, mấy năm dài đằng đẳng ấy, tay chân Giang Bạch Nghiễn đều mang xiềng xích nặng nề, giam cầm quá lâu, vết hằn in dấu.

Thi Đại nghiêng đầu quan sát sắc mặt chàng, thấy chàng xuống giường ra khỏi cửa phòng, khi trở về, trong tay cầm theo chìa khóa.

Nàng không nhìn được, mỉm cười rất khế.

Lúc Giang Bạch Nghiễn đến gần, mang theo hơi lạnh rét mướt, ngón tay thon dài cuộn lại, dùng chìa khóa mở xích sắt.

Rắc một tiếng, xích sắt rơi xuống.

Bị trói khoảng hai canh giờ, cổ tay Thi Đại xuất hiện một vết đỏ rõ rệt. Giang Bạch Nghiễn cầm chỗ đó, nhẹ nhàng cọ xát.

Dùng tà thuật chịu đau thay Thi Đại, cổ tay chàng thoáng cảm giác vương váu.

“Xin lỗi, xích sắt không tốt.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Đôi thứ khác.”

Thi Đại không giận, nhần nại hỏi:

“Chàng muốn đổi thành cái gì?”

Xiềng xích nặng nề chặt chẽ, tơ lụa mềm mại lại dễ dàng tùy ý trốn thoát.

Đôi mắt chàng u ám, vuốt v e vết đỏ trên da Thi Đại như muốn xoa tan đi.

Yên lặng một thoáng, Giang Bạch Nghiễn cúi đầu, một nụ hôn gần như thành kính rơi lên cổ tay nàng:

“Còn khó chịu không?”

Động tác nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, vẫn thấy chưa đủ, môi mỏng của chàng chậm rãi di chuyển, vòng quanh vết đỏ kia.

Chẳng còn điên cuồng và hung ác trước đó, ngay cả hơi thở cũng hóa dịu dàng, thấm vào da thịt của Thi Đại.

Làm người ta chẳng thể đỡ nổi.

Trái tim Thi Đại như bị ngâm trong nước ấm, gần như tan chảy, nhẹ nhàng run rẩy.

Có lẽ đúng như Giang Bạch Nghiễn đã nói, chàng quen thói sát phạt, trong lòng che giấu vô vàn suy nghĩ b3nh hoạn, nhưng mỗi một lần, chàng đều cố hết sức kiềm chế.

Giang Bạch Nghiễn chưa từng, cũng vĩnh viễn không tổn thương nàng.

Cho dù bị “Thi Đại” trong tâm ma cảnh sỉ nhục vút bỏ, chàng cũng chẳng chạm đến nàng nửa phần, chỉ rạch mình đến máu me đầm đìa.

Người trưởng thành trong giết chóc và cực hình, thế nhưng trước giờ chàng mang đến cho nàng, cũng chỉ có bản năng dịu dàng.

Thi Đại ngẩn ngơ nhìn chàng rất lâu, mãi đến khi ánh nến lung lay, phát ra tiếng vang khẽ.

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, đáy mắt trong suốt phản chiếu ánh sáng vàng kim, lại lần nữa cúi đầu, hôn lên mu bàn tay Thi Đại.

Ngứa quá.

Đầu ngón tay run rẩy, Thi Đại cong vành mắt, giờ tay vuốt qua môi đỏ của chàng, rồi lại đến nốt ruồi nho nhỏ dưới khóe môi kia.

Ánh nến rơi trên vài lọn tóc vểnh lên của nàng, mờ ảo dịu dàng.

“Khóa như thế này, có tác dụng hơn nhiều so với xiềng xích.”

Thi Đại cất lời:

“Em sẽ không đi, là cam tâm tình nguyện.”

Phòng tối ngăn cách với thế gian, không thấy trời trăng sao sáng.

Ở đây, Thi Đại không phân được giờ giấc, lại mơ màng thiếp đi trong lòng Giang Bạch Nghiễn.

Sau khi được nàng ủ ấm, cơ thể Giang Bạch Nghiễn dễ chịu ấm áp, gối ôm hình người đủ điểm, chờ Thi Đại thức giấc, xung quanh chẳng khác gì trước khi ngủ.

Ánh nền tĩnh lặng, Giang Bạch Nghiễn nằm bên cạnh, đang nhắm gương mặt nàng.

“Chàng...”

Thi Đại híp mắt, đánh giá sắc mặt chàng tỉ mỉ:

“Rốt cuộc có ngủ hay không?”

Sao lần nào nàng mở mắt, Giang Bạch Nghiễn cũng luôn tỉnh táo vậy?

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Ngủ rồi.”

Thi Đại nhìn chàng chăm chăm:

“Thật ư?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn đổi chủ đề:

“Nàng đói chưa?”

Chàng càng ung dung tự nhiên, Thi Đại càng ngấm ra vẻ chột dạ, ánh mắt liếc qua vệt xanh đen dưới mắt chàng.

“Không đói.”

Thi Đại nói:

“Em vẫn muốn ngủ thêm một lúc.”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu, lại thấy nàng không hề nhắm mắt, đôi mắt trắng đen rõ ràng đang nhìn chàng chăm chú.

Thi Đại đã ngủ đủ, nói câu này chỉ để đảm bảo chàng được vào giấc.

Cánh tay khép lại, ôm nàng chặt hơn, như lo lắng nàng sẽ bỏ đi, Giang Bạch Nghiễn vùi đầu vào hõm cổ nàng.

Quả thật đã mấy ngày rồi chàng chưa được ngủ một giấc yên ổn, dùng xích sắt trói Thi Đại xong vẫn cảm thấy không chân thực, giờ đây tháo xích ra lại càng bất an.

Giấc ngủ là vực sâu không đáy, một khi đắm chìm, vô tri vô giác.

Có lẽ khi chàng vừa tỉnh giấc, bên cạnh đã trống rỗng, không thấy Thi Đại đâu nữa.

“Ngủ đi, ngủ đi.”

Thi Đại nắm tay phải của Giang Bạch Nghiễn, mười ngón tay đan xen cùng chàng:

“Như vậy chàng không cần phải lo em đi mất.”

Ủ trong chăn quá lâu, lòng bàn tay hai người nóng hổi, Giang Bạch Nghiễn tập trung cảm nhận sự tồn tại của nàng, bỗng bật cười:

“Ừm.”

Cuối cùng Thi Đại thấy chàng nhắm mắt.

Nàng hiếm khi trông thấy dáng vẻ Giang Bạch Nghiễn ngủ say, chờ hơi thở chàng ổn định, đánh giá chàng với vẻ mới lạ.

Lông mi chàng dài rậm, lặng yên rủ xuống tựa cánh bướm, giữa hàng mày như có lớp tuyết mỏng, so với lạnh lùng sắc bén, vẻ trong trẻo nhu hòa nhiều hơn hẳn.

Dáng vẻ ngoan ỏi là ngoan.

Giang Bạch Nghiễn ngủ không sâu lắm, chưa đến hai canh giờ đã mở mắt, đồng tử đen láy, phủ một lớp sương mờ.

Người bên cạnh chàng vẫn ở đây.

Thi Đại đang lười biếng rũ mắt, dùng đầu ngón tay quần lấy tóc chàng đùa nghịch, cảm giác có động tĩnh, nàng ngược mắt lên.

“Chàng chỉ ngủ một lúc như vậy thôi hả?”

Nàng cười bảo:

“Nghỉ thêm nhé?”

Nhìn nàng chăm chú một lúc, Giang Bạch Nghiễn sát đến gần, như muốn xác nhận đây không phải mơ, chạm nhẹ đôi môi lên máy mắt và khóe môi nàng.

Từ trong đuôi mắt cong lên của chàng, Thi Đại trông thấy niềm hân hoan chẳng buồn che giấu.

Dính nhau âu yếm một lúc, Giang Bạch Nghiễn ngồi dậy:

“Không cần.”

Trên người chàng không ít vết thương, Thi Đại sợ miệng vết thương nứt ra:

“Chàng nhẹ chút nào.”

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn cười với nàng, bước xuống giường:

“Vết thương của giao nhân, hồi phục rất nhanh.”

Thi Đại không bị chàng lấp liếm cho qua:

“Nhưng chàng vẫn bị thương kia mà.”

Chẳng phải vẫn chưa lành sao.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cong môi, đi đến trước gương cầm lược gỗ.

Chàng vừa thức giấc, tóc dài xõa tung trên vai, sắc mặt lười biếng, mang theo nét quyến rũ lười nhác khác hẳn lúc bình thường.

Thi Đại tưởng chàng muốn chải đầu, nào ngờ Giang Bạch Nghiễn lại cầm lược gỗ đi đến bên giường.

Nàng hiểu ý đôi phương ngay:

“Chàng muốn chải tóc cho em?”

“Tài nghệ không giỏi.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Nàng đừng chê.”

Chàng biết chải kiểu tóc của nữ tử sao?

Thi Đại nổi hứng, nhanh nhẹn xuống giường mang giày vớ, ngoan ngoãn ngồi trước gương:

“Làm sao chê được? Nào nào, để em xem tay nghề của chàng.”

Trong gương đồng, Giang Bạch Nghiễn đứng sau lưng nàng.

Sinh ra ở Thi phủ, mấy chuyện chải tóc này, phần lớn đều do thị nữ làm giúp nàng.

Bản thân Thi Đại chỉ biết được vài kiểu đơn giản, chẳng hạn như búi tròn và song nha kế, rảnh rỗi không có gì làm chỉ ở trong nhà, nàng dứt khoát buộc gọn tóc lên cao.

Giang Bạch Nghiễn chuẩn bị chải kiểu gì cho nàng đây?

Mười ngón tay luồn qua tóc nàng, hiển nhiên tay nghề của Giang Bạch Nghiễn còn chưa lưu loát.

Thi Đại ung dung quan sát toàn bộ quá trình, biểu cảm từ tò mò thuở đầu, dần dần trở nên ngạc nhiên.

Giang Bạch Nghiễn búi tóc cho nàng, vậy mà cũng khá đẹp.

Chàng chải kiểu thùy quải kế, chia tóc sang hai bên trái phải, quần tóc rủ xuống hai bên, không phức tạp lắm, nhưng cần phải có kỹ xảo nhất định.

Tóc đen được chàng vắn lên, để lộ cần cổ thon dài trắng nõn. Ngón trỏ của Giang Bạch Nghiễn vượt phần tóc trước trán nàng, Thi Đại cười rạng rỡ hỏi:

“Giỏi quá, có phải chàng từng học chuyên sâu không? Còn búi giỏi hơn em nữa.”

“Từng mua sách ở Việt Châu.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Có chỗ nào sai không?”

Thi Đại ngược mắt, không che giấu ngạc nhiên:

“Không búi sai, chàng từng mua sách...về cách chải tóc ở Việt Châu ư?”

Nàng nhớ lại tiểu thuyết mà mình từng thấy trong phòng Giang Bạch Nghiễn, trước đây chàng chỉ đọc điển tịch và kiếm phổ, chưa từng quan tâm đến những loại sách khác.

Phải rồi, chàng còn đang học nữ hồng nữa kìa.

“Nếu học cách búi tóc, chỉ đọc sách thôi vẫn chưa đủ, cần

luyện tập nữa phải không?”

Thi Đại hỏi:

“Chàng tìm ai luyện vậy?”

Nhìn động tác của Giang Bạch Nghiễn, chắc chắn không phải lần đầu ra tay.

Thất xong dây buộc tóc màu vàng giữa tóc nàng, Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Tự mình làm thử là được.”

Ánh mắt Thi Đại lóe lên, suy nghĩ cuồn cuộn trong lòng.

Cho nên Giang Bạch Nghiễn vừa đọc sách, vừa dùng tóc chàng thực hành, nhìn thẳng vào gương, học cách búi tóc hết lần này đến lần khác.

Nàng thử tưởng tượng tình cảnh ấy, cảm thấy quá đôi đáng yêu, ngay cả trái tim cũng mềm nhũn.

Giang Bạch Nghiễn búi xong, vành mắt Thi Đại cong cong, người trong gương cũng mỉm cười rạng rỡ. Đây là kiểu tóc của những cô nương trẻ tuổi, hoạt bát phần chấn, dây buộc tóc nhẹ nhàng đưa, tôn lên vẻ chói sáng động lòng người của nàng.

Thi Đại vô cùng vừa ý, hào hứng muốn thử:

“Em cũng chải tóc giúp chàng.”

Giang Bạch Nghiễn sững sốt một thoáng, đưa lược gỗ cho nàng.

Nam tử chỉ cần buộc gọn là được, đơn giản hơn búi tóc nhiều.

Thi Đại hớn hở vòng ra sau lưng Giang Bạch Nghiễn, túm tóc đen chàng lên, như hứng lấy suối nước chảy róc rách.

Vừa chải tóc cho chàng, nàng vừa nghiêm túc hỏi:

“Tà khí trong người chàng thế nào rồi?”

Chuyện này cực kỳ quan trọng, Thi Đại quyết định mỗi ngày hỏi vài lần, lúc nào cũng phải quan sát thay đổi.

Giang Bạch Nghiễn không giấu nàng:

“Thỉnh thoảng sẽ có biến động dị thường, đọc thầm thanh tâm chú có thể áp chế.”

Tà khí xâm nhập, cảm giác chẳng dễ chịu.

Đau đớn bùng lên trong đầu cuộn lấy lục phủ ngũ tạng, đau đớn như xé rách lan khắp người, cơ thể như bị chia năm xẻ bảy, không còn là của mình nữa.

Ý thức bị xâu xé không ngừng, chàng cần phải cố hết sức ngăn chặn ác ma phá thân chui ra...

Trước khi Thi Đại xuất hiện là như thế.

Gặp nàng rồi, sát niệm của Giang Bạch Nghiễn rút lui, tà khí trong người đã được hạn chế.

Tối qua là lần duy nhất chàng an lòng trong suốt mười ngày nay.

“Nếu có chỗ nào khó chịu, nhất định phải nói cho em nha.”

Thi Đại lắc nhai:

“Em biết chàng cứ luôn gắng gượng thôi.”

Tóc Giang Bạch Nghiễn mềm mại, nàng không cần tốn sức đã chải suôn, dùng dây buộc tóc cột gọn.

Trong gương đồng, thiếu niên ngồi ngay ngắn thẳng thớm, tuấn tú sáng sủa.

Mặt mày xinh đẹp nhường ấy ngắm mãi không chán, Thi Đại
bùi ngùi từ tận đáy lòng:

“Giang Trầm Ngọc ơi, chàng đẹp lắm đó.”

Nàng nói xong cúi đầu, xoa vành tai Giang Bạch Nghiễn:

“Chàng nhìn em làm gì?”

Bắt đầu từ khi chải tóc, Giang Bạch Nghiễn vẫn luôn nhìn
nàng chăm chú trong gương.

Bị Thi Đại bắt gặp tại trận, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Nàng đối xử với ta thế này...”

Thi Đại đứng sau lưng chàng, hương hoa thoang thoảng, cách
nhau quá gần, Giang Bạch Nghiễn cảm nhận được nhiệt độ cơ
thể của nàng.

Chàng khàn giọng bảo:

“Thật sự không thể hối hận được nữa.”

Thi Đại giương cằm, cong môi:

“Một lời nói ra tứ mã nan truy, ai hối hận chứ?”

Nàng mỉm cười rạng rỡ xán lạn, thần thái tràn đầy sức sống,
khiến người ta khát khao hướng tới.

Vẻ si mê nơi đáy mắt Giang Bạch Nghiễn âm thầm gợn sóng,
hôn nhẹ khóe môi nàng:

“Nàng muốn ăn gì?”

Nghe chàng nói vậy, Thi Đại mới muộn màng nhận ra, đã mấy
canh giờ mình chưa ăn gì, đói đến bụng rỗng.

“Gì cũng được.”

Mắt nàng sáng rỡ:

“Chàng nấu sao? Em giúp nữa nhé, được không?”

Thi Đại rất tự biết mình, nói đoạn mỉm cười:

“Em không biết nấu ăn, nhưng không đến mức thêm phiền. Chàng bị thương, cố gắng đừng dùng sức quá. Như vậy đi, chàng ở cạnh miêu tả quá trình, để em làm bữa sáng.”

Đề nàng bên cạnh, lúc nào cũng trong tầm mắt chàng, như vậy cũng tốt.

Giang Bạch Nghiễn không định để nàng ra tay vất vả, sửa lại vạt áo hơi rối của Thi Đại, dắt nàng ra khỏi phòng tối.

Không thể không nói, tòa nhà ngoại ô phía tây của chàng rất chú trọng bố trí.

Dưới lòng đất che giấu vài căn phòng tối, chỗ Thi Đại ở là rộng rãi đẹp dễ nhất, những nơi còn lại trống rỗng, toát ra hơi lạnh thấu xương.

Chậm rãi bước về trước, hành lang dài u tối, yên ắng đến lạ thường.

Thi Đại nhảy bèn hỏi:

“Tòa nhà này, chàng dùng để làm gì?”

Bố trí phức tạp như thế này, chắc chắn có mục đích khác, không chỉ đơn giản là nơi ở.

Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt nhìn qua:

“Ta từng giam cầm sát thủ tham gia vụ án Giang phủ ở đây.”

Giam, là một khái niệm mơ hồ.

Nhớ đến những bộ hài cốt ở Thanh Châu, Thi Đại có lý do tin tưởng chuyện Giang Bạch Nghiễn từng giết người chặt xác tại nơi này.

“Không cần lo.”

Giữa hàng mây phủ vẻ u ám, Giang Bạch Nghiễn cầm tay phải của nàng:

“Nơi này không có oan hồn, ta đã xử lý qua.”

Thi Đại hiểu ẩn ý của chàng.

Đám hung thủ được chàng tra rõ thân phận, chết rồi hồn cũng không còn.

Ở Trấn Ách Ti lâu như vậy, nàng không còn sợ chuyện quỷ quái nữa, Thi Đại có sức chấp nhận mạnh mẽ với hành vi trả thù của Giang Bạch Nghiễn.

Nàng cười với vẻ mặt bình tĩnh như thường:

“Chỗ này liệu có bị Trấn Ách Ti tra ra không?”

“Cơ quan trong tòa nhà khó nhìn, người bên cạnh chưa từng phát giác.”

Gác lại ánh mắt nhìn chằm chằm gương mặt nàng, Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Mấy ngày trước, Trấn Ách Ti từng lục soát một lượt ở đây, không tìm được đường ngầm.”

Chẳng ai ngờ, tòa nhà bỏ hoang thoát nhìn bình thường này, lại có hang động dưới lòng đất.

Thi Đại trầm nghĩ, hắc ác ma thượng cổ kia cũng không muốn Giang Bạch Nghiễn bị Trấn Ách Ti tìm thấy.

Một khi hai bên xảy ra quyết chiến sinh tử, tính mạng Giang Bạch Nghiễn bị đe dọa, e rằng tâm ma cảnh sẽ hoàn toàn sụp đổ, buộc nó phải phí thời gian công sức thiết kế thêm lần nữa, tất cả làm lại từ đầu.

Lúc nó xây dựng tâm ma, chắc chắn đã cân nhắc đến chuyện này, cho nên suốt mười ngày qua, nó đã che giấu hành tung Giang Bạch Nghiễn cực kỳ chặt chẽ.

Được Giang Bạch Nghiễn dắt đi súc miệng rửa mặt một phen, tinh thần Thi Đại sáng khoái, điều phiền muộn duy nhất là y phục không vừa người.

Áo choàng trắng của Giang Bạch Nghiễn khoác lên người nàng, cổ áo thường mở rộng thì không nói, mép áo kéo lê dưới đất, ngay cả đi lại cũng không tiện.

“Tôi qua ta đã giặt sạch váy cho nàng.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Hắn sắp khô rồi.”

Thi Đại:

“Hôm qua?”

Hôm qua nàng và Giang Bạch Nghiễn ở cạnh nhau, không thấy chàng giặt đồ.

Nghĩ kỹ lại, Thi Đại cau mày:

“Sau khi em ngủ?”

Nhân lúc nàng thiếp đi, Giang Bạch Nghiễn ôm nàng vào phòng tối nhỏ có xích sắt, giữa chừng rảnh rỗi có thể làm chuyện khác.

Giang Bạch Nghiễn rủa mắt cười bảo:

“Đúng vậy, để tránh tai mắt người khác, không thể phơi bên ngoài được nên khô hơi lâu một chút.”

Thi Đại: “...”

Nàng đột nhiên rất muốn lột áo của người này ra, xem thử vết thương của chàng đã nứt mấy đường.

“Chàng bị thương, phải nghỉ ngơi đàng hoàng chứ.”

Thi Đại nghiêm túc:

“Loại chuyện này...”

Nàng đang muốn nói tiếp, không kịp đề phòng, bỗng nghe tiếng người lạ.

Là nữ nhân, giọng điệu cực kỳ ngạc nhiên:

“Nơi này thật sự có cửa ngầm!”

Người ngoài đến đây?

Thi Đại lập tức cảnh giác, nhìn sang Giang Bạch Nghiễn.

Sắc mặt chàng vẫn bình thản, chẳng hề ngạc nhiên, khóe môi nở nụ cười lười nhác, tay phải vuốt ve kiếm Đoạn Thủy nơi thắt lưng.

Thi Đại thì thầm hỏi chàng:

“Chàng biết là ai không?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Có lẽ là Trần Ách Ti.”

Thi Đại nghiêng người, thăm dò nhìn ra ngoài cửa.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn đang đứng trong phòng nhỏ chính giữa đường ngầm, ánh lửa sáng rực giữa hành lang, có người đã thấp nền.

Là ba người trẻ tuổi, hai nam một nữ, thoát trông tuổi tác tương đương Thi Đại, thất lưng treo lệnh bài Trấn Ách Ti.

Sao họ lại đột nhiên tìm đến đây?

Thiếu niên dẫn đầu, cầm đèn lồng ng tình cò ngược mắt, vừa khéo đối diện với Thi Đại.

Cả người run lấy bầy, thiếu niên móc vài lá bùa ra:

“Ai đó!”

Nhìn phản ứng này, hẳn là người mới của Trấn Ách Ti.

Thi Đại bỗng dung hiểu rõ ý đồ của ác ma.

Tâm ma cảnh do một tay nó thao túng, trừ Giang Bạch Nghiễn ra, động tĩnh của tất cả mọi người đều bị nó sắp xếp từ sớm.

Bao gồm chuyện Thi Kính Thừa truy sát, Thi Đại phản bội, cùng lần gặp gỡ nơi ngõ hẹp này.

Ba người trước mặt thực lực không mạnh, còn lâu mới là đối thủ của Giang Bạch Nghiễn, gặp phải chàng, chẳng có chút phần thắng nào.

Cũng chính vì thế, Giang Bạch Nghiễn mới có thể dễ dàng lấy mạng họ.

Mười ngày trôi qua, Giang Bạch Nghiễn tà khí quần thân, lại chỉ giết yêu vật khắp núi đồi, ác ma muốn k1ch thích nhiều ác niệm của chàng hơn, cách tốt nhất là dụ dỗ chàng giết người.

Nhất là những người đã từng kề vai diệt trừ yêu ma cùng chàng.

Đây là đầm lầy muốn nuốt chửng người ta, chỉ cần Giang Bạch Nghiễn ra tay, sẽ chìm sâu vào đó.

Tâm ma muốn ép điên chàng từng chút, từng ngày.

“Thi tiểu thư!”

Nhận ra tướng mạo Thi Đại, thiếu niên cầm đèn liếc Giang Bạch Nghiễn bên cạnh nàng, ngạc nhiên cất cao giọng:

“Sao cô lại ở chung với tà vật?”

P/S: Đây là chương khiến tui nhận định ảnh cực soft, dù mang tiếng ác, nhưng ảnh chưa bao giờ muốn tổn thương chị hoặc bất cứ ng vô tội nào, thả vào rừng giết yêu tự rạch mình... Thương mà tội ảnh thật sự, bị “Thi Đại” trong tâm ma cảnh ruồng bỏ, ảnh cũng ko nỡ kéo chị vào vũng lầy đủ hiểu ảnh dịu dàng biết bao nhiêu, may mà gặp dc chị, đúng người biết yêu thương, thấu hiểu, trân trọng ảnh.

Chương 113: C113: Chương 113

Lời chất vấn này rất mạnh mẽ, vang vọng trong hành lang chật hẹp.

Giang Bạch Nghiễn bình thản ung dung, ánh mắt nhìn sang ba người họ không hề gợn sóng, như loài rắn đang quan sát con mồi.

Tướng mạo của họ rất quen, từng là đồng liêu ở Trấn Ách Ti, nhìn tư thế kia, không khó dây dưa.

Ngón cái đề lên chuôi kiếm Đoạn Thủy, tà khí trong người có dấu hiệu phá nát ràng buộc, Giang Bạch Nghiễn lặng im không nói, ánh mắt nhẹ lướt qua.

Đôi phương sơ hở trăm bề, chẳng chịu nổi một đòn. Nếu chàng cố ý rút kiếm, sẽ chặt đầu của ba người này ngay chỉ trong một cái búng tay.

Nhưng từ đầu đến cuối Giang Bạch Nghiễn vẫn nhẫn nhịn ý muốn giết chóc.

Thi Đại đứng cạnh chàng, nửa gương mặt ẩn trong ánh nền, như phủ một lớp men ám, không rõ biểu cảm.

Giang Bạch Nghiễn đang đợi phản ứng của nàng.

Ban đầu khi Thi Đại đến tìm chàng, Giang Bạch Nghiễn từng có suy nghĩ thăm dò.

Giờ đây thiên hạ đại loạn, yêu tà nổi dậy khắp chốn, chàng có thể bắt vài con yêu họa bì, nguy trang thành người trong Thi phủ, thăm dò lời thật lòng của Thi Đại.

Suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua rồi biến mất, bị chàng bóp chết từ trứng nước.

Giang Bạch Nghiễn sẽ không dùng thủ đoạn khó coi nhường ấy với Thi Đại.

Nếu đã nói tin nàg, chàng sẽ tin.

Lối đi chật hẹp, giăng co lạng lẽ chỉ kéo dài vài giây.

Lần này Thi Đại ra ngoài mang theo rất nhiều bùa, hôm qua đã dùng không còn thừa lại bao nhiêu, may mà vẫn còn vài lá, để trong áo choàng trắng.

Trước khi ba người trẻ tuổi phản ứng, Thi Đại đã ra tay sớm hơn.

Tất cả người và yêu trong tâm ma cảnh đều có sát niệm với Giang Bạch Nghiễn, những vị khách không mời trước mặt cũng chẳng ngoại lệ.

Nhanh tay lẹ mắt vung cấm phù, Thi Đại không quên nhắc nhở:

“Đừng ra tay lấy mạng, nhốt họ là được.”

Nàng khoác áo choàng trắng rộng rãi, lúc nhắc tay tay áo tản ra, như tuyết đọng đầu cành, linh khí tựa sóng vỗ.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng một lúc:

“Được.”

Trong giọng nói nhẹ nhàng, ánh kiếm soi sáng khắp phòng.

Thi Đại vẫn luôn biết rõ, Giang Bạch Nghiễn rất mạnh.

Giết chóc là bản năng được nuôi dưỡng từ nhỏ của chàng, dầu ở Trấn Ách Ti nhân tài lớp lớp, kiếm thuật của Giang Bạch

Nghiễn cũng xuất sắc hơn người.

Khi chàng đối đầu với người mới chưa đủ lông đủ cánh này, đã trở thành một trận nghiền ép đơn phương.

Ánh sáng bạc lạnh lẽo, Đoạn Thủy bỗng vung lên không, vạch ra một vòng cung chói mắt như đường ngăn cách biển trời.

Ba người hoặc rút kiếm hoặc vung bùa, Giang Bạch Nghiễn dễ dàng tránh né, kiếm khí và phù quang va chạm, nổ tung thành từng đám lửa trên không.

Không gian nơi này có hạn, vì muốn phòng ngừa lối đi sụp đổ, Giang Bạch Nghiễn đánh rất kiềm chế, thành thạo điều luyện như nhàn nhã dạo bước, ánh kiếm lập lòe, hiện rõ vẻ biếng nhác.

Trường kiếm của một người đang nắm chặt bị hất bay, người còn lại xoay người muốn chạy, lại thấy tia sét bện thành thiên la địa võng ngoài lối vào đường ngầm.

Thi Đại nhắc tay phải, lối hỏa phù kẹp giữa ngón tay lung lay theo gió.

Bao vây trước sau, không còn lối thoát.

Người cuối cùng muốn rút đao, bị kiếm khí của Giang Bạch Nghiễn chấn động đến mức cánh tay tê dại, đao rơi xuống đất.

Trận giằng co này từ bắt đầu đến kết thúc, trước sau chỉ ngắn ngủi vài giây.

“Các, các người...”

Kiểm Đoạn Thủy kê ngay cổ, toàn thân thiếu niên dẫn đầu cứng ngắc, không dám tin:

“Thi tiểu thư, cô thông đồng làm bậy với tà vật?”

“Nói ai là tà vật?”

Thi Đại bước đến lối ra của đường ngầm, nhìn ra ngoài:

“Chàng trông chừng ở đây, em ra xem thử còn có người khác không.”

Nàng đang nói với Giang Bạch Nghiễn.

Trần Ách Ti thường sẽ kết đội hành động, ba người trong đường ngầm tám phần là cùng một tiểu đội.

Để đề phòng lỡ như, Thi Đại buộc phải xác nhận họ không còn đồng đội nào khác, tiết lộ vị trí của nàng và Giang Bạch Nghiễn ra ngoài.

Thân phận Giang Bạch Nghiễn đặc biệt, sau khi lộ mặt rất phiền phức, để Thi Đại ra ngoài thăm dò sẽ ổn thỏa hơn.

Đang độ ban trưa.

Ở lâu trong phòng tối, chợt thấy ánh mặt trời, Thi Đại không thích ứng nheo mắt.

Đám mây dày đặc trải dài khắp chân trời, như vẩy mực loang rộng tầng tầng lớp lớp, xuyên qua cửa sổ có thể thấy tà khí dâng trào giữa không trung.

Tử khí u ám khắp chốn, ngay cả ánh nắng cũng mờ mờ, soi tỏ những hạt bụi li ti lơ lửng trong không khí.

Không có ai khác.

Nhìn sắc trời, đám yêu mà còn hung hăng hơn hôm qua vài phần, đã đến mức che khuất bầu trời.

Thi Đại không buông lỏng cảnh giác, tiếp tục bước nhẹ về trước, cẩn thận nhấc áo choàng trắng lên, không để góc áo lấm lem bùn đất bên dưới.

Tòa nhà Giang Bạch Nghiễn mua tương tự khu vườn Giang

Nam, kiến trúc tinh xảo xinh đẹp, rường cột chạm trổ, khoảng sân xinh xắn duyên dáng, hoa cỏ xanh um tươi tốt.

Đáng tiếc đã mấy ngày không được chăm sóc, cỏ dại sinh sôi, lộn xộn rườm rà, mất hẳn vẻ xinh tươi.

Tòa nhà hoang tàn vắng vẻ, nhìn ra ngoài cửa, cũng không thấy bóng người.

Kiểm tra trong ngoài tòa nhà hết một lượt, xác nhận tạm thời an toàn, Thi Đại thở phào nhẹ nhõm.

Chờ nàng trở về tầng hầm, ba người đã bị Giang Bạch Nghiễn trói gô, chập vạt ngồi bên tường.

“Ngoài kia không có ai hết.”

Thi Đại đóng cửa ngậm, ngăn lại ánh nắng bên ngoài:

“Họ có nói gì không?”

“Mấy ngày nay yêu ma hoành hành, chúng ta đến đây để bắt yêu.”

Thiếu niên cao ráo cường tráng cầm đao cách đó không lâu lập tức lên tiếng:

“Chúng ta đuổi theo yêu vật tới chỗ này, phát hiện mật thất hoàn toàn là chuyện ngẫu nhiên. Nếu hai vị giờ cao đánh khề thả chúng ta đi, chúng ta chắc chắn sẽ giữ bí mật!”

Đa số những người trong Trần Ách Ti đều biết, Giang Bạch Nghiễn là kẻ mê kiếm sát phạt quả quyết. Giờ đây người chàng nhiễm tà khí, chỉ đứng tại chỗ thôi cũng đủ khiến người ta thấp thỏm sợ hãi.

So với Giang Bạch Nghiễn, ba người họ tình nguyện trao đổi với Thi Đại.

Tuy không biết tại sao Thi Đại lại trở thành người chung đường với Giang Bạch Nghiễn, nhưng dù gì nàng cũng là con gái của Thi Kính Thừa, bình thường tốt tính hay cười, hẳn sẽ dễ nói chuyện hơn...nhỉ?

Nhớ lại tình cảnh Thi Đại vung bùa về phía họ chẳng chút do dự, sắc mặt thiếu niên cao to tái nhợt.

Thi Đại tò mò:

“Các người tình cờ đến đây, sao lại biết trong nhà có cơ quan?”

Nàng nhớ cơ quan mở đường ngầm kín kẽ lại phức tạp, cần phải thao tác lặp lại vài lần.

Cô nương trong số ba người nhỏ tiếng đáp:

“Bắt đầu từ đời thái gia gia của ta, nhà ta đã nghiên cứu cơ quan suốt ba thế hệ, có chút kinh nghiệm.”

Nàng ta và đồng đội bắt yêu suốt đoạn đường, đánh bậy đánh bạ đến chỗ này, xuất phát từ tò mò, mới thử chạm vào bình hoa trong phòng.

Nào ngờ lại gặp phải sát tinh bị truy nã toàn thành trong đường ngầm này.

Biết vậy chẳng làm, không gì hơn thế này.

Nghe nàng ta nói xong, Thi Đại cau mày.

Bị người bắt yêu ở thế gia nghiên cứu cơ quan, ma xui quỷ khiến phát hiện đường ngầm, chuyện này không khỏi quá mức trùng hợp, rõ ràng là xung đột do ác ma sắp xếp.

Sau này liệu nó có gây chuyện gì khác nữa không?

“Đừng lo, chúng ta sẽ thả các người ra.”

Nhanh chóng sắp xếp suy nghĩ, Thi Đại cười với họ:

“Chờ sau khi tà khí trong cơ thể Giang Bạch Nghiễn biến mất.”

Nàng có đạo đức và quan niệm thiện ác cho riêng mình, dẫn thân vào tâm ma cảnh, chưa đến mức bất đắc dĩ, tuyệt đối không lạm sát vô tội.

Nhưng trước mắt, không thể thả ba người này được.

Độ tin cậy của năm chữ “nhất định giữ bí mật” gần như bằng không, một khi mềm lòng thả họ đi, nơi ẩn mình của nàng và Giang Bạch Nghiễn chắc chắn sẽ bại lộ.

Cho dù hai người rời khỏi tòa nhà đến nơi khác, Trần Ách Ti cũng có thể dựa vào tình báo, xác định vị trí của họ ở ngoại ô thành Trường An, từ đó truy bắt được ngay.

Cách xử lý tốt nhất là nhốt họ trước, chờ tà khí trong cơ thể Giang Bạch Nghiễn tan biến, không bị Trần Ách Ti truy sát nữa, mới thả ba người đi.

Thi Đại quay sang Giang Bạch Nghiễn:

“Nhốt họ lại nhé? Dưới lòng đất có đến mấy căn phòng, vừa khéo đủ dùng.”

Nàng nói lưu loát, sắc mặt ba người như tro tàn.

Thiếu niên chéch bên trái ra sức vùng vẫy:

“Giang Bạch Nghiễn là tà vật, Thi đại nhân bốn ba mấy ngày nay, chỉ để diệt trừ hắn, sao cô lại đi chung với hắn chứ?”

“Chàng không phải tà vật.”

Thi Đại hung dữ nói, hươu lôi hỏa phù trong tay cố ý dọa nạt:

“Còn nói năng linh tinh nữa, ta sẽ ra tay đó.”

Đối phương ngoan ngoãn ngậm miệng, ánh mắt nhìn nàng nhiều thêm vài phần sợ hãi.

Khóe môi Giang Bạch Nghiễn khẽ cong, cất kiếm vào vỏ:

“Được, nghe nàng.”

Không thể không nói, tòa nhà này dùng để giấu người, quả nhiên tiện lợi.

Tịch thu vũ khí của ba người, lần lượt nhốt vào phòng nhỏ, đóng cửa cách âm, đứng ngoài đường ngầm, chẳng nghe thấy tiếng nào.

Thi Đại khóa cửa đàng hoàng, suy nghĩ bước tiếp theo của kế hoạch.

Tâm ma cảnh bị ác ma khống chế, dù nàng và Giang Bạch Nghiễn trốn vào núi sâu, nhưng chỉ cần nó muốn, cũng có thể để Trấn Ách Ti tìm thấy hai người.

Hiện nay chỗ náu mình chưa bại lộ, so với ra ngoài chịu giày vò khắp nơi, chi bằng ở lại yên tĩnh quan sát thay đổi, xem thử bước kế tiếp của tâm ma.

Nghĩ đến đây, Thi Đại thoáng phiền muộn.

Tuy tà khí trong cơ thể Giang Bạch Nghiễn vẫn chưa bộc phát, lại bắt đầu có xu thế không thể ngăn cản.

Rốt cuộc phải làm sao, mới có thể hoàn toàn áp chế được ác ma thượng cổ?

Giang Bạch Nghiễn phát giác nàng do dự, liếc mắt nhìn qua:

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

Thi Đại lắc đầu, tập trung tinh thần, nghiêm túc nhìn chàng:

“Giang Bạch Nghiễn, bất kể xảy ra chuyện gì, em nhất định sẽ giúp chàng. Vậy nên...tuyệt đối đừng lạm sát người tốt nha.”

Đoạn Thủy nơi thất lưng kêu vang yếu ớt, mày mắt Giang Bạch Nghiễn khẽ cong.

Rút đi sát khí sắc bén, lúc nhìn Thi Đại chăm chú, đôi mắt chàng như suối nước róc rách trong veo:

“Được.”

Sau khi lộ chuyện vật chứa, người đời đều mong chàng chết.

Giang Bạch Nghiễn không quan trọng chính tà, sát thủ mười năm trước có oán với chàng, chàng chém giết tùy ý, giờ phút này, ngàn vạn người muốn lấy mạng chàng, chàng hoàn toàn có thể rút kiếm.

Nhưng Thi Đại nói “tuyệt đối đừng”, chàng sẽ không làm.

“Nàng đói chưa?”

Gác lại lệ khí nơi đáy mắt, Giang Bạch Nghiễn dịu giọng:

“Ta làm đồ ăn sáng.”

“Chàng chờ đã!”

Thi Đại vội lên tiếng:

“Để em xem vết thương chàng trước.”

Không ngoài dự đoán, tối qua vất vả nửa đêm, vừa nãy lại tung vài kiếm, vết thương của Giang Bạch Nghiễn đã nứt mấy đường.

Thi Đại dẫn chàng về phòng đổi thuốc, mới theo chàng vào

nhà bếp.

Giang Bạch Nghiễn không để nàng cầm muôi, Thi Đại đành phải đứng bên cạnh, giúp vài việc vặt trong khả năng.

Chàng hiếm khi có yêu cầu về ẩm thực, trước khi Thi Đại xuất hiện, chỉ chuẩn bị chút lương khô và mì đơn giản thuận tiện.

Bất ngờ là, có cả bánh hoa quế.

“Ta nhớ là nàng thích ăn.”

Giang Bạch Nghiễn giải thích:

“Thuận tiện mua một ít.”

Vài ngày trước, chàng đã mua đồ ăn.

Dường như trở thành thói quen, thấy bánh hoa quế sẽ vô thức mua về, ăn vào cứ hay nhớ đến Thi Đại.

Như trúng cổ.

Thi Đại lo lắng vết thương của Giang Bạch Nghiễn, chỉ để chàng chưng vài miếng bánh hoa quế đơn giản, chờ điếm tâm ra lò, ăn vào còn nóng hôi hổi, tràn ngập hương hoa quế.

“Ngọt quá.”

Thi Đại hài lòng, thoải mái híp mắt:

“Mùa xuân phải ăn điếm tâm nóng hổi.”

Được mỹ thực bồi bổ, cả người như sống lại.

Nàng rất dễ thỏa mãn, lòng hân hoan vành mắt cong cong, giữa hàng mây che phủ hơi nóng toát ra từ bánh hoa quế, như chú mèo lười biếng tắm nắng.

Ở cạnh nàng, ngay cả không khí xung quanh cũng hóa nhẹ

nhà khoan khoái.

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh cảm nhận tình cảm sinh ra nơi đáy lòng, rủ mắt cười bảo:

“Ta đã học vài món của các nơi, sau này nấu cho nàng ăn nhé.”

Thi Đại sống ở Thi phủ, ăn toàn sơn hào hải vị, ngon miệng quý giá, không thể vì đi theo chàng, mà sau này chỉ toàn bánh hoa quế và lương khô được.

Thi Đại chớp mắt:

“Lại đọc sách?”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Thực đơn.”

Thi Đại bật cười thành tiếng.

Nhận biết ban đầu của nàng về Giang Bạch Nghiễn có nhiều sai lệch, ít nhất một điểm đúng...

Đầu óc người này thông minh, học gì cũng nhanh, tính tình cẩn thận tỉ mỉ, cách đề chàng có kiến thức mới, chủ yếu là đọc sách.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, chàng chính là thánh học.

“Chàng xem thực đơn, tiểu thuyết và sách dạy búi tóc.”

Thi Đại tràn đầy hứng thú, mở to đôi mắt đen láy như quả nho:

“Còn gì khác nữa không?”

Nàng cười, khoe mắt khẽ cong, tinh thần phấn chấn xinh xắn.

Giang Bạch Nghiễn nhìn chăm chú, nhớ lại đơn giản:

“Tản văn Trường An, Phong cảnh Đại Chiêu, Sách trang điểm...”

Dường như nghĩ đến gì đó, chàng bỗng khựng lại hiềm có.

Thi Đại buồn bực:

“Sao vậy?”

Khói nóng lượn lờ tỏa ra từ điểm tâm, lan đến đuôi mắt chàng, đáy mắt như nhuốm sương mờ, đen láy ướt át.

Giang Bạch Nghiễn nhìn thoáng qua nàng, rử rèm mi, cắn một miếng bánh hoa quế nhỏ:

“Không có gì, phần còn lại hơi lung tung, ta không nhớ tên.”

Giang Bạch Nghiễn gần như đọc qua sẽ không quên, vậy mà chẳng nhớ tên sách? Lẽ nào là sách gì đó kỳ lạ, chàng ngại mở miệng?

Thi Đại thấy thú vị, cố ý nhìn chàng chăm chú:

“Thật không nè?”

Ba quyển sách chàng vừa nhắc tên, một là giới thiệu các hoạt động giải trí nhân rồi ở Đại Chiêu, một là ghi chép sông núi phong cảnh xinh đẹp, tương tự như sách ảnh du lịch.

Quyển cuối cùng không cần phải nói nhiều, là loại phổ cập khoa học dạy người ta chải đầu trang điểm.

Tất cả đều là những nội dung mà ngày xưa Giang Bạch Nghiễn chẳng thèm ngó ngang, tuyệt đối sẽ không đụng tới.

Từ nhỏ trưởng thành trong hoàn cảnh vắn vẹo cùng cực, Giang Bạch Nghiễn chưa từng đến học đường đàn hoàng, chưa từng ném thử đồ ăn vặt đầy ngoài phố, đừng nói đá bóng ném thẻ

vào bình rượu, thế nào là tiêu khiển giải trí, chắc chàng cũng lạ lắm muôn phần.

Chàng cố hết khả năng, dùng cách duy nhất mà mình biết, thử hòa nhập vào cuộc sống của Thi Đại.

Làm trái tim người ta mềm nhũn.

Thi Đại hôn khéo môi chàng:

“Chàng cũng có thể nói kiếm thuật với em nhiều hơn. Ừ thì... cả những trải nghiệm bất yêu của chàng nữa, em muốn nghe hết.”

Hương hoa quế thơm ngát, xen lẫn mùi hương mát lạnh.

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Được.”

Lượng cơm của Thi Đại không nhiều, ăn xong bánh hoa quế, nhớ đến ba người bị nhốt trong phòng tối.

Họ giam người ta ở đó, tất nhiên phải cho ăn uống đầy đủ. Nhân lúc Giang Bạch Nghiễn dọn dẹp bếp lò, nàng lấy vài phần bánh hoa quế và lương khô, chia cho ba vị đồng liêu kia.

Cô nương dùng bùa và thiếu niên dùng đao rất tự biết mình, mắt thấy đã trở thành tù nhân, chẳng dám nói nặng lời, chỉ xin Thi Đại thả họ ra.

Vị còn lại cực kỳ tức giận, liều mạng vùng thoát khỏi dây trói, hung hăng nói:

“Lẽ nào cô không biết, trong cơ thể Giang Bạch Nghiễn có ác ma hồi sinh? Tại sao không giết hắn?”

Vì nơi này là tâm ma cảnh, Giang Bạch Nghiễn chết, tà ma sẽ thừa cơ xen vào.

Dẫu là bên ngoài tâm ma cảnh, Thi Đại nghĩ, mình cũng chẳng thể ra tay với Giang Bạch Nghiễn được.

Đây là lòng riêng nhỏ nhỏ của nàng.

Đặt lương khô lên bàn, Thi Đại mở lời:

“Chẳng phải ác ma còn chưa hiện thân sao?”

Nàng thấy vô cùng bất công.

Chỉ vì trong người Giang Bạch Nghiễn có ác ma ký sinh, mà chàng thật sự trở thành “vật chứa”...

Bị cướp đoạt giá trị làm người, chỉ còn là vật chứa mà thôi.

Có ích thì bảo vệ, vô dụng thì giẫm nát vứt đi, nhưng chàng là con người kia mà, cũng sẽ có vui buồn hờn giận.

Rõ ràng có thể loại bỏ tà khí, dựa vào đâu thẳng thừng dồn chàng vào chỗ chết.

“Ác ma trong cơ thể hắc, giết hắc là cách vĩnh viễn diệt trừ mối họa ngầm.”

Thiếu niên thấy nàng bướng bỉnh không nghe, cắn răng khuyên bảo:

“Cô tội gì phải đi theo hắc? Ta nghe nói tính tình Giang Bạch Nghiễn quái gở, chém giết thành tính, sau khi bị tà khí nhập, càng càng hung hăng hơn. Loại người này, dù cô có móc tìm móc phổi đối xử với hắc, cũng không thể cảm hóa nổi?”

Sắc mặt Thi Đại khó hiểu, quay lại nhìn hắc ta:

“Ai nói ta muốn cảm hóa chàng?”

Nàng vừa nói, vừa lấy bánh hoa quế trên bàn đi.

Người này nói xấu sau lưng Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại

quyết định chỉ cho hấn ta lương khô.

“Giang Bạch Nghiễn chẳng cần bị cảm hóa.”

Nàng nhỏ tiếng bảo:

“Chàng đã tốt lắm rồi, đây mới là nguyên nhân tại sao ta lại theo chàng.”

Từ “cảm hóa” cũng hết như “cứu rồi”, với Thi Đại mà nói xa xôi quá đổi.

Nàng không định cảm hóa bất kỳ ai, cũng không thích bị ai cảm hóa, những từ ngữ thế này nghe qua luôn có cảm giác cao xa vời vợi.

Càng thương tiếc, càng đồng tình, càng bất bình đẳng, đôi phương lại càng cảm thấy bản thân thấp hèn.

Với Thi Đại, nàng không hề vượt trội Giang Bạch Nghiễn, Giang Bạch Nghiễn cũng chẳng đứng trên nàng, cả hai có sở trường của riêng mình, sở dĩ thân thiết gần gũi, đơn thuần là do lòng luôn hướng về nhau.

Thi Đại không nói nhiều với thiếu niên kia nữa, cho hấn ta ánh mắt tự bảo trọng sau cùng, cầm bánh hoa quế ra khỏi cửa.

Dường như Giang Bạch Nghiễn vừa ra khỏi nhà bếp, đang đứng ở đầu cuối đường ngầm, trông thấy nàng, nở nụ cười dịu dàng yên tĩnh.

Thi Đại không nhắc đến chuyện mình cắt khẩu phần bánh hoa quế, hươu điếm tâm trong tay với chàng:

“Chàng muốn ăn không?”. Ra chương nhanh nhả ại ++ ện .
vn ++

Vừa dứt lời, Giang Bạch Nghiễn đã đến gần trước mặt nàng, khom người hôn lên.

Nụ hôn kéo đến quá đột ngột, Thi Đại không hề chuẩn bị, lòng bàn tay tê dại, suýt nữa ném bánh hoa quế.

Hơi thở Giang Bạch Nghiễn bỗng đổ ập xuống, như nàng đã dạy trước đó, đầu lưỡi chàng xâm nhập vào miệng nàng, tỉ mỉ liếm mót mỗi một góc.

Bị chàng hôn đến váng vất, Thi Đại thoáng vùng vẫy, bị chàng giữ chặt eo, ra sức hôn mót hơn nữa.

Mãi đến khi nàng thật sự không thở được, nhéo bả vai Giang Bạch Nghiễn, chàng mới chần chừ dừng lại, ôm siết Thi Đại vào lòng, vùi đầu vào hõm cổ nàng.

Bên tai là tiếng thở ở dốc của Giang Bạch Nghiễn, chàng cố ý kiềm nén, như những sợi tơ nóng bỏng len sâu vào tai nàng.

Gò má Thi Đại nóng ran, nhỏ giọng lên tiếng:

“Chàng nhẹ chút nhé, em...”

Nàng cố gắng hít sâu:

“Em sắp không thở nổi rồi.”

Giang Bạch Nghiễn khép hờ, giảm bớt sức lực trong vòng tay.

Thiếu nữ trong lòng mềm mại mảnh mai, chàng dùng chóp mũi cọ cổ nàng, như dây leo dính chặt quần lên.

Cõi lòng giăng đầy nỗi niềm hân hoan kỳ dị, khiến đáy mắt chàng dần mờ sương, khóe môi cong lên.

Ở trong đường ngầm, thông qua khe cửa khép hờ, Giang Bạch Nghiễn nghe thấy đối thoại giữa Thi Đại và thiếu niên.

Người đó nói đúng, tính tình chàng quái gở, không phải kẻ lương thiện, nếu không có Thi Đại ở đây, có lẽ chàng đã lấy mạng họ.

Như con sói không bị dây xích trói buộc, Giang Bạch Nghiễn hiềm khi để ý sinh tử thiện ác.

Ngần ấy năm nay, có người sợ chàng, có người thông cảm, hoặc nhún nhường, hoặc dùng đủ mọi lý do cố ý lấy lòng chàng, muốn kéo chàng vào chính đạo.

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười lấy kiếm chặn ngang, không ai dám tiếp tục ở lại trước mặt chàng nữa.

Chỉ mỗi Thi Đại nói, chàng đã tốt lắm rồi.

Thi Đại thích chàng.

Sống mũi Giang Bạch Nghiễn cao thẳng, cạo lên cổ nàng, mang theo vẻ mát lạnh thoải mái.

Hơi thở chàng lại nóng bỏng, làm vành tai Thi Đại ửng đỏ, không kiềm nổi lên tiếng:

“Ngứa quá.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

Chàng bỗng hỏi:

“Muốn sờ đuôi không?”

Thi Đại chết máy:

“Sao cơ?”

Nàng còn chưa phản ứng lại, đã nghe Giang Bạch Nghiễn thì thầm bên tai:

“Ta muốn được nàng sờ.”

Thi Đại: “...”

Chết mất thôi.

Một câu năm chữ, như ấn sâu vào tim nàng, từ vành tai lan đến
lõng ngực, cả người nóng ran.

Giang Bạch Nghiễn là giao nhân, hình dáng người cá mới là
hình thái chân chính của chàng.

Đã lâu chưa được nàng vuốt ve, mãi đến giờ phút này, dục
vọng khát khao được Thi Đại ân yếm mãnh liệt khó dừng,
mạnh mẽ đến mức trước nay chưa từng có.

Giang Bạch Nghiễn thâm độc thanh tâm chú.

Phần lớn vết thương ở trên người chàng, vuốt đuôi hẳn sẽ
không có vấn đề gì lớn.

Thi Đại sờ vành tai nóng bức của mình:

“Được.”

Thi Đại thấy Giang Bạch Nghiễn rất vui.

Trước giờ chàng không hay thể hiện cảm xúc, lúc này vẫn dịu
dàng như cũ, trong sáng như trăng, thoát tông vô cùng yên
tĩnh.

Nhưng cái đuôi lại không ngừng lúc lắc.

Hệt như khi trước, Giang Bạch Nghiễn chỉ mặc áo ngồi trên
giường, phần đuôi màu lam nhạt bên dưới, đang tỏa sáng lãn
tẩn.

Điều khác biệt là hôm nay đuôi chàng cực kỳ không yên, liên
tục lắc lư, qua lại chẳng ngơi nghỉ.

Thi Đại ngược mắt nhìn qua, tầm mắt tập trung tại một chỗ,
không khỏi cau mày.

Chẳng rõ vì sao giữa đuôi lại có vài vết đao, nhìn vị trí là chỗ

giao châu.

Trái tim bỗng dung bị nhấc lên cao, Thi Đại đánh giá vết sẹo đó:

“Chuyện gì thế này?”

Thương thế của giao nhân hồi phục rất nhanh, dấu vết vẫn còn đây, cho thấy rõ chỉ mới bị mấy hôm nay.

Lẽ nào Giang Bạch Nghiễn tự ngược đến mức dùng đao khoét giao châu?

Thấy nàng lo lắng, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Không sao, ta đã bôi thuốc rồi.”

Lúc lên tiếng, cái đuôi nhẹ nhàng lướt qua chân nàng, cách lớp áo mỏng, mang đến cơn ngứa như có như không.

Động tác nhỏ này quá đổi mập mờ, vành tai Thi Đại lại không có tiền đề bắt đầu nóng lên:

“Giao châu là yêu đan của chàng, sao lại khoét nơi đó?”

Nàng nhanh chóng bổ sung, ngăn chặn sơ hở trong lời nói:

“Không chỉ giao châu, những chỗ khác cũng không được khoét nha.”

Dưới ánh nến, rèm lụa thêu hoa khế đung đưa, ánh sáng bóng tối chồng lên nhau tan rã như mặt hồ gợn sóng.

Giang Bạch Nghiễn ở bên trong, hơi ngẩng đầu, gương mặt chàng được áo choàng đen tôn lên trắng nõn như ngọc mỡ dê.

Chàng cong mắt:

“Không phải vì đau.”

Bờ môi đỏ thắm chậm rãi hé mở, giọng điệu khẽ vang như ụ tuyết tan chảy.

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Ta cất đồ vào trong đó.”

Thi Đại: “?”

Loáng thoáng có dự đoán lạ lùng, nàng không nghĩ nhiều nữa, hỏi thẳng Giang Bạch Nghiễn:

“Đồ gì?”

Đuôi cá ngoan ngoãn dựa sát chân nàng, Giang Bạch Nghiễn nhắc tay, vòng nhẹ lên cổ Thi Đại, để nàng đến gần.

Cánh môi sượt qua tai nàng, giọng nói gần như thì thầm:

“Những viên ngọc mà nàng tặng ta hôm sinh nhật.”

Thi Đại: “...?”

Ngạc nhiên thoáng chốc như điện xẹt, Thi Đại mở to mắt:

“Sao cơ?”

Giao châu chứa linh khí, liên quan đến tính mạng, chẳng khác nào trái tim thứ hai của giao nhân.

Giang Bạch Nghiễn dung hòa phỉ thúy vào máu thịt, đặt cạnh giao châu của chàng.

Chấp niệm sinh sôi mãnh liệt nơi đáy mắt, Giang Bạch Nghiễn đong đầy ý cười:

“Nó xứng được ở đó.”

Đêm xuân phân, sau khi Thi Đại rời khỏi phòng chàng, Giang Bạch Nghiễn tự tay khoét vảy và da thịt ngoài giao châu.

Giao châu là vật quý giá nhất trong cơ thể giao nhân, quà sinh nhật đầu tiên Thi Đại tặng chàng, cũng xứng được trân trọng cất giữ như vậy.

Đưa ngọc vào cơ thể chàng, sống hoặc chết, một phần của Thi Đại vĩnh viễn đều ở trong người chàng...

Dấu ấn do nàng để lại, được đặt tại vị trí gần sinh mệnh nhất, ngày qua ngày sinh trưởng hòa tan cùng máu thịt, cả đời không rời bỏ, cũng chẳng quên đi.

“Không còn đau nữa.”

Như muốn giao toàn bộ thân thể hư hao chẳng chịu nổi của mình cho nàng, tay phải Giang Bạch Nghiễn nắm lấy ngón tay nàng, đặt lòng bàn tay nàng xuống, phủ lên vết sẹo kia.

Giao châu nhạy cảm, được nàng chạm vào cách lớp vải, lan ra hơi nóng, làm đầu ngón tay chàng run lên, vành tai bắt đầu ửng đỏ.

Ngửa mặt nhìn vào mắt Thi Đại chăm chú, Giang Bạch Nghiễn khẽ nói:

“Nàng sờ đi mà.”

Chương 114: C114: Chương 114

Phòng ngủ được xây dựng dưới lòng đất, ánh sáng bên ngoài không len vào được. Ánh nến trở thành nguồn sáng duy nhất, phác họa không gian ẩn giấu vuông vức.

Rèm lụa lơ mờ, vầng sáng lướt qua, Thi Đại chậm rãi chớp mắt.

Vết đao vắt ngang đuôi cá của Giang Bạch Nghiễn dài khoảng một ngón tay, hồi phục hơn phân nửa, không còn rướm máu.

Nàng không cần nghĩ nhiều cũng biết, mười ngày trước, chỗ này có đáng vẻ máu me đầm đìa thế nào.

Cảm xúc nặng nề mãnh liệt ù xuống đầu quả tim, căng tràn lại xót xa, nhức nhối âm ỉ như vị rỉ sét.

Với chữ “yêu”, Giang Bạch Nghiễn chưa từng nhận được quá nhiều, cho nên nhận thức ít ỏi có hạn.

Tà tu cướp đoạt nước mắt giao nhân của chàng, ác ma dòm ngó thân thể chàng, với chàng mà nói, thứ có giá trị nhất có lẽ là cơ thể này.

Để lại dấu ấn của Thi Đại vĩnh viễn trong cơ thể, là cách chàng bày tỏ tình yêu.

Thi Đại chẳng thể nói rõ cảm nhận trong lòng mình là gì, như một làn sóng cuộn cuộn mãnh liệt, nóng hổi, ướt đẫm, chua xót dày đặc.

Thấy nàng yên lặng không lên tiếng, Giang Bạch Nghiễn ngẩng đầu.

Khác với vẻ điên cuồng tự rạch máu thịt của mình, ánh mắt chàng bình tĩnh ôn hòa tựa sông xuân, khiến tất cả mọi vầng sáng đều cam tâm tình nguyện dừng chân nơi ấy.

Chàng hỏi:

“Nàng không thích sao?”

Những quyển tiểu thuyết mà Giang Bạch Nghiễn từng đọc ở Việt Châu, người trong câu chuyện bày tỏ tình ý, trước giờ chưa từng dùng cách đó.

Họ giỏi nói lời yêu thương ngọt ngào, thơ từ trao nhau, dùng những câu thề non hẹn biển bày tỏ tình ý, nhưng ngôn ngữ là thứ hư vô mờ mịt nhất, chẳng đáng nhắc đến.

Nếu Thi Đại không thích...

“Em đâu có không thích.”

Thi Đại đoán được tâm tư chàng:

“Chàng đừng khoét thêm một đường, lòi nó ra nữa.”

Với hiểu biết của nàng về Giang Bạch Nghiễn, hẳn nàng biểu hiện dấu chỉ là một chút kháng cự thôi, người này có thể lấy ngọc máu me be bét ra ngoài ngay.

Cơ thể ai chịu nổi giày vò như thế này.

Cúi đầu nhìn vết sẹo ở đuôi cá, Thi Đại ổn định cảm xúc, duỗi tay phải ra.

Sắc đuôi của Giang Bạch Nghiễn óng ánh, là màu lam nhạt mà nàng thích nhất, được Thi Đại chạm vào, đuôi cá vung vẩy lên xuống.

Nhạy cảm quá.

Nàng không dám dùng sức, vuốt nhẹ bên cạnh vết sẹo, giọng nói đau xót:

“Sao mà không đau cho được.”

Ngọc là vật bên ngoài, Giang Bạch Nghiễn lại cắt nó vào trong đuôi, vết thương không bị nhiễm trùng chứ? Thề chất giao nhân tốt đến vậy ư?

Thi Đại chẳng yên tâm nổi:

“Giờ chỗ này có cảm giác gì?”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Không sao, cơn đau đã dịu hẳn, khoảng nửa tháng sau sẽ tự lành.”

“Chàng đừng làm như vậy nữa.”

Thi Đại chọt vào một phiến vảy:

“Sau này em còn tặng cho chàng rất nhiều rất nhiều thứ, nếu chàng thích nhét hết cái này đến cái khác...”

Nàng nhỏ giọng lầm bầm:

“Về sau tặng quà cho chàng, chắc chắn em sẽ chọn cái to ơ là to, để chàng không thể nhét vừa.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ thành tiếng.

“Vả lại, em luôn bên cạnh chàng kia mà.”

Ánh nến rơi vào đáy mắt nàng, Thi Đại ngẩng đầu, đồng tử lấp đầy những tia sáng vụn vỡ:

“Nếu chàng nhớ em, cứ ôm lấy em là được, đâu cần mấy miếng ngọc đó.”

Giọng nói nhẹ nhàng như mật ong, ấm nóng vô ngần hòa tan trong tim.

Giang Bạch Nghiễn lặng im lắng nghe, áp đuôi sát chân nàng:

“Được.”

Thi Đại xụ mặt, cổ ra vẻ nghiêm khắc:

“Nếu chàng còn không chịu yêu thương mình đành hoàng, em sẽ giận đấy.”

Thực ra là đau lòng cho chàng nhiều hơn.

Nàng không thể hung dữ với Giang Bạch Nghiễn được, giọng điệu nghiêm túc, nhưng âm cuối hóa mềm mại, vừa nói hết một câu, chân lại truyền đến cơn ngứa nhẹ.

Là đuôi cá của Giang Bạch Nghiễn đang vung vẩy với biên độ nhỏ.

“Lúc chàng vui...”

Thi Đại tò mò:

“Nó sẽ lắc tới lắc lui như vậy hả?”

Số lần nàng được thấy đuôi của Giang Bạch Nghiễn có hạn, trước sau chỉ mới hai lần. Khi ấy hai người còn chưa thân thiết như bây giờ, Thi Đại vẫn còn kiêng kỵ, hành vi cử chỉ cần thận lịch sự.

Đến nay, thái độ nàng tự nhiên hơn nhiều.

Dầu vẫn còn đôi chút xấu hổ.

Giang Bạch Nghiễn:

“...Không biết nữa.”

Chạm phải ánh mắt khó hiểu của Thi Đại, chàng thản nhiên cười bảo:

“Ta không thường hóa thành hình dáng giao nhân.”

Cũng chưa từng vui sướng như thế này bao giờ.

Trong ký ức, đuôi cá thường được liên hệ cùng đau đớn.

Mỗi khi chàng hóa thành hình dáng giao nhân, là lúc tà tu khoét vảy, chìm trong biển máu và ánh đao, làm sao vui nổi.

Ngay cả bản thân Giang Bạch Nghiễn cũng chẳng hay, hóa ra khi lòng chàng hân hoan, đuôi cá sẽ lắc lư không thể khống chế.

Thi Đại cười:

“Thế thì đúng rồi.”

Đáng yêu quá đi mất, hết như động vật nhỏ vậy.

Nàng để ý vết thương của Giang Bạch Nghiễn, áp lòng bàn tay lên vết đao kia.

Giao nhân thể hàn, lớp vảy thường mát lạnh, chỉ mỗi chỗ này, khi vuốt v e sẽ nóng lên.

Như vuốt thuận lông, Thi Đại sờ hết lần này đến lần khác, lên tiếng phá tan im ắng:

“Giao châu đang tỏa nhiệt?”

Yết hầu nhúc nhích, Giang Bạch Nghiễn trả lời nàng:

“Ừm.”

“Cũng vì tâm trạng tốt ư?”

Giọng Thi Đại mang theo vẻ mới lạ:

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì, khiến chàng vui nhường ấy?”

Chẳng phải chỉ gặp ba đồng liêu của Trần Ách Ti, rồi ăn bánh hoa quế với nàng thôi sao?

Lực vuốt ve của nàng không nặng không nhẹ, thỉnh thoảng đầu ngón tay đề lên vẩy, thuận thế móc lên.

Nhiệt độ cơ thể thiếu nữ còn nóng hơn chàng, thấm vào giao châu, khiến Giang Bạch Nghiễn thoáng thất thần.

Sống lưng không khỏi căng chặt, tê dại từ đuôi lan đến bụng nhỏ, Giang Bạch Nghiễn vòng cổ nàng.

Chàng dịu giọng thủ thỉ:

“Nàng thích ta.”

Trước khi gặp Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn chưa bao giờ là người lo được lo mất, khịt mũi khinh thường bốn chữ này.

Vạn vật thế gian với chàng chỉ như mây khói, không đáng ảnh hưởng tâm trạng, lúc đi lại khắp cửu châu, chàng luôn mang theo vẻ thờ ơ làm liêu.

Thi Đại là ngoại lệ.

Nàng quá tốt đẹp, từ trên xuống dưới không có chỗ nào để chê. Đối diện với nàng như tro tàn không chốn che th@n dưới ánh mặt trời, sự ti tiện của Giang Bạch Nghiễn được tôn lên rõ hơn hẳn.

Thi Đại nhẫn nại đáp:

“Ừm, em thích chàng.”

Chóp mũi cọ qua vành tai nàng, giọng điệu Giang Bạch

Nghiễn mềm mại:

“Ta nhớ nàng lắm.”

Từ sau khi rời khỏi Thi phủ, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi giờ mỗi phút, Giang Bạch Nghiễn đều nhớ nàng.

Nhớ đến những lời ác độc cay nghiệt, chán ghét chẳng buồn che giấu của nàng, cũng nhớ ánh mắt cuối cùng Thi Đại nhìn chàng, lạnh lùng tuyệt tình, ghét bỏ cùng cực như thấy vật dơ bẩn.

Nhưng nhưng nhớ nhiều hơn, lại là dáng vẻ nàng tươi cười nhìn chàng chăm chú, hai mắt sáng rõ, mặt tựa trắng rằm, ngẩng mặt nhìn qua, như gió xuân thổi mát dòng suối.

Cánh tay Giang Bạch Nghiễn dùng sức, ôm nàng chặt hơn đôi chút.

Chàng hỏi:

“Ta có thể sờ nàng không?”

Tim Thi Đại đập mạnh:

“Có thể.”

Hai người có quan hệ thân mật, nàng có thể thoải mái vuốt ve đuôi của Giang Bạch Nghiễn, tất nhiên chàng cũng có thể chạm vào nàng.

Nhưng mà...Giang Bạch Nghiễn muốn sờ chỗ nào?

Lòng Thi Đại hồi hộp, thấy Giang Bạch Nghiễn buông lỏng hai tay, nhìn mặt nàng chăm chú.

Chàng duỗi tay, vuốt ve giữa hàng mày của nàng.

Tướng mạo Thi Đại hồn nhiên hoạt bát, mày liễu dài mảnh,

bên dưới là mắt hạnh to tròn, như hai chiếc thuyền lá dập dờn trên sóng biển.

Ngón tay Giang Bạch Nghiễn di chuyển, gò má nàng ửng hồng từng chút một.

Ngón tay chàng thon dài, có vết chai, từ mi tâm đến đuôi mắt, rồi lại tới chóp mũi bờ môi, khiến nàng tê ngứa.

Hóa ra chỉ là sờ mặt thôi.

Động tác cực kỳ kiềm chế, không hề có ý vượt quy tắc, lòng Thi Đại lại như mèo cào, rơi vào ánh mắt như có thực thể của chàng.

Dường như muốn khắc sâu gương mặt nàng vào lòng, Giang Bạch Nghiễn chậm rãi miêu tả cảm nhận, chờ khi chạm vào bờ môi, cuối cùng không nén nổi khát vọng, hôn nhẹ lên đó.

Vải vóc cọ xát, khẽ vang sột soạt, tiếng chàng thì thầm len vào vành tai:

“Nàng cũng sờ ta đi.”

Không chịu nổi ngứa ngáy, Thi Đại run lên, nhịp thở hỗn loạn.

Giang Bạch Nghiễn áp sát môi nàng, thở ra như đốt lửa, từ điểm tiếp xúc ban đầu dần lan tràn cháy bỏng, ồ ạt kéo tới.

Không tự chủ bị chàng mê hoặc, Thi Đại vuột đuôi cá.

Nàng nghe thấy tiếng th ở dốc khe khẽ bật ra khỏi cổ họng Giang Bạch Nghiễn.

Màn lụa phủ xuống những cái bóng chồng chất, dập dờn như sóng nước.

Chẳng rõ cố ý hay vô tình, đuôi cá quẩn lên đầu gối nàng, cọ xát hằn nếp nhăn trên áo choàng.

Gay go quá.

Nhận ra tình cảnh quá đổi kiêu diễm, lỗi tai Thi Đại đỏ bừng, nhìn sang Giang Bạch Nghiễn.

Đồng tử chàng đen láy, lúc cầm kiếm thì dáng vẻ lạnh lẽo, như tuyết mãi mà chẳng chịu tan.

Giờ đây băng tuyết tan chảy, toàn bộ hóa thành màu nước trong vắt.

Nhìn vào mắt nàng, khóe môi Giang Bạch Nghiễn khẽ cong:

“Nàng thích không?”

Thi Đại không chút chần chừ, thành thật đáp:

“Em thích.”

Thế nên người ấy mỉm cười rạng rỡ.

“Muốn nữa.”

Cuốn đuôi lên, ôm lấy chân Thi Đại, chàng lên tiếng:

“Nàng sờ thêm nhé.”

Giang Bạch Nghiễn thích được nàng chạm vào.

Ngón tay mềm mại ấm áp lướt đi trên đuôi cá, mê hoặc khiến người ta không thể chống cự.

Ngay cả đau đớn của chàng cũng thích nàng, vết thương được xoa nhẹ tê ngứa, cảm giác bị xé rách đi kèm vui sướng, quần quýt lấy nhau.

Rất dễ gây nghiện.

Lời chàng nói thẳng thắn quá mức, Thi Đại cố hết sức giữ bình tĩnh, gật đầu.

Giang Bạch Nghiễn khoác áo, vạt áo rủ xuống lộn xộn, che đi gần như một nửa đuôi cá.

Chú ý đến tầm mắt của nàng, thiếu niên duỗi tay phải, tự mình vén nó lên như muốn mời Thi Đại thưởng thức.

Áo choàng đen nhánh, sắc da Giang Bạch Nghiễn lại trắng lạnh, sau động tác của chàng, màu mực dịch lên trên, lộ ra một vùng lớn vậy lam.

Thi Đại nghe thấy tiếng tim mình vang vọng dồn dập.

Lần đầu tiên nàng thấy ranh giới giữa bụng nhỏ và đuôi cá của chàng.

Thường xuyên luyện kiếm, bụng Giang Bạch Nghiễn có cơ thịt rắn chắc xinh đẹp, chùng như vì sự âu yếm của nàng, nó đang ở trạng thái căng chặt.

Bộ phận nối liền với làn da, đuôi cá có sắc trắng sứ chuyển tiếp, rồi dần xuống dưới, hóa sang lam nhạt của nước biển.

Thắt lưng hẹp, đuôi cá xinh đẹp, sinh ra mỹ cảm ngang ngược, chiếm cứ ánh mắt của Thi Đại.

“Bên trên.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Cũng có thể sờ.”

Thi Đại: “...”

Nàng có lý do nghi ngờ, Giang Bạch Nghiễn cố ý.

Nhưng quan sát sắc mặt đối phương, biểu cảm chàng thuần khiết, mặt mày được ánh nến vàng dịu dàng bao phủ, chẳng nhìn ra nửa phần tâm tư.

Miếng môi Giang Bạch Nghiễn quăng ra rõ là thơm ngọt, Thi Đại cực kỳ nghe theo tiếng lòng cắn lấy nó, ngón trỏ chọt vào cơ bụng chàng.

Khác hẳn với đuôi cá, cảm giác cứng rắn, gồ lên rõ rệt.

Nơi đó chưa từng có người chạm qua, bụng nhỏ run nhẹ, Giang Bạch Nghiễn mím chặt môi.

Đường eo lưng rất đẹp, nhưng Thi Đại quan tâm vết sẹo của chàng hơn.

Sẹo ở nơi này ít hơn trên người, phần lớn là vết thương cũ, hẳn khi Giang Bạch Nghiễn tự đâm mình, đã quen cấn vào ngực và cánh tay.

Xúc cảm cơ bụng rắn rỏi, Thi Đại cẩn thận lướt qua, vuốt ve từng vết sẹo:

“Những chỗ này còn đau không?”

Nàng nói đoạn khéo mắt dời xuống, vô tình lướt qua phần vảy trắng xanh nổi liền đuôi cá và bụng nhỏ.

Đột nhiên nghĩ đến gì đó, động tác Thi Đại khựng lại.

Vị trí này là...

Chẳng ai lên tiếng.

Xung quanh im ắng vài giây, không khí như đường tan chảy ở nhiệt độ cao, sền sệt vương vãi.

Cực kỳ hiếm có, Giang Bạch Nghiễn không trả lời câu hỏi ban nãy, mà thì thào gọi nàng:

“Đại Đại.”

Giọng chàng rất khàn.

Thi Đại cuộn đốt ngón tay:

“Sao ạ?”

Ánh nến văng lách tách, Giang Bạch Nghiễn khép hờ hai mắt.

Do vuốt ve của nàng, mắt hoa đào như phủ lớp lụa mềm, mờ mịt không rõ.

Vệt đỏ quuyến rũ lan từ đuôi mắt đến gò má, trong ngày tháng hai khí hậu ẩm dần này, tràn ra sắc xuân mơ hồ.

Chùng như hoang mang, Giang Bạch Nghiễn không nói được gì, chỉ duỗi tay ôm nàng.

Giao châu nóng bức, ngay cả những viên ngọc trong cơ thể cũng tăng nhiệt theo, thấm đẫm vào tim.

“Chờ lát nữa hãy sờ tiếp nhé, được không?”

Hơi thở hỗn loạn, Giang Bạch Nghiễn ôm siết lấy nàng, như người chết đuối vớ được ván gỗ duy nhất:

“Nóng lắm.”

Chương 115

Không hề ổn.

Sau khi âm cuối chàng rơi xuống, mùi hương mát lạnh quần quýt kéo đến, là hương vị độc đáo chỉ có ở Giang Bạch Nghiễn.

Chàng ngồi trên giường, hơi khom người xuống, thân hình căng chặt thành một cây cung đang chờ sử dụng, đuôi cá không còn động tĩnh gì, chẳng lướt quanh chân Thi Đại nữa.

Dáng vẻ yên tĩnh, dịu ngoan, trông vô hại với người và vật, thực tế lại là con thú đang bị giam trong lồng, một khi vùng thoát ra, sẽ để lộ nanh vuốt.

Cơ thể chàng quả thật nóng bừng.

Nhiệt độ cơ thể giao nhân lạnh hơn người bình thường, Thi Đại đã quen với nhiệt độ thiên lạnh của Giang Bạch Nghiễn từ lâu, lúc này được chàng ôm lấy, lại cảm giác hơi ấm bao bọc.

Hơi thở của Giang Bạch Nghiễn cũng nóng bỏng, thấm vào lớp áo, thiêu cháy da đầu nàng tê dại.

Trưởng thành ở thế kỷ hai mươi mốt, từ nhỏ đã được hun đúc, Thi Đại nhận thức rõ ràng về tất cả mọi chuyện đang xảy ra trước mắt.

Giang Bạch Nghiễn hóa thành hình dáng giao nhân, nhưng kết cấu cơ thể quan trọng chẳng khác gì con người. Nếu xem đuôi là hai chân...

Trên phần mở đầu đoạn đuôi, dưới bụng nhỏ của chàng...

Dưới bụng nhỏ của nam tử nhân loại, là chỗ nào?

Tay phải vừa chạm qua chàng âm ỷ nóng ran, Thi Đại cố hết sức ổn định đầu óc đã hóa bột nhão của mình, lắp bắp bảo:

“Chàng, chàng vẫn ổn chứ?”

Giang Bạch Nghiễn vẫn đáp như cũ:

“Không sao.”

Giọng nói chàng rất nhẹ, ngay sau đó là hơi thở hỗn loạn.

Nhìn thế nào cũng thấy có sao kia mà.

Đầu óc Thi Đại càng rối hơn, muốn nói gì đó, lại chẳng biết phải mở miệng thế nào, vài lần muốn nói lại thôi.

Được Giang Bạch Nghiễn ôm vào lòng, nàng không rõ sắc mặt đối phương, len lén liếc nhìn, chỉ thấy vành tai ửng đỏ của chàng, như ngọc nhuộm máu.

Đuôi cá cọt lên chân nàng như tìm kiếm an ủi.

Im ắng thế này thật sự quá mức khó chịu, Thi Đại thở chậm hơn, nhớ lại những tình huống ở cạnh Giang Bạch Nghiễn trong quá khứ.

Sáu bảy tuổi chàng đã bị diệt môn, về sau vẫn sống trong sự giam cầm của tà tu, cả ngày qua lại với tà thuật, chẳng khác nào cỗ máy giết chóc.

Ngay cả ôm ấp và nụ hôn Giang Bạch Nghiễn cũng lạ lẫm, nhiều hơn nữa...

Hắn không có ai nói cho chàng biết.

Chần chừ một lúc, Thi Đại hỏi:

“Chàng khó chịu hả?”

Lần này Giang Bạch Nghiễn không đáp “không sao” nữa.

Giọng nói phiền muộn bật ra khỏi cổ họng chàng, hơi khàn:

“Ừm.”

Thi Đại: “...”

Nàng hỏi dò:

“Chàng có biết nguyên nhân không?”

Thi Đại nghĩ rất thoáng.

Nếu nàng và Giang Bạch Nghiễn đã bày tỏ tấm lòng, chính là mối quan hệ người yêu chính thống. Giang Bạch Nghiễn bằng lòng đưa ngọc nàng tặng vào cơ thể chàng, nàng chẳng cần thiết ngượng ngùng, phải nghĩ cho chàng nhiều hơn.

Giữa người yêu với nhau, thân mật mập mờ là chuyện hết sức bình thường.

Chẳng ngờ nàng lại thẳng thắn nhường ấy, Giang Bạch Nghiễn yên lặng một lúc:

“Ừm.”

Chàng thành thật đáp:

“Ta từng đọc trong tiểu thuyết.”

Thi Đại giật mình, nhớ lại nghi ngờ lóe qua rồi tan biến của nàng khi Giang Bạch Nghiễn đề cập đến những loại sách từng đọc ở Việt Châu.

Quả nhiên là chàng ngại nói ra tên sách mà!

Thi Đại chìm vào suy nghĩ.

Nàng yên tĩnh suốt một lúc lâu, ở yên tại chỗ chẳng nhúc nhích gì, Giang Bạch Nghiễn vẫn đang tỏa nhiệt, như là ảo giác, mùi hương mát lạnh trên người chàng càng lúc càng nồng.

“Hay là...”

Thi Đại mở lời:

“Em giúp chàng nha?”

Gần như khi vừa dứt lời, Giang Bạch Nghiễn đã ngẩng mặt nhìn nàng.

Vệt đỏ vẫn chưa tan trên gò má chàng, ánh nến phản chiếu nơi đáy mắt chàng, gần như đượm ý vị ngấm mỹ nhân dưới ánh đèn.

Thi Đại bị ánh mắt ấy nhìn đến mức vành tai nóng lên, tròn mắt di chuyển một vòng, rồi lại nhìn vào mắt chàng.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Không cần, bây giờ ta...”

Chàng tự biết tính mình kỳ lạ, không hợp với người khác, mua tiểu thuyết ở Việt Châu, một là muốn biết sở thích của Thi Đại, hai là nghiên cứu cách sống của người bình thường.

Từ nhỏ thông minh, Giang Bạch Nghiễn đọc rất nhanh, học cũng nhanh...

Tiêu khiển, hứng thú và những cách thân mật giữa nam nữ.

Tất nhiên chàng rất muốn thân thiết hơn với Thi Đại, nhưng trước mắt tất cả đều không thích hợp.

Xét địa điểm, tòa nhà bị chàng xem như nhà giam, cầm tù vô số sát thủ, cũng từng có thi thể chồng chất.

Xét thời gian...

Cơ thể chàng bị tà khí xâm chiếm, bị chính đạo toàn thành truy sát.

Giang Bạch Nghiễn không muốn Thi Đại thiệt thòi.

Hai tay siết chặt lưng nàng, Giang Bạch Nghiễn đọc thầm thanh tâm chú, khép hờ mắt trong d*o vọng kéo dài bất tận.

Hương thơm ngọt ngào quần quýt khắp người Thi Đại, như hoa quế tươi mới thấm đẫm giọt sương ban mai...

Nàng giữ lại túi thơm chàng tặng.

“Nhưng chẳng phải chàng...”

Thi Đại nhỏ giọng bảo:

“Vẫn đang nóng ư?”

Nàng chạm vào giao châu, nóng đến dọa người.

Vốn trong trạng thái căng thẳng kiệt sức, bị nàng đụng vào, Giang Bạch Nghiễn bỗng run nhẹ, cái đuôi vung vẩy một luồng gió mát.

“Không phải kiểu đó đâu...”

Thi Đại suýt nữa cắn nát đầu lưỡi mình:

“Là cách khác.”

Giờ hai người đều bị thương, cả người Giang Bạch Nghiễn đầy vết xước, không chịu nổi giày vò.

Nàng không đến mức kéo người ta lên giường vào lúc này, nếu không vết thương nứt ra, thương thể chắc chắn nghiêm trọng hơn.

Đuôi cá như lụa trắng lặng lẽ lắc lư hai cái.

Giang Bạch Nghiễn hiểu ẩn ý của nàng, ngược mắt nhìn qua, vệt hồng lan rộng, phác họa vẻ si mê đượm ý cười.

Chàng nói:

“Nàng đừng chán ghét nó.”

Thi Đại: “...”

Nàng chớp mắt liên tục vài cái mới tiêu hóa hết ý nghĩa câu này, và từ “nó” mà chàng gọi. Không thể không nói, ở một số phương diện nào đó, Giang Bạch Nghiễn thật sự hết sức thẳng thắn.

Đối diện với Thi Đại, chàng bằng lòng bộc lộ niềm vui và khát vọng của mình.

Cõi lòng rồi bời, Thi Đại gật đầu.

Giang Bạch Nghiễn buông nàng ra, hơi cúi đầu, vén áo lên.

Thi Đại cũng nhìn xuống theo, eo chàng gầy mà có lực, căng chặt như một nhánh trúc, lại vô cùng mềm dẻo, bên dưới được vây trắng như ngọc bao quanh, vây cá dần dần đổi màu, từ trắng sang xanh.

Một vệt dài đỏ bùng mở ra tại vị trí hoàn toàn hóa thành xanh thẫm bên trên đuôi cá bằng phẳng.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Đây là khoang miệng của tộc giao nhân.”

Dùng để đuổi ra và thu lại, đảm bảo giao nhân hành động tự nhiên dưới nước, không bị hạn chế trời buộc.

Không lâu sau, một vật được ẩn giấu bên trong hoàn toàn hiện

ra.

Bên tai yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở kéo dài như có như không.

Vật này chứa d* c vọng xấu xí mãnh liệt đến cùng cực, khiến lòng chàng khó mở lời, hướng chỉ là Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, đánh giá sắc mặt nàng.

Nàng hoàn toàn không có vẻ chán ghét, chỉ hơi ngạc nhiên, nhìn kỹ thêm một lúc, mặt bỗng ửng hồng, như đám mây nhuộm sương sớm.

Ngay sau đó, Thi Đại duỗi tay.

Sức lực nàng rất nhẹ, như nhặt lên một đoá hoa mềm mại...

Dẫu cho nhiệt độ của thứ trong tay còn cao hơn giao châu, cũng chẳng mềm chút nào, ngược lại như bàn ủi, làm lòng người hoảng hốt.

Vừa chạm vào, yết hầu Giang Bạch Nghiễn nhúc nhích, mím chặt đôi môi.

Nóng quá.

Đầu ngón tay Thi Đại run lên như bị bỏng rát, dần xuống nhịp tim tựa trống dồn, cẩn thận chiếm lấy vệt đỏ trong sắc xanh thắm kia.

Làn hơi vỡ vụn bật ra khỏi cổ họng, đuôi mắt Giang Bạch Nghiễn lại càng đỏ bừng, siết chặt cánh tay ôm lấy nàng.

Chẳng rõ là ngứa ngáy hay tê dại, hoặc là đau đớn, làm đáy mắt chàng dần dần dâng lên hơi nước nóng bỏng.

Giọng nói thiếu niên như móc câu nhỏ, dẫn dắt hơi nóng phả vào vành tai, nhẹ nhàng lan đến tim nàng.

Thi Đại nghe chàng nói:

“Mạnh hơn.”

Nàng không kiềm nổi cơn run dâng lên từ xương cốt.

Ánh nến rơi vào gương mặt nghiêng của nàng, phủ lên vàng sáng mỏng manh tựa ngọc trai.

Thi Đại ngừng thở, cùng lúc khi tăng sức lực, eo nàng nóng lên.

Đuôi cá Giang Bạch Nghiễn cuộn lại, quấn quanh hơn nửa eo nàng, vây đuôi đặt bên thắt lưng, nhẹ nhàng đung đưa.

Vì chàng quá quý như vậy, Thi Đại bị ép tiến về trước hai bước, đầu gối áp sát bên giường.

Hai người cách nhau gần hơn, Giang Bạch Nghiễn hôn lên môi nàng.

Nói một cách chính xác là li3m, mang theo mê loạn dây dưa mất khống chế.

Hơi thở của chàng rối loạn, cảm xúc không ổn định cũng chẳng bình tĩnh nổi, động tác hoàn toàn dựa theo bản năng.

Dầu năm đó bị khoét từng phiến vảy, Giang Bạch Nghiễn cũng chưa từng rơi bởi đến nhường này.

Toàn thân trên dưới đều cực kỳ nhạy cảm, mỗi lần chạm vào như có dòng điện lướt qua, khiến đầu ngón tay tê dại.

Rất khó để hình dung cảm nhận trong giờ phút này, không phải đau đớn bén nhọn khi mũi dao lún vào da thịt, cũng chẳng giống tra tấn thấu xương khi máu thịt nứt toác.

Vui sướng do Thi Đại mang đến đục mở xương máu của chàng, lan khắp tứ chi xương cốt, mãnh liệt hơn cũng khắc cốt ghi tâm hơn cả đau đớn.

Thường xuyên liếm máu trên đầu mũi dao, Giang Bạch Nghiễn đã quen với nhức nhối cận kề cái chết, không sợ hãi cực hình tàn nhẫn, chỉ riêng hôm nay, chàng như đắm mình vào cõi mộng xinh đẹp, giác quan được phóng đại, thất thần rất lâu.

Ánh nến vang lên lách tách, màn lụa đỏ bóng chậm rãi đung đưa, kìa thích lòng người.

Tim Thi Đại đập thành thạch, suýt nữa trượt tay, nắm không vững.

Môi Giang Bạch Nghiễn từ khóe môi nàng dời đến gò má, sau đó lại không chút quy tắc lướt đến vành tai, ngậm dãi tai nàng.

Như có ma lực, góc ngách bị nó va chạm nảy sinh dòng điện, nương theo nhịp tim mãnh liệt, truyền đến lục phủ ngũ tạng.

Giang Bạch Nghiễn động tình, hơi thở nóng rực, giọng nói vừa dịu nhẹ lại mềm mại.

Áp sát bên tai nàng, chàng khẽ gọi tên nàng, khi thì “Đại Đại”, lúc lại “Thi Đại”, chừng như kiềm nén điều gì đó, mang theo vẻ ngây ngô của thiếu niên, hết tấm lưới dày đặc, trói chặt khiến nàng chẳng thể vùng thoát.

Giang Bạch Nghiễn hôn xong dải tai, dời xuống cổ nàng.

Thoạt đầu chỉ là những cái chạm nhẹ nhàng đụng vào là thôi, sau khi lục tay Thi Đại dần mạnh hơn, đã hóa thành hôn mướt và cắn nhẹ, răng môi cùng đè lên hõm cổ nàng.

Đuôi cá cũng chẳng chịu an phận, vài lần siết chặt cựa xát, quần quanh eo nàng, hơi nóng ập tới.

Thi Đại chỉ cảm thấy bản thân như dán sát vào một ngọn lửa ướt dầm dề, sắp tan chảy mất rồi.

Giang Bạch Nghiễn khẽ hỏi:

“Thích ta?”

Làn da non nớt dần loang ra một vệt đỏ bừng, Thi Đại vô thức đáp:

“Thích chàng.”

Đuôi cá quần quanh eo nhẹ đung đưa, hơi dùng sức như muốn giữ nàng vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình.

Rằng Giang Bạch Nghiễn cạ nhẹ lên cổ nàng:

“Thích ta nhiều hơn chút nữa nhé, được không?”

Âm điệu khàn khàn, đứt quãng như nói mớ, có thể ép người ta phát điên.

Lòng bàn tay phải Thi Đại khựng lại, mi mắt phủ ánh nến như bột phấn vàng:

“...Được.”

Người trước mặt cọ bả vai nàng:

“Đại Đại, mạnh hơn nữa đi.”

Bị trêu ghẹo đến mức lòng dạ rối bời, Thi Đại nghiêng mắt nhìn chàng.

Kiểm ý hung ác người sống chớ lại gần đã tan biến mất dạng, vành mắt Giang Bạch Nghiễn ửng đỏ, che giấu mong chờ ngây thơ lạ lẫm, lại như yêu quý câu hồn, làm người ta chẳng thể phân rõ.

Phát giác Thi Đại nhìn qua, mày mắt Giang Bạch Nghiễn khẽ cong, đọng đầy ý cười.

Gần đây ngày xuân dần ấm áp, thường có ánh nắng dịu nhẹ.

Hơi nóng cuộn cuộn quá mức mãnh liệt, được nàng vuốt v e, cuối cùng cánh hoa đã bị tan chảy dưới ánh mặt trời, rướm mật đặc sệt, dính nhớp trên tay Thi Đại như đường trắng nướng chảy.

Đáy mắt trượt xuống giọt nước lấp lánh, Giang Bạch Nghiễn ngậm d ái tai nàng.

Như giấu kín trong sương mù, mờ mịt chẳng phân rõ phương hướng.

Tất cả những chuyện ban nãy trở thành giấc mộng thật giả khó đoán, dần thân vào đó cũng chẳng mấy rõ ràng, Giang Bạch Nghiễn nhất thời hoảng hốt, chỉ nhớ rõ vui sướng và độ ấm thiêu đốt chàng gần như không còn.

Vui buồn oán hận, giận si tham vọng, điên cuồng sinh sôi như dây leo.

Tất cả suy nghĩ cảm nhận nơi đáy lòng, đều là tình cảm lạ lẫm trước nay chưa từng có.

Thi Đại không dám nhúc nhích:

“Chàng...đờ hơn chút nào chưa?”

Thoáng chốc, nàng nghe Giang Bạch Nghiễn khẽ “ừm” một tiếng.

Dường như khó chia lìa, chàng lại cắn nhẹ d ái tai ửng đỏ của Thi Đại:

“Thích.”

Thi Đại: “...”

Cũng đâu cần phải thẳng thắn đến vậy...thôi bỏ đi.

Lòng bàn tay ẩm ướt sền sệt, như cơn mưa chưa ngớt.

Nàng nghe mà thẹn thùng, lặng lẽ nghiêng đầu qua, nhìn vào mắt Giang Bạch Nghiễn.

Đôi mắt ấy chất chứa d*ng vọng mờ mịt, cũng có ánh sáng trong suốt, sóng sánh như rượu, sắc nước ẩm ướt, nửa tỉnh nửa say, thoát mơ thoát thật.

Môi chàng đỏ thắm, ngay cả nốt ruồi nhỏ dưới khóe môi cũng quyến rũ hơn cả, như cành cây hé lộ nụ hoa e ấp, móc vào trái tim.

Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh nhìn nàng rất lâu, khi lên tiếng, giọng nói vẫn khàn:

“Có khăn tay không?”

Thi Đại gật đầu, lấy khăn tay trong tay áo ra đưa cho chàng.

Giang Bạch Nghiễn nhận lấy, tay trái nắm chặt cổ tay nàng, tỉ mỉ lau chùi.

Trong lòng bàn tay Thi Đại là d*ng vọng của chàng.

Như con diều bị trói chặt trên dây, cảm xúc của chàng hòa tan cùng nàng, chỉ mỗi nàng có thể tùy ý khống chế, thoải mái định đoạt.

Rõ ràng là thứ ghê tởm, tham lam, Thi Đại vẫn vui vẻ tiếp nhận, ban cho dịu dàng.

Giang Bạch Nghiễn mềm giọng hỏi nàng:

“Có chỗ nào khó chịu không?”

Nàng thì có gì khó chịu kia chứ? Tay hơi tê thôi.

Thi Đại lắc đầu:

“Không có.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt:

“Nàng thích không?”

Thị Đại ghen lời.

Câu hỏi này biết trả lời thế nào đây? Tất nhiên không phải không thích...

Nàng khựng lại một thoáng, vệt đỏ khó khăn lắm mới rút đi lại lan ra vành tai:

“Cũng được.”

Thị Đại nói:

“...Em thích.”

Vì câu này, mắt hoa đào của người ấy khẽ cong, Giang Bạch Nghiễn lau sạch tay nàng, đến gần thêm chút nữa.

Tròng mắt đen láy bị nước mắt thấm ướt, hãy còn dư vị đỏ bừng, nuốt chửng toàn bộ cái bóng của Thị Đại, một vùng mờ tối.

“Nếu thích.”

Đuôi cá lại quần ch ặt eo nàng, Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Có thể muốn nữa không?”

Chương 116

Hiển nhiên Giang Bạch Nghiễn được nước lần tới, nhưng Thi Đại không từ chối.

Bị chàng nhìn chăm chú bằng đôi mắt xinh đẹp quyến rũ, mờ sương thế này, e rằng ai cũng không thể đẩy ra được.

Người ta thường bảo trước lạ sau quen, kết quả lần thứ hai Thi Đại cũng chẳng thành thạo cho mấy, chỉ miễn cưỡng không chế sức lực, để chàng không khó chịu hơn thôi.

Bình tĩnh mà nói, bất kể là ôm hôn, hay cử chỉ thân mật lúc này, nàng không hề cảm thấy chán ghét.

Ngày xưa quá ít tình yêu thương thiên vị, Thi Đại không có nhiều cơ hội thân thiết với người khác.

Ở cô nhi viện, thấy cô và những người tình nguyện thỉnh thoảng sẽ ôm mấy đứa bé, Thi Đại rất mong chờ khoảnh khắc ấy.

Ấm áp mà thân thiết, như được người ta đối xử hết lòng hết dạ.

Chờ Thi Đại dần dần trưởng thành, những tiếp xúc kia càng ngày càng ít.

Nàng trở thành học sinh ngoan ngoãn nghe lời, người chị đáng dựa dẫm trong mắt em nhỏ, nhất định phải lễ phép thận trọng, không nên làm nũng ngây thơ nữa.

Nghe nói trong rất nhiều gia đình, mấy đứa nhóc có thể thoải mái ôm ấp, vĩnh viễn luôn chiếm được ánh mắt của cha mẹ.

Thi Đại chỉ nghe nói mà thôi.

Giang Bạch Nghiễn dường như có d*ch vọng chiếm hữu vượt xa bình thường với nàng, Thi Đại lại chẳng chút phản cảm.

Lúc ở cạnh Giang Bạch Nghiễn, nàng cũng chìm đắm toàn tâm toàn ý, muốn thân mật với chàng hơn, không muốn chàng rời đi.

Tình yêu như thủy triều thế này, khiến nàng yên lòng trước nay chưa từng có.

Xong chuyện, Thi Đại được Giang Bạch Nghiễn tỉ mỉ lau tay phải, sau đó nàng xoay người qua, chờ chàng hóa lại hình người.

Nói ra cũng kỳ diệu, tướng mạo Giang Bạch Nghiễn không hề thay đổi trong trạng thái hình người và giao nhân, vậy mà lại cho người ta cảm giác rất khác.

Đuôi cá xanh thắm, thêm chút xinh đẹp quyến rũ cho ngũ quan tinh tế của chàng, không giống người đời. Chờ Giang Bạch Nghiễn mặc lại y phục, áo choàng đen lạnh lẽo, thất lung giắt trường kiếm, lại trở về là kiếm khách thanh nhã tuyệt sắc lạnh lùng, chẳng còn chút kiêu diễm nào nữa.

Tiền đề là, bỏ qua vết đỏ vẫn còn sót lại đuôi mắt chàng.

Giang Bạch Nghiễn đổ mồ hôi, áo choàng đen cũng lấm bẩn, trước khi thay áo, chàng kéo Thi Đại đến bồn nước, dùng nước sạch và xà phòng rửa cho nàng thêm lần nữa.

Chờ chàng vào phòng tắm rửa, Thi Đại ra ngoài đường ngắm xem thử.

Sắc trời tối tăm, u ám như sắp mưa, từng cụm mây đen chồng chất hỗn loạn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét bén nhọn của yêu tà, đè nén khiến người ta khó thở.

Huyền Tần Môn sắp thất thủ, yêu tà vùng lên khắp nơi ở Đại Chiêu, tình thế không mấy lạc quan.

Không biết tình huống của thế giới chân thực bên ngoài tâm ma cảnh lúc này thế nào.

Thi Đại ngửa đầu nhìn lên bầu trời phía xa, bất an cau mày.

A Ly từng nói, thời gian trôi trong tâm ma cảnh và hiện thực không giống. Nàng đã ở đây hai ngày, bên ngoài vẫn chưa bao lâu.

Liệu Đại Chiêu chân thực có giống như nơi này, yêu ma mất không chế, hỗn loạn khó coi chăng?

Thi Đại đang suy nghĩ, bỗng ngửi thấy mùi hương mát lạnh đến gần.

Giang Bạch Nghiễn đi đường rất nhẹ, không nghe thấy tiếng vang. Khi Thi Đại quay đầu, mới nhận ra chàng đã tắm xong từ bao giờ, đi đến sau lưng mình.

Cởi bỏ áo choàng đen, Giang Bạch Nghiễn thay sang sắc trắng quen thuộc, đứng trong bóng râm u ám, dáng người thẳng thớm, như thanh kiếm chém đứt tối tăm.

Thi Đại tươi cười:

“Chàng thơm quá.”

Nàng rất thích mùi hương trên người Giang Bạch Nghiễn, nhất là sau khi tắm xong, xen lẫn một ít hương xà phòng sạch sẽ tươi mát.

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi, ngược mắt lên.

Thi Đại khoác áo choàng trắng của chàng, mặt mộc không tô son điểm phấn, mày mắt xinh xắn hoạt bát, có thể chiếm lấy ánh mắt của người khác chỉ trong thoáng chốc.

Như một nhành hoa dành dành nở rộ tràn đầy sức sống, nhưng màu sắc bối cảnh sau lưng, lại là bóng tối lạnh lẽo, hoàn toàn không ăn nhập với nàng.

Lòng Giang Bạch Nghiễn biết rõ, ác ma ẩn giấu trong cơ thể chàng, một khi phá nát giam cầm, Đại Chiêu chắc chắn sẽ gặp tai ương diệt thể.

Vào đêm biết hết chân tướng, Giang Bạch Nghiễn chẳng buồn vùng vẫy tà khí sinh sôi trong thức hải.

Thế gian này, chẳng có người nào hay việc gì đáng để chàng lưu luyến.

Đồng liêu sợ chàng, bách tính sợ chàng, Thi Đại ghét chàng, Thi Kính Thừa đối xử với chàng như cha như thầy, thực tế chỉ coi chàng như công cụ thu phục ác ma, khiển trách chàng bồi nhọ gia môn.

Với người đời chàng cũng như ác ma, mà người đời trong mắt chàng...

Giang Bạch Nghiễn hoàn toàn không coi thế đạo này ra gì.

Chẳng bận tâm, sẽ không do dự.

Từ nhỏ chàng đã không phải người hiền lành, dẫu Đại Chiêu thật sự bị hủy diệt vì chàng, Giang Bạch Nghiễn cũng chẳng áy náy nửa phần.

Lúc này, chàng lại không nghĩ vậy.

Gió xuân lùa vào từ khe cửa, thổi bay lọn tóc trên gò má Thi Đại. Nàng chậm rãi giơ tay, vén tóc đen ra sau tai, tay áo rộng rãi tràn ra như cánh hoa nở rộ, để lộ làn da trắng muốt hết ngọc mỡ dề.

Hoa dành dành tươi đẹp nhường ấy, lẽ ra phải sống trong ánh nắng rạng rỡ.

Vì nàng, dầu có là bụi gai ẩm thấp dơ bẩn, cũng nguyện ló ra một góc, chạm vào mặt trời nóng rực.

“Tà khí càng lúc càng nồng.”

Thi Đại chống cằm dựa bên cửa sổ:

“Không biết Huyền Tẫn Môn sao rồi.”

Dứt lời nàng dờ mắt, mắt hạnh toát ra ánh sáng mỏng manh, giờ ngón cái với Giang Bạch Nghiễn:

“Giang Trầm Ngọc, dựa vào chàng đây.”

Không tự giác cười khẽ, Giang Bạch Nghiễn nói:

“Sao cơ?”

“Đại Chiêu loạn thành thế này, là họa do ác ma thượng cổ gây ra.”

Thi Đại tựa người vào khung cửa sổ, nhìn chàng mỉm cười nhẹ nhàng:

“Nếu chàng hoàn toàn áp chế nó, cắt đứt con đường xuất thế của nó, chẳng phải sẽ cứu được Đại Chiêu ư?”

Đôi mắt Giang Bạch Nghiễn u ám, tầm mắt yên tĩnh nhìn vào đáy mắt nàng.

Mấy ngày nay, chàng nghe qua không ít lời mắng chửi mình, “sao chối”, “mầm họa”, “tà vật”, “tại sao không chết sớm đi”.

Chỉ mỗi Thi Đại nói với chàng, thứ chàng gánh vác nào phải tội nghiệt, mà là cứu giúp.

Vì sao nàng lại nghĩ vậy?

Ngay cả chính Giang Bạch Nghiễn cũng thấy mình không xứng.

“Chàng đừng nặng gánh.”

Thi Đại thản nhiên lên tiếng:

“Ác ma kia lén lút thoát một phần ra khỏi Huyền Tẫn Môn, chắc chắn phải tìm người ký sinh, không phải chàng cũng sẽ là một ai đó khác thôi.”

Nàng nói:

“Chàng nghĩ thử xem, nếu ký chủ mà nó chọn yếu ớt sợ sệt, chắc chắn đã bị nó chiếm lấy cơ thể, Đại Chiêu tàn đời từ sớm.”

Đã gần chạng vạng, gió xuân dịu nhẹ, ánh nắng mờ nhạt lay chuyển trên đuôi mây nàng, như bức tranh không chân thực.

Thi Đại chắc chắn:

“Thế nên, chàng có thể kiên trì lâu đến vậy, thật sự đã giỏi lắm rồi.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chú không hề chớp mắt.

Thi Đại bị chàng ngàng đến mức xấu hổ, hơi giương cằm, nở nụ cười trong trẻo:

“Em cũng là người Đại Chiêu mà. Đại diện cho chính mình, cảm ơn chàng đã áp chế ác ma lâu đến nhường ấy, để em có thể nhảy nhót hân hoan đến tận lúc này.”

Vừa dứt lời, Giang Bạch Nghiễn đã dùng sức ôm siết lấy nàng.

Hương hoa quế và mùi xà phòng thoang thoảng hòa quyện vào nhau, là mùi vị quen thuộc ấy, như kéo tơ bóc kén khoảng thời gian hai người bên nhau, từng sợi khắc sâu vào tim.

Lồ ng ngực dâng lên tình cảm mãnh liệt lại phức tạp, như ngọn lửa âm ỷ thiêu đốt trái tim, sắp bị tan chảy.

Giang Bạch Nghiễn ôm quá chặt, dường như muốn vò nát nàng vào cơ thể, để máu thịt hòa lẫn vào nhau.

Thi Đại đề tùy chàng, duỗi tay ôm lại chàng.

Trước giờ nàng rất giỏi đối góc độ suy nghĩ, đã từng nghiêm túc suy ngẫm, nếu nàng ở vào vị trí Giang Bạch Nghiễn, tám phần là sắp suy sụp tới nơi.

Bị cả Đại Chiêu chán ghét vứt bỏ, ngàn vạn người ngóng trông chàng chết, chắc hẳn Giang Bạch Nghiễn từng nảy sinh suy nghĩ cam chịu, chỉ bằng chết cho xong?

“Cho nên...”

Thi Đại cọ cằm chàng:

“Cơ thể chàng thế nào? Tà khí có động tĩnh không?”

Giang Bạch Nghiễn dịu giọng đáp:

“Tà khí vẫn như thường, tạm thời chưa có chuyện gì lớn.”

Tâm ma cảnh do ác ma chủ đạo, nàng không cho rằng nơi này bình yên vô hại.

Ác ma có thể khiến ba người trẻ tuổi của Trần Ách Ti tìm đến đường ngẫm, xảy ra xung đột chính diện với Giang Bạch Nghiễn, tất nhiên cũng sẽ có cách khác, thúc đẩy ác niệm của Giang Bạch Nghiễn.

Tròng mắt Thi Đại hơi mờ tối.

Tiếp theo, nó sẽ làm gì?

Nàng đang trầm nghĩ, bất chợt nghe thấy tiếng lạch cạch truyền đến từ sau lưng.

Tòa nhà này trừ nàng và Giang Bạch Nghiễn ra, chỉ còn lại ba

quả trứng xui xẻo đang bị trói gô kia, không nên có tạp âm mới phải.

Thi Đại cảnh giác quay đầu, nghe Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Không sao, là yêu ta phải vào thành.”

Thi Đại không hiểu:

“Vào thành Trường An làm gì?”

Giang Bạch Nghiễn buông nàng ra, đi về phía cửa.

Cửa gỗ khép hờ, yêu vật bên ngoài đã biến mất dạng, dưới đất là một hộp đồ ăn lớn, cùng vài bộ vải vóc mới tinh được xếp gọn gàng.

“Ồ?”

Thi Đại thò đầu ra:

“Đồ ăn?”

Còn có...váy?

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Là nguyên liệu nấu ăn và quần áo của nàng.”

Lúc đến Thi Đại bị thương, tuy đã giặt sạch váy áo, vẫn không tránh khỏi để lại rất nhiều vết rách.

Giang Bạch Nghiễn không muốn nàng mặc áo quần cũ rách, hoặc tạm bợ bằng áo choàng không vừa người của chàng.

Chàng mở hộp đồ ăn ra, bên trong căng phồng, là các loại rau quả tươi mới.

Thi Đại mỉm cười rạng rỡ:

“Nhiều quá.”

Giờ đây Giang Bạch Nghiễn là mục tiêu công kích của mọi người, không tiện ra ngoài lộ mặt, giao nhiệm vụ mua sắm cho tiểu yêu, là cách ổn thỏa nhất.

Về phần Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn không yên tâm để nàng rời khỏi một mình.

Nhớ lại bóng dáng tiểu yêu vụt đi như làn khói, Thi Đại nửa đùa nửa thật:

“Chàng làm thế nào để nhờ tiểu yêu giúp đỡ vậy? Lẽ nào rút kiếm thuyết phục?”

Giang Bạch Nghiễn không phủ nhận:

“Cũng có cho chút tiền.”

Rất phù hợp với tác phong của người này.

Trước đây trong phòng bếp chỉ có mì trắng, Giang Bạch Nghiễn khó xử không thể làm món nào khác được, giờ đã có thêm nhiều nguyên liệu, Thi Đại không cần phải tiếp tục ăn bánh hoa quế khô khan nữa.

Giang Bạch Nghiễn vốn không muốn nàng ám mùi khói dầu, ngạt nổi không ngăn được hứng thú của Thi Đại, sau khi cất quần áo vào phòng, chàng dẫn nàng đến nhà bếp cạnh đường ngầm.

Thi Đại hiếm khi thấy người ta nấu ăn.

Cô nhi viện và trường học có căn tin thống nhất, nàng đến chọn món là được. Thực ra nàng thích mùi vị khói lửa trong nhà bếp, cảm giác phải có một nơi như thế mới giống mái nhà.

Chuyện mà mình không giỏi, thấy người ta làm được, luôn nảy sinh sùng bái lạ lùng...

Giang Bạch Nghiễn không hiểu, khi Thi Đại ở bên cạnh quan sát chàng nấu ăn, tại sao lại nói nhiều lời ba hoa đến vậy.

Lúc thì “khéo tay”, khi lại “trình độ đầu bếp lớn”, chàng xào đồ ăn cho vào đĩa sứ, Thi Đại mở to đôi mắt đen láy, khen ngợi “tươi mới thơm ngon”.

Giang Bạch Nghiễn nghe mà buồn cười, gấp một miếng dưa leo nhét vào miệng nàng, Thi Đại nhắm nháp, miệng nhỏ vẫn lải nhải như cũ:

“Tươi lắm, ngọt ghê luôn.”

Nàng nhớ đến vết thương của Giang Bạch Nghiễn, không dám để chàng bận trong bận ngoài, cường ép ôm đồm một số việc thể lực như rửa rau xào nấu, còn nhiều hơn nữa Giang Bạch Nghiễn không chịu cho nàng làm.

Chàng vụng đồ ăn được bung hết lên bàn, tổng cộng sáu món, mùi thơm lan tỏa, sắc hương vị đầy đủ...

Ừ thì, cũng không đầy đủ cho lắm.

Thi Đại chợt dạ rời mắt, liếc vài đĩa sứ bên trong.

Nàng lo vết thương của Giang Bạch Nghiễn sẽ bị nứt, phụ trách xào vài món, do không quen tay, phần lớn màu sắc không đồng đều, may mà chưa cháy đen nhem, cũng có thể cho vào miệng.

“Đây là lần đầu mà.”

Thi Đại xoa mũi:

“Chờ em làm thêm vài lần nữa với chàng, từ từ sẽ quen hơn.”

Bề ngoài chẳng mấy hấp dẫn, nhưng mùi vị không tệ đâu nhỉ? Dù sao cũng do Giang Bạch Nghiễn nêm nếm kia mà.

Thi Đại gấp một đĩa cà tím do chàng nấu, không nghĩ nhiều

cho ngay vào miệng.

Giang Bạch Nghiễn không động đũa, ngược mắt nhìn nàng.

Lặng lẽ nhấm nháp một lúc, Thi Đại mở to mắt:

“Ngon tuyệt!”

Giang Bạch Nghiễn nấu ăn canh thời gian rất chuẩn, cà tím hầm thơm mềm, thấm hết nước sốt, lại không quá ngấy, cắn một miếng có chút cay ngọt, để lại dư vị vô tận.

Mắt thường cũng có thể thấy nàng hào hứng hơn hẳn, Thi Đại không tiếc khen ngợi:

“Thần khí nấu ăn.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Hôm nay không đủ món, sau này muốn ăn cái khác, ta sẽ nấu cho nàng.”

Thi Đại vội vã xua tay:

“Đừng đừng đừng, hai người sáu món, mà chàng còn thấy chưa đủ hả?”

À đúng rồi, còn phải để lại một ít cho ba vị đồng liêu trong phòng tối nữa, nhốt người ta ở đây không thể cho nhin đói được.

“Còn về sau này.”

Nàng mỉm cười rạng rỡ, miệng cực kỳ lạnh lợi:

“Em muốn ăn dê chưng, chân gấu sốt, đuôi nai hấp, vịt nướng...”

Nghe Thi Đại báo tên món ăn một hơi, Giang Bạch Nghiễn mỉm cười rất khế:

“Được.”

Được chàng dỗ dành cõi lòng nóng ấm, Thi Đại gấp một miếng cà tím, đưa đến bên miệng chàng:

“Chàng nếm thử nè.”

Một hành động thân mật, hết sức tự nhiên.

Giang Bạch Nghiễn thoáng ngẩn ngơ, ngậm cà tím vào miệng, ngược mắt nhìn nàng.

Tròng mắt chàng đen láy, hệt như giếng sâu không đáy. Thi Đại bị chàng nhìn chằm chằm mà hoang mang:

“Sao vậy?”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Rất ngon.”

Dáng vẻ chàng dịu dàng, ngoan ơ là ngoan, dễ khiến cõi lòng người ta mềm nhũn.

Thi Đại càng vui hơn, lại gấp một miếng đậu hủ, đút cho chàng:

“Món này món này! Em xào đấy.”

Đậu hủ ngọt nhẹ non mềm vào miệng tan ngay, tuy có một phần cháy đen, nhưng vẫn thấm vị ngọt ngào, thơm ngát giữa răng môi.

Giang Bạch Nghiễn hé miệng cắn, vừa nuốt xuống, đã thấy Thi Đại đút thêm món khác.

Dường như đã phát hiện một vùng đất mới, nàng không nén nổi độ cong khéo môi, ánh mắt nhìn chàng mang theo chút ít tò mò, phần nhiều là chuyên chú.

Trong ánh mắt cực kỳ chăm chú này, dường như tất cả sắc màu trong mắt nàng đều rơi lên người chàng, phủ xuống một vàng sáng.

Giang Bạch Nghiễn khẽ hỏi:

“Sao vậy?”

“Lúc chàng ăn giống mèo lắm ấy.”

Thi Đại buồn cười:

“Đáng yêu vô cùng luôn.”

Khi ăn Giang Bạch Nghiễn quen nhấm nháp từng miếng nhỏ, có vài phần nhẹ nhàng nhả nhặn, được nàng đút, ngoan đến mức chẳng tưởng tượng nổi.

“Vả lại...”

Thi Đại đến gần chàng hơn một chút, ánh mắt hơi di chuyển, mỉm cười đắc ý lại tò mò:

“Lỗ tai chàng đỏ rồi kìa.”

Người có làn da trắng nõn, chẳng giấu nổi dù chỉ là một ít vết hồng. Vành tai chàng vốn là ngọc trắng, lúc này như phủ lớp phấn nhạt, quá đỏ hớt hớt.

Xem ra Giang Bạch Nghiễn không chống cự nổi lời khen.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một chốc, rèm mi run nhẹ, dường như hơi mất tự nhiên:

“Phải không?”

“Phải mà, phải mà.”

Vành mắt Thi Đại cong cong, chột vành tai chàng:

“Chỗ này nè, sờ vào vẫn còn nóng nha.”

Bị nàng chạm nhẹ, sắc đỏ nơi ấy càng đậm.

Phản ứng thế này rõ là thú vị, Thi Đại vẫn muốn sờ thêm, còn chưa duỗi ngón tay ra, môi đã nóng lên...

Giang Bạch Nghiễn bắt chợt đến gần, cắn nhẹ môi dưới của nàng.

Chạm vào rồi tan biến, lại như có dòng điện lả lướt, mang theo tê dại len sâu xuống đáy lòng.

Va chạm chỉ trong một thoáng, Giang Bạch Nghiễn rời ra kịp lúc, tròng mắt đen láy, như vực sâu nuốt chửng nàng không còn gì.

Thi Đại lảng lạng ngồi lại chỗ cũ.

Nàng thành thật rồi.

Ngược lại Giang Bạch Nghiễn bật cười:

“Không ngấm nữa?”

Biết rõ còn hỏi.

Thi Đại nhanh chóng liếc chàng, gấp đồ ăn chặn miệng chàng lại:

“Ngon thì chàng ăn thêm nhiều chút ha.”

Tay nghề bếp núc của Giang Bạch Nghiễn rất tuyệt, Thi Đại ăn hết bữa cơm tâm tình thoải mái. Chờ dùng xong bữa tối, nàng nhớ đến ba vị đồng liêu trong phòng tối, chia cơm cho họ.

“Phiền nàng, đưa cơm cho họ.”

Giang Bạch Nghiễn dịu giọng nói:

“Ta rửa chén.”

“Không cần.”

Thi Đại thỏa thuê mãn nguyện, uốn thẳng lưng thè thốt đảm bảo:

“Chàng nghỉ ngơi đằng hoàng, chờ em về.”

Rửa chén đơn giản hơn nấu ăn nhiều, nàng có thể làm tốt.

Thi Đại xách hộp cơm ra ngoài, Giang Bạch Nghiễn không nói tiếng nào, lặng lẽ nhìn nàng đi xa.

Thiếu nữ xinh xắn mảnh mai như nhành trúc, sợi dây buộc tóc màu vàng được chàng thắt giữa tóc khế đung đưa, như đóa hoa chào xuân vừa vươn khỏi đầu cành. Vì tâm trạng tốt mà nhịp bước Thi Đại nhanh nhẹn, tay áo cũng nổi gió.

Mãi đến khi bóng dáng tuyết trắng ấy mở cửa phòng ngầm, biến mất nơi hành lang dài u tối, chàng mới khép mắt lại.

Đau đớn như xé rách bùng lên từ thức hải, như mũi đao rạch nát da thịt. Cố hết sức nhẫn nhịn đã lâu, Giang Bạch Nghiễn siết chặt tay phải, khớp ngón tay trắng bệch, cắm sâu đầu ngón tay vào lòng bàn tay.

Một luồng khí đen toát ra từ đầu vai, mỏng manh tựa sương khói, không chờ bay ra ngoài cửa phòng đã bị Giang Bạch Nghiễn nhắc tay tiêu diệt.

Sâu trong đầu, loáng thoáng có một giọng nói âm ừ không rõ chậm rãi lắm lắm, rồi bắt đầu nói mớ liên hồi, từng tiếng như dao.

Đau đớn lan tràn khắp nơi, đáy mắt Giang Bạch Nghiễn lại là sự tỉnh táo lạnh lùng đến tột độ, trước khi lại có một luồng tà khí hiện hình, chàng đã rút dao găm vàng đen trong tay áo ra.

Mũi đao bén nhọn đâm vào cánh tay, máu tươi chảy dài như sợi chỉ. Suy nghĩ vô thức trong đầu chàng là, hôm nay không nên mặc đồ trắng.

Không thể để Thi Đại phát giác.

Ác ma ăn mòn càng lúc càng sâu, hôm nay đột ngột tăng mạnh, như Thi Kính Thừa đã nói, chàng là mầm họa ai cũng muốn diệt trừ, không thể giữ lại.

Ít nhất lúc này, không được để nàng nhận ra.

Nhức nhối nơi cánh tay đánh thức tỉnh táo, tròn mắt Giang Bạch Nghiễn u ám lạnh lẽo, siết chặt cán dao như đang nghĩ ngợi, loanh quanh trước tim.

Chàng lặng lẽ bật cười như tự giễu.

Chương 117

Ác ma ký sinh trong cơ thể Giang Bạch Nghiễn không có tên họ, chẳng có nguyên do, nghe nói khi nhân gian vẫn chỉ là một vùng hỗn độn, nó đã tồn tại.

Tìm hiểu ngược về ngàn năm trước, rất nhiều đại năng trong Cửu Châu hợp sức vây quét, trả giá thảm hại mới phong ấn nó vào Huyền Tần Môn.

Mười năm trước, ác ma thoát khỏi trói buộc, xuất hiện trở lại nhân gian.

Vì cha nương, Giang Bạch Nghiễn hiểu biết khá nhiều về cuộc chiến chính tà năm đó.

Sức mạnh ác ma thượng cổ vượt xa tưởng tượng của người phàm, chỉ dựa vào sức của một mình nó đã có thể lay chuyển trời đất, khiến yêu ma trong thiên hạ rã rập theo sau.

Từng có người nói, so với “ma”, nó gần với “thần” hơn.

Quan sát thế gian, từ trên cao nhìn xuống, đâu là người hay yêu, với nó mà nói cũng chỉ là kiến hôi bùn đất chẳng đáng nhắc đến.

Ác ma do tà niệm ngưng tụ tính tình vốn ác độc, mà nay cắm rễ trong lòng chàng, lan tràn ác ý cuộn cuộn không ngớt.

Vì sao phải vất vả phản kháng như vậy? Người đời chán ghét chàng nhục nhã chàng, cần gì khổ sở bảo vệ thế đạo này?

Chi bằng cứ để nó xâm nhập, cướp lấy quyền lực vô thượng, nắm bắt quyền sinh sát trong tay, toàn bộ đều dựa vào yêu

thích của chàng.

Lạnh lùng đứng nhìn Đại Chiêu sụp đổ, chưa chắc không phải chuyện thú vị.

Nỗi lòng hỗn loạn, rối như tơ vò, Giang Bạch Nghiễn đi về phòng ngủ, lấy băng vải che đậy vết máu.

Tay chàng đang run rẩy, sắc mặt u ám lạnh lẽo.

Động tác băng bó vết thương của Giang Bạch Nghiễn lưu loát trôi chảy, quần xong băng vải, đã khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh dịu dàng trước mặt Thi Đại.

Chàng đủ bình tĩnh, cũng vì tỉnh táo mà biết rõ, bản thân đang dần dần chìm đắm.

Dựa vào sức mạnh cả nước mới có thể phong ấn ác ma, sao có thể bị chàng trấn áp.

Giang Bạch Nghiễn vuốt ve lồng ngực bên trái.

Vật sống động dưới lòng bàn tay không ngừng nảy lên, chỉ cần hơi dùng sức, sẽ nát thành bột máu.

Trước mắt chàng vẫn có thể miễn cưỡng áp chế tà khí.

Chờ khi chàng mất không chế...

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt che giấu vẻ u ám, xoay người như chẳng có việc gì, cong môi:

“Đưa xong rồi?”

“Ừm.”

Thi Đại thò đầu vào từ ngoài cửa:

“Chàng vào phòng ngủ làm gì vậy?”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Xem thử quần áo của nàng.”

Lúc Giang Bạch Nghiễn sai khiến tiểu yêu mua rau quả, nhờ nó mua thêm vài bộ y phục nữ tử, để Thi Đại thay áo choàng trắng rộng rãi của chàng ra.

Thi Đại vung vẩy tay áo, thấy tay áo tung bay bồng bềnh, không khỏi cười khẽ:

“Mặc đồ của chàng, thực ra cũng tốt lắm.”

Hắn Giang Bạch Nghiễn đã cho tiểu yêu không ít ngân lượng, chất vải y phục mềm mại, toàn là kiểu dáng nổi tiếng Trường An.

Thi Đại yêu thích những vật xinh đẹp, xếp gọn chúng lên đầu giường, nàng vô thức hỏi:

“Nó có nói với chàng, hiện nay thành Trường An ra sao không?”

Nàng nhớ cảnh tượng ban đầu khi vừa vào tâm ma cảnh, yêu tà hoành hành, một mớ hỗn độn.

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Triều đình tập kết Trấn Ách Ti, trải rộng kết giới khắp nơi tại các thành trì, tạm thời không có việc gì.”

Hiển nhiên yêu ma hung tàn, nhưng con người cũng có ngàn vạn tướng sĩ, bằng lòng đánh một trận.

Dù biết mình đang ở tâm ma cảnh, Thi Đại vẫn không khỏi than thở:

“Không có gì thì tốt.”

Sống ở Đại Chiêu mấy tháng, nàng có tình cảm với nơi này, chẳng đành lòng thấy bách tính trôi dạt khắp nơi, cũng không muốn nhìn những người chống lại yêu ma buồn bực mất mạng.

Hi vọng thế giới chân thực bên ngoài được bình an.

Nghĩ đến đây, Thi Đại khẽ mím môi cau mày khó phát giác.

Cũng như lúc họ vào Dao Đường nhà Bách Lý, từng giáp mặt Bách Lý Hoằng bị tâm ma quần thân, chủ nhân của tâm ma cảnh dùng thần hồn nhập cảnh, bản thể vẫn ở lại hiện thực.

Thi Đại là người ngoài, bị cưỡng ép kéo vào không gian này, ngay cả cơ thể cũng phải vào theo.

Trước khi vào tâm ma cảnh, nàng và Giang Bạch Nghiễn bị yêu ma tấn công. Trong lòng chàng có tà khí, chắc chắn sẽ thu hút nhiều yêu tà hơn nữa.

Hắn A Ly đã gọi nhóm người Mạnh Kha đến, hi vọng không ai bị thương.

...Còn Thi Kính Thừa đang ở Huyền Tẫn Môn, cách ác ma thượng cổ gần nhất, nguy hiểm phải chịu cũng lớn nhất.

Giang Bạch Nghiễn phát hiện nàng im lặng:

“Đang nghĩ gì vậy?”

“Em đang nghĩ.”

Thi Đại không định khiến chàng lo lắng, nở nụ cười:

“Chờ chuyện này kết thúc, em muốn dạo chơi một vòng đông tây nam bắc của Đại Chiêu.”

Giang Bạch Nghiễn cười bảo:

“Nàng thích nơi nào?”

“Nhiều lắm.”

Thi Đại nghĩ sơ:

“Lần trước đến Giang Nam, chúng ta chưa ở lâu đã vội vã rời đi, còn rất nhiều cảnh đẹp chưa kịp ngắm.”

Nàng nói đoạn bỗng nổi hứng, bẻ ngón tay:

“Còn có cực bắc, cha em từng đến đó, bốn mùa đều có tuyết, rất nhiều bảo vật dị thú. Đất Tạng cũng khá ổn, em từng gặp vài tăng nhân đất Tạng ở Trường An, thần bí dữ lắm.”

Lúc Thi Đại nói câu này đong đầy ý cười, là niềm vui rục rờ chỉ thuộc về cô nương trẻ, trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn Giang Bạch Nghiễn:

“Chẳng phải chàng từng đi khắp Đại Chiêu một khoảng thời gian ư? Đến rất nhiều nơi rồi phải không?”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Ừm.”

Nhưng không có quá nhiều hồi ức tốt đẹp.

Lúc ấy chàng còn nhỏ, vừa thoát ra khỏi địa lao của tà tu, vì Giang phủ diệt môn, chẳng còn chốn về.

Lúng túng hơn là, Giang Bạch Nghiễn bị nhốt vài năm, từ lâu đã không còn cảm nhận gì với sự thay đổi của thế giới bên ngoài.

Trong mấy ngàn ngày đêm thời niên thiếu, chàng chỉ tiếp xúc với đau đớn và giết chóc.

Không biết cách qua lại với người khác, không phân biệt thành Thanh Châu đã vài lần thay đổi, mang theo định ý cảnh giác

với bất cứ người và vật đến gần.

Như một con thú không ăn nhập gì chứ chẳng phải người.

Thi Đại ngẫm nghĩ, cau mày:

“Nhưng...khi ấy chàng còn nhỏ mà nhỉ? Có phải vất vả lắm không?”

Mười lăm tuổi, nàng ngồi trong phòng học sáng đèn, mỗi ngày đau đầu vì đề toán và từ đơn tiếng Anh, Giang Bạch Nghiễn lại phải cầm kiếm, liều mạng với yêu ma.

Thay vì nói chàng dạo quanh khắp chốn, từ “lang thang” càng thích hợp hơn.

Giang Bạch Nghiễn im lặng trong một thoáng ngẩn ngui.

Đối diện với Thi Đại, chàng thường nảy sinh suy nghĩ mâu thuẫn.

Vừa muốn mềm mỏng trước mặt nàng, lộ hết những vết sẹo của quá khứ, để được nàng thương tiếc, cùng lúc đó lại không muốn nàng thấy mình quá yếu ớt.

Ấn tượng của chàng về khoảng thời gian ấy rất mơ hồ, điều chàng nhớ rõ nhất là mũi kiếm đâm vào xương tủy yêu ma hết lần này tới lần khác, vui sướng khuây khỏa.

Bắt đầu từ lúc đó, chàng không còn bình thường nữa.

Nhưng dưới ánh mắt quan tâm của Thi Đại, cuối cùng Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Có đôi chút.”

Quả nhiên.

Thi Đại bắt đầu nghiêm túc:

“Lúc đó chàng kiếm tiền nhờ giết yêu hả?”

Giang Bạch Nghiễn cười:

“Phải.”

Chàng không thích tỏ vẻ đáng thương, cũng không thấy năm ấy thảm hại đến mức nào, thế nên giọng điệu bình thản:

“Trong thành thường theo thưởng, yêu đàn cũng bán được, giá cả không thấp.”

Thế nên Giang Bạch Nghiễn còn trẻ đã có một căn nhà lớn như vậy ở ngoại ô thành Trường An.

Thi Đại chớp mắt:

“Một mình chàng?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Thi Đại lại hỏi:

“Nấu cơm giặt đồ, chàng cũng học từ khi ấy hả?”

“Phải.”

Nhớ lại ngày xưa, Giang Bạch Nghiễn hờ hững cười:

“Ban đầu không biết phải nấu thế nào, từng ăn cơm chan nước suốt mấy tháng.”

Dù là đến tận sau này, chàng cũng không để ý mùi vị món ăn, cảm thấy chuyện ăn uống chỉ cần no bụng là đủ.

Mấy món chàng nấu hôm nay, là tay nghề học được trong thực đơn ở Việt Châu.

Nhớ đến chàng của năm đó cực kỳ quái gở, yếu ớt chẳng chịu nổi, nói chuyện mơ hồ, ngày đêm ôm một thanh kiếm sắt thấp kém, cả người đầy thương tích.

Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Nàng thì sao?”

Thi Đại:

“Sao ạ?”

“Lúc đó nàng...”

Giang Bạch Nghiễn cắt lời:

“Đang làm gì?”

Giống Thi Đại, chàng cũng muốn hiểu nàng nhiều hơn.

“Em hả?”

Thi Đại đáp:

“Em ở lớp tư thực, thuận tiện học vẽ bùa.”

Từ xưa đến nay, nàng chẳng thể thoát được phiền muộn bài vở. Nguyên chủ ở Đại Chiêu cũng xem như vô ưu vô lo, Thi Đại ở trường, ngày nào cũng phải học bài đến tận nửa đêm.

Xuất thân của nàng không tốt, nào có chỗ dựa gì, từ bé đã có mục tiêu rõ ràng...

Như loài cỏ mọc ở vùng đất hoang, tận dụng tất cả cơ hội để trèo lên, cố gắng vươn tới nơi cao, trở thành dây leo tràn đầy sức sống.

Nhớ lại cũng không gian nan là bao, Thi Đại đã quen dần tâm tư vào sách vở, động não cũng là thú vui.

Chỉ là thi thoảng nghe người ta nhắc đến kỳ nghỉ, kể về những chuyến du lịch vòng quanh thế giới cùng cha mẹ, nàng chợt thấy hâm mộ.

Cũng chỉ một chút mà thôi.

Có lẽ do thời niên thiếu quá buồn tẻ lại áp lực, như chú chim bị nhốt trong lồng, Thi Đại thường khao khát được đi đây đi đó.

“Trường tư thực nhiều bài tập, cứ phải thuộc này thuộc kia.”

Thi Đại ngược mặt nhìn chàng:

“Lúc ấy em nghĩ, nếu có thể ra ngoài dạo chơi thì tốt biết mấy.”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cười:

“Được.”

Chàng nghĩ ngợi rồi nói:

“Ta từng đến phương Nam và phương Bắc, Nam Hải có đảo tiên Bồng Lai, Côn Luân phía Bắc danh tiếng vang xa, đều là nơi thú vị để đi. Nếu nàng thích, chúng ta...”

Ánh nền lung lay, đốt cháy âm cuối của hai chữ ấy đến nóng bỏng.

Nửa bên mặt che phủ trong bóng râm nửa mờ nửa tỏ, Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt nhìn nàng:

“Chúng ta cùng đi nhé.”

Thi Đại cười:

“Em muốn ăn thật nhiều món ngon!”

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, nàng trải qua không

yên ổn, hiếm khi yên tĩnh trò chuyện với Giang Bạch Nghiễn như vậy.

Lúc này yên lòng ngồi cạnh chàng, như được bao bọc trong dòng nước xuân ấm áp, bất an và lo nghĩ trong lòng đều được xoa dịu.

Một canh giờ sau đó, Thi Đại lôi kéo chàng nói rất nhiều thứ.

Kể lại trải nghiệm thuở bé trêu chó chọc mèo, những tiểu yêu muôn hình vạn trạng từng gặp ở Đại Chiêu, cả những món ngon nàng từng ăn nữa.

Tất cả đều là những chuyện thích thú, vui vẻ.

Giang Bạch Nghiễn im lặng lắng nghe, cuối cùng hỏi:

“Cái khác thì sao?”

Thi Đại hoang mang ngắc đầu, nghe chàng nói:

“Những chuyện phiền muộn.”

Chàng nhìn ra được, cảm xúc sa sút lóe lên rồi biến mất trong mắt Thi Đại.

Chừng như ngại ngùng, rèm mi Thi Đại khẽ run, giọng nói nhỏ hơn một chút:

“Để em nghĩ.”

Nàng hiếm khi bộc lộ khía cạnh này trước mặt người khác.

Nói một cách chính xác, gần như chưa bao giờ xảy ra.

Mọi người thường thiên vị những đứa trẻ hoạt bát lạc quan, nghe lời ngoan ngoãn, từ nhỏ Thi Đại đã hiểu chuyện đó, dần dần khiến bản thân trở thành người như vậy.

Không được biểu hiện tiêu cực bi quan, không thể có suy nghĩ

u ám, không được yếu đuối vô dụng.

Bị thương phải nói không sao”, buồn bã phải bảo “rất ổn”,
vĩnh viễn nhớ kỹ, đừng làm người khác bận lòng.

Có lẽ, đối diện với Giang Bạch Nghiễn, nàng có thể thử chui
ra khỏi vỏ ốc, cẩn thận duỗi râu về phía chàng.

“Mấy năm trước, em học ở tư thục, có lần mưa to mà em quên
mang dù.”

Thi Đại mở lời:

“Cha nương bận bịu, không ở thành Trường An, Lưu Sương tỷ
tỷ đến Trấn Ách Ti bắt yêu. Phần lớn các bạn học đều có phụ
mẫu đến đưa dù, em chờ mãi chẳng thấy ai đến, dứt khoát dầm
mưa chạy về nhà, hôm đó cảm sốt.”

Nguyên chủ từng gặp chuyện này, ngay cả chính nàng cũng
đích thân trải qua.

Trước khi tan lớp trời bỗng mưa to, Thi Đại không có dù, càng
không thể có ai mang dù đến cho nàng.

Nàng đứng ở hành lang, nhìn từng bạn nhỏ mặt mày hớn hờ,
chạy về phía tán dù như chim bay về tổ, chờ suốt nửa tiếng
chẳng thấy ngớt, nàng ôm cặp sách chạy vào màn mưa.

Tối đó sốt cao, từ đó về sau Thi Đại có thói quen, dẫu trời
nắng hay âm u, ra ngoài nhất định phải mang dù.

Thi Đại nói xong, chợt thấy xấu hổ:

“Không phải chuyện gì lớn lao.”

Nàng khựng lại một chốc, nhìn mũi chân khép lại:

“Nhưng mà... thực ra em rất tham lam.”

Tham lam muốn được yêu thương nhiều hơn chút nữa, là tâm

tư mờ mịt Thi Đại chưa từng hé môi.

Nàng dứt lời ngược mắt, vừa khéo đối diện với đôi mắt hẹp dài đen láy.

Gương mặt phủ trong ánh nến, mày mắt Giang Bạch Nghiễn như lớp tuyết sạch sẽ.

“Không tham.”

Chàng lên tiếng:

“Ta sẽ không để nàng dầm mưa.”

Thi Đại mỉm cười rạng rỡ.

“Được.”

Nàng nói:

“Nếu em có dù, cũng sẽ chia cho chàng một nửa.”

Trò chuyện với Giang Bạch Nghiễn rất lâu, mãi đến trước khi vào giấc, Thi Đại mới phát hiện môi khô miệng đắng, uống liền ba ly nước.

Thấy Giang Bạch Nghiễn nhìn sang đây, Thi Đại nuốt ngậm nước cuối cùng:

“Chàng nhìn em làm gì?”

Giang Bạch Nghiễn nghĩ ngợi:

“Hóa ra nàng cũng khô miệng.”

Thi Đại: “...”

Thi Đại giờ nắm đấm tượng trưng với chàng, làm mặt quỷ:

“Chê em nói nhiều hả?”

Nàng và Giang Bạch Nghiễn đều bị thương, chờ Thi Đại thay thuốc xong, chàng đã nằm trên giường.

Đợi nàng đến gần, Giang Bạch Nghiễn dịch người, để lại một khoảng rộng cho nàng.

“Nàng thử xem.”

Chàng xoa tóc, mắt đào hoa trong suốt nhìn qua, thâm đắm ánh sáng yếu ớt:

“Hắn là ấm rồi.”

Thi Đại chợt nhớ ra, mấy ngày trước, Giang Bạch Nghiễn từng nói muốn làm ấm giường giúp nàng.

“Không cần đâu mà.”

Thi Đại dờ khóc dờ cười:

“Em có tham cũng không tham cách này đâu...sẽ bị chiều hư mất.”

Những gì Giang Bạch Nghiễn cho nàng, trước giờ còn nhiều hơn mong muốn của nàng.

Thi Đại chui vào chăn:

“Cơ thể chàng chẳng phải vẫn hay lạnh ư? Khó khăn lắm mới ấm áp hơn một chút, giờ lại lạnh nữa rồi.”

Nơi được chàng nằm qua, thật sự ấm áp, còn thoang thoảng hương thơm.

Nàng chủ động duỗi tay, ôm Giang Bạch Nghiễn:

“Thế này có đỡ hơn không?”

Phòng tối dưới lòng đất không có sắc trắng len lỏi, một khi tắt

đèn trở nên tối mịt.

Thi Đại không cho chàng tắt đèn, để lại một ngọn nến nhỏ trong góc, ánh lửa mịt mờ, toát ra gam màu ấm áp.

Giang Bạch Nghiễn vui đầu vào hõm cổ nàng:

“Ôm chặt hơn chút nữa.”

Hai tay Thi Đại dùng sức, chàng nhắm mắt lại.

Càng ấm áp, càng tĩnh lặng, càng khiến chàng không nở.

Cũng bật lên ác niệm đáy lòng chàng thêm phần tệ hại.

Giọng điệu mơ hồ không rõ vang vọng trong lòng khi trước, mãi đến lúc này đã trở nên rõ rệt.

Vô số giọng nói nam nữ chồng chéo, là thì thâm lâm bầm, cũng là lời nguyên khắc cốt ghi tâm.

“Cần gì phải nhung nhớ thế gian? Đau khổ chịu đựng ngàn ấy năm, hãy để người đời trả lại cho người.”

“Từ đầu đến cuối, bọn chúng đối xử với người thế nào? Nếu lòng người không có tình yêu lớn lao, sao phải bố thí cho chúng nửa phần thương tiếc.”

“Người trước mặt sao có thể yêu người được? Nàng ta cố ý đến gần, lẽ nào không phải muốn áp chế tà khí của người ư? Chờ diệt trừ tà khí, chắc chắn nàng ta sẽ như đêm đó, vút bỏ người như giấy rách.”

“Chịu khổ vì điều đó, có đáng không?”

Sắc máu ẩn hiện trong mắt, Giang Bạch Nghiễn cắn nát đầu lưỡi, dùng đau đón nén chúng xuống.

Chàng ôm quá chặt, hơi thở của hai người dường như dính lấy nhau.

Giang Bạch Nghiễn vẫn thấy chưa đủ, hít sâu hương hoa quế trên cổ Thi Đại.

Buồn cười là, một kẻ chẳng có tương lai như chàng, tôi nay lại nói chuyện sau này với nàng.

Vào đêm rời khỏi Thi phủ, Thi Kính Thừa từng nói, ác ma trong cơ thể chàng sẽ dần dần thức tỉnh, trừ phi tiêu diệt vật chứa như chàng, nếu không chẳng thể phong ấn nổi.

Thoạt đầu Giang Bạch Nghiễn không tin, hôm nay lại thoáng chần chừ.

Tà khí chẳng những khiến thức hải chàng nhức nhối, còn dụ dỗ suy nghĩ trong lòng chàng.

Như sợi dây không vùng thoát được, dẫn dắt chàng bước vào vực sâu bản thủ, thủy triều nhấp nhô không ngớt, tất cả đều là tà niệm chẳng ngơi nghỉ.

Sớm muộn gì chàng cũng bị nó ăn mòn, biến thành con rối bị ác ma sai khiến.

Lúc ấy thiên đạo không còn, máu chảy ngàn dặm, Đại Chiêu chắc chắn sụp đổ.

Giang Bạch Nghiễn vốn chẳng bận tâm.

Nhưng chàng đã quen với rất nhiều tai ương ấy, đâu nữ kéo Thi Đại vào.

“Giang Trầm Ngọc.”

Thi Đại khẽ lên tiếng:

“Chàng khó chịu hả?”

Cơ thể chàng cứng ngắc như hòn đá.

Thi Đại không ngốc, lập tức nghĩ đến tà khí phát tác.

Giang Bạch Nghiễn quanh năm suốt tháng kiệm lời ít nói, gặp chuyện đã quen một mình gánh vác, dù có khó chịu cũng sẽ không nói cho nàng biết.

May mà nàng rất nhạy cảm.

Lòng bàn tay áp lên sống lưng gầy gò của nàng, Thi Đại nói:

“Là tà khí?”

Nàng nhấn mạnh:

“Không cho phép gạt em.”

Chàng ít khi lừa được nàng.

Giang Bạch Nghiễn bật cười:

“Không sao, chỉ hơi khó chịu.”

Chàng đột nhiên cất lời:

“Nếu ta chết...”

Chỉ mới thốt lên vài chữ, lòng bàn tay Thi Đại phủ lên sau lưng chàng đột nhiên siết chặt.

Chỉ cách nhau trong gang tấc, ánh mắt nàng tràn ngập bóng hình chàng, bướng bỉnh quyết tuyệt như hòn ngọc lạnh lẽo.

Chỉ một ánh mắt ấy, cũng đủ để chàng cam tâm tình nguyện chịu chết trăm lần.

Giang Bạch Nghiễn ôm nàng vào lòng, như ký sinh b3nh hoạn.

Dẫu đã đoán được kết cục sau chót, chàng vẫn nắm chặt lấy chút tham vọng cuối cùng:

“Đừng không cần ta, được...”

Thi Đại hôn lên môi chàng.

“Rồi rồi rồi, chỉ cần chàng.”

Giọng nàng như đang an ủi, cũng có vẻ kiên quyết gần như cố chấp:

“Chàng đừng nói chết hay không chết...”

Thi Đại nói:

“Chúng ta còn chưa thành hôn kia mà.”

Tà khí bỗng khựng lại.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng chăm chú, đôi mắt u ám dâng trào ngàn vạn cảm xúc.

Chàng nhỏ tiếng hỏi:

“Sao cơ?”

Chương 118

“Thành hôn đó.”

Thi Đại cất lời:

“Chàng không muốn thành hôn với em sao?”

Bóng đen màn lụa lay động, Giang Bạch Nghiễn buông nàng ra một chút, ánh mắt mờ mịt như có ngọn lửa cháy bùng.

Thất thần một chốc, chàng cười:

“Muốn.”

Sao mà không muốn cho được.

Chỉ là không dám mơ tưởng xa vời.

Thi Đại nằm nghiêng nhìn chàng, cong khóe môi:

“Vậy chàng cố gắng chống chọi qua lần này nha. Nếu không em biết thành thân với ai đây?”

Dứt lời chợt thấy xấu hổ, nàng nói câu đó, chắc không tính là cầu hôn đâu nhỉ?

...Bỏ đi, cầu hôn thì cầu hôn thôi.

Bây giờ có hai câu hỏi lựa chọn khó khăn bày ra trước mặt Giang Bạch Nghiễn.

Nếu chàng tự kết liễu sẽ ngăn cản ác ma thức tỉnh.

Nếu chàng muốn thử áp chế tà khí, người bình thường rất khó chống lại ác ma xâm nhập, khả năng thất bại là chín phần thậm chí còn hơn.

Một khi thất bại, Đại Chiêu sẽ sụp đổ.

Ác ma mưu đồ ngàn ấy năm, trong thế giới hiện thực, Giang Bạch Nghiễn chịu chết rồi cuộc có thể ngăn cản nó thức tỉnh được hay không, Thi Đại vẫn giữ thái độ nghi ngờ.

Nhưng trong tâm ma cảnh, quả thật là lý lẽ đó.

Thi Đại nghĩ, thế nên Giang Bạch Nghiễn mới nói ra câu “nếu ta chết” kia.

Áp lực nặng nề quá đổi.

Sinh tử tồn vong của toàn thế giới đặt lên một mình chàng, dẫu là ai ở vào vị trí của Giang Bạch Nghiễn, có lẽ đều muốn chết đi cho xong.

Tâm ma do ác ma tạo ra là tử cục.

Trong tình huống sống còn, tất cả nỗi lòng đều trở nên nóng bỏng thẳng thắn, chẳng có gì phải ngại ngùng cả.

Thi Đại to gan hơn nhiều, giọng điệu cũng nghiêm túc hơn bình thường:

“Chàng muốn hôn lễ thế nào?”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một lúc, khàn giọng nói:

“Nàng thì sao?”

“Em sao cũng được.”

Thi Đại lên tiếng:

“Em không có nhiều yêu cầu, mọi người vui vẻ tụ tập lại với

nhau là tốt lắm rồi.”

Phần lớn thời gian, nàng rất dễ thỏa mãn.

Dứt lời cong mắt mỉm cười, Thi Đại ngẩng đầu nhìn chàng:

“Đến lượt chàng nha, chàng thích thế nào?”

Trước khi đi ngủ nàng đã tắm rửa, làn da sáng mịn như nhả ra nước, ánh nến lướt qua hàng mày, như một bức tranh sống động.

Giang Bạch Nghiễn im lặng ngắm nhìn, ôm chặt eo nàng:

“Long trọng một chút, dưới gốc cây mai.”

Thi Đại tò mò:

“Ồ?”

Giang Bạch Nghiễn nổi tiếng là tùy tính, bình thường chỉ mặc quần áo giản dị, một ngày ba bữa cực kỳ đơn giản, cái gì tiện thì làm.

Quen biết chàng lâu đến vậy, trừ gương mặt xinh đẹp ra, Thi Đại rất khó liên hệ chàng với từ “long trọng”.

Nhìn vào ánh mắt Thi Đại, sắc đêm chảy xuống nơi đáy mắt Giang Bạch Nghiễn, sạch sẽ trong vắt lại rất đổi dịu dàng.

Chàng nói:

“Nàng thích náo nhiệt mà, đúng không?”

Thi Đại bị chàng nhìn đến mức tim đập mạnh, vành tai nóng bừng.

Giang Bạch Nghiễn dụi má nàng, hơi thở mềm nhẹ:

“Những gì nàng có, phải là thứ tốt nhất.”

Cả đời này của chàng trải qua giày vò, trước giờ chưa từng sở hữu quá nhiều điều tốt đẹp, động lòng, hân hoan, khát khao, đều liên quan đến Thi Đại.

Chỉ có những thứ tốt nhất mới xứng với nàng.

Thi Đại nghe mà tim mềm nhũn:

“Vì sao lại dưới gốc cây mai?”

Tâm tư nàng linh hoạt phản ứng nhanh, hiểu ra ngay:

“Vì em từng tặng chàng hoa mai?”

Khi ấy nàng và Giang Bạch Nghiễn chưa thân lắm, vừa giải quyết xong vụ án Liên Tiên.

Sau tiệc chúc mừng, Thi Đại thấy miếng ngọc hoa bướm bị nứt của chàng, lòng biết rõ cánh bướm yêu hoa không được viên mãn, nên đã hái tặng chàng một bó hoa mai.

Vốn tưởng Giang Bạch Nghiễn khinh thường chẳng buồn để ý, về sau Thi Đại đến phòng chàng, phát hiện hoa mai được cắm vào bình sứ.

Quà mình tặng được người ta nâng niu tỉ mỉ, khi đó nàng vui lắm.

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Ừm.”

Chàng hơi cúi đầu, vùi mặt vào hõm cổ nàng, cảm nhận độ ấm quanh người nàng, như được bao bọc trong làn gió ấm, kiềm lòng không dậu tham lam lưu luyến hơn.

“Ta nhớ.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Nàng thích nó, thường dùng túi thơm hoa mai.”

Thi Đại như có điều suy nghĩ:

“Giang Trâm Ngọc, lẽ nào bắt đầu từ lúc đó, chàng đã thích em đôi chút?”

Vậy mà Giang Bạch Nghiễn lại nhớ nàng dùng hương hoa mai?

Thi Đại hí mắt.

Nhớ lại rồi, sau khi nàng tặng hoa mai không lâu, Giang Bạch Nghiễn có thái độ khác thường, chủ động đề nghị muốn dạy nàng vung kiếm.

Khi đó nàng chỉ cảm thấy Giang Bạch Nghiễn phẩm chất đoan chính, là người tốt, về sau nữa, Giang Bạch Nghiễn tặng nàng bảo thạch cá con màu lam.

Thi Đại chọt vào gương mặt nghiêng âm áp của chàng.

Thế nên, nàng thật sự bị cá câu đi mất?

Bị nàng chọt vào mặt, Giang Bạch Nghiễn không tránh, ngược lại chủ động phối hợp, nhẹ nhàng cọ nàng.

Hai người đều xoa tóc, mái tóc đen nhánh như thác quần quýt nhau, chàng có gương mặt trắng tựa ngọc lạnh, như trắng sáng đượm tình.

Rèm mi khẽ run, Giang Bạch Nghiễn ngậm ngón tay nàng, cắn nhẹ:

“Ừm.”

Thi Đại: “...”

Rõ ràng là chủ đề nghiêm túc, bị động tác của chàng quấy

hiều, bỗng nảy sinh vài phần kiêu diễm.

Có lúc nàng rất muốn hỏi, rốt cuộc Giang Bạch Nghiễn là giao nhân hay là hồ ly.

“Vậy thì đợi đến mùa đông, chúng ta thành hôn dưới gốc cây mai nhé.”

Đốt ngón tay vô thức cuộn lại, Thi Đại nói:

“Lúc ấy hoa mai nở rộ, em sẽ mặc váy đỏ gả cho chàng.”

Nàng hơi xấu hổ, vành tai ửng hồng, mi dài rủ xuống như cánh quạt nhỏ, sau khi Thi Đại chớp mắt nó lại giương cao.

Rất lâu sau, Giang Bạch Nghiễn mới đáp:

“Được.”

Chàng dựa vào hõm cổ, Thi Đại không thấy sắc mặt chàng, chỉ nghe tiếng khàn khàn ẩn giấu trong âm cuối.

“Đến khi đó có tuyết có mai, còn có cha mẹ, Lưu Sương tử tử, Vân Thanh, đồng liêu Trần Ách Ti, những người thân bạn bè khác.”

Giọng Thi Đại nhỏ hơn đôi chút:

“Chắc chắn sẽ tuyệt lắm...”

Nàng khựng lại, nhớ đến lời Giang Bạch Nghiễn nói cách đó không lâu, bổ sung:

“Rất long trọng.”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười:

“Ta búi tóc cho nàng nhé?”

Thi Đại:

“Hả?”

Nhất thời nàng chưa phản ứng kịp:

“Ngày thành hôn sao?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn cất lời:

“Ta sẽ học.”

Trước khi ở cùng Thi Đại, trong nhận thức của chàng chưa từng có hai chữ “thành hôn”.

Nói một cách chính xác, rất nhiều nghi thức tập tục mà thế gian này coi trọng, Giang Bạch Nghiễn đều không buồn để ý.

Có kiếm bên người, chàng một lòng trả thù là được.

Mãi đến hôm nay, đôi tay đã quen cầm kiếm này, lại vuốt tóc Thi Đại rất dịu dàng.

Thành hôn.

Một buổi nghi thức, đôi bên có tình, làm lễ ba lạy. Từ đó về sau, Thi Đại và chàng sinh tử gắn bó, không rời bỏ nhau.

Giang Bạch Nghiễn khát vọng được thân mật với nàng nhiều hơn, đáng tiếc người với người không thể dung hòa máu thịt, trải qua đại hôn, chàng cũng xem như hoàn toàn thuộc về Thi Đại.

Ngày đại hôn, tóc nàng hiển nhiên phải để chàng búi, còn về giá y của nàng...

Thi Đại không kiềm nổi nụ cười, nhìn chàng với ánh mắt lấp lánh:

“Được, em muốn kiểu...phi tiên kề! Đến lúc đó, em cũng sẽ chải tóc cho chàng.”

Đôi tân nhân chải tóc cho nhau vào ngày đại hôn, nhìn khắp Đại Chiêu, có lẽ cũng chẳng có ai làm vậy.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn đều không phải người khắt khe chuyện lễ nghi thể tục, nếu chàng bằng lòng, Thi Đại sẽ không từ chối.

“Nghe nói trước khi thành hôn, có rất nhiều trình tự.”

Nàng mở máy hát, lái nhai:

“Cầu hôn, làm mối, định hôn...phiền lắm, chúng ta bớt được thì bớt nha.”

Nghĩ đến gì đó, hai mắt Thi Đại tỏa sáng:

“Còn đồ cưới nữa! Phải thật xinh đẹp.”

Nàng có niềm yêu thích với những sự vật xinh xắn, thành hôn là chuyện lớn, tất nhiên phải ăn vận thật vừa ý.

Đồ cưới ở Đại Chiêu mang đậm hơi hướm cổ xưa, Trường An thịnh hành phong cách xinh đẹp rực rỡ, nhớ lại vài buổi hôn lễ qua ký ức của nguyên chủ, bất kể nam nữ, đều là áo gấm lộng lẫy.

Thi Đại rất thèm.

Nàng đang tự ngẫm nghĩ, bị Giang Bạch Nghiễn cọ đầu vai.

Chùng như do dự, chàng khẽ bảo:

“Đồ cưới...”

Hơi thở kéo dài tản ra trên cổ nàng, rất ngứa.

Thi Đại rử mắt nhìn qua, một đốm sáng nhảy nhót trên vành

tai trắng nõn mông manh của chàng, nhuộm đỏ một vệt lá lướn.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Ta đang thuê cho nàng.”

Thi Đại: “?”

Thi Đại: “???”

Lần này thật sự là ngơ ngẩn hoàn toàn, mãi một lúc sau Thi Đại mới lấy lại tinh thần.

Chờ khi ý thức được kéo về, chẳng qua nàng cũng chỉ thốt được một tiếng:

“Hả?”

Nàng không nghe nhầm chứ?

Bị phản ứng của Thi Đại chọc cười, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt lên từ trong vòng ôm của nàng.

Như bụi gai quần lấy nàng, vì nàng nở rộ một đóa hoa.

Giang Bạch Nghiễn dịu dàng nói:

“Ta đang thuê giá y cho nàng.”

Thi Đại: “...”

Biểu cảm của nàng giờ phút này chắc chắn là hoảng loạn đến tột độ, Thi Đại ngẩn ngơ hỏi:

“Chuyện từ lúc nào ạ?”

Nàng hiếm khi lộ vẻ mặt này, tóc rối như mây cuộn vào vành tai, ánh mắt ngây thơ mờ mịt thuần khiết.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng một lúc:

“Mấy ngày trước.”

Mấy hôm trước.

Thi Đại cố gắng vận chuyển cái đầu cứng ngắc của mình.

Lúc đó Giang Bạch Nghiễn bị Thi Đại vút bỏ, trong góc nhìn của chàng, Thi Đại là hình tượng kẻ ác chơi đùa tình cảm, khẩu phật tâm xà.

Trong tình huống ấy, Giang Bạch Nghiễn vẫn bằng lòng theo áo cưới cho nàng?

...À phải rồi, chàng còn cố ý chuẩn bị xích sắt trong phòng tối nữa kìa.

“Khi ấy chàng...”

Tâm trạng Thi Đại phức tạp:

“Định sẽ nhốt em lại, thuận tiện thành hôn với em?”

Giang Bạch Nghiễn cong mắt:

“Không phải thuận tiện.”

Trong tiểu thuyết thường nói, thành hôn là lúc hai trái tim đồng điệu, tình ý hòa hợp.

Đây là kết cục của tất cả câu chuyện, chàng cũng muốn được cùng Thi Đại có một lần như vậy.

Thi Đại tò mò:

“Áo cưới thế nào vậy ạ?”

Thêu sống rất khó, đó là còn chưa nói tới áo cưới phức tạp. Nếu mấy ngày trước vừa thêu, hẳn vẫn chưa xong đâu nhỉ?

Giang Bạch Nghiễn lại dán sát vào nàng:

“Chờ ta khâu xong, sẽ cho nàng xem.”

Bắt đầu thừa nước đục thả câu rồi đó.

Thi Đại rúc người vào lòng chàng, mỉm cười:

“Được.”

Nàng không phủ nhận, nhu cầu của mình với tình yêu vượt xa người thường, nhưng gì Giang Bạch Nghiễn cho nàng lại càng đông đầy, sâu sắc hơn nữa.

Nào có ai dùng từng đường kim mũi chỉ địch thân may áo cưới cho người mình yêu kia chứ.

“Quan trọng là!”

Không quên chuyện chính, Thi Đại nhéo eo chàng, nhấn mạnh:

“Đừng nghĩ đến chuyện hi sinh bản thân nữa, chàng biết chưa? Theo em thấy, dù chàng thật sự...”

Thi Đại khựng lại một chút, không vui vẻ gì khi nói ra từ đó:

“Chàng thật sự tự sát, cũng chưa chắc áp chế được ác ma. Chưa biết chừng, chờ hồn phách của chàng tan biến, vừa khéo nó có thể hoàn toàn chiếm lấy cơ thể chàng. Người ta thường bảo thọ khôn có ba hang, đó là quái vật già sống ngàn vạn năm, sao nó bằng lòng ngoan ngoãn bó tay chịu trói cho được?”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một thoáng, nghe nàng nhỏ tiếng mở lời:

“Em còn chờ mặc áo cưới chàng làm nữa mà.”

Chàng bỗng mỉm cười, giọng nói cực nhẹ:

“Được.”

Thời gian không còn sớm, Thi Đại nói gần hai canh giờ, không lâu sau đã mơ màng, ngáp dài.

Trước khi ngủ vẫn hỏi theo thói quen:

“Người chàng thấy sao rồi?”

Giang Bạch Nghiễn:

“...Không có gì.”

Nghe giọng chàng như thường, không giống dáng vẻ nhịn đau, Thi Đại mới ngoan ngoãn thiếp đi.

Không ai lên tiếng, phòng tối ngăn cách với thế giới bên ngoài trở nên vắng vẻ.

Thi Đại yên tĩnh khép mắt, hô hấp Giang Bạch Nghiễn dần dần ổn định, không nói tiếng nào, rủ mắt cảm nhận hơi thở của nàng.

Hơi nóng đều đều dịu dàng đổ xuống, như linh dược đẩy lùi nôn nóng bất an trong lòng chàng.

Chẳng biết trôi qua bao lâu, Giang Bạch Nghiễn nghe nàng ậm ừ thì thào:

“Chàng ấm hơn chưa?”

Chàng khẽ cười đáp:

“Ừm.”

Vóc dáng Thi Đại nhỏ nhắn, sau khi ngủ say, mềm mại dựa trên người chàng.

Giang Bạch Nghiễn rủ mắt, nhìn lông tơ mỏng manh trên mặt

nàng, và vết ửng hồng dần loang ra sau khi được ủ ấm.

Chàng tham lam siết chặt cánh tay, dường như muốn đoạt hết hơi thở và nhịp tim của người trong lòng.

Giao nhân thể hàn, mãi đến hôm được Thi Đại ôm lần đầu tiên, Giang Bạch Nghiễn mới muộn màng nhận ra, làn da có thể nóng bỏng nhường ấy, như ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt cơ thể lạnh lẽo của chàng.

Lang thang đã lâu trong đêm lạnh, may mắn được ánh nắng ấm áp chiếu rọi, sao chàng nỡ buông tay.

Đèn cây trong góc chậm rãi bùng cháy, nửa đêm giờ tý, xác nhận Thi Đại đã ngủ say, Giang Bạch Nghiễn đứng dậy rời khỏi giường.

Động tác của chàng cố ý nhẹ nhàng, không đánh thức người bên cạnh.

Đẩy cửa ra ngoài, lọt vào tầm mắt là đường ngẫm tối đen.

Quen thuộc kết cấu tòa nhà trong lòng bàn tay, Giang Bạch Nghiễn đi thẳng về trước.

Đến giữa hành lang dài, chàng lấy chìa khóa mở cửa một căn phòng trong đó.

Cửa gỗ vang lên ken két, ập vào mặt là mùi mực nát tù túng, thiếu niên cúi người, đốt cháy ngọn nến cạnh cửa.

Ánh lửa nhảy nhót, soi sáng khoe mắt đuôi mày chàng, mặt không sắc máu, áo trắng như ma mị.

Đồ vật trong căn phòng nhỏ này ít ỏi, chỉ có một mảnh đồ rực ở góc phía đông.

Bên cạnh áo đỏ là vài viên ngọc lấp lánh mượt mà.

Giang Bạch Nghiễn chậm rãi đến gần, không phát ra tiếng

động.

Lòng bàn tay phải chàng trắng bệch, siết chặt áo cưới, tôn lên vải lụa đỏ thẫm như máu.

Chăm chú nhìn một thoáng, Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh ngồi xuống, đầu ngón tay chạm vào kim may trên bàn.

Giao nhân giỏi dết, giao tiêu nổi tiếng là do tộc giao nhân chế tạo.

Áo cưới dùng loại gấm hoa thượng hạng, tấc gấm tấc vàng, màu sắc do từng mũi kim của chàng may thành, thêu hình long phượng chim hoa.

Áo cưới của Thi Đại, phải tốt hơn tất cả mọi người trong thiên hạ.

Ánh mắt Giang Bạch Nghiễn lướt qua, nhìn những viên ngọc trên bàn.

Trên đời này không còn trang sức nào quý giá hơn nước mắt giao nhân.

Mấy ngày trước, lẻ loi một mình vào phòng tối, Giang Bạch Nghiễn để dành mấy chục viên nước mắt giao nhân.

Lúc ấy lòng chàng đau đớn vô ngần, rơi không ít nước mắt, số lượng không đủ để dính vào áo cưới, bèn lấy dao găm rạch lòng ngực.

Trong cơn nhức nhối, máu tươi và nước mắt cùng lúc rơi xuống.

Quả thật chàng có bệnh.

Trong nỗi đau đớn khắc cốt ghi tâm, Giang Bạch Nghiễn cảm nhận niềm vui khó nói nên lời.

Áo cưới của Thi Đại do chàng may, một phần thuộc về chàng

được nàng dung nhập trên người.

Thế nên mới được coi là ngày đại hỉ.

Từng đường kim mũi chỉ trong tay chàng thành thạo xuyên qua gấm hoa.

Đầu ngón tay Giang Bạch Nghiễn run nhẹ.

Tà khí lại dâng lên, khiến thức hải đau âm ỷ.

D*o vọng sinh sôi, vô số lời thì thầm vang vọng, làm bầm khinh thường chàng.

“Áo cưới có ích gì? Một tấm vải thôi, làm sao trói được nàng?”

“Chi bằng giết nàng.”

“Sớm muộn gì nàng cũng rời đi, giết nàng, nàng chỉ thuộc về một mình người.”

“Chẳng phải người muốn mãi mãi ở bên nàng sao?”

Giang Bạch Nghiễn ngoảnh mặt làm ngơ, khoảnh khắc dập tắt những suy nghĩ ấy, cong môi mỉm cười như tự giễu.

Mùa đông tuyết rơi, dưới gốc cây mai, Thi Đại khoác giá y gả cho chàng.

Giang Bạch Nghiễn rõ hơn ai hết, sẽ chẳng có ngày đó.

Tà khí không thể áp chế, ngày đêm mưu đồ phá cơ thể ra ngoài, một lúc nào đó, chàng muốn giữ tỉnh táo cũng khó.

Vì sao chàng lại thêu áo cưới?

Rõ ràng chẳng có tương lai, chàng như một con bạc cùng đường bí lối, sống ngày nào hay ngày đó.

Mỗi một ngày được ở cạnh Thi Đại, là may mắn trộm được.

Tình yêu tựa thủy triều, chẳng thể nào xả hết.

Hạt giống hư thối nở ra loài hoa dị dạng, cánh hoa lướt qua trái tim chàng, rạch nát máu thịt be bét.

Giang Bạch Nghiễn liếc nhìn ngực trái.

Chàng đã tính toán hết từ sớm, một khi tà khí quá nồng, sẽ tự mình kết liễu.

Số mệnh đã thế, sao có thể liên lụy đến nàng.

Nhưng trước mắt vẫn chưa được.

Không thể để máu tươi làm bẩn áo cưới, Thi Đại không thích máu.

Trước khi chàng mất mạng, ít nhất cũng phải đánh hết nước mắt giao nhân, tặng áo cưới cho nàng.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng, chợt nảy sinh suy nghĩ b3nh hoạn, dù chàng chết, nếu Thi Đại mặc áo cưới này thành thân cùng người khác...

Cũng xem như hôn lễ của hai người họ.

Vị tanh ngọt dâng lên cổ họng, chàng lặng lẽ cười khẽ, nhưng khóe mắt lại trượt xuống hơi nước nóng rực.

Giọt nước rơi xuống đất, toát ra ánh sáng, ngưng tụ thành ngọc.

Lạ thay.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, Thi Đại bằng lòng gả cho chàng, lẽ ra phải là chuyện may mắn khiến người ta hân hoan.

Tại sao chàng ôm áo cưới của nàng, mà nước mắt vẫn rơi

xuống?

P/S: Dịch khúc này nghẹn lòng thật sự, t thương ảnh quá...

Chương 119

Một giấc này Thi Đại ngủ không mấy chân thực, hoảng hốt mơ rất nhiều thứ, tỉnh dậy chẳng nhớ được gì.

Nén vẫn đang cháy, cơ thể ấm áp, nàng mở đôi mắt nhập nhèm, phát giác mình đang nằm trong lòng Giang Bạch Nghiễn.

Chàng vẫn chưa thức giấc, hơi thở nhẹ nhàng ổn định, không nghe tiếng gì.

Khoảnh khắc Thi Đại ngẩng đầu nhìn chàng, Giang Bạch Nghiễn ngược hàng mi.

Bốn mắt nhìn nhau, Thi Đại vô cớ cảm thấy vành mắt chàng ửng đỏ.

Không phải ảo giác.

Con buồn ngủ của nàng tan đi hơn nửa, mở to mắt hạnh trong suốt to tròn, đến gần đánh giá:

“Chàng ngủ không ngon?”

Vành mắt Giang Bạch Nghiễn rất đỏ, tròng mắt giăng đầy tơ máu, tinh thần không tốt mấy.

Chàng không phủ nhận, giọng điệu như thường:

“Không sao, tối qua ngủ hơi muộn.”

Thi Đại cảnh giác:

“Tà khí?”

“Không phải.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ thành tiếng:

“Đã nhiều ngày không gặp nàng, muốn ngắm nàng nhiều hơn.”

Bị chàng nói thẳng như vậy, rèm mi Thi Đại rung rinh.

Cả đời này Giang Bạch Nghiễn chưa từng nghe qua những lời tình tứ, tất nhiên cũng không biết nói, trước mặt Thi Đại, chàng đã quen bày tỏ tình cảm chẳng giữ lại gì.

Vụng về lại chân thành, với Thi Đại nó còn hơn cả ngàn vạn lời ba hoa màu mè.

Nàng vừa thức giấc vẫn còn buồn ngủ, dụi đầu vào cằm Giang Bạch Nghiễn:

“Chàng ngủ thêm một lúc nha.”

Tầng hầm không thấy ánh mặt trời, Thi Đại không rõ đã đến giờ nào, chẳng để ý mấy đến chuyện đó.

Nàng vào tâm ma cảnh, nhiệm vụ duy nhất là giúp Giang Bạch Nghiễn trấn áp ác ma, chỉ cần giờ phút nào cũng bên cạnh Giang Bạch Nghiễn, đảm bảo chàng bình an vô sự là được.

Ở nơi này, chỉ mỗi Giang Bạch Nghiễn là tồn tại chân thực. Thi Đại không cần nhọc lòng những việc bên ngoài.

“Không cần, ta ngủ đủ rồi.”

Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Nàng muốn ăn gì?”

“Được hết ạ.”

Bữa sáng là chuyện lớn trong ngày, Thi Đại nổi hứng:

“Chọn món chàng thích đi, gì em cũng ăn hết.”

Trước đây hai người không thân, Giang Bạch Nghiễn không có lý do xuống bếp vì nàng, về sau đôi bên bày tỏ tấm lòng, lại xảy ra chuyện ác ma thượng cổ, từ đầu đến cuối không thể tranh thủ thời gian.

Nàng rất ít khi được ăn đồ Giang Bạch Nghiễn nấu, bất kể chàng nấu món nào, nàng cũng thấy mới lạ.

“Vết thương của chàng vẫn chưa lành hết, lần này em sẽ tiếp tục bên cạnh giúp đỡ chàng.”

Thi Đại nói làm là làm, bật người ngồi dậy, tiện tay vén tóc rồi đánh bên má:

“Chắc chắn tốt hơn lần trước.”

Nàng nói xong khựng lại, tròn mắt di chuyển, nhỏ giọng bổ sung:

“...Chắc sẽ thế.”

Lần trước nàng từng nhận trách nhiệm chiên xào, khiến vài món cháy đen, may mà Giang Bạch Nghiễn ở cạnh nêm nếm, miễn cưỡng có thể ăn được.

Hi vọng hôm nay mọi thứ bình thường.

Thi Đại để tóc dài, ngủ đến mức rối tung, như chạc cây màu mực um tùm.

Vài lọn tóc đen sượt qua gò má Giang Bạch Nghiễn, xúc cảm mát mẻ, mềm mượt như lụa, bị chàng duỗi tay bắt lấy, nhẹ nhàng cọ xát.

Thi Đại vừa cúi đầu, đã thấy Giang Bạch Nghiễn đang nghịch

tóc nàng, lười biếng cụp mắt, ánh mắt yên tĩnh ôn hòa.

Khớp ngón tay trắng lạnh luôn qua mái tóc đen nhánh, như mực và lụa giao hòa, đượm nét xinh đẹp mơ hồ.

Thi Đại ngấm đến mất hồn, không khỏi cười bảo:

“Sờ có gì thích đâu?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Mềm lắm.”

Chàng không có nhận thức và phân biệt chính xác về tình yêu, xuất phát từ bản năng cảm thấy mỗi một bộ phận của Thi Đại đều khiến chàng yêu thích.

Nhớ lại đôi thoại tối qua, mày mắt Thi Đại cong cong:

“Hôm nay để em chải tóc cho chàng nha.”

Giang Bạch Nghiễn dịu dàng cười đáp:

“Được.”

Ngoan ơ là ngoan.

Nhưng mà...

Trước đó nửa mơ nửa tỉnh không thấy gì lạ, lúc này dần dần tỉnh táo lại, Thi Đại cứ cảm giác có chỗ nào đó không ổn.

Cúi đầu yên tĩnh một lúc, nàng hơi cau mày:

“Giang Trầm Ngọc, pháp thuật chuyển dời đau đớn giữa chúng ta, khi nào mới giải trừ?”

Thời gian pháp thuật kéo dài có hạn, đã qua lâu như vậy, chắc chắn phải mất hiệu lực, nàng đâu thể không có chuyện gì được.

Thi Đại hỏi:

“Chàng lại dùng nữa ư?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

“Ngừng lại, ngừng lại.”

Thi Đại lập tức chồng hai tay lên nhau, làm một chữ X thật lớn:

“Không cho phép chàng dùng nữa, thức hải của chàng có ác ma, nếu cơ thể sụp đổ, nào còn tinh thần áp chế nó nữa?”

Dẫu nơi này chỉ là ảo cảnh, trước mặt nàng lại là thần hồn chân chính của Giang Bạch Nghiễn, sẽ khó chịu sẽ đau đớn.

Thi Đại không thể yên tâm thoải mái, cả đời dựa vào chàng chịu đựng cơn đau.

Giang Bạch Nghiễn vẫn trả lời như trước:

“Được.”

Thi Đại: “...”

“Không sao” và “được” của chàng, ở chỗ của nàng trước giờ chẳng hề có độ tin cậy gì đáng nói.

Sau khi rửa mặt thay đồ, Giang Bạch Nghiễn búi cho nàng kiểu kinh học kế.

Kiểu tóc này phải búi tóc lên hết, chia thành hai búi cao giữa đỉnh đầu, như chim bay sải cánh, rất được chào đón trong cung đình Trường An.

Tóc rối được búi gọn, cả người như được điểm thêm vài phần

phần chân, Thi Đại ngược gương mặt thon thả trắng nõn của mình lên, ngắm nghía trước gương suốt một lúc, cực kỳ vừa ý.

Chờ nàng buộc tóc xong cho Giang Bạch Nghiễn, hai người cùng nhau đến nhà bếp.

Hôm nay làm mì dương xuân, trình tự đơn giản dễ hiểu, không cần tốn quá nhiều sức lực. Giang Bạch Nghiễn thành thạo nấu mì, Thi Đại ở cạnh giúp đỡ lật vớt, bỗng bật cười.

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt:

“Sao vậy?”

“Em cứ cảm thấy.”

Nàng chớp mắt, ánh nến chậm rãi xoay tròn nơi đáy mắt nàng:

“Khi chàng nấu ăn, không khác gì tư thế vung kiếm.”

Đoạn Thủy nơi thắt lưng chàng khe khẽ kêu vang, như đang phản đối.

Thi Đại càng vui hơn.

Giang Bạch Nghiễn làm gì cũng nghiêm túc, dù là nấu ăn đơn giản, cũng tập trung tinh thần, dáng vẻ nghiêm nghị.

Nhìn từ góc độ của Thi Đại, đường nét gương mặt nghiêng của chàng sắc nét lại tinh tế, dáng người thẳng thớm, như cây tùng cô độc thẳng tắp.

Thi Đại mỉm cười khen ngợi:

“Nghĩa là thấy chàng đẹp lắm đó mà.”

Sự thật chứng minh, Giang Bạch Nghiễn dễ dỗ quá chừng.

Nàng vừa dứt lời, người ấy đã cong môi:

“Vậy hãy nhìn ta nhiều hơn nhé.”

Đòn chí mạng thẳng thừng.

Vành tai Thi Đại nóng lên, trả lời vô cùng thật lòng:

“Được.”

Mùi vị món mì dương xuân Giang Bạch Nghiễn nấu cực kỳ ngon miệng.

Đây là đặc sản của thành Dương Châu, khẩu vị thiên nhạt, lan tỏa mùi dầu hành thơm nồng, sợi mì trơn mượt, hành tỏi xanh mơn mớn nổi trên nước dùng nhạt màu, xanh mượt như ngọc phi thúy, sắc hương vị tuyệt vời.

Thi Đại húp một ngụm nước dùng, hài lòng híp mắt lại.

Mùa xuân ngày một ấm hơn, nhưng nhiệt độ trong tòa nhà này không cao, có lẽ vì âm khí quá mạnh, mặt trời lại không chiếu tới.

Canh nóng vào bụng, thanh đạm sảng khoái, xen lẫn vị tươi ngon thấm đẫm ruột gan, tâm can tỳ phổi thậm đều được bao bọc trong hơi ấm, nóng hơi hồi, xua tan hơi lạnh tan biến mất dạng.

Thi Đại bùi ngùi từ tận đáy lòng:

“Ngon lắm, hạnh phúc quá đi mất.”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt, liếc thấy gò má ửng hồng vì hơi nóng và vành tai trắng nõn tựa ngọc ấm của nàng.

Chàng không có niềm đam mê gì về ăn uống, ngày xưa đôi quá ngay cả cỏ dại và thịt sống cũng từng ăn.

Lạ lòng thay, ngồi cùng bàn với Thi Đại, trong khói trắng lượn lò của tô mì dương xuân, vậy mà chàng lại thấy an ủi và vui thích.

Chữ tình thật sự quá đời kỳ diệu.

Giang Bạch Nghiễn không để Thi Đại rửa chén, nhanh nhẹn dứt khoát thu dọn chén đĩa.

Diện tích tòa nhà có hạn, phạm vi hoạt động không lớn, Thi Đại dùng xong bữa sáng, mang đồ ăn cho ba người đang bị nhốt rồi trở về phòng ngủ với chàng.

Giang Bạch Nghiễn làm việc chu đáo, ngay cả xây dựng phòng tối nhỏ cũng cân nhắc kỹ lưỡng...

Lo lắng ban ngày Thi Đại nhàm chán, chàng cố ý để lại mấy chục quyển tiểu thuyết, để nàng đọc giải sầu.

Hiển nhiên nó đã trở thành cách nàng giết thời gian.

Trong phòng yên tĩnh, đọc sách không bị quấy nhiễu, cũng rất thoải mái.

Thi Đại vốn định tìm vài quyển thú vị để đọc, sau khi quan sát phòng tối một lượt, chợt có suy nghĩ mới.

Chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Phòng này có giường có tủ, có bàn có ghế, còn cả bút mực giấy nghiên được xếp ngay ngắn.

Vì đối phó yêu tà trong núi, bùa nàng mang theo bên mình chẳng còn lại bao nhiêu, vừa khéo có thể vẽ thêm vài lá, chuẩn bị lúc cần thiết.

Giang Bạch Nghiễn không chuẩn bị giấy vàng và chu sa, nhưng muốn bùa phát huy tác dụng phải dựa vào một chút linh quang thông với trời đất, hẳn là vật chứa linh khí đều có phù lục.

Vẽ trên giấy tuyên thành cũng có thể thành bùa, chẳng qua hiệu quả yếu hơn mấy phần.

Tâm ma cảnh quỷ quyết khó lường, ác ma thượng cổ không thể nào không có hành động, nhất định phải đề phòng mọi lúc, đừng để Giang Bạch Nghiễn xảy ra chuyện.

Năng lực hành động của Thi Đại trước giờ rất mạnh, suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu, nàng lập tức quyết định, nhắc bút lên.

“Em là phù sư mà.”

Động tác của nàng thành thạo hơn ban đầu nhiều, vừa vẽ vừa giải thích với Giang Bạch Nghiễn:

“Vẽ nhiều bùa hơn một chút, sau này gặp nguy hiểm em mới giúp chàng được.”

Tốt xấu gì nàng cũng có ký ức mười mấy năm học vẽ bùa, nếu thật sự xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ không liên lụy chàng.

“Nếu nàng muốn vẽ, ta sẽ mua giấy vàng và chu sa.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Giấy tuyên thành không chứa được linh khí, e rằng vô duyên vô cớ sẽ hao tổn bốn phần linh khí của nàng.”

Đúng là đạo lý này.

Thi Đại gật đầu, nghĩ ngợi một lúc, vẫn vẽ khoảng mười lá bùa uy lực không nhỏ, gương cầm mỉm cười đắc ý:

“Đây gọi là phòng ngừa chu đáo.”

Nàng chừa linh khí còn lại dùng cho giấy vàng, không vẽ tiếp, bút lông soi nhẹ nhàng di chuyển giữa ngón tay, rơi xuống hai vết mực loang rộng.

Giấy bút trước mặt, Thi Đại nổi hứng:

“Chàng biết vẽ không?”

Giang Bạch Nghiễn đứng cạnh nàng, nghe vậy hơi khựng lại:

“Chỉ học qua lúc còn nhỏ.”

Đã là chuyện cũ của mười năm về trước.

Chàng thông minh từ nhỏ, cực kỳ có năng khiếu về mặt thơ từ thư họa, từng học vẽ tranh với tiên sinh.

Về sau Giang phủ diệt môn, Giang Bạch Nghiễn không nhắc bút nữa, thường xuyên cầm kiếm.

Dẫu thi thoảng cầm bút, chàng cũng không nhàn hạ thoải mái vẽ tranh, mà một lòng vẽ bùa trừ yêu.

Thi Đại cười:

“Ngày xưa em cũng từng học.”

Bản thân nàng không có cơ hội học thêm những lớp mỹ thuật, vẽ tranh thủy mặc là ký ức của nguyên chủ.

Nói đến cùng, ở một số phương diện, vẽ tranh và vẽ bùa cũng có điểm chung.

Thi Đại luyện tập phù thuật đã lâu, hạ bút thành văn, trôi chảy lưu loát, cộng thêm dung hòa phần lớn ký ức của nguyên chủ, khi đặt bút vẽ, đầu óc và cơ thể sẽ có phản ứng bản năng.

Ngẫm nghĩ một chốc, Thi Đại hứng thú siết chặt bút lông.

Đầu bút di chuyển tới lui, không lâu sau, trên giấy đã xuất hiện một gốc cây hoa tươi nở rộ.

“Là cây mai.”

Nàng lại điểm thêm vài nét, có hai bóng người trong tranh:

“Chàng và em.”

Thi Đại nghiêng đầu, đôi mắt sáng rỡ như ngọc:

“Thế nào?”

Nàng vẽ rất tùy ý, không theo khuôn mẫu, tuy nguệch ngoạc non nớt, nhưng lại bớt đi vẻ cứng nhắc, tinh xảo xinh xắn.

Giang Bạch Nghiễn vừa nhìn đã nhận ra:

“Ngày thành hôn?”

“Ừm.”

Thi Đại nói:

“Hôm đó là mùa đông, chắc hẳn Trường An sẽ rơi nhiều tuyết lắm...”

Nàng hứng thú dạt dào, bắt đầu vẽ lại trên giấy trắng.

Lần này là hai người tách ra, ở giữa có một vật tròn cực lớn trông như hình người.

Thi Đại rất vừa ý:

“Chúng ta có thể đắp người tuyết.”

Nàng cong mắt, sợi tóc dưới ánh nến tản ra sắc thái xinh đẹp, vừa vui vẻ giữa hàng mây đã toát ra vẻ lung linh, dịu dàng như tia sáng ấm áp.

Hoạt bát ấm áp, khiến người ta cảm lòng không dẫu muốn đến gần.

Thi Đại đưa bút lông cho Giang Bạch Nghiễn:

“Đến mùa đông, chàng muốn làm gì?”

Chàng rử mắt một thoáng, hàng mi dài phủ xuống lớp bóng

mờ, phác họa độ cong nhỏ nơi khóe mắt.

“Mùa đông lạnh lẽo.”

Giang Bạch Nghiễn nhắc bút:

“Muốn cùng nàng sưởi ấm quanh bếp lò trò chuyện thâu đêm, pha trà ngắm mai.”

Chàng sở hữu đôi tay xinh đẹp, khớp xương rõ rệt, thon dài mạnh mẽ, vì không giỏi vẽ tranh thủy mặc, hạ bút thoáng chút vương vếu.

Nhưng tốt xấu gì cũng đã từng học hai năm, lại thường xuyên khổ luyện chữ bùa, đầu bút Giang Bạch Nghiễn dần dần lưu loát, phong cách vẽ tranh thiên về giản dị hệt như tính cách của chàng.

Thi Đại đến gần ngắm nghía, trên giấy có hai người nho nhỏ đang pha trà, cửa sổ sau lưng mở rộng, tuyết bay rợp trời.

Nàng cười rạng rỡ:

“Đẹp quá.”

Mùa đông ở đây, ngày xuân cũng không còn xa nữa.

Nhớ đến từng tặng quà sinh nhật tượng trưng một năm bốn mùa cho Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại bày ra một tờ giấy khác:

“Mùa xuân thì sao nhỉ?”

Nàng giành vẽ trước:

“Mùa xuân phải thả diều nè! Gần đây cứ hay xảy ra chuyện, chúng ta bận bịu suốt, mãi mà không có cơ hội đi chơi.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi:

“Ừm.”

Chàng nghĩ ngợi, hạ bút xuống bên cạnh:

“Xuân đến đập thanh, mở tiệc bên dòng suối uốn lượn.”

Tiệc bên dòng suối ý chỉ thả chén rượu xuống dòng sông uốn quanh, chén rượu xuôi theo dòng nước chảy tới cạnh ai, người đó sẽ cầm lên uống.

Ở Trường An, đây là tập tục xưa phong nhã để giải trí của dân chúng.

Thi Đại nhìn chàng, như cười như không:

“Tửu lượng của chàng ấy à...”

Muốn đánh bại Giang Bạch Nghiễn, khả năng giải quyết chính diện đã ít lại còn hiếm hơn, cách gọn gàng dứt khoát nhất, là chuốc rượu chàng.

Người này một ly gục ngay.

“Nếu đến mùa hè...”

Thi Đại cầm bút:

“Ăn dưa hấu, ra biển chơi.”

Mùa hè nóng nực, nàng có thể ôm Giang Bạch Nghiễn hóng mát.

Nói không chừng còn có thể thuận tiện ôm cả đuôi giao nhân nữa.

Giang Bạch Nghiễn thêm vào chỗ trống:

“Thời điểm nóng nhất, có thể chèo thuyền dạo quanh hồ.”

“Mùa thu...”

Thi Đại suy nghĩ, vẽ mặt trăng vừa lớn vừa tròn:

“Trung thu ngắm trăng, gia đình đoàn viên. Chàng và cha ta biết nấu ăn, chúng ta thử tự làm bánh trung thu nhé.”

Yên tĩnh một lúc, Giang Bạch Nghiễn nhẹ nhàng lên tiếng:

“Mùa thu mát mẻ, ngắm quế thưởng cúc.”

Thi Đại tiếp lời đúng lúc:

“Còn phải ăn bánh hoa quế hạt dẻ ngào đường và gạch cua nữa này!”

Giang Bạch Nghiễn mỉm cười rất khế:

“Được.”

Những thú vui nhàn nhã của một năm bốn mùa, được họ lần lượt vẽ lên bốn tờ giấy tuyên thành.

Chớp mắt thoáng chốc, dường như thật sự đã cùng nàng trải qua hết một đời.

Chàng ngẩng nhìn chăm chú, nghe Thi Đại nói:

“Nói được phải làm được đó.”

Giang Bạch Nghiễn không đáp, ôm nàng vào lòng.

Tối qua chàng gần như không ngủ, chẳng muốn lãng phí khoảng thời gian còn lại không nhiều lắm.

Dự cảm tà khí sinh sôi mãnh liệt, Giang Bạch Nghiễn dùng gần nửa buổi tối, đánh hết nước mắt giao nhân còn lại lên giá y.

Sau khi về phòng, nương nhờ ánh nến, chàng chăm chú ngắm nhìn dung nhan ngủ say của Thi Đại rất lâu.

Mày liễu, mắt hạnh, mũi quỳnh môi đỏ, nếu mỉm cười, sẽ lộ ra hai chiếc răng nanh.

Là nàng, cũng chỉ có thể là nàng.

Cúi người vùi mặt vào hõm cổ Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Thích nàng.”

Mặt chàng áp lên cổ Thi Đại, hơi nóng khi chàng thở ra toàn phả vào đó, vừa tê vừa ngứa.

Truyền đến cùng lúc với nhiệt độ cơ thể là nhịp tim vững vàng mạnh mẽ của Giang Bạch Nghiễn, mỗi lần hít thở đều ngửi thấy hương thơm trong trẻo.

Không kiềm nổi run rẩy, chẳng biết tại sao, Thi Đại vô thức hỏi chàng:

“Thích em bao nhiêu?”

Dường như Giang Bạch Nghiễn mỉm cười:

“Cái gì cũng có thể cho nàng.”

Chàng đáp:

“Thứ ta có, sẽ cho nàng hết, ta không có, sẽ đoạt đến tặng nàng.”

Nếu người bình thường thốt ra câu này, chắc chắn không thực tế chút nào.

Nhưng Giang Bạch Nghiễn có tự tin, cũng có thực lực.

Tài hoa vô song, xuất sắc hơn người, một kiếm chẳng ai sánh bằng.

Mãi đến giờ phút này, chàng mới bộc lộ sự tự tin và ngạo nghễ

chỉ thuộc về thiếu niên, nhìn Thi Đại chăm chú, lên tiếng:

“Những gì nàng muốn, ta đều có thể.”

Giang Bạch Nghiễn nói rất nghiêm túc, như đang hứa hẹn.

Mắt hoa đào phản chiếu ánh nến gần trong gang tấc, một thoáng xinh đẹp rực rỡ, toát ra vẻ nghiêm nghị tựa ánh kiếm.

Trong tiếng tim đập thành thịch, Thi Đại chợt nghĩ, nếu vụ án Giang gia diệt môn chưa từng xảy ra, Giang Bạch Nghiễn không phải vật chứa do ác ma lựa chọn.

Hắn chàng phải giống thế này, khí khái hiên ngang, ăn vận sang trọng.

Đáng tiếc chẳng có nếu như.

Nỗi lòng khó tả, Thi Đại ôm chặt chàng:

“Không cần.”

Nàng buồn bực nói:

“Em chỉ cần chàng là đủ rồi.”

Gió tuyết giữa hàng mây tan chảy, Giang Bạch Nghiễn dịu giọng:

“Được, ta là của nàng.”

“Nếu đã là của em.”

Thi Đại hít sâu:

“Không cho phép bị thương, không được tự tổn thương mình, cũng không cho chàng nghĩ ngợi mấy chuyện không đâu. Nếu không...”

Nàng mím môi, tay phải trượt xuống, chạm vào mu bàn tay

Giang Bạch Nghiễn.

Đầu ngón tay lướt qua làn da mát lạnh, đến lòng bàn tay chàng, thuận thế khép lại.

Dùng tư thế như giam cầm, Thi Đại và chàng mười ngón tay đan vào nhau.

Thế gian này nào có ai được như mặt trời ló dạng, thuần khiết chẳng tỳ vết, lòng không tạp niệm.

Từ nhỏ cần rặng một đường trèo cao, so với người bình thường, nàng càng cố chấp, cũng kiên quyết hơn rất nhiều.

Đối diện với Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn bằng lòng rút hết gai nhọn toàn thân, tặng nàng sự dịu dàng hiếm có.

Đứng trước Giang Bạch Nghiễn, lần đầu tiên nàng thổ lộ dục vọng cố chấp của mình, phơi bày bóng tối che lấp dưới ánh mặt trời.

Thi Đại cất lời:

“Có đôi khi em sẽ nghĩ, muốn nhốt chàng lại.”

Nàng siết rất chặt, nhưng Giang Bạch Nghiễn không vùng vẫy.

Chàng chỉ rỏ mắt cười, dung túng đáp:

“Nhốt lại cũng chẳng sao hết.”

Ngay sau đó, Giang Bạch Nghiễn hỏi nàng:

“Giá y, nàng có muốn xem không?”

Chương 120

Giá y?

Thi Đại không thềm suy nghĩ, hai mắt sáng ngời:

“Muốn.”

Nhớ đến lời Giang Bạch Nghiễn đã nói tối qua, nàng bồi rồi truy hỏi:

“Chẳng phải chàng nói, phải chờ thêu xong mới cho em xem ư?”

Giang Bạch Nghiễn chỉ cười:

“Nàng không thử, sao biết có vừa người hay không.”

Thi Đại chợt vỡ lẽ.

Người ta thường nói cắt may vừa người, muốn làm quần áo, bước đầu tiên chắc chắn phải lấy số đo.

Lúc Giang Bạch Nghiễn may áo cưới, Thi Đại không ở bên cạnh, hẳn là chàng dựa vào trí nhớ, cắt may đại khái.

Người mình thích tự tay may áo cưới cho mình, dầu là ai, cũng vui vẻ từ tận đáy lòng.

Thi Đại không che giấu mong mỏi, nhón mũi chân, búi tóc nhẹ nhàng lắc lư:

“Giá y đang ở trong tòa nhà sao ạ?”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu, cầm ngọn nến trong tay:

“Đi theo ta.”

Thi Đại nhỏ tiếng hoan hô, đi bên người chàng.

Ngoài phòng ngủ là đường ngòm dài hun hút, hai bên có vài căn phòng nhỏ.

Ánh nến soi sáng hành lang hẹp dài, Thi Đại nhìn quanh hai bên vài lần, thấy Giang Bạch Nghiễn mở một cánh cửa.

Nơi này quá mức yên tĩnh, tiếng vang cửa gỗ bị đẩy ra như gào thét sắp chết, cào quanh màng nhĩ, vô cớ bất an.

Theo Giang Bạch Nghiễn vào phòng, Thi Đại trông thấy vài đồ bày trên bàn.

Trái tim như bị va chạm, nàng chột khựng lại.

Giá y đỏ thắm, rực rỡ chói mắt, gấm vóc xa hoa, điểm xuyết ngọc tròn, như hào quang vạn trượng, xinh đẹp lung linh.

Chưa thêu xong, còn thừa hơn phân nửa chỗ trống, cũng đã hơn hẳn những bộ áo cưới Thi Đại từng thấy.

Giá y được nước mắt giao nhân tô điểm, thế gian khó tìm.

Đầu ngón tay nàng run nhẹ.

“Ta thêu long phượng chim hoa, nghe nói quý nữ xuất giá, phần lớn đều là những hoa văn này.”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt nhìn qua:

“Nàng có thích không?”

Thi Đại không đáp mà hỏi ngược lại:

“Nước mắt giao nhân này...”

Nàng hiểu tâm tư của Giang Bạch Nghiễn nhất.

Đêm xuân phân, biết chân tướng vật chứa, sau khi bị “Thi Đại” phản bội vứt bỏ, hẳn là chàng đã rơi nước mắt.

Nhưng nếu chỉ một hai lần rơi lệ, sao có thể để dành nhiều hạt ngọc nhường này, Thi Đại vô thức nghĩ đến vết thương tự ngược trên người Giang Bạch Nghiễn.

Vết thương trên lồng ngực chàng, mỗi một đường vừa sâu vừa ác.

Thi Đại siết chặt tay:

“Nước mắt giao nhân, toàn bộ đều là của chàng ư?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn nhếch môi:

“Thích không?”

Nước mắt của giao nhân khác, không thể xuất hiện trên áo cưới của Thi Đại được.

Giọng điệu chàng tự nhiên như thường, trong mắt là mong đợi thuần khiết, Thi Đại nhất thời mềm lòng, không còn tự tin dạy bảo chàng đừng tự tổn thương mình:

“...Em thích.”

Thốt ra hai chữ, giọng Thi Đại nhỏ hơn đôi chút, âm cuối khó khăn:

“Sau này đừng thế nữa.”

Nàng chưa từng được yêu thương thiện vị đến mức này, tâm mất rơi trên giá y, trái tim như thể bị chia làm hai nửa.

Một nửa căng phồng tràn đầy, trào mật đường ngọt ngào ra ngoài, nửa kia lại ngâm trong nước đắng, cảm nhận nỗi niềm chua xót.

So sánh hai bên, đau lòng chiếm phần lớn.

Nụ cười Giang Bạch Nghiễn càng tươi hơn:

“Nàng thử xem, ta chờ ngoài cửa.”

Chàng biết rõ lễ nghĩa nam nữ, không muốn mạo phạm Thi Đại, rời khỏi phòng nhỏ, đóng cửa lại.

Giang Bạch Nghiễn đi rồi, hai người biến thành một người, trong phòng bỗng yên tĩnh, im ắng như tờ.

Thi Đại cúi đầu, ngón tay chạm vào nước mắt giao nhân trên giá y.

Lạnh như sương tuyết, tỏa sáng lấp lánh, nhưng thoát đầu khi vừa rơi xuống, nó hẳn là giọt nước mắt nóng hổi bỏng rát.

Giang Bạch Nghiễn rơi nhiều nước mắt nhường này.

Nàng ngần ngợ thất thần, có chút không thở nổi, ngón trở trượt xuống, chạm vào hình thêu chim chóc.

Túi thơm hoa quế Giang Bạch Nghiễn tặng nàng, Thi Đại vẫn đeo ở thắt lưng.

So với túi thơm, đường thêu trên giá y của chàng tiến bộ hơn rất nhiều, từng đường kim mũi chỉ, phác họa hoa văn sống động như thật, hoa đỏ lá xanh, dạt dào mạnh mẽ, không mất vẻ đoan trang tao nhã xinh đẹp.

Đây là vật được toàn tâm toàn ý may thành, đáng để gìn giữ cẩn thận.

“Giang Trầm Ngọc.”

Thi Đại hỏi:

“Lẽ nào chàng vừa thêu giá y, vừa rơi nước mắt?”

Giang Bạch Nghiễn ngoài cửa im lặng một lúc, giọng nói mới khẽ khàng truyền vào:

“Sao lại thế được.”

Thi Đại vuốt v e nước mắt giao nhân, cời váy ngấn ra, bắt đầu thũ áo.

Áo cưới là váy liền thân ống tay áo rộng rãi, bên ngoài khoác một chiếc áo dài. Nàng mặc cẩn thận, sợ làm hư chỗ nào đó, chợt nghe Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Tà khí trong cơ thể ta...”

Động tác Thi Đại thoáng khựng lại:

“Sao vậy?”

Cách lớp cửa gỗ, giọng nói chàng có vẻ mơ hồ, không nghe rõ cảm xúc:

“Chẳng biết khi nào tà khí sẽ tràn ra ngoài, nếu đến ngày đó, nàng ở cạnh ta, chắc chắn sẽ bị liên lụy.”

Ánh mắt Thi Đại nghiêm nghị.

Nghe ý của Giang Bạch Nghiễn, câu tiếp theo của chàng...

Lẽ nào bảo nàng rời khỏi đây?

“Ngừng ngừng ngừng.”

Thi Đại ngăn chặn ngay kịch bản máu chó lúc tám giờ xảy ra:

“Chàng đã bảo em mặc giá y, còn muốn đuổi em đi?”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ.

“Không bảo nàng đi.”

Chàng nói:

“Ta làm con rôi thể thân cho nàng.”

Thi Đại: “...”

Mỗi một lần, Giang Bạch Nghiễn đều thốt ra những lời vượt xa tưởng tượng của nàng.

Mi tâm nàng giật nhẹ:

“Chàng, làm con rôi thể thân cho em?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn đáp lời nàng như thường:

“Nếu ta làm con rôi thể thân, sẽ gánh chịu hết đau khổ của nàng. Một khi tà khí quán thân, ta mất hết thần trí...”

Giọng chàng rất khẽ:

“Sẽ không tổn thương nàng.”

Thi Đại chưa từng thấy tận mắt thuật con rôi thể thân, nhưng chẳng xa lạ gì.

Giang Bạch Nghiễn làm con rôi thể thân cho tà tu ngàn ấy năm, căm thù tận xương tủy thứ tà thuật ấy, đến hôm nay chàng lại chủ động đề nghị với nàng.

Chỉ khi hai người ràng buộc tà thuật này với nhau, dấu ác ma thượng cổ xâm chiếm cơ thể chàng, cũng chẳng làm gì được nàng.

Thi Đại không chút do dự:

“Em không muốn.”

Áo cưới dày nặng, khoác lên người nàng, thoáng chút mát lạnh.

Thi Đại nhìn nước mắt giao nhân trước vạt áo và viền tay áo, dưới ánh nến thấp thoáng, vàng sáng lưu chuyển quanh ngọc tròn như tinh hà trút xuống.

“Giang Trâm Ngọc.”

Nàng lên tiếng:

“Vì sao trước giờ chàng chưa từng nghĩ cho chính mình?”

Dùng nước mắt may giá y cho nàng cũng vậy, cam tâm tình nguyện làm con rối thể thân cho nàng cũng thế.

Bất kỳ lúc nào, Giang Bạch Nghiễn cũng luôn đặt mình vào vị trí rất thấp.

“Em muốn thành hôn là vì chàng.”

Thi Đại nói:

“Nếu không có chàng, áo này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Ngoài cửa, Giang Bạch Nghiễn bỗng ngược mắt.

Giọng nói Thi Đại réo rắt, bình thường giòn giã trong trẻo, lúc này mang theo vẻ bình tĩnh kiên quyết, dường như đã bỏ ra một vầng trăng sáng trong sắc chiều tà.

Nàng mở lời:

“Em thích...”

Hai chữ thổ lộ khó khăn, bỗng im bật.

Ngay sau đó, là âm điệu không lưu loát, dịu dàng của nàng:

“Em yêu chàng mà.”

Tình yêu là gì?

Trước lúc này, nhận thức của Thi Đại về nó rất mơ hồ.

So với yêu, “thích” đơn giản thẳng thắn, cũng dễ thốt ra hơn nhiều.

Nàng thích giáo viên và người tình nguyện ở cô nhi viện, thích một mình ngắm người trong ngày mưa, thích món ngon sách hay trò chơi thú vị, nhưng nếu nói “yêu”, dường như trước giờ chưa có.

Đây là một loại tình cảm nồng nhiệt hơn hẳn, khắc cốt ghi tâm, như một ngọn lửa rực cháy.

Âm cuối Thi Đại vẫn còn vang vọng bên tai, Giang Bạch Nghiễn tựa vào bên cửa, nhẹ vuốt ve kiếm Đoạn Thủy ở thắt lưng.

Nỗi lòng không bình tĩnh sẽ sờ chuôi kiếm, là thói quen thuở bé của chàng.

Thi Đại nói yêu chàng.

Về chữ này, thực ra chàng chưa chắc đã tỏ tường.

Với Giang Bạch Nghiễn, tình cảm chàng dành cho Thi Đại thế nào, yêu chính là thế đấy.

Tất cả yêu thương, đều liên quan đến Thi Đại.

Nghĩ cũng kỳ diệu thay, ngày xưa chàng luôn khịt mũi khinh thường chuyện tình cảm, đến nay lại tham lam lưu luyến muôn phần. Dù Thi Đại vung dao cắt vào ngực chàng, Giang Bạch Nghiễn cũng vui vẻ chịu đựng.

Ai rồi cũng chết, tử vong do nàng ban cho, chưa chắc không phải chuyện may mắn.

Giang Bạch Nghiễn chỉ cầu mong, nàng đừng chán ghét chàng, đừng không cần chàng.

Cổ họng tràn ra tiếng cười gần như bật hơi, sóng ngầm nơi đáy mắt thiếu niên cuộn cuộn.

“Ta biết.”

Chàng nhẹ nhàng lên tiếng, như tự lẩm bẩm:

“Thi Đại yêu ta.”

Thi Đại khoác xong áo ngoài, giọng điệu nhanh nhẹ đọng đầy ý cười:

“Tất nhiên rồi, yêu chàng nhất đây.”

Trong phòng không có gương, nàng chỉ đành cúi đầu đánh giá một lượt.

Váy dài có vẻ rộng rãi, may mà không ảnh hưởng gì lớn, khoác thêm áo ngoài, có chút hấp dẫn xinh đẹp, thanh thoát tựa thần tiên.

Giang Bạch Nghiễn nhìn thấy, hẳn sẽ vui lắm.

“Em mặc xong rồi.”

Thi Đại vén tóc ra sau tai, lộ ra nửa gương mặt tinh tế sáng ngời, không nén nổi nụ cười:

“Chàng vào đi.”

Nàng vui sướng nói, ngay sau đó, nụ cười bỗng khựng lại bên môi.

Linh khí dờn núi lấp biển bỗng dung kéo tới, như thủy triều

tuôn trào, rót đầy cả tòa nhà.

Một tiếng vang lớn xuyên màng nhĩ, Thi Đại mất mấy giây mới phản ứng lại, ấy là âm thanh có vật gì đó sụp đổ hư hại.

Nghe qua...hình như là vách tường hoặc cánh cửa cách đó không xa.

Là ai làm?

Trái tim phiền muộn hỗn loạn, dự cảm kỳ lạ siết chặt lồng ngực.

Thi Đại không lo được nhiều, nhấc váy chạy đến trước cửa, còn chưa kịp mở ra, đã thấy hoa văn phức tạp hiện lên bên cửa, dùng một điểm làm trung tâm lan tràn khắp phòng.

Là khôn trận.

Linh khí quần kết như mạng nhện, bao vây cả căn phòng nhỏ, giam Thi Đại bên trong.

Không thể mở cửa phòng được.

Thi Đại cắn răng:

“Giang Trầm Ngọc!”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn nghiêm nghị, bình tĩnh đến lạ thường:

“Ta ở đây, có người đến.”

Chàng ngược mắt, liếc nhìn lối vào hành lang.

Cửa ngàm ở lối vào bị một sức lực mạnh mẽ cưỡng ép chấn động đến vỡ tan, vách tường cũng nát thành bột mịn.

Linh khí tiến vào cuộn cuộn không ngớt, như gió thổi nước dâng, sôi trào cuộn cuộn, tuyệt đối không phải sức lực của một

người.

Không chỉ một người đến nơi này.

Trần Ách Ti.

Thi Đại thông minh biết mấy, lập tức đoán được tình huống bên ngoài, dùng sức đập cửa:

“Chàng nhốt em làm gì?”

Giang Bạch Nghiễn không cần trả lời, nàng đã biết đáp án.

Nhìn tình hình này, rất nhiều người của Trần Ách Ti đã đến, trong đó không thiếu cao thủ.

Mục đích chỉ có một, vây giết Giang Bạch Nghiễn.

Dẫu sống hay chết, Giang Bạch Nghiễn cũng sẽ không để nàng vào vũng nước đục này.

Trong mắt người đời, Thi Đại là con gái của Thi Kính Thừa, phù sư tương lai rộng mở của Trần Ách Ti, một khi có quan hệ với chàng, chắc chắn sẽ không được chính đạo chấp nhận.

Chàng mang tiếng xấu thì cũng thôi, sao nữ kéo nàng vào bùn lầy.

Đây có lẽ là biến cố lớn cuối cùng do ác ma thượng cổ sắp xếp.

Dẫn chính đạo vây giết, khiến Giang Bạch Nghiễn chẳng còn đường lui, hận càng nhiều, sát niệm càng mạnh, ác ma càng dễ chiếm lấy thức hải của chàng, thay thế vào đó.

Giang Bạch Nghiễn không thoát nổi.

“Nếu ta không về được, nàng cứ nói mình bị ta cầm tù, cưỡng ép nàng ở lại, do một mình ta gây nên.”

Giọng nói Giang Bạch Nghiễn truyền qua khe cửa gỗ, bình tĩnh không gợn sóng:

“Khế ước nhà trong tủ phòng ngủ, tiền để dành có thể dùng. Nếu nàng không chê, cứ tùy ý lấy đi.”

Thi Đại ngưng kết linh khí, chạm vào cửa gỗ, bị pháp trận chấn động lùi về sau vài bước.

Giang Bạch Nghiễn có ý nhốt nàng, pháp trận kỳ diệu huyền ảo, chắc hẳn đã chuẩn bị từ sớm.

Vành mắt nàng nóng bừng:

“Chàng mở cửa ra đi mà.”

Giang Bạch Nghiễn rút kiếm khỏi vỏ.

Chàng và Thi Đại ngủ dậy rất trễ, lại ở trong phòng suốt một lúc lâu, lúc này sắc trời dần mờ tối, đã gần đến chạng vạng.

Hoàng hôn u ám, ráng chiều đỏ sẫm như máu, xuyên vào vài đốm sáng nhỏ.

Đoạn Thủy vang vọng không ngớt, tà khí trong thức hải không chịu khống chế, lại lần nữa đau đớn như xé rách.

Giang Bạch Nghiễn cắn nát đầu lưỡi, cố giữ vững tinh táo:

“Nếu ta còn có thể trở về...”

Thi Đại tập trung tinh thần tụ khí, cưỡng ép mình bình tĩnh lại, nhanh chóng thăm dò kết cấu khôn trận.

Có phức tạp đến mấy, nàng cũng phải phá giải.

Cách nhau cánh cửa, rũ mắt nhớ lại giá y, Giang Bạch Nghiễn không nói tiếp.

Sau một thoáng im lặng, trong sát ý sắc bén càng lúc càng

nồng, Thi Đại nghe tiếng chàng thì thâm, từng chữ rõ ràng.

Lần đầu tiên, Giang Bạch Nghiễn cười nói với nàng:

“Ta yêu nàng.”

Một chữ yêu, khi tình đủ đậm sâu là linh đan diệu dược, cũng có thể hóa thành thanh đao đoạt mạng.

Kiếp này may mắn được ném thử một lần, là hương hoa quế thơm ngọt.

Giang Bạch Nghiễn lạnh lùng ngược mắt, đã có bóng người chen chúc ở lối vào đường ngầm.

“Tà vật.”

Người dẫn đầu nhìn chàng từ xa, giọng lạnh lùng của Trần Ách Ti:

“Còn không mau bó tay chịu trời!”

Chương 121

Mặt trời ngả về núi tây, ánh chiều tà như máu.

Thanh niên ở lối vào đường ngầm đứng ngược sáng, không thấy rõ diện mạo, chỉ mỗi thẻ bài trong tay có thể phân biệt rõ ràng, do Trấn Ách Ti làm ra.

Đã từng có lúc, Giang Bạch Nghiễn cũng có một cái.

Đoạn Thủy đang run nhẹ trong chiến ý, gương mặt Giang Bạch Nghiễn bình tĩnh chẳng gợn sóng.

Chàng không hề bất ngờ khi Trấn Ách Ti tìm được đến đây.

Thi Kính Thừa biết sinh thần bất tự, cũng có vật bên người của chàng ngày trước, đủ để bóc một quẻ.

Huống hồ những người kỳ tài trong Trấn Ách Ti nhiều chẳng kể hết, một khi dốc toàn lực ra tay, chỉ e chẳng ai thoát nổi.

Giang Bạch Nghiễn không ngờ, họ lại xuất hiện ngay lúc này.

Cách một cánh cửa, Thi Đại vừa mặc giá y do chính tay chàng may.

Mĩa mai thay.

Trấn Ách Ti có chuẩn bị mà đến, nhân số phải tới vượt xa dự đoán. Giang Bạch Nghiễn liếc nhìn, tròn mắt u ám.

Thi Đại không thích lạm sát vô tội, chàng không muốn giết người.

Tính toán ban đầu cũng giống như khi nhốt ba người trẻ tuổi tình cờ xông vào nơi này, áp chế kẻ xâm nhập trước rồi giam cầm, cố hết sức phòng ngừa sự cố.

Nhưng trước mắt xem ra...

Nhìn về nơi xa, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn thản nhiên, siết chặt chuôi kiếm.

Linh khí phức tạp càng tụ càng nhiều, như trăm ngàn con sông đổ về biển lớn. Lần này có bao nhiêu người đến đây? Mười, hai mươi, hay nhiều hơn nữa?

Giang Bạch Nghiễn lười suy đoán.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là tuyệt đối không thể đánh nhau trong đường ngầm, Thi Đại đang ở đây, tòa nhà sụp đổ sẽ tổn thương nàng.

“Hôm nay ngươi không thoát được đâu.”

Thanh niên cách đó không xa rút đao, ánh mắt nhìn Giang Bạch Nghiễn, có chán ghét cũng có cảnh giác:

“Ta khuyên ngươi đừng nên phản kháng, ngoan ngoãn để chúng ta...”

Còn chưa dứt lời, ánh kiếm lạnh lùng sắc bén bỗng ập tới, thoáng chốc đã ép đến trước mặt hắn ta!

Thanh niên thảm máng một tiếng, thành thạo vung đao chống đỡ, đao kiếm chạm nhau, chấn động khiến tay phải hắn ta tê cứng, máu trào lên cổ họng.

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn vẫn như thường, nhắc kiếm ngăn cản đòn tập kích của một người khác, dịch chuyển bước chân.

Thân pháp của chàng xuất sắc, vượt xa người thường, áo choàng trắng như tuyết rơi lất phất, khó lòng nắm bắt.

Đoạn Thủy phá nát khung cửa, Giang Bạch Nghiễn nhảy từ cửa sổ ra ngoài, nhìn rõ cảnh tượng trong đình, mày mắt càng lạnh nhạt.

Đình viện không lớn, bóng người đen ngòm bao vây kín mít.

Hắn Trần Ách Ti đã tìm chàng trong tòa nhà, nam nữ phân tán khắp nơi, nghe thấy động tĩnh, lần lượt đưa mắt nhìn.

Trong sân ít nhất cũng phải ba mươi người.

Nhìn ngoài sân và mái hiên, cũng có thuật sĩ và người tập võ đông đúc, bao vây bốn phía tòa nhà, chẳng còn đường thoát.

Không may may khựng lại.

Khoảnh khắc khi Giang Bạch Nghiễn hiện thân, rất nhiều luồng sát khí ập tới từ bốn phương tám hướng, đao, kiếm, bùa, trận, hỗn loạn phát sáng, chói đến độ không mở mắt nổi.

Không thể nghi ngờ, mỗi người có mặt ở đây đều ra đòn chí mạng.

Đúng như lệnh treo thưởng mà Trần Ách Ti phân phát, chẳng phải “truy nã” Giang Bạch Nghiễn, mà là “giết chết không luận tội”.

Không một ai muốn chàng sống sót.

Khóe môi khẽ nhếch, Giang Bạch Nghiễn lật cổ tay, Đoạn Thủy ngăn cản luồng khí hỗn loạn chồng chéo nhau, đánh tan linh tuyến và bùa vàng bay tới.

Kiểm khí quá mạnh, gió lớn thét gào bên tai.

Một thanh loan đao chém xuống đầu, khí thế khó ngăn.

Giang Bạch Nghiễn giờ kiếm nghênh đón, thân kiếm nhẹ nhàng như cá lội, chỉ thuận thế vung qua, loan đao đã như thuyền trong gió bão trôi lệch hướng.

Đoạn Thủy lại nhấc lên, vạch một vòng cung trắng bạc lạnh lẽo, một mũi tên đánh lên bị chém làm hai, chán nản rơi xuống đất.

Thế tấn công của Trấn Ách Ti không hề ngơi nghỉ, người hạ màn rồi đến ta lên sân khấu, từng chiêu thức đều nhắm vào điểm chí mạng của chàng.

Giang Bạch Nghiễn không dùng hết sức, phần lớn chỉ vung kiếm ngăn cản, đột nhiên tung mình lên không, như hạc vào bầy ung, đáp xuống mái nhà chéch phía đông có vô số người áo đen canh giữ.

Xung quanh tòa nhà đã bị lập khốn trận từ trước, chặt đứt tất cả khả năng chàng bỏ trốn.

Cảm nhận linh lực tuôn trào, Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cười khẽ.

Chàng không muốn trốn, sợ dĩ đến đây, chẳng qua là do cách đường ngầm xa hơn một chút, dù tòa nhà có sập cũng không khiến Thi Đại bị thương.

Một chiếc búa dài rơi xuống, chín lá bùa hợp thành pháp trận, từ trên đầu đổ ập xuống.

Bốn tiếng chuông ngân vang, vô số bóng ma tràn ra khỏi chuông đồng, xông thẳng đến trước mặt chàng như sói đói vồ mồi.

Nhìn thân pháp và thế tấn công, đều không phải kẻ tầm thường.

Giang Bạch Nghiễn khẽ cau mày, vừa định nhấc kiếm, thức hải đã vang lên tiếng thì thảo.

“Người thoát được à, sống được sao?”

“Bọn chúng đều muốn người chết. Người đời là thế, nếu người

có ích, bọn chúng sẽ ân cần với người muôn phần, người vô dụng, chỉ là con chó thấp hèn, ai cũng đuổi đánh.”

“Thế gian đối xử với người như vậy, người còn chưa rõ ư? Chỉ cần giao cơ thể này cho ta, ta đảm bảo, bọn chúng sẽ không sống nổi đến ngày mai...không, chỉ trong một cái búng tay thôi.”

Vì chân chừ ngấn ngủi, bùa đại trận vây quanh bùng lên ánh sáng vạn trượng, trút xuống như mưa.

Giang Bạch Nghiễn lập tức hoàn hồn, nghiêm nghị lùi lại nhưng vẫn bị vài tia phù quang đánh trúng, lồng ngực sau lưng đều bị xước vài đường máu.

Chàng không thể phân tâm.

Búa dài tới ngay sau đó, nổi gió lồng lộng, cắt ngang không khí, tiếng gầm như quỷ khóc.

Giang Bạch Nghiễn vừa áp chế tà khí, vừa dùng kiếm khí chống đỡ, khi lui bước, nuốt xuống vị máu tanh dâng lên cổ họng.

Nhưng tà khí càng lúc càng mạnh, đã có xu thế đột phá ràng buộc.

Nó đã tính chuẩn thời cơ, biết rõ thần thức Giang Bạch Nghiễn lúc này không vững.

Trong đình viện, một người ngạc nhiên thốt lên:

“Mau nhìn đi, là tà khí!”

Hoàng hôn dần u ám, tối nay không trăng không sao, bóng cây mờ ảo, nhuộm sắc đen đậm đặc.

Mọi người xôn xao ngược mắt, trong tầm nhìn, bóng áo trắng kia càng thêm lạnh lùng sắc bén.

Tóc đen thiếu niên buộc cao, thấm hơi lạnh ẩm ướt, đuôi tóc nhẹ đung đưa, phác họa khóe mắt hẹp dài như đao.

Vài luồng khói đen dâng lên từ đầu vai và sau lưng Giang Bạch Nghiễn, quỷ quyết khó lường.

Là tà khí.

“Mau giết hắn!”

Một người biến sắc nói:

“Không thể giữ lại tên này nữa...không giữ được!”

“Còn không hiểu sao?”

Nữ tử xa lạ tay cầm lá bùa cau chặt hàng mày, nghiêm nghị quát:

“Ngươi sống chính là tội nghiệt. Nếu ta là ngươi, đã tự kết liễu từ lâu, bảo vệ Đại Chiêu bình an.”

“Coi như ta cầu xin ngươi.”

Lại một người sốt ruột tiếp lời:

“Ngươi nhìn xung quanh xem, giờ đây Đại Chiêu đâu đâu cũng là yêu tà, tất cả mọi người sống trong tình trạng nước sôi lửa bỏng. Ngươi sống trên đời, chẳng phải trợ giúp khí thể ác ma, thông đồng làm bậy với nó ư?”

“Nói nhảm với hắn làm gì.”

Nam nhân cầm búa lớn lại bỏ xuống, giọng nói như chuông đồng:

“Rõ ràng hắn không muốn chịu chết, cứ giết cho xong.”

Giang Bạch Nghiễn dễ dàng tránh khỏi đầu búa, ra kiếm tàn nhẫn xảo trá, Đoạn Thủy đâm vào cánh tay đối phương, ngay

sau đó là tiếng la thô ráp của nam nhân, búa lớn rơi xuống kêu vang.

Thu kiếm về người, mi tâm Giang Bạch Nghiễn giật nhẹ, bỗng dựng ngược mắt.

Không chỉ chàng, vài người trong sân đều quay đầu, mặt mày mừng rỡ.

“Hơi thở này...”

Không biết là ai vui vẻ thốt lên:

“Là Thi đại nhân!”

Hắn ta không nói dối.

Nếu nói ban nãy linh khí của nhóm người này như suối nhỏ chảy về biển, vậy thì sức mạnh dồi dào bây giờ, chính là thủy triều chẳng thể ngăn nổi trong đại dương.

Cảm giác áp lực cuốn đến khắp chốn, như gió lốc lướt qua, cây cỏ gãy rạp.

Nhóm người tập trung trong viện lại lần nữa lùi ra, nhường một con đường rộng rãi.

Nam nhân khoác áo xanh từ ngoài cửa bước vào, dáng người như hạc, tôn quý vô song, linh khí bện thành trận soi chiếu gương mặt ông, như sương giá phủ lên bầu trời lạnh lẽo.

Thi Kính Thừa.

Trường đao trong tay ông tỏa sáng sắc bén, hiển nhiên là Độ Ách

Bốn mắt nhìn nhau, Thi Kính Thừa không còn mỉm cười như ngày thường, chỉ than thở buồn thương vô cớ, sắc mặt như cảm hận cũng như thất vọng.

“Bạch Nghiễn, hẳn là ngươi cũng hiểu rõ.”

Thi Kính Thừa lên tiếng:

“Ngươi là vật chứa của ác ma thượng cổ, ngươi sống, nó sẽ có cơ hội sống lại. Vì Đại Chiêu, bỏ mạng có xá gì?”

Giang Bạch Nghiễn vô cảm, cúi đầu nhìn vô vàn sắc thái trong sân.

Nếu là trước xuân phân, tất nhiên chàng sẽ cam tâm tình nguyện chịu chết.

Nhưng vào đêm xuân phân, chàng nghe thấy chân tướng từ chính miệng của Thi Kính Thừa, tình cảm ám áp chỉ là giả dối, tất cả mọi người bên cạnh đều chưa từng thật sự coi trọng chàng.

Trong mắt người đời, chàng thậm chí không phải con người đường đường chính chính.

Oán hận mãnh liệt đến nhường này, nào còn “vì Đại Chiêu” được nữa.

Đối mặt với cả đám người tự xưng chính đạo, Giang Bạch Nghiễn chưa từng nghĩ sẽ cứu giúp.

“Mười năm trước, phụ thân ngươi phản bội Đại Chiêu, đầu quân cho ác ma, đã khiến ta thất vọng cùng cực.”

Thi Kính Thừa gằn giọng:

“Tại sao ngươi lại bước vào con đường cũ của hắn?”

Sắc mặt ông đầy bi thương, thoáng phần nộ, nghe giọng điệu quả thật là lý lẽ hùng hồn.

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi.

Nửa tháng trước, Thi Kính Thừa còn nghiêm túc nói với

chàng:

“Cha mẹ con là người lương thiện lòng như gương sáng, chuyện cha con phản bội e rằng có điểm đáng ngờ, chờ ta tra rõ, sẽ cho con lời giải thích.”

Hóa ra chỉ là dối trá tổn công bịa đặt.

Lúc ngẫm nghĩ, đầu chàng lại nhức nhối, tiếng vang tạp âm càng lúc càng nhiều.

“Dựa vào đâu ngươi phải chết vì chúng?”

“Thế đạo như vậy, cần gì phải bảo vệ? Ngươi vốn không quan tâm đến chúng, chẳng phải sao?”

“Giết chúng đi!”

“Giết chúng giết chúng giết chúng giết chúng!”

Tà khí quán quanh, kiếm khách cách Giang Bạch Nghiễn gần nhất thấy tình thế không ổn, đâm thẳng một kiếm vào mi tâm chàng.

Ác ma thì thầm khiến đầu chàng đau nhức, Giang Bạch Nghiễn cắn đầu lưỡi, máu tươi lan tràn, miễn cưỡng giữ vững lý trí.

Chàng không muốn chết ở đây, cũng không muốn bị ác ma xâm chiếm cơ thể.

Chàng còn chưa gặp Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn còn trẻ, đã là kẻ mạnh kiếm thuật xuất chúng trong Trấn Ách Ti, nhưng đối diện với bao vây tấn công của mấy chục cao thủ, dầu là ai cũng chẳng thể toàn thân rút lui.

Huống chi có Thi Kính Thừa ở đây.

Phân tâm chống đỡ từng đòn tấn công liên tiếp, hiển nhiên trở nên yếu ớt trong việc áp chế ác ma.

Khí đen sau lưng Giang Bạch Nghiễn càng nhiều càng dày đặc, dần dần ngưng tụ thành thực thể như chạc cây.

“Không ổn!”

Có thuật sĩ đồng tử co rút, sợ hãi thốt lên:

“Là...là ác ma! Nó sắp ra ngoài rồi!”

Vừa thốt ra, như tương ứng với lời hấn ta đã nói, tà khí như hất mực lên giấy trắng, bỗng lan tràn khắp bốn phương tám hướng!

Sức mạnh của ác ma thượng cổ ghê gớm biết mấy, từng dùng sức một mình đẩy núi phá biển.

Trước mắt nó còn chưa hoàn toàn tự do, đã khiến gió giật thét gào, rách vải vết xước lên mặt mọi người.

Cảm giác xé rách trước nay chưa từng có lấp đầy thức hải, vì đau mà Giang Bạch Nghiễn thoáng thất thần, đôi mắt đỏ ngầu, cuối cùng hộc máu.

Thấy chàng như vậy, vài người gần đó thừa cơ tiến lên, lại thấy tà khí xuyên qua...

Lập tức đâm thủng ngực họ!

Dễ dàng giết người, tà khí lơ lửng trên không, khẽ rung chuyển vẩy xuống vết máu đỏ thẫm.

Máu như mưa, nhỏ xuống gò má của người đứng dưới mái hiên, gây ra tiếng kêu la thảng thốt không ngớt.

Giang Bạch Nghiễn gần như mất khống chế, ác ma sắp xuất thế.

Ngay sau đó, ánh đao như nuốt chửng trời đất lóe lên, nơi nó lướt qua, tà khí hóa thành bột phấn.

Độ Ách ngưng tụ một vệt bóng sương, phù văn vàng nhạt thoát ẩn thoát hiện, chém nát hơn phân nửa tà khí.

Thi Kính Thừa lạnh lùng liếc qua, sát khí mãnh liệt.

Ác ma trong người không ngừng vấy vùng, tứ chi xương cốt đau đớn khó nhin, Giang Bạch Nghiễn suýt không cầm nổi kiếm Đoan Thủy.

“Không sao đâu.”

Hiếm khi lời thì thảo trong thức hải dịu dàng nhường này, như đang mê hoặc:

“Ta có thể giúp ngươi.”

Giang Bạch Nghiễn nuốt máu vào trong, khàn giọng trả lời nó:

“Câm miệng.”

Cả đời này của chàng, không sống vì Đại Chiêu, càng không thể sống cho ác ma.

Vậy chàng vì điều gì?

Ác ma bị giam cầm, sức lực có hạn, phần lớn đều dùng lên người Thi Kính Thừa, đấu với ông.

Những người khác thấy vậy, thừa cơ tấn công Giang Bạch Nghiễn.

Ý thức của chàng dần trở nên mơ hồ.

Tà khí xâm nhập thức hải, ngàn vạn âm thanh vang vọng, đầy rẫy oán độc.

Đôi mắt bị tơ máu chiếm cứ, Giang Bạch Nghiễn nôn máu

tanh, lần này máu đẫm sắc đen vẫn đục.

Có tà khí bên người, không ai có thể đến gần chàng.

Nhưng có Thi Kính Thừa ở phía trước, nhóm người Trần Ách Tì nhanh chóng hoàn hồn, vài tiếng chuông đồng vang lên, bóng ma, cương thi, cổ trùng, pháp trận bùa chú ập đến trước mặt, không thể đến gần, vẫn đủ không chế.

Linh khí dày đặc như tấm lưới, cả người Giang Bạch Nghiễn máu me đầm đìa, vừa đỡ đám cổ trùng ăn tim, sau lưng lại có bóng ma lay động, vuốt nhọn muốn moi tim móc phổi chàng.

Vệt máu trượt xuống gò má, vắng vắng âm thanh tí tách.

Giang Bạch Nghiễn nhắc kiếm xoay người, liếc thấy ánh sáng vàng.

Là phù quang.

Phù pháp nhanh như chớp, vội vã lướt qua người chàng.

Ngoài dự đoán, mục tiêu không phải trái tim chàng.

Bùa vàng kéo theo một luồng gió dài, đánh trúng bóng ma sau lưng chàng, khiến nó tan biến mất dạng.

Nhanh, mạnh, chuẩn, tuyệt không sai sót.

Đôi mắt hỗn độn khôi phục lại chút tỉnh táo, lệ khí tan đi ba phần, trong núi thâm viễn máu, Giang Bạch Nghiễn lo lắng ngẩng đầu.

Đúng lúc mây trời kết hợp, hoàng hôn buông xuống tia sáng mỏng manh sau cùng, cháy rực đầu cuối sông núi.

Lọt vào đáy mắt chàng, là một mảnh đỏ thắm xinh đẹp rực rỡ.

Dùng bùa phóng lên mái nhà, Thi Đại khoác giá y đứng cách đó không xa, th ở dốc, đôi mắt thâm hơi nước, mép váy tung

bay phấp phới.

Linh khí cuộn cuộn, toát ra ánh sáng trắng, chồng chéo rơi vào mi tâm nàng, như một bức tranh sống động, dần dần trải ra trong cảnh tượng như địa ngục.

Chạy gấp quá, tóc Thi Đại rối hơn phân nửa, vài lọn tóc mềm mại buông lơ lửng, rủ xuống vành tai.

Tóc đen, da trắng, giá y lại đỏ rực, nước mắt giao nhân được khảm vào đó lấp lánh mờ mờ, nàng như khoác ánh sáng bước đến, ngọn lửa hừng hực cháy bỏng.

Tươi đẹp lại sống động quá đỗi.

Nàng đã phá giải khốn trận phức tạp kia.

Có người nhận ra Thi Đại, cao giọng thốt lên:

“Thi tiểu thư? Tại sao cô...”

Thi Đại nhắm mắt, mặc kệ hấn ta.

Giang Bạch Nghiễn lập khốn trận rắc rối muôn phần, may mà nàng là phù sư.

Bùa và trận có chỗ tương thông với nhau, mỗi khi Thi Đại rảnh rỗi không có việc gì làm, cũng thường đọc điển tịch liên quan đến trận thuật.

Nàng không biết vung đao múa thương, muốn học thêm vài thứ, góp chút sức lực cho tiểu đội khi bắt yêu, nào ngờ hôm nay lại dùng đến.

Không có giấy bút chu sa để giải trận, nàng bèn cắn rách đầu ngón tay, lấy máu vẽ hình.

Dưới ống tay áo rộng rãi của giá y, Thi Đại chậm rãi siết chặt ngón tay vẫn đang chảy máu.

Dù là Giang Bạch Nghiễn, cũng không thể xem thường nàng.

Nguồn gốc tà khí đến từ cơ thể Giang Bạch Nghiễn, về một mức độ nhất định, sẽ bị ý thức chàng trói buộc.

Khi Thi Đại đến gần một bước, động tác của nó sẽ chậm chạp nửa phần.

Cảm nhận uy hiếp, ác ma vùng vẫy hung hãn hơn, như chó hoang cắn xé con mồi, nhào về phía nhóm người, điên cuồng gặm nhấm máu thịt.

Tiếng kêu gào, tiếng hét thảm, khóc lóc đau đớn vang vọng, máu tươi chảy không ngừng, nơi nào cũng thấy tay đứt chân cụt.

Địa ngục nhân gian, không gì hơn thế.

Thi Kính Thừa bị bản thể ác ma cản đường, không thể đến gần Giang Bạch Nghiễn, đành cắn răng chiến đấu sống còn với nó.

Liếc thấy Thi Đại, Thi Kính Thừa cau mày, giận dữ quát:

“Đại Đại! Sao con lại ở đây?”

Tất nhiên Thi Đại không để ý đến ông.

Nàng rõ ràng hơn ai hết, “Thi Kính Thừa” này chỉ là ảo ảnh do ác ma tạo ra, trông thì như trắng thanh gió mát, nội tâm lại giả nhân giả nghĩa đen tối.

Phụ thân thật sự của nàng, tuyệt đối sẽ không thế này.

Rốt cuộc phải làm sao để phá giải tâm ma cảnh?

Mãi cho đến lúc này, Thi Đại vẫn không biết đáp án.

Bày ra trước mặt nàng, là tử cục tuyệt đối.

Tà khí lượn lờ quanh người Giang Bạch Nghiễn, đều là nàng

cũng không thể đến gần hơn.

Linh khí áp bức bành trướng, như núi Thái Sơn đè trên đỉnh đầu. Thi Đại chịu đau tiến về trước một bước, nén tiếng nghẹn ngào:

“Giang Trầm Ngọc, chàng đừng...”

Đa số mọi người đều bị ác ma nuốt chửng, sát chiêu đến từ Trần Ách Ti giảm bớt rất nhiều.

Một luồng tà khí đánh thẳng vào Thi Đại, không chờ nó di chuyển, Giang Bạch Nghiễn đã tự mình chém đứt nó.

Khoảng cách quá xa, đau đớn mãnh liệt, thần trí gần như chẳng còn bao nhiêu, chàng hơi hoảng hốt, chỉ loáng thoáng nghe rõ tiếng nói của nàng.

Đừng thế nào?

Đừng thỏa hiệp với ác ma, hay đừng giết người khác?

Chàng biết Thi Đại ghét lắm sát vô tội, từ đầu đến cuối chàng không hề ra đòn chí mạng, nhưng ác ma vùng vẫy trong cơ thể chàng, đã giết chết hơn hai mươi người.

Thi Đại sẽ vì thế mà không vui chăng?

Vị máu tanh trong cổ họng càng nồng, xuyên qua vô số lời lầm bầm của ác ma, Giang Bạch Nghiễn nghe thấy giọng nói của nàng.

Không nhận được rơi lệ, Thi Đại nức nở lên tiếng:

“...Chàng đừng chết mà.”

Giang Bạch Nghiễn ngẩn ngơ, chợt bật cười.

Hàng ngàn hàng vạn người trên thế gian ngóng trông chàng chết, chỉ mong Thi Đại, mong mỗi sự sống của chàng.

Thực ra chàng là người ích kỷ.

Tham lam lưu luyến ám áp Thi Đại ban tặng, mưu toan chiếm lấy tình yêu và va chạm toàn tâm toàn ý của nàng.

Ngày chàng biết Thi Đại không có ý với mình, d*c vọng không ra gì ấy càng mãnh liệt hơn...

Xích sắt trong phòng tối là minh chứng.

Tình yêu của chàng nào phải quang minh lỗi lạc, như lưới nhện ẩm thấp uốn lượn, dần dần thu chặt, trói Thi Đại vào trong.

Chỉ khi nhốt nàng lại, giấu ở một góc chỉ mình chàng hay biết, Giang Bạch Nghiễn mới cảm thấy yên tâm b3nh hoạn, dơ bẩn.

Thế nhưng Thi Đại không nên bị nhốt lại đó.

Nàng là chú chim bay lượn nơi vùng đất bỏ hoang, thuộc về trăng sáng gió mát, bầu trời Cửu Châu, không phải một đóa hoa bị ngăn trở.

Nghĩ đến đây, Giang Bạch Nghiễn tự giễu cong môi.

Chàng tham lam tình yêu của Thi Đại, mỗi lần hiện ra trước mặt nàng, lại là dáng vẻ khó coi nhường ấy.

Điên cuồng, hung bạo, mắt không chế, bản thủ.

Sau này người khác nhắc đến cuộc đời chàng, chắc chắn là tà vật tay nhuốm đầy máu, buồn cười lại đáng thương.

Một khi liên quan đến chàng, Thi Đại sẽ bị coi như dị loài.

Giang Bạch Nghiễn nhớ rõ, bia mộ cha mẹ bị người ta phá hủy thế nào.

Tà khí cuộn cuộn, máu chảy thành sông.

Giang Bạch Nghiễn lẳng lẳng nhìn nàng, như thể Thi Đại là nguồn sáng trong treo, vì chàng mà đến, lấp đầy mắt chàng.

Váy đỏ rực rỡ, soi tỏ mắt hạnh không chút sợ hãi của nàng, chói sáng khiếp người.

Giá y rất tôn nàng.

Ấy là mặt trời của chàng.

Chém đứt hai luồng tà khí lao về Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn thì thầm tên nàng lần cuối:

“Thi Đại.”

Trước khi bị ác ma hoàn toàn nuốt chửng, mất hết ý thức còn sót lại, Giang Bạch Nghiễn nhớ kỹ, chàng sống vì Thi Đại, cũng cam lòng chịu chết vì nàng.

Không vì chúng sinh, chỉ vì nàng.

Mặt trời của chàng, nên được treo cao bất diệt, vĩnh viễn ở lại nhân gian.

Sơn hà vỡ vụn do yêu tà ngang ngược, sao có thể xem là nhân gian được.

Đoạn Thủy xé rách không gian bay lên, một vệt sáng rõ như ánh trăng.

Đoán được dự định của chàng, Thi Đại vùng vùa đánh tan tà khí, không màng khói đen nồng nặc phía trước, nhanh chân tiến lên:

“Giang Bạch Nghiễn!”

Nàng không đến kịp.

Mũi kiếm đâm thẳng vào tim, Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng

từ xa.

Chàng mỉm cười rất khẽ, tròn mắt ứa máu nóng bỏng, kết thành hạt ngọc đỏ thắm.

Chàng cũng chẳng rõ, rốt cuộc mình đang nghĩ đến điều gì.

Có lẽ là vào đêm tuyết rơi nào đó, có người gõ cửa phòng chàng, tặng chàng bó hoa mai, cười hỏi liệu chàng có thích bướm chẳng.

Có lẽ là đêm xuân phân tĩnh lặng, Thi Đại nhìn chàng chăm chú dưới ánh nến, từng câu từng chữ thốt lên lời chân thành:

“Người như Giang Bạch Nghiễn, ai có thể quên được?”

Hoặc giả, là rất nhiều rất nhiều xuân hạ thu đông mà chàng ao ước được cùng Thi Đại trải qua vô số lần.

Giang Bạch Nghiễn nghĩ, chàng chẳng có gì tốt cả.

B3nh hoạn, ti tiện, chỉ mang đến tai họa cho nàng.

Màn đêm lật đỏ, bao phủ trên Đại Chiêu, là sắc xanh lơ như một giấc mộng.

Ngặt nổi mộng đẹp khó giữ.

“Nàng đừng gặp phải...”

Máu tươi nhuộm đỏ bạch y, Giang Bạch Nghiễn nói với nàng:

“Người giống như ta nữa nhé.”

P/S: Dịch chương này t phải ngưng vài lần mới xong được, biết là trong tâm ma cảnh ko phải thật nhưng vẫn buồn lắm, thương anh...

Chương 122

Cùng lúc này.

Mạnh phủ Thanh Châu, ngoài tâm ma cảnh.

Tốc độ xuất thế của ác ma thượng cổ còn nhanh hơn tưởng tượng nhiều.

Tối qua Huyền Tần Môn vừa xảy ra hiện tượng kỳ dị, hôm nay yêu tà đã nổi dậy khắp chốn, gây họa cho thế gian.

Trong thành Thanh Châu, nơi nào cũng loạn.

Tà khí ngưng kết thành sương đen, chiếm cứ nửa bầu trời mãi không tan, dần dần có xu thế che lấp mặt trời, nuốt chửng hơn phân nửa ánh dương.

Chỉ mới giờ thân, sắc trời đã mờ tối như chạng vạng, ngựa đầu nhìn lên, có thể thấy tà vật bay vút qua, phát ra tiếng kêu gào.

Không dấu hiệu báo trước, một mũi tên xé rách không gian, đâm thẳng vào ngực tà vật một cách chính xác.

Ngay sau đó là hai tiếng thét thảm thiết, bóng đen trên không tan biến mất dạng.

“Bắn trúng rồi.”

Nữ tử khoác áo choàng đỏ tay cầm cung tên, cau chặt hàng mày, thuận thế giương cung:

“Sao chẳng chịu ngừng nghỉ? Rốt cuộc có thôi đi không hả?”

Mục tiêu nàng ấy nhắm chuẩn lần này, là chuột yêu khổng lồ đang bò lên tường muốn tiến vào sân.

Thành Thanh Châu đầy rẫy yêu tà, tòa nhà của Mạnh Kha, là nơi có tà khí nặng nhất.

Bên tường tập trung tà vật vẫn đục không chịu nổi, ác yêu ngo ngoe rục rịch, phủ xuống bóng ngược lay động kỳ dị, như sóng ngầm tuôn trào, bất kỳ lúc nào cũng có thể nuốt chửng người khác.

Bên cạnh nữ tử áo đỏ, Thẩm Lưu Sương mặt mày vô cảm vung trường đao, mũi đao cắt cổ một con ác yêu, máu chảy ồ ạt.

Máu tanh đen ngòm khó ngửi bắn lên mặt nàng, Thẩm Lưu Sương chẳng buồn để ý...

Trên mặt và người nàng ta, đã dính chất lỏng nhớp nháp đỏ ngầu từ lâu.

Thẩm Lưu Sương không rảnh để đếm rớt cuộc mình đã giết bao nhiêu yêu tà.

Từ sau khi theo hồ ly đến đây, đao của nàng ta chưa từng dừng lại.

Nghĩ đến đây, mắt phượng Thẩm Lưu Sương di chuyển, nhìn ra sau lưng.

Toàn thân Giang Bạch Nghiễn đầy máu, đang ngồi dựa vào hành lang, nhắm chặt hai mắt. Từng luồng khói đen tràn ra từ cơ thể chàng, chính là tà khí.

Theo hồ ly kể, thần hồn của chàng đã vào tâm ma cảnh.

Thẩm Lưu Sương hí mắt, siết chặt thanh đao trong tay.

Mãi đến trước khi Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn giải trừ huyết cổ, tất cả vẫn bình thường.

Chờ hai người thuận lợi giải cổ, về phòng nghỉ ngơi, thời gian chưa đến một chén trà, hồ ly trắng hay theo bên cạnh Thi Đại xông vào sảnh chính, vậy mà lại nói được tiếng người, bảo xảy ra chuyện không hay.

Qua lời kể ngắn gọn của nó, Thẩm Lưu Sương mới biết, Giang Bạch Nghiễn là vật chứa hồn sinh do ác ma thượng cổ lựa chọn.

Về phần Thi Đại, vì muốn ngăn cản chàng bị nuốt chửng tâm trí, đã chủ động vào tâm ma của Giang Bạch Nghiễn.

Tin tức này mang đến tác động quá lớn, so sánh với nó, chuyện A Ly là yêu quái biết nói tiếng người, thật sự nhỏ bé chẳng đáng gì.

Ở Đại Chiêu, động vật thành tinh không hiếm.

Ít nhất chất phác hơn ác ma thượng cổ nhiều.

Chuyện A Ly để sau hãy tìm hiểu, Thẩm Lưu Sương không thể phân tâm chú ý quá nhiều, cùng Thi Vân Thanh, Mạnh Kha rời khỏi sảnh chính đến sân sau.

Tình thế chẳng mấy lạc quan.

Tà khí chậm rãi thức tỉnh, thu hút rất nhiều yêu ma quỷ quái, Mạnh phủ bị bao vây chặt chẽ, chỉ dựa vào ba người họ, không chống chế nổi sát ý điên cuồng nhường ấy.

Mạnh Kha quyết định nhanh chóng, bảo người hầu tìm Trần Ách Ti.

Nữ tử áo đỏ dùng cung tên là người của Trần Ách Ti Thanh Châu, rất giỏi đối phó yêu tà trên trời.

Trừ nàng ấy, còn có một trận sư thực lực mạnh mẽ đến đây.

Phái hai người tới, là cực hạn của Trần Ách Ti.

Thanh Châu rộng lớn, khắp nơi đều có yêu ma hoành hành. Bách tính không có cách đối phó chúng, nhất định phải để Trần Ách Ti ra mặt, phái thuật sĩ và người biết võ tảo ra khắp chốn, dẹp yên tai ương.

May mà năm người ở hiện trường miễn cưỡng chống đỡ được tình thế.

Thiên la địa võng do trận sư lập trối chặt không ít yêu tà, ngạt nổi tà khí quá mạnh, mắt trận và thân trận nhiều lần bị phá hoại, không ngừng có cá lọt lưới chui vào sân.

Nhưng hễ dám đến gần, phần lớn đều bỏ mạng dưới vũ khí sắc bén.

Thanh đao trong tay nổi gió sắc lạnh, Thẩm Lưu Sương cúi đầu, hờ hững liếc nhìn bên dưới.

Họ chiến đấu trong đình đã gần một canh giờ.

Dù sao cũng là cơ thể máu thịt, trải qua cuộc chiến sống còn lâu như vậy, mỗi người ít nhiều gì cũng bị thương, mệt mỏi kiệt sức.

Váy xanh của nàng ta đã nhuộm màu đỏ sẫm, thấm ướt máu tươi, cánh tay sau lưng toàn là vết thương.

Thi Vân Thanh là cơ thể bán yêu, sát khí thuộc về loài sói bị kích thích, đôi mắt đỏ ngầu, tay phải cầm đao thỉnh thoảng run lên.

Mạnh Kha hiếm khi gác lại ý cười, cau mày thổi sáo ngọc trong tay. Tiếng sáo du dương, như dòng suối gột rửa, khiến mặt mày yêu ma lộ vẻ đau đớn.

Bà xuất thân từ nhà thương nhân, thời niên thiếu hành hiệp trượng nghĩa, đi khắp tứ hải cùng Thi Kinh Thừa.

Khác với Thi Kinh Thừa một lòng tu luyện đạo pháp, Mạnh

Kha không phải người luyện võ truyền thống, bà học hoàn toàn dựa vào hứng thú, nay cái này mai cái nọ, thứ gì cũng biết đôi chút.

Đến Thanh Châu, bà không mang theo vũ khí thuận tay, dứt khoát lấy sáo ngọc trong phòng sách, thổi khúc trấn ma.

“Con ra đằng sau, đừng cậy mạnh.”

Bảo vệ phía trước Thi Vân Thanh, Mạnh Kha khẽ bảo:

“Nếu không yêu đan phát tác, con sẽ khó chịu hơn.”

Cô hòng toàn là vị máu tanh ngọt, trông mắt Thi Vân Thanh lạnh lùng u ám, khàn giọng đáp:

“Không sao.”

Lúc lên tiếng, ánh mắt cậu di chuyển, liếc nhìn Giang Bạch Nghiễn ở hành lang.

Thi Đại đang ở trong tâm ma cảnh của chàng.

Một khi Giang Bạch Nghiễn bị ác ma ăn mòn, rất có thể Thi Đại không trở về được nữa, hoặc bị tà khí đồng hóa.

Nhắc đao lau vết máu bên má, lòng bàn tay phải Thi Vân Thanh dùng sức, siết chặt thanh đao suýt trượt khỏi tay.

Cậu không thể làm rùa rút đầu co vào một góc trong lúc này, hướng hồ Thi Vân Thanh đã quen với đau đớn từ sớm.

Từ nhỏ sống cùng bầy sói, chém giết vật lộn đã trở thành chuyện thường ngày của cậu.

Làm gì có con sói nào khóc lóc nghẹn ngào, chỉ biết co người lại dưới sự bảo vệ của cả nhà kia chứ.

Ánh mắt Mạnh Kha dịu dàng, không khuyên thêm nữa, liếc thấy lại có tà vật tấn công, bèn nhắc tay phải, dùng sáo ngọc

đâm xuyên cổ họng nó.

Máu tươi văng tung tóe, sáo ngọc đỏ thắm.

Mạnh Kha: "..."

Mạnh Kha gãi đầu:

"Ôi chao, trước đây từng học thuật chém giết dao găm, quen tay rồi."

Thầm Lưu Sương bên cạnh quay đầu nhìn qua, bắt lực dẫn dò:

"Sáo bắn rồi, đừng thôi nữa."

Dùng sáo ngọc đâm xuyên lồng ngực một con yêu vật, Mạnh Kha cong môi:

"Biết rồi."

Là người đáng tin nhất trong nhà, Thầm Lưu Sương sờ thất lưng, ném cho bà một con dao hàng thật giá thật.

Bất tri bất giác, liếc mắt nhìn qua, trong sân đã lấp đầy xác yêu tà.

Hàng cây xanh mướt nhuốm đầy máu đỏ, bóng đen chập chờn như ma quỷ nhấp nhô. Mùi tanh tươi quần quanh chớp mũi xua mãi không tan, như loài rắn nhớp nháp, chui vào tứ chi xương cốt.

Chẳng phải cảm nhận dễ chịu gì.

Linh khí tiêu hao hầu như không còn, ý thức thoáng hoảng hốt, Thầm Lưu Sương đọc thầm thanh tâm chú, bắt được sát cơ thoát ần thoát hiện sau lưng.

Nàng ta đột nhiên quay đầu, lại thấy bóng trắng xẹt qua...

A Ly tung người nhảy lên, vồ lấy điều yêu đánh lén nàng ta.

Toàn thân hồ ly bần thủ, lớp lông dính máu và bùn đất, không còn mềm mại sạch sẽ như bình thường, chật vật vô cùng.

Nó không có linh lực, tất nhiên không đánh lại điều yêu, bị cào lên mặt, đau đến dựng thẳng đuôi.

Thảm Lưu Sương nhắc hồ ly lên, trường đao vung xuống, cắm thẳng vào tim điều yêu.

“Cám ơn.”

Nàng ta miễn cưỡng mỉm cười:

“Thân thủ của ngươi tốt đấy.”

Sau lưng có vài vết thương rướm máu, A Ly hé miệng cười, nghe lời khen, lỗ tai lập tức dựng thẳng:

“Tất nhiên rồi! Ta là...”

Để đề phòng thiên lý phát giác, nó cần phải che giấu thân phận của mình.

Vả lại, trên đời này nào có thiên đạo yếu ớt nhường ấy, nói ra mất giá biết bao nhiêu, không được không được.

Một câu đảo quanh đầu lưỡi, A Ly lúc lắc cái đuôi:

“Ta không phải hồ ly đơn giản đâu nhé!”

Thảm Lưu Sương cười, lúc nói chuyện nhắc tay vung đao, ánh mắt không gợn sóng, không hề rời khỏi A Ly nửa phần, trường đao thế như chẻ tre, cắm vào nhện tinh đang bay tới.

Máu tươi trào ra, nàng ta không biến sắc, lơ đãng lau mặt, giọng nói như suối lạnh vỡ ngọc:

“Cẩn thận.”

A Ly lặng lẽ rùng mình.

Nó cứ cảm thấy...cô nương này còn có sức uy hiếp hơn cả yêu ma quỷ quái nữa đây.

Khéo thay lúc này, chợt có gió lạnh lướt qua, lá cây vang lên xào xạc. Tim A Ly đập thành thịch, đột ngột quay đầu.

Không chỉ nó, năm người ở hiện trường đều có động tác, nhìn về góc của Giang Bạch Nghiễn.

Tà khí mạnh mẽ trước nay chưa từng có.

Chẳng qua chỉ một thoáng ngẩn ngui, trước mặt sau lưng Giang Bạch Nghiễn đã lan tràn khói đen, bọc chàng lại như một cái kén dày.

Đám yêu tà gào thét điên cuồng chói tai, càng nóng nảy hơn, như mở màn của bữa tiệc máu tanh thịnh soạn.

“Không, không ổn.”

A Ly trợn to mắt, âm cuối run rẩy:

“Là ác ma thượng cổ...”

Nó dần dần chiếm lấy thức hải Giang Bạch Nghiễn, sắp xuất thế!

Đã xảy ra chuyện gì trong tâm ma cảnh? Thi Đại sao rồi? Lẽ nào...có chuyện?

Dự cảm không lành bóp chặt trái tim, A Ly không kiềm nổi run rẩy, răng va vào nhau lập cập.

Nghĩ cũng phải, ác ma thượng cổ lên kế hoạch ngàn ấy năm, tâm ma cảnh do nó tạo ra, chắc chắn phải là tử cục khó lòng phá vỡ.

Cứ như vậy mà...thất bại, kết thúc rồi sao?

Đại Chiêu phải lặp lại thảm họa của lần luân hồi trước ư?

Nhớ lại cảnh tượng sinh linh đồ thán, xác chết ngổn ngang, hai mắt A Ly nóng bừng.

Thi Vân Thanh đè nén yêu đan nóng nảy không yên, lạnh lùng nhìn qua:

“Tỷ ta đâu?”

Thẩm Lưu Sương không nói tiếng nào, hàng mày u ám, nhìn chằm chằm tà khí như có thực thể kia.

“Chờ thêm đi.”

Mạnh Kha nhắm mắt, tơ máu ẩn hiện nơi đáy mắt:

“Đại Đại và Bạch Nghiễn ở trong tâm ma cảnh, người bên ngoài như chúng ta... xử lý sạch sẽ tà vật bên người giúp hai đứa là được rồi.”

Như dã thú đánh hơi được mùi máu tanh, sau khi tà khí khuếch tán, tà vật kéo lại đây càng lúc càng nhiều.

Nữ tử váy đỏ đến từ Trần Ách Ti Thanh Châu tắc lưỡi:

“Nhiều thứ không sợ chết đến thế à?”

Giương cung bắn tên rất tốn sức, hồ khẩu năng ấy nứt ra, máu chảy không ngừng.

Nữ tử váy đỏ chẳng thềm đề tâm, là Mạnh Kha chú ý đến vết máu đỏ kia, đưa băng vải và thuốc đã chuẩn bị sẵn cho nàng ấy.

“Chỗ chúng ta, như tụ bảo bồn vậy.”

Trận sư đứng trên nóc nhà, áo choàng trắng tung bay như giương cánh, xòe hai lòng bàn tay, linh tuyến hóa đao, cắt đứt

một con khuyển yêu nhập tà ra làm đôi.

Hắn ta cúi đầu nhìn hết toàn diện, ánh mắt lướt qua bóng đen đang liều mạng bò qua tường, lười biếng cười mỉa:

“Thứ gì thế này, cũng muốn đến đây góp vui.”

Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh quay lưng vào nhau, chia ra canh gác hai bên, trường đao ngang qua, như gợn nước lăn tăn nhắc lên sóng đỏ, máu tươi đầm đìa.

Chùi vết máu trên khóe môi, hơi thở Thẩm Lưu Sương không đều, khẽ ho:

“Còn ổn không?”

“Khỏe lắm.”

Đồng tử như đá vỡ chai sáng đến kinh người, Thi Vân Thanh trả lời nàng ta:

“Thú vị hơn nhiều so với chơi đồ hàng cùng đám bạn chung lớp.”

Thẩm Lưu Sương bật cười:

“Chơi đồ hàng? Chẳng vui gì hết, qua mấy ngày nữa, tỷ dạy đệ chơi mã cầu.”

Nàng ta nói rất tùy ý, thực tế trong lòng biết rõ, tình huống này không chống đỡ được bao lâu nữa.

Năm người đã là nỗ mạnh hết đà, khí thế tà vật lại chạm đến đỉnh cao, so sánh hai bên, ai hơn ai kém chẳng cần nói thêm.

Chắc chắn ngũ hồ tứ hải khắp Đại Chiêu cũng đã rối loạn.

Chỉ mong bách tính bình an vô sự.

Chân trời nổ tung một loạt tiếng vang ghèn ghẹt, loáng

thoáng như sấm sét lại tựa tiếng gầm khi đã thú vồ mồi.

Tà khí trong đình như nước, dần thân vào trong khiến người ta hoa mắt chóng mặt đến mức buồn nôn.

Thảm Lưu Sương cố hết sức giữ tinh thần, vung đao chặt đứt vây quét dày đặc, nghe A Ly ngạc nhiên thốt lên.

Sao vậy?

Nàng ta nghe tiếng nhìn qua, chợt khựng lại.

Tà khí quanh người Giang Bạch Nghiễn vốn kiên cố chẳng thể phá nổi, lúc này không ngừng lung lay, văng vẳng tiếng gào thét.

Không chờ nàng ta phản ứng, một vết mỏng nứt toác, nhanh chóng lan rộng khắp nơi như mạng nhện dày đặc.

A Ly sửng sốt hồi lâu, vành mắt bỗng ửng đỏ.

Linh khí, huyết khí và tà khí đan xen lẫn lộn, thoáng chốc nổ tung, khiến đất bằng dậy sóng, gió lớn tanh tưởi.

Nơi đầu nguồn sóng gió, rèm mi dài của thiếu niên sắc mặt nhợt nhạt run nhẹ, như loài bướm vừa thức tỉnh khỏi giấc ngủ say, chuẩn bị vỗ cánh.

Khoảnh khắc tà khí vỡ nát, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt...

“Phá, phá rồi!”

A Ly rơi nước mắt, gờ móng vuốt đánh mạnh lên mặt, xác nhận không phải ảo giác:

“...Tâm ma cảnh phá rồi!”

Giọng nói của nó như sét gầm bên tai, đánh thức vài phần tỉnh táo.

Ảo ảnh bị tiêu diệt, Thi Đại rời khỏi tâm ma, bất thành linh xuất hiện trong đình, nhất thời vẫn còn ngẩn ngơ.

Ký ức cuối cùng của nàng, dừng lại vào khoảnh khắc Giang Bạch Nghiễn nhắc kiếm Đoạn Thủy, đâm thẳng vào tim chàng.

Đột ngột ngảng đầu, nhịp tim Thi Đại đập mạnh, đối diện với đôi đồng tử đen láy vô cùng quen thuộc kia.

Giang Bạch Nghiễn thoát thân khỏi tâm ma cảnh, hoảng hốt trong mắt lóe lên rồi tan biến, nghe tiếng kêu lớn của A Ly, ánh mắt lập lòe.

Chàng thông minh biết mấy, giờ đây ký ức trở về, nhìn Thi Đại chăm chú suốt một lúc, khàn giọng cười bảo:

“Tâm ma?”

Thi Đại: “...”

Vẫn chưa thể hoàn hồn lại từ cú sốc Giang Bạch Nghiễn tự sát, Thi Đại khó khăn mở lời, nước mắt lãnh dãi:

“Sao chàng lại...”

Sao chàng có thể như vậy kia chứ? Tự quyết định một lòng tìm chết, ngay cả lời từ biệt, cũng khiến người ta đau đớn nhường ấy.

Cái gì mà “đừng gặp phải người như chàng nữa”.

Nghe Giang Bạch Nghiễn nói câu đó, cõi lòng Thi Đại như mũi dao khuấy sâu, khoét ra từng thớ thịt đầm máu.

Khác với Giang Bạch Nghiễn, nàng dùng người thật tiến vào tâm ma cảnh, lúc này rời khỏi đó, vẫn mặc giá y đỏ rực kia.

Cùng bị đưa ra ngoài, còn có những vết thương bị ác ma rạch của Thi Đại khi nàng chạy về phía Giang Bạch Nghiễn.

Đau quá.

Tâm tư Thi Vân Thanh đơn thuần, thấy hai người bình an trở về, gương mặt vết thương chồng chất lóe lên vẻ vui sướng, bị câu lặng lẽ kiềm nén.

Thảm Lưu Sương mím môi cau mày.

Muội muội nàng ta cùng vào tâm ma với Giang Bạch Nghiễn, vì sao khắp người đầy vết thương? Quần áo này là chuyện gì, trông cứ như...áo cưới?

Thi Đại còn khóc rất dữ nữa chứ.

Mạnh Kha như có điều suy nghĩ, mày mắt cong cong xoa cằm.

A Ly kích động nói năng lộn xộn, mang theo chút ghen ngào:

“Nhìn luồng tà khí trên không kia! Chính là nó!”

Nó tập trung tinh thần, nói nhanh hơn:

“Chỉ có một phần nhỏ của ác ma thượng cổ thoát khỏi Huyền Tẫn Môn, thực lực có hạn. Bây giờ tâm ma cảnh sụp đổ, sức mạnh của nó chắc chắn chẳng còn được bao nhiêu, mau giải quyết nó!”

Lau nước mắt cho Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn rời mắt nhìn qua.

Ác ma đã dùng hết sức lực của mình vào tâm ma cảnh, ảo ảnh sụp đổ, hiển nhiên nó bị tổn hại nặng nề.

Nhưng lạc đà gãy vẫn hơn ngựa lớn, tà khí sau lưng nó cuộn cuộn, vẫn còn chút uy lực sót lại.

Một tiếng kêu khê bỗng vang lên, yêu ma xung quanh cảm nhận được lời kêu gọi, đồng loạt vọt tới.

Trước lúc này, tay trái Giang Bạch Nghiễn đã nhắc Đoạn

Thủy, cánh tay phải vốn bị gãy cổ tay ôm Thi Đại vào lòng, như ôm lấy bảo vật mất rồi tìm lại được.

Ác ma thượng cổ do ác niệm thuần túy ngưng tụ thành, tượng trưng cho cái ác cùng cực.

Tạo ra tâm ma là muốn dụ chàng từng bước vào vực sâu, khiến chàng chán ghét phạm tục, bằng lòng để nó sử dụng.

Cách duy nhất để phá giải tâm ma là Giang Bạch Nghiễn không vào đường ác, không từ bỏ nhân gian.

Từ đó mới ngăn chặn ác ma xâm nhập.

Đoạn Thủy lóe lên ánh bạc, soi tỏ mây mắt lạnh nhạt của chàng, và đôi mắt đỏ bừng của Thi Đại.

Nói đến cùng, giết chóc và tà niệm đều chẳng phải bản năng của chàng.

Dấu lý trí bị xâm chiếm, thức hải bị ăn mòn, từ đầu đến cuối vẫn còn giữ lại tình yêu với Thi Đại, ấy mới là bản tâm của chàng.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cong môi.

Từ nhỏ chàng đã giỏi sát phạt, vốn là người ham chém giết, lại bằng lòng từ bỏ sát niệm, bảo vệ Đại Chiêu có năng.

Khi tâm ma cảnh bị phá vỡ, cuối cùng Giang Bạch Nghiễn đã hiểu, hóa ra Thi Đại không màng an nguy của mình dấn thân vào đó, kéo chàng trở lại thế gian này.

Được chàng ôm trong lòng, Thi Đại chớp mắt cho rơi đi nước mắt vẫn còn chưa chảy hết, nức nở một lúc, lấy bùa còn sót lại trong tay áo ra.

Phòng ngừa chu đáo quả nhiên không sai, bùa mà nàng vẽ bằng giấy tuyên thành, đến giờ đã dùng được rồi.

Trong trận đại chiến cách đó không lâu nàng đã tiêu hao quá nhiều linh lực, pháp thuật chuyên đòi đau đớn của Giang Bạch Nghiễn đã đến thời hạn, vết thương nhức nhối vô cùng.

Ngay cả đứng lên cũng chẳng còn sức, đầu ngón tay run rẩy, nhưng Thi Đại lại siết bùa vững vàng.

Tâm ma cảnh phá được là tốt rồi.

Kẻ địch trước mắt, Thi Đại không đến mức khóc lóc sụt sùi, tủi thân vì chuyện Giang Bạch Nghiễn tự sát vào lúc này, chờ tất cả mọi chuyện kết thúc sẽ từ từ nói sau.

Dầu trong đầu vẫn ơ ơ vang vọng, nhịp tim đập mãnh liệt không ngớt, như thể sắp vọt lên cổ họng.

Nàng không biết cách phá tâm ma cảnh, một thoáng ấy, nàng thật sự cho rằng mọi chuyện đã đến điểm cuối.

Rất khó tả rõ cảm nhận khi đó, đầu nàng trống rỗng, như có ngàn vạn nỗi lòng tuôn trào, lại như chẳng còn gì nữa, chỉ sót lại run rẩy và đau đớn khô héo rũ rượi.

“Trong tâm ma cảnh, chàng dọa em chết mất.”

Thi Đại nhỏ tiếng nghẹn ngào, ngay sau đó siết chặt lá bùa, tập trung quan sát xung quanh:

“Cơ thể chàng vẫn ổn chứ? Sao nơi này lại có nhiều tà vật đến vậy...”

Đáp lại nàng, là Đoạn Thủy khẽ nhếch lên, chỉ một thoáng, đã chém đứt đầu vài con yêu tà.

“Không sao.”

Kiểm khí sắc bén, lộ hết mũi nhọn, nơi nó lướt qua, máu tươi dữ dội lạnh lùng nở rộ.

Giang Bạch Nghiễn ngăn cản yêu tà giúp nàng, rủ mắt khẽ

bảo:

“Bọn chúng không thắng ta được.”

Chương 123

Giang Bạch Nghiễn rất mạnh.

Trong “Thương Sinh Lục” mà A Ly đưa cho nàng, sự mạnh mẽ của chàng được chính miệng thiên đạo công nhận.

Chàng dẫn thân vào muôn trùng vây trong tâm ma cảnh, vẫn có thể ra chiêu tới lui với các cao thủ của Trần Ách Ti, lúc này đối diện yêu tà trong sân, tất nhiên cũng không rơi vào thế yếu.

Kiểm phong thét gào, Thi Đại gắng gượng chống đỡ ý thức rời rạc, khép hai ngón tay lại, vung ngũ lôi phù.

Kiểm quang phù quang đan xen hỗn loạn, trường đao của Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh như rồng lượn.

Có Giang Bạch Nghiễn và Thi Đại nhập cuộc đã xoay chuyển xu hướng suy tàn, áp chế tà khí một bậc.

Chỉ còn thiếu một chút cuối cùng!

Nhịp tim A Ly tăng tốc, không ngừng lắc đuôi, cao giọng hét:

“Cẩn thận, nó chuẩn bị trốn!”

Đúng như nó nói, tâm ma cảnh bị phá, ác ma thượng cổ tổn thương nguyên khí, hóa thành bóng đen dày đặc, đang muốn bay đi mất.

Giang Bạch Nghiễn không cho nó cơ hội.

Chàng cách ác ma gần nhất, Đoạn Thủy rạch một đường sáng

sắc bén uy lực, như nước thu dưới trăng, phá nát sương đen dày đặc, xuyên thẳng vào cơ thể đen ngòm.

Ác ma đau đớn vùng vẫy, Thi Đại vùng bùa đúng lúc, giọng nói trong trẻo vang lên, như trúc đá chạm nhau:

“Trời trăng sông nước vào bùa ta, thần sư sát phạt, quỷ nào dám cản – phá!”

Đây là bùa mạnh nhất, có tên bùa thần uy thiên.

Thi Đại ra ngoài, đâu thể nào không có át chủ bài phòng thân. Uy thiên phù do cha mẹ tặng nàng, Thi Đại thường mang theo bên người, vốn định dùng nó đối phó tâm ma của Giang Bạch Nghiễn, nào ngờ lại phát huy tác dụng ở đây.

Uy thiên phù vừa ra, ánh sáng vàng rực rỡ, như ngàn vạn hạt thủy tinh phản chiếu ánh mặt trời.

Thi Đại tập trung tinh thần, dùng linh khí còn sót lại vùng bốn lá lời phù, lần lượt ở đông tây nam bắc, ngăn cản đường đi của ác ma.

Chính vào lúc này, bóng đen lơ lửng trên không bành trướng mãnh liệt, mỗi một luồng khí đen bên cạnh đều gào thét thảm thiết.

Bên tai nổ vang những tiếng nói mớ chồng chéo, từng lời rót vào mi tâm như mũi dao sắc nhọn.

Cổ họng Thi Đại tanh ngọt, ho ra chút máu.

Âm vang do ác ma phát ra chẳng hề ngơi nghỉ, như có vô số ác quỷ đang thì thầm với nàng, khóc lóc than thở, giống chửi bới cũng giống nguyên rủa.

Âm thanh này khó nghe quá đời, như ngưng tụ tất cả hận thù, không cam lòng và sát niệm trên thế gian, khiến người ta tê hết da đầu.

Đây chính là...ác ma thượng cổ?

Thi Đại phản ứng nhanh nhẹn, trước khi mất hết lý trí, chống đỡ cơn đau đầu như muốn nứt ra, đọc thầm vài lượt thanh tâm chú.

Trong một thoáng thất thần, nàng chợt vô thức nghĩ, khi Giang Bạch Nghiễn bị ác ma nhập vào người, có phải cũng cảm nhận như thế này không?

Một mình chàng gắng gượng vượt qua nhiều ngày đến thế, về sau ở cạnh nàng, cũng biểu hiện bình tĩnh chẳng gợn sóng.

“Trận thiên la địa võng của ta, có thể chống đỡ được nửa chung trà.”

Thanh niên trận sư đứng trên mái nhà, áo khoác dài nhuốm máu, tung bay theo gió:

“Mọi người tranh thủ thời gian.”

Linh khí của hắn ta không còn nhiều lắm, sắc mặt lạnh nhạt, giết dây linh tuyến nhuộm sắc máu.

Trăm ngàn linh tuyến bện thành thiên la địa võng, sau khi ác ma vùng vẫy va chạm, có vẻ như muốn nứt ra.

Mười ngón tay run rẩy, khớp xương trật vị trí đứt gãy, động tác trận sư vẫn không dừng lại, nhanh chóng thay đổi linh tuyến bị đứt.

Yêu tà đêm không xuể vây quanh ác ma chặt chẽ, hình thành màn chắn kiên cố chẳng thể phá vỡ.

Giang Bạch Nghiễn vung kiếm đẩy tà khí, chớp mắt đã tiêu diệt mấy chục luồng sương đen.

Mũi kiếm của chàng, sắp cắ m vào giữa dòng yêu tà.

Lần này, tuyệt đối phải thành công.

Gió lạnh như sóng, A Ly dùng sức nhắm chặt hai mắt, rồi chột mở ra.

Quay lại thời không chỉ được một lần, đây là cơ hội cuối cùng, duy nhất.

Mây đen dày đặc trên bầu trời, tà khí lít nhít như châu chấu bay qua.

Nó nghe thấy tiếng kêu liên tiếp kéo dài của tà vật, cũng nghe thấy tiếng la hét xé tim xé phổi của bách tính.

Thanh Châu đã như vậy, chẳng biết những nơi khác, lúc này ra sao.

Mây đen bao phủ hàng mây, A Ly hít sâu một hơi, giúp Mạnh Kha nhào về phía ác yêu đánh lên.

Dẫu thế nào.

Nguyện vạn dân phù hộ Đại Chiêu.

Giờ thân, Trường An.

Nghe nói tối qua Huyền Tẫn Môn xảy ra biến cố, hôm nay vừa qua giữa trưa, trong thành đã có chuyện dị thường.

Yêu vật tràn ra hết, hưng phấn trước nay chưa từng có, trong tà khí ồ ạt kéo đến, liên tiếp phá hủy vài tòa nhà.

Đến nay, sắc trời u ám tựa đêm tối, như bách quỷ dạ hành trong tiêu thuyết.

Nơi nào cũng có bóng đen mạnh mẽ đêm tối, bên đường chẳng còn hơi người, đâu đâu cũng không yên ổn.

Chẳng hạn như tiểu viện nhỏ trong góc phố phường kia, đã có vài con ác yêu tràn vào kiếm ăn.

“Kiếm ăn” của chúng, hiển nhiên không phải đòi hỏi cơm canh rau quả. Yêu ma sa vào tà đạo, thích nhất là ăn thịt uống máu con người.

Đầu ngón tay vén một bên cửa, xuyên qua khe hẹp nhỏ, Triệu Lưu Thúy quan sát cảnh tượng trong sân, ánh mắt hơi u ám.

“Tổng cộng có năm con yêu, như hổ và ưng.”

Triệu Lưu Thúy hạ thấp âm lượng, gần như thì thầm:

“Trên người chúng...”

Nàng ta khựng lại, âm cuối run lên:

“Nhiều máu quá.”

Năm con ác yêu đi tuần quanh đình viện, cả người nhuốm đầy máu, nhất là miệng và vuốt, làm người ta không nhìn được phải nhìn thêm.

Chẳng cần nghĩ cũng biết, bọn chúng vừa ăn vật sống...

Là súc sinh hay con người? Triệu Lưu Thúy không dám nghĩ nhiều.

Nàng ta chỉ nhìn thoáng qua, tập trung nín thở, nhìn tử gỗ sau lưng:

“Trốn kỹ vào, bọn chúng tạm thời chưa phát hiện chúng ta.”

Tử gỗ vốn để cất y phục, giờ đây che giấu vài cô nương...

Đều là người bị hại cùng nàng ta trải qua vụ án Liên Tiên.

Các cô nương bị cha mẹ vứt bỏ, sau khi được cứu ra khỏi động Liên Tiên, dứt khoát rời đi, sống chung trong tòa nhà này, bình thường giúp đỡ nhau, dựa vào bản thân nuôi sống chính mình.

“Ngươi, ngươi cũng mau vào đây đi.”

Tôn Văn Hương là người lớn tuổi nhất, đang ôm hai đứa nhỏ run rẩy vào lòng, vuốt nhẹ sống lưng cẩn thận an ủi.

Ở cạnh cửa sổ không an toàn, bà ấy rùng mình, nói với Triệu Lưu Thúy:

“Nếu bọn chúng vào...”

Bà ấy còn chưa dứt lời, Triệu Lưu Thúy bỗng biến sắc, làm động tác tay ra hiệu im lặng:

“Bọn chúng đang qua đây!”

Vành mắt cô bé trong lòng Tôn Văn Hương ửng đỏ, không khỏi run lên, cắn chặt răng, không để cho mình khóc thành tiếng.

Có vụ án Liên Tiên phía trước, mỗi một người trong phòng, đều từng bước qua cửa ải sinh tử trong trận vây giết của yêu vật.

Tuổi cô bé là nhỏ nhất, cũng hiểu rõ lý lẽ, tâm tính kiên cường hơn mấy đứa trẻ cùng tuổi nhiều, biết lúc này tuyệt đối không thể lên tiếng.

Bên kia, Trình Mộng và vài thiếu nữ siết chặt trường đao, sắc mặt lạnh nhạt.

Trình Mộng mở tiệm đao, không thiếu vũ khí, cộng thêm từng học võ, có thể giải quyết vài tiểu yêu thực lực không mạnh.

Sau khi thành Trường An xảy ra chuyện, nàng ta lo lắng an nguy của nhóm người trong tòa nhà, cố ý đến đây bảo vệ, mang rất nhiều đao bên người.

Đều là người đồng lòng giúp nhau giết chết nhện tinh, các cô nương không chút chần chừ, rất nhanh đã chia xong vũ khí, cảnh giác nguy hiểm có thể kéo đến bất kỳ lúc nào.

“Đừng sợ.”

Trình Mộng đè nén thấp thỏm bất an, nhỏ tiếng nói:

“Nếu bọn chúng mở tử, ta ở phía trước.”

Trước khi khép lại song cửa, Triệu Lưu Thúy dò xét bên ngoài lần cuối.

Yêu hồ dẫn đầu đầu hồ mình người, toàn thân mọc đầy da lông vàng trắng đan xen, nửa gương mặt bị máu thấm ướt, đáy mắt lệ khí ngút trời.

Nàng ta rõ ràng chỉ mở cửa sổ ra một khe hở nhỏ, khó lòng phát giác.

Nhưng yêu hồ đi lại một lúc, chợt nhìn thẳng qua đây, như cười như không, ánh mắt tựa đao...

Không ổn.

Trái tim giật thót, mặt mày Triệu Lưu Thúy trắng bệch, không còn chút máu.

Con hồ kia...nói không chừng đã ngửi thấy mùi người!

Nàng ta không kịp nghĩ nhiều, đang vội vàng muốn khép cửa, lại thấy yêu hồ dừng bước, hơi nghiêng người.

...Sao vậy?

Nhịp tim Triệu Lưu Thúy đập như trống dồn, nín thở.

Chớp mắt, nàng ta liếc thấy vạt áo đỏ đã từng quen biết, và bóng của một con rắn trắng khổng lồ.

Áo đỏ rực lửa, bóng rắn như tuyết rơi lất phất, hai bên đan xen, ngưng tụ khí thể chẳng thể địch nổi, tấn công ác yêu như mũi tên sắc bén.

Ảo ảnh do Bạch Cữu Nương Tử hóa thành cao cỡ tòa nhà, há to cái miệng khổng lồ, nuốt hai con yêu vật vào bụng.

Bên cạnh nó, Liễu Như Thường dùng sức vung roi, nơi nó lướt qua, có thể sánh với nanh nhọn của rắn khổng lồ, sát khí khó đỡ.

“Trấn Ách Ti!”

Ứng yêu biến sắc, mưu toan giương cánh bỏ trốn, bị roi dài quần lấy cổ họng, siết đứt cổ.

Hồ yêu thấy tình thế không ổn, xoay người bỏ chạy, vừa ra cửa viện, đã chạm phải linh lực mạnh mẽ khác, hai chân mềm nhũn.

Không chờ nó phản ứng, Trần Triệt đã giơ trường thương, đâm xuyên tim.

“Sao huynh cũng ở đây vậy?”

Hồn phách Bạch Cữu Nương Tử vẫn chưa tách khỏi nàng ta, vành mắt Liễu Như Thường cong cong, thè lưỡi rắn đỏ búng:

“Lần này vẫn là ta nhanh hơn.”

Rút trường thương chẳng hề tốn sức, Trần Triệt quan sát nàng ta từ trên xuống dưới một lượt:

“Có bị thương không?”

Liễu Như Thường nhướng mi, quay đầu nhìn sang hướng khác.

Tiểu yêu cuối cùng bỏ mạng dưới đao, đã tắt thở...

Cầm đao đứng trước mặt, vừa lấy mạng nó, chính là Trình Mộng.

Sau lưng Trình Mộng, một vài thiếu nữ đang siết chặt thanh

đao hoặc ngắn hoặc dài, tuy hoảng sợ nhưng chưa từng lúng túng.

“Không sao chứ?”

Giải trừ Bạch Cửu Nương Tử nhập vào người, thấy các nàng đều bình an vô sự, Liễu Như Thường mỉm cười rạng rỡ:

“Hôm nay thành Trường An không yên ổn, các cô theo ta, đến nơi có Trần Ách Ti bảo vệ.”

“Không hổ là người thoát ra khỏi hang động Liên Tiên.”

Bạch Cửu Nương Tử trở về hình dáng rắn nhỏ, thò cái đuôi trên đầu vai nàng ta, nhìn xác tiểu yêu không nhúc nhích dưới đất:

“Đao pháp này, không tệ nha.”

“Quá khen.”

Trình Mộng vẩy máu tươi dính trên đao, cau mày nói:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Phổ phường đang lan truyền, nói Huyền Tần Môn xảy ra vấn đề...là thật sao?”

Tuổi tác nàng ta không còn nhỏ, nhớ rất rõ về tai ương mười năm trước.

Sông núi nát tan, khắp chốn đều là núi thây biển máu, ác mộng khó quên nhường ấy, nàng ta không muốn trải qua lần thứ hai.

“Tạm thời chưa xác định được.”

Trần Triệt đứng đó, mang theo hơi lạnh sắc bén:

“Người đứng đầu các môn phái đã đến Huyền Tần Môn, trấn áp ác ma.”

Cộng tác đã lâu với hắn ta, Liễu Như Thường thành thạo tiếp

lời:

“Ít nhất bây giờ, thứ sau cửa kia vẫn chưa thoát khỏi pháp trận, xem như an toàn.”

Bạch Cửu Nương Tử khẽ than:

“Đúng vậy.”

Dẫu nói thế, nhưng nghĩ đến yêu ma quỷ quái hoành hành trong thành, dường như cũng không thể nói là an toàn được.

Liễu Như Thường nói tiếp:

“Mỗi một phường đều được Trấn Ách Ti phái người canh giữ, tập trung bách tính lại một chỗ, để dễ bảo vệ. Các cô theo ta, Chiếu Kỷ cũng ở đó.”

Vậy là...an toàn rồi?

Thần kinh căng chặt xem như thả lỏng đôi phần, Triệu Lưu Thúy siết chặt nắm tay, mướt mồ hôi lạnh.

Nàng ta đi theo Liễu Như Thường về phía trước, trong lúc lơ đãng, phát giác có làn gió lướt qua.

“Ồ?”

Triệu Lưu Thúy ngẩng đầu, xuyên qua ánh sáng mờ ảo, trông thấy rồi gỗ hình người bước nhanh:

“Đó là gì vậy?”

Khớp nối của rối gỗ linh hoạt, hành động nhanh nhẹn, tốc độ còn nhanh hơn người bình thường, nhìn tay nó...vậy mà lại cầm đao?

“Là của người điều khiển con rối.”

Liễu Như Thường vừa dẫn mọi người đến nơi lánh nạn, vừa

cười vang cất lời:

“Còn nhớ vụ án giết người liên hoàn mấy tháng trước không? Hắc đã gia nhập Trấn Ách Ti, con rồi dùng tốt lắm.”

Thực lực Tiểu Hắc không yếu, số lượng con rồi có thể không chế cực kỳ khả quan, hôm nay đã lập công lớn.

Trường An quá đông rộng lớn, số lượng Trấn Ách Ti có hạn, rất khó để lo hết mọi chuyện, đến tất cả các nơi, cứu mỗi một người trong thời gian ngắn.

Có con rồi của Tiểu Hắc, tương đương cứu được gấp đôi số người.

Trần Triệt yên lặng nghe nàng ta chậm rãi nói, khi nhắc đến năm chữ “người điều khiển con rồi”, liếc thấy vẻ khen ngợi chẳng chút che giấu nơi đáy mắt nàng ta.

Hắn ta chậm rãi chớp mắt.

“Chỗ này.”

Đầu ngón tay vì luyện võ mà sinh ra vết chai dày chạm vào mặt nàng ta, Trần Triệt nhắc tay, lau đi vài giọt máu cho cô nương vấy đỏ bên cạnh:

“Dính máu.”

Bạch Cửu Nương Tử tròn to mắt, nhanh chóng lắc đầu.

Bước chân thoảng khựng lại, Liễu Như Thường không tránh đi, chỉ hơi xấu hổ rời mắt:

“Cần gì phải lau chứ?”

Yên lặng một chốc, nàng ta lại bỏ sung như lơ đãng:

“Lát nữa ta đi phía đông, đi chung nhé?”

Trần Triệt khoác áo đen u ám như mũi dao, mày mắt vốn lạnh lẽo, vì nàng ta mà rũ mắt cười:

“Được.”

Cùng lúc đó, Việt Châu.

Vùng sông nước Giang Nam dịu dàng như một bức tranh, vừa qua xuân phân, điểm thêm đôi phần xinh đẹp.

Núi xanh hoa đỏ, cầu nhỏ bắc ngang sông, vốn là cảnh đẹp ngày lành, vậy mà cảnh sắc hôm nay chẳng còn hợp lòng người.

Đâu đâu cũng thấy yêu ma, tà khí tụ tán vô chừng. Giữa trưa sắc trời vẫn còn trong trẻo, giờ đây đã nhuốm màu mực đen ngòm, âm u đè nặng, như thể muốn lật ngược xuống.

Vài tia sáng le lói lướt qua cây cỏ trong đình, bóng cây sum sê, nào còn vẻ dịu dàng tình cảm nữa, chỉ như u hồn đoạt mạng.

Đây là một tòa nhà rất đối bình thường, bóng quỷ lay động từ bốn phương tám hướng.

Lệ quỷ là một loại trong số yêu ma, thường xuất hiện vào nửa đêm khi âm khí quá mạnh, hôm nay ác ma xuất thế, dương khí suy yếu, hiển nhiên ác quỷ chẳng còn trời buộc, tùy thời cơ hành động.

Xung quanh yên ắng, bóng quỷ lơ mờ phân tán khắp các ngõ ngách, mặt mày xám trắng như cây khô, như những bia mộ san sát trong rừng sâu.

Gió lạnh rít gào, như cười như khóc, chợt có tiếng thét vang lên, phá vỡ yên tĩnh đã lâu...

Một nhà ba người trốn dưới gầm giường, bị lệ quỷ phát giác dấu vết.

Ác quỷ mặt tựa sáp trắng, đôi mắt đen ngòm không vui cũng

chẳng buồn, chạm vào tầm mắt đứa nhỏ, nở nụ cười quỷ
quyệt.

Phụ thân biết rõ tình hình không ổn, mắt thấy ác quỷ đuổi tay
muốn bắt đứa nhỏ, hai mắt đỏ ngầu chắn phía trước, ngăn cản
động tác đối phương.

Ác quỷ chỉ nhếch môi cười, thoáng chốc, chặt gãy tay phải
nam nhân.

Mẫu thân rơi lệ, run rẩy không ngừng, bảo vệ chặt chẽ con
mình phía sau.

Tay phải ác quỷ mang theo hơi lạnh, không giống băng tuyết,
cái lạnh của ngấm vào tận xương tủy.

Trông nó gầy gò, thực tế sắc bén như đao, đủ để dễ dàng khoét
tim phổi con người.

Giờ phút này, vuốt quỷ nhắm thẳng vào ngực nữ nhân.

“Xin người, đừng mà!”

Nam nhân nhin đau đứng dậy, lại lần nữa ngăn trước mặt hai
mẹ con, chẳng rõ vì tuyệt vọng hay sợ hãi, nước mắt nóng
bỏng trượt khỏi khóe mắt:

“Các người muốn giết, giết ta là được.”

Đám quỷ đồng loạt bật cười, cười hấn ta ngu ngốc, cũng cười
hấn ta bất lực.

Vừa khéo làn gió lạnh thổi qua, nam nhân run rẩy ngẩng đầu,
càng thêm tuyệt vọng.

Cửa sổ đã bị lệ quỷ phá vỡ, xuyên qua cửa sổ mở rộng, hấn ta
trông thấy vài vệt đen đậm.

Một số bóng đen chậm rãi bước đến, thân hình như tòa tháp
sắt, áo choàng dài xưa cũ, mờ mịt chẳng nhìn rõ diện mạo,

hoàn toàn lẫn vào bóng tối.

Là ác quỷ hung tàn hơn chẳng?

Tầm nhìn bị nước mắt làm nhòe đi, hắn ta thấy cái bóng khổng lồ dẫn đầu trèo qua cửa sổ, duỗi tay phải.

Chưa từng trải qua cảm giác áp lực nặng nề như núi đè, tứ chi nam nhân mềm nhũn, tuyệt vọng nhắm mắt.

Hắn ta nghe thấy tiếng vang, như tờ giấy bị xé rách.

Ngay sau đó, là tiếng la hét không ngừng của đám ác quỷ.

...Hắn ta không chết ư?

Sợ sệt mở mắt, nam nhân ngạc nhiên nín thở.

Những cái bóng khổng lồ như Thái Sơn đè trên đỉnh đầu, không phải giơ tay về phía hắn ta, mà là đám ác quỷ trong phòng.

Đúng lúc này, cái bóng dẫn đầu bóp chặt đầu lệ quỷ, vừa dùng sức, đã vụn nát đầu nó, khiến lệ quỷ tan thành mây khói.

Tiếng vang nghe được ban nãy, là một cái bóng khổng lồ khác đến gần bên giường, xé xác vài con ác quỷ ra làm đôi.

“A...”

Nhớ lại ngày xưa dạo chơi Trường An, trùng hợp gặp họ vào một đêm nào đó, bé gái thò đầu ra từ sau người mẫu thân, nước mắt rơi xuống, nức nở lên tiếng:

“Dạ Du Thần!”

“Phải.”

Giọng điệu A Nhất ôn hòa:

“Đừng sợ, Dạ Du Thần.”

“Nơi này, nhiều, quý và yêu quá.”

Thập Nhị tóm một con lệ quỷ, nhét vào miệng, nhai vài cái, khí đen quanh người run lên:

“Không ngon.”

“Trên người nó toàn nhiễm tà khí làm sao mà ngon cho được? Thật không biết rốt cuộc Huyền Tẫn Môn xảy ra chuyện gì khiến chúng ta phải đau đầu thế này. Đám người Thi Kính Thừa có ổn không vậy?”

Một tiếng nói nam tính khó phân biệt nhanh chóng vang lên, trong hoàn cảnh ngột ngạt kiềm nén này, hết như mưa rào xối mát xua tan nóng bức.

Bóng trắng thân hình cao lớn thò đầu vào từ cửa sổ, nhìn dáng vẻ này, trừ nhan sắc ra, chẳng khác gì Dạ Du Thần.

Thập Lục:

“Xin...”

“Trùng hợp quá lại gặp nhau ở đây, chúng ta đã mười năm rồi không gặp nhỉ?”

Tốc độ nói chuyện của bóng trắng nhanh nhẹn, nhả chữ rõ ràng:

“Nếu các người xử lý chỗ này, vậy ta đi đây. Chờ kết thúc cùng nhau uống vài ly nhé?”

Thập Lục:

“...Chào.”

Bóng trắng bật cười:

“Xin chào xin chào, nhiều năm không gặp, Thập Lục vẫn đáng yêu quá.”

Đây là Nhật Du Thần.

Theo thông lệ, Nhật Du Thần cai quản ban ngày, Dạ Du Thần bảo vệ đêm tối, giới hạn rõ ràng, hai bên không xen vào nhau.

Cũng như mười năm trước, đây là lúc mà họ hiếm khi chệch vị trí, không tuân thủ giờ giấc, cùng nhau xuất hiện ở Đại Chiêu.

Mười năm không gặp, tốc độ nói chuyện của đám trắng tinh này lại nhanh hơn rồi.

Tức ghê.

“Trần Ách Ti, sẽ đến nhanh thôi.”

Không quên chuyện chính, A Nhất nói với một nhà ba người:

“Không sao rồi.”

Nói đoạn ánh mắt di chuyển, nhìn bé gái trong góc.

Cô bé sợ hãi, mặt mày chẳng còn chút máu, nước mắt không tự chủ rơi xuống, dù là vậy, vẫn nhớ đến phụ thân bị thương, cẩn thận diu hấn ta.

Dạ Du Thần nhúc nhích trông mắt đen ngòm.

Chợt khói đen tản đi, một bàn tay chìa ra, dừng lại trước mặt cô bé.

Thể hình nó dọa người, vì từng giết quỷ quái, sát ý quanh người vẫn chưa tan hết, khiến người ta sợ hãi.

Cô bé rụt người lại, thuận thế cúi đầu, nức nở.

Lòng bàn tay rộng lớn của Dạ Du Thần, có sắc hổ phách mềm mại.

Là màu sắc dịu dàng duy nhất trong khí đen tuôn trào khắp phòng.

“Cho con.”

A Nhất nói:

“Đồ chơi làm bằng đường.”

Chương 124

Trời giáng tai ương, bách tính phàm tục chịu nạn nhiều nhất.

Tòa nhà ngoại ô được Dạ Du Thần cứu giúp, nhiều nơi ở Việt Châu lại hỗn loạn bừa bộn.

Dẫu là phố phường sầm uất nhất ngày xưa, giờ cũng ít người lui tới, cửa nhà rách nát, song cửa hư hỏng, nơi nào cũng thấy gỗ vụn bay tán loạn, tà khí nhốn nháo.

Tối qua đổ mưa, mặt đất xuất hiện những vũng nước đọng sâu nông khác biệt, xuyên qua lớp bùn lầy lội, dường như có thứ gì đó bơi qua, nhấc lên từng gợn sóng.

Gợn sóng loang ra rồi biến mất, ngưng tụ thành bóng rắn.

Rắn lớn do tà khí tạo thành, hình dáng mơ hồ không rõ, nơi nó đi qua gió tanh thét gào, bốc mùi hôi tanh.

Đuôi dài quét qua, đánh sập hai tòa nhà, lộ ra nam nữ già trẻ đang ẩn nấp bên trong.

Mấy đứa bé được người nhà bảo vệ trong lòng, đối mặt với nanh nhọn của rắn lớn, sợ hãi tột độ, ngay cả khóc la cũng không thể thốt thành tiếng.

Bóng rắn đến gần phía trước, giọng nam trong trẻo theo gió vang lên:

“Chảy xuống ba ngàn trượng, đi!”

Vừa dứt lời, một màn nước chọt loang ra giữa không trung, mang theo sức mạnh mênh mông, đổ ập xuống như búa rìu

chém đứt rấn bảy tấc!

Bóng rấn hóa thành khói đen tan đi, người trẻ tuổi khoác áo xanh nhảy xuống từ nóc nhà, tóc đuôi ngựa buộc cao đuống đưa theo gió, nghiêng mắt nhìn qua, đáy mắt sáng rõ.

“Không sao chứ?”

Nhiếp Trảm đến gần vài bước, tiện tay bóp nát tà khí lơ lửng, liếc mắt nhìn qua, cau chặt mày.

Vừa nãy đuôi rấn quét tới, phá hủy tường lớn. Gạch đá đổ xuống, đè lên chân khiến vài người bị thương.

May mà vết thương không nghiêm trọng.

“Lên đây.”

Một thanh niên khác bước tới, vỗ vai mình:

“Ta công mọi người.”

Mạc Hàm Thanh đi theo hai người, ôm một đứa bé máu me đầm đìa, dịu dàng an ủi:

“Không sao rồi.”

Việt Châu rộng lớn, Trần Ách Ti không thể chăm lo vẹn toàn, những người biết võ trong nhân gian như họ, tự động gia nhập hàng ngũ tiêu diệt yêu tà.

Thanh niên đi chung với nàng ta và Nhiếp Trảm, là kiếm khách nơi núi rừng, lang thang khắp chốn, tên Hàn Tung.

Hôm nay yêu tà xuất thế, ba người ăn nhip với nhau, trăm yêu hàng ma suốt đoạn đường, cứu rất nhiều bách tính.

Ban đầu sau vụ án nhà Bách Lý, vạn dân Việt Châu từng khẩn cầu Trần Ách Ti tha cho họ một con đường sống.

Mạc Hàm Thanh không quên ơn nghĩa đó.

“Trần Ách Ti sắp xếp chỗ lánh nạn, các vị hãy theo chúng ta.”

Nhiếp Trảm cũng một người già bị thương, cất bước về trước, nhường mầy với Mạc Hàm Thanh:

“Thế nào, trước đó tỷ nói muốn xem chảy xuống ba ngàn trượng, không tệ chứ?”

“Miễn cưỡng thôi.”

Cong môi mỉm cười, Mạc Hàm Thanh giả vờ nghĩ ngợi:

“Giờ chỉ là suối nhỏ...ta chờ sông lớn của đệ.”

Nhiếp Trảm bật cười, đuôi mắt nhếch lên:

“Đội lát nữa sẽ cho tỷ xem, lửa rừng cháy không ngừng.”

Ba người dẫn bách tính vào một tòa nhà lớn, trên tấm bảng viết hai chữ “Diêm phủ”.

Giang Nam có rất nhiều thương nhân giàu có, kẻ địch trước mặt, nhóm thương nhân hợp tác với Trần Ách Ti, tự nguyện mở rộng cửa nhà thu nhận lưu dân, không chỉ bảo vệ, còn cho thuốc thang và đồ ăn.

Diêm gia là gia tộc giàu có tiếng tăm lừng lẫy Việt Châu, trong sân đã có hơn trăm người.

Vài thuật sĩ Trần Ách Ti canh giữ trước cửa, Tạ Doãn Chi và rất nhiều du hiệp ở bên trong, giúp đỡ trừ yêu.

“Mau vào đi.”

Thấy họ bình an, Tạ Doãn Chi nhìn một lúc mới yên lòng:

“Trong phủ có thuốc và đại phu mới.”

Mạc Hàm Thanh ném khăn sạch:

“Lau vết máu trên mặt đi, yêu vật không an phận, đệ cẩn thận chút.”

Nhiếp Trảm ngoan ngoãn gật đầu với Tạ Doãn Chi, quay đầu nói với nhóm người sau lưng:

“Không bị thương thì vào trong sân nghỉ ngơi, những người bị thương tiếp tục đi theo chúng ta.”

Vào tòa nhà, không khí ẩm áp hơn bên ngoài rất nhiều.

Có Trần Ách Ti trông coi, tuy bách tính bất an, nhưng cũng ôm hi vọng, không đến mức như bèo trôi trong nước, mặc yêu tà tra tấn.

Đi thẳng vào trong, đến sảnh chính.

Trong sảnh khoảng hơn hai mươi người hoặc nằm hoặc ngồi, đều bị thương từ nhẹ tới nặng.

Vài đại phu đi lại bên trong, nhìn kỹ vậy mà lại có năm sáu người tí hon màu đen nhảy nhót tung bưng, giúp đỡ bưng trà đưa thuốc.

“Ôi.”

Ngay cả Nhiếp Trảm cũng sửng sốt:

“Đây là...rối bóng?”

“Ừm.”

Tần Tử Tử lười biếng đứng trong góc, nửa người lẫn trong bóng tối, giọng nói chậm rãi:

“Rất có ích.”

“Quả thật có ích.”

Lau mồ hôi trên trán, Diêm Thanh Hoan cười nói:

“Bất kể dùng dao hay khâu lại, bọn chúng chưa từng run tay.”

Hắn vừa băng bó xong cho một thanh niên gãy chân, liếc thấy vài người vết thương chồng chất sau lưng Nhiếp Trảm, dịu giọng lên tiếng:

“Tìm chỗ trống ngồi xuống, ta sẽ xem vết thương cho mọi người.”

Hắn vừa nói, vừa lấy vài viên kẹo trên bàn, đưa cho đứa bé trong lòng Mạc Hàm Thanh:

“Muốn ăn thử không? Đừng sợ, chờ bôi thuốc xong sẽ không đau nữa.”

“Nếu đói, bên này có bánh và cháo.”

Phụ nhân mặc áo gấm xách theo hai hộp đồ ăn, mở nắp ra, là cháo nóng tươi ngon:

“Đảm bảo ăn no.”

“Phu nhân nói phải.”

Nam nhân bên cạnh bà ấy mỉm cười dịu dàng, nhìn sang Diêm Thanh Hoan:

“Có cần chúng ta giúp không?”

“Không cần ạ.”

Diêm Thanh Hoan cười đáp:

“Cha, nương, hai người vào sân nghỉ ngơi là được.”

Hắn bảo nhóm người mới tới lần lượt ngồi xuống, trong lúc lơ đãng ngẩng đầu, chợt vui mừng như có may:

“Vị này là...thiếu hiệp Hàn Tung? Sao huynh lại đến Việt Châu?”

Sau vụ án họa trung tiên, Diêm Thanh Hoan chưa từng gặp lại Hàn Tung.

Nghe nói hần ta và Giang Bạch Nghiễn hẹn nhau quyết đấu một trận, kết quả thế nào, Giang Bạch Nghiễn không nói.

Trong lòng Hàn Tung ôm hai thanh kiếm, vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt:

“Diêm công tử.”

Hần ta khựng lại một thoáng, ánh lửa nơi đáy mắt sáng ngời:

“Nghe nói Giang Nam nhiều hiệp sĩ, ta đến thỉnh giáo.”

Trước nay hần ta tự cao tự đại, mãi đến khi giao đấu với Giang Bạch Nghiễn.

Chỉ trong năm chiêu, kiếm Đoạn Thủy của người đó đã chỉ thẳng vào cổ họng hần ta, một trận quyết đấu kết thúc nhanh gọn, ngay cả tóc của hai người cũng chưa kịp rơi.

Hàn Tung hoảng hốt suốt ba ngày, rút kinh nghiệm xương máu, quyết định đến Giang Nam rèn luyện.

Thời gian gấp rút, Nhiếp Trảm, Mạc Hàm Thanh và Hàn Tung không ở lại quá lâu, rất nhanh đã rời khỏi Diêm phủ, cứu nhiều người hơn.

Diêm Thanh Hoan lau sạch mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, sắp xếp chỗ cho người bị thương, cầm máu chữa thương, chuyện nào cũng tự mình làm, đâu ra đấy.

Mười năm trước xảy ra biến cố, hần vẫn là trẻ nhỏ không hiểu chuyện đời, giờ đây cảnh cũ lặp lại, hành động chẳng mấy lưu loát.

May mà không sơ sót gì.

Băng bó xong cho nhóm người bị thương mới, Diêm Thanh Hoan đưa cho mỗi người vài viên thuốc:

“Uống cái này, có thể loại bỏ tà khí.”

“Đa tạ đại phu.”

Một người già áo quần tả toí run rẩy nhận lấy, hai mắt ngấn lệ:

“Thuốc này quý quá, chúng ta không có gì đền đáp...”

“Không quý, không quý.”

Diêm Thanh Hoan cười bảo:

“Đây là đan dược do ta tự điều chế, chỉ dùng thảo dược trong núi thôi, cứ yên tâm uống đi ạ.”

Cha hấn thò đầu vào:

“Đơn thuốc đưa nhỏ này tự mình điều chế, mất nửa năm mới luyện ra được. Ôi chao, khoảng thời gian đó, khiến thằng bé buồn bực đến độ...”

Ông ấy nói chuyện như chim công xòe đuôi, rất có vẻ cùng chung vinh quang.

Ghét bỏ mắt mặt, mẹ Diêm Thanh Hoan nhét miếng bánh hoa đào chặn miệng ông ấy, yên tĩnh một lúc, cũng không nhận được lên tiếng:

“Chúng ta đã thử qua rồi, rất có ích.”

Diêm Thanh Hoan dờ khóc dờ cười, nghe bên ngoài có tiếng kêu gào, thuận thế nhìn qua.

Lại có tà vật muốn xông vào phủ, bị Trần Ách Ti tiêu diệt.

Giữa hàng mây thoáng phiến muộn, Diêm Thanh Hoan chớp mắt, xua tan những tạp niệm dư thừa, đi đến chỗ người bị thương kế tiếp.

Lòng hẩn biết rõ, lương thực và thuốc sẽ có ngày cạn kiệt, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách.

Chẳng rõ phía Huyền Tẫn Môn, rốt cuộc thế nào.

Biên giới Thanh Châu, Huyền Tẫn Môn.

Ác ma thượng cổ thức tỉnh, vô số yêu tà xông vào hang động, đều mất mạng ngay tại chỗ chẳng chút ngoại lệ.

Trận thuật, phù thuật, bí thuật, đao pháp, nhạc pháp...

Rất nhiều đại năng trong hang động vây giết, bất kỳ sinh vật sống nào cũng không được phép vào trong.

Pháp trận nhốt ác ma thượng cổ, có tên “lập ngục”.

Mắt trận của lập ngục, là Huyền Tẫn Môn.

Bạch Kinh cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mắt trận rung chuyển.

Họ đã nhận được tin báo của Mạnh Kha, biết chuyện vật chứa.

Hoang mang trong lòng nàng ta tan đi hơn phân nửa, chỉ còn sót lại một nghi vấn duy nhất.

Vì sao lại là Giang Bạch Nghiễn?

Từ nhỏ Giang Bạch Nghiễn cô độc chịu bao khổ sở, quanh năm giết chóc, đâu là thế...

Nhưng nếu không phải tán nhân Huyền Đồng giết chết toàn bộ Giang phủ, sao chàng có thể gặp phải tà tu, sống bằng sát phạt kia chứ?

Đại Chiêu có ngàn vạn người, tại sao ác ma thượng cổ hết lần này đến lần khác lại chọn trúng Giang Bạch Nghiễn?

Đôi mắt tán nhân Huyền Đồng đỏ ngầu, như mất hết thần trí, lại như hưng phấn tột độ, thời gian dài không nói tiếng nào, chẳng hỏi được nguyên nhân.

Bạch Kinh mím môi, chăm chú nhìn hai vết nứt trên cửa Huyền Tần Môn.

Nói là “cửa”, thực ra mắt trận này trông giống một tấm gương không lồ hơn, trong gương mờ mịt hỗn độn, một vùng trời nhỏ do tà khí tạo thành.

Từ khi mẫu thân hi sinh trong đại chiến, mỗi năm Bạch Kinh đều đến đây cúng bái, cực kỳ quen thuộc với nó.

Bỗng dưng, nàng ta nghe thấy tiếng vang “răng rắc”.

Vết nứt kéo dài, càng nhiều càng dày, nàng ta thử sửa lại, gạt nổi chỉ như cát trong sa mạc.

Ở hiện trường không chỉ mình nàng ta là trận sư, sắc mặt tất cả mọi người đều nghiêm nghị.

Trận lập ngục cần linh khí không lồ, họ chỉ có một cơ hội lập trận lại từ đầu...

Chính là khoảnh khắc Giang Bạch Nghiễn vùng thoát khỏi tâm ma cảnh, giết chết ác ma trong cơ thể.

“Có được không?”

Nam nhân khoác áo choàng trắng gần giọng:

“Ác ma thấu hiểu cái ác trong nhân tính nhất, tâm ma do nó lập...”

Lời hắn ta nói được một nửa chợt im bặt, cau mày không lên

tiếng.

“Chờ tin tức thôi.”

Thi Kính Thừa nói:

“Đứa nhỏ kia...tâm tính mạnh mẽ.”

Người trưởng thành trong máu tanh và đau đớn, sao có thể mềm yếu nhu nhược được.

Siết chặt đao trong tay, sắc mặt Thi Kính Thừa nghiêm nghị.

Chỉ nghe thấy vài tiếng nổ lách tách giòn vang, vết nứt Huyền Tẫn Môn nhiều hơn, tà khí phá cửa, ập đến trước mặt!

Cảm giác áp lực quen thuộc lại kéo đến, có người hoảng hốt thốt lên:

“Ác ma...phá trận rồi!”

Tà khí sát ý cuộn cuộn, như sóng lớn vùi lấp cơ thể, muốn nuốt chửng mọi người.

Thi Kính Thừa vung đao chém nát sương đen, nghe Bạch Khinh nói:

“Không đúng...”

Bạch Khinh tập trung:

“Trừ trận lập ngục...vì sao lại còn pháp trận khác?”

Tà khí ngưng tụ thành vô số sợi râu dài, dùng sức mạnh dời núi lấp biển lao về trước, Thi Kính Thừa chém đứt đoạn:

“Cái gì?”

Tà khí quá nồng, dầu là ông, cũng bị đè ép đến ù tai, cổ họng tanh ngọt.

“Ác ma vẫn chưa thoát ra hoàn toàn.”

Một trận sư khác nhanh chóng lên tiếng:

“Trong trận lập ngục, còn pháp thuật khác trói chặt nó.”

Nhưng điều này không đúng.

Nếu muốn nhốt ác ma thượng cổ, phải khởi động pháp trận ghê gớm nhất hiện nay.

Trận lập ngục do bốn mươi chín trận sư mạnh nhất hợp sức lập ra, còn có pháp thuật nào vượt qua nó nữa?

Mọi người ngạc nhiên không ngớt, bỗng dung tầm nhìn mờ tối.

Huyền Tần Môn vẫn sừng sững trước mặt, không gian mà họ đang ở lại xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Hang động tan biến mất dạng, Thi Kính Thừa ngược mắt, phát hiện mình đang ở trong một vùng hỗn độn.

Xung quanh u ám không ánh sáng, như một cuộn tranh đầm mực, nơi nào cũng có sương mù lan tràn.

Sắc mặt ông vẫn như thường, chỉ có đôi mắt thoáng u ám.

Ác ma bị nhốt trong trận không ra được, cho nên làm theo cách ngược lại, kéo họ vào bên trong Huyền Tần Môn.

Nơi này là ranh giới giao nhau giữa tà cảnh và hiện thực.

“Nhanh.”

Thi Kính Thừa nói:

“Ra khỏi Huyền Tần Môn.”

Chỗ này giăng đầy tà khí, không thể ở lâu.

Ông khó khăn lắm mới dứt lời, vùng đất dưới chân lại điên cuồng rung chuyển, hóa thành cái miệng khổng lồ đầy nanh nhọn, đột ngột khép lại!

Đao Độ Ách đâm nghiêng, ánh đao như điện xẹt, xuyên qua sương tà.

Không chờ động tác kế tiếp của ông, lại có tà khí như muốn nuốt chửng trời đất lao tới, làm người ta chẳng thở nổi.

Bạch Khinh cảnh giác nín thở:

“Chỗ này...”

Nàng ta chần chừ quan sát xung quanh:

“Ta cảm nhận được linh khí, trừ hơi thở của chúng ta ra.”

Hang ổ của ác ma, sao lại có linh khí tồn tại?

Huyền Tần Môn đã phong ấn suốt mười năm, nếu có sinh linh khác ở đây...chẳng phải đã chịu đựng tà khí ăn mòn suốt mười năm ư?

Bạch Khinh không rảnh nghĩ kỹ.

Tà khí vô tận, nàng ta chẳng thể phân tâm dù chỉ một giây, dẫn dắt linh tuyến trải rộng, tỏa ra ánh sáng trắng muốt.

Cả một vùng trời nhỏ, đều đang đối địch với họ.

Gió lạnh ập tới, rạch vài vết xước trên mặt nàng ta.

Bóng tối kéo dài không bờ bến, chẳng chút dấu hiệu báo trước, Bạch Khinh liếc thấy một vệt sáng nhạt.

Là linh khí.

Linh khí không thuộc về bất kỳ ai trong số họ.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, như sóng dữ đến gần.

Nàng ta nghiêng mắt nhìn qua, chột ngẩn ngơ...

Bạch Kinh thấy một thanh kiếm.

Kiếm khí phá nát không gian, như cầu vồng trắng xuyên trời, một thoáng ấn tượng đậm sâu.

Người cầm kiếm bước đi trên không, áo trắng tung bay, như mũi đao rạch tan bóng tối.

Sau lưng người đó, vậy mà có đến cả ngàn bóng người, có nam có nữ, như đã từng quen biết.

Lần đầu tiên, trường đao Thi Kính Thừa khựng lại.

“Kính Thừa?”

Chạm vào tầm mắt ông, người thanh niên dẫn đầu mỉm cười rạng rỡ, mày mắt tuấn tú trong trẻo, giống hệt năm xưa:

“Sao huynh lại đến đây?”

Bạch Kinh nhận ra ông ấy.

Mười năm trước, kiếm khách từng lập chiến công lừng lẫy, cuối cùng lại mang danh phản bội...

Giang Vô Diệc.

Sau khi ông ấy vung kiếm, những người khác cũng xôn xao hành động.

Chỉ một thoáng ngẩn ngui, Bạch Kinh nghe thấy tiếng vang của trống nhiep hồn đất Tạng, liếc thấy loan đao ánh bạc của Miêu Cương, cũng nhìn ra những gương mặt hoặc quen thuộc hoặc xa lạ, đến từ ngũ hồ tứ hải, đông tây nam bắc.

Trong lòng giật mình khê động, nàng ta ngược mắt nhìn qua, xuyên qua biển người, bắt lấy bóng áo đỏ thân quen.

Nữ tử khoác áo choàng đỏ mắt phượng hẹp dài, đầu ngón tay móc lấy từng sợi linh tuyến, soi sáng đồng tử màu hổ phách.

Hai người nhìn nhau, nữ nhân cong môi mỉm cười.

Tim như nổ vang, Bạch Kinh thì thầm:

“Mẹ...?”

Thế nên cuối cùng nàng ta đã hiểu, trừ trận lập ngục ra, rốt cuộc là thứ gì đã trói buộc ác ma.

Các tướng sĩ chết trận năm đó, vẫn chưa đầu thai chuyển thế.

Cho dù người chết đạo tan, linh hồn vẫn bất diệt.

Mười năm nay, ngàn vạn vong hồn ở lại nơi này, lấy thân lập trận, dùng hồn xây ngục, sử dụng linh khí của mình, trấn áp ác ma cực ác.

Họ bỏ mạng tại đây, cam lòng hóa thành màn chắn sau cùng, nâng cao con đường sống còn cho ngàn vạn người Đại Chiêu.

Chương 125

Tà cảnh không an ổn, may mà có rất nhiều vong hồn ở đây, trấn áp sóng ngầm cuộn cuộn.

Qua lời kể của Giang Vô Diệc, Bạch Khinh mới biết đầu đuôi mọi chuyện.

Con người sau khi mất mạng, thông thường sẽ do Hắc Bạch Vô Thường dẫn đường, hồn về địa phủ.

Đại Chiêu năm đó xác phơi đầy đường, quỷ vực hỗn loạn chẳng chịu nổi, khiến cho rất nhiều cô hồn đã quỷ lang thang trên thế gian.

Một là địa phủ loạn lớn, hai là chấp niệm của các tướng sĩ chưa nguôi, vì hồn phách không tan, vẫn ở lại chiến trường.

Chuyện Giang Vô Diệc “phản bội”, là do tà khí nhập vào người gây ra.

Tán nhân Huyền Đồng một lòng muốn đắc đạo thành tiên, bị ác ma dụ dỗ, thông đồng làm bậy với nó từ lâu.

Lúc quyết chiến, mắt thấy ác ma thượng cổ sắp thất bại, tán nhân Huyền Đồng chủ động đề nghị, để một phần của nó ký sinh vào thân thể người khác.

Không khéo là, Giang Vô Diệc trùng hợp phát giác phần tà khí này.

Một khi tiết lộ chuyện đó, giấc mộng thành tiên của tán nhân Huyền Đồng sẽ tan vỡ, ác ma cũng mất đi cơ hội lật lại thế cờ, cho nên sử dụng sức mạnh còn sót lại không được bao nhiêu,

cường ép xâm nhập thức hải Giang Vô Diệt.

Đây cũng là một nguyên nhân khiến sau này nó trở nên suy yếu.

Tà khí nhập thể, ác ma dựa người, Giang Vô Diệt đại khai sát giới, bị tán nhân Huyền Đồng “nghe tin đuổi tới” lấy mạng.

Chờ Giang Vô Diệt hóa thành hồn phách, quan sát xung quanh, là cả ngàn vong hồn cũng hi sinh trong đại chiến.

Trong lòng họ có lo lắng, không vào luân hồi.

Mẫu thân của Bạch Kinh là Bạch Lộ, trận sư mạnh nhất lúc đó.

Lòng bà ấy biết rõ ác ma có mưu đồ muốn quay lại, cũng hiểu trận lập ngục chẳng thể thật sự trói buộc được nó. Khi bốn mươi chín trận sư cùng nhau xây dựng trận lập ngục, Bạch Lộ đề nghị, nhân thời cơ lúc này dùng hồn bày trận.

Toàn bộ linh khí của trăm ngàn người, tất nhiên hơn hẳn bốn mươi chín kẻ mạnh.

Có họ ở đây, trong thời gian ngắn, phong ấn sẽ không sụp đổ.

Cho nên đã bắt đầu việc canh gác dài đằng đẳng hơn ba ngàn ngày đêm của họ.

Ánh sáng bên trong Huyền Tẫn Môn cực ít, không hở là hang ổ của ác ma, ngay cả mặt đất cũng do tà khí tụ thành, bất kỳ lúc nào cũng có thể nuốt chửng người ta.

Dẫn thân vào đó, ngày đêm chỉ có chiến đấu sống còn vô tận.

Cách mười năm, bạn cũ trùng phùng, Thi Kính Thừa nhìn chăm chăm bóng áo trắng phía trước, vành mắt ửng đỏ.

Giang Vô Diệt lại rất cởi mở, vỗ vai ông:

“Mười năm? Đã qua lâu như vậy rồi ư? Hình như huynh chẳng thay đổi gì cả.”

Trong lúc trò chuyện, Thi Kính Thừa lời ít ý nhiều đề cập Giang Bạch Nghiễn với ông ấy.

Lần đầu tiên trong đời, Thi Kính Thừa phải chần chừ rất lâu mới lên tiếng.

Dẫu ông kiên thức rộng rãi, nghĩ lại mười năm của Giang Bạch Nghiễn, cũng chẳng nở nói ra.

Huống hồ người mà ông phải đối mặt là một vị phụ thân.

Đến cuối cùng, Thi Kính Thừa chỉ nói mẫu thân Giang Bạch Nghiễn mất sớm, chàng gia nhập Trấn Ách Ti, kiếm thuật xuất chúng, xứng đáng là người đứng đầu trong lớp trẻ.

Chưa đợi họ nói tiếp, tà cảnh bắt đầu rung lắc mãnh liệt không kịp đề phòng.

Như trời long đất lở, đất núi rung chuyển, mặt đất chấn động không ngừng, tà vật gào thét điên cuồng như bị kích thích.

Không phải ảo giác.

Bạch Kinh đứng cạnh mẫu thân, cảnh giác ngẩng đầu.

Tà khí tăng vọt chưa từng có, thoáng hiện vẻ điên cuồng, hóa thành sóng dữ nuốt trời ập thẳng tới.

Áp lực mạnh đến kinh người, ngay cả Thi Kính Thừa cũng nôn máu, rút đao vung lên.

Ánh đao Độ Ách sắc bén, gần trong gang tấc, là kiếm khí trong trẻo khác.

Giang Vô Diệc nhướng mi, đáy mắt thấp thoáng ánh sáng lạnh rực rỡ, cùng ông đánh nát sóng dữ.

“Thời gian trôi qua nhanh quá.”

Giang Vô Diệc khẽ cười bảo:

“Mười năm...tròn mười năm trời, không được cùng mọi người
kề vai.”

Áo xanh Thi Kính Thừa như cành trúc, cong môi:

“Kiếm thuật của huynh, tiến bộ rất nhiều.”

Phía trước mọi người, linh tuyến chồng chất, chém giết từng
bóng đen, trải một con đường rộng lớn.

“Sức mạnh của ác ma đang yếu đi.”

Bạch Lộ lên tiếng:

“Chúng ta bảo vệ mọi người ra ngoài, nhân lúc nó suy yếu,
nhanh chóng xây dựng lại trận lập ngục!”

Bạch Khinh đột nhiên quay đầu, nhìn vào đôi mắt hổ phách
của bà ấy.

Sở dĩ nhóm tướng sĩ này ở lại thế gian, là vì ác ma vẫn chưa bị
tiêu diệt, có nguy cơ trở lại Đại Chiêu.

Chờ tà khí trong cơ thể Giang Bạch Nghiễn được thanh tẩy
sạch sẽ, trận lập ngục được xây dựng lại, họ hoàn thành tâm
nguyện, có lẽ hồn sẽ về địa phủ.

Đây là lần gặp mặt cuối cùng.

Đều là những người mình mong nhớ, làm sao nỡ đành.

“Đi đi.”

Váy đỏ tung bay rực lửa, đôi mắt nữ nhân nghiêm nghị như
lửa lạnh cháy bỏng, có sát ý sắc bén, cũng có dịu dàng khó
tan:

“Con là trung tâm của trận lập ngục mà, không phải sao?”

Bà ấy nói rất dứt khoát, chỉ là vừa dứt lời đã mỉm cười, chẳng biết là lần thứ bao nhiêu ngẩng nhìn gương mặt của người phía trước, dùng giọng lảm bảm gần như thì thầm:

“Mười năm không gặp, con đã là trận sư giỏi hơn cả ta nữa... thật tốt.”

“Ra ngoài thôi.”

Giang Vô Diệc cười bảo, đẩy vai Thi Kính Thừa:

“Ta đã sớm biết, huynh gánh nổi vị trí đệ nhất Đại Chiêu mà.”

Ông ấy dứt lời bỗng khựng lại, khoanh khắc vung kiếm, gác lại ý cười:

“Chờ huynh gặp Bạch Nghiễn, thay ta nói với thằng bé...”

Một người phụ thân không làm tròn trách nhiệm, phải nói gì với đứa nhỏ mười năm không gặp đây?

Nguyện lòng chàng luôn hướng về chính đạo, chúc chàng cả đời không âu lo, hay đốc thúc chàng khổ tu kiếm pháp đàng hoàng?

Quá nhiều lời muốn nói, đảo quanh đầu lưỡi hết lần này tới lần khác, cuối cùng Giang Vô Diệc cười.

“Nói cho thằng bé biết, xin lỗi, còn có...”

Ông ấy lên tiếng:

“Ta và mẹ thằng bé, rất yêu thằng bé.”

Gần đến lúc chia xa, Giang Vô Diệc cũng bày tỏ lòng riêng của người làm phụ thân.

Phát giác nhóm người Thi Kính Thừa muốn rời khỏi, tà khí dâng trào mạnh mẽ hơn.

Một tướng lĩnh cầm búa dài chém tan chướng khí mù mịt, cao giọng nói:

“Đi thôi!”

Gió tà thổi tung tóc mai bạc trắng của ông ấy, chiến bào rách nát đầm máu, không cần nghĩ cũng biết, tình trạng cái chết của người này thê thảm đến mức nào.

Thi Kính Thừa gật đầu với ông ấy:

“Đa tạ tiền bối.”

“Nào đáng xưng tiền bối.”

Tướng lĩnh mỉm cười, giọng như chuông đồng:

“Một kẻ thô lỗ thôi.”

Nhiệm vụ cấp bách là phải rời khỏi tà cảnh, xây dựng lại trận lập ngục, nhóm trận sư phân rõ chuyện quan trọng cần ưu tiên, không ở lại lâu.

Xuyên qua tà khí dày đặc, Thi Kính Thừa chợt nghe tiếng gọi:

“Thi đại nhân!”

Thi Kính Thừa quay đầu, người gọi ông, chính là nam nhân hai bên tóc mai điểm bạc.

“Hiện giờ Đại Chiêu...”

Nam nhân hỏi:

“Vẫn ổn chứ?”

Không chỉ ông ấy, vô số đôi mắt trong tà cảnh đều cùng lúc

nhìn qua, phản chiếu bóng đao ánh kiếm, sáng rõ khiếp người.

Ngàn vạn vong hồn đồng loạt nhìn ông, chờ đợi đáp án quan trọng nhất.

“Tốt vô cùng.”

Yên lặng một chốc, Thi Kính Thừa cong môi:

“Vừa qua xuân phân, Thanh Châu không còn cảnh tượng như lúc chiến tranh nữa, nơi nào cũng sầm uất náo nhiệt, đang vào vụ nông, một vùng xanh ngát.”

“Xuân phân?”

Tướng lĩnh tươi cười:

“Tốt...là thời điểm tốt.”

Ông ấy cười lớn:

“Ta không uống đến nhân gian một chuyến!”

Bạch Kinh cúi đầu, chớp mắt rơi xuống giọt lệ nóng bỏng, khi ngẩng đầu lên lại, đã trở về vẻ bình tĩnh như ngày thường.

“Các vị, mời theo ta.”

Giọng nói trong trẻo như ngọc đá chạm nhau, cuối cùng nàng ta nhìn về bóng áo đỏ, từng chữ vang vọng:

“Lấy ta làm đầu, bày lại trận lập ngục.”

Trường An, mưa phùn.

Là quốc đô của Đại Chiêu, tổng ti Trấn Ách Ti, Trường An vĩnh viễn có ngàn vạn người trẻ, lòng đầy nhiệt huyết.

“Phía đông tà khí quá mạnh.”

Tiểu tướng th ở dốc lau đi vết máu trên gò má, cắn răng bẻ lại cổ tay bị gãy, nở nụ cười nhợt nhạt:

“Theo ta nhé?”

“Đi!”

Tiểu đội lẻ tẻ, bốn thành viên bị thương nặng, chỉ còn dư lại chưa đến mười người.

Cô nương bên cạnh hấn ta lên tiếng:

“Ta bị thương nhẹ nhất, để ta xung phong.”

“Thành đông nguy hiểm, nếu chúng ta đi, rất có thể sẽ không trở về được.”

Tiểu tướng duỗi tay phải, siết chặt nắm đấm lên không:

“...Đến đây.”

Đội viên thành thạo giao tay, từng người nắm chặt tay phải hấn ta.

Tiểu tướng nhắm mắt, rồi mở ra:

“Dẫu có bỏ mạng...”

Đây là lời thề mà mỗi tướng sĩ đều thuộc nằm lòng.

Mưa xuân như tơ, chậm rãi trong gió nhẹ, mang theo lời thề đồng thanh vang vọng của những người trẻ tuổi:

“Dẫu có bỏ mạng, hồn vẫn bảo vệ Đại Chiêu!”

Việt Châu, nắng gắt.

Bóng đao phá nát khói mù, bóng người sát phạt quả quyết như mũi tên lên dây, chẳng qua chỉ thoáng chốc đã chém chết mười mấy yêu tà.

Máu tươi nở rộ như hoa, nữ nhân dáng người cao ráo đứng thẳng lên, hơi quay đầu, mắt phượng khẽ cong.

“Không sao rồi.”

Đứng giữa biển máu, Bách Lý Thanh Chi dịu dàng mỉm cười, nói với bách tính đang co lại một góc:

“Ta dẫn mọi người đến phủ Bách Lý lánh nạn.”

Thanh Châu, âm u.

Trời giáng tai ương, người người bất an.

Trong tà khí không thể tan hết, áo choàng trắng đáp xuống mái nhà quan sát tòa thành, tay áo đón gió phân phật.

“Này!”

Thanh niên trốn trong tòa nhà lên tiếng gọi ông ấy, vì sợ hãi mà giọng nói không nhịn được run rẩy:

“Người đứng bên ngoài không muốn sống nữa ư? Bị yêu quái phát hiện là tiêu đời ngay! Mau vào trong!”

Nam nhân đầy mùi sách vở nhìn qua ánh với mắt đong đầy ý cười, giọng điệu bình tĩnh ôn hòa:

“Đa tạ, không sao.”

Trên mái nhà gió lạnh thét gào, ông ấy cúi xuống nhìn chúng sinh muôn màu ở Thanh Châu, khép hờ hai mắt.

Ngưng tụ linh khí mười năm, nam nhân khoác áo choàng trắng bất quyết, đôi môi nứt nẻ nhợt nhạt khẽ hé mở...

Thư Thánh nói:

“Trừ tà.”

Dứt lời pháp thuật theo sau.

Chỉ hai chữ, khoảnh khắc khi lên tiếng, ánh sáng vàng như tấm lưới trải rộng ập xuống từ trên trời, trong phạm vi vài dặm, tất cả yêu tà đều hóa thành bột mịn.

Miêu Cương mưa lớn, chuông nhiếp hồn vang mãi không ngừng.

Cổ trùng xanh mướt, chui vào bụng ác yêu, thoáng chốc, yêu vật nổ tung mất mạng, máu tươi văng tung tóe.

Cau mảy tránh máu bắn, thiếu nữ mặc trang phục Miêu Cương giờ đầu ngón tay, đón lấy trùng xanh nho nhỏ, giọng điệu phiến muộn:

“Con mưa này, tới khi nào mới ngót đây?”

Cực Bắc một năm bốn mùa tuyết phủ khắp núi, đất trời trắng xóa, lạnh buốt thấu xương.

Mạnh Cực to lớn như báo trắng, xòe móng vuốt, đánh nát sương đen.

Trước khi nó há miệng nuốt trọn sương mù, ngự thú sư trẻ tuổi đã dè dặt nó lại, dịu dàng cười bảo:

“Cái này không ăn được.”

Mạnh Cực thân mật dụi vào lòng bàn tay hắn ta:

“Mạnh cực mạnh cực.”

Trong hang động Huyền Tần Môn, bảy bảy bốn mươi chín trận sư thẳng tắp đứng sừng sững cả trong lẫn ngoài, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, hang động im ắng như tờ.

Trung tâm mắt trận, Bạch Kinh nín thở.

Cùng lúc đó, Mạnh phủ Thanh Châu.

Linh khí của trận sư gần như cạn kiệt, trận thiên la địa võng dần có vẻ suy tàn.

Chút thời gian còn sót lại này, cũng đủ rồi.

Uy thiên phù của Thi Đại chấn động vỡ nát tà khí lay động, Thảm Lưu Sương và Thi Vân Thanh dùng đao chém ra một con đường.

Kiểm Đoạn Thủy thể như chẻ tre, diệt sạch gần cả trăm yêu tà tấn công, sát khí sắc bén chẳng ngăn nổi.

Giang Bạch Nghiễn giơ tay, mũi kiếm và ác ma chỉ còn cách nhau trong gang tấc.

“Tại sao?”

Lời nói râm rì lại vang lên, ngập tràn oán khí, xâm nhập thức hải chàng.

“Đi cùng ta, sẽ là chúa tể Đại Chiêu.”

“Nghĩ đến cha mẹ ngươi, nhớ lại thời thơ ấu của ngươi xem, lẽ nào ngươi không oán hận?”

Giang Bạch Nghiễn cắt ngang tiếng lầm bầm của nó:

“Ồn quá.”

Kiểm khí tung hoành tới lui, đồ xuống đuôi mây chàng, Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ rũ mắt.

Thi Đại cầm bùa đứng cách đó không xa, giá y đỏ thẫm, như ánh chiều tà rực cháy, thoáng chốc in sâu vào mắt chàng.

Chàng mỉm cười rất khế.

Chém chết yêu tà không tốn sức, cổ tay Giang Bạch Nghiễn

xoay chuyển, trường kiếm quyết đoán đâm vào.

Nhờ phúc của con ác ma này.

Đời này chàng giỏi nhất là giết chóc, biết rõ vô số cách đoạt mạng, chẳng hạn như giờ phút này.

Máu đen văng tung tóe, tà khí chảy xiết.

Ác ma bị một kiếm xé ra, Giang Bạch Nghiễn cong mắt, chẳng che giấu sát tâm.

“Mùa xuân rất đúng lúc.”

Cảm giác xâm lược quán lên buộc chặt, như loài rắn siết chết con mồi. Chàng rủ mắt, dịu dàng như thủ thi bên tai:

“Để an nghỉ.”

Vài dặm bên ngoài, Huyền Tẫn Môn.

Chuông bạc ở cửa hang không gió tự vang, Bạch Kinh gần giọng:

“Khởi trận!”

Khởi động lại đại trận, có thể nghe thấy tiếng tà vật gào thét từ khắp chốn.

Ánh sáng vàng bao phủ mọi góc ngách, bóc tách những thứ dơ bẩn kéo dài, mây mù dày đặc phía chân trời tách ra một khe lớn, tia sáng lan tràn.

Trăm ngàn vong hồn hoàn thành tâm nguyện, ngược mắt trông ra cửa hang, thân hình dần dần tan biến.

Trên dưới Đại Chiêu, nam nữ già trẻ đồng loạt ngẩng đầu, ngắm nhìn ánh sáng vàng phá nát không trung.

Là tan biến, cũng là sự sống mới.

Ngày này giờ này, họ nhìn thấy cùng một vệt nắng xuân.

Vĩnh Hòa năm thứ tư, mùa xuân.

Trừ khử tai ương, ác ma bại trận, vĩnh viễn phong ấn trong
Huyền Tẫn Môn.

Chương 126

Sau khi phong ấn Huyền Tần Môn, Thanh Châu mưa rơi lất phất.

Mưa xuân mịn mờ, như hạt ngọc vung loạn, thấp thoáng giữa rừng cây xanh mướt, dệt thành rèm châu nhạt màu xinh đẹp.

Đã vào chạng vạng, Mạnh phủ đèn đuốc sáng ngời, vài ngọn đèn lồng đung đưa theo gió, toát ra ánh sáng dịu dàng.

Ngoài phòng gió xuân se lạnh, lạnh lẽo không ngớt. Thi Đại cuộn vào chăn, bọc mình ấm áp, gò má dần dần ửng sắc hồng.

Đạo một vòng trong tâm ma cảnh, lại đối đầu chính diện với bản thể ác ma, suốt cả ngày nay, nàng bị thương không nhẹ.

Toàn thân không ít vết xước, nghiêm trọng nhất là khi Giang Bạch Nghiễn vung kiếm trong tâm ma cảnh, Thi Đại chẳng màng an nguy lao về trước, tà khí gần sát cơ thể, để lại vài vết thương vừa sâu vừa dài.

Thi Đại ghét đau.

Trong trận quyết chiến với ác ma thượng cổ, từ đầu đến cuối nàng vẫn cắn răng chống đỡ, một lòng suy nghĩ làm sao chống địch, phân tán sự chú ý, không thấy khó chịu cho mấy.

Chờ dẹp yên tai ương, Thi Đại vừa thả lỏng, còn chưa kịp thở ở dốc, hai chân mềm nhũn ngã về trước.

May mà Thẩm Lưu Sương cách nàng gần nhất đỡ lấy nàng, bảo vệ trong lòng.

Ác ma thượng cổ bị một kiếm của Giang Bạch Nghiễn tiêu diệt, đám yêu vật còn lại không còn tà khí bên người, mắt thấy đại thể đã mất, xôn xao tan tác như chim muông.

Trận chiến này đánh cực kỳ gian nan, ai nấy thương tích đầy mình, sau đó trong phủ đã mời mấy vị đại phu đến chữa trị.

Quá trình bôi thuốc băng bó chẳng dễ chịu, thuốc ngấm vào vết thương, như lửa nóng thiêu đốt.

Thi Đại vùi mặt vào gối, nhắm mắt cắn răng, dựa vào sức mình mới không rên đau thành tiếng.

Đại phu thấy vậy vừa buồn cười lại đau lòng, vừa xử lý vết thương cho nàng, vừa dịu giọng an ủi:

“Kêu ra cũng không sao.”

Trán ướt mồ hôi lạnh, Thi Đại lộ ra đôi mắt đen láy khỏi gối đầu, âm cuối không nhịn được run rẩy:

“Ta còn có thể chịu thêm một lúc...a!”

Bắt yêu ở Trấn Ách Ti, bị thương là chuyện thường ngày.

Tuy nàng ghét đau, nhưng biết rõ bản thân phải làm quen với đau đớn. Không đến mức thản nhiên như Giang Bạch Nghiễn, nhưng ít nhất cũng không nên sợ hãi rụt rè.

Nàng nhịn.

Băng bó gần một canh giờ, chờ đại phu rời đi, cả người Thi Đại toàn băng vải, hai mắt nhìn trời.

Nhớ lại đủ mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay, nàng chợt có cảm giác không chân thực, như một giấc mơ dài đằng đẳng, hư vô mờ mịt.

A Ly đã phá vỡ ảo giác ấy.

Hồ ly trắng bật lên bật xuống, nhảy qua nhảy lại trong phòng, lông rụng đầy đất, bay khắp nơi.

“Vậy mà thành công rồi!”

A Ly cọ vào lòng bàn tay nàng, lắc đầu không ngừng:

“Không hổ là Thi Đại, ta biết ngươi có thể được mà!”

“Cho nên...”

Bị cảm xúc của nó lây nhiễm, hai mắt Thi Đại sáng rỡ:

“Họa diệt thế sẽ không đến nữa?”

A Ly giương cằm, vui vẻ đáp:

“Tất nhiên.”

Họa diệt thế là bí mật giữa nó và Thi Đại, như hòn đá khổng lồ đè trong tim, nặng nề không rơi xuống được.

Lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đó, mấy tháng nay, A Ly gần như không ngủ ngon giấc. Giờ nguy cơ được giải trừ, sự phấn khích và nổi hân hoan của nó lộ rõ trên mặt.

“Ác ma thượng cổ hoàn toàn bị giam cầm, nếu không ngoài ý muốn, cả đời này cũng không thoát khỏi Huyền Tẫn Môn được.”

Cái đuôi A Ly lúc lắc càng thêm vui sướng:

“May nhờ có ngươi.”

Chuyện gì nó cũng hiểu rõ, biết ác ma thất bại, không thể thiếu công lao của Thi Đại.

Nếu không phải nàng chẳng hề do dự tiến vào tâm ma cảnh của Giang Bạch Nghiễn, thuận lợi ổn định thần hồn của chàng, lúc này e rằng ác ma đã thành công nhập thể.

“Tử kiếp của Đại Chiêu đã phá, hiện tượng đã đổi mới.”

A Ly lên tiếng:

“Ta là thiên đạo...”

Nó còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng gõ cửa.

A Ly im lặng theo thói quen, nghe Thi Đại nói:

“Vào đi.”

Một người đẩy cửa bước vào, là Mạnh Kha cũng vừa băng bó xong.

Thẩm Lưu Sương khoác áo xanh đi theo sau lưng Mạnh Kha.

“Đại Đại sao rồi?”

Mạnh Kha không giấu quan tâm:

“Đại phu nói con chảy nhiều máu, mấy ngày nay phải tĩnh dưỡng đàng hoàng. Ta bảo đầu bếp nấu cho con gà ác nhân sâm bổ máu, chờ hầm xong, sẽ mang cho con.”

“Đỡ nhiều rồi ạ.”

Thi Đại tươi cười:

“Mọi người thì sao? Vân Thanh và Bạch Nghiễn thế nào ạ?”

“Chúng ta không sao, phần lớn đều là vết thương ngoài da.”

Thẩm Lưu Sương đáp:

“Vân Thanh...yêu đan hỗn loạn vừa ổn định lại, thằng bé đang ngủ trong phòng.”

Trong cơ thể Thi Vân Thanh có yêu đan loài sói, mỗi khi hơi

thở cậu không vững vàng, kiệt sức rã rời, thức hải sẽ có yêu khí tuôn trào, vô cùng khó chịu.

Lần này, cậu cố hết sức tiêu hao linh khí, mới kiên trì được lâu như vậy.

Sau khi ác ma thượng cổ tan biến, Thi Vân Thanh lập tức ngất xỉu.

Nghe thấy cậu không sao, Thi Đại thở phào.

“Bạch Nghiễn cũng không bị thương nặng.”

Mạnh Kha lên tiếng:

“Đại phu nói, chủ yếu là thằng bé hao tổn quá nhiều linh khí.”

Dù sao sau khi ra khỏi tâm ma cảnh, cũng do một mình Giang Bạch Nghiễn chém giết yêu tà.

“Cha con truyền tin về.”

Lấy lá thư ra khỏi tay áo, Mạnh Kha đưa cho Thi Đại:

“Sau khi ác ma bị áp chế, tán nhân Huyền Đồng đã khai hết.”

Tán nhân Huyền Đồng gửi gắm tất cả hi vọng lên người ác ma, biết nó vĩnh viễn bị phong ấn, mọi thứ đều thành tro bụi.

Ông ta không muốn bị Trấn Ách Ti xử tử, cầu xin khoan dung, tiết lộ đầu đuôi mọi chuyện trong mười năm nay.

Giang Vô Diệc do ông ta hãm hại, để che giấu chân tướng ác ma vẫn còn trên thế gian.

Về việc tại sao lại chọn Giang Bạch Nghiễn, có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, hồn phách của Giang Vô Diệc là chủ lực trấn áp tà khí.

Để ác ma nhập vào con trai ông ấy, trở thành vật chứa khiến vạn người căm hận, là sự trả thù ác ý của ác ma.

Nó vốn là hóa thân của cực ác thể gian, lấy đau khổ của người đời làm niềm vui.

Thứ hai, Giang Bạch Nghiễn là giao nhân, thể phách mạnh hơn người bình thường, đủ để chứa tà khí nặng nề.

Cộng thêm kiếm thuật và thân pháp của chàng xuất chúng, hơn hẳn lớp vỏ của những người trẻ tuổi khác.

Thứ ba, là trải nghiệm của Giang Bạch Nghiễn.

Tục ngữ có câu, thỏ khôn có ba hang.

Ác ma sống đã hơn vạn năm, khi chuẩn bị vật chứa, không thể chỉ chọn một người được.

Người mà nó ký sinh, lòng dạ nhất định phải ác độc, không có mong nhớ gì với thể gian.

Mười năm trước, trừ việc diệt môn Giang gia, ác ma và tán nhân Huyền Đồng còn chọn thêm vài đứa trẻ khác, dùng thủ đoạn, khiến họ cô độc không nơi nương tựa, chịu đủ tra tấn.

Ba ngàn ngày đêm trôi qua, những đứa nhỏ ấy có người cam chịu, có người yếu đuối, nhiều hơn là thương tích đầy mình, chết ở xó xỉnh nào đó chẳng ai hay biết.

Giang Bạch Nghiễn là người tốt nhất, cũng mạnh nhất trong số đó.

Chàng có thể sống sót từ tay tà tu, ngay cả tán nhân Huyền Đồng cũng ngạc nhiên.

Thi Đại yên tĩnh nghe hết, cõi lòng buồn bực, tay phải không tự giác siết chặt góc chăn.

Chỉ vì như vậy, Giang Bạch Nghiễn phải trải qua nửa đời trong biển máu.

“Người hôm nay đến đây giải cổ, lời chỉ dẫn của thần mà bà ấy nghe, do ác ma gây ra.”

Mạnh Kha khẽ than:

“Ác ma muốn nhập vào người, chắc chắn không thể giữ lại huyết cổ. Cho nên nó nguy trang, dùng thân phận của thần, dẫn dắt vu y đến giải.”

Thật đúng là chu đáo mọi bề.

Dẫu thế nào ác ma cũng không ngờ tới, rõ ràng nó đã chuẩn bị đầy đủ, lại thất bại ngay thời điểm mấu chốt.

Thi Đại trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhiều nhất vẫn là xót xa nơi đáy lòng, không kịp đề phòng chợt nghe tiếng gõ cửa.

Âm thanh lần này không gấp không vội, Mạnh Kha nhường mảy, Thẩm Lưu Sương híp mắt.

Thi Đại hoàn hồn:

“Mời vào.”

Cửa phòng đẩy ra, bên trên cánh cửa là bàn tay phải với khớp xương rõ ràng.

Ngoài trời gió mát mưa phùn, lúc Giang Bạch Nghiễn vào cửa còn mang theo hơi nước, thấm ướt tóc mai của chàng.

Chàng đã thay sang áo trắng sạch sẽ, không có trang sức dư thừa, kiếm Đoạn Thủy giắt ngay thắt lưng, toát ra hơi lạnh độc nhất của kiếm khách.

Nghe Thi Đại kể chuyện trong tâm ma cảnh, ánh mắt Mạnh Kha di chuyển:

“Các con trò chuyện đi.”

Bà kéo cổ tay Thẩm Lưu Sương:

“Ta và Lưu Sương xem thử canh gà ác hầm nhân sâm.”

Thẩm Lưu Sương: “...”

Thẩm Lưu Sương yên lặng một thoáng, hơi gật đầu với Giang Bạch Nghiễn.

Theo lời Thi Đại đã nói, cách để phá giải tâm ma là Giang Bạch Nghiễn tự s.á.t.

Thẩm Lưu Sương chưa bao giờ cho rằng, Giang Bạch Nghiễn có tính cách thánh nhân lòng mang thiên hạ, vì dân chúng đầu rơi máu chảy.

Nàng ta nhìn người rất chuẩn, lòng như gương sáng, Giang Bạch Nghiễn cam lòng từ bỏ tính mạng, hơn phân nửa là vì Thi Đại.

Nói đến cùng, tiểu tử này đối xử với muội muội nàng ta rất tốt.

Thẩm Lưu Sương và Mạnh Kha rời đi đúng lúc, Thi Đại ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn vào mắt Giang Bạch Nghiễn.

Chính lúc này, nàng mới muộn màng nhận ra, đau đớn ở bụng nhỏ, chẳng biết đã tan biến từ khi nào.

Trái tim Thi Đại giật thót:

“Chàng lại dùng?”

Chỉ ba chữ, hai người đều hiểu rõ nàng đang hỏi gì.

Giang Bạch Nghiễn dịu giọng:

“Hôm nay linh khí cạn kiệt, dùng hơi muộn một chút, xin lỗi nàng.”

Từ lúc chàng vung kiếm chém ác ma, linh khí còn sót lại không đủ để sử dụng chú thuật, mãi đến tận ban nãy, mới hồi phục được đôi chút.

Rất đau.

Tà pháp vừa ra, đau đớn xâm nhập, là run rẩy truyền đến từ mỗi một nơi trên người Thi Đại, cũng là giày vò nàng chịu đựng đã lâu.

Giang Bạch Nghiễn không hề chán ghét.

Cảm nhận cảm giác của nàng, chịu đựng khổ sở của nàng, với chàng là hai bên hòa vào nhau theo một ý nghĩa nào đó.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Nàng bị thương vì ta, ta phải...”

Chàng còn chưa nói hết, chợt im bặt.

Thi Đại ngồi dưới ánh nến, hơi nước mỏng manh phủ trong đôi mắt hạnh như đá vỡ chai.

Vành mắt nàng đỏ bừng.

“Em thật sự...”

Thi Đại lên tiếng:

“Lo cho chàng chết mất.”

Trước lúc này, nàng hiếm khi nghĩ đến hai chữ “tử vong”, nhất là gắn liền nó với Giang Bạch Nghiễn.

Chàng giỏi hơn tất cả công tử thế gia thành Trường An, vĩnh viễn như một thanh đao không gãy, đấu đối diện với ác yêu tu vi trăm năm, cũng có thể bình thản ung dung rút kiếm.

Cảnh cuối cùng trong tâm ma cảnh hãy còn rõ mồn một trước mắt, đến tận lúc này, sống lưng nàng vẫn lạnh buốt.

Kiểm khí toát ra từ Đoạn Thủy lặng lẽ tiêu tan, Giang Bạch Nghiễn đứng trước giường, ánh mắt là vẻ dịu dàng được sương xuân thấm qua.

Chớp mắt, chàng ôm nàng vào lòng:

“Xin lỗi nàng.”

Giang Bạch Nghiễn cúi người, trong lòng hơi lạnh, mang theo mùi thuốc.

Thi Đại ôm siết lấy chàng, ngón tay dè lên xương sống cứng rắn, lại chậm rãi cọ xát đến vùng lưng của chàng.

Không phải mơ, Giang Bạch Nghiễn vẫn còn sống.

Cái bóng đen ngòm đổ xuống, như tấm lưới dày đặc.

Thi Đại dẫn thân vào đó, phiên muện cất lời:

“Sau này không cho phép như vậy nữa. Nếu chàng xảy ra chuyện, em sẽ buồn lắm, buồn vô cùng.”

Với Giang Bạch Nghiễn, nàng không thể trách móc nặng nề.

Lúc ấy Giang Bạch Nghiễn tiến thoái lưỡng nan, trước có Trần Ách Ti vây giết, sau lại có ác ma như hổ rình mồi. Nếu Thi Đại là chàng...

Nàng cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Nói thì nói thế, nhưng tận mắt thấy Giang Bạch Nghiễn tự s.á.t, lòng nàng sao có thể bình tĩnh cho được.

“Vả lại.”

Thi Đại lên tiếng:

“Nếu không có chàng, giá y của em mặc cho ai ngắm?”

Kẻ cũng khéo, nàng dùng cơ thể nhập cảnh, khi thoát khỏi tâm ma cảnh, trùng hợp đang mặc áo cưới kia.

Giày vò một phen trong cuộc chiến sinh tử, giá y bị rách vài đường, may mà nước mắt giao nhân không rớt, hình thù vẫn còn.

Trước khi bôi thuốc, Thi Đại cởi nó ra, dặn thị nữ giặt sạch.

Vùi mặt vào hõm cổ nàng, Giang Bạch Nghiễn yên lặng một chốc, mang theo ý cười nhẹ nhàng:

“Chỉ mặc vì ta thôi, có được không?”

Lúc chàng mở lời, khẽ dụi vào cổ Thi Đại, hơi ngẩng đầu, nhìn vào mắt nàng.

Mắt Giang Bạch Nghiễn là đẹp nhất, trong suốt hẹp dài, như vàng trắng cong cong gần trong gang tấc.

Trắng sáng đượm tình, hơi nước lượn lờ, Thi Đại bị chàng nhìn đến nổi vành tai nóng bừng:

“Chàng đừng...”

Nàng lắp bắp:

“Đừng hòng làm nũng để chuyển chủ đề.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ thành tiếng:

“Được.”

Giọng chàng dịu dàng, ngắm Thi Đại chăm chú một lúc, chợt bảo:

“Ta muốn hôn nàng.”

So với trần thuật, câu này của chàng như lời mời không chấp nhận từ chối hơn.

Ngay sau đó, hơi thở Giang Bạch Nghiễn đã bao phủ nàng hoàn toàn.

Chàng vô thức kiềm chế tính xâm lược, nụ hôn này dịu dàng dày đặc, vẫn mang theo vài phần d*ng vọng chiếm hữu không tan như cũ.

Thi Đại uống thuốc, để xua tan vị đắng, đã ăn không ít bánh trái.

Ném thử, là vị ngọt thanh.

Đau đớn bị bóc ra, cảm giác còn sót lại của cơ thể cực kỳ nhạy cảm.

Thi Đại như rơi vào cái bẫy mềm mại, đầu lưỡi Giang Bạch Nghiễn liếm láp cánh môi từng chút một, rồi thăm dò vào răng, cố ý móc lấy, quần quýt tựa mưa phùn.

Như dã thú để lộ nanh nhọn, lại không cắn đứt cổ họng nàng, chỉ dùng răng cạo nhẹ.

Thi Đại chẳng đỡ nổi, k1 thích đến độ xương cụt tê dại.

Giang Bạch Nghiễn liếm láp răng nanh của nàng như an ủi, chậm rãi cạo xát.

Số lần hai người hôn nhau không nhiều, vậy mà chàng đã hiểu hết thói quen của Thi Đại, biết nàng sắp hết hơi, lùi ra đứng lúc.

Thi Đại hít sâu vài hơi, lại thấy môi mỏng của chàng rơi xuống.

Hôn sâu hóa thành vỗ về chơi đùa lướt qua rồi thôi, Giang Bạch Nghiễn cạo môi nàng hết lần này đến lần khác:

“Muốn thành hôn với ta?”

Ánh mắt chàng dần sâu thẳm, như mặt biển cuộn cuộn sóng ngầm, bên dưới là vòng xoáy u ám.

Thân mật nhường này là khó chịu nhất, cứ như lông vũ lướt nhẹ qua tim, hơi thở Thi Đại đã sớm loạn nhịp:

“Dạ.”

Tai nàng nóng rẫy, may mà chưa mất hết lý trí, hít thở không khí tươi mới một cách rồi bời:

“Tiền đề là chàng phải dưỡng thân thể đàn ông, đừng để em suốt ngày nơm nớp lo sợ.”

Thi Đại vốn định nghiêm mặt, dùng giọng điệu nghiêm túc để nói ra câu này, ngất nổi bị Giang Bạch Nghiễn hôn tỉ mỉ một lượt, nàng thở không đều, mặt mày nhuốm đầy sắc đỏ hoa đào.

...Mà nàng cũng chẳng đành lòng hung dữ với Giang Bạch Nghiễn.

Giang Bạch Nghiễn cười đáp:

“Được.”

Tính mạng của chàng chẳng đáng nhắc đến, hèn mọn như bụi trần, trên đời này trừ Thi Đại, có lẽ không còn ai quan tâm.

Cái mạng này theo lý là của nàng, bỏ ra vì nàng cũng chẳng sao cả. Thi Đại nói với chàng như vậy, Giang Bạch Nghiễn bằng lòng nhắc nó lên khỏi bùn đất.

“Được” của Giang Bạch Nghiễn, thông thường không có độ tin cậy.

Thi Đại nghi ngờ:

“Thật ạ?”

“Thật.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Nếu nàng không tin...”

Chàng ngược mắt, giọng điệu tựa sương sớm giữa núi rừng, mỉm cười nhẹ nhàng:

“Cứ nhốt ta lại, được không?”

Thi Đại: “...”

Chết mất.

Thoáng chốc ngay cả trái tim cũng tê dại, nàng như con mồi bị dụ dỗ, tự nhảy vào tấm lưới mềm mại êm ái.

Lướt lại mấy chữ này một lần nữa trong đầu, nàng xác nhận mình không nghe nhầm.

Liếc thấy vệt đỏ nơi gò má nàng, Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Chẳng phải nàng từng nói, muốn làm như vậy ư?”

Quả thật nàng từng nói câu đó trong tâm ma cảnh, khi nghi ngờ Giang Bạch Nghiễn dự định chịu chết.

Thi Đại hoàn toàn không ngờ, Giang Bạch Nghiễn lại chủ động nhắc tới.

Lại còn dùng giọng điệu mập mờ, ngهن cổ trոg chờ thế này.

Trong tiểu thuyết và phim truyền hình, người b3nh hoạn như Giang Bạch Nghiễn, chẳng phải thích nhốt đối phương vào phòng tối hơn ư? Thao tác ngược lại này của chàng từ đâu ra thế nhỉ?

Nàng nhất thời hoảng hốt, đuôi mắt thâm lệ, ướt sũng như mặt hồ sau mưa.

Dáng vẻ này vừa xinh đẹp lại dịu dàng mềm mại, Giang Bạch Nghiễn yên tĩnh ngắm nhìn, lau khô vệt nước thay nàng.

Giam cầm và bị giam cầm, chàng không hề quan tâm.

Ý nghĩa giam giữ nằm ở chỗ gần gũi nhau, nếu chàng và Thi Đại có thể bên nhau lâu dài, Giang Bạch Nghiễn chẳng để ý bị Thi Đại nhốt lại.

Thi Đại bị chàng nói đến á khẩu, tầm mắt lướt qua căn cổ thon dài của Giang Bạch Nghiễn, lại nhanh chóng nhìn thẳng.

“Không cần.”

Chủ đề dần dần kỳ lạ, Thi Đại thử đưa nó về đúng hướng:

“Nhốt chàng lại làm gì kia chứ? Phòng tôi nhàm chán biết bao nhiêu, chàng không muốn cùng em dạo chơi khắp trời nam đất bắc sao ạ?”

Câu này dường như khiến chàng vui vẻ, Giang Bạch Nghiễn cười:

“Được.”

Thi Đại thả lỏng, đánh giá chàng một lúc, những lời muốn nói cứ tuôn ra từng câu một:

“Vết thương chàng thế nào rồi? Trong cơ thể còn tà khí không? Đừng dùng pháp thuật chuyển dời đau đớn nữa nha, chẳng phải chàng cũng khó chịu đấy ư?”

Câu cuối cùng nàng đã nói rất nhiều lần, Giang Bạch Nghiễn chẳng giữ lời lấy một lần.

Thi Đại phì cười cau mày.

Giang Bạch Nghiễn không vạch trần nàng cứng nhắc chuyển chủ đề, nhẫn nại đáp:

“Trần Ách Ti Thanh Châu đã phá thuật sĩ khử tà đến, tà khí tan hết, không còn gì đáng ngại nữa.”

Chàng dứt lời chợt khựng lại, giọng nói hơi khàn:

“...Xin lỗi nàng.”

Thi Đại khó hiểu:

“Xin lỗi em làm gì?”

“Vì ta mà nàng bị thương.”

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Trong tâm ma cảnh...”

Lúc này khi hôn nàng, vành tai chàng ửng đỏ, giờ đây vết hồng dần loang như sóng ngầm lan đến đuôi mắt.

Khoảnh khắc tâm ma cảnh phá vỡ, Giang Bạch Nghiễn mới biết tất cả đều là giả.

Thi Đại chưa từng nói những lời tuyệt tình, cái gọi là ghét bỏ, chẳng qua là mộng yểm do ác ma gieo dặt.

Ngày đầu gặp lại Thi Đại trong tâm ma cảnh, Giang Bạch Nghiễn đã vượt qua phép tắc hôn lên lưng nàng, bất chấp dò hỏi, tại sao không giết chàng.

Còn xích sắt và phòng tối sau đó nữa.

Tham vọng ô uế không chịu nổi dưới đáy lòng chàng, vì một ảo ảnh đã hoàn toàn lộ ra trước mặt Thi Đại chẳng giữ lại chút nào.

Rất lạ.

Lần đầu tiên Giang Bạch Nghiễn có vẻ mặt thế này, chàng mím chặt môi, mi dài rủ xuống, như một đường nét được vẽ đều đặn trong tranh thủy mặc.

Thi Đại đến gần nhìn kỹ hơn, mày mắt cong cong:

“Chàng xấu hổ kìa?”

Vậy mà sinh thời nàng lại có thể trông thấy biểu cảm thế này trên mặt Giang Bạch Nghiễn.

Sắc da trắng đến gần như bệnh tật, dưới ánh nến soi chiếu, đuôi mắt đỏ bừng càng rõ rệt hơn.

Thi Đại ngẩng chàng chăm chú, Giang Bạch Nghiễn nhìn vào mắt nàng, trong mắt là cảm xúc khó hiểu.

Không chờ chàng mở lời, Thi Đại đã bật cười thành tiếng.

“Tâm ma mà, em không nói cho chàng, làm sao chàng biết được. Còn về vết thương trên người, đâu phải chàng gây ra, chàng xin lỗi em làm gì?”

Thi Đại nói:

“Vả lại, bị thương thì đã sao? Có một câu nói vết sẹo chính là huân chương đó.”

Nàng ưỡn thẳng lưng:

“Dù bị thương, cũng chứng minh cho lòng dũng cảm của em.”

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng không chớp mắt.

Đôi mắt Thi Đại sáng ngời, khi nhìn người nào đó chăm chú, đáy mắt sẽ đọng đầy hình bóng đảo ngược của đối phương.

Như mặt hồ tĩnh lặng sâu thẳm, có thể nhấn chìm người ta vào trong.

Khi nàng cười, nó sẽ tươi sáng lấp lánh.

“Nhưng mà chàng hung dữ lắm ấy!”

Thi Đại có gì cũng nói thẳng, tốc độ rất nhanh:

“Vài lần cố ý dọa em, còn nhốt em vào phòng tối nữa.”

Giang Bạch Nghiễn thu cánh tay lại, ôm nàng chặt hơn:

“Dọa nàng sợ rồi?”

Thi Đại lập tức tiếp lời:

“Em không nhát gan như vậy đâu.”

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cong môi.

Lời này không giả.

Thi Đại chưa bao giờ là kẻ nhút nhát, tâm ma cảnh hôm nay cửu tử nhất sinh, nàng tự nguyện vào trong, đã hơn hẳn người thường.

Dẫu lúc nào ở đâu, nàng cũng không nên bị bất kỳ ai xem thường.

“Đúng vậy.”

Chàng mở lời:

“Thi Đại bản tính hơn người, thông minh nhanh nhẹn, thật sự rất can đảm.”

Giọng Giang Bạch Nghiễn rất êm tai, nhả chữ rõ ràng, âm cuối đượm ý cười như cái móc nhỏ.

Cô nương trong lòng muốn nói lại thôi, hơi ngắc đầu.

Chàng vừa nhìn đã hiểu tâm tư Thi Đại, rỏ mắt khẽ hỏi:

“Nàng muốn nghe tiếp?”

Giang Bạch Nghiễn hiềm khi khen người ta, nhất là còn dùng câu từ thẳng thắn nhường ấy.

Thi Đại được chàng dỗ dành vui vẻ, trong lòng như có chú mèo không ngừng vẩy đuôi, khóe môi nhúc nhích, không nén nổi độ cong.

Ai lại không thích nghe khen kia chứ.

Móc nhỏ trong lời nói của Giang Bạch Nghiễn lúc lắc đung đưa, Thi Đại cắn ngay miếng mồi chàng đem câu, từ bỏ giả vờ thận trọng, gương cảm bảo:

“Một chút thôi.”

Chương 127

Thi Đại được như ý nguyện, Giang Bạch Nghiễn khen nàng suốt một nén nhang.

Mưa xuân lất phất ngoài cửa sổ, trong phòng ấm áp.

Ánh nền vàng dịu xua tan hơi lạnh, ngay cả giọng nói của Giang Bạch Nghiễn cũng được phủ thêm độ ấm, như dòng nước róc rách sau khi tuyết đông tan chảy.

Thi Đại cuộn người trong lòng chàng, nghe đến mức liên tục cười khẽ.

Không thể phủ nhận, nàng rất tham lam lưu luyến được ở cạnh thân mật với Giang Bạch Nghiễn.

Giang Bạch Nghiễn trông thì không hợp tình người, thực tế chỉ lạnh nhạt với người ngoài.

Chàng vốn dịu dàng bẩm sinh, tình cảm nồng nhiệt khắc sâu trong xương máu, gần như dung túng nàng.

Nói chàng cố chấp cũng được, d*o vọng chiếm hữu mạnh mẽ cũng thế, Thi Đại thân nhiên đón nhận.

Tình yêu thường đi kèm khao khát và chiếm hữu, ở cạnh Giang Bạch Nghiễn, khiến nàng yên tâm hơn bao giờ hết.

Như lỗ hồng đã lâu dưới đáy lòng, được nhẹ nhàng lấp đầy.

Từ tâm ma cảnh ra ngoài, Thi Đại có rất nhiều lời muốn nói với chàng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, máy hát của nàng mở vang, lúc thì nói chuyện trong tâm ma cảnh, khi lại mặc sức tưởng tượng du lịch sau này, thề phải đi khắp Đại Chiêu.

Giang Bạch Nghiễn yên lặng lắng nghe, đáp lại vài câu đúng lúc, miêu tả một số phong tục tập quán của đông tây nam bắc cho nàng nghe.

Bất tri bất giác đã qua một canh giờ, Thi Đại dần cảm nhận đau đớn truyền đến từ cơ thể.

Giang Bạch Nghiễn tiêu diệt ác ma thượng cổ, linh khí cạn kiệt, thời gian kéo dài thuật chuyển dời đau đớn lần này kết thúc nhanh hơn xưa.

Sau khi chàng bày tỏ muốn khởi động lại tà thuật, tiếp tục chuyển dời đau đớn, Thi Đại ôm chàng thật chặt:

“Không cần, chàng nói chuyện với em là được rồi.”

Nàng đã nằm thoải mái suốt một canh giờ, lúc này đau đớn ập tới, nói thật chẳng dễ chịu gì.

Vùng bụng và sau lưng như có ngọn lửa thiêu đốt, Thi Đại nhăn nhin khó chịu, giọng nói phiền muộn:

“Vừa nãy chúng ta nói đến đâu nhỉ? Đúng rồi...Miêu Cương.”

Làm sao mà Giang Bạch Nghiễn có thể chịu được cơn nhức nhối, trò chuyện cùng nàng với sắc mặt vẫn như thường vậy?

Thi Đại ngẩng đầu, mặt mũi nghiêm túc:

“Cách phân tán sự chú ý, dùng thường sẽ quen thôi. Chàng không cần dùng tà thuật, nói chuyện để chuyển dời sự chú ý của em, hiệu quả cũng giống vậy thôi.”

Giang Bạch Nghiễn yên lặng một lúc, ôm siết lấy eo nàng.

Tất nhiên chàng biết rõ, Thi Đại không muốn chàng chịu đau.

Cơ thể này đã bị người ta lợi dụng quá lâu, ngay cả chính Giang Bạch Nghiễn cũng chưa từng xem nó ra gì, dùng được thì dùng, chẳng buồn để tâm.

Lúc này nghe Thi Đại lên tiếng, lòng chàng tiếc nuối nhưng cũng ấm nóng.

Mùi hương thoang thoảng trong phòng, Giang Bạch Nghiễn ngửi thật tỉ mỉ hương thơm độc nhất thuộc về nàng, như dây leo khao khát nước ngọt, hấp thu mùi thơm ấm áp.

Chàng dịu giọng lên tiếng:

“Miêu Cương có rất nhiều cổ sư, trong núi lại có đại vu. Cổ thuật và vu thuật đều là bí pháp, quý quyết muôn phần.”

Giang Bạch Nghiễn đi qua nhiều nơi, bình thường lại hay đọc sách, những vấn đề Thi Đại hứng thú, chàng gần như đều có thể cho nàng đáp án.

Nghe chàng nhắc lại miêu tả những điểm đặc sắc khắp các nơi của Đại Chiêu, Thi Đại lại ghi thêm một điều vào cuốn sổ nhỏ trong lòng:

Giang Trầm Ngọc, bách khoa toàn thư di động.

Nàng bị khơi dậy hứng thú, vội vã truy hỏi:

“Cổ độc của Miêu Cương, thật sự thần kỳ như trong truyền thuyết à? Nếu chúng ta đến Miêu Cương chơi, liệu có bị người ta điều khiển tâm trí không?”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Có trăm ngàn loại cổ, xét đến cùng, chỉ là luyện hóa sâu bọ. Nếu có người thật sự mưu đồ làm loạn...”

Mười năm trước, trong số sát thủ áo đen xâm nhập Giang phủ, cũng có một cổ sư.

Sau khi Giang Bạch Nghiễn tìm được gã, đã nhét từng con cổ trùng vào đầu gã, hờ hững dùng chân đánh giá, quan sát tác dụng khác nhau của mỗi một loại cổ trùng.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Kiếm nhanh hơn cổ, ta sẽ giết chết kẻ đó.”

Thi Đại: “...”

Không hổ là Giang Bạch Nghiễn, nói đến giết người lại dùng giọng điệu dịu dàng nhường ấy, cứ như đang vỗ về.

Sau đó nàng lại nhai rất nhiều chuyện, ở cạnh Giang Bạch Nghiễn đến tận đêm khuya, cuối cùng không chống lại được cơn buồn ngủ, ngáp dài.

“Chàng xem.”

Thi Đại ngẩng đầu nhìn chàng, nở nụ cười đặc ý:

“Em chẳng rên đau đúng không nào? So với việc dùng tà thuật, chỉ bằng chàng bầu bạn với em nhiều hơn.”

Nàng mất máu quá nhiều, gương mặt chỉ còn sắc máu nhàn nhạt, nụ cười này, điểm thêm vài phần tươi sáng, sức sống tràn trề.

Dáng vẻ Giang Bạch Nghiễn nghe lời nhìn chăm chú, dịu giọng đáp:

“Ừm.”

Nhớ lại đôi thoại tối nay, chàng mỉm cười:

“Đau đớn khó chịu, nàng có thể nhịn được, thật sự rất can đảm.”

Giang Bạch Nghiễn đã mở chót khen ngợi rồi ư?

Thi Đại cong môi, xoa mũi:

“Chàng đừng khen em mãi, mấy lời ba hoa quá, em sẽ xấu hổ mất.”

Nàng dứt lời giơ tay, chọc vào má Giang Bạch Nghiễn:

“Chàng cũng biết đau lắm kia đấy.”

Trên đời này nào có ai không sợ đau, huống hồ cơ thể Giang Bạch Nghiễn cực kỳ nhạy cảm.

Trước giờ chàng chỉ nhẫn nhịn đau đớn theo thói quen, nào phải thật sự chẳng có cảm giác.

Hôm nay Thi Đại mệt đến mức đầu óc choáng váng, thời gian không còn sớm nữa, cơn buồn ngủ kéo đến.

Giang Bạch Nghiễn dịch góc chăn cho nàng, tạm biệt rồi rời đi.

A Ly quan sát xung quanh:

“Hai người nói xong rồi?”

Nó đến nhân gian một chuyến, đã luyện được tầm mắt độc đáo.

Lúc Mạnh Kha và Thẩm Lưu Sương rời khỏi, A Ly cũng theo họ ra ngoài, để lại không gian riêng cho hai người họ.

Thi Đại tươi cười gọi nó:

“Lạnh không? Ta sưởi ấm cho ngươi.”

A Ly lắc người nhảy lên trên, như quả cầu tuyết không lò, nhanh nhẹn phóng vào giường.

Một cục bông chui vào lòng nàng, Thi Đại không thấy lạnh,

như ôm lấy ngọn lửa âm áp.

Nàng hơi ngạc nhiên:

“Người âm quá.”

Ánh mắt lóe sáng, A Ly vung vẩy đuôi lớn:

“Sức mạnh của ta đang dần hồi phục.”

Thi Đại:

“Chuyện từ lúc nào vậy?”

“Sau khi phong ấn Huyền Tẫn Môn.”

A Ly đáp:

“Ta cưỡng ép quay ngược thời gian, xem như một lần luân hồi, tách khỏi nhân quả lần này. Mỗi đến khi ác ma bị trói buộc, giải trừ họa diệt thế, thiết lập lại nhân quả, ta mới dung hòa vào sức mạnh thiên đạo của thế giới này một lần nữa.”

Nó lắc đuôi, chớp đuôi ngưng tụ linh khí, phác họa một vầng sáng trắng muốt trên không:

“Người xem, đây là sức mạnh thiên đạo.”

Thi Đại vui mừng thay nó, hân hoan nhướn mày, chợt nghĩ đến gì đó, sắc mặt nghiêm nghị:

“Vậy người...”

Nó sẽ rời khỏi sao?

Đoán được ý của Thi Đại, A Ly khẽ bảo:

“Thiên đạo không thể can thiệp vào nhân gian, tối nay ta phải trở về thiên vị.”

Ánh mắt nó lấp lánh, vẻ mặt mềm mại hơn bao giờ hết, khựng lại một lúc, nói tiếp:

“Dẫu đã nói rất nhiều lần, nhưng Thi Đại à, cảm ơn người nhé.”

“Không cần nói cảm ơn.”

Thi Đại nhẹ nhàng xoa tai nó:

“Ta phải cảm ơn người mới đúng. Nếu không phải người đưa ta đến đây, ta đã mất mạng trong vụ tai nạn giao thông từ lâu.”

Nàng dừng một chốc:

“Người còn trở lại không?”

Trong mấy tháng đến Đại Chiêu, phần lớn thời gian A Ly đều trải qua cùng nàng.

Thoạt đầu ký ức nàng còn hỗn loạn, nhận thức ít ỏi về Đại Chiêu, là A Ly ngày đêm canh giữ bên cạnh Thi Đại, để nàng nhanh chóng thích ứng còn cố ý viết tiểu thuyết “Thương Sinh Lục”.

Lo nàng bắt yêu xảy ra chuyện, trong vụ án người điều khiển con rối đầu tiên, lúc nào A Ly cũng theo sát Thi Đại, giúp nàng kiểm tra nguy cơ tiềm ẩn.

Trong khoảng thời gian còn chưa quen thuộc với cuộc sống nơi đây, hồ ly trắng là dẫn đường duy nhất của nàng.

“Hắn sẽ được thôi.”

Được Thi Đại vượt v e thích ý, A Ly hí hóp:

“Tuy ta trở về thiên đạo, nhưng về bản chất vẫn là mảnh vỡ trong luân hồi này, dung hòa cùng thiên đạo, lại độc lập ngoài thiên đạo. Còn nữa...”

Nó tỏ vẻ huyền bí:

“Có tin tốt này, muốn cho ngươi biết.”

Quả nhiên Thi Đại bị khơi gợi hứng thú:

“Tin tốt gì?”

“Bình ôn hòa diệt thế, nhân quả thế gian thay đổi lớn.”

A Ly lên tiếng:

“Ta là thiên đạo, theo lý phải báo đáp...mười năm trước và hôm nay, để chống lại yêu tà, chẳng phải có rất nhiều người hi sinh trên chiến trường ư?”

Sau khi hồi phục sức mạnh thiên đạo, nó cảm nhận được vui buồn hờn giận của từng nhánh cây nhành hoa, cũng thấu hiểu rất rõ nỗi nhớ nhung và sâu khổ của nhân gian.

Người đời thường bảo:

“Trời phù hộ Đại Chiêu.”

Chỉ có A Ly biết rõ, bảo vệ Đại Chiêu trước giờ nào phải thiên đạo cao xa vời vợi, mà là ngàn vạn bách tính đã cắm rễ nơi đây.

“Ta không thể nghịch chuyển sinh tử, nhưng...có thể tạm thời mở cửa quỷ, để họ trở lại nhân gian.”

A Ly than khẽ:

“Hồn phách vào nhân thế, có thể trông thấy Đại Chiêu hiện nay, tạm biệt đàng hoàng với người thân của mình.”

Lòng Thi Đại khẽ động:

“Mở cửa quỷ? Ngươi làm vậy, liệu có bị trừng phạt không?”

Trong ấn tượng của nàng, trật tự hai giới âm dương rõ ràng, trăm ngàn năm từ xưa đến nay, chưa từng có tiền lệ này.

“Yên tâm, không có sơ sót gì đâu. Xoay chuyển tình hình diệt thế là chuyện lớn, thiên đạo ban ơn, là chuyện hợp tình hợp lý.”

A Ly cười, ngẩng cao đầu:

“Ta là hồ ly ghê gớm nhất đó nha.”

Thanh Châu đổ mưa, Trường An cách đó ngàn dặm lại trắng sáng sao thưa.

Đổi thoại giữa Thi Đại và A Ly không ai hay biết, trên đài ngắm sao của Trấn Ách Ti, chiêm tinh sư tóc bạc mặt mày như trẻ con tay cầm tinh bàn, nhắm mắt suy nghĩ.

Đài ngắm sao tọa lạc trên đỉnh núi, sương dày lượn lờ. Gió đêm vờn qua mặt, làn sương như lớp lụa mỏng lay động, lướt qua mặt bà ấy.

Tinh bàn tỏa sáng, chiêm tinh sư đột nhiên mở mắt.

Bắt được vẻ ngạc nhiên lóe qua rồi biến mất nơi đáy mắt bà ấy, đệ tử đứng hầu bên cạnh cung kính nói:

“Đại nhân, có chuyện gì?”

“Lập tức truyền lệnh, thiên đạo giáng chỉ.”

Áo choàng trắng tung bay, chiêm tinh sư nghiêm nghị:

“Tai họa giáng thế, may mắn có vạn dân bảo vệ Đại Chiêu. Hôm nay thiên đạo ban ơn, mở cửa quỷ, cảm ơn trời xanh...”

Bà ấy nghiêng mắt, nhìn gương mặt ngạc nhiên của đệ tử:

“Những người đã mất, có thể gặp gỡ trong mộng.”

Đôi mắt đê tử ửng đỏ, gật đầu nghe lệnh.

Giờ tý một khắc, chín tiếng chuông vang vọng từ đài ngắm sao, kéo dài không ngớt, chấn động khắp Trường An.

Giờ tý ba khắc, cửa quý mở rộng, gió xuân vào giường.

Vô số người đã mơ thấy những giấc mộng lạ lùng lại thân quen, là một thoáng ngõ ngang khó quên ngàn dặm sông suối, cũng là cửu biệt trùng trùng hai giới âm dương.

Giang Bạch Nghiễn trở lại Giang gia mười năm trước.

Vừa khéo giữa trưa, nam nhân khoác áo choàng trắng đứng thẳng nơi đó, lặng lẽ pha trà.

Nữ nhân cao gầy yên tĩnh chờ bên cạnh, nghe thấy tiếng vang, chột ngoái đầu nhìn:

“Trầm Ngọc.”

Ánh nắng ấm áp dễ chịu, bà ấy cười khẽ giờ tay, để lộ vòng ngọc óng ánh nơi cổ tay.

Giang Bạch Nghiễn từng thấy chiếc vòng này.

Lúc đầu khi Thi Đại theo chàng đến Giang phủ, phát hiện chàng giấu hai bộ hài cốt dưới lòng đất.

Nàng chẳng những không hoảng hốt bỏ chạy, còn tháo vòng ngọc mang theo bên người xuống, đeo vào thi thể mẫu thân, nói là quà gặp mặt.

Món quà ấy, Ôn Di đã nhận được.

“Chất ngọc cực tốt, hẳn là của một vị cô nương thường đeo.”

Ôn Di cười hỏi:

“Là ai tặng vậy?”

Vào mộng đêm đó không liên quan gì đến Thi Đại, nàng và A Ly gặp nhau lần cuối, nhìn thấy hồ ly trắng tan biến trước mặt mình.

Nói “lần cuối” cũng không đúng lắm, A Ly từng nhắc, có lẽ thỉnh thoảng nó sẽ trở về xem thử, coi như trải nghiệm quan sát dân tình.

Tạm biệt đảng hoàng với nó xong, hôm sau khi Thi Đại tỉnh dậy đã là buổi trưa.

Vết thương nhức nhối âm ỷ, chắc Giang Bạch Nghiễn chịu nghe lời nàng, không dùng tà thuật nữa.

Thi Đại thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đánh răng rửa mặt ra khỏi cửa, nhớ đến Thi Vân Thanh kẻ bên, thử gõ cửa phòng.

Bất ngờ là, trong phòng vang lên tiếng của Mạnh Kha:

“Vào đi.”

Thi Đại đẩy cửa vào, thấy Mạnh Kha và Thẩm Lưu Sương đứng bên giường, Thi Vân Thanh đã tỉnh, mặt nhỏ tái nhợt.

Cậu ngất đã gần một ngày một đêm, lúc này đói vô cùng, miệng nhét bánh sữa, hai má căng phồng, đôi mắt đen lầy.

Bốn mắt nhìn nhau, Thi Đại cười:

“Vân Thanh thế nào rồi?”

Nàng nghe Thẩm Lưu Sương kể trận quyết đấu sinh tử hôm qua, để bảo vệ nàng và Giang Bạch Nghiễn, Thi Vân Thanh mạo hiểm yêu đan nổ tung, vẫn luôn canh giữ phía trước.

“Đứa nhỏ này vừa tỉnh dậy không lâu.”

Mạnh Kha giải thích:

“Yêu khí trong cơ thể thằng bé được áp chế hơn phân nửa, không sao rồi. Nhưng mà hơi thở chưa ổn định, cần phải nghỉ ngơi thêm vài hôm.”

Thi Vân Thanh nuốt bánh sữa, giọng nói khô khốc:

“Con không sao.”

Thi Đại giả vờ nghi ngờ, chậm rãi cười hỏi:

“Nghe nói Vân Thanh vẫn luôn bảo vệ cho tỷ?”

Rèm mi nhanh chóng run lên, cậu nhóc thân nhiên bảo:

“Tiện...”

Cậu khựng lại một lúc, nhớ đến kiến thức học được ở trường:

“Chuyện tiện tay thôi.”

Thảm Lưu Sương chẳng nể nang gì, thẳng thừng vạch trần:

“Về sau Vân Thanh mất sức, tỷ bảo đệ ấy lùi ra nghỉ ngơi, đệ ấy từ chối mấy lần.”

Nàng ta cười tủm tỉm:

“Khi đó đệ ấy nói gì ấy nhỉ...à là Thi Đại vẫn còn trong tâm ma.”

Thi Đại kéo dài âm cuối:

“Ôi...?”

Mạnh Kha nhin cười, học theo giọng điệu cậu lúc ấy:

“Tỷ ta đâu?”

Thi Vân Thanh: “???”

Người lớn lòng dạ hiểm ác.

Vành tai nóng bừng ửng đỏ, Thi Vân Thanh vô cảm cúi đầu, điên cuồng ăn điểm tâm.

Thi Đại rướn người về trước, xoa đầu cậu.

Sau khi nàng vào tâm ma cảnh, dầu yêu quái đông đúc, cử tử nhất sinh, Mạnh Kha, Thẩm Lưu Sương và Thi Vân Thanh vẫn canh giữ bên cạnh một tấc không rời, chưa từng lùi bước.

Tất cả mọi chuyện xảy ra hôm qua, A Ly đã nói với nàng.

Với Thi Đại, đây là một trải nghiệm lạ lẫm.

Người nhà bảo vệ phía trước, toàn tâm toàn ý chăm nom nàng, khiến nàng không phải lo lắng về sau, có thể yên tâm tiến thẳng về trước.

Thi Đại vui lắm.

Nhưng điều này cũng không cản trở nàng trêu chọc cậu nhóc, giả vờ đau đớn:

“Tiếc quá, đáng vẻ Vân Thanh vung đao chắc chắn rất tài giỏi, vậy mà tỷ không được thấy.”

Nàng cố ý.

Một miếng bánh đậu xanh chặn trong họng, động tác nhai nuốt của Thi Vân Thanh thoáng khựng lại.

Thẩm Lưu Sương tiếp lời, vẻ mặt nghiêm túc:

“Khỏi phải nói nhiều, thành thạo hoàn hảo.”

Mạnh Kha không nhịn được cười:

“Nhanh nhẹ uyển chuyển, điều luyện có thừa.”

Thi Vân Thanh vẫn xụ mặt như cũ, nuốt bánh đậu xanh, vừa ngược mắt, đã phát hiện sắc mặt ba người trước giường bất thường..

Mạnh Kha muốn nói lại thôi, Thảm Lưu Sương khẽ cong môi, mắt hạnh Thi Đại tròn tròn, nhìn chăm chăm sau lưng cậu.

Cực kỳ không ổn.

Trái tim giật thót, Thi Vân Thanh cứng ngắc xoay đầu.

Chờ nhìn kỹ lại, đầu óc cậu ong ong, đờ người không nhúc nhích.

Yêu khí của cậu hỗn loạn, không chịu khống chế, có lẽ được khen đến mức tâm trạng không ổn định, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, sau lưng đã mọc đuôi sói lông xù.

Cái đuôi tiết lộ cảm xúc quá mức lộ liễu, được khen nên lắc tới lắc lui kia kia.

Thi Vân Thanh: “...”

Vết hồng đỏ như máu bắt đầu lan ra từ vành tai, cậu nhóc chột đề cái đuôi lại, gạt nổi che trái hỏ phải, tâm trạng cậu vốn không ổn định, đỉnh đầu mọc ra tai sói xám đậm.

Thi Vân Thanh nghiêng răng nghiêng lợi.

Mặt mày Thi Vân Thanh đỏ bừng.

Cùng lúc đó, trong phòng vang lên câu hỏi giòn giã của Thi Đại:

“Vân Thanh...có thể biến thành hình sói ư?”

Trước đây nàng chưa từng thấy.

Sao có thể để Thi Đại trông thấy hình sói của cậu được.

Mỗi lần ma xui quỷ khiến tình cờ gặp nhau, Thi Đại đều xem cậu là chó mực, lần gần nhất, sói con còn chủ động dụi vào lòng bàn tay nàng.

Chẳng còn chuyện nào mất mặt hơn thế nữa.

Lỗ tai run lên, Thi Vân Thanh cắn răng:

“Hình sói gì? Không có.”

Vừa dứt lời.

Cậu nhóc biến mất dạng, trong đồng y phục bừa bộn trên giường, lộ ra đầu sói tròn vo.

Chết thật mà.

Cậu sống chẳng còn gì luyện tiếu nữa, hai mắt trống rỗng.

Mạnh Kha lấy tay che mặt.

Thẩm Lưu Sương bật cười thành tiếng, cảm thấy chẳng lịch sự cho mấy, bèn đổi sang cười lặng lẽ.

Thi Đại: “???”

Kích cỡ quen thuộc nhường ấy, tròng mắt đen láy, dáng vẻ chẳng buồn để ý đến tất cả mọi người.

Thi Đại:

“Chó con... sói con?”

P/S: Sắp hoàn chính văn rồi mấy bà ơi, mấy bà có truyện nào thấy hay hay mà chưa có nhà nào làm thì cmt giới thiệu nha, t sẽ xem thử nếu hợp gu sẽ dịch ngay.

Chương 128

Ngã ngựa quá đột ngột, Thi Vân Thanh vô cùng mờ mịt.

Sau nỗi hoang mang là muộn phiền vô tận, sói con không nhúc nhích, biểu cảm ngu ngơ.

Dáng vẻ này thật sự rất đáng thương, Mạnh Kha ôm cậu ra khỏi đồng quần áo, đặt vào trong chăn, kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho Thi Đại và Thẩm Lưu Sương nghe.

Chuyện này nói ra cũng đơn giản, chẳng qua là do yêu đan quấy phá, yêu khí nhập thể.

Thi Đại nghe kỹ, ánh mắt liếc về đầu giường, bốn mắt nhìn nhau cùng đê đê nằng.

Thi Vân Thanh: "..."

Sói con đen thui lặng lẽ mài răng, nghiêng đầu đi.

"Tóm lại, sự việc là như vậy."

Mạnh Kha lên tiếng:

"Các con biết đấy, trước giờ Vân Thanh da mặt mỏng. Thằng bé ngại hiện hình sói, ta và Kính Thừa không cho các con biết."

"Còn nhớ hôm mùa đông không, chúng ta từng gặp thằng bé một lần trong phủ."

Thẩm Lưu Sương vuốt cằm, giật mình như ong mảy:

“Hóa ra là Vân Thanh à...thật sự không ngờ.”

Thi Vân Thanh: “...”

Rõ ràng hôm đó tỷ vừa nhìn đã nhận ra kia mà! Diễn xuất vụng về!

“Chuyện này có gì phải xấu hổ?”

Thi Đại cực kỳ thản nhiên:

“Sói con đáng yêu lắm mà.”

Còn sờ thích nữa chứ.

Nhớ lại xúc cảm khi ôm sói con vào lòng, Thi Đại di chuyển tầm mắt, liếc cái đầu lông xù của cậu.

Tâm tư nàng nhạy bén, chẳng cần nghĩ nhiều đã hiểu nguyên nhân Thi Vân Thanh ngượng ngùng.

Đứa nhỏ này tính tình nhạy cảm, có lòng tự trọng kỳ cục, rõ ràng là sói lại bị tỷ tỷ xoa tới xoa lui như chó con.

Quan trọng nhất là, sau khi được Thi Đại vuốt ve, đã mấy lần sói con biểu hiện vô cùng vui vẻ, cái đuôi lúc lắc.

Với tính cách của cậu, chắc chắn muốn xé nát bí mật này thành bụi phấn.

“Nói ra thì...”

Thi Đại chu đáo chuyển chủ đề:

“Yêu đan trong cơ thể Vân Thanh, khi nào mới hoàn toàn phá giải ạ?”

Yêu đan không phải nội đan bẩm sinh của Thi Vân Thanh, mà bị tà tu cưỡng ép nhét vào thức hải, vật ngoại lai thể này phải nhanh chóng tiêu diệt mới tốt.

Từ khi cậu về phủ, Mạnh Kha và Thi Kính Thừa vẫn luôn thử thuốc giải. Ngặt nỗi yên đan đã ở trong cơ thể Thi Vân Thanh quá lâu, dần dần dung hòa cùng cậu, độ khó để xóa bỏ khá lớn.

“Chuyện này không vội được nhất thời, cần linh khí dần dần ép nó ra.”

Mạnh Kha nói:

“Qua một năm nữa, hẳn có thể hoàn toàn tiêu tan.”

Mấy tháng nay, bà và Thi Kính Thừa vẫn luôn dùng linh khí, nuôi dưỡng thức hải của Thi Vân Thanh.

Trừ khử được yêu đan thì tốt.

Thi Đại thở phào nhẹ nhõm, vừa quay đầu, khéo sao chạm ngay vào đôi mắt sói con.

Hình người và hình sói tương thông, có thể nhìn thấy rõ ràng thương tích khi Thi Vân Thanh chém giết yêu tà trên người sói con.

Số lượng vết thương của cậu không ít, ngang dọc đan xen, đỏ đến chói mắt.

Hẳn phải đau lắm.

Trái tim Thi Đại trở nên mềm mại:

“Có thể xoa đầu không?”

Thi Vân Thanh nhìn nàng, rất nhanh cúi đầu.

Yên lặng một lúc, cậu buồn bực lên tiếng:

“Tùy tỷ.”

Thế nên Thi Đại duỗi tay, lòng bàn tay ấm nóng phủ lên đĩnh

đầu cậu, nhẹ nhàng vuốt v e.

“Cám ơn Vân Thanh nhé.”

Lời nói của nàng đượm ý cười, không hề có ý trêu đùa, trong trẻo vang vọng, như suối xuân trong khe núi:

“Yêu đàn phát tác chắc chắn rất khó chịu. Đệ vẫn bằng lòng bảo vệ tỷ, tỷ rất vui.”

Lỗ tai nhúc nhích, sói con lẳng lặng ngẩng đầu.

Sáng nay mưa tạnh, bầu trời trong xanh, nắng ấm giữa trời.

Ánh nắng xuyên qua song cửa gỗ, chiếu xuống từ lá cây rậm rạp, sáng tối giao nhau, phác họa đường viền hài hòa trên gương mặt nàng.

Ánh mắt của nàng dịu dàng chăm chú, chứa đựng một lớp sáng mỏng, khi mỉm cười như mật đường tan chảy.

...Bỏ đi.

Thi Vân Thanh nghĩ, tỷ tỷ cậu vừa đi một vòng trong cửa ải sinh tử, cậu đã lớn rồi, không nên hờn dỗi với nàng.

Mắt tự nhiên rời mắt, Thi Vân Thanh nghiêm mặt, vẫy đuôi.

Thoáng chốc, sói con ngẩng đầu, nương theo động tác xoa đầu, khẽ dụi vào lòng bàn tay Thi Đại.

Coi như an ủi nàng vậy.

Mọi chuyện đã kết thúc, sau ngày hôm nay, Đại Chiêu lại trở về đúng quỹ đạo.

Nghe nói tới qua có vong hồn vào mộng, Thi Đại cố ý hỏi Giang Bạch Nghiễn, chàng đã thấy gì trong mơ.

“Cha mẹ ta.”

Giang Bạch Nghiễn trả lời đúng sự thật:

“Mẹ ta rất thích vòng ngọc nàng tặng, nhờ ta cảm ơn nàng.”

Thi Đại ngọc nhiên:

“Vòng ngọc? Thúc mẫu thật sự nhận được ư?”

“Giang phủ là nơi chôn cất họ, cũng xem như mộ.”

Giang Bạch Nghiễn giải thích:

“Nàng đặt vòng ngọc ở đó, là vật cúng tế.”

Cũng như đốt giấy tiền vàng bạc có thể vào thẳng địa phủ, vật dâng lên khi cúng bái, vong hồn có thể cảm nhận được.

Theo Giang Bạch Nghiễn kể, chàng đã miêu tả cho hai ông bà nghe cảnh tượng phồn thịnh của Đại Chiêu hiện nay, cũng nhắc đến Thi phủ và Thi Đại với họ.

Cách nhau mười năm, một nhà ba người nói lời tạm biệt đến muộn, không có cảm xúc dao động nhìn nhau rơi lệ, chỉ như một buổi chiều yên tĩnh của nhiều năm trước, trò chuyện câu được câu chăng, cùng trải qua thời gian một giấc mộng.

Lúc gần đi, Giang Vô Diệc cười bảo, tâm nguyện của ông ấy và Ôn Di đã hoàn thành, hai người sẽ cùng đầu thai chuyển thế...

Sau khi hồn về địa phủ, Ôn Di đã đợi ông ấy suốt mười năm.

Nguyên văn ông ấy đã nói với Giang Bạch Nghiễn là:

“Chờ sau này có duyên gặp lại, e rằng ta phải gọi con đại ca rồi.”

Ôn Di nghe vậy chỉ cười, lúc vẫy tay tạm biệt, vòng ngọc sáng lấp lánh.

Qua đêm nay, vô số ân oán trong Đại Chiêu đã đặt dấu chấm hết.

Lấy đây làm khởi đầu, bình an thịnh vượng kéo dài suốt mấy tháng liền.

Ác ma thượng cổ bại trận, yêu tà tử thương thâm thẳm, trong thời gian ngắn chẳng còn sức gây chuyện.

Những vụ án của Trần Ách Ti giảm đi rất nhiều, Thi Đại được hưởng thời gian nhàn hạ đã lâu chưa có.

Trong lúc đó, Giang Vô Diệc được sửa lại án sai, triều đình phong là Trung Vũ tướng quân.

Tưởng nhớ hành động bảo vệ thành của ông ấy và Ôn Di, Thanh Châu đã xây mộ lớn hợp táng hai người, Thi Đại đã đến đó vài lần, trông thấy rất nhiều bách tính xa lạ đến tưởng niệm.

Ngày tháng dần trôi, bất tri bất giác đã vào cuối hạ.

Khoảng thời gian chuyển tiếp từ hạ sang thu là thoải mái nhất, nắng nóng tan đi, gió nhẹ mát mẻ, vào đêm trăng sáng soi chiếu, sao trời lấp lánh.

Thi Đại và người nhà ăn xong dưa hấu, về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe tiếng gõ cửa vang lên.

Mở cửa ra, là Giang Bạch Nghiễn đang đứng dưới sắc trăng.

Chàng vẫn mặc áo trắng, trừ mép áo choàng có hoa văn hình mây ra, không còn trang trí nào khác, nhìn qua như thể khoác một lớp sương lạnh giá trên người.

Trong tay Giang Bạch Nghiễn là hộp gỗ tử đàn lớn vuông vức.

Lòng Thi Đại có cảm giác, nhường đường cho chàng vào phòng:

“Đây là...”

“Giá y.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Thêu xong rồi.”

Chàng đứng thẳng tắp như ngọc, đặt hộp tử đàn lên bàn, hơi nghiêng đầu:

“Nàng mở nhé?”

Lò ng ngực truyền đến tiếng vang như trống dồn, Thi Đại chẳng nén nổi nụ cười tươi sáng:

“Được.”

Nàng đi về trước, đứng cạnh Giang Bạch Nghiễn, gửi mùi hương mát lạnh của giao nhân.

Trong mùa hè có vẻ ngọt ngạt này, mùi hương ấy như một miếng băng mỏng, mang theo hơi lạnh thấm tận đáy lòng, làm người ta nghiện.

Hộp gỗ tử đàn tinh xảo xinh đẹp, điêu khắc hoa văn phức tạp, Thi Đại cẩn thận mở ra, chợt ngừng thở.

Biết phải hình dung cái nhìn vào giờ phút này thế nào đây.

Dưới ánh nến lung lay, toát ra ánh sáng lấp lánh.

Vệt đỏ chợt ập tới như sóng nước, đổ xuống xinh đẹp dưới ánh lửa, xuyên qua bóng đêm, chảy thẳng vào mắt.

Từng hạt nước mắt giao nhân sáng trong, làm người ta nhớ lại khoảnh khắc khi ngày đêm giao thoa, ngàn vạn ánh hào quang sáng tới chập chờn, một vầng trăng nhạt lặng lẽ treo cao.

Thi Đại hé miệng chẳng thốt nên lời, tập trung ngắm nhìn tỉ

mỉ, hình ảnh được thêu trên giá y rõ ràng.

Long phượng trình tường, khóm mây uốn lượn, vạt áo thêu hình chim hoa bằng chỉ vàng, được ánh nến soi tỏ, tỏa sáng lấp lánh.

Gấm hoa làm nền, nước mắt giao nhân trang trí, trên đời không còn cái thứ hai nữa.

Đây là áo cưới Giang Bạch Nghiễn đã thêu suốt bốn tháng.

Giang Bạch Nghiễn khẽ hỏi:

“Nàng thích không?”

Áo cưới nằm đó, không ngớt tia sáng, như ngọn lửa cháy bỏng, khiến gò má Thi Đại cũng nhuộm sắc hồng.

Mặt nàng nóng bừng, mỉm cười rạng rỡ:

“Thích lắm.”

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Nàng mặc thử nhé?”

Tất nhiên Thi Đại đồng ý.

Giang Bạch Nghiễn không tiện nhìn nàng thay đồ, ra ngoài cửa chờ. Thi Đại cởi váy, mặc vào từng lớp áo cưới đỏ rực.

Ban đầu sau khi rời khỏi tâm ma cảnh, Giang Bạch Nghiễn từng đo kích cỡ của nàng, bắt đầu sửa lại áo cưới.

Trước mắt kích thước hoàn toàn phù hợp với Thi Đại.

Giá ý nặng nề phức tạp, mất một lúc lâu Thi Đại mới mặc xong, gọi với ra cửa:

“Chàng vào đi.”

Cửa gỗ vang lên ken két, Giang Bạch Nghiễn đẩy cửa bước vào, rèm mi run nhẹ.

Hôm nay Thi Đại búi tóc song kê đơn giản, cài trâm ngọc hình bướm. Giá y rực rỡ tươi sáng, tôn lên làn da trắng nõn của nàng, không giọng khách át giọng chủ, ngược lại còn điểm thêm nét quyến rũ cho thiếu nữ.

Khi nàng ngẩng mặt lên, đôi mắt đong đầy ánh đèn óng ánh, như trăng sáng trong nước.

Thi Đại hơi hồi hộp, nhiều hơn là cõi lòng hân hoan, chắp hai tay sau lưng, mỉm cười lộ ranh nanh sáng rõ:

“Thế nào?”

Nhìn nàng chăm chú một lúc, giọng Giang Bạch Nghiễn mềm hẳn đi:

“Đẹp lắm.”

Thi Đại không ngăn được ý cười:

“Cám ơn chàng.”

Nàng cúi đầu, nhìn những đường may tinh xảo trên giá y:

“Thêu cái này, khó lắm ạ?”

Nàng đánh giá áo cưới, không trông thấy ánh mắt chột tối đi của người trước mặt, chờ nàng ngẩng đầu, mới nhận rõ đôi đồng tử đen láy đậm đặc của chàng.

Bình thường chàng dùng sắc mặt lạnh nhạt nhìn người ta, chẳng buồn để tâm đến vạn vật, hôm nay ánh mắt chăm chú, đôi mắt hoa đào sâu thẳm đượm tình, làm trái tim người ta bỗng giật thót.

Chẳng ai thoát nổi ánh nhìn như khóa trói chặt thế này.

Thi Đại tiến lên, ngửa đầu hôn má chàng, nghiêm túc nói:

“Giá y đẹp rất đẹp, em thích lắm...thích vô cùng.”

Trước giờ nàng luôn như vậy, cho đối phương lời hồi đáp nóng bỏng nhất.

Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn cười bảo:

“Nàng thích thì tốt.”

Thi Đại chân chừ một lúc, thần bí kéo ngón tay chàng:

“Chàng theo em qua đây.”

Nàng cong ngón tay, dẫn Giang Bạch Nghiễn đến bên giường, dừng lại trước tủ gỗ cạnh giường, mở tủ, lấy hộp nhỏ bên trong ra.

Ôm hộp ngẫm nghĩ một chốc, Thi Đại đưa nó cho Giang Bạch Nghiễn:

“Có qua có lại, chàng mở ra đi.”

Quà đáp lễ này không nằm trong dự đoán, Giang Bạch Nghiễn thoáng sửng sốt, duỗi tay nhận lấy.

Hộp không lớn lắm, chàng dễ dàng mở ra, lọt vào tầm mắt là một xấp ngân phiếu dày ập và một vài quyển sổ nhỏ.

Thi Đại hơi xấu hổ, mím môi cười:

“Chàng lật xem thử nhé.”

Nắm ngón tay thon dài đặt lên quyển sổ, Giang Bạch Nghiễn mở một trang trong đó ra.

Ánh nến mờ nhạt rơi xuống hàng mi, chàng chớp mắt loang ra vài điểm sáng, lặng lẽ mỉm cười.

Toàn bộ đều là sổ viết tay Thi Đại cẩn thận chỉnh lý, quyển sổ này ghi chép lại tất cả mọi thứ liên quan đến cực Bắc.

Tuyến đường thích hợp ngắm cảnh nhất, nơi ngang qua trên đường, cùng phong tục dân gian độc đáo chỉ có ở bản địa.

Điểm bắt mắt nhất trong trang, viết đầy mỹ thực cảnh đẹp nổi tiếng ngoài cực Bắc.

Cầm cuốn khác lên, là liên quan đến Giang Nam.

“Chẳng phải chúng ta từng nói, cùng nhau dạo chơi ư?”

Thi Đại xoa mũi:

“Em đã chuẩn bị hết rồi, tuyến đường đi, những việc cần chú ý, ngân phiếu cần dùng. Đến lúc ấy, chàng chỉ cần theo em là được.”

Nàng chớp mắt, môi hồng khê cong:

“Dẫu không quý hiếm bằng giá y...nhưng đây là quà đáp lễ em tặng chàng.”

Tình cảm giữa người với người, Thi Đại không có thói quen luôn để người ta bỏ ra cho mình.

Thành hôn là chuyện của hai người, Giang Bạch Nghiễn bằng lòng tốn công sức thuê giá y cho nàng, Thi Đại thấy mình cũng nên hồi đáp lại.

Mười năm qua, phần lớn thời gian Giang Bạch Nghiễn đều bị giam cầm, hiếm có cơ hội được thấy mặt trời, sau khi thoát khỏi tay tà tu, lại trải qua sát phạt, gần như chưa từng được trải nghiệm cuộc sống của người bình thường.

Xét về một góc độ nào đó, chàng có sự non nớt gần như thuần khiết.

Những gì Giang Bạch Nghiễn thiếu thốn khi trước, Thi Đại muốn bù lại hết cho chàng.

“Cả Đại Chiêu đều ở trong chiếc hộp này.”

Thi Đại nhón mũi chân, khó giấu niềm hân hoan:

“Non xanh nước biếc, ngũ hồ tứ hải, chàng muốn đi đâu, em sẽ đưa chàng đi. Món ngon này, trò chơi thú vị, em cũng có thể tặng cho chàng.”

Nàng dứt lời ngẩng đầu, chất giọng dịu dàng mềm mại, ý cười như đóa hoa nở rộ dưới ánh đèn:

“Em sẽ đối xử với chàng thật tốt, cực kỳ tốt luôn.”

Vừa nói xong, Giang Bạch Nghiễn đã ôm nàng vào lòng.

Giá y như lửa, áo choàng trắng của chàng chẳng nhiễm bụi trần, hai bên giao nhau, như bóng tuyết phản chiếu mai đỏ.

Cõi lòng căng tràn, Giang Bạch Nghiễn hơi nghiêng đầu, hôn nhẹ lên cằm cổ trắng nõn của nàng.

Trước khi gặp Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn chưa từng nghĩ, sẽ có một ai đó như nàng ở bên mình lâu dài.

Cuộc đời chàng chỉ sống vì trả thù, bản thủ u ám, nhàm chán chẳng thú vị, như đêm dài đằng đẵng hoang vu không thấy điểm cuối.

Chỉ duy nhất Thi Đại, đột nhiên xuất hiện như ánh bình minh, quấy nhiễu hồ nước đọng.

Chỉ có nàng thôi.

“Ừm.”

Âm cuối trong trẻo, hơi thở Giang Bạch Nghiễn rơi trên cổ nàng:

“Thi Đại đối với ta rất tốt.”

Được hôn đến tê dại, Thi Đại vòng ôm thắt lưng thon gầy của chàng, gác cằm lên vai Giang Bạch Nghiễn, dụi nhẹ:

“Chàng thích không?”

Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, che giấu sóng ngầm sâu thẳm nơi đáy mắt:

“Ừm.”

Chàng nói đoạn mỉm cười, vén vài lọn tóc lòa xòa bên gò má ra sau tai:

“Thi Đại đối xử với ta thế này, ta rất thích.”

Chất giọng của Giang Bạch Nghiễn dễ nghe vô cùng, gần như thủ thủ dịu dàng, âm cuối nhẹ đến mức vờn quanh, như gió xuân lùa qua tai.

Thi Đại không chịu nổi giọng điệu này của chàng, nghe mà vành tai nóng hổi:

“Sau này sẽ còn vui hơn nữa.”

Nàng ổn định tinh thần, không kiềm nổi tò mò:

“Sao chàng lại nghĩ đến chuyện khảm nước mắt giao nhân lên giá y vậy?”

“Đồ tốt nhất, phải cho nàng hết.”

Giang Bạch Nghiễn rời mắt nhìn qua, chột cong môi:

“Ta muốn để tất cả mọi người đều biết, ta là của nàng.”

Thi Đại: “...”

Ngẩn ngơ vì câu nói của chàng, vành tai nàng lan đầy vệt đỏ đậm, lại nghe Giang Bạch Nghiễn nói tiếp:

“Nàng từng nói, muốn sao trên trời.”

Nhất thời chưa phản ứng kịp, đầu óc Thi Đại chết máy trong một thoáng.

Mãi một lúc sau, nàng mới nhớ lại mình đã nói câu ấy khi nào.

Là đêm giao thừa năm nay, cách đây vài tháng.

Lúc ấy nàng còn chưa thân với Giang Bạch Nghiễn, nói một câu chúc “năm mới vui vẻ” với chàng.

Giang Bạch Nghiễn không muốn dây dưa gì với người khác, nhận định Thi Đại tiếp cận mình là có mưu đồ, thế nên lạnh lùng dò hỏi, nàng muốn gì.

Thi Đại chưa từng nghĩ muốn chiếm lợi ích gì từ chàng, dứt khoát ăn nói linh tinh:

“Ta muốn sao trên trời ấy, Giang công tử có thể hái xuống thì hái cho ta nhé.”

Một câu đùa giỡn, vậy mà Giang Bạch Nghiễn vẫn nhớ mãi.

Thi Đại vô thức cúi đầu, giá y thêu đầy chỉ vàng, trên đó khóm mây mờ mịn, điểm tuyết nước mắt giao nhân tinh xảo, thật sự như sao sáng rợp trời.

Chết mất thôi.

Mặt lại nóng hơn rồi.

“Chàng chàng chàng, chờ một chút đã nha.”

Trái tim đập thành thịch không ngừng, Thi Đại giơ tay ôm nửa gương mặt:

“Em hơi xấu hổ.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Được.”

Yên tĩnh một lúc, Thi Đại buông tay phải xuống, để lộ mắt hạnh to tròn.

Sắc trắng dịu dàng, gương mặt nghiêng của Giang Bạch Nghiễn được vàng sáng bao phủ, như tô một lớp viền vàng mềm mại.

Trong bóng râm nhạt nhẽo, đôi mắt chàng như hồ nước lạnh, phản chiếu bóng hình nàng.

Yên ả quần quýt si mê, loáng thoáng đượm vẻ dụ dỗ.

Thi Đại sờ hạt ngọc tròn mượt mà nơi viền tay áo:

“Đây là sao chàng hái xuống cho em hả?”

Quá đôi xinh đẹp.

Rất khó hình dung tâm trạng vào giờ phút này.

Lò ng ngực như được lấp đầy, chỉ còn sót lại vui vẻ dịu dàng, từng đợt sóng vỗ về khiến trái tim nàng như hóa thành mặt hồ đọng đầy ánh sao.

Ánh sáng rực rỡ chuyển động trong một thoáng, còn hơn cả trăm ngàn lần rung động.

Thi Đại mỉm cười:

“Nó còn sáng hơn cả sao trời nữa.”

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt cong môi, đi về phía hộp gỗ tử đàn đựng áo cưới, mở một vách ngăn bên trong ra.

Trong chiếc hộp nhỏ hơn là một xấp giấy.

Không đúng.

Không phải giấy đơn thuần...

Tùng tờ ngân phiếu có mệnh giá lớn xếp chồng lên nhau, hợp thành con số trên trời cực kỳ khả quan, trừ cái đó ra, còn có vài tờ khế ước nhà cửa.

“Đây là tiền ta để dành mấy năm nay.”

Giang Bạch Nghiễn nghiêng mắt, chậm rãi ngược đôi mắt hoa đào, vẽ quyền rũ giữa hàng mày như tan ra:

“Ta và bọn nó, đều là của nàng.”

Đoán được câu tiếp theo, nhịp thở Thi Đại chậm lại.

Ngon nên vang lên lách tách, vết đỏ mỏng manh loang ra từ đuôi mắt chàng, xinh đẹp mê đắm.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Một khi thành hôn với ta, ta sẽ mãi mãi thuộc về nàng.”

Gò má càng thêm đỏ, Thi Đại ngược mắt, được Giang Bạch Nghiễn cúi người ôm siết.

Môi mỏng thiếu niên cọ vào vành tai nàng, như lời dụ dỗ dịu dàng:

“Nàng cần ta nhé, có được không?”

Dưới trăng xuân yên ắng, trái tim nhảy nhót, khó nén rung động.

Giá y rục rở, như ánh sao rơi xuống.

Nàng nghe tiếng mình đáp:

“Được.”

Chương 129

Hôn kỳ của Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn được định vào tiết tiểu hàn năm nay.

Sau khi vào đông, Trường An vẫn đổ tuyết theo thường lệ.

Tuyết trắng bay lất phất, phủ trắng mặt tường ngói đen. Trời đất là một vùng trắng xóa, phản chiếu những dải lụa đỏ rực trong phủ.

Nơi tổ chức đại hôn, là nhà riêng do Giang Bạch Nghiễn mua.

Tòa nhà tọa lạc trong thành Trường An, áp dụng kiến trúc vườn tược của Giang Nam, hành lang yên tĩnh, trang nhã thanh lịch, có nhiều đình đài lầu gác, hồ nước núi giả.

Nhìn khắp sân vườn, hoa mai đương độ nở rộ.

“Hôn lễ” xuất phát từ “lễ chạng vạng” thời cổ đại, có ý nghĩa âm dương giao thoa, thường được tổ chức vào hoàng hôn.

Đã gần chiều tối, Thi Đại ngồi trước gương trong phòng, được Giang Bạch Nghiễn chải kiểu phi tiên kế.

Phi tiên kế được búi cao trên đỉnh đầu, buộc hết các sợi tóc lên, để lộ gương mặt hồng hào xinh đẹp.

Thi Đại ngược mắt, cô nương trong gương cũng nhắc rèm mi lên, giữa trán vẽ hoa điện hình bướm, mày như núi xa, mắt hạnh long lanh, trầm tĩnh có thần.

Nàng đánh giá một lúc, mày mắt cong cong, chỉ vào kiểu tóc của mình:

“Như chú thỏ ấy.”

Giang Bạch Nghiễn cười, năm ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc, cắm cho nàng cây trâm cuối cùng:

“Xong rồi.”

Thi Đại quay đầu mỉm cười với chàng, nhẹ nhàng đứng dậy khỏi ghế.

Vì muốn thực hiện lời hứa trong tâm ma cảnh, hôm nay nàng và Giang Bạch Nghiễn thành thân, sẽ chải tóc cho nhau.

Dầu không hợp quy định, nhưng Giang Bạch Nghiễn có lòng, tất nhiên Thi Đại sẽ theo ý chàng.

Nàng buộc tóc cho Giang Bạch Nghiễn rất đơn giản, so sánh như vậy, độ khó của phi tiên kế cao hơn gấp mấy lần.

Vừa nãy nhìn thấy hết quá trình búi tóc, Thi Đại than thở, từ “khéo tay” đến “kỹ xảo thần kỳ”, khen chàng một phen.

“Thế này...”

Xoa đỉnh đầu, Thi Đại nói lời thật lòng:

“Nặng quá.”

Nàng chưa từng chải kiểu tóc búi cao phức tạp nhường ấy bao giờ, trên tóc còn có rất nhiều trâm cài tua rua uyên ương và chim nhạn, chỉ hơi nhúc nhích, đã nghe thấy tiếng trang sức va chạm nhau giòn giã.

Cảm nhận đầu tiên của Thi Đại là, ngay cả cổ của nàng cũng sắp không cử động nổi.

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Nếu nàng không thích, có thể tháo ra.”

Mấy năm nay chàng không hề bị lễ pháp trói buộc, sống những ngày thoải mái tùy ý, bản thân chẳng chút hứng thú với tập tục cưới gả phức tạp của Đại Chiêu.

Sở dĩ nhân nãi chuẩn bị, là vì Thi Đại thích.

Với chàng mà nói, nếu Thi Đại bằng lòng, từ bỏ hôn lễ cũng chẳng sao.

“Em nào không thích? Phức tạp một chút mới tốt, gọi là long trọng.”

Đến gần gương đánh giá trái phải, Thi Đại tươi cười nói:

“Em nghe tục ngữ có câu, một chải chải đến cùng, hai chải răng long đầu bạc, là điềm tốt.”

Nàng nói đoạn quay đầu, nhìn sang Giang Bạch Nghiễn.

Giang Bạch Nghiễn hiếm khi mặc áo đỏ, nhất là trang phục tinh xảo phức tạp như đồ cưới.

Tướng mạo chàng thiên về lạnh lùng, được sắc đỏ tôn lên, dung hòa nét quyền rũ giữa hàng mày, ngay cả đôi môi cũng đỏ hơn bình thường, vô cùng xinh đẹp.

Thật sự rất đẹp, khiến nàng vô thức phải nhìn thêm một lúc.

Búi tóc và trang điểm xong xuôi, tiệc cưới chính thức bắt đầu.

Lễ tiết Đại Chiêu khá nhiều, Thi Đại được thị nữ vây quanh đưa một cây quạt tròn, lấy quạt che mặt, bước ra khỏi viện.

Tiệc rượu bày ở núi sau, hoa mai nở rộ, đỏ trắng giao nhau, như thể ráng chiều được hái xuống từ phía chân trời.

Buổi tiệc long trọng, huân quý Trường An tụ tập nơi này, vô cùng náo nhiệt.

Chờ đôi tân nhân lộ diện, khách khứa trong bữa tiệc đều ngạc nhiên than thở.

Tân lang mặt mày như ngọc, tướng mạo xuất sắc, Thi Đại tuổi trẻ xinh đẹp, áo cưới của nàng khiến ai nấy phải ngạc nhiên vì quá đẹp.

Gấm hoa giá trị không nhỏ, nước mắt giao nhân càng là bảo vật quý giá hiếm có, nhìn khắp Đại Chiêu, áo cưới lộng lẫy đến mức này, có lẽ sẽ không còn bộ thứ hai.

Làm lễ che quạt, lễ đồng lao, bái trời đất.

Thi Đại nghiêm túc thực hiện hết một lượt, được Giang Bạch Nghiễn nắm nhẹ tay trái, hơi căng thẳng.

Khó khăn lắm mới kết thúc, Thi Đại không nén nổi lời nói trong lòng, hạ thấp giọng, thì thầm bàn tán với chàng:

“So với việc xem chúng ta làm theo quy trình, khách khứa càng muốn ăn uống hơn nhỉ?”

Giang Bạch Nghiễn cười hỏi:

“Nàng đói rồi?”

Thi Đại lời lẽ hùng hồn:

“Hôm nay là ngày quan trọng mà, sao em có thể ham ăn kia chứ?”

Nàng chỉ thèm một chút xíu thôi.

Cùng là đồng liêu vào sinh ra tử, hôm nay rất nhiều người của Trần Ách Ti đều đến dự.

Bạch Kinh đang hứng thú dùng bữa, ăn như gió cuốn mây bay, bên cạnh là Ân Nhu và khuyển yêu.

Vì lập công lớn khi ác ma xuất thế, tội của Tiểu Hắc giảm nhẹ

hơn nhiều, con rồi cứu vô số bách tính bình dân, chẳng còn là tượng trưng khiến người ta nghe thấy đã sợ mất mặt nữa.

Diêm Thanh Hoan trở lại Trường An, số lượng quà tặng khiếp người, theo lời hắn nói, phần lớn vàng bạc châu báu đều là tấm lòng của cha mẹ hắn.

“Họ nói là chúc hai người kim ngọc mãn đường.”

Khoác trên người áo vải giản dị, Diêm Thanh Hoan gãi đầu:

“Những đan dược còn lại, là ta tặng.”

Liễu Như Thường bên cạnh nhăm nháp bánh hoa mai:

“Niềm vui của danh môn vọng tộc, quả là tự nhiên đơn giản.”

Bạch Cửu Nương Tử búi ngùi từ tận đáy lòng:

“Còn không phải sao.”

Sắc mặt Trần Triệt thản nhiên, dứt cho nó miếng bánh trân châu.

Rắn trắng há miệng nuốt xuống, nhàn nhã lắc lư cái đuôi, cho hắn ta ánh mắt khen ngợi “thằng nhóc này tốt đấy, rất biết điều”.

Tổng Ngung Yên lười biếng dựa vào cương thi, tận mắt trông thấy tất cả: “...”

Khá lắm, lòng dạ Trần Triệt ai nấy đều biết.

Không phát giác động tác của một người một rắn, Liễu Như Thường chẳng ngăn nổi nụ cười, nhìn chăm chăm vợ chồng mới cưới.

Tốt tốt tốt, tuyệt tuyệt tuyệt, không hổ là cặp đôi mà nàng ta ưng ý, ngay cả hôn lễ cũng khiến người đời chấn động như vậy.

Nàng ta có nỗi niềm phấn khích của mẹ già tận mắt trông theo con gái xuất giá.

Những người may mắn sống sót trong vụ án Liên Tiên cũng có mặt trong hàng ngũ khách mời, các cô nương ngồi cùng bàn vui vẻ, nhìn thấy Thi Đại, đều nở nụ cười hân hoan.

“Chiêu Đệ đổi tên rồi, giờ là Tống Tiêu Trúc, muốn có cốt cánh như nhành trúc vậy.”

Triệu Lưu Thúy hưng phấn nói với Thi Đại:

“Nàng ấy đang khổ luyện đao pháp, dự định một năm sau sẽ đến nha môn làm việc, trừ bạo an dân như mọi người. Về phần ta...”

Nàng ta mỉm cười tươi sáng:

“Chờ sang năm, mời mọi người đến quán ăn của ta dùng bữa nhé.”

Thư Thánh ngồi cùng bàn với bọn nhỏ, khoác trên người áo xanh giản dị, dùng nho thuật làm ảo thuật cho đám trẻ, nhận được rất nhiều lời khen.

Trừ con người ra, lấy yêu họa bì làm chủ, nhóm yêu quái cũng có chỗ ngồi riêng.

Dạ du thần bận rộn tuần tra, tặng lễ từ sớm, là bảo vật đặc sắc từ khắp Cửu Châu.

“Bất tri bất giác, Đại Đại đã lớn đến nhường này rồi.”

Mạnh Kha ngồi ở bàn chính, một tay chống cằm, vẻ mặt buồn ngủ:

“Thời gian trôi qua nhanh quá.”

Là mẹ, hôm nay con gái xuất giá, tất nhiên bà rất vui, nhưng

trong lòng vẫn không nở.

Thi Đại nghe vậy mỉm cười:

“Đều ở thành Trường An, chắc chắn chúng con sẽ về nhà mà.”

“Chẳng phải các con định nhân lúc xung quanh yên ổn, ra ngoài dạo chơi ư?”

Thi Kính Thừa nói:

“Dẫu thế nào, mọi chuyện cũng phải cẩn thận.”

Dứt lời lại cảm thấy, với thực lực của Giang Bạch Nghiễn, dù có gặp kẻ xấu lòng dạ bất chính, cũng nên là đối phương lo lắng mới phải.

Nhắc đến chuyện này, Thi Đại thề thốt đảm bảo:

“Con sẽ mang đồ ngon về cho mọi người!”

Nụ cười Thẩm Lưu Sương ôn hòa, lịch sự gật đầu với Giang Bạch Nghiễn:

“Chăm sóc tốt cho Đại Đại.”

Ấn ý là nếu không tiêu tử người chết chắc.

Nàng ta sờ mặt nạ na su bên hông.

Thi Vân Thanh gặm bánh sữa, hai má căng phồng, ánh mắt lập lòe.

Cậu nhóc không có quá nhiều tâm tư vòng vèo, chỉ thấy hôm nay tỷ tỷ rất đẹp, nàng có thể gả cho người trong lòng, Thi Vân Thanh vui thay nàng.

“Trai tài gái sắc, trời sinh một đôi. Chúc hai vị trăm năm...”

Sóng mắt Bách Lý Thanh Chi chuyển động, chợt mỉm cười:

“Năm nào cũng hảo hợp.”

Tuy Đại Chiêu không thể thành tiên thành thần, nhưng người tu đạo có linh khí nuôi dưỡng, tuổi thọ lâu dài.

Như Thư Thánh đã sống đến mấy trăm tuổi.

Lúc này chúc phúc “trăm năm hảo hợp”, dường như hơi ngắn ngủi.

Đúng lúc này gió đông vờn qua mặt, thổi tung hoa mai rơi đầy đất.

Người tham gia bữa tiệc khẽ thốt lên:

“Mau nhìn trên trời!”

Thi Đại ngẩng đầu, trong lòng khẽ động.

Vòm trời ửng lên từng khóm mây, tỏa ra ánh sáng bảy màu, nhất thời linh khí như sóng, lấp đầy khoang phổi nàng.

Bóng mây cuộn cuộn, trời giáng điềm lành, báo trước an khang mỹ mãn, vận may vào người.

Ngay khoảng không trên đỉnh đầu nàng, khóm mây tụ rồi lại tan, phác họa đường nét của một chú hồ ly nhỏ.

Thi Đại vỡ lẽ bật cười, thiên đạo ban phúc, đây là quà A Ly gửi đến.

Sắc trời dần mờ tối, mặt trăng nhô ra khỏi núi tây, đèn đuốc trong phủ lần lượt bùng sáng, đã đến lúc vào tân phòng.

Ban ngày mệt mỏi chết, cả người đầy mùi rượu chè son phấn. Thi Đại tắm rửa một lượt, mặc áo ngủ bên trong, bên ngoài vẫn phủ áo cưới, khi đến hôn phòng, Giang Bạch Nghiễn đang đứng bên bàn.

Chàng cũng vừa tắm xong, tóc đen uốn lượn xõa xuống, giữa hàng mày phủ hơi nước mỏng manh, nghe tiếng quay đầu, lặng lẽ mỉm cười.

Nương theo ánh lửa, Thi Đại trông thấy lúm đồng tiền nho nhỏ bên má Giang Bạch Nghiễn.

Như một bức tranh mỹ nhân quyền rũ trải ra trước mặt nàng.

Tóc dài đen mượt, áo cưới đỏ rực, sắc da Giang Bạch Nghiễn trắng lạnh như ngọc, nhắc mí mắt nhìn qua, lười biếng lại quyền rũ.

Lần đầu tiên chàng khoác trang phục xa hoa nhường ấy, áo gấm chói sáng, rực rỡ phong lưu, áo ngủ bên trong hơi mở ra, để lộ xương quai xanh trắng nõn.

Thi Đại có lý do để tin tưởng, chàng cố ý đây mà.

Với tính cách lạnh nhạt nghiêm túc của Giang Bạch Nghiễn đối với người khác, chàng vĩnh viễn sẽ khép chặt vạt áo, không lộ lấy một khe hở.

Thi Đại: "..."

Không thể không thừa nhận, nàng đã cắn câu.

Rời khỏi nhóm người ồn ào, màn đêm buông xuống, yên lặng như tờ, cuối cùng nàng đã nhận thức rõ ràng, đây là đêm tân hôn của nàng và Giang Bạch Nghiễn.

Chỉ có hai người họ thôi.

"Rượu hợp cần."

Giang Bạch Nghiễn bung ly rượu gỗ trên bàn, nhắc tay đưa cho nàng:

"Uống không?"

“Tất nhiên phải uống.”

Thi Đại nhận ly rượu, cảnh giác bảo:

“Chẳng phải tử lượng của chàng tệ lắm ư? Không say đấy chứ?”

Đem tân hôn lại choáng váng ngủ mất thì...Giang Bạch Nghiễn vui là được.

Giang Bạch Nghiễn cười khề:

“Tất nhiên sẽ không.”

Hai người cùng uống, Thi Đại nhắm nháp tí mĩ, khề cong môi.

Rượu hợp cần là nhóm người Mạnh Kha chuẩn bị, rất dễ thấy họ đã cân nhắc đến tử lượng của Giang Bạch Nghiễn, dùng rượu trái cây với độ cồn thấp nhất.

Rượu vào họng, mùi vị thảo mộc thấm đẫm ruột gan.

Nàng ngẩng đầu, liếc mắt trông thấy vệt ửng đỏ nơi gò má Giang Bạch Nghiễn.

Thi Đại không kiềm nổi bật cười:

“Chàng vẫn ổn chứ?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

Chàng khề chớp mắt, đồng tử đen láy như thấm màn sương, có vẻ đang nhìn Thi Đại lại như ngắm giá y chói sáng rực rỡ trên người nàng.

Một lúc sau, Giang Bạch Nghiễn đến gần nàng một bước:

“Muốn hôn.”

Chùng như vì cả căn phòng quá đỗi yên ắng, chàng thì thào ra tiếng, chỉ hai chữ thôi, đủ để người ta mặt đỏ tai hồng.

Thi Đại siết chặt tay áo, hơi ngẩng đầu, rơi vào tấm lưới hương thơm quấn quanh.

Giang Bạch Nghiễn hôn nàng rất nhẹ.

Mang theo vẻ mơ màng chéng choáng, giữa môi chàng đầy hương thơm, đầu lưỡi lướt qua, như đóa hải đường mềm mại mỏng manh.

Thi Đại nghe chàng lên tiếng, xen lẫn hơi thở loạn nhịp:

“Chúng ta thành hôn rồi?”

Nàng gật đầu, dùng giọng điệu nghiêm túc:

“Ừm.”

Vừa thốt ra một chữ, Thi Đại tập trung tinh thần.

Nhớ ra rồi.

Kinh nghiệm tiếp xúc thân mật của Giang Bạch Nghiễn với người khác cực kỳ ít ỏi, thoát đầu ngay cả ôm hôn chàng cũng chẳng rõ ràng.

Lẽ nào chàng...không hiểu...?

“Đêm tân hôn.”

Thi Đại lấy hết can đảm, giả vờ bình tĩnh:

“Chàng có biết phải làm gì không?”

Bên tai im ắng một thoáng.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ mỉm cười, môi mỏng thấm ướt

hương rượu, hiện rõ màu đỏ rực rỡ.

Thiếu niên kiếm khách mày mắt lạnh nhạt, bình thường mang theo đôi chút kiêu ngạo lười biếng, như tuyết lạnh trên đỉnh núi, chẳng ai có gan đến gần.

Ngày hôm nay, tuyết lạnh phục tùng, tan chảy trong lòng bàn tay nàng.

Hương thơm sạch sẽ mát lạnh của giao nhân áp sát.

Giang Bạch Nghiễn hé môi, từng câu từng chữ như móc câu nhỏ:

“Nàng muốn làm gì ta, đều được hết.”

Chương 130

Tiểu hàn sắp hết, đêm khuya yên tĩnh.

Cả thành Trường An chìm trong mộng, im ắng như tờ, chỉ nghe thấy vài tiếng vang khẽ khi tuyết rơi.

Trong phòng sắc đỏ đậm đà, từ ngoài cửa đến bên giường, rồi lại lan đến gò má Thi Đại.

Nàng không phải tính cách dễ xấu hổ đỏ mặt, nhưng đối diện với Giang Bạch Nghiễn, thường không chống đỡ nổi.

Lướt lại lời chàng nói ban nãy trong lòng một lượt, Thi Đại không đáp mà hỏi ngược lại, suýt nữa cắn trúng lưỡi mình:

“Chàng muốn em làm gì chàng?”

Nhìn ra vẻ lúng túng của nàng, Giang Bạch Nghiễn cười:

“Ta biết.”

Biết gì kia?

Đầu óc Thi Đại chết máy, lập tức phản ứng lại, chàng đang trả lời câu hỏi “đêm tân hôn phải làm gì”.

Vành tai nàng ửng hồng, Giang Bạch Nghiễn liếc mắt, giọng nói rất nhẹ:

“Ta từng đọc sách.”

Bị giam cầm gần ấy năm, chàng hiểu biết ít ỏi về mọi thứ trên đời, con đường tìm hiểu chúng, chính là đọc sách.

Tiểu thuyết, sách y, giải đáp chi tiết nội kinh, Giang Bạch Nghiễn cũng đã đọc rất nhiều thứ liên quan đến chuyện tối nay.

Vài ngày trước, lúc chuẩn bị tiệc cưới, Thi Kính Thừa còn nhét cho chàng một quyển sách tranh.

Rất khó cho Giang Bạch Nghiễn để hiểu được nội dung trong tranh.

Nam nữ quần quýt khó rời, khiến chàng chỉ thấy chán ghét.

Rất không đúng lúc, suy nghĩ đầu tiên của Giang Bạch Nghiễn lại là, nếu dùng mũi kiếm xuyên qua da thịt người trong tranh, máu đỏ nhuộm xương trắng, trào ra sắc đỏ tươi, hẳn sẽ là cảnh tượng thú vị hơn.

Lúc này đối diện với Thi Đại, chàng lại có hiểu biết khác.

Giữa hàng mây vẫn là nét trong trẻo lạnh nhạt, Giang Bạch Nghiễn hé môi, lời chàng thốt ra lại quá đổi mập mờ:

“Nàng muốn đến không?”

Thi Đại thấy chàng giơ tay phải lên, chừng như hờ hững, chạm vào vạt áo hé mở.

Không có gì phải hồi hộp hết, ôm hôn cũng đã làm rồi, chẳng lẽ còn sợ chuyện này.

Tăng thêm can đảm cho mình trong lòng, Thi Đại cất bước.

Giang Bạch Nghiễn chẳng nói gì, ngồi xuống giường, ngửa mặt nhìn nàng.

Dưới ánh nến, đáy mắt chàng mơ màng, như có sương mây lượn lờ.

Thi Đại tiến về trước, đầu ngón tay chạm vào vạt áo chàng.

Yết hầu Giang Bạch Nghiễn nhúc nhích, hơi rử mắt, chăm chú nhìn ngón tay nàng, lặng lẽ chờ nàng cởi ra.

Bình thường nàng giỏi nhất là chuyện trò ríu rít, nói mãi chẳng hết, chỉ mỗi lúc này chột hành quân lặng lẽ, một chữ cũng chẳng thốt nên lời.

Trong đầu mơ hồ, thoáng chốc lóe lên vô vàn suy nghĩ, lung tung rối loạn.

Cởi áo cưới ra, áo ngủ bên trong là một màu trắng sạch sẽ không tỳ vết.

Trong sắc trắng cực hạn, màu đỏ quanh người Giang Bạch Nghiễn giảm bớt vài phần, như thể được điêu khắc từ ngọc thạch, thêm đôi chút lạnh nhạt chỉ có thể nhìn từ xa không được khinh nhờn.

Lần đầu tiên Thi Đại làm chuyện này, động tác vô cùng vụng về. May mà áo ngủ dễ cởi, qua đôi tay nàng, cuối cùng đã rơi xuống.

Nàng vẫn biết rõ, trên người Giang Bạch Nghiễn có rất nhiều vết thương, một số là sẹo để lại thuở bé bị ngược đãi, một số là do chém giết quyết đấu sinh tử.

So với cảnh tượng trông thấy cơ thể chàng lần đầu, lúc này nhìn qua, sẹo đã mờ đi không ít.

Thi Đại hỏi:

“Chàng dùng thuốc xóa sẹo?”

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Vài tháng sau, có lẽ sẽ biến mất hơn phân nửa.”

Thi Đại yêu thích những thứ xinh đẹp, từng khen dung mạo chàng xuất chúng.

Đáng tiếc chàng chỉ có mỗi gương mặt là lọt vào mắt, dưới lớp y phục, cơ thể giăng đầy vết sẹo, xấu xí dữ tợn.

Vết sẹo như con rết chiếm cứ, thật sự chẳng chịu nổi.

Tặng cho Thi Đại, phải là thứ tốt nhất.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Nếu nàng không thích, tôi nay tắt nến...”

Không chờ chàng nói xong, Thi Đại đã hôn lên môi mỏng của chàng.

Đầu ngón tay vô thức cuộn lại, Giang Bạch Nghiễn ngửa đầu, phối hợp động tác của nàng.

“Sao mà không thích cho được.”

Thi Đại nói:

“Đẹp lắm.”

Chừng như vì nụ hôn này, từ phần cổ Giang Bạch Nghiễn trở xuống, ửng lên một vết hồng nhạt.

Tóc đen rủ xuống, quán quýt cùng một chỗ với tóc của Thi Đại, phớt qua đầu vai và lộ ng ngực, rất ngứa, khiến hơi thở chàng dồn dập.

Sắc đêm sâu thẳm, ngoài cửa sổ là bóng đen vô tận.

Mặt trăng khuất trong tầng mây, chỉ còn lại vài ánh sao trắng bạc, tiếng vang gió tuyết dần dần lắng xuống, vạn vật yên tĩnh nhẹ nhàng.

Thi Đại chậm rãi hít thở, hơi lạnh thấm vào phổi, khiến nàng

tĩnh táo hơn đôi chút.

Vừa tắm xong, nàng cởi bỏ trang sức và lớp trang điểm, gương mặt không tô son điểm phấn xinh đẹp trong trẻo, làn da trắng mịn, chỉ có đôi môi đỏ thắm, như hoa đào thắm sương.

Thi Đại hôn xuống từng chút một.

Nàng và Giang Bạch Nghiễn ở bên nhau suốt một năm, ôm hôn không ít.

Giang Bạch Nghiễn vẫn nhạy cảm như cũ, hễ là nơi hơi thở nàng lướt qua, toàn bộ đều ửng đỏ.

Dường như khó lòng chịu đựng, yết hầu chàng nhúc nhích, âm th ở đốc khe khẽ, vòng ôm thắt lưng Thi Đại.

Nụ hôn nhẹ nhàng dày đặc đến cần cổ.

Thi Đại cọ cần cổ chàng:

“Em vui lắm.”

Giang Bạch Nghiễn chỉ phát ra tiếng thì thầm hơi khàn:

“Hửm?”

“Thành thân đó.”

Thi Đại tươi cười nói:

“Đây là một trong những chuyện quan trọng nhất trong đời mà?”

Nàng nói đoạn mỉm cười, không hề che giấu tình cảm trong lòng chút nào, đôi mắt sáng rực tựa sao trời:

“Có thể thành thân với chàng, em rất vui.”

Vì trải nghiệm thuở nhỏ, tính tình Giang Bạch Nghiễn bất

thường, cảm giác an toàn mỏng manh.

So sánh như vậy, Thi Đại rất vui lòng bày tỏ nỗi niềm hân hoan của nàng cho chàng hết lần này đến lần khác, lấp đầy khe hở trong lòng chàng.

Được nàng tươi cười nhìn chăm chú, cảm xúc vui vẻ, hân hoan và đôi chút ngại ngùng trong mắt hạnh ấy hợp thành một dòng suối nhỏ, gợn nước lăn tăn, ập thẳng lên trên.

Nói xong một câu, Thi Đại hôn nhẹ lên cổ chàng, ngẩng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, nàng chột nín thở.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng không chớp mắt, mày mắt lạnh nhạt loang ra vết ửng hồng, như Bò Tát phục tùng, sa đọa sắc dục.

Thiếu niên hiem khi đ ộng tình, ánh trăng trong suốt sạch sẽ chiếu rọi trên gương mặt, cảm dục lại quấy rối, như ngọc thô tỏa sáng.

Chàng chột cong môi:

“Ta cũng vui lắm.”

Giang Bạch Nghiễn ôm eo nàng, ý cười nhẹ nhàng:

“Nàng hôn nữa nhé.”

Đối diện chàng trong tình cảnh này, chẳng ai có thể nói nên lời từ chối.

Thi Đại lấy hết can đảm cúi đầu, lần này nụ hôn in trên ngực chàng.

Nàng biết chừng mực, không nặng không nhẹ, sức lực chỉ như nàng bướm vỗ cánh.

Bàn tay vòng quanh thắt lưng Thi Đại chột siết chặt, đầu ngón

tay Giang Bạch Nghiễn run nhẹ, vô thức ôm nàng chặt hơn.

Thi Đại ngẩng đầu:

“Chàng nhột hả?”

“Có chút.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, đuôi mắt cong cong:

“Thích.”

Thi Đại: “...”

Đôi phương thẳng thắn nhường này, ngược lại khiến người nắm thế chủ đạo như nàng chột xấu hổ, nhất thời không có tiền đồ mà ngẩn ngơ, bị Giang Bạch Nghiễn mê hoặc.

Ánh trăng len lỏi qua tầng mây, tia sáng xuyên vào rèm cửa sổ, như vụn vàng rải đầy đất.

Thi Đại thuận thế cúi đầu, nhìn xuống.

Làn da Giang Bạch Nghiễn quá trắng, cơ xương rõ ràng, như tượng ngọc tùy nàng điêu khắc, giờ đây ứng sắc đỏ, đầy nhục d*ch nhưng chẳng ô uest.

Vết sẹo vắt ngang ngực chàng đã hóa thành màu nâu nhạt, Thi Đại thử chạm vào, xúc cảm không quá rõ ràng, hết như làn da, nhẵn mịn mềm dẻo.

Giang Bạch Nghiễn không hề phản kháng, bị nàng chạm vào, thân hình căng chặt.

“Giang Trâm Ngọc.”

Thi Đại cười nói:

“Chàng rất đẹp.”

Những gì nàng nói là lời thật lòng, ánh mắt dờn xuống dưới, lướt qua thắt lưng thon thả rắn chắc của chàng.

Đường cong căng hẹp, đường nét cơ bắp giãn ra rõ ràng, tầm mắt Thi Đại đi qua, có một thoáng chân chừ.

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, nhìn xuống theo mắt nàng, yết hầu nhúc nhích, ngược rèm mi như cười như không.

Bên dưới là khu vực cấm.

Đầu ngón tay Thi Đại nóng bừng, hơi nóng thiêu đốt từ lòng bàn tay đến vành tai.

Cũng đúng lúc này, Giang Bạch Nghiễn nghiêng người đến gần, nhỏ tiếng gọi nàng:

“Đại Đại?”

Chàng dùng giọng điệu nghi vấn, âm cuối khàn khàn rất khẽ.

Thi Đại nghe được chút ý cười ẩn bên trong...

Chắc chắn là Giang Bạch Nghiễn cố ý đây mà.

Nàng nhanh chóng trừng mắt.

Chạm phải ánh mắt đó, Giang Bạch Nghiễn cong môi.

“Phần còn lại...”

Chàng lên tiếng:

“Để ta dạy nàng, có được không?”

...Cứu với.

Chịu không nổi nhất chính là giọng điệu thế này đây, biểu cảm của Thi Đại chợt cứng đờ, cả gương mặt nóng rẫy.

Nàng nghe hiểu ý Giang Bạch Nghiễn, cõi lòng có ngượng
ngùng cũng có mong đợi, ánh mắt vụt sáng, gật đầu đáp:

“Được.”

Nụ cười tươi hơn, Giang Bạch Nghiễn đứng dậy ôm nàng, đặt
cô nương trong lòng xuống giường.

Nằm trên chiếu, mái tóc đen nhánh của Thi Đại dập dờn như
suoối chảy, giá y đỏ rực theo đó mở rộng, như hào quang ngàn
trượng.

Giang Bạch Nghiễn cúi người, môi mỏng chạm lên vành tai
nàng:

“Có muốn dùng pháp thuật không?”

Thi Đại ngẩn ngơ:

“Pháp thuật gì?”

Đầu lưỡi cuốn lấy dái tai nàng, giọng nói Giang Bạch Nghiễn
rõ ràng:

“Chuyển dời đau đớn.”

Thi Đại: “...”

Thi Đại: “???”

Từ sau khi nàng tỏ rõ không muốn Giang Bạch Nghiễn chịu
đau, chàng luôn tôn trọng ý nguyện của Thi Đại, hiếm khi
dùng tà thuật này.

Chẳng qua có lúc thấy Thi Đại quá mức khó chịu, Giang Bạch
Nghiễn vẫn dời đau đớn lên người mình.

Đầu óc nàng chớp máy trong một thoáng, chờ phản ứng lại,
mặt mày đỏ bừng.

“Không cần.”

Thi Đại nghĩ cũng không thèm nghĩ, nói nhanh:

“Có gì để chuyển dời đâu chứ?”

Nếu thật sự chuyển dời...cũng kỳ lạ quá rồi!

Giang Bạch Nghiễn ngoan ngoãn đáp một tiếng, lòng bàn tay phải vuốt v e áo ngoài của nàng.

Đây là giá y do chàng thuê.

Nước mắt giao nhân lấp lánh, áo gấm chói mắt, như ráng chiều nở rộ.

Giang Bạch Nghiễn mở dây buộc, tự tay lột ra sắc chiều tà ấy.

Ráng chiều đỏ rực rút đi, lọt vào mắt là sắc trắng dịu dàng.

Trăng tròn sáng trong, thấp thoáng ánh sáng như chất ngọc, Giang Bạch Nghiễn rủ mắt, nghe thấy tiếng tim đập tựa trống dồn.

Chàng chưa từng thấy qua tình cảnh thế này.

Cơ thể phàm tục, lẽ ra là nổi tẻ nhạt không thú vị, kéo dài không ngớt. Dầu là vỏ ngoài xinh đẹp hay xấu xí khô sở, với chàng chỉ như cỏ rác.

Chỉ được phân chia giết có thuận tay hay không.

Thất tình lục dục, tham oán giận si, với Giang Bạch Nghiễn mà nói, chẳng sánh bằng nổi niềm sung sướng khi mũi dao lún vào da thịt, máu tươi đầm đìa.

Mãi cho đến lúc gặp Thi Đại, chàng mới đến biên đạo d*o tình của nhân gian dạo chơi một lượt.

Bàn tay phải quen cầm kiếm, có thể dễ dàng bóp nát xương cổ

tay của kẻ khác, giờ đây nhẹ nhàng nhấc lên, chạm vào ngực nàng.

Nơi ngón tay chàng lướt đến, ngứa ngáy như tia điện chạy qua. Thi Đại như bị bỏng, lòng thấy xấu hổ, dùng mu bàn tay che mắt.

Tầm nhìn tối đen, những giác quan còn lại càng thêm rõ rệt.

Hơi thở Giang Bạch Nghiễn rơi lên khóe môi và bờ vai nàng, tỉ mỉ liếm mướt, để lại những dấu hôn đỏ rực.

Thường xuyên cầm kiếm, lòng bàn tay chàng có vết chai, như viên ngọc ấm áp, thuận theo cần cổ của Thi Đại lướt xuống, hóa thành gợn sóng, dẫn đến những cơn run rẩy kéo dài bất tận.

Nàng dịch tay phải đang che trước mắt, được Giang Bạch Nghiễn vượt v e đầu gối, nhẹ nhàng xoa nắn.

Thi Đại đã hiểu đại khái, cảm nhận trước đó không lâu của Giang Bạch Nghiễn rồi.

Thần trí bị chàng dẫn dắt, chỉ là động tác nhỏ nhẹ thôi cũng khiến nàng thất thần hồi lâu.

Dịu dàng là điều khó chịu nhất, bện thành lòng giam ô ạt kéo tới, khiến người ta cam tâm tình nguyện đắm chìm bên trong.

Thi Đại co bắp chân lên:

“...Nhột.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, ý cười tan chảy:

“Nàng cũng rất đẹp.”

Thi Đại: “...”

Trái tim như được lông vũ gãi ngứa không ngừng, nàng khó

chịu quá đỗi, vùi đầu chui vào chăn.

Chỉ trong nháy mắt, Giang Bạch Nghiễn lại hôn lên ngực nàng.

Nửa vàng trắng sáng được ẩn giấu trong tim thiếu nữ, ánh nền lấp lòe, loang ra những gam màu ấm áp.

Giang Bạch Nghiễn dốc lòng ngậm nó lên, cọ nhẹ một lúc, chọt ngược mắt.

Nhịp tim dồn dập liên tiếp từng hồi, vang vọng đỉnh tai nhức óc, Thi Đại đối diện với ánh mắt chàng.

Thiếu niên bình thường lạnh nhạt, một khi đượm tình, khiến người ta động lòng nhất.

Dưới ánh nền, Giang Bạch Nghiễn nằm rạp trên người nàng, vàng sáng lan trong đáy mắt, đuôi mắt vành tai đỏ rực, toát ra vẻ thuần khiết vô tội.

Nhưng đôi môi đỏ thắm kia lại như đoá hoa kiều diễm, tấn công vàng trắng tròn, chậm rãi nhẹ nhàng nhấm nháp.

Giang Bạch Nghiễn hỏi nàng:

“Thích không?”

Cả người nàng như sắp bốc cháy.

Thi Đại nhắm mắt:

“Ừm.”

Thế nên nàng nghe thấy tiếng cười trong trẻo của đôi phương:

“Tiếp tục nhé?”

Sắc trắng bị ngăn cản ngoài cửa sổ, đốm sáng lẻ tẻ xuyên qua khe hở lá cây, rơi vào đuôi mày nàng.

Cơ thể gần như kéo căng thành cây cung, Thi Đại đáp:

“Được.”

Nhận được sự cho phép, Giang Bạch Nghiễn tiếp tục đi xuống, đầu đã cố hết sức kiềm chế, vẫn có cảm giác như muốn nuốt chừng nàng vào bụng.

Cảm giác xâm nhập như có như không, dần kéo đến bụng nàng, Thi Đại rùng mình:

“Chờ, chờ chút!”

Nàng không kiềm nổi lấp bắp:

“Bên dưới không cần đâu.”

Nghe ra run rẩy trong giọng nói của nàng, Giang Bạch Nghiễn không hôn nữa, dịu giọng cười đáp:

“Được.”

Thi Đại bị chàng cười đến mặt mày nóng rẫy, chẳng lên tiếng nữa.

Lựa đỏ trong phòng dập dờn, ánh đèn mờ ảo. Nàng hơi mơ màng, khó khăn lắm mới đè nén tạp niệm, Giang Bạch Nghiễn lại phủ người xuống.

Mùi hương giao nhân mát lạnh, rõ ràng là hương vị thiên lạnh, tối nay bao bọc lại toát ra màu sắc mê hoặc dị thường.

Một ngón tay áp lên môi nàng, Giang Bạch Nghiễn nói:

“Nếu khó chịu, nàng cứ cắn nhé.”

Cách nhau quá gần, khóe mắt Thi Đại lướt qua, liếc thấy nốt ruồi nho nhỏ dưới môi chàng, tôn lên môi đỏ răng trắng, như một mảnh ngọc vụn, hấp dẫn khó hiểu.

Ngay sau đó, là thăm dò rất nhẹ thoạt đầu.

Răng nanh Thi Đại cọ qua ngón trỏ chàng, không chế sức lực, không để lại dấu vết.

“Không sao đâu.”

Giang Bạch Nghiễn nói nhỏ:

“Cứ dùng sức.”

Con đau của Thi Đại vì chàng mà có, nếu nhận được nỗi đau do nàng ban cho, chưa chắc không phải chuyện may mắn.

Đau đớn và vui sướng, tối nay đều bắt nguồn từ nàng.

Đây là cảm giác chân thực của việc được sống, vì tình và dục xa lạ mà chàng hoang mang chẳng biết làm sao, cũng đắm chìm bên trong.

Cách đó không lâu đã tắt qua, tóc đen của Thi Đại tản ra như chạc cây, hơi nước trong trẻo giữa mái tóc, có mùi thơm của xà phòng, cũng có hương hoa thoang thoảng.

Được hơi thở của nàng bao bọc, chàng như chìm xuống biển sâu, không vùng thoát nổi.

Đỏ rực nơi đáy mắt càng đậm, Giang Bạch Nghiễn chẳng nỗ lực làm vội, chỉ hôn nàng từng chút một, thỉnh thoảng hé môi, thủ thỉ gọi tên nàng, từng tiếng mềm mại.

Phí công mở miệng, Thi Đại lại chẳng nói nên lời.

Hơi nóng lượn lờ, đầu óc nàng hỗn loạn, cái gì cũng chẳng bắt được, không tự giác ngẩng đầu, chạm vào đôi mắt hoa đào của Giang Bạch Nghiễn.

Đồng tử đen lấp lấp đầy sắc trắng, dâng lên ẩm ướt, sáng rõ, quyến rũ xinh đẹp khiếp người.

“Ta đã là của nàng.”

Giang Bạch Nghiễn cong môi, như dõ dành như dụ dỗ, âm thanh th ở dốc như tơ:

“Mãi mãi bên cạnh ta, có được không?”

Đời này chàng sống chẳng ra gì, một không thân thích hai không nhớ mong, bằng lòng giao tính mạng cho Thi Đại, từ đây một đời một kiếp, đời đời kiếp kiếp, luôn trói chặt bên nàng.

Chàng là của nàng.

Tất cả cổ chấp tham lam, tất cả yêu hận oán quýt si mê, cùng cơ thể và trái tim đã ngấm máu từ lâu.

Toàn bộ đều là của nàng.

Sắc đêm u tối, nụ cười Giang Bạch Nghiễn gần như kiều diễm, trong mắt là sóng ngầm nồng nhiệt tột cùng, cũng kiềm nén cực độ.

Như con thuyền ra khơi, thoát đầu chẳng thể khởi hành, sóng dần dâng cao, dòng nước chảy vào róc rách.

Vài sợi tóc đen thâm ướt dán vào thái dương chàng, được Thi Đại vén ra.

Nàng rất ít khi được người ta đối xử trân trọng nhường ấy, từ nhỏ đến lớn, mỗi một phần thiện ý mà nàng nhận được đều quý giá trân trọng.

Chính vì thế, niềm vui của Thi Đại rất dễ đến, chỉ cần người khác cho nàng đôi chút quan tâm và chăm sóc.

Vài tia sáng nhỏ bé cũng có thể khiến nàng thỏa mãn, hướng hồ thứ Giang Bạch Nghiễn tặng cho nàng, là cả một tình hà rực rỡ.

Chói mắt nóng bỏng nhường ấy, như mộng đẹp mờ mịt.

Lần đầu tiên trong đời, nàng trải nghiệm thế nào là được trân trọng.

Vành mắt Thi Đại ửng đỏ.

“Tất nhiên rồi.”

Nàng nghiêm túc lên tiếng:

“Em thích chàng đến, đến nhường ấy kia mà.”

Giang Bạch Nghiễn cử động rất nhẹ, áp sát vành tai nàng:

“Đại Đại, gọi tên ta.”

Thi Đại cọ sát ngón tay chàng:

“Giang Trầm Ngọc.”

Âm thanh nhỏ vụn vang vọng trong phòng tân hôn yên ắng, Giang Bạch Nghiễn hé môi, dùng âm bật hơi khàn khàn:

“Gọi nữa nhé.”

Suy nghĩ của Thi Đại mơ hồ trong một chốc, như bị nâng lên tầng mây cao sương mù mờ mịt.

Ý thức quay về, nàng thốt ra không lưu loát:

“...Phu quân.”

Khó khăn nói xong hai chữ, Thi Đại càng thêm phiền muộn...

Giang Bạch Nghiễn chột khựng lại, ngay sau đó, khó lòng không chế.

Chẳng chút phòng bị, Thi Đại thất thần, ngậm chặt ngón tay

chàng.

Nàng mơ màng nghĩ, như trải qua một đợt xuân hạ thu đông.

Lúc cõi hết giá y gió lạnh thấu xương, hơi lạnh ngấm vào cơ thể.

Nụ hôn nhỏ vun như mùa thu dài đằng đẵng, ngay cả hơi thở cũng hóa dịu dàng.

Mùa hạ nóng bức, chất giọng mềm mại của Giang Bạch Nghiễn vẫn vít bên tai, vẫn vò xao động từng chút một vào tận xương cốt.

Khô nóng quá đổi, Thi Đại sắp tan chảy.

Ngay sau đó, sắc xuân bùng lên tức khắc.

Mùa xuân vô tận, tràn vào mưa phùn rả rích.

Trái tim vốn vắng vẻ được lấp đầy, khiến cho những nơi khác cũng như nước ấm mới sinh sôi, ấm áp hài hòa, đưa nàng chìm vào giấc mộng dịu dàng chẳng thể kiềm chế.

Giang Bạch Nghiễn móc lấy ngón tay nàng, mười ngón tay đan xen cùng chàng.

Vui sướng nhường này, còn mất hồn hơn cả đau đớn.

Như muốn đốt cạn máu, mài mòn cơ thể, khiến chàng nhớ lại cảm nhận trọng thương sắp chết khi bị lột vẩy lấy máu dưới lòng đất chẳng có ánh mặt trời kia.

Tương tự, lại hoàn toàn khác hẳn.

D*c vọng tình yêu là sự sống, d*c vọng ác độc là cái chết.

Khéo thay đúng lúc này, Thi Đại ôm chàng vào lòng.

Gần trong gang tấc, cơ thể và hơi thở của nàng thành hình,

như một gốc mai tràn đầy sức sống, nở rộ từng lớp.

Vì thế mà Giang Bạch Nghiễn biết rằng, ngoài sinh tử chính là nhân gian mà nàng ban tặng.

Gió thổi qua cành hoa ngoài cửa sổ, bóng cây thưa thớt đan xen, vang vọng xào xạc.

Thiếu niên rũ mắt mỉm cười, một giọt nước mắt rơi xuống, đọng lại trên cần cổ Thi Đại.

Thi Đại giật mình, ôm siết lấy chàng, vô thức ngẩng đầu:

“Sao chàng lại...”

Trong tầm mắt là đôi mắt đen láy u ám của Giang Bạch Nghiễn, bên trong sắc nước lã chã.

Tính chàng trời sinh ham giết chóc, như rắn độc không biết thỏa mãn, ăn tủy biết vị, dùng tư thế thợ săn quần chặt con mồi, chờ đợi thời cơ siết chết.

Vậy mà khi chàng đến gần, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn dịu dàng ngay lập tức, che giấu tham lam b3nh hoạn.

Ánh nến lay động, màn đêm u tối. Đuôi mắt Giang Bạch Nghiễn đỏ rực, dụi chớp mũi lên gò má Thi Đại.

Chàng cọ rất nhẹ, chất giọng cũng mềm mỏng, khàn giọng hỏi:

“Nàng thích không?”

P/S: H đêm động phòng dị đó, rõ quá Tấn Giang hông cho.

Chương 131: Hoàn chính văn

Ngày thứ ba sau hôn lễ, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn về nhà thăm cha mẹ.

Vợ chồng tân hôn về thăm người thân, là tập tục từ xưa đến nay của Đại Chiêu.

Chỗ ở mới của hai người cách Thi phủ không xa, Thi Đại ngồi trong xe ngựa, xốc màn che cửa sổ lên.

Thời tiết vừa đẹp, sắc trời tươi sáng, thành Trường An như bao phủ trong lớp bạc, cây cỏ hoa lá muôn nơi.

Tại ương do ác ma thượng cổ gây ra đã sớm mai danh ẩn tích, lâu gác lần lượt được xây dựng lại, phố dài trở về sự yên bình náo nhiệt ngày xưa.

Thi Đại dựa vào cửa sổ trông về nơi xa, vài đứa bé cười đùa chạy qua, tòa nhà nhỏ gần đó bốc lên khói bếp, phụ nhân đẩy cửa ra ngoài, bảo bọn nhỏ nhớ về nhà sớm.

Tiểu thương lui tới, tiếng gào to, tiếng rao hàng, tiếng trẻ con lạnh lạnh êm tai đan xen không ngớt, dệt thành bức tranh khói lửa thịnh vượng.

“Đường phố càng lúc càng náo nhiệt.”

Thi Đại quay đầu, rạng rỡ cười bảo:

“Sắp đến giao thừa rồi.”

Cũng như ngày thường, hôm nay Giang Bạch Nghiễn vẫn búi tóc cho nàng.

Thuyền quả kể xinh xắn tươi đẹp, cài trâm chim hoa, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Thị Đại dứt lời, lấy miếng bánh như ý trên bàn, đưa đến bên môi Giang Bạch Nghiễn.

Dường như trở thành thói quen, khi nàng duỗi tay phải ra, Giang Bạch Nghiễn đã hé môi cắn bánh.

Thị Đại cười tủm tỉm.

Sau khi thành hôn, Giang Bạch Nghiễn càng gần gũi với nàng hơn, ôm hôn đã trở thành chuyện thường ngày. Thị Đại không hề từ chối, dần dần đã phát triển thành niềm yêu thích hoàn toàn mới...

Đút Giang Bạch Nghiễn ăn.

Buộc phải thừa nhận, dáng vẻ chàng ăn quá đối đáng yêu.

Giang Bạch Nghiễn ăn không chậm, quen nhấm nháp từng miếng nhỏ, thi thoảng phồng má, căng thành một độ cong nhỏ, trông ngoan ỏi là ngoan.

Chờ chàng nuốt bánh như ý, Thị Đại vô cùng thuận theo lòng mình thò ngón trở ra, chọt má Giang Bạch Nghiễn.

Mềm mại thật đó.

Nhiệt độ cơ thể chàng thiên lạnh, trên mặt không có bao nhiêu thịt, như ngọc ấm mềm. Thị Đại chỉ véo nhẹ, đã thấy vết hồng nhạt.

Nàng thấy mới lạ, lại véo thêm, nửa đùa nửa thật cười bảo:

“Giang Trầm Ngọc, chàng là da mặt mỏng trong truyền thuyết đấy ư?”

Giang Bạch Nghiễn cười, hơi nghiêng đầu.

Ngón trỏ của Thi Đại dừng nguyên tại chỗ, bị môi chàng chạm vào, chậm rãi cọ xát.

Không chờ nàng rút đi, Giang Bạch Nghiễn đã ngậm đầu ngón tay, liếm vụn bánh còn sót lại giúp nàng.

Đầu lưỡi nhẹ lướt qua, chàng nhìn vành tai ửng đỏ của Thi Đại.

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Ừm.”

Giọng điệu chàng đông đầy ý cười, chỉ thốt ra một chữ, ả ý chẳng cần nói cũng biết.

Trong hai người, Thi Đại mới là người có da mặt mỏng.

“Chờ qua giao thừa, đầu xuân đến, chúng ta đi nơi khác ở Đại Chiêu chơi nhé.”

Rút tay phải về, Thi Đại quyết định chuyển chủ đề:

“Chàng muốn đi đâu?”

“Đều được.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Mùa xuân cảnh đẹp, cứ theo ý nàng.”

“Hay là đến Miêu Cương nha.”

Thi Đại đã đánh xong bàn tính nhỏ từ sớm, hào hứng bảo:

“Miêu Cương nhiều núi nhiều cây, đủ loại hoa cỏ, chúng ta đi vào mùa xuân có thể kịp lúc phong cảnh đẹp nhất.”

Tuy côn trùng cũng nhiều, nhưng Trần Ách Ti có cổ sư tài ba

kia mà.

Ân Nhu từng vỗ ngực đảm bảo, nếu Thi Đại đến Miêu Cương, có thể tìm nàng ta lấy túi thơm đuổi trùng, đảm bảo cỏ trùng không dám đến gần.

Vả lại, nàng đi cùng Giang Bạch Nghiễn.

Kiểm Đoạn Thủy rất mạnh, chàng mang đến quá nhiều cảm giác an toàn.

Thi Đại hí mắt, mỉm cười gian xảo:

“Còn nhớ tâm ma cảnh không? Chàng chính miệng nói, mùa xuân phải uống rượu đó.”

Thoạt đầu dẫn thân vào tâm ma, Giang Bạch Nghiễn tưởng rằng mạng mình chẳng còn bao lâu, thông qua bốn bức tranh, nhắc đến tình cảnh bốn mùa sau này với Thi Đại.

Mùa xuân uống rượu đập thanh, mùa hè ngồi thuyền chơi hồ, trung thu gia đình đoàn viên, đêm đông vây quanh bếp lò pha trà.

Lúc ấy chàng chỉ xem như mơ ước xa vời, ngay cả suy nghĩ lướt qua rồi thôi cũng là niềm vui trộm được.

Giang Bạch Nghiễn chưa từng nghĩ đến, có một ngày lại thành sự thật.

Chàng rỏ mắt cười khế:

“Nhớ chứ.”

Tửu lượng Giang Bạch Nghiễn rất tệ, một ly gục ngay.

Nụ cười Thi Đại tươi tắn hơn, nhướn đôi mày dưới vầng sáng lấp lánh, đáy mắt như mảnh vụn thủy tinh:

“Chàng không sợ say hả?”

Rượu hợp cần đêm tân hôn gần như là rượu trái cây, chẳng dễ say chút nào, đã lâu lắm rồi nàng chưa được thấy dáng vẻ nhuốm men say của Giang Bạch Nghiễn.

Nghe nàng hỏi, Giang Bạch Nghiễn nghiêng đầu nhìn qua.

Ánh mặt trời phủ kín áo trắng sạch sẽ của chàng, điểm tô thêm đôi phần hài hòa âm áp, không còn lệ khí, ngược lại có chút điềm tĩnh dịu dàng.

Chàng khẽ cong môi:

“Để nàng thấy cũng không sao hết.”

Giang Bạch Nghiễn dịu giọng bổ sung:

“Chỉ cho nàng thấy thôi.”

Lúc chàng nói chuyện luôn đượm ý cười, rèm mi ôm lấy ánh nắng khẽ chớp, toàn bộ ánh sáng bóng tối đều rơi vào đồng tử đen láy như ngọc của chàng.

Lòng dạ Thi Đại như bị cào cấu, nhanh chóng đến gần, hôn lên khóe môi chàng.

Lòng khẽ động, nàng lập tức dờn xuống, cọ lên nốt ruồi nhỏ bên môi Giang Bạch Nghiễn.

Ngồi thẳng bên bàn, Giang Bạch Nghiễn hơi ngửa đầu, phối hợp sự thân mật của nàng.

Thi Đại nhẹ nhàng cười thành tiếng:

“Được.”

Trên đời này sẽ không còn người thứ hai làm nàng động lòng như Giang Bạch Nghiễn được nữa.

Hai người thoát trông tính tình khác biệt, như hai thái cực

hoàn toàn trái ngược, nhưng trong lòng Thi Đại biết rõ, nàng và Giang Bạch Nghiễn vừa khéo phù hợp.

Như hai mảnh ghép vụn vặt, đều mang khuyết điểm, khác xa nhau.

Mãi đến khi thử ghép lại mới phát hiện, mỗi một góc không trọn vẹn đều kẻ sát hoàn hảo, chặt chẽ khít lại.

Cũng giống Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại rất thích tình yêu đến chết không thôi, trong lòng trong mắt chỉ có đối phương.

“Nói ra thì.”

Thi Đại ngẩng nhìn tuyết trắng ngoài cửa sổ, vô cùng bùi ngùi:

“Cách lần em gặp chàng, đã qua một năm rồi.”

Hoảng hốt nhớ lại ngày trước, từng câu chuyện xưa vẫn quá đổi rõ rệt, chỉ như mới xảy ra hôm qua.

Lúc ấy nàng vừa đến Đại Chiêu, chẳng quen thuộc gì cả, toàn phải dựa vào A Ly bên cạnh.

Còn nhớ lần đầu gặp Giang Bạch Nghiễn, đêm tuyết sâm rền, kiếm khí bức người.

Chàng khoác bạch y chẳng khác gì hôm nay, như phù du nằm ngoài tầm với đất trời, sát ý lạnh lẽo, không có chốn về.

Thực ra Thi Đại cũng vậy.

Xe ngựa yên tĩnh một thoáng.

Trong ánh nắng ấm áp, Thi Đại vòng ôm thắt lưng Giang Bạch Nghiễn.

Chàng cúi đầu, lòng bàn tay áp chặt lên sống lưng Thi Đại.

D*o vọng khó lấp đầy, câu này quả thật không giả.

Rõ ràng da thịt kề sát Thi Đại, lòng chàng vẫn cứ thấy không đủ, muốn gần gũi hơn chặt chẽ hơn với nàng, máu thịt tan vào nhau.

Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Sao vậy?”

“Thời gian trôi qua nhanh quá.”

Thi Đại cất lời:

“Cám ơn chàng.”

Giang Bạch Nghiễn vuốt ve tóc nàng:

“Cám ơn ta?”

“Một năm trước em mất trí nhớ, trong tòa nhà nơi nào cũng có yêu ma quỷ quái, là chàng đã cứu em.”

Thi Đại ngẩng đầu trong lòng chàng, vòng cung gương lên như tuyết đầu mùa tan chảy, cong khóe môi:

“Chàng còn tặng em pháo hoa kiếm khí, cá con lam bảo thạch này, làm giá y cho em, dạy em kiếm pháp nữa...”

Nàng ngẫm nghĩ rồi chợt cười, nhỏ giọng lầm bầm:

“Tuy kiếm pháp chẳng dễ học chút nào. Còn có...”

Gió nhẹ thổi qua màn che, ánh nắng lờ mờ, dập dờn như sóng nước.

Ánh mắt Thi Đại sáng lấp lánh:

“Cám ơn chàng đã thích em. Chàng là người siêu siêu tốt, được chàng để tâm, là em kiếm lời rồi.”

Yên tĩnh nhìn nàng chăm chú hồi lâu, Giang Bạch Nghiễn rũ mắt, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống.

Quần quýt tỉ mỉ như sợi tơ, theo đầu lưỡi chàng liếm nhẹ, dần ngấm sâu tận xương máu.

Tình yêu của Thi Đại vĩnh viễn không hề che giấu, sáng rõ đốt người.

So với nàng, Giang Bạch Nghiễn như bụi gai, sinh sôi nơi vằn đục, đầy bóng tối.

Tình yêu của chàng tối tăm không thấy ánh sáng, bao hàm si mê người thường khó lòng chịu đựng, theo lý nên vùi sâu trong máu tanh.

Vậy mà chàng lại trông thấy ánh dương.

Giang Bạch Nghiễn bằng lòng vì nàng, cẩn thận che giấu tất cả gai nhọn, từ đây siết chặt lấy nàng, vĩnh viễn không tách rời.

Dẫu có phải dây dưa đến chết.

“Thực ra con người của em phiền lắm.”

Thi Đại giương cằm, mắt hạnh trắng đen rõ ràng khẽ cong:

“Rất nhiều ngày tháng sau này, nhờ chàng khoan dung hơn nhé.”

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ nhìn nàng rất lâu, tia sáng mỏng manh soi chiếu gương mặt, như sương lạnh trong suốt dưới ánh nắng ấm áp.

“Nào có phiền phức.”

Chàng lên tiếng:

“Ta cầu còn không được.”

Xe ngựa chạy thẳng về trước, chỉ chốc lát sau đã dừng trước cửa Thi phủ.

Giang Bạch Nghiễn xuống trước một bước, dìu Thi Đại xuống xe, làn váy đỏ rực của thiếu nữ dập dờn theo gió, như cánh bướm nhẹ nhàng.

“Đại Đại, Bạch Nghiễn?”

Mạnh Kha cầm xấp giấy mỏng trong tay, đang bước vào phủ, nghe tiếng quay đầu, vẻ mặt ngạc nhiên:

“Chẳng phải trưa nay các con mới đến sao?”

Thi Đại đứng thẳng người, mỉm cười tươi tắn:

“Là niềm vui bất ngờ ạ!”

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Bá...”

Thi Đại nhanh chóng liếc nhìn.

Yết hầu nhúc nhích, chàng nuốt hai chữ “bá mẫu” xuống, giọng điệu chẳng mấy lưu loát:

“Mẹ.”

Mạnh Kha vui vẻ:

“Đúng đúng đúng, bên ngoài lạnh, mau vào trong.”

Thi Đại tò mò:

“Mẹ cầm gì vậy?”

“Sổ sách.”

Đuôi mày nhuốm vẻ vui mừng, hiển nhiên tâm trạng Mạnh

Kha rất tốt:

“Năm ngoái, Hiếu Nguyệt Các, Đưa rồi sao và giao hàng Dạ Du Thần kiếm được khá nhiều, chờ mẹ xem xong sổ sách, sẽ chia hoa hồng cho con.”

Việc hợp tác làm ăn với quý thần yêu quái do Thi Đại đề nghị, hiển nhiên nàng là một cổ đông lớn.

Lợi nhuận được chia dịp cuối năm, chắc chắn vô cùng khả quan.

Đôi mắt Thi Đại rực sáng, kéo tay áo Giang Bạch Nghiễn, thì thầm với chàng:

“Dẫn chàng đi ăn món ngon nhé!”

“Hôm nay hai đứa về nhà, Kính Thừa đích thân xuống bếp.”

Người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, Mạnh Kha lên tiếng:

“Vân Thanh và Lưu Sương đang luyện đao. Kính Thừa vừa lấy được một thanh đao tốt, luyện từ sắt lạnh cực bắc, hai đứa nó lần đầu thấy, lấy xài ngay.”

Bà vừa dứt lời, đã thấy bóng người cao lớn cách đó không xa đang vội vàng chạy tới, chính là Thi Kính Thừa khoác áo xanh.

“Cha.”

Thi Đại cười:

“Cha đi đâu vậy?”

“Đến sớm vậy? Có đói chưa?”

Thi Kính Thừa chỉ tay về sân luyện võ phía xa, vài lần muốn nói lại thôi:

“Lưu Sương nhờ người truyền lời, bảo Vân Thanh không tin
tà, li3m thử sắt lạnh...”

Sắc mặt Thi Kính Thừa phức tạp:

“Đầu lưỡi bị dính lên đó rồi.”

Thi Đại thay đổi sắc mặt, ánh mắt lộ vẻ quan tâm:

“Sao lại như vậy?”

Là đứa nhỏ nghịch ngợm li3m sắt mùa đông! Nàng phải nhanh
chóng đến xem mới được!

Mạnh Kha cũng giật mình biến sắc, giọng điệu đau lòng:

“Sao lại thế kia?”

Cơ hội không thể bỏ lỡ, nhất định phải tranh thủ thời gian đến
xem!

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Chàng không hiểu cho lắm.

“Lưu Sương đã bảo nha hoàn chuẩn bị nước ấm.”

Thi Kính Thừa nói:

“Cùng đến sân luyện võ xem nhé?”

Thi Đại không ngăn nổi nụ cười:

“Dạ.”

Sáng mùa đông bầu trời trong xanh, khi nàng quay đầu, khéo
sao gió nhẹ thổi qua, lay động bóng hoa mai đan xen, hương
thơm âm thầm tản ra.

Nghênh đón ánh mặt trời ấm áp treo cao, Thi Đại duỗi tay về phía Giang Bạch Nghiễn:

“Đi nào.”

Chàng ngoãn ngoãn nhắc tay, đầu ngón tay chạm vào nàng.

Nhớ lại đời này, Giang Bạch Nghiễn chưa từng cảm nhận quá nhiều cảm xúc.

Trái tim chàng như hoang mạc, tử khí nặng nề, chỉ mỗi kiếm khí nhuộm máu mới mang đến vui sướng trong chốc lát.

Như một con bạc điên cuồng, chẳng sợ sinh tử, không ngại gian khổ, tùy ý hoang phí mạng sống của mình.

Những cung bậc cảm xúc như tức giận, sợ hãi, hối hận, ghen ty, với chàng quá đổi xa lạ.

Nói một cách chính xác, ngay cả thứ chàng tự cho là niềm vui, cũng là một loại bệnh vẩn vơ dị dạng.

Giang Bạch Nghiễn chính là người như thế.

Mấy ngày sau khi thành hôn, Thi Đại luôn ở cạnh chàng chẳng rời một tấc, có lúc kéo chàng đọc tiểu thuyết, khi lại dạy chàng đánh người tuyết chơi ném cầu tuyết.

Phần lớn thời gian nàng đều tươi cười mang đến cho chàng đủ loại bánh ngọt mứt quả, vừa hào hứng giới thiệu cho chàng vừa chống cằm bằng hai tay, ngắm chàng ngoan ngoãn ăn thử.

Tất cả đều là đắng cay mặn ngọt mà Giang Bạch Nghiễn chưa từng nếm trải.

Mùi vị từng thiếu sót, vì nàng đã được viên mãn.

Hóa ra cảm xúc nội tâm căng tràn thế này mới là vui vẻ thật sự.

Ngày ảm gió mát, ánh sáng dịu nhẹ.

Giang Bạch Nghiễn khẽ cong môi, đáy mắt bình tĩnh như nước, đông đầy bóng hình nàng.

Nắm chặt lòng bàn tay Thi Đại, chàng khẽ đáp:

“Được.”

May mắn biết bao, chàng và Thi Đại đã cùng nhau trải qua xuân hạ thu đông.

Từ đây về sau, một năm bốn mùa, ngũ cốc ba bữa.

Tình yêu quán quýt si mê, khói lửa nhân gian, đều là tháng năm bên nàng.

[Hết]

P/S: Vậy là đã xong phần chính, vừa nhẹ nhõm vì bản thân không bỏ con giữa chợ đã lấp xong hố, vừa tiếc nuối vì phải chia tay Thi Đại và Giang Trầm Ngọc, nhưng mình tin hai bạn trẻ sẽ luôn ngọt ngào hạnh phúc như vậy dù có gặp bất kỳ sóng gió gì. Rất cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ, cmt tương tác, cho mình rất nhiều động lực để chăm chỉ hoàn thành xong bộ này. Mình sẽ nghỉ ngơi rồi mới dịch tiếp những ngoại truyện còn lại nhé. Hi vọng những bộ sau nếu có duyên, tui mình lại đồng hành tiếp ha ~ Mãi êu mấy bà ~

Chương 132: Ngoại truyện 1

P/S: Mình có thay đổi thứ tự ngoại truyện của tác giả một chút để liền mạch với phần chính văn.

Đầu xuân, Miêu Cương.

Mùa xuân đẹp trời, Đại Chiêu yên ắng đã lâu lại lần nữa tràn trề sức sống, cỏ xanh đậm chồi nảy lộc khỏi mặt đất như sóng nước xanh biếc trải dài từ chân núi đến đỉnh núi.

Cỏ tươi chim chóc bay lượn, hoa lá trong núi xanh um, khóm này nối tiếp khóm kia, làm người ta nghĩ đến sương khói nở rộ trước mặt.

Thi Đại nhắc làn váy đỏ bước đi trên đường núi uốn lượn, ngó nghiêng xung quanh.

Đây là năm đầu tiên sau khi nàng và Giang Bạch Nghiễn thành hôn.

Lúc này yêu ma tổn thương nặng nề, tứ hải bình yên không mỗi họa, nhân cơ hội này hai người ra ngoài dạo chơi khắp Đại Chiêu như lời hứa hẹn.

Điểm đến đầu tiên Thi Đại chọn là Miêu Cương.

Xét phong cảnh, địa hình Miêu Cương thay đổi muôn màu, ẩm ướt mưa nhiều, nơi nào cũng trông thấy núi đồi cao ngất xanh um tốt tươi, mỗi một khóm hoa cỏ đều cực kỳ đặc sắc.

Xét phong tục tập quán, sâu trong núi kỳ lạ quỷ quái khó lường, truyền thuyết về cổ thuật, đuổi xác và động nữ lạc hoa đều bắt nguồn từ đây, với người có tính tò mò mạnh mẽ như

Thi Đại, nơi này có sức hút thế nào không cần nói cũng biết.

Chỉ là đường núi hơi khó đi một chút.

Mắt thấy đã sắp đến chiều, hai người đi rồi nghỉ cũng ba canh giờ, Thi Đại đắm đôi chân mỗi nhừ.

Mệt là điều đương nhiên, nhưng sự chú ý của nàng không phải ở đây, mặt mày hớn hờ nghiêng đầu, thần thái vẫn tươi tắn như cũ:

“Chàng mau nhìn xem, chỗ này có nhiều hoa cỏ lắm.”

Đường xa vất vả không đáng là gì, chỉ cần thú vị chơi vui, nàng có thể chịu đựng.

Giang Bạch Nghiễn theo bên cạnh nàng, nhỏ tiếng đáp:

“Ừm.”

Mặc áo trắng vào núi dễ bán.

Dưới sự khuyến khích của Thi Đại, hôm nay chàng đổi sang trang phục có màu đỏ đen, bên hông buộc thắt lưng đen lác, tôn lên vóc người cao ráo, vô cùng hút mắt.

Vươn tay giúp nàng vén lọn tóc bị gió thổi tung, Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Nàng thích?”

Đường núi gập ghềnh, từng đóa hoa dại chẳng biết tên ganh đua khoe sắc, toàn bộ đều là màu đỏ và tím xinh đẹp tột cùng.

Thi Đại rất thích những cảnh tượng tràn trề sức sống thế này, thành thật gật đầu:

“Dạ.”

Giang Bạch Nghiễn nói:

“Nếu đã thích, chi bằng hái một ít mang về.”

Sau khi thành hôn, hai người sống trong tòa nhà lớn thành Trường An, cảnh sắc xinh đẹp, có nét thú vị của vườn tược.

Thi Đại nhàn rồi không có gì làm, thường bày biện hoa cỏ, điểm thêm đôi phần sức sống cho đình viện.

Đề nghị của Giang Bạch Nghiễn gãi đúng chỗ ngứa, Thi Đại vui vẻ gật đầu, lại nghe chàng lên tiếng:

“Trừ trồng ra, còn có thể làm bánh hoa khô. Mùa hoa ngắn ngủi, làm thành bánh ngọt, có thể ăn đến mùa xuân năm sau.”

Dù sao nàng cũng thích ăn mấy món bánh ngọt thanh vừa miệng.

Chàng nói hai câu khiến lòng nàng hớn hở, Thi Đại nhón chân, nhanh chóng hôn lên má Giang Bạch Nghiễn, sau đó chấp hai tay lại với nhau, giả vờ nghiêm túc:

“Vậy phải nhờ hết vào tay nghề của Giang Trầm Ngọc rồi.”

Giang Bạch Nghiễn cười, tiếp lời theo ý nàng:

“Không dám nhận.”

Núi đồi nhiều hoa, toàn là những giống Thi Đại chưa từng thấy bao giờ, không như Trường An đâu đâu cũng thấy mẫu đơn thược dược, hoa ở Miêu Cương nhỏ nhắn phức tạp hơn, lướt mắt nhìn qua, như màn trời đầy sao.

Một chú bướm đậu trên cánh hoa, vì bước chân của họ mà vỗ cánh bay đi.

Thi Đại gõ bàn tính nhỏ của mình, hái vài đóa hoa nhỏ đỏ rực, đứng trước mặt Giang Bạch Nghiễn.

Nàng cong đầu ngón tay, ý bảo chàng cúi đầu.

Dẫu không rõ động tác kế tiếp của Thi Đại, nhưng Giang Bạch Nghiễn chẳng chút chần chừ, ngoan ngoãn khom người.

Chẳng qua chỉ trong thoáng chốc, trên tóc chàng đã có bông hoa tươi đẹp.

Cài hoa lên tóc Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại hài lòng cười thành tiếng:

“Đẹp quá.”

Chàng mặc áo đen, gương mặt toát lên vẻ lạnh lẽo như mũi dao nguy hiểm.

Điểm thêm vài đóa hoa, mũi dao nhọn cũng phải tản ra vẻ quyến rũ như có như không, xinh đẹp đến rạn vỡ bức người.

Giang Bạch Nghiễn sống mười mấy năm, lần đầu bị người ta cài hoa lên tóc.

Chàng không từ chối, chỉ hơi ngẩn ngơ, khẽ cười:

“Đẹp ư?”

“Ừm.”

Nhanh chóng đánh giá chàng một lượt, Thi Đại cười tủm tỉm nửa đùa nửa thật:

“Giang Trầm Ngọc nhà chúng ta ấy, người còn đẹp hơn hoa luôn. Đây là hoa em tặng chàng, không cho chàng tháo xuống đâu nha.”

Người còn đẹp hơn hoa.

Đã dần quen với những lời không theo lễ thường của nàng, Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng phủ nhận, đột nhiên cúi người.

“Nếu thấy ta đẹp.”

Chàng cong môi:

“Chỉ nhìn ta thôi nhé.”

Chàng thốt ra câu ấy rất khẽ, âm cuối là dục vọng chiếm hữu đậm đặc chẳng che giấu.

Thi Đại không hề để ý, biết nghe lời phải, mỉm cười gật đầu:

“Chàng đẹp nhường ấy, tất nhiên em phải nhìn nhiều hơn chứ.”

Chùng như đã nhận được đáp án ấm lòng, chân mày Giang Bạch Nghiễn giãn ra, nắm tay nàng tiếp tục bước về trước.

Dễ dãi quá đi mất.

Thi Đại nghĩ, hệt như cậu nhóc được khen ngợi vậy.

Cả đoạn đường ngó nghiêng khắp chốn, đi mãi đi mãi, nàng trông thấy dây leo giao nhau rậm rạp.

Dây leo mảnh mai, quấn nhau như tấm lưới, hoa mọc bên trên thành từng khóm, tản ra hương thơm thoang thoảng.

Thi Đại chợt lòng bàn tay Giang Bạch Nghiễn:

“Mấy bông hoa đó thơm quá.”

Những loại hoa quá đẹp quá thơm bên ngoài, phần lớn đều có mùi ám.

Quả nhiên, Thi Đại vừa dứt lời, đã liếc thấy một chú ong từ xa bay tới, bị hương hoa thu hút, đậu trên cánh hoa non nót yêu kiều.

Đúng lúc này, nhị hoa chợt tách ra một khe đỏ như máu, vô số trùng nhỏ đỏ rực từ trong bay ra.

Chẳng qua chỉ một thoáng, ong mật đã bị nuốt chửng, đến tro cũng chẳng còn.

“Đây là dây leo ăn thịt người.”

Giang Bạch Nghiễn từng đọc những quyển sách có liên quan đến Miêu Cương, giải thích cho nàng:

“Bên trong ẩn chứa hơn ngàn vạn trùng ăn xương. Hễ vật sống nào đến gần, sẽ bị trùng chui vào lục phủ ngũ tạng, gặm nhấm máu thịt, trở thành xương trắng.”

Thi Đại bùi ngùi từ tận đáy lòng:

“Không hổ là Miêu Cương trong truyền thuyết.”

May mà trước khi nàng đến, đã hỏi mượn Ân Nhu vài pháp khí phòng chống cỏ trùng, không cần phải sợ đám sâu bọ quỷ quyết này.

Miêu Cương nhiều cây cỏ, hiển nhiên cũng có rất nhiều rắn trùng.

Mùa xuân vạn vật thức tỉnh, dã ngoại cực kỳ náo nhiệt, Thi Đại thấy côn trùng còn đa dạng hơn cả hoa cỏ.

Vì có túi thơm chống trùng của Ân Nhu cho, nàng và Giang Bạch Nghiễn chẳng mấy bối rối về những chuyện đó.

Tâm trạng Thi Đại vui vẻ, xem như ra ngoài trải đời, lơ đãng liếc thấy rắn đỏ, nàng kéo tay áo Giang Bạch Nghiễn:

“Rắn này...chắc độc lắm nhỉ?”

“Loại này không có độc.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Có thể ăn được, cũng khá ngon.”

Thi Đại ngân ngơ:

“Chàng từng ăn rồi ư?”

Giang Bạch Nghiễn đẩy con rắn xanh đang rục rịch sang một bên, sắc mặt tự nhiên, giọng điệu đợm ý cười:

“Ừm, nàng muốn thử không?”

Thi Đại vỡ lẽ, không đáp mà hỏi ngược lại:

“Hồi nhỏ ạ?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Phải.”

Chàng lang thang bên ngoài một thời gian dài, chẳng có chỗ đi, không tìm được đồ ăn, đành dựa vào sẵn động vật hoang dã.

Loài rắn thoát trông khiếp người nhường ấy, vậy mà Giang Bạch Nghiễn cũng dám chạm vào?

Thi Đại cau mày, cuộn ngón cái, đầu ngón tay cọ lòng bàn tay chàng, chạm vào vết chai:

“Chàng còn ăn những gì nữa?”

Phát giác động tác nhỏ của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn chớp mắt, đan xen ngón tay cùng nàng, giọng điệu vẫn như thường:

“Sài lang, hổ báo, chim cá, còn có vài loài yêu nhập tà.”

...Tà ma?

Thi Đại nhất thời không nói nên lời.

Giang Bạch Nghiễn thấy nàng ngạc nhiên, ngược lại mỉm

cười:

“Thuở nhỏ không biết phân biệt, để chống đói, thứ gì cũng thử qua.”

Chàng nhẹ giọng cất lời:

“Giờ không thể nữa.”

Sao lại trở thành Giang Bạch Nghiễn an ủi nàng thế này.

Thi Đại nắm chặt tay chàng:

“Tất nhiên là không rồi. Chàng theo em mà, phải được ăn những món ngon nhất, bánh tử long này, bánh xốp hoa đào, bánh sen, món nướng, cơm nếp, dê hấp nữa nè...”

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ cong môi, nhìn nàng chăm chú, nghe Thi Đại báo tên món ăn.

Chờ nàng nói xong, Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Ta công nàng nhé?”

Thi Đại quay đầu:

“Dạ?”

Mùa xuân cây cối sum sê, cỏ dại mọc lung tung quệt qua chân, quả thật rất khó chịu.

Nàng nhìn cỏ dại xanh mướt dưới chân, giương cằm, cẩn thận mím cười:

“Không cần đâu mà, sức em khỏe lắm đó, hai người phải đi cùng nhau mới có ý nghĩa chứ.”

Khoảng cách đến trại người Miêu hẳn không còn xa nữa.

Trước khi đến họ đã hỏi đường, đi dọc theo đường núi độ

khoảng ba canh giờ, chính là sơn trại quần cư của người Miêu.

Thi Đại nhiệt tình vô cùng, kéo Giang Bạch Nghiễn tiến về trước.

Sắc xuân vừa vắn, non xanh nước biếc.

Váy đỏ của Thi Đại tung bay, ngọc bội kêu vang, hương hoa khắp núi đồi lan tỏa, khiến gương mặt nàng cũng ứng hồng.

Giang Bạch Nghiễn đi bên cạnh nàng, áo đen nhanh nhẹn tuấn tú, như cây tùng cứng cáp có lực.

Gió trắng vô tận, đẹp tựa tranh vẽ, Thi Đại lú rú trò chuyện với chàng, mãi cho đến trại người Miêu cũng chẳng thấy mệt.

Ân Nhu đã liên lạc với người dẫn đường giúp họ, là một cô nương Miêu Cương trẻ trung, khoác chiếc váy vạt dài dệt từ gấm lụa, vừa thấy hai người đã nở nụ cười rạng rỡ.

Ở Đại Chiêu này, người Miêu Cương nổi tiếng nhiệt tình hiếu khách.

Về nơi ở, là nhà sàn kê sát núi.

Nhà sàn được xây dựng hoàn toàn từ gỗ, người ở lầu trên, lầu dưới bỏ trống, dùng để chứa đồ đặc linh tinh hoặc chăn nuôi gia súc.

Lầu nhỏ tinh xảo xinh xắn, chồng lên nhau tinh tế, làm nổi bật núi non trùng điệp phía sau, không trang trí cầu kỳ, tự nhiên mà thành.

Lần đầu tiên Thi Đại ở một ngôi nhà như vậy, chẳng giấu nổi vẻ hưng phấn. Tính nàng vốn hoạt bát, không lâu sau đã chuyện trò vui vẻ cùng người dẫn đường.

Gia đình nào nuôi cò trùng, ở Miêu Cương cần chú ý những gì, con đường nhỏ nào có thể đi đến nơi có cảnh đẹp, Thi Đại đã hỏi rõ hết mà chẳng tốn sức.

Đến cuối cùng, cô nương dẫn đường tặng cho nàng chiếc váy xếp ly hình hoa đào màu đỏ.

Hôm nay trễ quá, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn đã đi bộ cả ngày, dùng bữa tối xong bèn trở về nghỉ ngơi.

Theo lời người hướng dẫn nói, họ đến đây vừa khéo đúng dịp, tối mai sẽ có tiệc lửa trại.

“Tiệc lửa trại.”

Tắm rửa xong nằm trên giường, Thi Đại vui vẻ lăn lộn:

“Em nghe nói khi tụ tập với nhau, người Miêu sẽ hát sơn ca.”

Giang Bạch Nghiễn liếc nhìn cửa sổ:

“Ừm.”

Cửa gỗ mở hờ, gió nhẹ mát mẻ, sắc trắng như nước len lỏi vào trong, bị chạc cây lọc thành những cái bóng phản chiếu nhỏ vụn.

Cạnh cửa sổ đã được Thi Đại dán một lá bùa vàng.

Ra ngoài nhất định phải có lòng đề phòng, đạo lý này nàng hiểu rõ.

Miêu Cương được chia thành Hắc Miêu và Bạch Miêu, nghe nói người Hắc Miêu rất giỏi dùng cổ độc.

Cổ trùng đến và đi không dấu vết, thường chẳng chờ người ta phản ứng đã ăn sạch lục phủ ngũ tạng. Để đề phòng lỡ như, Thi Đại cố ý lấy lá bùa khắc chế Miêu cổ.

Là cổ sư hàng đầu Đại Chiêu, Ân Nhu vỗ ngực đảm bảo có lá bùa này, bất cứ cổ trùng nào cũng không thể đến gần.

Nguyên văn Ân Nhu đã nói là, một khi cổ trùng đến gần, bùa

sẽ nổ tung, vừa có thể tiêu diệt cỏ trùng, lại như hồi chuông cảnh giác, nhắc nhở họ có cỏ sư đang ở gần đó.

“Ngủ sớm thôi.”

Thi Đại vui nửa mặt vào chăn:

“Em đã sắp xếp tuyến đường xong hết rồi, ngày mai sẽ dẫn chàng ngắm Vân Hải.”

Lúc nàng nói chuyện luôn đượm ý cười, có vẻ đắc ý, mong được cưng chiều, hết như chú mèo vầy đuôi.

Giang Bạch Nghiễn ngắm nàng chăm chú một lúc, thôi tắt nến, ôm nàng vào lòng.

Ôm Giang Bạch Nghiễn như ôm lấy khóm mây mát lạnh mềm mại, Thi Đại mơ màng nói chuyện với chàng một chốc, bất tri bất giác thiếp đi.

Đêm xuân yên ắng, bóng cây lay động xào xạc, Giang Bạch Nghiễn nhắc đầu ngón tay, cuốn lấy một lọn tóc của nàng.

Sau khi thành hôn, ôm ấp khi ngủ đã trở thành thói quen. Chàng từng chán ghét màn đêm nhằm chán dài đằng đẵng, giờ đây lại tham lam vòng ôm của Thi Đại.

Thi thoảng nàng ngủ không mấy yên phận, rúc vào người Giang Bạch Nghiễn theo thói quen, dụi tới tụi lui trên lồng ngực và hõm cổ chàng.

Giang Bạch Nghiễn chưa từng phản kháng, ngược lại ôm Thi Đại chặt hơn, xuất phát từ sự dịu dàng bản năng cũng là mạnh mẽ kiềm chế đến tột độ.

Cách lớp áo xuân mỏng manh, nhiệt độ cơ thể và nhịp tim cùng truyền đến, êm đềm nhẹ nhàng, hòa quyện trong màn đêm.

Đột nhiên, chàng ngừng lại động tác chơi đùa lọn tóc.

Ngoài cửa sổ có động tĩnh, không phải chim muỗi bình thường.

Chàng ngồi dậy rất nhẹ, rút đao không phát ra tiếng, đao găm vàng đen xé rách không gian, trước khi giáp trùng đồ rục chui vào phạm vi bùa ngự trùng, chàng đã chém nó thành bột phấn.

Bùa vẫn chưa được khởi động, trong phòng vẫn yên ắng, không khiến Thi Đại giật mình.

Giang Bạch Nghiễn chẳng nói tiếng nào, rũ mắt nhìn qua, trong rừng rậm um tùm cách đó không xa, thứ gì đó di chuyển khó phát giác.

Không ngờ gặp phải kẻ khó chơi, nam nhân trung niên khoác trang phục Miêu Cương nhấc chân bỏ chạy, chưa được vài bước, xương cụt lạnh toát.

Còn chưa thấy người, sát khí lạnh lẽo đã lan tràn như thủy triều, từ bàn chân xâm nhập lên khoang mũi của gã, chẳng thể hít thở, toàn thân tê dại.

Lòng thầm bảo không xong, nam nhân trung niên run rẩy, đối diện với áo đen trắng thối.

“Thứ ngươi bỏ vào.”

Gương mặt ẩn trong bóng đêm, Giang Bạch Nghiễn thản nhiên cười hỏi:

“Là cổ kim thiềm?”

Trong nhóm sát thủ giết chết Giang gia có cổ sư, chàng từng bỏ hết cổ trùng vào cơ thể đối phương, sau khi quan sát một đêm, đã biết rõ công dụng của các loại cổ độc.

Kim thiềm là ác cổ, có thể mê hoặc tâm trí, làm người ta đau đớn khó chịu, nếu cổ sư có ý, có thể sai khiến sâu bọ xuyên bụng phá ruột, lấy mạng người.

Giang Bạch Nghiễn xoa vỏ kiếm, chẳng buồn để ý.

Núi non trùng điệp, quả thật là chỗ tốt để giết người cướp của.

Chàng và Thi Đại là người nơi khác, thu hút những kẻ dòm ngó không phải chuyện lạ.

Trong thế đạo hiện nay, tà tu giết người cướp của, toàn dựa theo ý muốn của mình.

Nam nhân trung niên mặt mày nhợt nhạt:

“Ta...ta sai rồi!”

Miêu Cương có nhiều ẩn sĩ, giặc cướp cùng tà tu, ngoài mặt sống yên biển lặng, thực tế sống ngầm mãnh liệt, tập trung đủ mọi loại người.

Gã thấy hai người từ nơi khác đến này không giống bách tính bình thường, muốn làm một vỏ, nào ngờ lại bị giết ngược.

Còn bị áp chế hoàn toàn.

Cùng là người liếm máu trên đầu mũi dao, gã nhìn ra được, thiếu niên trước mặt không phải kẻ lương thiện.

Đôi mắt đen láy ngấp sát ý, ấy vậy mà nụ cười lại hờ hững, nghiền ngẫm cẩn thận sẽ toát ra sát khí thấu xương.

Nam nhân trung niên vô cơ nghĩ, có lẽ oan hồn uổng mạng dưới tay chàng, còn nhiều hơn người mà gã đã giết.

Rõ ràng ban ngày gã nhìn từ xa, đây chỉ là một công tử nhà giàu dậu dàng mà thôi.

“Ta...”

Nam nhân còn muốn nói tiếp, vừa thốt ra một chữ, hai mắt trợn trừng, âm thanh kẹt lại ở cổ họng.

Rút dao găm ra khỏi ngực gã, Giang Bạch Nghiễn không để máu văng lên áo mình.

Không thể dính máu tanh, không được phát ra tiếng vang, nếu không sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Thi Đại.

Bùa ngự cổ mà Ân Nhu tặng hiển nhiên có ích, nhưng tiếng nổ gây ra động tĩnh quá lớn, quấy nhiễu mộng đẹp.

Thi Đại muốn chơi, hẳn nên thoải mái hưởng thụ chuyển đi, chẳng đáng phiền muộn vì những chuyện vặt vãnh thế này.

Giang Bạch Nghiễn không ngại bóp chết tất cả mọi hỗn loạn từ trong trứng nước.

So với dạo chơi, chàng giỏi giết người hơn.

Gió đêm thổi qua, núi rừng như nghẹn ngào.

Một thanh dao găm phản chiếu ánh sáng sắc lạnh, sắc mặt chàng tự nhiên như thường, vung giọt máu nhớp nháp còn dính trên mũi dao.

Xử lý xong xác của tà tu, Giang Bạch Nghiễn vào nhà sàn từ cửa sổ.

Trong phòng ấm áp hơn bên ngoài nhiều, ngăn cản phần lớn gió lạnh thấu xương.

Hơi nước thấm đẫm cả người Giang Bạch Nghiễn, hơi thở lạnh lẽo, chàng không ôm lấy Thi Đại ngay, mà làm ấm mình đôi chút rồi mới cẩn thận áp sát nàng.

Hôm nay đi lại mệt mỏi, Thi Đại ngủ sâu, loáng thoáng phát giác gì đó, mơ màng hé mắt.

“Đêm lạnh, vừa nãy ta đi đóng cửa sổ.”

Sát khí đã rút đi sạch sẽ, Giang Bạch Nghiễn vuốt ve đỉnh đầu

nàng:

“Không có gì đâu, nàng ngủ đi.”

Vô thức dựa vào cánh tay chàng, Thi Đại dựa sát người về trước, ôm chặt Giang Bạch Nghiễn, dần dần thiếp đi...

Cực kỳ hiếm thấy, ngày đầu tiên, Thi Đại lại dậy sớm hơn Giang Bạch Nghiễn.

Tình huống này vô cùng ít ỏi.

Nàng thích ngủ nướng, Giang Bạch Nghiễn lại ngủ ít, bình thường khi Thi Đại mơ màng tỉnh dậy, chẳng biết Giang Bạch Nghiễn đã yên tĩnh ở bên nàng bao lâu rồi.

Phong thủy thay đổi, hôm nay đã đến lượt nàng.

Thi Đại nằm nghiêng trên giường, ngắm chàng tỉ mỉ một lượt, tay phải vừa nhúc nhích, đã thấy Giang Bạch Nghiễn mở mắt.

Trong vô vàn tình cảnh nguy hiểm cứu tử nhất sinh ngày xưa, chàng đã tập được tính cảnh giác như dã thú, giấc ngủ không sâu lắm.

Khoảnh khắc thấy rõ Thi Đại, lệ khí nơi đáy mắt tan biến, giọng nói Giang Bạch Nghiễn hơi khàn:

“Sao vậy?”

Nằm trong chăn suốt cả đêm, gò má Giang Bạch Nghiễn ửng hồng, tóc đen như khóm mây màu mực, mềm mại phủ lên má chàng.

Thi Đại tươi cười duỗi tay, nhéo nhẹ chóp mũi Giang Bạch Nghiễn:

“Chào buổi sáng, Giang Trầm Ngọc đáng yêu dữ lắm.”

Chàng cũng không giận, nương theo chút buồn ngủ còn sót lại

cúi đầu xuống, cọ vào ngón tay Thi Đại.

Hành trình hôm nay chủ yếu là ngắm cảnh, Thi Đại mặc váy đỏ mà cô nương dẫn đường tặng, vai thẳng lưng thon, tràn trề sức sống.

Váy xếp ly của Miêu Cương sáng tạo độc đáo, mép váy như phù dung nở rộ theo từng nhịp bước của nàng, bướm bướm được thêu bên trên khéo léo lượn lờ.

Ngắm xong non nước xinh đẹp giữa mây mù vẫn vít, gần chạng vạng, Thi Đại kéo Giang Bạch Nghiễn đến tiệc lửa trại.

Người Miêu Cương lấy sẵn bắt làm chủ, từ xưa đã nghe nói, sau khi mọi người lấy lửa nướng con mồi xong sẽ vây quanh đồng lửa cất cao giọng hát hoặc nhảy múa, chúc mừng thắng lợi trở về.

Hình thức ấy kéo dài mãi cho đến nay đã trở thành tiệc lửa trại.

Lửa trại khổng lồ cháy rực ở vị trí chính giữa, ánh lửa sáng ngời, hơi nóng cuộn cuộn.

Nam nữ già trẻ ngồi thành hình tròn, nhìn trang phục hẳn là họ cố ý đeo thêm trang sức bạc, trông rất xinh đẹp.

Chẳng rõ là ai giành hát sơn ca trước, sau đó lần lượt vang lên tiếng hòa ca. Nam nữ trẻ tuổi bước chân mạnh mẽ, nhảy múa theo tiếng ca, cực kỳ vui vẻ.

Người Miêu nhiệt tình hiếu khách, dân bản địa lần lượt đến bắt chuyện với họ, Thi Đại kiên nhẫn đáp lại từng người.

Tiểu cô nương trẻ trung mày liễu mắt sáng, toàn thân thấm nét ẩm ướt chôn núi rừng mềm mại, lúc cười chẳng chút gò bó, dễ khiến người ta nảy sinh hảo cảm.

Không lâu sau, nàng đã nhận được những món quà nhỏ đầy ắp.

Vòng bạc, bánh xốp, rượu đặc sản do cô nương dẫn đường tặng...

Thi Đại vừa xem, vừa nói với Giang Bạch Nghiễn:

“Nơi này nhộn nhịp thật.”

Giang Bạch Nghiễn ngồi cạnh nàng, nghiêng mắt cười bảo:

“Nàng rất được mọi người yêu thích.”

Thi Đại nhìn vào mắt chàng, chợt nhướn mày.

Nhớ ra rồi.

Lúc nàng và các tỷ tỷ xinh đẹp ôm ấp, Giang Bạch Nghiễn yên lặng đến bất thường.

Quen biết Giang Bạch Nghiễn lâu như thế này, Thi Đại rất dễ đoán ra tâm tư của chàng, không khỏi đến gần hơn mấy phần, chậm rãi cười bảo:

“Lẽ nào chàng... ghen hả?”

Giám của tỷ tỷ xinh đẹp mà chàng cũng ăn?

Giang Bạch Nghiễn không lên tiếng, vươn tay ôm nàng vào lòng, gác cằm lên bả vai Thi Đại.

Ngầm thừa nhận kìa.

Thi Đại cười khẽ:

“Chuyện này có gì đáng để chàng ghen đâu nè? Em cũng đâu thể nào chạy theo họ đi mất, em thích chàng nhất mà.”

Nàng giỏi nói thẳng, tình cảm luôn thẳng thắn, xua tan hết mọi bất an trong góc tối.

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Ta biết chứ.”

Chàng biết cách không chế cảm xúc, giận dữ và sợ hãi, gần như chưa từng xuất hiện trên người Giang Bạch Nghiễn.

Chỉ duy nhất khi đối diện với Thi Đại, chàng cứ hay lo được lo mất.

Dẫu biết nàng sẽ không rời đi, vẫn cứ sợ hãi đánh mắt.

Giang Bạch Nghiễn biết rõ điều này bất thường, cảm xúc lại cuộn cuộn như sóng nước, cứ tuôn ra ngoài không kiểm soát.

Bắt nguồn từ căn bệnh trong xương tủy của chàng.

“Nhưng mà, em đột nhiên phát hiện...”

Thi Đại nhìn chàng một lúc như có điều suy nghĩ.

Ngay sau đó, khoe môi nàng giương lên:

“Giang Trầm Ngọc này, đáng vẻ chàng ghen cũng đáng yêu lắm luôn ấy.”

Nhận được hồi đáp bất ngờ, Giang Bạch Nghiễn thoáng ngẩn ngơ, ôm nàng chặt hơn.

Lửa trại vang tiếng lách tách, nhóm người Miêu Cương nâng ly chúc mừng, mùi rượu thơm nồng nhanh chóng lan rộng.

Thi Đại cầm rượu mà cô nương dẫn đường mang đến:

“Chàng muốn uống không?”

Trước đây nhắc đến mùa xuân, Giang Bạch Nghiễn từng nói “tiệc bên dòng suối uốn lượn”.

Miêu Cương và tiệc suối uốn lượn chẳng có gì giống nhau,

nhưng mà ở chỗ nào cũng uống rượu, về tổng thể không khác mấy.

Tiệc lửa trại vui vẻ, ai nấy đều uống rượu, tất nhiên nàng và Giang Bạch Nghiễn cũng nhập gia tùy tục.

Giang Bạch Nghiễn:

“Ừm.”

“Tửu lượng của chàng.”

Thi Đại ngấm lại thấy không ổn:

“Có thể uống được một ly không?”

“Không sao.”

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Chẳng phải có nàng bên cạnh ta ư?”

Nghĩa là dầu chàng có say cũng chẳng sao hết.

Thi Đại rót rượu cho hai người.

Rượu do nhà cô nương dẫn đường tự ủ, hương hoa nồng nàn, đậm đà ngọt dịu. Thi Đại uống một ly, lặng lẽ nhìn sang Giang Bạch Nghiễn.

Dù không hay lắm, nhưng thực ra nàng luôn muốn ngấm dáng vẻ sau khi say rượu của Giang Bạch Nghiễn.

Càng là người nghiêm túc, chưa từng xảy ra sai lầm, lại càng khiến người khác muốn thấy chàng mất khống chế.

Tia sáng chớp chờn soi rọi lên mặt, phác họa đường nét dịu dàng như đóa hoa đào nhuộm ráng chiều.

Giang Bạch Nghiễn quay đầu, trong mắt chỉ còn hình bóng

của nàng.

Uống rượu, ánh mắt của chàng có vẻ mơ màng, nhìn gương mặt Thi Đại chăm chú, như vén mây thấy trăng, khiến người ta động lòng.

Thi Đại hỏi:

“Chàng say rồi?”

Giang Bạch Nghiễn không phủ nhận:

“Ừm.”

Chàng cong mắt, để lộ hai lúm đồng tiền nho nhỏ:

“Ôm.”

Thi Đại bị sự đáng yêu của chàng đánh trúng mắt rồi.

E rằng chẳng ai từ chối nỗi yêu cầu này, nàng vươn tay ôm eo Giang Bạch Nghiễn.

Chàng ngoan ngoãn dựa sát vào, người ngày thường chém giết đại yêu dân chết ác ma, lúc này lại rũ mắt xuống, gương mặt như điểm tô son phấn.

Thi Đại quyết định hoàn thành kế hoạch sáng nay vẫn chưa làm hết, duỗi ngón trở ra, chạm nhẹ vào lông mi dài mảnh của chàng.

Nàng vừa chạm, rèm mi của Giang Bạch Nghiễn đã run rẩy, vài đốm sáng nhỏ vụn rơi xuống.

Trừ Thi Đại ra, chẳng ai đối xử với chàng như vậy, rõ ràng cảm giác không mấy tự nhiên nhưng lại không tránh đi.

Giang Bạch Nghiễn vĩnh viễn dung túng nàng.

Thi Đại sống một cách cẩn thận lâu nhường ấy, đã trải nghiệm

thể nào là được chiều chuộng mà kiêu ngạo trước mặt chàng.

Nàng lại chột nhẹ, được nước lần tới:

“Giang Trầm Ngọc, chàng thử làm nũng nha?”

Ánh mắt toát lên vẻ hoang mang, Giang Bạch Nghiễn nắm lấy ngón tay nàng.

Vì say rượu, chàng dính người hơn bình thường, môi mỏng cọ lên ngón tay Thi Đại rồi hóa thành những nụ hôn nhỏ vun.

Cõi lòng Thi Đại mềm nhũn, thấy Giang Bạch Nghiễn ngẩng đầu.

Khóe mắt lạnh nhạt nhuốm màu quyến rũ, chất giọng chàng mềm mại, như đường tan chảy:

“Nàng nhìn ta nhiều hơn nhé, có được không?”

Thi Đại vô thức gật đầu, nghe Giang Bạch Nghiễn cười khẽ, chừng như vui sướng, lại như đè nén cảm xúc nào đó khác.

Chàng mở lời:

“Ta chỉ có mình nàng...chỉ nhìn mỗi nàng thôi.”

Chàng uống một ly, chưa đến nổi mất hết ý thức, nhưng cũng chẳng tỉnh táo hoàn toàn.

Thi Đại hé môi, chưa kịp lên tiếng, phần gáy đã được đỡ lên.

Giang Bạch Nghiễn ôm lấy cổ nàng, như đóa hoa quấn lên dây leo, dùng đầu lưỡi cạy mở đôi môi Thi Đại.

Hương rượu lan tỏa, góc này được bóng tối ngăn cách, chỉ có chút ít ánh trăng tràn vào, xoa nắn bóng đêm thành hồ sóng trong vắt, gợn sóng dập dờn.

Giang Bạch Nghiễn dụ dỗ nàng liếm mút quần quýt, dịu dàng

tốt cùng, cũng say mê cố chấp, che giấu điên cuồng vào trong.

Ánh lửa làm người ta choáng váng, phải mất một lúc nhịp thở của Thi Đại mới dịu lại.

Tiệc lửa trại bên kia dần tiến vào giai đoạn cao trào, nhóm nam nữ thanh niên hát vang sơn ca tiếng Miêu. Thi Đại nghe không hiểu, nhưng nhìn ra được, trong tiếng ca truyền tải tình cảm, vui sướng nồng nhiệt, thẳng thắn thuộc về họ.

Nàng chợt ngừng đầu:

“Giang Trầm Ngọc.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Hửm?”

“Chàng là giao nhân.”

Thi Đại nghiêm túc nhớ lại:

“Em nghe nói giao nhân giỏi dệt, giọng cũng hay nữa, chàng biết hát không ạ?”

Chẳng ngờ nàng lại hỏi câu này, Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Nàng muốn nghe?”

Nhân lúc chàng uống say, chính là thời cơ tuyệt vời để giật dây.

Thi Đại hưng phấn gật đầu:

“Hát nha hát nha, em muốn nghe lắm đó.”

Đáy mắt đượm ý cười, Giang Bạch Nghiễn nâng ngón trỏ, nghịch đầu ngón tay thon thả của nàng:

“Nàng muốn nghe bài gì?”

Thi Đại bị động tác của chàng làm cho ngửa ngáy:

“Được hết ạ, chàng hát gì em cũng thích nghe.”

Dường như thấp thỏm lại như xấu hổ hiếm thấy, Giang Bạch Nghiễn im lặng một chốc, áp sát vành tai nàng.

Chàng dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy:

“Ta không giỏi lắm...chỉ hát cho nàng nghe thôi.”

Dái tai bị chàng ngậm, cọ một lúc mới nhả ra.

Trong luồng nhiệt nóng bỏng từ từ dâng lên, Thi Đại nghe thấy chất giọng chàng.

Như tan vào rượu, khàn khàn mập mờ, vừa nhẹ lại mềm, không có lời ca, chỉ ngâm nga một khúc chẳng mấy lưu loát.

Làn điệu du dương, buồn mà không bi thương, khiến lòng dạ người ta khó chịu.

Thi Đại tập trung nghe hết, khẽ hỏi:

“Đây là bài gì? Có lời không?”

Cánh tay vòng quanh cổ nàng dùng sức hơn đôi chút.

“Ca dao cổ của Thanh Châu.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Một mình đi vạn dặm, nàng chính là đường về.”

Một thân một mình lang thang nửa đời người, đi khắp ngàn vạn dặm Cửu Châu, chỉ mỗi nàng là lối về.

Trái tim Thi Đại nóng bỏng, nhìn rõ sắc mặt Giang Bạch Nghiễn.

Chàng say rượu mơ màng, đưa đến ánh nhìn chăm chú yên tĩnh, đồng lửa soi rọi đồng tử đen láy, tia sáng dập dờn rực rỡ.

Như ngọn lửa hoang dã khó thuần, chỉ rơi xuống vì nàng.

Đốm lửa lay động, thiêu đốt tận tim, như đường mạch nha tan chảy, tỏa ra sức nóng kinh người.

“Giang Trầm Ngọc ơi.”

Thi Đại nói:

“Chàng thế này... còn có ích hơn cả việc dùng tình cô nữa đó.”

Trong men say chéng choáng, Giang Bạch Nghiễn nghe hiểu đại khái.

Chàng mỉm cười rất khế, chẳng rõ cố ý hay vô tình, đôi môi lướt qua vành tai đỏ bừng của Thi Đại:

“Ừm.”

Chương 133: Ngoại truyện 2

Sau xuân trời vào hạ.

Mùa hè nóng bức, thích hợp chèo thuyền trên hồ, ăn lạnh ngắm biển, Thi Đại chần chừ trước bản đồ suốt một đêm, cuối cùng quyết định là Dương Châu.

Mười dặm gió xuân đường Dương Châu, liễu rủ hoa sen giăng khắp chốn.

Dương Châu nhiều sông hồ cầu nhỏ, sân khấu lầu gác, vừa vào đêm, những dòng sông giao nhau chằng chịt soi chiếu hàng ngàn chiếc đèn đầy màu sắc, tiếng đàn sáo du dương hai bên bờ, rất đặc sắc.

So với ban ngày, Dương Châu về đêm xinh đẹp hơn hẳn, tòa thành sầm uất dần dần hiện ra dưới ánh đèn rực rỡ.

Thi Đại đã nhìn quen cảnh sắc trong thành, ban ngày kéo Giang Bạch Nghiễn ngồi thuyền ngắm hoa sen, chờ đến chạng vạng, lại cùng chàng ra bờ biển.

Mặt trời lặn, màn trời nhuộm sắc chàm.

Tiếng sóng vỗ lọt vào tai, từng đợt sóng cuộn lên như ngàn lớp tuyết, nước trong trắng hòa quyện.

Biển lớn vô tận, làn gió êm dịu không ngớt, Thi Đại đi từng bước trên bãi cát, nở nụ cười với Giang Bạch Nghiễn:

“Mùa hè và bờ biển là hợp nhất.”

Hôm nay nàng ăn mặc mát mẻ thoải mái, váy dài xanh nhạt

phối cùng áo tay rộng chất lụa, vắn gọn tóc dài, buộc tóc sắc xanh phỉ thúy hoa văn cây tùng.

Vóc người thiếu nữ duyên dáng, sống lưng mềm mại thẳng tắp, nhẹ nhàng bước đi trên bờ biển như một nhành trúc mạnh mẽ.

Giang Bạch Nghiễn khoác áo trắng ngà hoa văn khóm mây, Đoạn Thủy giắt ngay thắt lưng, chẳng còn trang sức nào khác.

Thi Đại ngoảnh lại nhìn, nửa gương mặt chàng chìm trong ánh trắng, đường nét rõ ràng, thoát ẩn thoát hiện.

Dáng vẻ này trông như trích tiên trên trời, khi Giang Bạch Nghiễn nhắc tay, món đồ trong tay chàng lại vô cùng bình thường.

Chàng nhắc hộp đồ ăn vuông vức:

“Ăn bây giờ nhé?”

Thi Đại không chờ nôi, vội gật đầu:

“Ừm ừm.”

Giang Bạch Nghiễn mở hộp gỗ ra, bên trong là món núi xộp.

Ở Đại Chiêu, sau khi vào hạ, núi xộp là món ăn vặt được chào đón khắp đầu đường cuối hẻm.

Nói thẳng ra, đây là kem ở cổ đại, vì hình dáng như một ngọn núi nhỏ, nên lấy đó đặt tên.

Núi xộp được làm từ bơ sữa bò, là một sản phẩm sữa đông lạnh, phần mà Giang Bạch Nghiễn mang theo được mua từ cửa hàng nổi tiếng nhất thành Dương Châu.

Thi Đại thò đầu quan sát, núi xộp nhỏ nhắn tinh xảo, nhuộm sắc non xanh, hai bên điểm xuyết hoa nhỏ không biết tên, cùng tôn nhau lên.

Nàng không khỏi bùi ngùi:

“Làm đẹp thật đó.”

Nhớ lại các loại kem đa dạng ở thế kỷ 21, Thi Đại hào hứng:

“Chờ chúng ta về Trường An, đến hầm băng tự làm một ít nha? Có thể cho thêm nước ép hoa quả vào nữa, chắc chắn ngon tuyệt luôn.”

Nghĩ kỹ lại, núi xộp tương tự như kem sữa, Đại Chiêu rất ít người phát triển các loại mùi vị của nó.

Nếu hòa đậu xanh, nước ép nho hoặc lựu vào trong, sáng tạo nhiều hương vị hơn, chắc chắn sẽ vang dội khắp chốn.

Thi Đại bắt đầu suy nghĩ cơ hội kinh doanh mới, cảm thấy rất có triển vọng.

Giang Bạch Nghiễn xắn một miếng nhỏ, đưa đến bên môi Thi Đại:

“Được.”

“Lần trước trở về từ Miêu Cương, bánh hoa tươi chàng làm ngon cực kỳ.”

Thi Đại cắn một miếng, hài lòng thích ý híp mắt.

Hơi nóng tan đi, hương sữa nồng nàn, vào miệng tan ngay, vì có những vụn đá mát lạnh, ngọt mà không ngấy.

Như một cơn mưa thấm mát ruột gan trong ngày hè nóng nực.

“Vị ngọt đấy.”

Lấy miếng gỗ từ tay Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại cũng đút cho chàng:

“Chàng ăn thử nào.”

Giang Bạch Nghiễn vén lọn tóc bị gió biển thổi tung của nàng, ngoan ngoãn hé môi, cắn muống gổ.

Chàng ăn uống nhã nhặn, yết hầu nhúc nhích, nuốt miếng núi xộp, khéo môi khẽ cong:

“Ngọt lắm.”

Thi Đại mỉm cười đắc ý:

“Đúng không? Em chọn kia mà.”

Ở chung với nhau lâu đến vậy, nàng đã nhận ra từ sớm, thực ra Giang Bạch Nghiễn không bài xích đồ ngọt, về thờ ơ từng có, chỉ là không quen mà thôi.

Hai người vừa ăn núi xộp, vừa dạo bước trên bờ biển, Thi Đại cố ý chọn một nơi vắng người, trừ nàng và Giang Bạch Nghiễn ra chẳng còn ai khác.

Nàng thích nhộn nhịp rộn ràng, cũng hưởng thụ sự tĩnh lặng chỉ có hai người.

Vừa đúng lúc, vàng trắng trên trời chìm xuống đáy biển, được sóng biển nhấp nhô nâng lên, trải rộng vô vàn tia sáng bạc.

Thi Đại hào hứng, cởi giày vớ, nhắc mép váy, bước vào nước cạn, bị lạnh đến rùng mình.

Giang Bạch Nghiễn bảo:

“Cẩn thận đá vụn.”

“Đá vụn sẽ bị sóng cuốn đi mà nhỉ?”

Thi Đại đạp chân trong nước thật mạnh hai lần, lòng bàn chân lún vào cát trắng, như giẫm lên bông:

“Chỗ này toàn là cát thôi.”

Quá đổi mềm mại.

Ánh trăng trong vắt rơi xuống mặt biển, bị nàng khuấy lên, vỡ vụn tràn ra xung quanh.

Một tay Thi Đại nhấc váy, duỗi bàn tay còn lại ra, chạm vào mặt trăng trên mặt biển.

Vót trăng trong nước, hiển nhiên là công dã tràng.

Đầu ngón tay nàng chỉ mới chạm vào nước, đã lan ra từng gợn sóng, khiến mặt trăng hóa thành những mảnh vụn nhỏ hơn, nhiều hơn.

Thi Đại cũng không bực, vui vẻ bật cười.

Gió hè thổi tung làn váy xanh biếc của nàng, sắc xanh như chảy xuống, là sức sống chẳng thể che lấp.

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng nghiêm túc vót trăng, khóe môi khê cong, không hề nói thẳng đây chỉ là chuyện phí công vô ích, mà học theo động tác của Thi Đại, thò đầu ngón tay xuống nước.

Không ngờ chàng lại làm vậy, Thi Đại nghiêng đầu qua, nhướn mày:

“Giang Trầm Ngọc ơi.”

Giọng nàng đượm ý cười, vang vọng trong màn đêm vô tận, như hạt châu rơi xuống mâm ngọc.

Ngón trỏ Giang Bạch Nghiễn khuấy nước, vừa định đáp lời, chợt thấy Thi Đại nhón chân, hôn lên trán chàng.

Xúc cảm nhẹ nhàng lại mềm mại, tựa suối trong dưới vầng trăng.

Không chờ chàng hoàn hồn, Thi Đại đã lùi ra sau một bước, hơi ngửa đầu, đưa đến ánh mắt tươi đẹp kiêu ngạo.

Nụ cười của nàng thẳng thắn thanh thoát, gò má phủ sắc trắng như dát lên một lớp bạc, đôi mắt sáng lấp lánh, làm người ta chẳng thể rời mắt.

“Làm sao bây giờ.”

Thi Đại cất lời:

“Càng lúc càng thích chàng mất rồi.”

Nàng thật sự không ngờ, một người yên tĩnh lạnh nhạt như Giang Bạch Nghiễn, lại cùng nàng vót trắng.

Hai người kết bạn làm chuyện ngốc nghếch, khiến Thi Đại thích thú lại mãi nguyện.

Giang Bạch Nghiễn rũ mắt nhìn qua, mỉm cười rất khẽ:

“Không ngại thì nàng thích nhiều hơn nữa nhé.”

Được sóng biển tôn lên, đáy mắt chàng trong trẻo, chỉ phản chiếu mỗi bóng hình của Thi Đại.

Thiếu niên dưới trăng dáng người thẳng tắp, yên ắng như hồ nước xuân, Thi Đại thành thật thừa nhận, nàng bị nhìn đến độ rung động.

Một đợt sóng vỗ vào chân trần, phát ra tiếng vang rì rào.

Ánh mắt Thi Đại di chuyển, ý cười rạng rỡ hơn, không chút dấu hiệu nhanh chóng khom người, hứng nước biển, hắt về phía Giang Bạch Nghiễn:

“Tiếp chiêu!”

Rất dễ thấy, Giang Bạch Nghiễn thoáng ngẩn ngơ vì hành động bất chợt của nàng.

Với thân thủ của chàng hoàn toàn có thể tránh được, nhưng Giang Bạch Nghiễn lại chẳng nhúc nhích, ngoan ngoãn bật cười.

Thi Đại vẩy không nhiều nước lắm, làm ướt một phần cổ và gò má của chàng, từng giọt nước nhỏ xuống, thấm vào vạt áo.

Nàng ngẩng đầu, mắt hạnh như được nước biển gột rửa, mỉm cười hết chú mèo thành công vì vừa trộm được miếng cá khô:

“Chàng lạnh không?”

Giang Bạch Nghiễn lắc đầu:

“Không lạnh.”

Vừa khéo ngược lại, ngày nóng được rưới nước lạnh, có thể xua tan hơi nóng đôi phần.

Chàng chớp mắt.

Không chờ Thi Đại xoay người, Giang Bạch Nghiễn đã giơ ngón tay, búng vài giọt nước lên gò má nàng.

Quả thật là cảm giác mát lạnh, cực kỳ thoải mái.

Thi Đại mỉm cười tươi tắn:

“Được lắm, đánh lên đúng không.”

Giang Bạch Nghiễn cong môi, đầu ngón tay lướt qua gò má nàng, chậm rãi lau giọt nước:

“Học để dùng mà.”

Thi Đại hùng hồn:

“Chàng thế này là khi dễ sư phụ. Phải tôn sư trọng đạo nha, biết chưa?”

Sức lực của nàng dường như dùng chẳng hết, dụi gò má vào lòng bàn tay Giang Bạch Nghiễn, một lúc sau lại chạy đi bắt cá chơi.

Khác với thế kỷ 21, biển ở Đại Chiêu trong veo, không bị ô nhiễm, dạo trên bờ, có thể trông thấy cua và cá con ở những vùng nước cạn.

Thi Đại chưa từng tự tay bắt cá.

Cá biển linh hoạt hơn tưởng tượng của nàng, động tác nhanh nhẹn, mỗi lần nàng đuổi tay, dọa chúng chạy trốn như làn khói, chẳng còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Tốc độ này.”

Thi Đại thâm thấy thú vị, thuận miệng trêu chọc:

“Đại sư thân pháp?”

Thi Đại thích chơi, tất nhiên Giang Bạch Nghiễn sẽ chiều theo nàng.

Thấy nàng còn chưa hết tính trẻ con, quyết hơn thua với đám cá, chàng lặng lẽ mỉm cười, thò tay phải xuống nước.

Thi Đại đến gần xem thử.

Ngón tay của kiếm khách trẻ tuổi thon dài trắng nõn, phán đoán chính xác, nhanh nhẹn bắt được cá con bơi tới bơi lui.

Sau khi chàng cong đầu ngón tay, khép lòng bàn tay lại, bao phủ đến mấy chú cá.

Đôi mắt Thi Đại sáng rỡ:

“Giỏi quá đi mất! Chàng là thánh bắt cá!”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

Đời này chàng đã nghe qua rất nhiều lời khen chê, có nịnh nọt có ngợi khen, cũng có mắng chửi độc địa, nhưng được người ta nghiêm túc khen bắt cá thì...

Cũng chỉ có Thi Đại mới nói ra câu đó.

Tâm trạng nàng tốt, trong mắt có ánh sáng lấp lánh.

Chẳng biết vì sao, Giang Bạch Nghiễn nhớ đến đêm đông lạnh một năm trước, lần đầu Thi Đại gặp chàng sau khi mất trí nhớ, cũng có thần thái thế này.

Mặt mày toát ra ánh sáng lung linh, mang theo vẻ vui mừng đơn thuần, với Giang Bạch Nghiễn của lúc ấy mà nói, là biểu cảm quá đổi xa lạ.

Cá ở mực nước cạn nhỏ bé không ăn được, họ không định ngàn dặm xa xôi mang về nhà, thế nên bắt xong rồi phóng sinh.

“Thả nó về biển thôi, nuôi mấy con cá này cũng vô ích, ngược lại khiến chúng phải chịu tội.”

Ánh mắt Thi Đại lướt qua đuôi của cá nhỏ, như có điều suy nghĩ:

“Chàng cũng là cá mà.”

Bị nàng trêu ghẹo như vậy, Giang Bạch Nghiễn cười khẽ, nhỏ giọng đáp.

“Trước đây em từng đọc sách của Tây Vực, chàng thế này không gọi là giao nhân đâu.”

Thi Đại thần bí đến gần hơn đôi chút, cười tủm tỉm bảo:

“Là người cá.”

Nàng khựng lại một chút, tiếng cười tựa chuông bạc:

“Bé người cá xinh đẹp ời.”

Là xưng hô chưa từng nghe qua.

Giang Bạch Nghiễn cười, hơi cúi người, ngược mắt nhìn nàng.

Ánh mắt chàng trong trẻo vô hại, đong đầy vẻ dịu khó lòng tả rõ, như đã thú im ắng đã lâu chợt vươn móng vuốt, lẳng lặng siết chặt lấy nàng.

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn như thường:

“Nàng có muốn nuôi không?”

Thi Đại: “...”

Ánh mắt không có nhiệt độ cũng chẳng chạm được, nàng lại bị nhìn đến độ trái tim căng chặt, ngẩn ngơ một hồi mới nhỏ tiếng bảo:

“Chẳng phải em...đã nuôi rồi ư?”

Giang Bạch Nghiễn dịu dàng cười đáp:

“Ừm.”

Trường An nằm sâu trong đất liền, khó khăn lắm Thi Đại mới đi biển một chuyến, từ đầu đến cuối đều vui vẻ hơn hờ, ngâm nga ca khúc chậm rãi dạo suốt hai canh giờ.

Giang Bạch Nghiễn sinh ra ở Thanh Châu, thuở bé thường ra biển, chàng thông thạo bước đi cạnh nàng, kể những câu chuyện kỳ bí cho nàng nghe, hoặc dạy Thi Đại bắt cua bắt cá.

Thấy chàng chàng tốn chút sức đã dễ dàng bắt ngay một con cua đang vung vẩy hai càng vào tay, Thi Đại rất nể mặt ngạc nhiên thốt lên:

“Oa!”

Giang Bạch Nghiễn: "..."

Giang Bạch Nghiễn nhìn nàng với vẻ bất đắc dĩ:

"Đứa nhỏ năm tuổi ở Thanh Châu cũng biết mà."

Thi Đại chẳng hề biến sắc, thẳng thắn bảo:

"Không ai có thể hơn chàng hết."

Nàng đến gần tỉ mỉ đánh giá, mắt to trùng mắt nhỏ với chú của:

"Chàng không sợ bị nó kẹp hả?"

Được nàng dỗ dành, Giang Bạch Nghiễn cười đáp:

"Bắt phần sau người nó là được."

Thi Đại tỏ vẻ đã học được.

Dạo quanh bờ biển một vòng, nàng thường dùng khước mắt liếc nhìn Giang Bạch Nghiễn.

Con người Giang Bạch Nghiễn nghiêm túc lắm, bình thường gần như cắt đứt với việc ăn chơi, hoặc là yên tĩnh đọc sách, hoặc là luyện kiếm bất yêu.

Sau khi cùng chàng du lịch Đại Chiêu, Thi Đại đã được nhìn thấy một mặt sinh động của chàng.

Ví dụ như giờ phút này, chàng giắt kiếm bên eo, phong thái tựa núi xa, lúc cúi người bắt cá, cả người lẫn vào sắc trắng, hiện ra vẻ sạch sẽ ngây thơ bình thường hiếm thấy.

Như khối ngọc thô tỏa sáng.

Thi Đại không ngại dỗ dành chàng nhiều hơn, để chàng thoải mái hơn chút.

Bất tri bất giác đã đến đêm khuya, Thi Đại hài lòng rời khỏi bờ biển, trở về căn nhà ở tạm cùng Giang Bạch Nghiễn.

Đây là ngôi nhà họ đã thuê trong thời gian ngắn, cũng sử dụng phong cách kiến trúc vườn tược giống như đa số những căn nhà khác ở Dương Châu.

Khu vườn mùa hè là lúc tràn trề sức sống nhất, cây xanh rậm mát, cành lá rậm rạp, như găm vóc nối liền nhau, phủ kín cả tòa nhà lớn.

Sở dĩ chọn chỗ này, nguyên nhân quan trọng nhất là trong nhà có suối nước nóng.

Mùa hè vừa nóng vừa mệt, tất nhiên phải ngâm nước nóng đang hoàng một phen.

Trước khi vào suối nước nóng, phải tự mình tắm rửa.

Thi Đại tắm rửa thoải mái một lúc, khoác váy lụa trắng chuyên dùng để ngâm nước nóng, khi đến bên bờ suối, Giang Bạch Nghiễn đã vào nước.

Suối chảy bắt trắng, hóa thành suối tuyết.

Chàng xoa tóc, cũng thay sang áo choàng trắng mới tinh, mái tóc bung xoa trôi dập dờn trên mặt nước, như vệt mực loang rộng.

Nhiệt độ suối nước nóng không cao, khói trắng mỏng manh lượn lờ.

Thi Đại nhìn về phía chàng xuyên qua hơi nước nghi ngút, chợt có ảo giác như trông thấy bức tranh mỹ nhân đen trắng được vẽ theo lối thủy mặc, xinh đẹp sống động.

Được hơi nước thấm đẫm, đôi môi Giang Bạch Nghiễn đỏ rực, hóa thành sắc thái khác biệt chẳng ăn nhập gì với nơi này.

Thi Đại chẳng ngượng ngùng, tùy ý xắn tay áo, để lộ cánh tay trắng nõn như ngó sen, bước vào suối nước nóng.

Nhiệt độ vừa khéo, không quá nóng, như được ánh nắng dịu nhẹ bao bọc, cực kỳ dễ chịu.

Nàng ngồi cạnh Giang Bạch Nghiễn, nước suối vừa khéo đến ngực.

Thi Đại hí mắt, than thở từ tận đáy lòng:

“Thoải mái thật đó.”

Giao nhân tự mang theo mùi thơm, khi đến gần, hương thơm mát lạnh của Giang Bạch Nghiễn tản ra trong hơi nước, lượn lờ bay về phía nàng.

Thi Đại vô thức ngửi:

“Thơm quá.”

Giang Bạch Nghiễn hơi nghiêng người, tiếng nước vang vọng rì rào.

Lúc chàng không cười mặt mày lạnh nhạt xa cách, mờ mịt chẳng giống người đời, lúc này khóe môi giương cao, tầm mắt lẳng lẳng dính sát vào mặt Thi Đại, như lời mời gọi.

“Đuôi cá.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Nàng muốn xem không?”

Là đuôi cá nha!

Thi Đại không hề chân chừ, cũng chẳng khách sáo:

“Muốn ạ.”

Thế nên trong làn nước, dần hiện ra sắc xanh nhạt xinh đẹp.

Sau khi thành hôn, thỉnh thoảng Thi Đại sẽ bảo Giang Bạch Nghiễn hiện hình giao nhân, rồi sờ đuôi chàng.

Phần lớn những hoạt động đó đều diễn ra trên giường, đây là lần đầu tiên, Thi Đại nhìn thấy đuôi giao nhân dưới nước.

Vây đuôi to lớn mà xinh đẹp, nương theo dòng nước dập dờn, mềm mại nhẹ nhàng như lụa mỏng.

Vây trắng chuyển động, được sắc trắng soi rọi, tỏa sáng lấp lánh.

Đẹp đến mức không chân thực.

Thi Đại chọt vào vẩy cá, mát lạnh, thấm ướt, cảm xúc khác hẳn khi trước.

Thấy Giang Bạch Nghiễn bị vuốt ve đến run rẩy, nàng cười rạng rỡ nói:

“Đuôi ở dưới nước đẹp hơn bình thường nhiều ạ.”

Còn mát nữa chứ.

Sau khi vào hạ, Thi Đại phát hiện một cách tuyệt vời để giải nhiệt...

Ôm Giang Bạch Nghiễn, hoặc sờ chàng.

Giao nhân trời sinh thể hàn, dẫu mùa hè, cơ thể vẫn có hơi lạnh, chỉ cần chạm vào Giang Bạch Nghiễn, cảm giác mát mẻ sẽ len vào xương cốt nàng.

Huống hồ cả người Giang Bạch Nghiễn mềm ơ là mềm, ôm chàng thoải mái vô cùng.

Nghĩ như vậy, Thi Đại vui sướng ôm eo chàng.

Mùi hương thoát ần thoát hiện, hơi nóng mùa hè tan đi hơn nửa.

Tay trái nàng dán sát vào lưng Giang Bạch Nghiễn, cả tay phải phủ lên đuôi chàng, cảm nhận rõ ràng chất độc đao chỉ có ở vảy cá, như từng mảnh thủy tinh mỏng manh.

Bị nàng sờ đến ngứa ngáy, đuôi cá Giang Bạch Nghiễn vung vẩy, như lấy lòng lại như khát khao được vuốt ve, rẽ nước, sóng biếc lấp lánh.

Rồi chàng cúi người, nụ hôn như mưa xuân rơi xuống.

Đôi môi Giang Bạch Nghiễn có hương vị tuyết lạnh, cùng quần quýt với nhiệt độ cơ thể Thi Đại, tuy dịu dàng nhưng lại có ý bám chặt không cho phép từ chối.

Trói chặt dịu dàng, chạm vào lại tách ra, mang đến cảm giác tê ngứa như ngâm nước.

Môi bị hôn đến đỏ bừng đầy đặn, lúc Thi Đại thất thần, vòng eo chợt ngứa ngáy.

Nàng hoàn hồn ngay, mặt mày nóng ran.

Giang Bạch Nghiễn nhấc đuôi cá lên mặt nước, vẩy đuôi thi thoảng đung đưa, phớt qua lưng nàng.

Áo hè mỏng manh, xúc cảm bên ngoài truyền đến quá đổi rõ rệt, Thi Đại như chú mèo bị giẫm đuôi, cả người khựng lại.

Nàng nhỏ tiếng phàn nàn một câu:

“Ngứa lắm.”

Giang Bạch Nghiễn ngược mắt nhìn nàng.

Chùng như vì hơi nước, trên gương mặt trong trẻo xuất chúng của chàng, tự dưng lại có nét quẩn rữ như câu hồn.

Đuôi nghịch lộn tóc bị ngấm nước của Thi Đại, Giang Bạch Nghiễn quay đầu qua:

“Nơi này chỉ có chúng ta thôi.”

Thi Đại phải mất một lúc, mới nhận ra câu nói của chàng nghe thế nào cũng thấy mập mờ.

Đuôi cá quét ngang mặt nước, Giang Bạch Nghiễn cười bảo:

“Nàng sờ thêm đi mà.”

Biết rõ người này cố ý dụ dỗ nàng, trái tim Thi Đại vẫn lơ nhịp, không lên tiếng từ chối, ngón cái dạo quanh thuận theo phiến vảy, đi thẳng xuống dưới.

Giao nhân nhạy cảm, rất nhanh đã có phản ứng, mỗi một lần vuốt ve, giao châu và vảy đều nóng rực.

Sóng nhiệt bốc hơi, không khí nóng bỏng sền sệt, chìm vào không gian chật chội kín kẽ, làm người ta đến hít thở cũng khó khăn.

Âm cuối Giang Bạch Nghiễn run nhẹ, thủ thủ hỏi nàng:

“Được không?”

Từ sau câu nói đó, mọi chuyện đã trở nên không thể không chế.

Thi Đại ngồi trên đuôi giao nhân, bên dưới là giao châu nóng rẫy.

Hơi nước bất tận, chẳng thể cảm nhận thời gian trôi qua, chỉ còn phân rõ nhiệt độ cơ thể của đôi phương.

Hơi nước thấm ướt khoe mắt nàng, Thi Đại bị đuôi dài màu xanh nhạt quấn chặt, khoanh khắc hoàn toàn tiến vào, chợt nghe thấy tiếng vang khẽ khi đuôi cá lướt qua nước suối.

Như đang im ắng đòi hỏi, đuôi cá gậy ra từng đợt sóng nước.

Giữa lúc hoảng hốt nàng như hóa thành cá bơi trong nước, đong đưa lên xuống rồi tụ lại trong lòng Giang Bạch Nghiễn, ôm siết lấy chàng.

Rèm mi dài của Giang Bạch Nghiễn khẽ run, đuôi cá như lưới nhện chảy mật đường, dịu dàng lại mạnh mẽ lôi kéo, rồi chột siết chặt, không có kẽ hở để vùng vẫy.

Gió đêm thổi qua đèn lồng dưới mái hiên, ánh nến chập chờn, trút xuống ánh sáng bóng tối sâu cạn không đồng đều, hòa cùng hơi nước, làm Thi Đại chẳng thể nhìn rõ.

Cơ thể được dòng nước và đuôi cá nâng đỡ, nàng chỉ nghe tiếng thở dốc bật ra trong cổ họng Giang Bạch Nghiễn, nhẹ nhàng mềm mại, mang theo chút run rẩy, như sợi chỉ mỏng luồn vào tai nàng.

Dường như không chịu nổi, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn mơ màng, vùi đầu vào hõm cổ nàng, hơi thở loạn nhịp nóng bỏng.

Chàng nhúc nhích, khiến đuôi cá đung đưa, tiếng nước vang vọng trong suối:

“Nàng thích không?”

Giao châu của chàng nóng như ngọn lửa.

Lòng bàn tay Thi Đại lướt qua, chột rời đi, bị thiêu đốt đến mơ màng, chỉ trả lời theo lòng mình:

“Ừm.”

Giang Bạch Nghiễn nhỏ nhẹ truy hỏi:

“Thích cái gì?”

Đuôi cá chuyển động, nước suối róc rách.

Thi Đại chẳng chịu nổi thế tấn công như vậy, nhắm mắt lại:

“Thích chàng đó.”

Đôi phương lại ngẩng đầu lên từ trong lòng nàng, mày mắt cong cong.

Ngâm suối nước nóng đã lâu, khó tránh khỏi những vết ửng hồng trên da, như hoa đào bị mưa phùn xối ướt.

Đuôi mắt Giang Bạch Nghiễn phác họa một gam màu ấm áp, nhìn vào mắt nàng:

“Nàng thích thế này không?”

Cảm giác tê dại xộc thẳng lên sống lưng từ vị trí hai người tiếp xúc nhau bên dưới, gây ra một cơn run rẩy lạ kỳ.

Thi Đại nhìn vào tròng mắt đen láy của chàng, như rơi xuống khóm mây mềm nhũn, lại như tiến vào vực sâu tối tăm không thấy đáy, nuốt chửng lấy người.

Đẹp dễ mà nguy hiểm.

Nàng gật đầu:

“...Em thích.”

Ý cười Giang Bạch Nghiễn rạng rỡ hơn.

Đuôi cá chạm nhẹ lưng nàng như đang vuốt ve, hơi dùng sức, giữ Thi Đại chặt hơn.

Gió hè dễ chịu, tiếng nước kéo dài không ngớt, cành lá xào xạc khẽ vang, quấy nhiễu đêm đen đậm đặc.

Trong ánh trăng vỡ vụn, Thi Đại và một vùng lam nhạt ấy hòa tan vào nhau.

Chương 134: Ngoại truyện 3

Sương nhuốm phong đỏ, sắc thu vừa nồng.

Sau khi vào thu, hơi nóng đáng ghét dần dần tan đi, khí hậu mát mẻ hơn mỗi ngày.

Gió mát hiu hiu, mang đến tết trung thu mỗi năm một lần.

Trung thu chú trọng gia đình đoàn viên, Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn trở về Thi phủ.

Cây cỏ trước sân phần lớn đã héo úa, chỉ còn vài cây trúc xanh tươi mon morn.

Thi Đại chống cằm ngồi trên ghế đá cạnh bàn tròn trong đình viện, vừa ngắm đầu đã trông thấy mặt trăng sáng rõ.

Nàng ăn vận tùy ý, khoác áo xanh rộng rãi, phối cùng váy yên la xanh nhạt hoa văn chuồn chuồn, mái tóc dài được Giang Bạch Nghiễn búi kiêu song kế, cài hai cây trâm phỉ thúy.

Sau khi vào thu, không khí mát mẻ, Thi Đại cực kỳ yêu thích quần áo sắc xanh, thoát trông dễ chịu thoải mái, cảm giác nó mang đến hết như mùa thu.

Bánh trung thu ở Đại Chiêu không nhiều vị, nhân được làm chủ yếu từ đường và bơ, lúc dùng bánh sẽ ăn kèm một loại chè có tên “chơi trăng”.

Thi Đại thử mấy ngụm, bên trong có hạt sen và hoa quế, thanh ngọt giải khát.

Trừ những món đó ra, trên bàn đá còn bày cả cua và rượu hoa

quế.

Uống một hớp “chơi trăng”, Thi Đại ngẩng đầu nhìn trời, cảm khái chẳng chút ý nghĩa gì:

“Mặt trăng to quá, tròn trịa, sáng ghê.”

“Là điềm tốt.”

Mạnh Kha cười nói:

“Thử món cua tươi này đi, cha con tự tay nấu, đã thử qua nhiều cách khác nhau, cua rượu, cua tương dấm, bên kia là cua chiên.”

Ánh mắt Thi Đại dạo quanh bàn một lượt:

“Toàn bộ đều là do cha nấu ạ?”

Thi Kính Thừa gật đầu, mày mắt cong cong:

“Lâu rồi không làm cua, khẩu vị không chuẩn mấy, các con thông cảm.”

Dứt lời ông nhướn mày, lấy hai ngón tay kẹp miếng bánh trung thu lên:

“Bánh trung thu mà hai đứa làm, ngon lắm.”

Thi Đại cười nói:

“Nhân lòng đỏ trứng ạ.”

Nàng thấy vị bánh trung thu ở Đại Chiêu quá ít ỏi, vừa khéo Giang Bạch Nghiễn biết làm điềm tâm, mấy ngày nay rảnh rỗi, Thi Đại nảy ra ý tưởng lạ, khuyến khích chàng chế ra nhân lòng đỏ trứng, nhân mút táo và mút quả hoàn toàn mới.

Trải qua vài lần cải thiện, hương vị ngon tuyệt.

“Nếu đưa loại bánh trung thu này ra thị trường, chắc chắn bán đắt lắm.”

Mạnh Kha không quên nghiệp lớn kiếm tiền:

“Món núi xốp mà Đại Đại đề nghị cải thiện khi trước, rất được mọi người yêu thích.”

Mùa hè khi dạo chơi bờ biển, Thi Đại ăn núi xốp, từng nghĩ qua dùng nước hoa quả để hương vị thêm phong phú, không chỉ gò bó ở vị sữa đơn thuần nữa.

Đề nghị này được Mạnh Kha tiếp thu, núi xốp vị vải vừa ra mắt, danh tiếng đã vang dội khắp Trường An.

Kiếm tiền, thật sự vô cùng vui vẻ.

“Đúng rồi.”

Nụ cười Thi Đại tươi tắn hơn, nhìn Thẩm Lưu Sương bên cạnh:

“Chức vụ phó chỉ huy sứ sao rồi ạ?”

Trần Ách Ti lấy Thi Kính Thừa làm đầu, bên dưới có rất nhiều phó chỉ huy sứ, quản lý những tiểu đội khác nhau.

Muốn trở thành phó chỉ huy sứ, kinh nghiệm và thực lực đều không thể thiếu.

Thẩm Lưu Sương làm việc cho Trần Ách Ti đã mấy năm, thời gian còn lâu hơn so với Giang Bạch Nghiễn và Thi Đại, cộng thêm thực lực giỏi giang, vẫn luôn là ứng cử viên nặng ký cạnh tranh chức phó chỉ huy sứ.

Cách đó không lâu, vị trí này có chỗ trống.

Trải qua nhiều lượt sàng lọc và thi đấu, Thẩm Lưu Sương giành hạng nhất trong nhóm thuật sĩ và người tập võ.

Nếu không có gì bất ngờ, qua mấy hôm nữa, nàng ta có thể thuận lợi nhậm chức.

“Bảy ngày sau, hẳn sẽ được thăng chức.”

Thẩm Lưu Sương cười bảo:

“Đến lúc đó sẽ mời mọi người bữa ngon.”

Năm nay chẳng qua nàng ta chỉ mới hai mươi mấy, mày liễu mắt phượng, mặc váy tím không mang trang sức, thoát trông thân thiện vô hại, có đôi phần khí chất nhã nhặn.

Thi Đại lại biết rất rõ, Thẩm Lưu Sương có cơ bụng sáu múi mượt mà xinh đẹp.

Luận rút đao, nàng ta rất xuất sắc.

“Hôm nay rượu chúng ta uống là hoa quế nhà ủ.”

Mạnh Kha cười tủm tỉm cất lời:

“Nào nào, cùng cạn ly!”

Thi Đại cảnh giác liếc sang hai người bên cạnh:

“Giang Trầm Ngọc và Vân Thanh, hai người họ uống được sao ạ?”

Giang Bạch Nghiễn: “?”

Sao chàng phải bị so sánh với đứa nhóc nhỉ?

Thi Vân Thanh: “?”

Tại sao phải so cậu với cái tên chỉ uống một ly đã gục chứ?

Giang Bạch Nghiễn gật đầu:

“Được.”

Thi Vân Thanh không chịu bị bỏ lại phía sau:

“Đệ cũng muốn.”

“Hắn sẽ ổn thôi?”

Thi Kính Thừa bung ly rượu ngó nghiêng:

“Chỉ say hơn rượu gạo một chút.”

Thi Đại: “...”

Có nên nói hay không, rằng trước đây Giang Bạch Nghiễn uống rượu gạo, đã từng có lúc chệnh choáng.

“Tết trung thu, để con nếm thử rượu hoa quế.”

Mạnh Kha vò tóc Thi Vân Thanh:

“Say cũng không sao.”

Thi Vân Thanh nhỏ tiếng lắm bảm:

“Con không say đâu mà.”

Trong những bữa ăn gia đình bình thường, tuổi cậu quá nhỏ, không có duyên với rượu.

Thi thoảng Mạnh Kha sẽ cho cậu nếm thử nước trái cây lên men không dễ say, Thi Vân Thanh nếm tới nếm lui, cảm giác chẳng khác mấy so với nước hoa quả.

“Vậy thì...”

Mạnh Kha giành nâng ly trước:

“Chúc các vị rồng bay hổ nhảy.” *

(*) Phiên âm là Long teng hu yue, nhà Thi Đại đang chơi chữ

“yue” đồng âm với 月(yue) mặt trăng.

Thi Vân Thanh siết chặt ly sứ, mặt mày cảnh giác.

Xuất hiện rồi, truyền thống nói thành ngữ của gia đình!

Cậu đã học không ít thành ngữ ở trường, lần này nhất định phải nói được!

Thi Kính Thừa mỉm cười dịu dàng, nhắc tay giờ ly theo bà:

“Vượt qua xưa và nay, phấn đấu thành người đứng đầu.”

Thẩm Lưu Sương không hề tốn sức:

“Khí thế oai hùng.”

Giang Bạch Nghiễn lời ít ý nhiều:

“Phúc như núi cao.”

Nghe ra rồi, chơi chữ nguyệt.

Đầu óc dung lượng có hạn vận chuyển liên tục, hai mắt Thi Vân Thanh bừng sáng:

“Cá chép vượt long môn.”

Cám ơn học đường, cám ơn phụ tử.

Cậu thẳng lưng hít thở bình thường, tay phải cầm ly sứ càng thêm vững vàng.

Thi Đại cười không khép miệng, cụng ly với mọi người:

“Càng ngày càng tốt.”

Nàng rất hưởng thụ không khí trong giờ phút này.

Cả nhà đoàn tụ, hạnh phúc an khang, là từ ngữ đẹp dễ nhất

trên đời.

Trong một mái nhà nhộn nhịp, ai nấy vui cười giận mắng, sướng mừng buồn tủi đều vô cùng rõ ràng, đâu chỉ là một câu nói đơn giản cũng khiến Thi Đại cảm thấy ấm lòng.

Là cảm nhận của “gia đình”, cũng là cảm giác được quan tâm, yêu thương.

Tình cảnh như hôm nay, Thi Đại đã từng mong mỗi vô số lần khi còn ở viện mồ côi hồi bé.

Giờ đây, đoàn tụ mà nàng từng khao khát chậm rãi kéo đến, trở thành hiện thực trong niềm mong ngóng hết năm này đến năm khác.

Rượu hoa quế vào miệng, vị ngọt còn đậm hơn cả rượu.

Thi Đại hơi nghiêng đầu, kề sát bên tai Giang Bạch Nghiễn:

“Tửu lượng của chàng không tốt, cẩn thận say rồi khó chịu. Nếu không muốn uống, chàng cứ để ly xuống nhé.”

Giang Bạch Nghiễn cười đáp:

“Được.”

Chỉ uống một ly rượu hoa quế, gò má chàng đã ửng đỏ.

Tình huống của Thi Vân Thanh, có thể nói là chỉ hơn không kém.

Đứa nhó này không giỏi uống rượu, bình thường hay uống nước trái cây lên men, tự tin mù quáng với bản thân, luôn nghĩ mình ngàn chén không say.

Hai ly rượu hoa quế vào bụng, Thi Vân Thanh choáng váng, ngồi thẳng trên ghế đá, cau mày chẳng buồn nhúc nhích.

Thẩm Lưu Sương chột trán cậu:

“Sao vậy?”

Thi Vân Thanh ngẩng đầu, nhìn nàng ta suốt một lúc, chậm rãi thốt ra hai chữ:

“Ba người?”

“Đệ thấy có ba Lưu Sương tử hả?”

Thị Đại đến gần, vuốt đầu cậu theo thói quen:

“Hơi say rồi đúng không?”

Nàng vừa dứt lời, biểu cảm chợt cứng đờ.

Lòng bàn tay nàng đặt trên đỉnh đầu Thi Vân Thanh, vốn chỉ chạm đến mái tóc mát lạnh, bỗng dưng có thứ gì đó xuất hiện, lướt qua tay nàng.

Ấm áp, lông xù.

Thị Đại liếc xuống, xác định suy đoán trong lòng...

Đệ đệ nàng uống say, vậy mà yêu khí không vững, bật ra hai cái tai sói sấm đậm gần với sắc đen.

Thị Đại:

“Ồi chao.”

Thẩm Lưu Sương thò đầu qua:

“Ây chà.”

Từ sau khi trải qua trận chiến ác ma thượng cổ, lần đầu hiện hình sói trước mặt Thi Đại, Thi Vân Thanh không còn kiêng kỵ hình dáng yêu tộc của mình nữa.

Dù gì cũng thấy hết rồi, cậu lựa chọn từ bỏ ngoan cố phản

kháng, chấp nhận hiện thực.

Lúc này, tai sói mọc ra trên đỉnh đầu cậu, Thi Vân Thanh nghiêng đầu, lỗ tai cũng lúc lắc theo, đung đưa trước sau.

Thi Đại lấy ngón trỏ chọt lỗ tai cậu, vui đến độ cười không ngừng:

“Vân Thanh còn nhận ra chúng ta không nào?”

Sao mà không nhận ra được kia chứ.

Thi Vân Thanh mơ màng nhe răng với nàng.

“Quả nhiên con nít không thể uống rượu.”

Mạnh Kha cũng đến góp vui, nhéo gương mặt đỏ bừng của nhóc nhà mình.

Yên lặng một thoáng, bà cười với Thi Đại, nhỏ tiếng bảo:

“Nhưng mà chơi vui thật đấy.”

Thi Vân Thanh: Nghe rõ lắm luôn.

Cậu chỉ say, đâu phải ngốc.

Thi Kính Thừa nghiêm túc suy nghĩ, mỉm cười:

“Nhân lúc thằng bé say, trêu nhiều hơn chút. Đứa nhỏ Vân Thanh này còn bé đã như ông cụ non, bình thường hơi nghiêm túc một chút.”

Thi Vân Thanh: “?”

Là cha ruột đấy ư?

Tâm trạng Thi Đại rất tốt, mắt cười cong cong, đúng lúc gió thu lướt qua, thổi bay đám mây dày đặc quanh mặt trăng, lộ ra vàng sáng.

Nàng nhất thời động lòng, ngẩng đầu lên.

Trăng sáng xa xôi, tỏa sáng rực rỡ, ngôi sao lấp lánh giăng đầy trời.

Bóng cây rậm rạp đung đưa theo gió, xé nát ánh trăng, những đốm sáng vỡ vụn rải rác, rơi xuống mặt nàng từng chút một.

Dáng vẻ Thi Đại ngửa đầu ngắm trăng nghiêm túc chăm chú, từ khóe mắt đến gò má, đâu đâu cũng toát ra vẻ mềm mại như sương, xinh đẹp khiến người ta động lòng.

Giang Bạch Nghiễn không ngắm trăng, chỉ nhìn nàng.

Đúng lúc này, Thi Đại chợt ngoảnh lại, nhìn thẳng vào mắt chàng, nở nụ cười.

“Trăng tròn người đoàn viên.”

Thi Đại mở lời:

“Trung thu năm sau, chúng ta sẽ làm bánh vị gì ha?”

Nàng không cần nói quá rõ ràng, Giang Bạch Nghiễn nghe hiểu ẩn ý.

Hoa nở trắng tròn, vui vẻ hòa thuận, sau này họ vẫn còn rất nhiều tết trung thu giống như vậy.

Dưới sắc trăng, đôi mắt Giang Bạch Nghiễn tĩnh lặng như đầm nước, vì câu nói của nàng, dao động thành ý cười nhẹ nhàng.

Chàng nói:

“Cứ theo ý nàng thích.”

Cùng ở thành Trường An, trung thu của Liễu Như Thường trải qua cùng Bạch Cửu Nương Tử.

Nàng ta đến từ phương bắc, không có người thân ở Trường An, mỗi khi đến ngày này, hoặc là hẹn dùng bữa với các đồng liêu của Trần Ách Ti, hoặc là ở nhà một mình, nhàn nhã qua hết một ngày.

Hôm qua bắt được đại yêu với Trần Triệt, Liễu Như Thường tổn không ít sức lực, mệt đến độ thể xác và tâm hồn rã rời, không muốn nhúc nhích.

Hôm nay thật sự chẳng có tinh thần gì, nàng ta dứt khoát ở nhà, nghe Bạch Cửu Nương Tử kể lại truyền kỳ quái dị trăm năm trước.

Sau khi mời tiên gia nhập vào người, một người một rắn hoàn toàn buộc chặt, thần thức hòa vào nhau, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Bạch Cửu Nương Tử là người nhà thân thiết nhất, cũng chặt chẽ không thể tách rời của nàng ta.

Lại cho một miếng bánh trung thu vào miệng, không chút dấu hiệu báo trước, Liễu Như Thường nghe thấy tiếng gõ cửa.

Đây là tòa nhà nhỏ nàng ta định cư ở Trường An, hiếm khi có người ngoài đặt chân vào, huống chi hôm nay là trung thu, ngày gia đình đoàn tụ, ai sẽ đến đây?

Nhìn vào mắt Bạch Cửu Nương Tử, Liễu Như Thường đứng dậy mở cửa viện.

Ngoài cửa là bóng dáng quen thuộc.

Sương thu thấm ướt đuôi tóc hắt ta, Trần Triệt khoác áo đen, thân hình thẳng như đao.

Trong tay hắt ta...

Liễu Như Thường:

“Ồ?”

Bạch Cửu Nương Tử:

“Ôi!”

Hắn ta xách theo hai hộp thức ăn hoàn toàn chẳng phù hợp với khí chất của mình.

Còn có một vò rượu.

Liễu Như Thường khoanh tay trước ngực, nhướn mày với hắn ta:

“Tìm ta uống rượu?”

Đáy mắt đen láy của Trần Triệu không hề gợn sóng, giọng điệu bình tĩnh:

“Tìm nàng cùng đón trung thu.”

Chỉ một câu bình thường, tự dung lại khiến lòng người rung động.

Liễu Như Thường không phải người có tính tình ngại ngùng, làm chung với Trần Triệt lâu như vậy, cả hai xem như thân thiết, lập tức nghiêng người:

“Vào đi.”

Nàng ta liếc hộp gỗ:

“Bên trong là gì thế?”

Trần Triệt:

“Bánh trung thu.”

Hắn ta trông thì lạnh lùng, thực tế rất kiên nhẫn, bày đồ trong tay ra bàn đá, vừa mở hộp thức ăn, vừa giới thiệu với nàng ta:

“Rượu Báu La, của cửa hàng mà nàng thích nhất.”

Rượu Báu La được ủ từ hoa quế, rất hợp với trời thu.

Liễu Như Thường còn chưa lên tiếng, Bạch Cừ Nương Tử đã thè lưỡi, chừng như hờ hững nói:

“Người cũng có lòng lắm.”

Trần Triệt cười, mở hộp gỗ còn lại ra:

“Đây là thịt chuẩn bị cho Bạch Cừ Nương Tử.”

Giỏi nha, tiểu tư người biết điều thật!

Mắt rắn bùng sáng, thò đầu ra khỏi vai Liễu Như Thường, liên tục thè lưỡi.

So với đồ ăn, Liễu Như Thường quan tâm chuyện khác hơn:

“Vết thương hôm qua của huynh sao rồi?”

“Không sao.”

Trần Triệt lên tiếng:

“Hôm qua đa tạ nàng và Bạch Cừ Nương Tử giúp đỡ.”

Thực ra hai người hợp tác lẫn nhau nhiều hơn.

Nhưng hẳn ta nói câu đó Liễu Như Thường vẫn vui vẻ, hơi giương cằm, mỉm cười tươi tắn bảo:

“Giỏi không?”

Trần Triệt ngoan ngoãn đáp, cúi đầu rót rượu cho nàng ta.

Tên này có vẻ không thân thiện, nhưng xét đến việc chăm sóc người khác, thực ra rất tỉ mỉ.

Ít nhất trước mặt Liễu Như Thường, Trần Triệt chính là như thế.

“Hôm nay ăn lễ.”

Liều Như Thường chông cằm, ngồi cạnh hấn ta:

“Sao huynh lại đến chỗ ta?”

Trần Triệt liếc mắt nhìn qua, lặp lại câu nói khi trước:

“Ta muốn đón trung thu với nàng.”

Gần như là một câu y hệt, nhưng dưới sự khác lạ kỳ diệu, bỗng nảy sinh mập mờ khó tả.

Vẻ mặt Liều Như Thường cứng đờ trong một thoáng.

Cái gì mà “hấn ta muốn” hả?

...Muốn đến mức nào chứ?

“Với ta?”

Giọng nàng ta nghe không có gì khác thường:

“Chẳng phải huynh có vài người bạn quan hệ khá tốt ở Trấn Ách Ti sao?”

Gió đêm lướt qua rừng trúc trong sân, xào xạc vang vọng.

Động tác Trần Triệt thoáng khựng lại, chất giọng như dòng nước tĩnh lặng trong hồ, từng chữ rõ ràng:

“Họ là họ, nàng không giống.”

Liều Như Thường:

“Ta khác chỗ nào hả?”

Vài ba câu đã dệt thành tấm lưới căng cứng, ồ ạt phủ xuống.

Bạch Cửu Nương Tử lặng lẽ dịch người, đến bên bàn ăn thịt.

Chừng như bị câu nói thẳng thắn kia làm ghen hòng, Trần Triệt chớp mắt, nhìn vào mắt Liễu Như Thường.

Liễu Như Thường thích mặc áo đỏ, hôm nay cũng không ngoại lệ, váy đỏ phá vỡ bóng đêm, mãnh liệt như tính cách nàng ta, nóng bỏng tự tại, dễ dàng thu hút ánh mắt người khác.

Đối diện với đôi mắt Trần Triệt, nàng ta không né tránh, ngược lại còn nhướn mày.

Với Trần Triệt mà nói, nàng ta có gì khác biệt?

Đáp án của câu hỏi này, rất lâu về trước, Liễu Như Thường đã loáng thoáng phát giác.

Không chỉ là đồng liêu vào sinh ra tử, cũng chẳng phải một từ “bạn thân” có thể khái quát được.

Liễu Như Thường nghĩ, giữa họ phải có một mối quan hệ khác kìa.

Trần Triệt nhìn nàng ta chăm chú.

Mãi một lúc sau, hần ta mới lên tiếng:

“Ta...”

Vừa thốt ra một chữ, chợt im bật.

Chẳng đợi hần ta bày tỏ nỗi lòng, nói ra nhiều lời hơn, Liễu Như Thường đã ngửa cổ, hôn khéo môi hần ta.

Nụ hôn vừa chạm đã rời đi, như chuồn chuồn lướt nước, nàng ta nhanh chóng tách ra, nở nụ cười nhất định phải thắng.

“Khác nhau ở chỗ...”

Liễu Như Thường mở lời:

“Ta có thể làm như vậy với chàng, người khác thì không được.”

Nàng ta dứt lời vành mắt cong cong, giọng nói khe khẽ dịu dàng, như đang dò hỏi, cũng có vẻ không cho phép từ chối:

“Đúng chứ?”

Trăng tròn treo trên trời cao, tỏa sáng khắp chốn.

Nương theo sắc trăng, lần đầu tiên, Liễu Như Thường thấy vành tai Trần Triệt đỏ bừng.

Nụ cười nàng ta rạng rỡ hơn.

Lần này nàng ta trước rồi nha.

Tranh với Trần Triệt lâu nhường ấy, nếu hoảng loạn trong sự dịu dàng của hắn ta, Liễu Như Thường chắc chắn sẽ mắng mình không có tiền đồ.

So với bị động chấp nhận, nàng ta đã quen chủ động tấn công.

Dáng vẻ vành tai đỏ rực của Trần Triệt, đâu phải lúc nào cũng thấy được.

Đôi mắt đen láy nhìn nàng ta chăm chú, Liễu Như Thương hào phóng nhìn vào mắt hắn ta, chờ đáp án của Trần Triệt.

Hắn ta không lên tiếng trả lời.

Khoảnh khắc gió thu lại lướt đến, Trần Triệt cúi người, hôn lên môi nàng ta.

Gió vờn nhánh hoa quế, Trường An ngập sắc trăng.

Trong con hẻm nhỏ nơi những người dân nghèo khó sinh sống, Diêm Thanh Hoan và mười mấy người nam nữ già trẻ ngồi trước bàn, nghe hàng xóm trò chuyện sau bữa ăn.

Là dao linh y, bách tính bình dân được hấn cứu chữa từ đầu đường đến cuối ngõ nhiều không kể xiết, nghe nói Diêm đại phu đón trung thu ở đây, đều xôn xao tới thăm.

Trên bàn có rượu, thức ăn, có bánh trung thu, cũng có món ăn vặt mỗi gia đình tự chuẩn bị, không xa hoa long trọng, lại có hương vị khói lửa phố chợ.

“Quê hương của ta?”

Được người ta hỏi, Diêm Thanh Hoan mỉm cười ôn hòa.

Hắn mặc áo vải đơn giản, tóc dài tùy ý buộc gọn, mày mắt tuấn tú toát lên nét dịu dàng, không nhìn ra vẻ xa xỉ ngang tàng của công tử giàu có, giống thư sinh sạch sẽ bình thường hơn.

“Ta đến từ Giang Nam, phụ mẫu...đều là người làm ăn bình thường.”

Diêm Thanh Hoan lên tiếng:

“Nếu mọi người có hứng thú, ta sẽ mang vài bức vẽ Giang Nam đến.”

Cùng lúc này, một nơi khác ở thành Trường An, trong một khoảnh sân nhỏ sạch sẽ sáng sủa, Triệu Lưu Thúy làm cua và bánh trung thu, dựa vào chút rượu trợ hứng, hương thơm nồng nàn.

Các cô nương tuổi tác khác nhau tụ tập trong đình, ta một câu ngơoi một lời, vô cùng sôi nổi.

Chiêu Kỷ cũng ở đây, ánh mắt lướt qua mỗi một gương mặt quen thuộc, tràn đầy sức sống, khẽ cong môi.

Cảnh tượng thế này, lúc nàng ta còn là Kính Nữ không họ không tên, ngay cả mơ ước xa vời cũng chưa từng có.

May mà, lúc này các nàng đều ở bên nhau.

Thời tiết không tốt, chẳng được trăng sáng ngàn dặm như Trường An, thành Việt Châu mưa nhỏ tí tách.

Đây là một thôn nhỏ không tiếng tăm, hai ngày trước bị tà ma tấn công, may thay một vị trung niên áo xanh ra tay, mới thu phục được yêu ma, bảo vệ người dân bình an.

Khó lòng từ chối thịnh tình của bách tính, nam nhân trung niên đồng ý ở lại thôn, ăn một bữa cơm trung thu đoàn viên.

Lúc này, trưởng thôn ngóng trông màn đêm tối tăm, nhỏ tiếng than thở trong mưa bụi mù mịt:

“Sao lại mưa thế này?”

Vị khách kia không để ý, từ đầu đến cuối vẫn là dáng vẻ tốt tính, đang làm ảo thuật cho lũ trẻ xem, chốc bọn nhỏ ngạc nhiên thốt lên không ngớt.

Chỉ có một cô bé ngơ ngác nhìn trời.

Vị khách hỏi:

“Sao lại không vui?”

“Tết trung thu, không thấy mặt trăng.”

Cô bé thấp thỏm đáp:

“Cha mẹ con từng nói, nếu nhớ họ hãy ngắm trăng.”

Đây là một thôn làng vắng vẻ nghèo khổ, đất đai cằn cỗi, rất nhiều người trẻ khỏe đến Trường An làm công kiếm tiền cho gia đình.

Tết trung thu, họ không về được.

Vị khách trông như thư sinh kia yên lặng một thoáng, mỉm

cười âm áp bảo:

“Mưa thu ngăn ngủi, nói không chừng chốc nữa sẽ tạnh thôi.”

Cô bé gật đầu, lòng biết rõ đây chỉ là lời an ủi, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói tiếng cảm ơn.

Chẳng ai hay biết, không lâu sau, vào một thoáng không bị chú ý, vị khách bấm tay, chậm rãi hé môi.

Không có pháp quyết phức tạp, cũng chẳng có pháp trận bùa chú ánh sáng rực rỡ.

Ông ấy chỉ đọc một câu thơ.

Thư Thánh nói:

“Trăng sáng đèn soi chiếu.”

Mưa gió chợt tạnh, mây dày cuộn cuộn.

Như một kỳ tích khó tin, sắc đen tan hết, một vàng sáng dịu dàng chậm rãi xuất hiện, đám nhóc ngạc nhiên ngẩng đầu:

“Là mặt trăng kìa!”

Cách đó vài dặm, Nhiếp Trảm, Mạc Hàm Thanh, Tần Tửu Tửu và Tạ Doãn Chi lại lần nữa tụ họp với nhau.

Một năm nay, Trảm Tâm Dao giết chết vô số yêu tà, danh tiếng vang dội.

Vừa vào cửa, Nhiếp Trảm đã tròn to mắt:

“Là ai giết Huyết Đồ Thủ? Gã đó là sát thủ đứng thứ tư Giang Nam, ghê gớm đấy!”

Mạc Hàm Thanh cười hì hì, thừa nước đục thả câu:

“Ba chọn một, đệ đoán xem.”

Trong phủ Bách Lý, Bách Lý Thanh Chi uống rượu ngắm trăng, vuốt nhẹ thanh đao trong lòng, ung dung mỉm cười.

Cách nhau ngàn vạn dặm, thứ mà ánh mắt họ có thể chạm đến, là cùng một vầng trăng.

Đây là trung thu.

Mặt trăng dần lặn xuống núi, mặt trời dâng cao, đón chào một ngày mới.

Hôm nay, phố phường Trường An không quá yên ổn.

Vài yêu vật nhập tà, mạnh mẽ xông vào chợ Đông, khiến bách tính hoảng hốt bỏ chạy khắp nơi.

Trước khi tà khí lan tràn, luồng sáng vàng kim phủ xuống, hiển nhiên là phù pháp cao thâm.

Ánh sáng vàng kim như tia sét, rơi xuống đỉnh đầu yêu tà, như sấm sét giáng lên người, chẳng qua chỉ thoáng chốc yêu vật đã chán nản ngã xuống đất.

Gió thu xào xạc, một bóng người xanh biếc từ mái hiên nhảy xuống, nhẹ nhàng như chim yến, cắt đứt sương mù mờ mịt sáng sớm.

Bóng áo trắng dừng chân cạnh nàng, sắc mặt Giang Bạch Nghiễn thờ ơ, Đoạn Thủy tràn ra vài luồng kiếm khí, sắc bén như lưỡi dao, tà ma trông thấy đều ớn lạnh.

“Có một con tách ra khỏi chúng, bỏ trốn rồi.”

Thẩm Lưu Sương không ngừng bước, tung người vọt lên:

“Ta đuổi theo.”

Diêm Thanh Hoan:

“Được.”

Đồng hành một năm với đồng đội, thân pháp của hắn đã có chút thành tựu, lắng ba vi bộ chỉ là chuyện nhỏ.

Đi cạnh Giang Bạch Nghiễn, Diêm Thanh Hoan đánh giá mấy con yêu quái làm loạn giữa ban ngày ban mặt.

Hắn là đã nhập tà, sát khí không chịu khống chế mới dám to gan như vậy.

“Trần Ách Ti.”

Thi Đại vững vàng đáp xuống, lấy thẻ bài trong lòng ra, nhướng mày hướng về ánh nắng ban mai, thành thạo đọc tên đội mình:

“Đội đừng chống lại bọn ta.”

Giọng điệu ngang ngược ghê nha!

Yêu vật run lấy bầy:

“Không dám chống đối các đại nhân đâu ạ!”

Chương 135: Ngoại truyện 4

Thu đi đông tới, lại đến cuối năm.

Tuyết phủ Trường An, tầm tã kéo dài.

Ra ngoại ô, nhưng lại thấy tuyết phủ đầy núi, từng dãy núi uốn lượn như dã thú ngủ say, chẳng biết khi nào thức tỉnh.

Đất trời là sắc trắng mênh mông, ngôi chùa nằm trên đỉnh núi kia cũng không ngoại lệ.

Lớp tuyết đọng đẽ cong một nhánh cây tùng, chạc cây đứng đưa, phớt qua chữ lớn trên tấm biển gỗ: Tê Sơn Tự.

Ngôi chùa tọa lạc ở ngoại ô thành Trường An, đương lúc sớm mai, rất ít khách hành hương.

Vài tiếng chuông ngân vang, một bóng áo đỏ xuyên qua trước cửa chùa bị tuyết trắng bao phủ.

Thi Đại mặc áo choàng váy đỏ, nửa gương mặt vui trong cổ áo lông xù trắng, bước chân nhanh nhẹn, để lại dấu chân như mây trôi lững lờ dưới nền tuyết.

Trước người nàng là cây bồ đề treo đầy giấy cầu nguyện đỏ thắm.

Sắp đến giao thừa, cầu phúc cho năm mới là truyền thống của Đại Chiêu.

Thi Đại không nhìn cũng biết, trong những tờ giấy cầu nguyện đa dạng trên cây, chắc chắn viết đầy mong đợi của bách tính dành cho năm mới.

Sáng nay thời tiết tốt, nàng và cả nhà cùng đến Tê Sơn Tự, đánh chút niềm vui cầu phúc.

“Nghe nói Tê Sơn Tự rất linh.”

Mạnh Kha lấy xấp giấy cầu nguyện trong chùa ra, lần lượt chia cho mọi người:

“Năm mới sắp đến, các con có nguyện vọng gì?”

Nhận giấy đỏ từ tay mẹ, Thi Đại giành đáp trước:

“Dạ...bình an vui vẻ là được ạ.”

Nghĩ kỹ lại, nàng không có nguyện vọng nào đặc biệt.

Một năm nay, Thi Đại trải qua vừa lòng thích ý, bình thường bắt yêu thám hiểm, đến lúc được nghỉ, sẽ dạo chơi khắp chốn hoặc về Thi phủ cùng Giang Bạch Nghiễn, cực kỳ phong phú.

Trải qua cảm giác sắp chết khi ác ma giáng thế, Thi Đại rất trân trọng cuộc sống hàng ngày bình thường lại không mất đi vẻ thú vị này.

Bình an vui vẻ, bốn chữ đơn giản, nàng tham lam lại quý trọng.

Thẩm Lưu Sương vuốt nhẹ tờ giấy mỏng manh:

“Hi vọng Đại Chiêu thái bình, yêu ma quỷ quái yên tĩnh một chút.”

Không phụ mong đợi của mọi người, giờ đây nàng ta đã là phó chỉ huy sứ quản lý Thần ti ở Trấn Ách Ti, trông coi khu vực rộng lớn phía bắc Trường An.

Là một người cuồng công việc chính cống, một tháng nay, Thẩm Lưu Sương liên tiếp bắt giữ mười mấy con ác yêu, quảng thâm mắt hiện rõ.

Nàng ta không chán ghét những ngày thế này, trong lúc chém giết cử tử nhất sinh, Thẩm Lưu Sương cảm nhận được vui sướng thoải mái.

“Sắp tết rồi, con về nhà nghỉ ngơi mấy hôm đi.”

Mạnh Kha phúi tuyết trên đầu vai giúp nàng ta:

“Cả ngày điều tra vụ án bên ngoài, con xem con kia, ốm quá.”

Ánh mắt Thẩm Lưu Sương dịu dàng, gật đầu cười đáp:

“Được ạ.”

Thi Đại quay đầu:

“Giang Trầm Ngọc và Vân Thanh thì sao?”

Giang Bạch Nghiễn nhìn thoáng qua tờ giấy:

“Trôi chảy thuận lợi.”

Bị gọi tên, Thi Vân Thanh ngược mắt.

So với lúc vừa mới về Thi phủ, cậu cao hơn rất nhiều, ngũ quan cũng nảy nở, mày kiếm mắt đen, tô lên ánh mắt sắc bén, còn nhỏ đã lộ mũi nhọn như có như không.

Một tháng trước, trải qua tắm bồn ngày qua ngày của Mạnh Kha và Thi Kính Thừa, cuối cùng yêu đàn trong cơ thể Thi Vân Thanh tan rã, cậu đã là con người hoàn chỉnh, chẳng cần bồi rối vì yêu khí nữa.

Thi Đại trầm nghĩ, tuy nói vậy nhưng tính tình đệ đệ nàng, vẫn hết như sói con thôi...

Trông vừa hung dữ vừa nóng nảy, thỉnh thoảng xù lông, nhưng thực ra lại ngoan ngoãn vô cùng.

Thi Vân Thanh:

“Không có ước nguyện gì.”

Tuổi cậu còn nhỏ, phần lớn thời gian đều ở học đường, hiểu biết ít ỏi về nỗi khổ nhân gian.

Nếu nhất định phải viết nguyện vọng...

Thi Vân Thanh mím môi.

Miễn cưỡng thôi nha, cứ viết “cả nhà hạnh phúc bình an” là được.

Thi Đại kê sát tai Thẩm Lưu Sương, nhỏ tiếng thì thầm:

“Cuộc năm văn tiền, trên giấy Vân Thanh sẽ viết cả nhà bình an.”

Thi Vân Thanh nhảy dựng:

“Không có đâu!”

“Viết xong giấy cầu nguyện thì treo lên cây bồ đề.”

Mạnh Kha rời mắt, cười nói với Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn:

“Xăm nhân duyên của Tê Sơn Tự linh lắm, hai con không ngại thì xin một lá nhé.”

Xăm nhân duyên không phải bốc quẻ, chẳng bàn tốt xấu, chỉ là những lời chúc phúc may mắn.

Năm mới xin một điềm lành, Thi Đại gật đầu đồng ý, kéo cổ tay Giang Bạch Nghiễn, vào điện rút đại một lá xăm.

“Để em xem nào, là...”

Cầm lá xăm dài được buộc dây đỏ, Thi Đại tập trung nhìn,

cong môi cười bảo:

“Duyên lành bạc đầu, tình này chúng giám, đến chết mới thôi.”

Tình cảm sâu đậm trong lá xăm, không cần nói cũng biết.

Thi Đại hươ tay:

“Chúng ta đến cây bồ đề, buộc nó chung với giấy cầu nguyện nha?”

Chẳng biết Giang Bạch Nghiễn đang nghĩ gì, dường như lặng im trong một thoáng, mắt như ngọc đen khẽ chớp, dịu dàng đáp:

“Được.”

Thi Đại và Giang Bạch Nghiễn xin xăm nhân duyên, nhóm người Mạnh Kha không quấy rầy, dạo quanh những nơi khác trong chùa.

Giờ phút này, dưới gốc bồ đề chỉ còn hai người họ.

Đây là một gốc cây già cỗi mấy trăm tuổi, chạc cây như nắp đóng chặt, phủ đầy tuyết trắng, ánh nắng chiếu xuống từ khe hở rậm rạp, ánh sáng bóng tối lượn lờ.

Thi Đại mở giấy đỏ ra, hỏi Giang Bạch Nghiễn:

“Chàng muốn viết gì?”

Giang Bạch Nghiễn cúi đầu, im lặng đặt bút trên giấy.

Chàng viết rất nghiêm túc, ánh nắng rơi đầy vào đáy mắt, như hồ phách tan chảy.

Sau khi ánh mắt Giang Bạch Nghiễn di chuyển, hồ phách hóa thành một hồ nước sâu không thấy đáy, trôi về phía Thi Đại.

Chàng nhắc tay, đưa tờ giấy cầu nguyện sắc chu sa qua cho nàng.

Thi Đại thuận thế nhận lấy, nhìn rõ hàng chữ bên trên, cõi lòng rung động.

Nét chữ của Giang Bạch Nghiễn cứng cáp có lực, ẩn giấu mũi nhọn, cổ tình phong cách lạnh lùng như vậy lại dốc lòng viết từng nét một:

[Mong thế tử ta vô tai vô nạn, vui vẻ chẳng lo âu.]

[Nguyện đời đời kiếp kiếp, sinh tử chẳng rời, quân quýt không thôi.]

Đầu tiên là cầu chúc cho nàng, rồi mới trông mong bên nhau.

Thi Đại hiểu ra, sau khi Giang Bạch Nghiễn nhìn thấy xăm cầu nhân duyên kia, trong lòng đang nghĩ gì.

...Đến chết mới thôi.

Điều chàng mong mỗi nào phải “đến chết mới thôi”, mà là liều chết bên nhau, đời này kiếp này, vĩnh viễn mãi mãi.

Thi Đại vô thức vuốt ve giấy cầu nguyện trong tay, nghe Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Được không?”

Nàng ngược mắt cười:

“Chàng hỏi em?”

Đây chẳng phải giấy cầu nguyện cầu xin thần phật sao?

Giang Bạch Nghiễn lại nói:

“Hỏi nàng là đủ rồi.”

Chàng không phải người tin thần phật.

Thần phật vô hình, chúng sinh chẳng thấy được, dầu thật sự có dấu vết thần thánh, Giang Bạch Nghiễn cũng khinh thường không thèm cầu xin.

Rời xa thế tục nhiều năm như vậy, tận xương cốt chàng thực chất khó thuần chẳng chịu gò bó.

Giấy cầu nguyện này, Giang Bạch Nghiễn chỉ viết vì Thi Đại.

Cũng chỉ cầu nguyện với Thi Đại.

Một bông tuyết rơi xuống, tan nơi đầu ngón tay Thi Đại.

Nàng lấy ngón trỏ chạm vào chữ đen trên nền giấy đỏ, nhẹ nhàng hít một hơi, ôm lấy thắt lưng Giang Bạch Nghiễn:

“Tất nhiên là được ạ.”

Mùa đông lạnh lẽo, cơ thể Giang Bạch Nghiễn mát lạnh.

Thi Đại dùng hai cánh tay của mình ôm chặt lấy cả người chàng, vừa lên tiếng, miệng thoát hơi trắng xóa:

“Em cũng muốn được ở bên chàng lâu hơn nữa.”

Giang Bạch Nghiễn khẽ bảo:

“Người ta lạnh lắm.”

Nói ra cũng thần kỳ, thể chất chàng lạnh, sau khi vào đông, theo lý Thi Đại nên ngại nhiệt độ cơ thể, không muốn chạm vào chàng mới phải.

Nhưng thực tế nàng vẫn luôn nhiệt tình ôm chàng dụi tới tui lui, truyền nhiệt độ của mình qua từng chút một, để giác quan của cả hai hết như nhau.

“Ừ một xíu là ấm ngay mà.”

Mùi hương mát lạnh của Giang Bạch Nghiễn nồng hơn vào mùa đông, ngửi vào thấm đẫm ruột gan. Thi Đại hít mũi, bùi ngùi từ tận đáy lòng:

“Giang Trâm Ngọc ơi, chàng mềm quá.”

Nàng rất thích ôm, đây là hành động thân mật hiếm hoi có thể khiến người ta thấy an toàn và cảm giác thuộc về.

Da thịt kẻ sát, có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể của đối phương rõ ràng, từ đầu ngón tay trải rộng khắp tứ chi xương cốt, làm người ta không tự giác đắm chìm.

Giang Bạch Nghiễn:

“Mềm?”

“Ừm ừm.”

Giọng điệu Thi Đại nhanh nhẹn:

“Tóc mượt này, eo mềm, tính cách cũng dịu dàng nữa.”

Cánh tay nàng ôm siết lấy eo Giang Bạch Nghiễn, lúc nói chuyện hơi nhúc nhích, làm chàng run nhẹ.

Hai người dựa sát vào nhau, run rẩy nhỏ bé khó phát giác ấy lại trở nên vô cùng rõ rệt.

Thi Đại bật cười chọt vào lưng chàng:

“Sao chàng vẫn còn sợ nhột như vậy hả?”

Vết thương đau gần chết mà Giang Bạch Nghiễn cũng có thể cắn răng chịu đựng, chỉ không thể chịu nhột.

Thể chất lạ lùng nhường ấy, bắt nguồn từ trải nghiệm làm con rối thể thân nhiều năm của chàng.

Lòng Thi Đại hiểu rõ, không nói thẳng ra ngoài, chỉ nhướn mày mỉm cười, néo má Giang Bạch Nghiễn:

“Sau này em ôm nhiều hơn chút, chàng sẽ không sợ nhột nữa.”

Giang Bạch Nghiễn cười đáp:

“Được.”

“Đúng rồi.”

Thi Đại nói:

“Còn giấy cầu nguyện của em.”

Nàng đã chuẩn bị từ sớm, sau khi buông Giang Bạch Nghiễn ra, rất nhanh đã đặt bút viết chữ.

Không như Giang Bạch Nghiễn, nét chữ của Thi Đại thiên về xinh xắn mềm mại, như nước suối chảy chậm, xen lẫn vẻ tùy ý không chịu trói buộc.

Nàng thoải mái tự nhiên viết xong, đưa cho Giang Bạch Nghiễn.

Giang Bạch Nghiễn nhận lấy, chột mỉm cười.

Cũng giống chàng, Thi Đại viết hai câu.

[Mong phu quân ta đường tương lai rộng mở, năm nào cũng chẳng lo âu.]

[Tình này chứng giám, đến chết không thôi.]

Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Nàng còn nhớ.”

Chàng không dùng giọng nghi vấn, mà là lời trần thuật.

Đôi mắt Thi Đại cong cong, đáy mắt phản chiếu ánh sáng vụn vỡ:

“Sao mà quên được.”

Đêm giao thừa khi nàng mới đến Đại Chiêu, Giang Bạch Nghiễn từng dùng kiếm khí hóa hình, tặng Thi Đại pháo hoa rợp trời.

Trong ánh kiếm khí thế khó ngăn, chàng từng nói câu “Đường tương lai rộng mở, năm nào cũng chẳng lo âu”.

Thi Đại không quên.

Trong đoạn mở đầu của câu chuyện, nàng nhận được lời chúc khác biệt, giờ phút này, Thi Đại trả nó lại cho chàng.

Chẳng có lời hồi đáp nào tuyệt hơn thế này.

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ mỉm cười.

Chàng từng chán ghét công xiềng tội độ, mãi đến khi gặp được Thi Đại, rơi vào một loại giam cầm khác biệt.

Sinh ra từ máu thịt, trói chặt lấy chàng, chẳng những chàng không phiền chán, ngược lại còn khao khát dây dưa chặt chẽ hơn.

“Được rồi.”

Thi Đại liếc nhìn từng sợi dây đỏ đung đưa theo gió dưới góc bồ đề:

“Buộc nó lên thôi.”

Lẳng lặng kiềm nén nét âm u trong mắt, Giang Bạch Nghiễn nói:

“Để ta.”

Vóc người chàng cao ráo, buộc lên không hề tổn sức.

Thi Đại vui vẻ ngửa đầu ngắm nhìn, nghe tiếng Mạnh Kha gọi cách đó không xa:

“Các con xin thăm nhân duyên xong rồi à?”

Thảm Lưu Sương bước đến bên cạnh nàng:

“Vừa nãy chúng ta đang bàn bạc thực đơn cho đêm giao thừa, chờ rời khỏi Tê Sơn Tự, chuẩn bị đến chợ phía Tây đi dạo, nghĩ xem sẽ ăn gì.”

Thi Vân Thanh:

“Cùng đi nhé?”

Tất nhiên Thi Đại gật đầu, hào hứng giơ tay:

“Con muốn ăn bánh sữa quý phi và bát tiên!”

Bát tiên là mỹ thực đặc sắc của Đại Chiêu, được làm từ ngỗng nướng róc xương, chất thịt mềm mại.

Thi Kính Thừa cười bảo:

“Trùng hợp thật, cha cũng biết đôi chút về hai món này.”

Thi Đại nghe lời hiểu ý:

“Tiệc giao thừa năm nay, lẽ nào do cha nấu chính?”

Thi phủ rộng lớn, khách khứa tấp nập, trước đây toàn bộ đều do đầu bếp trong phủ chuẩn bị tiệc mừng năm mới.

“Năm nay không mời khách, nấu bữa cơm gia đình là được rồi.”

Thi Kính Thừa nhìn sang Giang Bạch Nghiễn, nụ cười tươi hơn:

“Phiên Bạch Nghiễn phải giúp đỡ nhiều hơn.”

Trong một năm qua, Giang Bạch Nghiễn đã cùng Thi Kính Thừa nấu rất nhiều bữa, sắc hương vị đủ đầy, có thể coi là món ngon thịnh soạn.

“Gì mà giúp đỡ?”

Mạnh Kha sửa lại:

“Người ta là đầu bếp chính.”

Thi Kính Thừa thuận theo lên tiếng:

“Phải phải, bếp chính.”

Thi Đại bật cười thành tiếng, nắm tay Giang Bạch Nghiễn như vô số lần trong quá khứ.

Lòng bàn tay chạm nhau, nhiệt độ của nàng tan vào chàng.

Thi Đại cất lời:

“Đi nào, đến chợ tây thôi.”

Ngày tết sắp đến, trời trong vừa vặn.

Người nhà giúp nhau khi hoạn nạn bầu bạn cùng mình, người thương lại ở ngay bên cạnh.

Với nàng, đây là khoảnh khắc tuyệt nhất.

Gió đông lướt qua, dây đỏ treo đầy cây khế vang.

Giang Bạch Nghiễn lặng im không lên tiếng, khóe mắt liếc nhìn mảng đỏ kia.

Tình này chứng giám, đến chết không thôi.

Hóa ra Thi Đại cũng nghĩ vậy.

Giang Bạch Nghiễn nắm chặt tay phải của nàng.

Ấm áp truyền đến, thấm vào tim phổi, chàng ngược mắt, chạm vào mắt cười nhẹ nhàng của nàng.

Nàng hỏi:

“Có phải ấm hơn nhiều rồi không?”

Giang Bạch Nghiễn cong môi:

“Ừm.”

Một năm vội vã trôi, từ đầu đến cuối Thi Đại vẫn bên cạnh chàng.

Trải qua xuân hạ thu đông, hè đi đông tới, nàng là tham vọng ngông cuồng, là đường về.

Cũng là khởi đầu cho tất cả.

Chương 136: Ngoại truyện 5: Nếu là thanh mai trúc mã

P/S: Đây là ngoại truyện giả thiết nha mọi người, nếu ban đầu nhà anh Giang không xảy ra chuyện, thì quỹ đạo cuộc đời sẽ như bên dưới:

Trong tiếng pháo trúc tuổi mới đã đến, ngàn vạn gia đình đổi hết bùa cũ.

Mùa xuân đã tới, sau giao thừa là lúc đi thăm người thân bạn bè, chúc tết cả nhà.

Hôm nay trời trong vừa vặn, Thi Đại theo cha mẹ rời khỏi Trường An, đến Thanh Châu xa xôi.

Thanh Châu gần biên, cách Trường An một đoạn đường dài, sở dĩ đến đây là để thăm bạn cũ của Thi Kính Thừa và Mạnh Kha.

Với những câu chuyện xưa đời cha mẹ, Mạnh Kha thường hay nói đi nói lại, lỡ tai Thi Đại cũng sắp mọc kén tới nơi.

Mạnh Kha, Thi Kính Thừa, Ôn Di và Giang Vô Diệc từng kết bạn đi khắp nơi, thời niên thiếu đã có tình cảm bạn bè sâu đậm.

Mười năm trước, ác ma thượng cổ vùng thoát khỏi pháp trận, khiến dân chúng Đại Chiêu lâm than. Bốn người hợp sức diệt yêu, lập công lớn, trải qua vô vàn nguy hiểm, cuối cùng hoàn toàn phong ấn ác ma.

Giờ đây Thi Kính Thừa, Mạnh Kha sinh sống ở Trường An, Giang Vô Diệc và Ôn Di trấn thủ Thanh Châu, bảo vệ hai phía

bình an.

Vì quan hệ đời trước tốt đẹp, nhiều năm trôi qua, hai nhà chưa từng cắt đứt liên hệ, mỗi dịp lễ tết sẽ thay phiên đến nhà thăm hỏi.

Năm ngoái Giang gia đến Trường An, tất nhiên năm nay nhà Thi Đại sẽ tới Thanh Châu.

Trừ Thi Vân Thanh và Thẩm Lưu Sương, trên đường đến Thanh Châu vẫn còn một người khác.

Ngồi trong xe ngựa, Thi Đại lặng lẽ ngược mắt, nhìn sang người mặc áo trắng ngồi bên cửa sổ.

Thiếu niên tuổi tác tương đương nàng dung mạo xuất chúng, sắc mặt lạnh nhạt, đang cúi đầu đọc sách trong tay.

Thi Đại nhận ra, đó là cổ tịch liên quan đến kiếm thuật.

Kiếm không bao giờ rời tay, đó là phong cách của Giang Bạch Nghiễn.

Giang Bạch Nghiễn là con trai của Giang Vô Diệt và Ôn Di, miễn cưỡng xem như thanh mai trúc mã với Thi Đại.

Chàng sinh ra ở Thanh Châu, trưởng thành ở Thanh Châu, trước đây hai người chỉ gặp nhau vài lần dịp lễ tết, một năm trước, Giang Bạch Nghiễn gia nhập Trấn Ách Ti Trường An, từ đó cúi đầu không gặp, ngẩng đầu cũng thấy Thi Đại.

Nói đến Giang Bạch Nghiễn, Thi Đại có rất nhiều chuyện để kể.

Nàng là thai xuyên, gặp tai nạn giao thông trên đường đến học viện cảnh sát báo danh, trời xui đất khiến đến Đại Chiêu. Đã sống hai đời, Giang Bạch Nghiễn là người có tướng mạo xuất sắc nhất, có năng khiếu nhất cũng có tính tình quái gở nhất mà Thi Đại từng gặp.

Lúc vây giết ác ma thượng cổ, Giang Vô Diệc lập chiến công lừng lẫy, được triều đình phong là tướng quân Trung Võ.

Giang Bạch Nghiễn là con trai của tướng quân, từ nhỏ tu luyện kiếm thuật, là thiên tài kiếm đạo thành danh từ thời niên thiếu, nhưng không hề kiêu căng phách lối, ngược lại tính tình ôn hòa, trong sáng như cây ngọc.

Chỉ mỗi Thi Đại biết, người này hoàn toàn không hề bình dị gần gũi như bề ngoài.

Giang Bạch Nghiễn trông thì lịch sự đối đãi với mọi người như nhau, thực ra hiếm khi thật lòng.

Chàng có sự kiêu ngạo, dã tâm, cũng lạnh lùng từ tận xương tủy.

...Nhưng mà, nói thật thì Giang Bạch Nghiễn đối xử với nàng rất tốt.

Thi Đại nghĩ ngợi đến thất thần, dường như sự đánh giá của nàng quá mức thẳng thắn, Giang Bạch Nghiễn ngược mắt, nhìn vào mắt nàng.

Quay lưng lại với ánh nắng, chàng mỉm cười nhẹ nhàng.

Mi tâm Thi Đại giật giật, chột dạ vì nhìn lên bị bắt tại trận, lảng lảng rời mắt.

Nhóm người nhanh chóng đến Thanh Châu, trong thành cũng phủ đầy tuyết trắng như Trường An.

Giang Vô Diệc và Ôn Di đã ở ven đường chờ đợi khá lâu, thấy Thi Đại bước xuống, Ôn Di ôm nàng vào lòng, mỉm cười rạng rỡ:

“Có phải Đại Đại cao hơn không?”

Tính tình Ôn Di dịu dàng, trời sinh mặt tựa phù dung, trông thì mềm mại yếu đuối, thực ra là người có võ đạo mạnh mẽ.

Mười năm trước ác ma tấn công thành trì, là bà ấy dẫn dắt bách tính tử thủ Thanh Châu, bảo vệ trăm ngàn người bình an.

Thi Đại rất thích bà ấy.

“Bên ngoài lạnh, mau vào nhà.”

Giang Vô Diệc mỉm cười hỏi thăm:

“Đi đường lâu như vậy, mệt lắm phải không?”

Trong ấn tượng của Thi Đại, Giang Vô Diệc là kiếm khách tính tình vui vẻ tư duy nhạy bén, thường nở nụ cười, vì nói nhiều nên có quan hệ tốt đẹp với nhóm trẻ bọn họ.

Trong gia đình này, Giang Bạch Nghiễn là người yên lặng ít nói nhất.

Thi Vân Thanh vừa được tìm về Thi Phủ chưa lâu, không thân quen với Giang gia, lúc này đứng cạnh Thẩm Lưu Sương, tròn mắt đen láy nhìn Giang Vô Diệc và Ôn Di chăm chú, thoáng vẻ tìm tòi sâu xa.

Giang Vô Diệc bình tĩnh, giờ tay phải như làm ảo thuật, lòng bàn tay đầy ắp các loại kẹo.

Ông ấy mỉm cười, hơi khom người, nói với Thi Vân Thanh:

“Toàn bộ là đặc sản Thanh Châu, con thử xem.”

“Làm việc ở Trấn Ách Ti Trường An, có thuận lợi không?”

Phải tuyệt ở đầu vai giúp Giang Bạch Nghiễn, Ôn Di lên tiếng:

“Cha con suốt ngày cần nhằn, hoặc là lo lắng con chịu khổ bị thương, hoặc là sợ con chưa quen cuộc sống nơi đó, nghe cha con lải nhải, mẹ cũng buồn bực.”

Giang Vô Diệc bị lộ tẩy, nhướn mày phản bác:

“Lẽ nào không phải chúng ta cùng cần nhần sao?”

Đôi mắt với cha mẹ, Giang Bạch Nghiễn mỉm cười, giọng điệu dịu dàng hiềm hỏi:

“Mọi chuyện đều tốt, cha mẹ không cần lo.”

“Con làm việc ở Trường An.”

Giang Vô Diệc vỗ vai chàng:

“Chắc làm phiên bá phụ bá mẫu con không ít nhỉ?”

“Thằng bé khiến người ta bớt lo lắng.”

Thi Kính Thừa nói:

“Trần Ngọc, Đại Đại và Lưu Sương trùng hợp vào cùng tiểu đội, gần đây phá vài vụ án, công lao không nhỏ.”

Thấy ông, Giang Vô Diệc vui vẻ, thuận tay ôm vai Thi Kính Thừa:

“Ta nghiên cứu một chiêu kiếm mới, lát nữa đấu không?”

Thi Kính Thừa ngược mắt cười khẽ, vuốt ve đao Độ Ách ở thắt lưng:

“Ta cũng có đao pháp muốn thử đây.”

Phu thê Giang gia tiếp đãi cực kỳ chu đáo, chuẩn bị một bàn món ngon phong phú làm tiệc chào đón.

Hai nhà vốn thân thiết, từ đầu đến cuối trò chuyện không ngớt, vô cùng nhộn nhịp.

Lúc thì hỏi chuyện bắt yêu của Trần Ách Ti, khi lại nhắc đến vài chuyện thú vị hồi bé của đám nhỏ, đến cuối cùng, Giang Vô Diệc không nhịn được hỏi:

“Lưu Sương, Đại Đại và Trầm Ngọc đã đến tuổi thành hôn rồi
nhi? Không biết đã có người trong lòng chưa?”

Khác với thế kỷ 21, pháp luật Đại Chiêu quy định, mười lăm
tuổi đã có thể thành hôn.

Thi Đại qua tuổi đó từ lâu, lại hiếm khi nghĩ đến chuyện cưới
hỏi.

Việc ở Trấn Ách Ti đã đủ khiến người ta đau đầu, lúc nàng
rảnh rỗi, thỉnh thoảng giúp đỡ mẫu thân quản lý cửa hàng, từ
sáng đến tối sắp xếp kín mít, thực sự không có thời gian nghĩ
đến những chuyện khác.

Nhưng nghe Giang Vô Diệc nhắc đến người trong lòng, đầu óc
Thi Đại vô thức lóe lên một bóng người.

“Tạm thời con không có dự tính đó.”

Ánh mắt Thẩm Lưu Sương lướt qua, như cười như không:

“Hai người còn lại... thì con không rõ.”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Có ạ.”

Chàng nói không chút dấu hiệu báo trước, Thi Đại khựng lại,
ngước mắt.

“Trầm Ngọc đã có cô nương mình thích?”

Ôn Di mỉm cười như có điều suy nghĩ:

“Là tiểu thư nhà ai? Có cần tìm người làm mối không?”

“Không cần ạ.”

Sắc mặt Giang Bạch Nghiễn như thường:

“Con sẽ tự nói với nàng.”

Bị lời nói của chàng quấy nhiễu, bữa ăn này trải qua trong bầu không khí kỳ diệu ngậm ngùi mà không nói.

Thi Đại ăn không nhiều, buông chén đũa, nghe Ôn Di nhiệt tình hỏi:

“Đại Đại thấy mùi vị thế nào?”

“Ngon lắm ạ.”

Nàng thành thật gật đầu, tươi cười bảo:

“Con ăn no luôn.”

Ôn Di cười nói:

“Thích thì tốt, ăn no quá...hay là để Trầm Ngọc đưa con đi dạo nhé?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Dạ.”

Chàng nói đoạn nhìn qua, khẽ cong môi:

“Đi chứ?”

Tiêu com?

Thi Vân Thanh bên cạnh Thi Đại, còn chưa hiểu rõ bầu không khí này, tròn mắt di chuyển, định nói gì đó đã bị Thẩm Lưu Sương xoa đầu.

Thẩm Lưu Sương hạ thấp âm lượng, lời ít ý nhiều:

“Đừng đi theo hai người họ, tỷ đưa đệ đi dạo.”

Bốn vị trưởng bối không hẹn đều nở nụ cười.

“Nào nào nào.”

Mạnh Kha nâng ly:

“Để bọn trẻ ra ngoài chơi, chúng ta không say không về.”

Thi Đại: “...”

Thi Đại sờ mũi:

“Được.”

Thế là một buổi liên hoan gia đình êm đẹp, mơ hồ trở thành đi dạo sau bữa ăn của nàng và Giang Bạch Nghiễn.

Thanh Châu cảnh đẹp, dạo quanh nơi này cũng rất tuyệt.

Hôm nay Thi Đại mặc váy đông đỏ rực, khoác áo choàng lông thỏ bên ngoài, cả đoạn đường tùy ý ngâm nga ca hát, chất giọng chậm rãi trôi dạt.

Bước chân thiếu nữ nhanh nhẹn, thần thái linh động, so với nàng, Giang Bạch Nghiễn như cây tùng phủ đầy tuyết, yên tĩnh hướng nội hơn nhiều.

Vừa ăn một bữa no nê, Thi Đại không ăn nổi mấy món điểm tâm khác, đi một hồi chỉ mua một xâu kẹo hồ lô ngào đường.

Kẹo hồ lô không làm no bụng, vào miệng chua chua ngọt ngọt, cắn vỡ lớp áo đường, mùi thơm thấm đẫm ruột gan xộc thẳng vị giác, làm nàng vừa lòng than thở.

Ăn xong một viên, Thi Đại giơ tay, đưa kẹo hồ lô đến bên môi Giang Bạch Nghiễn:

“Huynh ăn không?”

Hai người lớn lên bên nhau, nàng rất thoải mái khi đối diện

với Giang Bạch Nghiễn.

Đôi phương cúi đầu, nương theo tay nàng, cắn một viên trong đó:

“Cám ơn.”

Dáng vẻ này của chàng, làm Thi Đại nhớ lại hai người lúc nhỏ.

Từ bé Giang Bạch Nghiễn đã vững vàng hiểu chuyện hơn những người cùng tuổi, không nhìn ra nét ngây ngô của trẻ con. Thi Đại thích mấy món ăn vặt ngọt béo, mỗi lần mang đến cho chàng, Giang Bạch Nghiễn cứ hay nói câu “cám ơn”, chia một nửa cho nàng, một mình chàng lại ngoan ngoãn ăn hết nửa còn lại.

Người này chẳng thay đổi chút nào.

Ngẫm nghĩ cảm thấy buồn cười, Thi Đại đắc ý giương cằm:

“Ngon đúng không? Hồi nhỏ huynh cứ giả vờ không thích ăn ngọt, trông vừa lạnh lùng lại kiêu ngạo, thực ra mê ăn muốn chết.”

Giang Bạch Nghiễn lặng lẽ mỉm cười, không nói gì.

Thực ra lúc còn bé không phải chàng không thích ăn, mà sợ mình ăn nhiều quá, không đủ cho Thi Đại ăn.

Sau này dần dần trưởng thành, tâm tư ấy chẳng thể nói ra được nữa.

Giang Bạch Nghiễn lớn lên ở Thanh Châu, cha mẹ là nhân vật tiếng tăm, bản thân chàng lại tiêu diệt không ít yêu ma, đi lại trên phố, bị rất nhiều người nhận ra thân phận.

Chàng hoàn toàn không có vẻ làm giá của đám con cháu quyền quý, mặt mày ôn hòa, luôn gật đầu với nam nữ già trẻ bất chuyện...

Nhưng cũng chỉ như thế mà thôi, từ đầu đến cuối Giang Bạch Nghiễn lịch sự lại xa cách, giữ khoảng cách thích hợp với tất cả mọi người.

Thi Đại nửa đùa nửa thật:

“Giang Trầm Ngọc, huynh được chào đón ghê ha.”

“Nào có.”

Giọng điệu Giang Bạch Nghiễn không thay đổi:

“Hư danh mà thôi.”

Hư danh.

Chàng tự nhận hư danh, nhưng không thể phủ nhận, Giang Bạch Nghiễn thật sự rất tài giỏi.

Kiểm thuật của người này vừa nhanh lại mạnh, từ lúc chàng nhậm chức ở Trấn Ách Tì Trường An, chẳng qua chỉ vài ngày đã khiến tên tuổi mình vang dội, nhiều lần phá án lớn, giết chết vài đại yêu.

Trước đây chàng không như thế.

Giang Bạch Nghiễn hồi bảy tám tuổi đầu yên lặng, nhưng vẫn có nét ngây thơ độc nhất của trẻ nhỏ, Thi Đại ý vào mình có nhiều ký ức, thường xuyên trêu ghẹo chàng.

“Huynh hồi nhỏ ấy.”

Nhớ lại chuyện xưa, Thi Đại nhỏ tiếng lắm bầm:

“Dễ ức hiếp hơn bây giờ nhiều.”

Giang Bạch Nghiễn cười khẽ:

“Ta có chỗ nào không dễ ức hiếp?”

Thi Đại lập tức phản bác, mở to đôi mắt hạnh, không đáp mà hỏi ngược lại:

“Huynh có chỗ nào dễ ăn hiếp đâu chứ?”

Tuyết rơi lất phất, mắt hoa đào đen láy yên tĩnh nhìn nàng, cong môi rất nhẹ.

“Chỗ nào của ta cũng dễ ức hiếp hết.”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Muội muốn làm sao cũng được.”

Thi Đại chợt khựng lại.

Cơ thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ, trái tim nàng như bị gãi ngứa, cong môi chẳng chút tiền đồ:

“Thật không?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Thật.”

Qua hết thôn này chẳng còn hàng quán nào nữa đâu, cơ hội chiếm lợi của Giang Bạch Nghiễn, không muốn thì phí lắm.

Thi Đại nghiêm túc suy nghĩ vài giây, nụ cười tươi hơn, đắc ý bảo:

“Gọi muội là tỷ tỷ đi.”

Trước năm mười lăm, nàng từng trêu Giang Bạch Nghiễn gọi mình tỷ tỷ vài lần.

Có lúc bịa chuyện ngày tháng sinh nhật, khi lại dùng đồ ăn vặt và đồ chơi dụ dỗ, Giang Bạch Nghiễn tuổi nhỏ, mặc nàng thao túng.

Về sau từ từ hiểu chuyện, biết mình lớn hơn Thi Đại vài tháng, chàng không còn gọi hai chữ đó nữa.

Vì yêu cầu của Thi Đại mà chàng ngẩn ngơ một thoáng, rèm mi Giang Bạch Nghiễn run rẩy.

Chàng khẽ nói:

“Tỷ tỷ.”

Những chuyện nhỏ như thế này, dẫu khó xử, Giang Bạch Nghiễn sẽ không cũng chưa từng từ chối nàng bao giờ.

Giọng chàng mềm mại, như bông tuyết rơi xuống, hai từ nhẹ nhàng lại khiến vành tai Thi Đại nóng bừng.

Rõ ràng là yêu cầu do nàng tự nói ra kia mà.

Lúng túng rời mắt, Thi Đại mím môi cười, tùy ý chuyển chủ đề:

“Huynh đưa muội đi dạo tiếp nhé. Chỗ nào đẹp nhất ở Thanh Châu?”

Giang Bạch Nghiễn:

“Giang Nguyệt Lâu mà muội thích nhất.”

Thành Thanh Châu rộng lớn, nhiều năm nay, Giang Bạch Nghiễn đã đưa nàng đi hết một lượt.

Trong rất nhiều đình đài lầu gác, Thi Đại yêu nhất là Giang Nguyệt Lâu.

Đó là tòa kiến trúc cao nhất, cực kỳ xa hoa của Thanh Châu, còn có tên khác là “Thông Thiên Các”.

Đã lâu không đến Giang Nguyệt Lâu, hôm nay trở lại chốn cũ cũng tốt.

Thị Đại hớn hở đồng ý, không mất nhiều thời gian đã nường nhờ kiếm khí của Giang Bạch Nghiễn để lên đỉnh tòa nhà.

Giang Nguyệt Lâu màu đỏ son, mái hiên cao ngất, phần góc vênh lên, liếc mắt nhìn qua như chú chim giang cánh muốn bay, khí thế vô cùng.

Mấy ngày nay rét đậm, tuyết rơi trắng xóa, phủ kín mái hiên. Gió đông sắc lạnh tựa đao, Thị Đại bị thổi hít một hơi lạnh lẽo, siết chặt áo choàng.

Giang Bạch Nghiễn tự giác đứng về phía chắn gió, ngăn cản lạnh giá thay nàng.

Họ dùng bữa tối xong mới ra ngoài, đến nay sắc trời dần mờ hơn.

Giang Nguyệt Lâu ngất ngưỡng như chạm mây, khí thế hùng vĩ, bước lên đây, đủ để quan sát cả tòa thành.

Hoàng hôn mờ mịt, Thanh Châu thấp đèn, như những mảnh vàng vụn trải dài.

Vàng trắng treo trên trời cao, phản chiếu xuống mặt sông gọn sóng lấp lánh, phong cách nhã nhặn hết như cái tên Giang Nguyệt Lâu.

Nơi này tọa lạc tại trung tâm Thanh Châu, ngọn gió mang theo tiếng đàn ca, đầu đường biển người rộn ràng, rất đổi nhộn nhịp.

So sánh với nhau, mái nhà im ắng không tiếng động, yên tĩnh đến mức chẳng ăn nhập gì.

“Đẹp quá.”

Thị Đại nhìn bầu trời phía xa, duỗi tay bắt lấy trời sao xa xăm, cười bảo:

“Huynh còn nhớ không? Lúc nhỏ, chúng ta thường đến đây

ngắm sao này.”

Được ánh đèn sáng rõ của ngàn vạn gia đình soi chiếu, đôi mắt nàng lấp lánh tựa vì sao, quá đỗi chói mắt.

Giang Bạch Nghiễn nghiêng đầu nhìn nàng:

“Ừm.”

Thi Đại ngồi trên mái nhà, hai tay chống cằm.

Từ nhỏ nàng đã hoạt bát nói nhiều, sức lực dùng chẳng hết, dần thân vào thế giới hoàn toàn mới, rộng lớn vô ngần, nàng không nhàn rồi được.

Ấy vậy mà lúc đó, Giang Bạch Nghiễn đã như ông cụ non, chỉ sợ nàng bị thương hoặc lạc mất.

Thế nên khi thì Thi Đại vẽ bùa, lúc thì trèo cây hái trái, khi lại leo lên lầu gác cao đến khiếp người ngắm sao, vui sướng thoải mái, Giang Bạch Nghiễn chỉ nhìn nàng thôi.

Hồi bé nàng bị nhìn chăm chăm đến mức không tự nhiên, hỏi thẳng Giang Bạch Nghiễn, tại sao không ngắm sao, mà cứ nhìn nàng hoài.

Giang Bạch Nghiễn trả lời thế nào nhỉ?

Thi Đại chớp mắt, siết chặt áo khoác lông thỏ.

Nhớ ra rồi.

Chàng không nói ra đáp án, chỉ hỏi ngược lại nàng, sao đẹp hay là chàng đẹp hơn.

Nàng nghĩ mãi chợt bật cười, nghe Giang Bạch Nghiễn lên tiếng:

“Sao vậy?”

“Muội nhớ lại chuyện hồi đó.”

Thi Đại nhìn thẳng vào mắt chàng, cười tủm tỉm bảo:

“Có một hôm huynh hỏi muội rằng sao và huynh ai đẹp hơn.”

Lời trẻ con không kiêng kỵ, luôn thẳng thắn thế đấy. Những vấn đề tương tự như vậy, giờ đây Giang Bạch Nghiễn đâu thể hỏi được nữa.

Thi Đại chỉ thuận miệng nhắc đến, lại thấy chàng nghiêng đầu cười, đáy mắt lóe lên ánh sáng mỏng manh.

Ánh mắt mê hoặc người ta.

Ngay sau đó, Giang Bạch Nghiễn hỏi:

“Cho nên, ai đẹp hơn?”

Gì cơ?

Thi Đại ngẩn ngơ, tầm mắt cùng chàng chạm nhau trên không, lại bất ngờ tách ra.

Không khí xung quanh dường như đậm đặc hơn đôi phần, nàng cực kỳ nghiêm túc:

“Tất nhiên là huynh rồi.”

Thi Đại gật đầu với vẻ chắc chắn:

“Giang Trầm Ngọc đẹp nhất mà.”

Nàng vừa nói xong, tròn mắt đã di chuyển, lảng lạng chuyển chủ đề.

“Người như huynh.”

Nhớ lại đoạn đối thoại cách đó không lâu trên bàn ăn, Thi Đại mở lời:

“Cô nương sau này huynh muốn lấy, chắc cũng xinh đẹp lắm phải không?”

Giang Bạch Nghiễn đã có người trong lòng rồi.

Vậy mà chàng chẳng tiết lộ cho nàng biết chút nào.

Chàng thích ai đây?

Có rất nhiều quý nữ thế gia thành Trường An lấy lòng chàng, người này chẳng để ý một ai, có một khoảng thời gian Thi Đại nghị, Giang Bạch Nghiễn lạnh tim lạnh lòng, chỉ yêu mỗi kiếm Đoạn Thủy của chàng.

Xung quanh thoáng chốc im ắng.

Thi Đại quay đầu, thấy gương mặt tuấn tú của Giang Bạch Nghiễn, thấp thoáng trong ánh lửa và ánh trăng nửa mờ nửa tỏ, chẳng thể trông rõ biểu cảm.

Nàng bị nhìn chăm chú đến độ trái tim run rẩy, buộc miệng hỏi:

“Sao vậy?”

Gió đông lướt qua, thổi áo choàng trắng tung bay phấp phới.

Đường nét gương mặt Giang Bạch Nghiễn mờ tối khó phân biệt, chỉ có đáy mắt quá đỗi sáng rõ, như đá lạnh mảnh băng.

Chàng lặng lẽ cười:

“Chỉ cần là Thi Đại, thế nào cũng tốt.”

Thi Đại: “...”

Thi Đại: “...?”

Từ từ.

Chàng vừa nói gì kia?

Câu này của Giang Bạch Nghiễn, là ý mà nàng hiểu sao? Đáp án của chàng...thật sự đang nối tiếp câu “cô nương sau này huynh muốn lấy” đúng không?

Đôi mắt mở to, Thi Đại nhìn chàng chăm chú, trái tim thất lại, như gió mạnh bất chợt thổi tới.

Tiếng gió dữ dội quá, làm nàng ngơ ngác.

Cổ tay Giang Bạch Nghiễn di chuyển, lấy ngọc bội bướm hoa trong lòng ra.

Ngọc bội được điêu khắc tinh xảo, lóe lên ánh sáng dịu dàng, hiển nhiên giá trị không tầm thường. Thi Đại vừa nhìn đã nhận ra, đây là vật mà Giang Bạch Nghiễn luôn mang theo bên mình, trân trọng lại quý giá.

Ngọc bội được đặt vào lòng bàn tay nàng, nặng tựa ngàn cân.

Thi Đại cuộn đầu ngón tay, chạm vào chú bướm tung cánh chực bay kia:

“Huynh làm gì vậy?”

Giang Bạch Nghiễn mở lời:

“Ta thích nàng.”

Chàng nghiêng đầu nhìn nàng, vành mắt chậm rãi cong lên, đáy mắt đọng đầy ý cười nóng bỏng, tràn ngập hơi thở thiếu niên:

“Tặng ngọc bội, chứng minh lòng này.”

Chàng cứ vậy...mà nói ra hết rồi?

Bên tai vang vọng tiếng tim đập, từng hồi từng nhịp, rõ ràng

lại mạnh mẽ, như hạt mưa rơi xuống mái hiên, khiến Thi Đại hoảng hốt nảy sinh ảo giác, dường như cả thế giới bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Không hề phòng bị.

Gương mặt nóng bừng, gò má Thi Đại đỏ tía ráng chiều, hoảng loạn ngược mắt nhìn chàng, lại vội vã cúi đầu xuống, không muốn chàng trông thấy mình xấu hổ.

Chờ nàng chậm rãi hoàn hồn, lấy hết can đảm ngẩng đầu, nhón chân, hôn lên má Giang Bạch Nghiễn:

“Được ạ.”

Động tác của nàng ngoài dự đoán, lần đầu tiên, Giang Bạch Nghiễn bỗng giật mình sững sờ, vệt đỏ loang ra vành tai.

Trước giờ chàng luôn lạnh nhạt tự kiềm chế, dù bị thương nặng vẫn không biến sắc, nào từng lộ ra cảm xúc như vậy.

Thi Đại ngấm nghĩa một lúc, thêm chút tự tin, giành lấy tiên cơ:

“Chàng muốn thành hôn với em?”

Nàng chột má Giang Bạch Nghiễn:

“Thành thật khai đi, chàng thích em bao lâu hả?”

Giang Bạch Nghiễn đáp:

“Từ rất lâu rồi.”

Câu hỏi này không có đáp án chính xác, lâu đến độ chính chàng cũng chưa từng phát giác.

Vào một đêm gió nhẹ dễ chịu, dưới ánh đèn của ngàn vạn gia đình, thiếu niên trong sáng như trăng, mỉm cười với nàng:

“Lòng ta yêu mến Thi Đại, chẳng hay Thi Đại có bằng lòng gả cho ta không?”

Thi Đại định ngăn khéo môi muốn cong lên, nhưng thất bại.

Nàng dứt khoát ngửa đầu, mày mắt cong cong, duỗi tay ôm cổ Giang Bạch Nghiễn:

“Em bằng lòng.”

Tập trung ngẫm nghĩ một lúc, Thi Đại hào hứng:

“Chàng muốn hôn lễ thế nào?”

Nàng nói như vậy, chắc chắn đã có suy nghĩ.

Giang Bạch Nghiễn hiểu rõ tâm tư nhỏ bé của nàng nhất, thuận nước đẩy thuyền:

“Nghe theo nàng.”

“Muốn vào mùa đông!”

Đáy mắt Thi Đại sáng lấp lánh, vung vẩy đôi tay ôm lấy chàng, nhả chữ rõ ràng:

“Ừ thì...dưới gốc hoa mai, chàng thấy sao? Có tuyết có mai, chắc chắn xinh đẹp vô ngần.”

Nàng nói đoạn khựng lại, nở nụ cười:

“Len lén nói cho chàng biết nè, lần đầu tiên em cảm thấy chàng rất tốt, là vào một năm em trèo cây bị ngã, chàng đã hái hoa mai dỗ em vui vẻ.”

Giang Bạch Nghiễn:

“Trước lúc đó, ta không tốt ư?”

Thi Đại cười đến độ đôi vai run rẩy:

“Sau lúc đó thì tốt hơn nhiều lắm. Thề với lòng, Giang Trầm Ngọc chưa từng có lúc nào không tốt hết.”

Giang Bạch Nghiễn cong môi, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, như ôm lấy giấc mộng không chân thực.

Sắc đêm mờ tối, trăng sáng chiếu rọi.

Nhiệt độ cơ thể chàng thiên về mát lạnh, lúc này truyền đến nhiệt độ của Thi Đại, như băng tuyết gặp xuân.

Thi Đại chợt hỏi:

“Có thể hôn không?”

Giang Bạch Nghiễn: “...”

May mà màn đêm tối tăm, đôi phương không nhìn thấy lỗ tai đỏ bừng của chàng.

Dung túng cúi người, chàng khẽ đáp:

“Ừm.”

Được cho phép, Thi Đại mỉm cười nhón chân, hôn lên môi Giang Bạch Nghiễn.

Mềm ơ là mềm.

Nàng nghĩ, còn mang theo chút ngọt ngào của kẹo hồ lô nữa.

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 136: Ngoại truyện 5: Nếu là thanh mai trúc mã**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh